Song Giới Mậu Dịch Nam Thần

Contents

Song Giới Mậu Dịch Nam Thần **4**

1. Chương 1: Máng Máu Của Người Địa Cầu Quả Thật Đủ Dùng . . . 4
2. Chương 2: Ngẫu Hứng Bán Đấu Giá Mới Là Thật Sự Tuyệt Vời . . . 8
3. Chương 3: Lưng Đeo Trân Châu Và Thỏi Vàng . . . 11
4. Chương 4: Tốc Độ Vơ Vét Tiền Tài Giống Như Cướp Ngân Hàng... . . . 14
5. Chương 5: Tuy Rằng Làm Thánh Phụ Có Chút Tàn Nhẫn Đối Chính Mình... . . . 17
6. Chương 6: Cảm Giác Hơi Không Ổn . . . 21
7. Chương 7: Đạo Lữ Bùng Nổ Tinh Thần Trượng Nghĩa . . . 24
8. Chương 8: Đã Bị Dọa Ra Bệnh Tim Rồi . . . 28
9. Chương 9: Ngươi Con Bọ Chét Chợt Xa Chợt Gần . . . 32
10. Chương 10: Trạng Thái Phản Công Của Gà Bệnh . . . 36
11. Chương 11: Chỉ Đạo Thể Chất Gỗ Mục Phản Công . . . 39
12. Chương 12: Mới Bắt Đầu Hóa Học Bá Thiếu Niên . . . 42
13. Chương 13: Tư Thế Oai Hùng Của Sườn Mặt... . . . 45
14. Chương 14: Tiết Tấu Nghịch Thiên... . . . 49
15. Chương 15: Dũng Cảm Cứu Em Bé Chạy Loạn... . . . 54
16. Chương 16: Che Chở Con Cái... . . . 57
17. Chương 17: Lớp Học Đau Tim... . . . 60
18. Chương 18: Người Đàn Ông Kia... . . . 64
19. Chương 19: Anh Trai Vô Cùng Ngư Thần* . . . 68
20. Chương 20: Tiếng Sáo Đưa Tình... . . . 71
21. Chương 21: Tướng Ngủ Không Đúng . . . 74
22. Chương 22: Nhận Định Ngươi Rồi . . . 78
23. Chương 23: Bảo Hộ Cơ Trí . . . 81
24. Chương 24: Tấm Gương Xuẩn Manh... . . . 85
25. Chương 25: Năng Lực Trấn An . . . 92
26. Chương 26: Lại Bắt Đầu Thần Côn Rồi . . . 95
27. Chương 27: Tôi Có Kỹ Xảo Mát Xa Đặc Thù... . . . 100
28. Chương 28: Chúc Cậu May Mắn . . . 105
29. Chương 29: Vật Ấy Cùng Ta Có Duyên... . . . 111
30. Chương 30: Một Đêm Sốt Ruột . . . 115
31. Chương 31: Cởi Quần Áo Để Bắt Sâu . . . 121
32. Chương 32: Đây Là Một Câu Chuyện Cũ Bi Thương . . . 127
33. Chương 33: Màu Tiểu Mạch... . . . 132
34. Chương 34: Bầu Xào Trứng . . . 135
35. Chương 35: Hai Người Khôi Hài Của Phòng Đấu Giã Mãnh Long . . . 139
36. Chương 36: Người Trái Đất Truyền Thống . . . 143
37. Chương 37: Đồng Tẩu Vô Khi . . . 148
38. Chương 38: Cửa Tiệm Chuyên Bán Da Cáo . . . 154
39. Chương 39: Bóng Lưng Thẳng Tắp . . . 159
40. Chương 40: Đáng Yêu Khi Say . . . 164

41. Chương 41: Hãy Gọi Tôi Là Anh Tô Lớn (= Cái Bát To Í) . . . 170
42. Chương 42: Cuộc Chiến Thăng Cấp . . . 176
43. Chương 43: Độc Chiếm . . . 183
44. Chương 44: Trái Tim Tĩnh Mịch Đã Lâu . . . 195
45. Chương 45: Lần Sau Vẫn Làm Như Vậy . . . 202
46. Chương 46: Dược Liệu . . . 209
47. Chương 47: Ba Ba Đừng Thích Anh Ấy . . . 216
48. Chương 48: Nhưng Không Phải Là Con Trai Cả . . . 220
49. Chương 49: Dược Liệu Đặc Biệt Cung Cấp Tính Cái Rắm . . . 231
50. Chương 50: Lấy Được Chứng Nhận . . . 235
51. Chương 51: Chúng Ta Đều Là Quan Hệ Người Một Nhà . . . 243
52. Chương 52: Tranh Đoạt Vai Diễn . . . 247
53. Chương 53: Bảng Kế Hoạch Thần Kỳ . . . 251
54. Chương 54: Thử Vai . . . 257
55. Chương 55: Thích Nhất Giúp Người Làm Niềm Vui . . . 264
56. Chương 56: Cầu Phổ Cập Khoa Học . . . 270
57. Chương 57: Khó Xử Của Đại Thần . . . 277
58. Chương 58: Gặp Được Sư Phụ Tăng Động Của Đại Thần* . . . 285
59. Chương 59: Phá Trận Lại Bổ Sung Thêm Nội Dung . . . 292
60. Chương 60: Đoạn Mở Đầu Của Phong Cách Có Một Không Hai . . . 299
61. Chương 61: Công Nghệ Máy Xúc Nhà Ai Tốt Hơn . . . 307
62. Chương 62: Lão Tử Không Phải Ảo Giác . . . 314
63. Chương 63: Người Đàn Ông Xa Xỉ Phẩm (luxury Man) . . . 323
64. Chương 64: Hằng Ngày Xoát Ưu Thương . . . 329
65. Chương 65: Anh Hùng Xuất Thiếu Niên . . . 336
66. Chương 66: Kĩ Năng Diễn Xuất . . . 340
67. Chương 67: Ông Đây Có Cái Gì Đẹp Chứ Hả . . . 345
68. Chương 68: Sự Kiện Sau Đó Của Thủ Khoa Đại Học . . . 351
69. Chương 69: Kết Hôn Liền Có Thể . . . 355
70. Chương 70: Dư Luận . . . 360
71. Chương 71: Tất Cả Đều Là Vì Thần Thi Cử . . . 367
72. Chương 72: Biểu Tượng Cảm Xúc . . . 373
73. Chương 73: Thật Đáng Mừng . . . 376
74. Chương 74: Quỳ Liếm Chính Là Tùy Hứng Như Vậy . . . 380
75. Chương 75: Trạng Thái Phản Công Của Thiếu Niên . . . 387
76. Chương 76: Thời Gian Dài . . . 390
77. Chương 77: Hướng Trời Lại Mượn Năm Trăm Năm . . . 395
78. Chương 78: Cấp S Hoàn Mỹ . . . 403
79. Chương 79: Thế Giới Còn Chưa Biết Tới Cậu . . . 408
80. Chương 80: Trở Thành Đầu Đề . . . 413
81. Chương 81: Hô To Đã Ghiền . . . 418
82. Chương 82: Thẳng Tiến Núi Đại Đoan . . . 425
83. Chương 83: Tôi Muốn Giúp Bọn Họ . . . 428
84. Chương 84: Hạnh Phúc Như Bông Hoa . . . 432
85. Chương 85: Thổ Bao Tử* Vào Thành . . . 438
86. Chương 86: Sống Như Thần Tiên . . . 444
87. Chương 87: Cập Nhật Weibo . . . 449
88. Chương 88: Em Trai Quốc Dân Ra Đời . . . 455
89. Chương 89: danh Dương . . . 459
90. Chương 90: Ngón Trỏ Đại Động . . . 465
91. Chương 91: Điên Cuồng Của Dân Bản Xứ . . . 470
92. Chương 92: Đóng Phim Cổ Trang . . . 475
93. Chương 93: Đổi Đan Dược . . . 479
94. Chương 94: Là Bản Nhân* Sao? . . . 484

95. Chương 95: Hiện Trường Châm Cứu . . . 490
96. Chương 96: Thuốc Đặc Hiệu Hồi Máu Cấp Tốc . . . 494
97. Chương 97: Chú Chó Trắng Nhỏ . . . 500
98. Chương 98: Lê Đại Mao . . . 505
99. Chương 99: Tân Quý . . . 509
100. Chương 100: Lại Gặp Sóng Gió . . . 514
101. Chương 101: Sẽ Không Từ Bỏ . . . 519
102. Chương 102: Thiếu Niên, Chú Chó, Bàn Tử . . . 524
103. Chương 103: Nghe Nói Anh Họ Trầm . . . 537
104. Chương 104: Trách Em Xinh Đẹp Quá Mức . . . 546
105. Chương 105: Tự Hào Về Cậu . . . 556
106. Chương 106: Người Yêu Cũ . . . 561
107. Chương 107: Trả Thù . . . 569
108. Chương 108: Mv Thanh Âm . . . 574
109. Chương 109: Bài Hát Mới Cạnh Tranh . . . 578
110. Chương 110: Cầu Thuốc . . . 582
111. Chương 111: Bị Tập Kích . . . 587
112. Chương 112: Concert . . . 591
113. Chương 113: Giống Như Đã Từng Quen Biết . . . 596
114. Chương 114: Cảm Giác Rất Vớ Vẩn . . . 600
115. Chương 115: Dự Báo . . . 605
116. Chương 116: [ảnh Sát] . . . 611
117. Chương 117: Anh Rụng Lông Xong Rồi? . . . 616
118. Chương 118: Thầy Chu . . . 621
119. Chương 119: Nhìn Thấy Anh Thật Tốt . . . 626
120. Chương 120: Xứng Đáng . . . 631
121. Chương 121: Ba Trăm Vạn Đi Đâu Vậy? . . . 636
122. Chương 122: Lệnh Phu Nhân . . . 641
123. Chương 123: Một Lần Nữa Bắt Đầu . . . 649
124. Chương 124: Cậu Ấy Đi Rồi . . . 656
125. Chương 125: Mau Nhìn Thiên Sứ Kia . . . 664
126. Chương 126: Cho Cậu Một Đôi Cánh . . . 670
127. Chương 127: Nhìn Con Kiến Kia . . . 675
128. Chương 128: Mang Cậu Bay Lên . . . 683
129. Chương 129: Làm Tới Cực Tốt . . . 688
130. Chương 130: Tập Kích . . . 694
131. Chương 131: Over . . . 701
132. Chương 132: Nghịch Tập . . . 706
133. Chương 133: Hãm Hại . . . 711
134. Chương 134: Đừng Khóc . . . 719
135. Chương 135: Ngươi Không Hiểu . . . 725
136. Chương 136: Biến Cố . . . 735
137. Chương 137: Vợ Không Cho Ngủ Trong Phòng . . . 742
138. Chương 138: Cậu Ấy Là Người Hát Trong Truyền Thuyết . . . 748
139. Chương 139: Lạc Đà Nổi Điên . . . 752
140. Chương 140: Thiếu Niên Xuất Anh Hùng . . . 757
141. Chương 141: Nhìn Nhận Chỉ Số Thông Minh (iq) . . . 762
142. Chương 142: Càng Ngày Càng Tốt . . . 766
143. Chương 143: Phẫn Nộ Của Chanh Tử . . . 771
144. Chương 144: Đừng Bắt Nạt Người Của Tôi . . . 777
145. Chương 145: Tôi Đều Thấy Hết Rồi . . . 781
146. Chương 146: Xem Mắt . . . 786
147. Chương 147: Tiền Lương . . . 791
148. Chương 148: Anh Có Thể . . . 796

149. Chương 149: Lão Tử Giết Chết Anh (h Nhẹ) . . . 800
150. Chương 150: Toàn Bộ Đều Là Vì Quốc Gia . . . 806
151. Chương 151: Tổ Chức Lực Lượng . . . 811
152. Chương 152: Võ Quán Trầm Thị . . . 816
153. Chương 153: Quán Chủ* Yêu Nước . . . 821
154. Chương 154: Dụ Rắn Ra Khỏi Hang . . . 827
155. Chương 155: Tên Của Quán Chủ . . . 831
156. Chương 156: Bé Cưng Của Bạn . . . 835
157. Chương 157: Đan Quán Lê Thị . . . 840
158. Chương 158: Hai Người Mập Gặp Nhau . . . 844
159. Chương 159: Chú Ba . . . 850
160. Chương 160: Thần Tượng Đáng Khen Nhất . . . 854
161. Chương 161: Bạo Tay . . . 860
162. Chương 162: Con Thỏ . . . 865
163. Chương 163: Không Chịu Nổi Một Kích . . . 869
164. Chương 164: Chanh Chanh Trưởng Thành Rồi (h Nhẹ) . . . 875
165. Chương 165: Gọi Lần Nữa Thử Xem . . . 879
166. Chương 166: Kết Cục . . . 884
167. Chương 167: Kết Cục (2) . . . 890
168. Chương 168: Kết Cục (3) . . . 896
169. Chương 169: Kết Cục 4 . . . 901
170. Chương 170: Phiên Ngoại 1: Sinh Con (1) . . . 905
171. Chương 171: Phiên Ngoại 2: Sinh Con (2) . . . 910
172. Chương 172: Phiên Ngoại 3: Đại Quai Nhà Họ Trầm . . . 915

Song Giới Mậu Dịch Nam Thần

Giới thiệu
Thể loại: xuyên việt, song song thế giới, dị thế + hiện đại, tu chân + showbiz, bàn tay vàng, cường cường, ngọt sủngCou

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/song-gioi-mau-dich-nam-than

1. Chương 1: Máng Máu Của Người Địa Cầu Quả Thật Đủ Dùng

Trong hệ mặt trời loài người ngắm nhìn mặt trăng chuyển động theo quỹ đạo trong vũ trụ, trời sao rộng lớn và yên tĩnh, một dải ánh sáng bạc lóng lánh từ khu vực bên ngoài xuyên qua, lấy tốc độ 399779.458 km mỗi giây từ hệ ngân hà xông qua vỏ ngoài mặt trăng, rồi sau đó rất nhanh từ dưới đáy chui ra, ở trong đất cát thiên thạch tùy ý xuyên qua giống như không có nửa điểm lực cản.

Vệ tinh nhân tạo trong quỹ đạo tận chức ghi lại hình ảnh nhiễu sóng cực thấp truyền về quốc gia.

"Cái gì kia! A, sao băng? Hay là ánh sáng vũ trụ!".

"Tạo vật thần kỳ, tồn tại vận tốc ánh sáng siêu việt…….. Trước mắt hoàn toàn không thể chụp được hình dạng của nó". Nhà thiên văn học của viện nghiên cứu nước Mỹ khẽ trao đổi. Michael Aziz nheo đôi mắt màu xanh lam lại, thân là nhà thiên văn học năng lực nhất của nước Mỹ, lưu lượng não của gã nhanh chóng tính toán cảnh tượng trước mắt gã, ngón tay xẹt qua trên màn hình, gã vẽ đúng là quỹ tích của ánh sáng bạc.

"Nhưng có thể khẳng định chính là nó còn đang đi tới, nó không có dừng lại……. Như vậy kết quả có khả năng nhất là tiến vào địa cầu, mà địa điểm rơi xuống……..". Michael Aziz tách hai tay ra, lại chụm lại một chút, hạ thấp giọng nói: "Trung Quốc, Vĩnh An".

Cùng lúc đó, trên màn hình màu xanh biếc con số hiện lên loạn xạ, rất nhanh tầm mắt của cả đại sảnh ngắm nhìn một cái khu vực hình cái nồi trên bản đồ gà trống của Trung Quốc, chỉ thấy ánh sáng kia trong trong quá trình tăng tốc rớt xuống bỗng dưng tạm dừng ở trên tầng khí quyển, đột nhiên trong màn hình vang lên tít tít tít, hình ảnh tối sầm, trong không khí nặng nề truyền ra một giọng nữ máy móc.

"Tín hiệu biểu thị mục tiêu biến mất, mời nhập lại lần nữa".

Trung Quốc, tỉnh Nam Giang.

Thành phố Vĩnh An, bệnh viện Hiệp Hòa phòng bảo trợ tầng ba đối diện WC nam của cao trung Hữu Nghị.

Lê Chanh mặt không biểu cảm ngồi chồm hổm trên bồn cầu, tay đang cầm Nokia hai mắt gắt gao nhìn video đang chiếu cảnh kẻ trộm đánh nhau cùng người ta, tựa hồ đang ngây người, tên trộm co chân phải, chân trái tiến lên, thay đổi tư thế tung chiêu.

Bên ngoài WC nhỏ hẹp trong hành lang quanh quẩn tiếng hôn môi phập phồng liên tục và tiếng thở dốc, Trần Tử Thanh mặc đồng phục nam sinh ghé vào trên người Ân Hoa Dung gặm cắn loạn xạ là con trai của hàng xóm nhà đối diện của cậu, cũng là bạn trai hiện nay của Lê Chanh.

Nhưng mà xét theo phong cảnh đột biến trước mắt, bạn trai hiện tại đã đột nhiên biến thành bạn trai cũ, giống như mẹ Lê liền giải thích chuyện ly hôn với nhà bên ngoại: hễ là gặp phải thứ đàn ông ăn vụng, đừng để hắn ta lại một lần nữa có cơ hội tổn thương mình, thấy liền đạp!

Mẹ già nói rất đúng.

Trần Tử Thanh theo đuổi cậu ba năm, nghe nói là từ ngày khai giảng năm nhất sơ trung liền đối cậu nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu), đầu tháng ba tốt nghiệp mới cố lấy dũng khí tỏ tình, đừng nói là diễn kịch, chính là cái này nghe vào tai đều thấy nam sinh này rất ngây thơ, sau đó càng lâu càng sai lệch?

Lê Chanh liền không có ôm ấp tình cảm ngây thơ gì với nữ sinh, nhưng mà không thừa nhận chính mình sẽ thích con trai, nhưng mà mỗi lần Trần Tử Thanh đứng ở trên đường cái đối diện cửa sổ làm đèn đường, trong giờ học đưa trà sữa, tan học đưa bài học dụng tâm ghi chép, những việc làm ấm lòng này cũng rất khó làm cậu không thể không sinh ra thiện cảm. Cứ như vậy mãi hai người liền thuận lý thành chương (hợp lý, hợp lẽ) cùng một chỗ, ngoại trừ bởi vì bệnh sạch sẽ của Lê Chanh không cho hôn miệng, không cho ngủ cùng giường, mặt khác ôm ôm ấp ấp nắm tay cũng không là vấn đề, thậm chí ăn cơm đi học cũng cùng nhau đi, cho dù là sói con cũng nên trộn lẫn quen thuộc rồi.

Không đề cập tới cũng được.

Lê Chanh cảm thấy chính mình vẫn bình tĩnh chán, bỏ qua trái tim trong ngực mãnh liệt khó chịu và xúc động đi ra ngoài hành hung tên con trai cặn bã kia một chút, cậu vẫn đang là một người yêu người thân, yêu đời, yêu đảng, yêu nhân dân, thiếu niên ba tốt.

Lê Chanh sắp xếp lại suy nghĩ, bình tĩnh xả bồn cầu, chỉnh lý ba lô bị lệch trên vai đẩy cửa ra, phía sau bồn cầu tự hoại điên cuồng xoáy nước.

Tiếng vang thật lớn làm cho hai người làm loạn ở hành lang đều hoa cúc căng thẳng, tan học hơn một tiếng rồi mà có người chưa về nhà sao? Cho dù đau bụng khó nhịn ở lại đại tiện cũng nên đi rồi chứ? Trước khi bọn họ tới đây căn bản không nghĩ tới trong WC sẽ có người!

"Tử Thanh, tiếng động gì vậy?". Ân Hoa Dung kéo đồng phục xanh nhạt trượt xuống khuỷu tay, sắc mặt có chút kinh nghi bất định (kinh ngạc khó hiểu).

Giọng Ân Hoa Dung mềm mỏng, trái ngược tướng mạo dương quang* của Lê Chanh, Ân Dung Hoa chính là thật thật sự sự là hoàng tử bé u buồn, kèm theo xuất thân tốt, cha chú có công ty lớn gia tài bạc triệu, là cậu ấm số một số hai của cao trung Hữu Nghị, đối lập gia thế nghèo khó của Lê Chanh, Trần Tử Thanh sẽ lựa chọn cùng một chỗ cùng Ân Hoa Dung, cũng không khó hiểu.

*dương quang: Thuộc dạng tính tình phóng khoáng, năng nổ, tự tin, dồi dào năng lượng sống, luôn lạc quan yêu đời

Lúc này so sánh với Ân Hoa Dung sợ hãi bối rối, Trần Tử Thanh lại suy nghĩ càng nhiều một chút, gã và Lê Chanh vẫn còn quan hệ, nếu chuyện này truyền ra, không chừng tiểu thanh cao theo đuổi ba năm mới tới tay quay đầu liền không để ý mình nữa! Gia thế của Ân Hoa Dung có thể giúp gã đạt được danh ngạch trúng tuyển đại học A, nhưng Lê Chanh cũng là người đầu tiên gã thích, ai cũng không so được với cậu ấy.

"Ai ở bên trong……". Trần Tử Thanh ý niệm trong đầu vừa động, căng thẳng nhìn chằm chằm cửa WC quát chói tai một tiếng: "Đi ra!".

Mắt gã đảo quanh, thầm nghĩ người trong WC này, bất luận đe dọa dụ dỗ hay là phí bịt miệng, đều phải nghĩ cách chặn họng hắn ta lại, không thể để hắn ta rêu rao ra ngoài.

Nghe thấy phản ứng của Trần Tử Thanh, Lê Chanh cười lạnh một tiếng, đang muốn y lời đi ra ngoài, đột nhiên bên tai phập một tiếng.

Cậu tò mò quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ngoài cửa sổ thủy tinh một viên hình tròn gì đó phía sau kéo theo dải ánh sáng "bập" một tiếng lõm vào ngực cậu…… Sau đó ngực trái bị chọc thủng.

Lê Chanh: "……"

Ngao, đau đau đau đau, cảm giác máu chảy ra rất nhiều lại bị cái gì hút đi! Tựa hồ có chút choáng váng!!

Không lẽ mình sắp chết sao? Từ từ, giống như vẫn có ý thức.

Dưới người là chất lỏng dính nhớp ẩm ướt, Lê Chanh cố lấy dũng khí hé mắt thành một khe nhỏ, trước mắt tường vân thất thải (mây 7 màu may mắn) bay tới bay lui giống như cõi tiên, chẳng lẽ trong truyền thuyết thật là người tốt lên thiên đường, người xấu xuống địa ngục là thật? Ai, thật sự rất tốt, nhưng mà thiên sứ dẫn dường cho cậu sao lại không tiện thể trị thương cho cậu chứ……

Lê Chanh bụm ngực lảo đảo đứng lên từ trên mặt đất, mới phát hiện chính mình té vào một mảnh bông vải màu sắc rực rỡ trên mặt đất, trên đường đất bên cạnh mấy thiếu niên mặc áo choàng vải bố tóc đen dài thẳng bình bịch giẫm giầy rơm vùi đầu ra sức chạy đi phía trước.

Thỉnh thoảng ở giữa còn mang theo một hai câu than thở ao ước:

"Hôm nay là ngày Ngọc Hoàng tông tuyển nhận đệ tử, không biết tiên sư tới đây có thể dời núi lấp biển như trong tin đồn hay không……?

"Người của Ngọc Hoàng tông tới thu đệ tử nhưng mà là đệ tử ngoại môn (chưa chính thức í), làm sao đạt tới cảnh giới đó chứ! Nhưng mà giới tu sĩ Đại Châu ngàn ngàn vạn, dù sao luôn có tu sĩ lợi hại, chớ nói dời núi lấp biển, kể cả xé nát hư không phi thăng thành tiên cũng không phải việc khó……".

"Ngươi liền khoác lác đi, mấy ngàn năm qua còn không có mấy người có thể phi thăng tiên giới……".

"Có a!".

"Ai?".

"Chính là ta! Chờ Lưu Thảo Căn ta với thiên tư ngút trời được chọn làm tông môn đệ tử (học trò chính thức), đoán chứng qua mấy trăm năm là có thể phi thăng! Aha ha ha ha ha!".

"…… Cút xéo! Lại nói bậy liền tố cáo phụ thân (cha) ngươi ngươi lại phát bệnh!".

Đại Châu giới, Ngọc Hoàng tông, tiên sư……Dời núi lấp biển! Xé nát hư không!!!

Mịa nó.

……Mới nãy cậu không phải còn tại WC trong trường hay sao?

Mịa nó vừa nhắm mắt lại mở mắt ra liền thay đổi cái thế giới nha!

Ngay tại lúc nội tâm Lê Chanh mênh mông huyết hoamãnh liệt, một chiếc xe ngựa bụi mù theo trước mắt Lê Chanh dừng lại, thiếu niên thanh sam lộ ra nửa thân mình, ôm quyền, nghi hoặc nói: "Tại sao huynh đài đứng ngốc ở chỗ này? Cách đó không xa chính là nơi Ngọc Hoàng tông thu đồ đệ, cho dù tư chất kém không được lựa chọn, xem một chút cũng tốt mà".

Đứng ngốc ở chỗ này…….Hỏi chính là cậu sao?

Lê Chanh khép lại cái miệng khẽ nhếch, học bộ dáng ôm quyền của đối phương: "…….Việc này, xin hỏi……. Huynh đài, đây là nơi nào?". May mắn cao trung có học tới văn học cổ (tác phẩm viết bằng ngôn ngữ cổ của Trung Quốc), nhưng mà trau chuốt từng chữ như vậy thực sự mệt ghê.

"Ứng Long Thành". Thanh sam thiếu niên liếc Lê Chanh một cái, đột nhiên hiểu ra cười lên, lập tức ôn hòa vươn tay, "Huynh đài nhất định là lạc đường? Vô phương (không sao cả), liền để Tống Mục đưa huynh đài một đoạn đường".

Lê Chanh lập tức kinh ngạc, người không quen biết căn bản không muốn tùy tiện qua lại, nhưng mà cũng không tốt từ chối ý tốt cùng lời mời của đối phương, hơn nữa cậu thật ra có chút tò mò với Ngọc Hoàng tông trong miệng của mọi người, vì thế suy nghĩ một hồi, Lê Chanh lễ phép vịn tay của thiếu niên nhảy lên xe ngựa, "Đa tạ (cám ơn), tại hạ Lê Chanh".

Hai người ngồi vào chỗ của mình, Tống Mục nhìn nhìn xiêm y (quần áo) kỳ lạ trên người của Lê Chanh, ánh mắt dừng ở trên mái tóc cắt ngắn có vẻ bông xù của Lê Chanh, "Lê huynh chắc còn chưa cập quan đi*".

*Cập quan: lễ đội mũ – lễ trưởng thành của người Trung Quốc cổ đại

"……17 tuổi". Thở dài. Tuổi còn trẻ bị gây sức ép như vậy chính mình đều còn chưa có chết, vừa thấy chính là mạng vai chính.

"Ha hả, quả nhiên, vẫn là một hài tử (trẻ con, con nít)".

Như thế nào cậu liền thành hài tử rồi?

…….Tuổi hắn ta cũng xấp xỉ mà?

Lê Chanh vừa muốn tranh biện, lại nghe Tống Mục cười nói: "Vi huynh đã 80 rồi".

"……". Tai điếc rồi, xác định không phải 18 mà là 80?

Trong đầu Lê Chanh hiện lên khuôn mặt của các ông cụ bảy tám mươi tuổi, trong lòng nhất thời vô cùng khâm phục lại cảm thấy ngưỡng mộ. Tống huynh ngươi bảo dưỡng thành như vậy, thả ở hiện đại ai có thể nhìn ra là vai vế ông nội chứ?

Tống Mục tiếu ý ôn hòa, không bao lâu tầm mắt di chuyển, đi đầu vén rèm xuống xe ngựa, "Lê huynh, tới rồi".

Lê Chanh đi sau thả rèm xuống, trước mắt giữa cái sân rộng lớn chen chúc một đống người, một đám Trương huynh Lý huynh chào hỏi, cơ hồ đều là bộ dáng thiếu niên, nhưng mà lúc này Lê Chanh cũng không dám suy đoán lung tung, bên người còn có một thiếu niên "80 tuổi" mà, đằng trước còn không biết có bao nhiêu người nữa.

Cậu nhìn một vòng chung quanh, sờ sờ bụng, kết quả mất máu rất nhiều chính là cảm thấy bụng hơi đói. Lê Chanh móc móc trong ba lô ở sau lưng, mở một túi xúc xích buổi sáng mẹ nhét vào trong túi ra ăn, tiện tay còn chia cho Tống Mục một cái, cho hắn ta ý bảo cách ăn.

Hương vị ngọt ngào thơm nức của xúc xích khuếch tán ra phía ngoài. Hương vị thật là thơm, nói thừa bỏ thêm hương liệu có thể không thơm sao?

Không ít người ánh mắt như có như không nhìn về phía Lê Chanh cùng Tống Mục.

Vốn vóc dáng Lê Chanh không cao lắm, thân hình cũng nhỏ gầy, đứng ở trong đám người cũng dễ dàng bị che mất, lúc này ánh mắt của mọi người lại đều bị cậu hấp dẫn đến đây, trang phục kỳ lạ không nói, tóc còn ngắn giống như lông thú, cầm trong tay chính là thứ gì vậy, còn có thể ăn?

"Đây là thịt gì? Màu đỏ nhạt, có thể ăn hay sao?".

"Chẳng lẽ là thịt hải trư? Nhưng mà thịt hải trư vừa mặn lại cứng, nào có mềm như vậy?".

Nửa nén hương, liền có người nhịn không được.

Đi đầu chính là ma y (quần áo dệt = cây gai) thiếu niên, thèm ăn tới nuốt nước miếng ừng ực, "Huynh đài, ta có thể dùng trân châu đổi thức ăn ngươi hay không?". Y sợ hãi hỏi một câu, tay đã từ trong hà bao (= cái túi tiền, cái ví, cái bóp) lấy ra trân châu bự bằng một ngón cái, hạt châu kia trong suốt không nói, quả thật vừa trắng lại sáng bóng, do dự nói, "Nếu như không đủ, ta đều cho người cả cái túi này".

Y liền cầm hà bao bên hông, bên trong hình như ít nhất còn có 14, 15 viên.

Cái này có thể từ chối hay sao?! Lê Chanh vội liên tục gật đầu: "……. Có thể, có thể! Đừng lo lắng, thật sự có thể!".

Bề ngoài người thiếu niên này ngụy trang nghèo túng như vậy, kỳ thật bên trong là 1mộtthổ hào (= nhà giàu) thâm tàng bất lộ đúng không!

2. Chương 2: Ngẫu Hứng Bán Đấu Giá Mới Là Thật Sự Tuyệt Vời

Vững vàng cầm lấy cái túi bự đựng đầy trân châu, đếm một chút vừa đúng 16 viên, mỗi một viên đều tròn xoe trơn bóng như ngọc, phẩm chất cực tốt, Lê Chanh tiện tay so sánh size của chúng, đối trân châu còn rất có nghiên cứu.

Con nhà nghèo sớm tự lập, tuy rằng Lê Chanh chính là học sinh cao trung, nhưng trước kia lúc nghỉ đông và nghỉ hè cũng từng đi qua tiệm châu báu làm thêm, cơ bản biết một chút về thị trường trân châu tự nhiên, loại đồ vật này, càng bự càng đáng giá, bình thường 1 cái vòng cổ đường kính 8mm giá xấp xỉ hơn 4000 tệ, mà 9 mm liền vèo một cái tăng lên 6000, hiện giờ trân châu trong tay cậu thoạt nhìn đều là 18 mm, giá tương ứng cần phải là…….

Vãi chưởng, phải hai vạn tư!

Hai vạn bốn ngàn tệ đổi một cái xúc xích!!

Không đợi Lê Chanh từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, Tống Mục bên cạnh đã kéo cậu tới bên người rồi, nhìn trân châu trong tay của cậu, vẻ mặt bất đắc dĩ (đành chịu, không biết làm sao) nói nhỏ: "Lê huynh, ngươi nói ngươi ngốc hay không ngốc? Y đổi với ngươi, ngươi liền thực đổi? Tuy rằng thịt để ăn phần lớn người ta đều mua được, nhưng hương vị cũng không như của ngươi, đổi lấy chút tiền đồng cũng không sao, ngươi muốn thứ không đáng tiền này làm cái gì?".

Xem bộ dáng của Tống Mục, tiền đồng còn đáng giá hơn so với trân châu?

Lê Chanh chẳng qua suy nghĩ một chút liền hiểu ra, có lẽ tại Đại Châu giới trân châu đều không phải thuộc loại trang sức hoặc vật phẩm xa xỉ, mà là thứ bình thường, ngẫm lại cũng đúng, một cái tiên sư tu luyện một chút đều có thể dời núi lấp biển, xé nát thế giới hư không, làm sao để ý trân châu loại châu báu bình thường này?

Nhưng mà theo tình huống hiện tại của cậu, cho dù đổi mấy miếng tiền đồng cũng không thể sống dư dả gì ở Đại Châu giới, còn không bằng lấy trân châu này, chính mình ngắm nó còn dễ chịu một chút.

"Đa tạ Tống huynh nhắc nhở, nhưng mà ta thấy trân châu sáng lấp lóe rất đẹp, dù sao thiên kim (ngàn vàng) khó mua, ta thích, yên tâm đi, giao dịch này không lỗ!".

Trong lòng Lê Chanh biết Tống Mục là vì tốt cho chính mình, vỗ vỗ bờ vai của Tống Mục an ủi vài câu mới quay đầu đi, liền thấy ma y thiếu niên mới vừa rồi đưa trân châu cho chính mình đang cúi đầu lấy ngón tay xoắn quần áo, lộ ra khuôn mặt xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng, chắc là nghe được lời nói của bọn Lê Chanh, phi thường xấu hổ đối hành vi chính mình dùng trân châu thứ không đáng tiền chiếm tiện nghi của Lê Chanh.

"Đúng, thực xin lỗi…… Trên người ta không có tiền đồng……". Ma y thiếu niên đầu cúi càng thấp, lông mi y hơi hơi rung rung, thanh âm cũng dường như càng ngày càng nhỏ, "Tất cả trân châu kia đều là ta tự mình từ bờ biển mò ra chuẩn bị cho đệ đệ đạn châu chơi (kiểu như bắn bi của mình á), căn bản không đáng giá mấy đồng, lại còn muốn đổi thịt của ngươi để cho đệ đệ (em trai) ăn……".

Đệ đệ?

Lúc này Lê Chanh mới phát hiện trong tay y dắt một bé trai cao tới đầu gối y, cậu bé còn thẹn thùng hơn so với anh trai nó, thấy ánh mắt Lê Chanh bắn qua đây, liền bắt đầu lùi ra trốn phía sau ma y thiếu niên, ca ca nó lại bất an trộm liếc mắt nhìn Lê Chanh một cái, che chở cậu bé ở sau người.

"Không sao, ta rất thích trân châu của ngươi". Lê Chanh giơ tay giữ tay của ma y thiếu niên lại, trong tay thu hồi mười sáu viên trân châu, ngược lại từ trong ba lô lấy ra 1 cái xúc xích nhét vào trong tay y.

Sau đó cúi người xuống, đưa một cái khác cho em trai y.

Tiểu nam hài sợ tới mức lui từng bước ra phía sau.

"Đừng sợ, cầm lấy".

Lê Chanh giọng nói ôn hòa, cậu vốn chính là dương quang thiếu niên, cười cười với người khác đều sẽ làm cho người ta ngửi được mùi đệm chăn phơi dưới ánh mặt trời, cảm thấy cái loại cảm giác ấm áp về tới nhà, đối con nít tuổi còn nhỏ mà nói đây là một con chó bự mềm mại dễ thương vô hại với người lẫn vật, vì thế vô cùng muốn tới gần.

Điểm này từ nét mặt cháu gái của Lê Chanh có thể nhìn ra một ít, mỗi lần chị gái tha lôi cả nhà về nhà mẹ đẻ, cháu gái nhất định người đầu tiên đi tìm là cậu Lê Chanh, cũng hô to lớn lên phải gả cho cậu….. Hiển nhiên tiểu nam hài trước mắt cũng bị tươi cười này mê hoặc.

Nó chậm rãi vươn bàn tay nhỏ bé, cầm cái xúc xích, tròng mắt đen tuyền ánh ra thân ảnh giáo phục (đồng phục) thiếu niên cao ngất.

"Huynh đài, ngươi đây là……". Ma y thiếu niên chậm rãi nói chuyện.

Chủ yếu là nghĩ đến mẹ già cùng chính mình sống nương tựa lẫn nhau và chị hai, hơi xúc động, dù sao……. Hiện tại cả người cậu đều bị sao băng gì đó đột nhiên xuất hiện đâm một cú, đâm vào tim rồi lập tức tới Đại Châu giới, ngẫm lại nên trở về như thế nào, óc đều đau nha.

Thế gian có tình thân hiếm có nha……..Lê Chanh ngọc thụ lâm phong* đứng thẳng người, vén vén tay áo đồng phục: "Không sao, nếu như ta có đệ đệ, khẳng định cũng giống như ngươi".

*ngọc thụ lâm phong: người phong độ, tiêu sái, dung dạo đẹp trai

Ma y thiếu niên cảm động không biết nói cái gì mới tốt, cuối cùng cúi người thật sâu, "Tại hạ Lưu Bang, đây là ngã đệ đệ Lưu Bị, sau này huynh đài có chuyện gì hai huynh đệ ta nhất định nghĩa bất dung từ*". Dứt lời không để ý Lê Chanh còn đang hỗn độn trong gió, mang theo đệ đệ đi đến trong đám người.

*nghĩa bất dung từ: sẵn sàng giúp đỡ vô điều kiện

Có lẽ là bởi vì rốt cục có người đi đầu tiến lên,thiếu niên tứ phía thèm thuồng trong mắt sáng ngời, sau đó cả người Lê Chanh bị vây kín, lớn lớn nhỏ nhỏ thiếu niên đều đang cầm trân châu cùng cậu đổi xúc xích, Lê Chanh tự nhiên tới không từ chối, cậu một không trộm hai không cướp, không phạm vấn đề nguyên tắc, vừa dùng một cái xúc xích liền có thể đổi hơn 12 viên trân châu, không muốn mới là đồ ngốc!

"Nào nào nào, đừng chen lấn, đừng ồn ào, chỉ có năm danh ngạch, người ra giá cao liền được, người ra giá cao liền được!". Lê Chanh xắn tay áo đồng phục, trong tay cầm năm cái xúc xích, dưới chân đạp lên một tảng đá lớn, học tư thế năm đó khi mẹ Lê bán hàng vỉa hè, đứng chỗ cao nhìn ra xa quơ quơ tay rao hàng tứ phía, "Hàng tồn kho đại hạ giá đê!".

"Thấy không? Tất cả đều là thịt chất lượng, thơm nức, à, lúc này các ngươi có thể muốn hỏi, cái này không phải lỗ vốn sao? Ta còn lời lãi được gì chứ?". Lê Chanh mở miệng nói ra nghi vấn trong lòng của mọi người, lúc này đám người dần dần an tĩnh lại, đều muốn nghe cậu nói như thế nào.

Lê Chanh cười lên, thản nhiên vung tay lên, "Ta đây hiện tại là có thể nói với các ngươi, ta không cần kiếm tiền!! Chính là muốn kết bằng hữu (kết bạn) cùng mọi người!!!".

"—— Các ngươi nói, được không?!".

"Được! Sao lại không được chứ!!". Trong khoảnh khắc không khí không thể khống chế sôi nổi lên, tiểu tử biết ăn nói a, cái loại ngữ khí chúng ta là người một nhà này nghe liền cảm thấy thoải mái, mặc kệ giá gì, mua!

"Ta ra 20 viên!".

"21".

"20, 30 tính cái gì? Cho tiểu huynh đệ một giá cao, 40 viên!".

"Hiện tại chúng ta hãy chúc mừng vị đại ca 40 viên này……..".

Tống Mục gấp tới thẳng xé tay áo của Lê Chanh, kết quả lại bị Lê Chanh bên trong trăm bận không thể phân thân lại nhét một cái xúc xích thừa vào trong tay y, vị thanh sam thiếu niên 80 tuổi này trực tiếp tức giận cho Lê Chanh một cái liếc, thở dài một tiếng.

Biết rõ là bị hố còn nhảy xuống!

Thiếu niên ngốc như vậy thật sự là làm cho y sốt ruột muốn chết……. Cho dù có thể được chọn đi vào Ngọc Hoàng tông, sau này sống sót như thế nào đây! Thôi, nếu y cũng làm lão đại ca nửa canh giờ rồi, cùng lắm thì sau này vào được tông môn, y ở phía trước giúp đỡ, không thiếu ân cần dạy bảo giáo dục nhiều một phen.

Hùng hài tử (ý trách mắng, như kiểu bảo đứa ngốc í) chính là khó câu thông.

Thiên ngoại (ngoài bầu trời) trên một đóa bạch vân (mây trắng), chấp sự ngoại môn Ngọc Hoàng tông yên lặng nhìn phía dưới như chợ bán thức ăn bình thường càng lúc càng náo nhiệt, đột nhiên có chút nhịn không được, phụt một cái cười ra tiếng, lắc đầu vuốt râu, "Người này nhưng thật ra là một nhân tài".

Mấy đệ tử ngoại môn nhìn thoáng qua, trong lòng đều có suy nghĩ, lại đều không có lên tiếng.

Ngọc Hoàng tông là hộ quốc tông môn của Đại Tần, có quyền thế lại có thực lực, bởi vậy vì bảo đảm truyền thừa của tông môn, cách mấy trăm năm Ngọc Hoàng tôn đều sẽ cử ít chấp sự ngoại môn đưa tới một đám mầm nhỏ mới mẻ bồi dưỡng, mọi người cũng không phải lần đầu tiên xuống dưới thu đệ tử, mà trường hợp náo nhiệt này, thật đúng là lần đầu nhìn thấy.

Nói Lê Chanh là nhân tài, thật ra cũng không quá, dù sao hơn một trăm ngàn thiếu niên cũng chỉ có một người thu hút tầm mắt của mọi người như vậy, năng lực hiệu triệu này có thể nghĩ được, chỉ cần có thể qua một cửa chọn lựa kia, sau này tiến vào tông môn sẽ càng dễ dàng được chấp sự coi trọng.

Vì thế liền tại Lê Chanh bán đấu giá xong một cái xúc xích cuối cùng, tiên sư của Ngọc Hoàng tông hóa thành một đoàn ánh sáng trắng hạ xuống.

Dẫn đầu là một vị tóc hoa râm, nhưng mà làn da sáng bóng, hai mắt cũng hoàn toàn hữu thần, ánh mắt Lê Chanh tò mò lướt qua thân hình của ông ta, không thể không nói, liền hướng trên tranh tết này tạo hình xuống, đây là phương thức lên sân khấu kinh điển của Bạch nương tử*, nói là tiên sư cũng không quá……..Nhưng mà trên người cậu có cái gì hay sao, như thế nào ngoại trừ chấp sự già nhất kia thì đệ tử Ngọc Hoàng tôn khác đều nhìn cậu vậy?

*Bạch nương tử là con bạch xà tu luyện thành hình người có mối tình cùng 1 chàng trai ở nhân giân (Hứa Tiên). Tìm hiểu thêm tại đây

Chẳng lẽ bọn họ cũng muốn xúc xích sao?

……..Nhưng đã hết rồi!

Lê Chanh giơ tay che ba lô của chính mình, bên trong chỉ có sách giáo khoa toán học của cậu và 226 viên trân châu, vừa nghĩ đến trân châu này trong lòng cậu liền lửa nóng, nếu có thể trở về hiện đại bán bọn nó đi, tiền thuê nhà hai ba năm của nhà mình cũng không cần lo nữa rồi, mẹ cũng cũng không cần mỗi ngày vất vả đi tiệm dược liệu làm…….

Cho nên nói cậu thật sự nghĩ nhiều rồi, có trở về được hay không vẫn là cái vấn đề mà.

Đối mặt hơn một ngàn đệ tử dự bị, tiên sư không có giống người lãnh đạo thao thao bất tuyệt nói rất nhiều như vậy, mà là ngắn gọn nói một ít việc liên quan tới việc thu nhận đệ tử, ví dụ như tông môn sẽ phát một thỏi vàng cho mỗi người để mọi người dùng thời gian hai ngày tự đi mua đồ ăn, càng nhiều càng tốt, đồ dùng cần thiết khi tuyển chọn.

Lê Chanh ôm thỏi vàng đi theo Tống Mục vào ở khách điếm trong thành, cho tới sau khi tiểu nhị bê nước rửa chân tới đột nhiên nhớ tới……Ngực còn đang đau nha!! Chọc tim cậu rốt cuộc là cái thứ gì!

Cắn răng cởi đồng phục ra, cậu hít sâu một chút đối diện với gương đồng, chần chờ suy nghĩ một chút, vén quần áo lên có thể rất kích thích tới chính mình hay không……..

Lủng một lỗ?

Máu thịt lẫn lộn?

Cái áo vùng ngực đẫm máu ném ở trên giường, một chiếc nhẫn màu trắng bạc quay tròn lăn xuống dưới đất, Lê Chanh nhìn nhìn nửa thân trên trần trụi của chính mình trong gương, trên bụng bằng phẳng lồi lên bốn múi cơ bụng (dĩ nhiên hông có cái nào rồi), vốn hẳn là chỗ ngực máu thịt lẫn lộn lại sạch sẽ như lúc ban đầu, chỉ là thêm một ấn ký hình tròn màu trắng bạc thôi.

Cậu nhặt chiếc nhẫn trên mặt đất lên, trầm ngâm một chút, yên lặng nhíu mày, biết bay…….Đồ công nghệ cao?

Lê Chanh trừng nó một cái, tùy ý đeo nó vào ngón út tay trái của mình, xem ra chính là bởi vì nó, chính mình mới xuyên tới Đại Châu giới nha, dựa theo tiểu thuyết kiếm hiệp bình thường nam chính xuyên qua, nhẫn này hiện tại hẳn là hết sạch năng lượng không thể khởi động rồi?

Ha hả cho dù là công nghệ cao! Biết bay! Với cậu mà nói lại có tác dụng cái lông gì! Có bản lĩnh có thể lại để cậu trở về đi! Mày làm được hông?

“A!!!”.

——Mịa nó sao trời trước mắt này rất sáng chói nha, hiện tại mình đang tiến hành xuyên qua thời không hay sao, mịa nó, vừa rồi liền tùy tiện nói thôi, đừng quậy được không! Quần áo còn chưa mặc……..

Không nghĩ tới sau khi quen với tốc độ này còn có gió lạnh nhỏ và vân vân……

Nhẫn ơi từ từ, có thể nói không? Chúng ta đây là đi đâu nha!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:.....

Lê Chanh” A a a a a a a tao liền trần truồng đột nhiên biến thành chim bay nha!!

Chiếc nhẫn: Ha hả, không phải nói tôi vô dụng hay sao, vô dụng? Không bản lĩnh?

Lê Chanh: Tao thật sự sai rồi, cầu quần áo che đậy thân thể……

Chiếc nhẫn: Trần truồng đi, dù sao dáng người gà bệnh không ai sẽ xem đâu.

Lê Chanh:……

Lê Chanh (bi phẫn): Tao đã nhịn hết nổi rồi! Cầu! Đổi! Ngón tay! Vàng!

3. Chương 3: Lưng Đeo Trân Châu Và Thỏi Vàng

Địa điểm Lê Chanh lại hiện thân là ở bên trong cánh cửa của WC nam, lúc này cửa WC đã bị mở rộng ra, ngoài cửa sổ sắc trời xám xịt, càng tôn lên đèn trên hành lang ngoài WC chói lọi chói mắt, mà hai người vốn yêu đương vụng trộm dưới đèn đã không có bóng dáng rồi.

Cậu lẻ loi đứng một lát, trong thời gian gần nửa ngày này đã phát sinh hết thảy, đều cảm thấy giống như nằm mơ. Cư nhiên thật sự đã trở về rồi.

Máy xuyên qua thời không? Đồ vật công nghệ cao cỡ nào như thế nào tìm đến cậu? Lê Chanh nhìn chằm chằm chiếc nhẫn trên tay như là muốn xem ra cái gì đó, một lát sau nhớ tới quần áo và ba lô của mình tựa

hồ còn để tại khách điếm của Đại Châu giới, nếu mình trần nhộng như vậy một đường trần trụi trở về, đoán chừng ngày mai cậu liền lên báo thành phố nổi tiếng toàn trường.

Lấy lại bình tĩnh, Lê Chanh thử ở trong lòng trực tiếp mặc niệm, ánh sáng bạc của chiếc nhẫn chợt lóe, thân ảnh của thiếu niên trong WC công cộng chợt biến mất, một phút đồng hồ sau lại xuất hiện, thiếu niên quần áo chỉnh tề đeo ba lô, trên mặt lộ ý cười nhàn nhạt, đẩy cửa WC công cộng ra, đi xuống dưới lầu.

Hiện tại là thời gian tan học buổi chiều, trong sân trường không có một bóng người, chỉ có mấy bóng người vận động trên sân bóng rổ.

Cao trung Hữu Nghị là một trường học tư nhân trong thành phố Vĩnh An, ý nghĩa của trường học tư nhân liền là nói chỉ cần học sinh học tập thật tốt, như vậy miễn toàn bộ học phí không là vấn đề, thậm chí mỗi lần thi cuối kỳ xếp top 10 trong trường đều sẽ tặng học bổng, Lê Chanh dùng thành tích được miễn toàn bộ học phí vào học cao trung Hữu Nghị, vì chính là học bổng từng cái cuối kỳ…… Chính là bởi vì mấy năm liên tục giá cả tăng lên, sau khi lên cao trung thời gian mỗi đêm tự học của cậu đều sẽ dùng để làm thêm bù vào tiền tiêu dùng trong gia đình, tiền không kiếm được bao nhiêu, thành tích nhưng thật ra lại chậm rãi tụt xuống.

Chủ nhiệm lớp cũng biết tình cảnh trong nhà cậu, cha mẹ ly dị, hai chị em đều đi theo người mẹ công việc không ổn định, từ nhỏ đến lớn ăn bao nhiêu khổ có thể nghĩ được…… Nhưng mà biết là biết, thành tích đối phương giảm xuống cũng là thật.

Hôm nay sau khi tan học gọi Lê Chanh tới văn phòng nói chuyện, thứ nhất là vì cảnh báo đứa trẻ này, đừng nóng đầu liền vờ ngốc, đối với thiếu niên mà nói thi vào trường đại học chính là đại sự quyết định cuộc đời, tương lai mình khởi đầu có được công tác tốt ra sao liền quyết định bởi mình có thể thi đậu một cái đại học như thế nào, đừng mất bò mới lo làm chuồng, thứ hai chính là hy vọng Lê Chanh suy xét một chút vấn đề học bổng, phạm vi trợ cấp của trường học không nhiều, không cải thiện điều kiện của nhà họ Lê được nhiều, nhưng nếu phát động toàn bộ mọi người trong trường sẽ tốt rất nhiều, chỉ là thân là nam chính được quyên tiền, sau này liền khó tránh khỏi phải bị một ít lời đồn đãi.

Lê Chanh thật ra không sợ những lời đồn này,nhưng trong lòng cậu hiểu rõ, mẹ Lê chỉ sợ là chỉ sợ là không muốn cậu làm như vậy, mẹ Lê cả đời thanh cao, người khác giúp đỡ bà đều cảm thấy cảm kích áy náy khó chấp nhận, càng đừng nói là nhận giúp đỡ của toàn trường, nhưng mà chủ nhiệm lớp là lòng tốt giúp đỡ, Lê Chanh thật ra thật không có trực tiếp từ chối, chỉ nói phải về thương lượng cùng người nhà.

Cũng may mắn đêm nay rời trường muộn một chút, bằng không như thế nào có cơ hội nhận rõ nhân phẩm của Trần Tử Thanh chứ?

Giơ tay mở ra nắp di động trơn bóng, Lê Chanh nhìn thấy phía dưới tấm hình là nút xóa bỏ, do dự một chút, cuối cùng dùng ngón cái ấn nút quay lại, vẫn là không có xóa đi. Không thể trách cậu nghĩ nhiều, Trần Tử Thanh cư nhiên sẽ tại dưới tình huống cậu hoàn toàn không dự đoán được mà ăn vụng, người này tính cách khẳng định không kiên định như lý giải ban đầu của cậu, tấm hình trước giữ lại, đợi hoàn toàn giải quyết sạch chuyện giữa cả 2, sâu đó lại xóa mới vạn vô nhất thất*.

* vạn vô nhất thất: không sơ hở, chắc ăn.

Bởi vì Lê Chanh thường xuyên tự học muộn đeo ba lô ra khỏi trường, bảo vệ cửa cô đơn lẻ loi tóc húi cua thường thường nhân cơ hội tán gẫu một hai câu cùng cậu, thời gian dài lại thân quen.

"Cháu xem rồi". Lê Chanh giọng nói bình thản, người tóc húi cua khó hiểu, cầm tay tính cái gì, gã trực tiếp xem video đấu vật.

Ông chú tóc húi cua liền thấy kỳ quái, "Trần Tử Thanh thường không phải đều đi cùng cậu hay sao? Sao rồi, cãi nhau?".

"Không có". Lê Chanh lắc đầu, chuyện của cậu và Trần Tử Thanh không nói qua với người khác, một ít bạn bè quan hệ tốt có thể đoán được, trong lòng đều rõ ràng, đoán không ra thì chỉ coi hai người họ là bạn bè bình thường, lúc này không thể nói cùng ông chú bảo vệ cửa, đành pha trò, "Thời gian không còn sớm, cháu ta phải đi rồi, gặp chú sau nhé……".

"Ừ, đi từ từ thôi".

Ông chú tóc húi cua nhìn bóng dáng của Lê Chanh, cho tới lúc biến mất ở phía trước chỗ quẹo ở giao lộ mới thu hồi ánh mắt, nghi hoặc dùng cái ngón tay gãi gãi cằm, "Bất quá nhìn thấy Trần Tử Thanh cùng cậu trai kia đi đường hoang mang rối loạn căng thẳng, sắc mặt cũng khó coi, sao lại giống như mới vừa nhìn thấy quỷ". Trong trường học có gì đáng sợ chứ? Nói xong cảm thấy tức cười, lắc lắc đầu.

Nhà họ Lê tọa lạc tại trong ngõ nhỏ ẩm ướt ở ngoại ô thành phố Vĩnh An, trước kia nhân tố duy nhất khiến mẹ Lê lựa chọn chính là giá cho thuê thấp, nửa năm 3600 tệ, hiện tại khu nhà như vật đốt đèn lồng tìm khắp không có.

Lưng đeo trân châu và thỏi vàng, trong lòng Lê Chanh hơi hơi kích động, bước chân cũng nhẹ nhàng lên.

Không chỉ có là bởi vì giá trị của trân châu, vẫn là bởi vì chiếc nhẫn trên tay. Chỉ cần có thể tùy ý xuyên qua không gian, cậu hoàn toàn có thể từ Đại Châu giới mua hàng hóa giá thấp, hướng hiện đại định giá bán ra. Nhớ rõ trước kia trước kia có loại phương pháp nâng giá kêu đầu cơ trục lợi, nhưng mà hiện tại cậu đều không phải là nâng giá, nói chung có thể coi là song giới mậu dịch (thương mại, mua bán ở cả 2 thế giới).

Lê Chanh băng qua hai con đường, vừa mới đi vào trong ngõ nhỏ ẩm ướt, đúng lúc này di động rung rung, cậu cúi đầu nhìn, Trần Tử Thanh? Nhìn đến tên này liền nghĩ tới một màn ngoài WC kia, cậu phản xạ có điều kiện cúp máy luôn, sau đó nhíu mày, cũng không phải cậu có tật giật mình, cần gì phải cúp máy nhanh như vậy? Hôm nay nói rõ ràng luôn, lập tức chia tay!

Cậu cầm điện thoại chờ đối phương gọi đến cuộc thứ hai.

Đại sảnh cơm tây Kim Lãng, Trần Tử Thanh nhíu mày nhìn số điện thoại bị cắt ngang, có chút chần chờ chuẩn bị ấn nút gọi lại, một bàn tay lấy đi di động của gã, đổi vào là 1 cái thực đơn, Ân Hoa Dung tao nhã xoay người ngồi ở đối diện gã, tùy ý đặt di động ở trên bàn, "Đừng nghịch di động, còn lại anh gọi món đi, em không biết anh thích ăn cái gì".

Nét mặt Trần Tử Thanh có chút không vui, mày cũng nhíu càng chặt, nhưng mà nghĩ đến gia thế của Ân Hoa Dung, đành phải tầm mắt mịt mờ nhìn thoáng qua di động, thầm nghĩ, hôm nay gọi không được cũng không sao, dù sao ngày mai còn có thể gặp lại, đến lúc đó lại hỏi nguyện vọng thi đại học của Chanh tử.

Có quan hệ của nhà họ Ân, gã đã chắc chắn nắm danh ngạch đại học B trong tay rồi, tốt nhất Chanh tử chọn trường đừng cách đại học B quá xa……Không thì sau này đợi tới lúc hai người bọn họ ở ngoài trường ở chung, thuê phòng đều là vấn đề. Bên người Trần Tử Thanh mặc dù có Ân Hoa Dung, nhưng đối Lê Chanh bạn trai chính quy theo đuổi ba năm mới tới tay này, vẫn là thèm nhỏ dãi, ít nhất cho tới bây giờ gã còn chưa có hôn được cái miệng nhỏ của Lê Chanh, đối việc vừa ra tay khiến cho Ân Hoa Dung ngã vào trong lòng mình, xem như đây là một sự thất bại rất lớn.

Nhưng mà, vẫn là câu nói kia, có thử thách mới có động lực.

Trong nhà hàng hai người ăn tối dưới ánh nến, Lê Chanh chanh cầm di động nửa ngày, mất kiên nhẫn luôn, vừa định ấn số của Trần Tử Thanh gọi lại, chỉ thấy trên màn hình có cuộc gọi tới, rốt cục dám gọi lại rồi sao……Lê Chanh tự cổ vũ mình, trước trấn định một chút cảm xúc, thâm trầm lại nguy hiểm đè thấp giọng, "A lô".

Người đối diện giống như hoảng sợ, dừng một chút mới phản ứng lại, "Tiểu Lê nhanh về nhà đi, có chuyện rồi, chuyện lớn rồi!".

"……Dì Triệu?".

"Là dì, cháu mau về đi, mẹ cháu ở cửa nhà đánh nhau với người ta!".

"Đánh nhau gì ạ? Sao lại vậy!". Tim Lê Chanh giật thót, không đợi trong điện thoại nói tiếp liền nhanh chóng nhìn trái nhìn phải trong ngõ nhỏ, cắn chặt răng, một tay nắm chặt ba lô trực tiếp chạy về nhà mình, loáng thoáng chỉ nghe thanh âm bên đầu điện thoại kia rất loạn, rè rè không rõ, "Không biết nữa, mấy người đàn ông cao lớn thô kệch chắn cửa nhà cháu, muốn mẹ cháu trả tiền……".

"Cháu biết rồi! Dì Triệu trước hết xin dì trông nom mẹ cháu giúp, cháu lập tức liền về tới!". Lê Chanh cúp điện thoại, bước nhanh chạy tới cửa nhà, quả nhiên một đám người đồ đen bó sát người, ba năm người đang

chặn ở cửa, Lê Chanh không thấy rõ tình huống trong nhà, nhưng thật ra có thể đoán ra lúc này cơ bắp mấy người này căng cứng, đúng là nhạc đệm trước khi ra tay.

"Dừng tay!".

"Để tôi coi ai dám bước một bước vào!".

Thanh âm của Lê Chanh cùng một giọng nữ khác đồng thời vang lên, đều là khí thế hào hùng, bất quá bởi vì ưu thế của tiếng nói, giọng nữ kia nói càng chói tai một chút, mấy người chắn cửa hoảng sợ, trên tay Lê Quế Hoa cầm dao bổ củi loang lổ gỉ sét, không hề có quy tắc chém lung tung ra bên ngoài, "Đòi nợ đánh bài, đòi đòi đòi, tôi xem ai dám đòi! Hôm nay tôi cũng không cần mạng nữa, liền coi mấy thằng thỏ con bọn mày, ai chán sống cứ nhào tới để bà làm đệm lưng!".

Lời này dọa đám người mặc đồ bó sát sợ tới lùi ra sau, tục ngữ nói không sợ kẻ ngang ngược, không sợ kẻ ngốc, chỉ sợ kẻ không cần mạng, lần này Lê Quế Hoa rất điên cuồng, ai lại dám xông lên chứ?

"Bà ta một người đàn bà, mấy đứa mày sợ gì chứ, xem dao bổ củi kia gỉ sét như vậy còn có thể chém chết ai chứ?". Lời còn chưa dứt, Lê Quế Hoa một dao chém cọc gỗ ở cửa thành hai mảnh.

Hai chân người mặc đồ bó sát liền kẹp lại, một luồng mát lạnh khó hiểu. (khửa khửa khửa, có ai hiểu ý câu nì ko?)

Lê Chanh chen qua đám người, giơ tay đoạt dao bổ củi trên tay Lê Quế Hoa, che chở mẹ ở sau người, thiếu niên thân hình nhỏ gầy còn nhỏ tuổi lại ánh mắt lạnh lùng, giọng điệu vô cùng lạnh lùng, "Các người dám đụng tới 1 sợi tóc mẹ tôi xem, tin hay không đời này cũng đừng nghĩ có người nào còn sống rời khỏi nhà tôi!".

Người mặc đồ bó sát: "…….".

"Ba ngày!". Lê Chanh từ người mặc đồ bó sát đầu tiên lần lượt nhìn về phía người mặc đồ bó sát sau cùng, "Ba ngày sau, tôi sẽ trả hết số nợ còn lại! Nhưng mà nếu lần sau để tôi biết các người lại gài bẫy anh rể tôi, khiến anh ấy nợ một khoản tiền bài bạc lớn nữa, chúng ta chờ gặp trong cục cảnh sát đi!".

"Nể mặt thằng nhóc mày, ba ngày sau nếu còn chưa trả tiền, bọn tôi sẽ không lại nương tay đâu!".

Người mặc đồ bó sát gồng người, đang muốn phô trương thanh thế một phen, cửa nhà họ Lê đã rầm một tiếng đóng chặt.

"…….". Lê Chanh bị đặt tại trên tường đánh mông hai cái, Lê Quế Hoa đánh xong liền dừng tay, ôm con trai chính mình lại khôi phục thành đứa con dịu dàng đáng yêu, yên lặng khóc, "Con nói loạn cái gì vậy chứ, ba ngày sau chúng ta nào có tiền để trả chứ? Đã sớm nói qua không thể đụng tới tiền con học đại học……".

"Thật sự không cần dụng tới số tiền này, con có tiền mà". Lê Chanh vỗ vỗ bả vai của mẹ, "Con đi mua vé số, hên dã man luôn, vừa cào liền trúng lớn, ngày mai mua bộ đồ vịt Donald mặc đi nhận thưởng, 20 vạn tệ có là gì? Ổn hết mà!".

Lê Quế Hoa: "……"

Lê Chanh đương nhiên biết Lê Quế Hoa sẽ không hoàn toàn tin tưởng, nhưng mà hiện tại trân châu trong ba lô khó mà nói nguồn gốc, chờ đi tiệm châu báu đổi lấy tiền, sau đó cho mẹ một cái kinh hỉ.

4. Chương 4: Tốc Độ Vơ Vét Tiền Tài Giống Như Cướp Ngân Hàng...

Hai mẹ con mắt đối mắt, Lê Chanh cảm thấy chính mình có thể là bởi vì cả tối này trải qua rất phong phú……Khiến cho khí huyết không đủ, vì thế vô cùng trấn định dời mắt đi.

"Rất khoa trương, con chưa bao giờ mua vé số, con trai à". Lê Quế Hoa thở dài, bất đắc dĩ giơ tay xoa bóp khuôn mặt của con mình, tỏ vẻ thiếu niên không cần lại an ủi bà, bà còn không có yếu ớt như trong tưởng tượng của đối phương, hai tay bà khoát lên trên vai con trai, dùng vài phần sức mới buông ra, xoay người đi vào trong sân, "Dù sao cũng không thể dùng học phí của con, mẹ sẽ nghĩ cách khác".

Lê Chanh ngoan ngoãn dạ một tiếng, bị lý giải quá cũng không phải chuyện tốt gì, cậu còn có thể nói cái gì?

"Bánh bao, rau xào ở ngăn dưới lồng hấp, bên dưới còn có cháo nóng, ăn xong ôn tập bài học thật tốt……". Đợi sau khi Lê Quế Hoa nói liên miên lải nhải xong, Lê Chanh đã ăn xong bữa tối rồi, đang cầm một ly trà trở lại phòng của chính mình.

Cửa nhỏ màu nâu kẽo kẹt một tiếng khép kín, trong phòng nhỏ hẹp có vẻ vô cùng im lặng.

Tiện tay quăng ba lô lên bàn học, Lê Chanh kéo khóa kéo xuống, lấy ra 216 viên trân châu lóng lánh rực rỡ nhét vào trong hộp giày sạch sẽ, dưới ánh đèn nhóm viên cầu nhỏ tròn vo trắng như tuyết đáng yêu, trên lớp ngoài phát ra ánh sáng nhu hòa, trước kia cậu cũng từng ở trong tủ kiếng trong tiệm châu báu gặp qua không ít trân châu, nhưng độ sáng bóng tốt dã man giống như vầy, có thể nói đẳng cấp phẩm chất có một không hai.

Cho dù không xem kích cỡ cũng nhất định đặc biệt có giá.

Lê Chanh đậy kỹ nắp hộp, thứ này vừa nhiều lại lớn không có cách cất trong người, chỉ có thể giống như bây giờ đặt ở chỗ không bắt mắt, từ trong ba lô lấy ra bài tập vật lý làm hai giờ, Lê Chanh ngáp một cái đứng dậy, quyết định nhanh chóng trở về ôm ấp của giường lớn.

Cậu nhìn hộp giày im lặng lần cuối, chỗ chân tường trắng nhờ làm nổi bật cái bóng hình bình hành, giơ tay tắt đèn, cởi quần áo, nằm hình chữ đại (nằm như vầy nà:) tiến vào giấc ngủ.

Hy vọng ngày mai thức dậy, đây không phải là nằm mơ……

Ngày hôm sau phản ứng đầu tiên của Lê Chanh sờ soạng chiếc nhẫn trên tay, phản ứng thứ hai mở ra hộp giày nhìn, rốt cục nhẹ nhàng thở ra, cẩn thận giặt sạch áo trắng ngực nhiễm máu, ôm hộp giày đi ra ngoài gọi tới trường xin nghỉ học, mới quay đầu đi phố Đông.

Mới sáng sớm không có buôn bán gì, cửa tiệm châu báu Đồng Tâm, Tề Vĩ Dân cầm thuốc lá ngồi chồm hổm bên cạnh đường cái cuồng phun sương trắng, bảy nhân viên trong tiệm ở trong ở ngoài vẩy nước quét nhà, Tề Vũ Dân rút điếu thuốc trong miệng ra, thấy rõ bóng người đối diện, cười một tiếng, "Thằng nhóc cậu sớm như vậy liền tới rồi? Không phải còn phải đi học hay sao?".

Lê Chanh đều làm thêm ở tiệm châu báu một tháng rồi, bất quá đều là thừa dịp trường học tự học muộn chuồn đi làm thêm, chỉ có cuối tuần, rất ít có lúc tình huống ban ngày liền tới.

"Có chút trân châu, chuẩn bị lấy tới cho bác xem thử 1 chút".

Tề Vĩ Dân là cố vấn định giá tiệm châu báu Đồng Tâm mời tới, lúc xem hàng tuyệt không có phạm sai lầm, lúc trẻ tuổi cũng là trùm phố đồ cổ, sau này lớn tuổi mới chậm rãi rời khỏi vòng luẩn quẩn đồ cổ, chuyên môn nghiên cứu trân châu, bất quá mấy năm nay theo việc làm ăn hưng thịnh của châu báu Đồng Tâm, tên tuổi ông lão này lại càng ngày càng thịnh.

"Nó đâu?"

"Đây ạ!". Lê Chanh ngượng ngùng giơ hộp giày lên.

Tề Vĩ Dân vừa nhìn, không khỏi á khẩu, cho dù phẩm chất trân châu này không tốt, nhưng cũng không thể tùy tùy tiện tiện liền để trong hộp giầy! Có vẻ mất giá quá, cũng may mắn là ông coi như coi cho người quen, nếu đặt tới trước mặt bậc thầy khác, đoán chừng người ta vừa thấy cái loại đóng gói khác lạ này thì mí mắt cũng sẽ không nâng một chút.

"Đi vào trong đi".

Trước khi Tề Vĩ Dân đi vào trong tiệm, tiệm châu báu Đồng Tâm ở thành phố Vĩnh An coi như là cửa tiệm lâu năm rất có danh tiếng, đại sảnh hình tròn lót da đỏ, chỉ có tủ hàng thủy tinh, ngoài ra bài trí đều cổ kính, Lê Chanh đi theo Tề Vĩ Dân đi đến trước bàn cố vấn, "Cậu đây là dạng trai gì cho ra?". Tề Vĩ Dân thổi lá trà trong chén thuận miệng hỏi một câu, đương nhiên ông cũng không nghĩ đến thằng nhóc này sẽ lấy ra trân châu bảo bối của con trai gì, nhiều nhất bất quá là loại trai nước ngọt trai tam giác*bình thường……

"Trên mạng mua trai tam giác". Lê Chanh đặt hộp giày lên bàn, thuận tiện mở nắp hộp ra.

Ông lão Tề ở đối diện ánh mắt tùy ý liếc một cái, chén trà trong tay bỗng nhiễn hướng miệng đổ một ngụm trà nóng, nhất thời nóng tới ông toàn bộ phun ra, Trai! Tam! Giác!

Trai tam giác em gái cậu!

Trai tam giác nhà ai có thể cho ra trân châu lớn như trái nhãn như vậy! Khi nào thì loại trai sông trai tam giác này cũng có thể cho ra châu trong ngọc sáng như vậy chứ! Đây là trân châu quanh năm suốt tháng cát bùn phù sa bồi đắp thời dài mà, chứ có phải tuyết cầu bự trong mùa đông đâu!

Trọng điểm là……..Cậu ta còn để trong hộp giày nữa!

Cậu! Còn! Dám! Để! Trong! Hộp! Giày!

Tề Vĩ Dân thiếu chút nữa nôn ra một ngụm lão huyết, ngón tay run run chỉ vào hộp giày trước mặt, "Mua trên mạng?". Hiện tại người trẻ tuổi cũng thật dã man, mua trên mạng cũng có thể may mắn như vậy?

Lê Chanh xấu hổ cào cào đầu, thành thành thật thật dạ một tiếng, "Vốn cũng là ôm tâm tính thử một lần mua tới, chủ quán nói là trai bự mười mấy năm, bên trong có thể không tốt như trong tưởng tượng, bất quá thật sự không nghĩ tới, trân châu mở ra cư nhiên kích cỡ lớn như vậy".

"Chủ quán thật sự là rất khiêm tốn". Lê Chanh thổn thức một tiếng.

Tề Vĩ Dân: "……". Này còn có thể đơn thuần kêu là khiêm tốn sao, trong đầu chủ quán này còn có não tương hay không? Toàn bộ mịa nó đổi thành nước đường nước đường trong bình đi!

Tinh thần bị cực đại đả kích, ông Tề ôm hộp giày của Lê Chanh để qua một bên, giơ tay nâng một viên trong đó quan sát nửa ngày, lại dùng một tay kia lấy ra một viên khác đối mặt so sánh, sau đó lấy trân châu chuyên dùng làm thước đo so sánh, miệng tấm tắc thán phục, "Ai nha, dã man, hơn 200 viên cư nhiên đều giống nhau như đúc, kích cỡ và đường vân cư nhiên có thể so với trân châu biển, cho dù toàn bộ đều là anh chị em cùng một mẹ cũng không có thể khéo như vậy, vận may thật tốt quá!".

Lê Chanh đứng ở phía sau Tề Vĩ Dân, nhìn thấy thần sắc chuyên chú của ông ta, lúc này cũng hiểu được, chính mình chỉ sợ thật sự là nhặt được của hời rồi. Dù sao bản thân cậu thân là người làm thêm của tiệm châu báu, hiểu biết đối trân châu ước chừng chỉ dừng lại ở phương diện đường kính và giá cả, không có nghiên cứu sâu như ông Tề.

Cảm thấy chủ nhân của trân châu còn tại phía sau, Tề Vĩ Dân cầm kính lúp bận bịu cũng không quay đầu lại, "Mua trai tốn bao nhiêu tiền?".

"……". Lê Chanh ngẩn ra, tốn bao nhiêu tiền? Hơn nửa túi xúc xích Vương trong Vương (1 thương hiệu xúc xích) có thể chứ? Bất quá phải thật như vậy nói ra miệng……..Người trước mặt này có thể một cái tát đánh chết chính mình hay không? Còn thật sự cân nhắc 1 chút, Lê Chanh vẫn là quyết định dựa theo giá cả trên Taobao nói: "Ba trăm rưỡi, bưu phí 14".

Tiền trai thêm bưu phí tổng cộng 364 tệ, trong hộp giày này tùy tiện tính toán đều ít nhất hơn mười vạn.

"Trong đồ cổ cái này kêu là kiểm lậu* đó, thằng nhóc này……". Tề Vĩ Dân nghe xong quả thật muốn khóc, khó trách người già thường nói kẻ ngốc có ngốc phúc, lúc này mới biết được nửa điểm cũng không giả.

*kiểm lậu: ngôn ngữ dùng trong giới đồ cổ, đó là dùng mức giá rất rẻ mua được cổ vật rất có giá trị, và người bán thường không biết được giá trị của cổ vật đó. Nguồn: baidu

Trong lòng Lê Chanh chắc chắn, vội hỏi trong tiệm còn thu mua trân châu hay không, Tề Vĩ dân trầm ngâm một hồi, Lê Chanh tới trong tiệm làm thuê mấy ngày không ăn trộm lại không lười biếng, ông có ấn tượng rất tốt với cậu ta, cũng không muốn để cậu ta chịu thiệt, "Nói thật với cậu, chất lượng trân châu của cậu tốt hiếm có, làm vòng cổ bán nửa điểm tỳ vết cũng không có, độ sáng bóng thậm chí còn mạnh hơn một ít so với trân châu bình thường, tuy rằng trong tiệm cũng vô cùng cháo đón món hàng này của cậu, nhưng nếu không cần tiền gấp, tốt nhất vẫn là cầm bán đấu giá, kiếm sẽ càng nhiều, cậu suy nghĩ 1 chút đi".

"Cám ơn ông Tề, nhưng mà trong nhà ba ngày sau liền cần chi một khoảng tiền, bán đấu giá hẳn là chờ không kịp". Lê Chanh lắc lắc đầu, cậu biết ông Tề nói đúng, nhưng mà anh rể bị lừa nợ tiền cờ bạc một ngày không trả, mẹ Lê liền một ngày không an tâm, bất luận như thế nào, vẫn là trước trả tiền rồi nói sau.

Dù sao trên tay cậu còn có chiếc nhẫn, bán 226 viên này rồi, tương lai có thể lại có.

"Ai, cũng được, trong tiệm tôi còn có thể làm chủ một chút, nâng giá thu mua lên cho cậu, tóm lại cậu cũng không thiệt thòi". Tề Vĩ Dân nói xong đi lấy sổ sách, mới vừa đi hai bước đột nhiên vỗ ót bốp một cái, "Coi trí nhớ của tôi này, thằng nhóc cậu chờ một chút, đúng lúc trước khi cậu tới có một ông chủ Từ hỏi tôi có bột trân châu nguyên sinh hay không, giơ tay ra giá cao mua đám tiếp theo, xem ra không quá hài lòng, bất quá nếu cậu tới sớm một chút, khẳng định có thể lọt mắt xanh của hắn ta".

Lê Chanh: "……".

Mắt thấy ông Tề mở di động xem lịch sử cuộc gọi, hấp tấp chạy ra ngoài tiệm gọi một cuộc điện thoại, khi trở về trên mặt sáng lấp lánh dáng vẻ vui mừng, "Thành công rồi, không đi xa đang ở trên đường, lập tức quay đầu xe quay lại". Tề Vĩ Dân vừa dứt lời, bên ngoài tiệm liền im hơi lặng tiếng dừng lại một chiếc Porsche màu đen.

Đương lúc Lê Chanh âm thầm đoán ông chủ Từ là bụng bự eo tròn vo hay là đầu hói, cửa xe chậm rãi mở ra, sau đó là một bàn tay thật trắng nõn, sau đó là chân dài kiêm quần tây màu đen, tiếp theo lại có hình thể tao nhã giống như báo Cheetah*, sườn mặt điển trai, ngũ quan thâm thúy, tóc ngắn mềm mại…….

Lê Chanh: "……". Tuy rằng nhìn qua thật đúng là quý ông thành công lắm tiền, nhưng câu "ông chủ Từ" trong miệng ông Tề nếu đổi thành "Từ tiên sinh" sẽ rất lý giải, ít nhất nghe lên tuổi trẻ một chút, cùng diện mạo nguyên chủ khá tiếp cận.

"Ông chủ Từ, cậu ấy chính là chủ bán trân châu trai sông". Tề Vĩ Dân dẫn ông chủ Từ vào cửa, sau khi dừng xem trân châu trong hộp giày, quả nhiên thấy mày của ông chủ Từ giãn ra.

"Xin chào, Từ Hoằng nghĩa". Thanh âm của Từ Hoằng Nghĩa thạt ra cùng diện mạo lạnh lùng giống nhau, Lê Chanh nghe cũng không có gì không thoải mái, dù sao đích thật là người xa lạ, người ta không cần thiết nhiệt tình đối với cậu, Lê Chanh cười lên, giơ tay bắt tay anh ta, "Lê Chanh".

Sau đó trước mắt hé ra thẻ tín dụng

Lê Chanh sửng sốt nửa ngày, không có giơ tay cầm lấy, chủ yếu thân là người nghèo lâu rồi nên không rõ đây là ý gì, chẳng lẽ hiện tại đại gia mua đồ đều lưu hành trực tiếp đưa thẻ tín dụng hay sao?

"Mật mã sáu số một, trân châu của cậu rất tốt, tôi mua hết". Từ Hoằng Nghĩa nhét thẻ tín dụng vào trong tay Lê Chanh, quay đầu nhìn nhìn trân châu, nhíu mày nhíu mày, tuy rằng động tâm nhưng tựa hồ lại bởi vì cái gì đó mà có chút rối rắm, chần chờ một lát, Từ Hoằng Nghĩa mới cầm lấy hộp giày "Xtep cảm giác đi như bay".

*Xtep: 1 thương hiệu chuyên sản xuất đồ thể thao của Trung Quốc

Bươc chân rời đi của ông chủ lớn vội vàng.

Lê Chanh cúi đầu vừa nhìn, còn chưa bàn giá trân châu nữa, liền đưa thẻ rồi……. Cùng ông Tề mắt đối mắt, Lê Chanh xoay người cầm máy quét thẻ nhét thẻ vào, nhìn thấy trên màn hình hiện lên số tiền, thiếu chút nữa trượt tay đụng đổ máy quét thẻ luôn: 1.000.000!!!

Loại tốc độ vơ vét tiền tài này giống như cướp ngân hàng căn bản dừng không được mà!

5. Chương 5: Tuy Rằng Làm Thánh Phụ Có Chút Tàn Nhẫn Đối Chính Mình...

Xe thể thao màu đen 1 phút không ngừng vòng quanh quốc lộ vòng vèo lên núi, trên thủy tinh chắn gió dán giấy thông hành, sau khi Từ Hoằng Nghĩa chạy xe tới cửa kiểm tra, ở dưới ánh mắt cung kính của bảo vệ quân phục đi vào Minh Hi sơn trang.

"Người vừa mới đi vào là ai?". Bảo vệ mới tới nghi hoặc hỏi, trước đây lúc có người tới sơn trang cũng không thấy vị đại ca trước mắt này cúi đầu cúi người, không thể không làm cho người ta bổ não đoán lung tung.

Bảo vệ bên cạnh tới đây đã hai ba năm rồi, đứng thẳng người, ánh mắt còn kính sợ nhìn bóng dáng của chiếc xe, cho tới khi đối phương biến mất thành 1 cái chấm đen nhỏ mới quay đầu lại, ngón cái vênh váo

tận trời hướng lên trên đầu dựng thẳng, "Không thấy biển số xe à? Tời từ thủ đô! Biết ông lão sống tại biệt thự số 2 khu A không? Vừa mới tđi vào chính là cháu trai của người đó".

Người mới có chút ngơ ngẩn hồi lâu, đột nhiên kinh hô một tiếng: "Từ thủ trưởng? Đại sứ mới vừa về hưu của tỉnh biên giới Nam Giang kia? Thì ra là nhờ phúc tổ tiên nha, khó trách".

Bảo vệ lâu năm lắc lắc đầu, nếu chính là một tầng thân phận này gã cũng sẽ không cung kính như thế, hàng năm lăn lộn trong giới nhà giàu, trong mắt gã chân chính muốn nhìn, vẫn là đối phương người này, "Vị Từ thiếu gia này…….Bản thân chính là nhân vật phi thường".

Nhưng mà ngay cả bảo vệ cũng không nghĩ tới, nhân vật phi thường kia, ở dưới số trời nào đó cũng là bó tay không biện pháp. Từ Hoằng Nghĩa quay đầu xe dừng lại trước cửa biệt thự số 2, giơ tay ôm hộp Xtep bên ghế lái phụ bước nhanh lên lầu, thanh niên mặc quần áo tiêu độc màu trắng ngồi ở trên sô pha đầu cầu thang, thấy rõ thứ trong tay Từ Hoằng Nghĩa, biểu cảm trong nháy mắt cổ quái.

"Thân thể ông cụ như thế nào?".

"Vẫn ổn". Thanh niên đặt ly nước trong tay xuống, nhướn mày nhìn về phía hộp giày Xtep kia, một bộ cảm giác vô cùng tức cười, lại sợ cường quyền cố gắng nhịn phản ứng xuống, "Anh đây là…….". Thật sự là rất hài hước đó, loại hộp này chỉ tại lúc còn nhỏ trên TV mới nhìn thấy!

Từ thiếu anh đùa người ta như vậy, ông nội anh biết sao!

Từ Hoằng nghĩa mặt lạnh tanh: "Tiệm dược không có, trên đường mua —— không phải cậu phải dùng trân châu làm thuốc sao?".

"Tuy rằng tôi muốn là trân châu nước ngọt, nhưng mà không phải cái dạng tùy tùy tiện tiện gì đều có thể làm thuốc dùng……". Chỉ xem bao bì, thanh niên cũng đã dự cảm bên trong hộp rốt cuộc là cái cảnh tượng rách nát gì, lập tức có chút không tán thành, mở nắp hộp ra, đột nhiên thân mình cứng đờ, ánh mắt khiếp sợ vững vàng dừng ở trên viên cầu nhỏ màu trắng ngà kia.

Tựa hồ nhìn qua bộ dáng cũng không tệ lắm……

Gã ta lấy ra một viên bỏ vào trong nước rửa chà xát sạch sẽ, lấy ra dao giải phẫu trong túi da dê mang bên mình, cẩn thận cạo xuống chút bột phấn, bôi ở đầu lưỡi cẩn thận nếm 1 chút, "Trong mũi có mùi rất nặng, không giống như là nước sông nuôi dưỡng, ngược lại có chút cảm giác nước biển, nhưng mà bộ dáng trân châu này lại đều không phải là trân châu biển sâu, ngược lại như là……. trai sông quán linh thầy tôi từng nói qua".

Nền tảng y thuật của thanh niên rất vững chắc, ngày thường cũng có ghi nhớ 1 chút tri thức, lúc này nhắc tới trai sông quán linh chính là một loại dược liệu có quan hệ phong thuỷ học.

Nghe nói là từ long mạch trong địa huyệt trân châu hàng năm hấp thu linh khí, bề ngoài trân châu đều sẽ có 1 tầng ánh sáng nhu hòa, loại trân châu này mặc dù ở công dụng đại bổ không bằng nhân sâm linh chi, lại đối thanh can trừ ế (giải độc gan) có công hiệu bất ngờ.

Thanh niên liếc nhìn trân châu, hít vào một hơi thật sâu, "Đồ tốt, nếu xác định là trai sông quán linh mà sách cổ đề cập tới, bệnh của ông cụ đoán chừng còn có thể kéo dài thêm hai năm, anh thật ra rất may mắn đó".

"Chỉ có hai năm?". Từ Hoằng Nghĩa nhíu mày, có chút bất mãn điều chính mình nghe được.

Thanh niên xoa xoa mi tâm*, "So sánh với hai tháng trước kia, tuyệt đối là lời rồi, hơn nữa trong 2 năm này ngộ nhỡ gặp gỡ phương thuốc hay gì đó, lại có thể kéo dài lâu thêm lâu một chút. Lúc ông cụ còn trẻ gan bị hao tổn, hiện tại cơ năng sinh lý giảm xuống, muốn chữa khỏi, quá khó khăn".

Từ Hoằng Nghĩa hiển nhiên hiểu được đạo lý này, nhưng đôi khi hiểu được là một chuyện, chân chính chấp nhận lại là 1 chuyện khác, anh trầm mặc, hơi hơi gật gật đầu, ánh mắt thản nhiên dừng ở trên 1 loạt cây ngô đồng ngoài cửa sổ, đột nhiên nhớ tới thiếu niên nhã nhặn bán trân châu cho mình, thầm nghĩ trân châu quán linh nếu có thể kéo dài sinh mệnh của ông cụ lâu như vậy, cái thẻ tín dụng kia của mình đúng là vẫn còn đưa thiếu…….

Bởi vì lòng Từ thiếu gia mang áy náy biết ơn, Lê Chanh trong lòng ôm 1 đống tiền đi ở đường cái trung ương yên lặng hắt xì 1 cái.

Xoa xoa cái mũi, đèn đỏ yên lặng trên đỉnh đầu, cậu ngẩng đầu bước nhanh đi tới ngân hàng Tuyết Hoa đối diện. Cầm thẻ tín dụng của người khác có cảm giác không vững bụng, sau khi rời khỏi tiệm châu báu Lê Chanh suy nghĩ 1 chút, liền chuẩn bị đem tiền chuyển tới sổ tiết kiệm của chính mình trước.

Đáng được ăn mừng chính là, ba ngày sau phải trả nợ cờ bạc đã giải quyết dứt điểm rồi, chỉ cần sau này anh rể đừng ngốc nghếch kết bạn với mấy người bạn hay lừa người khác này, cuộc sống của nhà họ Lê sẽ chậm rãi khôi phục cuộc sống hài hòa ổn định giống như trước kia.

Trên mặt Lê Chanh lộ ra mỉm cười nhàn nhạt, giống như tích đầy ánh mặt trời.

Ngân hàng Tuyết Hoa đắm mình dưới nắng sớm có vẻ vô cùng yên tĩnh, Lê Chanh bước lên bậc thềm đi vào, ánh mắt liền tùy ý đảo qua đại sảnh, có lẽ là bởi vì buổi sáng người gửi tiền tiết kiệm ít hơn, đại sảnh cũng chỉ có mười mấy người, nhưng mà lúc này mười mấy người này bị một đám đàn ông vũ trang hạng nặng vây quanh ở góc phòng, hai tay giơ lên đầu……

Trái phải hơn hai mươi con mắt không hề chớp mắt nhìn chằm chằm người từ bên ngoài tới trước mặt.

Lê Chanh cảm thấy hai mắt chính mình mù rồi, nhìn ra thân thể nhỏ của chính mình hoàn toàn không làm được chúa cứu thế đâu, đi lên cũng là để làm cho người ta làm rau muối ăn thôi, vì thế bước chân lùi 1 chút, lập tức xoay người trấn định đi ra ngoài, chuẩn bị chạy ra bên ngoài đầu tiên chính là gọi điện thoại báo cảnh sát, hoặc là rất kích động một đường chạy đến cục cảnh sát cầu an ủi.

Trời ạ, thế giới này quả thật là điên rồi!

Thân là 1 người thiếu niên bình bình thường thường sống 17 năm, đừng nói cướp ngân hàng mà ngay cả lông của tội phạm cướp bóc cũng chưa gặp qua 1 cọng! Ha hả, hiện tại biết rồi, phổ cập khoa học tất cả đều là lừa quỷ, trên đầu bọn họ căn bản không! Đội !Mũ!Trùm đầu!

Lê Chanh

Hoàn toàn không biết toát ra trên màn hình lớn trong đầu của chính mình viết chính là cái gì, bởi vì còn chưa chạy tới cửa ngân hàng cậu đã bị bàn tay bự của tên cướp nhanh chân chắn ở trên cửa, vì thế con tin trong góc lại tăng thêm 1 người. Dù sao từng bị đâm thủng trái tim, có trải qua cái chết một lần rồi, hiện giờ nhìn thấy cây súng trên đầu có lẽ sẽ đột nhiên cướp cò, Lê Chanh phát hiện chính mình cũng không có cảm xúc quá mức sợ hãi.

Thậm chí so sánh với nữ viên chức ngân hàng từng có kinh nghiệm phổ cập khoa học núp ở phía sau, biểu cảm trên mặt Lê Chanh trấn định bất thường.

Kẻ cướp bên cạnh bất ngờ nhìn Lê Chanh 1 cái, ánh mắt dừng ở trên mặt non nớt của Lê Chanh, thản nhiên dời ánh mắt, bất quá là trẻ con thôi.

Bên trong đại sảnh chỉ có tiếng hít thở nặng nề, còn có tiếng đánh bàn phím lạch cạch, theo cạch một tiếng xóa mật khẩu, két bảo hiểm mở ra, nơi 3 tên cướp đi qua giống như châu chấu càn quét, không chỉ có cướp đi 1 đống tờ đỏ (tờ đỏ = 100 tệ), thậm chí còn đều gom đồ đắt tiền như là châu báu tranh chữ vào túi đựng đồ bự chảng.

Lê Chanh ngồi xổm trước người mọi người, loáng thoáng nghe được bên người có tiếng nức nở nho nhỏ, còn có tiếng phụ nữ khóc thút thít, tiếng khóc hòa vào nhau.

Thành phố Vĩnh An hầu như chưa từng phát sinh qua vụ án cướp ngân hàng, nói vậy những người này cũng là lần đầu gặp phải kẻ cướp, đồng dạng bọn họ cũng không nghĩ tới thủ đoạn của kẻ cướp sẽ cao như thế, không chỉ có vũ trang, có nhân tài hacker trình cao, thậm chí còn mang theo súng ống đạn dược bên mình, áo chống đạn trên người lại trực tiếp trang bị đến tận răng.

Cửa chính của ngân hàng cạch một tiếng đóng chặt, 2 tên cướp khác vội vã đi vào, nói nhỏ vài câu bên tai tên cướp đứng ở trong trung tâm đại sảnh.

“Chỉ cần bọn tôi có thể bình an rời đi, mạng của các người là có thể lưu lại ——”. Người sau còn khoanh tay đứng ở trước người mọi người, thanh âm khàn khàn càng ngày càng thấp, “Tôi nghĩ các người cũng không hy vọng ở trong một hồi tai nạn nho nhỏ liền mất đi mạng sống của chính mình, không phải sao?”.

Cơ thịt bên môi của hắn ta giật giật, tựa hồ lộ ra 1 nụ cười, lại hình như là đang châm chọc.

“Như vậy, nói cho tôi biết, rốt cuộc là ai báo cảnh sát?”.

Không ai thừa nhận, ánh mắt lạnh lẽo của tên cướp xẹt qua biểu cảm của mỗi người, nhìn thấy bọn họ nghe được từ cảnh sát này, sắc mặt đột nhiên đỏ lên và trong mắt lóe ra hy vọng, hắn ta cất cao thanh âm lạnh lùng nói: “Vô dụng thôi, các ngươi là con tin của tôi”.

Lê Chanh cảm giác rõ ràng bên người có người chống đỡ không được áp lực trong lòng liền té ngã trên mặt đất, cậu vừa rồi nhân cơ hội nhìn lén liếc mắt một cái, là khách hàng giống cậu chỉ có 2 ông bà cụ và bé gái năm sáu tuổi, mặt khác đều là viên chức ngân hàng, cậu có dự cảm đám cướp này cũng không phải người tốt lành gì.

“Mẹ ơi, chú kia đang chơi trò chơi sao?”. Bé gái vẻ mặt ngây thơ ngồi xổm trên mặt đất, nắm ống tay áo của một vị nữ viên chức, thanh âm còn mang theo sự mềm mại ngọt ngào.

Nữ viên chức kinh hoảng nhìn thoáng qua bốn phía, giơ tay che miệng của cô bé, cúi đầu hôn hôn cái trán của cô bé, ôm cô bé vào trong lòng, “Bé cưng hiện tại đừng nói chuyện”.

Ánh mắt cô bé nhìn về phía mấy ông chú, không rõ cho nên gật gật đầu, có người ở bên tai thở dài một tiếng, ngón tay Lê Chanh bất giác sờ sờ chiếc nhẫn, có thể tưởng tượng, nếu như……Nếu như thả mọi người ra, chỉ cần dùng 1 mình cậu làm con tin, như vậy chỉ cần dùng chiếc nhẫn đột nhiên đi Đại Châu giới, cả người cậu liền biến mất ở tại chỗ.

Bên ngoài đã truyền tới còi xe của cảnh sát và tiếng đàm phán, sắc mặt của bọn cướp vẫn lạnh lùng như cũ, cho tới khi người thiếu niên 17 tuổi trước mặt mọi người từ trong đám người đứng lên, sắc mặt bọn cướp khẽ biến, cách đó không xa ba họng súng lưu loát nhắm ngay ngực cậu ta.

“Cảnh sát tới rồi”. Lê Chanh tận lực lời ít ý nhiều, “Có thể sẽ nhằm vào các người áp dụng hành động gì đó, bởi vì nơi này có rất nhiều người, các người chỉ sợ cũng không trông nom hết được, không bằng chỉ dùng 1 mình tôi làm con tin, thả hết bọn họ đi”.

Anh hùng ở trong truyền thuyết mặc dù thường có, nhưng trong đời thực bọn cướp lại vẫn là lần đầu nhìn thấy, khá mới lạ. Không riêng gì bọn cướp, liền ngay cả viên chức ngân hàng trong góc và 2 ông bà cụ đều kinh ngạc nhìn về phía thiếu niên, mất thấy xả thân vì người Lôi Phong* sống thế nhưng vẫn là 1 người thiếu niên nhu nhược đáng yêu, bà cụ cầm khăn tay lau lau nước mắt, đám súc sinh này, đây là làm bậy.

Lời nói của Lê Chanh quả thật khiến kẻ khác động tâm, nhưng bọn cướp cũng không phải không đầu óc, nếu số người khống chế ở trong tay ít đi, liền không đủ lực uy hiếp đối cảnh sát bên ngoài

Ngoại trừ thiếu niên này có cái thân phận gì đó có thể cản trở đám người bên ngoài.

“Mày có tư cách gì……”. Lời tên cướp còn chưa dứt, đã thấy Lê Chanh giơ tay lên, chân thành nói: “Tôi là con trai……của Từ Hoằng Nghĩa”. Tuy rằng không biết thân phận của ông chủ Từ, nhưng ra tay chính là thẻ tín dụng trăm vạn hào phóng như vậy thì nhất định không phải người thường có thể làm được.

Lê Chanh chỉ mong bọn cướp này từng nghe nói qua tên của ông chủ Từ.

Quả nhiên sắc mặt tên cướp trước mặt nhăn lại, đồng tử co rút, tựa hồ không thể tin, một lần nữa nhìn kỹ Lê Chanh, đối phương một thân quần áo thoạt nhìn rõ ràng không phải hàng hiệu rơi vào đáy mắt, sau đó ánh mắt của hắn ta nói với thiếu niên, hắn ta không tin.

“Có chứng cớ gì?”.

Xem ra là thật nghe nói qua rồi, Lê Chanh nhẹ nhàng thở ra, lấy ra thẻ tín dụng trong túi quần, đưa qua, ánh mắt của thiếu niên đơn thuần giống như con thỏ, do dự nói: “Thật ra tôi chỉ là con riêng của ba ba…… Đây là sinh hoạt phí hôm nay ông ấy cho tôi, các người có thể tùy ý kiểm chứng, chủ thẻ hẳn là tên của ba ba tôi”.

Rất xin lỗi ông chủ Từ, trong lúc nguy cấp trước mượn danh nghĩa con riêng của anh dùng, sau này hoàn trả lại cho anh!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ——

Đại Chu: Quang vinh lên chức làm ba ba có cảm tưởng gì? Hoặc là lòi ra 1 đứa con riêng có ý tưởng gì?

Từ Hoằng Nghĩa: Đột nhiên có đứa con lớn như vậy, trong lòng có chút phức tạp

Đại Chu: sau này quen thì tốt rồi.

Từ Hoằng Nghĩa: Vì thế tôi cảm thấy gần đây tần suất lên lên sân khấu của chính mình cao như vậy, có khả năng có thể làm công: Ha hả, chú mày không có cơ hội đâu.

Cho nên ông chủ Từ không phải công ^_^

——

*thánh phụ: là người tốt đến bực mình, bất kể ai làm gì hại mình cũng đều tha thứ.

*Lôi Phong (18 tháng 12, 1940 – 15 tháng 8, 1962) là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc. Năm 1963, anh trở thành đề tài cho cuộc vận động mang tính tuyên truyền diễn ra trên toàn quốc có tên là "noi theo tấm gương đồng chí Lôi Phong ( )". Lôi Phong được miêu tả như một công dân kiểu mẫu và quần chúng nhân dân được cổ vũ học theo lòng vị tha, khiêm tốn, và hết đời hiến dân của Lôi Phong. Sau khi Mao Trạch Đông qua đời, Lôi Phong vẫn là một biểu tượng văn hóa. Tên của anh đã đi vào lời ăn tiếng nói hằng ngày và hình ảnh của anh xuất hiện trên áo phong và quà lưu niệm.

Dù rằng có thể từng tồn tại người lính tên là Lôi Phong trên thực tế, thì những giai thoại về cuộc đời anh mà hệ thống tuyên truyền của đảng Cộng sản dựng lên đã gây ra nhiều tranh cãi mạnh mẽ, khiến anh trở thành một đề tài cho nhiều người Trung Quốc chê cười và nhạo báng. Tuy nhiên có một sự thật rằng hình ảnh của Lôi trong vai trò một quân nhân mẫu mực đã tồn tại qua nhiều thập kỷ với những thay đổi về mặt chính trị ở Trung Quốc.

6. Chương 6: Cảm Giác Hơi Không Ổn

Kế tiếp là 1 đoạn thời gian dài đối mặt, nhìn ánh mắt của tên cướp mang theo xem xét kĩ lưỡng còn có khóe mắt hơi hơi nheo lại lại tĩnh lặng kia, trên mặt Lê Chanh không có lộ ra cảm xúc sợ hãi, nhưng cũng không có làm cho người ta cảm thấy được cậu đã tính trước mọi việc có chỗ dựa trước rồi—— người bình thường tại dưới trạng thái chỉ đủ để tự bảo vệ mình thì sẽ luôn cuối.

Thiếu niên thân hình ốm yếu, rõ ràng không có sức lực chống đối, ánh mắt lại vô cùng mềm mại yên tĩnh. Là chàng trai tấm lòng lương thiện, khó trách sẽ đứng ra đảm đương thần hộ mệnh của mọi người.

Căn bản không có biện pháp tưởng tượng, Từ chủ tịch trên thương trường thủ đoạn cứng rắn phiên vân phúc vũ *sẽ có 1 đứa con trai đơn thuần như vậy.

*Phiên vân phúc vũ (nghĩa đen: trở mây đảo mưa): Ý nghĩa của thành ngữ này là chỉ sự thay đổi như chong chóng, không biết đâu mà lần. Nghĩa bóng chỉ những người hay thủ đoạn, phản phúc, lèo lái, đảo điên (thuần việt là tính cách sớm nắng chiều mưa).

Nguồn:trannhuong.net/tin-tuc-18683/nhung-thanh-ngu-co-xuat-xu-tu-tho-co-va-dien-co-6.vhtm

Trong bọn cướp tên giỏi công nghệ cắm thẻ tín dụng vào bên cạnh máy tính gõ gõ đánh đánh, không bao lâu liền hiện ra tư liệu của chủ thẻ, tên cướp nghiêng đầu nhìn thoáng qua, ánh mắt tạm dừng một chút ở trên 3 chữ Từ Hoằng Nghĩa, sắc mặt lạnh lẻo từ từ thả lỏng, thậm chí còn cười 1 cái với Lê Chanh, "Tốt lắm, cậu không có nói dối……Tôi thích thiếu niên trung thực, tới khi chúng ta thoát khỏi hiểm cảnh, sẽ lập tức thả cậu bình an".

Lê Chanh gật gật đầu, "Cám ơn, tôi sẽ phối hợp".

Tên cướp làm thủ thế (động tác tay) bắt đầu hành động, cười mà không cười nhìn thoáng qua trên người mấy viên chức ngân hàng, "Dẫn bọn họ đi ra, để cho mấy chú cảnh sát nhìn đến thành ý của chúng ta, đương nhiên…….Cũng mời mọi người truyền ra tin tức của nơi này, nếu 5 phút sau cảnh sát đóng giữ ở bên ngoài còn không chịu rút đi, như vậy Từ tiểu tiên sinh dũng cảm của chúng ta sợ rằng khó mà giữ được mạng mình, đây là điều các người không muốn nhìn tới chứ hả?".

Người trong góc phòng giống như con gà chết dưới khống chế của tên cướp đi qua đại sảnh ngân hàng, cảnh sát ngoài cửa ngân hàng giơ súng bày thế sẵn sàng chiến đấu, chỉ nhìn thấy tên cướp ló đầu ra ngoài cửa dò xét, sau đó là 8 viên chức và 3 người thường cúi đầu đi tới.

Cô bé nắm tay nữ viên chức sau cùng còn mở to hai mắt quay đầu lại nhìn Lê Chanh và tên cướp ở đại sảnh, lễ phép vẫy vẫy tay, "Tạm biệt anh trai và chú nha!".

Cảnh sát vẫn còn vẫn duy trì tư thế bắn, không rõ nguyên do nên có chút trợn mắt há hốc mồm, không nhìn lầm đi, bọn cướp cư nhiên thả con tin ra, đây không phải là tình tiết tự chui đầu vào lưới hay sao?!

Khi nào thì bọn cướp bình thường này và tội phạm giết người, phần tử vi phạm pháp luật này cũng có 1 ngày dễ nói chuyện như vậy?

Trong lúc nhóm cảnh sát bàn bạc một phen chuẩn bị vọt vào đi bắt tội phạm, mười mấy con tin ban đầu được thả ra lại đều tiến lên ngăn cản, "Tiểu Từ tiên sinh còn ở bên trong, các người không thể xông vào!".

"Tiểu Từ tiên sinh là con trai của Từ Hoằng Nghĩa tiên sinh, Từ Hoằng Nghĩa là ai thì các người đều biết hết rồi, con hắn ta liền ở trong tay đám người kia, là tiểu Từ tiên sinh đã cứu chúng tôi! Các người xông vào chính là hại cậu ta, tôi không đồng ý!".

"Xin các anh cảnh sát trong vòng 5 phút rút quân, nếu không ân nhân cứu mạng của chúng tôi sẽ khó giữ được mạng sống!".

Bên ngoài một trận hỗn loạn, 3 tên cướp đã lấy toàn bộ châu báu và tiền trong ngân hàng, Lê Chanh liếc mắt một cái nhìn cái túi bự như cái trống trên lưng của đối phương, thừa dịp người bên cạnh không chú ý, cẩn thận di chuyển bước chân một chút, liều mạng hét to 1 tiếng: "Con tin chết rồi!!!". Thanh âm vang vọng xa xăm trong đại sảnh ngân hàng, rơi vào trong tai người bên ngoài vẫn có thể nghe rõ như cũ.

Ánh sáng trắng của chiếc nhẫn lóe lên, thân hình của của Lê Chanh nháy mắt biến mất.

Tên cướp ban đầu giơ súng để ở huyệt Thái Dương của Lê Chanh sợ tới mức cánh tay tê rần, trực tiếp ôm súng, tia lửa lóe lên rơi xuống trên sàn nhà bóng loáng nảy lung tung, đương sự mặt không có chút máu hai chân run rẩy, "Đệt mợ, quỷ a! Đại ca, có quỷ a!A!!!".

"Mày làm gì vậy!". Tên cướp khác nhìn chằm chằm túi đựng tiền trên lưng đồng bọn nghe được tiếng hét đinh tai nhức óc lập tức theo phản xạ quay đầu lại, nhìn về phía khoảng không trước người đối phương đối phương, lúc này ngược lại nhíu mày thật sâu, "Người đâu!".

"Đột nhiên……. Đột nhiên liền biến mất! Bốc hơi khỏi nhân gian! Biến mất trong không khí!". Tên cướp hoảng hốt định tìm cách nói càng thích hợp hơn, trong lòng hối hận a, mịa nó năm đó lão trưởng làng kia thật không lừa gã, gã từ nhỏ đến lớn làm chuyện xấu mất hết tính người đếm không hết, hiện tại rốt cục gặp báo ứng rồi, quỷ đều tìm đến gã!

"Câm miệng, người sống mày còn không sợ, chết rồi thì mày sợ gì chứ!". Tên cướp đại ca cũng cảm thấy cả người phát lạnh, gã tận mắt nhìn thấy Lê Chanh, nếu thật sự là người sống sờ sờ, khẳng định không có khả năng cứ như vậy trực tiếp biến mất ở tại chỗ…….Gã mở chốt an toàn của khẩu súng ra, ổn định hô hấp bắn 2 phát súng vào cái bóng mờ ở cửa ra vào, "Bên ngoài đã biết con tin không còn rồi, chia nhau chạy, tìm cơ hội xông ra ngoài!".

Hệ thống giám sát của ngân hàng đã bị bọn họ phá hỏng, nhưng tiếng hét của Lê Chanh lại không chặn lại được, càng không nói ngay sau đó phía sau còn có 1 loạt tiếng súng ngu ngốc của đồng bọn ngu như heo kia, vì thế căn cứ tín hiệu thanh âm xâu chuỗi lại đương nhiên đây là vụ án đồng thời uy hiếp, giết người!

Trong lòng bọn cướp kêu oan uổng nha.

Hiện tại thì tốt rồi, quả thật bùn vàng dính đũng quần, không phải shit cũng là phân!

Tại khách điếm của Đại Châu giới nằm 2 canh giờ, vốn tưởng rằng hết thảy đã gió êm sóng lặng, bên miệng Lê Chanh chứa mỉm cười thoải mái hiện thân ở tại chỗ, nháy mắt bên tai đùng đùng 2 tiếng, xa xa 1 viên đạn lạc bay sát qua tĩnh mạch trên cổ của cậu, sắc mặt Lê Chanh đại biến, lật người trên mặt đất lăn 2 vòng từ góc tường lại xuyên về Đại Châu giới.

Cơ thể máu thịt bình thường căn bản không ngăn cản được tiến công mãnh liệt của viên đạn!

Vì thế so sánh với mới vừa tại hiện đại bắn nhau thảm thiết, khách điếm của Đại Châu giới quả thật an toàn tới muốn khóc luôn!

Tại sao gần đây tiết tấu cuộc sống lại bất thường như vậy? Thân là thế giới xã hội hòa bình bắt đầu điên cuồng dâng lên vận động phản nhân loại? Ngược lại là thân ở trong giới tu sĩ mạnh được yếu thua thích hợp kẻ mạnh sinh tồn lại bình yên như là bé tằm cưng?

Quả thật khiến người ta sửng sốt.

Khống chế trái tim đập thình thịch, thiếu niên nằm trên giường thả lỏng thở hổn hển, trong mũi có mùi gỉ sắt (mùi máu), giơ tay lau máu trên cổ bị rách da. Tuy rằng vẫn đều biết Đại Châu giới cùng thời gian hiện đại chênh lệch rất lớn, nhưng không nghĩ tới rõ ràng đợi ở hiện đại một ngày tương đương với Đại Châu giới trôi qua 1 ngày, mà đợi ở Đại Châu giới 2 canh giờ mà ở hiện đại lại chính là trôi qua……Một hai phút?

Cậu cảm thấy chính mình cần phải nghiên cứu một chút sự sai biệt thời gian này, bằng không sau này chạt thoát thân đều là vấn đề.

Trái tim mệt mỏi quá.

"Lê huynh đã thức dậy chưa?". Ngoài cửa truyền tới tiếng đập cửa cộc cộc, thanh âm của Tống Mục từ khe cửa truyền vào trong, Lê Chanh mở cửa ra, phát hiện Tống huynh bề ngoài vốn nên mặc trường bào Hán phục nho nhã phi thường cư nhiên thay quần áo bó sát màu đen không biết làm từ vải vóc gì.

Lê Chanh: "Tống huynh?".

"Thay thân xiêm y (bộ quần áo) này". Tống Mục nhét qua 1 bao lớn đựng đồ đạc, thần sắc y nhìn qua hơi khẩn trương, ngón tay tách ra vịn tại trên vai Lê Chanh, trong ánh mắt đen thùi giống như lắng đọng lại tình tự nào đó không biết tên, lo lắng lại nhiệt liệt, "Từ tối nay tới sáng sớm, giới tu sĩ sẽ đứng ở 1 địa phương có thể chạm tay vào chờ đợi chúng ta".

Lê Chanh: "……". Đừng kích động, bạn thân.

Đại Châu giới sẩm tối rất nhanh, một giây trước trời còn trong vắt gần như lập tức liền trầm xuống, trên đầu mơ hồ có sấm chớp, nhìn qua không yên ổn lắm, Lê Chanh thay quần áo bó sát, phát hiện bên ngoài khách điếm trên đường đã đầy ắp người, tất cả mọi người là quần đen áo đen như nhau, thậm chí cái nón trên đầu mỗi người còn treo 1 cái đèn lồng màu đỏ khéo léo.

Không có đèn điện cũng có thể làm ra hiệu quả chiếu sáng, vì chỉ số thông minh của nhân dân của Đại Châu giới mà like cho 1 phát, loại phát minh thô sơ lạc hậu này đều không sợ lúc đi đường bị ngọn lửa thiêu hủy da đầu hay sao?

Tống Mục huynh đệ tình thâm treo 1 cái đèn lồng nhỏ đốt xong xuôi rồi treo trên đầu cho Lê Chanh, bốn phía lập tức sáng tỏ lên, Lê Chanh nơm nớp lo sợ bị lửa thiêu, phát hiện đèn lồng còn thật chắc chắn, không có lắc lư như trong tưởng tượng, tóm lại hết thảy đều phát triển theo phương hướng tốt.

Rất xa phía chân trời hiện ra một đóa mây trắng nhỏ, sau đó ngoại môn chấp sự cùng mấy ngoại môn đệ tử chia nhau mang theo trên 100 đệ tử chạy tới Ngọc Hoàng sơn, trên đầu Lê Chanh đốt đèn lồng nhỏ, ngồi xổm trên mây nhìn xuống dưới.

"Nhìn tấm bia đá kia kìa, phía dưới đó là thành Thanh Vân".

"Nghe nói ban đầu nơi này là đô thành (thủ đô)của Đại Tần, mấy ngàn năm trước yêu thú tung hoành, từ trên biển lên bờ tai họa đô thành, sau đó Đại Tần liền liên lụy, sau đó tuy có tu sĩ tổ đội (kết nhóm) tiêu diệt yêu thú trong thành, nơi này lại trở nên ít người sinh sống……".

"Nghe nói mấy ngọn núi xung quanh Ngọc Hoàng tông cũng có không ít yêu thú, sao cao thủ của tông môn không tiêu diệt toàn bộ chúng nó?".

"Lợi hại đương nhiên là tiêu diệt, nhưng mà những con ngay cả hóa hình cũng chưa từng thì vẫn để lại, toàn bộ coi như cho môn hạ đệ tử lấy đến luyện tập —— suy nghĩ như vậy, không hổ là đệ nhất (số 1) tông môn của Đại Tần!".

Đại để là bởi vì nguyên nhân linh khí, dân cư của Đại Châu giới bình quân mỗi người có thể sống hai trăm năm, bởi vậy chỉ cần chưa vượt qua một trăm tuổi đều coi như là thiếu niên, mà thiên tính (tình tình trời sinh) của thiếu niên liền tại thời kì phản nghịch liền không tránh được không dấu vết khoe khoang một chút học thức của chính mình, bảy tám người mở miệng ra đều có thể quang quác nói kiến thứ đầy bụng của mình ra, Lê Chanh ở một bên nghe tới hăng say.

Cậu híp mắt ngồi ở rìa đám mây, bên chân bỗng nhiên bay vút qua thứ trắng mịn gì đó tuôn ra 1 mùi hương ngọt ngào, bột phấn màu hồng nhạt, cái gì vậy? Lê Chanh lau mặt, mở to hai mắt, cúi đầu nhìn bột phấn chung quanh người mình, không dự đoán được bên người lại vù vừ một tiếng một đạo lưu quang (ánh sáng lấp lánh) bay qua, bởi vì thân thể duỗi ra khỏi ánh sáng trắng của đám mây, Lê Chanh nhất thời cả người đều bị móc tại bên trên mạt lưu quang!

Ánh mắt Lê Chanh tiễn đưa ngoại môn chấp sự trên đám mây trắng nhỏ đi xa, phát hiện chính mình ôm mạt lưu quang treo tại giữa không trung.

Trong lòng bàn tay là tiếng tim đập vô cùng mạnh mẽ…… Từ từ tại sao sẽ có tiếng tim đập? Giống như tim của cậu cũng đập rất nhanh, thanh âm thình thịch đang nện ở màng tai, thậm chí tiết tấu theo nhịp trống, máu nóng trong tim dũng mãnh chảy toàn thân, lại có cảm giác giống như bùng cháy.

Lê Chanh liều mạng nín thở.

Mùi hương ngọt ngào từ trong cổ họng thấm vào thân thể, cảm giác cơ khát muốn gặm cắn càng phát càng nặng thêm.

Lê Chanh hồng hộc há miệng thở dốc, cậu thậm chí cảm giác chính mình đã chết rồi, hết thảy đều dựa vào bản năng, vì thế ngay tại huyết mạch phun trào vô tận và trong ý thức trấn áp, mơ hồ, cậu tựa hồ hiểu được cái gì đó…….

Cái loại này bột phấn ngòn ngọt này, hẳn là…….

Đầu lưỡi Lê Chanh liếm môi trên, cố gắng tỉnh táo 1 chút, mới phát hiện tứ chi cũng không tính cường tráng bao nhiêu của chính mình đã như bạch tuộc quấn chặt trước người……thân người?!! Trong khi giãy chết, cái loại mùi mê người trên người của đối phương quả thật chỗ nào cũng có.

Đây không phải lưu quang đặc biệt hay sao?

"Âm chúc? Trưởng thành hay chưa?". Trên đỉnh đầu truyền tới tiếng hít thở ồ ồ, Lê Chanh ngẩng đầu, liền nhờ ánh sáng tỏa ra từ đèn lồng nhỏ trên đỉnh đầu nhìn tới ánh mắt sung huyết đối diện kia, thiếu niên thần kinh thác loạn tới nỗi da đầu run lên bỗng nhiên ngây người.

Sau đó không biết đối phương dùng cái gì phân biệt, chỉ nghe tới một tiếng thở dài cực khẽ: "Âm chúc trưởng thành, thật sự là cực tốt".

Cái gì…….Ý gì? Cảm giác …….hơi không ổn……

7. Chương 7: Đạo Lữ Bùng Nổ Tinh Thần Trượng Nghĩa

Bột phấn trên người lấy một loại tốc độ vô cùng thong thả hòa tan thấm vào da, Lê Chanh trực giác trạng thái trước mắt của chính mình có chút dị thường, cả cơ thể của cậu run rẩy không ngừng, mềm nhũn tựa như bánh ngọt mới ra lò, hai chân kéo dài quả thật tương tự như kẹo cao su.

Nhưng mà chết tiệt hiện tại cậu còn không có thể sử dụng chiếc nhẫn xuyên qua, nếu không hoàn toàn sẽ không túm được hắn ta, lần sau xuyên qua nhất định sẽ đột nhiên ở giữa không trung rơi xuống.

Vì thế lúc này duy nhất có thể làm vừa vặn chỉ có kiên quyết trừng người mắt đỏ đối diện, đừng tưởng rằng cậu thiếu chút nữa nóng tới thành bệnh thần kinh liền mất đi năng lực phán đoán cơ bản nhất, đối phương có thể thành dáng vẻ sung huyết này, một khi bùng nổ lên khẳng định còn muốn điên cuồng hơn so với cậu.

Xét theo phương diện vũ lực, song phương đối lập thật sự quá mức cách xa.

Lê Chanh cho đối phương ánh mắt không cho phép trêu chọc, run rẩy thu hồi đùi và cánh tay, chỉ vì đề phòng rớt khỏi đám mây mà dùng sức nắm chặt góc áo người mắt đỏ.

Không khí lạnh lẽo mát lạnh xuyên qua giữa hai người, luồng không khí thổi tới lông tơ trên da dựng đứng, tình trạng sương mù trong mây rất lạnh lẽo, bọt nước từ cổ của Lê Chanh chảy xuống dưới hầu kết xuống quần áo bó sát của cậu, làn da dần dần nhiễm thượng ướt át.

Hơi thở bạo ngược đang nổi lên, thiêu đốt phổi và hô hấp.

Đối phương cũng thật nhỏ…… Thậm chí so với âm chúc trưởng thành bình thường đều phải nhỏ hơn rất nhiều, nếu không phải cốt cách (khung xương) cùng thân thể phát dục (trưởng thành, trổ mã) đều đã hoàn mỹ, y nhất định cho rằng đối phương là hài tử chưa trưởng thành, nhất là loại ánh mắt cùng phản ứng rõ ràng non nớt này, thật sự là khiến kẻ khác kinh hỉ……

Ánh mắt Trầm Du tối sầm lại, không thể phủ nhận, một đường từ Thập Vạn Đại Sơn biên giới Đại Tần truy đuổi phệ tình yêu vương bị trọng thương, y cũng trả đại giới không hề nhẹ, đứng mũi chịu sào chính là trong cơ thể yêu vương phát ra dược phấn thôi tình, y đã miễn cưỡng dùng nghị lực nhẫn nhịn nửa canh giờ rồi, nếu trước khi bạo phát không gặp được một cái âm chúc trưởng thành đủ cất chứa dương tính của y trong cơ thể, chỉ sợ kết quả cuối cùng của y nhất định nổ tan xác mà chết.

Nghĩ đến đây, ánh mắt y nhìn chằm chằm thiếu niên cắn môi mạnh mẽ nhẫn nhịn, bên môi như có như không lộ ra một ý cười vui thích, vốn lo lắng trước giết chết yêu vương lại quay về tông môn tùy ý tóm lấy một âm chúc, không nghĩ tới nửa đường liền gặp được một cái.

Rất hoàn mỹ, vô luận là hơi thở hay là thuộc tính thể dịch của đối phương, đều tràn ngập hấp dẫn đối y, đây là lực lượng khế hợp, thượng thiên (ông trời) cho y kết hợp thần thánh.

Nếu đã tới bước này rồi, như vậy, đối phương chạy không thoát.

"Âm chúc, có nguyện ý làm đạo lữ của ta". (đạo lữ: 2 người tu đạo kết làm bạn đời)

…… Không có nghe lộn chứ, người mắt đỏ này tới tột cùng đang nói cái gì? Đạo lữ? Đạo lữ em gái anh!! Mắt đỏ bệnh thần kinh, anh dám động ông đây một chút, hai ta đời này không để yên đâu!! Lê Chanh ra sức lắc lắc đầu.

"Không nói lời nào ta liền coi như ngầm thừa nhận, nhưng mà, bộ dáng ngươi quay đầu thẹn thùng cũng rất đáng yêu".

Thẹn thùng em rể anh!!!

Môi Lê Chanh run run, máu chảy cuồn cuộn căn bản không nói ra được nửa câu, chỉ có thể tận lực khống chế tâm tình muốn nhào lên, liều mạng lấy ánh mắt lạnh như băng ra hiệu bất mãn và bực bội trong lòng.

Thật hiển nhiên loại này thái độ lạnh lùng cứng rắn này cũng không có ngăn cản động tác kế tiếp của cư dân bản xứ Đại Châu giới, có lẽ là lý giải từng nơi khác biệt, trong ánh mắt Trầm Du ánh sáng lóe lóe, giống như đối phương thật sự đáp ứng rồi.

"Trầm tĩnh lại, ta sẽ khiến ngươi thật thoải mái……".

Y cúi người, lực đạo nhu hòa ôm Lê Chanh vào trong lòng, tùy tay tháo xuống đèn lồng nhỏ trên vành nón của thiếu niên, ống tay áo rộng thùng thình của Trầm Du lấy một loại tư thái bảo hộ quấn chặt toàn thân của Lê Chanh.

Trong bóng đêm đầu ngón tay lạnh lẽo của Trầm Du để ở cái trán Lê Chanh, một thủy quang như bông tuyết thấm vào mi tâm Lê Chanh, cả người Lê Chanh run run mạnh mẽ, chỉ cảm thấy máu quanh thân tuôn chảy tới bốc cháy đều giống như đóng băng cố định không nhúc nhích. Đột nhiên biến lạnh, thật sự

rất lạnh, giống như sống sờ sờ ở trong hầm băng, vừa rồi là nóng tới chấn động, hiện tại là lạnh tới răng đều run lập cập, hơn nữa lần này ngay cả động tác lắc đầu cũng làm không được.

Kẻ lừa đảo chết tiệt! Quỷ mới tin thoải mái của anh!

Dù sao Lê Chanh chính là người địa cầu bình thường, ngày hôm qua trái tim mới vừa bị đâm thủng, cho dù không rõ lí do lại khép lại, hôm nay lại liên tiếp nóng lạnh đan xen, quả thật bị ngược tới không muốn sống nữa, thật sự là đủ rồi, không đúng, dù sao cảm thấy đã quên cái gì rồi, Lê Chanh đạp đạp chân, nhắm mắt lại từ bỏ chống cự, tinh thể lạnh lẽo lạnh như băng thông suốt từ cái trán răng rắc răng rắc oanh kích xuống.

Lê Chanh không hề hay biết ngón tay bị Trầm Du cắt mở một đường nhỏ, nam nhân cúi đầu, cẩn thận nhỏ giọt máu kia điểm ở cái trán chính mình. Vì thế ngay tại trước khi Lê Chanh mất ý thức, ở khe hở sâu trong đầu truyền tới thanh âm kịch liệt khó có thể hình dung giống như chuông lớn…….

"Âm dương khế —— thành".

Ngoài tầng mây sấm sét chợt hiện, mi mục (khuôn mặt) Trầm Du hơi giãn ra, con ngươi sung huyết không biết khi nào đã khôi phục sâu đen mê người, mi tâm y hình thành nửa phiến ấn hoa màu đen, cùng nửa phiến khác của Lê Chanh ăn khớp, lần đầu tiên kết hợp, thật sự là mĩ hảo (tốt đẹp) tới khó có thể tưởng tượng.

Trầm Du ngẩng đầu, tùy ý âm dương khế trên mi tâm chậm rãi dẫn nhiệt khí trong cơ thể ra ngoài.

Mây mù bốc lên giữa không trung tại ống tay áo của y lặng yên tiêu tán cách đó nhất xích (=1/3 mét), ngón tay y giơ lên, phút chốc lao ra hư ảnh của cự kiếm màu vàng, vọt lên cao chém tới, xa xa yêu vương lưng trần trụi ngẩng cổ ăn đau phát ra tiếng kêu bén nhọn, giương cánh chim hồng nhạt sau lưng, điên cuồng bổ nhào tới chỗ Trầm Du.

Trên mây trắng lượn lờ, người thiếu niên ngắm cảnh mặt lộ vẻ khát khao.

"Mau nhìn kìa, màu hồng nhạt kia là cái gì vậy?!".

"Quả thật là kiệt tác của thượng thiên, bên ngoài Ngọc Hoàng tông cư nhiên sẽ có cảnh sắc tuyệt vời như thế, giống như rơi vào tiên cảnh…….".

Tống Mục cũng mặt mang mỉm cười nhìn mây mù hồng nhạt mắt thường có thể thấy được, rốt cục xoay đầu qua, miệng mở ra, lại phát hiện người vốn ngồi ở phía sau đã hoàn toàn không thấy, y mở to hai mắt, kinh dị hướng đám người bốn phía quét tới, "Lê…….Lê huynh?". Tống Mục vịn đám mây đứng lên, vừa rồi còn im lặng ngồi, bất quá trong chốc lát không thấy, liền thật không thấy?

Khác với thiếu niên bên cạnh vô tri (không biết gì, mít đặc), mấy ngoại môn đệ tử của Ngọc Hoàng tông đều biến sắc, trong thanh âm hiện sự lo lắng: "Thanh âm thật hung lệ".

"Là yêu vương". Tu vi càng cao liền càng có thể cảm nhận được uy hiếp trí mạng, thân thể ngoại môn chấp sự cứng ngắc, cắn răng trầm giọng nói, "Cư nhiên đã là yêu vương đã hóa hình rồi, loại yêu thú thực lực này…… Không nên xuất hiện ở bên trong Đại Tần!".

"Yêu vương tới rồi…….". Ngoại môn đệ tử khớp hàm run lên, đứng ở trên mây ngón tay lạnh lẽo, thực tế, đối với yêu vương, bọn họ không phải không muốn ngăn cản, mà là không có lực lượng đi ngăn cản, nguy nan tới rồi, mây mù hồng nhạt tích tụ đầy trời, yêu vương nửa người trần trụi rốt cục xuất hiện ở địa phương mắt thường có thể thấy được, cơ thịt phát triển gồ lên trong ngực cùng cánh tay, gương mặt tục tằng cùng ánh mắt to như cái chuông đồng tràn ngập bạo ngược.

Lúc này tất cả mọi người trên mây hít một ngụm khí lạnh thật sâu, so sánh với cảnh đẹp kia, con yêu này mặc dù thân cao như người thường, nhưng diện mạo thấy thế nào cũng không giống nhân loại lắm, yêu vương này quả thật là mưu sát ánh mắt của nhóm thiếu niên tại đây.

Thật muốn lại thở dài một chút tỏ vẻ thiên đạo (đạo trời, lẽ trời) thần kỳ, cho dù nhóm thiếu niên lớn lên trong thôn trang nhìn quen con ếch, bọ ngựa không thừa nhận cũng không được, từ lúc sinh ra tới bây giờ bọn họ liền chưa từng gặp qua một khuôn mặt không đành lòng nhìn thẳng như vậy.

Phụ thân (cha) ngươi có khỏe không?

"Bộ dáng rất xấu, còn không bằng thời điểm ngươi chưa hóa hình còn có thể để vào mắt". Trong tầng mây truyền ra một đạo thanh âm réo rắt, đồng tử yêu vương hơi co lại, trên mặt hung hãn rốt cục che kín tình tự thận trọng, dưới chân nó khẽ di chuyển, nhưng mà sau đó liền thấy kim quang xa xa cộng thêm trọng kiếm dùng góc độ cực kỳ xảo diệu cắm vào phía sau lưng của yêu vương, máu tươi đen thùi từ chỗ cắm kiếm chảy ra.

"Ngươi không có trúng độc, ngươi như thế nào sẽ……. Tâm cơ rất nặng, chẳng lẽ vừa rồi ngươi đều là giả bộ? Trầm Du, bổn vương không oán không thù với ngươi, tại sao lại muốn giết chết bổn vương?". Thần sắc trên mặt yêu vương thay đổi, y không lường trước có người trúng thôi tình phấn của bản thể thai sinh (bào thai) của hắn cư nhiên còn có thể giải trừ độc tố, chỉ thầm hận Trầm Du người này rất khó đối phó, quả thực là cục xương khó gặm, sắc mặt yêu vương hòa hoãn mang theo vài phần nịnh nọt, khom lưng uốn gối truyền âm nói: "Trầm Du, ngươi hôm nay thả ta một con ngựa, ngày sau ta chắc chắn báo đáp".

"Hiện thân dưới Thập Vạn Đại Sơn tùy tiện sát hại nhân tộc ta, hay là khi Trầm Du ta mắt mù?". Theo thanh trọng kiếm này hiện thân, trong tay áo Trầm Du vung lên che phủ người nào đó, hư ảnh đứng ở giữa không trung.

Ngoại môn đệ tử: "Nơi đó có đạo nhân ảnh (bóng người), bóng lưng cư nhiên không hiểu tràn ngập cảm giác quen thuộc, chẳng lẽ chúng ta giống như đã từng quen biết……"

"Ta thao (=fuck) mù mắt của lão tử rồi, đối diện hình như là thiên chi kiêu tử* nghe đồn trong giới tu sĩ, nhân tài mới xuất hiện tiếng tăm lừng lẫy của Ngọc Hoàng tông trọng kiếm nguyệt hiệp (xài kiếm bự, nghĩa hiệp)Trầm sư thúc……".

*thiên chi kiêu tử: con cưng của trời

Ngoại môn chấp sự lão lệ (nước mắt í) tung hoành, kích động ăn nói không rõ, nói năng lộn xộn, "Là Trầm sư huynh! Không sai, lần trước trên bài vị (sắp xếp vị trí) chân truyền đệ tử của Ngọc Hoàng tông ta từng từ xa liếc mắt nhìn qua một cái, cái thanh trọng kiếm, đúng là linh khí bổn mệnh của Trầm sư huynh".

"Trầm sư thúc quả nhiên uy vũ khí phách hiên ngang khiến chúng ta kính yêu từ tận đáy lòng, đợi đã, trong lòng sư thức ôm cái gì vậy? Nga, y đưa thứ đó qua đây…….".

Dưới ống tay áo rộng thùng thình là thiếu niên tóc ngắn ngủ say tại khuỷu tay, tóc ngắn mềm bóng bị người xoa thành hình dạng ổ gà, càng lộ rõ khuôn mặt nhỏ thanh tú hàm chứa đôi môi nhu hòa, phá lệ ấm áp.

"Thay ta chiếu cố hắn". Bên tai ngoại môn chấp sự vang lên một đạo thanh âm như vậy.

Trầm sư huynh tư thế oai phong nhàn hạ truy tìm tung tích yêu vương, bất quá một cái chớp mắt ngắn ngủn liền đã mất tung tích.

Lão nhân thẳng tắp chống cây gậy, hai tay run run tiếp nhận thiếu niên quấn quanh ở trong kim quang, ánh mắt lão nhân chợt lóe, a nha, thì ra là tiểu gia hỏa chưa nhập môn kia, nói hài tử này có thiên tư ngút trời, quả nhiên là tiên phong đạo cốt, nhất định là kỳ tài tu luyện hiếm có a, nếu có thể lọt vào mắt xanh của Trầm sư huynh, đây là có đại khí vận!

So sánh với ngoại môn chấp sự học thức uyên bác, Tống Mục lại không suy nghĩ nhiều, chính là cảm thấy hơi ngạc nhiên, Lê huynh ngươi sao lại nơi nơi loạn ngủ…… May mắn là được người ta nhặt, bằng không rớt ở nơi nào cũng cũng không biết.

Thê lương xoa xoa ót, Tống Mục phát hiện vị tiểu hữu mà mình mang theo này, thật sự vô cùng lơ tơ mơ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ——

Trầm Du: Bất khả tư nghị (kỳ lạ, khó tin, ko thể tưởng tượng nổi) ta thật sự lên sân khấu, kỳ thật ta đều không phải là là thanh niên nhiệt huyết bùng nổ tinh thần trượng nghĩa gì hết, tất cả đều là tác giả ngốc đặt ra vấn đề, đương nhiên nếu chỉ có trù hoạch ta thành như vậy mới có thể cùng một chỗ cùng tiểu âm chúc, như vậy ta sẽ nói, một vạn lần ta nguyện ý.

Lê Chanh: a, ngủ đủ rồi…….

Đúng vậy vị này chính là Trầm sư huynh, có phải rất ngưu bức* hay không?

*ngưu bức: rất lợi hại, mạnh mẽ (mang ý bất nhã) (cách viết khác ngưu B(B)/ngưu X(X)/NB)

8. Chương 8: Đã Bị Dọa Ra Bệnh Tim Rồi

Phệ tình yêu vương tới rồi lại đi, chuyện này đối đệ tử Ngọc Hoàng tông mà nói có thể nói là không thể tốt hơn được nữa, dù sao bất luận là ngoại môn đệ tử đi theo bảo vệ trật tự hay là người dẫn đầu ngoại môn chấp sự, một khi đối chiến cùng yêu vương, nhất định lập tức toàn quân bị diệt, không phải bởi vì những ngoại môn đệ tử này tu vi kém cỏi, mà là thực lực song phương chênh lệch quá mức, thử nghĩ đi ngươi ngay cả ngón tay còn chưa bắt đầu động, yêu vương cũng đã moi tim của ngươi ra, còn đánh đấm cái gì?

Ôm tâm lý may mắn tìm được đường sống trong chỗ chết, ngoại môn đệ tử cảm kích ngắm nhìn phương hướng Trầm sư thúc rời đi, khi lại xoay người, đã thấy khuôn mặt nghiêm túc của chấp sự lão nhân, ánh mắt sắc bén dừng ở trên người bọn họ, dùng vài phần uy áp: "Từ trước đến nay hành tung của Trầm sư huynh mơ hồ bất định, chắc hẳn đều có tính toán riêng của mình. Ta hy vọng việc hôm nay, mọi người không cần nhiều lời đối người ngoài".

"Đệ tử hiểu được".

Vài tên đệ tử trong lòng cả kinh, vội vàng cúi đầu tỏ thái độ đã hiểu, nếu không có chấp sự nhắc nhở, chỉ sợ lát nữa về tới tông môn, bọn họ liền nhịn không được tuyên dương việc gặp được Trầm sư thúc ra ngoài, thậm chí còn bao gồm cái thiếu niên kia……

Lúc này có người ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn trong lòng chấp sự 1 cái, thiếu niên môi hồng răng trắng, lớn lên tuy là mi thanh mục tú, lại như cũ không che dấu được thể chất phàm tục kia, rõ ràng là 1 người thường chưa từng tiếp xúc qua tu luyện, lại như thế nào mà lọt vào mắt của Trầm sư thúc?

Ngoại môn chấp sự đáp tiểu bạch vân (mây trắng nhỏ) xuống, dẫn đầu đi xuống mặt đất trước, "Được rồi, ngươi chờ dẫn bọn họ đi dưới chân núi Ngọc Hoàng tông, ta đưa thiếu niên này đi tông môn trước". Ngoại môn đệ tử gật đầu đáp vâng, bất quá trong lòng mọi người đều hiểu rõ, nếu chấp sự nói như vậy, chắc chắn cửa thứ nhất nhập môn cần phải leo núi Lê Chanh là không cần tham dự, chỉ còn chờ thí nghiệm tư chất sau đó là được.

Nhớ tới chính mình năm đó mệt chết mệt sống cả đêm mới khó khăn lắm đi tới đỉnh Ngọc Hoàng sơn, trong lòng mọi người đều có chút khó chịu.

Nếu người này thật sự có quan hệ cùng Trầm sư thúc thì cũng được thôi, nhưng nếu chính là không cẩn thận té xuống đám mây được Trầm sư thúc thuận tay cứu, đối bọn họ đồng dạng từ người thường thăng lên tới ngoại môn đệ tử mà nói, quá mức không công bằng.

Bất quá ngoại môn đệ tử thực lực thấp kém, tự do ngôn luận cũng bị giới hạn rất lớn, mặc dù trong lòng chứa bất mãn, cũng không ai dám đi chạm lông mày của chấp sự.

Vì thế liền tại dưới sự trông giữ nghiêm khắc của ngoại môn đệ tử, hơn một ngàn thiếu niên tham gia thi tuyển dùng đèn lồng trên vành nón soi đường, lưng đeo lương khô bổ sung thể lực gào khóc thảm thiết từ vách núi dựng đứng nắm dây leo bám víu leo trèo hướng về phía trước, gây sức ép cả đêm thanh âm này mới dần dần biến mất, cùng lúc đó, hơn 1 ngàn thiếu niên tới tham gia thi tuyển, chỉ có 131 người thông qua khảo nghiệm, có thể ở trên núi qua đêm.

Bất luận là thiếu niên thông qua hay là không thông qua, buổi tối hôm nay đột nhiên cảm khái rất nhiều, giới tu sĩ quá mức tàn khốc, đôi khi vừa nghĩ tới cái chết liền chết luôn.

Bất quá ý niệm cầu chết mới vừa sinh ra trong đầu 1 chút liền bị bóp chết ở trong tinh tử, hiện tại chỉ là ý tưởng tạm thời mà thôi, trong thời kì ngu ngốc dễ dàng phạm ý niệm não tàn không cần để ý dù sao nhân sinh còn rất dài, không phải sao?

Thân là người tham gia tuyển chọn như đám người kia, Lê Chanh không có giác ngộ nhiều như vậy, bởi vì hùng hậu bối cảnh khó hiểu nhảy bổ ra, lại trải qua thời gian dài hôn mê bất tỉnh, cậu bị sắp xếp ở trong phòng ngủ của 1 gian phòng gạch, ngủ tới vô cùng ngọt ngào, thậm chí còn mơ rất nhiều mộng đẹp, tuy

rằng nội dung cụ thể không nhớ rõ lắm, nhưng loại ấm áp thoải mái này thật sự làm người ta không muốn tỉnh lại……

Trời ơi, cậu nhớ rõ chính mình bị ngón tay của 1 người bệnh thần kinh rõ ràng đông lạnh thành cây kem luôn!

Nguy hiểm của tâm lý ám chỉ còn đau đớn so với kim đâm, thiếu niên trên giường rốt cục ý thức được tối hôm qua tựa hồ đã xảy ra cái gì, thân thể khôi phục sức sống giãy dụa đạp lên tường mấy cái, Lê Chanh ngừng động tác lại, không nói gì nhìn cổ tay đỏ lên.

Mịa nó, vẫn là đừng tự mình hại mình, nhìn qua vô cùng may mắn chính là, bệnh thần kinh có vẻ cũng đã rời đi rồi.

Đây thật sự là tin tức tốt.

Sau khi xác định trong phòng chỉ có 1 mình mình, chim nhỏ trong tâm hồn Lê Chanh nhảy nhót một chút, hơi cảm nhận không khí yên tĩnh trong phòng gạch 1 chút, cậu thả lỏng thở phào, thản nhiên mở cửa ra, giật mình, ngoài cửa ngoại môn đệ tử mặc đạo bào của Ngọc Hoàng tông đang làm ra bộ dáng giơ tay phải sắp gõ cửa, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lê Chanh. Lê Chanh nhìn nhìn trang phục của đối phương, liền biết chính mình đã vào trong Ngọc Hoàng tông rồi, cậu không muốn biết tiền căn hậu quả (nguyên nhân hậu quả), dù sao cùng bệnh thần kinh tối hôm qua có liên quan.

Lê Chanh đè nén suy nghĩ phân tán, hơi chần chờ hỏi: "Vị sư huynh này?".

"Lê sư đệ, ngủ ngon giấc không?". Ngoại môn sư huynh lật lật danh sách, trên mặt lộ ra vài phần ý cười, chính là trong tươi cười này cũng mang theo vài phần ý vị phức tạp mờ ám, y làm 1 cái thủ thế, ý bảo Lê Chanh đi theo phía sau y, ngoại môn sư huynh trên đường đi cũng không nhiều lời, chỉ sau khi đi gần trăm bước mới hạ giọng nói: "Lê sư đệ chính là nhận biết Trầm sư thúc?".

"…….". Lê Chanh: "Không nhận biết".

Vị sư huynh này thật đúng là hỏi sai người rồi, vấn đề của giới tu sĩ, cho dù là bất kì một người bình thường nào cũng biết rõ hơn nhiều so với Lê Chanh, cậu tới Đại Châu giới mới được 2 ngày thôi, ngay cả giới tu sĩ chung chung cũng chưa thăm dò, như thế nào sẽ quen biết Trầm sư thúc Lưu sư thúc gì chớ? Cho dù tổ sư gia của Ngọc Hoàng tông đứng ở trước mặt cậu, cậu cũng không gọi ra tên được.

"Trầm sư thúc tướng mạo anh tuấn, am hiểu nhất là dùng trọng kiếm, Lê sư đệ không nên không nhận biết chứ?". Đối phương vừa rồi có thể đang lừa gạt chính mình, nhưng nghe lên lại không giống lời nói dối……. Ngoại môn sư huynh nhíu mày, quay đầu nhìn về phía Lê Chanh, trong ánh mắt không khỏi giảm vài phần độ ấm.

Đẹp trai xài kiếm tôi phải quen biết chắc? Cái này gọi là nói năng kiểu qué gì vậy!

Vốn Lê Chanh kỳ thật không hẳn quá mức phản cảm đối những lời này, chính là trước kia Trần Tử Thanh theo đuổi cậu 3 năm, mỗi ngày có bạn học ở bên cạnh lỗ tai cậu thay nhau oanh tạc Trần Tử Thanh đẹp trai chung tình, có lẽ lúc ấy đồng ý cùng cậu ta cùng một chỗ, cũng là trong tiềm thức cho rằng Trần Tử Thanh nhân phẩm thật sự rất tốt, đương nhiên sự thật chứng minh cậu bị hố rồi.

Vì thế hiện tại nghe được người khác đối chính mình đề cập người đàn ông khác thật là tốt, truyền vào trong cái lổ tai đều giống như đẩy mạnh tiêu thụ……. Bởi vì cảm thấy khó chịu vô cùng, liên lụy Trầm sư thúc mà Lê Chanh chưa từng gặp qua cũng không có ấn tượng tốt gì.

Lê Chanh lắc đầu, bất đắc dĩ ôm quyền: "Vị sư huynh này có thể không biết, ta từ nhỏ sinh trưởng ở thôn quê chưa thấy qua việc đời gì, liền ngay cả đối giới tu sĩ cũng là nghe bằng hữu nhắc tới……"

Bằng hữu? Môn sư huynh mày nhướn lên, giống như phát hiện bí mật mới gì đó, "Nga, ai nhắc tới đối với ngươi?". Trong giọng nói của y mang theo hưng phấn mơ hồ, nếu Trầm sư thúc là bằng hữu của tiểu hài tử này, y cùng lắm thì chiết lễ tương giao (giúp đỡ kết bạn)ngày sau nói không chừng có thể có liên hệ với Trầm sư thúc……. Trong mắt ngoại môn sư huynh hơi hơi tỏa ánh sáng, Lê Chanh nhìn địa phương trước mặt tụ tập hơn 100 thiếu niên, nâng ngón tay chỉ 1 người trong đó, "Sư huynh nhìn đến không, chính là Tống huynh vẫy tay với chúng ta, Tống Mục".

Không khỏi nhìn qua theo ngón tay của Lê Chanh, ước chừng có thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười ôn hòa của Tống Mục cùng yêu bài của ngoại môn đệ tử vừa mới có được, ngoại môn sư huynh nghẹn họng á khẩu, không có hưng trí hỏi han nữa, qua loa ấn quy trình lạnh lùng dặn hai câu liền cũng không quay đầu lại đi rồi, quả thực cùng tiếp đãi vừa rồi như gió xuân là 2 người khác nhau.

"Lê huynh, mau tới tới tới, bên này là kiểm tra thể chất, kiểm tra xong lãnh ngoại môn yêu bài liền là có thể tự hành tu luyện". Tống Mục kéo tay của Lê Chanh xuyên qua đám người, trước sau sắp xếp hai mươi mấy người, Lê Chanh vươn tay học người phía trước để ở bên trên kính lưu li, giữa khe hở chảy ra ánh sáng màu trắng thuần.

Phía sau không hề ít tiếng kinh hô, người tới kiểm tra có hơn 100 người, bình thường đều là màu sắc của ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ, kỳ lạ xuất hiện bạch quang lại thật đúng là hiếm thấy.

"Quang hệ thể chất?". Chấp sự trẻ tuổi chuyên quản kiểm tra đệ tử có chút kinh ngạc liếc Lê Chanh 1 cái, "Cư nhiên là cái âm chúc? Âm chúc quang hệ thật đúng là hiếm thấy mà, tuy rằng tu vi của ngươi có thể vô pháp nâng cao, bất quá nếu là tìm được một tên dương chúc thành hôn (cưới nhau í), âm dương điều hòa có thể rất có ích đối với ngươi, như vầy đi, chỗ ta đúng lúc có danh sách hôn giới, ngươi có nguyện ý ghi danh tại hôn giới?

Lê Chanh nghe mà vẻ mặt hắc tuyến, ghi tên tại hôn giới? Ngành nghề của tông môn Đại Châu giới còn thật hoàn thiện, ngay cả giới thiệu hôn nhân đều bao thầu? Nhưng mà cho dù là mới vừa kết thúc một đoạn tình cảm, cậu cũng không muốn tùy tiện ở Đại Châu giới cưới vợ……

"Đa tạ ý tốt của chấp sự, nhưng mà trước mắt bất quá còn chưa có ý nguyện thú thê (cưới vợ)". Lê Chanh đương nhiên phải từ chối, cậu 1 người hiện đại, khẳng định ba ngày có 2 ngày không ở Đại Châu giới, nếu cưới vợ, vậy rất có lỗi với người ta?

"Thú thê? Ngươi làm sao còn thú thê được nữa?". Chấp sự trẻ tuổi trực tiếp cười ra tiếng, mở miệng vừa định nói chút gì đó, nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Lê Chanh, đột nhiên lại tức cười lắc đầu, trực tiếp đưa yêu bài ngoại môn đệ tử cho Lê Chanh cùng sách vở tu luyện căn bản, "Bỏ đi, có thể ngươi còn chưa lý giải, sau này ngươi liền hiểu rõ".

Treo tốt yêu bài, ôm quần áo được phát chạy về phòng gạch, từ sau khi kiểm tra liền không chịu hé răng Tống Mục sắc mặt đỏ bừng đứng ở ngoài cửa phòng của Lê Chanh, tại Lê Chanh một câu muốn vào ngồi 1 lát hay không, sau 1 lúc lâu băn khoăn bất an cứng ngắc đứng ở bên ngoài, ấp úng nửa ngày, đột nhiên nói: "Thì ra ngươi……. Đúng là âm chúc, này, này……".

"……?".

"Ban đầu ta cũng không biết, mạo phạm quá mức…… Hy vọng sau này vẫn như cũ là bằng hữu". Nói xong lời nói mạc danh kỳ diệu (khó hiểu), thần sắc Tống Mục quẫn bách bước nhanh rời đi, Lê Chanh còn đắm chìm ở trong lời nói của đối phương, có ý gì vậy? Nhăn nhăn nhó nhó ấp a ấp úng, sao lại giống như dì Trương cách vách nhà họ Lê vậy……

Phát giác chỉ số thông minh của chính mình không đủ dùng, nhưng chung quy cảm thấy có chút bất thường, vẻ mặt Lê Chanh khó hiểu đóng cửa lại, cậu đã không phải lần đầu tiên nghe được từ âm chúc này, tối hôm qua người bệnh thần kinh kia chính là nói như vậy, nhưng mà có phải âm chúc cùng Tống Mục có mạo phạm quá mức lại có liên hệ gì hay không?

Cảm giác trước mặt xuất hiện lớp màng mông lung, chỉ cần đâm thủng nó, liền có thể biết được chân tướng rồi……

Sau khi Lê Chanh suy nghĩ 1 lúc lâu, mở cuốn sách liên quan tu luyện xem, chỗ kỳ quái của Tống Mục dù sao sẽ có cách biết được, hiện tại đầu tiên phải làm chính là chiêm ngưỡng một chút hệ thống tu luyện của Đại Châu giới, cậu thật sự vô cùng tò mò đối giới tu sĩ, dời núi lấp biển? Xé nát hư không?

Những từ ngữ này nghe lên cùng điển cố tu đạo của Trung Quốc có thần kỳ hiệu quả như nhau.

Lê Chanh lật trang đầu tiên của cuốn sách, trang đầu viết 2 chữ luyện khí kiểu phồn thể, sau đó cả trang đều dùng hình thức hình vẽ con người trình diện, Lê Chanh gãi gãi đầu ôm sách ngồi ngay ngắn ở trên

giường, từ minh họa trên sách phun nạp (thở ra, hít vào), thả lỏng toàn thân, hai canh giờ sau, người nhẹ nhàng phun nạp cư nhiên đang ngủ!

Lê Chanh mơ mơ màng màng té vào trên giường, trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh, trước mắt giống như thật sự xuất hiện rất nhiều linh khí toát ra, thậm chí xa xa còn có một ít điểm sáng màu trắng giống như kim loại, thiếu niên đẩy lùi mạt vàng óng ánh kia, bất mãn nói mớ gì gì đó: "……. Tránh ra…….. Bệnh thần kinh……..".

Tu luyện cũng không phải đơn giản như ăn cơm uống nước, đối lập với hơn 100 ngoại môn đệ tử mới nhập môn, Lê Chanh đột nhiên phát giác tư chất của chính mình thật sự vô cùng kém, người khác 10 ngày nửa tháng dẫn đường linh khí nhập thể, cậu mặc dù đang ngồi thiền thì cũng có thể nhìn đến linh khí, nhưng muốn dẫn linh khí dẫn vào trong cơ thể, tiêu hao công sức quả thật muốn đứt hết dây thần kinh trong đầu cậu luôn!

Như thế thẳng đến một tháng sau, Lê thiếu niên siêng năng tu luyện mới rốt cục dẫn vào linh khí, đột phá luyện khí tầng thứ nhất.

Trực giác tư chất của chính mình đã không thể cứu vớt, nghĩ muốn về nhà cầu an ủi, tâm tình xúc động lên, Lê Chanh cởi đạo bào của Ngọc Hoàng tông, thay áo phông và quần jean của chính mình, rốt cục lại một lần nữa khởi động chiếc nhẫn trở lại hiện đại.

Trên mặt đất tản ra mùi máu nồng đậm, có lẽ là linh khí nhập thể, ngũ cảm tốt hơn rất nhiều so với trước kia, Lê Chanh chậm rì rì từ trong góc phòng đi ra, phát hiện toàn bộ đại sảnh trong ngân hàng không có một bóng người, cho dù thời gian sai biệt rất lớn, lấy một tháng thời gian của Lục Châu giới, dù sao hiện đại đã qua năm sáu giờ rồi chứ? Cư nhiên còn chưa dọn sạch hiện trường……..

Lê Chanh không quên nhặt lên chi phiếu của Từ Hoằng Nghĩa trả ở trên mặt đất, bước ra ngoài cửa, bước chân thoải mái.

"Tiểu Từ tiên sinh!".

"Tiểu Từ tiên sinh, cậu không sao chứ!".

"Trời ơi, bọn cướp chết tiệt này, may mắn bọn họ không làm gì tiểu Từ tiên sinh……..".

Mười mấy tiểu Từ tiên sinh ở bên cạnh cái lỗ tai lúc ẩn lúc hiện, ong ong ong ong, Lê Chanh hiện tại đều cảm thấy chính mình đã thành tiểu Từ tiên sinh rồi, cậu cúi đầu mắt nhìn áo phông quần jean của chính mình, hít sâu một hơi, sự thật chứng minh cậu không phải, cậu vẫn là Lê Chanh.

"Mọi người trước nhường đường 1 chút……..". Hai người cảnh sát đẩy đám người ra, trong đó 1 nữ cảnh sát cầm di động nhấn 2 cái, dán tại bên tai Lê Chanh.

"Tiểu Từ tiên sinh dũng cảm, muốn gọi điện thoại cho ba ba em trước hay không? Bọn chị đã thông báo tình huống bên này với Từ tiên sinh rồi, ngài ấy tỏ vẻ rất lo lắng đối an toàn của em……..". Nữ cảnh sát đỏ mắt nói xong, tựa hồ nhìn ra thần sắc ngu ngơ của Lê Chanh, nghĩ đến khi viên chức kia trò chuyện thì nghe được tin tức đối phương có khả năng là con riêng, nữ cảnh sát hít hít mũi, lộ ra 1 nụ cười cổ vũ, "Tiểu Từ tiên sinh, có thể thân là cha mẹ, có đôi khi sẽ không nói ra, nhưng không thể phủ nhận, ba ba em thật ra là vô cùng yêu thương em".

Ba ba! Lê Chanh lông tơ dựng thẳng, quả thật điên rồi, sẽ không là hắn cái ý tứ kia trong suy nghĩ của cậu chớ? Ba ba này hiển nhiên không phải ba ba ruột không chịu trách nhiệm kia của chính mình, mà là……Ông chủ Từ mua trân châu?

Chị hai cảnh sát à, chị hãm hại 1 chàng trai dũng cảm của tổ quốc như vậy, thật sự được sao?

"A lô?". Loa di động truyền ra 1 giọng nói rõ ràng, cũng không quen thuộc lắm, tay của Lê Chanh thiếu chút nữa không cầm chắc, "Ặc……..". Nên giải thích hiểu lầm như thế nào đây? Từ tiên sinh thật sự rất thật có lỗi, chưa được sự cho phép tôi đã giả làm con riêng của anh?

Lê Chanh há miệng thở dốc, không dám mở miệng.

Biệt thự số 2, cửa sổ tầng cao nhất, đã chuẩn bị xong rồi, đang chuẩn bị lấy chìa khóa mở cửa đi ra ngoài, Từ Hoằng Nghĩa nghe được tiếng nói non nớt của thiếu niên, động tác chậm rãi thong thả lại, trên mặt lạnh

lùng lại bỗng nhiên treo 1 tia cười cượt, đầu ngón tay anh còn treo cái chìa khóa, chân dài nghiêng người tựa vào bên cửa sổ, khóe mắt hơi hơi nhếch, "Con trai của ba……Không sao chứ?".

Lê Chanh: "……". Đã bị dọa ra bệnh tim rồi.

9. Chương 9: Ngươi Con Bọ Chét Chợt Xa Chợt Gần

Đáy lòng Lê Chanh từ chối một chút, hơi vô lực: "Ách…… Từ tiên sinh, tôi……".

"Cậu làm tốt lắm". Từ tiên sinh khẽ cười một tiếng, "Nếu đổi lại là tôi, cũng sẽ lựa chọn phương thức đồng dạng".

Cùng lo lắng của Lê Chanh vừa vặn tương phản, sau khi biết được chính mình lòi ra 1 thằng con, Từ Hoằng Nghĩa cũng không có tức giận gì vì bị xúc phạm, mà là vô cùng bình tĩnh khen ngợi cách làm của Lê Chanh.

Việc này khiến trong lòng Lê Chanh lại áy náy thêm mấy phần, thầm nghĩ Từ tiên sinh là người siêu tốt nha, mình không thể nói linh tinh làm thanh danh của đối phương bị hao tổn, ngón tay cậu cầm di dộng dần dần siết chặt, giọng điệu thành khẩn nói: "Từ tiên sinh xin yên tâm, tôi sẽ giải thích rõ ràng".

"Không cần giải thích".

Nghe được bên kia microphone lại lặng im, Từ Hoằng Nghĩa lắc lắc đầu, "Lần này sự việc đã xong xuôi rồi, cậu không cần nói nhiều với cảnh sát". Người đàn ông hơi nhắc nhở.

Gã sống 27 năm, gần như mỗi ngày trong cuộc sống đều giao tiếp cùng loại người khác nhau, bởi vậy rất hiểu đạo lý tiền tài khiến người khác mờ mắt.

Giống 1 người thiếu niên không có bối cảnh như vậy, cầm trong tay 1 đống tiền bại lộ ở trước mắt mọi người, chỉ sợ không phải chuyện tốt gì, trừ phi cậu ta có bối cảnh cường thế hùng mạnh, liền như nhà họ Từ.

"……Nhưng mà"

"Liền làm theo lời tôi đi". Đành phải xuất ra giọng điệu chém đinh chặt sắt như lúc họp hành, chú ý tới thiếu niên bên kia kinh ngạc lên tiếng trả lời, Từ Hoằng Nghĩa mềm giọng nói: "Cậu em, xem ra duyên phận chúng ta không cạn, tiểu Chanh? Tôi có thể gọi cậu như vậy không?".

"Được ạ".

"Trân châu của cậu vô cùng có ích đối với tôi, vì bày tỏ long biết ơn, lần tới ngày nghỉ mời cậu ăn cơm có được không?".

"Không không, nhờ ơn Từ tiên sinh nhiều như vậy, lẽ ra là tôi mời Từ tiên sinh ăn cơm mới đúng". Lần này Lê Chanh trả lời nhưng thật ra rất nhanh.

"Cũng được, nhớ lưu số điện thoại của tôi lại".

Tín hiệu đã cắt đứt rồi, biết được thiếu niên không sao, Từ Hoằng Nghĩa không biết vì sao tâm tình thả lỏng, có lẽ là bởi vì chàng trai đó, nhìn qua thật sự quá mức trẻ con và sạch sẽ, hoàn toàn khác biệt với đám người trong vòng tròn lợi lộc, cho nên trong tiềm thức gã cảm thấy có một chút cần phải bảo hộ.

Dù sao nếu không phải bởi vì chính mình, chàng trai cũng sẽ không xuất hiện nguy hiểm hiện trường cướp bóc nguy hiểm.

Di động reng reng một tiếng ánh sáng lóe lên, trên màn hình là dãy số xa lạ gởi tin nhắn ngắn gọn tới và kèm theo khuôn mặt tươi cười, loại tròn vo đáng yêu, cùng chủ nhân của nó thật ra có chút giống nhau.

Từ Hoằng Nghĩa đốt 1 điếu thuốc lá, ngũ quan thâm thúy ở dưới sương khói bỗng nhiên mơ hồ, gã thoáng thả lỏng nhìn về phía ngoài cửa sổ, phát hiện từ tầng cao nhất nhìn xuống phía dưới, cây ngô đồng và mảng xanh hoá càng thêm xanh biếc so với bình thường.

Hy vọng bệnh của ông cụ, không chỉ có chính là kéo dài thêm 2 năm, phương thuốc cứu mạng vô cùng khẩn cấp.

Đại lộ lớn thứ 2 của thành phố Vĩnh An, bên ngoài ngân hàng Tuyết Hoa đầy cảnh sát, sáu tội phạm cướp bóc vũ trang hạng nặng cúi người tay bị còng sau lưng, ở dưới khống chế của cảnh sát chia nhau ngồi vào sáu chiếc xe cảnh sát, Lê Chanh im lặng nhìn thoáng qua, trả di động lại cho nữ cảnh sát cách đó không xa.

"Tiểu Từ tiên sinh cũng ngồi vào đi, bọn chị đưa em về bên người Từ tiên sinh". Nữ cảnh sát cười tủm tỉm nhìn Lê Chanh, giơ tay vỗ vỗ bờ vai của Lê Chanh, lại sờ sờ tóc mềm của Lê Chanh.

"……Em họ Lê". Nghĩ đến Từ tiên sinh đối chính mình nhấn mạnh không cần giải thích đối cảnh sát, Lê Chanh buồn bã một chút, nói: "Em sống cùng mẹ, ngay tại đối diện phố Y".

Nữ cảnh sát lập tức não bổ một phen yêu hận tình thù của nhà giàu quyến thế, cho nên con riêng theo họ mẹ trò chuyện cùng ba, lại không được tự nhiên lại khao khát yêu chiều và vân vân, thật đáng yêu!

"Được rồi, tiểu anh hùng, bọn cướp đã bị bắt nhờ sự trợ giúp của em, có yêu cầu gì xin cứ nói cho cảnh sát bọn chị biết, tiền thưởng cần phát bọn chị cũng sẽ mau chóng đưa tới".

"Không cần, tin tưởng đổi lại là 1 người khác, chỉ cần có khả năng đổi lấy bình an của phần lớn mọi người, đều sẽ làm như vậy". Bởi vì nữ cảnh sát nói qua tới nói lui đều là khen ngợi, xấu hổ tới tận đầu luôn rồi, vẻ mặt của Lê Chanh khá chính nghĩa, lời còn chưa dứt, ngay cả mọi người xung quanh cũng hoảng hốt theo một chút.

Nữ cảnh sát nhìn Lê Chanh một cái thật sâu, cuối cùng để lại 1 câu làm cho người ta sờ không được ý nghĩ*, "Em là chàng trai tốt, cũng sẽ nhận được vinh quang tương ứng".

Xe cảnh sát gào thét mà đi, Lê Chanh đi hướng 1 cái ngân hàng khác, đi tới cửa còn hết sức chăm chú quan sát, xác nhận vẻ mặt khách hàng lui tới không có nửa điểm vấn đề mới dè dặt đi vào, mấy phút sau, Lê Chanh vô cùng thuận lợi chuyển một trăm vạn tới trong sổ tiết kiệm của chính mình.

Rời khỏi đại sảnh ngân hàng, Lê Chanh thở phào một hơi, trong khoảng thời gian này tới bây giờ, cậu là nửa điểm không dám quên món nợ cờ bạc 20 vạn anh rể nợ, kinh hỉ chính là hiện giờ rốt cục trần ai lạc định*, không nói giải quyết việc lớn trong lòng Lê Quế Hoa và chị gái Lê An Thúy, liền ngay cả anh rể cũng không lại bị lương tâm dằn vặt.

*trần ai lạc định (bụi trần lắng đọng): ý nói đã đến hồi kết thúc

Thân là con rể con của gia đình tầng lớp dưới cùng siêu gần vô sản rồi, anh rể Phương Đức Minh của Lê Chanh thực tế cũng không phải tên khốn ham mê cờ bạc gì.

Ngược lại Phương Đức Minh tuy rằng xuất thân ở nông thôn cha mẹ đều mất, nhưng trên người ít nhiều có sức lực của người trẻ tuổi, hơn nữa lúc còn trẻ liền đi theo lão xưởng trưởng một đường là tới trong thành phố, người thoạt nhìn thấy ngốc, thật ra trên người gởi ngân hàng không ít, sau khi cưới Lê Anh Thúy lại hiếu thuận mẹ Lê, thậm chí còn rất chăm sóc em trai Lê Chanh.

Đáng tiếc chính là 1 người thành thật như vậy, ngày kia sau khi say rượu bị anh em trong nhà máy mang tới sòng bạc, lừa 30 vạn bị lột sạch đá ra ngoài, cách ngày không có tiền trả liền bị một đám xã hội đen tìm tới tận cử đánh 1 trận tới nhập viện.

Đám! Khốn! Kiếp! Này!

Sớm muộn gì có một ngày toàn bộ bọn khốn đều phải bị quét sạch không còn 1 mống!

Đáng tiếc hiện giờ sức mạnh của chính mình là số âm, không có bản lãnh quét sạch hang ổ lớn, thiếu niên nhẫn nhịn. Lê Chanh siết siết nắm tay, khống chế tâm tình của chính mình, đầu tiên rút 5 nghìn lén chạy tới bệnh viện nộp viện phí của anh rể, chờ giữa trưa về tới nhà thì mẹ Lê đã đi ra ngoài rồi.

Lê Chanh đóng chặt cửa sổ, ngồi ở bên giường âm thầm khởi động chiếc nhẫn.

Phút chốc lưu quang chợt lóe, ngay tại nháy mắt Lê Chanh xuất hiện ở Đại Châu giới, ngoài thành Hàm Đan Thủy biên giới Đại Tần quốc, tay xách thi thể khổng lồ nửa chết nửa sống của yêu vương, mi tâm Trầm Du hơi động.

Một mạt ấn ký màu vàng lóe lóe ở giữa mi trơn bóng, sau một lúc lâu lại biến mất.

Trầm Du nghỉ chân ở tại chỗ, vươn ngón tay khẽ chạm, ấn ký kia vừa rỗi cảm ứng mỏng manh, giống như là cách xa vạn dặm, sau lại tại lúc y chém giết nội đan yêu vương bỗng nhiên lại mãnh liệt lên?

Ngón tay y vuốt ve ấn ký trên làn da, chẳng lẽ tình huống vừa rồi là……. Tiểu gia hỏa kia đã xảy ra chuyện?

Hắc mâu (con ngươi đen) ánh xanh nhạt nhất thời như buốt giá như hầm băng, ngón tay thon dài của y đâm vào xương cốt khác người thường của yêu vương, phệ tình yêu vương kêu lên một tiếng đau đớn, khôi phục bản thể cái đuôi thật lớn trên yêu thân phù phù một tiếng rơi xuống mặt đất, yêu vương hộc máu mắt hung ác nhìn Trầm Du, "……Thật……Ngươi thật độc ác……". Ngươi nhân loại môi cá này! Có gan giết ta đi, đừng tra tấn ta nữa!

Một mình nằm sấp trong phòng gạch của ngoại môn đệ tử, Lê Chanh chăm chỉ thu thập sách vở bỗng nhiên cảm thấy hoa cúc chợt lạnh, vòng cánh tay qua chà xát cánh tay, cảm giác này không đúng nha, vẫn cảm thấy có người nào đó vuốt ve chính mình…….

Ôm chặt tranh vẽ cuốn sách nhỏ, trong phòng gạch lặng yên không một tiếng động không có bóng dáng của Lê Chanh.

Ngón tay của Trầm Du dừng ở mi gian một chút, ngờ vực tới mặt nhăn mày nhíu, sao lại thế này? Cái loại cảm giác liên hệ này lại yếu bớt rồi……..

Hiện đại, trong phòng của Lê Chanh, đồng hồ đầu giường từ 12:01 chỉ đến 12:02, trọn vẹn một phút đồng hồ, kim phút tích tác tích tắc chuyển động, 12:03 lại xuyên qua, Lê Chanh cầm di động đi Đại Châu giới qua 2 phút rồi, tới hiện đại 12:04, vẫn đang là một phút đồng hồ.

Nói cách khác, bất luận chính mình ở Đại Châu giới qua bao lâu thời gian, ở hiện đại đều chính là qua một phút đồng hồ?

Lê Chanh đột nhiên xúc động lên, cần phải nghiên cứu vấn đề này tới cùng.

Đại Châu giới 2 phút, hiện đại một phút đồng hồ, Đại Châu giới 3 phút, hiện đại một phút đồng hồ, Đại Châu giới 10 phút, hiện đại một phút đồng hồ……. Thiếu niên sung sướng không biết mệt làm thực nghiệm, Hàm Đan Thủy biên giới Đại Tần quốc, nhân tài tu luyện trẻ tuổi phong mĩ của Đại Tần quốc, Trầm đại hiệp trọng kiếm nguyệt hiệp thập đại chân truyền đệ tử (1 trong 10 đệ tử) mấy năm liên tục đứng đầu, bày tư thái pho tượng giơ tay vịn trán, hoàn toàn trợn tròn mắt.

Tức phụ (vợ) mình từ bên ngoài cách xa vạn dặm quay về nhảy đi nhảy về, khó có thể nào đúng là 1 con bọ chó bọ chó tu luyện thành người hay sao?

Ôm tâm tình "đặc biệt muốn biết tức phụ đang làm cái gì", Trầm đại hiệp cảm ứng rung động mãnh liệt của ấn ký, hướng tới phương hướng tương liên cùng đối phương chạy như bay mà đi, hai mươi phút sau, đạo liên hệ kia đột nhiên xuất hiện ở phương hướng tương phản, cảm giác cách xa vạn dặm.

Trầm đại hiệp: "……."

Thiếu niên đã bình an trở về hiện đại, không hề biết 1 chút tình hình mà ngừng việc xuyên qua xuyên lại, nằm ở trên giường nghỉ ngơi phút, suy nghĩ trong lòng như gió to thổi qua trang giấy trên bàn bay loạn xạ, thiếu niên yên lặng trở người, ngón tay xoa bụng, hai mắt nhìn chằm chằm trần nhà không 1 hạt bụi, cẩn thận ngẫm lại……..Loại kết quả này quả nhiên kì lạ, sâu sắc.

Thời gian ở Đại Châu giới giống như đều là kiếm được.

Giống như là lỗ hổng trong quy tắc, hơn nữa chỉ có 1 mình mình có thể lợi dụng lỗ hổng này, ngẫm lại liền động kinh, loại cảm giác chiếm sạch ưu việt này không cần khen ngợi thái quá.

Nghe nói đại năng của giới tu sĩ vừa bế quan liền bế phải hơn 1 ngàn năm, đây cũng là một vấn đề trong lòng Lê Chanh vẫn rối rắm, ngộ nhỡ chính mình không cẩn thận thành đại năng, ngộ nhỡ bế quan liền ngàn vạn năm trôi qua, hiện đại đã là thương hải tang điền* thì làm sao đây….. Sau lại lo lắng tới chính mình một tháng mới đạt tới luyện khí tầng thứ nhất, Lê Chanh phát hiện chính mình lo lắng có chút dư thừa.

*thương hải tang điền (bãi bể nương dâu): chỉ sự thay đổi lớn lao

Tu luyện luôn luôn từ đơn giản tới phức tạp tới cam go, chính mình tư chất rách nát thành như vậy, bế quan của đại năng kì một cái tiểu luyện khí sĩ mà nói căn bản xa xa không hề liên quan.

Hiện tại lại không cần lo lắng. Cho dù chính mình ở Đại Châu giới tu luyện 180 năm, hiện đại cũng bất quá chỉ qua một phút đồng hồ, cho dù tu luyện không ra gì, cuối cùng cũng có thể trở về làm người bình thường.

Trong đầu phát tán tư duy rất phong phú, đợi lúc Lê Chanh phục hồi tinh thần lại, phát hiện chính mình đã vô tình kích động đá rớt giày rồi, khoanh chân ngồi ở trên giường, loại động tác này nếu không phải ở tại tu luyện bình thường, thật ra thoạt nhìn khá bỉ ổi, Lê Chanh lập tức bày ra tư thế ngũ tâm hướng trời, đè tâm tư xuống, tư duy tại trong thức hải (biển tri thức) thong thả vận chuyển.

Linh khí nhỏ bé trong đan điền kết viên tạo thành 1 loạt con rắn dài, tại trong gân mạch đặc định đi qua.

Nhưng mà gần qua nửa giờ, Lê Chanh nhíu mày lại mở mắt ra, sắc mặt tràn ngập buồn rầu, vô cùng kỳ quái, minh tưởng lâu như vậy nhưng không có phát hiện nửa điểm linh khí ở chung quanh, thậm chí một ít điểm sáng tuyết trắng nhảy nhót và 1 xíu ánh vàng tràn ngập chất cảm cũng không có tung tích, chẳng lẽ trên địa cầu không có linh khí?

Cái này rất có khả năng nha!

Trên địa cầu rõ ràng có rất nhiều đạo quán chùa chiền, cũng nói thăng thiên biển ý thức gì đó, sách vở pháp điển các loại không ít, thậm chí bên trong có chút thứ còn tương thông cùng y lý (lý thuyết y học) cao thâm, nhưng cố tình không có 1 người từng hành tẩu thế gian tu hành thành công, chỉ sợ cũng là bởi vì linh khí của địa cầu trước kia rất sớm liền kiệt quệ rồi!

Lê Chanh trực giác chính mình tìm ra chân tướng rồi, cũng không gò ép tu luyện nữa, moi phương pháp tu luyện cơ bản Ngọc Hoàng tôn cấp cho ngoại môn đệ tử lật xem, sau khi nhận được cuốn sách này cậu chỉ kịp nghiên cứu trang đầu của phương pháp luyện khí, lúc này lật trang sau liền thấy, đúng là các loại trình tự giải thích từ nông tới sâu, rất thích hợp đệ tử mới nhập môn lật xem.

Hệ thống là như vầy, tu luyện của Đại Châu giới chia ra 7 đại cảnh giới: luyện khí, luyện thể, luyện tâm, luyện ý (suy nghĩ), luyện phách (hồn), thoát phàm (bỏ đi phàm cốt), phi thăng; mà từng đại cảnh giới đều đối ứng mười trình tự nhỏ.

Cảnh thứ nhất là luyện khí, chính như lúc này Lê Chanh luyện khí nhập thể, hiện giờ cậu còn đang là tầng thứ nhất, sau này tu luyện tới tầng 10 liền đột phá tới cảnh giới tầng thứ hai, luyện khí cảnh tuy rằng chính là tích lũy linh khí, nhưng đối với tư chất tốc độ rùa bò của Lê Chanh mà nói, sẽ cực kỳ gian nan.

Có lẽ người địa cầu không thích hợp tu luyện pháp môn (phương pháp) của dị giới, Lê Chanh yên lặng an ủi chính mình.

Cuốn sách đã lật tới tờ cuối cùng rồi, Thiên hạ có ngũ hành, bất luận nam nữ, trong ngũ hành gồm người thể chất kim, hỏa, thổ hệ là dương chúc bình thường; người thể chất mộc, thủy là âm chúc bình thường, âm dương kết hợp là song tu.

Điều này thật ra có nghe thấy rồi, thời gian trước khi kiểm trắc (kiểm tra + đo lường) thể chất trên núi Ngọc Hoàng tông 1 vị chấp sự trẻ tuổi nào đó thuận tiện muốn cậu ghi danh trên hôn giới sở, ước chừng là muốn giới thiệu em gái dương chúc cho cậu, bất quá sau đó bị cậu quả quyết từ chối.

Hiện tại là xã hội tự do yêu đương, chạy đến dị giới đi coi mắt, có loại cảm giác kỳ cục phải cưới cổ nhân, không ổn.

Lê Chanh quét mắt coi giới thiệu của âm chúc, phát hiện thể chất quang hệ của chính mình đích xác không phải cái thể chất tốt đẹp gì, khác với thể chất bình thường loại thủy, mộc đến từ ngũ hành, thể chất quang hệ lại thuộc 1 trong những loại thể chất biến dị, chỉ có thu hoạch giá trị tín ngưỡng trên đại lục mới có thể làm cho tu luyện càng tiến thêm một bước.

Mà theo một thế hệ lại một thế hệ thể chất quang hệ trên đại lục sinh ra, các loại tự đúc tượng cho chính mình cầu người cúng bái, phương thức ơn cứu mạng cố gắng xoay chuyển tình thế chờ thu hoạch tín ngưỡng gì đó nhiều vô kể, dân chúng bình thường xem xiếc khỉ đều xem hơn 1 ngàn năm, mỗi người trong nhà đều bày tượng của mấy người, còn nói tín ngưỡng chân thành cái gì chứ? Chỉ có hình thức thôi!

Hôm nay thờ cúng bức này, ngày mai thờ lạy bức kia, vì thế hiện tại tín ngưỡng của Đại Châu giới đã hỗn tạp cực kỳ, cho dù tu luyện cũng sẽ không có kết quả tốt gì.

Tóm lại một câu, thể chất đang hố cha nó a!

Lê Chanh tựa hồ đã nhìn đến tương lai vô vọng của chính mình rồi, cho dù mở plug-in (kiểu dùng phần mềmchơi ăn gian í) cũng không thay đổi được tư chất nát bét của vai chính.

"Dương chúc biến dị cùng âm chúc biến dị, thể chất đôi bên có tỉ lệ khế hợp nhất định, gặp được đặc định thể chất âm chúc đối ứng, dương chúc lại cảm xúc dâng trào, sau khi huyết mạch khế hợp, phu thê (phu phu) (aka vợ chồng – chồng chồng) song tu có thể đạt tới hoàn mỹ".

Khế hợp tương đương với thành thân? Tuy rằng là lần đầu tiên nhìn thấy, bất quá tại sao nghe lên hơi quen quen…….

"Hễ là âm chúc bị khế hợp, lấy linh lực trong cơ thể lưu chuyển mi tâm, có thể kích phát lạc ấn (ấn ký, dấu ấn) khế hợp".

Bởi vì chưa hiểu rõ hết giới tu sĩ, cho nên mỗi loại phương thức tu luyện đều muốn thử một chút, linh khí trong cơ thể của Lê Chanh bất tri bất giác liền vận chuyển theo phương hướng gân mạch trên tranh vẽ, cho tới khi…… Linh khí ôn hòa hơi hơi chạm tới mi tâm một chút.

Cái gương đối diện cái giường, thiếu niên tóc ngắn rối rắm với thể chất của chính mình thoáng ngẩng đầu lên, mi tâm nhất thời hiện ra 1 ấn ký màu vàng tinh xảo.

Hoa văn màu vàng lóe sáng nhìn qua giống như sáng muốn đui mắt người ta! Ặc, thật sự muốn đui mắt rồi, sắc mặt thiếu niên chợt tái nhợt, cậu vội vàng cúi đầu, lấy đầu ngón tay vuốt góc giấy bị cong, bỗng nhiên thấy rõ chữ nhỏ tiếp theo: "——Người chưa bị khế hợp sẽ không kích phát".

Đều là lừa quỷ đi!! Mau nói cho tôi biết đây không phải sự thật!

*mạc bất trứ đầu nào (sờ không được ý nghĩ). Nguyên văn nó là câu này " " = "Trượng Nhị hòa thượng mạc bất trứ đầu não" = (nghĩa đen) sờ không tới được suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng.

Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung "Bát Quái" La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trượng ^^). Trượng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói 'Sờ không tới suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng', về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn " " (sờ không được suy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc.

10. Chương 10: Trạng Thái Phản Công Của Gà Bệnh

Lê Chanh đưa lưng về phía cái gương, buồn rười rượi cuộn ở trên giường, trăm triệu không nghĩ tới, cậu rốt cuộc là thời điểm nào cùng một gã dương chúc tự định chung thân rồi? Hay là cậu suy nghĩ nhiều quá rồi, thật ra người địa cầu vốn tự mang thể chất âm dương, sẽ tự động ở trong cơ thể ký khế ước?

A a có khả năng sao?

Cậu cảm thấy được chính mình hiện tại cần nhất chính là ngủ một giấc thật ngon, có lẽ thần kinh căng thẳng nghỉ ngơi một hồi liền sẽ không xuất hiện loại ảo giác kinh khủng này nữa…….

Hai giờ chiều, Lê Chanh thay đồng phục cao trung Hữu Nghị, theo dòng người cùng trường đi vào sân trường.

Xuyên thấu qua cửa sổ bên cạnh có thể dễ dàng nhìn đến lớp 6 năm 3 đã ngồi đầy phần lớn học sinh, bạn lớp trưởng đứng ở bục giảng duy trì trật tự, bạn học cúi đầu lật xem sách giáo khoa, chỉ có thanh âm lật sách và cái bàn xê dịch. Sau khi vào năm 3, mặc dù trước đây nhóm thiếu niên chưa từng ý thức được tầm quan trọng của thi đại học, cũng dần dần theo thái độ vội vàng thầy cô cha mẹ và bầu không khí học tập trong lớp cảm nhận một tia khẩn trương.

Lê Chanh đứng ở ngoài cửa lớp, mím môi, không thể phủ nhận cảm xúc của cậu có chút bất thường, bởi vì cậu vừa mới nhìn đến Trần Tử Thanh ngay tại góc lớp học, thật sự là tức cười, năm trước hai người học cùng lớp, khi chia lớp vì có thể cùng lớp cùng Trần Tử Thanh, cậu đặc biệt đi tìm chủ nhiệm lớp chuyển lớp.

Hiện tại rốt cục tự mình gánh hậu quả xấu.

Cho dù đã gạt bỏ đối phương ra khỏi trái tim, nhưng cũng không thể làm như không có gì gặp mặt như thường. Ngón tay Lê Chanh khoát lên trên cửa, Trần Tử Thanh, cậu có thể sảng khoái rời đi, cũng có thể dần dần mài mòn sạch tình cảm của tôi, chỉ có loại phản bội giấu diếm này, mới vĩnh viễn không thể tha thứ.

Đừng khiến tôi cảm thấy rất chán ghét cậu.

Cửa lớp học tróc mảng nước sơn rớt xuống bên hông, thiếu niên đeo ba lô bước chân bình tĩnh đi vào lớp, ánh mặt trời buổi chiều tản mác nửa soi nửa che sườn mặt đẹp trai của thiếu niên, độ cong nhu hòa che phủ trong bóng râm mờ mờ.

Hai cán sự lớp đứng trên bục giảng nghe được thanh âm quay đầu nhìn về phía Lê Chanh, ánh mắt hơi hơi tạm dừng một lát trên mặt của Lê Chanh, chỉ cảm thấy trên người đối phương mang theo vài phần lạnh nhạt xuất trần, đó là một loại tư thái bình thản không nên tồn tại trên người người trẻ tuổi.

Lúc này bạn học trong lớp cũng có rất nhiều người ngẩng đầu, mắt thấy Lê Chanh tới gần lớp học, trong lòng nổi lên duyên cớ không rõ. Rõ ràng diện mạo đối phương không có biến hóa, thậm chí ngay cả kiểu tóc quần áo đều vẫn là bộ dáng ban đầu, chẳng qua là hôm nay lên lớp không thấy, liền cảm giác người thay đổi rồi, trở nên thoạt nhìn vô cùng khoan khoái.

Trần Tử Thanh xoa xoa chỉnh sửa mái tóc vàng lộn xộn, phía dưới lông mày đen dày là mắt hoa đào hẹp dài hơi hơi chớp chớp, ánh mắt gã chớp chớp nháy nháy nhìn thiếu niên đi về phía chính mình, kì thực trong lòng rất xao động.

Ngày hôm qua cả một đêm đều cùng một chỗ cùng Ân Vinh Hoa, đối phương tính tình cậu ấm nhưng thật ra khá tốt, ngoại trừ có chút yếu ớt ra cũng không có gì không tốt, nhất là làn da toàn thân mềm mại kia càng khiến gã yêu thích không buông tay, nhưng mà đối phương nói là lần đầu tiên làm tình thì hơi giả dối, sờ sờ địa phương lỏng lẻo kia, đến tột cùng có phải lần đầu tiên hay không gã vẫn là có thể phân biệt rõ ràng được.

Không sao cả, gặp dịp thì chơi thôi. Người gã thích là Lê Chanh, ngắn ngủn một ngày không gặp, trong đầu hắn đầy ắp nhớ nhung đều là thiếu niên ngây ngô kia, thậm chí thời gian nằm sấp trên bàn đếm thời gian, sắp tới giờ học rồi, đối phương như thế nào còn chưa tới?

Kết quả người thật sự tới rồi, kinh hỉ bên trong dự kiến.

Tim gã đập nhanh tới có chút không bình thường, tựa như nữ sinh trong lớp xem tiểu thuyết ngôn tình vậy, gã đã hết thuốc chữa rồi, bắt đầu từ 6 năm trước, trúng một loại kêu độc của Chanh tử (không hề có)

Vội nắm bàn tay đặt dưới môi, Trần Tử Thanh đè thấp giọng ho nhẹ một tiếng, chờ đợi hồi lâu, do dự ngẩng đầu…… Như thế nào còn chưa đi lại đây?

Ngay sau đó, gã nheo mắt lại, cổ họng nhất thời siết chặt 1 hồi.

"……. Đề này mình cũng có chút không hiểu lắm, bọn mình tham khảo lẫn nhau đi……". Chỉ thấy Lê Chanh cư nhiên nửa đường ngồi vào giữa đám con gái, đại diện lớp vật lý Lan Thu Sanh nói nói cười cười chỉ vào một đề khó trên sách bài tập, thiếu niên liền thật sự vẻ mặt nghiêm túc viết viết vẽ vẽ trên tờ giấy nháp, bút máy màu đen trên giấy trôi chảy viết ra dấu vết.

Hiện tại là giờ tự học, chỉ cần thanh âm không lớn, thảo luận bài tập cũng là có thể.

Ngón tay thon dài trắng nõn của thiếu niên lắc lư trong không khí nóng bức, giống như mang theo khô mát mát rượi.

Lan Thu Sanh bất tri bất giác bị đôi tay kia hấp dẫn, cô thân là đại diện lớp vật lý, bản thân là nữ sinh thích khoa học tự nhiên, thành tích vật lý hai lần thi thử đều đứng đầu trong lớp, so với Lê Chanh cao hơn không phải chỉ nửa điểm, hiện giờ tìm Lê Chanh hỏi bài, bất quá là nhất thời xúc động thôi.

Lê Chanh nhíu mày kiểm tra bài giải trên sách bài tập, trên mặt lộ ra một cái tươi cười, "Đúng rồi, bạn chính là tính sai mấy số thôi, sửa lại là được". Cậu cầm bút xóa mấy số đó đi, thay số mới, sau đó soạt soạt gạch bỏ kết luận phía sau, cuối cùng chính là tương xứng với đáp án.

"Công thức dùng rất chính xác". Lê Chanh quay đầu, thấy bạn nữ đang đờ ra sững sờ nhìn giấy nháp, cậu bỏ bút xuống, quơ quơ tay, "Nè?".

Ánh mắt Lan Thu Sanh bay nhanh theo đôi tay kia chuyển qua khuôn mặt mỉm cười của thiếu niên, không biết tại sao sắc mặt hơi hơi đỏ bừng một chút, gật đầu thật mạnh, "Cám ơn cậu". Cô cầm giấy nháp lên, đại khái nhìn lướt qua, bỗng nhiên sắc mặt cứng lại, lần này đích thật là có chút giật mình, "Lê Chanh, phương pháp của cậu giống như càng đơn giản hơn một chút……".

Không gian 160 x 700, cô tính đủ kiểu mới khó khăn lắm tính ra đáp án, nhưng đối phương bất quá tùy tay viết bốn dòng, công thức tính toán ngay ngắn dễ hiểu, cách làm bài nổi bật đánh bại cách làm của cô, giải đáp của đề này mà nói, thật ra thầy vật lí buổi sáng đã giảng qua rồi, tỉnh lược nhất cũng bất quá là giảm bớt mấy bước của cô, lại hoàn toàn không có giản lược như Lê Chanh.

"Thật thông minh……". Lan Thu Sanh chậc chậc một tiếng, lớn lên đẹp trai có khả năng là một thiên tài, loại nam sinh này thật sự xuất hiện tại bên người, trong lòng cô vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vội đưa ra một đề khác đến thỉnh giáo, Lê Chanh tiếp tục xem xét, suy nghĩ một lát, nhấc bút viết trên giấy.

Không chỉ có Lan Thu Sanh cảm thấy kinh hỉ, trong lòng Lê Chanh cũng có chút nghi hoặc, chính mình giống như…… Thật sự biến thông minh rồi.

Trước kia chút kiến thức dễ dàng quên mất, hiện tại chỉ cần nghĩ đến nó, sẽ đột nhiên bày ra trong đầu, quy tắc rõ ràng, cho dù là mức tính toán trong vòng 100 số cậu có thể cũng không dùng máy tính, ở trong đầu rất nhanh có thể đưa ra đáp án chính xác.

Lê Chanh nhanh chóng giải quyết đề khó, ở dưới dưới ánh mắt của Lan Thu Sanh đi trở về chỗ của chính mình, sau đó bất ngờ chống lại ánh mắt tràn ngập ghen tỵ của Trần Tử Thanh ở đối diện.

Bình tĩnh dời ánh mắt, Lê Chanh gõ gõ cái bàn sau lưng mình, "Đại Bàn (= mập í, dùng kêu mấy người mập ú), đổi chỗ đi, ngồi phía trước đi".

Ngồi bàn sau kêu Đường Hà, cũng là bạn thân Lê Chanh chơi chung từ nhỏ tới lớn, nhà trẻ liền quen nhau, lúc này không nghĩ gì nhiều liền quơ viết sách trên bàn học, rầm một tiếng đặt ở trước bàn, trọng tải khổng lồ ngồi qua.

Không nói gì đối mắt cùng vẻ mặt phun lửa của Trần Tử Thanh, Đường Hà gian nan xoay đầu qua, hơi rối rắm, "Làm sao vậy?".

"Chăm chỉ học hành, mỗi ngày hướng về phía trước, phát tài làm giàu, chạy hướng giàu có". Xem nhẹ tầm mắt hoảng hốt của bạn trai cũ ngồi xéo bàn, Lê Chanh hiếm khi dí dỏm một câu, cậu đương nhiên buông tay rồi, chủ yếu là mắt không thấy tâm không phiền.

Đường Hà dò xét liếc nhìn Trần Tử Thanh một cái, thấy đối phương đang dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng, vội hạ thấp người thật cẩn thận ghé vào trước bàn của Lê Chanh, khẽ hỏi: "Cãi nhau?". Trần Tử Thanh người này cậu chàng thấy cũng không tệ lắm, đối Chanh tử là thật sự thích, hẹn hò một năm, hai người nhưng chưa từng cãi nhau.

"Không có".

"Người ta nói đầu giường cãi nhau cuối giường hòa hợp, hai người có thể đi tới bước này cũng không dễ dàng……".

"Chia tay rồi".

"……". Đường Hà mặt kinh hãi, xem ra thật sự là cãi nhau rồi, lại suy nghĩ, hiện tại thật không thích hợp nói chuyện yêu đương, gãi gãi đầu, vỗ bờ vai của Lê Chanh an ủi, "Chàng trai à, tui không biết nên nói như thế nào……Nhưng mà, chia tay cũng tốt, nhưng đừng để nó ảnh hưởng tâm trạng".

Khuỷu tay Lê Chanh dùng sức siết cổ Đường Hà, rất cảm động, "Anh em tốt".

"Ặc, thả lỏng tay ra nào, ông dùng sức hơi quá rồi đó". Đường Hà giãy dụa thoát ra, vỗ vỗ cánh tay gầy yếu săn chắc của Lê Chanh, thậm chí lấy cánh tay thô to của chính mình khua khoắng một chút, rõ ràng chính mình đều lớn hơn hai vòng, không đúng a, Đường Đại Bàn không thể tin ngẩng đầu, "Thằng nhóc ông ăn cái gì mà mạnh quá vậy?". Từ nhà trẻ liền bị đánh chạy loạn khắp sân, càng kiêm hàng năm khuyết thiếu rèn luyện Chanh tử cư nhiên có loại sức lực này?

Lông mày Lê Chanh khẽ động, chỉ sợ là sau khi tu luyện, sức lực liền tăng lên. Như vậy có lẽ phát hiện chính mình đột nhiên biến thông minh……. Cũng là một tháng qua tu luyện đạt được phúc lợi. Vừa nghĩ như vậy liền sáng tỏ.

Chỉ cần chính mình siêng năng tu luyện thêm, liền không cần sợ hãi thi rớt đại học.

Sắc mặt Trần Tử Thanh không vui muốn nói lại thôi, chuông vào lớp đã reng rồi, Lê Chanh lấy sách tiếng Anh ra, đọc từ đơn 20 phút, phát hiện trí nhớ đã đến mức xem qua là không quên, vì thế rất nhanh xem xong cả cuốn sách, sau đó rút ra cuốn tập đáp án của thầy phát cho.

Buổi chiều sau khi học xong tiết thư nhất, do thầy còn đang thu dọn giáo án trên bục giảng, Lê Chanh phát hiện trên đỉnh đầu hạ xuống 1 cái bóng râm lớn, cậu hơi ngước mắt lên, chỉ thấy Trần Tử Thanh mặt bình tĩnh đứng ở trước mặt, lấy một loại tư thế áp bách hai tay chống mép bàn, tựa hồ đang kiềm nén lửa giận, gã 1 tay nắm mạnh cổ tay của Lê Chanh, năm ngón tay giống như vòng sắt, giống như muốn khảm tâm tình bùng nổ của chính mình vào trong xương cốt của đối phương, cắn chặt răng, "Chanh tử, cùng mình đi ra ngoài".

"Buông tay".

Ánh mắt tối tăm đối diện ánh mắt trong veo của thiếu niên, trong lòng Trần Tử Thanh mềm hơn phân nửa, trong tay thả lỏng, nhưng không có buông ra.

"Chúng ta nói chuyện rõ ràng, được không?". Gã khẩn cầu.

Hai người tại góc lớp, lúc này cho dù thầy còn chưa rời đi, vẫn không có ai rời khỏi chỗ ngồi, Trần Tử Thanh đứng ở trước mặt chính mình, quả thật quá mức chú ý.

Lê Chanh cười lạnh, "Không có gì hay để nói, nhưng mà lúc này cậu không nên nói gì cả, gặp nhau dưới lầu". Cậu dừng sức rút tay mình ra, xoay người theo hướng cửa sau đi ra, cổ tay trắng nõn đã ửng đỏ rồi, cậu vận linh khí trong cơ thể tại cánh tay vận chuyển một vòng, ứ máu rất nhanh tiêu tan.

Trần Tử Thanh nặng trĩu nhìn bóng dáng thanh mảnh của Lê Chanh, nhướn mày nhanh chóng đi theo.

11. Chương 11: Chỉ Đạo Thể Chất Gỗ Mục Phản Công

Người đi đường qua lại trong sân trường dưới tòa nhà, đối diện là sân thể dục trải thảm cỏ, Trần Tử Thanh bước xuống bậc thang, rất dễ dàng nhìn đến thiếu niên dáng người gầy yếu lại cao ngất, đứng trước dưới tàng cây ngô đồng cái miệng nhỏ uống nước ấm trong cái chén giữ ấm.

Vẻ mặt của Lê Chanh ở dưới hơi nóng bốc lên thấy không rõ, ẩn ẩn có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Tựa như chính mình ở trong mắt Lê Chanh là 1 người hoàn toàn xa lạ. Như thế nào có thể chứ, đây chính là…….người gã thích, chiếm được rồi, liền nhất định không thể mất đi. Móng tay Trần Tử Thanh đâm vào trong lòng bàn tay.

Gã bước nhanh đứng trước mặt Lê Chanh, như là đang nhìn 1 đứa trẻ nghịch ngợm, dở khóc dở cười, "Như thế nào đột nhiên nổi cơn vậy hả? Tớ không phải đã nói, cho dù là tức giận, cũng phải nói cho tớ biết lý do…….Tớ không hy vọng sự tình đi tới nông nỗi không thể vãn hồi, nhất là đối với cậu ——". Xoa chân mày, mỏi mệt thở dài, "Chanh tử, con người luôn sẽ phạm sai lầm, nếu tớ có xúc phạm tới cậu, xin cậu nhất định phải phải để tớ biết".

"Cậu xem, Lan Thu Sanh ở bên cạnh cậu khiến tới ghen tị tới phát điên, ánh mắt cô ta nhìn cậu bất thường, Chanh tử, trên đời này có rất nhiều người có mưu đồ, chỉ có tớ là thật lòng đối với cậu, cậu cũng như vậy". Lúc Trần Tử Thanh dỗ dành người ta còn không quên bóc mẽ Lan Thu Sanh, gã gai mắt nữ sinh này rất lâu rồi, Chanh tử không phải người những người khác có thể mơ ước? Ngoại trừ gã ra, ai cũng không được!

Trong lòng Trần Tử Thanh trăm mối tơ vò, trên mặt tỉnh bơ, đôi mắt lại hơi hơi ửng đỏ, chần chờ vươn tay, "Bất cứ lúc nào đều không được tách khỏi nhau, được không?".

Ánh mắt Lê Chanh nhìn về phía bàn tay phải vươn ra của Trần Tử Thanh, dưới ánh mắt chờ mong của cậu ta, đưa nước ấm trong cái ly giữ ấm qua, nói: "Uống miếng nước?". Cộng thêm vẻ mặt [cậu nói nhiều như vậy chẳng lẽ không khát nước hay sao?].

Trần Tử Thanh: "……"

Thấy Trần Tử Thanh không cầm, Lê Chanh động tác tự nhiên hất bỏ nước trong chén, hờ hững cất cái chén đi, thản nhiên nói: "Thật ra tớ cho rằng, bắt đầu từ ngày hôm qua, chúng ta cũng đã chia tay rồi".

"Cậu nói cái gì?". Trần Tử Thanh biến sắc, "Tớ không đồng ý!".

Ngày hôm qua? Tại sao là ngày hôm qua?

Ngày hôm qua đúng là ngày đầu tiên gã xác định quan hệ thân thể cùng Ân Vinh Hoa, từ chập tối tới rạng sáng, gã vẫn cùng một chỗ cùng Ân Vinh Hoa, chẳng lẽ tại thời gian này có người mật báo với Chanh tử? Trong đầu Trần Tử Thanh nhảy ra bóng người của Đường Hà, rất nhanh bóng người kia lặng yên tan rã, không có khả năng là Đường Hà, nếu không hôm nay tên mập kia nhìn thấy mình sẽ không là phản ứng giống như ngày thường.

Chính là trong hẹn hò chân chính biết quan hệ của hai người, kỳ thật cũng không nhiều, ngoại trừ bạn tri kỉ Đường Hà của Chanh tử, cũng chính là mấy người anh em ở lớp khác của gã, cho dù phát hiện quan hệ bất chính của gã và Ân Vinh Hoa, cũng sẽ không chạy tới trước mặt Chanh tử nói lung tung.

Có lẽ không phải vấn đề của Ân Vinh Hoa……. Trần Tử Thanh đè xuống thần sắc bất an.

"Cậu hẳn là hiểu rõ, tớ ghét nhất bị cái gì, cậu và Ân Vinh Hoa…….Có chút chuyện tớ không muốn nói, không có nghĩa là tớ không biết". Lê Chanh từ nhỏ không thích mang thù, nhưng Đường Hà và Trần Tử Thanh đều biết rõ, trong lòng cậu vĩnh viễn đều có 1 người bị ghét nhất, đó là chồng cũ của Lê Quế Hoa, cha ruột của Lê Chanh.

Đối với 1 người đàn ông có vợ còn ngoại tình thậm chí vứt bỏ vợ, cho dù trên người chảy huyết thống của đối phương, Lê Chanh cũng tuyệt đối không tha thứ cho ông ta.

Lê Chanh tuổi còn nhỏ và chị gái ôm nhau, siết nắm đấm nghĩ thầm, ai cũng không thể bắt nạt mẹ mình, cha cũng không có thể.

"Cậu sẵn lòng tin lời đồn này, cũng không chịu tin tớ". Cười chua xót, lắc lắc đầu, Trần Tử Thanh chậm rãi trầm hạ tươi cười, trên mặt rốt cục lộ ra biểu cảm tổn thương.

Biểu cảm này quả thật rất có tính lừa gạt, không phải chính mắt thấy qua đối phương ham muốn chiến đấu hăng hái, chỉ sợ lúc này Lê Chanh sẽ hơi áy náy, cậu nhẫn nhịn, mở di động giơ trước mắt đối phương, "Có tấm hình làm chứng, cậu hẳn là không tư cách nói loại lời nói này chứ".

Biểu cảm tổn thương lập tức biến thành kinh ngạc, phẫn nộ, sợ hãi, nghi hoặc, Trần Tử Thanh chụp lấy di động, bấm bấm ấn ấn mấy cái, sau đó khóa màn hình lại, lúc này sắc mặt của gã đã biến thành u ám đen thui, thậm chí đột nhiên sợ hãi run rẩy lên.

Gã suy đoán, chính là ngày hôm qua, chập tối trong WC đột nhiên truyền ra tiếng xả nước, cửa mở 1 nửa, đùn qua đẩy lại, gã và Ân Vinh Hoa xuất phát từ hoài nghi đi vào thăm dò, phát hiện nước trong bồn cầu còn đang lưu động ào ào, bên trong lại không có một bóng người.

"Cậu…….Ai gởi cho cậu?". Liếm liếm đôi môi khô khốc, Trần Tử Thanh thật sự nghĩ không ra WC như thế nào còn có lối ra thứ 2, gã gắt gao nhìn chằm chằm Lê Chan, lại hỏi một lần, "Là ai gởi cho cậu?". Thanh âm nhấn mạnh chữ "ai".

Nếu toàn bộ nói toạc ra rồi, Lê Chanh liền đặc biệt không muốn nói chuyện cùng cậu ta, cảm giác truy hỏi của đối phương làm cho người ta thật nghẹn lời, bất mãn phát biểu trầm giọng nói, "Là em gái cậu!".

Lời còn chưa dứt, ý thức triển khai của cậu không cẩn thận quấy nhiễu trước người Trần Tử Thanh một chút.

"Là em ấy?!". Trần Tử Thanh run rẩy tới càng kịch liệt, ánh mắt tan rả. Miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại em ấy tới đây rồi em ấy tới đây rồi, biết rõ không có khả năng, nhưng càng là bị người cường điệu lại càng lưu lại ở trong đầu, xóa như thế nào cũng xóa không xong.

Trước kia Trần Tử Thanh quả thật có 1 em gái, sinh ra liền lớn như mèo con, nhận hết yêu thương của cha mẹ, gã từ nhỏ liền không hề thích, trong lòng bị xem nhẹ khổ sở từng ngày tăng lên, lại hy vọng em gái biến mất đi, sau đó em gái mới sinh được 4 tháng thật sự chết rồi.

Dù sao sống chung 4 tháng, nói chết liền chết nói không bị đả kích cũng không thể không có, Trần Tử Thanh 10 tuổi chung quy cho rằng là chính mình hại chết em gái, sau đó dần dần quên mất…….Cho tới khi sự kiện quỷ dị phát sinh trong WC nam.

Bị dọa rồi.

"Em ấy tới rồi, là lỗi của anh, anh rất xin lỗi em……..". Trần Tử Thanh đau khổ xoa tóc lung tung, như 1 con trâu đực buồn rầu, quay đầu dùng sức chạy hướng sân thể dục.

"…….". Lê Chanh.

Trước kia sao lại không phát hiện? Loại giọng điệu hơi cảm thán này, hiệu quả quả thật cực kỳ tốt nha!

Thời gian lúc nói chuyện luôn trôi qua rất nhanh, chuông vào học chuẩn bị reo rồi, Lê Chanh ôm chén giữ ấm chuẩn bị trở về tiếp tục lên lớp, phía sau truyền đến một đạo tiếng la: "Tiểu Từ tiên sinh, không, trò Lê Chanh xin đợi 1 chút!".

Lê Chanh thân mình cứng đờ, vừa nghe tới xưng hô "Tiểu Từ tiên sinh" này, cậu theo phản xạ cả người đều không thoải mái.

Cửa nhỏ đóng chặt không biết mở ra khi nào, đang có 1 đội xe chạy qua, xe thương vụ dẫn đầu đã mở cửa xe ra, người đàn ông ngồi ghế trước vô cùng lo lắng giơ camera và microphone vững vàng trước mặt Lê Chanh, sau đó xuống xe chính là người phụ nữ xinh đẹp mặc đồng phục váy ngắn chuyên ngành, "Xin chào trò Lê, tôi là phóng viên của đài phát thanh Vĩnh An, có thể xin 1 ít thời gian của cậu để phỏng vấn 1 chút hay không?".

Lê Chanh nghẹn họng nhìn trân trối: "Em……".

"Có thể có thể, đương nhiên có thể". Phó hiệu trưởng Thôi Chí Hải ưỡn bụng bự khuôn mặt tươi cười nghênh đón vội vàng tiếp lời, bàn tay mập mạp vỗ vỗ bả vai của Lê Chanh, "Trò Lê Chanh à, lần này nếu không phải nhân viên công tác của đài truyền hình liên hệ lại đây, nói sự tích vẻ vang của em, chỉ sợ bây giờ thầy còn chẳng biết tí gì, cậu bạn nhỏ, làm việc tốt, liền nhất định phải nói ra nha, trường học chúng ta liền cần loại học sinh mũi nhọn như em vì trường học dẫn đầu xu hướng".

Đây là phó hiệu trưởng thần long kiến thủ bất kiến vĩ* trong truyền thuyết của cao trung Hữu Nghị? Lê Chanh nhìn trái nhìn phải, phát hiện vị phó hiệu trưởng bình thường khó gặp ăn mặc đẹp sáng chói, xuất hiện chói sáng.

* thần long kiến thủ bất kiến vĩ (rồng thần thấy đầu không thấy đuôi): ám chỉ sự bí ẩn

Bày ra ở trước ống kính, nhìn qua còn tích cực hơn so với chụp hình kết hôn.

"Tiểu Lê tiên sinh đã cứu tôi và con gái tôi, còn có rất nhiều đồng nghiệp của tôi, bọn tôi phải cảm ơn thật tốt". Nữ viên chức lên tiếng chính là mẹ của bé gái trong ngân hàng ngày đó, cô cầm cờ gấm trong tay giao cho Lê Chanh, hơn nữa cảm kích khom người cúi đầu với 1 thiếu niên.

Tiếp theo mấy viên chức ngân hàng cũng cúi đầu theo.

Cảm giác có cái gì đang thu hút chính mình, Lê Chanh cầm cờ gấm, lá cờ không phải là chất liệu quý báu bao nhiêu, sờ lên là vải 100%, nhưng tay của Lê Chanh mới vừa chạm lên, liền nhìn đến rất nhiều điểm sáng màu trắng thật nhỏ hòa nhập vào thân thể của chính mình, trong lòng cậu kinh hô một tiếng, phát hiện theo ánh sáng trắng kia dũng mãnh vào thân thể, lỗ chân lông quanh thân của chính mình không tự giác bắt đầu mở lớn, đây là một loại trạng thái hoàn toàn thả lỏng.

Cùng lúc đó, vốn ở ở địa cầu không có linh khí để tu luyện đột nhiên tăng lên một nửa, mỗi một viên điểm sáng hòa nhập đều khiến cho linh khí trong cơ thể của Lê Chanh giống như ăn no căng tròn to mập, thậm chí bình chướng (cái màn ngăn trở, ngăn cản) của luyện khí tầng thứ hai cư nhiên cũng có buông lỏng.

Tương đương với đầy đủ thuốc bổ tan mất đói khát trong người, Lê Chanh thậm chí có thể cảm giác được linh khí trong đan điền đang hăng hái reo hò, ra sức hấp thu lực lượng trong ánh sáng trắng, nín nhịn tới khóe miệng liên tục giật giật.

Cả thân thể cậu giống như tiến vào một đoàn bông trong ổ mền, thoải mái mà ấm áp. Thật không thể tưởng tượng nổi, ánh sáng trắng trên cờ gấm là thứ gì vậy?

Ánh mắt nhìn quét một vòng xung quanh, phát hiện lại có mấy viên điểm trắng nhỏ chậm rãi bay tới trước người, hòa vào thân thể chính mình, nhìn hướng quỹ tích của điểm sáng, đúng là viên chức và 3 nam viên chức phía sau cô ta, tại lúc nói ra lời cám ơn, trên trán bốn người này sẽ cuồn cuộn không ngừng bay ra một ít điểm sáng trắng, mà lúc im lặng không nói, tần suất điểm sáng trắng bay ra sẽ chậm rất nhiều.

Bọn họ nói rất cảm ơn chính mình, vô cùng chân thành cảm ơn, cho nên sẽ sản sinh rất nhiều……

Giá trị tin ngưỡng?

Tựa như quang hệ âm chúc tại Đại Châu giới, bọn họ sẽ làm ra một ít thần tích hoặc là trợ giúp mọi người chống lại yêu thú thu được cảm kích của mọi người, cuối cùng chính là vì đạt được giá trị tín ngưỡng, gia tốc tu luyện. Nhưng mà ngày trước thời gian dài giá trị tín ngưỡng của Đại Châu giới đã trở nên cực kỳ pha tạp rồi, cho dù dùng để tu luyện cũng khó tiến giai (thăng cấp), bởi vậy quang hệ thể chất ở Đại Châu giới xem như thể chất yếu.

Nhưng Lê Chanh khác biệt, cậu là người địa cầu, có thể dễ dàng trở lại địa cầu. Mỗi một viên giá trị tín ngưỡng của mọi người trên địa cầu đều là thuần trắng trong suốt, chỉ cần cậu làm nhiều việc thiện, tự nhiên có thể thu hoạch tới giá trị tín ngưỡng hoàn mỹ không tỳ vết, thể chất của cậu sẽ không là gân gà nữa, mà là đường tắt.

*gân gà: ăn thì không có vị gì, bỏ thì tiếc, ví những việc làm vô bổ, không mang lại lợi ích gì. Ý của quả Chanh chính là thể chất cậu ta sẽ không còn là yếu ớt vô dụng nữa, sẽ như đi đường tắt í, sẽ trở nên mạnh mẽ, thăng cấp nhanh.

12. Chương 12: Mới Bắt Đầu Hóa Học Bá Thiếu Niên

học bá: chỉ người học siêu giỏi, trùm học hành

Tô Mi kiềm chế tính tình lắng nghe diễn giải của phó hiệu trưởng, thật ra dư quang của ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào người thiếu niên bên cạnh cô, đầu tiên không thể không tán thưởng một tiếng, đây là 1 thiếu niên vô cùng xinh đẹp. Khác biệt với người trẻ bây giờ, tóc đen của Lê Chanh cắt hơi ngắn, không hề cảm thấy ngổ ngáo, ngược lại càng có vẻ da dẻ trắng nõn, khuôn mặt thanh tú.

Thân là MC nổi tiếng của đài truyền hình Vĩnh An, sau khi nhận được tin tức của tiểu anh hùng dân gian, Tô Mi tự nhiên sẽ không giống người mới không xem tư liệu liền cắm đầu phỏng vấn, thực tế, từ buổi sáng sau cuộc cướp bóc kia cô liền nhanh chóng chạy tới cục cảnh sát tìm hiểu tình hình.

Nhưng liền là bởi vì trong quá trình nghe ngóng nghe được rất nhiều, khiến cô có chút không quá dám tin, dù sao chính là 1 thiếu niên cao trung bình thường, cậu ta có lý trí và dũng khí gì có thể không để ý an nguy của chính mình, đứng ra giải cứu người nhiều như vậy?

Khi tất cả mọi người được giải cứu, chỉ có 1 mình cậu ta bị làm con tin, chẳng lẽ cậu ta sẽ không cảm thấy bất công sao? Tinh thần Lôi Phong quên mình vì người khác, theo góc độ nhân tính xem xét, xảy ra trên người người già còn hơi có mấy phần xác suất, nhưng đổi thành người trẻ tuổi…….

Không phải Tô Mi rất thực tế, chỉ sợ cũng ngay cả chính cô ta, cũng là không làm được.

Đối phương thật sự không phải đang đóng kịch? Trong tin tức lưu truyền của vỉa hè có nói thiếu niên là con riêng của Từ Hoằng Nghĩa, nếu có tầng thân phận này, muốn mua chuộc mấy người cũng không khó làm……

Một trong những phó hiệu trưởng Lưu Chấn Đào còn đang nói không ngớt khen cao trung Hữu Nghị 1 chút, trong 3 câu không nói gì khác ngoài trường học, mặt tươi như hoa nói xong lực lượng thầy giáo trường chúng tôi hùng hậu, xem chúng tôi bồi dưỡng thanh thiếu niên tiên tiến Lê Chanh, có thể tại dưới uy hiếp của kẻ cướp dùng súng mà không sợ hãi khi đối mặt với nguy hiểm, phối hợp cảnh sát hoàn hảo hoàn thành đặc thù hành động…… Ánh mắt thiếu niên vẫn bình tĩnh như cũ, thậm chí còn có hơi đờ đẫn, tựa hồ người bị khen không phải chính mình, mà là 1 người râu ria nào đó.

Tô Mi nhíu nhíu mày, tại dưới tình huống này còn có thể duy trì tâm tình bình tĩnh, không phải chân chính không quan tâm hơn thua, đó là sớm biết trước rồi, hiển nhiên cái suy đoán sau càng thích hợp hơn, điều này làm cho trong lòng Tô Mi có chút thất vọng, sắc mặt cũng dần dần lạnh xuống.

Phương Kì khiêng camera thấy cô không nói chuyện nữa, quăng 1 cái ánh mắt với người đi cùng, đổi camera tới trên vai tên còn lại, Phương Kì nhân cơ hội kéo cánh tay của Tô Mi đi khỏi đám người, liếc mắt ngắm sắc mặt lạnh lùng của cô một cái, thấp giọng nói: “Chị Tô,chị sao lại thế này?”.

“Tiết mục kì này, chị không muốn làm”. Hợp tác nhiều năm như vậy, Phương Kì có thể đoán được cảm xúc của cô bất thường là chuyện thường, Tô Mi xoa xoa mi tâm, mấy năm gần đây tiết mục phỏng vấn trực tiếp tỉ số người xem giảm nhiều, cô hy vọng có thể có 1 tin tức đề tài hấp dẫn quần chúng là thật, nhưng cũng không đại biểu cô đồng ý trở thành đá kê chân để người khác đạt được danh lợi.

“Cái gì?”. Phương Kì kinh hãi, sau một lúc lâu mới nghiêm túc nói: “Bên trên sớm đã có tin đồn nói muốn hủy bỏ tiết mục của chúng ta, nếu đánh mất cơ hội lần này, lần sau tin nóng còn không biết sẽ tại lúc nào mới có, chị Tô chị thật sự suy nghĩ kỹ rồi à?”.

“……”. Tiết mục trực tiếp liên quan cùng cần câu cơm, nói thật Tô Mi thật đúng là không có loại quyết đoán này.

Cô cũng không phải người có ô dù bự nhảy dù từ trung ương, hiện giờ thành tựu tất cả đều là chính cô 1 chân từng bước bước lên tới, bên trên hủy bỏ tiết mục chẳng khác nào là phủ định công trạng của cô, nghĩ tới đây, bực bội của Tô Mi liền tiêu tan, khoát khoát tay, “Bỏ đi, chị cũng chỉ là nói như vậy thôi”.

Trở lại đoàn người, sắc mặt của Tô Mi đã khôi phục như thường.

Diễn thuyết của Lưu Chấn Đào đã gần kết thúc rồi, tiết thứ 2 chuẩn bị bắt đầu, suy nghĩ của Lê Chanh từ giá trị tín ngưỡng quay về, ánh sáng trắng trên cờ gấm bị hấp thu hầu như không còn, ánh sáng trắng trên người viên chức ngân hàng cũng trở nên vô cùng mỏng manh, cậu quay đầu nhìn về phía Lưu Chấn Đào, “Hiệu trưởng”.

Thanh âm du dương của thiếu niên cắt ngang lời nói của Lưu Chính Đào với phía chính phủ, vị phó hiệu trưởng vị này không có nửa điểm bực bội, trên mặt vẫn còn vẫn duy trì mỉm cười khi đối mặt ống kính, vô cùng mềm mỏng cười nói: “Trò Lê Chanh có lời gì muốn nói hay sao?”.

“Em có thể đi rồi sao?”.

Lưu Chấn Đào nhất thời giống như nghẹn giọng: “Ách……”.

“Hiện tại nên lên lớp rồi ạ”. Thiếu niên chỉ chỉ tòa nhà dạy học.

Cách đó không xa học sinh trên sân thể dục nhanh chóng chạy về phía đó, có đứa trên đường chạy băng băng còn không quên liếc mắt nhìn qua bên này, cho thấy là đối phó hiệu trưởng Lưu Chấn Đào thường xuyên không thấy bóng người là tò mò cực kỳ, có lẽ còn có công lao của phóng viên và cameras không thường nhìn thấy.

Trải qua nhắc nhở của Lê Chanh, lúc này mọi người mới đều ý thức được tiếng chuông vừa rồi.

Lúc này Lưu Chấn Đào lại nói không nên lời, MC của tiết mục phỏng vấn của đài truyền hình Vĩnh An đều tự mình tới đây, loại thời điểm này để Lê Chanh đi học chẳng phải là quá mức xấu hổ, nhưng nếu như không đồng ý, vừa rồi gã đứng ở trước ống kính khoe khoang quy tắc quy chế trong trường, lúc này ngang nhiên vi phạm, lại tương đương với làm mất mặt chính mình.

Biểu cảm trên mặt phó hiệu trưởng Lưu có thể nói khá phong phú.

Tô Mi vén tóc dài, cô đương nhiên cũng nghe tới tiếng chuông vào lớp, lại không để ở trong lòng lắm, chưa từng nghĩ thiếu niên chính mình muốn phỏng vấn lại tựa hồ sẽ rời đi —— nếu lần này phỏng vấn là đối phương cố tình giành được, như vậy cậu ta không nên biểu hiện lạnh nhạt như thế đối phỏng vấn mới đúng.

Chẳng lẽ chính là thật? Nhìn đến biểu hiện của một đám viên chức ngân hàng còn tràn ngập cảm kích, Tô Mi mơ hồ cảm thấy, trước đó chính mình có lẽ đã đoán sai rồi, người trước mắt này, thật là 1 tiểu anh hùng, cô ổn định tâm trạng, tò mò nói: "Nhìn ra được đến, trò Lê Chanh bình thường rất thích học tập?".

Lê Chanh lắc đầu, biểu cảm rất chân thành, "Chưa tới mức thích".

Phó hiệu trưởng Lưu: "……". Bị mất mặt rồi.

"Nhưng mà đây là thân là học sinh nhất định phải làm mà, không phải sao? Chỉ có học tốt tri thức sau này mới có thể có cuộc sống thật tốt". Lê Chanh nói tiếp, đây cũng là mục đích căn bản của cậu khi đi học.

Mẹ Lê 1 mình rất vất vả, cậu học tốt tri thức, sau khi tốt nghiệp tìm được việc làm cũng có thể giúp đỡ nuôi gia đình.

Đương nhiên nếu đổi là hiện tại, đại khái ngoại trừ học tốt tri thức ra, còn phải làm tốt chuyện xúc tiến tu luyện, thậm chí có thể lợi dụng một chút sản phẩm giao dịch ngẫu nhiên ở dị giới cải thiện cuộc sống trong nhà, ngẫm lại thật là có có chút kích động mà.

Trước kia là thấy không rõ đường đi liều mạng đi phía trước, hiện tại là có được mục tiêu rồi, cuộc đời liền lập tức tràn ngập ánh sáng.

"Đúng vậy". Không nghĩ tới đối phương sẽ thành thực như thế, nhìn qua……. Thật là thiếu niên rất đặc biệt mà, Tô Mi cười cười, lập tức nói: "Nhưng mà trò Lê còn nợ chị 1 buổi phỏng vấn lấy tin".

"……". Cậu có thể khẳng định chính mình không đáp ứng qua phỏng vấn lấy tin gì hết.

Phó hiệu trưởng Lưu rốt cục tìm được cơ hội chen vào nói, lập tức bàn tay to vung lên: "Lấy tin, nhất định phải lấy tin! Không phải vì danh tiếng cũng không phải vì lợi ích, chính là vì muốn truyền đi phần dũng khí này, để nhân dân biết trên đời này không khuyết thiếu tinh thần Lôi Phong! Việc này phải mạnh mẽ ủng hộ!".

Lê Chanh suy nghĩ 1 chút, chần chờ nói: "Phỏng vấn lấy tin có thể, nhưng có thể không quay mặt được không? Em không muốn là mẹ em lo lắng". Thật ra Lê Chanh không cảm thấy hứng thú lắm đối phỏng vấn của đài truyền hình, nếu để mẹ Lê biết cậu quên mình vì người khác ra sao, tự ném mình vào tay bọn cướp, mẹ Lê không rõ chân tướng nhất định tức giận điên người "Xem ra mẹ không đập chết con con thỏ con này là không được rồi".

Không cần suy nghĩ liền biết hậu quả cực kỳ đáng sợ.

Rất nhanh bóng dáng của thiếu niên biến mất tại tòa nhà dạy học, người trong đài truyền hình tìm tới tiệm bán đồ uống lạnh xung quanh trường học chờ. Tô Mi gọi ly trà lạnh, uống trà liên tục, ngón tay cầm ống hút khuấy, "Thiếu niên kia thật không tồi".

"Em nhìn chăm chú cậu ta 2 tiết học, học hành rất nghiêm túc, hiệu trưởng Lưu thật ra không có thổi phồng, học sinh như vậy nếu không phải học sinh mũi nhọn, em đoán chừng ông trời đều phải mù mắt rồi". Mới

vừa đi ra cửa nhỏ Phương Kì ôm cameras của chính mình, ngón tay đã nhanh chóng chạm nút play băng ghi hình của Lê Chanh.

Thiếu niên trong màn ảnh chỉ có một đạo bóng dáng thẳng thớm hoặc nghiêng người, ngón tay thon dài lật trang sách, dưới ngòi bút khẽ nhúc nhích liền ra 1 hàng dài ký tự, khoảng cách thích hợp.

Chữ viết của cậu ta cũng vô cùng xinh đẹp tinh tế, viết cả 1 đoạn cũng không cảm thấy chen chúc.

"Không thể quay chính diện, em thấy đoạn ghi hình này truyền ra sẽ không sai". Phương Kì vui tới không tự kìm chế được mà xoa nắn góc áo, ngay cả gã 1 người đàn ông đều cảm thấy hình ảnh của thiếu niên đẹp tới không thực, càng đừng nói mấy tiểu nữ sinh này.

Tiết mục phỏng vấn lấy tin có chút thời điểm cũng là cần nhờ khuôn mặt giữ thể diện, MC không chỉ có phải có tài ăn nói, lớn lên đẹp cũng là cần thiết, hơn nữa một khi người bị phỏng vấn cũng là anh đẹp trai cô nàng đẹp gái, tỉ suất người xem sẽ tăng rất nhiều.

Hình ảnh cuối cùng là ánh mặt trời chói mắt dừng ở sườn mặt của thiếu niên, giống như thời gian đều dừng lại.

Tô Mi nhấn nút tạm dừng, khuấy trà lạnh, cúi đầu ừ một tiếng. Là rất đẹp. Nếu không phải cô đã làm việc nhiều năm như vậy, thời gian đi học nhìn đến 1 học bá thiếu niên vừa đẹp trai vừa học giỏi như vậy, cũng nhất định sẽ bị mê hoặc.

13. Chương 13: Tư Thế Oai Hùng Của Sườn Mặt...

Bởi vì trong lúc đi học thỉnh thoảng có nhân vật khả nghi khiêng camera quanh quẩn ở cửa sau của lớp sáu năm 3, trước kia nam sinh ngồi sau buông thả bất kham đều cực có nội hàm khẽ khụ hai tiếng, không tự chủ sờ soạng mấy sợi tóc trên đầu, thuận tiện ở trước ống kính lia tới đồng thời thoáng kéo thấp áo của đồng phục, lộ ra một cái mỉm cười hiểu ý, giống như hoàn toàn đắm chìm ở trong biển học hành……

Lê Chanh ngồi ngay ngắn ở góc lớp, hoàn toàn không có chú ý tới chính mình đã bị quay chụp các loại góc độ, thần niệm của cậu toàn bộ đặt ở trên sách vở, ký tự giống như điêu khắc từng bước từng bước rõ ràng ghi vào đại não, lưu trữ lập hồ sơ.

Ngẫm lại 17 năm trước thức đêm khổ học như thế nào cũng học không ra hiệu quả, Lê Chanh không khỏi trong lòng rỉ máu, rác rưởi trước kia của chính mình thu hồi lại tiến hành nghiền nát cải tạo lại.

Quả nhiên chỉ số IQ cao, chỉ có người chân chính có được mới sẽ hiểu được……

Rất thuận tiện!

So sánh cùng việc học trước kia, hai việc hoàn toàn là khoảng cách của đại hội thể dục thể thao trong trường và chạy marathon đường dài!

Ôm tâm tình kích động như vậy, 3 tiết học buổi chiều cậu trải qua vô cùng phong phú, tiết cuối không chỉ có rất nhanh làm xong bài kiểm tra hóa học đột xuất, thậm chí còn do có thừa thời gian mà lật xem một lần toàn bộ sách giáo khoa và sách bài tập.

"Các em yên lặng nào". Chủ nhiệm lớp hăm hở đi lên bục giảng, đó là một 1 người đàn ông có tuổi dáng người cao ngất, gò má trắng bệch, vô cùng nặng nề đập 2 tay xuống, "Hôm nay là thứ bảy, có nghĩa là các em sẽ có một ngày nghỉ, nói tới đây, thầy đã nhìn đến rất nhiều em đang cười rồi".

Chủ nhiệm lớp quét mắt 1 cái, hòa ái thở dài, "Đúng vậy, mấy ngày tới chuẩn bị chiến đấu có thể nói phi thường vất vả. Nhưng mà tất cả các em hẳn là hiểu được, hiện tại là thời kì mấu chốt chạy nước rút thi vào đại học, e rằng chỉ cần các em lơi là 1 chút, liền sẽ gặp đả kích nặng nề, cho nên thầy vô cùng không hy vọng, tại trong ngày nghỉ này sẽ nhìn đến có 1 ít em đi chơi hoặc là chơi đùa trên mạng…….

Một phen nói chuyện nháy mắt xóa sạch hai loại khu vực vui chơi, bộ phận nam sinh suy sụp xụ mặt, nhỏ giọng phát tiết hai câu chửi.

“Nếu bị thầy phát hiện, hậu quả các em sẽ không muốn biết đâu”. Ông thầy không chút nào để ý, khi nói tới đây, mặt không chút thay đổi trên mặt cười tươi như hoa cúc, uy hiếp lời ít ý nhiều, “Nói thật, thầy rất sợ các em không rõ nha”.

“……”. Học sinh.

Không bao giờ cảm thấy cuối tuần vui vẻ nữa.

“Lê Chanh, theo thầy đi ra ngoài một chút. Những người khác, tan học”. Một câu cuối cùng của chủ nhiệm lớp trong lớp học đang hấp hối, làm cho toàn thể bạn học dùng ánh mắt đồng cảm nhìn Lê Chanh, chiêu tụng kinh của ông thầy cũng không phải là dễ tiếp chiêu như vậy.

Tô Mi đứng ở trong hành lang, nhìn thấy thiếu niên ngoan ngoãn đi theo phía sau thầy giáo trung niên, hơi hơi giơ lên khóe môi.

Sơn trang Minh Hi, khu A biệt thự số 2, phòng khách dưới lầu. Sơ mi vén tới khuỷa tay Từ Hoằng Nghĩa nghiêng người lướt qua bàn trà, tùy ý nhét chính mình vào trong sô pha mềm mại, tóc tai hơi lộn xộn xoã tung ở hai sườn má, độ cong có vẻ nhu hòa.

Gã ấn ấn cái trán, đáy mắt không khỏi bày ra vài phần bóng mờ. Gã sớm đoán được, chứng bệnh của ông cụ sau khi tái phát, người trong thủ đô tất nhiên phải ngồi không yên. Hai ngày nay công ty thuộc Từ thị ngoài sáng trong tối đã bị chèn ép, hai loại nguồn cung cấp bị cắt đứt, nhưng thật ra thêm không ít phiền toái cho gã.

Từ Hoằng Nghĩa mặt lạnh lùng, mạnh mẽ lột 1 trái quít, nước màu mật ong thấm vào cánh môi, ngưng vài phần sáng bóng.

Nhưng mà dễ nhận thấy chính là, khán giả duy nhất trong phòng đối sắc đẹp của vị thanh niên lớn tuổi lại không cảm thấy hứng thú gì, trên tay thưởng thức trai sông quán linh, thầy thuốc thanh niên nhàn rỗi ấn điều khiển từ xa, ánh mắt lại một khắc cũng không rời khỏi hạt châu trong cái chén rửa sạch sẽ rồi, tấm tắc khen, “Đồ tốt”.

“Nếu không phải bệnh của ông cụ phải dùng, tôi thế nào cũng phải mang về sưu tầm”. Ngón cái Tống Quý An vuốt ve bề mặt trân châu trơn nhẵn.

Từ Hoằng Nghĩa ôm cánh tay, thản nhiên nhắc nhở: “Của tôi”.

Thầy thuốc Tống cho một ánh mắt khinh bỉ, không cam lòng yếu thế trào phúng nói: “Nghe nói anh có con trai hơn 17 tuổi?”.

“Khỏi hỏi tại sao tôi biết được, anh tới tỉnh Giang Nam này hai ngày không ít người đều nhìn chằm chằm đó, đương nhiên, chuyện này ông cụ nhà anh cũng đã biết rồi, nói không chừng lập tức muốn gọi anh mang đứa con và mẹ nó về tới xem”. Tống Quý An là cháu trai của ông Tống nổi danh lừng lẫy giới trung y, từ nhỏ quan hệ cá nhân cùng Từ Hoằng Nghĩa rất tốt, vì thế dưỡng thành thói quen cái miệng pháo chạm vào là nổ ngay, thường xuyên ở trước mặt đối phương tìm đường chết……

Từ Hoằng Nghĩa: “……”

“Tôi nói nè, cho dù vì hạ hải kinh thương* sửa lại tuổi, tuổi thật của anh bất quá cũng 27 tuổi thôi, chậc chậc, mới 10 tuổi liền có thể nối dõi tông đường sinh con trai rồi, không hổ là xuất thân tương môn, giống của ông cụ Từ”. Thầy thuốc Tống chưa thỏa ý trào phúng, nửa điểm không chú ý tới người bên cạnh nào đó trong nháy mắt biểu cảm trên mặt đột nhiên hoảng hốt.

*hạ hải kinh thương: ở thời kì cải cách, thị trường kinh tế trở nên phồn thịnh, nhiều người vì bất mãn cuộc sống hiện tại nên chọn con đường lăn lộn thương trường a, nên gọi là hạ hải, có ý bất đắc dĩ. Nguồn: Zing Blog

*tương môn: gia đình giàu có toàn là người tài, cha mẹ tài năng thì con cái cũng vậy. Nguồn: baidu

Thanh âm Từ Hoằng Nghĩa cứng lại: “Dừng lại”.

Ngón tay ấn phím không khỏi nghe tiếng mà dừng lại, thầy thuốc Tống sửng sốt một chút, nghi hoặc nói” Dừng lại cái gì?”.

Mắt thấy người đàn ông vung tay đoạt điều khiển từ xa qua, đại não thầy thuốc Tống trực tiếp đơ luôn, thế giới biến đổi quá nhanh người phàm hoàn toàn theo không kịp tiết tấu nha, đây thật là Từ thiếu từ nhỏ đến lớn đều dẫn đầu đơn độc sao?

Giống đối phương loại quý ông thành công như đóa hoa cao cao lạnh lùng khi nào thì cũng bắt đầu xem phim truyền hình tám giờ?

Thầy thuốc Tống quá sợ hãi, ở trong lòng điên cuồng gào thét vãi chưởng quả thực gặp quỷ rồi, sau đó chỉ thấy ngón tay Từ thiếu khẽ nhích thuận tiện ấn quay ngược lại ba kênh, ánh mắt lạnh lùng vững vàng dừng tại hình ảnh trên tiết mục của đài truyền hình Vĩnh An.

MC Tô Mi nghiêng người đứng ở trước cửa phòng học, Từ Hoằng Nghĩa hờ hững lược bỏ bóng dáng của nữ MC, lẳng lặng nhìn chăm chú vào sườn mặt của thiếu niên trong phòng học.

Quay rất mơ hồ, ánh mặt trời tỏa xuống nhuộm cảnh sắc trắng bệch, ngay cả mặt mày của thiếu niên đều thấy không rõ, nhưng có loại cảm giác quen thuộc khó hiểu……Mắt Từ Hoằng Nghĩa nhìn tiêu đề phía dưới bên phải, thiếu niên đấu trí tội phạm cướp bóc?

Thế nhưng thật là cậu ta? Trong lòng người đàn ông ẩn ẩn tức cười, thiếu niên tuổi không lớn, nhưng thật ra là người không thích chơi trội.

Thầy thuốc Tống đi theo dò xét liếc mắt một cái, nhướn một bên lông mi tò mò hỏi: "Từ thiếu biết cậu ta?".

"Ừ".

Tuy rằng sắc mặt Từ thiếu khá lạnh lùng, nhưng thầy thuốc Tống vẫn là theo lời nói cụt lủn của đối phương nghe ra chút khác biệt gì đó……Giọng điệu đừng dịu dàng như vậy được không nha, anh là thấy con trai ruột của chính mình hay sao?!

Tống Quý An tuyệt không biết chính mình đã thoáng tiếp cận chân tướng rồi.

Tiết mục đã gần kết thúc rồi, tuy rằng là tiết mục phỏng vấn, nhưng không biết tại sao tỉ lệ quay thiếu niên không cao, chỉ có kiểu chữ viết tay kia sạch sẽ như con suối trong veo chảy thẳng vào lòng người.

Thiếu niên vô cùng ham học.

Từ Hoằng Nghĩa tắt TV đứng dậy, thả ống tay áo lỏng lẻo vén ở khuỷa tay xuống cổ tay, tiện tay mở khóa điện thoại ra, chạm mở tin nhắn số điện thoại của Lê Chanh.

Bên kia Tống Quý An vì tìm kiếm tư liệu, ngồi xổm mép sô pha lướt chuyên mục hot của diễn đàn, phát hiện bất quá ngắn ngủn hơn mười phút, các thiếu nữ trên diễn đàn bắt đầu đại chiến nước miếng về vấn đề manh* thiếu niên đấu trí với kẻ cướp có phẩu thuật thẩm mỹ hay không, cuối cùng một vị tên nhìn qua có chút học thức yêu thích quay phim chuyên nghiệp dùng tri thức thành công dập tắt hướng đi của ngôn luận.

*Manh – : bắt nguồn dùng là từ "moe" ( ) trong tiếng Nhật thường dùng cho những nv trong anime-manga

đồng âm với , nghĩa là bốc cháy, tức để biểu hiện tình cảm tha thiết, cháy bỏng với nhân vật. Cho nên moe trở thành 1 kiểu nói ý chỉ rằng đối tượng đc nói đến rất "yêu" (adorable, cute, lovely, etc… nói chung là thay những tính từ khen ngợi) hoặc là biểu hiện rằng người nói rất có cảm tình với đối tượng đc nói đến. (by MeteoraX). ặt đẹp thôi, người ta ngay cả chính diện cũng chưa lộ, còn nói phẩu thuật thẩm mỹ gì chứ? Đương nhiên, lấy kinh nghiệm nhiều năm của tôi tới xem, nhân vật nhìn qua duy mĩ không nhất định là lớn lên đẹp, cũng có thể là góc độ quay chọn rất tốt thôi, cảm giác phương diện này người quay phim chuyên mục hot này lợi hại hơn so với tôi". Vì thế đầu ngọn gió liền đổi, người quay phim của chuyên mục hot Phương Kì bất tri bất giác ở trên diễn đàn quỷ dị hot một phen.

Lúc này hoàn toàn không biết chính mình đã đi vào màn hình TV, Lê Chanh đang ôm cặp ngồi ở ghế gỗ trước tiệm sửa giày.

Ông lão thợ đóng giầy không nói gì nhìn bộ đồ hóa trang con vịt màu vàng mới tinh, có chút không thể tin cái lổ tai của chính mình, "…….Cháu học sinh này trước khi tới đây có nhìn bảng hiệu bên cạnh của ông không? Ông là sửa giày?". Ông lão chỉ chỉ hai cái chữ to "sửa giầy" bên chân.

"Cháu biết". Lê Chanh gật đầu, còn nghiêm túc bắt đầu khoa tay múa chân: "Quần áo cho ông mặc sức mài, tốt nhất ở trên đục mấy cãi lỗ bự, in mấy cái dấu giày".

Ông lão không thể tin nhìn Lê Chanh.

"Hoặc là rắc lên chút vôi, bùn đất……". Đây là suy nghĩ của Lê Chanh, nếu mẹ Lê thật sự phát hiện trong nhà có hơn 100 vạn, chính mình cũng phải có cái để ăn nói, thực tế, cũng không có lý do càng thích hợp so với trúng thưởng.

Đi dị giới và vân vân, giải thích lên quá mức huyền huyễn, khó bảo toàn mẹ già sẽ không nơm nớp lo sọ lo lắng cho mình. Đây ngược lại là bất hiếu.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là tìm bộ đồ vịt vàng tới che dấu một chút, mới quá không tốt, ít nhất phải làm cũ một chút mới có thể chứng minh vốn đi lãnh thưởng vô cùng nguy hiểm, mà nhân viên công tác chỉ có không công bố tin tức mới có thể cam đoan an toàn của chủ sỡ hữu.

"……". Thợ đóng giầy cộp cộp cộp nện con vịt vàng, không khỏi trăm mối cảm xúc lần lượt thay đổi, đáy lòng chảy xuống nước mắt bi thương, sửa giầy nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên dùng bản lĩnh sửa giầy làm chuyện đập phá, động tác hạ tay nó run tới lợi hại a!

Sập tối trước khi về tới nhà, Lê Chanh nhét bộ đồ vịt vàng vào cái phòng chồng chất cát bụi, di động trong ba lô bắt đầu không an phận rung rung lên.

Nghe được thanh âm truyền ra trong điện thoại, Lê Chanh sửng sốt một chút, cúi đầu mắt nhìn màn hình di động, mới áp sát lỗ tai lại, "……Là Từ tiên sinh?".

"Ừ". Thanh âm bên kia không tính quá lớn, cũng rất trầm ổn rõ ràng, "Vốn định cuối tuần sau mời cậu ăn cơm, nhưng mà, bởi vì chuyện làm ăn gần đây tôi phải rời khỏi Nam Giang, xem ra thời gian phải sớm hơn……

"Ngày mai giữa trưa có thời gian không?".

Lê Chanh nhớ lại tiến độ học tập của chính mình một chút, trừ khi lúc ngủ, đêm nay thêm sáng mai, đại khái để đủ để xem xong sách bài tập mang về nhà, nghĩ tới như vậy, cũng cũng không có gì xung đột, hơn nữa……Vốn hẳn là chính mình mở tiệc chiêu đãi Từ tiên sinh.

"Có". Gật đầu.

"Được, ngày mai sẽ có người tới đón cậu". Người bên kia nở nụ cười, giống như đoán được phản ứng dại ra của thiếu niên.

Lê Chanh nghe được âm thanh cúp điện thoại, nhíu mày suy nghĩ 1 chút, nếu như mở tiệc chiêu đãi Từ tiên sinh, cửa tiệm xung quanh trường học tất nhiên là không được, về phần khu vực xa hoa trong thành phố……Chỗ đó Lê Chanh thật đúng là chưa đi qua.

Ngón tay cậu xoa mi tâm, hơi buồn rầu.

Nhưng phải nói rằng, không biết tại sao, tựa hồ mỗi lần ngón tay cậu chạm vào mi tâm, trong lòng liền sẽ đột nhiên rung động một chút, cảm giác rất cổ quái.

Trầm đại hiệp thân ở Đại Châu giới, mặt không đổi sắc dẫn theo cái xác nửa sống nửa chết của yêu vương bôn ba ngàn dặm, lúc này cũng không khỏi sắc mặt ửng đỏ, ngón tay y nhẹ nhàng vuốt ve địa phương có ấn ký trên cái trán, cảm ứng lưu luyến quyến luyến của tức phụ truyền tới, cũng là say mê rồi.

Tuy rằng khi đạo lữ kết hợp nhiều chút nhân tố phi tự nhiên, nhưng đối phương truyền tới loại ỷ lại này, có phải chứng minh tiểu tử kia cũng là nguyện ý tiếp nhận chính hình hay không…… Trầm đại hiệp tâm hoa nộ phóng (mở cờ trong bụng).

Tức phụ đi đâu rồi, thật muốn ôm hắn một cái thật chặt.

14. Chương 14: Tiết Tấu Nghịch Thiên...

Nhớ nhung xong tiểu ái tình của nội tâm chính mình, Trầm Du vẻ mặt nhu tình đang nhìn hướng xác yêu vương đột nhiên biến mất, từ dưới chân núi bất quá chỉ chốc lát liền phi thân hạ xuống trưởng lão viện của ngọn núi cao nhất Ngọc Hoàng Sơn, Trầm Du nhấc chân đạp 1 cái, cái xác khổng lồ của phệ tình yêu vương giống như banh cao su lăn cù cù trên mặt đất, yêu vương suy yếu không chịu nổi đau đớn rên rỉ một tiếng.

Cho dù thân là loài yêu tộc da dày thịt béo có chút sức chống chọi, cũng thường thường chịu không nổi nhất đối đãi bạo lực giống như Trầm Du, nhân loại đáng chết này, không riêng trọng kiếm trên lưng khó nhằn rồi, nắm đấm cư nhiên cũng thật sự cứng rắn.

Đánh yêu tộc tới thoải mái thanh thản như đánh bao cát.

Một đôi chân cơ thịt phát triển như thế……..Tên đặc biệt này vẫn là nhân loại hay sao?!

Trong cổ họng yêu vương không khỏi rên rĩ một tiếng, hơn nữa hắn chính là yêu vương a, yêu vương đã có thể hóa hình a! Khi nào thì tam đại hậu bối của Ngọc Hoàng Tông cũng có thể có được thực lực có thể so với yêu vương?

Hố cha, đây cùng tư liệu thông dụng của toàn thể yêu tộc hoàn toàn không tương ứng a!

Lỗ mũi cực đại của yêu vương phập phồng 2 cái, bắt đầu hồng hộc phun khí thô, bắp thịt trên người hắn vặn vẹo rung động, dược lực ngưng kết yêu đan đã mất, lúc này ngay cả khí lực ném cái ánh mắt bi phẫn đều không có.

Ấn ký của mi tâm Trầm Du như ẩn như hiện, y thường thường dùng linh lực khuấy động ấn ký, cảm nhận một chút ràng buộc của chính mình cùng tức phụ.

"Loại người như ngươi, không tư cách đạt được ái tình". Yêu vương bi thương mở miệng, tự biết mạng mình chẳng được bao lâu nữa, đánh cũng đánh không lại, trốn cũng trốn không thoát, vì thế bình nứt không sợ bể (tình liều í, kiểu cùi không sợ ghẻ), hé ra miệng chính là nguyền rủa, đúng lúc đâm trúng chỗ lưu tâm của Trầm Du.

Thật không biết cách nói chuyện mà, xem ra vẫn là đánh chưa đủ.

Trầm Du nguy hiểm nheo mắt lại.

"Lúc trước ngươi rõ ràng trúng phấn vụ (màn sương phấn) thôi tình của ta, sau đó lại ôm một thiếu niên liền thần kỳ tốt rồi, ta là yêu tộc, đầu óc khá ngốc, hiện tại mới nhận ra, ngươi tất nhiên là cường thủ hào đoạt (aka mạnh mẽ ép buộc) thiếu niên kia, lại cưỡng bức dụ lợi hắn ký khế ước cùng ngươi……..

Mặc dù không hoàn toàn là sự thật, bất quá cũng đoán đúng bảy tám phần rồi, đương nhiên, nếu sửa "cường thủ hào đoạt" là vươn tay trợ giúp, lại đổi "cưỡng bức dụ lợi" làm lưỡng sương (hai bên) tình nguyện, liền cách thực tế không tính xa.

Trầm Dung nghiêm túc suy nghĩ một chút, đáy lòng đã thay đổi hoàn toàn lời nói của yêu vương.

"Ngươi sai lầm rồi". Trầm đại hiệp cao ngạo mở miệng, hơi phê bình một chút, "Nội dung hoàn toàn không chính xác".

Yêu vương cười lạnh, không để ý hình tượng chính mình chổng bốn vó lên trời cuồng chảy máu mũi, nhếch khóe miệng đau đớn lạnh lùng chế giễu nói: "Nhìn bộ dáng của ngươi, rành rành là tâm động rồi, đáng tiếc ngươi chưa từng truy cầu qua người trong lòng kia liền mạnh mẽ ký khế ước cùng hắn, ta chờ ngày ngươi cầu mà không được……".

Yêu vương lớn tiếng điên cuồng cười giống như đã nhìn đến kết cục cô đơn của Trầm Du, vì thế không cẩn thận kéo theo miệng vết thương của cả người, chân run rẩy đạp hai cái, đại yêu to lớn nhắm mắt hôn mê.

Trầm Du vẫn trầm mặc một chút, cảm thấy độ tin cậy của lời yêu vương hơi cao.

Tuy rằng có đôi khi tức phụ cũng sẽ thật ôn nhu sờ sờ y, có thể cũng không để ý thứ trên hình thức này đó, nhưng mà y thân là dương chúc, dù sao không thể tại loại chuyện này làm cho trong lòng tức phụ lưu lại tiếc nuối.

Về phần làm sao truy cầu tiểu âm khả ái (đáng yêu) kia…… Chà xát bên hông, Trầm Du trịnh trọng từ trong túi trữ vật (túi chứa đồ í) mò ra một ống sáo, vuốt ve thân sáo một chút, ngầm chà xát chà xát miệng sáo trong trong tay áo rộng thùng thình.

Trầm đại hiệp trong lòng cân nhắc, nghe nói có một loại thổ lộ quyết thắng ngàn dặm, tên là địch âm đưa tình (dùng tiếng sáo tỏ tình).

Cũng không biết có thể tin hay không.

Kéo xác yêu vương ném vào trong điện, quét mắt ba trưởng lão trên bồ đoàn, vuốt cằm nói: "Dưới Thập Vạn Đại Sơn tình cờ gặp phải yêu vương, kỳ lạ chính là cường độ linh hồn con yêu vương này vẫn là yêu thú cấp 9 bình thường, thân thể lại có thể tùy ý biến hóa nhân hình (hình người), các ngươi phải nghiên cứu nó".

"Gần đây thực lực yêu tộc bành trướng, cũng không biết dùng biện pháp gì". Các trưởng lão vây quanh ở bên người yêu vương, tam trưởng lão thân là luyện đan sư không biết vẩy chút gì lên trên người yêu vương, quăng yêu vương huyết nhục mơ hồ qua một bên, vuốt râu, phe phẩy đầu, nói: "Đúng là dùng thuần đan dược nào đó gia tăng lực lượng, chính là không biết loại đan dược này có số lượng bao nhiêu, nếu như rất nhiều, chỉ sợ yêu tộc lại muốn dấy lên sóng gió".

Tam trưởng lão hoàn toàn là người học thuật, thủ đoạn hơn một chút so với đại trưởng lão, ngắn ngủn một cái chớp mắt suy đoán rất nhiều, nói: "Trần tam thiếu, ta biết ngươi tới Đại Tần là muốn tìm kiếm kiếm trủng Trầm gia, tông môn sẽ tận lực tương trợ, chỉ mong gia tộc các ngươi có thể hỗ trợ ngăn cản một phần khi yêu tộc tác loạn".

Bối cảnh của Trầm Du thâm hậu, đây là nhận thức thống nhất của cao tầng Ngọc Hoàng Tông. Tuy rằng còn chưa hiểu rõ Trầm gia của Trầm Du rốt cuộc là Trầm gia nào, đứng hàng thứ ba tại trong gia tộc lại có thể có được bao nhiêu tài nguyên tu luyện, nhưng bằng đan dược cao cấp cuồn cuộn không ngừng trên người cùng công pháp tu luyện nghịch thiên, mọi người từng đoán, chỉ sợ lai lịch Trầm gia này sẽ không quá nhỏ.

"Trầm Du thân là đệ tử trong tông, dĩ nhiên nên làm như vậy". Lúc này trong lòng thầm nghĩ hiển nhiên rồi, tức phụ của lão tử đều ở trong đệ tử tông môn, châu chấu buộc trên cùng 1 sợi dây thừng, các ngươi còn sợ lão tử chạy hay sao?

Y đích thật là vì kiếm trủng Trầm gia mới nhẫn nại ở lại Ngọc Hoàng tông, nhưng mà hiện tại kết khế cùng tức phụ rồi, tông môn lại có thêm mấy phần lợi thế, chỉ là cao tầng còn chưa biết thôi.

Lê Chanh về nhà tắm rửa nước nóng, không biết do gì mà mí mắt giật suốt, cậu quấn khăn nửa đầu đi tới cửa, nghe được tiếng trò chuyện trong phòng khách của Lê Quế Hoa và chị cả, nhất thời lại là một trận hết hồn.

"……. Chuyện tiền thuốc men không cần hoảng, con cứ an tâm ngốc tại trong bệnh viện chăm sóc tiểu Phương, trong nhà còn có không ít tiền, lát nữa mẹ về quê mượn thêm 1 ít nữa là đủ rồi", mặc kệ gom tiền gian khổ cỡ nào, Lê Quế Hoa chỉ có thể tận lực cười trấn an tâm tình của con gái, trong microphone không biết nói câu gì, biểu cảm Lê Quế Hoa ngưng đọng, tiếng nói bỗng cất cao, "Cái gì? Đã có người trả tiền thuốc men rồi?".

Lê Chanh yên lặng đẩy cửa ra, mặt không chút thay đổi yên lặng ngồi ở trước bàn cơm. Cái lổ tai cậu cẩn thận nghe tiếng động trò chuyện, ngón tay không khỏi xiết chặt chiếc đũa.

"Biết là ai sao? Tiền thuốc của tiểu Phương cũng không rẻ, người ta bỏ trắng ra nhiều tiền như vậy, sau này chúng ta dù sao cũng phải trả lại……". Lê Quế Hoa đang cầm điện thoại đứng ngồi không yên, hiển nhiên bên kia cũng không biết ra tiền chính là người nào, Lê Quế Hoa ai ai thở dài hai tiếng, nhịn không được nước mắt tràn mi, "Mẹ liền nói trên đời nhiều người tốt…..Ba con là tên cặn bã, nhưng không hẳn xã hội đều xấu như vậy, con xem không phải người tốt làm chuyện tốt, còn học tập Lôi Phong không để lại tên tuổi, nhà mình đây là gặp quý nhân!".

"Được rồi, được rồi, mẹ không nói nữa, em con ở bên cạnh, muốn nói chyện một chút với nó hay không?". Mẹ Lê đưa điện thoại cho con trai, Lê Chanh thấp thỏm đón lấy, lúc cậu đi nộp tiền thuốc men không để

lại tên tuổi, sẽ không bị phát hiện đi?

"Chị".

Thanh âm truyền tới không có khác thường.

"Chị và anh rể em bên này không sao, chăm sóc mẹ thật tốt, đừng để mẹ làm lụng vất vả quá, em cũng vậy, người sắp thi vào trường đại học rồi, không nên suy nghĩ bậy bạ, anh rể em có chị chăm sóc rồi, em ăn ngon học chăm, sau này tranh thủ tìm việc làm tốt hiếu thuận mẹ". Bên kia im lặng một chút, "Chị bằng cấp thấp, bước vào xã hội mấy năm mới hiểu được có cái bằng chính quy được ưa chuộng cỡ nào, em phải thật cố gắng……".

"Em biết rồi chị, chị yên tâm đi".

Lê Hoa Quế vốn không định ăn cơm chiều cùng con trai, nhưng mà hôm nay biết được số tiền thuốc men hôm nay đã được thanh toán rồi, bà rốt cục cũng có thể yên lòng, ngồi ở trước bàn cơm bới một chén cơm, gắp một đũa thịt rau cho Lê Chanh, "Nghe nói trường học con có thằng bé lên TV, còn có thể đấu trí cùng bọn cướp, đứa nhỏ choai choai đối mặt nguy hiểm không sợ là thật không dễ dàng rồi, nhưng mà trong lòng ba mẹ cậu ta khẳng định nghĩ lại mà sợ vô cùng……"

Chiếc đũa của Lê Chanh ngừng lại, thiếu chút nữa bẻ gãy rồi.

Lê Quế Hoa không phát hiện động tác của con trai, nhìn chằm chằm cơm không biết suy nghĩ tới cái gì rồi, sau một lúc lâu ngẩng đầu lo lắng nhìn con trai yếu đuối đáng yêu của mình, "Sau này nếu con tình cờ gặp loại sự tình này, tận lực trốn trong đám người, ngàn vạn lần không thể ra mặt, nghe chưa hả?".

"……". Lê Chanh.

"Có thể đấu với bọn cướp là chuyện tốt, bạn của con trên TV khẳng định luyện qua võ thuật gì đó, người ta không sợ, đổi là con thì lại khác, chân tay nhỏ xíu, hồi nhỏ đi đường đều có thể té ngã, đập mặt mũi bầm dập trở về, mẹ còn tưởng rằng con bị đánh……". Lê Quế Hoa nói tới đây, đột nhiên phụt cười.

"Con ăn no rồi". Lê Chanh thiếu chút nữa sặc hạt cơm nghẹn rồi, vội vàng đặt chén xuống, biểu cảm trên mặt trở nên vô cùng vi diệu.

Việc này cậu nhớ rõ, lúc ấy là ngày đầu tiên khai giảng tiểu học, mẹ Lê vừa gọi điện thoại cho thầy giáo nơi đó, kết quả thầy giáo líu lưỡi hỏi lại một câu: "Lê Chanh nhà chị? Đó không phải là một cô bé hay sao?".

Cậu từ nhỏ gầy còm nho nhỏ, nhưng làn da trắng nõn, khuôn mặt cũng cực kỳ giống mẹ Lê, bị nhận lầm thành con gái cũng cực kỳ bình thường.

Nhưng mà lịch sử đen tối nghe lên quả thật rất bực mình được không.

Không thích đâu.

Lê Chanh mặt không chút thay đổi rửa sạch chén đũa của chính mình, xoay người đi vào trong phòng, bất quá may mắn chính là mẹ già thần kinh thô và chị cả cũng chưa từng phát hiện lai lịch của tiền thuốc men, cũng không có tiếp tục truy tới cùng.

Xem ra bộ đồ hóa trang vịt vàng kia lại phải để trong kho thêm mấy ngày rồi.

Tỉnh bơ nhẹ nhàng thở ra, Lê Chanh bình ổn tâm tình lôi một hòm sách giáo khoa dưới gầm giường ra, tri thức trước kia nhanh chóng củng cố tiến trong óc, hai giờ sau, Lê Chanh tắt đèn nằm ở trên giường, cảm thụ được hệ thống học tập phong phú trong đầu, nghĩ thầm mình như vầy giống như là tiết tấu triệt để nghịch thiên nha.

Về phần thành quả đề cao chỉ số thông minh như thế nào, tin tưởng cuối tuần lần thứ ba thi thử đủ để chứng minh…..

Trùm thi cử, không hề là mơ mộng.

Đêm đó Lê Chanh mơ chính mình mấy năm sau thi đậu đại học thông báo cưới vợ đẹp giàu đi hướng đỉnh đời người, tới đó còn chưa hết, ngay sau đó Lê Chanh quay đầu nhìn về phía bạn đời của chính mình, hoảng

sợ phát hiện cô vợ xinh đẹp như hoa đêm tân hôn cư nhiên biến thành tên bệnh thần kinh mắt đỏ giá trị vũ lực siêu cao của Đại Châu giới.

Làm sao mơ gì đều có thể loạn đi vào vậy! Người này âm hồn không tiêu tan bám dính như vậy!

Thiếu niên một mình ngủ trên giường mặt nhăn lập tức bực bội, căm giận tung cước, thân thể gầy nhom xiêu vẹo nằm vắt ngang giương nanh múa vuốt.

Ngày hôm sau sáng sớm, Lê Quế Hoa hiếm khi có một ngày nghỉ, sau khi đẩy cửa phòng con trai ra, trong phòng tối mịt, tư thế ngủ của thiếu niên luôn luôn tốt đẹp phá lệ trở nên không đành lòng nhìn thẳng, tóc mềm mại đặt ở dưới cái gối, chà đạp thành bộ dáng nổ tung bung xòe trên cái mền trắng tinh.

Lần đầu nhìn đến con trai có sức sống như vậy, con thỏ nhỏ đột nhiên biến sư tử nhỏ, không thể manh hơn được nữa.

Lê Quế Hoa nhẹ chân bước tới gần, nghiên cứu một chút mới xóa bỏ bảng quy định đầu giường. Ánh mắt dịu dàng dừng ở trên mặt ngốc manh của thiếu niên, một mực học tập cường độ cao không phải con đường đúng đắn, nó cần ngủ một giấc thật ngon.

Bởi vì Lê Quế Hoa mẫu tính (bản năng của người mẹ) quá, Lê Chanh ở nhà mình thoải mái trên giường lớn ngủ thẳng mặt trời lên cao mới hoảng hốt thức dậy, không thể giữ nguyên tư thế ngủ hậu quả chính là toàn thân đau nhức, cậu mơ mơ màng màng lấy đồng hồ báo thức quét hai mắt…….

11:30!!

Thiếu niên thân trên trần trụi tinh thần chấn động, nhanh chóng mặc quần áo, bịch bịch bịch chạy đi rửa mặt, nửa phút sau cầm tiền mặt và chi phiếu không biết nên dùng lý do gì mới có thể nộp lên lao ra cửa phòng. Sau đó khiếp sợ phát hiện ông chủ Từ đang thảnh thơi đứng ở trong sân, thấp giọng nói chuyện cùng Lê Quế Hoa.

Hôm nay người đàn ông này không có mặc âu phục, mà là tùy ý phối hợp một thân màu trắng quần áo thể thao, chất vải mềm nhẹ thẳng tắp theo thân hình lưu loát rủ xuống, buộc vòng quanh dáng người cường tráng. Từ Hoằng Nghĩa như vậy nhưng thật ra thiếu vài phần từng trải, có vẻ càng tuổi trẻ sức sống chút.

Theo tiếng đẩy cửa vang lên, ánh mắt của Từ Hoằng Nghĩa chuyển hướng phương hướng của Lê Chanh.

"Từ tiên sinh thật sự quá khách sáo, tới nhà còn mang quà gì chứ? Đây…….".

"Tiểu Chanh giúp cháu một việc rất lớn, một chút tấm lòng không tính quý giá bao nhiêu, mong rằng bác nhận lấy". Lê Quế Hoa hơn 40 tuổi, Từ Hoằng Nghĩa gọi bác cũng là dĩ nhiên.

Nhưng mà sau khi nhìn thấy vẻ mặt giật mình của thiếu niên, cậu chủ Từ nghĩ đến 1 vấn đề đồng dạng nào đó.

Giống như……. Chính mình đã từng một ngày làm cha giả của cậu nhóc này, vai vế loạn hết rồi.

Trong mắt Từ Hoằng Nghĩa tràn đầy ý cười, sống hai mươi bảy năm, còn chưa từng có người nào mượn tên tuổi của gã làm chuyện tốt, loại cảm giác này thật sự hơi mới lạ.

Lê Quế Hoa chân tay luống cuống cầm lấy giỏ trái cây, người nhà họ Lê từ trước đến nay có cái bệnh chung, lúc người khác biểu đạt thiện chí đối chính mình, ngay cả lời từ chối cũng là không đành lòng nói.

Cho tới khi thấy con trai xuất hiện, Lê Quế Hoa mới nhẹ nhàng thở ra, có lẽ là ông chủ Từ nhân cách mị lực nhiều quá, mẹ Lê dặn dò sơ sơ chú ý an toàn, liền vô cùng yên tâm giao con trai cho đối phương.

Ngoài cửa đậu một chiếc xe thương mại nhìn qua khá khiêm tốn, Lê Chanh mặt không chút thay đổi nghĩ thầm, đây là ông chủ Từ lại đổi rồi, lần trước vẫn là Porsche tao nhã như báo săn xa hoa ấy nhỉ.

Đáy lòng tràn ngập thán phục đối thổ hào*, Lê Chanh và người đàn ông một trước một sau lên xe.

*thổ hào: Phú hào địa chủ có quyền thế ở nông thôn, trong xã hội cũ. Ý trong truyện này chỉ anh Từ cực giàu, đại gia í

Cái đệm là mềm, ghế ngồi điều chỉnh cực kỳ thích hợp, là cái loại ngồi một chút liền dễ dàng ngủ.

Xe thương mại rất nhanh chạy ra giao lộ, chạy tới cuối đường, cho tới khi đầu xe chuyển hướng làm cho bóng của người đàn ông che phủ tại trên người chính mình, Lê Chanh mới hậu tri hậu giác* phát hiện ông chủ Từ cư nhiên tự làm lái xe cho chính mình.

*hậu tri hậu giác: là một việc gì đó mọi người đều biết hết, chỉ còn mình mình ko biết, mãi sau mới phát hiện ra

Cậu ngượng ngùng hướng phía sau liếc mắt ngắm một cái, trong xe quả nhiên chỉ có hai người. "Tôi mấy năm nay sớm liền quen tự mình lái xe rồi". Dư quang nhìn đến động tác của thiếu niên, Từ Hoằng Nghĩa thuận miệng giải thích một câu, gã một tay khoát lên tay lái, tay trái dừng tại trước hộp đựng đồ.

Vẫn là con nít, không thể để cậu ta học xấu. Từ Hoằng Nghĩa suy nghĩ một chút, rút ngón tay về ấn huyệt Thái Dương hai cái, tạm thời từ bỏ ý tưởng hút điếu thuốc.

Có lẽ là bởi vì, trong tiềm thức không muốn thiếu niên sạch sẽ như vậy lây nhiễm hỗn độn của thế tục.

Gã lần này tới Nam Giang, một là vì bệnh của ông cụ, hai là làm bộ yếu ớt muốn rời khỏi thủ đô, đứng ở chỗ tối nhìn xem người nào đối chính mình có mang hai lòng, vốn là quá trình vô cùng nặng nề, nhưng không ngờ gặp gỡ một người thiếu niên như vậy. Hai ngày trước vẫn là vốn người xa lạ không quen biết, hiện giờ bầu bạn tại bên người chỉ cảm thấy thoải mái dễ chịu hiếm có.

Cậu nhóc này xem như thu hoạch lớn nhất trong việc này của gã.

"Tôi có thể hiểu mà". Lê Chanh sâu sắc lý giải gật gật đầu, âm thầm não bổ một phen cậu chủ nhà giàu có giãy dụa tại trong tầng tầng độc thủ lấy lợi ích trói buộc, rõ ràng có thể kiếm tiền đếm tới tay rút gân, vẫn như cũ trải qua cuộc sống ăn bữa nay lo bữa mai, theo trong hoàn cảnh như vậy lớn lên kỳ thật cũng rất đáng thương.

Ánh mắt nhìn qua của thiếu niên có vài phần thở dài tang thương.

"……". Từ Hoằng Nghĩa tỉnh bơ nhìn lại, vẫn cảm thấy có chút bất thường.

Cậu ta hiểu cái gì?

Lúc đi qua đường hầm ẩm ướt, Từ Hoằng Nghĩa xuyên thấu qua cửa kiếng xe mở rộng hướng bên ngoài lạnh lùng nhìn thoáng qua, ánh mắt giống như băng.

Rất lạnh.

Cách đó không xa mấy người đồ đen bó sát rùng mình một cái, phía sau mấy người này đeo dao dưa hấu hàng mỹ nghệ, đúng là đám người hai ngày trước tới đòi nợ cờ bạc, giờ phút này người cầm đầu vẻ mặt dữ tợn răng run cầm cập, bước chân dần dần lui về phía sau.

Bốn phía mấy người đàn ông vạm vỡ cơ bắp mặc đồng phục tập võ lấy tư thế bắt ba ba từ bình lớn* xông tới.

*bắt ba ba từ bình lớn (nguyên văn : úng trung tróc miết): ý chỉ nắm chắc mọi việc trong lòng bàn tay.

Người mặc đồ bó sát người chụm bốn ngón tay lại, làm điệu bộ động tác tay Thiên Vương địa hổ nhận dạng bang phái, âm thanh lạnh lùng nói với người dẫn đầu: "Các người là người bang nào? Tại sao nhúng tay vào việc vớ vẩn của Hồng Kỳ hội chúng tôi?".

Phụt, còn người bang nào……Mấy người đàn ông vạm vỡ cơ bắp đều sắc mặt kỳ dị, trong bụng đều cười ngặt nghẽo rồi, phía sau có người nét mặt nghiêm chỉnh hướng bên trái dùng sức liền ôm quyền, "Bọn tôi đều là người của triều đình".

"Được rồi, đừng quậy nữa, bảo trì nghiêm túc". Đại đội trưởng đội bảo vệ lão luyện phất tay ngăn lại đối thoại vô nghĩa, đứng thẳng tắp như cọc tiêu, ánh mắt gã đảo qua dao dưa hấu sau lưng mấy người kia, hừ lạnh một tiếng, "Tới thu nợ cờ bạc của nhà họ Lê?".

Người mặt đồ bó sát cái trán nhảy dựng, nhưng vẫn là gật gật đầu, "Đúng vậy".

Đối phương nhân số nhiều, trước khi biết rõ ý đồ của đối phương, tốt nhất vẫn là kéo dài thời gian, gọi điện thoại hướng tổng bộ Hồng Kỳ hội cầu viện.

"Vậy liền đúng rồi". Nhận được trả lời chắc chắn, bảo vệ nhìn qua tâm trạng không tệ, hơn nữa chỉ vào máy bộ đàm treo bên người (máy gọi điện thoại), chân thành nói: "Chúng tôi đã báo cảnh sát rồi, xin đừng định phản kháng, nếu không, có ý định làm tổn hại người khác thì tội thêm một tầng nữa".

Người mặc đồ bó sát ngực buồn bực một trận, lúc này nếu nghe không hiểu chính là đồ ngu, người ta rõ ràng là ra mặt thay nhà họ Lê.

Gào khóc, khi nào thì người ở tại loại con phố ẩm ướt này gần như khu dân nghèo, cũng có thế lực cao cấp hộ giá hộ tống? Hai năm nay thu nợ bài bạc bất hợp pháp đã gia tăng tới mấy trăm vạn rồi, nếu thật vào cục cảnh sát, bọn họ còn có mạng đi ra hay sao?

"Đừng chọc cười nữa, đừng hòng khiến bọn tao bó tay chịu chết!". Người mặc đồ bó sát con ngươi chợt co rút lại, tức thời giận dữ rút ra dao dưa hấu sau người, thân dao đối diện ánh mặt trời phản xạ ra một đạo ánh sáng chói mắt, "Các anh em, vì tự do và vận mệnh!".

"Vì tự do và vận mệnh". Hơn mười dao dưa hấu giơ lên cao nhắm ngay bầu trời, giống như niềm tin trong lòng những người này sáng chói giống như ánh mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, không thể nhìn thẳng.

Đội trưởng bảo vệ thở dài một tiếng thật dài, đánh ngất người mặt đồ bó sát, nhìn thấy phía sau bảo vệ nhận được mệnh lệnh xông lên, đội trưởng lưng thẳng tắp khoanh tay đứng, nặng trĩu nói: "Đại đội thành viên đội ba từ tập đoàn bảo vệ Từ thị, chuyên xử lý các loại không tuân thủ".

Sự thật chứng minh, đáng giá tin cậy.

Hai bên ngã tư đường càng lúc càng náo nhiệt, bên trong xe thương mại màu đen, Từ Hoằng Nghĩa nổi lên tính đùa dai giơ tay đưa cho Lê Chanh một túi kẹo sữa, thấy thiếu niên co rút khóe miệng, động tác giống như cái xác cứng ngắc cầm lấy, Từ Hoằng Nghĩa bỗng nhiên cảm thấy tâm tình rất tốt.

Thu lại thần sắc lạnh lùng rắn rỏi tại mi gian, nếu rất nhanh sẽ rời khỏi Nam Giang, tạm thời liền lại giúp cậu ta một lần.

15. Chương 15: Dũng Cảm Cứu Em Bé Chạy Loạn...

Đầu con phố ẩm ướt xe cảnh sát gào thét chạy đi.

Lê Chanh mở cái túi bự nhìn không ra tên, xé bỏ giấy mềm trên kẹo sữa, nhét cục kẹo sữa màu trắng nhét vào trong miệng, mùi sữa trâu trong khoảnh khắc tràn ngập khoang miệng, vô cùng ngon. Cái gáy Lê Chanh tựa vào trên cái gối trên ghế xe, thảnh thơi hơi hơi chợp mắt.

Từ Hoằng Nghĩa dừng đèn đỏ, quay đầu mắt nhìn thiếu niên, trên thực tế nếu không phải cân nặng đối phương rõ ràng không đủ, thật đúng là giống con mèo Garfield lười biếng…….

Bởi vì hai cửa kiếng xe bên hông đều mở rộng, người đi đường dưới đèn xanh lục tục ở vạch đi bộ đi qua, rất nhanh như quạ đen bay nhanh chen chúc lấp kín con đường, không ít em gái xinh đẹp đi trên đường ngắm ngắm trong xe thương mại, ánh mắt dính ở trên mặt người bên trong xe, nhất thời không dời mắt đi được.

"Bà đây mù mắt rồi, theo con mắt vàng xem xét chính là người đàn ông chín chắn thịnh hành của đoàn thể thiếu nữ thanh xuân……".

"Đây là ngôi sao sao?!".

"Là ngôi sao! Nhìn tư thế lái xe kìa, trên mặt còn kém viết sáu chữ to tôi [vừa có tiền lại có sắc] (đẹp trai í), rõ ràng là tiêu chuẩn cao ráo đẹp trai có đẹp trai thổ vàng mà!".

"Trong ánh mắt xa cách mang theo cao quý chính là lạnh lùng!!……Quả thật là JP trong đàn ông!". (JP = tuyệt phẩm)

"Máy bay chiến đấu!!!".

Ánh mắt Lê Chanh theo phản xạ hướng trên mặt máy bay chiến đấu Từ Hoằng Nghĩa dừng lại một hồi, ông chủ Từ bên cạnh giống như chưa từng nghe tới những bàn tán này, trên mặt lại không có gì biểu cảm gì, ừm, dù sao cũng là có xuất thân nhà giàu, coi như khen ngợi có lẽ dễ nghe hơn nhiều.

"Trai già có cái gì đẹp, tôi thấy anh trai ngồi ghế phó lái mới là thật đẹp trai". Nói chuyện chính là cô gái nhìn qua nhỏ tuổi hơn một chút so với Lê Chanh, trên mặt đỏ bừng, "Nếu anh trai này chịu liếc mắt nhìn tôi một cái, tôi liền muốn hạnh phúc chết luôn".

"Cậu trai bên cạnh đích thực như ánh mặt trời……".

Báo ứng xấu mặt tới cũng nhanh, mới vừa còn chuẩn bị đứng ngoài quan sát ông chủ Từ bộc lộ khí phách, lúc này hướng gió vừa chuyển, liền thành chính mình. Lê Chanh sắc mặt ửng đỏ. Các người đừng nói lớn tiếng như vậy được không.

"Ai nha, cậu ta đỏ mặt kì, thật đáng yêu!".

Không dám lại thò đầu ra bê ngoài, Lê Chanh mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim mắt nhìn phía trước, cuối cùng chỉ thấy một bà mẹ chạy xe ba bánh chậm chậm chạp chạp từ trên lối đi bộ chạy tới đối diện, phía sau mơ hồ nghe được tiếng bàn tán của đám người sắp đi xa nhỏ dần.

Đèn xanh sáng lên, xe thương mại một lần nữa khởi động, cách đó không xa có người đột nhiên lớn tiếng hỏi dò một câu: "Con nít nhà ai đi lạc trên đường cái vậy?".

Lê Chanh đầu lưỡi mút kẹo sữa ngọt ngào, ánh mắt theo những lời này bỗng nhiên dại ra, cậu ngẩng đầu hướng tới phương hướng ngược lại của âm thanh nhìn lại, dưới đèn đỏ ngã tư đường, đang có cô bé bốn năm tuổi xoay trái xoay phải cắn ngón tay đi qua đường cái.

Thân mình nhỏ nhắn mập mạp đi đường còn không vững.

Xe thương mại theo dòng xe cộ chạy rất nhanh, lúc này theo góc độ nhìn lại thoáng điều chỉnh của Lê Chanh, chỉ mơ hồ nhìn thấy bóng lưng một cô bé tay áo hồng nhạt xếp đăng ten đi đến trước xe có rèm che trên giao lộ bay nhanh.

Cô bé này quá nhỏ, xe có rèm che tốc độ xe chạy như bay, chỉ sợ cho dù chủ xe phát hiện cô bé, muốn thắng lại cũng đã không kịp.

"A, trời ơi!". Có người kinh hô ra tiếng, cho thấy là cũng phát hiện tình huống như vậy, nhưng mà chiếc xe cách cô bé quá gần, thắng lại đều thắng không được, huống chi là có người chạy tới cứu giúp, bất luận chọn biện pháp nào, đều là không kịp.

Lê Chanh nắm nắm đấm, nhịn không được muốn bùng nổ, mặc cho ai thấy thảm án sắp phát sinh như vậy chắc chắn cũng sẽ không duy trì bình tĩnh, cậu hiện tại muốn đi cứu người, rất muốn đi……..

A! Đây không phải là Điền Điền sao?!!

Cơ mắt Lê Chanh giật giật mãnh liệt, con người nâu sẫm chợt co rút lại.

Trong lòng cậu vô cùng khiếp sợ, da đầu giống phư pháo nổ rung động đùng đùng một trận, cái trán cũng bị dọa ra tảng lớn mồ hôi lạnh theo.

Điền Điền là cháu gái của Lê Chanh, năm nay đã năm tuổi rồi, khổ người xấp xỉ bé gái cùng tuổi. Hơn nữa nếu nhớ không lầm Điền Điền còn có một bộ đầm công chúa tay phồng đăng ten màu hồng nhạt, đó là cái đầm Điền Điền thích nhất.

Lúc này Lê Chanh hoàn toàn nghĩ không ra cháu gái tại sao không ở bên cạnh chị gái, ngược lại xuất hiện ở đường cái trung tâm, đầu óc cậu đã không xài được nữa, nào còn dám chần chừ?

Toàn bộ tâm trí của cậu, thậm chí cả võng mạc đều đã bị xe có rèm che tiến lên cực nhanh chiếm cứ!

Lái xe anh chờ một chút!

Chỉ sợ bên trong thoát lực nên không dám mở miệng nói chuyện, Lê Chanh cắn chặt răng mở cửa xe ra, chân phải đạp mép xe mượn lực, phấn đấu quên mình lấy một loại tư thế đánh nhau của Hollywood nhảy lên, tại Từ Hoằng Nghĩa rốt cục trong lúng túng phản ứng tới được, cậu theo quán tính của tốc độ xe chân rơi xuống đất lăn hai vòng về phía trước, liều mạng chạy hướng đường trung tâm.

Tốc độ của thiếu niên tóc ngắn còn nhanh hơn so với tên bắn lủi vào dòng xe cộ.

Có được lợi ích của cảnh giới luyện khí nhập thể, trong cơ thể của Lê Chanh trên diện rộng tràn ngập tiềm năng của linh khí, chạy băng băng tựa như một con nai thoát khỏi báo săn, thân hình nhỏ gầy đủ để bùng nổ tiềm năng khổng lồ.

"Két ——".

Đầu xe cọ qua hai má, thiếu chút nữa cắt cái đầu xuống, Lê Chanh vô cùng khiếp sợ đưa cánh tay vòng qua cô bé đang mút ngón tay. Ôm cô bé trong lòng liền diều hâu xoay người nhảy tránh cái xe, mạo hiểm tránh thoát tai nạn xe cộ trí mạng.

Từ Hoằng Nghĩa một chân đạp thắng xe phanh lại, ngón tay tái nhợt dùng sức xoay nghiêng cái chìa khóa, sau đó nhảy xuống xe.

Toàn bộ xe cộ ở giao lộ đều bất động, chỉ có Lê Chanh cả mặt là máu mềm nhũn té xuống đất, phía sau lưng đã mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Bởi vì dùng sức quá độ hai chân hai đùi hai chân bắt đầu run rẩy, cậu lẳng lặng ngồi ở mặt đất, nâng tay sờ đầu của cô bé, tóc mềm mại, quần áo của cô bé hơi giống Điền Điền, nhưng khuôn mặt không phải.

Nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng của cô bé, Lê Chanh xả một nụ cười ngu, thật sự là hù chết cha rồi.

"Cậu……!!". Từ Hoằng Nghĩa chỉ cảm thấy trái tim treo ở cổ họng rốt cục bắt đầu nhảy nhảy nhảy khôi phục sức sống, gã căn bản không thể bình tĩnh, nhưng mà nhìn thấy thiếu niên ngốc manh, cuối cùng chỉ có thể gượng gạo phun ra một chữ.

Từ Hoằng Nghĩa cúi người xuống ngồi xổm, mặt lạnh nhìn Lê Chanh, nhìn nhau nửa ngày, vươn một bàn tay kéo thương binh nhỏ.

"Con cái nhà ai?".

"Không biết". Lê Chanh xấu hổ vò vò đầu, "Không quen biết". Tưởng tưởng cháu gái Điền Điền, sau lại phát hiện đại khái là cha mẹ nào đó sơ ý sơ suất, không cẩn thận lạc mất con mình.

"…….". Không biết cậu liền nhảy khỏi xe? Không quen biết cậu lại lại đột nhiên xuất ra tư thế thế vận hội Olympic chạy nước rút liều mạng chạy đi phía trước còn kém chút nữa là đầu nát dưới bánh xe rồi? Mịa nó không biết.

Từ Hoằng Nghĩa xoa đầu chân mày, hơi buồn bực.

Bên người gã xuất hiện kiếp sau của Lôi Phong.

Đúng vậy là sống! Thật ra từ vụ án cướp ngân hàng liền nên phát hiện tiềm chất tốt bụng quên mình vì người của thiếu niên không phải sao?

Thật sự là phẩm hạnh tốt đòi mạng mà!

Từ Hoằng Nghĩa lần đầu cảm thấy được, tốt bụng cũng không phải tốt đẹp như vậy, đầu tiên anh phải đề phòng cậu ta thường thường đi tìm đường chết. Lúc nào đó anh không nhìn thấy còn đỡ, trọng điểm là lúc nhìn thấy kìa.

"Cậu không quen biết…….". Từ Hoằng Nghĩa nhẹ nhàng nói nhỏ, đột nhiên hung hăng ôm lấy bả vai Lê Chanh, giận dữ đánh một bàn tay lên mông của cậu nhóc, "Cậu cũng thật có bản lĩnh a!". Cho! Cậu! Không!Nghe! Lời

Chung quanh yên ắng theo một tiếng đánh mông lanh lảnh dần dần khôi phục lại, "Cư nhiên cứu, cứu được rồi…….". Tốc độ không thể tưởng tượng nổi, rung động không gì sánh kịp.

Ba của cô bé rất nhanh tìm được rồi, cô bé giòn giã hẹn gặp lại cùng anh trai, rất nhanh hạnh phúc nhào vào ôm ấp của ba ba. Có lẽ cô bé cũng không biết vừa rồi chính mình đã trải qua chuyện đáng sợ gì.

"Nếu không thể đảm bảo an toàn của con gái anh, xin đừng mang cô bé đi ra ngoài". Từ Hoằng Nghĩa hừ lạnh một tiếng.

Ba cô bé xấu hổ cực kỳ, cảm thấy càng cảm kích hơn đối Lê Chanh.

Ánh sáng trắng nhỏ hướng tới Lê Chanh thấm vào làn da, thoải mái lan tỏa ra, sờ sờ miệng vết thương nhỏ của hai má, Lê Chanh lặng lẽ nghĩ thầm, thể chất tăng lên tới đủ để cứu người vốn là là có lời rồi, cho dù không có giá trị tín ngưỡng cũng là đáng giá.

Nếu có đương nhiên rất tốt (có: ở đây là giá trị tín ngưỡng á).

"Tôi cảm thấy vị nam thần trong lòng tôi đã nhường chỗ rồi, hiện tại mới hiểu được, tốt đẹp chân chính không phải chỉ ở bề ngoài, mà là mặc dù giống hình dạng chôn sâu ở trong bụi đất cũng có thể hết sức tao nhã……". Có người phát biểu cảm xúc như vậy, "Đột nhiên đặc biệt cảm động".

Có người yên lặng nước mắt đầy mặt, "Tôi lại tin tưởng thế giới này".

Trên giao lộ cửa kiếng xe khép kín, Tô Mi khuôn mặt tinh xảo ngồi trong xe, người khác có thể không biết, cô lại biết, thiếu niên này một ngày trước vừa mới lấy bản thân cứu vớt mười bốn người kể cả công nhân viên chức ngân hàng.

Bất quá tùy tiện giải khuây có thể nhìn thấy thông suốt một mặt như vậy của thiếu niên.

Cậu ta vốn như vầy sao?

16. Chương 16: Che Chở Con Cái...

Cũng không biết ngẩn ngơ bao lâu, cho tới khi tiếng còi xe vang lên ở bên tai, Tô Mi mới hồi phục tinh thần lại, ý thức được chính mình dừng lại thời gian rất lâu, sắc mặt sắc mặt cô đỏ lên, vội vàng khởi động xe, cuối cùng liếc mắt nhìn thiếu niên một cái, quẹo hướng bên trái.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, theo tiếng kinh hô của người đầu tiên tới Lê Chanh cứu cô bé xong xuôi, cũng chỉ gần có mười hai giây thời gian, rất nhiều người đều chỉ nhìn thấy một cái bóng cực nhanh xẹt qua ở trước mắt.

Một đám thiếu niên đội bóng đá ngồi xổm ở bến xe buýt tại giao lộ, trong đó thiếu niên áo số ba của đội bóng ôm trái bóng trợn mắt há hốc mồm tại bên cạnh huấn luyện viện, trái bóng trong tay rơi trên mặt đất bịch bịch mấy cái lăn xa, không thèm lượm lại trái bóng yêu dấu của chính mình, miệng thiếu niên càng lúc càng rộng, phát ra âm thanh khi đầu lưỡi đều thiếu chút nữa buộc lại, "Oa…… Oa a, rất cool!".

Thán phục đã không đủ để biểu đạt tâm tình của nhóm thiếu niên, bởi vì hàng năm tham gia hạng mục thể thao, mọi người hiển nhiên chú ý tới tốc độ của Lê Chanh.

Người không có trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, muốn có được tốc độ có thể so với vận động viên quốc gia, đó quả thật tựa như đang nằm mơ.

Nhưng hiện thực vẫn là đã xảy ra rồi.

Một người thiếu niên thân hình gầy yếu như vậy, hoàn toàn không nên có được năng lực khống chế cực nhanh, nói cách khác chính là, Này! Không! Khoa! Học!

"Bất luận chiều cao và cơ thể đều không có xu hướng hoàn mỹ nhất, cậu ta tới tột cùng là làm như thế nào……".

"Rất đơn giản, ở thời điểm nào đó, bị tình cảm mãnh liệt chi phối cũng sẽ có hiệu quả kinh người". Huấn luyện viên văn vẻ lịch sự chớp mắt, "Hiện tại các em nên ngộ ra câu nói thầy thương hay nói ấy, tiềm lực của con người là vô tận". Gã chụm ngón cái và ngón út lại, sắc mặt bình thản nói: "Tin tưởng tâm hồn của các em còn bị vây bên trong rung động, không sao, thầy ta có cách làm các em bình tĩnh trở lại, hôm nay chạy thêm ba vòng".

Đội bóng thiếu niên một trận kêu thảm thiết.

Nghịch nghịch tay áo cô bé im lặng nằm trong lòng ba ba, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hạnh phúc lộ ra lúm đồng tiền, người đàn ông ngẩng đầu, vén tóc bay loạn rủ ở trước mắt, ánh mắt Từ Hoằng Nghĩa dừng ở trên mặt người đàn ông, hơi nhíu mày tìm kiếm, tựa hồ đang nhớ lại gì đó.

Bóng người trong đầu dần dần rõ ràng, Từ Hoằng Nghĩa kiềm nén sắc mặt, mở miệng nói: "Đỗ Hành?".

Người đàn ông thân mình cứng đờ, hứng lấy ánh mắt nhìn qua của Từ Hoằng Nghĩa, chần chờ một chút, lúc gã nhìn thoáng qua liền đã cảm thấy người này nhìn rất quen mắt, nhưng trong lòng gã biết người nọ lúc này đang ở thủ đô, như thế nào sẽ đột nhiên xuất hiện ở Nam Giang, thậm chí còn quen biết cùng ân nhân cứu mạng con gái gã, gã cho rằng chính mình chính là suy nghĩ nhiều, cũng không ngờ tới…….. Đối phương cư nhiên thật là…….

Gã liếm đôi môi khô khốc.

"Ngài là, Từ, Từ tiên sinh……?"

"Ừm". Từ Hoằng Nghĩa đánh giá hắn ta, "Sao anh lại như thế này?". Người đối diện dáng vẻ nghèo túng, sắc mặt xám xịt, so với người bình thường còn không bằng. Ở trong ấn tượng của Từ Hoằng Nghĩa, từng gặp mặt một lần cùng Đỗ Hành, trong trường hợp đó khi đó Đỗ Hành là giám đốc của một công ty tài sản không nhỏ trên thị trường, rõ ràng không nên ăn mặc như vầy.

"Khiến Từ tiên sinh chê cười rồi". Đỗ Hành cười miễn cưỡng, "Công ty xảy ra chút vấn đề, hiện tại tôi đã thất nghiệp rồi".

Giám đốc của một công ty thất nghiệp là ý nghĩa gì, chỉ sợ là ai cũng đều hiểu rõ.

Cánh tay Đỗ Hành hơi hơi dùng sức, sắc mặt xám xịt dần dần trở nên trắng bệch, ba mươi năm trước gã dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, thật vất vả gầy dựng một vùng trời, áo gấm về làng cưới vợ đẹp, lại không dự đoán được cuộc đời dễ thay đổi lòng người cũng khó đoán. Sau khi kết hôn chỉ mới mấy năm, vợ của chính mình và cấp dưới một tay mình cất nhắc lên bắt tay sửa sổ sách tài chính của công ty, đánh gã vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.

Nửa tháng này, chỉ có con gái và chính mình sống nương tựa lẫn nhau.

Không thể tưởng tượng nếu không có thiếu niên bên cạnh Từ Hoằng Nghĩa, chỉ sợ lúc này gã đã mất đi người thân duy nhất rồi, không còn con gái, gã không xác định chính mình một mình còn có can đảm sống tiếp hay không.

Từ Hoằng Nghĩa thản nhiên gật đầu, anh biết sự tình cũng không đơn giản như thất nghiệp bình thường, nhưng mà anh làm người luôn luôn lạnh lùng, nếu không phải người trong lòng để ý, là tuyệt sẽ không vươn tay cứu giúp.

Có lẽ Đỗ Hành là nhân tài về phương diện quản lý, nhưng anh quản lý Từ thị, người như thế dưới tay quá nhiều, thứ nhất anh không có giao tình gì cùng đối phương, thứ hai đối phương cũng không đủ lợi ích khiến gã động lòng.

Trên đời này người nhiều như vậy, anh nếu đều phải quản, chẳng phải là rất ở không sao?

Đỗ hành mặt lộ vẻ cười khổ, năng lực của Từ Hoằng Nghĩa lớn bao nhiêu, cũng không phải người thường tưởng tượng được, cho dù trước kia gãthân là người sáng lập đưa công ty ra thị trường, cũng tuyệt đối chạm không tới trình độ kia của Từ Hoằng Nghĩa. Gã nói ra câu nói kia vốn là muốn thử ý của Từ tiên sinh, hiện giờ xem phản ứng của đối phương, cũng không có ý muốn giúp đỡ.

Đỗ Hành thu hồi tâm tư, liền không chú ý Từ Hoằng Nghĩa nữa, gã xoa xoa tay tiếp tục nói lời cám ơn với Lê Chanh, ánh mắt chạm được miệng vết thương hẹp dài trên mặt Lê Chanh —— đó là đèn xe vẽ ra tới dấu vết, đủ để ngẫm lại tình cảnh chấn động lòng người lúc ấy.

Trong lòng Đỗ Hành áy náy bất an, lập tức liền muốn mang Lê Chanh đi bệnh viện. Người ta tốt bụng cứu con gái mình, cũng không thể làm cho người ta mặt bị tàn phá! Hiện tại xã hội này, cho dù là đàn ông, mặt mũi cũng là hết sức quan trọng.

"Không cần". Từ Hoằng Nghĩa ngăn Đỗ Hành lại, một phen giữ chặt cổ tay của thiếu niên: "Tôi dẫn cậu ta đi".

Giọng nói ông chủ Từ quả thật bình tĩnh, ý vị nguy hiểm lại rất nặng, Lê Chanh chỉ cảm thấy mông đau buốt, trăm triệu không nghĩ tới, ông chủ Từ cao to quý ông thành công cũng giống như mẹ Lê thích đánh mông người ta như vậy, ông chủ Từ càng dã man hơn, vẫn là ở trước mắt bao người.

Lê Chanh buồn như đưa đám, đau lòng đi theo ngồi lên xe.

Bốn cửa xe cùm cụp một tiếng, lần này Từ Hoằng Nghĩa rút kinh nghiệm, cửa xe đều khóa chặt lại. Lê Chanh cẩn thận dò xét liếc mắt một cái, hai tay ông chủ Từ nắm tay lái, nhếch môi, sắc mặt không tốt lắm.

Xe chạy qua cổng chính của bệnh viện, Từ Hoằng Nghĩa thở dài, "Cứu người là có thể, nhưng cậu có nghĩ tới hậu quả hay không?".

"Nếu cậu chậm chỉ một chút nữa thôi……". Từ Hoằng Nghĩa quay đầu, nhìn chằm chằm miệng vết thương trên mặt của thiếu niên, "Mẹ cậu phải làm thế nào đây, có nghĩ tới không?".

Người thiếu niên này dễ dàng hăng hái, cũng còn trẻ hết sức lông bông, cậu ta rất trẻ.

Lê Chanh im lặng nhai kẹo sữa trong trong quai hàm, "Xin lỗi, là tôi xúc động, tôi cho rằng chính mình có năng lực cứu người". Cậu giải thích, "Ách, chính là, tôi có nghiêm túc tính toán qua". Lúc ấy đầu óc cậu trống rỗng, nhưng tiềm thức cho rằng chính mình có thể làm được.

Luyện khí nhập thể cải tạo qua thân thể đã vượt xa người thường rồi, lực lượng bùng nổ, liền so sánh với vận động viên cũng không chút nào kém cỏi.

"Tôi vốn không nên xen vào chuyện của cậu, tôi chỉ muốn nói……". Từ Hoằng Nghĩa không muốn nói đạo lý lớn lao gì, chỉ là nhắc nhở một chút, "Mạng sống chỉ có một mà thôi, không ai có thể quan trọng so với chính bản thân cậu".

Anh mở khóa xe, xoay người xuống xe, đối phản ứng của chính mình cũng cảm thấy tức cười.

Khi nào thì đối người ngoài cũng để ý như vậy? Có lẽ thấy cậu ta tuổi còn nhỏ, không muốn để cậu ta làm quyết định sai. Sau lại phát hiện thật sự không có gì để giáo dục.

Có chút người chính là kỳ lạ như vậy, giống như hoàn toàn xa lạ cùng thế giới này, lại có được phẩm chất vô cùng tốt đẹp.

Cô y tá dịu dàng rửa sạch sẽ miệng vết thương cho Lê Chanh, trên sườn mặt bên trái chỉ dán băng cá nhân xinh xắn, bôi thuốc xong rồi, không bao lâu miệng vết thương bắt đầu ngứa, Lê Chanh lấy mu bàn tay chạm vào mấy cái, màu đỏ sẫm thẩm thấu ra, có vẻ càng thêm ốm yếu mấy phần.

Kiêng ăn ớt và tương để lành vết thương, vì thế di ra ngoài một chuyến thiếu niên trên mặt có thêm vết thương rốt cục bi thương. Từ Hoằng Nghĩa vốn định đi nhà hàng gia đình, kế hoạch ngâm nước nóng, hai người ở ngoài bệnh viện ăn cơm trưa không có ớt và nước tương, Lê Chanh đã xong hành trình của một ngày, về nhà ôm sách vở học hành.

Làm cho hai mẹ con cảm thấy kinh ngạc và mừng rỡ chính là đám người mặc đồ bó sát thu nợ cờ bạc hiểu ý người khác không còn có xuất hiện qua.

Lê Chanh nghiêm túc đợi hai ngày, phát hiện đám du côn này thật sự mất tiêu rồi, so với bốc hơi giữa nhân gian còn biến mất sạch sẽ hơn….. Thật sự là rất thần kỳ. Bọn họ là hạnh phúc bị quên đi sao?

Ngày hôm sau Lê Chanh xếp xong sách vở, dì Triệu hàng xóm đứng ở cửa sân câu được câu không nói chuyện phiếm với mẹ Lê, nội dung nói chuyện đột nhiên chuyển tới trên người đám người mặc đồ bó sát mấy ngày trước đó, hết sức phấn khởi nói: "Nghe nói đều là người của Hồng Kỳ hội, chính là cái công ty xây dựng vỏ ngoài kia [chỉ ta xây dựng, Hồng Kỳ không sụp đổ]…… Hôm trước một đám bảo vệ vây quanh ở góc phố, một đám giống như cháu trai, hiện tại mọi người của cả Hồng Kỳ hội ngôi xổm trong cục cảnh sát ăn cơm tù".

"Vậy thật tốt quá". Mẹ Lê nhẹ nhàng thở ra, có vẻ thật cao hứng, "Giống loại cặn bã xã hội này, bọn họ càng sống không tốt, tôi lại càng vui vẻ".

Lê Chanh âm thầm tán thành.

Lê Chanh hớn hở đi học, dọc đường còn cười rực rỡ chào hỏi mấy bạn học quen biết, sáng sớm người đến còn chưa nhiều, Lê Chanh đi ngang qua chỗ quẹo trước lớp học, đột nhiên nghe được tên của chính mình.

"Anh biết cậu ta là ai". Thanh âm u ám của thiếu niên bởi vì khống chế âm lượng ép tới có chút nặng nề, "Cho dù em không chịu nói, anh cũng biết! Có phải em thích Lê Chanh hay không? Anh nhìn thấy rồi, ánh mắt em nhìn cậu ta khác thường".

"Không có gì khác thường, hơn nữa tôi thích liên quan gì tới cậu?". Cô gái giống như bị chọc xù lông, giọng điệu mất tự nhiên, "Hiện tại là thời kì quan trọng nhất trước khi thi đại học, tôi không có nhiều thời gian làm một ít chuyện dư thừa nhiều như vậy".

Thiếu niên thả chậm thanh âm, "Không có là tốt rồi, trong lòng em cũng nên hiểu rõ, thành tích của Lê Chanh căn bản không thi đậu trường đại học tốt, em chính là phượng hoàng cao quý, cậu ta là gà quê dưới đáy, em và cậu ta là không có kết quả".

"Cậu cảm thấy chính mình rất ưu việt sao, cần gì hạ thấp người khác như vậy? Lê Chanh rất thông minh, thông minh hơn phần lớn mọi người, chỉ cần trong khoảng thời gian này cố gắng đầy đủ, liền nhất định có thể thi đậu đại học tốt nhất".

"Thi đại học chính là khảo nghiệm toàn diện, tới khi nước tới chân mới nhảy có thể có tác dụng gì?". Giọng nam khinh thường cười nhạo một tiếng, "Lan Thu Sanh, sau này em liền hiểu, chỉ có anh mới có thể là người sóng đôi cùng em".

"Cậu thật là…..quái lạ!". Lan Thu Sanh tức giận bước nhanh chạy ra.

Vì tránh xấu hổ, Lê Chanh lui về phía sau hai bước làm bộ mới vừa đi ra đầu cầu thang, vừa ngẩng đâu liền thấy Lan Thu Sanh hốc mắt đỏ bừng, môi còn tức giận run run, ánh mắt chớp chớp nhìn về phía chính mình.

Lê Chanh: "……".

Bị phát hiện?

Lan Thu Sanh bước nhanh hai bước, xiết nắm tay đi ngang qua bên cạnh Lê Chanh thì dừng bước, "Tớ có nhìn thấy cố gắng của cậu, tớ tin cậu có thể thi đậu đại học lý tưởng, khiến người kiêu căng nói không ra lời".

"Cám ơn, tớ cũng tin". Lê Chanh trả lời chắn chắn, cậu cười cười, vốn khi bị sỉ nhục cậu hẳn là vô cùng tức giận, nhưng hiện tại nghe được Lan Thu Sanh phản ứng đích thực giống che chở con cái, lại thần kỳ không có cảm thấy nửa điểm phẫn nộ.

Có người tranh biện lý lẽ vì mình, loại cảm giác được tín nhiệm này vô cùng tốt đẹp.

17. Chương 17: Lớp Học Đau Tim...

Đợi một hồi, Lan Thu Sanh không đi, ngược lại dùng một loại ánh mắt rất kỳ lạ nhìn về phía cậu.

"……". Lê Chanh sờ soạng chóp mũi, không cảm thấy chính mình có cái gì không ổn, do dự hỏi: "Làm sao vậy?".

"Mặt của cậu……". Ánh mắt cô dừng ở miếng băng gạc trên mặt, biểu cảm khiếp sợ giống như mẹ Lê lúc ấy, không biết tự mình ở một bên bổ não cái gì, cô gái toàn thân run lên, nhíu mày tức giận vô cùng căm giận nói: "Cậu ta cư nhiên dám làm như vậy……!!".

Lê Chanh: "……". Ai?

Cô gái bình tĩnh lại, nhếch môi.

"Có phải cậu hiểu lầm cái gì hay không?". Lê Chanh không thèm để ý mà lau mặt, chỉ bị vết cắt nhỏ lại không đến nỗi mặt mày hốc hác, hơn nữa mặt của đàn ông bị thương cũng không quan trọng như vậy, "Chỉ là xước chút da, không tính cỡ nào nghiêm trọng". So với dưới bánh xe cứu một cô bé mà nói, chút thương nhỏ ấy liền có một chút không đáng nói đến.

"Tớ không biết, trước kia cậu ta không phải người như thế". Lan Thu Sanh nhìn nhầm rồi, cô nhìn qua rất thất vọng, chua xót lắc lắc đầu, "Rất xin lỗi, mặc kệ thế nào, nếu lại có lần sau, xin nhất định phải nói cho tớ biết".

Lê Chanh hé miệng, "……. A?".

Vẫn cảm thấy đề tài có chút không đúng, cô nàng này chúng ta nói đích thực là cùng một chuyện sao?

Lan Thu Sanh gật đầu một cái "không biết nên giải thích như thế nào nhưng trên thực tế vô cùng rối rắm" lại "gượng gạo làm ra tươi cười như tác phẩm nghệ thuật xuất sắc" đi khỏi, mấy phút sau, một thiếu niên nào đó đau khổ trong tình yêu nói xấu sau lưng Lê Chanh từ trong chỗ tối xuất hiện ở trong tầm mắt.

Lê Chanh giật mình.

Thì ra là Trịnh Tráng, quan nhị đại (cậu ấm con của người có chức quyền làm việc cho chính phủ) tiếng tăm lừng lẫy toàn trường, con trai của phó cục trưởng cục giáo dục Trịnh Đức Hâm của thành phố Vĩnh An.

Nghe nói người này thầm mến Lan Thu Sanh đã nhiều năm, khó trách sẽ ở trước mặt Lan Thu Sanh một mực hạ thấp Lê Chanh, Lê Chanh tỏ vẻ có thể lý giải, nhưng do đề cập tới gà nhân sâm không cách nào tha thứ.

*gà nhân sâm: ý chỉ kẻ vô dụng chỉ có mẽ ngoài.

Cố gắng học tập.

"Hừ". Người này giận tái mặt, trong lỗ mũi hừ lạnh một tiếng.

Khác với hừ lạnh của ông chủ Từ, ông chủ Từ là từ đáy lòng phát ra khỏi miệng, trong hừ lạnh tự nhiên mang theo một cỗ hiệu quả thính giác rất lớn, người bị hừ cũng sẽ không cảm thấy có cái gì khó chịu, trái lại tên con trai đau khổ trong tình yêu này, trong xoang mũi phát ra tiếng, thật sự âm lãnh, Lê Chanh nghe xong cái lổ tai hơi khó chịu.

Lê Chanh đút tay trong túi quần mặt không biểu cảm xoay người đi vào phòng học, lạnh nhạt đi qua bên người Trịnh Tráng, bóng dáng gầy yếu rất thẳng tắp, giống một cây lao thời Trung cổ đứng sừng sững ở trong tiệm đồ cổ.

Hừ, hừ hừ, hừ hừ cái qué gì.

Trong lòng Lê Chanh nói thầm, vừa ngẩng đầu thình lình thấy Trần Tử Thanh hốc mắt trũng sâu, tinh thần ảm đạm bi thương nhìn qua. Lê Chanh dừng bước chân lại, dời ánh mắt xa cách, Đường Hà từ sau cửa lủi vào, một lá thư đập trên bàn của Lê Chanh, tiếng gió vù vù, thổi tới tóc của Trần Tử Thanh lắc lư mấy cái.

"Người anh em!". Đường Hà ôm cánh tay của Lê Chanh, nức nở nói: "Tớ đều biết hết rồi!! Khó trách cậu sẽ…….Mịa nó!".

Giọng nói Đường mập dừng lại, hung thần ác sát trừng mắt nhìn Trần Tử Thanh mấy cái, quay đầu ấn bả vai của Lê Chanh ngồi ở vị trí phía sau của chính mình, "Từ hôm nay trở đi tới khi thi đại học chấm dứt, cái bàn của tớ thuộc về người anh em cậu, người không liên quan nào đó không nên để ý tới".

Trong lời nói của cậu ta có ám chỉ, lập tức ngoài cười nhưng trong không cười ngồi xuống, chắp tay với Trần Tử Thanh, "Chúc mừng".

Không ai truy hỏi chuyện vui từ đâu tới.

Lê Chanh thoạt nhìn vốn thờ ơ, Trần Tử Thanh lại là không dám đi hỏi, trong lòng gã biết rõ, Đường mập đối chính mình kỳ quái, tuyệt đối trong tay là nắm giữ chứng cứ bất lợi đối chính mình, hỏi rồi, liền thua rồi.

Mấy ngày nay Trần Tử Thanh bị ngược rất thảm, phán đoán đối sự vật bắt đầu thoáng nghi thần nghi quỷ.

Mấy hôm trước nghe xong lời nói của Lê Chanh, vừa vội vừa tức, càng nhiều lại là bởi vì tin tức của em gái kinh hồn táng đảm hồi lâu, ngày nghỉ cuối tuần quấn quít đòi cha mẹ đồng ý chính mình đi trong chùa thắp nén nhang, áp lực trong lòng mới dần dần tốt hơn, tinh thần đều tra tấn thành không còn hình người rồi.

Trước giờ học Đường mập bắt lấy cơ hội hết sức châm chọc, Lê Chanh xem ở trong mắt, nghĩ rằng tên mập này có thể là chịu kích thích gì đó, sau đó cậu thầm muốn nói một câu, làm tốt lắm!

Giờ Toán học theo bài thi chấm điểm xong, trên trang giấy trắng bóng có nét chữ màu đen và điểm số màu đỏ đan xen lại càng chói mắt hơn.

Tròn điểm là 120, đạt được 105. Lê Chanh dựa theo kinh nghiệm ngày trước phán đoán, đề bài thi đại khái khá khó, bởi vậy điểm của chính mình bình thường không cao không thấp, hẳn là xem như ở giữa.

Lê Chanh lật xem bài kiểm tra toán học cuối tuần trước, phát hiện sai sót bên trên đích xác không ít, tuy rằng phương diện chỉ số thông minh của cậu đề cao, nhưng tích lũy kiến thức cao trung cũng không phải một sớm một chiều có thể hoàn thành, có chút người cho dù là xem xong sách giáo khoa cũng không nhất định làm bài được, cho nên sách bài tập là phi thường cần thiết.

Kiểm tra chỗ sai sót của chính mình, trong đầu Lê Chanh tính toán theo công thức một lần, phát hiện chính mình hình như sau mấy ngày, có thể dễ dàng làm bài kiểm tra được tròn điểm.

Thần tư duy!

Đường Hà quay đầu lại mắt ngắm bài kiểm tra của anh em, nhất thời cả người cũng không tốt lắm, cầm một góc bài kiểm tra của chính mình, nhìn nhìn 65 điểm đỏ tươi kia, hai bên đối lập, Đường Hà nghi hoặc nhìn Lê Chanh, "Cậu vẫn là Chanh tử năm đó tớ quen biết sao?".

"Đương nhiên". Lê Chanh gật gật đầu, "Tình hữu nghị của bọn mình thiên trường địa cửu".

"……". Đường Hà, "Tớ sớm lặng lẽ nhìn theo cậu rồi".

"Sớm nói rồi mỗi ngày học tập chăm chỉ hướng về phía trước, tớ có thể thì cậu cũng có thể, có cái gì không hiểu thì hỏi tới, đảm bảo cậu học dễ hiểu". Trên mặt Lê Chanh treo ý cười thản nhiên, "Mỗi ngày sáng sớm tụng từ đơn tiếng Anh một giờ, phải toàn thân toàn tâm tập trung lớn tiếng tụng, buổi tối chăm chỉ làm đề Toán hai giờ, đừng dùng mánh lới ăn bớt thời gian, tớ sẽ nói với dì, không để đồ ăn vặt trên bàn cậu nữa".

"Ặc……". Trong cổ họng Đường Hà phát ra một tiếng cảm thán bi thương.

Lê Chanh mắt điếc tai ngơ, học tập kiêng kị nhất vừa học vừa ăn, chân chính thể xác và tinh thần tập trung là tuyệt đối sẽ không một lòng hai việc, hơn nữa Đường Hà vẫn là người bình thường.

Cậu lập ra kế hoạch cho Đường Hà thật ra đều không phải là không hề căn cứ.

Có lẽ là nguyên nhân luyện khí nhập thể, năng lực cảm ứng của Lê Chanh đối thân thể của chính mình tăng lên rất nhiều, có thể rõ ràng phát hiện trạng thái của chính mình ở thời gian khác nhau, lúc sáng sớm trí nhớ tốt nhất, ban đêm lại tâm thần bình tĩnh lại càng thích hợp lẳng lặng suy xét.

Rất nhanh phía trước có người nghe được điểm số 105.

"Ai được 105?!". Nam sinh ngồi phía trước mở to hai mắt ló đầu ra phía sau nhìn láo liên, đây là tên mấy lần kiểm tra đứng trước top mười trong lớp. Học sinh ba tốt, kiêu ngạo nhất chính là thành tích kiểm tra, trừ phi một ngày nào đó, kiêu ngạo của chính mình bị người đè xuống, "Thầy nói, bài kiểm tra lần này tất cả đều là đề mục ngang ngửa đề thi Olympic Toán, mặt sau mỗi đề đều dã man hơn, cư nhiên còn có người có thể đạt được hơn một trăm?!".

"Triển Phi cậu đừng chọc cười, sau lại nhìn ra phía sau? Cũng không ngẫm lại phía sau đều là học sinh gì……". Trịnh Tráng bên cạnh cậu ta cười nhạo một tiếng, hắn bình thường tính tình lạnh lùng cũng sẽ không nói loại lời này, nhưng mà hắn vừa rồi nghe được thanh âm của Đường Hà, hắn liền nghĩ tới Lê Chanh, tâm tình không tốt đồng thời giọng điệu cũng tự nhiên kèm khinh thường trong nội tâm.

Nhưng mà lần này chính là chọc tổ ong vò vẽ!

Trước kia cho dù biết ngồi ở phía sau đều là bạn học ham chơi không học hành hoặc học không tốt, nhưng tất cả mọi người là học sinh, tuổi này không ai xem thường ai, cho dù học không tốt cũng như nhau, ai biết tương lai sẽ như thế nào?

Trịnh Tráng là người đầu tiên phá vỡ cân bằng này.

Trong lớp im lặng một lắt, cuối cùng mấy nam sinh cao cao lần lượt tất cả đều đứng lên, cái ghế bên chân phát ra tiếng ma sát chói tai, bởi vì ngồi phía sau tất cả đều là thành viên của đội bóng rỗ trong trường, nam sinh cao lớn thô kệch một chân đạp ở trên ghế, cánh tay tráng kiện rầm một tiếng đập xuống mặt bàn, thanh thế to lớn.

Xem ra đây là chuẩn bị vén tay áo đi tới đánh người.

"Mày nói cái gì, có dám lặp lại lần nữa hay không?".

"Ai dô, tao khinh, học sinh giỏi hay lắm sao, học sinh giỏi là có thể sỉ nhục người khác, là có thể xem thường người ta à? Trịnh Tráng cha mày sinh mày ra, không dạy qua mày làm người như thế nào sao?".

"Không rõ một đám mọt sách có cái gì tốt mà diễu võ dương oai……".

Trịnh Tráng co rúm lại một chút, nhưng rất nhanh mạnh mẽ tự trấn định lại, dù sao cũng là thiếu niên, tâm tính nóng nảy coi trọng sĩ diện, tuyệt không có thể cho phép chính mình sợ hãi, hắn ưỡn ngực, "Mấy người không thể đụng tới tôi! Muốn bị đuổi học sao?".

Lúc này mọi người mới nhớ tới cha của Trịnh Tráng, phó cục trưởng cục giáo dục thành phố Vĩnh An, đuổi học mấy học sinh bất quá là chuyện nhỏ thôi, không thể dây vào a!

"Sợ mày chắc!".

"Ngưu bức như vậy có bản lĩnh đuổi học tất cả mọi người ở đây đi……". Nữ sinh thét chói tai chạy đi, nam sinh kéo áo của Trịnh Tráng hồi lâu, đồng phục rộng thùng thình roẹt một tiếng đứt chỉ, Trịnh Tráng sợ ngây người.

Hắn muốn khóc nhìn quần áo của chính mình, đột nhiên nghẹn đỏ mặt, im hơi lặng tiếng bắt đầu dùng sức đánh đấm phản kháng.

Lớp trưởng là người đầu tiên ngăn cản lại, kêu mấy cán sự lớp, "Còn ngây người làm gì, nhanh chóng tách bọn họ ra! Đừng đánh, là tớ, đánh nhầm người rồi! Đều dừng tay, tớ thay mặt Trịnh Tráng xin lỗi các cậu được hay không?".

"Tôi không có làm sai!". Trịnh Tráng không cảm kích gầm nhẹ một câu, giống một con hổ nhỏ bị thương, thở hổn hển, "Bọn họ chính là học sinh kém! Tôi nói không đúng sao?! Dựa vào cái gì muốn tôi xin lỗi!".

Lê Chanh yên lặng cảm thán, theo lời của mẹ Lê mà nói, đối phương chính là đứa trẻ ngốc chưa lớn.

Người phát bài kiểm tra toán mơ mơ hồ hồ bị chen tới bên trong phía sau cửa, cô gái ôm chặt bài kiểm tra và đứng chung một chỗ cùng chổi lau nhà, gấp tới muốn khóc, "Đừng đánh, thầy sắp tới rồi!".

Trong phòng học loạn thành một đoàn, sách vở rớt lung tung đầy bàn, đầy lối đi nhỏ.

"Không cần thiết chấp nhặt với cậu ta". Bạn học im lặng không lên tiếng ngồi bên cạnh Lê Chanh, từ trong biển sách chồng chất trên bàn ngẩng đầu lên, đẩy mắt kiếng viền vàng trên mũi xuống, "Sự thật sẽ lật đổ cách nghĩ cậu ta tự cho là đúng".

"Học sinh kém trong miệng cậu ta……". Nam sinh mắt kiếng gật gật đầu với Lê Chanh, giơ bài kiểm tra của Lê Chanh lên, chữ to đỏ tươi trên bài kiểm tra đen trắng rơi vào đáy mắt của bọn học sinh, "Có một người được 105 điểm".

"Mà 105 điểm là khái niệm gì? Theo tớ được biết, số điểm lần này Trịnh tráng thi bất quá chỉ được 98 điểm, đừng lấy cớ kiểm tra không chính quy và và vân vân, cho dù hiện tại cho cậu ta lật tài liệu, đề mặt sau làm ra sao?".

Trịnh Tráng á khẩu không trả lời được, sau khi bài kiểm tra được phát ra lại nhìn kỹ mấy lần, sự thật chứng minh cho dù cho hắn đầy đủ tài liệu, hắn vẫn như cũ sẽ chỉ là thành tích hiện tại. Kém bảy điểm sờ sờ so với Lê Chanh. Nhìn qua có thể là chênh lệch rất nhỏ, nhưng suy xét thứ hạng trước kia của Lê Chanh, liền sẽ cảm thấy rất khủng bố.

Đây là tốc độ tăng lên như thế nào?

Trịnh Tráng không biết nên dùng biểu cảm gì tới phản ứng, cho dù biết chính mình đánh mặt mình, lúc này có thể thừa nhận sao? Hơn nữa đối phương vẫn là tình địch của chính mình, không thể bỏ qua!

Nam sinh mắt kiếng tiếp tục cúi đầu, sắc mặt Lê Chanh cổ quái cầm lấy bài kiểm tra đối phương trả lại, cậu vốn cho rằng thành tích của chính mình chính là vừa vặn ở giữa thôi, lại không nghĩ rằng độ khó của đề bài lần này đã vượt xa trình độ của học sinh bình thường.

Cẩn thận ngẫm lại, giống như vượt qua giá trị mong đợi trước kia rồi.

"Luôn miệng la học sinh kém, điểm kiểm tra còn kém so với người ta, rốt cuộc ai là học sinh kém?".

Học sinh kém đều dừng tay, ôm cánh tay cười đùa.

"Rất xin lỗi thầy, vừa rồi phe phái trong lớp tranh chấp, trong lúc chiến tranh bài kiểm tra chưa phát xong". Người phát bài kiểm tra thấp thỏm đi đến trước lớp học, mọi người im lặng, quay đầu lại chỉ thấy thầy dạy toán tay vịn trán đứng ở cửa, rung động nhìn lớp học chính mình sắp lên lớp, sách vở bay loạn, quỹ tích của cái bàn vặn vẹo.

Liền nhìn ra, một đêm không gặp, lại trở về hoàn toàn là tiết tấu thế giới đại loạn.

Hơi đau tim.

Đám học sinh ngốc nghếch này…… Rất! Không! Khiến! Người ta! Yên! Lòng!!

18. Chương 18: Người Đàn Ông Kia...

"Được rồi, đều quay về chỗ ngồi của chính mình đi, hiện tại bắt đầu lên lớp". Thầy Toán nhíu mày bắt đầu giảng bài, đề bài khó hiểu, giảng giải lại rõ ràng sáng tỏ. Một phút trước khi tan học thầy giáo trên bục giảng đột nhiên điểm tới thành tích, "Đề bài lần này khá khó, điểm cao nhất là trò Lan Thu Sanh 110 điểm, tiếp theo trò Cao Hàn 108 điểm, đứng thứ ba là thất hắc mã*, trò này trước kia thành tích học toán là trình độ trung bình, lần này kiểm tra, thành tích cực tốt đứng thứ ba toàn lớp……".

*thất hắc mã: chỉ người bình bình đột nhiên có thành tích bức phá, có sự bức phá nổi bật

"Trò Lê Chanh, 105 điểm".

Hắc mã là thật, rung động liền không có rồi, toàn bộ lớp đã sớm biết, nhưng rất nhiều người vẫn là theo thói quen quay đầu nhìn về phía thiếu niên phía sau ——biểu cảm trên mặt hòa hoãn thản nhiên, khóe môi nhìn sơ qua có ý cười ấm áp, chính là đều không phải là rất vui sướng, giống như thành tích tăng lên với cậu ta mà nói căn bản bất quá chỉ là việc nhỏ bình thường thôi.

"Chỉ là may mắn thôi". Có lẽ trước đó Lê Chanh có xem qua đề bài tương tự rồi, nói không chừng là vậy. Trịnh Tráng mặt lạnh âm u, ngón tay cắm ở trong cuốn sách bị đạp thành rách nát của chính mình, trong lòng nghĩ, "Một lần kiểm tra đột xuất được điểm cao có ý nghĩa gì chứ? Tiến bộ cũng không phải chuyện một sớm một chiều, bài kiểm tra liền bỏ qua, sau này thi thử đại học, Lê Chanh cậu ta có thể may mắn nhiều lần?".

Trịnh Tráng phẫn nộ mím môi. Hắn không tin.

"Không phải may mắn, là thực lực". Bên nữ sinh cũng đang nhỏ giọng thảo luận, Lan Thu Sanh quay đầu về phía sau gật đầu mỉm cười chúc mừng, khi xoay người lại đột nhiên chắc chắc nói: "Tớ có thể nhìn rất chuẩn, sau này cậu ấy sẽ tiến bộ nhiều hơn nữa".

"Tại sao?". Cô bạn thân bên cạnh khó hiểu, "Trước đây cậu chưa bao giờ nói qua như vậy?".

"Không chỉ bởi vì cậu ấy vô cùng cố gắng, khác với trước kia, tớ cũng không biết, nhưng tớ cảm thấy cậu ấy giống như thay đổi rồi……". Lan Thu Sanh lắc đầu, trước kia Lê Chanh thi thoảng cười rộ lên sẽ rất đẹp, hiện tại thiếu niên biểu cảm bình thản lại tự có chỗ hấp dẫn người khác, Lan Thu Sanh không thể nói rõ được, nhưng mà không thể phủ nhận, gần đây cô chính là tràn ngập thiện cảm đối Lê Chanh.

Thiếu nữ lọc sạch tư tưởng, nhẹ giọng nói: "Trở nên càng tốt".

Một điểm sáng màu trắng mắt thường khó phân biệt được từ cái trán cô dâng lên, giống như hành hương, chân thành bay tới trước người Lê Chanh, thật cẩn thận hơi hơi chạm đến làn da cậu ta, thong thả hòa vào.

Điểm trắng xuyên thấu máu thịt xương cốt, tạm dừng ở trong đan điền, trong đan điền vốn đày tràn linh khí giống như nấu nước sôi bỗng nhiên cuồn cuộn.

Bởi vì hấp thu rất nhiều ánh sáng trắng, đưa tới kết quả là linh khí sinh ra đặc biệt nồng hậu, chỉ là trong chốc lát, cả đan điền của Lê Chanh cũng đã hoàn toàn không chống đỡ được tích lũy tuyệt vời này.

Linh khí đang điên cuồngchen chúc va đụng, chúng nó không tồn tại chỉ số thông minh, chỉ có thể dựa vào bản năng ăn mòn, mạnh mẽ trộn lẫn nhỏ yếu.

Linh khí không nhà để về tự động xuất phát hướng tới tuyến đường vận công, rất nhanh bình chướng tu luyện đột phá, trong bụng Lê Chanh quặn đau, ý thức hỗn độn một lát, sau khi tỉnh táo đột nhiên nghe được thanh âm vỡ vụn nào đó, ranh giới tầng hai cứng rắn rắc một tiếng bị đâm thủng.

Chút ít linh khí dũng mãnh vào lĩnh vực mới, thuận lợi đạt tới luyện khí tầng hai.

Khuôn mặt không chút biểu cảm của Lê Chanh rốt cục chấn kinh một chút, cậu ngẩn ngơ, có chút ngốc. Cậu rõ ràng không có giúp đỡ qua Lan Thu Sanh, đối phương sao lại cũng sẽ cho cậu giá trị tín ngưỡng?

Không bao lâu, một nữ sinh không quen lắm đỏ mặt nhìn cậu một cái, người phía sau nhìn đến không biết cười cợt câu gì, trên mặt nữ sinh tận lực làm ra biểu cảm thanh cao, trên trán toát ra một điểm sáng màu trắng.

Lại tới nữa……Lê Chanh im lặng suy nghĩ rất lâu, phát hiện thời gian ngắn ngủn nửa ngày, chính mình hoàn toàn không nghiên cứu ra cái gì hết.

Plug in hơi nhiều, lại nhiều thêm cũng sẽ không có ảnh hưởng gì.

Tiết học mới vừa tan, trước bảng thông báo trên hành lang liền vây đầy người, giọng nam giọng nữ kinh ngạc ồn ào dần dần vang lên.

Có bạn học yêu đảng yêu trường dẫn đầu phê bình: "Không nghĩ tới trường học chúng ta thật là có người dám can đảm vi phạm nội quy nhà trường ngang nhiên tỏ tình, hiện tượng phá hoại hình tượng của nhà trường như vậy, không sợ bị đuổi học sao? —— Hơn nữa dán tới bây giờ đều không có ai quản sao?! Cái này sẽ sinh ra ảnh hưởng cực kỳ không tốt đối sức khỏe của thể xác và tinh thần thanh thiếu niên!".

"Có đầu óc chút được không? Dám trắng trợn khiêu chiến quyền uy nhà trường, có thể không có chút bối cảnh? Nhưng mà nam tỏ tình với nam thật sự có chút……". Đây là bình luận của não đường về chuyển qua mấy vòng.

Một cô gái kích động sờ tới sờ lui trên bảng thông báo, lệ nóng doanh tròng* reo hò: "Sống mười mấy năm, tôi rốt cục nhìn thấy Gay ngoài đời! Cư nhiên phát sinh ở trường học chúng ta! Nhóm Manh Manh nhanh chóng tới xem!".

*lệ nóng doanh tròng: nước mắt vui mừng

"Cha mẹ của người viết thư tình này hình như là thương nhân đầu tư trường mình, quyên góp hai tòa nhà dạy học, bị một đám nữ sinh nâng trong lòng bàn tay gọi là tiểu vương tử đàn dương cầm gì đó, vốn là kẻ thù giàu có của tôi, gai mắt cậu ta lâu rồi, bất quá loại tác phong không thèm để ý ánh mắt người khác dũng cảm theo đuổi tình yêu nhưng thật ra đủ đàn ông, hiện tại tôi bắt đầu có chút khâm phục cậu ta!".

"Thì ra Ân Vinh Hoa và Trần Tử Thanh là đồng tính luyến ái (= Gay)?". Học sinh của lớp sáu năm ba khiếp sợ há hốc miệng.

Nghe được thanh âm, Lê Chanh đi ngang qua bảng thông báo trên hành lang tùy ý nhìn thoáng qua, mày nhăn nhăn, nhún nhún vai bỏ đi.

Trần Tử Thanh vẫn theo đuôi phía sau Lê Chanh cũng ngẩng đầu theo liếc mắt nhìn một cái, nhất thời nét mặt đều đông cứng.

Thấy diễn viên lên sân khấu, phạm vi ồn áo náo động trước bảng thông báo nhất thời yên tĩnh lại, có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Trần Tử Thanh đen mặt xé thư tình xuống, bước nhanh đi đến góc không người, tức giận bừng bừng gọi điện thoại, nói: "Lá thư tình kia sao là sao? Trước đó rõ ràng nói tốt là mối tình này không đưa ra ánh sáng, anh hy vọng em cho anh một giải thích hợp lý!".

Đối phương không biết nói gì đó, Trần Tử Thanh nhíu mày, giọng nói đột nhiên cất cao, "Cái gì? Em nói em cũng không biết?".

Gã giọng nói u sầu: "Có người đang hại chúng ta! Đã sớm nói đừng lắm miệng với đám bạn của em, bọn họ có ai thật lòng với em đâu?".

"Bạn em?!". Đối thoại xuất hiện tranh cãi, "Tại sao không phải là Lê Chanh? Anh không phải vì em mới đá cậu ta sao, nói không chừng cậu ta liền ghi hận trong lòng……".

"Đủ rồi!". Giọng Trần Tử Thanh ngừng một lát, chậm rãi rủ mắt, thật lâu sau thật lâu sau, giọng điệu khẳng định nói, "Cậu ta sẽ không".

Một đầu trò chuyện khác, sắc mặt Ân Vinh Hoa lạnh xuống, nhưng vẫn là ôn nhu nói: "Được rồi, có lẽ không phải cậu ta, em cũng chỉ là suy đoán".

"Ừ, thật có lỗi anh kích động quá, em lên lớp đi, buổi tối gặp". Ý thức được giọng điệu chính mình bất thường, Trần Tử Thanh trấn an đối phương một câu, cúp điện thoại, tựa vào vách tường phía sau nặng nề thở hổn hển.

Nghĩ đến biểu cảm không buồn không vui của Lê Chanh, Trần Tử Thanh không thừa nhận sự thật, cậu ấy có thể thật sự không còn tình cảm đối chính mình.

Không cam lòng.

Ngày vội vàng trôi qua, lại rơi vào cuộc thi tháng. Trần Tử Thanh thâm tình chân thành, Trịnh Tráng ghen ghét và khó chịu, giống như đều đang ở trong cuộc thi mô phỏng thi đại học lần thứ 3 mơ hồ thi rớt.

Liên tiếp mấy ngày đắm chìm ở trong bài tập, làm cho trình độ của Lê Chanh chiếm được thăng cấp rất lớn.

Cũng không phải có chỉ số thông minh có thể thắng toàn bộ, thông minh chính là một phần, người không cố gắng vĩnh viễn không chiếm được kết quả tốt.

Lê Chanh hiểu sâu sắc đạo lý này, đồng thời đang đốc thúc Đường Hà, chính mình cũng đúng giờ học tập theo. Bốn mươi phút sau, còn thật sự làm xong đề bài, sau khi kiểm tra hai lần xác định không có sai sót mới nộp bài thi đi khỏi phòng thi.

Thầy giám thị đi lại lanh quanh. Bầu trời bay mưa nhỏ, dừng ở trên mái tóc mềm mại, lá cỏ rạp xuống dưới bước chân của Lê Chanh. Thời tiết còn chưa có hoàn toàn biến nóng, mưa một chút kết quả sẽ cảm thấy vô cùng mát mẻ.

Lê Chanh cầm túi bút đi ra khỏi tòa nhà dạy học. Cuộc thi mô phỏng lần ba là cuộc thi liên kết toàn thành phố, trộn lẫn học sinh của mấy trường chia ra trường thi khác nhau, cha mẹ hi vọng con cái hóa rồng đứng ở ngoài cổng trường, chỉ có một hai học sinh rải rác đi ra cổng trường.

Chỗ đứng có thiếu niên cực nhanh chạy qua từ bên người, bả vai không cẩn thận đụng phải Lê Chanh một chút, thiếu niên quay đầu xin lỗi, đang muốn mở miệng giải thích, lại đột nhiên sửng sốt, giải thích trong miệng nuốt xuống, thiếu niên hất cằm lên, kiêu căng nói: "Là anh?".

Lê Chanh liếc nhìn cậu ta một cái, loại cách thức hếch mũi đối người khác, còn có ánh mắt, miệng và vân vân cảm giác nhìn hơi quen mắt, "Cậu là……?".

Thiếu niên chán ghét nhíu chặt mày, tựa hồ vô cùng bất mãn đối chần chờ của Lê Chanh, người như cậu, gặp qua một lần không nên bị quên mới đúng, thiếu niên hung hăng trừng mắt nhìn liếc Lê Chanh một cái, "Tuổi không lớn trí nhớ quá kém, tôi là Dương Thiên Cao".

Nói tên liền hoàn toàn biết rồi, đây là đứa con trai đó của Dương Nghị?

Lê Chanh nhất thời không có hứng thú, không chút để ý gật gật đầu, chuẩn bị nhích người đi qua.

"Chờ một chút". Dương Thiên Cao giơ tay ngăn Lê Chanh lại, kiêu căng liếc Lê Chanh một cái, "Anh cũng là tới thi?".

Cũng?

Cảm nhận được nghi hoặc của Lê Chanh, trong lòng Dương Thiên Cao có chút đắc ý nhỏ, "Anh hẳn là biết, tôi là thiên tài, cũng là con trai ba ba thích nhất, tôi đã nhảy lớp tới cao trung năm ba, cùng bọn anh cùng năm tham gia thi đại học". Cậu ta nói xong nhếch môi dưới, "Tôi nghe nói thành tích của anh không tốt lắm, ai, xem ở phân thượng cùng là con trai của ba ba, có đề nào không hiểu có thể tới hỏi tôi".

"Không cần, cám ơn. Ngoài ra, tôi không phải là con trai của ba ba cậu, tôi họ Lê". Lê Chanh thản nhiên nói. Đối với em trai cùng cha khác mẹ, cậu chỉ sẽ đối đãi như người xa lạ.

"Anh……. Đây là phản ứng gì vậy? Tôi chỉ là sợ anh thi không tốt làm mất mặt ba ba, không nhận ra lòng tốt của người khác!". Dương Thiên Cao sắc mặt rối rắm lập tức trở nên cao ngạo lạnh lùng, vung cánh tay, xoay người liền đi.

Cổng trường phụ huynh đứng đầy, một người đàn ông trung niên tóc mai hai bên hoa râm từ trong trong đám người chen ra, tươi cười đầy mặt cầm lấy cuốn sách và túi bút trong tay Dương Thiên Cao, hai người sóng vai đi ra ngoài.

Ánh mắt Lê Chanh xẹt qua một màn ba hiền con hiếu thảo, mặt không chút thay đổi đứng ở tại chỗ, là người đàn ông kia……

Không cần thiết ảnh hưởng tâm tình của mình.

Cậu thu lại thần sắc châm chọc, lạnh lùng đi ra phía ngoài, cho dù từng thân nhân cùng huyết thống, sau nhiều năm như vậy, cũng sớm liền không thèm để ý.

Người nộp bài sớm cũng không nhiều, ngoài cổng trường còn chưa xuất hiện trường hợp bạo động, Dương Nghị thân thiết ôm con trai, trong giọng nói mang theo tràn đầy ý cười, "Làm bài thế nào? Phát huy như thường?".

"Yên tâm đi, con trai ba hết thảy cũng không có vấn đề gì". Dương Thiên Cao đẹp trai một tay làm cái động tác tay OK, "Tròn điểm không có khả năng, nhưng mà trước top mười là khẳng định!". Đối với một thiếu niên 15 tuổi mà nói, cho dù thuộc loại thiếu niên cấp bậc thiên tài chỉ số thông minh cao, đối mặt học thức người thường ba năm mới thấu hiểu, cũng sẽ hơi có cật lực.

Dương Thiên Cao có thể đạt được thành tích hiện giờ, cũng là vô cùng cố gắng.

Dương Thiên Cao một tay buộc dây ba lô, bước chân dừng một chút, ngẩng đầu ánh mắt bắt được ánh mắt của Dương Nghị, lời nói ra có hơi không tốt, tựa hồ còn mang theo vài phần bực mình, "Đúng rồi ba ba, con nhìn thấy Lê Chanh".

Dương Nghị nhất thời không phản ứng lại, Lê Chanh tên này đã rất xa xăm trong cuộc đời gã. Nhưng mà rất nhanh gã nghĩ ra.

Đó là một đứa con trai của gã, cũng là đứa con trai đầu tiên trong cuộc đời này.

Đoạn ngày kia, gã ôm thân thể mềm mại, đối một đoàn nho nhỏ lúc ấy kỳ vọng cực đại, hận không thể lập tức đem toàn bộ của chính mình đều cho nó. Đáng tiếc sau lại…….

Dương Thiên Cao giống một đứa bé cần khen ngợi gấp, "Anh ta cũng đi thi, con nói với anh ta có gì không hiểu có thể tới tìm con, anh ta cư nhiên không cảm kích! Anh ta một đứa con riêng, con cũng không chấp, anh ta như thế nào còn biệt nữu* như vậy, thừa nhận thua kém con rất khó sao? Thật khó hiểu!".

*Biệt nữu: không được tự nhiên, khó chịu, kỳ quặc….

Dương Thiên Cao sau khi sinh ra, không ai nói với cậu ta, Lê Quế Hoa là vợ đầu của Dương Nghị. Cậu vẫn cho rằng chính mình mới là đứa con được mong đợi. Có lẽ ở trong tiềm thức của thiếu niên, danh chính ngôn thuận là cái từ ngữ phi thường thần thánh.

Dương Nghị xấu hổ cười cười, "Vậy à".

Người đàn ông quay đầu nhìn thoáng qua, mơ hồ phát hiện bóng dáng của thiếu niên, trong mưa lưng thẳng tắp, càng đẹp trai.

"Chờ mà xem, anh ta không cần con giúp, thi đại học khẳng định phát huy không tốt!". Dương Thiên Cao còn đang vì ý tốt của chính mình bị từ chối mà căm giận phẫn nộ, sau một lúc lâu trầm tư, lại nhăn nhó nói nhỏ: "Nếu không tới lúc đó ba ba giúp anh ta nộp tiền học……".

19. Chương 19: Anh Trai Vô Cùng Ngư Thần*

Ở trong ấn tượng của Dương Thiên Cao, anh trai con riêng của chính mình ngoại trừ tướng mạo ưa nhìn ra, mặt khác vừa ngu lại có chút bùn loãng không trát được tường, như là chỉ số thông minh, khẳng định là phi thường thấp tới đáng thương, cậu không hiểu lắm một sinh vật trong cơ thể ít nhất có một nửa dòng máu giống như chính mình, là như thế nào ở lứa tuổi gần 18 tuổi còn bị vây ở lớp trình độ trung bình.

Chính mình là thông minh như vậy, anh trai lại phi thường ngu xuẩn.

Loại đối lập mãnh liệt này, khiến thiếu niên lại lần nữa cảm thấy gien của chính mình ưu tú. Lúc này cậu ta vừa cao hứng lại hơi chút buồn rầu, đối với anh trai không chấp nhận chính mình giúp đỡ, Dương Thiên Cao khó chịu thật lâu.

Hừ, thật sự là tính cách ác liệt.

Thành tích thi mô phỏng ở cách một tuần sau phát ra, trên cái bảng thông báo đỏ thẫm của cao trung Hữu Nghị, bút lông màu đen dùng kiểu chữ Khải viết tên sáu mươi người giành được học bổng, bảng này vừa dán lên, học trò đi tới chiêm ngưỡng học bá nối liền không dứt.

*kiểu chữ Khải: tìm hiểu thêm tại

Cao Hàn do bị bệnh nên nghỉ học, lần này là hai người Lan Thu Sanh và Trịnh Tráng tới xem bảng thông báo, sắc mặt Trịnh Tráng không tốt lắm, có thể là bởi vì lần trước nói chuyện tan rã trong không vui, gần đây Lan Thu Sanh hờ hững với hắn, thậm chí một đường đi tới ngay cả cái ánh mắt dư thừa đều không có, điều này làm cho nội tâm hắn nóng nảy giống con thú bị giam cầm.

Trước bảng vàng người quen không ít, bởi vì học sinh mũi nhọn các lớp luôn thường thường xuất hiện ở văn phòng thầy cô, điều này làm cho bọn họ kết hạ cạnh tranh hữu nghị thâm hậu, Trịnh Tráng xoay mặt không lại để chính mình có cơ hội tiếp tục nóng nảy, vừa mới thấy xa xa có học bá lớp bên cạnh đi tới.

"Cổ Khánh Long, cậu cũng tới xem bảng à?".

"Ừ". Đối phương khá trầm mặc ít lời, hơi nhắc nhở, "Đề thi càng ngày càng khó, tôi nghe nói lần này sử dụng chính là đề Đông Sơn, quả nhiên không phải đơn giản như trong tưởng tượng vậy, trước đó tôi hỏi qua hiệu trưởng, năm nay thi đại học có thể sẽ dùng đề thi Đông Sơn".

Đây thật sự là cái tin tức không tốt lắm.

Tỉnh Đông Sơn thí sinh hơn 50 vạn, khoa chính quy chiêu sinh nhiều nhất 20 vạn, đủ thấy tỉnh Đông Sơn thi đại học cạnh tranh kịch liệt cỡ nào, đề thi của tỉnh Đông Sơn mỗi một bài đều bẫy học sinh.

Lần này thi mô phỏng lần 3, đề thi của tỉnh Đông Sơn khí thế rào rạt, toàn bộ học sinh mũi nhọn của cao trung Hữu Nghị mắt choáng váng, thành tích giảm xuống không ít so với bình thường. Nhưng mà tất cả mọi người có giảm xuống, cũng sẽ không có thi rớt.

Trịnh Tráng ngược lại cảm thấy thứ hạng của chính mình hẳn là cũng không tệ lắm.

Lần trước thi thử Toán bị thành tích Lê Chanh làm mất mặt, làm cho hắn về nhà chịu khó tích cực học hành một phen, vì thế ba ba hắn còn đặc biệt mời giáo sư dạy hắn, tóm lại vẫn là có hiệu quả.

"Trước bảng thông báo đột nhiên có người kinh hô một tiếng, "Lê Chanh? Lê Chanh là ai?".

"Không biết, tên không quen lắm, chắc mới chuyển tới?".

"Không phải mới chuyển, hắn là học sinh cùng khối của chúng ta, tớ đã gặp mấy lần, lớp sáu".

Nói chuyện chính là học sinh mũi nhọn của lớp bảy, nữ sinh để tóc ngắn, thoạt nhìn vô cùng gọn gàng già dặn, "Thi mô phỏng lần hai tớ có xem qua bảng thành tích của lớp họ, lúc ấy Lê Chanh được 579, một cái điểm phi thường nguy hiểm".

Ở đây đều là bầy đàn học hành thành tích không đạt 700 liền phải nước mắt chảy ròng ròng, chợt vừa nghe tới thành tích dưới 600, nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

"……Sao lại nghe có chút giả như vậy chứ?".

"Cho dù từ 579 lủi lên trên một cái, cũng phải có đủ thời gian giảm xóc chứ? Thi lần hai tới lần ba không biết cậu ta đã làm những gì? Cầu nội dung cụ thể!".

"So sánh một chút, thật ra cảm thấy chính mình ngu như lừa, tủi thân ghê".

Trịnh Tráng đần mặt một chút: "Lê Chanh gì? Sao lại thế này?". Hắn phi thường mẫn cảm đối tên của tình địch, hơn nữa ẩn ẩn có loại dự cảm không tốt, Trịnh Tráng nhíu mày, hắn không thích loại cảm giác không thể khống chế này.

"Tự cậu xem đi". Phía trước chừa ra một con đường, Trịnh Tráng đi qua tầng tầng trở ngại, tầm mắt quanh quẩn một chút chỗ top 20, tìm được tên của chính mình, hài lòng cười rộ lên, hắn quả nhiên có tiến bộ.

Về phần Lê Chanh…… Trịnh Tráng nhìn về phía cuối bảng vàng, nghi hoặc suy nghĩ, chẳng lẽ Lê Chanh cũng nằm trong top 60? Mang theo biểu cảm không thể tin và tra cứu, tầm mắt Trịnh Tráng nhìn sâu một cái tên cuối bảng, Triệu Bác Học, đếm ngược đứng thứ 2 Kiều Trường Thành, đếm ngược thứ ba Lí Văn Hoa…… Tiếp tục hướng lên trên, cũng không có.

Không có khả năng rất cao, Trịnh Tráng hài lòng thỏa dạ nhếch cao khóe miệng, nghi ngờ mới nãy hết thảy ném qua đầu.

"Cậu ta quả nhiên rất lợi hại, chỉ cần một cái cơ hội, liền có thể lập tức nhất phi trùng thiên*". Lan Thu Sanh ở bên cạnh Trịnh Tráng lẳng lặng nói, lông mày dài mảnh hơi hơi hơi hơi nhướn lên, đang ngửa đầu nhìn cái tên trên cùng của bảng vàng.

*nhất phi trùng thiên: bay một cái vọt lên trời, ý bẩu bạn Chanh làm một phát hoành tá tràng đứng đầu toàn khối luôn.

Bảng vàng

*Hạng nhất: Lê Chanh 736 điểm

Trịnh Tráng nhìn qua theo, ánh mắt thờ ơ nháy mắt co lại, xương cổ phát ra thanh âm rắc rắc làm người ta ê răng.

Chiều cùng ngày, thành viên "Tiểu Nha yêu tiểu bạch thỏ" của cao trung Hữu Nghị trí tuệ cao phát một nhóm số liệu nhìn qua vô cùng bình thường, cậu ta cũng không đặt tít, thậm chí cả bài chỉ viết sáu chữ chiêm ngưỡng thần tượng của tôi

Nhưng mà chỉ là một người nhìn như ăn no ăn no quá chịu hết nổi đi WC tùy tiện phát bài post, cư nhiên bị admin cho lên top!

Trong bài post nói chính là một người học sinh cao trung bình thường, thành tích các môn từ lần đầu tiên thi mô phỏng tới lần thứ ba, loại số liệu đơn điệu này không hấp dẫn ánh mắt người xem nhất, mấy người liếc mắt nhìn một cái liền trực tiếp đi mất, cho tới khi có người thứ nhất bình luận.

Lầu 2 "Rầm rầm rộ rộ": Lê Chanh cậu dã man vậy, mẹ cậu bồi dưỡng sao?!!!

Lầu 3 “Mắt hợp kim trong lông chó”: Đã duyệt.

Lầu 4 “Ngọc thụ lăng phong”: Vội vàng xem hết số liệu của bài post này, bất giác đã bị người điên hấp dẫn, học bá cầu phổ biến một chút phương pháp học tập, lâu chủ @Tiểu nha yêu tiểu bạch thỏ # biết học bá sao? Mình là em gái cầu giới thiệu!

*lâu chủ: người mở topic

…….

Lầu 29 “Sơ Ảnh”: Trong mắt nhìn đến chính là vinh quang của cậu ta, tôi cũng hiểu được nỗ lực của cậu ta, xin tiếp tục cố lên [mỉm cười].

Lầu 29 comment “Tiểu Nha yêu tiểu bạch thỏ”: Sơ Ảnh thật ra là em gái đáng yêu? [biểu cảm hung bạo]

“Sơ Ảnh”: [nghi hoặc] bạn biết?

“Tiểu Nha yêu tiểu bạch thỏ”: Ha hả, nhưng lại là học muội, anh nhìn người thực chuẩn, trong nhà còn có tướng thuật* tổ truyền, nhưng mà đã lâu không dùng, học muội có hứng thú có thể tới lớp sáu năm ba tìm anh, miễn phí xem tướng tay cho em.

*học muội: em gái học lớp dưới.

*tướng thuật: thuật xem tướng

“Sơ Ảnh”: ……Thật sao? Cám ơn học trưởng! (học trưởng: đàn anh học lớp trên)

“Tiểu Nha yêu tiểu bạch thỏ”: Ha hả không cần cảm ơn, phòng học bọn anh ở chỗ rẽ, em vào cửa nhìn đến người chiếm cái bàn lớn nhất đếm ngược từ thứ hai cuối lớp chính là anh.

“Sơ Ảnh”: Ha hả Đường mập, sau này muốn tán gái, ngàn vạn lần đừng bại lộ chính mình trước [mỉm cười].

“Tiểu Nha yêu tiểu bạch thỏ”: …….

Tiết này đúng lúc là tự học tiếng Anh, Đường Hà nhìn xung quanh một chút, lúc đi ngang qua dãy bàn trước, dở khóc dở cười nhìn đến đại biểu lớp Vật lý quay đầu cho chính mình một cái ánh mắt……ý vị khó hiểu.

Đường Hà thịt béo co lại, nhất thời buồn rầu không thôi, cô ta một học sinh mũi nhọn đi xoát bài post gì nha.

Vì thế Lê Chanh dưới trạng thái không biết gì, hiện thực cùng bài post nhanh chóng truyền bá cậu tăng lên kinh người, hai ngày sau theo điểm số công bố toàn tỉnh, mọi người mới giật mình phát hiện, đứng thứ hai của tỉnh cư nhiên mới 676 điểm.

Một người cho dù lợi hại ra sao, cũng không nên siêu phàm thoát tục như thế chứ?

“Nghe nói người tên Lê Chanh của cao trung Hữu Nghị, lần này thi mô phỏng đứng đầu toàn tỉnh, cao hơn 60 điểm so với người đứng thứ hai! Lão tử không tin!”. Đương nhiên chân chính chú ý thi mô phỏng lần ba chỉ có giới thí sinh, người của trường khác hoặc nhiều hoặc ít 3,3% người trong 100% cho rằng thành tích là phù du, 2% người cho rằng trường thi hiện nay cũng thật nghiêm khắc, trình độ nghiêm cẩn của cuộc thi mô phỏng lần ba đã tiếp cận thi đại học rồi, 5% người cho rằng không liên quan với chính mình, không quan trọng.

Cả tháng năm đều vượt qua trong khói thuốc súng của cuộc thi, tháng sáu thi đại học trôi qua, anh rể nằm viện rốt cục có thể làm làm thủ tục xuất viện, người đàn ông gầy này nhìn thấy Lê Chanh tuy là trên mặt treo tươi cười, trong mắt lại mang theo vẻ u sầu.

“Nhóc con giỏi lắm, nháy mắt đều tốt nghiệp cao trung rồi, đừng nói gì hết, hiện tại anh rể liền có một tâm nguyện, hy vọng trong nhà có một tiểu Trạng Nguyên”. Rượu trắng của Phương Đức Minh cụng ly nước trà của Lê Chanh, “Cạn ly nào!”.

Lê Quế Hoa và Lê An Thúy phòng bếp phòng bếp bưng thức ăn, Phương Đức Minh rủ mắt, bật lửa châm điếu thuốc.

"Chỉ trách anh, nếu không phải anh quen biết đám bạn bè hại người kia, cũng sẽ không bị chủ nợ tìm tới nhà……". Phương Đức Minh phun ra sương khói dày đặc, tất nhiên hút thuốc lá rẻ tiền, hút vào liền sặc, gã khụ hai tiếng, ngón tay kẹp chặt mạnh hút tới đầu điếu thuốc, mím môi phủi khói thuốc đi. Gã áy náy lắc đầu, "Không bãn lĩnh còn dây nợ cờ bạc, tới bây giờ cũng chưa lăn lộn ra chút thành tích gì, là anh rất có lỗi với chị em".

Không thể cung cấp điều kiện sinh hoạt tốt nhất cho vợ con, đây là bi ai của người đàn ông.

"Đừng lo lắng, chị ấy sẽ không để ý đâu". Lê Chanh an ủi vỗ vỗ bả vai của người đàn ông, cậu vẫn là khá hiểu anh rể, có thể là bởi vì hoàn cảnh sinh trưởng từ nhỏ tạo nên, hai chị em đều là người khá độc lập lại hài lòng với cuộc sống, cho dù không thể trở nên nổi bật, theo phẩm tính xuất phát, Lê An Thúy cũng là tìm được người chồng tốt, "Anh tính sau này như thế nào?".

"Lúc đầu là phải dựa vào nền móng của quê nhà mở tiệm dược liệu, giá đất trong thành phố rất mắc, tài chính không đủ liền không thể trụ nổi". Lời còn chưa dứt, cái thẻ đưa qua làm cho thanh âm của Phương Đức Minh lập tức nghẹn ở trong cổ họng, "……?".

Gã cũng là biết chuyện Lê Chanh trộm làm thêm, nhưng mà muốn gã nhận tiền của tiểu bối, gã chỉ sợ làm không được. Nhưng mà câu tiếp theo của thiếu niên nối gót theo, "Bên trong có 90 vạn, anh rể anh cầm đi".

"Cái gì?!". Trên mặt Phương Đức Minh tràn ngập kinh hoảng, thiếu chút nữa dí tàn thuốc trong tay tới trên mặt Lê Chanh, quyết đoán từ chối, "Không không không, anh không thể cầm".

"Mẹ không biết chuyện em làm thêm, tiền này không tốt lấy ra, dứt khoát cho anh cầm phát triển, một hai năm sau nói không chừng liền tăng gấp bội". Lê Chanh lòng còn sợ hãi bồi thêm một câu, "Lần trước em vừa mới chuẩn bị nhắc tới tiền này, liền bị mẹ đánh". Hình ảnh thật đẹp kia không đành lòng lại nghĩ tới……

Nhìn thiếu niên còn chưa hết tính trẻ con, Phương Đức Minh nhịn không được nói: "Em rốt cuộc tìm công việc gì?".

"Tiệm châu báu, bởi vì giúp một vị tiên sinh, người ta cho em rất nhiều thù lao". Lê Chanh ý bảo một tấm chi phiếu, ý là trong thẻ chính là thù lao.

"Tiên sinh? Bao nhiêu tuổi?". Ra tay không khỏi quá mức hào phóng! Nếu là ông già cũng không sao, chỉ sợ là phú thương tuổi trẻ……. Phương Đức Minh lo lắng liếc mắt nhìn Lê Chanh một cái, thằng nhóc này lớn lên rất đẹp.

20. Chương 20: Tiếng Sáo Đưa Tình...

Tuy rằng là thiếu niên, bộ dáng thanh tú như cũ làm cho người ta làm cho người ta nhịn không được lòng sinh thiện cảm.

Lê Chanh không hề phát giác tâm tư của anh rể, nghĩ nghĩ, không xác định nói: "Có thể khoảng 25 tuổi, nhìn qua vô cùng trẻ, lại cực kỳ chín chắn". Lê Chanh đánh giá hơi cao đối tiên sinh trong miệng.

Vẻ mặt Phương Đức Minh căng thẳng: "Là như vậy sao".

Lê Chanh chú ý nét mặt của anh rể, cảm giác anh ấy có thể hiểu lầm gì rồi, gãi gãi đầu, Lê Chanh quả quyết giải thích nói: "Anh ta là xuất phát từ lòng tốt".

Cơ hồ từ lúc Từ Hoằng Nghĩa bắt đầu xuất hiện, đối phương liền lấy một loại tư thái cường thế che chở thiếu niên ở dưới cánh, đây là một loại cảm giác khó có thể nói rõ, tại trong suy nghĩ của Lê Chanh, đối phương một cái bậc đàn anh vô cùng tốt bụng.

Cho nên hy vọng anh rể cũng có thể nhận thức anh ta.

Nhưng mà hành vi nóng lòng giải thích của thiếu niên lại làm cho trong lòng Phương Đức Minh thêm vài phần lo lắng, gã nhíu mày hỏi: "Em rất thân vị tiên sinh kia? Anh ta ở tại Vĩnh An?".

Đây thật đúng là không biết! Chỉ là có duyên gặp hai lần, Lê Chanh tự hỏi một chút, nhớ rõ đối phương nhắc tới mấy ngày sau liền đi, cậu không xác định nói: "Không phải rất thân, chỉ gặp hai lần. Hình như một tháng trước Từ tiên sinh liền nói qua phải rời khỏi Nam Giang, cụ thể không rõ ràng lắm…….".

Đi rồi? Nghe được phú thương ra tay hào phóng không có ở lại mà đi rồi, Phương Đức Minh nhưng thật ra nhẹ nhàng thở ra, trong xã hội không thiếu kẻ có tiền có tâm làm việc thiện, có lẽ là gã suy nghĩ nhiều.

Lê An Thúy bưng chén đĩa đi tới, hai người đàn ông trong lòng tự hiểu không nên nói ra, thôi nói chuyện với nhau, dụi tàn thuốc vào gạt tàn thuốc, ngây ngô đứng dậy giúp vợ bày bàn, người kia thu hồi chi phiếu làm bộ ngồi nghiêm chỉnh, nhưng mà lập tức mũi hít hít, giống như chú chuột nhỏ nhìn chằm chằm măng xào cay vừa mới bày lên.

Đầu tiên là chúc mừng Lê Chanh tốt nghiệp cao trung, tiếp theo là cho tẩy sạch xúi quẩy nằm viện của Phương Đức Minh, bữa cơm này món xào cay đỏ chót, ăn tới Lê Chanh hô to đã ghiền, đương nhiên ăn một bữa cơm cái giá phải trả cũng không nhỏ.

Môi thiếu niên môi cực kỳ sưng đỏ, ngày hôm sau còn chưa có hoàn toàn hết sưng.

Sáng sớm Lê Chanh đeo khẩu trang và Phương Minh Đức âu phục chen chúc trên giao thông công cộng, hai người bị dày vò bốn giờ mới tìm được một cửa tiệm vị trí không tệ lắm, chủ tiệm ban đầu dùng phối liệu tổ truyền làm lẩu kiếm được chút tiền, chuẩn bị bán cửa tiệm đi trung tâm thành phố phát triển, ra giá hơn 40 vạn, không bao trang hoàng.

Tuy rằng đã là giá cả vô cùng hợp lý rồi, nhưng 40 vạn đối nhà họ Lê vẫn là có chút mắc.

Phương Đức Minh có chút do dự, nếu như tiền tiết kiệm của chính mình, liền mạo hiểm một phen cũng không sao cả, nhưng 90 vạn trong tay đều là Lê Chanh mang đến, gã không thể không tính toán tỉ mỉ một phen thay cậu nhóc. Người đàn ông gầy tiếp tục mặc cả, không biết nói câu gì xúc động lòng trắc ẩn của chủ tiệm, cuối cùng dùng 39 vạn rưỡi mua cửa tiệm.

Liền tiêu tiền như vậy…….

Phương Đức Minh hơi cảm thấy đau tim.

Lê Chanh lại cười tới không tim không phổi, cậu không khái niệm đối tiền bạc, 90 vạn là món tiền lớn, 40 vạn cũng là món tiền lớn, vì thế còn lại 50 vạn đồng dạng vẫn là món tiền lớn, xài hết và chưa xài hết đều là tiết tấu của lợi nhuận.

Dưới khẩu trang thiếu niên mặt mày nhu hòa, đôi mắt cong cong.

Đi ra khỏi cửa tiệm, Phương Đức Minh vẫy tay, kiên quyết nói: "Tiệm dược liệu mở cửa, em chính là người đầu tư, anh là làm công cho em, việc này không được thương lượng". Lê Chanh không sao cả gật gật đầu, tóm lại là người một nhà, ai đầu tư ai làm công chẳng phải là giống nhau.

Mở tiệm dược không có đơn giản như trong tưởng tượng, giấy phép kinh doanh, chứng nhận đăng ký thuế, chứng nhận vệ sinh, chứng nhận sức khỏe phải bổ sung đủ đầy đủ hết, đồng thời còn cần thầy thuốc thường trực tại tiệm và người bán hàng. Phương Đức Minh tự biết cùng tiệm dược lâu đời của thành phố Vĩnh An là không thể so được, nhưng cũng may quê nhà mình dược liệu phong phú, thật sự làm được quy trình này, lợi nhuận vẫn là rất cao.

Lê Chanh cùng đi một ngày, làm chứng nhận và cam kết lại tốn không ít tiền, 90 vạn lúc ra khỏi cửa nhất thời co lại còn hai mươi vạn, còn lại một ít tiền nếu dùng trang hoàng tiệm dược liệu, chỉ là tủ gỗ và bàn liền tốn không ít tiền, tài chính vẫn là có chút eo hẹp.

Nhưng mà dù vậy, cũng đủ Phương Đức Minh tâm tình sung sướng, "Còn lại không đủ anh liền đi ngân hàng vay, đừng lo, tiệm dược liệu như thế nào cũng có thể mở được".

"Có lẽ có thể lại nghĩ cách một chút…….". Lê Chanh âm thầm lặng im suy nghĩ, hơn 200 viên trân châu bất quá dùng một túi Vương trong Vương đổi đến, chính mình có thể đem thứ khan hiếm gì đó mang qua Đại

Châu giới đổi, nhưng mà……Đại Châu giới sẽ thiếu cái gì chứ?

Lê Chanh có chút không biết tình hình thị trường, phương diện này đại khái cần tự cậu mò mẫm.

Đêm đó sau khi rửa mặt, Lê Chanh kéo rương hành lý, khởi động chiếc nhẫn tiến hành một chút vận tốc ánh sáng siêu việt xuyên qua thời không, điểm rơi xuống đất vẫn là trong nhà gỗ nhỏ của cậu ở Ngọc Hoàng Tông, thiếu niên bay đáp xuống, hai chân rơi xuống đất đúng lúc dẫm ở mép giường, cậu nhanh chóng lắc eo chuẩn bị tránh chướng ngại vật, phản ứng thân trên hơi chậm, sườn mặt thanh tú "bịch" một tiếng đập ở đầu giường, đỏ một mảnh.

Rương hành lý cũng rớt trên mặt đất theo, ngoan cố phát ra tiếng vang rầm rầm.

"Tê……". Lê Chanh đau tới hít mạnh một hơi, bi thương ôm mặt lăn ở trên giường, nằm một thời gian không ngắn mới bớt, lúc này mới có lòng dạ đánh giá một phen căn phòng chính mình một tháng cũng chưa từng hỏi han.

Sáng sủa sạch sẽ, sạch sẽ ngoài dự đoán, ngay cả cái mạng nhện xinh xắn đều không có.

Thậm chí chậu hoa nhỏ xinh đẹp tên là Khuê Lam trên bậu cửa sổ cũng đang ngoan cường nở bung, Lê Chanh giơ tay qua sờ soạng, đất cư nhiên vẫn là cực kỳ ẩm ướt, rõ ràng là vừa mới tưới nước trong ngày. Trong lòng cậu lộp bộp một tiếng, có người đi vào? Lại tưởng tượng, sẽ không là gặp kẻ trộm chứ?

Đè xuống suy nghĩ miên man của chính mình, Lê Chanh dịch cái gối nhìn bên dưới đặt đạo bào chỉnh tề và một thỏi vàng chưa xài tới, chỉ có pháp môn tu luyện cơ bản bỏ ở trong rương, cậu ở Đại Châu giới cũng liền có chút gia sản ấy.

Vì thế đối phương hẳn là cô nàng ốc đồng dịu dàng hiền lành xinh đẹp……. Cả ngày đi khắp hang cùng ngõ hẻm, Lê Chanh ngáp một cái, thay áo ngủ nhét chính mình vào ổ mền, nửa đêm mơ mơ màng màng nghe được một trận tiếng sáo êm tai…….

Không đúng vì sao sẽ cho là êm tai? Rõ ràng trong quá trình ngủ say nghe được thanh âm cho dù nghe cũng đều hẳn là tạp âm mà?

Cái này không khoa học!

Trên thực tế vô cùng êm tai, nốt nhạc ưu mĩ thanh tuyến mơ hồ vuốt ve màng tai, ẩn chứa ái mộ thân thiết liên miên không dứt, cảm giác tiếp tục nghe cái lổ tai đều phải mang thai……..Lê Chanh đổi tướng ngủ nằm ngay đơ, đạp chân lật người một cái, áo ngủ cọ tới ngực, chăn kéo tới dưới cái mông.

Tiếng nhạc dần dần dừng lại, trên mặt thiếu niên lộ ra một cái tươi cười sung sướng, ngủ cũng rất sâu.

Thời điểm Trầm đại hiệp đẩy cửa ra đi vào liền nhìn đến một bức hải đường xuân thụy(ngủ) như vậy, theo phản xạ mắt nhìn phía sau không người, ánh mắt nam nhân bắt đầu tại trong trầm mặc sâu thẳm, thiếu niên đưa lưng về phía cửa, trên tiểu thí thí (mông nhỏ) bao một tầng khố (quần lót) hình dáng lộ hết, không biết là tài liệu gì làm thành, dày hơn so với tơ dệt, mỏng hơn so với da thú, bao chặt ở ở sau người, cư nhiên có thể hoàn mỹ buộc vòng quanh hình dạng của hai nhục đoàn tử (hai trái bi của em Chanh).

Hướng lên trên là một mảnh làn da mịn màng trắng sữa, bắt đầu theo thắt lưng, thẳng tới phía sau lưng gầy yếu giống như xương sườn.

Có cần dụ hoặc như vậy hay không……. Trầm Du hút hút cái mũi, xoang mũi như thiêu như đốt, vẫn cảm thấy có cái gì muốn chảy ra, y giơ tay sờ soạng đầu mũi, phát hiện trên tay có thêm một giọt máu mũi khả ái (đáng yêu).

Trầm đại hiệp không chút nào để ý phủi sạch huyết hoa kia, giơ tay kéo chăn đắp cả người thiếu niên, che lại tư sắc của đối phương làm cho huyết mạch chính mình căng phồng lên, chỉ lộ ra một cái đầu mao nhung nhung (xù như lông thú). Ánh trăng sáng tỏ dừng ở trên mặt của thiếu niên.

Hắn cũng thật đẹp.

Tương tự ban đêm thổi sáo thổ lộ người trong phòng ngủ ngon không có nghe thấy và vân vân, Trầm Du kỳ thật hoàn toàn không thèm để ý. Sinh ra tới nay lần đầu tiên có tức phụ, đối phương liền biến mất một

tháng, cho tới hôm nay mới bằng lòng xuất hiện. Sau khi đột nhiên cảm ứng được tiểu âm chúc của chính mình hiện thân, Trầm Du kích động vô cùng.

Nghe không được không sao cả, cảm tình của y cũng đủ dồi dào, cùng lắm thì mỗi ngày thổi, tiểu tử kia nếu thích, liền vẫn có thể nghe được.

Trầm đại hiệp vui rạo rực vì chút tình cảm của chính mình.

Ngủ một giấc thật ngon đi, chúng ta còn nhiều thời gian. Trầm Du ngồi xổm bên giường sờ sờ đầu của thiếu niên, lần trước kết hợp rất vội vàng, chưa kịp tiếp xúc thật tốt, đều là tức phụ mình rồi, ôm một cái không sao đi?

Y có chút không xác định nghĩ nghĩ, trước kia trong gia tộc thú thê (cưới vợ) thật không ít, nghe nói sau khi kết hợp âm dương khế có thể làm chuyện không bình thường giữa phu thê (vợ chồng). Y còn chưa thể làm như vậy, tiểu tử kia quá nhỏ, ít nhất lại lớn lên một chút —— y giơ tay nắm bả vai của thiếu niên, cởi giầy nằm ở bên hông giường, lợi dụng thân hình của chính mình so sánh chênh lệch chiều cao của hai người, ân, tới ngực chính mình hoặc bả vai còn kém không nhiều lắm.

Lê Chanh không an phận giật mình, bên cạnh khuỷu tay giống như đặt lò sưởi âm tường hơi nóng bốc lên, thân thể cũng giống bị dây thừng trói chặt, cậu mơ mơ màng màng ngọ ngoạy bày hai cái tư thế, hô hấp hơi không thuận.

Cái quỷ gì?

Nhíu sâu mày nghiêng mặt qua, đôi môi sưng đỏ cơ hồ nửa dán tại trên khuỷu tay Trầm Du, màu sắc thập phần tiên diễm, trầm Du bị dụ hoặc sáp qua hôn lên, lần đầu hôn môi của người trong lòng, tâm can (tim gan) nam nhân run rẩy, phát hiện đầu lưỡi cũng tê dại theo.

Bởi vì cả ngày dùng ích cốc đan, rất lâu không ăn nhân gian khói lửa (đồ ăn), làm cho Trầm đại hiệp cảm thấy được hương vị miệng của tức phụ hơi mới lạ, xuất phát từ tò mò, nam nhân cố ý tìm trong trí nhớ suy tư một chút.

……..Ngô, cay a.

21. Chương 21: Tướng Ngủ Không Đúng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lê Chanh cảm giác chính mình bị bao vây ở trong một con nhộng thật lớn, giam cầm chung quanh làm cho cậu đi đứng duỗi thân không ra…… Giãy dụa không có kết quả, tỉnh lại, Lê Chanh nửa khép mắt buồn ngủ, mặt sát ván giường chậm chạp đứng lên, giống như người mù giơ tay hướng bên cạnh sờ sờ.

“…….!!!”.

Ta sát! Bên cạnh cái gối như thế nào sẽ có một người! Có người đàn ông! Là tối hôm qua tướng ngủ của mình không đúng sao?!

Lê Chanh biểu cảm thỏ con đáng yêu, vẻ mặt dại ra nhìn chằm chằm khối cơ ngực rõ ràng trước mắt……. Thân thể đã đi trước đại não làm ra động tác đạp hắn ta, cái chân sạch sẽ lưu loát của thiếu niên xinh đẹp tràn ngập sức lực đá ngang qua.

Trầm đại hiệp giả bộ ngủ nhanh chóng làm ra phản ứng, linh hoạt né qua cái đá ác độc đoạn tử tuyệt tôn này.

“Ta không phải người xấu…….”. Trầm Du giương tay ra ý đồ làm cho thiếu niên trấn định lại, chỉ vào mặt mình phi thường thành khẩn nói: “Còn nhớ rõ sao? Ta là dương chúc của ngươi, kết hợp của chúng ta từng dẫn động lực đất trời”. Song chưởng y lấy một loại tư thái thâm trầm đặt tại trước người Lê Chanh, ánh mắt dừng ở trên mặt cậu giống như đều hàm chứa mỉm cười sáng lạn, nói trắng ra giải thích: “Ngươi là một nửa định mệnh khác của ta, phu nhân của ta”.

Hứ!!

Nhắc tới âm thuần dương chúc gì đó, Lê Chanh liền lập tức hiểu được!

Khó trách thấy nhìn quen mắt! Thì ra ấn hoa kim sắc trên đầu của ông đây chính là anh ta làm!

"Đúng rồi, ta gọi là Trầm Du, chân truyền đệ tử Ngọc Hoàng Tông, sư thúc cùng nam nhân của ngươi". Trầm đại hiệp đột nhiên nhớ tới quên tự giới thiệu, vỗ vỗ ót, nghiêm túc viết vài nét tên của chính mình trong lòng bàn tay của Lê Chanh.

Lê Chanh run rẩy rụt tay lại, không thể tin nhìn Trầm Du, sâu sâu trong đồng tử ánh ra bóng dáng của Trầm đại hiệp. Ở trước mặt cậu trang bức(1) không sợ bị đánh chết! Trầm Trầm Du là người đầu tiên!!

(1) trang bức: ( )/Trang B(B): 1(thường dùng). Làm ra vẻ. Cố gắng thể hiện ra một khí chất (tính cách/phong cách) khác không đúng với thực chất (VD, không hiểu biết, yêu thích gì văn chương nhưng khi đi chung với 1 nhóm văn nghệ sỹ thì làm ra vẻ mình cũng là người hiểu biết, yêu thích văn chương) | 2. Thu mình, giữ kẽ, kín kẽ. Hành động che giấu khả năng, thực lực chân thực để lừa gạt đối phương hoặc biểu hiện khiêm tốn. Trong truyện nì là nói anh Du làm ra vẻ í

Nguồn: bachngocsach.com/forum/threads/286/page-2

"Trầm Du?"

Trầm Du thụ sủng nhược kinh (2), thản nhiên nói: "Phu nhân……".

(2) Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ (Quick Tranlator)

"Không, e rằng ngươi nghĩ nhiều rồi, ta cũng không có ý muốn ý nguyện [giá] (gả) cho ngươi". Lê Chanh mặt không chút thay đổi khều đạo bào cởi ra để ở dưới giường, không để ý hình tượng qua loa khoát lên trên người, tóc lộn xộn mà rối tung có thể so với con chuột lang Abyssinian (3) xù lông.

(3)chuột lang Abyssinian (chuột lang lông xù): có lớp lông trông giống như chiếc áo khoác có đính những chiếc nơ hoa hồng, dày khoảng hơn 3cm. Nhưng chiếc nơ hoa hồng gần như được phủ kín 2 vai, lưng, hông và phần sau thân của loài chuột lang này.

Cậu đẩy cửa ra hướng ra phía ngoài chỉ chỉ, tận lực trấn định nói: "Nơi này là không gian tư nhân (người bình thường), mời lập tức rời đi (không chào đón nam bệnh thần kinh)".

"Nhưng mà chúng ta đã kết hợp rồi, hơn nữa độ phù hợp phi thường cao……". Độ phù hợp hoàn mỹ nhất, cho dù nói là phu thê mệnh định (định mệnh 2 anh dành cho nhau) cũng không quá. Trầm Du kinh ngạc với phản ứng của Lê Chanh, phát hiện lý giải của hai người đối kết hợp giống như không nhất trí lắm. Y do dự một chút, thúc dục linh khí trong cơ thể, phóng xuất ra ấn ký trên trán của chính mình —— vì triển lãm công năng của nó, thuận tiện còn giơ tay ôn nhu sờ soạng.

Khoảng cách hai người rất gần, lần này cảm ứng lợi hại hơn! Lê Chanh trực diện cảm giác được đỉnh đầu chính mình bị cưng chiều sờ soạng một chút, liên hệ một chút động tác của đối phương, trực tiếp từ chân tóc tới ngọn tóc tê dại.

Tiểu kim hoa còn có thể cách khoảng không truyền tiếp xúc thân thể!! Vãi chưởng, loại phát minh có lợi với tán tỉnh này, như vậy cậu chẳng phải là rốt cuộc trốn không thoát rồi!

Lê Chanh thiếu chút nữa không thở nổi, dùng sức lực toàn thân phẫn nộ đẩy Trầm Du ra, không nghĩ tới đối phương không muốn làm tổn thương cậu, thuận theo sức lực của cậu lùi hai bước, Lê Chanh không kịp thu lực loạng choạng một bước, đụng vào trong lòng Trầm Du.

Cậu bụm cái trán đỏ bừng, ánh mắt tức giận khẽ đảo, "Ngươi, ngươi, ngươi……"

"Ta địa vị cao, bộ dạng rất được, thắt lưng hẹp vai rộng năng lực mạnh, khí phách, cảm giác an toàn, có thể vĩnh viễn bảo hộ ngươi, hơn nữa toàn tâm toàn ý đối với ngươi". Trầm Du sâu sắc suy nghĩ tỉ mỉ kể ra ưu điểm của chính mình. Tương thân liền hơi phiền toái như vậy, ngươi phải mặt dày tự biên tự diễn (=mèo khen mèo dài đuôi), bằng không người khác làm sao phát hiện ngươi tốt, vì có thể khiến tiểu âm chúc mau chóng tiếp nhận chính mình, Trầm Du phi thường ra sức suy xét chỗ tốt của chính mình.

"Còn có thể ấm ổ mền". Đương nhiên Trầm đại hiệp là không có da mặt(mặt dày ko biết xuấ hổ í).

"Là một điểm quan trọng nhất……". Trầm Du ném một cái ánh mắt ái mộ, dứt khoát cũng không lại đứng lên, "Không cho ta đi theo bên cạnh ngươi…… Vì an ủi nổi khổ tương tư, ta sẽ giống như vừa rồi vậy, vẫn sờ". Đây mới là đại sát khí!!

"……". Cậu không phải đối thủ của người đàn ông này.

Lê Chanh hổ khu (4) chấn động, ông trời ơi ông còn tại sao không? Đây là khiến cậu trêu chọc thứ gì vậy?! Cầu trị liệu!!!

(4) hổ khu: Chỉ thân thể của người luyện võ

"Sau này đều đừng sờ ta". Lê Chanh cắn chặt răng bi phẫn nói: "Trước hết ước pháp, thích hay không cũng không thể quấy rối ta! Sau khi tìm được biện pháp giải trừ ấn ký chúng ta ai đi đường nấy!". Thấy bộ dáng của Trầm Du hé miệng muốn nói gì, Lê Chanh xoay qua…, kéo ra vali của bản thân: "Hiện tại đừng nói chuyện cùng ta!".

Trầm Du: "……". Giống như chọc tiểu âm chúc xù lông.

Chính mình có đáng ghét như vậy? Trầm Du vuốt mặt, vẫn tự xưng là một suất thảo (đẹp trai + bất cần đời) của Ngọc Hoàng Tông, tuy rằng tính cách hơi bá đạo đối người khác, lại không tác dụng ở trên người tức phụ, rõ ràng nhìn qua ôn nhu như vậy……..

Trầm đại hiệp ngoan ngoãn ngồi xổm bên người Lê Chanh, nhìn thấy vóc dáng tức phụ vểnh tiểu thí thí (mông nhỏ) moi rương vải lục tung, sau đó dùng một thiết thử khéo léo điêu khắc tinh tế vạch xuống phía dưới một cái, rương vải thật lớn liền vạch mở một cái khe chênh lệch không đồng đều, xem ra là phi thường tinh xảo a.

Về phần trong rương vải……. Nhìn ánh mắt Lê Chanh như nhìn vật báu, Trầm Du cũng đi theo ngầm nhích nhích hướng bên trong liếc mắt ngắm một cái, nét mặt bỗng nhiên dại ra một chút.

……. Bên trong rất nhiều rác rưởi.

"Ngươi gặp qua?". Ánh mắt bên cạnh thực chất rất chuyên chú, nghĩ muốn bỏ qua cũng không thể, Lê Chanh lấy ra một cái gương lớn bằng bàn tay, loại thủy tinh này mấy trăm năm trước sớm liền bị đào thải, mặt gương phản xạ ra khuôn mặt thiếu niên đơn thuần mà non nớt, Trầm Du không biết nên nói cái gì mới tốt, im lặng một chút, gật gật đầu.

Xem ra cái gương không có thị trường ở Địa Châu giới. Cái này cũng không có đả kích tới tính tích cực của Lê Chanh, bởi vì ngay tại vừa rồi cậu đột nhiên nghĩ tới bên người chính mình có một Đại Châu giới đất đai rộng lớn, như vậy phân biệt vật phẩm liền dễ dàng hơn.

Trong rương hành lý cao nửa người, Lê Chanh vẻ mặt nghiêm túc hỏi dò, làm không biết mệt phân loại, Trầm Du trộm ngáp một cái, lại ở đối phương lấy ra một cái chai dán hoa hơi khịt khịt mũi.

"Thượng cổ linh chủng?". Ánh mắt y hơi hơi hé ra, rốt cục dừng tại nơi miệng chai.

Lần này ngữ khí của y hơi có biến hóa, đại khái là từ trong một đống phế phẩm mấy trăm năm trước đột nhiên nhìn đến cái gì đó coi như có giá trị so với đám rác đó, nên cảm thấy vui mừng.

Có hi vọng? Lấy thông lệ tu tiên mà nói, kêu là cổ và vân vân khẳng định đều cực kỳ đáng giá. Nội tâm Lê Chanh hoan hô một chút, lấy toàn bộ cái chai ra, quơ quơ đối với Trầm Du, "Thứ này rất quý đi?".

"Thượng cổ linh chủng, chỉ tồn tại trong động phủ của tu sĩ thượng cổ, mỗi đấu một viên hạ phẩm linh thạch, bất quá hương vị không ăn ngon lắm……". Tựa hồ hiểu được Lê Chanh hoàn toàn không biết gì cả đối giới tu sĩ, Trầm Du phi thường giảng giải tỉ mỉ.

Chuẩn xác mà nói, thượng cổ linh chủng là một loại linh chủng chỉ sinh trưởng tại thời cổ, tu sĩ dùng liền có thể gia tăng linh khí biên độ nhỏ, loại linh chủng này hiện nay phần lớn tàng tồn (cất giấu) tại trong động phủ của thượng cổ tu sĩ, không thường bị phát hiện, nói là trân quý, nhưng bởi vì mỗi lần một khi phát hiện đều là trên trăm vạn cân, ở trên hắc thị (chợ đen) giá trị sẽ giảm bớt rất nhiều.

Năm trước đúng lúc có người phát hiện một thượng cổ động phủ, linh chủng bên trong ít nhất cũng đạt trăm vạn cân, bởi vậy hiện tại trên thị giới (thị trường) linh chủng bất quá là một viên hạ phẩm linh thạch.

Trầm Du nói một chút, nghe thanh âm của dòng nước lay động trong tay Lê Chanh, sắc mặt rốt cục có chút cổ quái: "Ngươi ép bọn nó thành nước?". Thượng cổ linh chủng nấu chín linh khí sẽ tự động tiêu tan, bởi vậy phần lớn tu sĩ là mua rồi ăn sống, bất quá hương vị của linh chủng thô chát nên cực ít có người thích, y không nghĩ tới tiểu âm chúc của chính mình còn có ham mê ép nước nó uống…….

"……. Không phải ép nước, là cất". Lê Chanh lần đầu tiên có cảm giác ưu việt của người hiện đại, cậu tràn ngập thiện chí mở nắp cái chai, tìm chén trà rót đầy, đưa cho Trầm đại hiệp, "Đây là rượu xái, ta nghĩ đại khái là ngươi nhưỡng tạo (sản xuất rượu) của thượng cổ linh chủng trong miệng ngươi, ta không uống cái này, ngươi tới".

Dùng cách nói loại cổ linh chủng này tới hình dung lương thực hạt lúa hạt bắp, làm cho Lê Chanh cảm thấy chính mình hết sức trang bức.

Không biết câu nói nào đâm trúng manh điểm của Trầm Du, nam nhân đột nhiên sung sướng cười rộ lên, tiếp nhận chén trà, có thể nhìn thấy được nước thượng cổ linh chủng trong suốt, cổ tay y lắc lư một cái, "Ta phi thường vui sướng".

Hương vị thô chát của linh chủng cùng mùi gay mũi nào đó tiến vào môi lưỡi, Trầm Du mỉm cười mím môi, gian nan nuốt xuống……. Hương vị gay mũi có điều giảm bớt, chỉ cảm thấy một đạo chất lỏng mát lạnh lướt qua đầu lưỡi, dư vị nồng đậm kéo dài thơm mát, trong cơ thể cũng có hơn vài tia linh khí nhỏ không thể tra xét.

…… Trầm Du bất động thanh sắc (tỉnh bơ)nhướn mày, thì ra cũng không phải khó uống như trong tưởng tượng vậy, không, chính xác mà nói, là phi thường có tư vị.

Khác biệt với thô chát của dĩ vãng, hoàn toàn là hương vị mới tinh.

Không cần tử nhất tử (chết rồi lại chết, không thể chết thêm lần nữa: ý chỉ ăn mà phải gồng mình chịu đựng).

"Thế nào?". Thiếu niên ngẩng đầu chờ mong hỏi: "Buôn bán rượu xái sẽ có bao nhiêu linh thạch?".

Trầm Du bị đôi mắt lấp lánh này hấp dẫn, nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, hắn hỏi cái gì? Linh thạch! "Ngươi là thiếu linh thạch sao, ta đây có rất nhiều đều có thể cho ngươi". Linh thạch và vân vân đều là vật ngoài thân, chỉ sợ không cơ hội hiến ân cần (nịnh bợ) phải không?

Không nghĩ tới Lê Chanh lập tức lạnh xuống, thái độ xa cách vài phần, "Ngươi có là của ngươi, tại sao đưa cho ta". Không đợi Trầm Du nói ra bởi vì ngươi là tức phụ ta, Lê Chanh hung hăng trừng mắt liếc y một cái.

Trầm Du ngừng lời, bất đắc dĩ nói: "Hiệu quả tương tự cùng thượng cổ linh chủng, hương vị lại ngon hơn nhiều, nếu như số lượng nhiều, có thể cầm tới phòng đấu giá".

22. Chương 22: Nhận Định Ngươi Rồi

Thì ra còn có phòng đấu giá.....Lê Chanh chân thành nói tiếng cám ơn, không cẩn thận nhìn thấy nam nhân cười híp mắt trong lòng lại đột nhiên lạnh một chút, không khỏi âm thầm cảnh giác, cậu rõ ràng đều không phải là người không cẩn thận, làm sao theo ngay từ đầu liền cực kỳ tín nhiệm Trầm Du?

Cho dù đã biết đối phương là nhân vật cấp sư thúc, cậu cũng không nên liền bày vali hành lý ra như vậy, còn hỏi đông hỏi tây đối một ít thường thức gì đó, đây không phải rõ ràng nói lai lịch của chính mình có vấn đề?

Lê Chanh nghĩ lại hành vi của chính mình một chút, cảm thấy chính mình chính là tên ngốc.

Cứ như vậy Trầm Du còn không lòng chứa hoài nghi, đối phương cũng không cần lại làm sư thúc cậu, Lê Chanh trong nháy mắt rất sốt ruột, cảm xúc rõ ràng giảm xuống, thậm chí ở lúc Trầm Du hỏi, đáng yêu nhăn mày đáp lại cho anh ta một tiếng ừ đơn giản.

Hắn không muốn nhìn thấy ta, cũng cũng không bằng lòng trở thành thê tử của ta.

Ánh mắt Trầm Du tối sầm. Cùng âm chúc bình thường sau khi khế hợp khác biệt, thê tử của y có chút lúc này phi thường có tính cách, thế cho nên làm cho y có chút không thể nào xuống tay, thực hiển nhiên phương thức theo đuổi hiện tại của y là sai lầm.

Có lẽ..... Hẳn là giống như tối hôm qua vậy, hơi chút hàm súc một chút.

Trầm Du ở bên cạnh im lặng xoay chuyển mấy ý niệm trong đầu, bên kia Lê Chanh cũng không nhàn rỗi.

Hạ quyết tâm không lại bại lộ bí mật của chính mình, Lê Chanh buồn bực vòng quanh cái bàn lòng vòng hai vòng, ngồi ở trên cái ghế, rót chén nước trà cho chính mình —— cực kỳ vui sướng chính là, rời khỏi một tháng, căn phòng đều sạch sẽ như cũ, nước trà vẫn như cũ vẫn duy trì hương vị mới mẻ, cậu uống hai ngụm, lại uống hai chén, cảm giác khắp người đều là tiếng nước chảy ùng ục ùng ục.

Tiếp tục lặng im như vậy cũng không phải cách, Lê Chanh mặt không chút thay đổi quay đầu lại: "Ta muốn đi ngủ".

Trầm Du nhìn vọng ra thanh thiên bạch *(ban ngày ban mặt)* bên ngoài.

"Xin cứ tự nhiên". Lê Chanh không có bất luận cái biểu cảm gì cùng loại "tôi lừa gạt anh", vẻ mặt thản nhiên bắt đầu động tác cởi áo ngoài, thuận tiện còn ngẩng đầu ý bảo ngoài cửa một chút, "Ta ngủ không thích người khác vây xem, ánh mắt quá mãnh liệt ở bên cạnh ta sẽ không ngủ được. Hay là, ngươi hy vọng mỗi ngày ta đều mất ngủ sao?".

Trái tim Trầm Du bị đâm một cái, tiểu âm chúc quả nhiên vẫn là thời điểm ngủ khá xuẩn manh *(ngốc + đáng iu)*, cô đơn xoay người, "Được rồi ta rời đi".

Lê Chanh không dự đoán được anh ta cư nhiên dễ nói chuyện như vậy, lập tức chính là sửng sốt, tiếp theo liền thấy thân mình Trầm Du chuyển tới một nửa, đột nhiên quay lại vươn tay, mở ra ôm ấp, mí mắt hơi rũ bất đắc dĩ nói: "Để ta ôm một cái liền đi".

Lê Chanh nghẹn họng nhìn trân trối, tâm tình cũng chưa biểu hiện gì, mặt đơ quơ cái gối bằng sứ trên giường một phen ném vào trong lòng đối phương, "Đi mau, không tiễn!". Nói xong rầm một tiếng đóng cửa lại.

Nhà gỗ nhỏ hồi phục yên tĩnh ngày xưa, Lê Chanh buộc chặt quần áo, hít sâu một hơi, phát hiện nơi này rốt cuộc tìm không thấy cảm xúc liều mạng tu luyện lúc trước, tràn đầy đều là hơi thở xa lạ của nam nhân..... Có cần phải cân nhắc lần sau có phải cầm thuốc sát trùng cường lực quay lại hay không, ngẫm lại cho dù thuốc làm sạch không khí cũng hơi yếu!

Ngoài cửa Trầm đại hiệp ăn một cái mũi đầy bụi, tức giận? Sẽ tức giận liền thuyết minh ấn tượng đầu tiên của chính mình cho thê tử phi thường khắc sâu, yên lặng tự khen ngợi một chút.

Giống như chim đại bàng lớn lặng yên không một tiếng động dừng ở mái hiên, Trầm Du ngồi ở chỗ cũ, cánh tay nhàn hạ khoát lên đầu gối gập lại, đầu ngón tay lướt qua tay áo dài lấy ra một cây sáo màu xanh biếc, y nửa nheo lại mắt hơi hơi mở miệng, nhạc khúc du dương giống như đêm qua thẩm thấu ở trong không khí, Lê Chanh ngẩn ngơ hồi lâu, linh hồn xao động giống như bị một đôi tay vô hình ôn nhu an ủi.

Không rõ chính mình như thế nào sẽ trầm mê với loại tiếng sáo vốn là "cao siêu ít người hiểu" này, Lê Chanh thu dọn hành lí, bỏ vào chai rượu xái tiếp theo, mang theo đồ linh tinh khác biến mất ở trong phòng.

Cùng lúc đó, nhạc khúc véo von ngừng bặt.

Ý thức được tiểu âm chúc nháy mắt rời xa, Trầm Du bình tĩnh thu hồi cây sáo vào tay áo, người đi rồi, thổi cho ai nghe? Ồ, không biết hiện tại bóng dáng của chính mình có thể miêu tả ra vài phần hiu quạnh?

Trong không khí ướt át truyền đến một đạo tiếng cười mơ hồ.

"Trầm huynh ——" viễn không *(từ bầu trời xa xa)* hắc điêu *(đại bàng đen)*đáp xuống, bên trên là bóng người mặc đạo bào tay cầm bát quái, chính là đệ tử chân truyền thứ hai Minh Viễn xếp dưới Trầm Du, trong giọng nói y mang theo vài phần ý vị vui sướng khi người gặp họa, "A nha, Trầm huynh đã lâu không gặp, vẫn là giống như trước đây hình tượng tẫn hủy *(hình tượng tan tành)*, rất tốt rất tốt, thì ra thanh niên tài tuấn *(có tài + đẹp trai)* giống như ngươi vậy cũng có thời điểm cầu mà không được a, a ha, kỳ thật không sao đâu! Ta khẳng định sẽ

không trào phúng,!".

Trầm Du thu hồi nhu ý trên mặt, đáy mắt hiện ra sắc bén đường hoàng, "Ăn no có thể cút đi giết yêu thú chơi, gần đây tay ta rút gân, sợ một cái không cẩn thận lực kim chúc chém sai phương hướng, chặt ngang đệ tử chân truyền thứ hai ngươi".

"Ó ——". Hắc điêu rít một tiếng, cúi đầu rủ tới mặt đất, Minh Viễn nhảy xuống yêu nuôi lớn từ nhỏ, trộm hướng khe cửa liếc hai cái, nhất thời bất mãn quay đầu lại ồn ào lên: "Khó trách cảm giác hơi thở bên trong đột nhiên yếu bớt..... Ta nói âm chúc ngươi đâu? Ngươi giấu hắn đâu rồi?". Y bi phẫn giậm chân: "Ít nhất để ta liếc mắt nhìn một cái a!".

Cho ngươi xem..... Cái rắm.

Trầm đại hiệp bất bình nghĩ, lão tử còn chưa nhìn được mấy lần nữa..... Như thế nào hơi cay mắt vậy.

"Ngươi tìm không thấy hắn". Trầm Du ngụy trang chính mình kỳ thật rất hiểu.

"Truy tới tay rồi?".

Trầm Du cao lãnh *(cao ngạo + lạnh lùng)* mở miệng: "Sắp rồi".

"Âm chúc của tông môn thích hợp ngươi không ít, người khác đều vội vàng nhào tới, khế hợp của ngươi lại hờ hững đối với ngươi". Kỳ thật chính là tìm ngược đi? Minh Viễn trêu đùa: "Dưa hái xanh không ngọt, đổi người đi".

"Không có ý chúc phúc liền đi đi". Trầm Du tức khắc bất mãn, nói như thế nào đây? "Thiên thiên vạn vạn lại nhiều lại như thế nào, ta khế hợp ai, đời này nhận định chính là một mình hắn".

".....". Minh Viễn sắp bị chua ói rồi, mỗi lần tông môn đại bỉ bại bởi người như vậy thật sự là làm cho người ta khó có thể dễ chịu a, ".....Vậy chúc ngươi thành công".

Sáng sớm hôm sau, thành phố Vĩnh An cửa tiệm rượu xái nhận được một cái điện thoại đặt hàng xa lạ, đối phương suy xét một chút báo giá rượu xái khác nhau, cuối cùng quyết định rượu xái Hồng Tinh giá trị thấp nhất, 500 bình rượu xái phân biệt chuyên chở ở trong 50 cái rương, cự tuyệt ý tốt tiệm rượu phái xe chở hàng về đến nhà, Lê Chanh thuê cái xe ba bánh, run run rẩy rẩy chạy tới tiệm rượu, chạy tới chạy lui chở ba lần, mới nhét toàn bộ 50 rương nhét tới dị giới.

Nhà gỗ sạch sẽ hoàn toàn bị mùi rượu ngấm sạch, toàn bộ là nước rượu thượng cổ linh chủng sản xuất, nghĩ nghĩ cũng là say rồi.

23. Chương 23: Bảo Hộ Cơ Trí

Ngoại trừ phí bệnh viện 5 nghìn, trong tay chính mình còn lại 5 nghìn, trong đó 4 nghìn 9 đã đều đổi thành rượu xái, cho dù một loại rượu xái rẻ nhất như vậy đều cơ hồ ngốn sạch vốn liếng của Lê Chanh.

Nhưng mà muốn bán đấu giá, đầu tiên phải tìm được phòng đấu giá trong miệng Trầm Du ở nơi nào.

Lê Chanh đẩy cửa ra, ngoài phòng không có thân ảnh của Trầm Du, đoán chừng là ngày hôm qua phát hiện người không thấy liền di khỏi rồi, Lê Chanh nhẫn nhịn, trong óc cư nhiên lại một cái bóng dáng cô tịch dưới mưa gió.....

.....Mình nhất định là tối hôm qua không ngủ ngon.

Lê Chanh yên lặng trầm tư, nhưng mà không đợi cậu xoay người trở về, bên tai liền truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, mấy ngoại môn đệ tử trẻ tuổi mặc bào phục vẻ mặt hung thần ác sát chạy nhanh lại đây, "Chính là hắn!".

"Rốt cục xuất quan rồi!".

Lê Chanh cảm nhận được quanh thân chính mình bị khí cơ khóa trụ, khác với trói buộc, đây là một loại cảm giác đứng ngồi không yên, cho dù chưa từng nhìn đến người uy hiếp chính mình, cũng vẫn như cũ có thể cảm giác được tồn tại của gã.

Lai giả bất thiện (người tới không có ý tốt)

Thấy rõ trên cửa của nhà gỗ treo thẻ bài "Trong lúc tu luyện, chưa thành công đừng làm phiền", một người tà liếc Lê Chanh một cái, khinh thường bĩu môi, "Tư chất của hắn rất kém, cho dù bế quan một tháng có thể có thành tựu gì?".

"Người tư chất kém nên cút xéo đi! Ngọc hoàng tông môn không thu nhận người vô dụng!". Người phía sau tranh nhau hưởng ứng, tinh thần quần chúng kích động: "Hắn căn bản không có tư cách một mình chiếm giữ gian phòng lớn như vậy, hơn nữa nơi này linh khí dồi dào, chỉ có người tư chất cao ở lại mới sẽ không lãng phí"

"Nhìn kì trang dị phục* trên người hắn, đều chưa từng mặc y phục* của ngoại môn đệ tử, đây rõ ràng là miệt thị uy thế của tông môn, chúng ta thân là đệ tử tông môn, đối loại hiện tượng này tuyệt không thể dễ dàng tha thứ!". Nam tử cầm đầu dựng thẳng chân mày, lạnh lùng kiên định nói.

*** kì trang dị phục: quần áo kì lạ, lố lăng**

***y phục: quần áo**

Bởi vì vừa mới từ hiện đại quay lại đây, quần dài áo ngắn tay trên người của Lê Chanh chưa thay ra, cậu câm nín mất một lát, khi nào thì tông môn cứng nhắc yêu cầu đệ tử nhất định phải mặc thống nhất? Đây đều là mấy người nào vậy? Nam tử cầm đầu rõ ràng trải qua thâm tư thục lự*, tìm cái lý do không lớn không nhỏ chuẩn bị tới cạnh khóe Lê Chanh.

*** thâm tư thục lự: nghĩ sâu tính kĩ**

"Ta muốn so đấu với ngươi, ngươi dám ứng chiến hay không?". Trong lỗ mũi của Lưu Kì phun ra hơi thở âm hàn, kích tướng nói: "Đừng khiến ta cảm thấy ngươi sợ sệt, là nam nhân liền tiếp nhận, không phải, coi như ta cái gì cũng chưa nói!".

Người này có bệnh à, phần tử hiếu chiến? Sao lại tìm tới cậu.....Lê Chanh nhíu mày, "Ngươi muốn so đấu như thế nào?". Kích tướng của Lưu Kì rất có kỹ xảo, dương mưu* trắng trợn, đoán chừng mười nam nhân thì có chín người đều sẽ trúng kế, cho dù biết rõ là kích tướng cũng muốn sụp hố, đây là tôn nghiêm của nam nhân.

***dương mưu: đặt toàn bộ mưu kế ở trước mặt đối thủ. Nó không che dấu, không bí mật, gần như tất cả đều trong suốt.**

Lưu Kì hài lòng thỏa dạ hất cằm lên, "Tất cả mọi người là cảnh giới khí, luyện khí nhập thể rèn đúc gân cốt, liền so quyền cước công phu, nắm đấm của ai mạnh liền chiến thắng, tới lúc đó gian phòng của ngươi do người thắng phân phối, như thế nào?".

"Ngươi cảm thấy như vậy rất công bằng?". Lê Chanh mở to hai mắt nhìn về phía gã, đơn thuần giống như thỏ con mới sinh, Lưu Kì nhìn thấy thiếu niên như vậy thì một trận khoan khoái, chỉ là một tiểu hài tử *(đứa con nít)*, tùy tiện uy hiếp một chút liền lập tức sợ rồi, nghe nói cốt linh mới mười bảy năm, răng còn chưa mọc hết đi? Lưu kì đắc ý cười ra tiếng, "Phi thường công bằng".

"Cho nên, ý của ngươi là, hiện tại liền muốn so đấu cùng ta?".

"Đó là đương nhiên..... ——". Nắm đấm xé gió nện lên hai má, Lưu Kì bụm mặt lùi hai bước, nhịn không được rên đau một tiếng, y là trăm triệu không nghĩ tới, tiểu hài tử giống như tồn tại của con kiến khí lực lại lớn tới thần kỳ, đánh vào trên mặt ít nhất nặng như thiên kim! *(nghìn vàng á = ý nói quánh một cú nặng như 1 nghìn thỏi vàng đập zô mặt).*

"Vậy thì..... Bắt đầu đi". Lê Chanh thản nhiên nói, cậu đanh mặt giơ tay móc qua vai gáy của gã kia, âm thầm cắn chặt răng, phát động khí lực của toàn thân lại là một cái ném qua vai, Lưu Kì kêu lên một tiếng đau đớn, ngũ tạng lục phủ* trong cơ thể đều nhanh lệch vị trí.

*** ngũ tạng lục phủ: tim, gan, phổi, thận**

"Ngươi cư nhiên đánh lén?!". Nam nhân nằm trên mặt đất rống lên một tiếng, gân xanh trên ót nảy lên, y phi thường phẫn nộ. Y biểu tình hung lệ *(ác liệt, hung ác),* giãy dụa muốn đứng lên, nhưng Lê Chanh căn bản sẽ không cho y cơ hội, nhấc chân đá vào trước ngực y, lại là một cái lảo đảo.

Gò má Lưu Kì tím bầm, ruột đều giống như xoắn lại, co rút quỳ rạp trên mặt đất nôn nửa ngày.

"Nếu mơ ước đồ của người khác, liền phải làm tốt chuẩn bị chịu trừng phạt". Lê Chanh tò mò nhìn về phía gã, "Ngươi từ nhỏ đều vương bá* như vậy sao? Chưa biết rõ thực lực của đối thủ liền loạn tiến công, phải biết rằng ta đã là luyện khí tầng ba, mà ngươi bất quá là sơ kì tầng hai.....Ta vốn, thật ra không muốn giống như bây giờ tàn nhẫn ức hiếp ngươi như vầy". Lê Chanh thiện lương nhắc nhở, sau đó lại tới nữa một cái ném qua vai, đột nhiên bên tai vang một tiếng "rắc"gì đó.

***Vương bá: tính cách ngang ngược, dùng vũ lực để cướp đồ của người khác.óc**

Chỉ thấy Lưu Kì đau đớn méo mặt, miệng phun ra một cái răng trắng bự, trong khoảnh khắc lăn vào bụi bặm. Y tím khắp trên đất, lòng chua xót tìm được cái răng hóa thành vật kỷ niệm của chính mình.

"Ngươi, ngươi cư nhiên đã muốn, đã muốn..... Là tầng ba.....". Y ánh mắt tan rã, sau khi liều mạng nói xong câu đó, cảm thấy mỹ mãn nhắm lại hai mắt.

"Ta không biết các ngươi là từ đâu có được tin tức liên quan tới tư chất của ta". Lê Chanh lắc đầu, "Đích thực rất kém, nhưng mà tư chất không thể quyết định hết thảy, không phải sao?".

Ha hả, ngươi tư chất kém, đánh Lưu Kì răng rơi đầy đất là ai? Ảo giác sao? Ngoại môn đệ tử vây quanh nhà gỗ câm như hến, không phải nghe nói người này một tháng mới khó khăn lắm dẫn linh khí vào trong cơ thể hay sao? Như thế nào đột nhiên lại là luyện khí tầng ba?

"Còn có người muốn đánh không?". Lê Chanh tỉnh bơ mạnh miệng nói, "Hoặc là cùng tiến lên cũng được?". Cậu mỉm cười, giống như không có sợ hãi nhắc nhở nói: "Dù sao ta là tầng ba mà, nghe nói thực lực cả mỗi một tầng luyện khí đều là cách biệt một trời một vực".

Hừ, ngươi còn đánh ra ham mê rồi? Lần này ngay cả đệ tử ngoại muốn cùng tiến lên cũng hoảng hốt không dám, cái loại bộ dáng không hề sợ hãi này của đối phương thật sự quá mức chói mắt! Kết cục thê thảm của Lưu Kì chính là tiền lệ a!

"Không, không thể nào, môn cho phép so đấu cũng không cho phép phe phái tư đấu, chúng ta sao có thể cùng tiến lên đúng không....."

"A ha ha, ta chỉ là xem náo nhiệt!".

“Cơm trưa ăn nhiều quá, hiện tại nên đi tản bộ rồi”.

Đám người cấp tốc rút lui, Lê Chanh nhìn chăm chú vào bóng dáng chạy trốn của ngoại môn đệ tử, xoay người trở lại nhà gỗ đóng chặt cửa. Lưng cậu dựa cửa, bắp thịt toàn thân dần dần thả lỏng, đầu ngón tay mất kiểm soát bắt đầu run rẩy.

Cậu nhưng quả thật nã pháo với Lưu Kì tên vạm vỡ cường tráng cao một mét chín này, nhưng mà trên thực tế lấy thực lực vừa mới đột phá luyện khí tầng ba của cậu, kỳ thật cùng đỉnh luyện khí tầng hai của Lưu Kì căn bản không chênh lệch lắm.

May mắn chính là, không ai phát hiện điểm này.

Lê Chanh trượt ngồi trên đất, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán, chầm chập liếc qua 50 thùng rượu xái, thậm chí ngay cả quần dài áo ngắn tay đều không kịp cởi, cậu nằm sấp trên giường nhắm mắt, trước mắt cần nhất là tĩnh dưỡng* một chút thể lực.

***tĩnh dưỡng: nghỉ ngơi và khôi phục**

Mái hiên cong cong cách đó không xa.

“Để tiểu âm chúc của ngươi trưởng thành một chút cũng không hẳn không tốt, như vậy cho dù không có bảo hộ của ngươi, hắn cũng có thể dựa vào năng lực của chính mình sinh tồn tiếp..... Ta tin tưởng ngươi cũng có ý tưởng như vầy, cho nên vừa rồi không hề ra tay”. Minh Viễn nhìn chằm chằm sắc mặt âm trầm của Trầm Du, “Phải biết rõ rằng chúng ta cùng những người này, tương lai là phải đối mặt cả yêu tộc”.

“Ngươi suy nghĩ nhiều quá rồi”. Trầm đại hiệp nhướn mày lộ ra một ý cười nguy hiểm, “Ức hiếp người của ta, ta như thế nào sẽ không ra tay?”.

“Về phần không hiện thân, chính là bởi vì sợ bị tiểu âm chúc chống cự thôi, hắn người này chính là rất khó tiếp nhận người khác. Vậy liền không cho hắn biết, ta chỉ muốn yên lặng bảo hộ liền tốt rồi”.

Cái gì cho dù không có bảo hộ của y? Đây là một loại tình huống căn bản không có khả năng tồn tại. Y hận không thể mỗi ngày dính cùng một chỗ cùng tức phụ, được không? Chỉ cần tức phụ không ghét bỏ.....

Minh Viễn: “.....”. Loại tiết tấu không cầu hồi báo chỉ cần yên lặng trả giá này là từ đâu tới? Mới vừa quay về tông chưa được mấy ngày Trầm huynh ngươi đừng chói mù mắt ta được không?

24. Chương 24: Tấm Gương Xuẩn Manh...

Chui vào trong mền cái gì cũng không suy nghĩ thả lỏng một chút, cơ thể run rẩy của Lê Chanh dần dần bình tĩnh, đưa tay xoa ấn vai gáy.

Cậu cắn răng hít hai hơi, lần này so đấu khiến cậu giác ngộ, khác biệt với xã hội pháp trị của hiện đại, ở loại thế giới vũ lực tối thượng của Đại Châu giới, thực lực thấp kém sẽ phi thường nguy hiểm, nếu hôm nay chính mình không có đạt tới tầng thứ ba luyện khí, chỉ sợ quỳ rạp trên mặt đất co rút sẽ không là Lưu Kì.

Lần đầu ý thức được tầm quan trọng của sức mạnh, điều này làm cho nội tâm Lê Chanh tràn ngập mê mang không rõ.

Thể chất củi mục của cậu thật sự có thể chứ? Tuy nói thân ở hiện đại thường thường sẽ thu gom tới điểm sáng trên người bạn học tăng trưởng thực lực, nhưng cậu tới bây giờ cũng không hiểu được điểm sáng này là như thế nào tới, nói là bởi vì cảm kích, vậy cũng không có khả năng lắm, có chút người cậu ngay cả gặp cũng chưa gặp qua.....

Ẩn ẩn ý thức được chính mình có thể phát hiện thứ quan trọng gì đó, nhưng mà không biết có phải do thực lực tăng trưởng hay không, Lê Chanh như thế nào đều không an tâm được.

Điểm sáng xuất hiện rất không xác định. Thứ bỗng dưng có được, ai cũng không biết có thể bỗng dưng biến mất hay không.

Cánh tay và đùi bủn rủn khôi phục trạng thái như cũ, cậu duỗi duỗi chân, phát hiện có thể dùng lực, trực tiếp ngồi thẳng người lên. Không có lãng phí thời gian đi làm loại tu luyện vô dụng tăng trưởng thực lực rất giống ốc sên này, Lê Chanh đi ra cửa chính, lập tức đi đến chỗ Tống Mục.

"Khách đến mời vào" treo trên cửa không có tháo xuống, cửa chính vẫn đóng, Lê Chanh cho rằng Tống Mục có thể đang nghỉ ngơi uống trà, không nghĩ tới hình ảnh đều không phải là như thế, đối phương đang cố gắng mặc y thường *(quần áo)*, đạo phục của đệ tử ngoại môn bị y mặc một nửa, nửa người trên che rất kín kẽ, nửa người dưới bại lộ ở trong không khí, mông cùng đùi lộ ra ngoài vạt áo, một bộ vị hài hòa nào đó quấn ở sau một lớp vải trắng.

Lúc Lê Chanh vào cửa, miệng y giương thật to đứng hình tại chỗ, hai má đỏ tươi giống như thoa son, "Ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi.....". Nói xong lại hú lên quái dị, "Ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi.....".

".....". Lê Chanh vẻ mặt hắc tuyến, gã học nói lắp sao?

"Không được nhìn!". Tống Mục rốt cục tìm được chỉ số thông minh của chính mình, kéo cái mền bên cạnh quấn lên trên người mình, trên mặt đỏ bừng một mảnh tới muốn chảy máu, rất giống tiểu xử nam ngượng ngùng bị nữ nhân nhìn sạch trơn.

Phản ứng kịch liệt như vậy.....

".....". Mọi người đều là đàn ông thẹn thùng cái gì chứ, Lê Chanh bị gã ta nhìn chòng chọc tới da đầu run lên, nhấc tay đầu hàng: "Được được ta không nhìn, vậy liền đi ra ngoài".

Bất đắc dĩ xoay người, bóng dáng đi ra ngoài của Lê Chanh hơi có vài phần hiu quạnh và thê lương.

"Ta có nghe được tiếng bước chân, nhưng không nghĩ tới chính là ngươi, lần sau thay y phục ta sẽ chú ý đóng cửa.....". Cách vài phút, Tống Mục từ bên trong đi ra tới, thời điểm nhìn về phía Lê Chanh thì mặt mang vẻ xấu hổ, tựa hồ cảm thấy đối phương xem sạch chính mình từ đầu tới chân. Đạo bào trên người của y mặc tới chỉnh tề, khí độ bất phàm nét mặt đứng đắn, một chút đều không nhìn ra bộ dáng vừa rồi lộ trứng lộ sạch người dưới.

Bất quá lời nói ra này nghe như thế nào bất thường như vậy.....Lê Chanh phát giác bất thường nên mặt có chút đen, nhưng mà không có ngẫm nghĩ, "Ngươi có biết phòng đấu giá ở đâu không?".

"Phòng đấu giá?". Tống Mục ngước mắt nhìn Lê Chanh, không biết có phải lại nghĩ tới tình huống vừa rồi hay không, mặt tiếp tục đỏ một chút, y vội vàng xoay đầu, lắng đọng lại một chút tình tự mất bình tĩnh, cổ quái hỏi: "Đó không phải địa phương có linh thạch mới có thể vào sao, ngươi hỏi cái này làm cái gì, chẳng lẽ là muốn đi bán đấu giá.....". Tống Mục mắt lóe sáng, lập tức liền hiểu được: "Vương trong Vương!".

Ký ức của y đối tiểu phấn nhục (thịt hồng nhỏ) thô như ngón cái phi thường khắc sâu.

Thịt để ăn của Đại Châu giới bình thường đều là hải trư không có lực sát thương trong yêu thú, vị thịt lại mặn lại vừa cứng, cùng xúc xích thơm ngon căn bản không có giá trị có thể so sánh được.

"Không, lần này đổi cái khác". Lê Chanh suy xét một chút cần phải giải thích như thế nào, nghĩ nghĩ, "Là một loại nước uống vào có thể sẽ khiến người ta say".

Cậu không chuẩn bị lại tiếp tục bán đấu giá Vương trong Vương, so sánh với đổi lấy trân châu, hiển nhiên sức mua của linh thạch tại nơi này càng lớn hơn.

Có thể đổi rượu xái thành linh thạch, ở trong mắt Lê Chanh, đây là một khoản mua bán lời không lỗ.

"Mê dược?". Tống Mục rõ ràng bị giải thích kéo chệch, hơn nữa nháy mắt liên hệ đến nghiệp luyện đan phát đạt cùng buôn bán ế ẩm của thị trường luyện chế dược vật khác, lo lắng không thôi liếc mắt nhìn Lê Chanh một cái, "Nếu nước của ngươi không được cho phép tiến mại trường *(sàn giao dịch)* thì ngươi cũng đừng thất vọng, không phải mọi người lần đầu đều có

thể thành công, kiếm không được thạch liền trở về, tu luyện thật chăm chỉ".

Trầm mặc một chút, Tống Mục đột nhiên nghĩ đến tư chất của Lê Chanh, cũng khó trách sẽ tìm con đường khác, không khỏi thở dài, "Thiên đạo thù cần*, chung quy sẽ cho ngươi một đường hy vọng". Tâm linh ca ca tri tâm phụ thể *(ý bẩu thèng này nó bị tâm hồn anh trai tri kỷ bám vào).*

***Thiên đạo thù cần: trời không phụ người chăm chỉ, người siêng năng sẽ được đền đáp.**

Lê Chanh yên lặng gật đầu, rất nhanh từ trong miệng anh trai tri kỷ được đến tin tức của phòng đấu giá, ở vào dưới chân núi của Ngọc Hoàng tông có một chi nhánh của phòng đấu giá Mãnh Long, nhưng mà phi thường bi ai chính là, một vị đệ tử ngoại môn nào đó cùng phòng của Tống Mục nói với y, trừ phi là hoàn thành nhiệm vụ tông môn, nội ngoại môn đệ tử của tông là không có tư cách xuống núi.

Trong Ngọc Hoàng tông có điện công đức, đi lãnh nhiệm vụ phù hợp thực lực của cấp bậc chính mình trong tay quản sự có thể xuống núi hoàn thành, một người hoặc tổ đội cũng được, nhưng mà những nhiệm vụ này thấp nhất đều là luyện khí tầng năm mới có thể hoàn thành.

Cùng loại tu vi luyện khí tầng ba của Lê Chanh như vậy, muốn hoàn thành nhiệm vụ tông môn quả thực chính là tiết tấu bị chà thành bột.

Đóng cửa phòng lại, quay đầu nhìn rượu xái đầy phòng, Lê Chanh vô cùng buồn bực. Chính mình vẫn là cấp bách quá rồi, sớm biết rằng hỏi thăm Trầm Du một chút lại làm quyết định, quả nhiên cách đuổi người thiếu suy nghĩ.

Hiện tại làm sao bây giờ? Đem thực lực xông lên luyện khí tầng năm? Tích lũy linh khí giữa mỗi một tầng luyện khí đều là một tầng gấp đôi một tầng, cậu tưởng tượng không đến chính mình đạt tới luyện khí tầng năm cần bao nhiêu thời gian.....

Ngoài bầu trời truyền đến một trận tiếng sáo réo rắt, giai điệu du dương trấm lắng, cùng ý cảnh khi mỗi lần ngủ say nghe được đều cực kỳ giống nhau.

Lê Chanh nghiêng đầu nghiêm túc nghe nửa ngày, chậm rãi nện bước mở cửa sổ ra, vội vã thăm dò muốn nhìn người chơi nhạc là ai —— hình như là trên đỉnh đầu truyền đến.

Cậu ngưỡng cổ hướng lên trên không, còn chưa nhìn đến bóng người, chợt nghe đến bầu trời có tiếng đại bàng kêu dồn dập.....Đoán chừng đã xảy ra sự cố vô cùng khẩn cấp gì rồi, con mắt sắc bén sung huyết của con đại bàng đen, từ mái nhà bên cạnh một đường tè tới mái hiên của phòng Lê Chanh.

"Ó ——".

Mắt sắc nhìn đến có cái gì không đúng, cậu vội vàng cúi đầu rụt vào trong, chất lỏng trong suốt tí tách rơi xuống trên mặt đất cùng bậu cửa, lòng còn sợ hãi sờ sờ mái tóc xoã tung lui về phía sau hai bước, mịa kiếp, hù chết cha rồi!

Trên nóc nhà có người nói nhỏ hai câu, hắc điêu chở Minh Viễn mặc đạo bào phần phật bay đi, Lê Chanh nhìn thoáng qua xa xa, chỉ có thể nhìn rõ thân ảnh cao ngất đứng thẳng trên lưng chim, thầm nghĩ quả nhiên phong thái bất phàm, khó trách có thể thổi ra ca khúc xúc động lòng người như vậy.

Nếu Ngọc Hoàng tổng nhiều đệ tử quân tử chi phong như vậy thì tốt rồi, Trầm Du sư thúc cũng sẽ không bị nuôi thành bộ dáng bệnh thần kinh, đương nhiên, hy vọng sau này sẽ không gặp lại, Lê Chanh ôm tâm nguyện tốt đẹp mặc niệm một phen.

Sau đó cậu cầm khăn lau chạy ra ngoài phòng, chuẩn bị lau sạch bệ cửa sổ bị dính nước tiểu của con đại bàng đen.

Đối với một thiếu niên có chút bệnh sạch sẽ mà nói, nước tiểu trên bệ cửa tuyệt đối tồn tại vô cùng khó có thể tha thứ.

Đạp lên cỏ non trong sân ngồi xổm dưới cửa sổ, Lê Chanh chấp nhận số phận lau chất lỏng trong suốt còn sót lại bên trên, tai sau lại nghe được tiếng kêu quen thuộc, "Ó ——", cậu hoảng sợ quay đầu lại, chỉ thấy dưới mây trắng cao xa, mấy trăm con đại bàng đen phong cách giũ giũ lông ngược sáng, phô thiên cái địa *(ùn ùn kéo tới)* hướng tới phương hướng đỉnh đầu của chính mình bay nhanh tới.

—— có thể suy ra, trong đó có đủ nước tiểu để tiểu tới bất tận.

Ngẫm lại quả thực còn đáng sợ hơn so với nước thuốc hóa học? Mịa? Đã nói giới tu sĩ cỡ nào tuyệt vời sạch sẽ không ô nhiễm mà!

Lê Chanh: "....."

Đàn đại bàng đen tốc độ quá nhanh, tuy rằng địa phương xa vài bước chính là cửa, lấy tốc độ của cậu chỉ sợ không tránh được bữa tiệc vật bay trên không mạnh mẽ mưa xuống, trọng điểm là nên trốn đâu đây?!!

Ý niệm lo lắng trong đầu vừa chuyển, Lê Chanh nhanh chóng chạy trốn.

Trước nhà gỗ nhỏ trống rỗng, hắc điêu ngốc kêu bay đi, trước cửa Trầm Du một cái cánh tay xấu hổ dừng ở giữa không trung, ở chỗ ban đầu có Lê Chanh xuyên không.

Tại sao cho dù sợ hãi muốn chết, tiểu âm chúc cũng sẽ không cầu cứu chứ, tuy rằng loại tính

cách này không hoàn mỹ lắm, nhưng thục tế tiểu tử kia chỉ cần quay người lại..... Có thể nhìn đến y a.

Trầm đại hiệp khổ sở hít hít mũi, lòng cực kỳ nghẹn khuất. Hơn nữa loại sự tình ở bên ngoài liền biến mất này, bí mật rõ ràng như vậy không sợ bị phát hiện sao?

TrầmDu yên lặng thở dài, nhà y có tức phụ ngốc, nhìn qua hơi lạnh lùng, kỳ thật xuẩn manh xuẩn manh. ***(ngốc nhưng đáng iu)***

Vì đề phòng còn có chuyện khác xảy ra, sau khi Lê Chanh rớt xuống hiện đại cũng không có vội vả lại xuyên qua trở về, ở trong mắt người bên ngoài, một phút trước Lê Chanh còn đang xuống taxi vào cửa tiệm thuê, một phút sau liền nhàn nhã đi ra, biểu cảm trên mặt mặc dù như là quá sợ hãi sau nhẹ nhàng thở ra, hơi tái nhợt, lại không ai có hoài nghi gì thiếu niên yếu đuối đáng yêu này thân mang máy xuyên thời không.

..... Tồn tại của Bạch Liên giáo nói cho mọi người, thứ nhìn như siêu việt khoa học gì đó, nhìn thấy cũng không có thể tin, càng đừng nói không nhìn thấy.

Hai tay Lê Chanh cắm vào túi quần, chậm rì rì một mình đi tới gần đường cái.

Sau khi kết thúc thi đại học, lần đầu tiên cậu có thời điểm thả lỏng như vậy, tin tưởng nếu không phải trên tay có được chiếc nhẫn có thể xuyên qua song giới, hiện tại cậu nhất định tại tiệm trà sữa hoặc bánh ngọt làm thuê.....

Tiệm bánh ngọt hai tầng hiện đại treo bảng hiệu "Good Harry" cửa xoay tròn mở ra, một đôi vợ chồng trung niên mỉm cười nhìn đứa con đi ở phía trước bước chân đột nhiên dừng lại, sau đó theo tầm mắt kinh ngạc của đứa con, dễ dàng phát hiện thiếu niên đang yên lặng đi tới gần đường cái.

Là nó?

Ba người đều là sửng sốt.

Tóc đen cắt ngán của thiếu niên mềm mại rối tung ở trên trán, so với đêm tối còn muốn đen bóng trên làn da trắng nõn, liền ngay cả đôi vợ chồng này không thừa nhận cũng không được, bộ dạng Lê Chanh còn đẹp hơn so với em trai Dương Thiên Cao, lấy góc độ nhìn qua của những người đứng xem, đối phương giống như con thỏ, ngoan ngoãn đáng yêu.

Ước chừng ở trong mắt rất nhiều cha mẹ, thiếu niên ôn nhu như vậy quả thực muốn tan vào trong lòng.

Nhưng mà tiền đề phải ở chỗ cậu ta không phải con của Lê Quế Hoa.

Trong lòng Tống Tuyết Nhiên bắt đầu tràn nước chua, từ trước đến nay bà luôn tự hào về con trai mình, con trai mười lăm tuổi nhảy lớp tới năm ba cao trung *(= lớp 12)* còn có thể duy trì top 10 trong trường, ở nhà người thường chỉ sợ căn bản không có bao nhiêu đâu?

"Lần trước Thiên Cao không phải nói con trai ông ở trong lớp học tập không tốt sao? Có phải lần này thi đại học không có phát huy tốt hay không, đi ra đi dạo thả lỏng tâm trạng một chút?". Huých cánh tay của Dương Nghị, trong miệng Tống Tuyết Nhiên đoán hành vi của thiếu niên, ánh mắt sâu sâu nhìn chằm chằm khuôn mặt của chồng mình, mưu toan từ trong thần sắc giật mình của ông ta nhìn ra manh mối gì đó, "Muốn đi an ủi nó?".

Dương Nghị nhíu mày, đích xác từ lúc nghe xong lời nói của con trai nhỏ, ông cũng bắt đầu đang lo lắng vì học nghiệp của con trai lớn làm chút gì hay không, dù sao lớn lên ở một cái gia đình không có tình thương của cha, bản thân Lê Chanh thiệt thòi hơn nhiều so với người bình thường.

Ông có lẽ có thể giống như một người cha, sờ sờ đầu của nó, nói với nó thi rớt đại học cũng không sao.

Nhưng mà Dương Nghị chần chờ chính là, ông không biết đối phương sẽ tiếp nhận ý tốt của ông hay không, giống như từ rất nhiều năm trước, hai cha con cũng đã trở thành người lạ, con ông, là phi thường vô cùng quật cường.

Còn nhỏ, lại cứng cỏi.

"Muốn đi thì đi đi". Tống Tuyết Nhiên khoác lên cánh tay ông, kéo về lực chú ý của Dương nghị, "Dù sao cũng là con của ông, chỉ cần không phải gặp vợ trước của ông, tôi đều có thể tha thứ".

Dương Nghị không nghĩ tới bà sẽ dễ dàng bỏ qua như vậy, ngược lại cảm thấy được có chút áy náy ——gương mặt tuy hơi góc cạnh lại cực giống Lê Quế Hoa đặc biệt nổi bật ở trong mắt của hai người, thiếu niên giống mẹ, rất dễ nhìn ra được bóng dáng của Lê Quế Hoa, Tống Tuyết Nhiên có thể cười chịu đựng, thật sự làm rất nhiều vì ông.

Lúc trước công ty nhận hết xa lánh gần kề đóng cửa, nếu không có Tống Tuyết Nhiên xin cha bổ sung đại lượng tài chính, ông hiện tại sớm số vào chẳng bằng số ra một nghèo hai trắng, suy tàn đến hoàn cảnh ăn trấu nuốt rau.

"Cha mẹ đang nói Lê Chanh?". Dương Thiên Cao đột nhiên xoay người, kinh ngạc nhìn cha mẹ, lắc lắc đầu, "Không, anh ta căn bản không có thi rớt, lại như thế nào sẽ cần an ủi?".

Tống Tuyết Nhiên có chút không phản ứng kịp, a một tiếng với con trai, "Cái gì?".

"Anh ta ở lần thi mô phỏng lần 3 của cao trung Hữu Nghị đứng đầu toàn trường.....". Dương

Thiên Cao tận lực không mang theo sắc thái cá nhân nét mặt thản nhiên nói, trên mặt vẫn là lộ ra bối rối khác với cao ngạo trong dĩ vãng, nghĩ đến tháng trước khi gặp nhau chính mình dõng dạc nói những lời đó, Dương Thiên Cao hít sâu một hơi, "Đây mới là thực lực chân chính của anh ta".

Cậu ta chua sót cười, còn khó coi hơn so với khóc: "Mẹ ơi, con có thể không phải thiên tài gì".

"Không có đâu, con chỉ có mười lăm tuổi..... Chờ con lớn tầm tuổi này có thể làm tốt hơn nữa". Tống Tuyết Nhiên ý bảo bánh ga tô hoa quả trong tay, đây là đánh dấu mười lăm tuổi của Dương Thiên Cao.

Thiên Cao còn nhỏ, còn chưa trưởng thành, cho dù phi thường thông minh, tâm trí còn chưa hoàn thiện. Bà có thể cho phép Lê Chanh xuất hiện ở trong cuộc đời của Dương Nghị, nhưng tuyệt không thể để nó đả kích tới tin tưởng của con mình, nói đến ngọn nguồn, đó bất quá là con của tình địch mà thôi, làm sao so được với tâm can bảo bối của chính mình?

"Anh ta trước kia mỗi ngày chạng vạng đều đi cửa tiệm làm thêm, trước khi thi mô phỏng lần 3 mới nghỉ việc nghiêm túc học tập, tại dạng tình huống như vầy còn có thể giành hạng đầu, con vẫn cho rằng anh ta ngu ngốc không hề giống anh con, anh ta có thể vĩnh viễn sẽ không học giỏi, vì thế u buồn thật lâu, nhưng hiện tại mới biết được con đang lo bò trắng răng.....". Dương Thiên Cao giọng điệu cứng nhắc miêu tả tư liệu chính mình từng điên cuồng thu thập qua.

Cậu cảm thấy được rất bất khả tư nghị*, lại cảm thấy đó là lẽ thường.

***bất khả tư nghị: không thể tin được, khó tin**

Bởi vì là anh ta là anh trai của Dương Thiên Cao cậu, cho nên cái gì đều có thể, cậu cho rằng đầu óc của mình là thông minh hiếm có, thì ra Lê Chanh càng thêm thiên tài.

"Nó còn phải làm thêm?". Dương Nghị nghe tới trọng điểm hoàn toàn khác biệt cùng cảm tình Dương Thiên Cao muốn biểu đạt hoàn toàn khác nhau, giọng điệu ông cũng có chút bất thường, Lê Chanh vẫn là vẫn là thiếu niên học cao trung, làm sao có thể hiện tại liền vì cuộc sống mà bôn ba? Chính mình mỗi tháng đưa phí nuôi con cho Lê Quế Hoa, bà ta đều dùng vào đâu rồi?

Dương Nghị đột nhiên nghĩ đến một cái khả năng, đè xuống nghi hoặc trong lòng, ông ngẩng đầu nhìn hướng thiếu niên, lúc này Lê Chanh vốn nên đi xa lại đang dìu một ông cụ bị té từ giữa đường đi trở lại, ông cụ ở bên cạnh đường cái dậm chân một cái, một hồi lâu mới chậm rãi buông tay cậu ấy ra, tiếp theo không biết mèo lông ngắn màu xám nhà ai bốn chân luống cuống té xuống cái cây, chân sau gãy, cậu ngồi xổm xuống nhìn chân sau của mèo con, liền ôm vào trong lòng.

Dương Nghị: ".....". Lại nói đây là con ông?

“.....”. Dương Thiên Cao lại càng nghẹn họng, cậu vẫn là lần đầu nhìn thấy trường hợp thánh phụ như vầy, mở to hai mắt tập trung tinh thần nhìn, sau khi ý thức được trạng thái của chính mình, lập tức mất tự nhiên xoay đầu qua, khinh thường bĩu môi nói: “Tấm lòng vàng thối nát”.

Ngoài miệng nói như vậy, Dương Thiên Cao cầm qua bánh ga tô sinh nhật của chính mình, cầm tới gần anh trai cùng cha khác mẹ.

Mèo lông ngắn nhìn qua vô cùng đau đớn, kêu meo meo cũng không cắn người, đôi mắt ướt sũng trợn to, trong con mắt dựng thẳng phản chiếu bóng dáng của Lê Chanh. Điểm trắng của mi tâm nó từng điểm từng điểm tiến vào trong cơ thể Lê Chanh, cơ hồ mỗi lần Lê Chanh xoa xoa lông xám của nó đều sẽ được đến rất nhiều giá trị tín ngưỡng..... Cũng không tránh khỏi hơi nhiều chút.

Lúc nãy cậu đỡ ông cụ cũng không có được đến nhiều giá trị tín ngưỡng như vậy.

Mèo ngốc bán manh *(làm điệu bộ cute í)* và vân vân, tâm tình liền cực tốt. Động vật biết ơn hơn so với con người, cũng dễ dàng thỏa mãn, e rằng chỉ là xoa xoa lông ngắn của nó thì nó liền sẽ cực vui vẻ.

Trước đó Lê Chanh kiểm tra qua miệng vết thương chân sau của nó, phát hiện là ở bên sườn chân sau, có cái gì đó sinh trưởng ở trong thịt, nhìn qua đã là miệng vết thương rất lâu rồi, khó trách ở trên cây không dùng sức được nên rớt xuống dưới. Nhưng mà cậu cũng không phải bác sỹ thú y, đành chịu đành phải nhét nó vào trong lòng, định ôm đi tìm phòng khám thú cưng.

“Này, nó là đói bụng mới sẽ kêu”. Dương Thiên Cao bước chân không nhiều không ít vừa vặn đứng ở vị trí song song Lê Chanh, thiếu niên mười lăm tuổi gần như muốn đuổi kịp vóc người của Lê Chanh, cậu ta cầm bánh ga tô sinh nhật của chính mình, vẻ mặt cao ngọa lạnh lùng nói: “Cho nó ăn bơ, mèo thích ăn bơ”.

Bỗng nhiên nghe được thanh âm của Dương Thiên Cao, Lê Chanh thiếu chút nữa trẹo eo, ôm mèo lông ngắn đứng lên, ánh mắt cậu rơi xuống trên bánh ga tô thiếu niên cầm trong tay, số 15 bằng trái cây đông lạnh màu sắc trong suốt hiện ra chói lọi ở trước mắt.

Lê Chanh đặc biệt muốn vịn đỡ trán, cái gì cùng cái gì? Đó là bánh ga tô sinh nhật của cậu ta mà!

25. Chương 25: Năng Lực Trấn An

“Không cần, như vậy quá lãng phí”. Ý thức được phía sau đối phương còn có hai vợ chồng chính mình hơi quen thuộc, Lê Chanh quyết đoán từ chối ý tốt của Dương Thiên Cao, lấy bánh ga tô sinh nhật của con nhà người ta đút mèo ăn là chuyện quái gì đây?

“Anh không muốn?”. Dương Thiên Cao mất hứng mím môi, dứt khoát nói với Lê Chanh, “Không muốn liền quăng bỏ”.

Em trai ngốc thật không phải nói giỡn, cậu ta cầm cái nơ bướm của bánh ga tô sinh nhật, lấy một loại bước đi tao nhã đi mất, coi bộ lập tức sẽ ném vào thùng rác ven đường.

Lê Chanh hoảng sợ, cậu ta thật đúng là đứa ngốc, “.....Này từ từ!”.

Dương Thiên Cao đảo mắt qua, Lê Chanh á khẩu nửa ngày, giải thích nói: “Không phải không muốn, mà là ý nghĩa của bánh ga tô sinh nhật quan trọng, ý của tôi là, lấy đút Xám Nhỏ quá lãng phí, huống hồ cha mẹ cậu cũng không hy vọng như vậy”. Không có ý thức được chính mình đã đặt cái tên đáng yêu cho mèo lông nắăn rồi, Lê Chanh hiện tại chỉ cảm thấy võ mồm chính mình đều lấy ra xài hết rồi.

Như thế nào đi ra ngoài dạo một vòng đều có thể gặp phải cả nhà này? Từ chối còn không được, lại còn khó nói chuyện, quả thực khiến người ta bực bội.

“Không lãng phí, tôi đã trưởng thành rồi, đây là quà sinh nhật của tôi, tôi có thể tự mình làm chủ”. Dương Thiên Cao hất cằm, “Tôi theo đuổi chính là ý nghĩa thực dụng của vật thể, đồng dạng thân là thiên tài, anh hẳn là hiểu được cách nghĩ của tôi”.

“.....”. Đồng dạng thân là thiên tài là chuyện gì xảy ra? Không hiểu có chút ê răng.....Tôi không phải thiên tài nha, kỳ thật tôi rất ngốc không thế nào hiểu được đâu, hoặc là tôi chỉ là linh khí gột rửa vừa mới tiến hóa thành thiên tài, còn chưa khống chế tốt tâm tính, Lê Chanh bi thương nghĩ, nỗ lực khuyên bảo: “Hay là thôi đi, tôi cảm thấy nó không thích bơ lắm, có thể thích ăn cá khô nhỏ hơn”.

Mèo không phải đều thích ăn cá sao? Cái này chắc không sai đâu!

Mèo lông ngắn meo meo cọ cổ tay áo của Lê Chanh, có lẽ là ngửi được mùi ngọt ngào gì đó, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm bơ trên bánh ga tô trong tay Dương Thiên Cao —— Lê Chanh hung thần ác sát trừng liếc mắt một cái nhìn nó một cái, không dùng sức vỗ xuống đầu nó, mèo lông ngắn lăn hai cái, cho rằng cậu đang chơi trò vỗ đầu với mình, tiếp tục cảm động kính dâng giá trị tín ngưỡng.

Cái này gọi là không thích?

Dương Thiên Cao nhìn vẻ mặt tỉnh rụi của Lê Chanh, có lẽ ý thức được trên lông dơ bẩn, cái tay thăm dò của thiếu niên không xoa mèo lông ngắn, lại sờ soạng đám lông trên đầu của nó, dùng giọng điệu của em trai ngốc ra lệnh nói: “Anh trước đừng đi, bên cạnh có tiệm tạp hoá, tôi đi mua cá khô nhỏ”.

Thật muốn lập tức liền đi.

Bóng dáng của Dương Thiên Cao tao nhã cao lớn thẳng tắp đi hường tiệm tạp hóa, Lê Chanh ôm mèo lông ngắn bước từng bước chuẩn bị chuồn đi, một bàn tay to thuộc về người cha khoát lên trên vai cậu, cũng không có rắn chắc như trong tưởng tượng, mà là nhẹ để run nhè nhẹ, như là sợ Lê Chanh vô tình hất ra, cảm giác rất xa lạ.

Lê Chanh cười lên, không thói quen nhích qua bên cạnh, cái tay kia trượt xuống dưới.

Dương Nghị cũng không để ý, giang tay ra, một bộ tư thế cha con tương giao ngang hàng, ông nhíu mày, trong mắt lắng đọng lại gì đó, rơi vào trong tai, giọng nói của người đàn ông hơn vài phần khàn khàn so với thật lâu trước kia, "Lần trước không thể chào hỏi, con sống tốt chứ?".

"Cám ơn quan tâm, sống tới đặc biệt tốt". Lê Chanh ăn ngay nói thật, ngày Dương Nghị rời đi là lúc Lê Quế Hoa tự do nhất, Lê Quế Hoa vui vẻ, tâm tình hai chị em tự nhiên sẽ tốt.

"Chị con kết hôn rồi?".

"Ừ". Đây tựa hồ là chuyện thật lâu trước kia rồi, vì thế hiện tại con của chị gái đều sinh ra đã nhiều năm rồi, hiện tại hỏi có ý nghĩ gì chứ?

Nội tâm của Lê Chanh phun tào* không có ảnh hưởng đến tư duy của Dương Nghị, ông lấy một loại tư thái khảo sát hỏi: "Nhà trai là xuất thân gì? Hộ khẩu gì?".

***phun tào: là hay nói mấy lời lải nhải, như rủa, cũng có khi chua ngoa, kiểu độc mồm.**

"Công nhân nhà máy, hộ khẩu nông thôn". Nhưng lại là công nhân thất nghiệp, nhưng mà rất nhanh đợi cửa tiệm trang hoàng xong, anh rể sẽ trở thành ông chủ hộ cá thể.

Câu nói kế tiếp Lê Chanh không nói, vì thế không ngoài dự kiến nhìn đến Dương nghị nhăn mày lại, như là biết Dương Nghị suy nghĩ cái gì, thản nhiên nói: "Tôi nghĩ là là bởi vì tình yêu đó, tựa như năm đó chú lúc đó chẳng phải vì tình yêu mới tự nguyện bỏ vợ bỏ con hay sao? Tuy rằng chị tôi và anh rể không có vĩ đại như chú vậy, bất quá tình yêu đều là bình đẳng, [chú có thể say đắm một người giàu có, cũng có thể yêu một tên ăn mày], không phải sao?".

Dương Nghị không nói gì, ngược lại kỳ quái nhìn Lê Chanh, "Con dường như trưởng thành rồi, xem ra đi theo bên người bà ấy, con học được rất nhiều phòng bị không cần thiết, kỳ thật thế giới là rất tốt đẹp".

"Chú nghĩ nhiều rồi". Lê Chanh cười cười, cầm cá khô nhỏ Dương Thiên Cao đưa, lễ phép gật gật đầu với ông ta, "Cô chú, cháu phải đi rồi".

Phụ cận tiệm bánh ngọt không có tiệm thú cưng, càng không có phòng khám thú cưng, chỗ như vậy trong thành phố không phải nằm ở khu vực sầm uất nhất thì chính là nằm ở góc hẻo lánh nhất, cái trước mắc muốn chết nhưng rất tốt, cái sau cực rẻ nhưng mà thường thường cần mình phải tìm được cửa tiệm, hơn nữa tự mình đốc xúc khám bệnh.

Lê Chanh hỏi một cô dắt chó đi dạo, vòng vo không ít giao lộ mới tìm được một phòng khám không lớn không nhỏ, bác sĩ là người hơn 20 tuổi cực trẻ trung, lúc chích cho thú cưng cũng sẽ không ngại ngần trò chuyện cùng chúng nó.

Mèo lông ngắn bị nhét ở trên cái drap giường trắng rộng thùng thình, bất an trốn tránh một lát, cho tới khi nhìn thấy dao lam trong tay bác sĩ, giống như biết đó là cái gì, mèo lông ngắn thê lương meo ô một tiếng, cả kinh tới móng vuốt xé drap giường một cái lỗ lớn, sợ chết khiếp lẻn đến trong lòng Lê Chanh.

"Đừng sợ, đừng sợ.....". Bác sĩ tháo găng tay xuống, dùng nước ấm rửa sạch mỗi một ngón tay, gã xoa xoa đầu của mèo lông ngắn, ngón tay gã giống như mang theo năng lực trấn an, làm cho mèo lông ngắn thoải mái híp mắt lại, tựa hồ cảm giác được chuyên tâm của Lê Chanh, gã cười cười, "Nhặt được?".

Lê Chanh gật gật đầu, bác sĩ không có lại hỏi thêm cái gì, đưa tay nhấc mèo con lên để nó nằm sấp ở trên drap giường trắng, lần này mèo lông ngắn không còn cáu kỉnh nữa.

Khả năng trấn an.....Lê Chanh dường như có giác ngộ, hơi chút dựa sát vào mèo lông ngắn, cẩn thận vươn ngón tay ở đệm thịt chân xinh xắn của nó, linh khí trong cơ thể xuôi gân mạch theo đầu ngón tay chảy ra, dũng mãnh vào trong móng vuốt của mèo đáng yêu, mèo lông ngắn cả người chấn động một chút, ngượng ngùng meo meo hai tiếng, chậm rãi biến thành bốn vó chổng lên trời ở trên drap giường.

26. Chương 26: Lại Bắt Đầu Thần Côn Rồi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Yên lặng nghiên cứu linh khí hạ nội thể (trong nửa thân dưới), giống như liền có tác dụng trấn an.....Lê Chanh thả tay ra, âm thầm thở dài ở trong lòng, phát hiện diệu dụng mới của chính mình tựa hồ có chút yếu nha.....

Ý thức được cảm giác khiến chính mình giống như ngâm trong nước ấm đã mất, một đôi mắt mèo lớn của mèo lông ngắn do dự nhìn qua, tựa hồ đang xác định mục tiêu. Sau một lúc lâu, đồng tử dựng thẳng của mèo con co rút lại, sít sao nhìn chằm chằm Lê Chanh không tha.

..... Chính là cậu ta.

Mèo lông ngắn nheo mắt lại, trong cổ họng ô ra một tiếng, cực kỳ xuẩn manh manh cọ cọ mu bàn tay Lê Chanh để tại drap giường lấy lòng —— thiếu niên giật mình, Xám Nhỏ đây là ý gì?

"Vuốt ve của cậu khiến nó rất thoải mái, có lẽ nó là đang làm nũng với cậu". Bác sĩ trẻ tuổi rất hiểu ý của thú cưng đáng yêu, sau đó ý bảo thiếu niên đưa tay lại để lên sờ sờ nó, bàn tay duỗi ra cầm lưỡi dao thật nhỏ phiếm trắng dưới ngọn đèn, mỉm cười: "Một chú mèo rất thông minh, đại khái là nhìn đến dao nên sợ, thân là chủ nhân của chú mèo này, vẫn là an ủi nó nhiều chút đi".

Lê Chanh gật gật đầu, ngón tay cọ đỉnh đầu lông mềm của nó, sau đó thu tay lại.

Không phải cảm giác này……..Mèo lông ngắn đang phấn đấu giãy dụa tránh đầu mũi kim tiêm, lông trên người hoàn toàn xù lên, tinh thần hăng hái xé rách drap giường, cộng thêm nóng nảy xoay quanh.

"Nó sao lại đột nhiên nóng nảy như vậy?". Bác sĩ trẻ tuổi lắp bắp kinh hãi, bởi vì rất hiểu ngôn ngữ tứ chi và tập tính sinh hoạt của nhiều động vật, cho nên phần lớn thú cưng đáng yêu ở dưới trấn an của gã đều sẽ vui sướng nhận điều trị, nhưng mà giống như hôm nay chú mèo ỷ lại chủ nhân như vậy vẫn là lần đầu nhìn thấy, thoáng rời đi một chút đều muốn cáu kỉnh, đây cũng không phải là hiện tượng tốt gì. Gã nhíu mày, buồn rầu tắt đèn chân không trước giường, mài lưỡi dao một chút, bất đắc dĩ nói: "Thế này là không có biện pháp giải phẫu…….".

Lê Chanh mím môi, nghĩ nghĩ hành vi vừa rồi, vẻ mặt hắc lập lại động tác vận chuyển linh khí, ánh mắt của Xám Nhỏ thủy chung không rời ngón tay của Lê Chanh, nó phiền não lăn một vòng, chờ thấy rõ tiếp cận của Lê Chan thì thể hơi cứng ngắc, cho tới dòng khí ấm áp từ đỉnh đầu độ nhập não nhỏ, trong con ngươi mèo lông ngắn nhanh chóng co rút lại một cái, đôi mắt nhỏ táo bạo mà sắc bén lập tức híp híp láu lỉnh đáng yêu lên, "Meo meo ——"

Xám Nhỏ:

"Vuốt ve của cậu đích xác cực kỳ hữu dụng, đừng có ngừng, tiếp tục!". Bác sĩ kinh hỉ xoa mèo lông ngắn, gã luôn cực kỳ mềm lòng đối với vật nhỏ đáng yêu, "Tôi hiện tại giải phẫu cho nó!".

Lê Chanh: "……"

Còn phải luôn luôn liên tục độ linh khí cho nó? Lòng Lê Chanh vô cùng bực bội.

……..Biết vậy không nên lấy nó làm thí nghiệm!!

"Quá tuyệt vời, loại thú cưng mèo này rất ít nhặt được mà nhìn một cái liền nhận chủ nhân, cậu nhất định tạo cho nó ấn tượng cực tốt". Bác sĩ chỉnh tốt ánh sáng đèn đầu giường, ngón tay đeo bao tay tách ra một cái chân ngắn cong cong của Xám Nhỏ. Theo ngọn đèn, Lê Chanh nhìn thương thế của nó, lông ngắn xù xù trên người mèo con xen lẫn gai gỗ nhô lên, da thịt đã hoàn toàn lành lặn rồi, miêu khô cạn ở trong sườn đùi, như là mọc ra một mảng nấm.

Ánh mắt thiếu niên vừa khẽ động, ánh mắt cùng mềm đi, Xám Nhỏ không biết là bị gì, trên người cư nhiên sẽ có miệng vết thương nghiêm trọng như vậy, không phải không phải đột nhiên theo trên cây rơi ở trước mắt mình, chỉ sợ lúc này cũng là không thể được đến điều trị.

Thu hoạch rất nhiều giá trị tín ngưỡng của Xám Nhỏ, Lê Chanh cũng không hy vọng trong quá trình giải phẫu phát sinh chuyện xấu gì, đơn giản chấp nhận số phận bắt đầu phóng thích linh khí.

Mèo lông ngắn mềm nhũn tùy ý bác sĩ thao túng, thoải mái híp mắt meo meo, bác sĩ bôi tiêu độc cho nó, ngón tay nhanh chóng tiêm gây mê, tiếp theo hơ lưỡi dao trên lửa, cẩn thận cắt ra một cái lỗ thật nhỏ.

Xám Nhỏ nhu thuận bất ngờ, chấm dứt giải phẫu cực thuận lợi, Thái Anh Hùng lần đầu được đến nhiều cảm giác thành tựu như vậy ở trên người thú cưng đáng yêu.

Khấu tốt chân ngắn nhỏ, mèo xám nhỏ thoát khỏi hình ảnh máu me, lại khôi phục thành đáng yêu.

Không, hẳn là vẫn là đáng yêu nhưng dơ, lông xám cũng không xoã tung, trừ phi là lúc xù lông, thời gian khác ngược lại như là dính nước mưa dính tại trên người, tuy rằng diện mạo đứng đắn nhu thuận, nhưng tuyệt không sạch sẽ bao nhiêu.

Hẳn là chà lông thật kỹ cho nó một lần, tiêu độc từ trong ra ngoài, cuối cùng lại đút cho ăn, Lê Chanh khiết phích (bệnh sạch sẽ) phun tào chút vết bẩn trên người của Xám Nhỏ, không ngừng sửa đổi ý niệm trong đầu.

"Về nhà đừng làm miệng vết thương của nó dính nước, một tuần sau lại tới kiểm tra lại, khi đó đại khái sẽ tốt hơn rất nhiều, vật nhỏ vóc người nhỏ, da thịt khép lại cũng mau". Bác sĩ Thái nhắc nhở mấy việc cần chú ý, chọt chọt cái bụng của mèo lông ngắn, Lê Chanh nghiêm túc tìm cuốn tập ghi lại, nhanh chóng quét hai mắt, "Tôi biết rồi".

Trả chi phí phẫu thuật, thiếu niên ôm lấy mèo lông ngắn chuẩn bị, cửa chính đột nhiên bị người đụng một chút, theo hai cánh cửa mở ra, dọa Xám Nhỏ trong tay Lê Chanh run rẩy một chút, đầu mạnh hướng trong lòng cậu co rụt lại.

"Bác sĩ Thái, Hắc Mạch nhà cậu xảy ra chuyện rồi!!".

Người tới là người phụ nữ làn da ngăm đen, trong tay ôm một con chó Japanese Spitz mỏ nhọn lớn cỡ trái dưa gang, chú chó con thoạt nhìn rất khó chịu, ngao ngao kêu to, người phụ nữ đặt chó con ở trên quầy, cánh tay cường tráng một chưởng đẩy Lê Chanh chặn đường ra, kéo tay của Thái Anh Hùng mà bắt đầu hu hu khóc rống, "Bác sĩ Thái, dì rất có lỗi với cậu! Nếu không phải vì cứu Mao Mao nhà dì, Hắc Mạch cũng sẽ không đột nhiên xông ra, tránh không kịp bị tông xe……".

Chó Japannese Spitz

Dì chỉ vào chú chó con trên quầy, xem ra đây là Mao Mao trong miệng của dì.

Ngoài cửa chính lục tục lại đi vào mấy người, có hai người đàn ông cao lớn thô kệch, hai tay nâng chó Côn Minh máu tươi chảy ròng nằm sấp trên tấm ván gỗ, Lê Chanh quan sát tới sắc mặt của bác sĩ Thái lập tức liền trắng bệch, gã nắm chặt nắm tay sác mặt u ám, nhanh chóng mạnh mẽ tự trấn định lại, trầm giọng nói: "Trước nâng trên giường phẫu thuật đi".

chó Côn Minh

Trên mặt bác sĩ Thái dần dần lộ ra vài phần cương nghị, đây là diện mạo hoàn toàn bất đồng với người bác sĩ thích cười thiện tâm trước đó, nhưng không ngờ, lúc mọi người phát hiện gã không cười, mới là nét mặt thích hợp nhất với gã.

"Hắc Mạch, kiên trì". Thái Anh Hùng vỗ nhẹ đầu của chú chó lớn.

Chó đều là nhận chủ nhân, Hắc Mạch nức nở một tiếng, trong ánh mắt là cơ trí nhiều năm lắng đọng lại, nó tựa hồ cực kỳ tin cậy đối Thái Anh Hùng, hoàn toàn thả lỏng thể xác và tinh thần giao thân thể của chính mình cho gã hý hoáy.

Một ống chất lỏng trong suốt thuốc tiêm rất nhanh tiêm vào trong cơ thể.

Chó Côn Minh miệng thở phì phò, nó nhìn qua đã cực kỳ già rồi, làn da quanh thân nhão nhoẹt, khóe mắt cũng rũ xuống trên mặt, thương thế trên người lại khiến nó dần dần sắp chết, kì thực cho dù không có tai nạn xe cộ lần này, chỉ sợ lấy tuổi tác của nó mà nói, cũng sống không được bao lâu.

Thái Anh Hùng xoa đầu chó của nó, ngậm miệng không nói, giống như vừa rồi kiên nhẫn an ủi Xám Nhỏ hoàn toàn biến mất, lại giống như chỉ có ở khi đối mặt Hắc Mạch bạn tốt nhiều năm, mới nói không nên lời cái gì nữa rồi.

Hắc Mạch không cần an ủi, bản thân nó cũng đủ dũng cảm rồi, tựa như tên Thái Anh Hùng của gã, cho tới bây giờ đều đúng.

"……Bác sĩ Thái, Hắc Mạch thế nào? Có thể cứu được chứ?".

"Bác sĩ Thái y thuật cao siêu như vậy, khẳng định có thể, dì Hoa dì liền yên tâm đi……".

"Bác sĩ Thái? Bác sĩ Thái? Cậu nói một câu đi, cho mội người một tin chính xác đi, bọn tôi đều biết tình cảm của cậu và Hắc Mạch, nhưng đừng thật sự……".

Trong phòng rất nhanh đầy cư dân phụ cận, Lê Chanh bị chen tới góc nghe mọi người mồm năm miệng mười (tranh nhau nói) thảo luận, cuối cùng lực chú ý tập trung ở trên lời nói của mấy người cuối cùng, sau đó nhìn đến Thái Anh Hùng trầm lặng lắc lắc đầu, sau một lúc lâu mất mát suy sụp nói: "Tôi……. Không biết".

Thái Anh Hùng vừa dứt lời, thần thái trong mắt chó Côn Minh dần dần suy sụp. Chó Japanese Spitz trên quầy trong cổ họng phát ra tiếng kêu non nớt, Hắc Mạch cố sức quay đầu, nức nở đáp lại một tiếng, chó Japanese Spitz run rẩy đứng thẳng thân mình, bi thương gầm nhẹ.

Người phụ nữ ngăm đen cầm khăn mặt lau mặt, áy náy khóc căn bản không ngừng lại được, rất áy náy nói: "Dì……Dì thật sự là……".

Lê Chanh nhìn chó Côn Minh to lớn trắng như tuyết trên giường giải phẫu, Hắc Mạch hình như cảm nhận được ánh mắt của cậu, cái lổ tai hướng về phía trước giật giật nhưng không có quay đầu, nó thủy chung muốn nhìn chủ nhân của chính mình.

"Chỉ có thể tận lực thử một lần". Thái Anh Hùng lau mặt, đưa tay vào thùng nước đá để tỉnh táo lại, lấy bảo trì chính mình đạt tới trạng thái tốt nhất, giường giải phẫu liền còn sót lại một đoạn chỉ khâu Xám Nhỏ xài không hết, mắt thấy Thái Anh Hùng cầm lấy cây kim, Lê Chanh cũng hiểu được, đây là muốn khâu miệng vết thương của Hắc Mạch lại, tránh không bị mất máu quá nhiều.

Vị tai nạn xe dù sao cũng là va chạm trầm trọng, tất cả máu đều là chảy ra ngoài, chó Côn Minh cao nửa người có thể cầm cự tới bây giờ còn có thể duy trì trạng thái hấp hối, đã muốn là tồn tại cực kỳ hiếm có.

Xám Nhỏ không an phận nhúc nhích một cái, ló đầu ra liếc mắt nhìn đám người kia một cái, sau đó vặn người qua, vươn móng vuốt nhỏ cào áo của Lê Chanh —— móng vuốt của Xám Nhỏ không có cắt sửa, sức lại lớn, thiếu chút nữa cắt đứt áo của Lê Chanh.

Nhóc con này!

Làm gì vậy?

"……". Lê Chanh xác thịt mềm trên cổ của nó, trợn mắt: "……?".

Mèo lông ngắn cúi người tránh thoát một phen, vươn đầu lưỡi ngửa đầu liếm một cái ngón tay khác của Lê Chanh chỉ vào chóp mũi của nó, thăm dò đi lên phía trước ngửi ngửi, làm ra bộ dáng cực kỳ thỏa mãn hơi hơi nheo mắt lại.

Lê Chanh: "……". Cậu cảm thấy chính mình lập tức hiểu được gì đó.

Có phải mèo hoang đều đặc biệt thông minh? Hơi so sánh một chút, trước kia nhà bạn học nuôi mèo cưng quả thực ngốc muốn chết. Nếu không có gì ngoái ý muốn, Xám Nhỏ muốn cậu truyền linh khí!

Cái này sẽ có tác dụng?

"Mời tất cả mọi người đi ra ngoài, nơi này chỉ cần một mình tôi là được rồi". Thái Anh Hùng mỏi mệt nói, gã không có đuổi người, ngược lại cư dân vây xem trong phòng khám đều tự phát đi ra cửa phòng, người phụ nữ ngăm đen nhấc chó Japanese Spitz mệt mỏi trên quầy, đối với Hắc Mạch muốn nói lại thôi, lại nhịn không được khó chịu lên, dì cuối cùng mắt nhìn giường giải phẫu, quay đầu đi ra khỏi tiệm thú cưng đáng yêu này, khi đi ngang qua bên người Lê Chanh, bước chân dì dừng lại, "Đều đi thôi, cho bác sĩ Thái một chút không gian, cậu ấy cần hoàn cảnh yên tĩnh".

Nói xong vỗ vỗ bả vai của thiếu niên, liền muốn kéo cậu đi ra ngoài.

"Chờ một chút". Thiếu niên nhíu mày lên tiếng, nghiêm túc nói với Thái Anh Hùng: "Có thể anh không tin lắm, nhưng mà tôi muốn thử xem, tôi cảm thấy, có lẽ có thể trợ giúp anh —— như vậy sẽ không có ảnh hưởng gì đối kết quả, không phải sao?".

Ánh mắt cậu nhìn về phía Hắc Mạch, khuôn mặt đẹp cùng đôi mắt đen láy mang theo nhan sắc làm người ta an tâm.

27. Chương 27: Tôi Có Kỹ Xảo Mát Xa Đặc Thù...

"Tôi chuẩn bị kiểm tra xương cốt trên người của nó, nếu chính là lệch vị trí có lẽ còn có thể cứu được, nhưng là hoàn toàn vỡ vụn.....". Tốc độ nói chuyện của Thái Anh Hùng rất nhanh, dụng cụ bằng thép si-ic leng keng nện ở khay đựng dụng cụ chữa bệnh, sờ soạng xương lưng của Hắc Mạch, "Về việc này, cậu có thể trợ giúp gì được cho tôi sao?". Lúc này trong lòng gã vẫn là có điều hoài nghi, nhưng nếu quyết định phải tin người thiếu niên này thì gã sẽ vẫn tin tưởng tới cùng.

Tôi có linh khí! Lê Chanh đương nhiên không thể nói như vậy.

Thiếu niên trầm tư một chút, cảm thấy đổi một cái cách nói đáng yêu sẽ tốt hơn rất nhiều, do dự một chút, xác định kế hoạch khả thi, cậu ngẩng đầu chân thành trần thuật: "Tôi có..... Kỹ xảo mát xa đặc thù".

.....!!!

Nếu như không thiết yếu, Lê Chanh là kiên quyết sẽ không bại lộ chính mình.

".....". Thái Anh Hùng phù chính mình rốt cuộc vì sao sẽ giữ thiếu niên này lại, đặc thù này thật sự không phải trò chọc cười sao? Gã không có thời gian vịn trán, câm nín nửa ngày, cuối cùng nhăn mày, "Bỏ đi, không cần mát xa gì, cậu đè hai chân trước của nó lại, yên tâm không cần sợ, Hắc Mạch sẽ không tùy tiện cắn người, nó có nguyên tắc của chính mình".

Gã nói cực kỳ chắc chắn.

"Cho dù đau hơn nữa cũng sẽ không". Thái Anh Hùng chua xót cười, gã tự hào vì Hắc Mạch: "Bởi vì nó là quân khuyển xuất ngũ, đồng đội dũng cảm nhất trên thế giới". Trung Quốc có rất nhiều chó Côn Minh, nhưng chúng nó luôn sẽ nhận rất nhiều huấn luyện gian khổ từ từ

trưởng thành, Hắc Mạch chính là một trong số đó.

Quân khuyển?

Lê Chanh nhìn về phía con chó Côn Minh xuất ngũ này, có chút kính nể tôn trọng đối nó.

Khó trách lúc trước người phụ nữ kêu dì Hoa nói Hắc Mạch cứu Mao Mao nhà dì ta, hiển nhiên mặc dù thân thể từ từ già nua, ở trong lòng Hắc Mạch, trách nhiệm của nó cũng luôn quay chung quanh hai điều trọng tâm bốn điểm cơ bản —— chiến đấu và bảo vệ, dũng cảm và hiến thân.

Nhét Xám Nhỏ vào đệm mềm trên sô pha, trúc trắc đè lại hai chân trước của Hắc Mạch, Lê Chanh cũng không có thật sự nghe theo phân phó của Thái Anh Hùng, cậu vận dụng kỹ xảo mát xa đặc thù của chính mình, thông qua hai cái bàn tay rót linh khí trong đan điền vào thân thể của Hắc Mạch. Chó Côn Minh nhúc nhích cổ một chút, rủ mí mắt đột nhiên chớp một cái, chậm rãi mở, nghiêm túc nhìn chằm chằm Lê Chanh ——

Cũng bất quá trong nháy mắt, ánh mắt u ám xám xịt của Hắc Mạch hiện lên thần sắc nghi hoặc.

Dù sao cũng là tự mình trải qua, cảm quan *(cơ quan cảm giác)* của động vật càng sâu sắc nhạy bén hơn so với con người nhiều, cho dù hấp hối trên giường bệnh, Hắc Mạch vẫn là rõ ràng cảm giác được chính mình đắm chìm ở trong thủy triều ấm áp như tắm nắng, giống như nội tạng tổn hại trong bụng tại dưới một cỗ lực lượng mới lạ này, hỗn hợp khâu lại cùng một chỗ.

Chỉ số thông minh của Hắc Mạch không thấp, lập tức liền ý thức được con người này tựa hồ đang giúp chính mình.

Chó lớn rất nhân tính hóa trầm thấp ô ô một tiếng với Lê Chanh, Lê Chanh không hiểu ý nó, nhưng mà rất nhanh liền hiểu được ý của Hắc Mạch —— chỉ thấy một đoàn giá trị tín ngưỡng khổng lồ trên trán của chó lớn phút chốc rót vào trong cơ thể Lê Chanh.

Vốn linh khí ở dưới cảm kích của Xám Nhỏ gia tăng hai ba phần rồi lại lần nữa tăng thêm, luyện khí tầng ba tích lũy cọ cọ cọ đi lên trên, rất nhanh đạt tới đỉnh bình chướng *(dạng cái tấm chắn chắn ở giữa các tầng khi thăng cấp)*.

Giá trị tín ngưỡng khổng lồ theo gân mạch vận hành, đột nhiên răng rắc một tiếng, đan điền Lê Chanh chấn động một chút, nhàn nhã đột phá luyện khí tầng bốn, thậm chí tích lũy của tầng thứ tư còn do có dư lực đi phía trước nửa đoạn mới có thể dừng lại.

Rất nhiều rồi!

Hoàn toàn là niềm vui bất ngờ!

Lê Chanh kinh hỉ *(kinh ngạc + vui mừng)* tiếp tục truyền linh khí, bởi vì có giá trị tín ngưỡng bổ sung, thân thể tựa như máy chuyển hoán giá trị tín ngưỡng thành linh khí, bởi vậy công suất lớn truyền ra cũng sẽ không cảm thấy mệt chết..... Ngẫm lại âm chúc quang hệ của Đại Châu giới có thể vĩnh viễn cũng sẽ không đạt được nhiều giá trị tín ngưỡng như vậy, chính mình lại xài đặc biệt sảng khoái như vậy nha, đột nhiên cảm thấy được chính mình rất lãng phí nha, hì hì hì hì.

Hắc Mạch nhanh chóng khỏe lên đi!

Sau đó Thái Anh Hùng đột nhiên ở lúc Lê Chanh tâm tình vô cùng tốt thu giá trị tín ngưỡng cực kỳ chói tai ném ra một câu.....

"Hát một bài cho nó đi".

Cái gì? Lê Chanh mở to hai mắt: ".....". Chờ một chút, bác sĩ Thái thực ra cũng không phải đang nói với cậu đúng không?

Ngẩng đầu, Lê Chanh mắt trộm liếc nhìn bác sĩ trẻ tuổi, phát hiện đích thật là chính mình trúng đạn rồi. "Hắc Mạch thích nhất nghe hát, lúc tôi phẫu thuật cho nó cậu ở bên cạnh ca hát, lực chú ý của nó sẽ dời đi".

"..... Ngũ âm của tôi có thể không được đầy đủ". Lê Chanh thử từ chối.

"Không sao, nó nghe không hiểu". Đối với vấn đề Lê Chanh ca hát được hay không thì Thái Anh Hùng không hỏi sâu, dù sao mục đích ca hát chủ yếu là vì làm cho Hắc Mạch dời đi lực chú ý để giảm bớt cảm giác đau đớn, gã dễ bắt đầu phẫu thuật. Bác sĩ Thái lấy ra hai miếng bông thấm chút nước nhét vào lỗ tai, nhìn qua hiệu quả cách âm không tồi, "Tốt rồi, có thể hát".

Anh cái loại biểu cảm ghét bỏ trên mặt tôi chỉ muốn bịt lỗ tai trước, vì thế nghe không được thanh âm cậu tùy ý hát là như thế nào?

.....Tim đau.

Nhìn thấy thiếu niên ngẩn ngơ, bác sĩ Thái nhướn một bên lông mày, làm ra biểu cảm nghi hoặc.....Cậu còn muốn nhìn khẩu hình? Lê Chanh không nói gì nhắm mắt lại, chấp nhận số phận bắt đầu ư a hát, vận chuyển linh khí tại thân thể theo mở miệng tràn ra đến một bộ phận, tiếng rầm rì không có lời đặc biệt du dương.

Ca hát sao, tùy tiện ư a ra tiếng là được rồi.

Về phần rốt cuộc có phải ngũ âm không được đầy đủ hay không..... Kỳ thật Lê Chanh cũng không biết chính mình hát thế nào, cậu hát nhiều nhất chính là cùng toàn trường cùng nhau hợp xướng quốc ca, sau đó là cùng cả lớp cùng nhau hợp xướng trường ca. ***(bài hát của trường í).***

Chưa một mình hát bao giờ cho nên không biết.

Nửa giờ sau, khiến bác sĩ Thái cảm thấy vui mừng và ngạc nhiên chính là, nội tạng của Hắc Mạch chảy chút máu cư nhiên không có rạn nứt, khó có thể tin được! Cùng hình tượng ngay từ đầu nhìn đến cực kỳ không khớp! Thật sự là may mắn hiếm có.

Xương gãy chỉ gãy hai cái, nhưng mà cũng không lo ngại.

Tai nạn xe cộ và vân vân rất dọa người, may mắn chính là sợ bóng sợ gió một hồi. Bác sĩ trẻ tuổi tâm tình có chút vui sướng vì thú cưng nối xương, kèm thêm cũng tràn ngập cám ơn đối Lê Chanh, Thái Anh Hùng và Hắc Mạch đều dâng tặng hai đoàn trắng giá trị tín ngưỡng.

Lúc vội vội vàng vàng rời đi, trên đầu Lê Chanh nhô lên một đầu hắc tuyến, hát cho thú cưng và vân vân, chuyện quái gì vậy?!

Về đến nhà bệnh sạch sẽ của Lê Chanh phát tác, không thể chịu đựng được ném mèo lông ngắn dơ bẩn vào bên trong thau rửa chân chà rửa sạch, mèo hoang người nhỏ xíu nhăn mặt co thành 1 đoàn ướt nhẹp, vẫn lăn một vòng trên khăn mặt, rất xấu xí, Xám Nhỏ biến thành Xám Nhỏ Nhỏ.

Lê Chanh không đành lòng nhìn thẳng nghiêng đầu đi, trong nhà không có đồ ăn cho mèo, tùy ý tìm chút cơm thừa để trong chén nhỏ cho nó, liền chính mình cũng vào bồn tắm lớn chà rửa một chút.

..... Nhưng mà đợi tới lúc cởi áo sơ mi trắng tinh ra, Lê Chanh bất ngờ phát hiện phía sau lưng và trên cổ tay áo dính đầy dấu chân của Xám Nhỏ.

Nó rốt cuộc khi nào thì tới gần phía sau của chính mình???

Cùng với, Xám Nhỏ mày đối chủ mày làm cái gì thì chúng ta có thể bàn bạc một chút không?

Vừa mới cứu trị xong Hắc Mạch của phòng khám thú cưng một chút cũng không bình thản giống nhà họ Lê, tiếng kêu liên tiếp của động vật nhỏ cực kỳ ấm áp. Hắc Mạch ở dưới băng gạc có vẻ đặc biệt suy yếu, thoát khỏi nguy hiểm nó đã hoàn toàn ngủ say rồi, Thái Anh Hùng lau mồ hôi, chăm sóc nhóm thú cưng bệnh nặng gởi lại ở trong phòng khám, từ trong tủ lạnh cầm bình nước đá đổ vào trong miệng, lúc này mới cảm thấy được tâm tình ban đầu giống như lửa đốt rốt cục hạ nhiệt rồi.

Gã dịu dàng sờ sờ đầu chó của Hắc Mạch, ngồi dựa vào trên sô pha, trên mặt mang theo sắc mặt tưởng nhớ.

Hắc Mạch là người bạn tốt nhất của gã, lúc bản thân gã ở căn cứ làm một gã quân nhân, Hắc Mạch là khuyển vương trong căn cứ, nhưng mà sau đó lại bởi vì một lần chân bị thương, khó có thể chịu được chính mình khiếm khuyết nên gã quyết định cùng Hắc Mạch cùng nhau xuất ngũ, lợi dụng kỹ thuật ở căn cứ đi theo nhân viên y hộ *(chữa bệnh và chăm sóc)* học được ở địa phương làm phòng khám thú cưng.

Gã quên không được năm tháng phối hợp cùng đồng đội tài hoa, gã biết Hắc Mạch cũng quên không được, cho dù tuổi nó đối với giống chó mà nói, sớm đã không hề tuổi trẻ.

"Bác sĩ Thái, đang bận sao?". Có người gõ cửa của phòng khám, Thái Anh Hùng mở cửa ra, chỉ thấy bên ngoài đang đứng một vị khách hàng nữ, thú cưng của cô là con mèo trắng đáng yêu, thời gian trước bị một con chó hoang cắn nát mông, miệng vết thương có chút nhiễm trùng.

Đối với người yêu mèo mà nói, mông nát ở trong mắt chủ nhân thoạt nhìn thật sự là đau lòng muốn chết, tuy rằng đưa vào phòng khám thú cưng, lo lắng cũng là tất nhiên.

"Mời vào".

"Bùi Nữu Nữu thế nào?". Bùi Nữu Nữu là tên của con mèo trắng.

Thái Anh Hùng trực tiếp mở cameras, vì chăm sóc tốt và hiểu động thái của mỗi con thú cưng hơn nữa, gã mỗi ngày đều sẽ mở máy cameras. Thái Anh Hùng là một người rất nghiêm cẩn, làm cái gì sẽ làm tới tốt nhất, bởi vì sợ chính mình nhất thời vô ý mà ra vấn đề.

Đồng dạng, thường xuyên thu hình cũng có thể cho làm cho người giống như khách hàng nữ, xem rồi hơi chút an tâm một chút.

Bùi Nữu Nữu trạng thái tinh thần tốt, trong cameras thường thường lộ ra một bộ dạng đáng yêu ngời ngời, quả thực muốn làm khách hàng nữ tan chảy vì đáng yêu, tua nhanh băng ghi hình, Hắc Mạch bị thương trên màn hình bị mọi người nâng vào trong nhà, tiếp tục tua nhanh, cho tới.....Một hồi tiếng hát vang lên.

Khách hàng nữ và Thái Anh Hùng đồng thời ngây dại.

"Đây là thanh âm gì?".

"Cậu ta là đang hát sao?". Khách hàng nữ ngổi xổm người xuống, ngang với màn hình, chỉ có thể nhìn đến một cái bóng dáng cao ngất của thiếu niên đè hai chân của Hắc Mạch, khi nghe

sơ còn không cảm thấy được, nhưng sau đó lại cảm thấy được đó là một loại thanh âm cực kỳ sạch sẽ, "Thật là dễ nghe".

Mèo lông ngắn phía sau thiếu niên giống như cũng bị hấp dẫn, đáng yêu nhìn chằm chằm chủ nhân, sau đó ló đầu ra đặc biệt muốn tiếp cận, vươn móng vuốt ở phía sau áo cậu ta ấn ấn hai ấn hoa mai nhỏ màu đen.

Thật sự là đáng yêu.

Khách hàng nữ bị manh tới hít sâu một hơi, "Bác sĩ Thái, em có thể lưu lại một đoạn video này không?".

Mịa nó, cái này gọi là ngũ âm không được đầy đủ? Sớm biết rằng không bịt lỗ tai rồi! Thái Anh Hùng ấn nút tạm dừng, bình phục một chút tâm tình đặc biệt muốn nghe lại, nhanh chóng lắc đầu: "Không được, không được, đây là riêng tư của khách hàng".

Thái Anh Hùng bình thường đều tốt tính, nhưng lúc liên quan đến nguyên tắc lại luôn dầu muối không ăn.

"Em liền một mình xem, được chứ?".

"Không được".

"Vậy anh đừng nghĩ gặp lại chị Bùi Thiến của em.....".

".....". Mịa nó, thì ra Bùi Thiến là chị gái của cô ta, Thái Anh Hùng im lặng một chút, vẫn là quả quyết phất tay: "Không được chính là không được, anh không thể làm loại chuyện này".

Này cũng không được??? Thấy tung tuyệt chiêu cũng không có thể cứu vãn, Bùi Oánh Oánh thất vọng cực kỳ, thân là một người biên tập âm nhạc của Khốc Huyễn lớn nhất cả nước, phát hiện một cái thanh âm chất lượng tốt là chuyện hưng phấn có giá trị cỡ nào, có ai có thể hiểu được chứ? Cô lén ấn nút ghi âm của di động, khẩn cầu ngẩng đầu: "Được rồi, em không xin xỏ nữa, như vậy có thể lại để em nghe một lần nữa không? Liền một yêu cầu nhỏ như vậy, anh còn thích chị em hay không?".

"Anh.....". Thái Anh Hùng không biết làm thế nào, mím môi, trịnh trọng nhấn mạnh: "Chỉ một lần".

28. Chương 28: Chúc Cậu May Mắn

Thái Anh Hùng anh chàng lỗ mãng này ngày thường làm việc chính trực, hoàn toàn không thể tưởng được tính toán trong lòng của Bùi Oánh Oánh, lại chưa từng dự đoán được đối phương

cư nhiên sẽ sử dụng di động ghi âm —— phải biết rằng lần thứ hai ghi âm chỉ sợ tạp âm hơn nhiều so với trong video.

.....Nhưng mà chỉ phát video một lần nữa, đại khái là không sao đi?

Thái Anh Hùng rối rắm nhấn nút phát sóng, Bùi Oánh nhanh tay lẹ mắt đoạt con chuột, chỉnh video tới nửa giây trước khi Lê Chanh ngâm nga, theo âm nhạc trong video truyền ra, tiến độ ghi âm cũng liên tục đổi mới.

Mười phút sau, cô Bùi ôm di động hài lòng thỏa dạ rời khỏi. Anh rể tương này mặt mũi khôn khéo kì thực bản chất rất ngốc, thân là em chồng cực thông minh quả thực có thể dùng mấy giây xử đẹp anh ta.

Thật sự là rất sung sướng.

Đăng nhập tài khoản biên tập âm nhạc online của Khốc Huyễn, thuận tiện trả lời mấy người sáng lập hậu trường âm nhạc nhắn lại, Bùi Oánh Oánh ở trên notepad cắm cổng kết nối với di động, pha cho mình ly cà phê, lười biếng làm ổ trên cái ghế dựa.

Bên trên rất nhanh biến thành icon phát hộp âm nhạc của Khốc Huyễn, ghi âm cũng không rõ ràng, không phải vấn đề của di động Bùi Oánh Oánh, thứ nhất là bởi vì bản thân máy ghi hình của phòng khám thú cưng đều không phải là thiết bị chuyên nghiệp, thứ hai bởi vì lần thứ hai thu âm không tốt, tập âm rất nhiều.

Bùi Oánh Oánh thật không có cảm thấy nản lòng, cô mở ra phần mềm Prcs6 loại bỏ chỉnh bớt một chút tạp âm, tiếp tục nghe tiếp. Mở đầu là đối thoại của hai người đàn ông: "Hát cho nó một bài đi".

".....Hắc Mạch thích nhất nghe hát.....Lúc tôi giải phẫu cho nó cậu hát, lực chú ý của nó sẽ dời đi".

"Ngũ âm của tôi có thể không được đầy đủ".

"Không sao, nó nghe không hiểu". Loạt xa loạt sạt giống như thanh âm dùng gì đó nhét lỗ tai, "Tốt rồi, có thể hát rồi".

Thanh âm gián đoạn một hồi, dần dần, thanh âm hơi có vẻ trẻ con kia hừ nhẹ hai cái, thanh âm sạch sẽ từ lồng ngực tới đôi môi mỏng phun ra, tiếng nói mát lạnh lá la thản nhiên vang lên.

"La lá.....là, la la la lá là.....". *(Chém)*

Bùi Oánh Oánh còn có thể nhớ tới đoạn video kia, dưới thân thiếu niên là Hắc Mạch bị thương nặng, nhưng mà tiếng hát của cậu ta không có bi thương, không có ưu thương phảng phất liền như Thái Anh Hùng nói vậy, cậu hát một bài, dời đi lực chú ý của nó.

Cậu ta liền thật sự chính là đơn thuần hát một bài —— thanh âm của thiếu niên không có kỹ xảo toàn vẹn lọt tai gì, chẳng hề có trình độ lại mỏng.

Bùi Oánh Oánh tuổi không lớn, tư lịch ở âm nhạc online Khốc Huyễn cũng không nhỏ, cũng gặp qua không ít ca sĩ tự do dựa vào giọng hát linh hoạt kỳ ảo hot một hồi, nguyên nhân chính là vì như thế, Bùi Oánh Oánh mới hiểu được tư chất *(tố chất con người)* cũng không phải là thứ quan trọng nhất đối một người ca sĩ —— lựa chọn của quần chúng nói rõ cho giới showbiz, không có chất giọng chẳng qua là phù dung sớm nở tối tàn.

Chất giọng chân chính là có thể tiến thẳng tới nội tâm.

Mà một giọng hát không có trải qua trau chuốt, lực biểu hiện của nó tuyệt sẽ không có chứa lực lượng làm cho nhóm người nào đó cảm động, đây cũng là nhận thức của Bùi Oánh Oánh cho tới nay, hôm nay lại bị đập tan, thanh âm của thiếu niên này trong phòng khám giống như không có bị phương diện này cản trở, giai điệu phong vị cổ xưa bị dùng một loại cảm nhận hát ra, cho dù trong tiếng hát của cậu ta cũng không đủ dạt dào tình cảm, lại vẫn mang theo một dòng cảm giác ấm áp mà chữa trị.

Như là khát khao xinh đẹp nhất, cuộc sống thanh thản nhất, một căn nhà gỗ. Một suối nhỏ cong cong, làm cho người ta nhịn không được mà mỉm cười.

Lúc Bùi Oánh Oánh mới vừa nghe được một liền có loại cảm giác này, cô tin tưởng trực giác của chính mình, nếu trong đoạn thu âm không có tạp âm lẫn lộn, bài hát này nhất định sẽ hot.

Về phần hiện tại, không biết.

Tại loại thế giới theo đuổi hoàn mỹ này, có lẽ rất nhiều người nghe được phần đầu hơn mười giây tạp âm vang lên liền bỏ qua rồi, trên trang web cực kỳ nhiều ca sĩ, căn bản không cần thiết treo cổ ở trong một bài hát ngay cả thiết bị đều không dùng tới loại tốt nhất, không phải sao?

Nếu không phải tình cờ nghe được, ngay cả ngay cả Bùi Oánh Oánh cũng sẽ mang ý nghĩ như vậy, thậm chí thân là biên tập âm nhạc online có chút danh tiếng, người hoàn mỹ như cô trước 8 giây phát bài hát hoàn toàn cắt bỏ bài hát này.

Chính là bất đắc dĩ như vậy.

Ngón tay Bùi Oánh Oánh cầm ly cà phê, để ở giữa môi suy nghĩ một chút, làm biên tập vốn

hẳn là làm việc ổn thỏa, nhưng khi suy xét ý tưởng chân thật của nội tâm, cô càng rõ ràng chính mình không muốn từ bỏ. Cuộc đời một người, thật sự khó tránh khỏi có mấy lần xúc động.

Cô hoạt động tay trái theo cảm xúc lướt trang web, xem mấy vị trí đề cử lưu lại trong notepad của chính mình, ánh mắt ở chỗ trống thứ nhất ngừng lại, không biết nghĩ tới cái gì……

Mi tâm Bùi Oánh Oánh nhảy dựng, ngón tay dần dần nắm chặt cái quai của ly cà phê.

0 giờ 13 phút, trang đầu của âm nhạc online Khốc Huyễn đột nhiên thay một trang đầu đề cử, banner trúng cử mới cũng không có trải qua chuyên môn đoàn đội chế tác tỉ mỉ, nhìn qua hơi có vẻ thô ráp, ngược lại chữ viết trên bề mặt trang phi thường lớn ——"Du lịch phòng khám thú cưng, Phong Hoa của thiếu niên".

Đó là cái gì vậy?

Phong Hoa Bài hát phong cách cổ? Đột nhiên xuất hiện ở vị trí bắt mắt nhất của trang đầu, chẳng lẽ là ngôi sao lớn phát hành bài hát mới gì đó?

Sau 0 giờ còn online không ít người yên lặng nghe bài hát này, ôm thái độ nghe thử một lần, đầu tiên là là hai giây tạp âm, làm cho một bộ phận người trong đó nhíu mi tâm lại, khó có thể tin mắt nhìn trang đầu, không rõ vì sao bài hát của trang web âm nhạc online Khốc Huyễn lớn như vậy còn có thể xuất hiện loại hiện tượng tập âm này.

——"Hát một bài cho nó đi".

Giọng nam trực tiếp truyền ra, cho thấy không có kỹ xảo phối âm duy mĩ gì, 50% người ấn nút tạm dừng, tự nhiên theo list lưu giữ cắt bỏ bài hát này, một bài hát nghe xong mở đầu sẽ hiểu được chất lượng của nó, tin tưởng lại nghe tiếp chính là tìm ngược.

Kế tiếp lại là một đạo thanh âm khô cằn như vậy, bộ phận người còn lại cũng cảm thấy bất thường, Hắc Mạch là ai? Còn có giải phẫu cái gì? Lại nói đây thật sự là một bài hát mà không phải ghi âm của một loại phòng giải phẫu nhỏ nào đó?

——"Ngũ âm của tôi có thể không được đầy đủ".

Ngũ âm không được đầy đủ? Như vậy cũng có thể ca hát? Đừng chọc cười được không? Cậu bé, không phải tất cả mọi người có mơ ước có thể làm ca sĩ…….. 20% người còn lại lặng im một chút, nhanh chóng cắt bỏ list lưu trữ.

Bùi Oánh Oánh cập nhật một bên hậu trường, phát hiện trong một phút đồng hồ ngắn ngủn, lượt nghe của Phong Hoa đã nhanh chóng theo 3000 rớt xuống khoảng 900, nhân số còn tại

lên xuống không ổn định.

Nhịn không được nhăn mày, trong lòng Bùi Oánh Oánh cũng từ từ bắt đầu bồn chồn, có phải cô xúc động quá hay không? Bài hát này, tuy rằng có thể gây cho cô cảm giác cực kỳ thoải mái, nhưng cũng có lẽ không có được được hoan nghênh như trong tưởng tượng của cô vậy.

Sự thật chứng minh cô có thể là sai lầm.

Trang đầu của trang web đại biểu cho thể diện của một trang web, tuyệt không cho phép xuất hiện sai lầm gì, có lẽ đợi tới sáng sớm hôm sau, trụ sở chính liền sẽ gọi điện thoại kêu cô tới văn phòng tổng biên tập, tiếp nhận phê bình nghiêm khắc từ lúc cô vào công ty tới giờ.

Bùi Oánh Oánh đặt ly cà phê xuống, cơ thể cuộn lại vào trong ghế dựa, âm thầm bóp giữa ngón út của chính mình, trước kia không phải không có xuất hiện qua lội ngược dòng sao, chờ một chút, có lẽ sẽ có kỳ tích mà?

Cho dù hy vọng không lớn.....

Cô đột nhiên có chút hối hận, ngay từ đầu chính là cảm thấy thanh âm êm tai sau đó mang về nhà nghe lần nữa, lại phát hiện bài hát của thiếu niên ảnh hưởng quá lớn đối chính mình, áp lực nặng nề của công việc giống như tại năm sáu mươi giây ngắn ngủn này không cánh mà bay, khiến cô một lần nữa nghĩ tới nguyện vọng khát vọng trở thành người biên tập âm nhạc trước kia ——đạt được một đôi tai tìm tòi, làm cho âm nhạc đẹp nhất từ trong tầm thường phá kén thành bướm.

900 lượt nghe thử trên màn hình đã rớt xuống tới 636, ánh mắt Bùi Oánh Oánh u ám xuống, nếu cô chờ chút nữa, nếu mà sau đó không có hiện tượng tăng lại..... Liền cắt bỏ.

636.....609.....588.....

Khâu Thành Văn là một tác giả của thủ đô, cũng là người thích đêm khuya viết chữ, gã coi việc viết tiểu thuyết của mình chính là công việc, hơn nữa làm không biết mệt kiên trì năm năm, đam mê và công việc kết hợp cùng một chỗ, càng làm cho người ta càng hạnh phúc. Hôm nay gã phải cập nhật một vạn chữ, viết xong bốn chữ cuối cùng của truyện trên trang web, gã đứng dậy nhẹ thở một hơi, đeo tai nghe, từ trang đầu của âmnhạc online Huyễn Khốc tùy ý cho mấy bài vào list lưu trữ, nằm ở trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bài hát này.....Rất kỳ quái nha?

Khâu Thành Văn uể oải mở mắt ra, nhìn nhìn tên bài hát chạy trên màn mình, Phong Hoa ? Lúc này tự thuật ngũ âm không được đầy đủ của thiếu niên theo bên tai truyền đến, nhưng thật ra làm cho Khâu Thành Văn nổi lên tâm tư nghe tiếp, gã khá muốn biết, tên nhóc này chính là ngũ âm không được đầy đủ như thế nào?

Có công lực giống gã mỗi lần cùng bạn bè hát karaoke chạy đến Đại Tây Dương sao? Có thể đề cử lên trang đầu của trang web âm nhạc còn có thể thật sự ngũ âm không được đầy đủ? Khâu Thành Văn ngứa mắt nhất là kẻ khiêm tốn thái quá.

Trong tai nghe sàn sạt tạp âm tán loạn, một tiếng nói sạch sẽ giống như phá vỡ phần hỗn loạn này, âm lượng chỉnh tề mà mát lạnh dần dần tăng lớn, Khâu Thành Vân không có tháo tai nghe ra, ngược lại hơi hơi nhắm mắt lại, cẩn thận nghe, có vẻ cũng không tệ lắm?

"La la lá là lá la.....". ***(Chém)***

Nghe được gần một nửa, Khâu Thành Văn mới hậu tri hậu giác phát hiện, bài hát này cư nhiên ngay cả lời bài hát đều không có, càng như là thuận miệng mà hát, người nào đáng chia buồn như vậy nha?

***hậu tri hậu giác: là một việc gì đó mọi người đều biết hết, chỉ còn mình mình ko biết, mãi sau mới phát hiện ra.**
Tám mươi tám giây rất nhanh trôi qua, Khâu Thành Văn nhấn mở cái tít Phong Hoa của trang đầu âm nhạc online, thấy r đề cử của biên tập Đom Đóm giải thích: .....Sập tối hôm nay trời không sáng sủa, mây đen phủ xuống, sắc trời còn có chút nặng nề, lúc tôi tới thì cậu ta đã đi rồi, theo trong miệng bác sĩ phòng khám biết được thiếu niên này là khách hàng trẻ tuổi nhặt được mèo hoang nhỏ, sau đó gặp phải chú chó Hắc Mạch làm giải thuật, lúc này mới ở lại giúp đỡ, tôi nghĩ có lẽ lúc bác sĩ bảo cậu ấy hát cũng tuyệt đối sẽ không nghĩ đây là một hồi biểu diễn vĩ đại cỡ nào.....Xin thứ lỗi tôi dùng biểu diễn tới hình dung thu âm kém chất lượng như vầy, nhưng sau khi nghe xong, phát hiện chính mình cũng vẻn vẹn chỉ có thể sử dụng cách nói như vậy..... , khu bình luận có bốn năm bình luận.

Khâu Thành Văn kéo xuống một chút, thấy rõ một người trong đó gọi là trái chuối cô đơn bực bội biểu đạt hai chữ phẫn uất: "Rác rưởi!". Gã nhíu mày, bài hát này nhưng tuyệt đối không phải rác rưởi, người này có thật sự nghe hay không?

Bình luận thứ hai phát biểu gần giống bình luận đầu tiên, nhưng mà ý kiến của người này ngược lại đúng trọng tâm rất nhiều: "Chất lượng thu âm quá kém, không nghe rõ được, bài hát không rõ ràng như thế nào ở trang đầu? Ha hả, biên tập cho đi cửa sau à?".

Hai bình luận tiếp theo ngắn ngủn "Nhàm chán", "Không nghe được", hai bình luận này căn bản chưa nghe hết bài, vì thế mấy người biết cái gì! Khâu Thành Văn mặt tỉnh rụi kéo xuống cái cuối cùng, là một em gái gọi là chắc chắc là anh gửi bình luận, chỉ có một chữ: "Hay".

Cũng có người cùng trình thưởng thức như chính mình.....Khâu Thành Văn giống như bị một chữ "Hay" này cổ vũ, gã mở khung bình luận dưới khu biên tập bình luận ——

Văn Thành khâu cốc : "Nhìn thấy bên trên rất nhiều bình luận chê bai bài hát này, tôi trái lại muốn hỏi một chút mấy người thật sự nghe hết bài hát này chưa? Tôi tin tưởng chỉ cần thật sự nghe xong thì mọi người sẽ không nói như vậy, sau khi nhấp mở cái tít ở đầu trang, xem xong lời văn của biên tập Đom Đóm, tôi đột nhiên nhận ra nguồn gốc của tạp âm, ồn

ào như vậy đều không phải là là vấn đề của thiết bị, mà là không có cách nào thu âm chuyên nghiệp.....Hiện tại tôi chỉ cảm thấy tiếc nuối, vì sao không có thể ở hiện trường nghe một lần? Tiếc nuối!".

Có lẽ là bởi vì ban đêm nghe được thanh âm của thiếu niên làm cho tinh thần chính mình chấn động, Khâu Thành Văn luôn luôn có bài hát vừa nghe liền không nghe tiếp nữa, đột nhiên có chút không hy vọng bài hát này bị vùi dập.

Chúc cậu may mắn.

Sau khi bình luận gởi đi gần 30 phút, 0 giờ 15 phút, đột nhiên lượng nghe thử quanh quẩn ở khoảng 320, 320.....390.....444.....718.....1000!!

1:58

Đêm dài vắng lặng.

Xám Nhỏ lắc lắc lông ngắn trên người phồng thành cầu lông, ngẩm chà xát chà xát bước cẩn thận chân mèo, bồi hồi hai cái, nghiêm túc nhảy lên giường lớn của chủ nhân, khẽ kêu một tiếng meo meo, nghi hoặc duỗi đầu vào trong ổ mền ấm áp thơm tho. Trên drap giường còn sót lại độ ấm của Lê Chanh, người vốn nên ngủ say lại đột nhiên không thấy.

Chân sau không bị thương của mèo lông ngắn đá đá drap giường, nghi hoặc mở to hai mắt, đồng tử dựng thẳng phát ra ánh sáng âm u

29. Chương 29: Vật Ấy Cùng Ta Có Duyên...

Đêm khuya tiến hành xuyên qua Lê Chanh đang đứng ngoài nhà gỗ của chính mình, bởi vì dòng thời gian của Đại Châu giới và hiện đại giống nhau, hiện tại đã là sẩm tối của dị giới. Sắc trời trên đầu hơi xám xịt, bệ cửa sổ ướt nhẹp hoàn toàn hong khô rồi, cậu xoay người quay về phòng thay bào phục ngoại môn đệ tử Ngọc Hoàng tông. Áo xanh da trời viền trắng, mặc trên người giống một thần côn *(người buôn thần bán thánh lừa đảo người khác).*

Trong phòng bày đầy rượu xái, ngẫm lại chính mình lại phải thăng cấp một đoạn mới tới tu vi luyện khí tầng năm, không khỏi làm Lê Chanh có chút buồn rầu. Thân mang rượu xái vô giá cũng không có thể mang ra tông môn đi đổi, thật sự là bất kể khi nào thì đều cần phải có đủ thực lực.

Đang lo lắng hai ngày kế phải giấu đám rượu này đi hay không thì cửa chính lại vang lên hai tiếng đập cửa nhẹ nhàng, Lê Chanh mở cửa ra, trong lòng không khỏi nhảy dựng một chút, chỉ thấy Lưu Kì mặt suy sụp đứng đó, phía sau y còn ba ngoại môn đệ tử khác đi theo.

Lần trước gây hấn thất bại, chuẩn bị ban đêm tới tập kích?

“Là các ngươi?”. Sắc mặt Lê Chanh lạnh xuống, giọng điệu khó chịu hỏi, “Có việc?”. Cậu âm thầm nắm chặt nắm tay.

Lê Chanh không dám thiếu cảnh giác, ban ngày người ngoài thấy cậu dễ dàng đánh thắng Lưu Kì, nhưng thực tế, rốt cuộc dùng bao nhiêu sức lực thì chỉ có chính cậu biết, nhưng mà đánh nhau trong mấy nhịp thở ngắn ngủi, cậu hoàn toàn là bất cứ giá nào ——đến mức cơ bắp toàn thân sử dụng vượt qua tình trạng thực lực, thậm chí khi mọi người đi rồi thì hai cái đùi của cậu run rẩy tới ngay cả đều không chống đỡ thân thể được.

May mà hiện tại cậu cũng không phải sơ kì luyện khí tầng ba, mà là trung hậu kỳ luyện khí tầng bốn.

Thực lực tăng lên một cái cấp độ lớn, hẳn là có năng lực chiến một trận cùng bốn người này…….Nếu đánh không lại, cùng lắm thì bỏ chạy quay về hiện đại, cũng không phải một ý tưởng tồi.

Tựa hồ cảm nhận được bất mãn cùng đề phòng của Lê Chanh, mấy người ngoài cửa liếc nhìn nhau, trong mắt ba người đằng sau đều có ý thúc giục, làm cho Lưu Kì có chút bực dọc cào loạn phát quan buộc tóc —— tỷ lệ sợi tóc rơi xuống gò má có vẻ có chút lạc lõng, y gục đầu xuống, ảo não nói: “Ta thừa nhận là chúng ta sai rồi, nhưng xin người đừng để quản sự tịch thu quyền cư trú của chúng ta……”.

Giúp đỡ mấy người hả? Tìm nhầm người sao?

Lê Chanh nhướn mày, liếc mắt một cái đánh giá khắp người y, nói thật nhìn đến bộ dáng đám người Lưu Kì bi ai như vầy thì cậu thật đúng là hả giận rồi, mặc cho ai từng vô duyên vo cớ bị một đám đạo hữu hung thần ác sát tìm tới cửa vừa là cướp phòng lại là một lời không hợp liền đấm đá chiêu đãi, chỉ sợ trong lòng cũng sẽ khó chịu.

Xem ra là lại đắc tội với người trong tông môn, bất quá thân là kẻ thù một phen, lúc này không đánh y một trận đều là tốt rồi! Đả kích Lưu Kì cùng đám đồng lõa là được rồi!

Vì thế cậu thản nhiên nói: “Ta chỉ sợ không giúp được các ngươi”.

“Ngươi vẫn còn muốn trả thù?”. Lưu Kì biến sắc, gân xanh trên trán ẩn hiện rồi lại mạnh đè ép xuống, không được, không thể xúc động, người này không phải người chính mình có thể đắc tội được, bọn họ chính là ngoại môn đệ tử không có thân phận, đối diện người sau lưng đã có đại nhân vật làm chỗ dựa này. Lưu Kì xiết chặt nắm tay nắm tay, tiếp tục hạ thấp mình: “Ta biết ngài nhất định còn đang oán hận chúng ta……. Là chúng ta có mắt như mù, xúc phạm ngài, sau này ngài muốn chúng ta làm trâu làm ngựa tuyệt không hai lời, chính là quản sự thu hồi phòng ốc, trong tông môn này còn có nơi nào để mấy người chúng ta ở chứ?”.

“Xin ngài mở miệng, thả chúng ta một con đường sống”. Ngoại môn đệ tử phía sau Lưu Kì sắp khóc rồi.

Chà, tôi có năng lực lớn như vậy mà sao chính mình không biết? Lê Chanh luống cuống hỏi: "Các ngươi tìm nhầm người rồi, ta lại không nhận biết ngoại môn quản sự, lại như thế nào có thể muốn y trả lại phòng ốc của các ngươi?".

Giống như là trong lòng sớm chuẩn bị tốt bản thảo rồi, lần này Lưu Kì trả lời phi thường cấp tốc, y chứa đầy chờ mong nói: "Chỉ cần ngài nói đã tha thứ không lại truy cứu, quản sự sẽ không lại thu hồi quyền hạn tạm cư *(ở tạm)* của chúng ta ở tông môn".

"Chỉ cần ta nói một câu?". Lê Chanh rốt cục cảm thấy chuyện này có chút quái dị, cậu cũng không phải cái nhân vật quan trọng gì, quản sự cần gì vì cậu nghiêm trị đệ tử gây chiến? Trừ phi..... Là có người đang âm thầm thay cậu trút giận.

Không biết làm sao trước mắt Lê Chanh lướt qua khuôn mặt của Trầm Du cố ý làm ra vẻ mặt lấy lòng kia, hơi một chút, đánh giá cao anh ta rồi, lại nghĩ tới có lẽ là đạo nhân trên lưng ưng thổi sáo kia ra tay tương trợ —— dù sao người này có lẽ cảm thấy đạp nát mái ngói nhà cậu nên lòng sinh áy náy, liền mệnh lệnh quản sự trừng phạt mấy người Lưu Kì.

Lê Chanh bỗng cảm thấy chính mình đoán rất đúng, hoàn hồn thấy bốn người sắc mặt xám xịt, nhưng không có tâm tư phấn khởi muốn trả thù, cậu cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: "Các ngươi biết sai rồi? Sau này xác định sẽ không tái phạm?".

"Biết rồi, biết rồi!".

"Biết sai liền sửa mới là tốt a, ỷ vào thực lực của chính mình mạnh liền muốn bắt nạt nhỏ yếu, cũng khó trách quản sự nhìn không được, nội đấu tông môn chẳng phải là làm cho ngoại nhân nhìn chê cười, các ngươi nói, đúng không?".

"Phải, phải.....".

"Các ngươi đã thành tâm ăn năn, như vậy chuyện trước kia liền.....". Đám người Lưu Kì làm ra bộ dáng lắng nghe, bất ngờ Lê Chanh đang nói lại ngừng, đột nhiên ánh mắt chuyển hướng bên hông Lưu Kì, tạm dừng một khắc ở trên túi vải đối phương buộc chặt bên hông: "A, đây là cái gì?".

"Túi trữ vật". Đại não phản xạ nói ra quá nhanh làm cho không có tự hỏi qua liền triển khai trả lời, đợi khi Lưu Kì đột nhiên phản ứng lại, nhăn mặt, lòng đã không phải có thể dùng từ hối hận để hình dung rồi!

Bỏ qua điệu bi thương tới muốn tim chảy máu, y tháo túi trữ vật xuống, ngoài cười nhưng trong không cười nâng ở lòng bàn tay, "Bất quá là cái loại túi trữ nhỏ, trước sau ngay cả gian mao xí *(nhà vệ sinh)* đều không chứa được..... Ha hả". Trong giọng nói y hình sót lại vài phần may mắn, có lẽ giống Lê Chanh sau lưng có người có thân phận như vậy, căn bản chướng mắt vật trữ vật khả ái *(dễ thương)* của y!!!

Chỉ thấy thiếu niên trước mặt cầm túi vải nhỏ chậm rãi cân nhắc một chút, cuối cùng ở dưới ánh mắt chờ mong của Lưu Kì thản nhiên nói: "Thật sự là cảm giác khó mà nói được, nó đối ta phi thường thân thiết, ta thấy vật này chỉ sợ là có duyên cùng ta".

Có duyên, Lưu Kì nhất thời không phản ứng kịp, túi trữ vật của ta sao lại liền có duyên cùng ngươi? —— từ từ!!! Chẳng lẽ hắn nghĩ là cái ý kia?!!!

Lưu Kì: "....."

"Ngươi cảm thấy sao?". Lê Chanh lộ ra một đạo mỉm cười thiện ý.

Lưu Kì: ".....". Không muốn đâu. Một nửa tài sản của người ta sắp không cánh mà bay thì còn có thể cảm thấy thế nào?

Đột nhiên cảm thấy một trận tâm như tro tàn..... Lưu Kì đau thương giật giật môi, rốt cuộc không nói ra lời nói tương tự "Tặng không cho ngươi", ngược lại là tuy rằng cơ mặt của ba ngoại môn đệ tử phía sau y co rúm lại, lại vẫn là phi thường cao hứng chắp tay cùng đưa ra túi trữ vật của họ. Lê Chanh thu túi trữ vật, vẻ mặt phi thường ôn hòa tha thứ bọn họ, sau đó xoay người khép lại cánh cửa.

Loại túi trữ vật nhỏ chỉ 10 mét vuông, thừa sức chứa 500 bình rượu xái, căn phòng chen chúc cuối cùng khôi phục sạch sẽ vốn có. Lê Chanh tự xưng là không phải người lấy ơn báo oán, tuyệt đối không có khả năng vừa mở miệng liền dễ dàng tha thứ người tới gây chuyện, không tránh được khiến bọn họ chảy máu nhiều *(tốn nhiều tiền í)* một phen.

Trên trời vài đạo sấm rền rung động, mây đen âm thầm tụ tập hướng đỉnh núi chủ phong *(ngọn núi cao nhất, ngọn núi chính)* của Ngọc Hoàng tông, áp lực không khí làm cho người ta hoảng hốt, tiếng gió dần nổi lên, ngọn đèn bụp một tiếng tắt ngóm.

"Sao lại thế này? Trời như thế nào đột nhiên biến đen?".

"Mặt trăng mất tiêu rồi!".

"....."

Vừa rồi vẫn là sẩm tối hơi có ánh sáng, chỉ chớp mắt liền trở nên giơ tay không thấy năm ngón tay, giống như có cái gì trong bóng đêm nảy sinh.

"Quản sự đâu, quản sự đi đâu rồi? Cái gì..... Đều ở chủ phong?!".

".....Ta có loại dự cảm xấu".

"Là yêu thú!". Ngoài cửa tiếng thét chói tai thay nhau nổi lên! Của chính đóng chặt bị cái gì mạnh mẽ từ bên ngoài mở ra, Lê Chanh từ trước bàn nhảy dựng lên, cái lổ tai phân biệt tiếng gió bổ chưởng quét về phía người tới, "Chi ——", động vật da lông tuyết trắng như tia chớp né qua bàn tay của cậu, thân thể va chạm ở vách tường của nhà gỗ, trong miệng thê lương quát to một tiếng.

Lê Chanh thoát ra cửa phòng, mắt lạnh nhìn thấy bốn phía bị bóng tối cắn nuốt, sắc mặt cậu hơi trầm xuống, bởi vì lúc này cậu mới phát hiện đỉnh núi ngoại môn đệ tử ở thế nhưng truyền ra đại lượng thú rống *(rất nhiều tiếng thú kêu)*, thanh âm rung trời kia giống như đang nói: Ngu xuẩn ——

Nhân loại *(loài người, con người)*

30. Chương 30: Một Đêm Sốt Ruột

Âm phong trong không khí cùng cây cỏ nát vụn thành sền sệt không biết mang đến giọt máu từ đâu, Lê Chanh có chút ghê tởm, đưa tay xoa nhẹ tóc ngắn ướt nhẹp —— cũng may cậu là tóc ngắn, bằng không cậu buộc búi tóc giống đám ngoại môn đệ tử bên này, cảm thụ được chất sền sệt dính tại da đầu, cậu thế nào cũng phát điên rồi.

Có lẽ là sắc trời đột nhiên biến đen làm cho hài tử *(đứa nhỏ, trẻ con)* cũng rốt cục ý thức được không đúng, một nam hài *(thiếu niên)* xinh đẹp khoảng mười ba tuổi trong đó mở to mắt, nắm chặt vải dệt phía sau lưng của người phía trước, lấy một loại bi thương khó có thể hình dung chảy nước mắt.

"Tại sao người của tông môn còn chưa tới?". Rốt cục có người nhịn không được hỏi ra tiếng, tiếp theo rất nhiều người bắt đầu sắc mặt trở nên trắng bệch, ánh mắt không ngừng đánh giá quanh thân, hy vọng có thể tìm kiếm đến một đường sinh cơ đào vong *(tìm được đường sống)*. Cho dù những người này đủ để chém giết một ít yêu thú dưới luyện khí tầng ba, nhưng thời điểm đối mặt yêu thú đẳng cấp cao ngoài tầng năm, hoàn toàn là lúa mì bị thu hoạch, ra sức phản kháng chỉ là phí công.

Khớp hàm nam hài run lên, cả người run rẩy giống như con rận, bởi vì động tác biên độ quá lớn, làm cho Lê Chanh rốt cục chú ý tới nó.

"Là lạnh sao?". Lê Chanh chú ý tới nước mắt nơi khóe mắt của nó, dù sao cũng là cái đứa nhỏ.

"Không lạnh, ta muốn tự tay giết bọn nó". Nam hài ngẩng đầu, lúc này Lê Chanh mới phát hiện, trong ánh mắt của đối phương tràn ngập hận ý hung lệ, giống như nó đối mặt đều không phải là yêu thú không thể địch nổi, mà là kẻ thù muốn đồng quy vu tận *(chết chùm í)*, thanh âm non nớt sắc nhọn mà gấp gáp, "Nó đáng chết, nó đáng chết! Tất cả yêu thú đều không nên tồn tại!!".

Lưu Kì quan sát tình huống của bên này, ánh mắt luôn luôn âm hàn nhìn tới nam hài thì

thoáng mềm mại, "Hắn Chu Nghiêu là hài tử lớn nhất của bên này, trước kia thôn từng bị yêu thú đồ săn, đa nương *(cha mẹ)*của hắn cũng là tại thời điểm đó mất đi". Y khẽ xùy một tiếng, "Người vô phụ vô mẫu *(không cha không mẹ)* giống chúng ta, nghĩ muốn có được thứ gì đều phải liều mạng, cũng sẽ không giống như ngươi, chỉ cần động động tay liền có người dâng lễ phẩm*(quà)*miệng cười lấy lòng".

Đang nói, dư quang của Lưu Kì liền thấy Lê Chanh biến sắc.

"Bọn nó tới rồi". Đua tay đẩy hài đồng *(cậu bé)* hướng phía sau, Lưu Kì nhắm mắt lại, tu vi đỉnh luyện khí tầng hai khiến cho cảm ứng của y càng mãnh liệt hơn so với những người khác một chút, chỉ cảm thấy cánh mũi tự dưng ngửi được một cỗ hương vị của trên da lông động vật có chứa, bên tai thậm chí nghe được trong bụi cỏ có thứ gì đó xào xạc cấp tốc đi qua.

Những người khác da đầu run lên, thiếu niên xụi lơ trên mặt đất nghỉ ngơi đều đứng thẳng thân mình, thẳng lưng khẩn trương nắm chặt vũ khí trên tay, "Mọi người cẩn thận!".

"Yêu thú, yêu thú……". Chu Nghiêu nhô đầu ra từ phía sau Lưu Kì, trong ánh mắt đen kịt lóe ra một mạt ánh sáng quỷ dị, nước mắt hắn tràn đầy hốc mắt, cười liếm liếm môi dưới, chỉ cần là yêu thú, đều là dơ bẩn, đều đáng chết……

Trong tay hắn cầm một thiết kiếm *(kiếm sắt)* cao cỡ một người, đó là trên đường nhặt được ở trong tay người chết, cố sức đi theo phía sau của Lưu Kì, dùng lưỡi kiếm đâm nát nội tạng của yêu thú trọng thương trên mặt đất, máu đen thùi chảy ra bên ngoài cơ thể, thấm vào cỏ xanh rậm rạp trên đất.

Yêu thú, giết sạch…….

Không biết yêu tộc tiến công có toàn diện xuất động yêu thú luyện khí kì hay không, một đám chuột và thỏ yêu cuồn cuộn liên tục tiến hành cuộc chiến tiêu hao, tiếp theo là loài chim bay trên trời, so sánh với nhân loại mới sinh ra còn cần bi bô tập nói, thiên phú của yêu tộc đích xác thiên phú dị bẩm.

Trong tay Lê Chanh không có vũ khí, chỉ có thể từ trên mặt đất tùy ý nhặt cái xẻng tiến hành đánh bay yêu thú, linh khí trong đan điền độ qua cánh tay và hai chân, bỗng thấy thân nhẹ như yến, khí lực lại tăng thêm mấy lần, yêu thú bình thường dưới luyện khí tầng bốn đều là trực tiếp chụp đánh bay hoặc đánh bẹp.

—— Vì thế cậu cảm thấy chính mình có chút ngu người, cậu chính là một người khách qua đường tới vơ vét mua hàng chuẩn bị kiếm tiền quay về hiện đại sống, rõ ràng có thể trực tiếp khởi động chiếc nhẫn rời khỏi nơi này, tại sao ở lại liều mạng chiến với yêu thú?

Quay đầu liếc nhìn cậu bé co thành một đoàn, rốt cuộc vẫn là không nhẫn tâm mặc kệ.

Bỏ đi bỏ đi, chuyện gì cũng nghĩ rõ ràng liền không thú vị.....Đây thật sự là một cái chuyện xưa bi thương.

Cầm xẻng không biết đánh bay bao nhiêu yêu thú, linh khí trong thân thể của Lê Chanh dùng quá mức rồi, xuất hiện bệnh trạng váng đầu hoa mắt, ngón tay cậu hung hăng xoa bóp mi tâm một chút, xoay người lại thấy rõ trường hợp máu đen giàn giụa đầy đất, thi thể chia năm xẻ bảy cơ hồ lại muốn ngất xỉu —— chỉ thấy phía sau của Chu Nghiêu đầy đầu đầy người đều là máu yêu thú, tiểu hài tử mím môi. Trường kiếm trong tay còn đang chặt đứt yêu thú bị Lê Chanh đánh ngất thành hai đoạn, sau đó nhanh chóng đâm thủng lỗ máu.

Lê Chanh sợ ngây người, cậu hít sâu một hơi, thư giãn thần kinh khiến chính mình trấn định lại, mắt nhìn cậu bé khác cách đó không xa, nói tóm lại, ngoại trừ Chu Nghiêu, tất cả mọi người coi như bình thường.

"Ngươi.....".

Chu Nghiêu nghe được thanh âm, nhướn mắt lên lướt qua phía sau Lê Chanh, nhìn chằm chằm đồng tử màu vàng dựng thẳng không có cảm xúc đối diện, trong con ngươi tiểu hài tử tẩm sương máu, mày nhăn chặt, "Yêu thú.....".

Lê Chanh nghe được tiếng gió phía sau, nhanh chóng lăn ngã xuống đất, trước mắt chỉ thấy mạt một bả màu vàng cỏ lóe sáng đảo qua bên cạnh, đầu ngón tay trong suốt sắc bén dễ dàng cắt vỡ đùi của chính mình, máu nóng đặc đặc phun ra, "Tê.....". Lê Chanh cuộn tròn thân mình, ngón tay hung hăng bấm mi tâm, giảm bớt đau đớn kéo tới.

Trong nháy mắt, Trầm đại hiệp trên chủ phong Ngọc Hoàng tông ôm kiếm đứng theo phản xạ chạm mi tâm, nơi đó ẩn ẩn truyền đến vài phần tình tự vô cùng lo lắng, y thực lực mạnh mẽ nên cũng hơi cảm ứng được trạng thái của âm chúc, kiếp vân trên đỉnh đầu cuồn cuộn, tông chủ lão nhân gian nan chống cự lại sấm bổ độ kiếp, lúc này Trầm Du không cảm thấy việc này quan trọng ra sao cả, "Bên hắn tựa hồ đã xảy ra chuyện, ta phải lập tức rời đi".

Lời còn chưa dứt, đỉnh núi ngoài chủ phong đột ngột hiện ra mấy trăm yêu vương hóa thành nhân hình *(hình người),* càn rỡ nhằm phía lão nhân dưới lôi kiếp, Minh Viễn líu lưỡi: "Nhưng mà sư tôn ngươi đang độ kiếp.....".

"Gần ngàn năm nay không ai có thể phi thăng, mặc dù vượt qua lôi kiếp, cũng sẽ kì lạ bị thiên ngoại quang *(ánh sáng ngoài bầu trời)* sát diệt, từ đó thân xác cùng linh hồn đều hóa thành bụi trần. Lão nhân sống lâu năm mất kiên nhẫn rồi, y đó là tự tình tìm chết". Ngữ khí Trầm Du cứng ngắc trần thuật một chút, lời nói lạnh nhạt, "Vì thế y độ hay không độ kiếp, kết quả không có khác nhau".

Dù sao cuối cùng đều là một chữ chết.

Trên thư tịch *(sách)*tu luyện xé nát hư không tiến vào thiên giới tất cả đều là cứt chó, không

có một thiên tài tu luyện giả có thể trốn thoát thiên ngoại quang diệt sát, giống như có một cỗ lực lượng thiên đạo đang hủy diệt —— lão tử chính là không cho ngươi lên trời.

Trầm gia cũng tưng xuất hiện mấy nhân vật kinh thải tuyệt diễm *(kỳ tài tới đáng sợ)*, gia tộc ghi lại, những tổ tiên này không ai không là ngã xuống ở dưới thiên ngoại quang, cũng không phải nguy ngôn tủng chính *(bắn tiếng đe dọa, nói chuyện giật gân).*

Giữa lúc hai người nói chuyện, lôi kiếp trên trời chỉ còn một đạo cuối cùng, phía chân trời đen đặc chợt hiện lên một đạo lam quang *(ánh sáng xanh)*, lôi điện tráng kiện hình trụ bổ xuống, mạnh mẽ đánh xuống hướng tông chủ Ngọc Hoàng tông, lão nhân nuốt chửng một ngụm linh khí, song chưởng*(đôi bàn tay)*chống cái lồng kim loại dẫn một đạo lôi điện cuối cùng xuống mặt đất.

Lôi điện còn linh động hơn so với cá chạch, trong khoảnh khắc mấy trăm khói bùn dưới mặt đất phóng lên cao, giữa không trung rạn nứt, yêu vương cùng thi thể yêu hoàng cao giai thẳng tắp rơi xuống dưới, đúng là toàn bộ chết hết.

Đám người trên chủ phong hoảng hốt, những yêu vương yêu hoàng hóa thành nhân hình cư nhiên trà trộn vào tông nội! Vì đề phòng tông môn đại trận gây trở ngại tới tông chủ độ kiếp, trận pháp này một ngày trước đã thu lại, không nghĩ tới yêu tộc ngay cả tin tức bí ẩn như vậy đều có thể dọ thám ra.

"Hừ! Chờ chính là ngươi!". Trên mặt đất đen khô cằn, tông chủ Ngọc Hoàng tông râu tóc bay tứ tung, đưa mắt nhìn chung quanh, "Yêu đế, ta sớm biết sau khi độ kiếp chắc chắc phải chết, lại như cũ phải độ một kiếp nạn này, vì chính là đều tru sát yêu tộc ngươi".

"Thì ra đúng là kế sách của ngươi..... Nhân loại thật sự là giảo hoạt, quả nhiên lừa ta cùng đại yêu của ta tới đây". Rất xa truyền đến một đạo thanh âm non nớt, trên chủ phong hiện ra một quả hắc đản *(trứng đen)*tinh xảo, "Đến đây liên thủ, chúng ta có cùng chung kẻ thù, ngươi không e ngại thiên ngoại quang sao, ta biết đó là cái gì.....".

"Đó là cái gì?".

"Đó là một loại ý niệm khổng lồ đến từ thiên ngoại, nó là kẻ thù chung của chúng ta. Ta gặp qua nó, nó giết ta, ta chết qua một lần rồi, lừa qua nó rồi". Hắc đản rung động lên xuống, giống như đang thuyết minh đó là một loại lực lượng làm cho nó lạnh đến đáy lòng, "Cho dù liên thủ, lại có thể thế nào?".

"Chúng ta có thể đi trung ương đại lục, nơi đó có bộ tộc họ Trầm, thực lực bọn họ phi thường cường đại, liên hợp lại, sẽ có biện pháp, biện pháp giải quyết".

Mắt nhìn Trầm Du, lần này tông chủ Ngọc Hoàng tông càng là chắc chắn, "Sẽ không".

"Ngươi vẫn là không tin, thiên ngoại quang tồn tại một ngày, ngươi sẽ tử vong". Hắc đản trầm mặc một chút, "Ta không sợ chết, con cháu yêu tộc của ta đều tới đây rồi, sẽ bắt đệ tử các ngươi chôn cùng ta".

"Ca....." Hắc đản vỡ vụn ở lòng bàn tay hóa kim loại của tông chủ Ngọc Hoàng tông, trong lúc đó nó lầm bầm: "—— nhân loại ngu xuẩn.....Sau này sẽ hối hận".

Thiên ngoại quang tồn tại ngàn năm, Trầm Du

Không hề hứng thú đối nó, y chính là nhất thời có chút tâm thần không yên, đột nhiên cảm thấy được có chỗ bất thường, từ từ, nếu yêu vương có thể lẫn vào chủ phong, vậy chẳng phải là..... Yêu thú của yêu tộc sẽ đi chỗ ngoại môn đệ tử?

Cho nên vừa rồi nói mơ hồ dọ thám biết tin tức kỳ thật là gặp yêu thú vây công, tiểu âm chúc của y bị thương Trầm Du trái tim co rút lại, cuối cùng ý thức được bất an của chính mình tới từ đâu, rốt cuộc không rảnh phản ứng Minh Viễn, đơn giản khống chế cự kiếm màu vàng đáp xuống, trực tiếp đáp xuống ngoài nhà gỗ của tiểu âm chúc.

Binh khí lạnh cùng sàng đan *(drap giường)* vỏ mền lộn xộn, tùy tiện liếc mắt soát một cái liền nhìn ra chiến huống thảm thiết, theo cảm ứng đi phía trước hai mươi bước, lọt vào trong tầm mắt là yêu thú tầng hai phô thiên cái địa*(ùn ùn kéo tới)*.

Ánh mắt Trầm Du lãnh lệ *(lạnh lùng + sắc bén)*, trước người lập tức hóa ra hư ảnh của một thanh cự kiếm mở đường, chỉ là đàn súc sinh chưa khai hóa, cũng dám sinh sự, liền đều bỏ mệnh lại đi, y cũng không phải là người tính tình tốt lắm.

Tiếng thú kêu hoảng loạng hết đợt này tới đợt khác, nhưng mà cái này nửa điểm cũng không ảnh hưởng tới Lê Chanh tập trung tinh thần, tầm mắt Trầm Du nhìn phía hắn quả thực dại ra, y nhưng chưa từng gặp qua bộ dáng này của tiểu gia hỏa —— thiếu niên tóc ngắn bay loạn, bùn đất cùng máu loãng trên người nhìn mơ hồ, bàn tay trắng nõn liều mạng ấn mặt cùng thân thể của một con thú kim mao thú. *(thú lông vàng)*, không để ý máu tươi trên đùi chảy đầy người, chỉ cố gắng dùng linh khí toàn thân chính mình, đối đầu cùng yêu thú.

"U ——". KIm Bì Thảo đau đớn ngâm một tiếng, ra sức giãy dụa ở trong tay Lê Chanh. Thân là một cái yêu thú luyện khí tầng năm, gặp qua thiên phú dị bẩm có thể vượt cấp khiêu chiến, cũng gặp qua tráng hán huyết tào, nhưng cố tình cuối cùng rơi vào trong tay loại thủ đoạn vô lại như Lê Chanh, "Nhìn ngươi vóc người nhỏ liền túm ngươi không buông tay khiến ngươi vô kế khả thi", không thể không nghẹn khuất.

***vô kế khả thi: không còn cách nào khác, bó tay chịu chết**

"Rống!". Kim mao thú nổi giận, hơn nữa đổi tiếng kêu, giọng nó khàn rồi, không, thực tế nó sắp bị bóp chết!

"Mình có thể làm được" ý đồ xem nhẹ chênh lệch thực lực, Lê Chanh ám chỉ chính mình, "Nó chỉ là một con yêu thú khá lợi hại thôi,", nói tóm lại không khác với động vật hiện đại lắm, "Đương nhiên đây là một con động vật nguy hiểm, thú cưng Xám Nhỏ còn ngoan hơn so với nó".

Vì thế "Đối mặt một con động vật còn phải sợ cái gì"?

Kim mao thú bắt đầu choáng váng mắt trợn trắng, ói máu đen, Lê Chanh lắc lắc cái đầu thần chí mơ hồ, đầu chúi mạnh xuống hai cái, tứ chi dùng sức quá độ mà hơi run rẩy, thong thả ngồi phịch ở trên mặt đất, bên cạnh đồng dạng còn có càng nhiều ngoại môn đệ tử mệt nằm sấp cùng cậu.

Ánh mắt Trầm Du dừng ở vết máu loang lổ trên đùi của thiếu niên, ánh mắt âm u tối sầm lại, nghẹn một hơi nhấc chân đá bay thi thể của kim mao thú, thật sự là..... Không biết tự lượng sức mình mà.

Nhẹ tay nhẹ chân ôm tiểu âm chúc ôm vào trong ngực, kê đầu thiếu niên ở bả vai chính mình, giống như gặt lúa mạch lưu loát thu gặt yêu thú, sau đó không chớp mắt nhìn lướt qua ngoại môn đệ tử thoát lực nằm ngay đơ, thản thản nhiên nhiên rời đi, bóng dáng có chút tiêu sái không câu nệ.

Trên chủ phong truyền tới thanh âm trời bị chém nứt ra, Trầm Du dừng bước chân, chỉ thấy bên trên ánh trăng còn có một đạo quang nhận *(lưỡi dao ánh sáng)* sáng ngời thổi quét xuống, mang theo lực lượng quỷ dị mà niết bàn, thẳng tắp hạ xuống.

Thiên ngoại quang.

Bất luận người vượt qua lôi kiếp đều không thể ngăn cản thiên ngoại quang —— Trầm Du nhắm mắt lại, cơ nhục căng cứng một lát, vốn nội tâm thoáng chốc nên phẫn nộ lại đột nhiên bình tĩnh trở lại.

Ngón tay y xuyên qua trên tóc ngắn bông xù của thiếu niên, lại mở mắt ra, nhìn sườn mặt ngủ say của thiếu niên, ánh mắt trở nên phi thường nhu hòa.

giúp hắn tắm rửa xong lại ngủ tiếp

Hắn hôn mê rồi, cũng là khả ái.

"Giết chết yêu thú.....". Chu Nghiêu nâng thẳng trường kiếm đối diện thân ảnh của Trầm Du, nheo mắt lại, lại ẩn chứa một tia nghi hoặc.....

Trầm Du xử lý vết máu dưới thân của tức phụ nghi thất nghi gia, đau lòng bóp nát mấy viên

đan dược bôi ở làn da bị cắt thương của hắn, thậm chí còn có vết cắt trên đùi —— lưng eo thiếu niên hẹp, hai chân vừa gầy lại hữu lực.

* nghi thất nghi gia: nên vợ nên chồng = đại ý em nó là vợ hợp pháo của Trầm ca

Trầm Du tận lực ngăn ngừa chính mình tâm viên ý mã, bế một chút liền mất khống chế.....Lại ôm một chút, giống như không thoả mãn lắm, quên đi vẫn là ôm ngủ đi, Trầm Du suy nghĩ nửa ngày, phi thường bình tĩnh thuyết phục chính mình.

* tâm viên ý mã: sớm nắng chiều mưa, thất thường

Có đan dược tương trợ, hiện tượng thoát lực cũng không duy trì bao lâu, lúc nửa đêm, ý thức còn chưa hoàn toàn tỉnh táo cho rằng chính mình có thể thân bị trọng thương, cần ngay trị liệu của giá trị tín ngưỡng, vì thế Lê Chanh quấn mền mơ hồ phát động chiếc nhẫn, tiến hành rồi một lần xuyên qua trong lúc ngủ mơ.

Vĩnh An, ngõ nhỏ ẩm ướt, nhà họ Lê.

Trên giường đơn ấm áp, mèo xám lông ngắn động tác cực nhanh nhảy lên cửa sổ, đồng tử dựng thẳng màu xanh âm u nhìn thấy trên giường đột nhiên xuất hiện hai bóng người giống như ma quỷ, sợ tới mức dưới chân trượt một cái thiếu chút nữa ngã xuống ban công.

Mèo lông ngắn tò mò nhô đầu hướng bên giường, tầm mắt xanh u trong suốt giống thủy tinh dừng ở trên mặt "Meo meo ——"

Ước chừng ý thức được chính mình trở về nhà, Lê Chanh một đạp đá văng mền, trở người, cư nhiên đè tới cái gì vậy.....Cậu nhíu mày, vẫn cảm giác sẽ có chuyện không tốt gì đó xảy ra, có lẽ là suy nghĩ nhiều rồi.

Cậu ý thức tỉnh táo chớp mắt một cái, nghĩ nghĩ vấn đề này, mỏi mệt ngủ say mất.

Trong bóng tối một đôi tay rắn chắc ôm cậu vào vòng tay, ánh mắt đen như mực của nam nhân nhìn chằm chằm trần nhà xa lạ, cảm giác tới phản ứng khác thường khi tiếp xúc thân dưới của tiểu âm chúc, nhất thời có chút ngủ không được.

Đây là địa phương nào?

31. Chương 31: Cởi Quần Áo Để Bắt Sâu

Không có linh khí không khí không sạch sẽ, như là nơi lưu đày rời xa đại lục, nhưng mà lại yên tĩnh bất ngờ.

Cửa sổ là chế phẩm thủy tinh đã đào thải ngàn năm trước rồi trước cửa sổ phủ một cái mành vải mềm, phía ngoài có sinh vật xa lạ chi chi khẽ kêu hoặc bò chầm chậm, chỉ từ trong tiếng kêu đủ để nghe ra được, vật chủng *(loài)* này vô cùng không có lực công kích.

Y một ngón tay đều có thể bóp chết nó.

Rất yếu.

Nhãn lực Trầm Du đánh giá căn phòng kì lạ nhỏ hẹp này, ánh mắt đối diện Xám Nhỏ trên cửa sổ, yêu thú? Không, tứ chi ngắn nhỏ vô lực, bật nhảy quá kém, ngay cả đối yêu thú thấp nhất cũng không bằng, thời điểm cất tiếng tiên tiên thiên bất túc sao? Mắt thấy đồng tử âm u dựng thẳng của đối phương chợt co rút chớp một cái, Trầm Du nhướn mày, phi thường xấu xa lộ ra một biểu cảm cười mà không cười, hàm răng trắng như tuyết lóe lóe trong bóng đêm.

***tiên thiên bất túc: trời sinh đã kém cỏi**

Mèo lông ngắn lui lại một bước, hạ thấp người tứ chi cong lại, dựng thẳng tắp cái đuôi, lông xõa tung cũng dựng nhọn như lá thông, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ nguy hiểm, chầm chậm từng bước một lui tới góc phòng.

Ẩn trốn ở góc tối nhờ bóng đêm che chắn.

Trầm Du không hứng thứ thu hồi tầm mắt, ôm ôm tức phụ trong lòng, cúi đầu ngửi hơi thở ổn định trên người hắn, thở dài thật sâu —— đêm dài đằng đẵng, không lòng dạ nào ngủ a làm sao đây.

Sáng sớm hôm sau, Lê Chanh tại dưới lồng hấp ấm áp ánh mặt trời ngủ no mắt, mắt nhập nhèm mở mí mắt ra, xoa nhẹ bả vai ——a, không đau! Quang hệ thể chất chính là dương khí, bị thương khỏi rất nhanh, hì hì hì hì.

Đạp bay mền, vô ưu vô lự duỗi tay và chân, Lê Chanh thình lình bị người ôm vào lòng, sau người một thanh âm trầm thấp nghe lên cực kì xoát cảm giác tồn tại, hơi nóng phất qua lông tơ thật nhỏ bên tai, "Không ngủ thêm chút nữa?".

Lê Chanh nổi da gà khắp người, đậu má đây là ai vậy? Giãy ra khỏi lòng ngực rắn chắc, thiếu niên nhanh chóng quay đầu ra sau, cổ thiếu chút nữa bị chính mình bẻ gãy, cậu mắt hổ trợn lên, nhất thời trước mặt xuất hiện gương mặt quen thuộc ở trước mắt: ".....Ngươi là.....Ngươi". Cấp nhân vật sư thúc Trầm Du của Ngọc Hoàng tông, thực lực sâu không lường được, có thể ngược cậu thành cặn, tính cách bí hiểm thiên hướng khoa thần kinh, nghe nói cùng cậu một đoạn chuyện xấu ông trời thừa nhận.

.....Liền không nên có trí nhớ nghịch thiên như vậy chứ.

Nam nhân bật cười gật đầu, xoa nhẹ cái đầu của thiếu niên dại ra, cái này gọi là cách hỏi kiểu gì?

"Ngươi..... Cư nhiên là ngươi.....". Chờ đã, xác định không phải xuất hiện ảo giác sao? Con mắt Lê Chanh cứng ở trong hốc mắt, tốt xấu không rớt ra, đột nhiên nhắm mắt lại, nặng nề chui thẳng vào ổ mền, trong ngày nắng nóng cuộn mình thành con nhộng, "Quay đầu treo bức tranh thần giữ cửa, ngủ một giấc mà thôi, mộng hoang đường một chút, đều là cái quỷ gì".

Trầm Du: "....."

Nửa phút sau, thiếu niên nhướn mí mắt lên, điều chỉnh tiêu cự, ánh mắt đen kịt chớp chớp nhìn chằm chằm ánh mắt giao tiếp của đối phương —— lông mi nam nhân dài như bàn chải nhỏ, bóng râm che đáy mắt, nhìn qua tuyệt đẹp lại bình thản —— nếu đối phương không phải toát ra ánh mắt nóng bỏng như vậy, nếu đối phương mặc quần áo hoặc là đều không phải là lấy một loại tư thái mất hồn nằm ở bên người chính mình.

Nghĩ đến bộ dạng nhân khuông cẩu dạng cậu liền không nhìn ra tiềm chất bệnh thần kinh của anh ta hay sao?

Nhân khuông cẩu dạng: *Nhìn hành vi có vẻ đĩnh đạc chính phái, thực ra nội tâm lại đê tiện.

"Thần..... Sư thúc, chúng ta ngồi xuống nói chuyện được không?". Lê Chanh ngồi thẳng người, phát hiện dưới mền chính mình cư nhiên cũng là không biết xấu hổ không mặc cái gì hết! Da thịt sáng bóng non mềm, tóc ngắn mềm mại, vừa thấy chính là bộ dáng tắm qua rồi, Lê Chanh mặt không chút thay đổi quấn chặt toàn thân, quấn chính mình giống cái bánh chưng, không thể trấn định lại được, "Xin hỏi một chút, ai tắm rửa cho ta".

Y nhướn mí mắt, nam nhân trả lời rất đương nhiên, "Ta".

"Không nhìn cái gì không nên nhìn chứ?". Tuy rằng bị đàn ông xem sạch cũng không sao, nhưng trước mặt người có vẻ động cơ không trong sáng đối chính mình, vẫn cảm thấy giờ phút này cả người khó chịu nha!

"Ngươi là chỉ [nó] sao?". Ánh mắt nam nhân ý bảo nơi nào đó giữa thân hình trẻ trung trong mền, thời điểm nói những lời này, trên mặt y căn bản không tồn tại biểu cảm thẹn thùng gì, hồi tưởng đối tiểu âm chúc luôn rất ngọt ngào: "Đều thấy hết, hồng, rất đáng yêu". Y nghĩ nghĩ, lại bỏ thêm câu: "".

Thích cái rắm! Hồng nhạt cái XX anh, có hình dung như vậy sao! Nhịn xuống xúc động chửi thề, Lê Chanh nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, "..... Cho nên quần áo của ta.....".

"Cởi rồi".

Nội tâm mãnh liệt khát vọng hành hung một chút người trước mắt ào ào dâng trào lên, miệng Lê Chanh phun ra trọc khí, ổn định tâm tình đang điên tiết, "Bỏ đi, đổi một đề tài thoải mái chút, có thể nói một chút không, ngươi tới như thế nào?'.

Ám chỉ của cậu, tin tưởng đối phương cũng có thể hiểu được.

"Ngươi mang ta tới". Trầm Du cách cái mền lớn giang hai tay ôm ấp Lê Chanh một chút, khuôn mặt hai người bề ngoài giống như thân mật kề sát nhau, giống hình dáng của một cặp sinh đôi dính liền, Trầm đại hiệp nhắc nhở nói: "Tư thế của tối hôm qua".

Thì ra là như vậy, thì ra cái gọi là sự sốt ruột tất cả đều là do chính cậu!

Ngày hôm qua đích xác mơ mơ màng màng liền xuyên trở về. Ha hả ha hả, vì thế cậu giống như dẫn theo cái sinh vật khó lường trở về —— thật sự là không ngờ.....

Muốn đánh người ghê.

"Ngại ghê đóng gói ngươi mang đi, ta lập tức đưa ngươi trở về".

Trầm Du âm u đối diện cùng Lê Chanh, nhìn thẳng tới Lê Chanh bắt đầu chột dạ —— nghĩ đến dùng ánh mắt giống như Xám Nhỏ liền có thể không cần rời khỏi sao, thú cưng và người cưng là hai loại khái niệm, cậu vẫn là phân rất rõ.

Trầm Du lắc lắc đầu, không quay về, cùng ngươi cùng nhau. Y cố ý chỉ chỉ cái trán của chính mình, mi tâm hơi hơi chớp động hiện ra khế hợp văn màu đen, ngón tay Trầm Du chạm ở trên hoa văn, thân là một trong đương sự, cái loại cảm giác bị sờ sờ này trên người Lê Chanh lại tới nữa.....

"A a a a a, được rồi, được rồi, đừng sờ nó!". Sốt ruột không được, Lê Chanh đau khổ xoa loạn tóc ngắn trên đầu của chính mình, làm thành tổ chim, "Ngươi không muốn trở về? Nói thật đi, nơi này không phải địa phương ban sơ của ngươi, mỗi người tập võ Đại Châu giới, thân thể cao lớn bội phần, nhưng mà tại địa phương này là rất ít có người có thân thể cường kiện như vậy..... Ta nói như vậy ngươi có thể hiểu rõ chưa? Thực lực của ngươi rất cao, ở lại sẽ phá hỏng cân bằng ——".

"Hơn nữa nơi này là xã hội pháp trị (*quốc gia ciaitrị bằng pháp luật)*, mỗi người bình đẳng, không thể tùy ý sát thương cướp bóc, đều là phạm pháp, người phạm pháp sẽ bị quốc gia trừng trị. Hơn nữa manh sủng *(thú cưng)* giống như yêu thú này, kỳ thật cũng không phải yêu thú, ngươi không thể kêu đánh kêu giết, càng phải dâng lên tình yêu của chính mình". Khoa trương vô đối như vậy, đối chủ nhân của toàn bộ thú cưng mẫn cảm, nào cần mỗi người đều hiến dâng tình yêu chứ?

Chủ ý của Lê Chanh là làm cho Trầm sư thúc quen tự do biết khó mà lui, vì thế chỉ chỉ Xám

Nhỏ nâng móng vuốt liếm lông. Ánh mắt Trầm Du nhìn qua theo, mèo lông ngắn im lặng một buổi tối trên cửa sổ giống như bị hoảng sợ, hai chân chấm đất lui hai bước ra sau, không tiếng động biểu đạt sợ hãi.

Lê Chanh không nói gì nghẹn họng, ngay cả động vật đều sợ thành như vầy, Trầm sư thúc anh rất là dọa người?

Thực tế cậu không dám cậy mạnh, trời biết cấp sư thúc Ngọc Hoàng tông chính là nhân vật thực lực thế nào chứ? Hiện tại cậu bất quá là người luyện khí tầng bốn, muốn đánh cho Trầm Du chịu thua, đó quả thực chính là nằm mơ —— Lê Chanh co quắp ngồi ở bên giường, hoàn toàn không còn cách nào khác.

Chẳng lẽ cái quốc gia trừng trị kia sẽ có thực lực của yêu đế? Hắn đang lo lắng cho mình? Trầm Du híp mắt, tâm tình vô cùng tốt.

"Đừng lo lắng, ngươi không cho ta làm cái gì, ta sẽ không làm cái đó". Nam nhân trên tâm linh đạt được thỏa mãn thản nhiên liếc nhìn mèo lông ngắn ở góc phòng, "Ngươi không thích, liền không giết yêu thú".

Từ giết này nói ra rất có mùi máu tươi, Xám Nhỏ cảm giác được một cỗ ác ý dày đặc khó hiểu. "Meo meo ——" xù lông nhào hướng trong lòng của Lê Chanh, một đoàn màu xám bị một bàn tay nửa đường chặn lại, khóe miệng Trầm Du hàm chứa ý cười đạt mục đích, xách thịt mềm nơi cổ của mèo lông ngắn, xoa lông từ đầu tới đuôi, thiện lương đang hiến tình yêu.

"Meo, meo, meo.....".

Xám Nhỏ tiếng kêu rưng rưng bị nhốt trong phòng, Lê Chanh ngưỡng cổ mắt nhìn trần nhà, thở dài thở ngắn, thỉnh thần đễ tiễn thần khó, chính là tình huống bây giờ. *(chém)*

Mẹ Lê đẩy cây lau nhà đi qua, ngẩng đầu kỳ quái nhìn tư thái mất mác của con trai, "Bị sái cổ?".

"..... Không có ạ". Lê Chanh nhanh chóng phản ứng lại, cổ răng rắc một tiếng thu hồi, thân hình thẳng tắp đứng ở trước cửa phòng chính mình, mắt thấy cây lau nhà càng ngày càng gần, ngón tay kéo mạnh khớp ngón tay, ý niệm trong đầu gấp tới ong ong bay loạn.

"Sao lại đứng chắn ở cửa, mẹ vào lau phòng". Thử hai lần không tống cổ Lê Chanh đi được, Lê Quế Hoa rốt cục nhận ra bất thường —— đương nhiên, lấy hiểu biết đối con trai của chính mình, khẳng định cũng sẽ không mơ mộng hướng phương diện "trong phòng có bạn gái", chính là cảm thấy kỳ quái thôi. Đương nhiên, lại càng sẽ không nghĩ tới, đó không phải bạn gái, mà là bạn trai.

Đúng lúc này, cửa nhà truyền tới tiếng gõ cửa, Lê Quế Hoa quay đầu nhìn, Lê Chanh hoang

mang rối loạn giật cây lau nhà vào tay, nuốt ngụm nước bọt, "Tối hôm qua ngủ không thành thật, bên trong rất rối loạn, vẫn là con tự lau thôi". Nếu mẹ đi vào, thấy bên trong cửa có người đàn ông còn nuôi tóc dài, khó đảm bảo vẻ mặt của mẹ sẽ biến thành loại nào..... Tóm lại sẽ rất bất thường.

Ngẫm lại chính mình vì che dấu bí mật, cũng là rất liều mạng.

.....

Đây là sáng sớm hết hồn của Lê Chanh, đồng dạng cũng là sáng sớm trong lòng run sợ của Bùi Oánh Oánh, lúc ánh mặt trời trong suốt phóng đại ở trên gương mặt, cô rốt cục mở hai mắt mơ màng ra.

Ly cà phê lạnh ngắt, màn hình máy tính đã tiến vào trạng thái chờ đen thui rồi, nhớ tới tối hôm qua hành động lúc đầu óc nóng lên, Bùi Oánh Oánh chỉ cảm thấy một cỗ căng thẳng và cảm giác sợ hãi xâm nhập toàn thân, cô chỉ định chờ mười phút, xác định không có dấu hiệu lội ngược dòng liền nhanh chóng xóa bỏ topic trang đầu đi.

Lại không dự đoán được chính mình cư nhiên ngủ quên mất —— hơn nữa ngủ suốt tám giờ, tám giờ ba mươi phút, công nhân của công ty đã đăng nhập rồi.

Hiện tại muốn giấu diếm cũng không giấu diếm được..

Bùi Oánh Oánh nuốt ngụm nước bọt, ôm quyết tâm chết chắc chạm con chuột, màn hình đen thui chớp chớp, rất nhanh lóe ra ánh sáng, user khởi động..... Sau đó là mặt màn hình máy tính sạch sẽ, sáu trang web cập nhật cấp tốc.

Trên trang đầu trang web âm nhạc Khốc Huyễn, topic "Du lịch phòng khám thú cưng, Phong Hoa của thiếu niên còn chưa bị xóa bỏ, chẳng lẽ topic rành rành giống như vầy, mọi người trong công ty không có nhìn thấy?

..... Sao có thể chứ?

Nội tâm yên lặng của Bùi Oánh Oánh đột nhiên khẽ nhói một chút, nếu topic này không có bị xóa mất, như vậy chỉ có thể là bởi vì..... Nó có ý nghĩa tồn tại.

Tối hôm qua lượng nghe thử chợt giảm khiến Bùi Oánh Oánh bị đả kích trước giờ chưa từng có, cô còn có suy đoán hoài nghi chính mình, dù sao chất lượng thanh âm thu lần hai đích xác cực kém, lấy yếu tố tác phẩm âm nhạc của trang web đối chiếu, đó thuộc về một bái hát không hề hoàn mỹ.

Cô chần chờ đăng nhập hậu trường, di chuột mở số liệu hậu trường của Phong Hoa , trong

ánh mắt chỉ nhìn tới một chuỗi số 0 sau cùng —— lượng nghe thử cư nhiên đã rớt xuống 0 rồi! Sắc mặt Bùi Oánh Oánh chợt xám xịt, thông qua hậu trường lấy được quyền quản lý, nhấn xóa bỏ topic này, thân mình mềm oặt vùi vào cái ghế.

Trong sự nghiệp xuất hiện thất bại như vầy, có phải hiện tại cô hẳn là ngồi chờ điện thoại quở mắng của cấp trên hay không?

Bất quá hai phút sau, di động bên cạnh bắt đầu rung kêu lên, Bùi Oánh Oánh nhấn nút nghe, cho rằng chờ đợi cô chính là tuần tra vô cùng đau đớn của cấp trên —— đích thật là quở mắng, nhưng mà.....”Bùi Oánh Oánh, cô đang làm gì vậy? Tại sao cắt bỏ topic kia, không ít quần chúng đều gọi điện tới công ty! Trong một phút nhanh đưa bài hát Phong Hoa đó khôi phục tới trang đầu, chúng ta đích thật là ấp ủ quan điểm chia xẻ âm nhạc không sai, nhưng mà bài hát có thể đề cao lưu lượng trang web tuyệt đối không thể xóa bỏ!”.

Mục đích thành lập của âm nhạc online Khốc Huyễn là ôm quan điểm chia xẻ âm nhạc, âm nhạc trong trang web này đều là mua bản quyền sau đó có thể cho người nghe miễn phí nghe thử, trong đó còn có không ít dân chúng đăng thu âm cá nhân, đồng dạng có thể đạt được biên tập đề cử.

Nhưng mà giống như bài hất chất lượng thật sự không hoàn mỹ, là không cho phép đặt ở topic trang đầu —— đó là thể diện của một trang web.

Bùi Oánh Oánh cứng họng: “.....Nhưng mà.....”. Âm nhạc lượng nghe thử bằng 0 vẫn không nên đặt ở trang đầu, vị thủ trưởng này là choáng váng sao?

“Không có nhưng nhị gì hết! Đúng rồi, cô liên hệ một chút tác giả của bài hát này, cấp cao quyết định mua bản quyền bài hát của cậu ta, giá cả lấy tiêu chuẩn của ca sĩ hạng hai”.

“Nhưng mà.....”. Lại nhưng mà cái gì? Bên kia đã khá mất kiên nhẫn rồi, Bùi Oánh Oánh ngượng ngùng há hốc miệng, “Rất có lỗi, tôi cũng không biết cách liên lạc người nguyên tác”.

Cô nhìn khu topic, tìm được bài hát Phong Hoa , nhanh chóng lựa chọn lệnh khôi phục —— ánh mắt dại ra nhìn số liệu khôi phục lại, ngay tại vừa rồi, lượng nghe thử nhảy lên về phía trước một vài số: 100001

Đều không phải là là 0, mà là mười vạn lượt nghe thử, khoảng một trăm ngàn lượt. Hèn chi cấp cao đột nhiên coi trọng.....Cô giống như phát hiện một người ca sĩ nhỏ khó lường.

32. Chương 32: Đây Là Một Câu Chuyện Cũ Bi Thương

Mười vạn.

Bùi Oán Oánh tay đang run —— bắt đầu từ rạng sáng, vốn số liệu rớt mạnh xuống không

thể tranh giành trong cuộc chiến thắng lợi, bài hát Phong Hoa này lấy hình thái cừu đội lốt hổ mạnh mẽ lệch khỏi quỹ tích định trước của nó.

"..... Hiện tại tôi chỉ cảm thấy tiếc nuối, tại sao không thể ở hiện trường nghe một lần! Tiếc nuối!". Một người tên là Văn Thành Khâu Cốc đăng bình luận đặc biệt nổi trội, bởi vì trong năm sáu bình luận ở phía trên, ít nhất có phần lớn đều là lấy từ ngữ ác liệt bày tỏ phẫn uất của chính mình đối tạp âm.

Kế tiếp đồng dạng là anh hùng bàn phím tới phun, cũng có người khẳng định bình luận trên lầu là kẻ lừa đảo, dùng ngôn ngữ ác liệt mà thô bỉ bình luận, tầng giữa không thiếu bình luận phản đối bài hát, đều bị tranh luận điên cuồng bao phủ —— *(đoạn này chém hơi nhiều, bợn nào có ý kiến thì cứ pm thoải mái nha)*

Lúc ấy đang là đêm khuya, đêm tối buông xuống, cho nên cảm tính và cảm xúc đều bị phóng túng cùng khuyếch đại.

Cho tới khi bình luận của một người tên là aj2670 xuất hiện: "Đầu tiên tuyên bố, tôi là một người bình luận âm nhạc, trước đó tôi nghe qua hơn một ngàn bài hát phong cách khác nhau, phần lớn bọn nó đều là bài hát có chiến lược tiêu thụ, không thể không nói, thị trường tại phương diện nào đó có thể thúc đẩy sáng tác của một ít người, hơn nữa khiến họ làm được tốt nhất, bất kể thu âm, âm chất *(chất lượng tiếng trong chi âm và phát thanh)*, âm sắc.....Tôi tuyệt không phủ định thương mại hóa bài hát, thậm chí ở trình độ nhất định thừa nhận cái này, thuần túy thu âm là hưởng thụ bữa tiệc long trọng —— thẳng đến hôm nay nghe bài cổ phong này".

" Có lẽ rất nhiều người sẽ đặt lực chú ý ở bầu không khí âm nhạc ồn ào và bản lĩnh thu âm tồi mà tùy ý cười nhạo, nhưng mà trong phạm vi công tác vốn có của tôi, nhân tố bên ngoài ảnh hưởng là không có chỗ tồn tại, chúng ta chỉ cần phán đoán một chút: giai điệu của nó động lòng người hay không, hoặc là giọng hát của ca sĩ khiến mình say mê hay không —— sự thật chứng minh, chỉ tại lần đầu tiên tôi chăm chú nghe thì nó đã đạt được rồi".

"Cho dù là đặt nó ở trong những bài hát thương mại hóa, bài phong hoa này đã trở thành Ông Vua không ngai trong lòng tôi rồi, tôi đặc biệt muốn thân mật gọi nó là [la la]".

aj2670 xem như nhà bình luận cũng khá nổi danh của Khốc Huyễn âm nhạc online, kiến thức đối với bản nhạc khá chuyên nghiệp, chất lượng, sau khi một bình luận này gởi đi, kết hợp lời nói khẩn thiết trước đó của Văn thành khâu cốc , rốt cục có người bắt đầu nhìn thẳng vào bài hát này.

—— thật sự nghe hay như vậy sao?

——nghe tiếp nữa, có thể có cùng phát hiện hay không?

Vì thế rạng sáng sau 0 giờ có người một lần nữa nhấn mở video phong nhã , nhẫn nại qua

một đoạn đối thoại khá ồn ào và phần đầu nghe lên có chút rối rắm, thanh âm du dương của thiếu niên xuyên thấu qua loa của Khốc Huyễn truyền ra.

Trong nháy mắt, ban đêm oi bức, cũng giống như truyền ra tiếng mưa rơi thánh thót, tinh khiết cổ phong cũng có thể có cảm xúc như vậy, người nghe cũng là say rồi.

Người nhấn mở tăng nhiều, người bình luận càng nhiều, lượt nghe thử đột phá, sáng sớm số liệu như trên.

"Tôi không có nghe lầm chứ, cô nói —— tìm! Không! Được!". Một đầu điện thoại khác, quản lý quả thực nổi giận, trong trò chuyện một thanh âm rầm vang lên, lần này thay đổi thanh âm âm nhu nói, "Không phải phát hiện ở tiệm thú cưng sao? Tới hỏi chủ tiệm! Hỏi quần chúng! Chắc chắc tìm được manh mối, cô Bùi, cô là một người biên tập vĩ đại, tôi tin cô có thể làm được, đúng không?".

"Trịnh Trịnh Trịnh Trịnh Trịnh..... Tổng!". Bùi oánh Oánh hít một ngụm khí lạnh, cái này tựa hồ thật sự kinh động cấp cao rồi, ngay cả tổng giám đốc ngồi tít trên cao đều bắt đầu tiến hành an ủi thành khẩn, nhớ rõ trước kia vị này luôn hếnh mũi nhìn công nhân," Tuy rằng hy vọng không lớn.....Tôi sẽ tận lực, không, tôi sẽ dốc toàn lực".

"Vậy quá tốt rồi". Giọng điệu đối phương chậm lại một chút, hơn nữa dụ dỗ nói: "Tìm được tăng lương, cô sẽ không tưởng tượng nổi khen thưởng của công ty đâu".

"Vậy à.....". Bùi Oánh Oánh kéo ra một cái tươi cười: "Ha hả, ha.....".

Tìm được khen thưởng vô pháp tưởng tượng, tăng lương đếm tới tay rút gân, thật sự là cực kỳ tốt..... Như vậy nếu không tìm được thì sao? Mịa nó ngẫm lại liền cảm thấy Trịnh tổng rất âm hiểm, nói chuyện đều nguy hiểm như vậy.

Số liệu lượt nghe thử của hậu trường còn đang liên tục tăng lên, phong hoa thiết bị thu âm cực kém lặng yên không một tiếng động hot lên, tựa như một hồi mưa phùn liên miên đêm xuân, đợi tới lúc người dạo chơi sáng sớm phát hiện, nó đã lan tràn qua cả thành phố rồi.

Đối với vai chính trong chuyện xưa mà nói, bài hát tùy ý ngâm khẽ cùng với mức hot của nó, cái này..... Hiển nhiên cũng không quan trọng lắm.

"Có thể mặc y phục vào không, như vậy ta không có cách mang ngươi đi". Khuỷu tay Lê Chanh chống trên lan can, nhịn không được thở dài.

Luôn có một người cuồng khỏa thân ở bên người cũng không phải chuyện tốt, tuy rằng đối phương hiện tại khoanh chân an phận ngồi ở trên giường —— tại dưới bàn tay to lớn, mèo lông ngắn meo meo không hề uổng phí sức lực liều mạng giãy dụa, mà là giống như chấp nhận số phận chân sau ngắn ngủn ngồi xổm, hai chân đứng thẳng, an ổn giống một pho tượng.

Dù sao cẩm thấy là bị chịu đủ ức hiếp.

Thật đáng thương.

"Ừm?". Trầm Du cố ý lộ ra nửa thân trên cùng một cái khố tứ giác nghe xong cả câu nói, vô tội nhìn về phía Lê Chanh, một cái cử động này lại suýt nữa lộ ra chút nữa, chỉ hai người nhìn thấy tỏ vẻ mắt đã mù rồi.

"Đừng làm ra vẻ đáng yêu, ngươi không phải Xám Nhỏ". Lê Chanh phụng phịu ra vẻ cường điệu: "Ta biết ngươi không có y phục của nơi này, thử bộ cỡ lớn của ta vừa người hay không". Trầm Du chân mày giật giật, chỉ thấy thiếu niên xoay người từ trong tử quần áo lục ra bộ đồ thể thao cỡ lớn —— đích thật là quần áo cỡ lớn nhất trong tủ quần áo, nhưng mà mặc ở trên người người đàn ông vẫn chật, như là người lớn trộm mặc quần áo của con nít.

Nửa thân dưới của Trầm Du, quần thể thao thiếu chút nữa bung ra, quần áo y mặc ở trên người bỗng nhiên có vẻ nhỏ xinh, ánh mắt hơi loang loáng: "Bộ y phục này, cũng nhỏ nhắn khả ái giống như ngươi".

Nghe được đáng yêu, đột nhiên nghĩ tới câu kia ——" Hồng nhạt".

..... Lập tức cảm thấy cực kỳ đau tim.

"Chờ một chút, ngươi đừng chạy loạn, ta đi chỗ tỷ phu *(anh rể)* xem có cỡ lớn nào thích hợp hay không". Lê Chanh đè trán, bỏ công cụ trong tay cậu xuống, cửa mở một khe hẹp, cẩn thận ló chân ra, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Của lớn che lại bóng dáng của thiếu niên, nam nhân thu hồi tầm mắt đốt cháy bóng dáng đối phương, cúi đầu liếc nhau cùng đôi mắt dựng thẳng sẫm màu của mèo lông ngắn dưới lòng bàn tay, bình tĩnh để nó tại một bên, ngón tay kéo sách lịch sử trên giá sách, mở trang đầu ra, trầm mặc một chút ——.

A.

Những văn tự này, y đều nhận biết.

.....

Gõ cửa chính là một nhà anh rể, giờ phút này đang ở phòng khách nói chuyện phiếm. Lê Chanh lặng lẽ đi qua phòng khách, mò lấy quần không dùng trong tủ quần áo lớn, tiếng nói chuyện bên ngoài thỉnh thoảng bay vào trong lỗ tai.

".....Mở tiệm cũng không phải là dễ dàng như vậy, huống chi là tiệm dược liệu, đừng theo đuổi chuyện viễn vông, thành thành thật thật bước tiếp mới là con đường ngay, vài thứ kia làm sao là bình dân chúng ta có thể làm được chứ". Mẹ Lê lời nói thấm thía, "Hơn nữa chúng ta cũng không có nhiều tiền như vậy.....".

"Mẹ, mẹ không cần lo lắng, tiệm dược liệu là con cùng một người.....bạn hùn vốn, anh ta ra phần lớn, con liên hệ nguyên liệu dược.....". Biết Lê Chanh cố ý giấu diếm, Phương Đức Minh cũng không có nói thẳng ra, chỉ là lúc đang nói dối tạm dừng một chút, có chút chột dạ nhăn mày.

Mẹ Lê tự hỏi một chút: "Không cần ra tiền sao, bạn con rất hào phóng". Bà nghĩ nghĩ, không yên tâm nói: "Bạn con có thể tin sao, không phải lại lừa người chứ?".

Đối thoại yên lặng một chút.

Môi Phương Đức Minh bập một tiếng, tựa hồ hít phải khói thuốc đặc quánh, mùi cay xè đâm vỡ suy nghĩ trong lòng, sặc tới gã khụ hai tiếng: "Sẽ không". Gã nói: "Con sẽ không để người khác có cơ hội thương tổn người nhà, con bây giờ, liền đủ rồi.....".

Câu nói kế tiếp Lê Chanh không có nghe tiếp, cậu rút ra một bộ quần áo màu xám, lén lút lủi trở về phòng, để quần áo ôm trong lòng lên trên giường.

Áo là kiểu áo Tôn Trung Sơn màu xám, quần cũng đồng bộ như vậy.

Trầm Du vui vẻ cởi đồ thể thao, thay y phục mới, cổ phong vận biến hóa nhanh chóng thành quần chúng nhân dân cận đại thành Trung Quốc mới, trên mặt góc cạnh của nam nhân rõ ràng lộ ra ý cười không kềm chế được.

"Cậu ơi, con tới trồi, cậu có nhớ con không nà.....". Cửa phòng chưa khóa lại bị một đôi tay nhỏ mập mạp cạch một tiếng đẩy ra, chủ nhân của đôi tay chỉ là một cô bé bốn năm tuổi, cô bé khiếp sợ nhìn một người đàn ông trong phòng cậu nhỏ, mắt to chớp hai cái, khá khó khăn nhận ra người này chính mình đích xác chưa thấy qua, cô bé hầm hừ chống má, ngón tay mập ú vươn tới kiểu áo Tôn Trung Sơn quen thuộc trên người đối phương, nhăn mặt nhăn mũi sắp khóc: "Chú, chú không phải ba ba cháu!".

Y tức phụ đều còn chưa truy được, lại nào có khuê nữ *(con gái)*, vì thế Trầm Du bình tĩnh gật đầu: "Không phải".

Lê Chanh: ".....". Cái này xong rồi.....

33. Chương 33: Màu Tiểu Mạch...

"Sao lại tới đây hỏi cái này..... Sớm nói là riêng tư của khách hàng không thể coi, anh đã xóa bỏ rồi". Thái Anh Hùng xua xua tay, vẻ mặt bất đắc dĩ đưa lồng sắt cho Bùi Oánh, rất nhanh chuyển hoán thành giọng điệu của bác sĩ, dặn dò nói: "Bùi Nữu Nữu tình trạng cơ bản tốt rồi, về rồi tuần sau mang tới kiểm tra lại —— phòng khám thú cưng rất cô quạnh, không thích hợp dưỡng thương, nó cần cùng một chỗ cùng chủ nhân, tình yêu và quan tâm của em là động lực giúp nó khỏe lên.

"Nhưng mà em muốn nói.....".

"Không có việc gì liền đi về đi, Hắc Mạch tiễn khách.....À, nó bị bệnh". Chó lớn màu đen mới vừa làm giải phẫu xong, đang nhàn nhã nằm sấp trên nệm chó mềm mại mài móng, nghe tiếng nhìn lại liếc mắt một cái, ô ô hai tiếng. Thái Anh Hùng liền tự tay đóng cửa.

"Bùi Thiến!".Chợt nghe tới tên của bạn gái hiện tại, khóe mắt Thái anh Hùng giật giật, gã liền biết đối phương sẽ dùng chiêu này, bất quá có một số việc chính là liên quan tới nguyên tắc, tối hôm qua lúc đồng ý cho xem lại một lần, cũng đã cực kỳ áy náy, người đàn ông quả quyết từ chối, "Bùi Thiến cũng không được".

Bùi Oánh Oánh xách lồng sắt trải nệm mềm ấm áp đứng ở dưới mặt trời nắng như đổ lửa, Bùi Nữu Nữu vẫy vẫy đuôi mèo, tao nhã nằm sấp dưới ánh mặt trời rực rỡ, hưởng thụ nheo mắt lại.

Meo meo meo meo.

.....

Ánh mặt trời rực rỡ sớm bị bức màn chắn ở ngoài phòng, lúc này người đứng ở trong phòng vẫn như cũ cảm thấy vô cùng lo lắng, đương nhiên nội tâm giãy dụa và vô cùng lo lắng chỉ có một mình chủ phòng này.

Cô bé mắt to giống trái nho chậm rãi đối diện đồng tử tối đen của Trầm Du, nhìn nửa ngày, đột nhiên bịch bịch bịch chạy ra cửa phòng.

Đương nhiên mẹ Lê từ tối hôm qua tới giờ chưa từng gặp qua người tạp vụ nào vào nhà, đột nhiên thấy một người đàn ông kì kì quái quái như vậy, không tỏ vẻ thắc mắc cũng không thể.....Lê Chanh há miệng không biết giải thích như thế nào, người đàn ông đằng sau kiểu áo Tôn Trung Sơn nho nhã lễ độ đứng lên, rủ mắt cúi mặt, trên mặt mang theo thần sắc cung kính khiêm tốn, "Chào bác, cháu là bạn của con bác, họ Trầm". *(anh Du đã đọc sách lịch sử của thời đại này nên Mèo nghỉ ảnh đã biết cách xưng hô thế nào với người thời nay rồi, nên Mèo sẽ để ảnh xưng hô theo cách hiện đại, khi chỉ có ảnh và bạn Chanh thì xưng hô theo cổ đại)*

A, lễ phép như vậy? Lê Chanh không nghĩ tới đối phương còn rất biết ăn nói, nhưng mà chính mình có phải hẳn là thấy may vì miệng người đàn ông này cũng không nói "âm chúc", "bầu bạn" linh tinh phiền lòng gì hay không? Vì thế sự việc có vẻ còn có đường sống xoay chuyển.....

Mẹ Lê cũng hoảng hốt một chút, thoạt nhìn cực kỳ bình thường, hoặc là lúc khách tới, chính mình không phát hiện?

"Đúng, là bạn con". Lê Chanh đưa lưng về phía sau gõ gõ ngực người đàn ông.

"À à, là tiểu Trầm, chào cháu.....". Mẹ Lê lại một lần nữa mắt ngắm mái tóc đen dài mượt như tơ lụa của người đàn ông đằng sau, ở trong nhận thức của mẹ Lê, bây giờ.....đàn ông để tóc dài, không phải nghệ thuật gia chính là bệnh thần kinh, nhưng mà hiển nhiên khí thế trên thân người đàn ông này không thuộc phạm trù hai loại người này, cho dù mặc quần áo cũ của Phương Đức Minh, người đàn ông cũng nửa điểm không biến sắc, ngược lại giữa ánh mắt nhìn qua còn muốn tùy ý một ít so với vị Từ tiên sinh trước kia tới nhà.

Cảm nhận của ánh mắt đầu tiên, mẹ Lê có chút không thể nói rõ, nhưng rất dễ dàng cảm nhận được người trẻ tuổi bày tỏ thiện chí đối chính mình, chỉ điểm này, liền đủ để cho mẹ Lê sinh ra thiện cảm đối người trẻ tuổi, "Tiểu Trầm ăn cơm chưa?".

Nhanh nói ăn rồi..... Lê Chanh lén nháy mắt ra dấu với Trầm Du, liền trạng thái trước mắt này, lên bàn ăn là lộ tẩy.

"Chưa".

".....". Gân xanh trên trán Lê Chanh nổi lên, a a a a thật sự là đau tim, anh còn nhân mô cẩu dạng* muốn ở lại ăn cơm?

***nhân mô cẩu dạng): Mặt chó thân người hay thân chó mặt người, dùng để chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc nhưng thật ra đang âm mưu suy tính gì đó.**

Mẹ Lê cũng không ngờ tới bạn con trai còn rất thẳng thắn, lập tức bắt chuyện nói: "Vậy rất khéo, trong nhà lập tức ăn cơm rồi, nếu là bạn của tiểu Chanh, liền ở lại cùng nhau ăn cơm đi".

Trầm Du híp híp mắt, tươi cười bên môi phóng đại, giống tiểu thú thoả mãn: "Dạ, cám ơn bác".

"Thằng nhóc này.....". Mẹ Lê cười tủm tỉm, trong lòng ngược lại thích tính cách có gì nói nấy của Trầm Du, "Khách sáo như vậy làm cái gì, bạn của tiểu Chanh nhà dì không nhiều lắm, sau này thường đến nhà chơi nhé".

“Sẽ ạ”. Người đàn ông gật đầu, chần chờ, vân đạm phong khinh* trên mặt cũng nhiều thêm mạt ửng đỏ, y đè thấp giọng nói: “Cháu cũng cực kỳ thích……Tiểu Chanh, người bạn này”.

***vân đạm phong khinh: Nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi. Ý nói thái độ lạnh nhạt, không quan tâm đến chuyện gì.**

Da mặt Lê Chanh một trận run rẩy.

Mẹ Lê hiển nhiên không tưởng tượng tới “thích” này có ý nghĩa khác, bằng không cũng sẽ không là loại vẻ mặt con trai được khen mẹ cũng tự hào này, trong lòng Lê Chanh liền ha hả, thích em gái anh, ông nội anh.

“Mẹ, con với mẹ cùng đi nấu cơm”. Coi như Trầm Du phản ứng nhanh chóng, thấy gian nan khổ cực đã giải quyết, Lê Chanh cũng không khẩn trương như vậy nữa, đặt cây lau nhà vào trong tay người đàn ông, chuẩn bị đóng cửa lại, Trầm Du nắm lấy cổ tay Lê Chanh, bóp nhẹ hai cái, ánh mắt tối đen dừng ở trên mặt Lê Chanh, người đàn ông bình tĩnh mở miệng: “Như vậy được sao, bỏ khách lại một bên, không tiếp chuyện với bạn cậu sao?”.

Lê Chanh khống chế biểu cảm trên mặt, lạnh lùng nhìn chăm chú vào cổ tay của chính mình, gỡ từng ngón từng ngón tay của anh ta ra, “Cảm giác cá nhân, không cần thiết”. Cậu xoay người muốn đi.

Đằng sau một cánh tay vòng lên, có cái gì mềm mại ấm áp dán lên cái gáy, thanh âm người đàn ông hơi lộ vẻ bất đắc dĩ, “Được rồi, như cậu mong muốn, liền ở trong phòng chờ cậu”.

Rầm một tiếng khép mạnh cửa lại, bóng dáng rời đi của thiếu niên đột nhiên có chút nhanh hơn, Phương Đức Minh và Lê An Thúy đột nhiên quay đầu lại, Điền Điền ngồi xổm ở trên đầu gối của ba ba, tay nhỏ mập mạp chống bờ vai của ba ba. Nhìn thấy thân hình chạy trối chết của cậu nhỏ, nghi hoặc nghiêng đầu, ngón tay chậm rãi bỏ vào trong miệng, nghiêm túc phê bình nói: “Mặt của cậu, giống mông khỉ”.

Người quẹo vào phòng bếp thiếu chút nữa trượt chân, Lê Chanh đen mặt quay người, ôn nhu vẫy vẫy tay với cháu gái, “Điền Điền ngoan, tới bên cậu nè”.

Cô bé hơi sợ co rúm lại một chút.

“Cậu cam đoan không đánh cháu”.

“Thật ạ?”. Cô bé do dự một chút, bởi vì đối diện là Chanh Chanh chính mình thích nhất, nghĩ nghĩ, vẫn là cười tươi như hoa liền chạy tới.

Lê Chanh nâng mông nhỏ của bé mặt đối mặt ôm vào trong lòng, mặt không chút thay đổi

chỉ vào khuôn mặt trắng nõn của chính mình, "Điền Điền, nói dối là không đúng nha, tới đọc theo cậu.....".

Điền Điền nhìn mặt của Lê Chanh.

"Màu tiểu mạch".

34. Chương 34: Bầu Xào Trứng

Cánh cửa giam cầm đóng lại chỉ còn có một cái khe hở lưu thông không khí, trong phòng khuyết thiếu hơi thở của chủ nhân, làm cho nam nhân thu hồi biểu tình nhu hòa trên mặt. Y quét mắt lật xem mấy tờ sách lịch sử, lập tức đặt nó về chỗ cũ.

Đây là một cái thế giới hoàn toàn khác, thậm chí trong sách sử Đại Châu giới không có ghi chép đề cập tới.

Có thể suy ra, y đi tới địa vực hoàn toàn độc lập, nơi này yên bình, hòa bình, chỉ ngửi một chút không khí, liền có thể suy ra nơi này đều an toàn hơn so với Đại Châu giới. Không thể tưởng tượng tiểu âm chúc của y cư nhiên chính là ở nơi đây sinh ra, trưởng thành, may mắn chính là trên đời luôn luôn xuất hiện trùng hợp, trong mơ hồ làm cho đối phương có thể xuất hiện ở Đại Châu giới.

Khó trách hắn luôn chuồn nhanh như vậy lại tiện lợi, năng lực xuyên qua như vậy tìm được thật là một vấn đề.

Ngộ nhỡ có một ngày nào đó hắn cảm thấy tâm quá mệt mỏi không trở về nữa thì làm sao đây? Không phải không có loại khả năng này. Dù sao ràng buộc của tình thân, từ trước đến nay rất thâm hậu. Trừ phi..... Vướng bận ở Đại Châu giới cũng là mức độ ngang ngửa.

Nam nhân hơi đăm chiêu chút, tầm mắt nhỏ dần u ám.

Đồ ăn của nhà họ Lê luôn luôn đơn giản, bất quá bình thường ngày chúc mừng hoặc là lúc có khách tới ăn cơm luôn luôn có hai món cay như vậy, cá luộc và đậu hủ ma bà, Trầm Du tựa hồ có chút để tâm đối hai món ăn này, trên tay cầm thượng cổ linh chủng (.....) gạo, cho dù tư thái ăn cơm tao nhã cũng đồng dạng không hề áp lực một mình ăn hết non nửa nồi, nhìn ra được, Trầm đại hiệp không phải người ăn được cay, mày vẫn nhăn, môi đều đỏ bất thường.

Nhưng mà đối phương vẫn tư thế liên tục ăn, tựa hồ cũng không phải không thích..... Nhưng loại vẻ mặt này nhìn qua liền cực kỳ rối rắm.

Sau đó chính là mái tóc dài một bàn tay đều cầm không hết.

Cùng kiểu áo Tôn Trung Sơn của ba ba Điền Điền.

Tạo hình là ngọn thương cứng rắn.

"Ngươi không thích ăn cay?". Sau khi ăn xong Lê Chanh rất thuận lợi mang Trầm Du ra khỏi nhà, bởi vì tính uy hiếp của người bên người thật sự quá lớn, chỗ đông người không dám đi loạn, Lê Chanh chỉ có thể chọn con đường hẻo lánh. Sắc trời tối sầm xuống, hìn bóng người đi đường là cuộn phim tua nhanh, vì thế Lê Chanh sóng vai bước đi, rất dễ dàng phát hiện lúc này cái loại biểu cảm bi thương nhưng vui sướng của Trầm đại hiệp, thật muốn tự đâm hai mắt.

"Thật lâu không ăn thực vật, không có hoàn toàn thích ứng, ta cho rằng món cay đều là ngươi làm, ăn sạch toàn bộ ngươi sẽ cao hứng". Trầm Du bất động thanh sắc *(tỉnh bơ)* nhìn Lê Chanh, chẳng lẽ không đúng sao?

"Bầu xào trứng mới là ta làm.....".

"Ồ". Món rau đó hương vị cũng không dễ ngửi..... Bất quá nếu là tiểu âm chúc làm, hẳn là ăn sạch mới đúng, Trầm Du ảo não một lát, bất quá còn không phải toàn bộ không có thu hoạch. Hai món cay, hương vị cay cay giống như miệng của đối phương.

Kích thích lại tươi đẹp.

Tựa hồ nghe ra thất vọng trong đơn âm của Trầm Du, thiếu niên dừng bước chân, phía sau là xe cộ lui tới chạy ngang qua, gió mát thổi tóc ngắn của cậu bay lên, ngứa.

Lòng của Trầm Du cũng ngứa theo.

Vuốt bàn tay, Lê Chanh cười cười, "Ngươi kỳ thật không cần đối ta quá mức nhân nhượng..... Ta nghĩ, quan hệ của kết khế chính là tạm thời, sau khi giải trừ mọi người vẫn sẽ đều tự xây dựng gia đình". Nhìn đến người đàn ông bỗng nhiên quăng tầm mắt qua và nhướn mày lên, Lê Chanh trấn an một chút, "Hãy nghe ta nói hết, ta có thể lý giải cảm thụ lúc ấy của ngươi, trong cái loại đồ vật này..... Khó tránh khỏi sẽ làm ra lựa chọn như vậy, nếu là ta đoán chừng cũng dùng phương thức đồng dạng".

Trầm Du: ".....".

"Nhưng mà ngươi cũng có nhìn tới, ta và ngươi không phải người cùng một thế giới, hai người ở cùng nhau là cần phải có tình yêu làm tiền đề, tuy rằng phương diện này ta giống như cũng không hiểu lắm.....". Lê Chanh bối rối gãi gãi đầu, tựa như cậu từng có thể nhìn đến dụng tâm của Trần Tử Thanh, lại giống như không cảm nhận được tình cảm nồng niệt của đối phương, cậu sẽ cảm động, cố gắng đón nhận, nhưng mà thứ tình yêu này, cậu chưa từng có nảy sinh qua.

"Ví dụ nói……". Cậu ý đồ đưa ra cái ví dụ, "Ta không thích ngươi, không có tình yêu với ngươi".

Trầm Du nghe tới ánh mắt không chớp một chút, cảm thấy tim của mình đều phải rạn nứt rồi.

"Ách, ta nói như vậy ngươi có thể hiểu chưa —— bỏ đi, ngươi lý giải đại thể *(cơ bản)* một chút liền được rồi". Lê Chanh căn bản không chờ mong Trầm đại hiệp năng động, không nghĩ tới người đàn ông trầm lặng một chút, cư nhiên gật gật đầu.

Lê Chanh thở phào một hơi, tay vỗ vỗ bả vai người đàn ông, híp híp mắt: "Ngươi hiểu được liền thật tốt quá, về sau còn có thể vui vẻ làm bằng hữu".

"Ân". Nam nhân cúi đầu, cái trán chạm chạm lỗ tai trái của Lê Chanh, đích nói: "Ta yêu ngươi liền được rồi".

Thanh tuyến của Trầm Du tựa như tơ lụa của dòng nước, thời điểm thấp giọng có tính kích động, thân thể Lê Chanh nhất thời lung lay trước sau một chút, bên cạnh liền có một đôi vợ chồng già đi qua, ông lão cách rất gần, đột nhiên lảo đảo một chút, không chú ý dưới chân có cái hố, ai ôi một tiếng ngã đập mông xuống.

Lê Chanh ngực hít một hơi, đau lòng vội vàng giúp đỡ nâng lên, ở dưới lời cảm ơn của bà lão và trong ánh mắt khác thường của ông lão quay đầu lại, Lê Chanh mặt không chút thay đổi xoay người, vô tội nhìn chằm chằm người đàn ông mặc đồ kiểu Tôn Trung Sơn, kéo lấy cổ tay gã vội vàng bước đi.

……..Anh yêu yêu yêu, yêu cái rắm.

Đi ngang qua một chỗ rẽ, Lê Chanh quen thuộc rẽ vào, là cái loại chợ đêm nhỏ, theo ánh mắt nhìn chằm chằm của Trầm Du, cậu hiểu ý người tháo xuống hai xâu mứt quả, một cái trong đó đưa cho Trầm Du. Trầm đại hiệp cảm thấy mỹ mãn nhận lấy, đều không phải là phong độ thân sĩ thường ngày —— rất nhanh từ bên hông lấy ra một thỏi vàng đặt lên quầy hàng.

"Không cần thối lại". Trầm Du thản nhiên nói, vàng bạc đối với tu sĩ mà nói đều là tục vật *(vật dung tục, tầm thường)*, chỉ cần tiểu tử kia thích là tốt rồi.

Ông chủ mứt quả nhìn kỹ thỏi vàng trên quầy hàng, cái tay vươn qua dừng một chút: "……".

"Ha ha ha ha, ông chủ, anh ta đùa với ông đấy". Lê Chanh khóc không ra nước mắt vội vàng lấy thỏi vàng về, từ trong túi lấy ra mười tệ trả tiền. Ôn chủ nghẹn một hơi, khóe miệng run rẩy một chút, "Hiện tại đồ chơi làm tới giống như thật, liền nói thời đại nào rồi, còn trả vàng thỏi, làm tô sợ nhảy dựng".

"Đúng vậy, đúng vậy, bây giờ là thời nào rồi mà còn mua đồ trả thỏi vàng chứ, rất trang bức". Lê Chanh giả lả cười ha hả, hung hăng nhét thỏi vàng vào trong túi tiền của Trầm Du, cắn răng nói: "Ngươi định khi nào thì trở về?".

***trang bức: khoe của, giả tạo để có được sự hư vinh những thực chất chả có gì trong tay, hai bàn tay trắng**

"Chỉ cần là ở cùng ngươi, tùy thời đều có thể". Biết nhẫn nại của tiểu tử kia có hạn, Trầm đại hiệp tỏ vẻ làm ra nhượng bộ, bất quá ánh mắt y trầm một cái, "Ngươi hướng người khác tìm hiểu qua phòng đấu giá, vì sao không trực tiếp để ta mang ngươi đi?".

"......"

"Có chút thất vọng". Nam nhân thụ thương dời mắt, "Ta cảm thấy ngươi đang liều mạng trốn tránh ta".

Trốn tránh và vân vân nghe lên rất không hình tượng, Lê Chanh từ chối cách nói này: "Đó chính là ảo giác.....".

Phía sau vừa mới có con xe đạp chạy lại, chủ xe gom sạch túi nhựa nhét đầy trong cái rổ xe đằng trước, lộ ra khuôn mặt của Bùi Oánh Oánh, di động trong túi của cô liên tục rung, mở nghe: "Dạ, Trịnh tổng, dạ, không có tìm được.....Nhưng mà cậu ta đã đi rồi, không, chỉ sợ không thể như ngài mong muốn, anh ấy là một bác sĩ rất tốt, nhưng mà bề ngoài vẫn là một quân nhân xuất ngũ—— người như vậy muốn giữ bí mật, không ai có thể lấy được từ trong tay anh ấy".

"Xin lỗi, tôi đã tận lực rồi.....".

Cô nhìn quanh bốn phía, ánh mắt vô thức lướt qua thân người qua đường, cô hơi hơi hoảng hốt một chút, phát hiện một bóng dáng quen thuộc chợt lóe qua đáy mắt, phút chốc bao phủ ở trong biển người, cô thả tay xuống, nghi hoặc nhìn xa xa.

Bóng người lượn quanh, lại không có cái loại cảm giác quen thuộc này.

Là ai?

Cô bất đắc dĩ lắc đầu, nghĩ là nhìn nhầm rồi.

Biết được không thể liên hệ người nguyên tác, đề cử của Phong Hoa chậm rãi giảm bớt, ba ngày sau topic trang đầu bị một bài hát tinh thần biển lớn của ngôi sao ca nhạc đang hot thay thế, trên trang đầu đích thật là đã không có vị trí đề cử, nhưng sự thật là cho dù chỉ có thể dựa vào tìm kiếm lùng tìm, lượt nghe thử của bài hát này đang nhanh chóng tăng lên

như cũ, rất nhanh theo mười tám vạn của ngày thứ ba tăng lên tới ba mươi vạn, cho tới khi một gã Hoa kiều ở nước ngoài mở Khốc Huyễn âm nhạc online đột nhiên nghe được bài hát này.

35. Chương 35: Hai Người Khôi Hài Của Phòng Đấu Giã Mãnh Long

Thời gian xuyên trôi qua rất nhanh, hai người cầm trong tay mứt quả ngồi trên giường trong nhà gỗ, Lê Chanh lấy một loại tư thế nằm ngửa liếm nước đường đang tan chảy, nhanh chóng nuốt trái sơn tra cuối cùng vào miệng, chua tới mặt nhăn thành mặt bánh bao.

Nam nhân bên cạnh lại thản nhiên ngồi ở một bên —— mứt quả của y một hơi đã sớm đã ăn xong rồi. Ánh mắt nam nhân chuyển qua bên môi Lê Chanh, tay dò thám, thật cẩn thận lau sạch vệt đường ở bên môi Lê Chanh.

Cư nhiên không có liếm sạch, quả nhiên tư tưởng tiến bộ rất nhiều..... Ý thức được điểm này, Lê Chanh không chỉ có không có nổi cơn, ngược lại cảm thấy cực kỳ an ủi.

.....Anh ta thật sự là bị ngược hỏng rồi.

"Thời gian không còn sớm, ngươi nghỉ ngơi thật tốt đi". Trầm Du đứng dậy, bỏ qua mềm mại còn sót lại ở đầu ngón tay, ánh mắt tối đen hàm chứa một mạt ý cười, "Ta cũng nên rời khỏi". Khi Lê Chanh đang vì nho nhã lễ độ của Trầm đại hiệp mà thụ sủng nhược kinh, nam nhân cười tủm tỉm lộ ra răng nanh nhỏ, theo sau tiếp một câu: "Ngày mai ta đưa ngươi xuống núi, còn có, ta yêu ngươi". Y khàn khàn nói, xoay người đi ra ngoài cửa.

Cửa gỗ nâu đậm ở dưới một cỗ hoãn lực đè nén, kẽo kẹt một tiếng đóng lại, ngưng hợp thành một cái khe hở rất nhỏ.

Lê Chanh: ".....". Phát hiện từ sau khi nghiêm túc bàn luận cái vấn đề tình cảm, hàng này bây giờ càng ngày càng thích nói yêu ngươi linh tinh, đây không phải là trong truyền thuyết —— đào hố tự chôn mình?

Đau tim ghê, mỗi ngày bị một người đàn ông cơ bắp tỏ tình còn có thể tiếp tục sinh tồn, cũng là đủ liều mạng rồi.

Lấy nước suối lạnh trước đó đổ vào thùng nước để rửa mặt, Lê Chanh hất bọt nước dính trên tóc, ngũ tâm (5 trọng tâm) hướng trời khoanh chân ngồi thẳng ở trên giường, hô hấp chậm rãi có quy luật, tuy rằng biết tư chất của chính mình hơi kém một chút, cần phải bổ khuyết, hiển nhiên cũng không rất có thể thành công, nhưng mà nếu ngày mai xuống núi, đêm nay đầu tiên phải điều chỉnh tốt trạng thái —— Lê Chanh nhắm mắt lại, nội tức theo gân mạch vận hành, đều hút điểm sáng bốn phía thân thể vào trong, chảy xuôi một vòng chảy vào đan điền.

Quang hoa nội liễm, đây mới là một cái khí chất tu sĩ nên có.

***quang hoa nội liễm: tài hoa, tinh hoa, tinh túy đều ẩn hàm bên trong con người chứ không khoe khoang ra ngoài**

Ngoài nhà gỗ, Trầm Du nhàn nhã nằm ở trên chạc cây của gốc cây hòe, trong ánh mắt nửa khép chảy ra quang mang màu vàng phút chốc trở tay đặt mũi kiếm của cự kiếm màu vàng ở sau ót của một người ngoại môn đệ tử, "Ngươi rình mò nơi này thật lâu".

"Nói coi, muốn làm cái gì?".

Ngoại môn đệ tử cứng người, cánh tay khẽ run, hắn không dám quay đầu lại —— hắn đã có cảm giác, thanh trường kiếm sắc bén khí thế này đang để ở sau đầu hắn, người này thực lực rất cao, khí cơ quanh thân hắn bị khóa lại, toàn bộ vô sức phản kháng.

Ánh trăng nghiêng xuống dưới, chiếu rọi ra gương mặt non nớt mà tái nhợt của Chu Nghiêu, đây rõ ràng là nam hài mười ba tuổi đi theo phía sau mọi người hôm qua lúc yêu thú đột kích.

"Yêu, yêu thú……". Lúc này ngón tay hắn siết ống tay áo, hàm răng run rẩy, khép lại ánh mắt tràn ngập hận ý, "……. Ngươi là yêu thú, ngươi là người, cũng là yêu thú…… Ta không hiểu, phải nghiêm túc nhìn". Chu Nghiêu mệt mỏi lắc đầu, đột nhiên sắc mặt xanh mét nắm tay lại, "Loại yêu thú bại hoại ăn thân thể con người, ngay từ đầu liền không nên tồn tại!".

Nghe được lời nam hài nói năng lộn xộn, vẻ mặt Trầm Du ngưng đọng lại trong nháy mắt, trong tay y khẽ nhúc nhích —— thân kiếm để ngang đập ở xương vai nam hài, đánh hắn ngã xuống đất, nam nhân nhảy xuống chạc cây, chụp vai của nam hài, hài đồng bình thường luyện khí tầng một, đã có thiên phú phân biệt yêu thú.

Cũng lám khó hắn nhìn ra được……

—— Lại một trinh sát giả thức tỉnh rồi, chuyện này không liên quan y lắm.

"Ta không phải yêu thú". Trầm Du thu hồi cự kiếm, tùy ý bức ra một giọt máu tươi đầu ngón tay, nam hài không khỏi nhìn qua, nhìn chằm chằm giọt máu tươi nhìn như rất có linh tính này, nhan sắc đỏ tươi thập phần chói mắt, Trầm Du nhướn đuôi lông mày, "Chắc ngươi cũng biết, thú huyết là đen".

Chu Nghiêu giật mình, mặc dù nam hài mười ba tuổi này tới bây giờ còn chưa phản ứng lại, vì sao người này lại có thể không phải yêu thú, màu máu của y đích thật là đỏ tươi hơn nữa tràn ngập vị gỉ sắt, đây là thứ yêu thú không thể ngụy trang.

Nhưng mà……Ánh mắt hắn nhìn đến rõ ràng là……..

"Ngoài ra". Nam nhân xoay người thản nhiên nhắc nhở nói: "Tiểu tử, không cần lại nhìn vào

bên trong". Lại nhìn cẩn thận lão tử đánh ngươi. Y ý bảo nhà gỗ của tiểu âm chúc nhà mình ở, phóng đãng không câu nệ bỏ đi.

Chu Nghiêu co rúm lại một chút, hai tay che hai mắt của mình, một người nghiêng ngả lảo đảo chạy về căn phòng bốn người phân phối cho chính mình —— ba hài đồng khác đã ngủ say rồi, Chu Nghiêu nằm ở trên giường, đẩy mở cửa sổ bên cạnh người.

Sắc mặt hắn trắng bệch như cũ, chỉ cảm thấy ngoài cửa sổ trăng lạnh âm u, so với năm ấy cha mẹ rời đi còn muốn lạnh lẽo.

Bỗng nhiên, hắn dời mắt, ở mép giường phát hiện một quả trứng vỏ da, —— nói là trứng, cũng bất quá là có cái vỏ màu đen, thực tế quả trứng này tựa hồ bị gió phơi khô một tháng, nhăn nheo co chặt thành một đoàn.

Trứng đen *(hắc đản)* cô đơn, thật có chút giống chính mình.

Hận ý lúc trước giết yêu thú nhạt đi, Chu Nghiêu mím môi, ánh mắt nhu hòa một xíu, giơ tay xoa trứng vỏ da ở đầu ngón tay thô đỏ, hắc đản rung động một chút ở đầu ngón tay, theo vỏ trứng tràn ra ngoài rất nhiều dịch nước màu đen đặc.....

Chỉ là quả trứng phơi nắng, vì sao còn có thể có hơi nước chứ? Chu Nghiêu nghĩ đến giọt máu đầu ngón tay nam nhân cầm kiếm mới nãy, nhất thời trong lòng đại chấn *(rung động mạnh)*, hắn mở lớn miệng, yết hầu bị một cỗ lực lượng vô hình giam cầm, gian nan nuốt hô hấp, máu đen, đây sẽ không là, sẽ không là yêu..... Dịch nước màu đen giống như dây mây sinh trưởng tốt trong khoảnh khắc lan tràn toàn thân Chu Nghiêu, chất lỏng thô đen thẩm thấu sau sống lưng của hắn, tham nhập vào, con ngươi màu nâu của nam hài thoáng chốc ứ máu thành màu đỏ tươi, hắn tựa hồ đang giãy dụa gì đó, tia sáng trong mắt vụt sáng hai cái, lại rốt cục tĩnh mịch xuống.

Đồng tử biến thành đen đặc toàn bộ, không phân biệt được nhãn cầu.

"Nhân tộc trinh sát giả", hắc đản không tiếng động lóe ra ánh sáng đen, "Di lưu vô giá". Giống như đang đọc tin tức trong thân thể của nam hài, chất lỏng màu đen từng giọt từng giọt rót vào khối tiểu thân thể mười ba tuổi này.

***di lưu: người hay thứ còn sót lại**

"Giết chết hắn".

"Móng tay mềm mại, làn da, trở thành nhân tộc, bảo hộ, tân sinh *(sinh mạng mới)*. Hào quang của hắc đản dần dần tối lại, càng khác trạng thái bị hong gió, chân chính là một mảnh tĩnh mịch, đạo thanh âm kia đoạn đoạn lược qua trong đầu Chu Nghiêu, "Sẽ không bị phát hiện".

Trong không gian yên tĩnh, Chu Nghiêu cứng ngắc cúi đầu, động tác có chút không thuần thục nâng lên hắc đản co thành bằng ngón cái, đặt lên trái tim đập thình thịch, trợn tròn mắt gối lên trên giường mềm mại, nhìn trăng lạnh ẩn đi, một đường ánh sáng nhạt trên trời sáng lên tới đỉnh núi.

Hắn cố sức nhếch lên khóe miệng, lộ ra một cái độ cong nhìn thấy giống khóc hơn là cười, giơ bàn tay cao lên, ánh sáng mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào trên mái tóc mềm mại của hắn, trên mặt của hắn, trong ánh mắt tối đen của hắn, cùng lòng bàn tay hắn nâng lên.

Tựa hồ là lần đầu chạm đến độ ấm của ánh sáng, hắn ngiêng nghiêng đầu.

Cảm giác..... ấm áp.

.....

Sáng hôm sau, Lê Chanh phát hiện chính mình tuy rằng ngủ ngồi tu luyện, nhưng phương diện tinh thần vẫn thần thanh khí sảng như cũ bảo trì tới trạng thái tốt nhất, đánh răng dùng lược tùy ý chà đạp tóc ngắn, nghĩ nghĩ vẫn là trở về hiện đại, lại tới khi xuyên qua trên tay đã có thêm hai cái áo choàng màu đen, đẩy cửa ra, Lê Chanh nghiêng đầu ném cho nam nhân ngoài cửa dựa người dưới tàng cây hòe.

".....". Trầm Du dở khóc dở cười tiếp nhận áo choàng cùng mặt nạ Tôn Ngộ Không Tôn Ngộ Không, tiểu tiểu âm chúc manh tới tim đều tan chảy, "Ngươi làm cái gì vậy?".

"Đi đứng lên đương nhiên phải cẩn thận một chút". Lê Chanh nhét áo choàng vào trong túi vật, thúc giục nói: "Trước giấu y phục đi, xuống núi tìm chỗ không có ai lại thay".

"Được". Trầm Du trịnh trọng gấp áo choàng thành hình vuông, lại cẩn thận kẹp mặt nạ Tôn Ngộ Không ở trong đó, hai tay hợp lại, không chỉ có không có ném vào túi trữ vật, ngược lại ngược lại ngay ngay ngắn ngắn nhét vào trong ống tay áo.

Nam nhân ngón tay khẽ vuốt một chút ống tay áo, cảm động nửa ngày, ở trong ánh mắt co quắp của Lê Chanh, rốt cục nhịn không được giải thích nói: "Đây là lễ vật đàu tiên ngươi tặng ta".

Lê Chanh: "..... Phải không.....". Vì thế nếu hiện tại nói mặt nạ và áo choàng sau khi xong việc còn muốn thu về, có thể bị ai đó đánh một trận hay không?

Ngẫm lại vẫn là bỏ đi.

Trầm đại hiệp cười tới cực kỳ tươi đẹp, Lê Chanh thở dài.

"Ta đột nhiên cảm thấy có lẽ cùng ngươi xuống núi không phải một cái lựa chọn tốt lắm". Cậu cúi đầu tự nói, "Nhưng mà hiện tại nếu đã như vầy rồi, ta sẽ nhẫn nại một chút".

Vừa ngẩng đầu, chỉ thấy Trầm Du đã lấy cự kiếm ra rồi, chuồn chuồn lướt nước thân đứng thẳng ở trên mặt, vươn một bàn tay hướng về cậu —— khoảng cách hai mét cần lấy tay kéo hay sao, Lê Chanh mặt không chút thay đổi không nhìn bàn tay trước mắt, tự mình bước lớn chạy nhanh tới chỗ chuôi kiếm, chống tay một cái dùng sức liền đẹp trai nhảy lên.

"Đi thôi". Lê Chanh vỗ vỗ bờ vai của Trầm Du, nghĩ đến dù sao cũng là nhờ vả người ta làm việc, lễ phép nhất định phải làm đủ, vì thế ngại ngùng nói: "Trầm sư thúc lần này làm phiền ngươi..... A a a a a a ——".

Bầu trời Ngọc Hoàng tông một đạo đường thẳng màu vàng đáp xuống, trong hỏa đồng *(ống lửa)* phát ra hỏa đạn *(đạn lửa)*, sau đuôi kéo thật dài dấu vết, cùng với tiếng kêu thảm thiết, nhanh chóng biến mất ở trong tầm mắt tông môn đệ tử.

Sau khi xuống núi cả người Lê Chanh cũng không tốt lắm.

Bên ngoài phòng đấu giá Mãnh Long nghênh đón hai vị nhân ảnh của hai vị hắc y che mặt, thiếu niên đón khách của cánh cửa luyện khí tầng chín trợn tròn đôi mắt nhìn hai người xuyên qua cửa chính, lúc sau mới nhớ tới công tác của chính mình, "Thực xin lỗi hai vị, mời đưa ra thẻ khách quý".

Một người vóc người cao mặt nạ đầu khỉ vươn tay, lòng bàn tay trắng nõn hiện ra tấm thẻ máu đen khắc rồng, mặt nạ đầu heo mập khác còn tới gần tò mò nhìn thoáng qua, kiến thức tới cách ăn mặc thổ bức như vầy, thiếu niên đón khách cảm thấy chính mình ít nhất hẳn là cười ra tiếng, nhưng hắn cũng không có, ngược lại sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

***thổ bức: giả bộ quê mùa**

Bởi vì, người mặt nạ đầu khỉ vóc dáng cao kia, có một cái chớp mắt như vậy, đột nhiên ánh mắt bình tĩnh nhìn hắn một cái.

Lúc này không cố ý điều tra cũng nên hiểu rõ, nam nhân ăn mặc thổ bức này, nhất định là là một cao thủ phái thực lực có tu vi phải cao hơn rất nhiều so với chính mình.

Thiếu niên đón khách nơm nớp lo sợ thu hồi tầm mắt, rủ mắt cúi đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm chóp mũi.

36. Chương 36: Người Trái Đất Truyền Thống

Trên thảm đen khu trung ương cao quý của phòng đấu giá Mãnh Long xuất hiện hai đạo bóng người trong áo choàng đen, thân hình đi ở phía trước hơi nhỏ, dọc theo đường đi tò mò nhìn

trái nhìn phải, muội tử *(em gái)* sau cái bàn vừa nhìn thấy liền hiểu ra, vì thế trực tiếp ôn nhu nhắc nhở nói, "Đạo hữu, giám định vật phẩm đi bên trái, đi phòng đấu giá hướng bên phải".

"A là như vậy sao, cám ơn!". Nghĩ đến chính mình là muốn giám định vật phẩm, Lê Chanh đi hướng bên trái, xuyên qua một thông đạo được trang trí, rất dễ dàng gặp được nhân viên tương quan giám định vật phẩm.

Ngồi ở đối diện lão giả *(ông già)* giám định, Lê Chanh lấy một bình rượu xái ra từ trong túi trữ vật, vỏ ngoài bình thủy tinh in hoa đóng hộp giấy, tuy rằng tất nhiên chứa hàng bên trong, nhưng nếu như dưới tình huống không biết, bỗng vừa thấy vẫn là có chút đồ sộ.

Nhưng hiển nhiên loại đóng gói này không thích hợp thẩm mỹ quan của dị giới, lão giả định giá nhăn mày mắt nhìn bình thủy tinh, một tay mở nắp bình ra, cái mũi tới gần ngửi ngửi, sau đó rót một giọt vào miệng, nghiêm túc trầm ngâm một lát, sắc mặt lại ấm áp rất nhiều, "Mùi gay mũi, vào miệng lại hoàn toàn không thấy vị chát của thượng cổ linh chủng, ngược lại hiếm thấy".

Đâu chỉ là hiếm thấy, quả thực là xưa nay chưa từng có!

Thượng cổ linh chủng nấu chín không có linh khí, không quen sự khô khốc của thượng cổ linh chủng khó có thể nuốt xuống, nhưng mà chất lỏng trong bình thủy tinh này, dễ nhận thấy là thượng cổ linh chủng chế ra, tuy rằng hơi cay, vừa có linh khí lại sảng khoái.

Thứ mới lạ như vầy đặt ở phòng đấu giá, thật sự không có khả năng bán không được!

"Chỉ có một bình?". Lão giả giám định đóng kỹ nắp bình, hắn đương nhiên sẽ không cho rằng đối phương chỉ có một bình này, có thể đi vào phòng đấu giá ít nhất cũng là tu sĩ có chút tài sản, bán đấu giá được một hai viên linh thạch chỉ sợ là chướng mắt.

"Không, tại đây tôi có tổng cộng 50 thùng rượu xái". Lê Chanh lấy rượu xái ra từ trong túi trữ vật, năm mươi thùng rượu hiển nhiên chiếm diện tích không nhỏ, lão giả giám định phút chốc mắt sáng rực lên, trên mặt cũng treo vài phần tươi cười, "Chúng ta sẽ nhanh chóngvì ngài an bài bán đấu giá, mời thu thẻ treo tương ứng".

Lê Chanh nhét thẻ treo khắc chữ số "Năm mươi sáu" vào túi trữ vật, hai người liền đi theo nhân viên nội tràng đi hướng phòng đấu giá.

Lão giả giám định nghiêm túc ký hiệu tốt rượu xái, lúc này mới ngẩng đầu nhìn hướng bóng dáng của Lê Chanh, nhưng mà lúc này đây hắn lại nhăn mày, chưa từng phát hiện, mới vừa rồi vào cư nhiên là hai người. Cái nam nhân phía sau..... Thiếu niên ấy, lấy thực lực mới vừa đột phá luyện ý cảnh của hắn nhưng lại căn bản không cảm ứng được.

..... Nhân loại một khi đạt tới luyện phách cảnh *(cảnh giới luyện hồn)*, cùng thời kì luyện ý cảnh hoàn toàn là hai loại lực lượng, luyện xong hồn phách liền đủ để xưng là đại năng. Thực lực như thế, như thế nào sẽ tới phòng đấu giá nho nhỏ của Đại Tần quốc này?

Lão giả nghĩ không ra, nhưng cũng không dám phái người nhìn chằm chằm, nếu người nọ bị hành động của hắn chọc giận, với thực lực luyện phách cảnh của đối phương, đủ để san bằng cả phòng đấu giá.

Lê Chanh và Trầm Du bị an bài vào khu vực đại sảnh trung tâm nhất, không xem như vị trí rất tốt, thậm chí bốn phía đặc biệt ầm ĩ, nhưng mà dù sao cũng là dù sao cũng là địa phương miễn phí có được, Lê Chanh đã cực kỳ hài lòng.

Hai người mặc trường y như nhau, bên cạnh là nam nhân đầu trọc ngủ say, đoán chừng là chờ chán rồi, duỗi chân dài ngủ ở trong đám người, tiếng ngáy rung trời.

Người này mũi chân hơi chút nhếch lên, lúc đầu Lê Chanh nhìn liền cảm thấy có chút bất thường, không nghĩ nhiều lắm, sau đó mới phản ứng lại, tư thế như vậy rất dễ dàng làm cho người qua lại vấp té.

"A!". Đúng lúc này, có người há miệng kêu một tiếng, thanh âm hơi có vẻ lo lắng và hoảng sợ.

"Cẩn thận!". Theo sát trên đỉnh đầu của Lê Chanh đột nhiên bao phủ một bóng mờ, cậu liếc qua thấy là thiếu niên sắp sửa té ngã, phản xạ giơ tay đỡ người dậy, nhìn thấy thiếu niên áo choàng bạc chậm rãi đứng thẳng người dậy, yên lặng thở nhẹ ra: "Không sao chứ?".

"Cám ơn, ta thật sự là rất cảm ơn đạo hữu, nếu không phải vừa nãy ngươi giơ tay đỡ một cái phu nhân ta chỉ sợ liền phải té nhào rồi". Cách đó không xa người thanh niên bào phục màu xanh đi tới, như là mới vừa rồi cũng nhìn tới trường hợp này, sắc mặt tái nhợt vội vàng nói tiếng cám ơn đối Lê Chanh, thanh niên xoay người lại đỡ vòng eo của thiếu niên, hạ người xuống nghiêng đầu dán lỗ tai vào bụng của thiếu niên, "Không sao, không sao, hài tử cũng không sao".

Từ từ em em em bé? Này, đại thanh niên anh nhầm hả, thiếu niên bên cạnh anh thật sự không phải đàn ông à? Lê Chanh không tự chủ được mở to hai mắt nhìn về phía vòng eo của thiếu niên, không biết có phải tác dụng tâm lý hay không, phát hiện đích xác nhìn qua cực kỳ..... Mập mạp.

Lê Chanh: "....."

"Ta cho rằng thời gian đi mấy bước sẽ khôngcó chuyện gì, không nghĩ tới.....". Thiếu niên áo choàng bạc cũng nghĩ lại còn sợ vỗ vỗ ngực, đầu ngón tay sờ soạng dưới bụng, xoay người mỉm cười cảm kích đôi Lê Chanh: "Tiểu huynh đệ, vừa rồi thật sự là cám ơn ngươi".

Hắn giơ tay cởi xuống áo choàng, bên trong là một bộ bào phục nhạt màu rộng thùng thình, nhưng mà mất đi áo choàng che chắn, cái bụng nhô lên cao cao của thiếu niên cũng hiển lộ ra.

Cái loại độ cong tròn xoe này chính là thần mã?!

***Thần mã< > : từ này đọc là | shén mă| đồng âm với từ < > |shenme/shenma| nghĩa là 'cái gì'. Từ này rất được giới trẻ TQ ưa chuộng, một thời còn trở thành từ thông dụng nóng nhất trên mạng.**

Mịa nó, cậu còn có thể vui vẻ sống tiếp tại cái thế giới này sao!? Ánh mắt của Lê Chanh nhìn tới đều thẳng đứng, con ngươi cứng đơ của cậu một lúc lâu mới nhúc nhích, nuốt ngụm nước bọt, "Bụng của ngươi.....".

"Đã tám tháng rồi, qua đoạn thời gian nữa liền phải sinh rồi". Trên mặt thiếu niên tản ra ánh sáng chói lóa của mẫu tính *(người mẹ)*, ngón tay để tại bụng, nhìn ra được hắn bụng lớn khệ nệ ngồi ở ghế mềm có chút không thoải mái, chống cánh tay thay đổi cái tư thế, nhưng trong đôi mắt vẫn là mang theo ý cười, "Đây là hài tử đầu tiên của chúng ta". Nói xong, thanh niên bên cạnh hắn liền cầm chặt bàn tay hắn, thiếu niên xoay qua đối mắt cùng thanh niên, hạnh phúc cười nhạt.

Lê Chanh há miệng, kinh hãi cảm thấy tay của mình cũng bị một bàn tay lớn khác cầm —— cậu hung ác quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt tươi cười kia của Trầm đại hiệp, cũng không biết nghĩ tới cái gì, sắc mặt của Lê Chanh nhất thời rút đi huyết sắc, làn da dưới mặt bạ Bát Giới cứng như xác chết xanh trắng lẫn lộn.

Nhìn thấy ánh mắt đột nhiên thay đổi của thiếu niên, Trầm Du kinh hãi, sờ sờ cái đầu ngốc của Lê Chanh: "Ngươi làm sao vậy? Sinh bệnh?". Y còn chưa bao giờ biết, tu sĩ cũng sẽ sinh bệnh sao? A, khả năng thân thể luyện khí cảnh của tiểu âm chúc vẫn còn yếu một chút.

Lê Chanh gỡ ngón tay Trầm Du ra, lấy một loại ánh mắt lạnh lùng xa lạ nhìn chăm chú một cái.

Trầm Du: "....."

Lê Chanh dời mắt, toàn thân vô lực tựa vào đệm mềm sau chỗ tựa lưng, đàn ông cũng có thể sinh con? Đừng tưởng rằng cậu không học qua kiến thức sinh lí, đàn ông không có tử cung làm sao sinh con? Đừng nói giỡn!

Tựa hồ cảm ứng được Lê Chanh chú ý tới hài tử của chính mình, bên môi thiếu niên mang thai chứa một mạt ý cười, nói: "Tiểu huynh đệ, ngươi cũng thích tiểu hài tử sao?".

"Thích hài tử của nhà người ta.....".

"Trước kia ta cũng cảm thấy như vậy". Thiếu niên vỗ vỗ tay Lê Chanh, trong mắt hơi có hoài niệm, tiếp tục cổ vũ nói: "Nhưng hiện tại ngẫm lại, có một cốt nhục thân sinh, như thế nào đều cảm thấy muốn tan chảy. Kỳ thật chính mình sinh một đứa cũng rất tốt a".

"Vẫn là không cần……".

"Tới lúc đó ngươi liền sẽ hiểu được". Thiếu niên ám chỉ nhìn Trầm Du, "Các ngươi cũng là cái loại quan hệ này đi, xem ra y đối với ngươi tốt lắm nga". Dứt lời, tầm mắt hắn liền nhìn qua trầm Du, ấm ấp nói: "Tiểu huynh đệ chúng ta tốt như vậy, hy vọng ngươi có thể quý trọng người trước mắt".

"Ta sẽ". Trầm Du trịnh trọng gật đầu, giống như đang làm một cái hứa hẹn —— cho dù tấm mặt nạ Tôn Ngộ Không kia đeo trên mặt cũng không có chút sắc thái vui đùa gì.

Bán đấu giá tiếp theo Lê Chanh không có tâm tư ngắm lắm, nhưng thật ra một tấm da thú cáo bạc trong đó làm cho cậu ấn xuống, độ cứng rắn da cáo bạc không mạnh, không thích hợp làm y phục phòng ngự, cho nên không có mấy người kêu giá. Lê Chanh lại cảm thấy bộ lông hơi hơi ánh bạc trên da cáo làm cho cả tấm da có vẻ cực kì bắt mắt, ngẫm lại hiện đại áo khoác da cáo treo trong tủ kính giá cả xa xỉ, nếu mua được cần phải quay về hiện đại bán đi ước chừng sẽ là một món thu nhập lớn.

Năm mươi thùng rượu xái chia từng đám bán đi, đối với xuất hiện của sự vật mới lạ, nhóm tu sĩ đều rất có hưng trí, không có thể mua được còn hơi có tiếc nuối, cảm giác kêu giá cao có chút không đáng giá, thượng cổ linh chủng trên chợ đêm cũng chỉ là một viên linh thạch hạ phẩm, biến thành một bình chất lỏng liền phải ba bốn mươi viên linh thạch hạ phẩm, thật là có chút mắc *(đắt)*, nhưng nếu thật không mua được, lại sẽ cảm thấy tiếc nuối, nghe nói nước này tên là "Rượu xái", hương vị vẫn là không tồi.

Giao phần trăm trích cho phòng đấu giá, Lê Chanh thu được 1992 viên linh thạch hạ phẩm, tính tương đương chính là 19 viên linh thạch trung phẩm và 92 viên linh thạch hạ phẩm, trừ đi số tiền mua da cáo bạc, còn lại chính là mười viên linh thạch trung phẩm.

Đối với một tu sĩ luyện khí kì mà nói, mười viên linh thạch trung phẩm đã xem như một số tiền lớn rồi.

Nhưng mà trong lòng Lê Chanh lại không có cảm giác vui sướng lắm, từ sau lúc bị trạng thái của thiếu niên mang thai cuốn hút, da thú tuyệt vời không có cứu vãn cậu, linh thạch óng ánh không có cứu vãn cậu.

……..

…….. Có thể dư ra cái tử cung hay không?!

Lê Chanh nằm ở trên giường gãi gãi bụng, một cái ý niệm trong đầu giống như chồi non rất nhanh nở hoa kết trái, ngay cả tu luyện phi thăng đều có, có thêm một cái tử cung cũng! Không! Là! Không! Có! Khả! Năng! Nha!

Cậu có cần phải đi làm một chút kiểm tra toàn thân, dùng chứng minh chính mình vẫn là người trái đất truyền thống.

37. Chương 37: Đồng Tẩu Vô Khi

Đồng tẩu vô khi: không lừa dối trẻ thơ và người già cả

Ít nhất không cần phải là.....Phải gả làm vợ người ta.

Lại càng không cần phải là..... Tương lai đàn ông sẽ sinh con cho đàn ông! ——Cái này vừa nghĩ tới liền cảm thấy eo mỏi lưng đau tứ chi bủn rủn thở không ra hơi rồi, được không.

Lo sợ bất an cuộn người ngủ một giấc, sáng sớm hôm sau, không đợi mặt trời hoàn toàn ló ra Lê Chanh liền thẳng tiến hiện đại, ngoài ra da thú nào đó mua được từ đấu giá hội cũng đều bị nhét vào trong túi trữ vật.

Hiện đại vẫn là thời tiết đêm khuya có chút chuyển lạnh.

Ngọn đèn trong sân đã tắt. Bóng cây cao lớn giống người canh phòng kiên định buông xuống ở ngoài cửa sổ, liếc phía dưới không thấy bóng người, lại ẩn ẩn có tàn thuốc chợt lóe chợt tắt, trong tối mịt châm đốm lửa đánh tan trống vắng trong sân thành mảng.

Lê Chanh cách thủy tinh kinh ngạc nhìn nhìn.

Cho dù rốt cục tiến vào phấn đấu của điểm ban đầu, lòng mang tràn đầy nhiệt huyết phải làm tới tốt nhất, nhưng mà muốn tiếp tục thêm..... Cho dù có người nhà ủng hộ, anh rể cũng là sẽ mệt mỏi, hơn nữa tài chính trong tay cũng không đủ, ở trong xã hội thật là ngàn khó vạn khó.

Nhưng mà, tài chính.

Cậu híp híp mắt, mâu quang dưới lông mi lóe lên. Cẩn thận kéo rèm cửa lại, xoay người đi tới bên giường, ngón tay Lê Chanh vuốt bên hông một cái liền mang ra hơn mười tấm da cáo bạc, màu bạc rực rỡ ở dưới ngọn đèn sưởi ấm cực kỳ chói lóa. Cậu vân vê tấm da cáo bạc, ngón tay qua lại trên bộ lông màu bạc sáng lấp lánh, chỉ cảm thấy một cỗ mềm mại truyền tới đầu ngón tay.

—— hiện giờ đã gần ngay trước mắt.

Nằm sấp trên cái ổ nhỏ mềm mại, Xám Nhỏ mở mắt ra, đồng tử màu xanh biếc thăm thẳm dừng ở giữa tấm da thú lớn trên giường, ẩn ẩn từ trong đó ngửi được một cỗ uy áp vô hình, uy áp thuộc loại đẳng cấp cao.

Vật thể uy hiếp khổng lồ.

Đánh không lại.

Mèo lông ngắn xù lông đột nhiên run rẩy meo meo một tiếng, nơm nớp lo sợ co thành đoàn thịt. Bên tai Lê Chanh nghe được thanh âm, đi tới góc tường nâng mặt mèo lên liếc nhìn nó một cái, bàn tay xoa xao đầu của nó.

Xám Nhỏ ưỡn mặt mèo, trúc trắc dùng đầu lưỡi hồng nhạt liếm liếm ngón tay xoa lông của đối phương, linh khí quanh thân thiếu niên tản mạn, hương vị đầu ngón tay tản ra không quá ngọt ngấy.

Sẩm tối hôm sau, một cửa tiệm mới tinh lặng yên không một tiếng động xuất hiện trên Taobao, dễ nhận thấy chủ tiệm không biết làm ăn, ngay cả phần tuyên truyền đều không có, hàng hóa trong tiệm chỉ có trưng bày một vật phẩm chung, da cáo bạc, mỗi tấm bán giá đúng mười vạn, bán lẻ một khúc da lông một vạn.

Ngẫu nhiên có một hai người thông qua tìm kiếm da cáo nhấn vào, thấy rõ giá của thương phẩm cũng là trực tiếp tắt đi, bĩu môi, cửa tiệm không có uy tín và lượng tiêu thụ gì, không biết là da lông gì đâu, giống bọn họ loại người gia cảnh bình thường căn bản không dám mua, không chịu nổi nếu bị thiệt hại, sợ bị lừa.

Vì thế..... Xác định là mua online? Hiện vật không sờ được, mắc như vậy sẽ có người mua??

Hơn nữa loại da cáo này giống như còn chưa trải qua hậu kỳ gia công thành áo khoác, quả thực là đắt tiền vô cùng.

La Giai là con gái của giám đốc của một công ty trên thị trường, năm nay đại học mới vừa nghỉ hè cô thực tập tại công ty của cha cô, có lẽ là người chung quanh biết thân phận của cô, cư nhiên chia đi đại lượng công tác, chỉ còn một cái nhiệm vụ vào sổ tin tức sản phẩm. La Giai nghiêm túc nhập văn tự trên văn bản vào bảng biểu, thời gian nghỉ ngơi tự rót một ly cà phê cho mình, ngón tay đã nhấn mở một trang của Taobao.

Update trang này đúng là ngày hôm qua chính mình tìm kiếm nguyên liệu da cáo.

Lúc đó cô nhìn một nửa, phát hiện không phải buôn bán áo khoác da cáo thì chính là một ít vật phẩm lông thỏ đăng lên cho đủ số, xem ra số lượng tiêu thụ nhiều nhất vẫn là thành phẩm..... Có lẽ Taobao căn bản không có nguyên liệu da cáo, còn không bằng nhờ bạn bè hỏi thăm một chút số điện thoại của xưởng da cáo, chính mình đi đặt mua một tấm.

Không chút để ý kéo xuống xem, một ly cà phê rất nhanh thấy đáy, La Giai ấn mi tâm, đầu ngón tay chạm vào một khung hình, trang web nhanh chóng hiện ra hình ảnh của vật phẩm, ngón tay treo ở giữa không trung của La Giai dừng lại, ánh mắt không khỏi cẩn thận đánh giá tấm hình này.

Khác biệt cùng mọi khi thường thấy, da cáo bạc bình thường là ánh màu xám, mà tấm trên hình này cũng lóe sáng, thật sự phát sáng nha.

..... Đây là da cáo?

Còn là da cáo bạc? Như thế nào có thể, cho dù là da cáo cũng không làm được lóe sáng lấp lánh, bà mịa, con cáo thực sự như vầy, nói không chừng cũng sắp tu luyện thành tinh rồi? Vậy mà anh ta cũng dám lột da?

Chủ quán anh sao lại tỉnh bơ như vậy? Lừa gạt hơi quá rồi đó!

La Giai nhàn nhã nhìn thoáng qua, ánh mắt dừng một chút ở chữ cả tấm da hoàn chỉnh, là một tấm da cáo hoàn chỉnh sao? La Giai quay đầu lại nhìn tấm hình giới thiệu kia, phát hiện quả nhiên là một tấm da cáo hoàn chỉnh, bộ lông lóe sáng, bất quá nhìn ra đã bị xử lý sơ cấp qua, sẽ không quá mức máu me, căn cứ vào răng nanh bén nhọn lộ ra ngoài lại vẫn có thể nhìn ra được, động vật chết rồi trong hình mang theo một cỗ hơi thở đến từ hoang dã.

Chẳng lẽ chính là thật.....

La Giai cảm thấy suy nghĩ của chính mình cực kỳ tức cười, lại nhịn không được muốn biết thật giả của da cáo.

Mua hàng trong Taobao là có thể thông qua số Vượng Tín* hỏi tin tức cùng chủ tiệm, cô tìm được số mức số Vượng Tín của chủ tiệm, là cái tên Vượng Tín "Chuyên bán da cáo hàng thật giá thật đồng tẩu vô khi " cực kỳ phù hợp cùng tên tiệm Cửa tiệm chuyên bán da cáo bạc

La Giai nhấn mở khung chat gửi vật phẩm liên tiếp cho đối phương, sau đó bắt đầu chat bằng di động.

Ni La Phù : thân, online chứ?

Chuyên bán da cáo bạc hàng thật giá thật thật đồng tẩu vô khi : xin chào.

Ni La Phù : xin chào, chủ tiệm à, tôi xem hình anh đăng lên, tôi muốn hỏi một chút, còn có hình chụp các góc độ khác không?

Chuyên bán da cáo bạc hàng thật giá thật thật đồng tẩu vô khi : còn, chờ chút.

Nói là chờ, kỳ thật rất nhanh liền có hình ảnh thông qua khung chat gửi qua, La Giai nhìn chằm chằm bông cúc nhỏ bởi vì nhận hình ảnh mà không ngừng chuyển động, không khỏi nhẹ giọng nói thầm, nhìn qua thật đúng là như là làm buôn bán nghiêm chỉnh, nói gửi liền gửi.

Chuyên bán da cáo bạc hàng thật giá thật thật đồng tẩu vô khi : [Hình ảnh]→hình chi tiết cái đuôi lớn, Chuyên bán da cáo bạc hàng thật giá thật thật đồng tẩu vô khi : [hình ảnh]→hình chi tiết móng vuốt, Chuyên bán da cáo bạc hàng thật giá thật thật đồng tẩu vô khi : [hình ảnh]→hình nhìn ngang, ;[hình ảnh]→đặt vuông góc, hình ảnh]→hình mặt trái

Ni La Phù : .....OK, như vậy là đủ rồi.

Nhìn da lông lóe sáng trong hình, La Giai bất ngờ sâu sắc, chẳng qua bảo vị chủ tiệm này gửi chút hình ảnh bình thường, loại yêu cầu này sẽ rất khó sao???

Ni La Phù : ..... Nhìn qua rất xinh đẹp, nhưng mà có Photoshop quá hay không?

Chuyên bán da cáo bạc hàng thật giá thật thật đồng tẩu vô khi : Photoshop?

Ni La Phù : Chính là tôi cần một ít hình ảnh không qua chế tác hậu kỳ, mà không phải giống như bây giờ, lông phát sáng như vầy.....Chủ tiệm anh đây là làm buôn bán cái này, anh hẳn là biết không có con cáo nào sẽ toàn thân phát sáng.

Chuyên bán da cáo bạc hàng thật giá thật thật đồng tẩu vô khi : Có, chính là chỗ tôi nè.

Ni La Phù : .....

Lê Chanh rút cổng cắm, thầm nghĩ may mắn trước đó trong di động lưu nhiều hình chụp da cáo bạc, không nghĩ tới mới vừa mở tiệm liền có khách hàng tới cửa, thật sự là nhanh chóng —— nhìn đối phương phát tới im lặng tuyệt đối dài sòng sọc, Lê Chanh nghiêm túc suy nghĩ màu của da lông.

Kỳ thật cũng không xem như đang phát sáng.

Chuyên bán da cáo bạc hàng thật giá thật thật đồng tẩu vô khi : Ừm, nhưng mà cũng không phải đang phát sáng, chỉ là màu sắc nhìn qua cực kỳ sáng, nếu lúc cáo bạc còn sống, chạy tới chạy lui giống trái bóng nhung lớn màu bạc.

Ni La Phù : Ha hả.....

Trái bóng nhung lớn màu bạc và vân vân, thật đáng yêu, còn có thể vui vẻ giao dịch hay không?

Ni La Phù : bỏ đi, nhìn lông da cáo của anh dày dặn, mỹ cảm tổng thể cũng không có bị phá hỏng, hẳn là món đồ không tồi, tôi mua trước một tấm, nếu không hài lòng, có thể trả hàng hay không?

Chuyên bán da cáo bạc hàng thật giá thật thật đồng tẩu vô khi : được, dưới tình huống không bị hư tổn, có thể trả hàng.

La Giai lại rất có thiện cảm đối thái độ buôn bán của chủ tiệm, vì thế lưu lại tấm hình cuối này, mua da cáo thông qua di động, hơn nữa thống nhất thời gian gửi tiền vào tài khoản, xài năm vạn tệ từ thẻ, đối với La Giai mà nói bất quá chín trâu mất cọng lông *(nhỏ nhặt, không đáng kể)*, hiện tại cô chỉ hy vọng da cáo đúng như hình ảnh vốn có của đối phương, là hoàn chỉnh.

Mua được tấm da trước thời hạn, như vậy lúc mùa đông có thể tự tay may một cái áo khoác cho mẹ. Đây chính là tiền tài không mua được.

La Giai nằm ngã vào ghế da suy nghĩ một chút đều cảm thấy vui vẻ, trên khóe môi cô cong lên, trên mặt mờ hồ lộ ra hai cái má lúm đồng tiền nhỏ.

Cùng lúc đó, bên ngoài 50 mét ngõ nhỏ ẩm ướt ở "Chắp cánh bay khỏi lưới" tại phía Tây Bắc thành phố Vĩnh An, trước bàn máy tính di động reng reng vang một tiếng, báo có tin nhắn, Lê Chanh tò mò mở tin nhắn ra, bên trên là tin tức nhắc nhở lịch sử của một cái mua bán trong Taobao.

Lê Chanh update trang web, nhấn mở hậu trường cửa tiệm, quả nhiên thấy đơn hàng đầu tiên lẳng lặng nằm trong giỏ hàng, cậu xem tin tức, đại não bay nhanh đọc nội dung đơn đặt hàng.

—— trạng thái giao dịch: chưa giao hàng.

—— số tiền giao dịch: 50.000 tệ

—— người giao dịch: (Ni La Phù) La Giai

—— địa chỉ nhận hàng: .....xxx số xx.....

Ở hiện đại xa xa Lê Chanh vui sướng vì món đầu tiên buôn bán trong Taobao, hơn nữa làm không biết mệt từ trên mạng tìm nhà chuyển phát nhanh, nhưng mà Ngọc Hoàng Tông biên giới Đại Tấn, thật là lại một lần nữa bị làm tập kích.

Lúc này đây xui xẻo vẫn là ngoại môn đệ tử, cùng người của tông môn khác, sáu chết một bị thương.

Bởi vì tông chủ bị thiên ngoại quang sát diệt, linh hồn nháy mắt vỡ thành mảnh nhỏ tiêu tán ở trong đất trời, Ngọc Hoàng tông dần dần hiện ra dấu hiệu suy thoái. Tuy rằng tông chủ tiến giai là lúc cuối cùng xử lý đế chế yêu tộc của Thập Vạn Đại Sơn biên giới Đại Tần, trong trường hợp đó dân chúng trong lòng kính yêu, tông môn khác lại bắt đầu rục rịch.

Vị trí đệ nhất *(thứ nhất, hạng nhất)*, từ trước đến nay đều là cuộc đua của chúng sinh.

"Thật ngại, đi ngang qua nhìn thấy bên ngoài tông môn luôn luôn nhiều bóng người lén lút thế này, bản nhân *(tôi)* liền nhịn không được phải ra tay, đừng trách, đừng trách". Minh Viễn treo một mạt ý cười trong trẻo nhưng lạnh lùng, ngón tay từ trên cổ trắng nõn của thanh niên dời đi, hai gò má của đối phương đã phát xanh đen rồi, hai mắt trợn ngược, hơi thở đã tuyệt *(hết).*

Thanh niên bạch y *(áo trắng)* cứng ngắc đổ xuống mặt đất, chấn động, trong cổ họng ừng ực phun ra ngụm lớn máu tươi.

"Đám ngu xuẩn này.....".

"Biết rõ cho dù tông chủ không còn, Ngọc Hoàng tông nhưng vẫn còn có thực lực của đại tông đệ nhất, không phải người bên ngoài có thể tơ tưởng tới?". Minh Viễn phủi phủi ống tay áo, nhíu mày, "Từ trước đến nay Ngọc hoàng giao thiện (thân quen) cùng hoàng thất Đại Tần, tông môn khác danh bất chính ngôn bất thuận không đáng để lo sợ, chỉ sợ là yêu đế chết rồi, trong lòng bọn họ không có cố kỵ *(kiêng dè, lo lắng)*, liền muốn kết thành đồng minh lật đổ Đại Tần..... Cũng không phải không có khả năng".

Hư ảnh kiếm vàng trong tay Trầm Du điểm tại trước người tu sĩ bạch y, chỉ một lát liền phá diệt đan điền hắn thành sương máu, lúc này đây đối phương sau khi trúng chiêu lập tức mất mạng, nga cả âm thanh cũng chưa tả=ừng phát ra.

"Chỉ là một đám tiểu bối trộm đạo, cần gì phải sợ".

Ánh mắt Trầm Du ẩn ẩn dừng ở đỉnh núi của ngoại môn đệ tử cách đó không xa, người vốn ở tại trong nhà gỗ lại trộm chạy đi, hai hôm nay tức phụ..... Luôn luôn có chút bất thường. Nhưng chân chính muốn nói bất thường ở đâu, y lại không nói được.

Chỉ cảm thấy hơn một tầng ngăn cách khó hiểu.

Nam nhân đứng ở tại chỗ tim đạp loạn một chút, đi nhanh vượt qua thi thể thám tử của tông môn khác phái tới —— cho dù như thế nào, chỉ cần tương lai đối phương có một ngày có thể nhận ra..... Tâm ý của y

***Vượng Tín (nguyên văn): một sản phẩm của tập đoàn Alibaba giống như Zalo của Việt Nam mình í**

Tính năng: mua bán, thông báo từ hệ thống Taobao, chat, gọi điện thoại.....

– Mua bán: bạn có thể xem tất cả các đơn đặt hàng về giao dịch Taobao, vì vậy bạn có thể xem lại lịch sử mua hàng, và bạn có thể xem chi tiết giao dịch, cửa tiệm, và người bán để giao tiếp và các vấn đề thương mại.

38. Chương 38: Cửa Tiệm Chuyên Bán Da Cáo

Đi ra từ công ty chuyển phát nhanh, Lê Chanh không có lại lên mạng, bởi vì ngoại trừ người đầu tiên sau khi xem rất nhiều hình chụp sảng khoái chuyển khoản, khách khác tới hỏi đều là một bộ giọng điệu cực kỳ không tin.

Dù sao chính là phương diện trao đổi chữ nghĩa, nếu đối phương không tin, nói nhiều nữa cũng vô dụng.

Ít nhất cáo bạc trưởng thành như vậy cậu từ nhỏ tới lớn cơ hồ chưa từng gặp qua, đại khái là sinh vật độc nhất của Đại Châu giới —— mặc dù bộ dạng tương tự cáo bạc trên địa cầu, nhưng bất kể là hình thể siêu lớn, hay là bộ lông dày đặc mỹ lệ.....

..... Đều có loại thị cảm phong tình của dị tộc.

Năm ngày sau.

Nếu không phải nhân viên chuyển phát nhanh sáng sớm gọi điện thoại tới, chỉ sợ La Giai đã quên da cáo bạc mấy ngày trước mình còn tâm tâm niệm niệm, bởi vì ngày thứ ba sau khi gởi đơn đặt hàng, một người bạn trong nhà làm buôn bán da lông liền trực tiếp gởi một tấm da cáo bạc mới nhất tới cho cô, không chỉ là da lông nguyên vẹn, thậm chí màu lông cũng là cực kỳ xinh đẹp, tại trong tay của người làm ăn, định giá ban đầu cũng không ít hơn mười vạn.

La Giai rất kinh hỉ, cũng liền hoàn toàn quên mất đơn đặt hàng trên Taobao —— thẳng tới hôm nay nhận được điện thoại gọi tới của nhân viên chuyển phát nhanh, "Xin chào, là La Giai phải không, tôi có chuyển phát nhanh của cô, xin để bảo vệ cho tôi qua".

"Chuyển phát nhanh của tôi? Chờ một chút tôi xem xem.....". La Giai kinh nghi *(ngạc nhiên + nghi ngờ)* mở Taobao ra, quả nhiên thấy một món hàng nằm trong giỏ hàng chờ nhận hàng, nghĩ tới một tấm da cáo bạc khác trong nhà mình, bất giác vẻ mặt hắc tuyến, ".....Hay rồi.....".

Thật muốn che mặt.

Không nghĩ tới nhất thời tâm huyết dâng trào cư nhiên được tới hai tấm da cáo, nhưng mà thực tế, cô chỉ cần làm một cái áo khoác da cáo cho mẹ là được rồi —— vì thế trong hai tấm da cáo, luôn luôn có một tấm phải bỏ đi.

La Giai tin tưởng, nếu muốn bàn về độ dày và độ sáng của bộ lông, sẽ không có tấm da cáo nào tốt hơn so với tấm bạn cô đưa tới, cho nên kiện hàng của chủ tiệm gửi tới, cuối cùng khẳng định vẫn phải gửi trở về.

Tuy rằng chủ tiệm của tiệm chuyên bán da cáo ..... Tổng thể mà nói, thái độ vẫn là không tồi, đáng tiếc cô đã có lựa chọn rất tốt rồi.

Ôm tâm lý như vậy, La Giai không có bao nhiêu tâm tình chờ mong đối nhân viên chuyển phát nhanh, ngược lại là hơi có chút áy náy, nếu đã quyết định vứt bỏ, tối đa tự mình bỏ bưu phí vận chuyển trở về.

La Giai cảm thấy chủ ý của mình rất tốt, liền chờ ở cửa, quả nhiên nhìn tới một chàng trai chuyển phát nhanh kê cái hộp ở cửa, cô nhanh chóng ký tên, đưa vận đơn cho đối phương, ngoài ra lấy ra một trăm nhân dân tệ, "Làm phiền cậu, lại giúp tôi gửi cái này ngược về".

"Gửi ngược về?". Chàng trai chuyển phát nhanh sợ run một chút, mắt nhìn nhãn tên trên cái hộp, kinh ngạc ngẩng đầu, "Nhưng mà, cô La, cô xác định không mở ra nhìn xem sao?". Nghĩ tới chính mình có thể là vượt qua, gã ngượng ngùng sờ sờ đầu, dù sao vẫn là người trẻ tuổi, đi vào biệt thự nguy nga lộng lẫy như vậy vẫn là hơi có chút mất tự nhiên, sắc mặt gã đỏ một lát, thấp giọng nói: "Có thể tôi có chút dong dài, nhưng mà..... Bởi vì trong nhà mẹ tôi cũng là làm kinh doanh trên Taobao, cảm giác..... Đóng gói của cái hộp rất dụng tâm.....".

Không phải người làm ăn, liền vĩnh viễn không biết vất vả của việc buôn bán, nhất là một ít buôn bán nhỏ, đầu tiên bởi vì nguyên nhân khuyết thiếu nhân lực, tạo thành kết quả chính là chủ tiệm cực kỳ mệt mỏi.

Ngón tay duỗi qua của La Giai dừng lại, ánh mắt nhìn về phía hộp giấy nằm ở ngoài cửa —— cũng không phải hộp giấy in nhãn hiệu thương phẩm, nhìn qua cực kỳ bình thường, nhưng mà chính là một cái hộp giấy màu nâu nhạt bình thường lại được người ta cẩn thận dùng băng dính trong suốt dán kỹ từ mép hộp, hơn nữa cực kỳ toàn diện dán hai lớp sáu góc hộp, che kín, cho dù là La Giai cũng không thể không toát mồ hôi, loại phương thức niêm phong này cũng không phải công ty chuyển phát nhanh làm, xem ra chủ tiệm quả thật là.....Rất cẩn thận.

"Mặc kệ có thích hay không, vẫn là mở ra xem mới tốt, ít nhất sẽ không làm cho tấm lòng của đối phương uổng phí". La Giai nghĩ như vậy, ý bảo chàng trai chuyển phát nhanh chờ một chút, chính mình tìm thùng dụng cụ lấy ra một con dao nhỏ, từ trên khe hở của hợp giấy rọc ra.

Theo tiếng rẹt rẹt liên tục bên tai, băng dính rốt cục theo đó đứt ra, La Giai đối với không khí hít sâu một hơi, ngón tay xé túi nhựa bao bên ngoài, túm vật phẩm bên trong ra, nhất thời

một đạo ánh sáng bạc chói lọi từ trong hộp giấy mộc mạc xuyên qua mà ra, đuôi cáo khổng lồ tưởng chừng bao cả thân thể lại, ở dưới lộ ra cái mõm nhọn nhọn, ẩn giấu bàn chân móng vuốt sắc bén, trong cả gói to sáng thành màu bạc.....

Giống như bôi bột dạ quang.

".....". La Giai lặng im một hồi nhìn vật phẩm trong túi nhựa, hiện tại ý tưởng duy nhất của cô chính là —— hình ảnh chủ tiệm gửi tới cũng không phải giả nha! Đây vô cùng chân thật.....

Chàng trai chuyển phát nhanh: ".....!!". Chàng trai chuyển phát nhanh cũng cứng người một chút, ánh mắt tạm dừng một chút trên tấm da cáo nhìn qua cực kỳ đắt tiền, hơi liếc nhìn biệt thự tráng lệ bên trong cánh cửa, cũng đúng, dù sao cũng là kẻ có tiền mà, mua đồ liền khác biệt.

Chàng trai chuyển phát nhanh do dự hỏi thử: "..... Như vậy tôi gửi ngược về cho cô?".

"Chờ một chút". La Giai rốt cục lên tiếng ngăn cản, xấu hổ nói: "Bỏ đi, không cần". Cô chỉ chỉ tấm da cáo, ngón tay di di một lúc lâu trên túi nhựa trong suốt, "Tôi giữ lại nghiên cứu một chút".

Là nghiên cứu thật.

Mắt thấy chàng trai chuyển phát nhanh từ ngoài cửa rời đi, La Giai nhíu mày gọi một dãy số quen thuộc, dù sao cũng phải có một phương thức chứng minh, khiến cô tin tưởng đựng trong hộp này chính là con cáo chân chính, mà không phải sản phẩm mô phỏng cao cấp.

Một giờ sau, di động của Lê Chanh "Đinh" Một tiếng nhảy ra một tin nhắn, "Đơn đặt hàng Taobao nhắc nhở: người mua Ni La Phù xác nhận nhận hàng, năm vạn tệ đã đổ vào tài khoản của ngài, xin chú ý kiểm tra và nhận".

Cùng lúc đó, hàng hóa duy nhất trên giá hàng của tiệm chuyên bán da cáo , đột nhiên dư ra một cái khen ngợi năm sao —— ni la phù : nhận được da cáo thật sự là kinh hỉ, vốn cho rằng chênh lệch của đồ thật và hình chụp sẽ có chút lớn, nhưng mà nhìn tới đồ thật mới phát hiện, da cáo của chủ tiệm cư nhiên giống như đúc cùng trên hình ảnh, sau đó tôi tìm người nhìn giùm một chút, phát hiện da cáo tất cả đều là hàng thật, cả tấm da không có tổn hại gì, da lông của cái đầu, cái đuôi và tứ chi đều bảo tồn cực kỳ đầy đủ, cho dù treo trong nhà làm trang sức đều cực kỳ xinh đẹp. Nói một chút này, lần này sau khi bình luận chính là muốn mua thêm hai tấm, lúc trước mua là vì tự tay làm cái áo khoác da cáo cho mẹ, nhưng mà hiện tại nhìn tới thương phẩm xinh đẹp giá rẻ như vầy, lòng thích sưu tầm của mình lại rục rịch chộn rộn!

Ngay sau đó trong mấy phút, trong di động liên tục xuất hiện âm báo tin nhắn, tất cả đều là tin tức của đơn đặt hàng, có một là đơn đặt hàng của ni la phù mua hai tấm da cáo, ba đơn

đặt hàng còn lại phân biệt là mua hai tấm, cuối cùng một người cư nhiên trực tiếp gọi điện thoại tới.

Là một giọng nữ xa lạ, hơn nữa mở miệng liền hỏi Lê Chanh có phải là chủ tiệm của tiệm chuyên bán da cáo hay không?

"Đúng vậy, tôi là chủ tiệm".

Thanh âm du dương của thiếu niên theo trong microphone truyền ra, nghe lên tuổi không lớn, chứng minh đối phương không chỉ là thiếu niên, còn có thể là một thiếu niên cực kỳ trẻ tuổi, nhận ra điều này khiến Thang Hàm Linh hơi chút ngẩn ra, sau đó cô nhanh chóng khôi phục vẻ mặt bình tĩnh vốn có,"Xin chào, bạn của tôi từng mua da cáo bạc ở quý tiệm, hiện tại tôi đang xem xét tấm da cáo bạc này, phát hiện phẩm chất cực kỳ tốt, có thể mạo muội hỏi một chút điện thoại của nguyên xưởng không?".

Dù sao cũng là mua tới từ Đại Châu giới, vấn đề lai lịch đích xác khó mà nói.....Lê Chanh nghĩ nghĩ, vẫn là tiếc nuối nói: "Thật có lỗi, bởi vì một ít nguyên nhân đặc thù, nguyên xưởng cần tôi giữ bí mật việc này, nhưng mà lai lịch của da cáo cực kỳ hợp pháp, trải qua kiểm tra rồi, điểm ấy bạn cô có thể yên tâm".

"Không thể liên hệ nguyên xưởng cũng không sao", giọng nữ trong microphone không nhanh không chậm nói: "Thật ra là trong công ty chúng tôi hy vọng có thể đạt được số lượng lớn da cáo tiến hành tinh chế gia công xử lý, da lông trong tiệm của cậu cực kỳ xinh đẹp, khiến tôi nhịn không được nổi lên tâm tư hợp tác, công ty chúng tôi có thể dùng giá gấp đôi mua đứt toàn bộ da cáo, tôi là đại diện Triệu Uyển của công ty Y Duyến, chủ tiệm họ gì?".

"Tôi họ Lê".

"Lê tiên sinh, điều kiện như vậy, ý cậu thế nào?".

Lê Chanh ngược lại không có gì không hài lòng, cậu đăng da cáo bạc ở nhà lên Taobao chính là vì kiếm tiền, hiện giờ một tấm da cáo có thể có giá gấp đôi chính là không thể tốt hơn, "Chỗ tôi còn có 40 tấm da cáo bạc, các chị muốn mua hết toàn bộ không?". Bốn mươi tấm da cáo, lại toàn bộ là giá gấp đôi, tổng cộng khoảng bốn trăm vạn, cái này còn có thể kiếm được nhiều tiền hơn so với bán trân châu, hơn nữa còn không có mạo hiểm gì.

"Ừ, nếu sau này còn có da lông quý báu như vậy, cũng mời liên hệ chúng tôi, trực tiếp gọi số điện thoại này là được".

Trong sô pha rộng rãi, người phụ nữ tóc nâu cúp điện thoại, bàn tay cô vịn sau ót, đầu ngón tay của bàn tay cầm di động lướt qua trên da cáo bạc, bộ lông màu bạc tỏa sáng nhẵn nhụi mềm mại.

La Giai đặt xuống hai tách trà, cô tìm nhân viên chuyên nghiệp giám định tự nhiên chính là chị em tốt Triệu Uyển, hàng năm tiếp xúc cùng da lông, là thật là giả đối phương liếc mắt một cái có thể nhìn ra được.

"Chị Triệu, sao chị lại đột nhiên nhớ tới thu mua da lông vậy, không phải công ty các chị luôn luôn hợp tác cùng mấy nguyên xưởng da sao?"

"Đích thật là có, nhưng mà gần đây hai phần ba xưởng thất hứa, thà rằng chịu trách nhiệm hình sự cũng không đồng ý cung cấp da lông cho công ty, bên trên có người muốn đối phó bọn chị". Triệu Uyển ám chỉ bên trên, ý bảo bối cảnh của đối phương nhất định không nhỏ, cô nâng tách trà nhấp một ngụm nước trà, "Chưa đủ uy hiếp. Công ty ngoại trừ vấn đề nguyên liệu, khâu khác đều coi như bình thường, hiện tại có nguyên liệu, liền lại càng không sợ rồi".

Trước đó cô thật ra đã thu mua một đám da cáo bạc phẩm chất không tồi, nhưng mà hiện tại nhìn tới da cáo La Giai đặt, vẫn là nhịn không được ra tay mua đứt.

Đặt ở trong tiệm chuyên doanh *(chuyên bán một mặt hàng cao cấp nào đó)*, loại da cáo bạc phát sáng này, cũng không phải là năm vạn có thể mua được.

"Dù sao, quốc gia không cho phép người nào một tay che trời, lại làm tiếp, cuối cùng vẫn có người nhìn đó". Triệu Uyển cười cười: "Hơn nữa công ty Y Duyến lệ thuộc Từ thị, mà chủ tịch Từ thị của bọn chị, hôm trước đã trở về gấp từ Giang Nam".

"Chủ tịch Từ thị?". La Giai cũng không chỉ lần đầu tiên nghe chuyện người này từ miệng người chị này, nhưng không có ấn tượng cụ thể rõ ràng gì, chỉ nhớ rõ từ trên TV nhìn tới mấy lần, không khỏi tò mò nói: "Anh ta là người có tính cách như thế nào?".

"Khó mà nói". Triệu Uyển nhăn mày, "Nhưng tính cách trên công việc hẳn là —— sát phạt quả quyết, người này có khứu giác và phán đoán hoàn mỹ đối hoạch định của công ty, trời sinh còn có thiên phú thích ứng thương trường".

"Nhưng mà trên tình cảm.....".

"Có vẻ hơn 30 tuổi còn chưa có bạn gái, ước chừng vẫn bị vây trong giai đoạn chưa khai hóa, hoặc là căn bản không thích phụ nữ.....". Bên trong vòng luẩn quẩn giới nhà giàu đồng tính cũng không phải cái tin tức lớn gì, nhưng mà chủ tịch Đổng giữ mình trong sạch, thật cũng không truyền qua chuyện xấu gì, những suy đoán này cũng chỉ là tin đồn vô căn cứ thôi.

Triệu Uyển âm thầm nói thầm hai câu, vẫn là không dám thật sự nói ra.

Thiếu niên bán đi da cáo bạc mang chi phiếu năm ngàn vào bệnh viện lớn nhất của Vĩnh Yên trước, cậu không coi như quen thuộc đối bệnh viện, nhưng vẫn là có chút hiểu biết, vì thế đi tới chỗ đăng ký, do dự nói: "Xin chào, em muốn làm kiểm tra toàn thân".

Chị gái chỗ đăng ký ngẩng đầu nhìn, ánh mắt di chuyển một vòng trên gương mặt đỏ bừng tới muốn nổ tung của thiếu niên, như là hiểu được cái gì, hô với những người xếp hàng ở phía sau: "Mọi người đều lui về phía sau một chút". Mắt thấy đám người lui lại mấy bước về phía sau, chị gái phất tay bảo Lê Chanh tới gần một chút, lấy một bộ dạng cái gì cũng hiểu, miệng thấp giọng nói: "Cậu em ngại nói à? Tới cắt cái kia hả?".

Lê Chanh: "..... Không phải.....".

Bị chị gái lập tức kết án như vậy, Lê Chanh bỗng cảm thấy dở khóc dở cười, trong nhất thời tâm tình thấp thỏm đối trong cơ thể mình có phải dư ra một cái tử cung hay không nhưng thật ra bớt mấy phần, "Em thật sự là tới làm kiểm tra thân thể, nhất là kiểm tra ngực bụng..... Tốt nhất thêm một cái chụp X quang, chụp mấy tấm và vân vân, nhằm càng nhanh chóng hiểu rõ thân thể chính mình".

Lần này sắc mặt của Lê Chanh nhưng thật ra hoàn toàn khôi phục bình thường, rất nhanh chiếm được một thẻ số thứ tự và tờ đơn đăng ký kiểm tra.

Sẽ không xảy ra tình trạng gì đâu, cậu tự an ủi mình.

39. Chương 39: Bóng Lưng Thẳng Tắp

Thân là một cậu con trai từ nhỏ liền cực kỳ khỏe mạnh, số lần tới bệnh viện của Lê Chanh có thể đếm được trên đầu ngón tay, lúc này cậu tựa như một con sư tử nhỏ mới vừa bị bắn, đón thang máy đi lên tầng ba, đứng thẳng ở cửa phòng siêu B.

Dì Bảo Khiết đi qua đi lại hai lần, nghi hoặc nghi hoặc dừng chân, "Chàng trai làm gì vậy? Bác sĩ Tôn ở trong mà, sao không vào đi?".

"Cám ơn dì". Lê Chanh thanh âm như đi trên mây, tay chân cũng có chút như nhũn ra, nhưng hiện tại cậu không thể lùi bước, tất cả đều sẽ ổn thôi, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình trạng bất ngờ.....Cậu vẫn là khỏe mạnh, "......Cháu chuẩn bị trước chút ạ".

Cậu thở sâu ra một hơi, kiểm soát tâm tình chậm rãi đẩy cửa ra.

Xếp hàng phía trước chính là một bà bầu, bây giờ cô đã vào phòng vách ngăn rồi, đang nhìn bé con ba tháng tuổi, tựa hồ chuẩn ba ba và chuẩn ma ma đều cực kỳ cao hứng, trong phòng phát ra một trận tiếng cười sung sướng, cái cửa soạt một tiếng mở ra.

Vợ chồng trẻ tuổi nói hai câu liền rời đi, bác sĩ Tôn đẩy đẩy mắt kính trên mũi, ánh mắt quan sát trên mặt Lê Chanh một lúc lâu, tựa hồ đang phán đoán mức khỏe mạnh của người tới, hiển nhiên gã chưa có kết luận đối phương có bệnh gì, gã nhún nhún vai, "Cậu nhìn qua rất khỏe mạnh —— như vậy muốn kiểm tra cái gì?".

Lê Chanh đưa tờ khai qua.

"Gan, thận, túi mật, tụy, lá lách, nhiều thế". Bác sĩ Tôn than thở gãi gãi đầu, ngẫm lại kỳ thật rất dễ hiểu, suốt ngày cứ ở lì trong phòng xem bản phim chụp nội tạng của làm cho người ta chỉ sợ cũng sẽ không có hứng thú quá lớn gì, nhưng mà dù sao cũng là chức vụ công việc của mình, cho dù bác sĩ Tôn cực kỳ mỏi mệt, cũng nhất định phải nghiêm túc làm, "Đi theo tôi".

Lê Chanh đi theo đối phương vào phòng vách ngăn, lần trước là bà bầu, lần này chính là cậu. Khẩn trương nằm lên trên giường vừa thay màng nhựa mới, Lê Chanh nuốt một ngụm nước bọt, nhìn tay của bác sĩ làm động tác kiểm trắc tiêu chuẩn trên bụng mình.

Trong lúc kiểm tra, Lê Chanh rối rắm bất an giống như một người phụ nữ chờ sinh, dụng cụ lạnh lẽo lướt qua ở bụng, thời gian từng giây trôi qua chậm như rùa, quá trình này giống như cực kỳ dài dằng dặc.....

Bóng đèn trong phòng ngăn cách hơi u ám, hai mắt Lê Chanh trợn trừng nhìn trần nhà, cảm nhận được xúc giác lạnh lẽo rời xa chính mình, cậu hồi lâu chậm rãi nhắm lại hai mắt, chờ đợi kết luận cuối cùng.

Cửa của phòng vách ngăn bị người lần thứ hai từ bên trong đẩy ra.

"Gan, thận, lá lách, thận của cậu cực kỳ khỏe mạnh, mười bảy mười tám tuổi đúng là độ tuổi khỏe mạnh nhất đầy sức sống nhất, đừng vẫn hoài nghi trên người chính mình mọc ra cái gì đó, uống thêm vài viên vitamin C, sống vui vẻ". Thanh âm của bác sĩ Tôn truyền ra, đẩy ra cửa của phòng vách ngăn, thiếu niên tóc ngắn cầm phim X-quang chụp gan (.....) đi ra, trên mặt mang theo nụ cười nhạt thả lỏng.

"Dạ, dạ".

Nụ cười trên mặt bác sĩ Tôn nồng hậu phất phất tay với Lê Chanh, cũng không có giống người làm ăn theo thói quen nói "hẹn gặp lại" hoặc là "lần sau lại tới" như vậy, lúc làm bác sĩ, gã cũng đã vứt bỏ thói quen này.

Cho dù là mạng sống của người cầm dao, nhất cử nhất động, thậm chí cách nói chuyện, cũng không thể không cẩn thận dè dặt.

Rời đi phòng siêu B, lưng của Lê Chanh vô lực tựa vào vách tường ngoài cửa, đột nhiên nắm ngón tay lại đấm một đấm ở trên vách tường tận lực phát tiết tâm tình kích động của mình, giờ phút này cậu rốt cuộc không khống chế được bên miệng càng lúc càng cười lớn, đáy lòng không tiếng động cười lớn, ha ha ha ha ha ha ha.....Ông đâu không có bị cải tạo sẽ không mang thai lại càng sẽ không sinh con cho người khác!!! Đột nhiên đặc biệt muốn đi xem Trầm sư thúc mặt than sẽ có biểu cảm gì!!! Có câu nói như thế này, anh nhìn nữa tôi cũng sẽ không mang thai!!!

Lê Chanh xoa xoa khuôn mặt cười tới đau, lý trí liền quay về.

…….. Vì thế loại chuyện tìm ngược này vẫn là bỏ đi, tùy ý suy nghĩ là được rồi.

Cậu chống tay đứng thẳng người, ngửa mặt cười lớn một tràng, đối mặt cùng chàng trai phía trước có vẻ đang nhìn chằm chằm chính mình —— khóe mắt chàng trai kia nhìn về phía trước, đang dõi theo độ cong nơi khóe miệng khẽ nhếch của Lê Chanh, hơn nữa đối phương tựa hồ có hút không hiểu một người đàn ông làm xong kiểm tra đi ra từ phòng siêu B, có cái gì tức cười chứ, vì thế lấy một loại suy nghĩ nhìn bệnh tâm thần, sắc mặt trở nên cực kỳ co quắp.

Lê Chanh: "……"

Yên lặng thu hồi tươi cười khoa trương, Lê Chanh từng bước đi về phía trước.

Chàng trai xếp hàng không dự đoán được cậu ta đột nhiên bắt đầu đi tới, không khỏi mi tâm chấn động, mông ngồi ngay ngắn ở ghế dài nhất thời giống như bị đốt nhấc cao một chút, tai nghe bên lỗ tai rớt xuống, cái di động nặng nề nện ở trên chân.

"Ngao!". Tiếng nói cực kỳ thê lương.

Âm nhạc trong tai nghe tạm dừng, lập tức chuyển bài hát tiếp theo, sau đó truyền ra tiếng vang khá nhỏ.

——"……Rè rè rè rè…… ……. Thích nhất nghe hát, cậu ở bên cạnh ca hát, sự chú ý của nó sẽ dời đi ……..Rè rè……. Ngũ âm của tôi ……..Rè rè rè…… …….Không sao, nó nghe không hiểu, được rồi, có thể hát……. ……".

Cái quỷ gì vậy?

Chắc là rớt chấn động một chút, âm nhạc trong tai nghe truyền ra cũng trở nên rè rè rè nghe không rõ lắm, Lê Chanh chỉ mơ hồ nghe được vài âm thanh, khá hài hước chính à, truyền ra rành rành phải là một bài hát, cuối cùng lại rớt thành một ít trò chuyện đứt quãng.

Tuy rằng người nào đó trong nháy mắt cảm thấy có loại cảm giác quen thuộc khó hiểu…….. Hiển nhiên tự mình cũng không thường nghe âm nhạc, chẳng lẽ là bài hát chủ đề của một bộ phim?

Lê Chanh không có nghĩ nhiều, chuẩn bị thản nhiên rời đi, đúng lúc chàng trai xếp hàng luống cuống nhặt di động lên cầm vuốt ve, kêu hai tiếng cực cưng cực cưng, rút tai nghe khỏi lỗ cắm, tiếng lạch cạch phóng đại liền như vậy truyền ra.

Lê Chanh: “.....”. Giai điệu này.....Âm thanh này.....

“Bệnh viện cấm lớn tiếng ồn ào!”. Y tá áo trắng ngồi ở cái bàn giữa tầng lầu rất nhanh nghe được âm thanh., “Mở nhạc nơi công cộng cũng không được! Người bệnh cần nghỉ ngơi!”.

“Không không không, chị sai rồi, cho dù bài hát này phát nơi công cộng ở bệnh viện cũng không sao, bởi vì đây là thần khúc!”. Chị y tá à, chị chưa từng nghe qua ao? Bài hát này được nhạc sĩ nổi tiếng người Pháp gọi là [chữa trị của linh hồn]! Trước đó khi quần chúng trong nước chỉ coi nó là một bài hát bình thường mà nghe, nhưng mà không phải!”. Bây giờ tâm tình của chàng trai xếp hàng cực kỳ kích động, “Sau khi nó truyền ra khỏi biên giới liền khác, một lần cơ hội tình cờ nhóm nghệ thuật gia của nước ngoài phát hiện nó có thể xoa dịu tâm tình của người giàtrong viện dưỡng lão, chữa trị cho tâm hồn của bọn họ.....”.

Có lẽ cảm thấy ngôn ngữ cũng không có sức thuyết phục, chàng trai xếp hàng nhanh chóng trên di động tìm trang web mở ra một cái diễn đàn bình luận âm nhạc của nước ngoài, kéo tới phiên dịch tiếng Trung.

—— tiêu đề: giám định và thưởng thức âm nhạc

Đất đai của nước ngoài in dấu bước chân tôi, nhưng mà tôi lại không quên được cố hương, hôm nay tôi mở mộ trang web của Trung Quốc ra, nghe được một bài hát ngâm nga tùy ý, tựa như những người nước ngoài nói vậy, giai điệu cổ phong bất quá chính là khúc phong truyền thống của Trung Quốc thôi, nghe kỳ thật cũng không dễ nghe, ha hả —— cảm giác bên trong một chuỗi tiếng Anh, hai cái chữ Hán cuối cùng kia rất có thâm ý.

—— lâu chủ có thời gian như vậy, còn không bằng nghe thêm mấy lần bản giao hưởng Định Mệnh, sẽ phát hiện có ý nghĩa hơn so với cái gọi là cổ phong của phía trên.

—— nghe xong, không biết nên hình dung như thế nào, nếu đây là âm nhạc cổ phong của Trung Quốc, tương lai tôi sẽ không lại đi khinh thường giai điệu thong thả như vậy, nó có một loại mị lực du dương.

Bình luận đằng trước coi như bình thường, tới đằng sau không biết tại sao cư nhiên thảo luận càng lúc càng phát triển mãnh liệt, có người nhiệt tình yêu thương âm nhạc quê hương nói lời phản đối, cũng có người nghe xong nói lên tâm tình của chính mình, tóm lại khắc khẩu không ngừng.

Trong đó không thiếu ngôn luận của nhạc sĩ nổi tiếng, trong đó ý kiến tối cao chính là “Bàn về bài hát chữa trị linh hồn” của nhạc sĩ “Matt F”, gã lấy ba mươi người già ở một viện dưỡng lão làm thực nghiệm, phát hiện bài hát này không chỉ có thể khiến người trẻ tuổi cảm thấy thoải mái, càng dễ dàng khiến người già duy trì tâm tình vui vẻ.

Quay lại hiện thực.

"Có lẽ cậu nói có lý, nhưng mà không thể vi phạm quy định của bệnh viện". Cô y tá bất vi sở động *(không có hành động nào, không bị thuyết phục)*, chàng trai xếp hàng uể oải tắt loa ngoài, một lần nữa cắm tai nghe vào điện thoại, gã vốn cũng không phải là muốn mở nơi công cộng, chính là đột nhiên bị nhắc tới một bài thần khúc gần đây hao tốn tâm sức tra được, thử tuyên dương nó thôi.

Y tá đi rồi, tại chỗ giống như rơi vào một mảnh lặng như tờ. Lê Chanh tin hai tai mình không có nghe sai, cái thanh âm kia đích thật là.....Cậu ngậm miệng, giống du hồn bước đi, "Anh bạn, bài hát vừa rồi tên gì vậy.....".

Trong xoang mũi chàng trai xếp hàng còn nghiêm túc hừ một tiếng, một bên theo phản xạ trả lời: " Phong Hoa ".

Được đến một cái đáp án ngắn gọn, Lê Chanh trả tiền siêu B, ngồi ở trên ghế đá ngoài bệnh viện mở di động lướt mạng, rất nhanh thông qua Baidu tìm được bài post âm nhạc Phong Hoa của một người Trung Quốc, nhìn bên trên liên tục có đám người tìm kiếm người hát, thậm chí còn có các loại xin người hát xin bản thu âm gốc, tim cậu đập thình thịch.

Sao bài hát này truyền lên mạng rồi?

Cậu rõ ràng.....Là hát tại trong bệnh viện thú cưng, căn bản không có người ghi âm. Thi thoảng nghe được âm thanh của chính mình bị coi là âm nhạc quốc tế mà tán thưởng, Lê Chanh bình tĩnh không được.

Nếu người khác biết cậu là người hát, tín ngưỡng giá trị nhận được nhất định sẽ có rất nhiều rất nhiều, có lẽ trong một đêm ngắn ngủi có thể đột phá luyện khí cảnh đạt tới một cái trình độ hoàn toàn mới, đây là kỳ ngộ khả ngộ bất khả cầu.

***khả ngộ bất khả cầu: chỉ có thể tình cờ có được chứ không thể mưu cầu, tìm kiếm được**

Nhưng mà vẫn cảm thấy độ hot của bài hát không có thực, hơn nữa, đó đều không phải là là bài hát chính cậu viết, nếu thừa nhận chính mình là người hát, chẳng phải là ăn cắp bài hát của người khác sao? Trong lòng Lê Chanh suy tư, lắc lắc đầu.

Ngón tay cậu trượt trên màn hình xem lướt qua, xem các loại não bổ thiếu nam thiếu nữ đường hoàng bình luận trên bài post.

.....

—— Rất tăng khí thế cho đại Trung Hoa chúng ta!

—— Hy vọng người hát bài này có thể bị tìm ra, chúng ta cần âm nhạc chữa trị như vầy, cho

dù không có bài mới, bài cũ cũng phải thu âm hoàn mỹ lần nữa mới đúng!

—— Giống lầu trên. Nhưng mà tôi nghĩ thầm, nếu thật sự có loại âm thanh này, người hát sẽ không bị lôi đi nghiên cứu chứ?

.....

Trượt trên màn hình dừng lại tại phần cuối của trang thứ nhất, ánh mắt Lê Chanh xem qua một lần chữ Hán này, nghiên cứu.....Cũng không phải là không có khả năng.

Nếu như thật sự có người tới đặc biệt truy xét, chính mình buôn bán trân châu tới trăm vạn và giao dịch da cáo trên Taobao, trước mặt cơ quan nào đó là hoàn toàn không giấu diếm được, tới lúc đó bí mật giữ tại trong lòng cũng liền tự sụp đổ.

Cậu không thể bởi vì sơ suất nhất thời của chính mình, làm cho người nhà bại lộ trước mắt người có ý đồ.

Nghĩ tới đây, Lê Chanh cười khẽ một chút không hề để ý đối với bài hát nổi tiếng, tắt trang web trên màn hình, cậu nhét di động vào trong túi quần, chỉnh chỉnh vạt áo một chút, chỉ cảm thấy một giọt mưa rơi xuống chóp mũi cậu.

Yên lặng đội nón áo lên trên đầu, hai tay Lê Chan đút túi quần, vội vàng đi vào trong mưa.

Mưa càng rơi xuống càng lớn, thân ảnh dưới màn mưa lại giống cây tùng trên núi đá cao chót vót, thon dài mà thẳng tắp.

***Bản giao hưởng Định Mệnh:**

Bản Giao hưởng Số 5 cung Đô thứ Op. 67 "Định mệnh" được Beethoven sáng tác vào giai đoạn 1804-1808. Đây là một trong những bản giao hưởng âm nhạc cổ điển nổi tiếng nhất và phổ biến nhất, và thường được trình diễn tại các buổi hòa tấu.(1) Bản giao hưởng gồm bốn chương (movement): chương mở đầu sonata, andante, chương scherzo tiết tấu nhanh dẫn đến chương cuối *attacca*. Nó được trình diễn lần đầu tiên tại nhà hát opera Theater an der Wien ở Viên năm 1808, ngay sau đấy bản giao hưởng đã trở lên nổi tiếng. E.T.A. Hoffmann miêu tả nó là "một trong những tác phẩm lớn của thời đại".

40. Chương 40: Đáng Yêu Khi Say

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đúng là lúc nóng nhất của mùa hè, bất ngờ đổ một cơn mưa lớn làm cho thời tiết mát mẻ rất nhiều, sáng hôm sau người trong nhà đều ra ngoài đi làm, chỉ để lại một mình Lê Chanh ở nhà trông nom tiểu Điền Điền.

Cùng cô bé chơi xếp gỗ một lát, Lê Chanh dựng một khối gỗ cao nhất, lại vừa quay đầu lại cũng không khỏi mỉm cười, bé con mập mập một tay xoắn bím tóc, tay kia thì lại giơ giơ nửa nhét vào trong miệng, nước miếng chảy xuống dưới.

Từ trước đến nay Lê Chanh thích trẻ con ngoan ngoãn đáng yêu, nhất là bé gái khoảng năm sáu tuổi, vừa đáng yêu lại dễ dụ, trong bụng cười thầm hai tiếng, Lê Chanh ngầm chụp mấy tấm hình đáng yêu của cháu gái, giơ tay kéo bàn tay nhỏ cô bé ngậm trong miệng ra.

Trên nắm tay nhỏ còn nhỏ nước miếng xuống dưới, Lê Chanh rút giấy ăn trên bàn, cẩn thận lau sạch cho cô bé, kéo mông nhỏ ôm vào trong lòng, thả Điền Điền tới trên giường nhỏ hồng nhạt —— miệng cô bé trống không, nhất thời còn chưa ngậm miệng lại, duỗi duỗi tay nhỏ chép chép miệng lầm bầm câu gì đó.

Lê Chanh ghé sát lỗ tai vào nghe, chỉ nghe được mấy liên âm ngọt ngào không rõ lắm, mềm mại, giống như bánh gạo nếp dinh dính, Điền Điền lăn vòng vòng trên giường, cánh tay hướng về phía trước vẫy vẫy, dũng mãnh "roẹt" một tiếng xé tấm poster trên đầu giường xuống, sau đó sung sướng tiếp tục tiến vào mộng đẹp.

em bánh nó đây (Mèo chém cái tên hehe)

……Tấm áp phích bay bay rơi xuống đất.

Bóng lưng của tấm áp phích loại nhỏ trong màn đêm nằm ngang trên mặt đất, ánh mắt Lê Chanh theo bản năng nhìn qua xem, phát hiện bóng người mỉm cười bên trên đúng là diễn viên Lương Tiếu nổi bật nổi tiếng nhất mấy năm trước, năm đó lúc hot tới tận trời, thậm chí ngay cả đứa bé bảy tám tuổi đều có thể kêu ra tên của cô ta.

Mức ảnh hưởng tuyệt đối không người thường nào so sánh được.

Lê Chanh không chớp mắt nhìn chăm chú khuôn mặt xinh đẹp và đồng tử đen kịt của Lương Tiếu, ngực đột nhiên đập bùm bùm, mặc dù là cậu không chú ý người diễn viên giới giải trí được mọi người biết tới này lắm, chẳng lẽ đây là…….Sức mạnh của ngôi sao.

Ở bệnh viện phát hiện bất ngờ giống như mở ra một cánh cửa trong ý thức của Lê Chanh, muốn càng nhanh đạt được giá trị tín ngưỡng gia tăng tu vi, tựa hồ bước vào tầm mắt quần chúng sẽ càng dễ dàng một chút, nhưng có nghĩa là mạo hiểm chính mình có thể bị lộ tẩy —— ngoại trừ không phải như bài hát Phong Hoa một đêm cực hot này, mà là làm tới nơi tới chốn theo cơ sở nhất đi tiếp, chân chính từng bước một bước vào tầm nhìn của dân chúng.

Ví dụ như biểu diễn, theo đuổi tới cùng, làm một diễn viên.

"Này?".

Di động trong túi quần rung è è, Lê Chanh

Xoay người ra khỏi phòng, ngón cái trượt ấn nút nghe, nghe được thanh âm của đầu khác thì vẻ mặt của cậu nhanh chóng nhu hòa lại, là Đường Hà, "Có chuyện gì?".

"Đương nhiên là chuyện lớn! Bọn lớp trưởng cán bộ lớp tổ chức họp lớp, tên Trịnh Tráng bao một phòng của khách sạn Đế Hào, bọn mình liền đi trực tiếp miễn phí ăn uống, nhìn cái vẻ vênh mặt hếnh mũi của nó đối bọn mình trước khi thi đại học, còn không nhân cơ hội này ăn nghèo nó!". Trịnh Tráng coi thường học sinh kém cũng không phải một ngày hai ngày, trước khi bùng nổ mâu thuẫn mọi người còn có thể chung sống hoà bình, sau khi bùng nổ trong lớp quả thực hình thành hai cực đối lập.

Thậm chí học sinh kém ngồi đằng sau bị mắt lạnh của Trịnh Tráng kích thích, cư nhiên bắt đầu quyết chí tự cường vùng lên, trước đoạn thời gian thi đại học người tới hỏi bài Lê Chanh hơi bị nhiều, không phải vì quyết xả giận sao.

Hiện tại tuy rằng thi đại học đã qua, mọi người cũng nhanh rất nhanh có bạn học và lớp học mới, nhưng trong lòng mỗi người vẫn còn bực bội, hiện tại Trịnh Tráng phát ngôn muốn mời tất cả bạn học trong lớp ăn cơm, vậy đúng lúc, rất nhiều học sinh kém đang chuẩn bị tinh thần chọn chỗ xa hoa, ăn đối phương nghèo luôn.

Đường mập hiển nhiên cũng là ý tưởng này.

Nhưng mà mục đích chủ yếu cậu ta gọi điện thoại tới, thực tế cũng bởi vì nghe nói bữa tiệc hôm đó Lan Thu Sinh sẽ tới dự.

Trước đây Đường Hà đi học được Lê Chanh chăm sóc nhất, thành tích thi thử trước khi thi đại học cũng là thay đổi theo từng ngày, tăng tốc bay nhanh, lần này đi thi lại thuận buồm xuôi gió, người anh em đối cậu ta tốt như vậy, cậu ta đương nhiên phải càng tốt với bạn thân hơn —— từ sau khi biết Lê Chanh chia tay cùng Trần Tử Thanh, Đường Hà cũng sẽ không nhắc tới vấn đề tình cảm trước mặt Lê Chanh, sợ chạm tới nỗi đau che dấu trong lòng của Lê Chanh, nhưng mà bây giờ khác rồi, ở trong lớp dễ nhận thấy thái độ của Lan Thu Sinh đối Lê Chanh liền khác biệt, rất có thể là có tình ý đối Chanh tử.

Lan Thu Sinh không chỉ là thuộc loại tồn tại giống như nữ thần cao cao lạnh lùng, lại là cô gái tốt, tuy rằng biết trước kia Chanh tử thích Trần Tử Thanh, nhưng nếu quên hẳn tên cặn bã kia rồi, qua lại cùng một người mới, vẫn có thể xem là một cái biện pháp tốt để xoa dịu tâm tình.

"Tui sẽ không đi……". Nhớ tới đối thoại của Trịnh Tráng và Lan Thu Sinh ở chỗ ngoặt, trong lời nói rất hạ thấp đối chính mình, Lê Chanh thật sự không thích nổi người này.

Không đi sao có thể không đi được chứ! Không đi làm sao loại bỏ bóng ma Trần Tử Thanh để lại cho ông? Đường mập cũng không hy vọng người anh em của mình sẽ vì tên cặn bã này, ở tương lai biến thành một người không tin vào tình yêu, lập tức không ngừng hối thúc, "Không được, ông phải tham gia! Còn có mấy bạn học ngồi đằng sau muốn tại chỗ cảm ơn ông, không riêng gì gì tui, lần này thi đại học bọn họ phát huy cũng tốt, dù sao ông không thể không cho mọi người cơ hội nói lời cảm ơn chứ?".

"……. Được rồi nếu có thời gian". Đường mập luôn luôn lười biếng đột nhiên dùng giọng điệu tha thiết như vậy…….Vẫn cảm thấy có cái gì đó lừa mình, Lê Chanh chần chờ một chút, cuối cùng vẫn là nửa đồng ý tham gia.

Bên kia giống như thở phào một hơi, trong điện thoại truyền tới một tiếng thở ra sung sướng mà kéo dài, sau đó nghe thấy một tiếng cúp máy đột ngột.

Lê Chanh cảm thấy quái dị rồi lại không nghĩ ra cái gì, hai ngày sau thông qua Taobao trực tiếp gởi da cáo tới "Công ty Y Duyến", chỉ tính món giao dịch đầu tiên này, một món đầu tiên này là mua để kiểm tra hàng, cũng thử số lượng tiêu thụ của thị trường, sau này lúc lại làm giao dịch sẽ trực tiếp có chuyên gia phụ trách liên hệ ký hợp đồng, nguồn cung cấp không cần thông qua Taobao, mà là trực tiếp vận chuyển tới công ty, như vậy vừa bớt công cũng sẽ không làm người khác chú ý quá mức.

Giao hàng xong thì trong thẻ có hơn một trăm vạn, cho tới khi ba ngày trôi qua, tăng thêm khoảng bốn trăm vạn vào thẻ, Lê Chanh chuyển ba trăm vạn trong đó tới tài khoản của tiệm dược liệu, hôm sau anh rể Phương Đức Minh mua gỗ liền thấy số dư tào khoản lập tức nghẹn họng.

"Lần này lại là ông chủ Từ kia……Trả ơn?". Phương Đức Minh rối rắm nghiêm mặt rột rột rít hai hơi thuốc lá, lần này là thật cảm thấy có chút bất thường, cho dù giúp người ta việc lớn ra sao, rõ ràng đã một lần cho số tiền lớn trả ơn rồi, tại sao còn muốn lại trả ơn lần nữa?

Trên thế giới đích xác có người tốt, nhưng người tốt này cũng không tránh khỏi ra tay quá hào phóng.

Lê Chanh mặt không đổi sắc gật đầu, "Dù sao cũng là thổ hào".

*thổ hào: Phú hào địa chủ có quyền thế ở nông thôn, trong xã hội cũ

Nguồn: ..từ-điển.com/thổ%20hào

Trong truyện là nói Từ ca giàu í mừ.

"Không tốt". Phương Đức Minh nhíu nhíu mày: "Rất nhiều rồi…….Rất nhiều, chúng ta nhận nhiều rồi, cái này không thể nhận nữa, hơn nữa trước đây chúng ta……Sau này tiệm dược liệu có lợi nhuận dù sao cũng phải trả lại".

"Anh rể, muốn mở tiệm dược, chỉ có giấy chứng nhận cũng không được". Lê Chanh lắc lắc đầu, ánh mắt bỗng nhiên trở nên kiên định, "Trước kia chúng ta mua trọn một cửa tiệm, chỉ có thể chọn một tiệm nhỏ nhất, nhưng hiện tại khác rồi, có thêm ba trăm vạn này, có thể mua lại hết hai căn nhà kề bên khác, xác nhập cùng một chỗ, không chỉ có rộng rãi còn càng dễ dàng chứa dược liệu, tiệm dược liệu vẫn nên có cái

bộ dáng của tiệm dược liệu bằng không chỉ nhìn không gian chật hẹp và trang hoàng rẻ tiền không ai sẽ tin phục".

"Tiền là nhất định phải trả, nhưng mà ba trăm vạn này trước hết dùng vào việc cần thiết, anh rể anh nghĩ đi, tài chính của tiệm dược liệu đầy đủ, dược liệu đủ cả, tương lai mới có thể càng thêm lợi nhuận, em nghĩ, chủ ý của ông chủ Từ, cũng là hy vọng chúng ta mở thành công cửa tiệm, tương lai có thể dựa vào cố gắng của chính mình để người nhà sống tốt, tài chính là một điều kiện tiên quyết, cũng là một khởi đầu, đủ dày đủ ổn mới có thể có sức mạnh xây cao ốc, có phải cái đạo lý này hay không?

Phương Đức Minh vuốt tóc từ đằng sau gáy lên đằng trước, do dự nửa ngày, trên mặt chậm rãi đổi thành vẻ mặt cho thấy là bị Lê Chanh thuyết phục rồi, gã dừng một chút, xòe tay ra, bất đắc dĩ cười ra tiếng, "Cái gì cũng đều bị em nói hết rồi, nào còn có không phải đạo lý".

Quay đầu lại liếc nhìn cửa phòng khép kín, bên trong vợ và con gái đã ngủ rồi, Phương Đức Minh cũng không biết là vui mừng hay là thở dài đơn thuần, "Em cũng trưởng thành rồi, tương lai lại có bản lĩnh một mình đảm đương một phía, tốt, mạnh hơn nhiều so với anh. Cao hứng vì em". Gã rót hai tách trà, chạm dưới mép tách, một ngụm uống cạn nước trà, vỗ vỗ bả vai của thiếu niên, "Nghỉ ngơi sớm chút đi".

Đèn phòng khách tắt, Lê Chanh đi thong thả tới phòng mình, lười biếng ngã người lên trên giường.

Bụm trái tim, bỗng nhiên một luồng trống trải đánh úp lại…… Nguy rồi, đột nhiên cảm thấy trong lòng vắng vẻ.

Ở hiện đại bận tới bận lui lại là buôn bán trên Taobao lại là bàn chuyện hợp tác, tạm thời rãnh rỗi liền không quen lắm —— không giống ở Đại Châu giới luôn luôn có người líu ríu bên cạnh, cho dù lúc đối phương không lên tiếng, cũng sẽ thích cuồng xoát cảm giác tồn tại trước mặt chính mình, mấy ngày không thấy bóng người, chính mình đều khó có thể thích ứng.

……. Không không không không không, chỉ là cảm thấy trong lòng hơi có áy náy thôi, dù sao chính mình có cơ hội tóm được da cáo bạc cũng là công lao của đối phương.

Lê Chanh trừng mắt nhìn trần nhà, con ngươi đen kịt và đường nét bộ phận tối tăm, bên tai bỗng nhiên truyền tới một tiếng kêu meo.

Trong bóng tối, thiếu niên cúi đầu, ánh mắt đối diện một đôi đồng tử màu xanh sâu thẳm tràn ngập chờ mong trên cái giường mềm mại, cậu lặng im một lát, chuyển động đầu ngón tay ngoắc ngoắc, dùng một loại giọng điệu dịu dàng nói: "Xám nhỏ, lại đây".

Mèo lông ngắn kích động nhào qua, đệm thịt nhỏ nhẹ nhàng bước đi nện bước xinh đẹp tiếp cận cậu chủ tốt bụng, sau đó nghe được thanh âm dịu dàng của thiếu niên vẫn như cũ không thay đổi, chỉ là nội dung lại ngoặt theo phương hướng quỷ dị ở trên đường thú cưng đáng yêu đi qua——

"……. Lại đây để tao gãi hai cái nào".

……

Xám nhỏ mang một thân lông xù liềm như thế nào cũng không liếm mượt được ngủ nguyên ngày, lông mềm của cả người bị gây sức ép tới nửa đêm, đối với một thú cưng nhỏ mà nói là một chuyện cực kỳ hao phí thể lực, nó còn buồn ngủ ở trong ổ duỗi thẳng chân, ngáp một cái, miễn cưỡng chống mí mắt, hoảng hốt nhìn thấy bóng người trước gương lay động, nó xoay xoay đầu, nhắm ngay tiêu cự, chỉ thấy cậu chủ nhà mình một thân đồ thể thao màu xám nhạt và giầy thể thao màu trắng có vẻ chuẩn bị muốn đi ra ngoài.

Trong cổ họng nó khò khè một tiếng, đứng lên ăn hai miếng đồ ăn mèo, lại trở mình, lộ ra cái bụng trắng bóc, hô hấp mọt sâu một nông, cái bụng theo hô hấp phập phồng, giống đồi núi biết động.

Lê Chanh mới vừa đi đi khỏi cửa nhà liền nhận được điện thoại của Đường Hà, "Tới chưa tới chưa vậy? Tui đã tới rồi nè!". Bên kia truyền tới tiếng la vui vẻ, tựa hồ ở chỗ cực kỳ ồn ào, Đường Hà nói xong câu đó, thanh âm bỗng nhiên giống bị đè thấp rất nhiều, rồi lại giống như đều ở bên tai, rõ ràng bàn tay che miệng lại để sát vào loa phát âm thanh của di động, "Tui đã xâm nhập bên trong khách sạn Đế Hào, thật đẹp, cảm giác sàn nhà đều là thỏi vàng lát thành, ánh vàng lòe lòe mênh mông vô bờ, quả thực muốn mù mắt

chó rồi! Rốt cục có thể thỏa bụng có một bữa cơm no đủ! Tui vì có thể ăn nghèo Trịnh Tráng, đã tuyệt thực hai ngày rồi, người thoạt nhìn đều gầy không ít".

Lê Chanh: "……."

"Được rồi, không nói nữa, ông nhanh qua đây đi, lầu ba phòng A33, quên liền gọi điện thoại cho tui hoặc là hỏi chị lễ tân xinh đẹp nha, ngàn vạn lần đừng đi nhầm nha! Tin tui đi, đi nhầm sẽ rất mắt mặt đó!".

"Đúng rồi, cuối cùng nhắc nhở một câu, mặc đồ điển trai chút nha!". Bên kia truyền tới thanh âm quát to của Đường Hà, đối phương hoảng hốt vội vàng nói xong câu đó liền cúp điện thoại.

Lê Chanh cúi đầu nhìn bộ đồ thể thao màu xám trên người, không sờn không rách là được rồi, chỉ là ăn bữa cơm, cũng không phải tham gia tiệc tùng của nhà giàu gì, mặc điển trai như vậy để làm chi? Lê Chanh chuyện ta ta làm kiên trì ý kiến bản thân, đồng thời chạy một chiếc xe đạp cực kỳ quý trọng trong nhà tới khách sạn Đế Hào.

Vì đề phòng tai nạn xe cộ, cậu chạy khá chậm, bởi vậy lúc tới đã là tám giờ sáu phút, khoảng cách bạn học lúc tám giờ tám phút sẽ mở màn còn có hai phút.

Tới gần khách sạn Đế hào, Lê Chanh lên thang máy thẳng tới lầu ba, tìm được phòng A33 đẩy cửa đi vào, bỗng nhên muốn tự đâm hai mắt, chỉ thấy trong ghế lô rộng rãi đủ chứa cả sân bóng rổ, bày ra những ngôi sao nữa hoặc xinh đẹp hoặc quyến rũ đứng thẳng ở trong đại sảnh trung ương, không ít nhân sĩ thành công bốn năm mươi tuổi mặc âu phục giơ ly rượu tâm sự, không cần nghĩ cũng biết đi nhầm chỗ rồi.

"Tiên sinh, ngài muốn……". Cô lễ tân đứng ở cửa cũng cảm thấy trang phục của thiếu niên không ăn khớp với đại sảnh, không khỏi muốn lên tiếng hỏi.

"Xin lỗi, đi nhầm chỗ". Mắt thấy có mấy ánh mắt đã bắt đầu nhìn qua rồi, Lê Chanh nói tiếng xin lỗi, vội vàng nghiêng mình lui ra ngoài, trong hành lang khá im lặng, Lê Chanh nhìn bảng tên không có nhìn sai, bất đắc dĩ gọi số điện thoại của Đường Hà, chưa được mấy giây đã bị người bắt máy, "Lỗi của tui! Quên nói với ông!! A33 bị người ta đặt trước rồi, hiện tại tất cả mọi người ở A35!".

Đoán chừng là bởi vì hoàn cảnh bên người rất ồn ào, mọi người đã tới gần đủ rồi, Đường Hà tốn sức nửa ngày cũng không có cách khiến Lê Chanh nghe rõ được, trực tiếp rời chỗ ngồi chạy ra khỏi phòng, đứng ở ngoài cửa A35 ngoắc tay, "Chanh tử, đây nè!".

Xoay người nhìn qua, thiếu niên mập mạp cười tủm tỉm đứng ở phía sau, đèn thủy tinh rất lớn treo ở trên đỉnh đầu cậu ta, bóng trắng chiếu sáng xuống dưới, má lúm đồng tiền trên mặt thiếu niên giống như đều lóe ánh sáng.

Lúc này trong ghế lô A33, Chu Nghị theo ánh mắt của người đàn ông nhìn về phía ngoài cửa, lại chỉ nhìn thấy một bóng dáng chỉ còn góc áo màu xám, theo cửa lớn khép kín, cái góc áo kia cũng bị nhốt tại ngoài cửa, gã nghi hoặc thu hồi tầm mắt, xấu hổ cầm ly rượu, "……Sao vậy, bên ngoài, là…….Người mà ngài quen sao?".

Người đàn ông hơi hơi nhíu mày, có vẻ cũng hơi nghi hoặc, nhưng vẫn là gật đầu, "Ừ".

Chu Nghị quan sát thần sắc của đối phương, chà tay, nhướn mày đề nghị nói, "Muốn tôi giúp ngài mời người vào hay không……?".

"Không cần, e rằng cậu ấy không quen". Nếu chính mình thấy đích thực chính là thiếu niên kia……..Người đàn ông phất tay ngăn lại, nghĩ nghĩ, mặc dù người hơi tương tự, cái khí chất kia cũng không hoàn toàn giống nhau, có lẽ là không có nhìn lầm rồi.

Chính là……. Không nghĩ tới ở khách sạn cũng có thể gặp mặt.

"Đúng đúng, dù sao không phải phạm trù của thiếu niên, đoán chừng sẽ không thích ứng lắm, ngài có lòng". Cho dù bóng người vừa rồi chợt lóe qua, nhưng chú ý của ánh mắt sắc bén vẫn là nhìn ra đối phương là thân hình thiếu niên, hơn nữa ở trong hơn nữa cũng có thể tuổi không lớn.

Chu Nghị tỉnh bơ nịnh bợ, một mặt cầm ly rượu kính rượu với người đàn ông, "Chuyện trước đó Chu Nghị tôi làm không nói tới, phạt tôi kính ngài một ly, uống ly này, mong rằng ngài không so đo hiềm khích cũ,

khôi phục hợp tác của công ty hai nhà……".

Cô gái búi tóc bên cạnh người đàn ông bỗng nhiên giơ tay chặn lại, mặt mang mỉm cười khéo léo nói: "Thật sự không đúng lúc rồi, công ty con Y Duyến của chúng tôi đã tìm được thương gia hợp tác rồi, hơn nữa da lông của đối phương cung cấp, không chỉ giá rẻ lại tốt gấp đôi so với quý công ty, nói vậy ông chủ Chu cũng biết việc làm ăn tìm nguồn cung cấp cũng không chỉ là muốn hàng đẹp giá rẻ —— vốn hợp tác ba năm cùng quý công ty, vốn nên ưu tiên lựa chọn, nhưng mà lúc này ông chủ Chu ngang nhiên tự mình thất hứa, cho dù sau này tiếp tục hợp tác, cũng rất khó khiến chúng tôi yên tâm lại nha".

"Này, này……". Chu Nghị sắc mặt đau khổ giật giật môi, tháng trước gã nhận được tin tức nói bên trên có người muốn động tập đoàn Từ thị, bạn bè còn khuyên gã sớm làm chuẩn bị, nếu như còn giao dịch cùng Từ thị, không cẩn thận đắc tội người bên trên, người ta một ngón tay có thể nghiền chết gã.

Gã nhưng thật ra sớm làm chuẩn bị rồi, nhưng Từ thị người ta cái rắm cũng không có, ngược lại là công ty của gã đơn phương thất hứa, đầu tiên là trong ngoài đều sai, sau đó lại bị người ta từ chối hợp tác lại.

Đúng là tự mình chuốc khổ mà.

"Ông chủ Chu, mời". Cô gái búi tóc hơi giơ giơ cánh tay, lấy ngôn ngữ tứ chi cực kỳ khéo léo ý bảo đối phương rời đi.

Chu Nghị thở dài, lại uống ly rượu, một hơi cạn đáy, chất lỏng kích thích chui vào trong bụng, trong khoang họng nấc một cái, gã đưa ly rượu qua, trịnh trọng nói: "Biết sai liền sửa, lần này thành ý của tôi đều ở trong ly rượu này, làm ăn không thành vẫn còn nhân nghĩa, chỉ mong sau này còn có cơ hội hợp tác".

"Mong vậy". Người đàn ông gật đầu.

Tiễn Chu Nghị, cô gái tóc búi trở lại bên người người đàn ông, ngón tay chống tại sô pha bên cạnh, khom nửa người, nói: "Chủ tịch Từ, tại sao không nhân cơ hội này khiến Chu Nghị hạ giá bàn lại việc hợp tác, công ty con Y Duyến chúng ta trước mắt có được nguồn cung chỉ là 40 tấm da cáo, đối với thiệt hại của năm nguyên xưởng cung cấp nguồn cung khổng lồ mà nói chỉ là như muối bỏ biển, chỉ sợ chống đỡ không được bao lâu".

"Mùi vị của phản bội thử qua một lần liền đủ rồi". Từ Hoằng Nghĩa quơ quơ ly rượu trong tay, trong đôi mắt gã hơi hơi lóe sáng, lông mi rủ xuống là ngạo khí lạnh lùng, "Cho dù bởi vì nguồn hàng làm cho Y Duyến chưa gượng dậy nổi, cũng không lung lay được nền móng của Từ thị, tôi có thể tạo ra nó một lần, tự nhiên có thể tạo ra nó lần thứ hai".

"Hôm nay chúng ta chính là tới dự buổi tiệc tẩy trần, không liên quan tới làm ăn".

* tẩy trần: buổi tiệc chiêu đãi người từ xa tới

Liên tiếp lại có hai ba người tiến tới kính rượu, Từ Hoằng Nghĩa tự mình tùy ý uống mấy ly, thế nhưng thật coi chính mình là người khách đơn thuần, ngậm miệng không nói chuyện khác, vì thế đối mặt chuyên gia làm ăn dầu muối không ăn như thế, người trong đây cảm thấy tiếc nuối gấp bội.

Không biết khi nào thì Từ Hoằng Nghĩa đi ra ngoài cửa, cửa sổ của hành lang thổi từng cơn gió đêm lành lạnh, khe cửa trong A35 truyền ra tiếng vui đùa ầm ĩ và ồn ào lộn xộn, gã gọi bồi bàn tới, "Bên trong là ai?".

Khí chất doanh nhân thành công trên người chủ tịch Từ vô cùng chấn nhiếp người ta, bồi bàn mặc dù không biết rõ thân phận của gã, nhưng cũng không dám chậm trễ, "Là học sinh trung học tốt nghiệp tụ hợp, ghế lô chính là cậu ấm của cục phó cục Giáo Dục thành phố Vĩnh An".

Trong cánh cửa chưa đóng chặt truyền ra các ánh đèn màu, cùng thanh âm tranh cãi ầm ĩ của thiếu niên, Từ Hoằng Nghĩa đứng ở phía trước cửa nghe một lát, không cảm ứng được thanh âm quen thuộc gì.

Sau đó cảm thấy hành động của chính gã hơi hơi hơi lộ vẻ đáng khinh……Từ Hoằng Nghĩa cười lắc lắc đầu, phát giác chính mình thật sự là say tới làm trò cười rồi.

41. Chương 41: Hãy Gọi Tôi Là Anh Tô Lớn (= Cái Bát To Í)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lê Chanh đi theo Đường Hà tới gần phòng A35, trong phòng cực ồn, nhất thời cũng không ai chú ý tới có người đi vào hay không, cho tới khi Đường Hà kéo Lê Chanh ngồi xuống, một đạo ánh mắt đối diện chợt liếc qua.

Lê Chanh ngẩng đầu, theo đạo ánh mắt này nhìn hướng phía trước, chỉ thấy trước vách tường vẽ loạn tranh trừu tượng phái nghệ thuật, cổ tay phải của Trịnh Tráng hơi hơi nâng lên, ngón tay nửa cầm ly thủy tinh trong suốt, thành ly nghiêng, khuôn mặt cười của hắn ta còn cứng tại khóe miệng, một bộ dáng nửa cười không cười, tựa hồ bởi vì Lê Chanh tới cảm thấy cực kỳ ngạc nhiên, trong suy nghĩ lại giống như mưu tính gì đó.

Đánh giá như vậy làm cho Lê Chanh cảm thấy hơi trầm xuống, sau đó khiến Trịnh Tráng biết khó mà lùi, mặc dù phát hiện ánh mắt sắc bén của chính mình, đối phương vẫn như cũ nhìn trừng trừng mình.

Nét mặt Trịnh Tráng liên tục thay đổi, rất nhanh trở nên trầm mặc, nhưng mà ở đây ai cũng đều không phát hiện cả, ở khi thu hồi tầm mắt hơi lướt qua khuôn mặt mềm mại đầy vui sướng của Lan Thu Sương, gã rủ đôi mắt trong đó chứa vài tia căm hận bức thiết.

Dưới đèn sáng ngời bóng người lần lượt thay đổi, Đường Hà chú ý tới động tác nhìn qua của Lan Thu Sinh, trong lòng cười hai tiếng, tỉnh bơ trộm dịch khỏi chỗ ngồi, chừa ra một không gian đủ cho tầm mắt của nữ thần và bạn tốt giao tiếp.

Đường Hà không hiểu lắm thứ tên tình yêu này, nhưng mơ hồ cảm thấy được, chỉ cần trong lòng Chanh tử có người khác, Trần Tử Thanh mới chân chính là quá khứ. Hơn nữa loại chuyện có thể ghép bạn tốt và nữ thần trong lớp thành một đôi, Đường Hà xoa xoa tay tự ngẫm, cư nhiên còn có chút kích động.

Ha hả ha hả

"Rốt cục tới rồi……Đại bàn nói ông sẽ tới, mắt thấy đều sắp mở màn cũng không thất bóng người, tui đều muốn đi ra ngoài đón ông!". Nam sinh bên cạnh ôm lấy bả vai của Lê Chanh, áp sát mép ly rượu chạm ly rượu trước mặt Lê Chanh một cái, "Chanh tử, thiên ngôn vạn ngữ chính là hai chữ cám ơn! Không có ông chỉ phương pháp ôn tập phổ cập học sinh kém bọn tui, đoạn thời kì cuối cùng thi vào đại học kia tui cũng không tới nỗi sẽ đột nhiên tiến bộ vùn vụt, lúc ba tui biết tui đều quen thuộc phần lớn bài tập trên bài thi, ôm tui khóc một đêm, ông ấy từ trước đến nay dễ nổi nóng dễ bực tức, còn không biết biểu đạt tình cảm nữa, tui cũng ngu người luôn, sau đó suy nghĩ một chút, không có đoạn thời gian đó căn cứ phương pháp

của ông quyết chí tự cường, chỉ sợ đời này đều không nhìn thấy một mặt này của ba tui, tui kính ông ly rượu này, tui tự uống trước một ly, người anh em à, cám ơn".

Nam sinh ngửa đầu ực một tiếng uống cạn rượu trắng, lúc đặt cái ly trống không xuống, vừa cười vừa cay tới le lưỡi.

Rượu vào người bạo, đồng dạng cũng dễ dàng phóng đại tâm tình trong cuộc sống bị khinh thường không được để mắt tới, người này bất quá một ly rượt vào bụng, giá trị tín ngưỡng màu trắng trên trán lại phần phật thoát ra tới mảng lớn, từng đốm từng đốm dung nhập trong cơ thể Lê Chanh.

Tu vi luyện khí tầng bốn tiếp cận viên mãn rất nhanh dâng lên một đoạn nhỏ, linh lực trong đan điền chấn động, tuần hoàn một lần trong gân mạch trùng kích trở về đan điền đều có thể dẫn tới một hồi chao đảo, như là muốn nổ mạnh.

Ngoại môn đệ tử khó chạm tay tới gần luyện khí tầng năm, giống như chỉ cách một cánh cửa.

Không nghĩ tới giúp đỡ nhấc tay chi lao* cư nhiên còn được món hời lớn, Lê Chanh trấn an linh lực xuất hiện nhiều, cầm ly rượu rất nể tình uống một hớp lớn, ngụm rượu cay trôi xuống cổ họng, lạnh lẽo đi ngang qua lồng ngực, ngấm qua nháy mắt bốc lên mùi rượu, cậu lắc lắc đầu, "Tui chỉ là cung cấp một phương thức nhanh hơn thôi, tất cả mọi thứ đều là cố gắng của chính ông, ông có thể làm tới tốt nhất, chứng minh ông có đủ nghị lực, không cần cảm ơn tui".

*nhấc tay chi lao: tiện tay giúp đỡ một ciệc nhỏ nhặt, không đáng kể đến.

Nguồn: .com/vo-dong-chi-xau-xa/cai-gi-co-cua-to-tien-duoc-luu-lai_779338.html

Lê Chanh ăn ngay nói thật, không nghĩ tới đối phương nghe xong những lời này ánh mắt thẳng tắp nhìn qua, có lẽ là cảm khái có lẽ là cảm động, nhưng mà cậu ta cuối cùng cái gì cũng không nói, lại yên lặng cống hiến một cơn sóng lớn giá trị tín ngưỡng.

Lê Chanh ngậm miệng không nói, đồng dạng yên lặng tiếp nhận, lưng cậu cứng còng ngồi ngay ngắn ở ghế mềm khống chế linh lực căng phình điên cuồng, kỳ thật lực chú ý đã đặt toàn bộ ở trên thân thể.

Cảm giác được cảm giác sung mãn của đan điền, Lê Chanh khai thông một bộ phận dư ra chuẩn bị hướng về tầng thứ năm triển khai vọt tới.

Không có đau đớn so với trùng kích tối cảnh giới khiến người ta nghẹt thở, cũng không có cái gì có thể so sánh trùng cảnh (trúng kích cảnh giới)thành công càng khiến người ta vui sướng, Lê Chanh nửa khép hai mắt, khớp hàm khép lại ——

Tiếng trò chuyện và cảnh tượng trước mắt giống như đều đã đi xa.

Lê Chanh ngồi canh giữ tại trong thế giới nhỏ của chính mình.

Đau.

Cũng vui sướng.

Từng khoảng trống của phòng riêng lầu ba khách sạn Đế Hào đều cũng đủ lớn, tiền tài cần tiêu phí tương ứng cũng phải đủ nhiều, ông già làm cục phó ở thành phố Vĩnh An không được bao nhiêu béo bở (ko được đút lót nhiều), nếu không có dì nhỏ của Trịnh Tránh tự thành lập một công ty, hàng năm cho nhiều tiền tiêu vặt, lần này sau khi thi đậu đại học trực tiếp đưa cho gã một tờ chi phiếu, Trịnh Tráng cũng không thể bao căn phòng lớn như vầy.

Không nhắc tới còn mấy chai rượu vang mắc tiền hơn vạn tệ, chỉ là rượu và thức ăn trên bàn cũng đủ phải tốn mấy ngàn tệ rồi.

Trịnh Tráng không phải đầu chập mạch thích khoe khang giàu có, đương nhiên cũng hơi chút có ý khoe của xíu, nhưng mà chảy máu (tốn xiền)nhiều như vậy chung quy cũng là có dụng ý đặc thù……

Bóng râm cao lớn từ phía sau đầu phủ xuống, cô gái đang dùng tầm mắt thoáng nhìn Lê Chanh, phát hiện ánh sáng trong tầm mắt tối sầm lại, Lan Thu Sinh xê dịch thân mình, rất dễ dàng nhìn tới người đứng phía sau, đối phương giơ cái ly trống rỗng.

"Lan Thu Sinh". Ánh mắt Trịnh Tráng dịu dàng lại, tay trái mở nắp một chai rượu vang, cúi người lẳng lặng chạm vào ly nước trái cây của lan Thu Sinh, hai thành ly vừa chạm một chút liền rất nhanh tách ra, trên mặt gã mang theo tươi cười, thấp giọng nói: "Chúc mừng hoàn thành học nghiệp".

Gã nói xong câu đó, giống như là chờ đợi, mắt không hề chớp nhìn về phía cô gái. Cảm giác áp bách bất ngờ xảy ra làm cho Trịnh Tráng thêm mấy phần vị đàn ông, trời biết tại trước khi tổ chức buổi tiệc bạn cùng lớp này, gã và dì nhỏ tham gia không ít tiệc tối, dưới mưa dầm thấm đất cũng đều không phải là không có thành quả.

Thực tế gã học được không ít, ví dụ như làm sao theo đuổi cô gái mình thích.

Nhưng mà Trịnh Tráng lòng mang lưu luyến bây giờ còn không biết, những thứ này đúng là thứ đối phương phản cảm, bản thân gia đình của Lan Thu Sinh phát triển ngay tại thương giới, từ nhỏ thấy được nhiều nhất đó là những gương mặt ngụy trang hoàn mỹ trong các buổi tiệc, chính là không nghĩ tới vốn cho rằng bạn học cao trung còn chưa bước vào xã hội cư nhiên cũng học xong một bộ dạng này.

Cô uống một ngụm nước trái cây, mím chặt môi, thản nhiên lên tiếng: "Cám ơn, cậu cũng vậy".

Lại là loại cảm giác tận lực xa cách này……. Trịnh Tráng thất vọng muốn gãi gãi tóc, nhưng mà kiểu tóc của gã cũng là mới làm, keo xịt tóc cố định rất chặt, tay gã vừa đụng vào liền đụng tới một tầng vật chất cứng ngắc.

Mở màn không phải tốt đẹp như trong tưởng tượng, nhưng mà Trính Tráng là sẽ không tha từ bỏ, gã thu lại tối tăm chợt lóe qua trên mặt, liên tục nhắc nhở chính mình, trước mắt trong lòng đối phương không có ai, chính mình liền còn có cơ hội.

Cho dù có ai rồi……Gã điềm nhiên như không trở lại chỗ ngồi, tán chuyện mấy câu cùng bạn thân, thấy tầm mắt của Lan Thu Sanh hướng về phía sau lướt qua, đây đã không phải ngẫu nhiên một lần hai lần.

Cậu ta cách thủy tinh trong suốt bị nhìn nhìn, đèn thủy tinh vĩ đại trên đầu tản ra ánh sáng màu vàng ấm áp, trên người thiếu niên sẽ tỏa ra một vầng sáng, càng đáng giận là, cho dù thân ngồi ở giữa mọi người, thỉnh thoảng có bóng người đi qua chắn mất ánh sáng trước người hắn, nhưng mà tại một cái góc dễ dàng bị bỏ qua, quần áo đơn giản tới đích xưng là rẻ tiền, đối phương lại căn bản không bị gò bó.

Hai má lại ẩn lộ ra một loại độ cong nhu hòa, lông mi dài phủ bóng đáy mắt, trong trường hợp đó khí tức quanh thân im lặng trong trẻo mà lạnh lùng, mặc dù không có cảm giác sắc bén, cũng giống nhưkhông cho phép chạm tới.

Khó trách theo người này vừa vào cửa mí mắt gã liền giật giật, đáy lòng luôn luôn có loại cảm giác chán ghét nhưu bị kim đâm.

Lại là mày?

Mỗi lần đều là mày!!

…….Mịa mó, mày là bóng đèn cỡ lớn đặc biệt sao!!!

Trịnh Tráng đều sắp khóc rồi, ghen tị tới đỏ mắt, chẳng qua là một học sinh nghèo thôi, gia đình nợ nần chồng chất không nói, tương lai có thể có thành tựu gì chứ? Thân là con trai của gia đình kinh doanh, Lan Thu Sinh không phải càng hiểu đạo lý này hơn so với gã sao, tại sao còn……?

Mười phút sau từng khay thức ăn tinh xảo lần lượt được bê lên, đáng tiếc lúc này cho dù đối mặt chân gà nướng mật ong mình thích nhất, Trịnh Tráng cũng không dậy nổi thèm ăn gì, gã hung ác nham hiểm xiết chặt dao ăn, cắt ngang lòng đỏ trứng mềm còn bốc hơi nóng, nhét một miếng vào miệng, miếng trứng mềm nát rất nhanh bị nước bọt thấm vào hòa tan thành chất lỏng mềm mại.

chân gà nướng mật ong

Cùng lúc đó, lông mi của thiếu niên thủy chung là nửa khép hai mắt giật giật, tựa như đột ngột tỉnh táo hoàn toàn mở hai mắt, đồng tử trong ánh mắt đen lịt hơi chút phiếm màu nâu giống như bị gột rửa qua, sáng ngời mà thâm thúy.

"Soạt!".

Trịnh Tráng liền trong lòng có quỷ, bỗng nhiên bị cả kinh như vậy, trong cổ họng sặc hai cái, cơ hồ từ trong lỗ mũi phun ra lòng đỏ trứng sắp tiêu hóa rồi.

Trịnh Tráng che miệng cúi người, cầm lấy khăn tay bồi bàn đưa qua, cứng nhắc khụ hai tiếng, cuối cùng lau sạch thứ gì đó trên miệng.

Lê Chanh chưa từng phát hiện tình trạng chung quanh, lúc này đang vội vàng xem xét trình độ thân thể chính mình sau khi trùng kích, kinh hỉ phát hiện gân mạch tăng cường chút, ngũ tạng lục phủ và làn da, cơ thịt cũng giống như bị rèn luyện một lần nữa, mà linh lực trong đan điền lại đều nén gần thành thực chất màu nửa trong suốt —— không cần nghĩ cũng biết đây là lượng tích lũy biến hóa thành chất.

Lê Chanh rốt cục ý thức được lần này thăng cấp không giống bình thường, luyện khí tầng năm có thể nói có cách biệt một trời cùng trình độ trước đây.

Khó trách lúc ấy ở Ngọc Hoàng tông gặp phải yêu thú luyện khí tầng năm, ngoại môn đệ tử mới nhập môn đều là mặt xám như tro tàn, nghĩ đến chính mình có thể may mắn đập chết một con yêu thú tầng năm, chỉ sợ là vận may chiếm phần lớn.

Lê Chanh thở dài một cái.

Vận may không thường có, lúc mấu chốt, vẫn phải dựa vào thực lực.

Cậu thả lỏng nắm tay bởi vì trùng tầng (xông lên tầng tu vi mới) xiết chặt, cánh tay bởi vì cứng đờ quá mức mà hơi run rẩy. Phát giác khi mở rộng bàn tay thì lòng bàn tay lạnh một chút, Lê Chanh giật mình, ánh mắt đảo qua điều hòa trung tâm tỏa khí lạnh trên đâu, thì ra cho dù ở trong phòng mát mẻ như vầy mà cũng nhẫn nại tới đổ mồ hôi nha.

—— Cho dù tu vi rục rịch ngóc đầu dậy, cũng không nên chọn tại chỗ nhiều người như vầy trùng kích tầng thứ năm, chính mình thật đúng là gan lớn, phải biết rằng tu luyện kiêng kị nhất chính là bị quấy rầy.

Ánh mắt quét qua cái bàn một cái, cơm trong chén trước mặt của chính mình đã thêm mấy miếng bụng cá mấy miếng thịt, Đường Hà bên cạnh đang mặc kệ hình tượng ăn ngốn ngấu, thường thường gắp chút đồ ăn ngon cho bên cậu, Lê Chanh cảm thấy ấm áp, tên này…… Nhưng thật ra hai ngày không gặp ốm đi biết bao.

Sau bữa cơm này sẽ thêm càng nhiều thịt là chắc cú rồi.

Lại là một vòng rượu vang, Lan Thu Sinh không hề phản ứng nhiệt tình của Trịnh Tráng, ngược lại là nghiêm túc nhấm nháp đồ ăn, lại cảm thấy hương vị không tồi, lại thiện chí xoay qua nam sinh bên cạnh, thậm chí còn có thể cố ý nhắc nhở Lê Chanh và Đường Hà, điểm ấy ở trong mắt Trịnh Tráng quả thực còn khó chịu hơn so với xẻ tim.

Khuôn mặt sung huyết, Trịnh Tráng lướt qua mọi người trước bàn ăn, bước chân thẳng hướng tới gần thiếu niên im lặng không lên tiếng bên cạnh Đường Hà.

Có lẽ là bị áp lực áp sát này ảnh hưởng, không gian ồn ào nhất thời trở nên an tĩnh lại.

Mắt Trịnh Tráng nhìn rượu vang trên bàn, tùy tay cầm chai bên cạnh, khuỷu tay tựa vào lưng ghế dựa sau lưng Lê Chanh, quay đầu búng ngón tay cái tách nói với bồi bàn đang đi tới: "Uống rượu vang không có ý nghĩa, mang chút rượu trắng nồng độ cao tới đây, lấy cái cao nhất đó".

Bồi bàn mắt nhìn list đơn hàng điện tử, "Cao nhất chính là rượu ngũ lương 68 độ, ngài xác định lấy sao?".

"Dĩ nhiên". Trịnh Tráng gật đầu, "Cho hai chai trước".

"Dạ". Bồi bàn ấn hai cái trên list đơn hàng điện tử, xoay người thì thầm một chút cùng bồi bàn đứng ngoài cửa, đối phương gật gật đầu, rất nhanh rời đi.

"Hai chai?". Nữ sinh đều kinh hô, Lan Thu Sinh nhíu mày, thử thay đổi ý tưởng của Trịnh Tráng: "Có phải hai chai nhiều quá không, cho dù là nam sinh các cậu cũng đều vẫn là học sinh, không có mấy người biết uống rượu".

Không ít nam sinh cũng đều khuyên can.

"Không không không, hôm nay phải tận hứng, tớ uống không say nên các cậu đừng cản, nhờ chai rượu này, khó khăn lắm mới tụ tập một lần, tớ phải tìm hiểu thật kỹ các bạn học chung ba năm, người thứ nhất……..". Trịnh Tráng phất phất tay, làm ra dáng vẻ say chếnh choáng, giống như mượn rượu mời người ta —— gã giả cười nhắm tầm mắt ngay phía dưới, "Lê Chanh".

"Trịnh Tráng". Theo trong ánh mắt của đối phương đủ để nhìn ra, phần ý cười này không thật, cũng không phải ôm ý tốt gì, trong lòng Lê Chanh hiểu rõ, đoán chừng là cực bực bội muốn so tửu lượng cùng mình.

Tức cười chính là có gì đáng tức giận chứ, chính mình cũng không có xung đột ích lợi cùng hắn ta. Cho dù là đối phương thích đại diện lớp vật lý, tự hắn ta mạnh tay theo đuổi là được, cần gì tới gây sự cùng mình chứ.

Rượu ngũ lương bưng lại đây, mở chai rượu ra, trong chất lỏng rót vào ly ngoại trừ có thể ngửi được mùi rượu nồng còn có mùi cồn gay mũi, đây đã không phải rượu trắng bình thường rồi.

"Lê Chanh, ly đầu, chúng ta bạn học một hồi, uống cạn".

Trịnh Tráng rất nhanh uống sạch ly rượu, tửu lượng của gã nửa phần là trời sinh cũng có nửa phần là luyện ra, sau sinh nhật 18 tuổi cha mẹ cố ý bồi dưỡng, uống chút rượu trắng không thành vấn đề, chẳng qua trong chai là rượu trắng thuần khiết 68 độ, lúc uống liền ngay cả Trịnh Tráng cũng nhịn không được mà nhíu mày.

Rất cao.

Nhưng mà…… Vẫn là cao tốt lắm.

Nói tới như đúng rồi, Lê Chanh cũng không có lý do từ chối, ánh mắt cậu nhìn Trịnh Tráng, không biết tên này có ý đồ gì, đáng tiếc chính mình cũng không sợ, "Được".

Lê Chanh hơi nhếch khóe môi, quơ quơ chén rượu trên không, thong thả uống nó, một giọt không dư.

"Chén thứ hai, tốt nghiệp trung học, chúc mừng lẫn nhau một chút".

Trịnh Tráng rót đầy chén thứ hai cho Lê Chanh, lí do thoái thoác không bị trùng lặp, rất nhanh lại là ly thứ ba ly thứ tư, cái ly đổi thành chén rượu, rót bốn chén chính là hết một chai rượu, tuyệt đối đại lượng nửa điểm không mập mờ.

Lúc chén thứ năm, liền ngay cả Trịnh Tráng đều có chút mơ màng, càng đừng nói Lê Chanh trước đây chưa từng uống qua bao nhiêu rượu, thực lực của luyện khí kì nhiều nhất giúp cậu cường thân kiện thể, linh lực lưu chuyển không giải được cồn, chỉ có thể tạm thời áp chế.

Nhưng mà cũng đủ rồi.

Trịnh Tráng líu lưỡi, sau khi say rượu rất khó khống chế sắc mặt của chính mình, hiện tại chính là người đứng ngoài quan sát cũng đã nhìn ra, cậu ta có thành kiến rất lớn đối Lê Chanh, không thấy cái bản mặt đen u ám và ánh mắt hung ác nham hiểm kia à, tựa hồ muốn ăn tươi nuốt sống người trước mắt.

Lúc rót rượu, đáy mắt vị cậu ấm của phó cục này ẩn ẩn để lộ hưng phấn.

"Chén thứ bảy!".

"Từ từ". Đường Hà cũng cảm thấy bất thường, giơ tay ngăn tay của Trịnh Tráng lại, "Sao hai cậu liều mạng như vậy chứ, tửu lượng cậu ấy không được, tôi uống với cậu".

"Cậu không được, muốn cậu ta uống". Trịnh Tráng bất mãn hất tay của Đường Hà ra, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm rượu trắng đầy tới muốn tràn ra trong tay của Lê Chanh.

…….Từng chén từng chén hạ gục Trịnh Tráng?

……..Hay là đổi cái tô lập tức hạ gục Trịnh Tráng?

Lê Chanh thực hành tự hỏi tính khả thi của hai phương án trên, có linh lực áp chế làm máy ăn gian, đối phương có cái quỷ gì đều không sợ, cậu vẫy vẫy tay, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Cụng chén như vầy không có ý nghĩa, tới đổi hai cái tô nào".

Trịnh Tráng giật mình một cái rượu tỉnh hơn phân nửa: "…….".

Bản thân gặp qua không ít các loại nhân sĩ tinh anh, đời này bồi bàn gặp qua đổi ly to gặp qua kêu rượu liên tục, còn chưa gặp qua sau khi uống rượu trắng còn đổi tô đựng, bồi bàn đã nhìn tới hai mắt trợn tròn, ngơ ngác gật đầu, lưỡng lự đi tới ngoài cửa, lại giật mình bị một bóng người cản đường.

"Cái tô?". Người đàn ông ngoài cửa mặc áo bành tô sẫm màu thoáng nhướn mày, tựa hồ có chút không thể tin, giữa mi vũ (vùng trân hai đầu lông mày) lại ẩn ẩn mấy phần tức cười, gã bước tới gần, ngón tay gõ trán thiếu niên: "Cậu say rồi".

Lê Chanh: "……Từ".

So sánh với Lê Chanh nghẹn họng nhìn trân trối, có người hiển nhiên phản ứng nhanh hơn cậu ta nhiều, Lan Thu Sinh soạt một tiếng đứng lên, thanh âm hơi lộ vẻ chần chờ, chậm rãi nói: "Ngài là……chủ tịch Từ?".

Cô từng ở một buổi tiệc thương nhân gặp qua vị chủ tịch Từ này, người này không chỉ có là nhân vật nổi tiếng lừng lẫy trong thương giới, thậm chí xuất thân lại là con cháu đời sau của nhà cách mạng lão thành chính chuyên, đó là hậu duệ quý tộc bẩm sinh của thiên hoàng.

Những người khác đều nín thở, thậm chí cũng không dám rỉ tai thì thầm, thấy thần sắc kích động của Lan Thu Sinh, đối phương hình như là đại nhân vật lớn khó lường gì đó.

Thế nhưng nhân vật lớn này làm sao liền quen biết bạn học cùng lớp của bọn họ vậy?

Nhìn điệu bộ lo lắng này, không biết còn tưởng rằng là phụ huynh của thiếu niên, nhưng mà một người họ Từ, một người họ Lê, bắn đại bác tám ngày còn chưa tới à.

"Ừm". Từ Hoằng Nghĩa không nhớ lắm đối thiếu nữ mới lớn như vầy, dù sao người khác nhận ra gã là chuyện rất bình thường, không dư hơi để ý cái khác,Từ Hoằng Nghĩa kéo thiếu niên nằm trên ghế lên, "Lại tiếp tục uống như vầy, cho dù bây giờ không say thì lát nữa cũng phải say, tôi đưa cậu ấy về, không ảnh hưởng chứ?". Một câu cuối cùng là hỏi mọi người.

Người có mặt đưa mắt nhìn nhau mấy lần, chỉ có Trịnh Tráng rượu vào lớn gan lắp bắp phun ra mấy đơn âm: "Không, không ảnh hưởng……".

"Vậy là tốt rồi". Ông chủ lớn kêu bồi bạn quay lại, "Tô lớn không cần lấy". Gã siết chặt cổ tay của Lê Chanh, nhíu mày nói: "Vừa trở về liền thấy cậu đấu rượu tranh cường háo thắng cùng người ta, tới bằng gì? Tôi đưa cậu về".

"Không cần tôi tự mình có thể……".

"Tự cậu? Rượu ngũ lương 68 độ?". Từ Hoằng Nghĩa quả thực đều không đành lòng nghe, bất đắc dĩ nhếch khóe miệng, "Yên tâm đi, hơi rượu bốc lên đi không được bao xa đâu, sau này cậu liền hiểu được rượu không phải thứ tốt, có thể không uống thì đừng uống".

Cửa phòng riêng A35 bị đóng lại, đông cứng các biểu cảm bất động khác nhau trong nháy mắt, Từ Hoằng Nghĩa cuối cùng liếc nhìn Trịnh Tráng cầm chén rượu mặt đỏ tai hồng, trong lòng thật sự không có ấn tượng tốt gì.

Toàn do tên đó khích tướng, nếu không phải trước khi rời đi nghe được thanh âm, chỉ sợ bây giờ cũng không ai có thể ngăn lại được hành động làm cho người ta sợ hãi của tên nhóc này.

Hừ.

42. Chương 42: Cuộc Chiến Thăng Cấp

Trịnh Tráng bị một cái liếc mắt cuối cùng của chủ tịch Từ khiến khắp cả người phát lạnh, lập tức hoảng hốt, hai người liền diệc bộ diệc xu* đi ra ngoài, rõ ràng hai người không có khả năng xuất hiện cùng một lúc, bóng dáng của người đàn ông mặc áo khoác sẫm màu và thiếu niên mặc đồ thể thao màu xám có vẻ cực kỳ hài hòa.

***diệc bộ diệc xu: thầy đi trước, trò theo sau**

".....". Tầm nhìn bị cửa lớn chiếm cứ, Đường Hà kinh hãi lỗ chân lông toàn thân nở ra dưới khí thế người tới, lúc này không khỏi líu lưỡi: "Người này là ai vậy?". Mắt thấy người anh em của mình thuận theo người đàn ông xa lạ bề ngoài lạnh lùng cuồng ngạo đi ra ngoài như thế, có thể tưởng tượng được cảm giác chua chát của nội tâm Đường mập.

"Chủ tịch Từ, chủ tịch Từ nào?". Trịnh Tráng líu lưỡi, ánh mắt chuyển hướng đằng sau kinh ngạc nhìn Lan Thu Sinh ở cửa, thần sắc trên mặt đối phương là gã chưa từng gặp qua.....

Sùng bái?

"Cậu chắc chắn là nghe qua, chính là đại khái nhất thời nghĩ không ra, nếu không phải khi cùng cha mẹ dự tiệc từng xa xa gặp qua người này một lần, hiện tại tớ chỉ sợ cũng không nhận ra.....". Cô gái tiếc nuối thu hồi tầm mắt, sắc mặt dần dần trở nên bình tĩnh, cô cong cong môi, quay đầu nhìn về phía Trịnh Tráng rốt cục trả lời vấn đề lúc trước của cậu ta.

"Anh ta là Từ Hoằng Nghĩa".

Cái tên có vẻ bình thường như vậy bị một tiếng nói dễ nghe thản nhiên đọc lên, lại khiến sắc

mặt Trịnh Tráng trắng bệch —— gã đích thực cũng nghe qua rồi, cả tỉnh Nam Giang, phàm là người biết ông Từ bí thư tỉnh ủy Nam Giang, không ai không rõ dưới ông ấy có một đứa cháu trai xuất thân dòng dõi quý tộc lại tình nguyện dấn thân vào thương giới.....Ngọn sóng dâng lên trong sa mạc, cách nói như vậy nhưng lại không chút nào khoa trương.

Thân thể Trịnh Tráng lảo đảo, hai chân không khỏi lùi ra sau một bước, ngơ ngác ngã vào trong ghế mềm đằng sau.

Từ Hoằng Nghĩa địa vị cao như vậy, tại sao sẽ quen biết Lê Chanh một học sinh cao trung bình thường, không, động tác mới nãy của anh ta, chỉ sợ hai người không chỉ là quen biết, quan hệ chân chính càng từa tựa bạn bè ấy?

Gió nhẹ thổi trong hành lang, vốn mùa hè nên oi ả vừa tới ban đêm bắt đầu trở nên mát mẻ, gió lạnh thổi tan không ít mùi rượu đầy người Lê Chanh, "Sao chủ tịch Từ lại một mình đi ra, khiến tôi tìm một trận, còn không nhanh đi vào đi". Một người đàn ông âu phục vội vã đi ra từ phòng A33, nhìn thấy hai người thì sắc mặt cả kinh, che điện thoại đang kết nối của gã lại, vội thu xếp làm cái động tác tay mời vào.

Từ Hoằng Nghĩa xua xua tay, "Không cần đi vào, gặp một người quen, đi về trước".

"Vậy bạn gái của ngài.....". Người đàn ông ý đồ giữ lại.

"Sẽ có người tới đón cô ấy".

Từ Hoằng Nghĩa bước chân không ngừng, mang theo Lê Chanh trực tiếp đi vào thang máy, cửa thang máy màu trắng bạc rất nhanh đóng lại, Lê Chanh ngẩn người nhìn chằm chằm khe cửa, bây giờ rượu trong dạ dày sóng sánh cực kỳ, chút linh khí chia ra áp chế nó không bị người khống chế dần dần tiêu tán, một dòng rượu cao độ đánh sâu vào làm cho đáy lòng Lê Chanh hinh hãi kêu bà mịa nó, cậu bức bối không hé răng nhắm mắt lại, mồ hôi lạnh trên trán đều ứa ra.

Phía sau một bàn tay đỡ lấy bờ vai của Lê Chanh, Từ Hoằng Nghĩa nhíu mày, nhìn nhìn sắc mặt ửng đỏ của Lê Chanh, vừa tức giận vừa tức cười, lúc này say lảo đảo là chắc chắn rồi, cái khí thể mới nãy đòi tô lớn đâu rồi?

Thang máy tinh một tiếng, Từ Hoằng Nghĩa nửa tha nửa túm cánh tay của Lê Chanh băng qua đại sảnh lầu một của khách sạn Đế Hào, khu đậu xe dưới lầu đậu một chiếc xe mui trần mắc tiền chói mù mắt người, ánh mắt Từ Hoằng Nghĩa cũng không chớp xách người vào xe.

Lê Chanh chóng mặt ngồi trên xe, mùi rượu dâng lên có chút muốn nôn, cậu xoay người lại ôm cái lưng ghế, cả cái cằm chen ở giữa lưng ghế và đầu ghế, cũng may rốt cục không cần đỡ sức nặng của cái đầu, cái đầu này cũng không đau như vậy nữa.

Cậu xoa xoa huyệt Thái Dương căng cứng, cánh tay dùng sức quấn ở trên lưng ghế, trong miệng không biết nói câu gì —— đoán chừng đổi thành lúc bản thân tỉnh táo, chỉ sợ cũng là nghe không rõ.

"Đưa cậu về nhà nhé?".

"Hả?".

"Nếu tôi không tới, cậu liền tiếp tục uống à?".

Lê Chanh mặt không chút thay đổi nghiêng mặt qua, theo chiếc xe chạy ở trên con đường gồ ghề ngoằn nghèo, cái đầu nặng nề nâng lên lại hạ xuống, tựa hồ còn có chút thần trí, trong xoang mũi thiếu niên phát ra một tiếng hừ thắc mắc: "Hả?".

"Ừm". Từ Hoằng Nghĩa hiểu rồi, "Cậu là say rồi".

Lê Chanh mặt không chút thay đổi: ".....Hả?".

Ông chủ Từ: "....."

Chiếc xe chạy mười phút chậm rãi dừng trước đèn đỏ, khuôn mặt thiếu niên dán tại cái đầu ghế, chen tới độ cong đều có chút biến hình, cho tới nửa ngày mới phản ứng nói chính là cái gì, do dự một chút, ăn nói mơ hồ, giải thích: "Không say".

Ngõ nhỏ ẩm ướt bảy quẹo tám cua, nhà họ Lê còn sáng đèn, Từ Hoằng nghĩa dập thuốc lá, yên lặng quay đầu, quả nhiên phát hiện thiếu niên đang ngủ giống như bạch tuộc quấn trên lưng ghế, người đàn ông nghiêm túc khụ hai cái mới gỡ thiếu niên ra, hàng này lại giống như bạch tuộc tựa vào trên lưng của Từ Hoằng Nghĩa, cũng may đây là một đoạn đường không dài, mẹ Lê rất áy náy đỡ lấy con trai say thành một bãi nước từ trên lưng ông chủ lớn, cùng Phương Đức Minh đỡ con trai vào trong nhà.

Say rượu một chút cũng không dễ chịu, hôm sau lúc tỉnh táo, đầu của Lê Chanh đau lâm râm, ngẫm lại liều mạng uống ba chai rượu ngũ lương 68 độ cùng Trịnh Tráng, chính mình cũng rất có dũng khí.

Không nghĩ tới linh khí áp chế gắng sức như vậy, may mắn tối hôm qua có ông chủ Từ đi ngang qua, cứu cậu một mạng nha.

Tuy nhiên!

Xe đạp còn đậu tại khu đậu xe của khác sạn Đế Hào đó!!!

Tuy rằng ông chủ Từ làm chính là việc tốt!!! Cậu cũng vô cùng biết ơn anh ta!!! Nhưng cậu ta còn phải đi tới đó một chuyến cứu lại xe đạp của cậu!!! Cứ như vậy!!!

Đi rồi!!!

Bên ngoài khách sạn Đế Hào cũng là nguy nga lộng lẫy, chẳng qua ban ngày thoạt nhìn ít khách, một chiếc xe đạpmàu xanh nhạt đậu giữa một đám xe mắc tiền trong khu đậu xe, cực bắt mắt, cực đỏm dáng.

Trả phí gửi xe, Lê Chanh thuận tiện chạy xe đi xưởng rượu xái, điện thoai vừa thông thì quản Lục đưa danh thiếp lần trước từ trên lầu gọi với xuống hai tiếng, hai người trò chuyện mấy câu, tròng mắt của quản lí Lục đều sắp lọt ra, ánh mắt trượt từ xe đạp trong tay thiếu niên tới trên quần áo nhìn qua rõ ràng không phải hàng hiệu trên người đối phương, quản lí Lục xoa xoa tay, nhịn không được lại hỏi một lần, "Ngài..... Lần này dự định muốn bao nhiêu?". Gã không có ý thức được chính mình đã dùng tới tôn xưng rồi.

"Hai mươi vạn, đổi một loại độ tinh khiết càng cao chất lượng càng tốt, ước chừng có thể mua bao nhiêu thùng?".

Quản lí Lục hít vào một hơi, nhắc tới làm ăn thì đại não liền nhanh chóng chuyển động, chỉ một lát liền cho ra một con số chuẩn xác.

"Dựa theo giá thị trường 58 tệ, giảm giá tính thành 50 tệ một bình, một thùng có 10 bình, hai mươi vạn tổng cộng có thể có bốn trăm thùng, miễn phí đưa hàng tới tận nhà, hoặc là chúng tôi dành cho ngài một kho hàng nhỏ riêng, ngài giữ chìa khóa, lúc nào dùng đều có thể".

Như vậy đối chính mình mà nói, chẳng phải là càng tốt di dời? Dù sao bốn trăm thùng cũng không phải là số lượng lần trước, dùng một chiếc xe ba bánh thuê chỉ sợ là chở không hết, trừ phi là thuê xe tải, nhưng mà bây giờ hiển nhiên có lựa chọn càng tốt.

Mắt Lê Chanh sáng lên, trực tiếp giải quyết dứt khoát: "Không cần các người giao hàng, liền muốn kho hàng, sau khi đủ bốn trăm thùng, tôi sẽ tự tới lấy".

"Được, tôi liền đi sắp xếp cho ngài". Bởi vì đơn đặt hàng khá lớn, trong lúc Lê Chanh được mời lên lầu hai, có cô thư ký nhiệt tình tiếp đón, một ly nước trà xanh biếc rót ở trước mặt, Lê Chanh cầm cái ly khẽ nhấp một ngụm trà.

Tốc độ của quản lí Lục rất nhanh, một giờ sau giao chìa khóa vào tay Lê Chanh, "Bởi vì kho hàng là ở trong nhà xưởng, cho nên không cần lo lắng vấn đề an toàn, bọn tôi đều đánh dấu trên mỗi thùng rượu, ngài có thể đi kiểm kê ngay bây giờ".

Chìa khóa có hai chiếc, một chiếc là cửa sắt bên ngoài, sau đó là khóa cửa vân tay khá đơn giản, tiếp theo tầng thứ ba lại là cửa sắt treo ổ khóa, Lê Chanh theo thứ tự xuyên qua ba

cánh cửa, đẩy cửa ra.

Lọt vào trong tầm mắt là các thùng rượu ngang dọc chiếm đầy cả không gian, rơi vào trong mắt giống như quái vật lớn đứng sừng sững.

Khóe miệng Lê Chanh co rút, lúc nói con số không có ý thức cảm quan mãnh liệt như thế, tới khi chân chính nhìn thấy mới phát hiện.....Những thứ trước mắt này, cũng đủ chính mình lấy rất nhiều lần. Không phải không muốn một lần lấy hết, mà là không gian củatúi trữ vật trên người chính mình hơi nhỏ, vẫn không đựng được rất nhiều bình rượu, xấp xỉ 100 thùng cũng đã cực hạn rồi.

Nghĩ như vậy, Lê Chanh dọc theo thùng rượu đi về đằng sau, tùy tay chạm đến thùng rượu, tâm niệm vừa động liền thu đi 60 thùng, sau đó khóa cửa lại, tỉnh rụi rời đi.

.....

Sau khi trở lại tông môn, Lê Chanh thay bào phục ngoại môn đệ tử của Ngọc Hoàng tông, chuẩn bị trực tiếp đi tìm ngoại môn chấp sự, cậu ở hiện đại đột phá luyện khí tầng năm, rốt cục có thể tự lực cánh sinh lãnh nhiệm vụ xuống núi của tông môn, ngày sau cũng không cần lại đi là phiền Trầm sư thúc.

Nhưng mà một đường đi tới, phát hiện ngoại môn đệ tử nhàn tản đi lại ít tới đáng thương, rõ ràng là giữa ban ngày cũng rất hiếm nhìn thấy bóng người, đây là hiện tượng chưa bao giờ xuất hiện qua trong tông môn, cực kỳ kỳ dị.

Lê Chanh không biết nguyên nhân, sau một lúc lâu tò mò đánh giá, chỉ nghe thấy phía sau truyền tới một tiếng la quen thuộc, "Ngươi không đi quan sát cuộc chiến thăng cấp sao?". Tống Mục đã nhiều ngày không gặp, rành rành là cố ý tắm rửa sạch sẽ toàn thân, trên mặt mang theo ý cười thư thái.

"Cuộc chiến thăng cấp gì?". Lê Chanh không hiểu gì hết.

"Ngươi thật đúng là..... Không để ý đến chuyện bên ngoài, Ngọc Hoàng tông chúng ta cách năm năm đều sẽ cử hành một lần cuộc chiến thăng cấp của nội môn đệ tử, nghe nói phần đầu không có gì hay để xem, hôm nay là ngày cuối, từ trước đến nay đều là ngày của chân truyền đệ tử đại bỉ, đánh nhau giữa chân truyền đệ tử nhất định rất phấn khích". Chân truyền đệ tử là tông chủ Ngọc Hoàng tông cùng các phong chủ tự mình chọn lựa đệ tử truyền thừa, mỗi một người đều là tư chất kinh người phong hoa tuyệt đại.

Tống Mục rõ ràng cũng là vừa mới tiến ngoại môn đệ tử của tông môn, trong ngôn ngữ lại giống như rõ như lòng bàn tay đối những tin tức tông môn này, nói giống như thuộc như lào lào, "Nhất là năm nay có lẽ sẽ có người khiêu chiến chân truyền đệ nhất Trầm sư thúc, có lẽ ngươi còn chưa gặp qua Trầm sư thúc, dù sao có tin tức nói Trầm sư thúc ra ngoài lịch luyện, không thường ở tông môn.....".

..... Ra ngoài lịch luyện không thường ở tông môn? Khóe mắt Lê Chanh giật giật, vậy thời gian trước người cao to cuồng xoát cảm giác tồn tại trước mặt chính mình đến tột cùng là cái quỷ gì? Thậm chí còn đi theo chính mình xuyên tới hiện đại, bị đám người mẹ Lê nhiệt tình giữ lại ăn bữa cơm.

Vì thế ngẫm lại đều cảm thấy tim ngừng đập.

Bí mật lớn nhất của chính mình đều im hơi lặng tiếng bị bại lộ, hơn nữa đối tượng bại lộ vẫn là cấp nhân vật giết không được chặt không đứt giá trị vũ lực nổ tung bảng biểu.

Tống Mục thần sắc tôn sùng: "..... Đại khái ngươi không nhớ rõ, mấy tháng trước tới trước tông môn ngươi từng ngã khỏi đụn mây, chính là Trầm sư thúc cứu ngươi lên, bất luận như thế nào, ngươi đều hẳn là nhận thức từ xa một chút".

".....Ân".

Phía trên tông chủ phong Ngọc Hoàng đứng sừng sững đài luận võ vĩ đại, thực tế cuộc chiến thăng cấp cơ bản chính là lôi đài, hiện tại đứng ở trên đài chính là hai nam tử thanh niên, nam tử bên trái mặc đoản y màu đỏ cơ bắp cuồn cuộn, đầu để tóc ngắn nửa tấc, trong tay cầm một thanh đao cùn ánh huyết quang, cơ ngực lồi lên, liếc mắt nhìn qua một cái cảm giác cực kỳ dũng mãnh, lúc này người này đứng ở trên đài, trấn định đối mặt hơn một ngàn ánh mắt bên dưới, không hề luống cuống.

Nam tử áo xanh bên kia mũi cao thẳng, màu mắt âm u lạnh lẽo, nhưng thân hình gầy yếu giống như cây liễu yếu ớt gió thổi qua là đổ, hai tay người này trống không, tựa hồ toàn thân căn bản không có binh khí phòng thân.

Hai người chen ở trong đám người đứng ở vòng ngoài đấu trường, tựa hồ nhìn ra ánh mắt của Lê Chanh, Tống Mục tức cười lắc lắc đầu: "Đừng coi thường y, Phí Vân hồng y *(đồ đỏ)* là đệ tử chân truyền thứ chín, Hướng Lam thanh y *(đồ xanh)* cũng là đệ tử chân truyền thứ tư, binh khí sở trường của người này là thiên tàm ngân ti *(sợi tơ của tằm trời)*, độ cứng có thể xuyên thủng bảo giáp, xem như một trong chí bảo tiên thiên *(trời sinh)* của Ngọc Hoàng tông, về phần thực lực, vị này đại khái đã là luyện tâm kì đỉnh tầng mười, thực lực đứng hàng thứ tư trong đệ tử chân truyền.

Ngoại môn đệ tử bình thường đều là luyện khí cảnh, phần lớn nội môn đệ tử là luyện thể cảnh cùng một ít liên tâm cảnh, chỉ có đệ tử trong thập đại*(10 người)* chân truyền mới có thể có người đạt tới ngoài luyện tâm cảnh tầng năm.

Tống Mục vừa dứt lời, Hướng Lam trên lôi đài dường như cảm nhận được mà nhìn qua, ánh mắt vô tình lướt qua nơi bọn họ đứng, trong lòng Lê Chanh lại phát lạnh, quả nhiên là cao thủ luyện tâm kì, tùy tiện liếc mắt một cái đều có chứa áp chế rất mạnh.

Hồng y cùng lam y tại dưới khẩu lệnh của nội môn chấp sự đều lấy vũ khí ra, thân hình Phí

Vân dũng mãnh chạy tới nhưng cũng không phải là trực diện xông tới, bước chân của y khéo léo hơn nhiều so với đao cùn trong tay, chợt búng người nhảy lên, sau đó rất nhanh đao cùn từ trong bầu trời lấy một cái đường cong quỷ dị chặt nghiêng về phía thắt lưng thon của Hướng Lam, linh lực trên mũi đao phun ra nuốt vào, lóe ánh lửa cực nóng.

Mọi người nín thở.

Trên đài chỉ nghe keng một tiếng, đao cùng bỗng nhiên bị đình trệ, giống như bị cái gì đột nhiên cắp chặt, không thể động đậy.

Thân hình gầy yếu của Hướng Lam, ở dưới thế công càng có vẻ nhu nhược, y hơi hơi giơ cổ tay lên, làm một cái động tác biên độ nhỏ.

Một đoạn sợi tơ màu bạc dưới đầu ngón tay của hắn lóe ánh sáng nhạt dưới ánh mặt trời, một đoạn khác quấn trên chuôi đao của Phí Vân, gần như đã nháy mắt khống chế được cục diện rồi, chênh lệch thực lực quá lớn, gần như đã một chiêu quyết định thắng bại rồi.

Hắn không hề nhìn trên đài, đảo mắt dời ánh mắt tới một chỗ ngồi đằng sau lôi đài, trong đó có hai cái là trống không, những cái khác phân biệt ngồi đầy người, Lê Chanh xa xa đối lập hoàn toàn cùng một người ngồi trên cao, màu mắt người nọ đen kịt, dưới khuỷu tay chống một thanh cự kiếm màu vàng cực kỳ bắt mắt, vẻ mặt cũng không giống như mọi khi, trong ánh mắt đầy xa cách cùng lạnh lùng nghiêm nghị.

Nam nhân bình tĩnh nhìn về phía Lê Chanh, lát sau nhếch khóe môi, lông mi dài xinh đẹp chớp chớp, sắc bén sắc sảo trong ánh mắt chợt tiêu tán, tựa như một con chó chăn cừu dịu ngoan.

Y nheo mắt lại, kỳ thật dấm chua trong dạ dày bốc thẳng lên cổ họng……. Rời đi lâu như vậy, trên người còn có mùi của nam nhân khác, ân?

"Ta muốn khiêu chiến, chân truyền đệ nhất". Minh Viễn ngồi thẳng ở vị trí chân truyền đệ nhị vuốt đạo bào, đi thẳng lên lôi đài, trong ánh mắt mang theo vài phần ánh sáng sáng ngời, "Trầm sư huynh, tuy rằng biết đại khái không có hy vọng gì, ta vẫn là muốn thử chút, mời".

Trầm Du thu liễm ghen tuông, nhướn một bên chân mày, ánh mắt nhìn về phía Minh Viễn không khỏi xẹt qua một tia khen ngợi, y khẽ động bước chân, súc địa thành thốn* xuất hiện ở đối diện Minh Viễn, hai vị nghi trượng ở bên cạnh lôi đài mở một đạo quang tráo *(cái lồng ánh sáng)*, giữ hai đệ tử chân truyền trong quang tráo.

***súc địa thành thốn: giống như thuấn di í = có thể di chuyển từ nơi này tới nơi khác trong chớp mắt**

"Phụng bồi".

43. Chương 43: Độc Chiếm

Đệ tử chân truyền đệ nhất đệ nhị lên sân khấu, làm cho mấy vị phong chủ cũng đều dời tầm nhìn lại đây, phong chủ của Nhược Thủy phong môi đỏ mọng khẽ nhếch, biểu tình độc nhất vô nhị giống tán thưởng Trầm Du lúc trước, trên mặt lại thêm mấy phần thần sắc hài lòng cùng kiêu ngạo.

"Hảo tiểu tử". Nàng thản nhiên nói, "Cho dù cuối cùng không thắng được, mỗi một người đều là tu vi chỉ kém so với tiền nhậm tông chủ một đường cảnh giới thoát phàm, cho dù Nhược Thủy phong chủ chính là thân phận nữ tử yếu nhược so với giới tu sĩ, tu vi của nàng như cũ đạt tới thoát phàm cảnh tầng ba, ở bên trong ngũ phong cũng được coi là người có tiếng nói, mà Minh Viễn ở trong trường đấu chính là đệ tử của Nhược Thủy phong, cũng là chân truyền đệ tử duy nhất của nàng.

Người của chính mình, đương nhiên ngàn tốt vạn tốt.

"Thật rất dũng khí". Tông chủ Xích Hỏa phong ngồi song song gật gật đầu, hai mắt y gần màu quýt, giống như màu đỏ đậm giao hòa cùng đen kịt, che dấu ở ánh mắt rủ xuống, giống như ngọn lửa toát ra trong yên tĩnh, "Nhưng mà Trầm Du đã là đỉnh luyện ý cảnh tầng năm rồi, mà Minh Viễn vừa mới sơ kì luyện ý cảnh tầng năm, trận này Nhược Thủy phong các ngươi thua chắc rồi".

Trong xoang mũi Như Thủy phong chủ hừ lạnh một tiếng, nghe được người khác không xem trọng lắm đối đệ tử của chính mình, thần sắc nàng tuy có chút không vui, nhưng không mở miệng phản bác.

Dù sao, Trầm Du chính là.....Xuất thân từ cái gia tộc kia.

Theo một đạo khẩu lệnh dè dặt của nội môn chấp sự, nàng quay sang, nhìn về phía dưới đài, màu mắt dần dần thâm thúy lên, hai tay chống tay vịn của cái ghế, nghiêm túc nhìn chăm chú vào hai người trong quang tráo.

Quang tráo màu vàng nhạt chảy xuôi linh khí vô sắc *(không màu)*, giống như một bánh trứng gà hấp ở giữa không trung sôi trào hơi nước, Lê Chanh tò mò mắt nhìn lồng trứng gà kia, dế nhũi thời hiện đại ngẫu nhiên nhìn thấy loại sự vật mới mẻ cực đủ huyền huyễn* đặc sắc này, chỉ hận không thể vươn tay đi kiểm tra, cậu nhìn lên nửa ngày, quay đầu hỏi: "Đây là trận pháp?".

***huyền huyễn là truyện có yếu tố phép thuật, kỳ ảo ... được đặt trong bối cảnh siêu tưởng (tiên giới, ma giới.....)**

Hai người trên lôi đài rõ ràng không bày ra tư thế gì, chính là đều tự chiếm cứ một phương, lại vô cớ làm cho cả trong không khí toàn trường đều tràn ngập tiêu điều, Tống Mục đang khẩn trương đầu đầy mồ hôi, thình lình bị Lê Chanh vỗ một cái.

Lúc người ta đang tập trung tinh lực sợ cái gì thì gặp phải cái đó, một cái tát hạ xuống thình lình xảy ra của đối phương, trái tim Tống Mục kịch liệt chấn động một chút, y bụm tim sắc mặt lập tức xám trắng gỡ tay Lê Chanh ra"..... Phải".

"Ngươi có thể phá trận không?".

"Làm sao có thể, Trầm sư thúc đều không phá được". Tống Mục lộ ra một cái ánh mắt tỏ ý vớ vẩn, y vẫn đang bụm tim, biểu tình trên mặt là một bộ bộ dáng tràn đầy nghiên cứu, "Ngươi đừng thấy quang tráo của trận pháp phòng hộ này chỉ có một tầng hơi mỏng, thực tế nó có thể ngăn cản một quyền của đại năng thoát phàm kì, bình thường chỉ có giống như Trầm sư thúc cùng Minh Viễn sư thúc, tồn tại ở tỷ thí của đệ tử chân truyền tu vi cao thâm, mới có thể mở ra loại trận pháp phòng hộ cấp tối cao này, không phải vì bảo hộ người ở bên trong, mà là sợ so đấu bên trong tổn thương tới những người quan sát chúng ta".

".....". Nghe lên giống sư tử lớn nhảy vòng của đoàn xiếc thú, cũng phải vây lan can phòng ngừa nó đột nhiên bạo động nhảy ra, tuy rằng trên bản chất không giống nhau lắm —— tựa hồ dùng nắm đấm đánh nhau sẽ càng thích hợp hơn.

"Tương lai ngươi cũng sẽ lên lôi đài, vẫn sẽ có một lần như vậy". Tống Mục vén vén ống tay áo, ôm cánh tay, "Cho dù ngươi không đi khiêu chiến, cũng luôn luôn có người phát khiêu chiến với ngươi, bất phá bất lập* thế giới này nghĩ tới vũ lực chí thượng.

***bất phá bất lập: không đập bỏ cái cũ thì không thể xây cái mới**

Giống như đang nghênh hợp những lời này của Tống Mục, khí thế hai người trên lôi đài rốt cục lần lượt dâng lên, rất nhanh Minh Viễn tăng sự lăng lệ tới đẳng cấp sơ kì luyện ý tầng năm của chính mình, đạo bào người trẻ tuổi bay lên, ánh mắt dưới quang tráo trong suốt tựa như phủ một tầng kim quang, ngón tay khớp xương rõ rệt vươn khỏi ống tay áo, ngón trỏ thon dài hơi hơi nâng lên, đầu ngón tay sáng lên một đạo thủy quang màu lam.

Cùng một bàn tay, ngón cái của hắn cong lại, ba ngón còn lại chạm đến mép y phục, trong ống tay áo chậm rãi hiện ra bàn bát quái hai màu đen trắng, đúng lúc khấu hợp tại phương hướng khác nhau giữa năm ngón tay.

Thủy quang màu lam vừa ra, ngoại trừ người trước đây biết thông tin của Minh Viễn, ngoại môn đệ tử khác đều là một trận ồ lên, nữ tính ở Đại Châu giới ít, cho nên từ thời điểm thái cổ thành lập, nếu thân là nam tử, thuộc tính thân thể ở bên trong ngũ hành là thuộc tính thủy hoặc thuộc tính mộc, tức là âm chúc, đồng dạng có thể như nữ nhân bình thường sinh dục tử tự *(sinh con)*. Đáng tiếc chính nguyên nhân dạng thể chất này làm cho âm chúc không thể phát huy ra chiến lực lớn nhất, bản thân không đột phá được, làm cho tu vi của rất nhiều người bình bình khó có thể tiến thêm.

Thủy quang minh trong tay của Minh Viễn chứng tỏ rõ ràng thể chất của bản thân hắn, chính là thuộc tính thủy, một cái âm chúc có thể hàng năm chiếm cứ vị trí chân truyền đệ tử đệ nhị tông môn, đây đã không phải có thể dùng dũng mãnh tới hình dung.

Người cá biệt này.....

Thật ra người cá biệt này không phải người a?

"Thực lực hắn lại tăng cường rồi". Trong một loạt đệ tử chân truyền, chân truyền đệ tam Ngô Miễn đang ngồi trên ghế mây, tay trái nắm lại chống bên trái sườn huyệt Thái Dương, chân phải khoát lên trên tay vịn, lắc lư cái chân, ánh mắt khi lướt ngang qua Minh Viễn, con mắt đen kịt rõ ràng biến hóa thành màu quýt giống như sư phó phong chủ của y, giống như ngăn cách hết thảy trong hạt châu thủy tinh đen trong suốt, ngọn lửa cực nóng đang bốc cháy.

Xích Hỏa phong chủ quét mắt xuống phía dưới, ánh mắt dừng một chút trên tư thế hủy hình tượng của đệ tử nhà mình, mí mắt không khỏi giật giật hai cái, trong nháy mắt nhướn cao một bên lông mày, hận không thể một cái tát đập qua cái tên chết tiệt này, nhưng mà khi ánh mắt y đang đang di chuyển trên mặt đệ tử, đột nhiên nhìn thấy độ cong mới vừa giương lên của khóe môi đối phương, giống như nhìn trúng cái gì, hơn nữa với ——

Tình thế bắt buộc.

Y nhìn lại theo ánh mắt long lanh sáng ngời của Ngô Miễn.

Thanh niên đạo bào trên lôi đài chứa một mạt ý cười nhàn tản, cánh tay hơi mở, trước người liền đã gom mấy mũi tên nước, dù sao Xích Hỏa phong chủ không phải thường nhân, rất dễ dàng nhìn thấy băng tinh bám vào đỉnh mũi tên giống như linh lực, ở trong quang tráo lóe hàn quang sắc bén.

Luận đệ tử chân truyền đệ tam tiêu diệt đệ tử chân truyền đệ nhị có xác suất bao nhiêu —— phán đoán căn cứ thực lực chênh lệch xa giữa hai người, suy đoán sẽ không lớn hơn không, cho nên làm không xong người ta liền trực tiếp cướp người luôn? Làm tốt lắm!

Mắt ngắm Nhược Thủy phong chủ môi đỏ mọng lạnh lùng bên cạnh, Xích Hỏa phong chủ yên lặng từ đáy lòng khen ngợi đồ đệ mình, không phản đối, rát tăng thể diện cho sư phụ.

Trên khán đài giống như đang diễn kịch câm, một loạt biểu tình vương giả làm cho sự chú ý của một số người hơi vạn vẹo quỷ dị, lúc này giữa sân Minh Viễn đã dẫn đầu ra tay, hơn mười đạo băng trường kiếm mang theo vẫn nước lấy một loại tốc độ mắt thường khó thấy kịp xuyên thấu thân thể mặc luyện võ phục màu đen đối diện, nam nhân đối diện thoáng hạ cằm, ánh mắt đen kịt nhìn thẳng sư đệ, thân hình thong thả tiêu tan, bên phía góc Tây Bắc trong không gian lôi đài xuất hiện một đạo thân ảnh màu đen không tổn hao một cọng lông tóc nào.

"Bắt đầu rồi?". Trầm Du cũng chỉ kẹp năm mũi tên, một thanh cự kiếm màu vàng trước người y, màu sắc của nó cùng quang trảo trong suốt màu vàng nhạt rất khó phân biệt.

Tu vi đạt tới hậu luyện ý cảnh có thể không mượn ngoại vật phi hành, nhưng mà khá hao phí

linh lực, trong lòng Minh Viễn biết rõ điểm này, nháy mắt bay lên trời biến ảo bàn bát quái trong tay, hai viên kim ngư trắng đen ở trung tâm hình thành một bức tranh thuỷ mặc thật lớn, theo mỗi lần bàn bát quái chuyển động, sương mù màu lam phóng ra, cả người hắn ẩn ở trong mưa bụi.

Giữa không trung rung động ong ong, truyền tới thanh âm không ngừng va chạm.

Cự kiếm trôi nổi trước người Trầm Du cũng bị y nắm trong tay, đồng thời thân hình thuấn di, cổ tay khẽ nhúc nhích đó là một cái trọng kích. Y nhắm mắt lại, bên tai nghe thanh âm mưa bụi rơi xuống đất, còn có linh khí của quang tráo dao động, cùng với..... Tiếng thân hình di chuyển xẹt qua không khí.

Trầm Du đi theo đạo thanh âm kia, cự kiếm cầm trong tay cắm về trên lưng, hai ngón tay cũng bắt đầu thổ nạp lực kim chúc, di chuyển bước chân, khoanh tay điểm qua.

Sương mù dày đặc, nửa thân ảnh trong quang trảo đều không thấy được.

Tống Mục sùng bái tới cả người run rẩy, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng mưa bụi không có một bóng người, hai đấm nắm chặt, giống như chiến đấu ở bên trong không phải hai đại đệ tử chân truyền mà là chính hắn.....Tay Lê Chanh lười biếng khoát lên trên eo, không nói gì nhìn Tống Mục nửa ngày

Kỳ thật rất nhiều người đều đoán được rồi, Minh Viễn khiêu chiến Trầm Du, có lẽ chỉ là vì đột phá, bởi vì loại công kích yếu kém lại phụ trợ khá mạnh của thể chất thuộc tính thủy, ở trên trình độ nhất định, lôi đài thi đấu là căn bản không chiếm ưu thế.

"..... Trước kia chưa bao giờ dám nghĩ tới, thì ra Minh Viễn sư thúc cũng là một âm chúc". Tống Mục rốt cục phục hồi tinh thần lại. y trầm hạ thanh âm, đột nhiên phát ra một tiếng cảm thán.

"Âm chúc thì sao?". Lê Chanh hơi phản xạ có điều kiện đối từ này, hơn nữa rốt cục tại trong tông môn gặp được người âm chúc thứ hai ngoại trừ mình, có loại cảm giác nhìn thấy đồng loại khó hiểu.

Cảm thấy dị giới chính là phiền phức, tất cả mọi người là đàn ông, phân âm dương lưỡng tính gì chứ?

Sinh hoạt thật tốt không tốt sao?

Thật sự là bất đắc dĩ.

Không chỉ có trêu chọc một người cao lớn, sau đó khiến cho chính mình còn tưởng rằng mọc

thêm một cái tử cung, quả thực vì số phận tương lại đâm nát tim rồi.

Chậc.

"Không có gì, rất tốt, thật sự". Nghĩ đến người bên cạnh này cũng là âm chúc, da đầu Tống Mục tê rần, nhanh chóng dời đề tài, "Đúng rồi, hiện tại tu vi ngươi như thế nào?". Bình thường giữa đệ tử bắt chuyện với nhau đều dùng một câu này, nhưng mà lại nghĩ tới tư chất kém cỏi của đối phương, Tống Mục tựa hồ cảm giác được chính mình lại nói sai rồi, y khụ hai tiếng, xoay qua nghiêm túc nói: "Kỳ thật không cần lo lắng, cho dù tiến bộ không lớn cũng không sao, chỉ cần mỗi ngày chăm chỉ tu luyện, mặc dù một ngày chỉ tích lũy một chút, cuối cùng cũng sẽ thành công".

"Vừa mới đột phá tới luyện khí tầng năm, cảm giác cách thành công còn quá xa". Lê Chanh gãi gãi đầu, "Tu luyện lâu như vậy vẫn chỉ là quanh quẩn ở luyện khí cảnh". Nghĩ tới giá trị vũ lực của Trầm sư thúc, loại chênh lệch giống cái hào rộng này có thể cứu vãn một chút sao?

"..... Ha ha ha". Tống Mục: "Đừng quậy, đừng nói giỡn". Tống Mục không cho rằng đây là sự thật, trong ngoại môn ngay cả người tư chất tốt nhất còn chưa tới luyện khí tầng năm, quang hệ âm chúc của Lê Chanh như thế nào có thể tu luyện nhanh như vậy, cái này không khoa học..... Nhưng thấy biểu tình khó hiểu của thiếu niên, nam nhân lại chậm rãi trầm mặc, "....."

"!!!!". Tống Mục lộ ra biểu tình giống như gặp quỷ, nhìn qua đều nhanh khóc rồi: "Sẽ không là thật chứ!!!".

"Thật".

Thanh niên ngoại môn gào khóc thảm thiết nửa ngày, trong ánh mắt khiển trách của người xung quanh kéo Lê Chanh bước nhanh đi khỏi đám người, "Nếu ngươi đã là luyện khí tầng năm rồi, là có thể báo cáo với chấp sự, sau đó lĩnh đan dược phụ trợ cùng vũ kỹ".

"Vũ kỹ?".

"Bởi vì thể chất khác nhau, mỗi người đều có vũ kỹ phù hợp chính mình, vũ kỹ tông môn đối đệ tử đưa ra yêu cầu thấp nhất chính là luyện khí tầng năm". Tống Mục vỗ vỗ bờ vai của Lê Chanh, "Chúc mừng, trở về để ta hành lễ một chút". Rất nhanh ở một góc dưới lôi đài tìm được lão nhân ngoại môn chấp sự quan sát cuộc chiến thăng cấp, Lê Chanh do dự một chút, vẫn là cuối cùng hỏi một vấn đề: "Vũ kỹ là miễn phí? Không cần trả phí mua chứ?".

Tống Mục phun ra một ngụm trọc khí thật mạnh, "..... Như thế nào có thể, vũ kỹ càng lợi hại càng là cần đại lượng linh thạch mua, nhưng mà trong tông môn mua vũ kỹ sẽ cực kỳ ưu đãi, đợi sau này đi làm nhiệm vụ đạt được kinh nghiệm trị *(trị số kinh nghiệm)* tông môn, ngươi liền có thể dùng kinh nghiệm trị đổi vũ kỹ cùng đan dược thậm chí là vũ khí trang bị".

Ngoại môn chấp sự vẫn là lão nhân mấy tháng trước, khá có ấn tượng đối Lê Chanh, nghe nói đối phương đã là luyện khí tầng năm liền lập tức vận khởi linh lực của chính mình dạo qua một vòng trong cơ thể cậu, xác định chắc chắn, lão nhân vuốt râu, quay đầu lại nhìn nhìn trên đài, lại nhìn chằm chằm nửa ngày mặt của Lê Chanh, "Mua vũ kỹ? Ngươi là quang hệ thể chất? Ta nhớ rõ quang hệ tựa hồ không nhiều lắm, hình như chỉ có hai ba quyển.....".

Y móc từ trong túi trữ vật, lục ra ba quyển quang hệ vũ kỹ mới tinh, bất động như núi , bí quyết nhu thân *(làm cơ thể mềm dẻo)* cùng kim quang trảo .

Lê Chanh: ".....". Thật đúng là đủ ít mà, ha hả ha hả.

Nhưng mà tại sao nghe lên đều giống như có vẻ có quan hệ cùng Thiếu Lâm tự..... Mười tám đồng nhân trận gì đó, Dịch Cân kinh gì đó, kim cương tráo gì đó..... Và vân vân.

Rốt cục cảm giác vui sướng học được vũ kỹ lập tức dập tắt một nửa.

"Đều là cái quỷ gì?". Lê Chanh lẩm nhẩm giới thiệu của bất động như núi , phát hiện là một môn công phu đứng chịu đòn, tu luyện tới cảnh giới cao nhất chính là người khác một phen chém kiếm chặt đao trên đầu mình đều không giết được mình.....

Xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

Quyển thứ hai nhu thân bí quyết có thể khiến thân hình trở nên thon thả mềm mại, thích hợp nữ tử tu tập, nhìn đến những lời này có thể trực tiếp bỏ qua luôn, một quyển cuối cùng kim quang tráo , có thể tại trong một mét hình thành một quang tráo quanh thân thể —— tựa như trạng thái vỏ trứng trên lôi đài. Ngoại trừ ngoại lực có thể đánh vỡ đạo phòng tuyến này, nếu không căn bản sẽ không tương tổn tới người ở bên trong quang tráo, nhưng mà trình độ độ dày của quanh tráo này vẫn đang là do linh lực bao nhiêu của người sử dụng quyết định.

"Ta muốn mua kim quang tráo ".

"Năm viên thượng phẩm linh thạch, thế này vậy, chiết khấu giảm chút cho ngươi, hai viên thượng phẩm linh thạch". Ngoại môn chấp sự nói: "Chỉ mua một quyển sao? Không xem cái khác.....?".

"Không xem, xem cũng không có tiền mua". Kỳ thật nếu vì bảo mệnh, mua bất động như núi cũng không phải không thể, nhưng loại công phu ưỡn ngực để người ta đánh bầm dập này, chân chính tu luyện lên rất khiến người ta tim ngừng đập.

..... Ai cũng không muốn tu luyện chính là vì bị đánh ha?

"Ân, chàng trai trẻ, tự ngươi suy nghĩ là được, nếu bởi vì không có linh thạch mua, sau này

làm nhiệm vụ tông môn đạt được kinh nghiệm trị, vẫn là có thể đổi phần thưởng vũ kỹ". Ngoại môn chấp sự thu hồi hai quyển vũ kỹ khác.

"Cám ơn".

Cho dù hoàn thành nhiệm vụ có được kinh nghiệm trị không phải là chỉ có hai quyển vũ kỹ có thể lựa chọn sao, Lê Chanh mỏi mệt sụp vai xuống, ngẫm lại vẫn là hơi có chút bi ai.

Vì thế đột nhiên không có động lực đi làm nhiệm vụ tông môn lắm.

Đang chuẩn bị rời đi, ngoại môn chấp sự vuốt râu, đột nhiên nghĩ đến cái gì lại gọi Lê Chanh lại, "Đúng rồi, đây là nhất phẩm đan dược tông môn thưởng cho đệ tử lần đầu tiên đột phá luyện khí tầng năm, ích khí đan, người thường dùng có thể hoạt huyết sinh cơ, tống ô trừ uế *(lại bỏ tạp chất dơ bẩn trong người)*, tu sĩ dùng lại có thể có trợ giúp tu luyện". Lão nhân cười tủm tỉm nói: "Kinh nghiệm trị cũng có thể đổi đan dược, cố lên tiểu tử".

Hai tay đón lấy bình ngọc màu trắng tuyết của ích khí đan, vẻ mặt mất mát của Lê Chanh trở thành hư không, giống tiêm máu gà tinh thần chấn động, có trợ giúp tu luyện còn chưa tính, còn có thể cho người thường dùng?

Tốt, rất tốt, quả thực không thể tốt hơn.....Đồ tốt nha!!

Lê Chanh chuyên chú nhìn đan dược, trong lòng đã chắp cánh bay tới nhà họ Lê, tưởng tượng một nhà năm người sau khi dùng đan dược thần thanh khí sảng, cậu cảm thấy chính mình hấp tấp liên tục qua lại song giới, bận lăn qua lộn lại không hề quan trọng.

Hiện tại đã đáng giá rồi.

Thiếu niên nhắm mắt lại, trên mặt lộ ra tươi cười mơ mộng.

"Ta cho rằng ngươi đi mất rồi". Tiếng nói bất đắc dĩ của nam nhân vang lên ở sau người, lập tức thấy tươi cười của thiếu niên, sắc mặt y khẽ biến, ánh mắt không khỏi tối sầm, yên lặng nuốt vào một ngụm nước miếng ham muốn, tận lực làm cho giọng điệu khó chịu đổi thành bình thản, nói: ".....Đừng cười như vậy". Tựa hồ cảm thấy chính mình nói rất đột ngột, lại bổ sung giải thích nói: "Rất xấu, người khác sẽ chịu không nổi".

Lê Chanh đen mặt quay đầu lại.

Người này biết nói chuyện hay không vậy?

Nam nhân không hề lay động vì ánh mắt của Lê Chanh, "Sau này chỉ có thể xấu cho ta xem".

"Tìm ngược như vậy làm gì?". Lê Chanh thở sâu, không biết tại sao vừa gặp người này mà khóe mắt bắt đầu giật giật, trong lòng, nhịn không được muốn đánh người: "Ngại xấu liền đừng nhìn là được!".

"Ngoan, không ghét bỏ". Bàn tay to của nam nhân sờ trên tóc ngắn của thiếu niên, cọ hai cái, mặt mày lạnh lùng mềm mại xuống, trên mặt luôn luôn lạnh như băng cũng thêm mấy phần ý cười, chính là bộ dáng tạc mao *(xù lông nhím)* như vậy, có thể nhìn cũng là hạnh phúc.

Bốn phía đột nhiên yên tĩnh.

Lê Chanh nhìn ra đằng sau, phát hiện đám người vốn đứng ở dưới lôi đài xem cuộc chiến ở khoảng cách cách xa chính mình năm mét, do Trầm Du làm ra động tác xoa xoa đầu mà mà liên tục hít không khí chiếm ba mươi phần trăm.

Mặt không chút thay đổi cong một ngón trỏ, nam nhân cúi đầu tới gần một chút, chống lại tầm mắt phức tạp của thiếu niên, nghe được đối phương nói: "Hỏi một vấn đề xin nghiêm túc trả lời ta". —— Trầm Du làm ra biểu tình nghiêm túc.

"Người ái mộ ngươi nhiều không?".

Trầm Du chú ý thần sắc của thiếu niên, thăm dò nói: "……Không nhiều lắm……".

"Đừng lừa gạt chính mình, ta thấy trong ánh mắt của ngươi tràn ngập nói dối".

"…… Có lẽ cũng không ít. Thực tế, cái này không quan trọng". Trầm Du hơi bất giác nhìn lướt qua hai người phía sau, đám người yên lặng đều làm bộ chính mình bận rộn hoặc là đang làm chuyện gì đó, cũng không có đi chú ý sư thúc chân truyền đệ nhất nói chuyện cùng một đệ tử ngoại môn nào đó.

Làm động tác giả dối như vậy vừa nhìn liền biết toàn bộ là giả vờ.

Hơn nữa ở nơi đông người, thân là một vị chân truyền đệ nhất được tôn sùng đột nhiên chạy xuống nói chuyện phiếm cùng ngoại môn dế nhũi đệ tử rất ngây thơ được không, kỳ thật ta là sợ bị người ái mộ của ngươi sùng bái ngươi điên cuồng đuổi giết đó nha!

Đỡ trán.

"Cuộc chiến thăng cấp chấm dứt, phía dưới công bố danh sách chân truyền điện, đệ nhất chân truyền điện Trầm Du, đệ nhị chân truyền điện Minh Viễn, đệ tam chân truyền điện Ngô Miễn…… Đệ thập chân truyền điện Tru Lâm". Thanh âm trên khán đài hấp dẫn ánh mắt của mọi người qua, đại tông chủ xa xa đứng ở trên đài cao, mở miệng nói: "Trong khoảng thời gian này cũng không yên bình, đầu tiên là tông chủ vì chống lại yêu đế của Thập Vạn đại sơn,

lấy thân tổn đạo. sau đó mấy nhất lưu tông môn bên trong Đại Tần nhưng lại không cố niệm ân trảm yêu của tông chủ, phái đệ tử giết hại đệ tử tông ta, hiện tại lại phá vỡ ước định của mỗi tông chỉ phái hai mươi người, mưu toan tập kết đệ tử đều chiếm hết danh ngạch Tần Lĩnh bí cảnh ba mươi năm mới mở một lần.....".

"Tuyệt không cho phép!!".

"Đệ tử tông môn nghe lệnh, phàm là trong vòng ba mươi tuổi, tu vi đạt tới luyện khí tầng năm cùng cao hơn, đều có thể lĩnh yêu bài đi Tần Lĩnh bí cảnh, tranh thủ hạn độ lớn nhất đoạt được danh ngạch tiến vào bí cảnh".

"Về phần lĩnh đội, liền do Trầm.....".

"Tông chủ". Trầm Du đột nhiên không tiếng động mở miệng, người này không ở trên khán đài, thanh âm rất nhỏ lại ổn định xuyên vào tai của tông chủ, đôi tai đại tông chủ vừa động, chuẩn xác nhìn qua phương hướng của Trầm Du, Trầm Du sắc mặt lạnh nhạt động môi, sau đó một đạo thanh âm lấy phương thức đồng dạng truyền ra: "Tần Lĩnh cảnh có khả năng là nơi cuối cùng, lần này do Minh Viễn tới lĩnh đội đi".

Đại tông chủ rõ ràng nghĩ tới cái gì, hiểu rõ gật gật đầu, giật giật môi, thanh âm cũng như ruồi muỗi rất nhỏ truyền vào trong tai Trầm Du: "Cũng tốt, ngươi cẩn thận làm việc". Y quay đầu, ánh mắt chớp mắt giao tiếp cùng Nhược Thủy phong chủ, "Về phần lĩnh đội, ta thấy liền do Minh Viễn đảm nhiệm".

"Cũng tốt". Nhược Thủy phong chủ từ chối cho ý kiến, tiến vào bí cảnh bản thân chính là một loại lịch luyện, lấy tuổi tác cùng tu vi của Minh Viễn, nhất định sẽ ở trong đó đạt được không ít ưu đãi.

"Đêm nay đệ tử lĩnh yêu bài liền không cần trở về, trực tiếp qua đêm ở trên chủ phong, ngày mai xuất phát cũng dễ thống kê nhân số". Đại tông chủ vung một tay xuống phía dưới, trực tiếp giải quyết dứt khoát, "Trầm Du người là đại sư huynh của chủ phong,tình huống nghỉ lại của đệ tử các phong do ngươi an bài". Có lẽ đại tông chủ cũng là người tính cách phóng khoáng, sau khi dặn dò xong, y nhướn mày, đồng dạng lấy phương thức truyền âm nhập mật rót thanh âm vào trong tai hai người Trầm Du, "Cũng đừng chỉ ôm tức phụ chính mình ngủ".

"Tông chủ nói như vậy, chỉ sợ hắn lại xấu hổ rồi".

Lê Chanh: ".....".

.....

Tống Mục sớm qua ba mươi tuổi rồi mang theo tiếc nuối rời đi, ngoại môn đệ tử mới nhập môn cũng đều đi sạch, chỉ còn lại có một ít ngoại môn đệ tử nhập môn đẳng cấp cao cùng nội

môn đệ tử khá trẻ, mười vị chân truyền đệ tử, ngoại trừ Trầm Du cùng Minh Viễn, chỉ có cùng chân truyền đệ thập mỹ nữ Tru Lam dưới ba mươi tuổi.

Lê Chanh cảm thấy có chút khó có thể tin, cấp nhân vật sư thúc giống loại Trầm Du bọn họ, không nên tu luyện một cái liền thời gian như thoi đưa, sớm qua tuổi bán trăm *(50)* sao?

Chỉ có thể nói có một số người chính là thiên phú dị bẩm, tùy tiện tu luyện một chút đều lợi hại rất nhiều so với người khác liều sống liều chết, nghĩ tới chính mình ở hiện đại có giá trị tín ngưỡng gia cố mới miễn cưỡng đạt tới luyện khí tầng năm, người ta nhúc nhích đầu ngón tay có thể tùy tiện bóp chết chính mình.

Lúc Lê Chanh có thể miên man suy nghĩ, ít nhất, vẫn là hạnh phúc, ít nhất..... Còn không ý thức được để cho Trầm sư thúc an bài nghỉ lại chính là tình huống như thế nào.

Tới khi chân chính hiểu được, đã muộn rồi —— tất cả giường ngủ trên chủ phong đã bị chiếm hết, trừ bỏ lựa chọn đặc biệt, chỉ có thể ngủ ngoài trời tại mặt đất bên ngoài. Nhưng mà lựa chọn đặc biệt này, quả thật tọa lạc tại một chỗ cung điện trong mây của giữa sườn núi chủ phong.

Cây cột sơn đỏ thẫm không biết bỏ thêm vật liệu gì giống thạch anh đỏ ánh sáng lung linh, tấm biển trên đầu cửa dùng chữ thể cổ viết "Chân truyền đệ nhất điện".

Không cần nghĩ cũng biết trước mắt là chỗ của ai.

"Ta ở nơi này?". Thiếu niên tóc ngắn mặt không chút thay đổi chỉ vào cung điện gần ngay trước mắt, tóc đen tự do bày ra các loại hình dạng dưới con gió lạnh, cuối cùng định hình thành một dúm lông ngốc dựng cao cao.

Trầm Du gật đầu, ánh mắt dừng ở trêm dúm lông ngốc trên đầu thiếu niên, giơ tay muốn vuốt xẹp thay hắn..... Lại bị đối phương nghiêng đầu tránh thoát, cũng tiếp tục không có biểu tình gì hỏi: "Vậy ngươi nghỉ ngơi ở đâu?".

"Nơi này".

Nhìn ra sắc mặt của thiếu niên càng biến đen, bàn tay nam nhân nắm cái mông lép của thiếu niên nghiêng mình bay vào chân truyền đệ nhất điện, trong nội điện, một cái giường lớn trải lông thỏ nhìn qua cực kỳ mềm mại lọt vào trong tầm mắt.

Lê Chanh giãy dụa đi xuống từ khối cơ ngực nở nang, còn không cẩn thận chạm vào cơ bụng rắn chắc và thẳng em bên dưới, sắc mặt đen đen, hận không thể lập tức chạy đi rửa tay chùi lau tay.

Anh là người dị giới không phải người nguyên thủy nha anh giai! Giống loại tùy tiện vừa chạm liền có thể tiến vào kì động dục thật sự là chuyện người làm sao?! Người làm được sao? Người có khả năng làm ra sao?!

Nam nhân thu hồi tay, độ ấm sót lại của đầu ngón tay dần dần tiêu tán, kỳ thật nội tâm có chút tiểu tiếc nuối.

"Ngươi xem, hai cái giường". Trầm Du giơ tay vuốt một cái ở giữa giường, linh lực chất kim chúc tràn ra từ lòng bàn tay, sau đó hình thành một màng kim chúc nửa trong suốt, cố định dừng lại ở giữa hai người, đối diện bóng người mơ hồ trầm mặc một chút, giọng điệu giống như bi thương cố ý làm ra tươi vui: "Ta biết, ngươi không nguyện ý, liền sẽ không ép buộc ngươi".

Giơ tay sờ sờ bình phong mới xuất hiện, phát hiện tính chất cư nhiên cực kỳ cứng rắn, không phải cái loại màn mỏng chạm vào mềm mại, ngược lại chỉ sợ dùng dao chém đều không đứt, sờ vào cực ỳ có cảm giác an toàn.

Nội tâm Lê Chanh lập tức liền thả lỏng hơn phân nửa.

Lê Chanh: "..... Cám ơn". Nhưng mà tại sao đột nhiên có một loại cảm động được thấu hiểu..... Nhất định là chính mình trước đây bị đùa ác rồi, hiện tại thấy một mặt tri thư đạt lý* của dã thú, hoàn toàn là thụ sủng nhược kinh*.

***tri thư đạt lý: Có tri thức hiểu lễ nghĩa**

***thụ sủng nhược kinh: được cưng chiều mà lo sợ.**

Chấm một trăm điểm.

Hy vọng tiếp tục duy trì.

Sắc trời tối đen, ánh sáng trong phòng không biết khi nào thì cũng yếu xuống, một chút cũng không ảnh hưởng giấc ngủ, Trầm sư thúc cao lớn thô kệch như vậy, không nghĩ tới tâm tư còn rất tinh tế, Lê Chanh nhắm mắt lại, trên người mặc một bộ đồ ngủ bé thỏ lấy ra từ túi trữ vật, mơ màng muốn ngủ.

Mơ mơ màng màng còn nhớ tới chính mình ở tại nhà người khác, ngáp một cái, thiếu niên nỉ non nói: "Ngũ ngon".

"Ân, ngũ ngon". Thanh âm của nam nhân giống như cách một tầng hơi nước nên khá mơ hồ, lúc truyền tới còn mang theo tiếng vang ào ào, thiếu niên tóc ngắn nhịn không được quay đầu lại, cách bình phong kim loại nửa trong suốt, rất dễ dàng nhìn đến một thân hình mơ hồ.

Trong dục trì (bể tắm, hồ tắm) rộng lớn đối diện, nam nhân trong thủy trì (cái bể, cái hồ) đột nhiên đứng lên, bả vai dày rộng, thắt lưng hẹp dẻo dai, cái mông vểnh..... Bộ dáng ngửa đầu khi chà lau thân thể, thậm chí ngay cả hình dáng hầu kết nhô lên ở cổ đều có thể nhìn rõ ràng.

Lau lau lau.

Lê Chanh lắc lắc đầu, mộng trực tiếp tỉnh hơn phân nửa, cậu thả nhẹ hô hấp, cực lực giảm bớt cảm giác tồn tại của chính mình. Phân nửa lông thỏ mềm mại bên phải, thiếu niên tóc ngắn co rút khóe miệng, hóa đá thưởng thức bức tranh mĩ nam mông vểnh tắm này, cho tới khi bả vai đều cứng mới phản ứng lại ——

Chính mình hẳn là lập tức xoay người.

Mình điên rồi.....

Đêm nay cảm xúc dâng trào hơi bị nhiều rồi.

Cậu trở mạnh người, vùi chính mình vào trong lông thỏ và mền mỏng, hô hấp ngột ngạt của chính mình phun ra, trong lòng tràn đầy đều là dấu chấm than, cho mày tò mò cho mày quay đầu lại nhìn cho mày tỉnh lại..... Ngủ không được rồi.

Một viên thượng phẩm linh thạch, hai viên thượng phẩm linh thạch, ba viên thượng phẩm linh thạch, bốn viên thượng phẩm linh thạch, năm tấm da cáo..... Nên đi thu gom da cáo, "Tiệm dược liệu của anh rể vẫn cần rót tiền..... Còn có, vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.....".

Thiếu niên miệng lầm bầm ôm cái gối, trạng thái giấc ngủ giống như con ngựa hoang đứt dây cương từ đếm linh thạch chạy tới một phương diện khác.....

Trong chân truyền đệ nhất điện im lặng lại yên bình, ánh trăng mềm mại chiếu vào trên mặt thiếu niên tóc ngắn ngủ say, một phía khác trong phòng, nam nhân cơ thể trần trụi một đôi chân dài bước đi, im lặng nằm ngã vào bên trái giường lớn.

Y nghiêng người qua, bàn tay chạm tới bình phong kim chúc nửa trong suốt, kim chúc im hơi lặng tiếng đều tan rã, như co lại bị hắc động cắn nuốt bặt vô âm tín, lộ ra một cái hố lớn có thể chứa một người nằm ngang.

Cánh tay mạnh mẽ xuyên qua cổ thiếu niên, giam thiếu niên vào trong lòng y.

Thiếu niên tóc ngắn giống con búp bê bị chi phối nhét vào lồng ngực rắn chắc.

Nam nhân ngẩng đầu, con mắt đen kịt còn sâu thẳm hơn so với bóng tối, tay phải y từ vai của thiếu niên duỗi duỗi hướng về phía trước, vuốt lên tóc ngốc bị gió lạnh thổi dựng lên, mềm mại, đáng yêu.

Y nghĩ nghĩ, thay đổi cái học thuật mới lần trước, càng thích hợp hình dung.

—— manh.

Lê Chanh nhúc nhích cẳng chân đá mền mỏng hai cái, tay chân cùng sử dụng, tay phải tát một cái lên mặt Trầm Du.

***manh: – : bắt nguồn dùng là từ "moe" ( ) trong tiếng Nhật thường dùng cho những nv trong anime-manga**

đồng âm với , nghĩa là bốc cháy, tức để biểu hiện tình cảm tha thiết, cháy bỏng với nhân vật. Cho nên moe trở thành 1 kiểu nói ý chỉ rằng đối tượng đc nói đến rất "yêu" (adorable, cute, lovely, etc... nói chung là thay những tính từ khen ngợi) hoặc là biểu hiện rằng người nói rất có cảm tình với đối tượng đc nói đến. (by MeteoraX)

44. Chương 44: Trái Tim Tĩnh Mịch Đã Lâu

Ngày hôm sau Lê Chanh bất ngờ liền tỉnh lại khi mặt trời vừa lên, thiếu niên tóc ngắn đạp bay mền, nửa khép con mắt sờ sờ bên sườn trái, một cái bình phong giống như chất kim loại nửa trong suốt dựng đứng ở dưới bàn tay, nhiệt độ lạnh lẽo làm cho Lê Chanh an tâm.

Người này nhìn qua vẫn là không tệ nha, không nguyện ý liền không ép buộc và vân vân, sẽ không nói ra đâu, thật ra……

Thoáng có một chút cảm động nha.

Hoàn toàn không biết chính mình ban đêm thân thể bị quấn thành nhân bánh Lê Chanh thông qua nội tâm não bổ, vui vẻ trải qua một cái sáng sớm, chờ sau khi đi theo Trầm Du tới chủ phong tập kết, phát hiện vừa liếc nhìn trên chủ phong kín người hết chỗ, nhướn mí mắt nhìn lên trên cơ hồ toàn bộ là đầu người đen thui.

"Lê Chanh……..?". Bên người hạ xuống một cái bóng người mặc đạo bào, thanh âm của nam nhân hơi trúc trắc đọc cái tên này, Lê Chanh theo phản xạ nhìn qua, đứng đối diện chính là Minh Viễn sư thúc, không biết tại sao, Lê Chanh vẫn cảm thấy vị sư thúc này đang đồng thời nhìn chằm chằm chính mình, trong mắt chính là ý tứ tò mò chiếm đa số, giống như chính mình là một mâm thức ăn mới mẻ dùng nguyên liệu đặc biệt chế biến.

Minh Viễn hai bước áp sát qua, một tay nâng lên cằm của Lê Chanh, khiến ánh mắt cậu nhìn chính mình —— sau đó bên môi treo một tia ý cười thích thú, tấm tắc hai tiếng, khen ngợi

nói: "Tuy rằng không coi nhu là một mỹ nhân, nhưng mà cũng đủ thanh tú rồi".

Lê Chanh: "……".

Mỹ nhân và vân vân vẫn là bỏ đi, dù sao không có người đàn ông nào sẽ hy vọng người khác khen mình đẹp, về phần thanh tú….. Nếu dùng từ "đẹp trai" hình dung thì sẽ tốt hơn một ít.

Vì thế Minh Viễn sư thúc, anh rốt cuộc đang bình giám *(bình luận + xem xét)* gì vậy?

"Cùng một chỗ cùng Trầm sư huynh thật sự là lãng phí, không bằng thay đổi khẩu vị, cùng một chỗ cùng ta?". Minh Viễn áp sát càng gần, một đôi mắt phượng khiêu khích độ cong càng gia tăng, sau đó vị thanh niên đạo bào này ánh mắt thăm thẳm, hai tay khoát lên trên vai thiếu niên tóc ngắn, như là muốn nói gì nửa hé miệng, mị hoặc nháy mắt mấy cái.

Lúc dụ dỗ ít nhất cởi bỏ quần áo na ná đạo bào này trước đi nha.

Lê Chanh: "……"

Nhóm sư thúc tông môn đều không đáng tin như vậy sao trời.

Có lẽ là bởi vì trong tiềm thức cho anh ta là đồng loại, lúc Minh Viễn áp sát thì Lê Chanh hoàn toàn sẽ không mặt đỏ tim đập, thậm chí không né không tránh, chỉ thản nhiên nói: "Minh Viễn sư thúc, ta nghĩ đại khái vẫn là cần nói một chút, ngày hôm qua ta có mặt tại cuộc chiến thăng cấp, nếu không có nhớ lầm, ngươi kỳ thật là một âm chúc……". Liên tưởng tới đoạn kính lễ không tính tốt đẹp chính là trong phòng đấu giá kia, cậu nhịn không được cố ý nhắc nhở nói: "Nghe nói thân là âm chúc, tương lai còn có thể sinh hài tử *(=sinh con)*".

Trầm Du bên cạnh buồn bực hừ một tiếng. Giống như trong bụng sớm cười tới nở hoa rồi, rốt cục không nhịn nổi từ bên môi tràn ra một tiếng cười —— một tiếng cười này nhất thời khiến tiểu vũ trụ của nội tâm Minh Viễn bíp một tiếng bùng nổ.

Thanh niên đạo bào mặt cứng ngắc cực kỳ xấu hổ, một lát sau chính mình lại bắt đầu thẹn quá hóa giận, vẻ mặt đỏ lên.

Lê Chanh cảm thấy một tầm mắt nóng rực giống như muốn tiêu diệt chính mình.

Trầm Du nâng tay kéo cậu ra đằng sau y, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn thoáng qua cùng đối phương, sắc bén phóng tới trong ánh mắt người nọ lập tức bị che dấu xuống, biến thành đôi mắt vô hại thủy nhuận, là một cô nương lam y thường, dung mạo xinh đẹp, dù sao cũng là nữ nhân mà, hơn nữa khóe môi trời sinh chính là nhếch lên, rất dễ dàng thu được thiện cảm.

Nàng đối mặt cùng Trầm Du sau một lúc lâu, rốt cục bị thần sắc lạnh lùng của đối phương đâm mình đầy thương tích, mâu quang vừa chuyển, tạm dừng ở trên người Lê Chanh một chút, mới phất ống tay áo xoay người đi.

—— Sắc mặt không được đẹp lắm.

Nếu nhớ không lầm, vị lam y phục này vị này chính là đệ thập chân truyền đệ tử Tru Lam, cho dù không lên lôi đài, chỉ ngồi xem ở tại một loạt chân truyền đệ tử, cũng đã là tiêu điểm chú ý của tông môn đệ tử.

Lê Chanh cũng từng hơi chú ý qua một chút, hơn nữa liền vừa rồi có lẽ góc độ kia là phong tình cố ý luyện ra khi chớp mắt, Lê Chanh liền đưa ra kết luận như vậy, tuy rằng thực lực của chân truyền đệ thập Tru Lam là thấp nhất trong chân truyền đệ tử, nhưng thật sự rất xinh đẹp.

—— Nhưng mà không hiểu tại sao căm thù chính mình.

Dù sao lòng phụ nữ.....

Rất khó hiểu.

"Chẳng lẽ là có hiểu làm gì sao?".

"Không cần để ý nàng". Tựa hồ cũng không hiểu địch ý từ đâu của Tru Lam, ngữ khí đàm luận của Trầm sư thúc tựa như đang ăn một miếng bầu xào trứng, hắc mâu bình tĩnh xác định trạng thái, "Ta thấy nàng là có bệnh".

Lê Chanh: "..... Nói một vị mỹ nữ như vậy chỉ sợ không tốt lắm đâu, nhưng mà, ta thấy cũng không sai lắm". Lúc nói câu sau, cậu áp sát qua nói nhỏ giọng.

Nam nhân hơi hơi hạ cằm, trong ánh mắt chứa đầy ấm ấp, nhìn qua giống đang dựa sát vào lẫn nhau, có lẽ càng đang lặng lẽ hôn môi.

Quan hệ của hai người nhanh chóng hâm nóng lên, giống như thông qua một câu đạt thành quan điểm nhất trí, hình thành chính sách đồng minh đối ngoại thời chiến tranh, không có gì so với có người hiểu mình còn cùng mình cảm động lây càng dễ dàng làm tri kỷ.

Cẩn thận ngẫm lại, Trầm sư thúc ngoại trừ cao lớn quá, rất tính áp bách, giá trị vũ lực rất cao, cùng với không hiểu quy luật sinh hoạt hằng ngày của người hiện đại nên vẫn hay động tay động chân ra, cũng không có khuyết điểm gì. Về phần lần đầu tiên gặp mặt không tốt đẹp, tuy rằng trên trán có thêm một ấn ký, nhưng có thể tiêu trừ dược phấn hồng yêu vương rắc tới, chính mình cũng là bên có lợi, không có gì để trách móc.

"Này".

"?".

"Đều đi rồi".

"....."

Có Minh Viễn lĩnh đội coi như khá tin cậy, người này một thân đạo bào như con gió tự tại xuyên qua giữa hàng đệ tử, thân hình hùng hùng hổ hổ, giống như một khắc đều không bình tĩnh được. Có thể suy ra, dưới bề ngoài quang phong tế nguyệt của đối phương là một tái tim nhiệt huyết.

***quang phong tế nguyệt (gió mát, trăng thanh): ý nói nhìn bề ngoài thì anh có vẻ là người bình thản, lạnh lùng.**

Khi mọi người nghỉ ngơi tại dã ngoại, Lê Chanh vẫn sẽ lia mắt tới trên người Minh Viễn sư thúc.

"Ngươi cứ nhìn chằm chằm hắn làm gì".

"Không có gì, trước kia nghe hắn thổi qua một thủ khúc *(bài hát)*". Nhớ tới bài hát Phong Hoa kia ở hiện đại đã thịnh hành, Lê Chanh khẽ cười một tiếng, hơi hơi ngẩng đầu lên, thả lỏng tựa vào trên rễ cây to khỏe lộ ra ở đằng sau, "Nói thề nào nhỉ, cảm giác căn cứ một thủ khúc có thể nghe hiểu thế giới nội tâm của một người, khi đó ở trong làn điệu mềm mại vẫn có thể cảm nhận được một loại thoát tục thanh lãnh, không nghĩ tới nhìn nửa ngày, Minh Viễn sư thúc cư nhiên chính là tính cách như vậy".

Chân mày nam nhân giật giật, Minh Viễn hàng này còn có thể thổi khúc tử? Cho dù biết chỉ sợ cũng không lâu thổi rồi —— ngươi lúc nào nghe thấy? Hắn cố ý thổi cho ngươi nghe? Trầm Du nhẫn nhịn, cái gì cũng không hỏi, nhưng trong dạ dày bắt đầu trào nước chua *(anh ghen)*, rốt cục mặt không chút thay đổi mao toại tự tiến*: "Ta cũng biết thổi khúc tử".

***mao toại tự tiến: (Mao Toại tự đề cử mình): Tự tin vào khả năng đảm đương trách nhiệm quan trọng mà mạnh dạn tự tiến cử. Dựa theo tích: Khi quân đội nước Tần bao vây nước Triệu, Bình Nguyên Quân nước Triệu phải đi cầu cứu nước Sở. Môn đệ Mao Toại của ông tự đề xuất được đi cùng. Ở đó, may nhờ tài năng của Mao Toại mà Bình Nguyên Quân mới thu được thành công như ý muốn.**

Y thổi biểu đạt tình yêu lâu như vậy, thiếu niên không phải đang ngủ chính là đang ngẩn người, Minh Viễn tùy tiện vừa thổi liền bị nhìn thấy, đối với Trầm Du mà nói, muốn nổi điên rồi.

"Ngươi?". Thiếu niên tóc ngắn liếc mắt đánh giá Trầm Du một cái, trên mặt tràn ngập hoài nghi đối tính chân thật của nội dung.

Cậu vươn tay, vỗ vỗ đầu của nam nhân, không biết Trầm sư thúc rốt cuộc ăn cái gì lớn lên, tóc dài màu đen buộc lại, mềm nhẵn giống gấm lụa, mỗi một cọng đều trơn mượt mà khỏe mạnh.

Thiếu niên tóc ngắn giống như không tiếng động an ủi một chút.

Trầm Du: "....."

Cách đó không xa đang có đệ tử tông môn khác chạy tới, đi năm ngày mới nhìn thấy bên ngoài Tần Lĩnh bí cảnh, đệ tử của Ngọc Hoàng tông cũng là cực kỳ mệt mỏi, nhưng mà lúc này nghe được tiếng bước chân lại đều đứng lên, mở to hai mắt, ưỡn thẳng ngực.

Năm trăm đệ tử như hổ rình mồi nhìn về phía người tới.

Dẫn đầu đối phương chính là chân truyền đệ tử của Thiết Kiếm tông, phục sức *(quần áo và trang sức)* của tông môn này cực kỳ bắt mắt, tất cả đều là thuần một sắc trắng, sau lưng treo thiết kiếm bắt mắt, đệ tử phiêu dật tùy tiện lôi ra một tên đều giống thần côn hơn so với thần côn, bất quá người tới tuy rằng đỏm dáng, cũng không tới trăm người.

***thần côn: kiểu mấy ông bà thầy bói mượn danh thần thánh để lừa đảo ấy**

Mấy chục người này nhìn thấy mấy trăm người của Ngọc Hoàng tông đều sợ ngây người.

Mịa nó, đây là nội tình của đại tông môn?

Quỳ lạy luôn đi!

"Không nghĩ lần này lĩnh đội dĩ nhiên là.....Minh Viễn sư đệ?'. Vị chân truyền đệ tử của Thiết Kiếm tông này kỳ thật thiếu chút nữa khóc ra. Ánh mắt dò xét liếc mắt một cái nhìn trong đám người, rất dễ dàng phát hiện người quen đối địch hằng ngày, hơn nữa mưu toan ở trong lời nói áp chế quần hùng Ngọc Hoàng tông một chút.

"Không khéo tại hạ vừa mới đột phá trung kỳ luyện ý kì, nên chúng ta phải sửa xưng hô, gọi Bồ Diệp sư huynh là Bồ Diệp sư đệ rồi". Minh Viễn cười dài đi khỏi đám người, ngón tay như có như không khẽ vuốt hai cái trên bát quái bàn ở giữa tay áo, ánh mắt xa xa nhìn về phía thiên ngoại: "Xem ra lại một vị sư đệ sắp tới rồi, ha hả".

Bồ Diệp khóe miệng có rút, ha hả cái rắm, thật muốn đánh nát mặt ngươi.

Tuy rằng đội tông môn thứ ba tới vênh mặt hất mũi biểu tình lãnh đạm, hiển nhiên cũng bị nhân số của Ngọc Hoàng tông chấn động, cho dù tất cả mọi người là xuất động chiến lực của toàn bộ tông, tóm lại là có chênh lệch xa. Nhưng mà có thể suy ra, thân là tông môn đệ nhất của Đại Tần Ngọc Hoàng tông rốt cuộc chính là chết một tông chủ thực lực mạnh mẽ rồi, môn hạ đệ tử đều vẫn còn mà, không thể so sánh cùng tích lũy vạn năm của người ta.

"Đường Thiền sư đệ". Minh Viễn ôm quyền, ôn hòa cười nói: "Trước đó vài ngày nhục thân *(thân xác)* của mấy tên đệ tử lệnh tông tắt thở dưới chân núi tông ta, cho tới bây giờ cũng thật là một vấn đề chưa giải quyết được, sư đệ có biết tại sao những đệ tử này sẽ đến dưới chân núi Ngọc Hoàng chứ? Ngẫm lại nhóm sư đệ sư điệt này chết không nhắm mắt, nhưng lại bị người ám hại dưới mí mắt chúng ta, ta cũng cực kỳ áy náy. Vẫn là mau chóng tra được hung thủ mới tốt".

Lê Chanh rõ ràng thấy da mặt của Đường Thiền co rúm một chút, thần sắc cứng ngắc đáp lại, khóe mắt lại tràn ra một tia hàn quang: "Đệ tử xuống núi lịch luyện cùng là chuyện bình thường, ta không biết việc này, nhưng, nhất định sẽ không đẻeerhung thủ hại người tiêu diêu pháp ngoại *(nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật)*.

Trầm Du hừ lạnh một tiếng.

Đường Thiền nháy mắt nhìn qua phương hướng này, ánh mắt âm hàn chạm tới khuôn mặt Trầm Du thì bỗng nhiên cả kinh, linh lực ngưng tụ ở quanh thân đều đứt gãy, sắc mặt giống như gặp quỷ, không nói hai lời, mang theo đệ tử vội vàng tránh xa.

"Hắn cũng tới rồi!".

Không ít người tông môn khác khe khẽ thì thầm.

"Người nọ là ai, sao Đường Thiền e ngại như thế?". Một chân truyền đệ tử tuổi không tính quá lớn của Thiết Kiếm môn hỏi chân truyền thủ tọa của tông môn nhà mình, sắc mặt Bồ Diệp có chút mất tự nhiên, "Ngươi không biết hắn cũng là bình thường, nghe đồn người nọ luôn luôn thích đi lại khắp nơi, đã rất lâu không ở tông môn, không nghĩ lần này sẽ xuất hiện ở Tần Lĩnh bí cảnh". Nói tới đây Bồ Diệp biến sắc, "Đừng dây vào hắn, hắn chính là chân truyền đệ nhất của Ngọc Hoàng tông".

"Vậy hắn chẳng phải chính là.....".

"Đúng, chính là tên mấy ngày trước lấy lực bản thân xử lý yêu vương".

Chân truyền đệ tử của Thiết Kiếm tông tựa hồ bị ngôn ngữ của thủ tọa trấn trụ rồi, nửa ngày mới tìm được thanh âm của chính mình, "Thật..... Thật là thực lực khủng khiếp".

".....". Lê Chanh bình tĩnh quay đầu, Trầm sư thúc anh một ánh mắt liền uy vũ khí phách

như thế, sợ tới mức chân truyền đệ tử tông khác sợ chết khiếp, thật sự là ngòi lầu lóa mắt nói không nên lời, "Ngươi làm gì hắn rồi?".

Vẻ mặt Trầm Du không thèm để ý nghĩ nghĩ, cho ra một cái đáp án không xác định, "Không nhớ rõ, ta đã mười năm không giao lưu lôi đài cùng tông môn khác, đại khái chính là bại tướng dưới tay mười năm trước".

Lê Chanh: "Mười năm a.....".

Không phải thất bại một lần thôi ư, tâm nhãn nhỏ quá, có thể nhớ lâu mười năm như vậy cũng là say mê rồi.

Ánh sáng buổi trưa chiếu rục rỡ, Minh Viễn tri kỷ phân phối cho mọi người tông môn cơm trưa chuẩn bị trước, Tru Lam chân thành đi tới phụ cận Trầm Du, có linh lực hộ thân, cho dù đi mấy ngày đường, thân lam y phục vẫn như cũ vẫn mới tinh như lúc ban đầu.

"Sư huynh, thời gian trước Tru Lam dùng tám viên thượng phẩm linh thạch từ trong tay một vị tu sĩ mua bình thượng cổ linh dịch này, nói là đã ngừng sản xuất rồi, tất cả đều là thứ trước đây chưa từng có, liền vẫn muốn mang qua để sư huynh nếm thử". Lam y mĩ nữ từ trong túi vật lấy ra một bình đóng gói cực kỳ nhìn quen mắt ——

—— rượu xái.

Bình thủy tinh nhét nút gỗ, bao bì in hoa hồng nhỏ, ba tệ chín một bình, nghe nói ngay cả trả giá đều ngại trong xó các siêu thị lớn gần như đã bắt đầu bán, rượu xái Sao Đỏ.

"Chờ chút ——". Lê Chanh hoài nghi cái lổ tai chính mình có vấn đề: "..... Xin hỏi, tốn bao nhiêu?".

Trầm Du: "Tám viên thượng phẩm linh thạch".

Lê Chanh: ".....".

Ông đây bốn mươi chín thùng mới khó khăn lắm bán cáo hơn một nửa so với giá của đối phương, rốt cuộc là đối phương là coi tiền như rác, hay là chính mình là coi tiền như rác??? Vẫn là đồ càng hiếm giá càng cao? Giống như phát hiện nguồn cung cấp đứt đoạn, sau đó giá liền liền tục tăng cao lại tăng cao?

—— Vẫn cảm thấy trái tim tĩnh mịch đã lâu trong cơ thể, bỗng nhiên bắt đầu tự dưng chấn động.

45. Chương 45: Lần Sau Vẫn Làm Như Vậy

Tám viên thượng phẩm linh thạch mua một bình thượng cổ linh chủng chế thành thượng cổ linh dịch, lấy giá thượng cổ linh chủng tới xem, quả thật hơi mắc, nhưng mà người ở đây hoàn toàn sẽ không cho rằng Tru Lam là bị người bán lừa coi tiền như rác, phải biết rằng các thứ ngừng sản xuất, mua mắc đều không quá đáng.

Không ít đệ tử nghe nói qua thượng cổ linh dịch đều tò mò nhìn qua, còn có người khe khẽ nói nhỏ, "Nghe nói loại thượng cổ linh dịch này lần đầu tiên xuất hiện đó là ở một thành trấn gần cảnh nội Ngọc Hoàng tông chúng ta nhất, phòng đấu giá không biết làm thế nào mà có được một mớ bình đựng linh dịch, đều bị một tu sĩ quản sự tửu quán mua về hết, sau đó mọi người uống qua đều nói ngon, giá trực tiếp tốn một viên thượng phẩm linh thạch một bình, hiện giờ muốn mua cũng khó". Một nội môn đệ tử thở dài.

So sánh với ngoại môn đệ tử không thể ra khỏi tông môn, nội môn đệ tử của Ngọc Hoàng tông được xem là tin tức linh thông, nhưng chuyện mới mẻ nhất phát sinh ở cảnh nội Đại Tần đều có phương pháp có thể thám thính một phần.

"Tru Lam sư tỷ ra tay quá nhanh, ở trước khi thượng cổ dịch ngừng sản xuất cư nhiên chiếm được một bình, theo ta thấy bây giờ đó là giá cao cũng không mua được". Một nội môn đệ tử tiếc nuối nói, yên lặng nhìn hướng bên Tru Lam, giả vờ giả vịt lớn tiếng cảm thán nói: "Tru Lam sư tỷ có phần rất bất công, chỉ nói cho Trầm sư huynh thưởng thức cũng không để ý đám sư đệ chúng ta".

Lê Chanh: "……". Ai nói giá cao cũng không mua được!

Trước mặt nhà người liền có nha liền có nha liền có nha!

"Nói cũng đúng, khó có thể nào……". Minh Viễn trêu tức xoay qua, cánh tay khoát lên trên vai Lê Chanh, nháy mắt mấy cái đối Lê Chanh, như là cố ý chỉ điểm, "Tru Lam sư muội đối Trầm sư huynh cũng…… Hắc hắc hắc!".

Cũng?

Lê Chanh kinh ngạc hỗn độn trong gió nửa ngày.

À.

Hèn chi Tru Lam sư thúc tràn ngập địch ý đối chính mình, thì ra nguyên do ngay tại nơi này. Cũng đúng, bất kì ai phát hiện bên cạnh người đàn ông mình thương thầm còn có một "kẻ thứ ba" mờ ám, chỉ sợ trong lòng cũng sẽ khó chịu.

…… Cho nên cậu hẳn là tránh xa thật xa mới đúng nha.

Sắc mặt lam y mĩ nữ nhiễm thượng một mạt ửng đỏ, vừa muốn biểu hiện ra một phần thẹn thùng, đã thấy Trầm sư huynh bên cạnh một thân hắc y sắc mặt lạnh lùng lướt qua giống như chính mình là chướng ngại vật, giơ tay hất cánh tay của Minh Viễn để trên vai thiếu niên xuống —— ngón tay hắc y nam nhân để lên chỗ trên vai Minh Viễn vừa chạm vào, bụng ngón tay cọ xát hai cái, mới cảm thấy mỹ mãn buông tay ra, lạnh lùng đối mắt cùng Minh Viễn.....”người của ta ngươi cũng dám động”.

“Liền động, làm gì nào”.

“A” ’—— khóe miệng của nam nhân co rúm một chút, lộ ra một cái cười nhạo thâm thúy, Minh Viễn đối diện cả người rùng mình, không tự giác lui về phía sau hai bước, hít hít cái mũi, “.....Sai rồi, thật sai rồi”.

Bộ dáng Tru Lam khó hiểu nhăn mày cực kỳ điềm đạm đáng yêu, ở trong mắt nàng, người giống như Trầm Du căn bản không cần kết làm đạo lữ cùng nam tính âm chúc, y có tư bản *(vốn liếng)* đạt được một nữ tính, cũng có thực lực bảo vệ tốt thê tử của chính mình.

Nhân loại đều là thích phụ thuộc vào cường giả *(người mạnh)*, nàng cũng thế, người không hiểu nàng cho rằng nàng đã đủ hoàn mĩ, nhưng mà cho dù đều là chân truyền đệ tử Ngọc Hoàng tông như nhau, vị trí của Trầm Du trong lòng nàng, cùng thiên thần trên trời xa xa cũng không có gì khác biệt.

Không thể chạm tới.

Trên đời này nữ tính tuy ít nhưng cũng không phải không có, nhất là thân là nữ nhân xinh đẹp, so với âm chúc càng dễ dàng khiến cho tông môn đệ tử thích thú, theo đuôi thành đàn, không gì đáng trách, Tru Lam có được ngũ quan xinh đẹp cùng thân hình tao nhã, từ trước đến nay trong tông môn liền trở thành hòn ngọc quý trên tay nội môn đệ tử, trước đó, Tru Lam không cho là chính mình sẽ kém cỏi tới mức cạnh tranh không lại một ngoại môn đệ tử —— bởi vì ở trong mắt rất nhiều nam nhân, âm chúc không có thân thể cùng đường cong mềm mại như nữ tính, cũng không có lời ngon tiếng ngọt, cứng nhắc nhìn như là phiên bản *(bản sao)* của chính mình, có hứng thú gì chứ.

Biết được Trầm Du sau khi trở lại tông môn cực kỳ thân thiết cùng một tên ngoại môn âm chúc, nàng không để ý, nhất là nghe nói nam hài kêu Lê Chanh này là quang hệ thể chất vạn năm trước đứng đầu mà ở vạn năm sau hiện tại ngược lại hỏng bét nhất, nàng lại càng không tồn tại lo lắng gì.

Nhưng mà hiện tại xem ra, nam hài này ở trong lòng Trầm Du, nhiều ít vẫn là có chút phân lượng.

Nghiêm túc đánh giá Lê Chanh từ đầu tới chân, Tru Lam không quá cao hứng suy nghĩ, đối phương cũng không có gì hay, nàng xoay người gọi một sư đệ khác tới, đưa cho hắn rượu xái chưa tặng khỏi tay, giống như giận dỗi nói: “Có vẻ bị ghét bỏ rồi, hiện tại phần lễ vật này chuyển tới trên tay sư đệ, cái này cũng không nên nói ta bất công”.

Vị sư đệ kia vội vàng thụ sủng nhược kinh* đón lấy, thượng cổ linh dịch vẫn là thứ yếu, mấu chốt là chân truyền đệ tử Tru Lam ra tay tặng đồ, nói ra thì rất có thể diện a! Hắn quay đầu lại nhìn qua, quả nhiên thấy ánh mắt mấy sư huynh đệ âm thầm xem xét linh dịch trên tay hắn, nhất định trong lòng rất ghen tị.

"Tru Lam sư tỷ tốt bụng, thực lực mạnh, rõ ràng cùng Trầm sư huynh trai tài gái sắc rất xứng đôi, sao lại đột nhiên dư ra một tên phá đám, khiến người bực bội". Cật nhân đích chủy nhuyễn, nã nhân đích thủ đoản*, nội môn đệ tử ôm rượu xái trong lòng, rầm rì nói hai câu, vì sư tỷ xinh đẹp tức giận bất bình một phen, sau đó liền dẫn tới sóng gió cực đại.

***cật nhân đích chủy nhuyễn, nã nhân đích thủ đoản (=cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn): ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn.**

"Cái ngoại môn đệ kia thực lực quá kém, cho dù là âm chúc thì sao chứ..... Tu vi thấp, chỉ sợ người nhà Trầm sư huynh cũng sẽ không chấp nhận người như vậy làm nhân tức *(con dâu)*".

"Người ta chẳng qua là vừa nhập tông mấy tháng liền tới luyện khí tầng năm, chắc là tư chất vô cùng tốt, làm sao có tệ như các ngươi nói chứ? Lúc ngươi mới vừa vào tông mấy tháng, còn chưa nhất định có thể so sánh được với hắn đâu!".

"Nhưng hắn là quang hệ thể chất, cho dù tư chất tốt thì thế nào, tu luyện luyện khí kì nhanh lại như thế nào? Tới tu vi phía sau căn bản không có khả năng tăng lên, nếu sớm hơn một trăm ngàn năm còn có chút khả thi, hiện tại, hừ hừ".

"Các ca ca tỷ tỷ nói như vậy rất không đúng rồi, hai người có cùng một chỗ hay không, làm sao có phức tạp như vậy, giống như phu thê bình thường, ta thấy ngươi tốt, ngươi thấy ta tốt, liền sống cả đời thôi". Lúc này một đạo đồng âm *(tiếng trẻ con)* trong góc truyền tới, nháy mắt đánh vỡ thầm thì giữa các đệ tử, tiểu nam hài tuổi không lớn một đôi mắt đen kịt nhìn nhìn qua đám người, chu chu miệng, "Chỉ cần trong lòng chính mình hiểu rõ là được mà?'.

Liên tưởng tới cáo bố lúc trước của đại tông chủ, phàm là dưới ba mươi tuổi, chỉ cần đệ tử tu vi luyện khí tầng năm trở lên mới có thể tham dự Tần Lĩnh bí cảnh lần này, mọi người đều líu lưỡi không thôi.

"..... Nhỏ như vậy liền đạt tới luyện khí tầng năm? Ta không phải đang nằm mơ nhỉ".

"Thiên tài thì thế nào, tu vi tăng nhanh chút thôi, hơn nữa hai người có xứng đôi hay không, ngươi một cái tiểu thí hài lại biết cái gì? Chờ ngươi tới tuổi chúng ta liền hiểu được, thực lực không ngang hàng kết hợp, sớm muộn gì sẽ chết yểu".

Lê Chanh dựng thẳng cái lổ tai nghe dư luận chung quanh, tựa hồ bắt đầu từ Tru Lam sư thúc tặng lại bình rượu xái kia, mọi người liền tồn tại lòng đầy căm phẫn đối cậu, này này này, các người đều muốn có nhiều hơn chứ gì?

Trước tiên là nói về chính mình và Trầm Du cũng không có cái hành động mờ ám gì, tự nhiên cũng không tồn tại quan hệ trên mức bạn bè, hơn nữa liền! Tính! Là! Có! Chẳng lẽ còn cần người khác ba hoa chích chòe xen mồm vào sao?

Hơn nữa, một bình rượu xái Sao Đỏ có thể dễ dàng thu mua các người vậy à? Liền tốt bụng xinh đẹp, xứng đôi cùng Trầm Du? Vậy ông đây vung tay làm ra một trăm thùng ra, các người có phải trực tiếp đưa ông đây lên kiệu hoa hay không?!

Lê Chanh nghiêm túc cân nhắc vấn đề này.

#

Cảnh nội Đại Tần hơn mười đường thủy xoay quanh bên ngoài Tần Lĩnh bí cảnh, ánh nắng thưa thớt xuyên thấu lá cây xanh thẳm chiếu lên mặt đất soi tới trên tảng đá, cùng với tiếng vang "rầm" nặng nề, hộp giấy Đại Hoàng đóng gói đỏ thẩm xuất hiện ở trước mắt mọi người —— thiếu niên tóc ngắn gọn gàng ngăn nắp xé mở bao bì, rất nhanh lấy ra một bình cùng loại hình dạng rượu xái Sao Đỏ.

Chất lỏng trong suốt đong đưa trong bình thủy tinh, tất cả mùi đều bị nắp bình đậy chặt chín, không chừa một khe hở.

Nhưng mà rất nhiều người tu vi cao thâm khứu giác nhạy bén vẫn là ngửi thấy được một cỗ ——

Thượng cổ linh chủng, hương vị cay độc gay mũi.

Lúc trước nội môn thanh niên nhận được rượu xái vẻ mặt giống như gặp quỷ, không tự chủ được cầm bình thủy tinh trong tay tới so sánh cùng trên tảng đá, đột nhiên phát hiện, mùi của cả hai đều là từa tựa nhau, hắn nhíu mày, ngay sau đó lại hoàn toàn phủ định ý nghĩ của chính mình..... Không, linh dịch của đối phương lấy ra, tựa hồ còn phải tinh thuần một ít hơn Tru Lam sư tỷ tặng.

"Bằng hữu nhưỡng tạo *(sản xuất)* thượng cổ linh dịch, người nhà lấy miễn phí, không phải vật khan hiếm gì". Lê Chanh đều gọi Minh Viễn và cậu bé cùng tông cách đó không xa bênh vực chính mình tới phụ cận, bình tĩnh bắt đầu đưa tặng rượu xái, "Về phần khác.....".

Cậu vung tay lại ném ra một thùng rượu xái, ngẩng đầu nhìn quét một vòng nhìn về phía mọi người, bên môi lộ ra một tia ý cười xa cách: "Thượng cổ linh dịch trên thị trường ngừng sản xuất rồi, tám viên thượng phẩm linh thạch một bình, muốn mua có thể tới chỗ ta mua, hàng thật giá thật, không lừa già dối trẻ". Lê Chanh dùng giọng điệu bán da cáo trên taobao, sau đó nhàn nhã ngồi ở một bên.

Lặng ngắt như tờ.

Giống như ngươi vừa mới đang bàn luận thổ hào*, hiện tại giống như thổ hào liền ngồi bên cạnh ngươi, biến chuyển thần thánh như vậy khiến đệ tử tông môn tại đây đều có chút phản ứng không kịp.

***thổ hào: nhà giàu đại gia tiêu tiền như nước**

Sau đó vấn đề lũ lượt kéo tới là, tám viên thượng phẩm linh thạch một bình, người này sao không đi cướp đi? Cho rằng tất cả mọi người có tiền giống như Tru Lam chân truyền đệ tử sao? Ôm phẫn nộ nhỏ như vậy, mấy nội môn đệ tử mặt mang bất mãn buồn bực dẫn đầu mua bình thứ nhất bình thứ hai bình thứ ba, sau đó hoàn cảnh vốn hài hòa rất nhanh liền thành cuộc chiến tranh đoạt rượu xái.

Cũng không phải thượng cổ linh dịch rất hữu dụng, nhưng còn hơn tình trạng trước mắt ngừng sản xuất mà nói, có lẽ vừa sang tay chính là lời ba bốn viên thượng phẩm linh thạch, có thể kiếm lợi tại sao không cần?

Lê Chanh ai tới cũng không từ chối, ngay cả nửa ánh mắt đều không có quăng cho Tru Lam, không cần phải kiêng dè một người lòng mang ý xấu đối chính mình không phải sao. Thiếu niên tóc ngắn thẹn quá thành giận đập bay cái tay Trầm Du vươn qua hỗ trợ.

…….. Tên lòng dạ hẹp hòi.

Kỳ thật nghe được điều này, vẫn là có chút tức giận.

Thực tế cậu cũng có chút cảm giác như vậy, hơn nữa, rất bực bội.

Nhưng mà, Trầm Du nhìn khuôn mặt thiếu niên tóc ngắn nỗ lực suy nghĩ nghiêm túc lại như cũ ẩn ẩn mang theo tươi cười, thần kỳ, trái tim nhanh chóng đập thình thịch, y nhíu mày giơ tay bụm ngực, sắc mặt hơi chút cổ quái.

Cho tới khi cảm giác một ánh mắt lạnh lùng dừng ở trên người thiếu niên.

Y nghiêng người chắn qua.

"Tru Lam". Trầm Du động động môi, cho dù chưa từng quay đầu lại y cũng biết lúc này phẫn nộ nhất chính là ai —— trong tai thiếu nữ lam y nghe được thanh âm, kinh ngạc nhìn về phía Trầm Du, vẻ lạnh như băng trên mặt còn chưa hoàn toàn biến mất, cũng đã có loại cảm giác vô thố khi bị phát hiện, lưng nàng cứng ngắc, vận công truyền âm nhập mật, ý đồ giải thích: "Sư huynh, ta chỉ là……".

"Ta không có nghĩa vụ, giống lão tông chủ dễ dàng tha thứ ngươi như vậy". Thanh âm của nam nhân không có tràn ngập nhu tình như khi nhìn về phía thiếu niên, ngược lại cực kỳ bình

thản, lạnh lùng, Tru Lam cảm giác tâm của chính mình đều phải bị một đôi bàn tay to vô hình bóp chặt, nàng có chút không thở nổi, nhưng vẫn là đứng thẳng tắp, giống như đứng tới cuối cùng mới là một loại thắng lợi —— y nói, không thể dễ dàng tha thứ.

"Nhưng mà tông chủ sư phụ chết rồi, ngươi là thân nhân thân nhất của ta, không có gì khác với tông chủ sư phụ, tại sao lại cùng một cái ngoại môn đệ tử, thân mật như vậy.....". Miệng nàng nói cứng, hai người cùng là đệ tử chủ phong, cũng có cùng một sư phụ, vốn nên càng thân thiết hơn so với người ngoài.

"Hắn cũng không phải là sư phụ ta, ngươi cũng không phải là sư muội ta, quan hệ cùng tông môn, ban đầu chẳng qua là bởi vì làm một chút việc riêng còn chưa hoàn thành, hiện tại, chính là bởi vì ngoại môn đệ tử trong miệng ngươi, hắn ở đâu ta liền ở đó". Thanh âm rơi vào trong tai thanh lãnh *(lạnh lùng + bình tĩnh)* trước sau như một, cùng khí thế người nọ giống nhau khiến người ta không thể phát ra âm thanh, đầu ngón tay Tru Lam thu vào lòng bàn tay.

"Không liên quan ngươi".

Tru Lam sợ run cả người, nàng nghe được giọng nói đối phương lạnh xuống, trong lòng phát lạnh, căn bản không không dậy nổi nửa điểm tâm lý trả thù, mặt nàng lộ vẻ hèn nhát chuyển tới sau một thân cây, lòng bàn tay chạm thân cây bình phục sợ hãi.

Nàng rốt cục hiểu được khuyên bảo giống như bất cần đời trước xuất phát của Minh Viễn, Trầm Du, cực kỳ đáng sợ, nàng thậm chí chưa từng có hiểu qua y.

Dư quang của khóe mắt Lê Chanh thấy nam nhân phía sau miệng động động truyền ra thanh âm rất nhỏ, sắc mặt cô gái áo xanh biến hóa đủ loại, đột nhiên liền chợt xám trắng chạy xa, trong lòng tức cười, quay đầu quét mắt to qua, khuỷu tay chọt chọt ngực Trầm Du: "Ngươi đe dọa nàng?".

".....". Bị phát hiện rồi, giả vờ trấn định: "Ân".

"Đừng thô bạo qua loa đối nữ hài tử như vậy, nhưng mà.....Dọa một chút cũng tốt".

Tâm tình phập phồng một lát, tâm hoa nộ phóng, "Ân".

* tâm hoa nộ phóng: mở cờ trong bụng = vui tới tươi như hoa í

"Thật ra không cần ngươi nhúng tay, tự ta có tức giận liền trút tại chỗ".

"Được". Thật vậy chăng, vậy vì sao bộ dáng còn rõ ràng thật cao hứng, suy nghĩ một chút, người trẻ tuổi liền thích khẩu thị tâm phi*, quyết định, lần sau vẫn làm như vậy.

*** khẩu thị tâm phi: nói một đằng làm một nẻo, suy nghĩ và lời nói không ăn khớp nhau.**

Cuối cùng Tần Lĩnh bí cảnh sẽ mở ra lúc chạng vạng, Lê Chanh co người nằm ra đất nghỉ ngơi tại dã ngoại cùng ngoại môn đệ tử, trước đó đều ngủ ở trên trời, có người thay phiên gác đêm, hiện tại lần đầu tiên nằm nghỉ ngơi trên mặt đất, phần lớn người chưa từng ra khỏi tông môn chưa trải qua sinh hoạt dã ngoại đều cực kỳ hưng phấn. Lê Chanh ngồi ở trên thảm nhỏ của mình, trong lòng tính một chút, một thùng mười bình rượu xái bảo bối bán được tám mươi viên thượng phẩm linh thạch, dùng thổ hào hoặc người giàu có chỉ sợ đã không đủ để gọi chính mình, ở Đại Châu giới trong tay có linh thạch đại khái muốn mua cái gì đều có thể, tương đương với tiền thông dụng của hiện đại.

Tại dưới chăm sóc đặc thù của Minh Viễn sư thúc, Lê Chanh nhờ quan hệ được xếp ở bên cạnh Trầm sư thúc chân truyền đệ nhất, tóc đen giống như tơ lụa của nam nhân tản ra trên sườn vai, nằm ngã vào bên cạnh, Lê Chanh tâm tình tốt chừa một chút không gian cho anh ta, sau đó đẩy mặt anh ta qua hướng bên kia, "Có người nhìn ta không ngủ được".

Nam nhân bất đắc dĩ xoay người.

Lát sau không biết lại nghĩ tới cái gì nữa đây.

Thiếu niên tóc ngắn chọt chọt lưng của người đàn ông.

Trầm Du quay đầu.

"Giống như lần trước vậy, lại làm chút kim chúc ngăn cách hai ta đi".

".....".

Ánh mắt của Trầm Du hơi hơi nheo lại, đường nét khuôn mặt của nam nhân rõ rệt trong bóng tối rõ, trong khe hở của đôi mắt nhỏ hẹp lóe ánh sáng —— cùng lúc đó, một bên hông khác Minh Viễn nghe được động tĩnh một đôi mắt sáng như đèn pha lia qua, rất có hưng trí nghe đối thoại của hai người, tựa hồ tràn ngập bát quái đối hai từ ngữ "kim chúc" cùng "ngăn cách", hai mắt thiếu niên lại đây nhìn trái nhìn phải, nuốt ngụm nước bọt, hèn chi đối phương sẽ lộ ra loại này biểu cảm giống mặt than này.

***mặt than = mặt liệt, mặt đơ, mặt không có biểu cảm, cảm xúc.**

Giơ tay kéo mí mắt người đàn ông khép lại.

"Ngủ ngon".

Cậu nhắm mắt lại, ra vẻ ngủ say rồi, cặp đèn pha kia của Minh Viễn tựa hồ còn đang nhìn hướng bên này, mà đôi mắt trước mặt hiển nhiên lại mở, cậu hô hấp sâu sâu nông nông, ngay tại lúc sắp nhịn không được phải mở ra, đối diện truyền tới thanh âm trầm thấp đáp lại của nam nhân: "Ngủ ngon".

Sau đó một bàn tay dừng ở cái trán của cậu.

Sau đó, rất nhiều người uống rượu xái đều say rồi.

46. Chương 46: Dược Liệu

Chưa tới sáng sớm, trong rừng rậm liền thêm mấy bóng đen, theo ánh sáng càng đầy đủ, đệ tử thức sớm ước chừng có thể thấy rõ bóng đen đứng ở đầu đằng trước chính là chân truyền đệ tử lĩnh đội của tông môn nhà mình.

Ánh sáng trắng ngà giống như trứng gà lột vỏ rồi, cố định ở trên không rừng rậm.

"Mở đi".

"Mở".

.....

Theo vài tiếng đáp lại, trong tay các chân truyền đệ tử tông môn đột nhiên thả ra một tấm lệnh bài màu đen, lòng bàn tay Minh Viễn khép lại, phóng xuất ra một đạo linh lực màu lam tới giữa không trung bổ sung vào bên trong hắc bài, lệnh bài màu đen cùng bài tử khác của tông môn xác nhập thành một tấm bia đá, hung hăng rơi vào trong linh lực dày đặc hình thành lốc xoáy, giống như chìm vào trong đầm lầy, chậm rãichìm xuống.

Trong không gian vặn vẹo hiện ra một cánh cổng lớn mô phỏng kiểu cổ.

Đệ tử phía sau cảm xúc dâng trào, gần như tại lĩnh đội mở miệng hô hoán trước khi tiến vào cánh cổng lớn màu đỏ thắm có thể chứa mười người cùng lúc, "Ta nhất định phải tiến vào tầng cuối bí cảnh, đạt được truyền thừa!".

"Sau khi tiến vào, nhớ lý không thể liều mạng, tính mạng là trên hết!".

Cảnh nội Đại Tần tổng cộng một trăm lẻ tám tông môn, chia nhất lưu nhị lưu tam lưu cùng tông môn bất nhập lưu *(không được xếp hạng)*, mà có thể tiến vào Tần Lĩnh bí cũng bất quá là mười tông môn trong hai mươi tông môn nhất lưu, trong đó trận thế lớn nhất chính là năm trăm người của Ngọc Hoàng tông.

Nghe bên tai không ngừng truyền tới phát ngôn bừa bãi lớn tiếng, Lê Chanh thấy đệ tử khác của tông môn không có chỗ nào mà không phải là lỗ mũi hếch lên, tự nhận ông đây lớn nhất tông môn ông đây tự nhận thiên hạ đệ nhất.

Đương nhiên có lẽ ở trong mắt những người khác, đệ tử của Ngọc Hoàng tông cũng khá trang bức lưu cuồng bá duệ*, mọi người tám lạng nửa cân —— đội ngũ chưa tới ngàn người trong rừng rậm rốt cục ở trong nửa canh giờ mở ra toàn bộ tiến vào Tần Lĩnh bí cảnh.

***trang bức: nhìn bình thường nhưng rất có thực lực**

***lưu cuồng bá duệ: theo Mèo hiểu chính là bá đạo điên cuồng**

Bước vào cánh cổng lớn màu đỏ thắm, tâm thần Lê Chanh hoảng hốt một cái, cảnh tượng trước mắt lập tức thay đổi, vốn là rừng rậm bình thường cành lá dày đặc, mà hiện giờ hiện ra ở đáy mắt cũng là đất đai ẩm ướt xanh đen phì nhiêu, nhưng mà cũng không trống trải, ngược lại tại bên người sinh trưởng một mảnh kỳ hoa dị thảo vân vân……

Đó là…….. Đó là cỏ linh chi ha? Còn có nhân sâm thô bằng cánh tay người?!

"Tầng thứ nhất bí cảnh đại khái là đại năng thượng cổ sáng lập bí cảnh mở một mảnh dược điền *(ruộng thảo dược)*, nhưng mà cây cối bên trong mặc dù không ít, lại bởi vì từ lúc bị phát hiện thu hút rất nhiều người, cao giai linh dược sớm bị cạnh tranh cướp đoạt, còn lại tất cả đều là một số nhất nhị giai *(cây cấp 1 cấp 2)* hoặc cao giai chưa thành thục *(trưởng thành)*, so sánh với nguy hiểm của mấy tầng bên trên, nơi này xem như địa phương an toàn nhất. Nhóm sư đệ thực lực thấp có thể tự mình ở lại tầng thứ nhất hái linh dược". Minh Viễn dẫn dắt đệ tử tiến vào cảnh, ánh mắt nhìn quét một vòng chung quanh, rất nhanh so sánh hiện trạng của nơi này cùng ghi chép của tiền bối, "Chuẩn bị đi tầng thứ hai đi theo ta".

"Bản thân Trầm sư huynh có chuyện quan trọng phó thác ngươi cho ta, chính là càng lên cao thật sự hung hiểm, thực lực của ngươi tốt nhất chỉ lên tới tầng thứ hai, lên nữa e nguy hiểm tính mạng. Có việc có thể đi tìm Triệu sư đệ tầng một cùng Lý sư đệ tầng hai".

"Chậm rãi đợi ba tháng sau bí cảnh sẽ đóng lại, tới khi đó người ở bên trong sẽ bị bí cảnh đá ra, không cần kinh hoảng".

Minh Viễn thì thầm một phen với Lê Chanh, quay đầu đi tới cuối tầng thứ nhất, nội môn đệ tử cùng phần lớn ngoại môn đệ tử trong tông môn có tư lịch bước nhanh theo sau, Lê Chanh hoàn toàn bị một mảnh dược điền trấn trụ, đợi sau khi hoàn hồn, mới phát hiện tông môn đệ tử bên cạnh đã phần phật kéo đi hơn phân nửa rồi, không ít người sau khi hái linh dược cần ở trong tầng thứ nhất, không dây dưa chút nào lập tức chạy hướng tầng thứ hai.

"Hái linh dược có gì hay chứ, túi trữ vật liền lớn bấy nhiêu thôi, nếu như đi lên trên phát hiện thứ càng tốt chẳng phải là còn phải vứt bỏ…..". Bên cạnh lại có mấy người đùn đùn đẩy đẩy đi ngang qua, tựa hồ dược điền thượng hạng của bí cảnh tầng thứ nhất không có nửa phần

hấp dẫn đối bọn họ.

Đích xác như thế, túi trữ vật vốn là thứ khá xa xỉ, hơn nữa không gian trong túi càng lớn giá bán liền càng cao, như cũng không như là luyện phách cảnh có thể tiếp xúc tới phương diện lực không gian như vậy, chỉ sợ không có năng lực chế tạo túi trữ vật cỡ lớn, nhưng mà dạng người như đại năng luyện phách cảnh, chỉ sợ không cần thiết đi bán túi trữ vật trong tay, cũng bởi vậy trên thị trường túi trữ vật cỡ lớn không nhiều lắm, loại nhiều nhất chính là mười mét vuông tới một trăm mét vuông thôi.

Ánh mắt càn quét một vòng ở trên dược điền, Lê Chanh ngồi xổm đào đất, đào ra một nhân sâm núi cách cậu gần nhất, thân hình gầy dài tứ chi rõ ràng, nhân hình thô như cánh tay người thoạt nhìn như là thành tinh rồi, liền ngay cả cọng rễ ngắn nhất đều là thô cỡ nhánh cây, có chút đau lòng ngắt một cọng rễ nhân sâm bỏ vào miệng nếm thử hương vị, nhất thời một dòng hương vị đắng đặc truyền vào thần kinh, cậu nuốt xuống, tiếp theo thuận tiện hồi vị một tia trong veo.

Cậu chưa từng gặp qua nhân sâm mọc hoang, nhưng màcậu cũng nếm qua hương vị của nhân sâm trồng trong lán lớn.

Có thể là do mới đào ra, nhân sâm núi trong tay phải giòn hơn chút so với trước đây nếm qua, rễ chứa đầy nước, nghĩ tới đây dù sao cũng là Đại Châu giới, vẫn là loại dược điền đại năng thượng cổ sáng lập ra trong Tần Lĩnh bí cảnh, có nhân sâm núi tồn tại cũng không quá đáng..... Cho dù nhân sâm núi này hơi bị lớn chút nha.

Trong lòng biết nhất định là đồ tốt, Lê Chanh mặc kệ phần lớn đệ tử chạy tới tầng thứ hai, lấy thiết kiếm ra từ trong túi trữ vật bắt đầu đào hố đối bùn đất màu xanh đen của dược điền, thiết kiếm đều không phải là lợi khí *(vũ khí sắc bén)* đào hố, không bao lâu, Lê Chanh tìm được chỗ ẩn nấp trở về hiện đại, khiêng xẻng trở lại trong bí cảnh, nhân sâm núi lớn nhỏ khác nhau ở trong tay càng ngày càng nhiều, bởi vì nhân sâm núi có thể lựa chọn rất nhiều, một ít nhân sâm nhỏ chưa trưởng thành liền không lấy, chuyên chọn củ nhiều năm, nhưng mà dù vậy không gian còn thừa trong túi trữ vật của cậu cũng rất nhanh chứa đầy.

"Thấy tên đó ngu không, trong túi trữ vật đựng đầy nhân sâm, còn chứa thứ khác sao được?".

"Đệ tử của Ngọc Hoàng tông, ngươi quản hắn làm gì chứ? Cho dù hắn đựng Thiên Vương lão tử trong túi trữ vật cũng không liên quan gì chúng ta, đựng càng nhiều càng tốt, sau này nhìn thấy vũ khí cùng linh dược càng tốt liền bớt một người tranh đoạt".

Nhà ngươi mới là choáng váng.....Trừng đệ tửThiết Kiếm tông một thân đồ tang bên cạnh hồ đi qua, Lê Chanh âm thầm phun tào*, cho dù túi trữ vật ông đây đựng đầy thì sao nào, hiện tại đựng đầy một lần, quay về hiện đại một chuyến còn có thể trống không lại đựng lần thứ hai đó!

Đem chính mình giấu ở trong một bụi cỏ trong dược điền, Lê Chanh ném xẻng, cầm túi trữ vật khởi động chiếc nhẫn.

.....

Gần đây Phương Đức Minh rất lo âu, cho dù trong nhà có bà xã dịu dàng và con gái đáng yêu, nhưng việc của tiệm dược gia đình vẫn là trước sau như một làm gã phiền não, lúc trước là bởi vì chuyện trang hoàng, hiện tại lại không cần lo nữa, trên tài khoản đột nhiên dư ra một món tiền, không cần nghĩ cũng biết khẳng định là Lê Chanh chuyển vào, đối với cậu em rể này, Phương Đức Minh phát hiện chính mình vẫn là không hiểu cậu ấy được bao nhiêu cả.

Trong lòng gã vẫn là có chút áy náy, em rể từ nhỏ không có cha, tuy rằng gã thân là anh rể nhưng hàng năm cũng rất ít có thời gian nói chuyện một mình cùng thiếu niên, có lẽ chính là như vậy, làm cho đối phương hình thành tính cách khá đơn thuần về mặt tình cảm.

Gã từ nhỏ lớn lên ở nông thôn, sau đó vì cuộc sống mà xa quê, Phương Đức Minh trà trộn ở tầng thấp nhất ở thành phố lâu như vậy, ngoại trừ bị người tưởng là anh em gài bẫy một lần, tổng thể coi như thuận buồm xuôi gió, bởi vậy gã càng thêm hiểu rõ, trên thế giới này không có vô duyên vô cớ trợ giúp, cũng không có vĩnh viễn đều còn ân tình chưa trả hết.

Từ tiên sinh trong miệng của Chanh tử, mấy ngày nay đưa tới quà cảm ơn, nói thật có chút lớn quá rồi. Phương Đức Minh sống gần bốn mươi năm, còn chưa từng gặp qua bày tỏ cám ơn còn có chuyển tiền lần lượt.

Có lẽ người ta là biết nhà họ Lê mở tiệm dược, tặng tiền là chuẩn bị giúp đỡ một phen ——bây giờ lại có thêm một nỗi lo lắng lại tới nữa, tiền, nhất định phải mau chóng trả lại! Dù mệt chết cũng liền không thể nợ người ta!

Nhưng mở tiệm, hiện tại ngay cả chuẩn bị cơ bản nhất còn chưa đầy đủ, dù sao Phương Đức Minh cũng là lần đầu tiên làm buôn bán, trong lòng quýnh lên, trong khoảng thời gian này hơi có chút luống cuống tay chân.

Phía trước căn nhà hơi lộ vẻ phục cổ, một loạt phòng đả thông thành một cái không gian, trên vách tường dựng thẳng ngăn tủ gỗ chứa dược liệu, trong quá trình trang hoàng mặt đất một tầng vôi đất và vụn gỗ, bảng hiệu của "Cống dược phường" treo cao cao ở giữa cửa tiệm, dùng nền đen làm nổi bật lên thể chữ lớn màu vàng cực kỳ bắt mắt, nhưng mà trong không khí mười phút sau, rất nhanh bị người che một lớp lụa đỏ lên.

Một nhân công quét nước sơn ở cửa tiệm chạy tới phía sau tiếp đón, Phương Đức Minh đi theo tới đằng trước, thấy rõ bóng người trước cửa, gã chớp mắt một cái, nhất thời còn tưởng rằng chính mình là bị ảo giác rồi, nghi hoặc đi qua tiếp đón, "Mẹ?".

Lê Quế Hoa tới cũng không có việc gì, vòng vo hai vòng trước sau mới bằng lòng ngồi xuống, uống ngụm trà, mẹ Lê rút một tờ chi phiếu từ trong túi ra, chi phiếu màu xanh, số chi phiếu vốn là màu đen, cũng không biết là qua bao nhiêu năm rồi, con số màu đen bị vuốt phẳng hơi có phai màu, suy ra là đều lấy ra tiền sổ đen luôn rồi, "Số tiền này trước kia không dùng qua, vốn sau này đoán chừng cũng không định dùng, ngẫm lại cũng tức cười, may mắn lúc ấy không quăng bỏ, bằng không lúc này cũng không dùng tới được".

Phương Đức Minh ngu người nhìn chi phiếu này, nửa ngày không cầm lấy, gã xoa xoa tay, không biết nên nói cái gì mới từ chối được: "Mẹ à, tiền này con không thể thu".

Trước đây mẹ Lê từng nhắc qua tờ chi phiếu này, nghe nói là còn có hai ba mươi vạn gởi ngân hàng nữa, nhưng mà bà xã cũng nói qua với gã, tiền bên trong đều là tiền nuôi con cha vợ của Phương Đức Minh chuyển tới, nhiều năm trôi qua như vậy cho dù cuộc sống làm việc cực nhọc mệt mỏi như thế nào thì mẹ Lê cũng không dùng tiền trong thẻ, ý tứ rất rõ ràng, không muốn dính chút quan hệ cùng người nọ, gã làm con cháu sao có thể muốn kéo chân sau của bậc bề trên? Trong lòng Phương Đức Minh biết chính mình càng không thể nhận.

Hơn nữa tài chính của tiệm dược đã hoàn toàn sung túc dưới sự trợ giúp của Từ tiên sinh rồi, thậm chí đợi tới sau này đi thu mua dược liệu trên núi của quê nhà, tiền trong tài khoản chỉ sợ vẫn còn thừa.

"Mẹ, tài chính trong tiệm đều là người phía đối tác bỏ ra, anh ta ra tiền con ra sức, tuy rằng con chiếm cổ phần, nhưng mà chỉ phụ trách cung ứng dược liệu và buôn bán hằng ngày, không cần dùng bao nhiêu tiền, tiền này mẹ cũng đừng động, ngộ nhỡ sau này thật gặp lúc cần dùng tiền.....".

Mẹ Lê nghĩ cũng đúng, đáng tiếc trong nhà không có tiền bạc gì, chỉ có thể dựa vào một người đàn ông bận tới bận lui kiếm tiền nuôi gia đình.....Mẹ Lê quay đầu nhìn nhìn tiệm dược liệu, thấy trang hoàng đã làm tới xấp xỉ rồi, ước chừng hai ngày nữa là xong, "Người bạn đối tác của con họ gì?".

Phương Đức Minh không suy nghĩ nhiều, trong đầu lướt qua chữ Từ tiên sinh, mở miệng liền nói ra,: Họ Từ".

"Từ? Từ nào? Từ của Song nhân bàng?". (chép y nguyên của QT, b nào biết thì giải thích giùm nha)

"Dạ".

"Này". Mẹ Lê nghe vậy ngẩn ra, nhướn lông mày, tựa hồ nhớ lại cái gì, "Nói tới cũng khéo, lúc trước tiểu Chanh quen một vị Từ tiên sinh, xem cách nói năng bất phàm, ngôn hành cử chỉ cũng là rất quý khí".

"Muốn nói quý khí.....". Phương Đức Minh nhíu mày, "Con thật cảm thấy người bạn họ Trầm của Chanh tử cũng không phải người bình thường". Cho dù mặc áo khoác quân đội nhiều năm trước giặt tới trắng bệch, cũng ngăn không được quý khí trên người đối phương.

.....

Thay một thân quần áo hiện đại, Lê Chanh chạy xe đạp xuất phát từ trong nhà, trực tiếp

đi chuyển rượu xái trong xưởng rượu vào kho hàng của chính mình, lôi chín mươi tám thùng rượu xái trong túi trữ vật ra để một bên trước, lại chất đống nhân sâm núi qua loa ở trong góc, làm xong mấy việc này, cậu lại chạy qua chạy lại ba lượt nữa. Lần thứ tư dọn sạch dược liệu đựng đầy trong túi trữ vật, lần này trong kho hàng dư ra không chỉ là nhân sâm núi, còn có không ít dược liệu địa tinh quý báu công dụng bổ hư, thậm chí một ít dược liệu Lê Chanh căn bản không biết tên nữa.

Khác với đệ tử cùng với cậu ở lại tầng thứ nhất, túi trữ vật có thể tuần hoàn sử dụng nên cậu không cần cố ý đi tìm cao giai dược liệu tiền bối lưu lại, thậm chí có thể trực tiếp tiến hành sưu tầm diện rộng, hơn nữa đào hố lấy dược liên tục.

Vẫn cảm thấy dược điền của tầng thứ nhất bí cảnh là cố ý tự chuẩn bị vì nhân loại..... Quả thực vật tẫn kì dụng*.

***Vật tẫn kì dụng: vật dùng đúng chỗ, người dùng đúng việc, dùng hết khả năng**

Nguồn: tangthuvien.vn/forum/showthread.php?t=103101&page=338

Giống như phát hiện một kho bảo tàng, mà kho bảo tàng này có thể bị rất nhiều người trông thấy, lại chỉ có chính mình có thể lấy đi toàn bộ, chỉ một từ quá tuyệt vời?

Sắc trời dần tối xuống sau sáu giờ, thiếu niên đẩy xe từ cổng lớn xưởng rượu xái đi ra, thân ảnh mệt mỏi cùng xe hợp làm một, giống như tràn ngập cảm giác cô đơn ——

Cho tới khi trong bụng phát ra một tiếng ục ục đói khát.

"Loại chuyện cướp tiền này, làm nhiều cũng là sẽ mệt". Tự trêu chọc chính mình, chuẩn bị khao chính mình một chút, thiếu niên dừng xe đẩy trước một tiệm KFC, thương hiệu nhìn khá quen mắt, năm ngoái cậu từng làm thêm ở đây, phần lớn thời gian đều là đi ra ngoài đưa cơm kiếm thêm, đẩy cửa ra vừa nhìn, bên trong còn đều là người quen.

"Chị Nhạc, cho em cái hamburger rẻ nhất". Thanh âm quen thuộc làm cho nhân viên thu ngân trước quầy ngạc nhiên ngẩng đầu, sau quầy thiếu niên mặt mang tươi cười, trong thần sắc mang theo vài phần rất quen, Phương Nhạc Nhạc giật mình tại chỗ, nửa ngày cũng chầm chậm lộ ra một cái tươi cười, vỗ thật mạnh bả vai của thiếu niên, "Thằng nhóc con! Tới lúc nào cũng không hé răng! Thi cử thế nào?".

"Đã thi xong rồi ạ".

"Chị biết, chị là hỏi thành tích em thế nào!". Phương Nhạc Nhạc cầm mười tệ, vội vàng thối tiền lại cho cậu, đưa qua hai tệ, bỗng nhiên gõ đầu mình, "Xem chị hay quên nè, ngày mai mới là thời gian tra thành tích.....".

Trong lòng Lê Chanh chột một chút, cậu thật ra quên mất chuyện ngày mai tra thành tích thi đại học, sau khi thi đại học thời gian của cậu tựa hồ đều bị buôn bán liên tiếp kéo tới của rượu xái lông thú chiếm cứ, thi thoảng nhớ tới thân là học sinh, bỗng nhiên có loại cảm giác chệch đường ray quá xa..... Bên cạnh quầy thu tiền truyền tới tiếng nói trong veo của thu ngân: "Tiên sinh, ngài muốn gọi gì ạ?".

"Hamburger". Thanh âm trầm thấp của người đàn ông.

"Ở đây có rất nhiều loại hamburger, ngài muốn lấy loại nào ạ?".

Người bên cạnh lặng im một lát, "Rẻ nhất là loại nào?".

Nghe đối thoại quen thuộc này rất giống bản sao của chính mình, sắc mặt Lê Chanh liền , lặng lẽ xoay qua, đúng lúc nhìn thấy người đàn ông gọi món bên trái theo động tác của cậu cũng đồng dạng xoay qua —— quần áo giầy đối phương cũ kĩ, trên mặt râu ria lởm chởm, nhìn qua cực kỳ nghèo túng.

Tầm mắt đối diện nhau, ánh mắt người đàn ông hơi có một tia nghi hoặc, chờ Lê Chanh đánh giá xong, không biết nghĩ tới cái gì, mắt gã sáng rực lên, lại nhìn về phía mặt của Lê Chanh lần nữa, "Tiểu ân nhân".

Lê Chanh: "....."

Phương Nhạc Nhạc: "....."

Thu ngân đang xem xét rốt cuộc loại hamburger nào rẻ nhất: "....."

Lê Chanh: ".....Anh là.....".

Người đàn ông thu hồi ánh mắt đánh giá, cảm kích mỉm cười: "Có thể tiểu ân nhân không nhớ rõ tôi, tôi là Đỗ Hành, liền tại mấy tháng trước, cậu cứu con gái tôi dưới bánh xe".

Đỗ Hành? Bởi vì trí nhớ tăng lên, cơ hồ là vừa nghe tới tên này, Lê Chanh nháy mắt liền nhớ tới người này.....Đoán chừng là chủ tịch của công ty đưa ra thị trường, sau đó bởi vì một ít tình tiết bi kịch, thất nghiệp.

Mà con gái của đối phương, chính là tiểu Loli lúc ấy thiếu chút nữa gặp phải tai nạn xe cộ.

"Cô bé có khỏe không?". Trong ánh mắt thiếu niên tóc ngắn mang theo ý cười ôn hòa, đối với bé gái lớn tầm tầm cháu gái nhà mình, cậu là cực kỳ thích, bây giờ còn có thể nhớ lại cô bé bướng bỉnh mím cái miệng nhỏ cùng đôi mắt ướt sũng, tựa như động vật nhỏ đơn thuần ——

từ từ tại sao vẫn cảm thấy cái loại biểu cảm tủi thân không khóc không ồn ào thẳng tắp nhìn mình, cùng nhân loại khổng lồ Trầm sư thúc cũng rất có hiệu quả thần kì như nhau nha.

Loại cảm giác này có vẻ như không đúng lắm.

Lê Chanh sờ dưới cổ lạnh lẽo, ngẫu nhiên chạm tới một quả cầu kim loại treo ở trước ngực, cậu nghi hoặc cúi đầu, ánh mắt nhìn về phía vật thể kim loại không biết lúc nào thì lòi ra —— cái quỷ gì vậy?

"Tuy rằng thoát được tai nạn xe cộ nguy hiểm, ông trời lại tựa hồ không muốn buông tha con bé". Nhắc tới con gái ngoan ngoãn, tươi cười bên môi người đàn ông dần dần biến mất, "Nó.....Không khỏe lắm".

"?". Lê Chanh ném quả cầu kim loại, trên mặt lộ ra thần sắc khó hiểu.

Đúng lúc này, thu ngân bưng khay lên quầy, cắt ngang đối thoại của hai người: "Tiên sinh, hamburger Điền Viên của ngài đã làm xong rồi, tổng cộng là tám tệ, cần đóng gói cho ngài không?".

47. Chương 47: Ba Ba Đừng Thích Anh Ấy

Đỗ Hành là thật không nghĩ tới khi cách mấy tháng có thể lại gặp lại Lê Chanh, thiếu niên này để lại ấn tượng rất sâu đối với gã, đầu tiên là một người tốt bụng, tiếp theo thân thể đối phương tốt cực kỳ, nếu không bất kể ai dưới cái loại tình huống đó cho dù có tâm tư muốn cứu người chỉ sợ cũng lực bất tòng tâm, không thể không nói kỳ thật khi đó rất cảm động, ở lúc chính mình nghèo túng nhất, bạn bè trước đây đạp thấp ôm cao, người xa lạ không quen biết còn có người vươn tay cứu trợ cứu con gái mình, chuyện cách mấy tháng vốn tưởng rằng gần như là hồi ức rồi, hiện tại thấy người, chút cảm động này liền trở về rồi.

Tùy tiện ngẫm lại, lòng đều là ấm áp, Đỗ Hành hít hít cái mũi.

Thân không một đồng bị đuổi khỏi công ty của chính mình, ban đầu chính mình một lần nữa bắt đầu, vì con gái như thế nào cũng phải cắn răng kiên trì, nhưng cố tình con gái lại nằm viện, hiện tại thấy Lê Chanh hỏi chuyện con gái, Đỗ Hành cũng không biết chính mình như thế nào liền nói ra, nói là bệnh cũng coi như bệnh không nặng lắm, mới đầu chính là đau bụng, sau đó bác sĩ cho chút thuốc, không biết như thế nào lại càng lúc càng nghiêm trọng, ăn gì đều tiêu chảy, trước đó nói là phải rửa ruột, sau đó lại nói phải phẫu thuật.

Lo âu mất hai ngày, tóc bạc mấy cọng, hôm nay gã là suy nghĩ thật kỹ rồi, nếu, thật sự, thật sự, không còn cách nào nữa, gã chỉ đành đi tìm vợ trước, ít nhất đối phương xem ở phân thượng Nữu Nữu là con ruột cô ta, như thế nào cũng có thể để con bé làm xong phẫu thuật.

Sĩ diện của đàn ông, loại thời điểm này đều mịa nó tính cái quái gì.

Đóng gói xong hamburger Điền Viên, Đỗ Hành mang theo thiếu niên nói muốn đi thăm bệnh đi hướng bệnh viện, trong lòng một trận thương hải tang điền*, cảm khái lại muốn thở dài, trước kia còn công ty, lúc con gái bệnh chú này dì kia tới thăm một đống, vừa tặng hoa tặng nước trái cây, người tới người đi nối liền không dứt..... So ra kém hiện tại, sự nghiệp là không có, nhưng được người cứu giúp, sau đó lại là thiện ý thăm bệnh, rõ ràng không phải người có lợi ích liên quan gì, tâm tư chúc phúc cũng rõ ràng chân thành hơn nhiều so với bất cứ ai trước đây

***thương hải tang điền: chỉ sự thay đổi lớn lao**

Bao giờ nhìn người, tấm lòng trưởng thành như thế nào thì người như thế ấy.

Bên trong cánh cửa đăng ký vào bệnh viện đi vào hai người đàn ông một cao một thấp, trong đó miệng của thiếu niên nhỏ tuổi lại ăn ngấu nghiến một cái hamburger, liền thuận tay ném bao bì vào trong thùng rác gần đó.

Phòng bệnh ở tầng năm, hộ sĩ trong bệnh viện cơ bản đều tập trung tại tầng một, Lê Chanh đi dọc theo hành lang tìm được phòng bệnh phổ thông 522, đi ngang qua ba hàng giường bệnh, đúng lúc gặp một nữ y tá đi qua, "Ài, Đỗ tiên sinh phải không?". Y tá hỏi.

"Đúng, là tôi". Đỗ Hành lướt mắt qua bản ghi chép trên tay của đối phương, "Y tá Lăng, đây là kiểm tra qua rồi đúng không, hôm nay tình huống thân thể con bé thế nào?".

"Khó nói, uống thuốc rồi vẫn có chút không ổn định lắm, bệnh của cô bé không tốt lắm, Đỗ tiên sinh anh vẫn là nghe theo bác sĩ đi, làm phẫu thuật ít nhất tốt hơn so với hiện tại kéo dài". Y tá Lăng đứa bản ghi chép cầm trong tay cho gã, "Vẫn như cũ là phát sốt nhẹ, tiêu chảy, không có thay đổi gì, nếu như muốn làm phẫu thuật, vẫn là nhanh chóng xác định, chậm thì rủi ro nhiều".

Cô nhìn túi nhựa trên tay Đỗ Hành, "Hamburger này ngài nên tự mình ăn đi, tình huống hiện tại của cô bé, cũng không thể ăn thứ này".

"Tôi hiểu, tôi hiểu". Đỗ Hành đáp một câu, nữa y tá liền đi ra, gã để hamburger ở ngăn tủ cao nhất, chỗ trẻ con không với tới được, lúc này mới xoay người kêu Lê Chanh qua.

Phòng bệnh không nhỏ, tám giường thì bảy giường có người, hơn nữa người nhà bạn bè tới thăm người bệnh, người trong phòng liền có vẻ chen chúc, Lê Chanh chen vào cửa, rất dễ dàng thấy giường bệnh con gái của Đỗ Hành, thân mình nho nhỏ của Nữu Nữu lui thành một đoàn không lớn, giống như trái bóng lông, trên khuôn mặt nhỏ nhắn môi tái nhợt nhìn qua vẻ mặt yếu ớt xanh xao.

Có lẽ là cảm giác được có người tới bên cạnh, cô bé không thoải mái rụt lui thân mình, mí mắt nhắm lại giật giật, chậm rãi mở mắt ra, đòi ôm: "Ba ba, đau đau".

"Đau đau ở đâu?". Đỗ Hành đau lòng ôm lấy cô bé, vỗ vỗ bả vai nhỏ của cô bé, Nữu Nữu ngẩng đầu từ hõm vai ba ba, mở to mắt, ngón tay mập mạp chỉ vào bụng nhỏ, "Bụng bụng đau đau".

"Ba ba xoa xoa cho Nữu Nữu, đau đau liền bay rồi". Lê Chanh không nghĩ tới loại đàn ông nhìn thế nào đều cực kỳ thâm trầm như Đỗ Hành còn có thể từ miệng nói ra lời ngây thơ như vậy, nhất thời có chút không phản ứng kịp, cho tới khi người đàn ông xoa xoa bụng cho cô bé, Lê Chanh mới khụ một tiếng phục hồi tinh thần lại, Nữu Nữu nghe được thanh âm xoay qua, giòn tan kêu một câu: "Anh trai".

Cô bé này còn nhớ chính mình? Mới bây lớn hẳn là không nhớ người được, con gái Đỗ Hành thật ra lại rất thông minh, trong đầu Lê Chanh có chút vui sướng, cong khóe môi "Chà" một tiếng.

"Anh trai cười rất xấu, ba ba đừng thích anh ấy". Nữu Nữu nhăn mũi, quay mông hướng Lê Chanh, mách ba ba, Đỗ Hành xấu hổ không biết nói cái gì cho phải, hai mắt nhìn chăm chú, không xấu mà.

Tuy rằng nhìn cũng liền mười lăm mười sáu tuổi, mặt non, nhưng mà bộ dạng thiếu niên này tuyệt đối là không phải cách nói này, ít nhất gã lúc trẻ khẳng định là kém người ta, mắt thẩm mỹ của con gái.....Khó có thể nào có thể nào bé gái sáu tuổi có thẩm mỹ đặc biệt kỳ diệu?

Lê Chanh: ".....". Đã không chỉ một người nói cậu cười xấu, đầu tiên là Trầm sư thúc to con kia, sau đó chính là bé gái tiểu Loli này, tuy rằng không quá mức để ý đối vẻ ngoài chính mình, nhưng mà gắn với lời hai người này, khiến cậu đặc biệt muốn lấy cái gương soi khi cười.

"Ba ba chỉ cần Nữu Nữu là được". Cô bé ôm cổ của Đỗ Hành, mặt nhỏ mập mập híp mắt uể oải, giống con chuột túi mới sinh.

Trong lòng Lê Chanh liền vui vẻ, buồn bực vừa rồi liền biến mất, cô bé này rất biết tranh thủ tình cảm nha, am hiểu sâu thuật đẩy lui quân địch, chính là hạ thấp quân địch, thuận tiện nâng chính mình lên một chút?

Lúc này Đỗ hành cũng hiểu ra, dở khóc dở cười vỗ nhẹ mông nhỏ của con gái, "Ba ba không phải chính là ba ba của một mình con ư, còn có thể là của ai chứ? Anh ấy chính là anh trai trước đây cứu con đó, không phải vẫn nhắc đi nhắc lại sao, người tới con lại không nhận ra".

Cô bé tựa hồ bị chấn động, lúc lại xoay đầu qua nét mặt cứng ngắc, nhưng mà con ngươi tròn tròn đảo tới đảo lui trên đầu tới quai hàm của Lê Chanh, giơ tay, "Anh trai ôm".

Lê Chanh đi qua ôm cô bé.

"Anh trai xinh đẹp". Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nữu Nữu vươn qua cọ cọ.

Lê Chanh nắm mặt mập của cô bé xoa xoa, nhịn không được cười một trận, "Lại không xấu rồi?".

#

Đỗ Hành chầm chậm dịch tốt góc chăn cho con gái, đảo mắt thấy Lê Chanh ngoắc tay bảo gã đi ra ngoài, hai người đi tới cửa, xuyên thấu qua cửa chính rộng mở có thể nhìn thấy tiểu đoàn tử cuộn thành một quả cầu tuyết trên giường bệnh.

"Bao lâu rồi?".

"Nửa tháng rồi". Móng tay Đỗ Hành bấm huyệt Thái Dương, móc điếu thuốc ra, mắt nhìn bức tường trắng đối diện mới nhớ tới đây là bệnh viện, lại cầm nhét lại, "Ước chừng còn phải ở lại thêm nửa tháng".

Rõ ràng là quan hệ người xa lạ, giống như bởi vì một lần tai nạn xe cộ mà gặp gỡ, bởi vì một lần thăm bệnh càng thân cận hơn nhiều, Lê Chanh dùng sức vỗ bả vai thõng xuống của gã ta, "Tuy rằng có thể không thể giúp đỡ quá nhiều, nhưng mà có khó khăn gì có thể cùng nhau nghĩ cách".

Trên thực tế quả thật muốn hỗ trợ, đáng tiếc bệnh của cô bé tựa hồ không phải dễ khỏi bệnh như vậy, hàn chứng? Thể hàn? Không biết dùng nhân sâm chính mình mới vừa hái có tác dụng không? Bây giờ trong đầu Lê Chanh hiện lên một ý niệm như vậy, chỉ là chợt lóe qua khá mơ hồ.

"Cám ơn, đi đường cẩn thận". Đỗ Hành cười cười, gã thật ra lại không nghĩ tới hướng Lê Chanh tìm kiếm trợ giúp, dù sao đối phương nhìn qua vẫn là thiếu niên, vẫn là trẻ con lớn lên dưới cánh chim của cha mẹ.

Nhận thức sai về phương diện tuổi tác này, làm cho thương nhân già dặn Đỗ Hành cũng ngang nhiên xem nhẹ năng lượng tự thân của Lê Chanh.

Chập tối mới vừa đi ra bệnh viện, bên Lê Chanh liền nhận được điện thoại của trong nhà, gọi tới là chị gái gọi điện thoại tới hỏi, "Ở bệnh viện thăm một người bạn, bệnh rất nặng".

"Thăm xong rồi mau về nhà, mẹ nói tối nay phải về sớm một chút, đều đã quy định tốt cho em rồi, trước mười giờ phải nằm ở trên giường, mười giờ đúng nhắm mắt ngủ, ngày mai cả nhà phải dậy sớm.....". Sáng sớm làm gì chị gái chưa nói, nghe lên còn rất thần bí.

Về nhà ăn cơm tối xong thì Lê Chanh bị đuổi về phòng, thấy đèn bên ngoài phòng cũng tắt, cậu cầm áo tắm vào nhà vệ sinh tắm nước nóng một cái, sấy khô tóc hạnh phúc nhét chính mình vào ổ mền.

Đèn bàn hơi chút tối.

Lê Chanh gác tay lên gối trở người, trong đầu vẫn quanh quẩn nhân sâm cỏ linh chi, đồng hồ sinh học chưa tới giờ đi ngủ, cho dù nằm ngủ sớm cũng không có buồn ngủ xíu nào, Lê Chanh nhàm chán lật qua lật lại túi trữ vật trống rỗng, ngẫu nhiên từ bên trong mò ra một bình ngọc nhỏ, Lê Chanh nhắm mắt lại sờ soạng —— nắp bình cực kỳ chặt, nhổ ra còn chứa một tầng linh lực trong lòng bàn tay, một dòng mùi dược nhạt theo miệng bình bay ra.

..... Ích khí đan.

Nhất phẩm đan dược, người thường dùng có thể hoạt huyết sinh cơ, khứ hàn trừ uế, nói cách khác đối người thường mà nói viên đan dược này cho dù không coi là bảo bối kéo dài tuổi thọ gì, cũng có thể xưng là vật phẩm bảo vệ sức khoẻ.

Nếu dùng ích khí đan trên người Nữu Nữu, e rằng dược liệu tuy rằng bổ hơn so với nhân sâm nhưng cũng không dám loạn dùng nhiều.

Lê Chanh rốt cục tóm được chút chợt lóe lên trong lòng, khó trách vẫn cảm thấy chính mình quên cái gì..... Hơn nữa ích khí đan không những có thể dùng trên người Nữu Nữu, còn có thể trợ giúp người nhà nâng cao thể chất.

Trong phòng ngủ không hề rộng rãi, một mình thiếu niên trên giường đột ngột ngồi dậy, xoa xoa tóc bay rối trên đầu, trong lòng nổi lên xúc động hận không thể lập tức liền chạy về bệnh viện cứu người ——

Cậu lặng im mắt nhìn sắc trời, nghĩ thầm muộn như vậy, vẫn là bỏ đi.

Sẽ bị coi là bệnh tâm thần.

Năm giờ sáng hôm sau, không đợi Lê Chanh hoàn toàn tỉnh táo lại, ngoại trừ Điền Điền tuổi còn nhỏ, cả nhà họ Lê đều bị vây một loại trạng thái khẩn trương khó hiểu, liền ngay cả Phương Đức Minh luôn luôn sáng sớm đi tiệm dược trông coi hôm nay cũng không có đi ra ngoài, mà là thái độ khác thường cuộn trong sô pha chờ bữa sáng —— mẹ Lê cách mỗi năm phút thở hổn hển kêu Lê Chanh dậy, Lê Chanh khổ không nói nổi ngủ say hai mươi phút, chịu không nổi tiếng la sắc bén này, rốt cục mang dép lê từ trong phòng đi ra, sau đó cậu ngẩn ngơ.

Chỉ thấy trên bàn trước vị trí của chính mình, ngay ngắn để bảy cái bánh quẩy và hai trái trứng gà.

48. Chương 48: Nhưng Không Phải Là Con Trai Cả

***con cả là người con lớn nhất trong gia đình**

Thấy rõ lương thực trên bàn, Lê Chanh liền mộng, "Đây là như thế nào..... Liền chỉ cần nhìn thôi hay là phải ăn ạ?". Dù sao cũng là thông lệ, trong đầu dạo qua một vòng cũng ước chừng hiểu được ý của mẹ Lê, nhớ rõ lần trước ăn tới loại ghép đôi này chính là lúc sơ trung lên cao trung.

Nhưng mà lúc ấy là bốn hay là năm cái không nhớ rõ nha, hiện tại chính là bảy cái, chỉ nhìn thôi cũng no luôn rồi, may mắn tối hôm qua không ăn nhiều.

Lê Chanh cầm một cái bánh quẩy bẻ ra, cắn một miếng môi toàn dầu mỡ, giống như chú chuột nhỏ ăn trộm.

"Không chỉ ăn mà còn phải ăn sạch toàn bộ". Lê Quế Hoa vừa nhìn liền vui vẻ, bỏ hồng trà trong tay xuống, gắp một miếng dưa muối nhét vào miệng, một bên đẩy ly sữa đậu nành qua, kinh nghiệm truyền miệng từ xa xưa, bánh quẩy phối sữa đậu nành là tuyệt phối, "Uống chút chống nghẹn, đừng gấp".

Chị và anh rể ở bên cạnh cười trên nỗi đau của người khác, Điền Điền nằm bò trên bàn bàn tay nhỏ mập mạp ôm trứng gà bị cắt thành ba miếng liều mạng phấn đấu, hình tượng còn thảm hơn so với Lê Chanh, lòng trắng trứng lòng đỏ trứng dính đầy miệng, thậm chí trên sợi tóc còn có dấu vết của lòng đỏ trứng, liền chuyên tâm phấn đấu hai tai không nghe thấy chuyện của người bên cạnh, cũng không khác thời chiến tranh đối đãi giai cấp quân địch bao nhiêu lắm.

Lê Chanh gãi gãi thịt mềm của cô bé, cô bé vội vàng gặm trứng gà, trong lỗ mũi bất mãn hừ một tiếng, cũng không thèm nhìn đối phương là người cậu yêu thích của chính mình, chân nhỏ trực tiếp đá qua hướng bên cạnh.

Tự dưng bị con gái đá một cú mạnh, sắc mặt Phương Đức Minh chợt cổ quái.

Cả nhà năm giờ sáng liền dậy, quả thật là không vội, khoảng cách công bố điểm còn có ba giờ nữa, Lê Chanh ăn no lại lăn về phòng nằm, nằm ngay đơ, lúc mơ mơ màng màng nửa ngủ nửa tỉnh, bên ngoài liền bắt đầu gọi người rồi.

Tám giờ đúng, nhà sát vách đã bắt đầu đi ra đốt pháo, con trai của nhà đối phương cũng là thuộc khóa thí sinh năm nay, xem tư thế cực kỳ hận không thể để toàn bộ thế giới đều biết, đoán chừng là thi không tồi nha, nhà họ Lê nghe điện thoại báo bận tít tít tít thì tất cả đều ngơ ngác nhìn nhau, đều là đường dây điện thoại như nhau sao người ta có thể gọi được mà nhà mình lại không gọi được chứ?

Đáy lòng tỏ vẻ cực kì khó hiểu, mẹ Lê lại gọi thông tổng đài tra thành tích.

"Chào ngài, số điện thoại quý khách gọi đang bận.....", "Rất xin lỗi, số quý khách gọi đang ở trong trò chuyện, xin lỗi.....", "Rất xin lỗi.....".

"Mẹ vẫn không tin nó cứ tà như vậy.....". Mẹ Lê nổi cơn điên, ôm điện thoại chạy vội tới phòng ngủ, cách mỗi một phút liền ấn gọi lại, nhanh lại tiện, đương nhiên nhận được trả lời cũng là tiếng phổ thông đáp máy móc nghe cực kỳ tiêu chuẩn.

Lê Chanh ôm cánh tay cuộn trong sô pha bình tĩnh uống nước ấm.

"Xem ra thi không tệ". Chị gái Lê Anh Thúy nhìn thấy vẻ hài lòng của Lê Chanh, ngồi ở đối diện hơi hơi nhướn mi, "Có ý tưởng gì đối đại học? Có thể thấy học văn khá phù hợp với em, nhưng mà tốt nhất vẫn là lựa chọn học y".

Lê Chanh gật đầu, lại lắc đầu, "Trước kia là có nghĩ tới học y, sau đó ý tưởng liền thay đổi rồi".

Thay đổi thành cái gì rồi? Lê An Thúy vừa định hỏi ra miệng, lại nghe trong phòng ngủ mẹ Lê truyền ra một tiếng kinh hô, sau đó là cảm thán hơi lộ vẻ rung động và vui mừng, Lê Anh Thúy đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy trên mặt mẹ cô mang vẻ không thể tin, động tác cứng ngắc khoanh chân ngồi ngay ngắn ở đầu giường, điện thoại trước người chưa kịp cúp, trong microphone phát ra tút tút tút sau khi trò chuyện.

".....". Lê An Thúy nháy mắt ý thức được cái gì, "Mẹ, đã hỏi được chưa, tiểu Chanh được bao nhiêu điểm?".

"Cao tới nỗi làm mẹ sợ nhảy dựng nên quên mất rồi". Mẹ Lê ôi chao một tiếng, giống như đột nhiên phục hồi tinh thần lại, vừa là hưng phấn lại là ảo não vung tay lên, "Từ từ, mẹ gọi lần nữa".

.....

Ngày công bố điểm nhất định sẽ không yên bình lắm. từ cục trưởng cục giáo dục tới hiệu trưởng cao trung Trí Cao Hữu Nghị đều chú ý cực đại đối việc này, bởi vậy khi điểm số "745" xuất hiện, tất cả mọi người sợ ngây người.

Đây cũng không phải một cái điểm số có ý nghĩa bình thường, thành tích cặn kẽ của học sinh cao trung Trí Cao Hữu Nghị trong vòng ba mươi năm, chí ít chưa bao giờ có người nào có thể đạt được 745 điểm khi thi đại học.

Nhưng mà khi hiệu trưởng dời mắt tới tên của chủ nhân điểm số đó, đặc biệt sợ run một chút, Lê Chanh, thông thường hiệu trưởng là thường xuyên có thể nghe được tên của học sinh lớp chọn tốt nghiệp trong trường, nhưng mà hiện tại gã phát hiện chính mình tựa hồ không có nhiều ấn tượng đối học sinh thi được điểm cao này, không thể nào? Chẳng lẽ là một hắc mã*? Gã ấn nút quay lại danh sách cuộc thi thử lần ba trên màn hình máy tính, tên của Lê Chanh rõ ràng xuất hiện ở vị trí đứng thứ nhất, thành tích lúc đó là "736".

***hắc mã: theo Mèo hiểu là bình thường bạn Chanh chúng ta học lực bình thường không thể bình thường hơn được nữa, đùng một cái bộc phát tài năng thi được điểm cao đứng đầu toàn trường = người bình thường có năng lực tiềm ẩn thoạt nhìn rất bình thường nhưng khi tới lúc mấu chốt năng lực siêu cường tung ra làm một phát đều khiến mọi người ngỡ ngàng vì họ quá giỏi.**

Bạn nào biết ý nghĩa chính xác của từ này thì giúp Mèo nha

Cuộc thi thử lần hai thành tích của đối phương là "579".

Thi thử lần một "577".

Thi thử lần một, lần hai trước đó chỉ có thể nói là giậm chân tại chỗ, rất hiển nhiên người thiếu niên trong ngày thường bất hiển sơn bất lậu thủy*, cơ hồ là bắt đầu từ thi thử lần ba trước khi thi đại học, trở thành một hắc mã hoàn toàn xứng đáng của toàn trường.

***bất lộ sơn bất lậu thủy (núi không lộ ra, nước không rò rỉ chảy ra): ý nói hàng ngày nhìn rất bình thường chẳng bộc lộ ra xíu tài năng nào.**

Nghĩ tới đây, hiệu trưởng rốt cuộc thiếu kiên nhẫn rồi, gã nhìn chằm chằm màn hình hai phút, một tay đặt tại trên điện thoại cố định tên bàn làm việc rất nhanh gọi thông dãy số nào đó, "Đúng, là tôi, thầy Trầm thầy lập tức thông báo mấy vị phó hiệu trưởng và chủ nhiệm lớp khóa tốt nghiệp năm nay, mười giờ sáng họp".

Thành tích vừa mới công bố, phần lớn mọi người còn không biết tình huống gì, mở một cuộc hội nghị, trên mặt mấy phó hiệu trưởng đều vội hiện vẻ kích động, một người trong đó sắc mặt càng kích động chạy bình bịch, hai tay vỗ mạnh vào nhau, người này chính là Lưu Chấn Đào trước đó bởi vì Lê Chanh nhận phỏng vấn, có lẽ hiệu trưởng chả hề quen thuộc cũng tiếp xúc không sâu cùng Lê Chanh, gã chính là vừa nghe tới cái tên này liền liên tưởng tới diện mạo của thiếu niên.

Sau sự kiện cứu người từ ngân hàng kia, gã liền có cố tình vô tình quan sát tiểu anh hùng này, lập tức liền phát hiện đối phương đều không phải là người lơ là bài vở như thành tích thể hiện, ngược lại mỗi giờ học đều thật sự tự giác, chơ tới khi thi thử lần ba nhìn thấy thành tích đột nhiên tăng mạnh của đối phương, Lưu Chấn Đào rất nhanh biết trường học nhặt được báu vật rồi, cũng bởi vì hiểu được cố gắng của thiếu niên này, mới mắt điếc tai ngơ đối mấy giáo viên nghi ngờ đúng sai của thành tích.

Không có gì có thể nghi hoặc, liền xem sự nỗ lực nghiêm túc của thiếu niên đó, không tiến bộ mới là lạ!

Không tiến bộ chính là ông trời không có mắt!

Tuy rằng tốc độ tiến tới có hơi lớn, đó chỉ có thể nói rõ là người ta IQ cao, loại trời sinh này, không phải nhà khoa học nhà sinh vật học, liền không cần phải đi suy nghĩ.

Lưu Chấn Đào liền cân nhắc nếu cao trung Hữu Nghị thật xuất hiện một thủ khoa tỉnh Nam Giang, sau này cười nhạo trường thục nghiệm Nhất Trung, Nhị Trung tuyệt đối không phải nằm mơ nữa rồi, trước mặt hiệu trưởng còn đang nước miếng bay tứ tung chỉ bảo và sắp xếp nhiệm vụ cho các vị phó hiệu trưởng và chủ nhiệm lớp, bên dưới này Lưu Chấn Đào bắt đầu ngầm chạm chạm di động vào trang web tra thành tích thí sinh của toàn tỉnh Nam Giang.....Điểm cao nhất 745.

Lập tức liền phấn khởi tới hóa đá rồi.

.....

Điện thoại tổng cộng gọi thông hai lần, Lê Chanh cảm thấy chính mình hẳn là thi không tệ, cho nên lúc cuộc điện thoại thứ hai thông thì coi như bình tĩnh, sau đó nghe xong điểm thì mấy người mẹ Lê liếc nhau, cùng nhìn ra ý tưởng đồng dạng ở trong mắt đối phương.

Trong nhà đây là xuất hiện một phượng hoàng vàng nha.

Ai cũng đều hy vọng con mình thi tròn điểm đậu thủ khoa mang về nhà, nhưng mà ai đều cũng biết đây là một mục tiêu tiến tới thôi, đậu thủ khoa đều là của nhà người ta, ví dụ như có một gia đình nghèo khó, ví dụ như mỗi ngày chỉ có thể hai cái bánh bao gian khổ phấn đấu, vì học tập đốt đèn học đêm, dù sao phải ăn khổ mới là người trên người nha, mọi người vừa nghe cũng đều có thể hiểu con nhà người ta tại sao có thể đậu thủ khoa, bị bức mà.

"Ai tới đánh mẹ một chút". Trái tim mẹ Lê có chút chịu không nổi, "Không phải đang nằm mơ chứ, con mẹ thi đại học thiếu 5 điểm là tròn điểm".

Lê An Thúy: "Mẹ không có nằm mơ".

Tuy rằng trước thi đại học đều có thấy con trai ôm sách vở ôn tập, nhưng điểm số của thi thử lần một lần hai đều tầm tầm nhau, thời gian một tháng ngắn ngủn, sao có thể theo kịp trạng thái ôn tập một năm của lớp chọn chứ?

Buổi sáng lúc ăn bánh quẩy mẹ Lê còn nghĩ, cho dù không được tới 700 điểm, có thể gần gần điểm này cũng là được rồi, nhưng cố tình tổ phần nhà họ Lê hương khói đầy đủ, lại cho ra 745 điểm.

"Em giỏi lắm". Phương Đức Minh cũng vui vẻ, vỗ một cái lên đầu thiếu niên, "Biết thành tích liền an tâm rồi, điểm này không cần suy nghĩ rồi, khẳng định trường học nào đều vào được, chọn đại học nào đều được".

"Sớm nói rồi thi đại học khẳng định không có sai lầm gì mà". Lê Chanh nghiêm mặt né tránh, không trốn thì đầu bị xoa thành ổ rơm luôn, di động trong túi liền rung ong ong, Lê Chanh nhân cơ hội trốn về phòng, dãy số hiển thị là ông chủ Từ, thanh âm bên kia có chút bất thường, nói chuyện cũng cực kỳ thong thả, Lê Chanh ngay từ đầu không cảm nhận ra, nghe được đối phương nói tới chuyện tụ tập bạn bè, cậu xoa khuôn mặt cứng ngắc, cười nói: "Ngày đó là tư duy hỗn loạn, sau này sẽ không phô trương uống nhiều rượu như vậy".

Đầu kia ừ một tiếng, lại trầm lặng một trận.

Lê Chanh khó hiểu, trong chờ đợi dài dòng, trong không gian giống như lập tức an tĩnh lại, cậu cúi đầu có thể thấy bóng nắng trộm tới sau lưng chính mình từ ngoài cửa sổ, trong ấm áp hơi có chút tình tự lo lắng lan tràn.

Ông chủ Từ.....Hình như tình trạng khác thường.

Đang nghĩ như vậy, trong microphone truyền ra một tiếng thở dài, lộ ra mỏi mệt và ý vị tận lực duy trì tỉnh táo, Lê Chanh còn chưa làm ra phản ứng gì, đối phương đã rất nhanh phun ra một câu: "Cám ơn".

Đối phương khụ hai tiếng, tiếng nói vẫn mỏi mệt như cũ.

".....A?". Thông qua tần số điện thoại, đại lượng điểm sáng màu trắng ngà theo làn da ngấm vào thân thể, giá trị tín ngưỡng trong đan điền vèo một cái tăng lên một mảng lớn, vốn tu vi còn quanh quẩn rại sơ kì luyện khí tầng năm, nháy mắt đạt tới trung kỳ, Lê Chanh mờ mịt suy nghĩ, chính mình tựa hồ không có làm chuyện gì hỗ trợ ông chủ Từ, đối phương rốt cuộc đang cám ơn cái gì?

"Từ tiên sinh anh.....". Có phải bị bệnh hay không?

"Không có gì, hôm nay công bố điểm thi đại học, cậu định chọn trường nào?". Lê Chanh không nghĩ tới boss lớn như ông chủ Từ mỗi phút đều kiếm được tiền sẽ chú ý loại chuyện nhỏ công bố điểm thi đại học này, nhất thời có chút thụ sủng nhược kinh*, nghe được đối phương giống như đang nói đùa nói: "Sau này tốt nghiệp tới làm trợ lý cho tôi thế nào?".

***thụ sủng nhược kinh: được quan tâm vừa mừng vừa lo**

Giọng nói Từ Hoằng Nghĩa như là nói đùa, thực tế không khác như hứa hẹn, gã thật sự là nghĩ như vậy, đối với thiếu niên ngẫu nhiên quen biết này, Từ Hoằng Nghĩa cực kỳ có thiện cảm, hơn nữa bệnh của ông cụ nhà gã có thể kéo dài cũng tất cả đều là công lao của đối phương.

Nhưng mà Lê Chanh không có cảm nhận được ý tứ của Từ Hoằng Nghĩa, chỉ sợ cũng là cảm nhận được cũng sẽ không đồng ý, cậu nhét đầu xuống dưới cái gối tự hỏi mình một chút, do dự từ chối, "Tôi vẫn là.....muốn làm một diễn viên".

Chuẩn bị học tập biểu diễn, làm nột nam diễn viên, đây cũng là vừa rồi cậu chuẩn bị nói cùng Lê An Thúy, nhưng mà bởi vì chuyện sau khi mẹ Lê hỏi thành tích xen vào, cậu cũng không có nói ra miệng câu nói kế tiếp.

"Cậu muốn học trường nghệ thuật?'.

"Đúng".

Từ Hoằng Nghĩa nhíu mày.

Giải quyết một ít vấn đề xuất hiện bên trong Từ thị, sau khi Từ Hoằng Nghĩa trở lại tỉnh Nam Giang tự nhiên trở lại chỗ ở của ông cụ, trạng thái tinh thần ông cụ rõ ràng tốt rất nhiều so với ngày trước, không chỉ có là bởi vì Tống Quý An chăm sóc, lại bởi vì quán linh bạng châu đựng trong hộp giày, khiến Từ Hoằng Nghĩa cảm thấy chính mình quả thật nợ thiếu niên rất nhiều, bởi vậy nghĩ mọi cách hy vọng trả hết phần ân tình này.

Ý tưởng hơi có chút rối rắm.

Rõ ràng dùng tiền bạc là phương thức tốt nhất, đơn giản lại nhanh và tiện, nhưng Từ Hoằng Nghĩa luôn có loại cảm giác, nếu chính mình lại một lần nữa đưa thẻ hoặc chi phiếu, đối phương chỉ sợ không nhất định sẽ nhận lấy.

Nhưng mà lần này Từ Hoằng Nghĩa không chỉ có không muốn ủng hộ, thậm chí còn ôm một chút ý kiến không đồng ý, gã nhịn không được nhắc nhở nói: "Bước chân vào giới giải trí liền tương đương với bước vào nửa vũng bùn, cậu thật sự suy nghĩ kĩ rồi à?". Thân là nhân vật cấp ông chủ của thương giới, Từ Hoằng Nghĩa là giao tiếp nhiều nhất là người trong giới (giới kinh doanh í) và người giới giải trí, xem cũng nhiều. Ngay thẳng là có, tiến lên bằng thực lực cũng có, nhưng tương ứng, việc ngấm ngầm xấu xa cũng không ít.

Diễn viên cũng không phải là dễ làm như vậy, nếu không có một hậu trường thực lực cũng đủ lớn và mánh khóe của bản thân, rất dễ dàng bị tiềm quy tắc* hoặc là đàn anh chèn ép, Từ Hoằng Nghĩa căn bản không đành lòng nghĩ Lê Chanh loại thiếu niên đơn thuần này kết cục sau khi đi vào là dạng gì.

***tiềm quy tắc: quy tắc ngầm thường diễn ra trong giới giải trí, ví dụ như lấy sắc đổi vai diễn hoặc lấy sắc đổi tiền.....**

"Tôi cảm thấy chính mình có thể, tôi muốn thử một lần". Trong lòng Lê Chanh cảm thán một câu, cậu cũng từng nghe nhiều loại chuyện giới giải trí rất loạn, nhưng mà muốn đạt được càng nhiều giá trị tín ngưỡng, phương thức trực tiếp nhất chính là làm chính trị gia hoặc là trở thành diễn viên —— muốn làm chính trị gia thì cậu tuyệt đối không có cái thủ đoạn đó, bí mật trên người trên người cậu cũng không cho phép, chỉ có trở thành diễn viên mới là phương thức ổn thỏa.

Bi thương chính là những lo lắng này của cậu căn bản không có cách nói cùng người khác.

Từ Hoằng Nghĩa đột nhiên nghĩ tới lúc đối phương chạy như điên trên đường cái cứu người, tựa hồ cũng nói qua như vậy, không khỏi tức cười một trận, "Thi trường nghệ thuật nào rồi?".

Lê Chanh: "....."

Từ Hoằng Nghĩa: "....."

Từ Hoằng Nghĩa: "Tôi hình như hiểu rồi".

Lê Chanh: "....."

Từ Hoằng Nghĩa: "Cậu chờ chút".

..... Chờ cái gì?

Bên kia cúp điện thoại, Lê Chanh rút đầu ra khỏi dưới cái gối, cậu biết điểm chính mình thi trường nghệ thuật tuyệt đối không thành vấn đề, lại quên mất từ trước thi thử lần một thì trường nghệ thuật tổ chức thi rồi, người trường nghệ thuật tuyển không phải chính là thí sinh nhận được giấy trúng tuyển?

Lê Chanh yên lặng đứng lên từ trên giường, cậu rốt cuộc vẫn là không quên Nữu Nữu đang nằm viện, chào mẹ Lê, liền thất hồn lạc phách đi ra khỏi nhà, rất nhanh đón được xe buýt dừng ở trạm xe buýt.

Qua hai trạm dừng đi tới bệnh viện, trong phòng bệnh im lặng cũng không chen chúc giống lần trước.

Ngoài miệng nói là tiện đường tới thăm, Lê Chanh thuận tay rót ly nước ấm thả ích khí đan vào, may mắn đan dược gặp nước tan nhanh, màu nước ấm cũng không có thay đổi gì, đưa tới trên tay cô bé.

Mắt thấy Nữu Nữu nghiêm túc uống nước, thuận tiện đều nuốt bột phấn của ích khí đan vào trong bụng, lúc này Lê Chanh mới cười cười, lòng nói bản thân làm việc tốt còn lén la lén lút cũng là say mê rồi, đan dược rất quan trọng không cần phải vạch trần chính mình. Lần này không phải vì giá trị tín ngưỡng, chỉ do chính là tình yêu tràn lan, tuổi còn nhỏ như vậy liền phải động dao kéo cũng thật khiến người ta khó chịu.

Thương cảm một phen lại bi ai kiếp sống nghệ thuật của chính mình, Lê Chanh hít hít mũi, có chút khổ sở.

“Uống ngon”. Nữu Nữu thả ly nước nhỏ kên trên bàn nhỏ bên cạnh trở về chỗ cũ, cười tủm tỉm nói: “Nước của anh trai là ngọt, uống ngon hơn so với ba ba”.

Ôi trời con bé này, khiến ba ba Đỗ Hành của cô bé cười quặn bụng, quay đầu nói với Lê Chanh: “Nhìn xem, nhỏ như vậy liền biết dỗ dành cậu rồi, nước là của bệnh viện, không phải tất cả đều là một vị hay sao”.

Lê Chanh gật đầu theo trợn mắt nói láo: “Em cô bé này khó lường đấy”.

Chưa được bao lâu liền thấy Nữu Nữu ôm bụng nhỏ ngốc nghếch hưng phấn, đoán chừng là ích khí đan có tác dụng rồi: “Bụng bụng cũng không đau rồi”.

Lê Chanh sợ Đỗ Hành biết là chính mình chữa hết bệnh cho con gái anh ta, liền chuẩn bị muốn đi, trước khi đi cậu thật ra lại do dự một chút, tiện thể nói một câu.

Không phải nói Đỗ Hành vốn chính là thương nhân sao, lại là ông chủ của của một công ty đưa ra thị trường, ước chừng lực khống chế đối kinh doanh sẽ rất mạnh, bên cạnh Lê Chanh đúng lúc thiếu một người hỗ trợ buôn bán da thú, nếu Đỗ Hành bằng lòng, cậu hy vọng đối phương có thể nhận công việc mảng kinh doanh này, ví dụ như phát triển da lông cùng với hợp tác công ty bàn bạc định ra hợp đồng —— dù sao dược liệu của Đại Châu giới mang tới còn có thể bày tại trong tiệm anh rể cậu, nhưng mà loại thương phẩm như da lông yêu thú lại cần chính cậu xử lý, trước mắt tiệm trên Taobao dù sao không phải con đường làm ăn lâu dài.

“Da thú? Loại da thú gì?”. Tuy nói Đỗ Hành có chút không tin Lê Chanh có thể có được da thú tốt bao nhiêu, nhưng cũng biết bộ dáng khốn cùng thất vọng của chính mình, người ta cũng không cần phải lừa gã, nữ y tá tới kiểm tra, hai người tìm cái cửa sổ không có ai ngay tại hành lang đứng nói chuyện với nhau.

“Ở đây có hình ảnh của da cáo, hàng thật y chang hình ảnh, sau này không chỉ là da cáo, còn có da thú chủng loại khác”. Lê Chanh biết bộ dạng da cáo nhà mình rất đẹp, trực tiếp moi ra bình luận của cửa tiệm trên Taobao, trên mành hình điện thoại, phía dưới bình luận của Ni La Phù đúng lúc có hai tấm hình hàng thật.

Đỗ Hành nhìn chăm chú nhìn nửa ngày, rốt cục nhịn không được vươn đầu ra khỏi cửa sổ hút điếu thuốc rít hai hơi sâu, ánh mắt của gã xa xăm nhìn nhà dân và cao ốc thu nhỏ lại của thành phố bên dưới, dùng đầu ngón tay bóp tắt khói thuốc, lúc quay đầu bình tĩnh đối diện cùng Lê Chanh: “Quả thật khiến người ta động tâm, tôi sẽ nghiêm túc suy nghĩ một chút”.

Sau khi bị mất công ty, gã vốn là muốn nghĩ cách mượn chút tiền Đông Sơn tái khởi*, nhưng mà lời mời bất ngờ của thiếu niên này khiến mộng đẹp của gã trở thành sự thật, chính mình không hề là chủ tịch công ty gì nữa, chẳng qua là một người đàn ông hôn nhân nửa đời thất bại, bạn bè trong thương giới trước đây thật sự sẽ giúp gã một tay sao? Đỗ Hành không rõ, trong lòng gã cũng là không tin, trên đời này khó đoán nhất chính là lòng người, nhanh nhất chẳng qua chính là suy nghĩ giây lát trong đầu.

Trước khi thấy hình ảnh gã còn có thể hoài nghi một chút nguồn mua da thú của thiếu niên, nhưng mà sau khi xem qua hình ảnh, cái loại da cáo chưa từng gặp qua này, màu lông lóe sáng đều trùng kích cực đại đối Đỗ Hành, đừng tưởng rằng gã chưa thấy qua lông cáo là cái dạng gì, nhưng mà gã không có cảm thấy da đây là hàng giả, trên bình luận đầu tiên của hàng thật và màu hình ảnh gốc của đối phương đều là giống nhau, tiếp theo Đỗ Hành đột nhiên nghĩ tới sở nghiên cứu sinh vật đột biến gien, chẳng lẽ là một loại cáo gây giống nhân tạo?

Thiếu niên trước mặt có năng lực lớn tới nỗi có thể lấy được da cáo đột biến gien?

Tư duy Đỗ Hành khóa tại một người, mấy tháng trước người này quan hệ cực kỳ thân mật khi đứng chung một chỗ cùng Lê Chanh, mà thân phận của đối phương mặc dù cùng ở trong thương giới cũng là tồn tại không thể chạm tới, chủ nhân của Từ thị.

Nếu da thú là chủ tịch Từ cung cấp, như vậy bản thân nhất định là gặp gỡ quý nhân rồi.

Não bổ bên trên chấm dứt.

Đỗ Hành không biết tính tư duy phát tán của chính mình đã hoàn toàn lệch hướng đáp án chính xác rồi, nhưng thực tế cũng chỉ có giải thích này hợp lý nhất, cũng dễ được gã chấp nhận nhất.

"Không vội, chờ sau khi Nữu Nữu khỏi bệnh rồi lại quyết định cũng không muộn". Lê Chanh tuyệt không sợ Đỗ Hành không đồng ý, không đồng ý thì cậu có thể lại tìm người khác, hoặc là chính mình làm cũng không sao, chính là kinh nghiệm không đủ hơi phiền chút.

Làm xong việc tốt cảm giác tâm tình khoan khoái, điện thoại trong túi liền reo lên, nghe thanh âm là một em gái già dặn, Lê Chanh ngồi trên xe buýt đi tiệm dược, nhất thời cảm thấy chính mình mỗi ngày trôi qua phong phú tới nói không nên lời.

"Chào ngài, Lê tiên sinh phải không, ngày mai có thể tới công ty điện ảnh và truyền hình Kim Điển phỏng vấn chứ?'.

Lê Chanh có chút mộng: "Phỏng..... Cái gì?'.

".....".

"Lúc ngài báo danh không phải đã giải thích qua rồi sao?". Em gái đối diện tựa hồ là hôm nay lần đầu tiên gặp loại tình huống hỏi lại này, trong giọng nói cũng có chút vô lực, "Ngày mai chính là ngày đầu tiên tổ chức thi tuyển, nội dung phỏng vấn đại khái chính là thử khả năng diễn xuất".

Lê Chanh: ".....". Em gái em chờ đã, cậu sao lại không biết chính mình báo danh khi nào vậy.

“Nếu Lê tiên sinh không có nghi vấn gì, ngày mai mời đúng giờ có mặt, chúc ngài thông qua”.

“À.....”. Lê Chanh: “Được, cám ơn”.

Lê Chanh ù ù cạc cạc cúp điện thoại, phỏng vấn là cái quỷ gì, vẫn cảm thấy giống điện thoại lừa đảo tin hay không đều là cái vấn đề. Trong lòng hạ quyết tâm không thèm để ý nó, không nghĩ tới em gái cúp điện thoại không bao lâu, cuộc điện thoại”chờ một chút” trước đó của ông chủ Từ liền gọi tới, không có điềm báo trước gì liền hỏi: “Nhận được thông báo chưa?”.

Lúc này Lê Chanh nháy mắt liền hiểu được ý của đối phương, “Nhận được thông báo, chính là cái phỏng vấn kia đúng không?”.

“Ừ”.

“—— nhưng mà.....”.

“Không cần lo lắng, chính là đi cho có thôi, có tầng quan hệ này cậu có thể trực tiếp vào học viện điện ảnh của C đại, không cần thông qua thi nghệ thuật”.

Thì ra là vì chuyện này, chính mình có tính đi cửa sau hay không nha, ánh mắt Lê Chanh nóng lên, yết hầu nghẹn nửa ngày ngay cả cám ơn đều nói không được, kỳ thật cũng không tới mức nói không nên lời, chính là ngại nói, người ta giúp cậu rất nhiều, chỉ nói cám ơn cũng không có tác dụng biểu đạt cảm động của nội tâm.

Cậu dùng sức rủ mắt, ấp úng nói: “Được”.

Một câu ra lệnh như vậy, tâm sự nhưng thật ra giải quyết rồi.

#

Di động bên người Từ Hoằng Nghĩa vẫn mở, bên trong truyền ra thanh âm hưng trí bừng bừng của người đàn ông trẻ tuổi, mang theo chút ý vị vô lại, “Cậu chủ Từ à, cậu cũng không giống người vô duyên vô cớ lo chuyện bao đồng, thằng nhóc kia là gì của cậu?”.

“Bạn”.

Bên kia khẽ xùy một tiếng, cười lớn: “Ôi trời ơi bạn cậu không phải chỉ có mấy thằng bọn tôi à, nếu không cũng là cấp ông chú cùng tuổi, nào có thiếu niên xanh tươi mới vừa thi đại học, không chỉ giúp người ta tìm hậu trường này, còn đi cửa sau cùng người của C đại, hiệu trưởng C đại nhận được điện thoại của cậu không cần nói bên ngoài bình tĩnh bao nhiêu, trong lòng còn không phải sợ ngây người, lòng nói chủ tịch Từ gọi một cú điện qua liền vì để người ta đi

cửa sau, chuyện này coi như là tin lạ, đoán chừng gã phải lải nhải một thời gian, cậu học sinh này là ai nha, sẽ không là con riêng của chủ tịch Từ chứ ha ha ha ha.....".

Từ Hoằng Nghĩa tối hôm qua bận tới sáng sớm, vốn mỏi mệt nhắm mắt lại nghỉ ngơi, nghe nói như thế nhịn không được đột nhiên vui vẻ.

Cả bộ công an thành phố Vĩnh Yên chỉ sợ tới bây giờ còn tưởng rằng chàng trai kia là con riêng mình, nói tới như thật ấy, nhưng không phải là con trai cả.

Tiếng cười ồn ào dần dần ngừng lại, đối phương vô lại tức giận nói: "Được rồi, bảo bạn nhỏ của cậu ngày mai đừng quên lại đây đưa tin, không có việc gì tôi cúp máy đây, chiếm một phút khoảng một trăm vạn của quý ông thành công, tôi không trả nổi cước điện thoại đâu, đừng nhớ tôi, tự chơi đi, ha ha".

Từ Hoằng Nghĩa cười mắng một tiếng: "Cậu mau cút đi".

49. Chương 49: Dược Liệu Đặc Biệt Cung Cấp Tính Cái Rắm

Cúp cuộc gọi thứ hai, Từ Hoằng Nghĩa nằm ngã vào trên giường lớn phía sau, mu bàn tay để ở mi tâm, chậm rãi nhắm mắt lại, mỏi mệt mấy ngày liên tiếp làm cho gã rất nhanh nặng nề ngủ, nhưng mà chưa được bao lâu, chuông điện thoại vang dồn dập.

Màn hình biểu hiện vẫn là dãy số mới nãy, điện thoại vang liên tục, Từ Hoằng Nghĩa bừng tỉnh, một phen nhấn nút nghe.

"Không đúng a". Người bên kia nói, hoang mang trong giọng nói cực kỳ rõ ràng.

Từ Hoằng Nghĩa cực kỳ đau đầu, bàn tay nhàn rỗi nắm lại kìm xuống lửa giận, nếu người trong điện thoại đứng ở trước mặt gã, chỉ sợ không thoát khỏi số phận bị nhấc lên trực tiếp ném ra ngoài cửa sổ, người đàn ông đen mặt, giọng nói lạnh lùng: "Cái gì không đúng?".

"Cậu nói thằng nhóc kia kêu Lê Chanh, lê của lê minh *(ánh bình minh)*, chanh của nước chanh?".

Từ Hoằng Nghĩa: "Đúng".

"Lê Chanh học sinh năm ba cao trung Hữu Nghị thành phố Vĩnh An?". Thanh âm nghi hoặc lại xác định một lần, dừng một chút, hỏi: "Cậu khẳng định?'.

Từ Hoằng Nghĩa buồn ngủ tới không muốn trả lời, nhắm mắt lại xoa xoa cái trán, hoàn toàn không còn cách nào khác: "..... Có chuyện nói mau".

"Bên dưới có người tra xét thành tích của cậu ta, năm nay điểm thi đại học tròn 750 điểm, thằng nhóc này một người một ngựa liền thi dược 745 điểm, biết cái này có ý nghĩa gì không, tôi hỏi qua, thành tích 745 điểm cơ bản cũng đã là thủ khoa đại học rồi". Người trong điện thoại mặc dù thân là chủ tịch của công ty điện ảnh và truyền hình Kim Điển cũng có chút không bình tĩnh, trời biết cậu chủ Từ này rốt cuộc là trúng cái gió gì, chuyện này đáp ứng rồi không phải chặt đứt tương lai người ta sao, "Người anh em tôi nói cậu tốn nhiều công sức lớn như vậy liền vì để thủ khoa đại học tình Nam Giang các cậu vào trường nghệ thuật, cái này tin nổi không?'.

Đây là có thù hận cỡ nào cùng đối phương chứ, liền không sợ bị nhân dân cả nước mỗi người một ngụm nước miếng dìm chết à?

Từ Hoằng Nghĩa cũng là kinh hãi, ý ban đầu của gã là mặc kệ đối phương thi được điểm gì, chỉ cần vào công ty điện ảnh và truyền hình Kim Điển, mặt ngoài có tầng thân phận đại học C tuyển nhận tiến vào cũng có vẻ có vài phần lý do, sẽ không bị người ta lên án, cũng không nghĩ đến thằng nhóc kia không chịu thua kém như vậy, cư nhiên thi đại học liền đạt tới 745 điểm của khóa này, đừng nói là đại học C, nếu là ngay từ đầu biết thành tích cuộc thi khẳng định ngay cả thi trường nghệ thuật cũng không cần liền tuyển thẳng đề cao sự nổi tiếng của bản thân, hiện tại gã cảm thấy thật có chút đáng tiếc, thiên phú học tập tốt như vậy bỏ vào trường nghệ thuật quả thực cực kỳ đừa cợt.

Lê Chanh vẫn là độ tuổi học sinh, chỉ sợ tâm trí chưa đủ chín chắn, làm ngôi sao giới giải trí nào có ý nghĩa bằng hoàn thành học nghiệp tại đại học.

Nhưng mà ai cũng có cách sống của riêng mình, nếu là nguyện vọng của thiếu niên, thân là một người ngoài, còn chưa tới lượt gã xen vào. Từ Hoằng Nghĩa lại bắt đầu đau đầu.

.....

Đứng cách tiệm dược còn có một khoảng, Lê Chanh đi bộ qua, phát hiện công nhân trang hoàng đã về hết, mấy người còn lại là hỗ trợ dỡ hàng, trong thùng xe cao cỡ hai người tất cả đều là một đám dược liệu Phương Đức Minh về quê đặt trước đó, chia ngành chia loại xếp tại trong ngăn tủ gỗ ngô đồng bên ngoài loạn quét nước thuốc ngừa sâu mọt. nhìn từng đống cũng thật nhiều, kỳ thật tách ra bỏ vào trong từng ngăn kéo nhỏ cũng liền có thể chứa hai ba cọng như vậy, đương nhiên bình quân cũng có chút không thực tế, tối thiểu dược liệu càng quý giá bày càng ít, dược liệu càng rẻ bày càng nhiều, ví dụ như ngăn kéo chứa củ từ chính là không chỉ có đầy hoàn toàn, thậm chí còn có dôi ra làm đồ dự trữ.

Lê Chanh loanh quanh hai vòng, ngước cằm nhìn nhân sâm nhỏ lớn xấp xỉ hai ngón cái bày trong tủ thủy tinh, đặc biệt muốn lôi ra quăng bỏ, dù sao nhìn nhiều nhân sâm lớn rồi, ngoảnh lại nhìn loại tồn tại rễ nhăn nheo nhỏ bé và yếu ớt này, hoàn toàn nhìn không ra được cái mỹ quan gì.

Thừa dịp mọi người đều vội vàng bày dược liệu, Lê Chanh lén lấy ra từ trong túi một cây nhân sâm của trong Tần Lĩnh bí cảnh, thay cho cái cây thiếu dinh dưỡng trước đó —— nhân sâm lớn này không để trong phòng cất chứa, vốn là chuẩn bị để lại làm kỷ niệm, hiện tại tựa

hồ có lựa chọn rất tốt.

Quá trình khuân vác còn đang tiến hành đâu vào đấy, không ai phát hiện nhân sâm hoang dại đắt tiền trong tủ kính thủy tinh làm vật triển lãm không biế lúc nào bị đổi thành nhân sâm hoang dại siêu cấp cực phẩm bình thường có tiền cũng không nhất định mua được.

Chỉ đổi trong tủ thủy tinh còn chưa được, trong ngăn kéo trống rỗng cũng khó chịu, Lê Chanh tịch thu sách tranh dược liệu cơ bản mới mua trong tiệm, tìm nhà vệ sinh chui vào lại xuyên qua Đại Châu giới, lúc này thu gom có mục tiêu có kỷ luật, không ít từng bị cậu bỏ qua, cây thuốc không nhìn kỹ quả thực bộ dạng giống hệt cỏ dại đào ra được không ít, Lê Chanh lau mồ hô, không muốn mu bàn tay cũng dơ, trực tiếp phủi bùn trên mặt, vốn cũng không cảm thấy có cái gì, đang chuẩn bị nhấc chân đi qua chỗ khác, đúng lúc bên tai lại nghe tới một tiếng cười của trẻ con.

Quay đầu vừa nhìn, trên tảng đá lớn đằng sau một cậu bé đang ngồi, cũng không biết tới đây khi nào, lặng yên không một tiếng động giống như ma quỷ, lòng Lê Chanh nói tư chất chính mình quả thật kém cỏi, tốn nhiều công sức mới luyện khí tầng năm sơ kì, đắc chí cái quỷ á, lúc này ngay cả bé con mười hai tuổi người ta cũng thua kém.

Đầu chân mày trên mặt của cậu bé vừa nhướn, hé ra khuôn mặt đáng yêu làm ra loại cảm giác tà mị ngầu lòi này nói không nên lời, nhưng mà lực chú ý của Lê Chanh chỉ tập trung ở trên rượu xái trong tay đối phương giơ lên.

"Là ngươi a". Vừa nhìn thấy rượu xái chính mình tặng Lê Chanh nhớ tới, đây không phải cậu bé bênh vực lẽ phải vì chính mình hôm nay trước bí cảnh sao, thiện cảm liền kéo tới, "Tiểu huynh đệ, chuyện trước đó, cám ơn".

"Không cần, ngươi từng cứu ta". Tiểu hài nhi *(= cậu bé)* thờ ơ xua xua tay, nhảy xuống từ trên tảng đá lớn, "Nhận thức lịa lần nữa đi, ta là Chu Nghiêu". Nói đến danh tự *(tên)* thì hắn đọc chữ phi thường rõ ràng, tựa hồ tựa hồ không thường giới thiệu chính mình, phi thường mới lạ.

Cái tên này..... Trí nhớ tăng vọt vẫn là làm cho Lê Chanh lập tức tìm tòi ra chủ nhân của tên này, nhớ được chính là một cậu bé nghiêm lệ tràn ngập thù hận, nhất là lúc đối mặt yêu thú, thân thể đều là kéo căng cứng ngắc, cậu còn nghiêm túc quan sát trên dưới của cậu bé, không có liếc mắt một cái nhận ra đối phương đại để là bởi vì thay đổi rất nhiều, đôi mắt cậu bé trước mắt này cực kỳ đen bóng, liền giống như rót nước mực vào.

Lê Chanh không nghĩ nhiều, liền cười cười nói: "Ta là Lê Chanh".

"Trên người ngươi có cổ hương vị thoải mái". Chóp mũi Chu Nghiêu ngửi ngửi, đôi mắt hơi hơi nheo lại, tựa hồ phi thường hưởng thụ, sau đó ánh mắt hắn dừng trên cổ thiếu niên, đáy mắt hiện lên một đạo hồng quang *(ánh sáng đỏ)*, giống như giật mình lui về phía sau từng bước, cuối cùng cũng không quay đầu lại đi mất.

Khó trách cảm thấy có loại mùi đồng loại, thì ra người của cái gia tộc kia.

Lê Chanh đứng ở tại chỗ sờ sờ cổ, vẫn là cái cầu kim loại kia, cậu hểnh mũi hít hít, chỉ ngửi thấy một mùi bùn đất trên người chính mình, còn có một phần mùi lá cây cỏ ngòn ngọt…….. Thoải mái?

Từ trong nhà vệ sinh rửa tay đi ra, tuy rằng nhìn thấy ngón tay khôi phục màu da ban đầu, Lê Chanh vẫn là cảm thấy trên người chính mình có loại mùi đất rất nặng, đứng hai phút trong đống dược liệu, thuận tiện lấy dược liệu trong túi trữ vật bỏ vào trong các ngăn kéo nhỏ, phần lớn không gian còn thừa lập tức tràn đầy một đống.

Bỏ sách tranh dược liệu lên bàn, Lê Chanh dọn cái ghế ngồi nghỉ một lát, chỉ thấy Phương Đức Minh từ đằng sau đưa tách trà qua, đối phương vừa định mở miệng nói chuyện, ngoài cửa lớn nửa mở đột nhiên có người đàn ông trẻ xông tới, một đôi mắt dán cứng lên tủ thủy tinh liền không dời đi được.

"Tiên sinh, bổn tiệm còn chưa khai trương, hôm nay không buôn bán". Trong đầu Phương Đức Minh vẫn là có chút đắc ý, vì tìm cây nhân sâm hoang dại trên một năm tuổi này, người quê nhà tìm ít nhất thời gian ba ngày, quả nhiên có khách hàng bị hấp dẫn tới đây.

Phương Đức Minh tùy tiện quét mắt tủ thủy tinh, trong đầu gã đều biết rõ các thứ mình bày biện, cũng liền không có nhìn kỹ, càng không thấy rõ hình thể của nhân sâm sớm không phải cái củ lúc trước, nhân sâm hoang dại thiếu dinh dưỡng trong lòng gã sớm bị nhét dưới đáy trong ngăn kéo nhỏ bị đống thô to khỏe trong tiệm đè lên rồi.

"……". Tống Quý An nhìn chằm chằm bên ngoài tủ thủy tinh, nửa ngày ngẩng đầu nhìn nhìn Phương Đức Minh và thiếu niên mười mấy tuổi trên băng ghế, trong nháy mắt cảm thấy chính mình đều huyền huyễn* rồi, bệnh của ông cụ có quán linh bạng châu ổn định, trạng thái coi như không tồi, thừa dịp hôm nay ông nội nhà mình tới tái khám liền cho chính mình một ngày nghỉ xả hơi, không nghĩ tới gã chẳng qua là tùy tiện đi dạo một chút, cảm thấy tiệm nhỏ này rất thú vị, cách khu buôn bán xa như vậy hiển nhiên giá đất là rẻ nhưng có khách tới không?

***huyền huyễn: bị mê ảo, không thể tin là thật.**

Nhưng mà tình cờ quét mắt tiệm dược đang trang hoàng, liền bị dược liệu triển lãm trong tủ thủy tinh chói mù mắt, ông chủ này không cần phải lo lắng kéo khách, liền chất lượng này chỉ sợ ngay cả viện y khoa cũng vội vàng tới cướp.

Tống Quý An khó khắn khép lại miệng, trong lúc nhất thời có chút ngượng ngùng, đột nhiên xông tới đây, quả thật rất không lễ độ, gã mặt đỏ tai hồng che mặt, "Thật có lỗi quấy rầy rồi, nhưng mà tôi có thể hỏi một câu hay không, dược liệu của anh là địa phương nào sản xuất?'.

"Đều là núi non quê nhà, dược liệu hoang dại thuần thiên nhiên". Nói tới nguồn gốc của dược liệu, Phương Đức Minh lo lắng mười phần, gã từ nhỏ đi lên đi xuống núi lớn chất lượng dược

liệu sinh trưởng bên trong có thể hơi kém chút, nhưng nói về tự nhiên hay không giá cả như thế nào, Phương Đức Minh có thể cam đoan, chính mình mở tiệm, tuyệt không giở trò bịp bợm, hàng thật giá thật, anh giữ chữ tín, cửa tiệm mới làm ăn tốt, chuyện này là hiển nhiên.

"Có thể bán không?".

Phương Đức Minh suy nghĩ một chút, vẫn là từ chối, nói: "Trừ phi là nhu cầu khẩn cấp, nếu khôngbảo vật trấn tiệm là không bán".

Lê Chanh yên lặng đỡ trán.

"À, à". Tống Quý An gián đoạn à hai tiếng, có chút thất hồn lạc phách, dược liệu nhân sâm hoang dại cao cấp của quốc gia bồi dưỡng trong căn cứ cũng không lớn như vậy, gã quay đầu nhìn hai cái, nhất thời không chú ý theo trong ngăn kéo nhỏ nửa mở thấy chứa đầy cỏ linh chi lớn bằng đầu người, dày cộm như chén cơm, nhất thời trong lòng sôi trào lên —— lừa quỷ hả, bảo vật trấn tiệm cái mông, nhìn trong ngăn kéo còn một đống lớn nữa, trong tiệm nhà anh tất cả đều là bảo vật trấn tiệm hả?

Trong lòng Tống Quý An gào khóc gọi bậy, cơ bản cũng không cầm giám định, chỉ ngửi thấy mùi vị thuốc đông y rất nặng trong tiệm Tống Quý An liền hiểu rồi, người này bán tất cả đều là hàng thật.

Lòng ngứa ngáy nha.

Đối với một người học trung y mà nói, thấy dược liệu tốt cơ bản chính là không dời bước đi được, bây giờ Tống Quý An cũng không biết dùng bao nhiêu nghị lực mới từ trong tiệm đi ra, khi trực tiếp trở lại chỗ ở của ông cụ, nước mắt đều sắp chảy ra.

Ông cụ Tống mới vừa chẩn bệnh xong cho Từ thủ trưởng, xách cái hòm thuốc trắng lớn lên liền thấy cháu trai nhà mình vành mắt đỏ quạch, còn là lần đầu nhìn thấy, ông lão vui vẻ, "Này, đây là như thế nào, còn khóc à?".

Tống Quý An sâu kín liếc nhìn ông nội, "Ông nói Xích Cự tư đào tạo dược liệu đặc biệt cung cấp tính cái rắm".

50. Chương 50: Lấy Được Chứng Nhận

"Là tính cái rắm!". Ông lão cũng không giận, cười tủm tỉm nói: "Bao nhiêu người chen rách đầu cướp danh ngạch đó, sau này phần phân phối phần cho cháu đúng lúc bớt đi, phần này không biết là tính cái rắm gì".

Tống Quý An bĩu môi, gã còn liền chướng mắt, "Không hiếm lạ, lấy tài chính từ trong ra cho cháu, tự cháu đi mua dược liệu". Gặp qua dược liệu hoàn mỹ nhất, ai còn nhìn thứ kém cỏi

này nữa chứ, "Phải, liền lấy tốt nhất, kiên quyết không thể tạm bợ".

Lão Tống trong lòng ngạc nhiên kinh ngạc một tiếng, kì quái, phải biết rằng quốc gia chuyên môn bồi dưỡng đặc biệt cung ứng dược cũng không phải là tiền có thể mua được, hơn nữa bởi vì đám dược liệu này chữa trị là cấp bậc cán bộ cao cấp trở lên, cho nên mỗi một cây dược liệu đặc biệt cung ứng đều dược hiệu kinh người, phân lượng mười phần, không ai dám làm giả. Bởi vậy mọi khi vừa nói muốn lấy phần dược liệu đặc biệt cung cấp kia phân phối trên tay nó thì nó lập tức giống như chết rồi, hôm nay trạng thái này là uống thuốc chuột à, không chỉ không cần phần dược liệu đặc biệt cung cấp kia, thậm chí yêu cầu tự đi mua?

Đương nhiên lão Tống cũng không phải người đơn giản, nhất là cháu trai nuôi bên người từ nhỏ, thằng nhóc Tống Quý An này từ trước đến nay rất quỷ quái, không biết trong lòng có cái chủ ý gì, không cần dược liệu đặc biệt cung cấp, vậy nhất định có thể tìm được thứ càng tốt so với dược liệu biệt cung cấp.

Đôi mắt ông híp lại, thản nhiên nói: "Có đồ tốt giấu giếm làm gì, là đàn ông, liền dẫn ông nội cháu đi xem đi".

Ông nội của cháu đó không phải là ông sao, Tống Quý An thịt đau run run một chút, nửa ngày không dám hé răng, từ nhỏ gã liền hiểu được một đạo lý, vơ được thứ tốt đừng ồn ào càn rỡ, ồn ào xong tất cả mọi người đều biết, lần sau mình liền không còn cơ hội rồi. Đừng nhìn ông Tống nói tới bình thản như vậy, hôm nay vừa thừa nhận cùng ông ấy, lần tới không chừng ngay cả lông dược liệu đều sờ không được.

Ông lão nở nụ cười, "Không dẫn đi liền trực tiếp hủy bỏ danh ngạch phân phối, coi là tự động từ bỏ, ngay cả tài chính đều không có". Không phải nói dược liệu đặc biệt cung cấp là cái rắm, trong tay không có tài chính ngay cả rắm đều không mua được.

"Ông nội, ông không thể như vậy nha!". Tống Quý An đau khổ gãi đầu, vì tài chính vẫn là bi thương mở miệng, "Con dẫn ông đi là được..... Mấu chốt là người ta mới vừa trang hoàng xong còn chưa mở tiệm nữa, hiện tại cháu đi cũng vô dụng".

"Đi vô dụng đó là cháu".

Vừa nói như vậy với Tống Quý An mang vẻ mặt không muốn, ông Tống ngược lại thật muốn đi, y thuật cháu ông không tính là đứng đầu, ánh mắt cũng nhất đẳng cực tốt, lúc mới vừa bắt tay vào trung y liền đem ánh mắt nhắm ngay dược liệu nhà nước đặc biệt cung cấp, tóm không được không buông tay, lúc này có thể vì một cái tiệm dược từ bỏ dược liệu đặc biệt cung cấp, chứng minh dược liệu của tiệm này ở trong lòng cháu trai tuyệt đối không phải tầm thường.

Tống Quý An đã làm tốt dự định xấu nhất rồi, thánh thủ y học đức cao vọng trọng như ông cụ, nếu ông ấy biết nhiều dược liệu cực phẩm như vậy, đoán chừng trong một hai ngày toàn bộ viện y khoa đều biết hết, thậm chí tầng cao nhất đều chạy tới chuẩn bị chia một chén canh cùng chính mình.

Lái xe mặt lộ vẻ xanh xao ngoặt tay lái hướng ghế phụ lái, xoay tay lái rẽ hai đoạn quốc lộ, tắt máy, đậu ở trước cửa tiệm sơn đỏ, bảng hiệu vẫn là che kín, nhìn không ra chữ. Ông Tống nhìn bên ngoài hai cái, lái xe hiểu ý gật đầu, từ trong ví da lấy ra giấy chứng nhận công tác nhanh như chớp chạy vào, trước đó Tống Quý An là đầu óc cứng đờ ngẩn ngơ đi thẳng tới, ông cụ Tống khẳng định không thể làm như vậy.

Tiệm dược chưa khai trương liền vẫn chưa phải là tiệm dược, cho dù muốn nhìn một chút cũng phải đánh tiếng trước một tiếng cùng chủ nhà.

Nhìn giấy chứng nhận của người tới, Phương Đức Minh lúc đầu vẫn là có chút nghi hoặc, bình thường người lớn tuổi chút cho dù chính mình không cố ý hỏi thăm cũng ít nhiều phân rõ vấn đề cấp bậc, nếu nhớ không nhầm đặc hộ *(chăm sóc đặc biệt, hộ lý đặc biệt)* của cấp tỉnh được cho là cấp cao nhất, hơn nữa khác biệt cùng chuyên gia bình thường của cục bảo vệ sức khoẻ, phàm là xưng là đặc hộ, tất cả đều là phục vụ quan chức cấp tỉnh và lãnh đạo thế hệ trước lùi về.

Loại người thân phận này có thể chạy tới trong tiệm mình sao?

Không phải là kẻ lừa đảo chứ!

Trong tiệm vừa mới nhập không ít dược liệu quý báu, khiến người ta nghấp nghé đều không phải là không có khả năng, Phương Đức Minh trong lòng căng thẳng, nhất thời chủ ý có chút bất định, nhất là sau khi dõi theo lái xe đi ra ngoài cửa thấy rõ bộ dạng của Tống Quý An, chút bất an này càng sâu rồi —— đây không phải người trẻ tuổi tới đây mấy tiếng trước sao, lúc ấy nhìn chằm chằm nhân sâm hoang dã trong tủ thủy tinh tới nước miếng đều sắp chảy ra, khó trách lại dẫn người tới.

Nhưng mà sao lại càng nhìn càng như là kẻ lừa đảo vậy? Trước cử người trẻ tới điều tra tình hình, sau đó một người già tới giả vờ thần bí, thân phận là nhân vật đứng đầu giới y học quốc gia, nói không chừng chuyện kế tiếp muốn nói chính là chuẩn bị tới thu mua dược liệu nhà gã.

Phương Đức Minh vẫn là có hiểu biết đối chuyện này, thánh thủ đứng đầu y khoa chân chính, dược liệu trong tay tất cả đều là quốc gia đặc biệt phái chuyên gia bồi dưỡng, đâu có thể nào sẽ để ý đồ trong tiệm gã chứ?

Dẫn một già một trẻ vào tiệm, Phương Đức Minh rất rõ ràng nhìn đến lúc ông lão nhìn thấy tủ dược đằng sau gã thì mắt sáng rỡ, hoài nghi trong lòng càng tăng lên, gã đã 70% nhận định hai người trước mặt này là lừa đảo, còn là kẻ lừa đảo đạo hạnh cực kỳ cao thâm, bởi vì bình thường cho dù là lúc kẻ lừa đảo giả dạng làm thầy thuốc, trên người cũng không nhất định sẽ có khí chất như là hàng năm hun đúc ở trong nước thuốc.

Ánh mắt ông lão xẹt qua từng cái hộc tủ ở đằng sau, không khỏi hài lòng gật gật đầu, quả nhiên thằng nhóc Tống Quý An này phát hiện đồ tốt, lần này không phải là tâm huyết dâng trào đùa ông một cái, chỉ sợ căn bản không tưởng tượng được tiệm dược vừa nhỏ lại hẻo lánh này cư nhiên cất giấu nhiều trân phẩm như vậy, liền ấn nhân sâm hoang dại trong tủ thủy

tinh, ở trong mắt người thích sưu tầm, tùy tiện lấy ra nữa một cây cũng là vô giá, thường thường nhân sâm hoang dại càng lớn tuổi càng hiếm có, ở trên chợ đen lại thường thường có giá cực cao, chân chính giao dịch giá cả khẳng định cao rất nhiều so với gái quy định.

"Đẳng cấp không thấp". Lão Tống làm ra đánh giá thận trọng đối dược liệu, không nói khoa trương giống Tống Quý An, tuy rằng thằng nhóc này có thể vớt được rìa mép dược liệu đặc biệt cung ứng, lại không vớt tới cực phẩm nhất bên trong đặc biệt cung ứng, thực tế nhân sâm trong tủ kính ngang bằng dược liệu đặc biệt cung ứng, nhưng mà người sau số lượng cực kỳ ít ỏi, thậm chí có đôi khi một cây đều không có, người trước lại thoạt nhìn quả thực phải tóm một đống, lão Tống mất thấy đây coi như là duyên số, phát hiện cái bảo địa như vậy, trong lòng cực kỳ cao hứng, lòng nói cho dù dược liệu mấy trăm năm trước hay là mấy gia tộc cổ đại, loại tồn tại tiệm dược phẩm chất này liền tuyệt đối không sập tiệm được.

"Ông nội, ông đây là lại có cái ý tưởng gì?". Tống Quý An khẩn trương nhìn ông nội mình, sợ đối phương đại diện đặc hộ của viện y khoa toàn tỉnh bao hết dược liệu của tiệm dược này, tới khi đó đừng nói dùng tiền mua, gã ngay cả sờ đều sờ không được á?

Lão Tống thấy cháu trai sốt ruột thượng hoả, ngược lại vuốt râu chậm rãi trầm ngâm, râu ông lão rất nhiều, trắng như tuyết, làn da nhìn láng mượt hon người cùng tuổi rất nhiều, tiên phong đạo cốt giống cái kẻ lừa đảo.

Phương Đức Minh sợ đối phương suy nghĩ xong liền đánh cái chủ ý gì, vội vàng cắt ngang ý nghĩ của ông ta, "Có lời gì ngài cứ nói thẳng đi".

"Là Phương tiên sinh à".

"Vâng".

"Không biết Phương tiên sinh có đồng ý hợp tác cùng cục bảo vệ sức khoẻ tỉnh Nam Giang không?". Ông lão bình thường gặp mọi người là hở ra là cấp tỉnh cấp quốc gia, nói tới cục bảo vệ sức khoẻ tỉnh Nam Giang tự nhiên sẽ thuận miệng, cơ bản quên dân chúng bình thường đứng ở trước mặt chính mình có năng lực tiếp nhận tin tức cực sốc này hay không ——Tống Quý An nhưng thật ra chú ý tới sắc mặt thay đổi của Phương Đức Minh, trong lòng không khỏi tức cười, người này đừng coi mình và ông nội mình là kẻ lừa đảo chứ.

Phương Đức Minh: ".....". Quả nhiên bày ra tầng thân phận trước đó hữu dụng rồi, đây là chuẩn bị đại diện cục bảo vệ sức khoẻ tỉnh Nam Giang muốn làm thu mua, ngài sao lại không nói thẳng ngài là đại diện quốc gia tới?

Phương Đức Minh bị người lừa rồi, liền một cái thân thể lại hận không mọc ra thêm ba cái tâm nhãn *(mắt nhìn người í)*, thừa dịp ông lão đối diện lại bắt đầu làm tự giới thiệu quay đầu quăng cái ánh mắt mơ hồ với Lê Chanh, thiếu niên cầm di động, hiểu ý rời khỏi đại sảnh tiệm dược.

Nói thật sau khi nghe lời nói của lão Tống khiến Lê Chanh rất là động tâm, hợp tác cùng cục bảo vệ sức khoẻ trong tỉnh chỉ cần tài chính đúng hạn, bản thân bên này hoàn toàn là không áp lực, hơn nữa bạn làm ăn có chỗ tốt của bạn làm ăn, cố gắng trong tiệm sau này có thể có chút đặc quyền không lớn không nhỏ, ở trên mặt đặc quyền, cho dù cấp trên tùy ý tiết lộ chút xuống đối tiệm dược của anh rể mà nói đều cũng đủ người một nhà ăn no căng rồi.

Vì thế sau đó nhìn đến ánh mắt của anh rể.....

Chẳng lẽ ba người này có vấn đề?

Lê Chanh đi tới sân sau, cuối cùng quay đầu lại mắt nhìn lái xe, sau đó là Tống Quý An nét mặt cực kỳ nhăn nhó, tiếp theo chuyển tới trên người ông lão bên cạnh, vẫn cảm thấy ba người cấp chính mình cảm giác cũng không tệ lắm, nhất là ông lão lớn tuổi nhất, mỗi một cử động truyền ra mùi vị khiến người ta thoải mái.

Không giống như là người xấu.

Nghĩ như vậy, vì để ngừa chuyện không may, cậu vẫn là nghiêm túc gọi điện thoại báo cảnh sát, "Xin chào, tôi muốn báo cảnh sát.....".

Sắc mặt Lê Chanh như cũ đi trở về, đội lừa đảo hư hư thực thực một già một trẻ đã ngồi xuống rồi, trong tay ông lão cầm một cái rể cây sau khi phơi nắng, ".....Nhìn ra được đều là mới vừa phơi nắng ra, tuy rằng phẩm chất coi như không tồi, nhưng mà so với thượng phẩm bên Sơn Tây, đảng sâm, bổ trung ích khí, kiện tì ích phế, người bình thường dùng có công hiệu bổ máu, thích hợp phân làm dược thiện *(thuốc mà dùng kiểu nấu như đồ ăn rồi ăn ấy)*, tôi thấy cậu sắc mặt tái nhợt chỉ sợ là, khí huyết lưỡng hư, ăn chút đảng sâm vừa lúc trị tận gốc".

Phương Đức Minh nửa tin nửa ngờ.

Lão Tống mỉm cười: "Gần đây cậu ăn không ngon phải không, đại tiện loãng, ngẫu nhiên cũng dễ dàng choáng váng?". Phương Đức Minh ngạc nhiên liếc ông ta một cái, gật gật đầu, những bệnh trạng này trên người gã nhưng thật ra đều có, cũng là vì bận rộn chuyện tiệm dược, nhiều thứ kiềm nén trong lòng, ăn uống không đúng bữa, lại ngủ muộn, vốn cũng không nghĩ nhiều, việc này bị ông lão một lời điểm ra mới biết, thì ra chính mình là bị bệnh rồi.

"Chỉ cần vậy thôi, không phải bệnh nặng gì, cho dù không uống thuốc tĩnh dưỡng mấy ngày là tốt rồi".

Phương Đức Minh liên tục gật đầu, trong lòng thổn thức hai tiếng, lòng nói kẻ lừa đảo này quả thật có chút tài năng.

Tống Quý An: "....."

Lê Chanh: "....."

Tống Quý An ngồi không nổi nữa, lập tức tay đút túi quần dựa vào tường bên cạnh, xem dược liệu từng ngăn tủ, tâm động thì tâm động, đáng tiếc đều là của nhà người ta, gã di chuyển ánh mắt, vừa chuyển mắt thấy dược thiếu niên nhà tiệm thuốc, đang như hổ rình mồi nhìn chằm chằm chính mình, tuy rằng ngồi lù lù không nhúc nhích ở bên cạnh cha mẹ, thần thái đôi mắt nhỏ nhưng rất linh hoạt, đi theo nhìn các thứ. Tống Quý An hưng trí nổi lên, ngừng một lát trên mặt đối phương, vươn tay ra, "Bắt mạch nhé?".

Lê Chanh vươn cánh tay.

Người này so ra kém ông cụ Tống nhìn sắc mặt người ta có thể phán ra chứng bệnh, thầy thuốc Tống tốt xấu coi như là thầy thuốc có thể vào cấp quốc gia, học vấn y thuật gia truyền nhiều hơn so với chuyên gia bình thường, bắt mạch giống như chơi đùa ấy, ngừng một hai phút, mí mắt Tống Quý An liền giật giật, thân thể thiếu niên bình thường tuổi không lớn có sức sống, nhất là con trai, cực nhỏ sinh bệnh, bất quá nguyên nhân chính là trong lúc dậy thì rất khinh suất, cho nên dễ dàng lưu lại bệnh tiềm ẩn, Tống Quý An bị kích động tiến lên bắt mạch, lúc này mới phát hiện cậu nhóc không riêng nhìn thấy khỏe mạnh, trái tim khỏe mạnh như một con trâu.

Khó trách làn da còn bóng loáng hơn so với tơ lụa, nhẵn nhụi có thể nói là trời sinh, làn da phiếm ánh sáng, muốn phán đoán thân thể một người khỏe mạnh hay không, theo phương diện độ sáng bóng của làn da đồng dạng có thể nhìn ra được.

"Anh cũng là thầy thuốc?". Lê Chanh nhìn gã thu tay về, cũng không hỏi chính mình có cái vấn đề gì, vẻ mặt của Tống Quý An biểu lộ rõ ràng, lại chính là nếu ngay cả loại tu sĩ thiên địa linh khí nhập thân loại trừ cặn bã của thân thể còn có thể có bệnh, vậy người của Đại Châu giới thật tình không cần phải tu luyện rồi.

"Ừ".

"À". Lê Chanh mắt nhìn ngoài cửa, hai người này bày tư thế bàn chuyện làm ăn, rõ ràng là không chịu sớm rời đi, không biết cảnh sát khi nào thì tới.

Tống Quý An không nhge thấy tính toán trong lòng Lê Chanh, còn tưởng người nhà Lê Chanh mở tiệm dược, cho nên có nhiều hứng thú đối với y học.

Nghĩ tới đây, trong ánh mắt Tống Quý An nhưng thật ra nhu hòa mấy phần, năm đó tuổi xấp xỉ cùng Từ Hoằng Nghĩa, thời gian trôi qua gần 30 tuổi là không còn trẻ tuổi rồi, cũng chân chính tại phương diện trung y gã coi như không lão luyện, có thể có thành tựu hiện giờ một là dựa vào hoàn cảnh gia đình hun đúc, lại chính là đáy lòng thích y học, giờ phút này nhìn thấy thiếu niên nhỏ hơn mười tuổi cúi đầu đùa nghịch một cọng đảng sâm, vui mừng nói không nên lời.

“Thích học y?”.

“Ừm”. Nói học y, trước kia là có ý tưởng này, rất nhiều người đều nói qua bác sĩ thu nhập cao, ít nhất cơ bản nhất nuôi sống gia đình là không thành vấn đề, hiện tại có hàng hóa mua đi bán lại, đợi tiệm dược khai trương, chính mình có cơ hội khác kiếm tiền thông qua tiệm dược chuyển cho trong nhà, liền sẽ không rất thiếu tiền nữa.

Tống Quý An cười cười: “Chuẩn bị về sau làm phương diện này?”.

“Sẽ không”.

“Tại sao?’. Lần này không chỉ Tống Quý An, Phương Đức Minh vẫn chú ý bên Lê Chanh cũng kinh ngạc hỏi ra tiếng, trước kia nói thi đại học, ngoại trừ đại học A nổi tiếng cả nước, thằng nhóc này thích nhất cũng không phải là khoa y nổi tiếng của đại học B sao?, “Không phải thành tích của em……”. Nghĩ tới có người ngoài ở đây, Phương Đức Minh há hốc miệng lại là không nói ra đoạn sau, gã nhíu mày, lúc này lại muốn hút thuốc rồi, “Về nhà nói sau”.

Kỳ thật cho dù không học y cũng không thành vấn đề, nhưng Phương Đức Minh nhìn thần sắc của cậu em vợ, tựa hồ trong lòng làm ra lựa chọn rồi, không giống như là tình huống như trong nhà đoán, dù sao vẫn là tuổi còn nhỏ, thành tích thi đại học hơn bảy trăm điểm, lãng phí liền rất thiệt thòi.

Một lớn một nhỏ rơi vào im lặng, ngoài cửa liền vang lên thanh âm mở cửa xe, sau đó hai xe năm cảnh sát mở cửa xe nhanh nhẹn đi vào trong tiệm, thấy bốn người mặt đối mặt đang ngồi có chút phát mộng, sau khi báo cảnh sát, trường hợp gặp mặt hài hòa như vậy, ngay cả người bị hại là bên nào đều phân biệt không được.

“A, là kiểm tra giấy chứng nhận đi”. Lão Tống khí định thần nhàn* nhìn khách tới đằng sau chính mình, Tống Quý An từ trong tay lái xe cầm giấy chứng nhận đưa qua, thuận tiện cũng lấy ra giấy chứng nhận trong túi mình tới cầu kiểm tra.

***khí định thần nhàn: bình tĩnh**

Ông cháu hai người đều không phản ứng quá lớn gì, nhìn không giống kẻ lừa gạt có tật giật mình, ngược lại bình tĩnh giống người báo cảnh sát.

Cảnh sát: “……”

“Là thật hả”. Một cảnh sát mở ra giấy chứng nhận, thấy rõ con dấu của bí thư văn phòng tỉnh Nam Giang và sở vệ sinh, đối chiếu ảnh chụp cùng lão Tống và Tống Quý An một phen, quả thật giống như đúc, “Gọi điện thoại hỏi một chút”.

“Hỏi ai đây?’. Một người cảnh sát hỏi.

“Sở vệ sinh đó, đây không phải có con dấu sao?”. Người cảnh sát chỉ vào con dấu đỏ thẫm bên phải, trực tiếp không nhìn bên trái, đùa à, sở vệ sinh còn đỡ, sở trưởng sở vệ vinh chính là nhân vật số một cục bảo vệ sức khoẻ, ít nhất làm thầy thuốc, trị bệnh cứu người tính tình tốt, cần phải là vì tra xét chuyện nhỏ xíu của loại người này liền gọi cho chỗ bí thư tỉnh ủy, vậy liền không phải ngu ngốc à, đó trực tiếp chính là con lừa.

Lúc này trực ở sở vệ sinhlà một nhân viên mới vào, nhận được điện thoại hỏi thăm của cảnh sát còn kích động một trận, lập tức mở ra máy tính tra xét lục lọi số hiệu đối phương đọc ——NJ0003, nhân viên mới gõ số trên bàn phím, lòng nói số hiệu này nhìn rất quen nha, mấy số 000 đều không phải là nhân vật cao tầng của sở vệ sinh sao, vội vàng kiểm tra một phen, chỗ trống trên màn hình nhoáng lên một cái, hiện ra một đoạn tư liệu ngắn gọn: Tống Tang Kí, nam, dân tộc Hán, chuyên gia đặc thỉnh *(đặc biệt mời tới)* của sở vệ sinh, đặc hộ cấp tỉnh, viện sĩ phân viện trung y y viện quốc gia……..

Trong mười phút, cảnh sát nhận được, tin tức sở vệ sinh gửi tới, lấy ảnh chụp ông Tống trong giấy chứng nhận đối chiếu, nhất thời lắp bắp kinh hãi, hai tay trao trở về, “Làm phiền chuyên gia Tống rồi, giấy chứng nhận của ngài không có vấn đề gì”. Nói xong xoay người gật gật đầu nói với Phương Đức Minh, “Trải qua kiểm chứng, hai vị này đích thực đều là chuyên gia của sở vệ sinh, mọi người có thể yên tâm”.

Cảnh sát cực kỳ hiểu tâm lý của Phương Đức Minh, đặc hộ cấp tỉnh danh tiếng lẫy lừng chạy tới một tiệm dược chưa khai trương yêu cầu hợp tác, phản ứng đầu tiên của người bình thường chỉ sợ đều sẽ cảm thấy là kẻ lừa đảo.

Chắc là có cái gì đặc sắc đây.

Cảnh sát mắt nhìn tiệm dược nhỏ, sau này lúc mua thuốc có thể tới nơi này, tuy rằng xa chút, nhưng đặc hộ cấp tỉnh người ta đều chạy tới hợp tác rồi, chất lượng của dược liệu có thể kém được sao? Tới được trình độ này của lão Tống, tiền tài và vân vân liền không hề quan trọng, người ta chữa bệnh cầu chính là người bệnh khỏe mạnh cùng y thuật của bản thân, mua thuốc cầu chính là thuốc tốt, làm sao quản việc buôn bán, có thể làm cho loại chuyên gia cấp bậc này đề xuất hợp tác, khẳng định là bởi vì thuốc của tiệm nhà này hợp mắt người ta.

Phương Đức Minh xấu hổ tiễn cảnh sát ra ngoài, sau khi lên xe nữ cảnh sát quay đầu lại nhìn một cái, đột nhiên bước chân ngừng lại, “Đây không phải tiểu Từ tiên sinh sao?”. Thành phố Vĩnh An liền một cục công an lớn bấy nhiêu, xảy ra chuyện gì đại để đều mấy tổ thứ nhất tổ thứ hai đi làm, hôm nay đúng lúc là nữ cảnh sát đi làm nhiệm vụ, không nghĩ tới vào một tiệm dược xa xôi cư nhiên có thể nhìn đến thiếu niên anh hùng tiểu Từ tiên sinh.

Lúc ấy vụ án đó cô chính là ngay tại hiện trường.

Người khác không nhận ra, cô khẳng định là có thể liếc mắt một cái nhìn ra.

“Tiểu Từ tiên sinh sao lại ở trong này?”. Nữ cảnh sát tò mò hỏi, cụ thể thì không rõ nhưng cô nhớ rõ thiếu niên này hẳn là sống ở gần xung quanh ngân hàng Tuyết Hoa chứ, hoặc là chính là sống cùng Từ tiên sinh ——

Cho dù là…….Con riêng không có giấy kết hôn, nhưng thiếu niên ngoan ngoãn như vậy, ai làm cha sẽ không thích?

Lê Chanh nheo mắt: “Đây là tiệm của anh rể em”. Cậu bất đắc dĩ ngẩng đầu mắt nhìn thần sắc của Phương Đức Minh, không khỏi thở dài, phát hiện đối phương quả nhiên vẻ mặt rối rắm, tựa hồ đối người khác kêu em vợ mình “Tiểu Từ tiên sinh” tỏ vẻ cực kỳ…….khó hiểu.

Rõ ràng thằng nhóc này theo mẹ vợ họ “Lê” mà!!! Cho dù là trước kia theo họ cha cũng là nên họ “Lâm” chứ!!! Xin hỏi loại xưng hô “Từ” này rốt cuộc là như thế nào đi ra!!

“À, thì ra đây là……..”. Thì ra đây là tiệm dược của nhà thân thích Từ tiên sinh, nữ cảnh sát vẻ mặt bừng tỉnh, chỉ cần dính liếu tới Từ Hoằng Nghĩa, nữ cảnh sát nhất thời cảm thấy bảng hiệu che kín ngay cả chính mình đều nhìn không ra đều xa hoa rất nhiều.

Gọi nữ cảnh sát chuẩn bị lên xe, nam cảnh sát đằng trước quay đầu lại, ngay cả cửa sổ cũng chưa kịp đóng bắt đầu hưng phấn hỏi: “Đây là cái tiểu anh hùng kia à? Con trai của Từ Hoằng Nghĩa tiên sinh?’.

Lê Chanh: “……”

Phương Đức Minh: “……”

Tống Quý An: “……..”. Ai??? Con trai của Từ Hoằng Nghĩa!!! Không phải gã nghe được như vậy chứ? Đúng rồi việc này giống như một đoạn thời gian trước gã nghe nói qua, còn tưởng rằng người nào tung tin vịt! Hóa ra là thật!

Đảng sâm trong tay ông Tống lạch cạch một tiếng rớt xuống bàn, ông lão mặt không chút thay đổi bình tĩnh nhặt lên, chầm chậm để về chỗ cũ.

51. Chương 51: Chúng Ta Đều Là Quan Hệ Người Một Nhà

Xe cảnh sát lặng yên không một tiếng động biến mất ở trong tầm mắt, bốn người ở đại sảnh tiệm dược liếc nhau, trong lòng đều hơi có chút phức tạp, ánh mắt Tống Quý An kiềm chế không được nhắm thẳng trên người Lê Chanh đánh giá, ban đầu Từ Hoằng Nghĩa không hề phản ứng đối việc này, gã còn tưởng rằng là có người tung tin vịt gây chuyện, nhưng mà hiện tại thấy thiếu niên tồn tại chân thật này, lại ngẫm lại thái độ của Từ Hoằng Nghĩa, Tống Quý An vẫn không rõ, cho dù không phải con trai ruột cũng là tên đó ngầm thừaa nhận phải bảo vệ.

"Vậy tốt rồi". Ý tưởng trong lòng Tống Quý An đảo một vòng, không khỏi nhe răng cười, "Cậu em là con trai của Từ Hoằng Nghĩa, màTừ Hoằng Nghĩa chính là bạn tốt từ nhỏ đến lớn của tôi, hiện giờ ông nội của tôi cũng là đặc hộ bên người ông cụ Từ, xem ra đều là người một nhà, như vậy nếu hợp tác thành công, có chúng ta tầng quan hệ này, giá dược liệu cục bảo vệ sức khoẻ thu mua nhất định tăng thêm chút.....Tiệm dược các cậu là tuyệt đối sẽ không lỗ".

Nét mặt của Phương Đức Minh một bộ gặp quỷ, chúng ta có thể có tầng quan hệ cái gì chứ, tiểu Chanh nếu là con trai của họ Từ, vậy gã là ai đây???

Nhưng mà đối với hợp tác của Tống Quý An nói, Phương Đức Minh ngược lại thật sự động tâm, cái loại cục bảo vệ sức khoẻ của tỉnh Nam Giang, bản thân nó đều phải tiếp giáp cùng chính phủ, bình thường có thể khiến người của cục bảo vệ sức khoẻ khám bệnh hở ra chính là quan chức lớn cấp tỉnh, thậm chí còn có loại bí thư tỉnh ủy đại diện của vùng này. Ngẫm nghĩ như vậy, tiệm dược hợp tác cùng cục bảo vệ sức khoẻ cho dù thật sự kiếm không nhiều lắm cũng tuyệt đối sẽ không lỗ, ít nhất mở tiệm tương lai gặp chuyện xấu gì cũng có thể thông qua tầng quan hệ cục bảo vệ sức khoẻ nhanh chóng giải quyết, đây là vấn đề dùng tiền cũng không giải quyết được.

Có câu nói như vầy, có quan chức chống lưng dễ làm việc, có cái ô dù chống lưng, cơ bản liền không cần sợ người khác chèn ép, cho nên nói cổ đại tại sao nhiều người muốn làm hoàng thượng như vậy? Đều là một cái đạo lý!

"Trước không nói chuyện quan hệ". Phương Đức Minh xua xua tay, cảm giác còn có chút sốt ruột đối việc này, sau khi gã trầm ngâm một lúc lâu, nghiêm túc nói: "Hợp tác đương nhiên cũng có ưu đãi đối chúng tôi, nhưng mà hai vị có thể chưa hiểu rõ rồi, tiệm này còn chưa khai trương, trước mắt tất cả dược liệu đều là chở tới từ cùng một ngọn núi, nếu hai người chính là cần dược liệu, có thể đi vào núi thu mua, giá ngược lại còn có thể khá rẻ, như vậy.....".

Lão Tống cười cười, "Anh nói như vậy tôi liền càng yên tâm".

Não Phương Đức Minh có chút không kịp vận chuyển, "a" một tiếng, không rõ đối phương yên tâm cái gì.

"Dược liệu của cục bảo vệ sức khỏe là rất ít đi thu mua trong núi, đầu tiên người đi thu mua không nhất định có thể chuẩn xác phân biệt thật giả của mỗi cây dược liệu, nếu thu tới hàng giả, chỉ sợ ngay cả người truy cứu đều tìm không thấy, thứ hai thu mua từng chút từng chút như vậy rất phiền phức, bình thường đều là hợp tác cùng tiệm thuốc lớn, cho dù phát hiện thuốc giả cũng vẫn có cách lấy được bồi thường, dù sao tài chính của cục bảo vệ sức khoẻ cũng không phải gió to thổi tới". Hai tay lão Tống đan chéo để ở mặt bàn, "Phương tiên sinh nói như vậy, ngược lại khiến tôi cũng có tin tưởng một chút đối hợp tác, cũng không phải ông chủ tiệm dược nào đều thành thật như vậy".

Không phải ông chủ tiệm dược nào đều ngốc tới đều nói ra xuất xứ gốc của dược liệu trong tiệm mình.

Trong lòng Lê Chanh tức cười, nhưng mà trên mặt cậu không có biểu hiện ra ngoài, bởi vì sau khi ba người trong đại sảnh bàn xong chuyện hợp tác, ánh mắt của anh rể nhà mình liền đọng lại trên người chính mình, không cần đoán cũng biết là vì cái gì.

"Người Từ Hoằng Nghĩa kia……". Phương Đức Minh do dự mở miệng.

Lê Chanh bi thương thở dài, lập tức liền thừa nhận, "Chính là Từ tiên rót tiền cho tiệm chúng ta".

Người trung niên tóc đen trố mắt một lát, đột nhiên bỗng nhiên tỉnh ngộ, "Thì ra không phải vì đền ơn rót tiền cho chúng ta. thì ra là nhận em làm con nuôi, cố ý tới hỗ trợ?".

Kỳ thật anh nghĩ như vậy cũng không sao……. Lê Chanh lặng im một chút, dù sao người rót tiền ngồi ở trước mặt anh, đoán chừng chuyện này thật không ai có thể đoán được, ba phải cái nào cũng được nói: "Gần như vậy".

Sau khi nhét đầy tủ thuốc trong tiệm, Lê Chanh đi theo Phương Đức Minh khóa kỹ trong trong ngoài ngoài phòng chứa đồ và đại sảnh, bảo vệ cẩn thận, sau đó ăn tối tại nhà, đút no Xám Nhỏ lười biếng xong lên giường liền ngủ, sáu giờ sáng hôm sau báo thức trên di động đúng giờ kêu lên, cậu mở đèn rửa mặt tắm nước nóng, sau khi ngồi yên hai phút ở trên giường, mới từ trong tủ quần áo tìm được một bộ đồ thể thao sạch sẽ.

Gặm hai miếng bánh mì phết mứt đào, rót một ly sữa cầm trên tay, tiện tay ném ba viên ích khí đan vào trong cái nồi sữa nóng còn một chút, hoàn tan trong sữa còn lại.

Sữa ở trong nồi sủi bong bóng ùng ục, gần như trong nháy mắt ích khí đan rơi vào liền nuốt sạch ba viên đan dược, trong không khí tản ra từng trận mùi ngọt ngào khác thường.

Loại mùi hương này…….Lê Chanh hít hít cái mũi, khó trách Nữu Nữu sẽ nói nước hòa ích khí đan là vị ngọt, hiện tại có hơi nước sôi trào lên, ngửi lên xác thực như thế. Hiểu ra viên ích khí đan đầu tiên của cậu cho Nữu Nữu, thấy hiệu quả khá nhanh, gần như nổi lên hiệu quả tại chỗ, chỉ sợ tác dụng của ích khí đan này đối người thường không phải tu sĩ mà nói sẽ càng thêm lớn, sau này người cả nhà sau khi dùng rồi thì thân thể sẽ tốt lên rất nhiều.

Hôm nay cậu dậy thật sớm, trong nhà nên tập thể dục sớm thì tập thể dục sớm, nên ngủ cũng còn ngủ, cơ bản còn chưa có ai phát hiện nồi sữa này, ngược lại tối qua Xám Nhỏ khá ầm ĩ đệm thịt của bàn chân chạm đất, ngưỡng đầu nhìn về phía Lê Chanh, chóp mũi ngửi ngửi đối với phòng bếp, lại tới gần hai bước, trong con người dựng thẳng lóng lánh, vui vẻ đã chạy tới cáo ống quần của Lê Chanh, chờ mong meo meo hai tiếng.

Ngũ cảm của động vật luôn luôn nhạy bén so với con người, nhưng mà lén chui ra từ khe cữa đi theo cậu chủ, không nghĩ tới phát hiện một nồi sữa thơm ngon, mèo lông ngắng cào ống quần Lê Chanh không buông tay, từ khi bị nhận nuôi vào nhà họ Lê, lá gan của nó thật ra lại càng lúc càng lớn, trước kia trạng thái nơm nớp lo sợ dần dần khôi phục thành bản tính tinh

ranh.

Một con hết ăn lại nằm, đối cái gì đều tỏ vẻ tò mò, mèo lông ngắn tràn đầy sức mạnh thích chơi đùa cùng len sợi.

"Meo meo ~".

".....". Lê Chanh nhìn mèo mập bán manh *(làm ra vẻ dễ thương)* bước tới, mấy ngày nay ăn ăn ngủ ngủ, mèo lông ngăn ban đầu còn có thể thấy xương sườn giờ thì cả người mập ra một vòng, bán manh giống như cái bánh thịt ấy, cậu suy nghĩ một chút, từ đằng sau múc một muôi sữaa, "Mày cũng muốn uống?".

"Meo meo.....". Mèo lông ngắn mũi ngửi ngửi, chân không tự chủ được cọ ống quần của cậu trèo lên trên, ý cấp bách rõ ràng, Lê Chanh hiểu rõ, Xám Nhỏ nhà cậu cũng thật thông minh, biết bên trong có thứ tốt —— cậu cầm muôi xoay người, cúi đầu khóe mắt nhìn cái dĩa chứa nửa dĩa nước.

.....

Một giờ sau, Lê Chanh dựa vào thẻ ID dưới chỉ dẫn của lễ tân đi vào trong phòng nghỉ lầu ba công ty điện ảnh và truyền hình Kim Điển, vì thế rất dễ dàng phát hiện nhóm đàn ông bên này cực kỳ đẹp —— chân dài da trắng cùng với mắt sáng như sao, không thể không nói ngũ quan thâm thúy phối một cái kiểu tóc thích hợp, một đám đàn ông bên cạnh tùy tiện xuất ra mỗi người đều phải còn đẹp hơn so với phụ nữ.

Lê Chanh đứng ở bên cửa sổ thổn thức hai tiếng, đương nhiên cậu cũng không thể tưởng được chính mình ở trong mắt người khác cũng là tồn tại như nhau, thậm chí còn có tính uy hiếp nhất định.

Hai người đàn ông ở góc phòng nhỏ giọng nói chuyện với nhau hai câu, trong đó một người đồ đen bó sát người sắc bén phân minh hướng bên cửa sổ nhìn qua, mày hơi hơi nhướn hiện lên một đạo khen ngợi, thấp giọng nói câu gì đó với người bên cạnh, sau đó vẻ mặt người tóc ngắn bên cạnh tuổi rõ ràng không lớn cứng đờ, mắt lạnh liếc qua, ánh mắt tạm dừng một lát trên mặt theo ánh mặt trời chiếu xuống càng lộ vẻ mịn màng, lại nhíu chặt mày theo cái cổ thon dài của cậu tới hai chân thon dài mặc quần thể thao, có chút khó chịu cắn răng, ý đồ dời ánh mắt của người đàn ông trở lại trên người chính mình, nhỏ giọng nói, "Tôi thấy cũng thường thôi".

"Hửm?".

Người đàn ông đồ đen phát ra một đơn âm bất mãn, người tóc ngắn biết suy nghĩ trong lòng gã, ngoài miệng hừ nhẹ một tiếng, trong lòng nắm chắc đắc ý nói: "Cậu chủ Giang, chỉ sợ là mắt anh bị viễn thị rồi, mặt mũi của đàn ông cũng không thể quyết định tất cả, cậu ta khác với chúng ta, cho dù giống, cũng khẳng định không phải người nằm dưới".

Người đàn ông đồ đen nửa tin nửa ngờ đối lời người tóc ngắn, quay đầu nghiêm túc chăm chú nhìn liếc mắt một cái, thật đúng là khiến gã nhìn ra chút vấn đề, trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối, người đẹp như vậy có khi nào vẫn là đồng loại?

Rất nhiều lúc mặt mũi có lẽ còn không tính cái gì, trọng điểm ở chỗ khí chất, tựa như ở trong giới giải trí, tất cả mọi người cho rằng dựa vào khuôn mặt có thể leo lên trên, diễn viên chân chính có thể lâu dài leo lên cao không người nào không là vẻ ngoài khí chất vẹn toàn, giống vậy, dựa vào khí chất độc hữu của một người, có thể rất dễ dàng phân tích ra tính cách người này —— có lẽ do giết qua yêu thú, trong ánh mắt vô hại của Lê Chanh vẫn sẽ trong lúc vô tình bày ra một cỗ khí thế sắc bén, người chân chính chú ý quan sát mới có thể phát giác.

Từ sau khi tu luyện, ngũ cảm của Lê Chanh càng ngày càng nhạy bén, phát giác sau lưng xuất hiện một ánh mắt nhìn trộm, khóe miệng Lê Chanh mím lại, ánh mắt nhìn qua giao phong ở giữa không trung cùng người đàn ông đồ đen.

Người đàn ông đồ đen bọ liếc nhìn một cái này khiến mạch máu sôi trào, đầu lưỡi liếm môi dưới, lông mi che dấu thần sắc dưới đáy mắt. Đích thật là hơi thở của đồng loại..... Thế nhưng hiếm khi, khiến gã nổi lên hứng thú

52. Chương 52: Tranh Đoạt Vai Diễn

Lần này Lê Chanh cơ bản chính là tới cưỡi ngựa xem hoa, Từ Hoằng Nghĩa không muốn cậu tham gia diễn xuất kịch truyền hình gì, công ty Kim Điển cũng không định dụng người mới cái gì cũng đều không hiểu, hơn nữa vẫn là tồn tại đi cửa sau của chủ tịch.

Người của phòng nghỉ càng lúc càng bớt đi, gần như một nhóm người vào trước Lê Chanh đều đã lần lượt từng người rời đi.

Cậu tùy ý chọn cái ghế bọc da ngồi xuống, nhắm lại hai mắt nghỉ ngơi một chút.

Thiếu niên mặc đồ thể thao xám nhạt ở trong đám người tràn đầy hàng hiệu thật sự cực kỳ nổi bật, cũng cực kỳ im lặng trong không gian nghiêng tai nói chuyện với nhau, đôi môi lộ ra màu mật ong gắt gao mím lại, sườn mặt mềm mại quả thực càng khiến kẻ khác nghẹt thở, nhìn thấy là một cái cảm nhận, chân chính chú ý cũng cảm xúc khác, Giang Thiệu Tuấn nhìn chằm chằm môi mỏng hệ cấm dục kia, nội tâm mãnh liệt liên tục muốn tới gần..... Người như vậy thế nào cũng là phương cường thế, cho dù là thế thì sao, gã có thể khiến cậu ta thành người nằm dưới, đôi mắt Giang Thiệu Tuấn hơi âm u.

Trong phòng nghỉ người thứ sáu đếm ngược bị người đại diện gọi lên, Giang Thiệu Tuấn rốt cục nghiêng người hất ngón tay người đầu nấm ra, đứng dậy chỉnh quần áo, động tác tao nhã đi tới gần.....Người đàn ông bước tới gần, cúi người chống mạnh cánh tay lên một góc trên bàn, tại cái góc độ này, dưới cổ tay chòi ra khỏi mặt bàn, đầu ngón tay của Giang Thiệu Tuấn chỉ cần hơi dùng một chút lực liền đáp tại vạt áo đồ thể thao của Lê Chanh.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng mở của, cửa lớn cạch một tiếng bị người đẩy ra,

chạy vào một người nhân viên của công ty Kim Điển, trán gã đổ mồ hôi, hai tay chống đầu gối thở hổn hển nói: "Giang Thiệu Tuấn là ai, mời chuẩn bị, đạo diễn Patrick tới rồi".

Động tác bị cắt ngang ở nửa đường, trong lòng Giang Thiệu Tuấn thầm mắng một tiếng, cúi đầu chỉ thấy thiếu niên trên bàn bọc da đã theo tiếng mở cửa, một đôi mắt đen kịt nháy mắt nhìn lại đây, đáy mắt bình tĩnh mà trấn định, tựa hồ không có nửa điểm kinh nghi đối người ở đằng sau mình —— đối phương dường như không có việc gì từ tại chỗ đứng dậy, nhìn quét một vòng, đi tới hướng sô pha dài hai mét.

Giang Thiệu Tuấn hừ một tiếng, động tác của chính mình nhất định bị phát hiện, hiện tại đối phương như vậy là có ý gì? Tỏ vẻ từ chối hoặc là giả vờ không biết, cũng hoặc là cả hai? Cho rằng như vậy là có thể toàn thân trở ra sao?

"Là tôi". Giang Thiệu Tuấn lên tiếng, thả ống tay áo trên cổ tay xuống, đạo diễn Patrick là đạo diễn nổi tiếng nước Mỹ, lần này tới là vì chọn mấy nghệ sĩ ở Kim Điển đóng vai phụ, nhưng mặc dù là không để cho vai phụ xuất cảnh mấy lần, đúng lúc này, ngoài cửa tràn vào một đám người nước ngoài, người đàn ông mắt xanh lam dẫn đầu quét mắt năm người còn lại của phòng nghỉ, ánh mắt đều tự dừng lại một giây trên người hai người đang đứng, cuối cùng giơ tay từ đằng sau kéo cổ tay của Lê Chanh, bàn tay to lông lá giống như kìm sắt dán lên, giống như chuyện cổ ích người đạp và quái vật đang diễn ra ở hiện thực, Thiệu Tuấn nhìn mà đau gan ——

Ngay sau đó, người nước ngoài mắt xanh lam cường tráng cả người xoay một vòng ở giữa không trung, cơ hồ ngay cả liên thanh âm cũng chưa từng phát ra, hung hăng rơi ở trên sàn nhà sạch sẽ của phòng nghỉ, sàn nhà két một tiếng, cùng thân thể giao tiếp phát ra một tiếng vang lớn "rầm".

Hiếm có chính là, người đàn ông to lớn nước ngoài cư nhiên một tiếng đều không rên, có lẽ là bị dọa ngốc rồi.

Mọi người: "....."

Giang Thiệu Tuấn: "....."

"Đạo diễn Patrick ông có sao không?".

"À". Hai mắt xanh lam vẫn như cũ vẫn duy trì một bộ biểu cảm kinh ngạc đến ngây người, khung xương của thân thể gã đang rên rỉ, nội tạng đều sắp nát rồi, lại đột nhiên hưng phấn tới mí mắt đều đang loạn giật, gã hất cái tay đang nâng ra, lắc lắc cổ liều mạng vươn ngón tay cái đối với Lê Chanh, thần sắc có vẻ cực kỳ tôn sùng đối thiếu niên một thân đồ thể thao đơn điệu mới vừa quăng chính mình một phen, "Này, cậu..... Quá tuyệt vời!".

".....". Lê Chanh không biết nên khiêm tốn nhận hay là tốt bụng sờ trán gã có sốt hay không, "Ông không sao chứ?". Từng trải qua, cảm giác được hơi thở xa lạ đụng vào sẽ cực kỳ mẫn

cảm, đối với sự kiện phản xạ có điều kiện đánh người của chính mình, Lê Chanh cảm thấy cực kỳ có lỗi, cậu túm cánh tay của mắt xanh lam kéo gã lên, "Thật xin lỗi, không cẩn thận trượt tay".

"Không sao, không sao". Đạo diễn Patrick cực kỳ bình dị gần gũi, vóc người cao lớn chà xát tay, tò mò hỏi: "Đó là võ thuật Trung Quốc sao?".

"A". Lê Chanh sửng sốt một chút, "Coi như vậy đi". Cậu không học qua võ thuật Trung Quốc gì, cụ thể mà nói, đó hẳn là võ thuật đánh người.

"Cậu cũng là diễn viên của công ty Kim Điển à?".

"Còn chưa phải". Lê Chanh lắc lắc đầu, "Tôi của là tới thử vai".

Patrick không cho là công ty Kim Điển còn có buổi thử vai gì khác, đương nhiên cho rằng thiếu niên trước mặt thử vai chính là tuyển vai diễn của chính mình, lập tức kích động vỗ bả vai của thiếu niên, "Tôi chính là đạo diễn, thử vai à, đi theo tôi là được". Nói xong, nắm bả vai của thiếu niên nhấc chân lướt qua Giang Thiệu Tuấn cũng không quay đầu lại đi mất.

Chính như điện ảnh và truyền hình Trung Quốc từ trước đến nay chung tình với mỹ nhân như vậy, điện ảnh và truyền hình nước ngoài cũng từ trước đến nay chung tình với chiến binh như vậy, mà cái gọi là chiến binh luôn luôn đều là bản lĩnh cao tuyệt, cố chấp chín chắn, nghiêm nghị tồn tại bất động.

Patrick tới phòng nghỉ một chuyến vốn chính là vì nhìn xem vai phụ thử vai diễn lần này, vốn chính là bạn tốt trong nước đề cử cho gã, còn tưởng rằng là người dựa vào quan hệ tới, không nghĩ tới bản lĩnh của thiếu niên thần kỳ quyết đoán..... Kinh hỉ ngoài ý muốn.

Hoàn toàn không biết chính mình đã bị Patrick cực kinh hỉ kích động lôi nhầm tiến đến phòng quay phim, trong lòng Lê Chanh ít nhiều có chút rối rắm, không nghĩ tới chính mình một cái liền quăng ngã đạo diễn người ta.

Hơn nữa chính là, không biết thử vai sẽ bị chính mình phá hỏng thành cái dạng gì.

Hai người không coi ai ra gì đi ở phía trước, người phía sau hai mặt nhìn nhau, trong đó một người đại diện có vẻ hơi yếu ớt ở lại phất phất tay đối Giang Thiệu Tuấn còn đứng bất động, chỉ thấy sắc mặt đối phương hơi cứng, "Chị Văn, đạo diễn này.....".

"Đúng, vừa rồi chính là đạo diễn Patrick!". Người đại diện đổ mồ hôi, cô nghĩ tới hơn mười loại khả năng, cũng tuyệt đối không nghĩ tới vai diễn được quyết định nội bộ bị một người mới đoạt đi rồi, quả thực muốn hộc máu: "Còn không nhanh lên đuổi theo, Patrick khác với các đạo diễn khác, phim của ông ta quay bộ nào không cực hot chứ? Cho dù là diễn viên phụ cũng đủ vinh quang rồi, nếu lần này người mới kia đoạt mất vai của cậu, tôi khóc cũng không

có chỗ khóc đó".

Hiện tại liễn cũng đã khóc đều không có chỗ khóc rồi..... Giang Thiệu Tuấn nửa nghẹn một hơi, ngực bởi vì nhẫn nhục và mềm mại độc hữu của thiếu niên mới vừa bốc lên lửa nóng hoàn toàn tiêu tan, nửa ngày cảm thấy ý tưởng gì cũng không có.

"Đi thôi". Gã thu hồi biểu cảm bi tráng, bước chân chầm chậm theo sau, gã vào giới giải trí chính là tính chất chơi đùa, gã thật đúng là không để vào mắt một vai phụ, bất quá người đại diện của hắn nhưng thật ra rất coi trọng đối vai diễn này, buông buông tay, thờ ơ nói: "Không phải nói là người mới sao, cái gì cũng đều không hiểu, khó có thể nào còn có thể thật bị cậu ta đoạt mất vai diễn sao?".

Người đại diện vừa nghĩ, có vẻ cũng đúng, nỗi lo trong lòng cũng vơi bớt phân nữa.

.....

Tầng cao nhất công ty điện ảnh và truyền hình Kim Điển, Tống Tu Nhiên đọc qua một đám tài liệu, đột nhiên nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, nhìn đồng hồ nhấc tay ấn một dãy số điện thoại, "Đúng, là tôi".

"Người hôm qua để cô thông báo, tới chưa?".

Cô gái lễ tân tra xét bản ghi chép trên màn hình, ánh mắt tạm dừng một giây trên danh sách tại tám giờ, tìm được tên của Lê Chanh, "Tổng giám đốc, người đó đã tới rồi, hiện tại đã chờ ở phòng nghỉ rồi".

"Thử vai bắt đầu chưa?".

"Còn chưa ạ".

"Tốt".

Tống Tu Nhiên cúp điện thoại, đứng lên từ ghế da, dãn gân cốt thuận tay tắt máy tính, giống như Tống Quý An, gã cực kỳ tò mò đối thiếu niên mà Từ Hoằng Nghĩa đối đãi đặc biệt, càng khác biệt chính là, càng là hiểu rõ thủ đoạn của Từ Hoằng Nghĩa ở thương giới, càng là không rõ.....Được người như vậy coi trọng, rốt cuộc chính là cái dạng thiếu niên gì.

Thủ khoa đại học?

Hay là loại đa tài, có chút thú vị.

Nếu là quả thật muốn vào giới giải trí, cho dù không có kỹ năng diễn xuất phù hợp tương xứng cùng diễn viên chuyên nghiệp, cái phông nền thân phận này hoàn toàn có thể làm tuyên truyền hàng đầu.

53. Chương 53: Bảng Kế Hoạch Thần Kỳ

"Mời vào".

Công ty điện ảnh và truyền hình Kim Điển là công ty điện ảnh và truyền hình lớn thứ ba ở Trung Quốc, tự nhiên có mặt bằng chạy song song với thiết bị, một cái phòng quay phim chuyên thử vai tuy rằng không tính quá lớn, nhưng chim sẽ tuy nhỏ ngũ tạng đầy đủ, lúc Lê Chanh bước vào, trong nháy mắt có loại cảm giác đi vào thế giới giữa các vì sao.

Đèn ánh sáng lạnh phân biệt được khảm bốn góc của phòng quay phim, dưới chân là điểm sáng tản ánh sáng bạc, đỉnh đầu là sao trời mênh mông và tinh vân màu xám bạc, nếu không phải cách mức chân thật còn có khoảng cách nhất định, Lê Chanh e rằng còn tưởng rằng chính mình đang nằm mơ, nhưng cho dù là như thế này, cũng vẫn như cũ làm cho cậu từ bước nửa bàn chân vào cửa bắt đầu liền nhìn theo.

"Vì để buổi thử vai của ngài trở nên càng trọn vẹn, công ty chúng tôi cố ý vì thế một lần nữa thiết kế nơi này". Thư ký Thư ở phía sau bắt kịp, khá cẩn thận giới thiệu thiết bị của phòng quay một lần.

Nói tóm lại, trừ thiết bị tinh vi nhất, công ty cũng kém không bao nhiêu cùng nước ngoài cao nhất.

Patrick khen ngợi liên tục gật đầu, cả căn phòng tuyệt đối so ra kém chân thật với hiệu ứng đặc biệt trong điện ảnh, nhưng đạo diễn nước ngoài này vẫn như cũ từ bên trong nhìn ra công ty Kim Điển dụng tâm mười phần, có được một đối tác nghiêm túc có trách nhiệm như vậy, trong lòng Patrick vẫn là cực lỳ hài lòng. Gã gật gật đầu, ánh mắt dạo qua một vòng trên người Lê Chanh trở lại phòng quay phim, hơn nữa công ty này có rất nhiều nhân tài —— có lẽ có thể thành lập quan hệ đối tác lâu dài.

"Dẫn cậu đi thay quần áo". Patrick thuần thục thao tác cameras, thuận ánh sáng điều chỉnh tốt cân bằng đối với vách tường trắng tinh, xua xua tay bảo trợ lý của chính mình nhanh chóng mang Lê Chanh đi phòng hoá trang.

Lê Chanh không rõ ràng lắm đối quy trình của phương diện này, cơ bản đạo diễn bảo cậu làm cái gì liền làm cái ấy, nhưng mà cậu cũng có chút ý thức không thích hợp, vẫn cảm thấy lần thử vai này cùng cái loại giọng điệu của Từ tiên sinh "chỉ là đi lướt qua".....rất khác nhau.

Lắc lắc đầu, rũ bỏ sai biệt của nội tâm, Lê Chanh đi theo trợ lí của đạo diễn Patrick tới gần phòng hoá trang, đây là một nữ trợ lí tóc vàng mắt nâu, tên là Demi, nhờ dòng máu ngoại quốc nên ngũ quan của cô ấy nét nào ra nét nấy, nhìn qua cực kỳ xinh đẹp, so với tiếng Trung Quốc trúc trắc của Patrick, cô trợ thủ này lại nói cực kỳ lưu loát, chỉ là phát âm còn có chút

cứng.....Lại nói từ trong tủ quần áo phòng hoá trang lấy ra trang phục giống như chiến giáp, Demi nhăn mày, tựa hồ không biết nên dùng chữ Hán nào để tự thuật chính xác tên của quần áo này.

"Chị có thể dùng tiếng Anh". Lê Chanh dùng tiếng Anh nói, thời gian sau thi thử lần ba điên cuồng học bổ túc, cậu đối tiếng Anh cũng là bỏ một phần tâm sức rất lớn, cơ bản các câu đối thoại thông thường cậu cũng có thể nghe hiểu.

Trí nhớ cung cấp cho cậu tiện lợi rất lớn.

Người Trung Quốc biết nói tiếng Anh cũng không phải việc lạ gì, Demi lập tức đổi thành ngôn ngữ của chính mình, cũng mạnh mẽ tán thưởng một phen phát âm chuẩn của Lê Chanh..... Đối phương bất quá là người thiếu niên hơn mười tuổi thôi.

Có lẽ là bởi vì tầng quan hệ này, hoá trang tiếp theo biểu hiện của Demi cực kỳ nghiêm túc, bởi vì làn da nhẵn nhụi trắng nõn, phấn lót là không cần đánh nhiều lắm, Demi vẽ đuôi chân mày cậu xếch lên, dùng phấn tạo khối dưới cánh mũi, rất nhanh ngũ quan của thiếu niên trở nên sắc bén lên, nhưng mà kế tiếp nhân vật thử vai đều là người hàng năm bị vây trong chiến tranh, vẫn sẽ có chút vết sẹo không xóa mờ được, cô đối diện cái gương suy nghĩ một chút, ở một bên cổ thiếu niên dán lên một vết sẹo đao dựng thẳng.

"Em phải diễn thử là vai diễn gì?". Lê Chanh soi vết sẹo kia trong gương, xem hình dạng chiến giáp kia như là vai diễn loại chiến tranh, nhưng mà loại hoa lửa ánh bạc thật nhỏc nơi khóe mắt lại khiến cậu cảm thấy có chút khó hiểu, một binh sĩ lên chiến trường hoặc là tướng quân có thể ăn mặc tới cá tính như vậy.....? Không phải nên là càng thô lỗ càng có tâm huyết sao?

"Trước khi thử vai người đại diện của cậu cũng không nói qua gì sao?'. Demi nghiêng nghiêng đầu, lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, tỏ vẻ cực kỳ khó hiểu, theo lý thuyết từ trước đến nay bộ phim của đạo diễn Patrick rất được Trung Quốc hoan nghênh, có cơ hội thủ vai sao lại có thể không có chuẩn bị trước, "Vai diễn của cậu là đội trưởng tiểu đội bốn chiến hạm Ngân Hà, Eddie Bell".

Lê Chanh: "....."

Thấp thỏm cầm quần áo vào phòng thay quần áo, lúc lại mở cửa xuất hiện, Demi đánh giá một phen từ đầu đến chân Lê Chanh, cảm giác không hề tỳ vết nào —— đứng ở trước mặt cô đã không phải một người thiếu niên Trung Quốc, mà là đội trưởng Eddie đội bốn của chiến hạm Ngân Hà xuất thân Hoa kiều.

"Eddie, cố lên!". Demi vỗ vỗ bờ vai của Lê Chanh, trong mắt mang theo vài phần ý tứ trêu ghẹo, ngón tay sơn màu vàng cát của cô nhét tờ giấy vào túi quần chiến giáp của Lê Chanh, Lê Chanh mắt sắc thấy đó là một dãy số điện thoại, Demi đè thấp cằm thổi một hơi, dùng Hán ngữ lưu loát nhẹ giọng nói: "Cậu đẹp trai, đừng quên gọi điện thoại".

Trong lòng Lê Chanh chấn động, ý tứ trắng trợn như vậy, cho dù là kẻ ngốc cũng hiểu được. Cậu cứng ngắc tại chỗ, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy tờ giấy trong túi quần nóng giống như sắt nung, xấu hổ cười cười, cố ý xuyên tạc ý của Demi, "Em là một người đàn ông, bôi bôi vẽ vẽ liền không ra sao cả, liền không cần thiết tham thảo kỹ thuật hoá trang cùng chị Demi……".

Demi nhìn ra quẫn bách và khẩn trương của Lê Chanh, ánh mắt xinh đẹp cong thành trăng non, che miệng cười cười, "Tùy cậu thôi, nhưng mà sau này tham gia buổi công chiếu bôi bôi vẽ vẽ vẫn là ắt không thể thiếu, tới khi đó cậu liền biết".

Thấy được người ta vừa rồi chính là nói đùa, Lê Chanh yên lặng khen sự lanh trí của chính mình, đẩy ra cửa nhỏ bên hông đồng thời dần dần khôi phục bình tĩnh.

……..

Patrick chuyển hướng màn hình tới nơi thử vai, ánh mắt đối diện lỗ ống kính điều chỉnh màn hình và tiêu cự, thờ ơ hỏi: "Tổng cộng có bao nhiêu người?".

"Công ty sàng chọn ra khí chất phù hợp có bốn,người cuối cùng là Giang tiên sinh bạn của đạo diễn đề cử tới, trong tay có thư đề cử đặc biệt, hiện tại đang chờ ở bên ngoài". Trước đó nhân viên công tác chờ ở phòng quay mở sổ ghi chép, tìm kiếm một phen, trong lòng liền kỳ quái, ngoài cửa có bốn nghệ sĩ của công ty, cộng thêm một cái thư đề cử tới…….Vậy trong phòng hoá trang lại là người nào??

Hoàn toàn không có trong sổ ghi chép nha!! Gặp quỷ à!

Patrick phản ứng lại một hồi, sắc mặt cũng là cổ quái lên, đứng thẳng lưng nhìn phòng hoá trang lại quay đầu đối mặt nhân viên công tác, cao giọng nói: "Cậu nói người có thư đề cử ở bên ngoài?".

Đối phương gật đầu.

…….Vậy bên trong lại là ai? Patrick thở dài vì IQ của mình, không khỏi giơ tay che mặt, lúc đó ngã choáng đầu lập tức liền tỉnh táo, gã không phải tóm người tới thử vai của tổ kịch chứ?

"Nếu bên trong tìm nhầm người, có muốn hiện tại liền mới Giang tiên sinh đi vào…….". Nhận được ánh mắt của người đại diện cùng công ty ở phía sau, nhân viên công tác hiểu ý chuyển đề tài tới Giang Thiệu Tuấn chờ ở bên ngoài, nói như thế nào Giang Thiệu Tuấn cũng là người của công ty Kim Điển, cái người bên trong không có trong sổ ghi chép ai biết là cô hồn dã quỷ của công ty nào —— tuy rằng hành trình của đạo diễn Patrick coi như bí mật, nhưng khó đảm bảo sẽ không bị người có ý điều tra được, nếu bận việc lâu như vậy làm bước đệm thay công ty khác, đoán chừng phần công tác lương cao này của mình cũng đừng nghĩ nữa.

Người đại diện của Giang Thiệu Tuấn thấy thế nhanh chóng đẩy cửa ra để Giang Thiệu Tuấn đi vào, vẫn là câu nói kia, hợp mắt đạo diễn cũng không có thể quyết định hết thảy, chân chính có thể đoạt vị trí đầu dựa vào là kỹ năng diễn xuất, hơn nữa Giang Thiệu Tuấn vẫn là bạn tốt của đối phương đề cử tới. Ở trong nhận thức của người đại diện, địa vị của đạo diễn này không thấp, bình thường giữa đôi bên lấy quan hệ tình nghĩa, chỉ cần không phải ra sai lầm thái quá, liền hoàn toàn có thể qua cửa.

Giang Thiệu Tuấn đang hai tay đút túi quần lặng im không lên tiếng.

Lát sau cửa phòng quay bị người từ bên trong mở ra, chỉ thấy người đại diện nhà mình ló đầu ra nhìn nhìn thoáng qua mọi nơi, mịt mờ vẫy vẫy tay với chính mình, biết cô ta đây là bảo chính mình đừng kinh động những người khác, Giang Thiệu Tuấn điềm nhiên như không đi qua, "Như thế nào?".

"Đạo diễn đã phát hiện nhận nhầm người rồi, hiện tại cậu đi vào đưa thư đề cử cho ông ta.....". Người đại diện nhỏ giọng nhắc nhở.

"Được".

Mấy người chờ bên ngoài đã chú ý tới bên này, dù sao đều là đối thủ cạnh tranh, Giang Thiệu Tuấn cũng không phải người thiếu tầm nhìn, liền đẩy người đại diện đi vào, chính mình ở phía sau đuổi kịp tiện tay đóng cửa lại, hiệu quả cách âm phòng quay phim cực tốt, gần như ngay tại trong nháy mắt cửa lớn đóng lại, tất cả tạp âm giống như tất cả đều thu vào loa, một chút ít đều không có lọt ra.

Đúng lúc này, cửa phòng hoá trang đồng thời mở ra.

Người trong phòng nghe âm thanh nhìn qua, trong đó tâm lý của hai người phức tạp nhất, một người là đạo diễn Patrick, người kia chính là Giang Thiệu Tuấn, ngay tại hơn mười phút trước gã còn sinh ra thiện cảm không nhỏ đối thiếu niên, không nghĩ tới vừa chỉ một lát sau, người tình nhỏ dự định liền biến thành đối thủ cạnh tranh vai diễn, rất cẩu huyết*, cũng không phải đang đóng phim, trong cuộc sống cũng có thể xảy ra xuất hiện trùng hợp khiến người ta á khẩu như vậy?

***cẩu huyết: những tình huống lặp đi lặp lại tới phát ngánhoặc quá nhàm chán, chính là cái kiểu motif cũ rích trên phim Hàn Xẻng kinh điển đó =)))))))**

Patrick là cảm thấy bỏ qua rất tiếc, nhưng mà tới khi người trong phòng hoá trang để tay sau lưng đẩy cửa lộ ra toàn thân ở dưới mắt gã, ánh mắt gã hơi hơi híp lại.

Thiếu niên khí chất ôn hòa ở dưới ngũ quan lập thể phụ trợ thêm vài phần hơi thở dũng mãnh, một vết sẹo trên cổ họng cũng không có làm hỏng mỹ quan chỉnh thể của cậu ta, ngược lại tăng thêm một tia dã tính, nhưng mà ánh mắt của cậu ta cũng mang theo thần thái mềm mại

—— nếu đây là tồn tại vì trách nhiệm bảo vệ hệ ngân hà, thân là tiểu đội trưởng bốn của chiến hạm ngân hà, tại trước khi có được một thân thực lực mạnh mẽ, cần một trái tim mềm mại của loài người.

Không thể không nói, chỉ dựa vào điểm này, cũng đã đã động Patrick.

Giang Thiệu Tuấn thấy rõ bộ dáng của Lê Chanh, cổ họng không khỏi khẽ động lên xuống.

"Hình tượng không tồi". Patrick thay đổi tâm tình rối rắm, mà là chuyển cameras lại đây, "Mười phút thời gian điều chỉnh, chuẩn bị tốt liền quay một đoạn".

Quay cái gì?

Lê Chanh không có kinh nghiệm thử vai chỉ có thể gật gật đầu, sau đó nghiêm túc nhìn về phía đạo diễn đang lật xem kịch bản, đối phương nhíu mày lật qua lật lại mấy tờ, tìm ra một màn kịch tính nhất, "Cậu tới diễn cảnh này, lần cuối cùng Eddie lên chiến trường ——đồng đội của cậu đều ở phía sau cậu, mà các cậu đang đối mặt chính là cự thú tinh tế *(giữa các vì sao)* khó có thể địch nổi.

Lê Chanh: "....."

Lúc này di động của Lê Chanh trong phòng hóa trang đang ở rung è è ở trong căn phòng trống rỗng, bởi vì hiệu quả cách âm rất tốt, người bên ngoài căn bản sẽ không nghe được, chiếc di động này ngay cả kêu hơn mười lần rốt cục khôi phục im lặng.

"Không tìm thấy người?". Hiệu trưởng trung học Hữu Nghị dở khóc dở cười nhìn phóng viên chuẩn bị trận địa sẵn sàng đón quân địch, "Cách có thể cung cấp đều ở trong này, tôi cũng không có biện pháp".

Bởi vì năm nay cục giáo dục thống kê thành tích thi đại học rốt cục tuôn ra, chuyện tình thủ khoa đại học tỉnh Nam Giang xuất hiện ở trung học Hữu Nghị kinh hãi rớt tròng mắt của dân chúng, như thế vấn đề tới theo chính là: thủ khoa đại học là ai? Cậu ta sinh hoạt tại cái dạng hoàn cảnh gì? Cha mẹ của cậu ta là giáo dục cậu ta như thế nào? Ngoài ra thống kê thành tích của trường học là đúng trước cuộc thi thử thứ ba vẫn là học sinh cao tam cực kỳ bình thường, tới tột cùng là dùng phương pháp như thế nào mới có thể khiến thiếu niên thành tích nâng cao nhanh như vậy chứ?

Mang theo mấy vấn đề này, phóng viên đi tới cao trung Hữu Nghị, hơn nữa thành công gặp được hiệu trưởng cao trung Hữu Nghị, nhưng mà không may, thông qua cách liên hệ nhà trường cung cấp, phóng viên chỉ có thể thông qua điện thoại liên hệ được mẹ của Lê Chanh, mà theo như lời đối phương, hôm nay thiếu niên thủ khoa đại học nấu nồi sữa cho người nhà, sáng sớm liền đi ra ngoài rồi, trước mắt còn chưa về nhà, khiến một đám phóng viên mất hứng dừng bước.

“Vẫn là cần mạnh mẽ khởi xướng”.

Hiệu trưởng Hữu Nghị làm ra biểu thị đối Lê Chanh nhanh chóng tiến bộ ở thi thử lần ba, “Tiến bộ này không thể chỉ nói là tốt thôi, một số người cho rằng rất dễ, à mình xác định mục tiêu rồi, à mình xác định kiên trì hai ngày liền phục hồi mệt mỏi lười nhác lúc đầu, em ấy không phải, em ấy đầu tiên phải cần một quá trình tiến hành theo chất lượng, tôi không biết em Lê Chanh trong tiến bộ nỗ lực bao nhiêu, có lẽ là lăn qua lộn lại sách bài tập tới rõ mòn một, có lẽ là siêng năng học thuộc nội dung bài vở..... Có học sinh như vậy, giáo viên nhìn cũng cao hứng.....Đúng, chúng tôi đều cao hứng vì em ấy, em ấy là đáng giá đạt được phần vinh dự này”.

Phó hiệu trưởng Hữu Nghị Lưu Chấn Đào đồng thời đưa một đĩa CD ra, đúng lúc phòng hiệu trưởng có máy chiếu phim, từ trong đĩa CD tiết mục phỏng vấn của đài truyền hình Vĩnh An tỉnh Nam Giang phát lên, sườn mặt của Lê Chanh mơ hồ hiển hiện ra.

“Đây là trạng thái của am ấy đoạn thời gian kia, tôi tin em ấy có thể đạt được thành tích tốt 745 điểm, cùng loại thái độ học tập toàn tâm đầu nhập của em ấy có quan hệ rất lớn, đương nhiên, cũng có liên hệ tất nhiên cùng trạng thái tích cực của giáo viên và bạn học trong lớp, cho nên một cái hoàn cảnh tốt có thể khiến học sinh phát huy ra tiềm năng lớn nhất của bản thân”. Lưu Chấn Đào xem như một vị phó hiệu trưởng khá biết ăn nói của cao trung Hữu Nghị, ngày thường trường học bình thường tới không thể bình thường hơn có thể lên đài truyền hình Vĩnh An hai lần, làm cho toàn thể giáo viên học sinh trường học hết sức kích động.

Giữa ngày này, phóng viên không chỉ phỏng vấn mẹ của Lê Chanh, còn có chị Lê Chanh và cháu gái bốn năm tuổi của cậu, hơn nữa đảo qua đảo lại trên người mèo hoang Xám Nhỏ, thậm chí bao gồm bạn thân Đường Hà tại trường học của Lê Chanh, lúc này phóng viên lại chấn kinh rồi, trò Đường Hà này ở lần thi thử thứ ba tới thi đại học tiến bộ cũng đặc biệt lớn, tuy rằng chưa tới nỗi nghịch thiên giống bạn thân Lê Chanh, lại vẫn như cũ không thể khinh thường —— thành tích thi đại học 708 điểm, sau khi tốt nghiệp cao trung trực tiếp tiến vào một trường đại học là không thành vấn đề.

Kế tiếp mọi người biết tới một cái chuyện thật kinh người, trừ Đường Hà, trong cả lớp gần như học sinh hơi thân thiết cùng Lê Chanh đều đạt được tiến bộ vượt bậc, sự kiện của Lê Chanh nói cho mọi người biết rằng —— tiến bộ, cũng là theo nhóm!

“Cũng không có gì đặc biệt, Lê Chanh lập ra bảng kế hoạch cho bọn em, mỗi ngày giờ nào học từ đơn, giờ nào làm bài tập sắp xếp tới rất trọn vẹn, kiên trì tiếp tiến bộ lớn, không kiên trì được liền tiến bộ nhỏ hoặc là không có tiến bộ, em rất biết ơn cậu ấy. “. Một học sinh thông qua bảng kế hoạch được lợi nói như vậy.

Cậu ta khá tự hào, lời nói nói tới giọng điệu cũng mang theo vài phần cảm giác răn dạy đàn em, bởi vì trên tay cậu ta có bảng kế hoạch thi đại học, là rất nhiều người hâm mộ không đến.

Đài truyền hình chiếm được rất nhiều tin tức có ích, một buổi sáng lộ trình xe và lượng phỏng vấn đạt tới tốt nhất, lúc về vừa mới hạ chữ to mạ vàng của công ty điện ảnh và truyền hình

Kim Điển xuống, xe tới xe đi nối liền không dứt.

Trong phòng nghỉ lầu ba của công ty, Tống Thu Nhiên kinh ngạc đứng ở đại sảnh có vẻ trống rỗng, ánh mắt nhìn quét một vòng, gọi thư ký đi theo phía sau, "Người đâu? Không phải nói tới rồi sao?".

"Người là tới rồi, lễ tân có ghi chép qua.....". Trợ lý lão luyện điện thoại hỏi lễ tân, cặp mắt nhìn về phía người đàn ông đầu nấm trong góc phòng, hỏi: "Cậu tên là gì?".

"Trần Hạo". Người đàn ông đầu nấm nghe được thanh âm vội vàng đứng dậy, gã là nhận ra tổng giám đốc của công ty Kim Điển, lúc này đứng ở trước mặt không chỉ là bản thân Tống Tu Nhiên, thậm chí gã cũng là cực kỳ nhìn quen mắt nam trợ lí bên cạnh.

"Trần Hạo đúng không?". Trợ lý đẩy mắt kiếng: "Mới nãy cậu có thấy một người mới hay không, chính là buổi sáng vào cuối cùng, cậu hẳn là có ấn tượng chứ? Người này vốn hẳn là ở chỗ này chờ phỏng vấn, như thế nào hiện tại không thấy?".

Trần Hạo đương nhiên biết cái người mới vào cuối cùng kia, tản ra hơi thở của công lại có khuôn mặt của nhược thụ, ngay cả cậu ấm Giang đều bị cái bề ngoài đó mê hoặc, Trần Hạo đang ở trong lòng đánh tiểu nhân, không nghĩ tới một người mới cư nhiên có thể được coi trọng như vậy, ngay cả tổng giám đốc đều từ tầng cao nhất xuống dưới, có phải rất có bối cảnh hay không nhỉ?

Trần Hạo suy nghĩ một chút, thật cẩn thận nói: "Thấy qua người vào cuối cùng, nhưng mà vừa rồi đạo diễn Patrick tới đây một chuyến, trực tiếp dẫn cậu ta đi thử vai rồi, có thể là nhận nhầm người rồi".

Tống Tu Nhiên: "....."

"Patrick, đó không phải đạo diễn của Đoàn chiến hạm Ngân Hà sao?". Tống Tu Nhiên ngẩn ngơ, gần như đã dự cảm được kế tiếp buổi thử vai sẽ nát bét rồi, nói vậy loại đạo diễn nổi tiếng quốc tế Patrick này vẫn là lần đầu thấy một người mới hành động gì cũng đều không hiểu, ha hả ha hả, vì thế vị đạo diễn này sẽ không bị trình độ của nghệ sĩ công ty Kim Điển dọa chạy chứ.....

.....Cảm giác trong lòng một đám lạc đà chạy như điên qua càng lúc càng nhiều.

Tim đau.

54. Chương 54: Thử Vai

"Buổi thử vai của Patrick ở lầu mấy".

“Lầu bốn”.

Nhìn sắc mặt của Tống Tu Nhiên, thư ký rất hiểu ý đẩy cửa phòng nghỉ ra, quay đầu lại thấy tổng giám đốc nhà gã đứng ở tại chỗ do dự một lát, rốt cục vẫn là dũng cảm nện bước bước ra —— kế tiếp có lẽ sẽ thấy người mới của cậu chủ Từ đề cử tới bị dạy bảo giống như cá nhỏ chạy trốn xung quanh rãnh nước, có lẽ sẽ thấy đạo diễn nước ngoài nổi cơn tam bành, đương nhiên nếu thử vai còn chưa bắt đầu, thế giới liền vẫn là tốt đẹp.....

Đi qua hành lang, đoàn người bước nhanh hướng phòng quay phim, tài liệu cách âm đặc thù bao vây lấy vách tường màu đen và cửa lớn phòng quay phim gần như muốn hòa làm một thể, bốn diễn viên chờ bên ngoài không biết ai phát hiện Tống Tu Nhiên trước, đều kích động đứng lên khỏi ghế dài.

Ấn tượng của những người này đối Tống Tu Nhiên ước chừng chỉ dừng ở báo chí tạp chí hoặc là tại tan làm gặp nhau, hoặc là trên màn hình lớn hoạt động nội bộ công ty điện ảnh và truyền hình Kim Điển công chiếu, nhìn thấy nhưng không với tới được, nhưng mà cho dù không thường tiếp xúc, thân phận đối phương ông chủ lớn của Kim Điển cũng đủ để khiến mọi người nơi này nhớ rõ khuôn mặt kia —— góc cạnh đẹp đẽ, mặt thanh niên khắc họa mấy phần đường hoàng khí phách.

“Bên trong thế nào rồi, thử vai bắt đầu rồi sao?”. Ngón tay thư kí đã để lên trên tay nắm của cánh cửa, gần như chỉ cần đẩy một cái có thể nhìn thấy tình huống bên trong, bốn người đều lắc đầu, tỏ vẻ không rõ ràng lắm.

“Thử vai tựa hồ ra chút vấn đề, vốn là người mới đang phỏng vấn, sau đó không biết xảy ra tình huống gì, tiếp theo lại đi vào một nghệ sĩ của công ty tới thử vai, nhưng mà dựa theo quy tắc của công ty, cần phải là người trước đi ra người sau mới có thể đi vào, này.....”. Trong đó một thiếu niên mặt mũi sạch sẽ chần chờ một chút, đáy mắt hiện lên một đạo ý lạnh, gã biết người nọ vừa mới tiến vào là Giang Thiệu Tuấn, gã biết nhiều nhất đối diễn viên này cũng chính là lai lịch của đối phương bất phàm, bối cảnh bản thân và gia đình xem như vô cùng tốt trong giới, cũng bởi vậy có thể tùy ý chọn lựa vai diễn, nam diễn viên đóng kịch thần tượng tuổi trẻ tình yêu dưới cây táo vốn là Cảnh Hiền gã xuất đạo tới nay diễn vai nam chính đầu tiên, công ty cũng là muốn cho gã một cơ hội tăng danh tiếng, nhưng cố tình khiến người đại diện của Giang Thiệu Tuấn nhìn trúng vai diễn này, nói là phát sóng hiệu quả sẽ tốt, vì thế chỉ vì một câu của Tính Giang liền đoạt đi vai diễn.

Vốn loại chuyện này ở trong vòng trong này cũng là nhìn mãi quen mắt, tình huống gì hết thảy nói chuyện bằng thực lực, không liên quan anh là nhân mạch lợi hại hay là kỹ năng diễn xuất lợi hại có thể cướp được chính là của anh, nhưng dù sao khi đó Giang Thiệu Tuấn cũng là một diễn viên hơi nổi tiếng, thân là người mới có lai lịch lại chạy xuống tới cướp vai diễn của gã, cón có chút không thể nào nói nổi rồi.

Lúc Cảnh Hiền nói chuyện cố ý do dự vài giây, nghe lên tựa hồ cũng không có pha lẫn tình cảm cá nhân gì, nhưng thực tế đã không dấu vết đâm chọc Giang Thiệu Tuấn, tin tưởng sau đó chỉ cần Tống Tu Nhiên nhìn thấy Giang Thiệu Tuấn, tự nhiên liền sẽ hình thành một loại phán đoán —— Giang Thiệu Tuấn ỷ vào thân phận không để quy tắc của công ty vào mắt, ở trước mặt đạo diễn Patrick cũng dám làm như vậy, chỉ sợ là sớm thành thói quen rồi, loại nghệ sĩ

không tuân thủ quy tắc này, ông chủ nào sẽ thích?

Không thể không nói, Cảnh Hiền đích xác bắt được tâm lý của cấp trên, nhưng mà gã lại không biết lúc này tâm tư của Tống Tu Nhiên căn bản không ở phương diện này, ngược lại đối trong giọng nói gã nhắc tới "thử vai xuất hiện ngoài ý muốn" chú ý thật lớn.

Đau đầu vịn vịn trán, ngón tay Tống Tu Nhiên đẩy ra cửa phòng quay phim, trong nháy mắt mở cửa, trong phòng nhưng không ồn ào náo động như trong tưởng tượng, mà là vô cùng im ắng, im ắng giống như tại yên tĩnh chờ một nồi nước sắp sôi.

Khác thường cùng trong dự đoán hoàn toàn không hợp làm cho đáy lòng Tống Tu Nhiên dâng lên một tia cảm giác cổ quái, gã kinh ngạc ngẩng đầu, ánh mắt lại đúng lúc đối lập cùng một tầm mắt cố chấp mà lạnh lẽo, nháy mắt chỉ cảm thấy một cỗ áp lực lớn lao theo đầu vai nện xuống.

Loại cảm thụ này không thể dùng lời nói, vô hình vô sắc rồi lại áp lực thoáng như thực thể, nói chung chỉ có người tự thể hội mới có thể chân chính hiểu được.

Trước đó Tống Tu Nhiên tuyệt không tin tưởng có người chỉ bằng đôi mắt liền có thể khiến chính mình rùng mình quỳ phục, chính là hiện tại gã tin, bởi vì đứng ở trước mặt đã không phải một người đơn thuần, mà là một tôn chiến phật bác ái mà che chở.

Mà chính mình, tựa như trong ánh mắt kia lộ ra tin tức —— một cái ngoại tộc sắp bị diệt trừ.

Tống Tu Nhiên cứng đờ ở tại chỗ, cơ hồ ngay cả xương cốt đều chấn động.

Lê Chanh trong đầu suy nghĩ chính là tháng trước ở Ngọc Hoàng tông chiến đấu cùng yêu thú luyện khí tầng năm, đằng sau mình là một số người không hề quen biết, có thanh niên có thiếu niên còn có trẻ con hơn mười tuổi, bên hông là đệ tử đồng tông từng tới cướp phòng từng có tranh chấp lợi ích, ngày đó bầu trời không ánh nắng, mây đen áp đỉnh, chấp sự và đệ tử cấp cao tất cả đều vắng mặt, có thể chống đỡ lực lượng yêu thú chỉ có thể dựa vào chính mình, mà khi trước mắt xuất hiện con yêu thú luyện khí tầng năm thứ nhất, tất cả mọi người tuyệt vọng.

Cậu tưởng tượng thấy yêu thú đang ngồi xổm canh giữ ở trước mắt, đối mặt rất nhiều ngoại môn đệ tử tùy thời mà động, Lê Chanh cất bước kề vai sóng đôi chiến đấu đứng thẳng……. Không thể không nói động tác như vậy tại lúc mặc chiến giáp có vẻ đặc biệt khốc huyễn. ***(khốc = ngầu lòi, huyễn: huyền ảo)***

Đội phục ***(đồng phục của một đội quân)*** **của chiến hạm Ngân Hà xuất xứ nước Mĩ do bậc thầy thiết kế Shami Te thiết kế, lấy màu bạc là chủ đạo, ngoài ra thêm quần màu đen sẫm bó sát và áo màu đỏ máu phát sáng, đều bao vây bên trong áo giáp da màu bạc nửa chạm rỗng, thành công gợi ra hình dáng cơ ngực và mông của đàn ông, Patrick vốn cho rằng người thiếu**

niên mặc vào đội phục này không nhất định có thể diễn dịch ra sự dũng mãnh mà cô nàng kia muốn cực lực biểu đạt trong kịch bản.

Nhưng mà rõ ràng, đối phương làm được, hơn nữa làm tới cực kỳ tốt.

Patrick nhìn thẳng ảnh hưởng hiện ra trong ống kính, ngón tay vô thức điểm nhẹ vị trí bất đồng phía sau Lê Chanh, một cái, hai cái, ba cái, bốn cái..... Rơi xuống đường nhỏ đúng lúc là một người tách biệt với sáu đội viên khác trong đội ngũ, mép miệng cậu ta hơi hơi nhếch lên, trong miệng đã nhẹ giọng lẩm nhẩm mấy cái tên khác rồi: "Frank, Tony, Lulu, Owen, Jeffery, Shirley.....".

Lê Chanh gắt gao nhìn chằm chằm Tống Tu Nhiên, trán Tống Tu Nhiên hơi hơi có chút đổ mồ hôi, tựa hồ đặt toàn bộ lực chú ý ở trên người đối phương, mỗi một giây đồng hồ trôi qua đều sẽ tiêu hao một phần hơi sức của gã, hơi thở gã hô hấp dồn dập.

Áp lực trên người chợt giảm bớt, thần trí dần dần thu hồi, Tống Tu Nhiên lại đột nhiên thần kinh kéo căng, loại tình huống này bất thường, rất quỷ dị —— người này là ai?

—— Này, mịa nó là đang thử vai?

Tống Tu Nhiên luôn luôn bình tĩnh không biến sắc tu dưỡng vô cùng tốt ở trước mặt người khác, giờ phút này trong lòng nhịn không được nói tục, nếu không phải trong phòng quay phim còn có nhiều người như vậy, chính mình ít nhiều còn có khẩu khí chống đỡ, chỉ sợ lúc này gã cũng đã chân nhũn tới tựa vào trên tường.....

Mấu chốt là vừa cỗ áp lực vừa nãy là chuyện gì xảy ra? Ảo giác sao?

Cho tới bây giờ chưa nghe nói qua chỉ bằng một ánh mắt có thể sắc bén tới áp chết người ta!

Đó không phải tình tiết thần thoại sao?!

—— Dù sao cho dù là tuyệt đỉnh cao thủ trong tiểu thuyết võ hiệp, tuy rằng trong tâm có kiếm, cũng phải dùng kiếm chém lá chặt bông mới có thể đánh quái thăng cấp được không!

"Ta là Eddie". Tống Tu Nhiên nhìn mỉm cười bình thản của Eddie, mồ hôi thấm ướt mắt của Lê Chanh, nhìn qua có chút không mở mắt ra được, nhưng cũng không phải không ảnh hưởng lắm, "Loài người nói ta ngu ngốc thiếu hụt, chính phủ cho rằng ta phản động, đồng đội nhận ta là đội trưởng, cho nên bảo vệ đồng đội, mới là trách nhiệm hàng đầu của Eddie ta".

Nét mặt Lê Chanh giống như băng video dừng hình ảnh một phút đồng hồ, ngay tại Tống Tu Nhiên cho rằng thiếu niên có phải chuột rút hay không..... Đối phương lại bỗng nhiên thu hồi động tác bước chân như con thỏ nhảy nhảy giãn gân cốt, thuận tiện còn nâng tay lau mồ

hôi khắp mặt —— diễn xuất quả thật rất mệt, đổ nhiều mồ hôi như vậy cũng rất khó chịu.

Tống Tu Nhiên: "……".

"Đạo diễn, ok chưa ạ?". Làm vận động hạ thấp ngực, Lê Chanh cười quay đầu, lại yên tĩnh lại, đôi môi mím chặt kia đã khôi phục ngay sau đó, biến thành một độ cong cực kỳ nhu hòa.

Patrick cũng lộ ra một cái mỉm cười, không nghĩ tới tùy tiện bị ném qua vai có thể đạt được thu hoạch bất ngờ như vầy, tuy rằng té ngã là chính mình, nhưng mà có loại chuyện tốt này, gã không ngại té ngã thêm mấy lần……..

Đương nhiên, nếu đối phương xuống tay nhẹ chút nữa liền càng tốt.

"Cậu ta chính là…….??". Tống Tu Nhiên đờ đẫn, Lê Chanh rất ít chụp hình, cơ bản chính là chứng minh nhân dân và hình 4×6 của hồ sơ cá nhân trong trường học, cho nên Tống Tu Nhiên là nhìn qua hình chụp của Lê Chanh, nhưng chỉ có bởi vì nhìn hình chụp mới có chút không dám tin. Tuy rằng ngũ quan đều lớn lên như nhau, nhưng cảm giác hình chụp là một chuyện, người thật chính là một chuyện khác…….

"Dạ". Thư ký đẩy mắt kiếng, rất hoàn mỹ đón lời, gã nhưng thật ra không có giật mình giống như Tống Tu Nhiên, tư liệu của thủ khoa đại học này đều là gã đi thu gom, tự nhiên thấy qua bộ dáng của thiếu niên sau khi thi đại học thông qua các loại tài liệu.

Tống Tu Nhiên: "…….. Loại hành động này coi như là người mới?". Cậu chủ Từ à anh khi nào thì có thể hố anh em như vậy chứ? Còn tùy tiện ký cái hợp đồng hai năm để thằng nhóc này vào học viện hí kịch đại học C là được, viên ngọc thô chưa mài dũa này, thứ này có thể tùy tiện ký sao?

"Đạo diễn Patrick, không tiếp tục thử vai nữa sao?". Người đại diện của Giang Thiệu Tuấn thấy thế, mày nhíu sâu, xem ra là chính mình suy nghĩ không chu toàn, thì ra cho rằng chẳng qua là một người mới, không nghĩ tới kỹ năng diễn xuất sẽ cao như vậy, nhưng mà trước đó cô dẫn Giang Thiệu Tuấn chạy tới phòng quay phim đã làm tốt dự định xấu nhất rồi, hiện tại chỉ có một biện pháp tới xoay chuyển thôi, người đại diện cầm thư đề cử đưa qua, "Đây là thư đề cử của đạo diễn Cao Xương, vẫn là hy vọng ngài có thể cho tiểu Giang một cơ hội, cậu ấy cũng là cực kỳ hâm mộ và sùng kính đối ngài, vẫn hy vọng có thể tham gia diễn bộ phim của ngài".

"Hơn nữa, lần này không phải ngài hợp tác cùng công ty Kim Điển sao, tiểu Giang vừa vặn là nghệ sĩ của Kim Điển……". Cô lời còn chưa dứt, Patrick như là nghĩ tới cái gì, vẻ mặt giật mình mắt nhìn Lê Chanh, "Cậu không phải diễn viên của Kim Điển?".

"Không……".

"Bây giờ còn không phải, bất quá lập tức liền phải rồi". Thư ký bên cạnh Tống Tu Nhiên nhận được ánh mắt của ông chủ, nghiêm trang mang theo hợp đồng đi tới, nâng tay: "Xin chào, Lê tiên sinh là chủ tịch Từ đề cử tới nhỉ".

Lê Chanh mới tốt nghiệp cao trung, vẫn là nhóc con mới ra đời, lần đầu thấy trường hợp trịnh trọng như vậy, tâm tính cũng nghiêm túc lên theo, vội vàng đưa tay cầm, "Dạ".

"Hôm nay là có thể bàn bạc hợp đồng, tuy rằng biết ánh mắt của chủ tịch Từ luôn luôn sẽ không sai lầm, nhưng sau khi nhìn màn Lê tiên sinh diễn thử vai này, chúng tôi liền cũng có tin tưởng rồi, vị này chính là ông chủ chúng tôi". Thư ký lùi một bước, mí mắt Tống Tu Nhiên khẽ nhúc nhích, vừa rồi cái khí thế bức người của đội trưởng Eddie kia cho dù hiện tại biến thành thằng nhóc mềm nhũn vẫn là khiến gã có chút nghĩ lại còn rùng mình, một đôi mắt kia nhìn qua, chính mình thiếu chút nữa liền mất mặt rồi.

"Vốn là muốn cho cậu đi thử vai cái kịch thần tượng, không nghĩ tới ngay cả loại điện ảnh chế tác này cậu đều có thể khống chế được, chỉ có thể nói may mắn đạo diễn kéo nhầm người". Tống Tu Nhiên tự nhiên khoát tay lên trên vai Lê Chanh vỗ vỗ, "Sau này sẽ cử một người đại diện cho cậu, nhiệm vụ chủ yếu là giúp cậu đối phó phóng viên, liên hệ những bộ phim mới, cậu chủ Từ và tôi đều là anh em từ nhỏ lớn lên cùng nhau, có cái gì khó khăn đều có thể tới tìm tôi, hử?".

Lê Chanh ngoan ngoãn gật gật đầu, kì thực suy nghĩ sớm liền ngao du nơi khác rồi.

Cậu âm thầm cân nhắc một chút, lòng nói ông chủ mới này không chỉ có có thể chống lại khí thế vừa rồi cậu lơ đãng phóng ra, bây giờ còn có thể nói ra một tràng dài lưu loát như vậy, cũng là rất năng lực.

Tống Tu Nhiên là không biết trong lòng Lê Chanh suy nghĩ cái gì, bằng không nếu nghe được câu nói chuẩn như vậy phải hộc máu, gã vỗ bả vai của thiếu niên, nheo ánh mắt nhìn qua người đại diện của Giang Thiệu Tuấn, đối phương không tính là người đại diện hạng vàng của công ty Kim Điển, cũng chính là hạng bạc dựa vào bên trên một chút, không có gì đặc sắc, mấu chốt là dẫn nghệ sĩ có thân phận không tồi, đầu tiên vẻ ngoài bản thân Giang Thiệu Tuấn rất được, xuất thân to lớn còn có người anh trai quăng tiền cho em trai quay phim.

Nếu không phải anh trai đối phương không chen chân phương diện giới showbiz này, chỉ sợ cũng sẽ không thả Giang Thiệu Tuấn tới Kim Điển.

Nếu là đạo diễn Patrick bởi vì do thư đề cử đem vai diễn cho Giang Thiệu Tuấn, gã thật đúng là không thể nói gì, nhưng mà .....Tống Tu Nhiên cũng nghe ngóng không ít đối vị đạo diễn nước ngoài này, người này trong mắt bình thường đều là thực lực cao nhất, nói đơn giản, người ta quay phim cuối cùng chính là vì các rạp đạt được doanh thu cao, thật gặp được diễn không thể bỏ qua, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha.

Tại trong lòng những người này, cho dù là một vai phụ có cũng được mà không có cũng được, cũng đồng dạng cần chọn người thích hợp, thà ít mà tốt.

"Vậy để cậu ta thử một lần đi". Patrick nhìn nhìn nội dung trong thư, dù sao cũng là bạn già đề cử tới, nói không chừng cũng có cái sở trường hơn người gì..... Tuy rằng gã không biết là còn có ai sẽ diễn vai Eddie tới cái cảnh giới kia như Lê Chanh, cho dù không phải người đối mặt cùng Lê Chanh, gã đứng ở bên cạnh vẫn như cũ có thể cảm giác khí thế đè đầu kia, rất khó tưởng tượng một người thiếu niên hơn mười tuổi là như thế nào bồi dưỡng ra hành động độ khó cao như vậy.

Demi gọi Lê Chanh đi thay quần áo, đạo diễn Patrick cầm tay của Lê Chanh, "Rất chờ mong hợp tác cùng cậu".

"Tôi cũng vậy". Lê Chanh cười cười, nghe xong lời Tống Tu Nhiên thì cậu mới biết, thì ra chính mình là theo sai đạo diễn thử nhầm vai rồi, ngoài ra Lê Chanh cũng không nghĩ nhanh như vậy liền bắt đầu diễn xuất..... Bởi vì hôm nay chẳng qua đúng lúc thôi, chẳng qua vừa mới từng thân lâm kì cảnh, cho nên mới có thể diễn tốt như mới nãy.

Nếu như đổi là vai diễn khác.....

Cậu ngượng ngùng sờ sờ cái mũi, tiến vào phòng thay đồ cởi chiến giáp, lòng nói nếu không có loại trùng hợp này, đoán chừng diễn xuất sau này sẽ khiến đạo diễn cảm thấy rất sốt ruột.

Thảo luận ký hợp đồng xong liền qua giữa trưa lúc mặt trời chói chang nhất, sau khi Lê Chanh về tới nhà đột nhiên ngửi được một mùi hương cực kỳ ngọt ngào, cậu chưa ăn cơm trưa nên bụng đã sôi ùng ục rồi, không tự chủ được đi tới phòng bếp, chỉ thấy trên bếp gác một cái giá, mặt trên đồng loạt xếp một loạt khoai lang nướng chín.

"Về rồi". Mẹ Lê tháo tạp dề, cầm cái bao tay bỏ củ khoai lang nóng hầm hập vào trong cái khay bên cạnh, giơ tay bẻ làm đôi, làm bộ thờ ơ nói: "Hôm nay mẹ nhận đài truyền hình phỏng vấn".

Lê Chanh: "....."

"Con mẹ cư nhiên là thủ khoa đại học!". Mẹ Lê nói xong liền nhịn không được cười thành tiếng, "Con cũng không biết những người cầm máy quay luôn hỏi đông hỏi đối với cuộc sống ngày thường của con, con mẹ mỗi ngày đúng giờ ngủ, không cần thức đêm làm bài tập cũng không cần mang một đống sách về đều có thể thi ra thủ khoa, cho nên nói học tập cũng không có thể học chết bỏ, phải động não, con nói đúng không nè?'.

"Đúng ạ, đúng ạ". Lê Chanh đổ mồ hôi, kỳ thật con trai mẹ cũng không phải không học nhiều, chính là trí nhớ nâng cao kéo theo đọc sách cũng nhanh, hoàn toàn là hành vi làm bậy, liền này mẹ còn có thể lấy ra đạo lý lớn tới?

Cầm hai nửa củ khoai lang, Lê Chanh cầm một cái gặm hai miếng, thừa dịp lúc mẹ Lê quay đầu lại nấu cháo khoai lang vội vàng chuồn về phòng.

55. Chương 55: Thích Nhất Giúp Người Làm Niềm Vui

Chạng vạng trên đài truyền hình Vĩnh An, Thời sự Vĩnh thị phát một tin tức gần đây phụ huynh học sinh đều cực kỳ quan tâm: Mười năm mài dũa bảo kiếm xuất vỏ, thủ khoa đại học rơi vào nhà ai? Hình ảnh trong tin tức là phiếu điểm chiếm trọn màn hình TV: Ngữ văn 145 điểm, toán 150 điểm, tiếng Anh 150 điểm, vật lý 300..... Lúc đầu mọi người khi xem thời sự Vĩnh thị cũng giống như thường ngày cho rằng bất quá là con số lóe lên rồi trôi qua thôi, nhưng mà sau đó màn hình dừng hình ảnh ba giây đồng hồ, thêm điểm số ba môn trọng điểm tròn điểm màu đỏ chót đột nhiên nhảy ra, "Thông qua đồng chí phóng viên tại cục giáo dục tìm được người phụ trách quản lý điểm thi trên mạng, thành tích vị thủ khoa đại học của thành phố Vĩnh An năm nay đạt tới 745 điểm, không thể không nói, đây là thành tích tốt nhất năm nay thành phố Vĩnh An lấy được khi bỏ qua đề thi toàn quốc đổi thành đề thi Đông Sơn, thậm chí điểm này đã vượt qua người đứng đầu tỉnh Đông Sơn năm nay mười ba điểm".

Phóng viên đó là trải qua tìm tòi nghiên cứu qua trình trưởng thành của riêng Lê Chanh, sau đó là phỏng vấn đối người nhà bạn bè, đồng dạng chỉ ra bởi vì thủ khoa vô tư cung cấp một phần "bảng kế hoạch thần kỳ" khiến nhóm thiếu niên thành tích chỉ có thể xem như dưới đáy, giống như trải qua một đoạn chiến đấu hăng hái trước khi thi đại học đạt được cuộc đời mới.

Bọn họ bày tỏ, nếu không có không có bảng kế hoạch này cấp động lực bọn họ tiến tới, cuối cùng bọn họ sẽ tiếp tục vô tri vô giác sống qua ngày, lại càng sẽ không giống hiện tại thi đậu đại học lý tưởng như vậy.

Thời sự Vĩnh thị phát ra dẫn tới chấn động rất lớn, mà thiếu niên Lê Chanh giống một ngôi sao mới nổi ở trên mạng đồng dạng dẫn phát làn sóng nhiệt, trong đó không thiếu người đỏ mắt ghen tị hoặc là cho rằng bạn bè đối phương đều vì việc này mà nói lời châm biếm —— dù sao từ trước tới nay thành phố Vĩnh An chưa có một thủ khoa đại học sẽ đột nhiên tạo cơn sốt thế này, thậm chí còn nổi hơn so với một số ngôi sao hạng hai diễn xong bộ phim mới.

"Tôi cảm thấy nổi lên rất bình thường", một người tên là "Gió mạnh lửa lớn" trên diễn đàn nói như vậy, "Mấy người đều nói thủ khoa năm ngoái không có nổi như năm nay, không biết năm nay đích thật là có biến hóa mới".

"Đầu tiên một bản tin thời sự của trung ương tiếp sóng bắt đầu dần dần chú ý dân sinh dân tình, chú ý đối một số người tương tự người tốt chuyện tốt gian khổ phấn đấu, đốc xúc xã hội phát triển theo hướng tốt, bản tin của thành phố Vĩnh An cũng theo xu thế đại thể chuyển biến, theo ngành sản xuất tin thời sự dần dần phát triển, thu thập thuận tiện hơn đối một số tin tức, này cũng là tiền đề của Thời sự Vĩnh thị tuyên truyền toàn diện đối Lê Chanh thủ khoa đại học".

"Tiếp theo chính là thủ khoa đại học năm nay khác với những năm trước đây, cậu ta là từ thi thử lần ba bắt đầu nhảy vọt, thoạt nhìn đoán chừng là giữa thời gian thi thử lần hai tới lần ba bắt đầu cố gắng học tập, cũng đạt được hiệu quả cực đại, tất cả mọi người muốn biết cậu ta rốt cuộc là dùng phương pháp gì? Cho nên rất nhiều học sinh chưa thi đại học và cha mẹ bọn họ đều bắt đầu không tự chủ chú ý cậu ta —— sau đó liền nói tới bạn bè bên cạnh cậu ta, chúng ta đều biết cho dù cho dù cái tuổi cực kỳ đơn thuần tại cao trung, cũng là cực kỳ có cạnh tranh, hơn nữa gần tới thi đại học loại cạnh tranh này càng mãnh liệt, rất ít có người có thể làm được như Lê Chanh vô tư như vậy, tại trước khi thi đại học vô tư nói cho người

khác kế hoạch của chính mình, kinh nghiệm của chính mình".

"Tôi rất hâm mộ bạn học có được bảng kế hoạch của Lê Chanh, có thể nói như vầy, nếu để tôi trẻ lại hơn mười tuổi, tôi mong muốn nhất, chính là làm bạn học một thời cùng Lê Chanh. Cậu ấy quá tuyệt vời".

Một cái danh hiệu "Bạn học học sinh mong muốn nhất" im hơi lặng tiếng rơi xuống trên đầu Lê Chanh, rất nhiều cha mẹ cảm khái càng nhiều, giống bọn họ loại người lớn kiến thức qua mặt xấu xa của xã hội, đã rất ít có thể gặp được thuần khiết chất phác khiến người ta cảm động như vậy rồi, nhất là nghe nói Lê Chanh nhà nghèo, gần như là vừa làm thêm vừa học, người xem nhịn không được im lặng hít một hơi, cho nên nói trẻ con xuất thân nghèo khổ phấn đấu nhất, bởi vì biết mọi việc chỉ có thể dựa vào chính mình, hiếm khi dưới những áp lực này mà cậu ta lại vẫn không lớn lên sai lệch, đa tài nhân phẩm tốt học giỏi, khí chất ôn hòa.

Mẹ Lê ngồi ở trước TV xé giấy vệ sinh khóc một hồi, cảm xúc rất nhiều, tại dưới tầm mắt mọi người không nói gì nhìn qua, Lê Quế Hoa hít hít cái mũi, "Liền cảm thấy con trai mình rất cảm động lòng người, trong TV nói tới rất tốt".

Chị hai Lê: ".....".

Con rể: "....."

Lê Chanh: "....."

Cháu gái nhỏ cắn ngón tay tò mò nhìn qua, ánh mắt xẹt qua màn hình, đột nhiên thấy được một tấm hình chính diện Lê Chanh ở sân trường không biết người nào chụp, dưới tóc đen mềm mại là một khuôn mặt sach sẽ hòa nhã, cùng đôi mắt dịu dàng.

Cô bé kinh ngạc, dùng sức đạp chân nhỏ chỉ vào TV hô: "Cậu!".

Mẹ Lê bởi vì ban ngày nhận phỏng vấn mà bắt đầu cực độ hưng phấn, loại trạng thái phấn khởi này vẫn duy trì liên tục tới tối, vì thế học theo cháu gái mở vòng tay ra đối với TV, hô to một tiếng: "Con trai".

Lê An Thúy lau mồ hôi không tồn tại trên trán, Phương Đức Minh và Lê Chanh đều đỡ trán, tỏ vẻ cũng là say rồi.

Sau khi kết thúc Thời sự Vĩnh thị trong hai tiếng đồng hồ, điểm sáng màu trắng phụ cận thành đàn xuất hiện ở trên không nhà họ Lê, giống như mọc mắt dễ dàng xuyên thấu vách tường phòng của Lê Chanh, từng viên từng viên chui vào thân thể cậu.

Điểm sáng màu trắng trong đan điền dần dần tăng nhanh.

Cùng lúc đó, điểm trắng chuyển hóa thành linh lực cũng rất nhanh chật ních đan điền, vốn linh khí chỉ chiếm một phần ba dưới tác dụng của giá trị tín ngưỡng đạt tới đầy tràn, rồi sau đó lại là một cỗ cảm giác ẩn ẩn đau đớn thân thể như sắp vỡ ra vậy —— cảnh giới luyện khí trước tầng năm đều là tích lũy lượng, đợi cho sau khi đột phá tầng thứ năm, mỗi lần lại tăng lên một tầng đều sẽ tiến hành một lần biến hóa của chất, Lê Chanh biết chính mình là lúc nên trùng kích tầng thứ sáu.

Lần này đột nhiên nhiều ra tới ánh sáng trắng khiến cậu đại khái hiểu được chút gì đó, bởi vì Thời sự Vĩnh thị phát sóng một lần, người nhận ra cậu nhiều hơn, một số bà mẹ dễ dàng cảm động như mẹ Lê hoặc là tỏ vẻ sùng bái thiếu niên, đoán chừng lòng sinh thiện cảm đối cậu, thực tế thiện cảm của một người thực tế cũng không thể cống hiến ra bao nhiêu giá trị tín ngưỡng, nhưng nếu số người đông đúc, số lượng giá trị tín ngưỡng hợp lại liền nhiều rồi.

Nhiều như hiện giờ mắt thường có thể thấy được mảng lớn giá trị tín ngưỡng, có khả năng là thiện cảm của một vạn người hoặc là hai ba vạn người, Lê Chanh tận lực vận chuyển công pháp nhận những ưu đãi này, lòng nói ai bảo con người vô cảm chứ, trên thế giới người tốt kỳ thật rất nhiều —— có thể sinh thiện cảm đối một người thiếu niên xa lạ, đây chẳng lẽ không phải một loại đặc tính thiện lương của loài người sao?

Bình chướng của tầng thứ sáu bắt đầu nới lỏng, ầm một tiếng vỡ ra, cùng lúc đó chất của tầng thứ sáu biến đổi, lần này biến hóa cực kỳ to lớn, hàng loạt linh khí vọt vào tầng thứ bảy chạy một vòng gân mạch, linh khí bị gân mạch nén lại càng ngày càng ít, lại dần dần trở nên sáng bóng lên, sau đó lúc chảy vào đan điền ban đầu vốn no đủ lần thứ hai đan điền trống không xuống.

Tầng thứ bảy biến đổi về chất.

Điểm trắng ngưng tụ ở trong đan điền vẫn như cũ thong thả chuyển hóa thành linh khí, trùng kích của tầng thứ bảy khó khăn lắm dừng lại cố định ở trung kỳ tầng thứ bảy, lúc này ánh sáng trắng tiến vào cũng càng ngày càng ít, nửa đêm sau trôi qua, trời đã sắp sáng rồi.

Buổi sáng ăn cháo khoai lang nho khô cùng dưa chưa cay cay, cháo sệt chua ngọt và dưa chua cay cay quyện trên đầu lưỡi, Lê An Thúy sáng sớm đi làm, mẹ Lê đưa Điền Điền tới trường, hai mẹ con phân công rõ ràng, còn lại Lê Chanh và anh rể Lương Đức Minh đối mặt uống cháo.

"Hợp đồng ký xong rồi". Từ đêm kia nói chuyện cùng Lê Chanh, Phương Đức Minh liền không nhìn thẳng nhóc trước mặt này như trẻ con nữa, tuy rằng đối phương làm việc còn hơi non nớt, cũng đã có chủ ý của mình rồi, gã dừng một chút, nhăn mày, có chút chần chờ liếc mắt một cái nhìn Lê Chanh, "Nhưng mà khi người của cục bảo vệ sức khỏe tới xem dược liệu..... Cư nhiên ra giá hai trăm vạn tệ cho một cây nhân sâm, hơn nữa anh thấy trong tiệm cũng dư ra rất nhiều dược liệu hoang dại quý báu, tất cả đều là lớn như cánh tay người hoặc là rộng như miệng chén, những thứ đó cũng không phải anh từ trên núi lấy xuống".

“Anh liền không cần hỏi việc này, dược liệu dư ra tới tùy anh mua bán, tóm lại là không có hại đâu”.

Thấy bộ dáng Lê Chanh như là biết việc này, Phương Đức Minh không khỏi nhẹ nhàng thở ra, “Là cha nuôi em làm hả?’. Lê Chanh liền quen được người quyền quý như vậy, trừ khi người này không muốn gã biết.

Lê Chanh giật mình, trong chốc lát cơ bản không kịp phản ứng “cha nuôi” trong miệng của đối phương là ai, nghi hoặc “a” một tiếng, sau đó giống như nghĩ tới cái gì bỗng hé miệng, chỉ có thể ba phải cái nào cũng được nói: “À, gần như vậy”.

“Cha nuôi em……. Rất tốt, sau này báo đáp nhiều chút, đoán chừng người ta cũng không mưu tính cái gì của chúng ta, thiện ý thôi”. Phương Đức Minh một hơi uống sạch cháo, bỏ chén xuống, tựa lưng vào ghế ngồi, “Hôm trước em nói không muốn học y……. Là chuyện như thế nào, chuẩn bị vào đại học nào?”.

“Đại học C”.

Phương Đức Minh gật gật đầu, trường đại học C này nghe lên rất quen tai, còn tưởng rằng là cái trường rất nổi tiếng, “Đại học C cũng tốt,…….Đại học C? Từ từ, em nói chính là….. Học viện hí kịch đại học C???”.

“Đúng, chính là nó”.

Phương Đức Minh: “……..”

Hai hôm nay mẹ Lê mỗi ngày nhắc tới tên các trường đại học nổi tiếng, còn nói học trường nào tùy con trai chọn, nếu vừa ý trường nước ngoài, sau này cho dù đập nồi bán sắt cũng phải tạo điều kiện cho con trai du học.

Nếu như bà mẹ này biết con trai của mình muốn tới trường nghệ thuật, chắc tức tới ngạt thở luôn.

“Lời này em nói với mẹ chưa?”. Phương Đức Minh thở dài, thuận làm ra dự phán mười phần đối vận mệnh kế tiếp của Lê Chanh, “Chắc chắn mẹ đánh chết em”.

Lê Chanh: “……..”

“Một thời gian nữa mới báo danh đại học, em vẫn là suy nghĩ thật kỹ đi, đây chính là chuyện cả đời, anh cảm thấy nếu thủ khoa đại học cuối cùng học trường hí kịch, đoán chừng liền nổi tiếng”.

Đúng, là cực nổi tiếng luôn, hiện tại chẳng qua là tuyên truyền một chút thủ khoa đại học gần đạt điểm tuyệt đối thôi, sau này tin tức báo danh tiếu lâm truyền ra, vậy chính là "Thủ khoa đại học dũng cảm khiêu chiến bản thân bỏ qua lĩnh vực am hiểu trước đây, một lần nữa tiến hành cải tạo nhân sinh tiến vào trường nghệ thuật học diễn xuất", từ đó chấn kinh rớt mắt dân chúng.

Lê Chanh vừa nghĩ mí mắt giật giật, cậu chớp chớp lông mi, "Em.....suy nghĩ thêm một chút".

Hai ngày này hai người trong lòng tự hiểu không nhắc tới vấn đề nhập học duy trì trầm lặng, theo đó mà tới điểm chú ý liền biến thành mỗi ngày đều có khoai lang. Theo lý thuyết khoai lang loại đồ ăn này bình thường tới mùa thu và đông mới là mùa sinh trưởng thịnh vượng, bởi vậy mùa hè so ra vẫn khá mắc, mẹ Lê bởi vì trong nhà liên tục gặp việc vui lấy tiền mua rất nhiều khoai lang, mỗi ngày biến tấu nấu nhiều món, lúc thì cháo khoai lang nho khô, lúc thì cháo khoai lang bắp, lúc thì khoai lang nướng, lúc thì khoai lang xắt sợi.....

Trước đây hai chị em trong nhà thích ăn khoai lang nhất bây giờ vừa thấy đồ ăn vàng vàng kia bắt đầu mắt nhang muỗi, hôm nay lại là khoai lang nướng.

"Mẹ, con có thể không ăn khoai lang không? Con biết mẹ là vì chúc mừng, hiện tại kì chúc mừng cũng nên qua rồi chứ". Lê An Thúy dở khóc dở cười chọt chọt ruột dưa leo, thứ thích ăn như thế nào cũng không có thể mỗi ngày liền ăn nó, đây không phải muốn mạng sao, mẹ Lê quay đầu lại nhìn nhìn, nghi hoặc nói, "Không phải con từ nhỏ liền thích ăn nó sao?'.

"Vậy cũng không chịu nổi mỗi ngày đều ăn, dạ dày đều sắp dính lại luôn rồi.....".

Nhìn thấy bộ dáng có chút đau lòng của mẹ Lê, Lê Chanh đoạt cả củ khoai lang qua, cười tủm tỉm nói: "Không sao, chị không thích ăn, con thích ăn". Chọc cười tới Lê Quế Hoa xì một tiếng cười rồi, Lê Chanh cầm cái chén, vẻ mặt đau khổ cầm khoai lang trong chén đi trở về phòng ngủ.

Cậu và Lê An Thúy cơ bản gần như đã tới trạng thái tinh thần vừa nhìn thấy khoai lang liền no rồi.....Nhưng mà nghĩ lát nữa còn phải đi Đại Châu giới làm việc, đoán chứng làm việc xong liền đói bụng rồi.

Trong tầng thứ nhất của Tần Lĩnh bí cảnh ruộng dược thành mảnh từng mẫu nối tiếp từng mẫu, Lê Chanh không dám chậm trễ, cầm xẻng bắt đầu xúc dược liệu, rất nhiều rễ cây dược liệu đều phải bảo đảm toàn vẹn, nhưng mà Lê Chanh càng ngày càng không có tâm tư gạt đất, có đôi khi trực tiếp cắm một xẻng sâu, bốc một nắm dược liệu kèm đất trực tiếp nhét vào túi trữ vật, về phần phủi bớt đất loại việc tinh tế này sau này về nhà để anh rể bảo nhân viên của tiệm làm là được, có bùn đất gia nhập, tốc độ tăng lên không ít.....Túi trữ vật cũng rất nhanh bị lấp đầy.

Lê Chanh ngâm nga hai bài hát, dùng linh khí rửa sạch đất tanh trên tay, sau đó nhấc lên túi vải treo trên người, bên trong vẫn là nóng hầm hập, cậu sờ sờ bụng, sau khi trải qua một phen lao động chân tay quả thật là có hơi đói.

Khoai lang vẫn còn vỏ, cậu bẻ nó làm đôi, mùi ngọt ngào bay bốn phía, Lê Chanh híp híp mắt, tùy ý ngồi ở trên hòn đá bên cạnh nhai nhai.

Trong ruộng dược trống trải, thiếu niên mặc quần áo ngoại môn đệ tử của Ngọc Hoàng Tông mỉm cười ăn một loại lương thực vàng vàng, cái loại mùi này phát tán ra làm cho không ít đệ tử đều ghé mắt, một cái thanh niên gần đó cũng là đệ tử của Ngọc Hoàng tông ngửi được hương vị, không khỏi quay đầu qua, ánh mắt bỗng nhiên dừng ở trên tay của thiếu niên.....Cái hình dạng đó, cái màu sắc đó, cái hương vị đó, sao lại giống như.....

Vị sư huynh này hít sâu một hơi, căm phẫn đi qua đó, vẻ mặt giận không thể tả, nói: "Huynh đệ trong tay của ngươi chính là chủ dược *(vị thuốc chính)* của đan phương tam phẩm *(đơn thuốc cấp ba)* ta tìm mấy tháng!!!!!! Liền trực tiếp phục dụng *(dùng)* như vậy..... Thật sự là rất rất rất qua loa thô bạo rồi!!!!!"

Lê Chanh vô tội bị răn dạy, nghẹn họng nhìn trân trối nhấc khoai lang trên tay lên: "Sư huynh ngươi có phải hiểu lầm cái gì hay không.....?". Đây chính là một củ khoai lang đơn thuần mà.

Chủ dược đan phương tam phẩm đó là cái quỷ gì?

Ra ảo giác rồi ư!

"Chính là nó". Sư huynh căm phẫn run rẩy, "Sư đệ ngươi chẳng lẽ không biết tất cả chủ dược tam phẩm trở lên đều cần tức nhưỡng *(đất đai)* mới có thể sinh trưởng, hơn nữa phẩm cấp *(cấp độ)* càng cao càng là vô giá sao? Chủ dược tam phẩm tàm tạm, phẩm chất khoai lang khá thấp lực cạnh tranh không tính quá mạnh mẽ, đáng tiếc thời gian trước Tống lão bán dược không có xuất hiện, làm cho ta chuẩn bị tiến giai *(thăng cấp)*luyện đan sư tam phẩm thiếu cơ hội tiến giai, sư đệ chủ dược trong tay ngươi còn có khoai lang khác bán không?"

..... Khoai lang.

Nói tới chính là khoai lang trong tay của mình.

.....Nghe lên cảm giác có vẻ rất đắt tiền.

Lê Chanh mắt nhìn khoai lang nướng gặm một nửa trong tay, nhớ tớisự tích rượu xái của chính mình bán rẻ lại bị nâng thành giá trên trời, lần này Lê Chanh có tầm nhìn hơn rồi, hốc mắt cậu ửng đỏ, sau một lúc lâu thổn thức một tiếng, định xuống quan điểm chính mình rồi, sâu kín nói: "Sư huynh ngươi cũng biết ngoại môn đệ tử không dễ dàng.....".

Sư huynh: "....."

"Khụ, thật ra thứ này cũng là ta thật vất vả lấy, ngươi có biết, tức nhưỡng đó, khó tìm, cũng rất tốn sức, ngươi xem..... Hiện tại còn giống như không cẩn thận nướng chín rồi, nó như vậy rồi, sư huynh còn muốn không? Bán rẻ!".

Sư huynh mắt nhìn khoai lang nướng thành đồ ăn, biểu cảm trên mặt phức tạp một lát, tựa hồ đang cân nhắc cái gì đó, bình thường chủ dược của đan phương đều là tồn tại dùng làm cân bằng dược tính, chỉ cần dược tính vẫn còn, có phải nướng chín hay không hoàn không là vấn đề, sư huynh nghĩ nghĩ, bình tĩnh kéo Lê Chanh tới một bên, thấp giọng nói: "Nếu không phải ta thật sự tìm không thấy khẳng định sẽ không ra giá cao như vầy, liền vầy đi, mười viên hạ phẩm linh thạch thành giao, như thế nào?".

Lê Chanh lộ ra nét mặt khó xử, giống như không nỡ, lại không đành lòng từ chối, cuối cùng thở dài một tiếng: "Cũng được, sư đệ ta thích nhất giúp người làm niềm vui, ta cầm khoai lang cũng không có tác dụng gì, chẳng bằng bán cho sư huynh một cái nhân tình".

Sư huynh quả nhiên cao hứng cực kỳ, lòng nói tiểu tử này tuy rằng là một ngoại môn đệ tử, làm việc nhưng thật ra rất dứt khoát, không khỏi sinh ra một chút thiện cảm đối Lê Chanh, thoải mái lấy ra mười viên hạ phẩm linh thạch giao dịch.

Đạt được khoai lang trong lòng mong ước, sư huynh nhét nó vào trong túi trữ vật, không đầu không đuôi hỏi một câu: "Sư đệ là đang tìm dược liệu sao?".

Lê Chanh gật gật đầu, "Đúng vậy".

"Dược liệu trong tầng thứ nhất này tuy là không tồi, cũng không tính tuyệt đỉnh *(cực tốt),* ngươi nên đi về phía trước năm dặm nữa tiến vào tầng thứ nhất chân chính của bí cảnh, chẳng qua phần lớn dược liệu của nơi đó đều có trận pháp bao phủ, cần phải phá trận pháp mới có thể lấy được dược liệu, coi như là một loại rèn luyện đi".

Lê Chanh không biết còn có chỗ như vậy, ngược lại thêm một chút cảm kích đối sư huynh cung cấp tin tức, lòng nói chuyện chính mình vừa rồi vô ý hố anh ta một phen liền vĩnh viễn là một cái bí mật nhỏ trong lòng mình, "Cám ơn sư huynh nhắc nhở

56. Chương 56: Cầu Phổ Cập Khoa Học

Sư huynh cầm khoai lang cực kỳ kích động đi rồi, xem phương hướng tuyến đường là tầng hai, Lê Chanh còn muốn ở lại tầng một xúc dược liệu, tùy ý nhìn thông đạo đi thông tầng hai bí cảnh hai cái liền dời ánh mắt —— hơn nữa cho dù cậu muốn đi cũng không phải là lúc này, theo lời Minh Viễn sư huynh, hệ số nguy hiểm của tầng hai bí cảnh cực kỳ cao, cho nên cho dù tu vi của chính mình đã tới luyện khí tầng sáu trung kỳ, cũng không có thể xúc động xông qua.

Dù sao trên người chính mình chỉ có một môn vũ kỹ kim quang tráo , còn thuộc loại vũ kỹ tính phòng hộ, cơ bản không có lực sát thương gì, bởi vậy lấy tu vi chỉ có luyện khí tầng sáu đi lên tầng hai thực tế chính là đang tìm chết.

Trong lòng Lê Chanh hiểu rõ, trực tiếp thu xẻng vào túi trữ vật, chạy tới phương hướng mới vừa rồi sư huynh chỉ.

Cậu thông qua công pháp vận chuyển trầm linh khí ở gân mạch của lòng bàn chân, tốc độ chạy bộ tăng lên gấp đôi so với ở luyện khí tầng năm, không ít đệ tử luyện khí tầng năm chỉ cảm thấy trước mắt hiện lên một đạo hư ảnh, tập trung nhìn vào bóng lưng xa xa đi qua đúng là đệ tử Ngọc Hoang tông, một người đệ tử của Thiết Kiếm tông kinh nghi nhìn qua, "Đây không phải cái ngoại môn đệ tử bán rượu xái sao? Trước khi tiến vào bí cảnh ta còn xem qua tu vi của hắn, cũng đều là tu vi luyện khí tầng năm, làm sao lúc này tốc độ chạy tới còn nhanh hơn so với ta? Hơn nữa xem khí thế của thân hình gầy còm kia, đúng là có cảm giác áp ta một đầu".

Đệ tử Thiết Kiếm tông có chút không thể tin, y đã là luyện khí tầng năm hậu kỳ, tu vi sắp đột phá, nhưng trong nháy mắt Lê Chanh chạy qua khí thế phóng ra ngoài lại ẩn ẩn có ý ngăn chặn y, thật là làm gã cảm thấy khó bề tưởng tượng.

"..... Sẽ không là đột phá chứ!". Đệ tử bên cạnh thì thào nói nhỏ.

"Sao lại có thể chứ! Linh khí của tầng một bí cảnh đều bị dược liệu hấp thu hầu như không còn, không ai sẽ lựa chọn ở trong này đột phá!". Đệ tử Thiết Kiếm tông kích động nói, bởi vì tầng thứ nhất là dược điền, cho nên chủ nhân của bí cảnh này liền cố ý bố trí đại trận đem linh khí của cả không gian đều cất giữ dưới mặt đất, để cung cấp cho dược liệu sinh trưởng. Tuy rằng đã mấy vạn năm trôi qua, trận pháp cũng có chút không kiên cố, nhưng dù sao vẫn là nổi tác dụng không nhỏ, vì thế linh khí trôi dạt trong không khí kỳ thật cũng không nhiều.

Một tu sĩ luyện khí tầng năm nếu phải chuẩn bị đột phá luyện khí tầng sáu, yêu cầu của linh khí là trong cơ thể chứa đựng linh khí vượt qua gấp hai, lượng dùng cực kỳ lớn, bởi vậy có thể nói ở tầng thứ nhất bí cảnh là căn bản không có khả năng làm đột phá, đây cũng là nhận thức chung của đệ tử các tông.

"Lại là người bằng hữu *(anh bạn)* ủ thượng cổ linh chủng, lại có thể ở bên trong cảnh tăng vọt thực lực, trên thân người này chỉ sợ có không ít chỗ thần bí, xem ra ba tháng trong bí cảnh chính mình tuyệt đối không thể trở mặt cùng hắn, tốt nhất là tránh xa". Một tên đệ tử khác của Tiết Kiếm tông trong mắt hơi hơi chớp động, cùng lúc đó, không ít người cũng chú ý tới tình huống của bên này, trong lòng đều có các loại ý tưởng.

Lê Chanh không biết chính mình vừa chạy khiến chấn kinh bao nhiêu, cậu không coi ai ra gì điều động lên một nửa linh khí chạy bốn tiếng mới vừa tới ngoài năm dặm, nơi này hơi lộ vẻ trống trải, chỉ có một tòa lầu gác chọc trời màu đỏ thắm, không đếm được có bao nhiêu tầng, thẳng tới đỉnh của tầng thứ nhất bí cảnh còn chưa tới cuối, nhưng có thể thấy rõ cửa sổ một tới ba mươi đều là mở ra, bên trong mơ mơ hồ hồ, mơ hồ có thể thấy không ít bóng người qua lại không ngớt.

Lầu một tới năm tần suất bóng người qua lại không ngớt cực lớn, hầu như có đôi khi trong nháy mắt còn có hai ba bóng người cùng xuất hiện, mà càng lên cao tần suất của bóng người thoáng hiện càng nhỏ, cho thấy là càng lên cao nhân số càng ít.

Cửa sổ từ lầu ba mươi trở lên đóng chặt, cùng với phía dưới thỉnh thoảng vang lên tiếng ồn ào và tiếng bước chân lộn xộn khác nhau, bên trong cửa sổ đóng chặt im ắng, không có một chút âm thanh.

Lê Chanh không chú ý trên lầu nữa, mà là nhìn thẳng cửa các lầu, chỉ thấy trên tấm biển màu vàng bên trên viết chữ đen: Dược các.

Đại khái đây là địa phương sư huynh nói.

Chẳng qua cùng tưởng tượng của mình vẫn là có chút khác.....

.....Thứ này nhìn qua cấp bậc rất cao, như vậy phức tạp kèm theo liền tới rồi, cảm thấy cho dù chính mình muốn lấy được dược liệu, chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy.

Cậu quay đầu lại nhìn nhìn không ít đệ tử bên cạnh trong mắt mang theo ý hâm mộ ngưỡng cổ hướng trên lầu nhìn, tìm một đệ tử Lạc Nhạn tông lẻ loi lưng cõng trọng kiếm tới gần, còn chưa mở miệng, liền thấy vị đệ tử giống như bị kinh hách tỉnh thần lại, lui về phía sau hai bước, ánh mắt nhìn về phía Lê Chanh mang theo một chút không tốt, "Ngươi làm cái gì?!".

Giới tu sĩ luôn luôn dùng võ vi tôn, càng là đệ tử thực lực thấp càng là sinh tồn khó khăn, bởi vậy thấy Lê Chanh tới gần như thế, đệ tử Lạc Nhạn tông nổi lên lòng phòng bị cũng đúng là bình thường.

"Sư huynh không cần kinh hoảng, ta chính là muốn hỏi một chút, bên trong lầu các này là chuyện gì xảy ra?'. Lê Chanh gãi gãi đầu, trên mặt lộ ra thần sắc hoang mang, nhìn qua không giống giả vờ.

Đệ tử Lạc Nhạn tông thả lỏng tâm thần, mắt ngắm quần áo ngoại môn đệ tử của Ngọc Hoàng tông trên người Lê Chanh, bĩu môi, nghĩ thầm tông môn nhất lưu *(hạng nhất) cũng* xuất hiện thổ bao tử *(người quê mùa)* như vậy, nhất thời tâm tính liền cân bằng, tùy ý nói: "Theo lý thuyết tông các ngươi hẳn là có không ít ghi chép về nơi này, ngươi xem lầu các này tên là Dược các, tên như ý nghĩa chính là nơi chứa đựng dược liệu, bởi vậy nó mỗi một tầng đều cất chứa đại lượng *(hàng loạt)* dược liệu, hơn nữa càng lên cao dược liệu càng trân quý càng hiếm.....Nhưng mà muốn đạt được những dược liệu này trước phải phá vỡ trận pháp trong lầu các, mỗi một tầng đều có một cái đại trận, chỉ có người phá vỡ mới có thể đạt được một cây dược liệu, tiếp theo đại trận một lần nữa khôi phục, nghênh đón người kế tiếp xông cửa ải.....".

Y nói tới đây, giọng nói dừng một chút, sắc mặt chậm rãi trở nên ửng đỏ, hơi lộ vẻ sùng bái chỉ vào tầng lầu ba mươi, nói: "Nhìn tầng lầu ba mươi đi, chính là năm đó một đệ tử kiệt xuất *(xuất chúng)* của Ngọc Hoàng tông các ngươi Thu Trường Phong phá, hiện nay địa vị của vị này gần với nội môn trưởng lão của phong chủ năm phong rồi".

Lê Chanh nhìn qua theo, thấy anh ta còn chưa nói xong, tay chỉ chính giữa tầng lầu ba mươi,

cửa sổ của tầng lầu ba mươi mốt ầm ầm mở ra, một bóng người theo cửa sổ thong thả bay xuống dưới.

Là một thanh niên áo xanh da trời tay cầm quạt xếp, vẻ ngoài khôi ngô, bên môi mang theo một mạt ý cười nhàn nhạt, nhân vật như vậy lập tức lại dẫn tới nữ đệ tử vây xem kinh hô.

"Ồ".

"Cư nhiên là Ly Khám sư huynh của Thiết Kiếm tông, nghe nói vị Ly Khám sư huynh này được xưng là người đứng đầu về trận pháp trong Thiết Kiếm tông, thiên phú này có hi vọng vượt qua Thu Trường Thanh năm đó của Ngọc Hoàng tông, không nghĩ tới lần này tầng ba mươi mốt thật sự bị y phá mở rồi!".

"Không hổ là thiên tài trận pháp, ta không bì kịp được!".

"Xem ra một thế hệ tài năng mới thay thế người cũ rồi, trước kia Thu Trường Phong dẫn đầu tại giới trận pháp, hiện tại có đệ tử đi sau cùng độ tuổi vượt qua Thu Trường Phong, chỉ sợ kế tiếp giới trận pháp chính là lúc Ly Khám đại triển thân thủ!". ***(bộc lộ tài năng)***

Vừa rồi đệ tử Lạc Nhạn Tông còn đang sùng bái Thu Trường Phong hiện tại lại cả người rung động giống như cái sàng, "Ly Khám cư nhiên phá tầng ba mươi mốt, bực này thiên phú hiển nhiên vượt qua Thu Trường Phong năm đó, ta quyết định, thần tượng của sau này chính là Ly Khám sư huynh!".

Lê Chanh không nói gì liếc anh ta một cái, người này cũng thật không kiên định, thần tượng cũng là có thể tùy tiện đổi sao?

Lê Chanh nghĩ nghĩ, xa xa nhìn Ly Khám trong thảo luận điên cuồng của mọi người —— người này bên môi treo nụ cười, thần sắc giữa mặt mày lại cực kỳ lạnh nhạt, cho thấy người trong trẻo nhưng lạnh lùng, có lẽ cũng có chút kiêu ngạo, dù sao ở trong mắt Lê Chanh thì đám người chung quanh đều đang điên cuồng vì người này, nói vậy người hào hoa phong nhã khôi ngô không hiếm thấy loại trường hợp này trước đây rồi, Ly Khám không dưỡng ra tính cách ngạo mạn liền không tệ rồi.

Cậu quay đầu nghi hoặc hỏi: "Trận pháp của tầng ba mươi mốt rất khó sao?'.

"Đâu chỉ là khó! Mỗi mười tầng Dược các này là một cái đường ranh giới, tuy rằng độ khó của tầng hai mươi tới tầng ba mươi vẫn tăng lên dần, lại cơ bản đều là một loại loại hình trận pháp giống nhau, chính là thêm chút cản trở đa dạng mới, mà tầng ba mươi mốt nhưng lại là một loại loại hình trận pháp mới tinh, hiện tại Ly Khám sư huynh có thể phá trận pháp của tầng ba mươi mốt, chỉ sợ tới tối liền có thể xông lên một hai tầng nữa". Đệ tử Lạc Nhạn tông đố kỵ thở dài một tiếng, cảm xúc có chút sa sút, thoạt nhìn hơi tội nghiệp, "Nếu ta cũng có loại thiên phú trận pháp này thì tốt rồi".

Lê Chanh không biết nên nói cái gì, chỉ có thể thuận miệng an ủi nói: "Học tập thật tốt, mỗi ngày hướng về phía trước, ngươi cũng có thể".

Đệ tử Lạc Nhạc tông không hề hình tượng ném ra một ánh mắt xem thường, nhưng mà lúc lại nhìn Lê Chanh nhưng thật ra cảm giác thuận mắt chút, như có như không gật gật đầu: "Mượn huynh đệ cát ngôn *(lời may mắn)*, nói không chừng kế tiếp Thu Trường Phong hoặc là kế tiếp Ly Khám chính là ta".

Lê Chanh đạt được tin tức mong muốn, ôm tâm tính nghé con mới sinh không sợ hổ, liền đi theo một đám người khác chuẩn bị xông vào lầu các tầng thứ nhất, đệ tử Lạc Nhạn tông đang chuẩn bị rời đi, tình cờ thấy thân ảnh tiến vào của Lê Chanh, không biết xuất phát từ cái tâm lý gì, bước chân liền dừng —— con mắt màu đen của y nhìn chằm chằm tầng thứ nhất Dược các, lòng nói mới vừa rồi đệ tử Ngọc Hoang tông kia ngay từ đầu liền Dược các là cái gì cũng không biết, chẳng lẽ còn có thể hiểu được trận pháp?

Khẳng định không có khả năng!

Đoán chừng tên đó trong hai khắc *(= 30 phút)* liền bị đá ra rồi!

Người có thể phá giải trận pháp thông qua Dược các tự nhiên được cho phép xông lầu tiếp theo, mà người không thể phá giải lại sẽ bị sẽ bị trận pháp Dược các tự động đá ra, đệ tử Lạc Nhạn tông đã dự đoán tới kết cục của Lê Chanh rồi.

Đó nhất định là một sự tình cực kỳ bi thương đối thổ bao tử mà nói.

Chưa tới thời gian hai tức *(tức = hơi thở)*, trong mấy chục người mới vừa rồi tiến vào tầng thứ nhất, liền có sáu người bị trận pháp đá ra —— một hán tử *(người đàn ông to cao)* vẻ mặt dữ tợn nhịn không được nói tục: "Mụ nội nó, trận pháp này vừa rồi tiểu bạch kiểm kia phá nhẹ nhàng như vậy, làm sao tới trên người đến lão tử liền khó như vậy chứ?". Người chung quanh cười ha ha, mà Ly Khám cách đó không xa đang ngồi xuống nghỉ ngơi đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt giống lưỡi dao lóe sáng lạnh lùng nhìn chằm chằm đại hán.

Đại hán cả người cứng đờ, đứng lên từ mặt đất xám xịt rời đi —— nhìn chẳng qua là một tiểu bạch kiểm*, ánh mắt kia nhưng thật ra cực kỳ đáng sợ, phi*, lão tử không phải chỉ kêu ngươi tiểu bạch kiểm sao, đến nỗi phản ứng lớn như vậy.

***tiểu bạch kiểm (mặt trắng): mang ý châm chọc, người như vậy nào có tài cán gì**

***phi: hành động tỏ tẻ khinh thường, có thể là nhổ nước bọt**

Ly Khám thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhắm mắt lại ngồi xuống, trên mặt an tường, bên môi vẫn đang treo tươi cười nhàn nhạt kia, độ cong hai gò má càng có vẻ nhu hòa..... Giống như người vừa rồi nhìn về phía đại hán dữ tợn, chẳng phải y.

Sau khi Lê Chanh bước bước đầu tiên vào Dược các, liền phát hiện mọi người bên cạnh không thấy, sương trắng tràn đầy trong không gian, cho dù giơ tay chạm tới hoặc là dùng linh khí cảm ứng cũng vô pháp phân biệt người xông vào các hiện tại ở đâu..... Trước mắt là một miếng đất tương tự nông trường vui vẻ, trên đó mọc một cây dược liệu xanh biếc, ngọn cây hơi phiếm trắng, rõ ràng là một cây thảo dược, lại hiện ra vài phần cảm giác đáng yêu hiếm có.

Cậu từ trong túi vật lấy ra xẻng, xúc qua đối với miếng đất, chỉ nghe "keng" một tiếng, cánh tay cầm xẻng của Lê Chanh giống như bị điện giật toàn bộ đều đang tê dại, mà dược liệu trước mắt lại xuất hiện một đạo quang tráo hư vô.

"Cứng quá".

Lúc này Lê Chanh mới phát hiện, miếng đất hình vuông dưới dược liệu, bày mấy trăm viên đá đen bị làm tài liệu luyện khí có thể thông suốt truyền linh khí, mà những viên đá đen này phân biệt bày ở vị trí riêng biệt, hình thành một cỗ lực lượng đủ để chống lại đỉnh luyện khí.

Phá trận có hai loại cách phá, một là dùng lực phá, bình thường phá trận như vậy dễ dàng tổn thương tới vật phẩm trong trận, nhưng mà lại thích hợp nhất tu sĩ tu vi cao không học qua trận pháp, một loại cách thức là tìm được mắt trận dùng thủ pháp đặc biệt phá giải, việc này cần người phá trận có nghiên cứu đối với trận pháp..... Lê Chanh hiển nhiên hai loại cũng không phù hợp, đầu tiên cậu không có tu vi dùng lực phá trận, thứ hai cậu chưa bao giờ tiếp xúc qua trận pháp, càng miễn bàn có cái gì nghiên cứu.

.....Thì ra chỉ có thể là liếc mắt nhìn một cái.

.....Thì ra mặc kệ chính là dược liệu tốt cỡ nào cũng chỉ có thể là của người khác.

Nhận thức này khiến Lê Chanh cảm thấy bế tắc như trong lòng nhét cuộn giấy vệ sinh, nghẹn tới khó chịu. Bởi vì ngón tay đụng tới quang tráo cảm giác được một trận phóng điện tê dại, Lê Chanh không dám lại chạm vào, ngược lại là ngồi xổm bên cạnh dược liệu nhỏ, phát hiện tên nhóc này càng nhìn càng đáng yêu.

Càng nhìn càng nhu thuận.

Càng ngốc manh.

..... Nếu trận pháp có thể phá hỏng thì tốt rồi.

..... Không biết hiện đại có kỳ nhân nào có nghiên cứu đối với trận pháp hay không, không phải đều nói sau khi giải phóng tư tưởng có thể tự do phát biểu ngôn luận người tài ba dị sĩ dần dần ở lĩnh vực khác nhau xuất hiện lô mặt sao, có lẽ bọn họ có biện pháp giải quyết?

Quẳng sáng trong đầu Lê Chanh chợt lóe, cảm thấy biện pháp này thật là khả thi! Nhanh chóng từ trong Dược các xuyên qua về trong nhà, Lê Chanh lục tìm giấy bút trên bàn học, trở lại Đại Châu giới đều chuẩn xác vẽ lại vị trí trên trăm viên đá đen, sau đó đi ra ngoài tìm quán net, dùng máy scan quét hình vẽ, đăng lên trong một diễn đàn huyền môn khá nổi tiếng.

Cùng lúc đó trong diễn đàn "Huyền pháp nhân sinh", một topic mới tinh lặng yên bay lên đầu diễn đàn, người đăng topic tung phần thưởng là một ngàn đậu vàng, tương đương với mười nhân dân tệ, cơ bản đã là phần thưởng khá cao trong diễn đàn rồi, rất nhiều thành viên đang online nhấn vào, sau khi xem xong bài đăng phát hiện chủ topic thật sự rất hài hước.

※ một tấm hình trận pháp, cầu cao thủ phá trận ※ — — ※ tới từ "Bánh pudding xoài" ※——※ ngày 8 tháng 6 năm 20xx đăng bài ※

lầu một bánh pudding xoài (lâu chủ): Hôm nay ngẫu nhiên phát hiện một cái trận pháp người xưa bày ra, bản thân tự vẽ lại phương vị của hòn đá, cầu cao thủ tới hỗ trợ phá trận, đối tôi rất quan trọng! Tốt nhất nhanh một chút! (lâu chủ = chủ topic, lầu một bài bình luận thứ nhât)

Cấp bách! Đang online chờ!

[hình ảnh]

lầu hai sắc liễu xanh xanh: nhìn lâu chủ nói giống như thật í, tôi cư nhiên thiếu chút nữa liền tin rồi ~( )~*

lầu ba Tô Bạch Thủy: lâu chủ vì cái này cũng là rất dụng tâm rồi, vẽ hơn 100 hòn đá giống như đúc, lấy ánh mắt nhân sĩ chuyên nghiệp của tôi bình phán, đề nghị lâu chủ có thể đi làm họa sĩ, hoặc là đi con đường Hán ngữ, vẽ tranh rất chính thống nha!!

.....

Đằng trước có thể có tốc độ bình luận đều là người qua đường, không có tác dụng gì, Lê Chanh cập nhật mấy lần cảm giác có chút cấp bách, chẳng lẽ diễn đàn "Huyền pháp nhân sinh" lớn như vậy cư nhiên không có một người có thể hiểu trận pháp sao?

.....

Tiếp tục cập nhật.

Thẳng tới một cái cuối cùng .....

lầu hai mươi ba Sát Phá Lang: Trận pháp, pháp môn bày binh bố trận tên như ý nghĩa, nói như vậy đều là dùng sức người bày trận, giống lâu chủ nói như vậy dùng hòn đá có thể bày trận đoán chừng là xem nhiều tiểu thuyết huyền huyễn rồi ha?

Trực giác chính mình có thể là gặp được cao thủ ẩn tàng trong diễn đàn này, Lê Chanh nhanh chóng gõ chữ trả lời.

lầu hai mươi bốn bánh pudding xoài (lâu chủ): Đích thật là dùng hòn đá bày trận, nhưng mà đây không phải hòn đá bình thường, tôi không nói rõ được, nhưng mà khẳng định khác với hòn đá bình thường, cho nên sau khi bày thành trận pháp rất thần kỳ, thứ bên trong đại trận, bên ngoài căn bản chạm không tới.

lầu hai mươi lăm ta gánh quang gánh ngươi dắt ngựa: xem xong giải thích thần kì của lâu chủ, tư thế lên cao! Yên lặng cho cái like, lâu chủ rất có ý tưởng.

.....

lầu ba mươi sáu Sát Phá Lang: thế giới rộng lớn vô kì bất hữu*, có lẽ có loại khả năng như lâu chủ nói, vầy đi, tôi tới thử xem, tranh vẽ của cậu coi như rõ ràng, chờ tôi nửa tiếng, liên hệ thư mật.

*** vô kì bất hữu: có đủ những điều kỳ lạ**

lầu ba mươi bảy bánh pudding xoài (lâu chủ): được, cám ơn!!

lầu ba mươi tám ta vũ trụ lớn hùng tráng quá: Cầu không thư mật, cầu phổ cập khoa học!

lầu ba mươi chín thủy thủy thủy Vân Thiên: ..... Trên lầu nói đây là thật sao? Sao cảm thấy thế giới của tôi đều huyền huyễn rồi.....

lầu bốn mươi phong cảnh tẽ nguyệt: Cầu không thư mật, cầu phổ cập khoa học +1!

lầu bốn mươi mốt trạch nữ đơn thuần: Cầu không thư mật, cầu phổ cập khoa học nha +10086!!!

57. Chương 57: Khó Xử Của Đại Thần

Nhìn thấy hai chữ trả lời cuối cùng của "Sát Phá Lang", chờ chút, lòng của Lê Chanh đột nhiên liền yên ổn lại, bởi vì trước đó cậu nhấn mở tư liệu thông tin của đối phương, phát hiện đối phương đã là tồn tại tích phân trên trăm vạn rồi, cơ bản tích phân cấp triệu đều là cấp bậc đại thần vì diễn đàn bình thường hoạt động mà hàng năm đóng giữ, mà người thường có thể đạt tới trên trăm vạn tích phân cũng đã là cấp tiểu thần rồi.

Không nghĩ tới chính mình mới vào diễn đàn có thể tình cờ gặp một cao thủ.

Cậu thu nhỏ cửa sổ chat mật của trang web, mặt khác mở ra một trang web, lên Baidu gõ mấy cái vào Taobao, đi vào nhìn một chút tiệm chuyên bán da cáo của chính mình thêm ra mấy bình luận, không có chỗ nào mà không phải là khen ngợi năm sao, nhìn qua đều là bạn của Ni La Phù , ở trong bình luận đều nói là là được Ni La Phù giới thiệu tới, sau khi nhận hàng cực kỳ kinh hỉ *(kinh ngạc + vui mừng)*, thật sự là một lần mua sắm giá trị món hàng vượt xa số tiền bỏ ra.

Ánh mắt Lê Chanh nhìn thêm hai cái tại trên chút bình luận này, trong lòng có chút ấm áp, rõ ràng là người xa lạ không hề liên quan, lại có thể bởi vì trải qua một lần mua sắm thành tín *(thành công + giữ chữ tín)* mà phát ra thiện ý đối cửa tiệm, loại cảm giác được tín nhiệm thật sự không tồi —— Lê Chanh gần như có thể từ trong những lời khen này cảm nhận được nội tâm vui vẻ của những cô gái này, nhưng cậu vẫn là không chút do dự gõ chữ thông báo "Thương phẩm đã gỡ khỏi giá hàng".

Trong tay quả thật là không có da cáo bạc rồi, tóm được ở phòng đấu giá đã bán toàn bộ cho công ty, ngay cả da lông đầu thừa đuôi thẹo đều không có dư thừa.

Dưới sự cân nhắc, da lông là buôn bán kiếm tiền, ở Đại Châu giới chính mình có thể đi săn bắt đồng dạng có thể mua từ trong tay tiểu thương tu sĩ, nhưng mà cần lượng lớn linh thạch, bán rượu xái quả thật có thể thu được linh thạch, nhưng mà cậu tạm thời là sẽ không cầm bán đấu giá, hơn nữa thực lực của chính mình không cao, vì đề phòng chính mình bại lộ dưới ánh mắt của người hữu tâm *(có ý đồ, ý xấu)*, con đường tiêu thụ của rượu xái còn phải chờ bàn bạc —— duy nhất có thể cân nhắc, quả thật là giá trị của củ khoai lang vừa mới phát hiện, hoặc cũng có thể xưng là khoai lang.

Trước đây Lê Chanh chưa từng có suy nghĩ qua đan phương chủ yếu của Đại Châu giới chính là thứ bình thường qua quít như vậy của hiện đại, tuy rằng phần lớn khoai lang cao sản hai mùa thu đông, nhưng mà giống như "lễ khoai lang" liên tiếp mấy ngày của nhà họ Lê, thường thường ở mù hè cũng có thể mua được không ít, nếu cậu bán khoai lang ở Đại Châu giới, chỉ sợ sẽ kiếm được không ít linh thạch..... Không, có lẽ không chỉ có là không ít, mà là rất nhiều.

Mắt Lê Chanh lóe sáng, nếu dược của đan phương tam phẩm là khoai lang, như vậy chủ dược của đan phương phẩm cấp khác lại chính là cái gì đây? Cậu có chút ảo não suy nghĩ, nếu không phải chính mình không có đặc biệt chú ý tới tin tức của đan dược, bây giờ cũng không tới nỗi giống con ruồi mất đầu bay loạn.

tích tích

Trang web nhấp nháy thông báo có tin nhắn mới.

Lê Chanh quét mắt đồng hồ bên phải dưới góc máy tính, cách cậu bắt đầu đưa ra câu hỏi tới bây giờ, chỉ qua hai mươi phút, như vậy liền cũng giải quyết xong rồi sao? Cậu kiềm chế tâm

tình hưng phấn, mở chat mật.

Sát Phá Lang : tôi dùng hòn đá bày trận thử, vẽ ra lộ tuyến *(đường đi, hướng đi)* của trên trăm hòn đá này, phát hiện đích thật là trận pháp, cực kỳ tinh diệu, hơn nữa có thể nhìn ra cậu vẽ trận pháp khác với trận thế tác chiến của nhân lực *(sức người)* cổ đại, ngược lại có chút tương tự loại kỳ môn độn giáp huyền diệu khó giải thích, nói thật tôi là lần đầu thấy. Cậu chờ một chút, tôi quét hình lộ tuyến của bức tranh gởi qua cho cậu.

[hình ảnh]

Lê Chanh nhấn nút nhận, sau đó lập tức thu được thông báo của hệ thống: Đã nhận [hình ảnh] của đối phương.

Cậu nhấn mở kiểm tra, phát hiện cả tấm hình cơ hồ chiếm cứ toàn màn hình máy tính, bên trong chi chi chít chít những lộ tuyến nhỏ xíu đan xen, khó có thể tưởng tượng đối phương là làm thế nào trong hai mươi phút vẽ lại một lần nữa tấm hình của chính mình lại miêu tả nhiều lộ tuyến chỉnh tề mà không loạn bên trên như vậy, cùng lúc đó, Lê Chanh nhạy bén phát hiện, rất nhiều nét vẽ phương hướng khác nhau cuối cùng vẫn hội tụ ở cùng một tiêu điểm, mà tiêu điểm như vậy ở trong cả tấm hình, tổng cộng xuất hiện năm cái.

Sát Phá Lang : cậu hẳn là thấy được rồi, tôi vẽ ra chính là mắt trận trận pháp của cậu, nhưng mà thực tế một cái trận pháp chỉ có một cái là mắt trận, cái khác đều là ngụy trang dĩ giả loạn chân*, nếu tìm không trúng mắt trận này để phá trận, phá tới ngụy trang chủ nhân trận pháp làm sẵn, đây là phá trận thất bại".

dĩ giả loạn chân: lấy giả thay thật

bánh bánh pudding xoài : hả, hả, mắt trận?

Sát Phá Lang : hồi nhỏ cậu xem qua Dương Môn nữ tướng chứ? Bên trong "Thiên môn trận" đúng là thuộc về huyền học của một loại kỳ môn độn giáp, nhưng mà cái đó dù sao cũng là phim truyền hình, tổng thể cấu trúc có chút giả, hiệu quả *(âm thanh, ánh sáng)* cũng rất khoa trương rồi, nhưng bên trong nhắc tới mắt trận cũng thật, có thể nói như vầy, nếu lấy cậy mạnh phá trận có thể cần sức ngàn con trâu, vậy tìm được mắt trận phá trận có lẽ chỉ cần sức một con trâu thậm chí càng ít.

Sát Phá Lang : tôi nói nhiều quá cậu trong thời gian ngắn có thể cũng không hiểu được, đi phá trận trước đi, lấy phán đoán của tôi tới xem, lúc cậu phá trận trực tiếp phá cái bên phải này, ngoài ra ngàn vạn lần chú ý lúc phá trận, một cái mắt trận khác cũng không được chạm!!

bánh pudding xoài : ok, cám ơn đại thần! Tôi đi phá trận! Trở về nói kết quả cho anh!

Lê Chanh tải lộ tuyến vào trong di động mình, lưu lại và phóng lớn nhìn, đại thần vẽ bức

tranh rất tinh tế tỉ mỉ, mỗi một nét đều nện thẳng đá đen, xâu chuỗi lên thậm chí so với lúc không có nét vẽ càng vui tai vui mắt, Lê Chanh trong lòng thầm khen một tiếng, không hổ là cấp nhân vật tích phân trên trăm vạn trong diễn đàn "Huyền pháp nhân sinh", không nghĩ tới chính mình tùy tiện vừa hỏi, thật đúng là hỏi ra cái cách thức phá trận.

Không kịp chạy về nhà xuyên việt, Lê Chanh trực tiếp đi vào buồng vệ sinh của quán net, tìm một gian vách ngăn ngồi xổm xuống, người lại bỗng nhiên biến mất ở tại chỗ. Tương đối mà nói, ở loại chỗ tính chất giữ bí mật tương đối hoàn thiện của buồng vệ sinh xuyên việt, không là dễ dàng bại lộ như vậy.

"Người anh em, cho mượn chút giấy, hộp giấy bên tôi hết rồi.....". Người trẻ tuổi đội nón lưỡi trai gian cách vách thả lỏng thở phào một hơi dài, đột nhiên nâng tay gõ gõ sườn vách tường của gian Lê Chanh, Hắc, cậu bạn à, có ở đó chứ, tôi ngay tại cách vách cậu, đưa từ bên dưới cho tôi là được".

Cách nửa phút, cách vách một chút động tĩnh đều không có đều không có, nón lưỡi trai có chút kỳ quái rồi: "....Cậu bạn à sao không nói lời nào vậy?'. Lúc gã ngồi bồn cầu từng liếc ngắm cách vách một cái, rõ ràng liền thấy bên dưới có chân đi vào, sao lại nghe thấy chính mình nói chuyện, đối phương cũng không chịu trả lời vậy?

Mũ lưỡi trai nghiêng người thăm dò nhìn trộm phía dưới, lại là không phát hiện bên trong có giầy dép gì, trống rỗng..... Trong lúc nhất thời cả buồng vệ sinh giống như đều tràn đầy yên lặng, ngay cả tiếng hít thở của người đều nghe không được, chỉ còn lại có chính mình..... Nón lưỡi trai cứng mặt không khỏi hoa cúc căng thẳng, lấy tay lấy ra di động và tai nghe trong túi da trâu treo bên cạnh, chỉnh âm lượng tới mức lớn nhất mà cái lổ tai có thể tiếp thụ, trong lòng càng phát ra lạnh lẽo.

.....Mịa.....Mịa nó.

—— sẽ không gặp phải thứ đó chứ.

Trong ngực nón lưỡi trai thình thịch đập loạn, cả người lạnh giống như rơi vào hầm băng, cả người đều không tốt rồi.

Lúc này Lê Chanh xuất hiện ở bên trong tầng thứ nhất Dược các, trước mặt vẫn như cũ là dược liệu nhỏ đáng yêu trên chóp tuyết trắng, đá đen bên cạnh ảm đạm, nếu không phải bề ngoài thỉnh thoảng lóe lóe ra một đạo ánh sáng nhạt, chỉ sợ phần lớn mọi người sẽ cho rằng đây chỉ là hòn đá màu đen bình thường.

Lê Chanh lấy di động ra, khoanh chân ngồi ở phía trước quang tráo, ánh mắt thỉnh thoảng đối chiếu giữa màn hình di động và vị trí đá đen, một bên vươn tay viết viết vẽ vẽ, qua hồi lâu mới rốt cục xác định ra vị trí của mắt trận phía bên phải, là vị trí hai mươi lăm độ dưới dược liệu nhỏ phóng xạ tới trên hòn đá đen thứ nhất, đoạn điều tuyến chia đôi này cắt nhau tại một điểm, Lê Chanh thu hồi di động đổi thành xẻng, linh khí của lòng bàn tay bám vào ngoài xẻng đâm vị trí trong giao điểm một cái.

Quang tráo nhỏ lắc lư một cái, nhìn thấy như là muốn phân giải, lại vẫn đang ương ngạnh đứng sừng sững, Lê Chanh trong lòng biết chính mình nhất định là tìm đúng vị trí rồi, vì thế tiếp tục bỏ thêm một tia linh khí hướng trong lòng bàn tay, xẻng lần thứ hai vung ra hướng mắt trận phán đoán ra, mấy trăm hòn đá đen bắt đầu liên tục lắc lư, rốt cục quang tráo bên trên dược liệu nhỏ rắc một tiếng nứt ra một đường vân, sau đó mấy trăm viên đá đen tất cả đều mất đi sáng bóng, phá hủy mắt trận, đá đen liền không có lực lượng ngưng tụ thành trận pháp.

Lê Chanh mở to hai mắt nhìn dược liệu nhỏ trước mắt, trong lòng cảm thấy vui vẻ tựa như một người nông dân gieo hạt tưới nước mấy tháng rốt cục đợi tới lúc thu hoạch, Lê Chanh cực kỳ vui vẻ, trực tiếp một xẻng đào nó ra.

Dược liệu nhỏ nhét vào túi đeo eo.

Cảnh tượng trước mắt thay đổi một trận, trong phòng trống rỗng hiện ra một cầu thang đỏ thẫm, đi thông lên một tầng..... Hẳn là chính là tầng thứ hai của tòa Dược các này, Lê Chanh nghĩ thầm, bước chân đã nhanh chóng đi lên.

Trở lại buồng vệ sinh, Lê Chanh vẫn bộ dạng như trước đó vọt vào WC, mở khóa cửa rồi đi ra ngoài, lúc cậu đang là xuân phong đắc ý cực kỳ hả hê, bên môi cũng không khỏi treo một nụ cười, vừa ngẩng đầu, liền thấy trước bồn rửa tay một thanh niên đội nón lưỡi trai đang chăm chú nhìn chằm chằm chính mình, miệng hơi hơi mở ra, trong đôi mắt đen kịt mơ hồ lộ ra vài phần khẩn trương và đề phòng, tựa như thấy nước lũ mãnh thú gì đó.

Mịa nó hù chết cha rồi!

Này thật sự là quỷ? Bộ dạng sao lại giống như người? Có phải chính mình hoa mắt hay không? Không có khả năng! Gã xem xét mấy lần gian cách vách kia không có giầy nha!!

Chẳng lẽ là người quen gì đó?

Lúc này Lê Chanh tâm tình tốt, đáng yêu nghiêng nghiêng đầu, trên mặt lộ ra thần sắc nghi hoặc: "?".

Mẹ nó hù chết cha rồi!

Nghiêng nghiêng nghiêng.....Nghiêng đầu em gái mày!!

Nón lưỡi trai thấy động tác của Lê Chanh thì kích động lui về phía sau từng bước, thiếu chút nữa tự làm mình trượt chân luôn, nón lưỡi trai há miệng thở dốc, phát hiện chính mình vẫn là sợ tới nói không nên lời, trên cơ bản không thể nói chuyện cùng "thứ đó", nói chuyện với nó đều là trở thành"nó" luôn, nón lưỡi trai suy nghĩ a suy nghĩ lại bị suy nghĩ chính mình dọa sợ luôn, gã không phải chỉ là tới chơi võng du*???? Gã sai rồi còn chưa được sao?!!!! Sau này

nhất định học hành tử tế nghe lời mẹ chăm chỉ làm hết bài tập giáo viên giao làm một học sinh ba tốt mỗi ngày hướng về phía trước!! Cầu sửa đổi!!!!

***võng du: thể loại game online nhập vai**

Nón lưỡi trai yết hầu nhúc nhích hai cái, sau một lúc lâu nức nở một tiếng, tè ra quần chạy đi ra ngoài.

Lê Chanh lặng lẽ nhìn đối phương gà bay chó sủa thoát ra buồng vệ sinh, chầm chậm soi gương rửa mặt, cảm thấy chính mình là càng ngày càng không hiểu thế giới này.....

tích tích

Thư mật của Sát Phá Lang tại hơn một phút sau đột nhiên có thông báo nhắc nhở.

Cậu đóng trang chủ diễn đàn mới vừa trả lới xong, xoa huyệt Thái Dương, ngâng tay nhấn mỏ thư mật của "bánh pudding xoài".

Đối với người kỳ cựu cấp trăm vạn mà nói, gã vốn sẽ không chú ý lắm tới số hồi báo nhỏ của người mới xuất hiện. Nhất là kinh nghiệm từ xưa tới nay nói cho gã biết, có rất nhiều người mới mới vừa vào diễn đàn đều không hiểu rõ quy củ lắm, có một số chính là tới ló mặt cho có, sau khi treo giải thưởng đậu vàng, hoặc là cho dù đăng bài hỏi thắc mắc, bạn nghiêm túc trả lời, đối phương cũng có thể xem không hiểu lời cao siêu của bạn, ngược lại đưa đậu vàng cho một số thành viên góp vui.

Bởi vậy Sát Phá Lang rất ít lãng phí thời gian trên bài đăng của người mới.

Lần này là cái ngoài ý muốn.

Nếu không phải người tên "bánh pudding xoài" này đăng bài là trận pháp gã cho tới nay đều tận sức nghiên cứu, chỉ sợ gã cũng không nhấn vào, nhưng mà cho dù lúc nhấn vào gã cũng sẽ không nghĩ tới chính mình cư nhiên thật sự sẽ tìm được một cái trận pháp cực kỳ có ý nghĩa nghiên cứu.

Đối phương vẽ chính là sắp xếp cực kỳ hoàn mỹ, có lẽ đối những người khác mà nói nhìn qua sẽ hỗn loạn cực kỳ, nhưng trong mắt Sát Phá Lang, những hòn đá này hoàn toàn có thể xưng phép toán huyền học thống kê, sắp xếp của tất cả số liệu đều cực kỳ có trình tự, nhưng mà bởi vì trước đây chưa bao giờ tiếp xúc qua dùng hòn đá bài bố trận pháp, điều này làm cho Sát Phá Lang rất hứng thú, thực tế, tại lúc chuẩn bị thử một chút, gã là không có hoàn toàn nắm chắc.

Cũng hoàn toàn không có lường trước tới, chính mình sẽ tìm ra năm cái mắt trận, loại cảm

giác thành tựu này đều làm cho gã hưng phấn hơn so với bất cứ lần phá nào ngày trước!

bánh pudding xoài : m(__ __)m đại thần đại thần rất cám ơn anh! Trận pháp đã phá rồi! Mắt trận là hòn đá ngoài cùng bên phải!

bánh pudding xoài : Cám ơn đại thần! Cái nay rất quan trọng đối tôi! Nếu như không phải đại thần chỉ sợ đời này tôi cũng không phá được cái trận pháp này!!!

.....

Tin tức hệ thống: Ngài thu được một ngàn đậu vàng "bánh pudding xoài" treo thưởng.

bánh pudding xoài : này, đại thần, anh còn có hứng thú tiếp tục phá trận không? Chỗ tôi có cái trận pháp độ khó càng cao cần phá,, [hình ảnh]

Sát Phá Lang : ừ

bánh pudding xoài : muốn tôi lại đi đăng bài treo thưởng không, sau đó đại thần lưu một lời tôi gửi đậu vàng cho anh.

Sát Phá Lang : Không cần, sau khi có kết quả trực tiếp gửi đậu vàng qua cũng là như nhau.

Sát Phá Lang : hơn nữa theo tôi suy đoán, những trận pháp này hẳn là cực có quan hệ với cậu, hoặc là bản gia truyền duy nhất, liền thả ra như vậy không đủ bảo mật, chân chính có con mắt tinh tường chỉ sợ liếc mắt một cái liền nhìn ra được đây là đồ gì, nếu bị lấy trộm thành của người khác thì cậu khóc cũng không có chỗ khóc.

Sát Phá Lang : Vốn tôi xem trận pháp của cậu là không nên thu tích phân của cậu, nhưng mà tương lai tôi sẽ không loạn dùng những trận pháp này, cho nên nếu cậu đăng bài treo thưởng, đậu vàng cũng là nên nhận.

Lê Chanh kỳ thật không quá để ý đối phương sẽ dùng những trận pháp này hay không, không có tồn tại của đá đen, những trận pháp này bày ra cũng chính là cái hình mẫu thôi, nhiều lắm có thể để bậc thầy trận pháp dùng nghiên cứu thôi, sẽ không tạo thành ảnh hưởng xấu gì đối xã hội.

Lê Chanh biết không phải người trong nghề trình độ nhất định không thể tiếp xúc tới lĩnh vực này, có lẽ chính là trận pháp nho nhỏ như của cậu vậy có thể làm cho một người danh lợi song thu (*thu được cả danh tiếng và lợi lộc)*, nhưng mà vậy thì sao, Lê Chanh không chuẩn bị dựa vào những cái này nổi tiếng, không có chứng minh lý do chính mình như thế nào có được trận pháp, cậu trốn còn không kịp, nào còn có thể để ý những trận pháp của bản thổ Lục Châu giới bị lấy trộm hay không?

Nhưng mà lời Sát Phá Lang lại làm cho Lê Chanh cảm thấy cực kỳ ấm áp.

Bạn không thèm để ý là một chuyện, người khác có làm hay không lại là một chuyện khác, cũng giống như không ai thích một người bạn vì lợi ích của chính mình mà làm bạn với mình, mà mỗi người lại đều hy vọng cùng một người đáy lòng có đạo đức cà phẩm hạnh làm bạn bè.

Lê Chanh cười cười ở trước màn hình.

—— cậu hình như gặp được một người cực kỳ tốt.

bánh pudding xoài : Cám ơn, anh là người tốt.

Sát Phá Lang : à, không hẳn, chịu ảnh hưởng trước sau của mấy sư phụ, theo bản năng khá tôn trọng truyền thừa thôi, không nói nữa, lần này cậu vẽ thoạt nhìn càng phức tạp chút, gặp lại sau.

Quả nhiên như lời của người đệ tử Lạc Nhạn tông kia, phương diện kết cấu trận pháp của mỗi mười tầng đều là chênh lệch không khác xa lắm, cơ bản phá tầng thứ nhất, tầng thứ hai thứ ba liền không phải việc khó gì, Lê Chanh tốn bốn ngàn đậu vàng từ trong tay Sát Phá Lang mua tới cách thức phá giải tới tầng bốn, cư nhiên một đường thông suốt tới tầng thứ năm, hiện tại màn hình di động trong tay cậu hiển thị đúng là mắt trận của tầng thứ năm.

Sát Phá Lang tựa hồ tại trong kết cấu tương thông này luyện tập tới thuận buồm xuôi gió, tại khi phá giải trận pháp tầng thứ năm thế nhưng hoàn toàn loại trừ ngụy trang chủ nhân trận pháp bố trí, chuẩn xác phán đoán ra mắt trận duy nhất.

Lê Chanh đang tại phán định vị trí của mắt trận, đôi mắt cậu hơi hơi nheo lại, trí lực đề cao đại não nhanh chóng vận chuyển, ngồi xổm bên cạnh trận pháp cẩn thận đối chiếu đoạn giao điểm trên màn hình di động đang nối mạng.

Ngoài Dược các, đệ tử Lạc Nhạn tông tay đỡ trán, có chút không kiên nhẫn nhìn cổng chính, lòng nói sao lại còn chưa bị đá ra? Theo lý thuyết giống như một số người mới vậy, chỉ cần công kích trận pháp nhưng không có hoàn toàn đánh bại, tự nhiên bị tầng các bắn ra ngoài cửa, ngoại trừ mấy đệ tử có chút danh tiếng ở phương diện trận pháp còn đang kiên trì, cơ bản trong các phần lớn người mới đều bị bắn ra, đệ tử Ngọc Hoàng tông kia lại cứ còn chờ ở bên trong.

Sao lại còn chưa ra tới?

Đệ tử Lạc Nhạn tông vốn là muốn chờ sau khi đối phương bị bắn ra tìm một chút cảm xúc cân bằng, bởi vì chính gã lần đầu tiên tiến vào Dược các cũng là ở tầng thứ nhất bị bắn ra, số lần nhiều không đếm hết, thậm chí cho tới bây giờ không có lấy lại dũng khí xông vào lần thứ hai.

Gã hy vọng vừa rồi đệ tử của Ngọc Hoàng tông hướng gã tìm hiểu tin tức cũng chịu đãi ngộ như vậy, như vậy gã có lẽ còn có dũng khí xông vào lần thứ hai, cho dù là nhóm người thất bại, cũng là cần an ủi cỗ vũ lẫn nhau mà!

Đệ tử Lạc Nhạc tông chán muốn chết ngồi xổm dưới đất, ánh mắt ngây ngốc nhìn chằm chằm tầng thứ nhất, đúng lúc tại khi gã lơ đãng giật mình phát hiện một thân ảnh quen thuộc……

……..Từ trên cửa sổ của tầng năm của Dược các phiêu nhiên *(bồng bềnh, trôi nổi)* hạ xuống.

58. Chương 58: Gặp Được Sư Phụ Tăng Động Của Đại Thần*

Hiện tượng này gần như chỉ rơi ở trong mắt đệ tử Lạc Nhạn tông, cũng không có bị những người khác phát giác, dù sao ngay tại gần đây trong một đám đệ tử tiến vào đồng dạng có thể phá giải trận pháp trước mười tầng, phá giải tầng thứ năm thật sự không coi là tin tức lớn, tối thiểu khi vị Ly Khám cấp nhân vật đại sư tuổi còn trẻ liền đã phá vỡ ba mươi mốt tầng trận pháp của Dược các, ánh mắt nóng bỏng, sùng bái nghi hoặc ghen ghét tạm thời sẽ không chuyển dời đến trên người người khác.

Cho nên Lê Chanh cũng không xem phá trận của chính mình là chuyện lớn lao gì.

Tại suy nghĩ của cậu, trước đó đều có người phá trận pháp tầng ba mươi mốt, chính mình thông qua chỉ điểm của Sát Phá Lang phá tầng thứ năm thật không tính là cái gì, ba mươi mốt cùng năm chính là cách không ít tầng lầu nha.

Cậu nhẹ nhàng nhảy xuống tầng thứ năm, hơi chỉnh sửa lại quần áo, Sát Phá Lang phá năm trận pháp dùng não quá độ đã logout rồi, Đại Châu giới cũng sắc trời dần tối, cậu liền chuẩn bị tạm thời rời đi lần sau tiếp tục, không ngờ trước mắt lại đột nhiên toát ra một bóng người, tập trung nhìn cư nhiên là đệ tử Lạc Nhạn tông hồi này, chẳng qua người này trong mắt lại lóe lóe, thần sắc không thể tin, giống như nhận thức từ trong ra ngoài đối cậu hoàn toàn thay đổi một lần.

"Huynh đệ!!!". Đệ tử Lạc Nhạn tông túm một mảnh góc áo của Lê Chanh, khiếp sợ nói: "Thì ra huynh đệ ngươi cư nhiên lợi hại như vậy! Lần đầu tiên xông vào Dược các có thể trực tiếp đi tới tầng năm!!!! Trước đó ta như thế nào liền không nhìn ra!!!".

Bởi vì quá mức kích động, thanh âm vị đệ tử Lạc Nhạn tông này có hơi lớn, dẫn tới mấy người bên cạnh đều nhìn qua đây, chờ nghe được sau khi y thốt ra mấy câu nói đó thì không ít người nhỏ giọng phát ra cười nhạo.

Chẳng qua là trận pháp của trước tầng năm thôi, một chút thành tựu nhỏ mà thôi, có cái gì khoác lác chứ.

Đợt này nhưng có không ít người ngay cả trước tầng mười đều phá được, cũng không thấy rêu rao bao nhiêu, mười tầng hai mươi tầng thật tình không tính là cái gì, chỉ có một đường đi

tới tầng ba mươi mới được xưng là cao thủ, nhưng mặc dù là cao thủ cũng không bạo dạn sau khi đạt được thành tích tại trong này đắc ý dào dạt quá, chỉ vì trên đỉnh đầu mọi người đều đè nặng một ngọn núi lớn, làm cho những thiên tài thiếu niên đều không thở nổi, đúng vậy, tồn tại của người đó là không thể leo tới.

—— Ly Khám.

Ở cùng độ tuổi, so với thiên tài trận pháp Thu Trường Phong còn muốn thiên tài trận pháp hơn một chút.....

Tựa hồ bị thanh âm của đệ tử Lạc Nhạn tông ảnh hưởng, Ly Khám vốn tĩnh tọa ở trong một mảnh châm chọc bỗng chốc mở hai mắt, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Lê Chanh người bên cạnh đệ tử Lạc Nhạn tông.....

Tựa hồ đang bình phán *(bình phẩm + phán đoán)* thực lực của Lê Chanh.

Lại tựa hồ chính là tùy ý liếc mắt nhìn qua một cái.

Nhưng mà ánh mắt như thực thể này quả thật là khiến tinh thần mẫn cảm của Lê Chanh phát giác, cậu bất đắc dĩ nhún nhún vai, ánh mắt bình thản đối mắt cùng Ly Khám, cho dù đối phương là thiên tài trận pháp, cho dù tồn tại như vậy ở trong mắt rất nhiều người cho tới bây giờ đều khát khao nhưng không chạm tới được, cậu nhưng cũng không có hâm mộ gì, người mà cậu gặp qua, nếu bàn về sự vĩ đại, mặc kệ là gia thế phong phạm của ông chủ Từ hay là Trầm sư thúc thực lực siêu quần, thậm chí là Đườnng Hà tròn vo đáng yêu, đều là không tồi.

Mi tâm Ly Khám nhăn lại, người này..... Lại là bằng cái gì, dám cùng đối mặt ngang hàng cùng chính mình, trong mắt của hắn đó là cái gì? Không chút nào yếu thế? Hay là khiêu khích? Bằng vào nghiên cứu đối với trận pháp sao? A.

Dùng ba canh giờ mới khó khăn lắm phá hỏng kết cấu tương tự của trận pháp năm tầng đầu, Ly Khám không cho rằng đối phương có cái tư cách gì trở thành đối thủ của chính mình, xem ra Ngọc Hoàng tông cũng không phải vẫn sinh ra thiên tài, tối thiểu nếu đối phương là một Thu Trường Phong khác, y có lẽ sẽ có chút hứng thú, tranh tài một phen.

Bên môi gợi lên một độ cong khinh thường, Ly Khám thản nhiên nhắm mắt lại, nghỉ ngơi dưỡng sức, mặc dù bên tai y chưa từng lưu ý lại vẫn có thể nghe được rất nhiều người đều đang đánh giá suy đoán thực lực của y, bọn họ đều nhìn lầm rồi, nhìn lầm tính cách của y, tranh đấu ắt thắng, nếu có mục tiêu y là tuyệt không chừa đường lui cho chính mình, hôm nay y đã phá tầng ba mươi mốt rồi, như vậy kế tiếp cả đêm y nhất định muốn xông tới tầng ba mươi lăm.

Lê Chanh thu hồi ánh mắt, chỉ thấy người bên cạnh người ảo não vỗ đầu, "Không nghĩ tới ta nhưng lại kết giao một bằng hữu biết trận pháp, nếu sớm biết rằng lấy dược liệu trong Dược các còn phải phá trận, trước khi tới ta cần phải xem thấu triệt sách trận pháp cơ bản trong

túi trữ vật mới đúng!".

Khóe miệng Lê Chanh co rút, "Hiện tại cũng không chậm".

Thấy Lê Chanh đáp lời y, đệ tử Lạc Nhạn tông lập tức liền có nghị lực rồi, liên tiếp hỏi Lê Chanh độ khó của trận pháp, sau đó lại lắc đầu tiếc nuối nói: "Chúng ta tiến vào bí cảnh bất quá liền ba tháng thời gian, càng là nhiều người hướng về lấy dược liệu vào tay, dược này chính là nơi tinh hoa của dược liệu tầng thứ nhất, trân phẩm của tầng ba mươi trở lên, cho dù một số sư huynh sư tỷ đi tầng hai hoặc tầng ba bí cảnh cũng là không chiếm được —— huynh đệ, nếu ngươi phá trận pháp của tầng năm, cũng nhất định đã có lĩnh ngộ đôi cấu tạo của trước mười tầng, sao không tiếp tục hướng lên trên?'.

"Mệt rồi, ngày mai lại tới". Lê Chanh xua xua tay làm ra một bộ bộ dáng mỏi mệt, cậu sẽ nói kỳ thật là bởi vì đại thần Sát Phá Lang logout sao, nhưng mà tuy rằng chỉ tới tầng năm, cậu lại cảm thấy thu hoạch khá phong phú, dược liệu trong Dược các, xác thực không phải hàng bình thường có thể sánh bằng, "Này.....Ài, ta đi trước".

".....". Đệ tử Lạc Nhạc tông vẻ mặt hắc tuyến, lúc này mới phát hiện quên báo danh tính *(tên họ)*: Huynh đệ, ta gọi là Sở Tống".**

"Lê Chanh".

Bóng dáng mới lớn của thiếu niên biến mất ở trong tầm mắt, Sở Tống kinh ngạc nhìn Lê Chanh đi xa, sau một lúc lâu phục hồi tinh thần lại, ái chà khó lường, đây là tư thế muốn ngày mai tiếp tục vượt ải, trước đó y bất quá nói một phen nịnh hót thôi, ngươi nói coi, đối với một người mới thông qua giải thích chính mình vừa mới bắt đầu hiểu về Dược các, điều đó không có khả năng đi?

..... Đối với Sở Tống mà nói, mười tầng đầu Dược các đã là tồn tại loại người như y hoàn toàn không chạm tới được.

Lê Chanh không có tiếp tục lấy dược liệu trong ruộng dược, cậu vừa đi vừa về chuyển mấy chục thứ, góc kho hàng chứa rượu xái đều đã bị cậu chất đống chạm nóc nhà rồi, thậm chính là kho trong tiệm dược của anh rể cũng bị cậu qua lại mấy lần lấp đầy, là lúc nên có một kho hàng thuộc về chính mình, bên anh rể để nhiều dễ gây chú ý, hơn nữa ba tháng sau chính mình ra khỏi cảnh lấy về da thú cũng nên có chỗ an toàn cất chứa.

Hiện đại đang mưa đang rơi, giọt nước tí ta tí tách chảy qua cửa sổ thủy tinh, không hề quy luật lưu lại đường cong uốn lượn.

Đúng lúc này Lê Chanh nhận được một cuộc điện thoại, đối phương đúng là Đỗ Hành đang ở bệnh viện, người đàn ông chính trực này gặp đại biến là một người cha của cô con gái duy nhất kiên cường sống tiếp, lần đầu tiên gọi số điện thoại thiếu niên lưu lại, không thể không nói, đề nghị ngày đó của Lê Chanh, gã động tâm.

Từ trên địa vị cao xuống dốc không phanh, gã vẫn đều có hùng tâm trọng chiến thương trường.

Chỗ thất bại của gã đều không phải là ở chỗ hoạt động của công ty, mà là nhìn người không rõ, nhưng hoàn cảnh nghèo túng đến nước này, gã lựa chọn lại tin tưởng một lần, đại khái là bởi vì đôi mắt của thiếu niên là trong veo trước nay chưa thấy, chính mình cũng cũng không có cái gì đáng giá để đối phương mưu tính.

"Nữu Nữu đã giải phẫu xuất viện rồi, tôi nghiêm túc cân nhắc một chút……". Bên tai Đỗ Hành nghe điện thoại, gió ngoài cửa sổ nhẹ nhàng thổi qua tóc ngắn màu đen của gã, như là ở trong nháy mắt hạ quyết tâm, Đỗ hành hít sâu một hơi, dùng hết một chút khí lực cuối cùng hung hăng siết nắm tay, "Sau này liền đi theo cậu làm việc". Đỗ Hành cảm thấy quyết định của chính mình có hơi điên cuồng, một người hơn phân nửa cuộc đời chìm nổi ở thương giới cư nhiên nguyện ý theo làm việc dưới tay một thiếu niên.

Đây là gã trước kia căn bản sẽ không nghĩ đến.

Nhưng gã lại thần kỳ……. Có lòng tin.

Từ lúc lưu lại số điện thoại cho Đỗ Hành, mấy ngày rồi đối phương đều không có gọi tới, Lê Chanh cho rằng đối phương có thể không muốn hợp tác cùng cậu, không nghĩ tới đang ở lúc cậu vắt óc suy nghĩ còn có ai có thể hỗ trợ thì đột nhiên phong hồi lộ chuyển, "Vậy thật tốt quá! Nhưng mà, Nữu Nữu……. Vẫn là làm phẫu thuật?'.

Chính mình rõ ràng là nhìn thấy Nữu Nữu uống ly nước hòa ích khí đan kia mà, chẳng lẽ như vậy cũng không thể trị hết bệnh của Nữu Nữu?

"Ừ, phẫu thuật rất thành công". Nhắc tới con gái của chính mình, Đỗ Hành thêm mấy phần ý cười, trong điện thoại truyền ra tới thanh âm cũng khôi phục không ít sức sống, "Nói tới cũng rất lạ, chiều đó cậu đi rồi, y tá tới kiểm tra thân thể cư nhiên nói cho biết thân thể của Nữu Nữu tốt rất nhiều rồi, nếu làm phẫu thuật có xác xuất thành công cực kỳ lớn, xem ra lần này Nữu Nữu khỏi bệnh khẳng định là nhờ phúc khí của cậu rồi".

Xem ra vẫn là nổi lên chút tác dụng, Lê Chanh cười cười, lòng nói khó trách chính mình cho người nhà uống sữa hòa tan ích khí đan bọn họ cũng không có thay đổi đột xuất quá.

Chỉ sợ dược lực của loại nhất phẩm đan dược ích khí đan này không cao lắm, chỉ có dùng dài hạn mới cải thiện tuần tự từng bước.

Nhưng mà tác dụng của mà ích khí đan đối người thường còn thong thả như thế, đối tu sĩ mà nói một chút linh khí ẩn chứa trong đan dược chỉ sợ là tồn tại giống như gân gà*, may mắn cậu căn bản không có chuẩn bị tự dùng, tất cả đều giữ lại —— suy nghĩ một chút sau này có thể đều lưu đan dược có được cho người nhà, dù sao chính mình thu thập giá trị tín ngưỡng tăng lên tu vi nhanh hơn nhiều so với dùng đan dược.**

"Nữu Nữu rất kiên cường". Nghĩ thông suốt hiệu quả của ích khí đan, Lê Chanh liền không rối rắm gì nữa, cậu bước tới trước bàn ngồi xuống, đầu ngón tay gõ nhẹ lên bàn, "Như vậy Đỗ tiên sinh, nếu đã hạ quyết tâm rồi, hợp tác liền bắt đầu từ hôm nay, trước mắt chúng ta cần nhiều kho hàng cũng đủ an toàn, càng lớn càng tốt.....".

.....

Sở Tống tại lúc ánh mặt trời hơi sáng lên đúng giờ đi vào ngoài cửa Dược các, y không biết chính mình trước đó tại sao vẫn ngẩn người đối với Dược các vào không được, nhưng hôm nay y là có mục đích, y phải đợi một người.

Một người nói rõ muốn tại hôm nay tiếp tục vượt ải.

Ngoài Dược các đã có rất nhiều người nóng lòng muốn thử, hôm nay số người biết được tin tức của Dược các càng nhiều, bắt đầu từ sáng sớm liền đoàn người đen đặc, đây là ngày trước không có nhìn thấy.

Tới Tần Lĩnh bí cảnh phần lớn đều là tông môn đệ tử, nhưng mà cũng có số ít là một số tu sĩ không muốn người biết từ thông đạo nhỏ tiến vào bí cảnh, bọn họ không có tông môn không thể có cách đạt được tin tức bên trong, bởi vậy mặc dù tại trong tầng thứ nhất cũng là cực kỳ luống cuống, cho tới khi Ly Khám đột phá tầng ba mươi tiến vào cửa ải lớn tầng ba mươi mốt, sự tình Dược các bắt đầu bị chúng đệ tử tông môn tương truyền.

Sở Tống nheo mắt lại, dần dần nhắm tiêu cự ngay người cởi ngoại bào Ngọc Hoàng tông, thiếu niên hắc y *(đồ đen)* quần áo nhẹ mà tới, đột nhiên cánh tay giơ cao qua đầu, giống cán cờ mạnh mẽ lắc lư trái phải trong bão táp, "Lê huynh đệ ngươi rốt cục tới rồi!!!!".

Lê Chanh gật đầu: "Ân".

"Hôm nay chuẩn bị xông tới tầng mấy?". Sở Tống chà chà tay, chỉ cảm thấy lúc này đứng cùng Lê Chanh đều cùng có quang vinh, nói thật Ly Khám quả thật là anh hùng, chính là bây giờ Ly Khám bao tuổi rồi?

Theo phán đoán của đôi mắt sắc của y, trước mắt thiếu niên tên là Lê Chanh cốt linh *(độ tuổi của xương)* tuyệt đối chưa vượt qua mười tám tuổi.

Người mười tám tuổi liền có thể xông qua tầng năm của Dược các, mặc kệ người khác như thế nào, dù sao Sở Tống là chưa nghe nói qua.

Lê Chanh mắt nhìn tầng thứ năm, lại nhìn nhìn lên trên, ánh mắt tạm dừng ở dưới tầng mười ba, lắc đầu, "Tùy tiện, không biết". Tuy rằng cậu tin tưởng đại thần Sát Phá Lang, nhưng mà tầng mười trở lên là một cái mấu chốt, tầng hai mươi trở lên là một cái mấu chốt, cậu không rõ lắm cực hạn của đại thần, tự nhiên cũng liền không biết chính mình có thể lên được bao

nhiêu tầng.

Bên cạnh có người nghe được lời nói bình thản của Lê Chanh, lòng nói người này không khỏi quá mức tự tin, loại giọng điệu căn bản chẳng quan tâm này thật sự chọc giận người cực kỳ để ý đối thành tích, vài người hừ lạnh một tiếng, "Nói khoác mà không biết ngượng!".

"Mỗi mười tầng đều là ngăn cách một trời một vực, Dược các cũng không phải là dễ dàng xông vào như vậy, to mồm quá rồi!".

"Người trẻ tuổi quả thực tự đại, lại không biết cuối cùng có thể xông lên mấy tầng, hừ!".

Lê Chanh giống như mắt điếc tai ngơ, những người này cũng không liên can cùng cậu, cần gì nghe lời nói linh tinh của bọn họ. Lê Chanh nhìn cũng không liếc mắt nhìn bọn họ một cái, lập tức nhún chân, bay lên tầng thứ năm.

Sóng gió thủ khoa của cậu còn chưa trôi qua, ngày hôm qua tiếp thu giá trị tín ngưỡng của cả một đêm, luyện khí tầng sáu trung kỳ lại biến thành hậu kỳ, lúc nhảy lên tầng thứ năm rõ ràng thoải mái nhiều so với ngày hôm qua nhảy xuống.

Có lẽ là bất mãn nhắm vào Lê Chanh, mấy tên vốn đứng ở phụ cận Sở Tống cũng cùng Sở Tống chú ý thiếu niên bay tới tầng năm này, đoán chứng lại qua không lâu liền bị Dược các đá ra rồi.

Đá ra cùng chính mình bay ra tới, hoàn toàn là hai loại khái niệm.

Cửa sổ của tầng lầu ba mươi lăm cạch một tiếng mở ra, một bóng người cứng ngắc bị mạnh mẽ đá ra, cửa sổ của lầu các kia lại khép kín. Người này trở mình giữa không trung lúc này mới vững vàng rơi xuống đất, giờ phút này mọi người thấy rõ bộ dáng của y, chỉ thấy chính là Ly Khám hôm qua phá giải trận pháp tầng ba mươi mốt, nhất thời không khỏi kinh hãi vạn phần ——

Bất quá suốt một đêm, y liền đã phá giải tới ba mươi bốn tầng, cho dù tại tầng ba mươi lăm bị đá ra, cũng đủ để ngạo thị quần hùng.

Vẻ mặt Ly Khám tái nhợt, y phá giải cả một đêm, tâm lực hao phí quá mức nghiêm trọng, nhu cầu cấp bách liền đả tọa *(nhập định, ngồi thiền)* khôi phục, nhưng mà.....Y sắc mặt khó chịu mắt nhìn lầu các tầng ba mươi lăm, vốn đã tính trước kỹ càng, không nghĩ cư nhiên còn bị đá ra!

Một lúc lâu sau.

.....

bánh pudding xoài : hình ảnh

Sát Phá Lang : hắc, tấm hình trận pháp này thật có chút thú vị.

bánh pudding xoài : sao rồi? Có phải tấm hình này kết cấu thay đổi hay không?

Sát Phá Lang : Không tồi, tuy rằng số lượng hòn đá bên trong trận pháp không có tăng thêm, nhưng mà thông qua phương pháp trước đó đã không phá giải được, tuy rằng mười tấm trước độ khó tấm sau tăng thêm so với tấm trước, nhưng cũng may bản chất kết cấu không thay đổi, tôi mới có thể càng vẽ càng thuận tay, lần này chỉ sợ cần thời gian dài một chút.

bánh pudding xoài : không sao, đại thần anh bao lâu tôi đều chờ!

Sát Phá Lang : ước chừng phải phân tích thật lâu, nếu sốt ruột, cậu không ngại tôi đem tấm hình cho sư phụ nhìn một cái không, cam đoan sẽ không truyền ra ngoài.

bánh pudding xoài : Không ngại, tôi chỉ cầu phá trận, đại thần xử trí tấm hình như thế nào đều được!

Sát Phá Lang : Được.

Sát Phá Lang : Cám ơn.

bánh pudding xoài : (/) không sao.

Không biết su phụ của đại thần Sát Phá Lang.....Lại là cao thủ như thế nào đây.....Lê Chanh thật sự cảm thấy vị đại thần này rất ngưu bức*, có thể dùng tri thức hiện đại học được đi phá giải một cái trận pháp của thế giới tu luyện, cư nhiên còn có thể gặp trần đều phá hết bỏ xa phần lớn thiếu niên tu sĩ, thực lực của phương diện trận pháp quả thực vô cùng mạnh mẽ.

***ngưu bức: rất lợi hại, rất mạnh mẽ**

tích tích

Sát Phá Lang : Thêm sư phụ ta tôi, số chat mật:: 138xx794y

bánh pudding xoài : có phải sư phụ đại thần rất lợi hại hay không?

Sát Phá Lang : Rất lợi hại, trận pháp của tôi đều là học từ ông ấy.

Lê Chanh cập nhật trang web hai lần rốt cục tìm được một cái số chat mật "+" trên trang chủ, add chat mậ sư phụ của đại thần Sát Phá Lang, phát hiện tên của đối phương là người rảnh rỗi tới quậy nhiễu , cái tên rất bình thường chứa đựng biển học thức cỡ nào nha, tưởng tượng tới đây, Lê Chanh cảm thấy ngón tay đều đang run, hơn nữa nên xưng hô như thế nào đây?

người rảnh rỗi tới quấy nhiễu : nhanh nhanh nhanh gửi qua!!!!!!! Để ta cùng các lãnh đạo trung ương mạnh nhất huyền môn đồng thời nghiên cứu nghiên cứu cho cậu!!!!!!!!!!

Lê Chanh đang muốn gửi đi tin tức chào hỏi ngón tay run rẩy tạm dừng một chút, miệng cậu khẽ nhếch, cái tên khí phách dã man như vậy..... Chẳng lẽ là đam mê mới của cao thủ.

Sư phụ của đại thần.....

Rất hoạt bát.....

Lúc này trải dài qua một nửa Trung Quốc trong một bệnh viện tâm thần "Gia đình yên vui" của thành phố Hạ Dương, ba năm ông lão mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn nếp nhăn đầy mặt đang đỏ phưng mặt mắt trừng máy tính trên bàn, gắt gao nhìn chằm chằm tấm hình trận pháp —— của bánh pudding xoài tội nghiệp biểu hiện cấp bậc 0 tích phân 0.

bánh pudding xoài : dạ dạ, có ngay [hình ảnh]

người rãnh rỗi tới quấy nhiễu : ngoan.

Lê Chanh vĩnh viễn đều sẽ không biết chính mình đang nói chuyện cùng ai, cậu sẽ không biết..... Chỉ sợ tương lai cũng sẽ không muốn biết.

Notes:

***cái tiêu đề chương nìa là ta chém, nguyên văn là: , bợn nào biết nghĩa chính xác của nó thì giúp ta nhá**

****hắc tuyến: là biểu cảm thường gặp trong manga biểu thị cảm giác bó tay và rất thốn:, các bợn nhìn mấy cái sọc dọc đó, em nó chính là hắc huyến**

59. Chương 59: Phá Trận Lại Bổ Sung Thêm Nội Dung

Tại trong lúc bế tắc của đại thần, Lê Chanh lại nhận được giúp đỡ của sư phụ đại thần, khiến cậu cảm thấy cực kỳ tin tưởng. Đại thần Sát Phá Lang phá trận là tối thiểu trong vòng mười tầng không là vấn đề, chỉ sợ tới bên sư phụ đối phương, trong vòng hai mươi tầng cũng không thành vấn đề.

Vừa nghĩ tới điểm này, trong đó tiếng thông báo của một khung chat mật liền tích tích vang lên.

người rãnh rỗi tới quấy nhiễu : [hình ảnh][hình ảnh][hình ảnh][hình ảnh][hình ảnh] đây là năm loại cách phá, tấm thứ nhất đơn giản nhát chính là ta vẽ, chú ý một kích nhất định đổ ầm, đương nhiên cậu phá sai vị trí cũng chính là vận mệnh một kích bị đổ ầm, cậu coi kỹ hãy lại phá, mấy tấm hình khác đều tính thăm dò khá mạnh, nếu tin ta thì dùng thử, đúng rồi, thằng nhóc Sát nói trận pháp trong tay cậu càng ngày càng khó? Hiện tại cái này không có tính khiêu chiến gì, nhanh chút độ khó tiếp theo bằng không thời gian không còn kịp rồi!! Gần đây mấy lãnh đạo huyền môn chúng ta thời gian làm việc và nghỉ ngơi khá eo hẹp!!!!!

Nhìn qua rất cấp bách, nhưng mà cho dù nhanh nữa cũng phải có thời gian khoảng một phút mới có thể xuyên trở về, càng đừng nói thời gian đi qua đi lại cùng với khóa kỹ cửa.

bánh pudding xoài : dạ dạ, xong lập tức quay lại, ngài chờ tôi hai phút, sẽ càng ngày càng khó.

người rảnh rỗi tới quấy nhiễu : rất tốt.

Lê Chanh tải toàn bộ năm tấm hình vào di động, thu nhỏ cửa sổ trang web, cậu không tắt máy tính, tuy rằng là ở trên mạng, nhưng mà cho dù có người thấy cậu nói chuyện phiếm cùng sư phụ của Sát Phá Lang chỉ sợ cũng sẽ không cho suy nghĩ nhiều —— thứ loại trận pháp này, không phải loại trò chơi cấp đại chúng cầm kỳ thư họa hun đúc cảm tình sâu nâng cao tố chất bồi dưỡng khí chất, ngược lại tràn ngập hơi thở mặt hướng bùn đất đất vàng, cơ hồ còn khó hơn so với khảo cổ, rất ít người nghiên cứu.

Lê Chanh cũng không lo lắng chút nào, bởi vì giọng điệu sư phụ của đại thần rất gấp, bước chân của cậu nhanh hơn mấy phần.

Lúc đi qua quầy phục vụ của tiệm net, ánh mắt cậu trai đứng đó nhìn về phía Lê Chanh có chút đờ đẫn, lòng nói người này lớn lên đẹp như vậy chính là đi vệ sinh thật nhiều, đoán chừng là tiêu chảy rồi, ngày hôm qua chạy nhà vệ sinh ba lần, hôm nay ít nhất phải sáu lần, cậu trai trông quầy vừa đếm vừa lại đoán hôm nay cậu ta tổng cộng có thể đi mấy lần? Nếu không phải phòng vệ sinh của nhà vệ sinh bọn họ khá nhiều, lúc này đoán chứng đã tắc WC rồi.

Trên người mang theo kỳ vọng tha thiết của sư phụ Sát Phá Lang và vài tia cảm khái của cậu trai trông quầy, Lê Chanh đứng ở trước trận pháp tầng mười một, dựa theo tấm hình đơn giản nhất của sư phụ đại thần tìm được điểm phá trận.

Lúc này không dùng xẻng, Lê Chanh duỗi đầu ngón tay vận khởi linh khí tới một điểm chọt mạnh một cái, quang tráo lập tức vỡ tan biến mất, lộ ra dược liệu nhỏ bộ dáng tràn đầy sức sống.

Tựa hồ dược liệu trong ruộng dược đều thiên về khỏe mạnh, nhưng dược liệu trong mỗi một

tầng Dược các quả thật càng xinh xắn tinh tế dược vị càng nồng, đoán c0hừng là tất cả đều nén thành tinh hoa rồi, Lê Chanh tin tưởng ở trong mắt người biết hàng, dược liệu bên trong Dược các tuyệt đối càng trân quý so với vẻ ngoài, nói là vật báu vô giá cũng không quá đáng.

Tùy tay lấy dược liệu của tầng mười một, Lê Chanh rất nhanh đi lên cầu thang hiện rõ lên tầng mười hai.....

Đồng thời căn cứ lệ thường đếm cách mỗi phút liền đi lên một tầng, trận pháp trước tầng hai mươi và vân vân, đối với sư phụ của đại thần chuyên nghiên cứu trận pháp mà nói, ước chừng có phần hơi đơn giản.

..... Rất không tính khiêu chiến.

.....

Ly Khám lại một lần nữa bị tầng ba mươi lăm đá ra ngoài cửa sổ.

Đây đã là y tiến hành thử nghiệm lần thứ hai, nhưng mà vẫn là thất bại, y ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm tầng Dược các rất cao, trong ánh mắt lóe ra kiên định chưa bao giờ từ bỏ, càng nhiều chính là một cỗ nghị lực không chịu thua.

"Cư nhiên lại thất bại".

"Trận pháp của ba mươi tầng trở lên căn bản vô pháp tưởng tượng, có lẽ tầng ba mươi lăm có gì đó khác biệt.....".

"Ai tại tuổi này có thể tới tầng ba mươi bốn đã là thiên phú tuyệt đỉnh rồi, cần gì cố chấp khôn buông như vậy.....". Cho dù tỏ vẻ phản đối đối hành vi của Ly Khám, trong giọng nói người nói chuyện cũng là tràn đầy thừa nhận thành tựu của y.

Ánh mắt mọ người đổ xuống trên người thanh niên đả tọa nghỉ ngơi, hôm nay y đổi một thân lam y *(đồ màu xanh lam)*, càng nổi bật mặt mày thanh tú, môi mỏng mím chặt, giống như đang ở chuẩn bị càng nhiều sức mạnh.

Y là thiên tài trận pháp.

Nhưng mà mặc dù là thiên tài, nghĩ muốn làm tới tốt nhất, cũng chưa bao giờ là một lần là xong.

Trong mắt người bên ngoài nhìn đến đều là thanh niên từng bước đi tới hoàn mỹ thành tích, lại không ai biết mỗi khi người khác nghỉ ngơi chơi đùa, Ly Khám vì nghiên cứu trận pháp,

tới tột cùng tiêu tốn bao nhiêu thời gian bao nhiêu tâm lực.....

Tiếng xé gió vù vù trên đầu, lỗ tai y vừa động, ánh mắt nhanh chóng ngước lên, chỉ thấy một thiếu niên hắc y trực tiếp bay xuống từ tầng hai mươi tám, khác hẳn với trạng thái lúc này của Ly Khám, trên trán thiếu niên vẫn không có giọt mồ hôi nào, tựa hồ từ tầng thứ năm tới tầng hai mươi tám trong thời gian một khắc *(=15 phút)* phá trận hoàn toàn không có tiêu hao nửa điểm tâm lực của hắn.

Hai bàn tay ở đầu gối Ly Khám chợt nắm chặt, da đầu y có chút tê rần, âm thầm kinh ngạc nghĩ, nếu chưa từng nhớ lầm, lúc người này đi vào tới bây giờ cũng vừa mới thời gian một khắc!!

Phá giải tron vẹn mười ba tầng trận pháp, nhưng lại tiêu tốn còn chưa tới nửa canh giờ!! *(1 canh giờ = 2 tiếng, nửa canh = 1 tiếng)*

Này không có khả năng!!!

Ly Khám nghĩ thầm, cho dù là y tại khi đối mặt trận pháp chưa biết chỉ sợ cũng làm không được, càng không nói tới đối phương thoạt nhìn hơi thở không loạn, rõ ràng là tay nghề điêu luyện, căn bản không giống như là bộ dáng phá trận.

Ngẫm nghĩ trong lòng nhanh chóng xoay vòng, không biết xuất phát từ cái dạng tâm tính gì, Ly Khám bỗng chốc điểm nhẹ dưới bước chân phi thân lên, không chút nào lưu tình một chưởng đánh về phía thiếu niên hắc y rơi xuống giữa không trung!

Y là phong hệ thể chất, lòng bàn tay mang theo phong nhận *(lưỡi dao gió),*thổi ở chung quanh làn da liền đã khiến người ta khắp cả người phát lạnh.

"Cẩn thận!". Sở Tống kinh ngạc hô to một tiếng, trong đám người ở đây người đầu tiên chú ý tới tình huống thay đổi đột ngột đó là đệ tử Lạc Nhạn tông này, đều không phải là là bởi vì tu vi cao thấp của y, mà là bởi vì Ly Khám là thần tượng của y, Lê Chanh là người y từ đầu tới đuôi chú ý, khi Ly Khám ra tay, Sở Tống vừa mới nhìn thấy người bay xuống từ tầng hai mươi tám, nói không khiếp sợ hành vi của Lê Chanh thì tuyệt đối là giả, nhưng mà sau khi khiếp sợ lại nhìn rõ động tác của Ly Khám thì chính là kinh hách.

Một người phá mười ba tầng trận pháp, như thế nào chịu được một kích trí mệnh của cao thủ luyện khí tầng bảy như vậy?

Lê Chanh không rõ thiên tài trận pháp tại sao tập kích bất ngờ chính mình, thực tế cậu không cảm nhận được sát ý gì trong đạo chưởng phong, giống như chính là thăm dò bình thường, nhưng mà mặc dù như vậy..... Cũng đủ khiến cậu không tránh kịp —— tay trái cậu vỗ mạnh tại trên tay phải lợi dụng cổ lực đạo này cứng ngắc dời đi từng bước, hai cánh tay tụ tại trước người bảo vệ, một đạo quang tráo màu vàng bạc nhược đột ngột xuất hiện trước người.

Kim quang tráo!!

Vũ kỹ như gân gà này..... Rốt cục bước vào trận đấu đầu tiên từ trước tới nay của nó rồi!

Phong nhận và quang tráo phát ra một tiếng gầm rú thật lớn khi vũ khí giao kích!

Phong nhận còn lại không có tiếp tục công kích, Ly Khám thu tay lại đứng thẳng, thần sắc bình tĩnh nhìn thiếu niên hắc y xoay người đáp đất, lấy thực lực của y rất dễ dàng nhìn thấu cảnh giới của đối phương, mặc dù y vẫn chưa toàn lực ra tay, cũng đã phán đoán ra, linh khí đối phương dồi dào, tựa hồ ở trong Dược các hoàn toàn không có tiêu hao.

"Các hạ đây là ý gì?". Lê Chanh một tay chống đất, sau khi đứng thẳng dậy bỗng nhiên nhìn chằm chằm Ly Khám. Mặt lạnh lùng âm thanh lạnh lùng nói.

"Người là làm như thế nào.....". Ly Khám không có chú ý câu hỏi của cậu, ngược lại khó hiểu nhìn vào đôi mắt của cậu, " Ngươi là làm như thế nào..... Trong vòng một khắc liền phá mười ba tầng trận pháp còn vẫn duy trì linh khí dồi dào, giống như trận pháp căn bản không có tạo thành trở ngại đối với ngươi, thực lực của ngươi..... Tựa hồ so với trong tưởng tượng phải cao một ít".

Vốn đệ tử không biết tình huống vây xem lại ồ lên, nhưng mà một khắc ngắn ngủn liền phá mười ba tầng trận pháp, này thật sự thiếu niên mười tám tuổi có khả năng làm ra sao???

Nếu Ly Khám người nổi danh như vậy trong tông môn có thể được xưng là thiên tài, như vậy Lê Chanh từ trước không có tiếng tăm gì bất quá một sớm một chiều liền thực lực lại thẳng bức Ly Khám lại là ai?

Sau khi Ly Khám hỏi, Sở Tống đã hoàn toàn cười toe toét, về phần vốn người bên cạnh chờ chế giễu toàn bộ sắc mặt tái nhợt, không thể tin chú ý động thái người trong sân.

"Cho nên ngươi tập kích bất ngờ chỉ là vì.....".

"Vì để biết trong cơ thể ngươi còn có bao nhiêu linh khí". Ly Khám nhưng thật ra có chút lưu manh, một bộ bộ dáng vân đạm phong khinh* thản nhiên, xem ở trong mắt Lê Chanh cũng cực kỳ thiếu đánh.

***vân đạm phong kinh: Nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi. Ý nói thái độ lạnh nhạt, không quan tâm đến chuyện gì.**

Liền vì thăm dò thực lực liền đánh ông đây?

Anh là có bệnh đi!

"Bệnh! Thần! Kinh!". Lê Chanh nhỏ giọng nói thầm một câu, lạnh lùng bá đạo rất giỏi ư, nếu hiện tại thực lực của cậu đã đột phá là luyện khí tầng bảy, tuyệt đối đã đánh lại rồi.

Ly Khám giống như nghe được những lời này, khóe miệng trên mặt lạnh lẽo của nam nhân nghiễm tụ lam y* nhếch một cái, nhưng cũng chưa hề nói cái gì, chỉ đưa tay chắn một chút, âm thanh lạnh lùng nói: "Hôm nay ngươi còn muốn xông các?".

"Không biết".

"Ngươi đã có tư cách so với ta tại trên trận pháp".

"Không cần". Lê Chanh bắt chước phong phạm lãnh khốc *(lạnh lùng bá đạo)* dời cánh tay trước mặt ra, "Ta xông các bất quá là vì lấy dược tài, không liên quan với trận pháp bên trong, không thích thứ đó".

Ly Khám giật mình tại chỗ.

Quan tâm của y nhưng là thứ người khác căn bản không thèm để ý, điểm này y chưa bao giờ từng cảm thụ qua, trước kia mặc dù là trước trưởng thành bị trưởng bối sư môn chèn ép nhưng cũng không có cảm giác cực kỳ khó chịu như vầy.

..... Tựa như một quyền đánh vào trên bông, người ta ngay cả cổ họng cũng không ậm ừ gì.

Lồng ngực cực kỳ muộn phiền.

Y không muốn như vậy.

Ly Khám nhíu chặt mày, xoay người nhìn bóng dáng của Lê Chanh, cất cao giọng nói: "Lấy tầng bốn mươi làm chứng, trước chạng vạng ngày mai, nếu ngươi xông qua đó là ngươi thắng, nếu ta xông qua đó là ta thắng".

Lê Chanh: ".....". Loại sự tình này căn bản không nói chính xác được biết không, ai biết sư phụ đại thần có thể hãm hại giống hôm nay như vậy hay không, đột nhiên nói có kẻ địch tập kích gì đó, sau đó vì cam đoan không tiết lộ bí mật căn cứ và vân vân của người lãnh đạo cách mạng huyền môn cần hoả tốc logout..... Sư phụ của đại thần Sát Phá Lang chơi loại trò chơi này thật sự không thành vấn đề sao?

Lúc này trong bênh viện tâm thần "Gia đình yên vui" của thành phố Hạ Dương, một gian phòng bệnh sáu ông già ngay ngắn nằm ở trên gường của chính mình, kiểu áo Tôn Trung Sơn

trên người thống nhất cởi bỏ áo ngoài, bên trong là cái áo ba lỗ *(=áo may ô)* màu xám.

Một cái máy tính duy nhất trong phòng còn lóe lóe ánh sáng, nhưng mà bây giờ màn hình lại bị đổi thành "bài Nhện", tựa hồ bị chơi hơn phân nửa trận rồi, hơn nữa loại trò chơi máy tính có sẵn này nhìn qua một chút khó khăn đều không có.

Tiếng bước chân dần dần dưng tại ngoài cửa, ngay sau đó cửa phòng bị người đẩy ra, một ông lão tóc xám mặc đồ y tá thò đầu vào cẩn thận nhìn qua vẻ mặt củ từng ông lão, "Khụ".

"Viện.....trưởng.....khỏe ——". Giống như học sinh tiểu học đi học không quá thuần thục trăm miệng một lời.

"Hôm nay mọi người có ngoan ngoãn ăn cơm hay không?'.

"Có ——".

"Tới giờ ngủ trưa rồi nha".

"Được ——".

"Nhưng mà tại sao tôi vừa rồi còn nghe được tiếng mọi người nói chuyện?'.

"Không..... Có ——".

Ông lão đi vào trong phòng, nhìn hai cái đối với cái máy tính còn đang mở, "Sau khi chơi cái này xong nhất định phải tắt đi, bằng không sẽ có phóng xạ đối thân thể không tốt, bình thường cũng không có thể chơi thời gian lâu quá, tôi không dám để cây xương rồng bên cạnh mọi người, trong lòng mọi người hẳn là đều biết.....". Viện trưởng nói luôn mồm.

Mười phút sau, viện trưởng tắt đèn, ra khỏi phòng, một phòng im lặng.

.....

Lê Chanh rời Dược các đều không phải là tự nguyện, nếu không phải sư phụ đại thần nhanh như gió logout chỉ sợ không nói tầng hai mươi chín, chính là lại hướng lên trên tới hơn ba mươi tầng cũng không thành vấn đề, không biết có phải bởi vì người nghiên cứu đông đảo hay không, mỗi lần sau khi Lê Chanh gửi trận đồ qua, đối phương đều có thể ở trong vòng một phút đồng hồ phá giải, đừng nói là đại thần Sát Phá Lang kém hơn, chính là thiên tài Ly Khám của Đại Châu giới chỉ sợ cũng không có loại tốc độ này.

Cậu cảm thấy chính mình có thể là gặp được quý nhân rồi.

Cậu không để ở trong lòng đối khiêu chiến của Ly Khám, ngày mai có rảnh liền tới, không rảnh liền thôi, thắng thì thế nào thua thì thế nào? Thi đấu không có tiền thưởng chính là đang lãng phí sinh mệnh.

Lê Chanh không muốn lãng phí sinh mệnh, cho nên cậu rất nhanh quên sạch chuyện này, đi ở trên đường cái, rất dễ dàng tìm được một trung tâm thương mại, mua máy tính ở quầy chuyên doanh *(tiệm chỉ chuyên bán một loại hàng hóa)*, mua một cái máy tính xách tay khá tốt.

Hôm nay cậu tổng cộng đi nhà vệ sinh mười ba lần, cậu trai trông tiệm nhìn cậu tới mắt đều thẳng, đoán chừng tiệm nét là không thể lại đi rồi, khi cầu cao thủ phá trận trực tiếp ở nhà lên mạng còn thuận tiện chút.

"Alo".

"Ông chủ, kho hàng đã tìm được rồi, ở ngoại thành phía tây thành phố, kho hàng độc lập nhỏ một ngàn bốn một ngàn năm vạn, kho hàng tổ hợp lớn hai ngàn vạn, phương tiện cơ bản đều có, hệ thống riêng biệt cũng trang bị toàn bộ ở bên trong. Tuy rằng phái tây ngoại thành cách trung tâm thành phố khá xa, nhưng mà bên này là khu công nghiệp công nghệ cao, gần đây cường độ khai phá của chính phủ đối nó tăng lớn, nếu muốn dùng kho hàng bảo tồn vật phẩm vẫn là khá an toàn". Là thanh âm của Đỗ Hành, trong microphone truyền tới tiếng ô tô từ xa tới gần, nghe như đối phương như là đi lại bên cạnh một cái mặt đường rộng lớn.

Lê Chanh sửng sốt, mới vừa nghe được xưng hô ông chủ này còn có hơi không thích ứng lắm, không phản ứng kịp đối phương kêu chính là chính mình, lúc này trực tiếp nháo tới đỏ mặt, "Chú Đỗ, xưng hô ông chủ này liền bỏ qua đi, chú trực tiếp gọi tên cháu hoặc là tiểu Chanh là được".

"Không được, cá nhân xưng hô như thế nào không sao cả, nếu là lúc bàn công việc liền phải có thái độ công tác, này không chỉ là vấn đề xưng hô".

Lê Chanh nghĩ nghĩ, cảm thấy quả thật có đạo lý, vì thế cậu nghiêm mặt nói: "Vậy hiện tại quản lí Đỗ ở chỗ nào tại phía tây ngoại thành, tôi lập tức đi qua xem xem, tranh thủ hôm nay liền mua lại kho hàng".

60. Chương 60: Đoạn Mở Đầu Của Phong Cách Có Một Không Hai

Lê Chanh nghĩ tới rất đơn giản, phía tây ngoại ô và ngõ nhỏ ẩm ướt cách nhau cả một trung tâm thành phố, cho dù không chờ giao thông công cộng, đi tới đó cũng là hơn một tiếng rồi, thân là cao tân khu, đường xá và xây dựng của phía tây ngoại ô đều còn tại giai đoạn phát triển, nhưng dù vậy, phí tổn mua kho hàng đối Lê Chanh mà nói cũng là cực kỳ đắt tiền, nếu không có trước đó bán da cáo, chỉ sợ bây giờ cậu cũng sẽ không có năng lực mua kho hàng này.

Nhưng mà cho dù kho hàng rẻ nhất cũng phải bốn trăm vạn, ngoài ra lại có một loạt thủ tục cần làm, cần tới cũng không phải một số tiền nhỏ, hiển nhiên ý tưởng ban đầu của Lê Chanh rất ngây thơ.

"Thuê đi". Đỗ Hành nhìn ra do dự của ông chủ nhỏ nhà mình, khẳng định đưa ra ý kiến, "Bình thường không có đủ kinh tế chống đỡ, rất nhiều công ty đều sẽ lựa chọn thuê kho hàng, so sánh với mua đứt kho hàng, thuê ngoại trừ không thể tự tiến hành cải tạo bên trong, nhưng thực tế tác dụng cùng mua cũng không kém lắm, một năm chỉ cần dùng mười vạn". Gã hai tay đen xen, làm ra một cái chữ thập.

Diện tích kho hàng rất lớn, đây đã là giá cực kỳ rẻ rồi.

Hơn nữa mười vạn đối Lê Chanh mà nói, hoàn toàn trong phạm vi có thể chi ra.

Đỗ Hành không có hỏi Lê Chanh tại sao không đi tìm Từ tiên sinh vay tiền, nếu da cáo đều có thể là đối phương cung cấp, như vậy vay tiền mua kho hàng thật sự không có gì, nhưng mà không rõ đối quan hệ cụ thể của hai người, Đỗ Hành biết, có một số việc không phải gã có thể mở lời —— nếu tin tưởng ông chủ có thể dẫn dắt chính mình bắt đầu lại, sau này liền không cần phải hoài nghi, gã chỉ cần làm chuyện thuộc bổn phận chính mình liền được.

Lê Chanh hít một hơi, có hơi thất vọng: "Cũng chỉ có thể như vậy".

Từ trước khi thi đại học bận rộn tới bây giờ cư nhiên ngay cả một cái kho hàng đều mua không nổi, khiến cậu cảm thấy chính mình có hơi bận việc không đáng, nhưng mà trong tiệm ký hợp đồng cùng cục bảo vệ sức khoẻ, còn có kho rượu và dược liệu trong túi trữ vật của chính mình lại tất cả đều là thật, theo phương diện tinh thần mang tới hy vọng thật lớn cho cậu.

Nghĩ tới khi tất cả bước lên quỹ đạo thì sẽ tốt rất nhiều.

Lê Chanh hoàn toàn quên mất khiêu chiến của Ly Khám trong Tần Lĩnh bí cảnh Đại Châu giới, ba ngày liên tiếp cậu đều đang bận rộn dời dược liệu trong kho rượu, lần này cậu đều không phải là lung tung chất đống, mà là sau khi lặng lẽ chuyển toàn bộ dược liệu tới, mới dẫn Đỗ Hành cùng nhau phân loại tách dược liệu ra, cũng dựa theo cách bảo tồn trong tiệm của anh rể niêm phong.

Sau ngày thứ tư, cửa lớn kho hàng chậm rãi đóng lại, ở bên cạnh trải qua một phen rung động, sau khi sờ qua hơn một ngàn loại dược liệu vô giá, sắc mặt của Đỗ Hành đã khôi phục bình thường rồi.

"Hiện tại tôi rốt cục hiểu rồi". Đỗ Hành cười lắc đầu, thở dài một tiếng, "Tôi chọn đúng rồi".

Nếu ở trước đây thấy qua đám dược liệu này, Đỗ Hành còn có 30% không xác định đối có

thể thành công hay không, nhưng sau khi thấy qua, gã đã hoàn toàn bị thuyết phục. Nguyên nhân của loại thuyết phục này đều không phải là bị khí tràng của Lê Chanh kinh sợ mà là bị tài đại khí thô *(lắm tiền nhiều của)* của đối phương dọa mộng, trời biết khi nhìn thấy mỗi cây mỗi đống dược liệu đều giá trị trên trăm vạn trong kho hàng bị người tùy chỗ loạn chất đống thành núi, cái loại này tâm tình giãy dụa của gã —— thật muốn đánh ông chủ nhà mình một chút, có phung phí của trời như vậy sao???

A???!

Nhưng mà sau đó gã cũng nghĩ thoáng rồi, nếu gã có thiên tài địa bảo *(của quý hiếm trên trờ dưới đất)* chất đống như vậy, gã cũng ném chơi một cái, đây chính là nguyên nhân chưa trải sự đời, tuy rằng Lê Chanh không phải kẻ có tiền, nhưng loại đồ kẻ có tiền xài vạn vàng đều khó cầu, cậu ta thật đúng là không nhất định để mắt tới.

Đỗ Hành cảm thấy Lê Chanh rất thần kỳ, lại cảm giác đương nhiên, nhưng mà khi hai người lập kế hoạch đối nhiệm vụ tiếp theo, thấy thiếu niên nghe điện thoại chuẩn bị tham gia diễn phim của đạo diễn Pattrick, Đỗ Hành rốt cục nói không nên lời rồi.

—— cậu còn muốn đóng phim????

—— ông chủ, cậu xác định định vị của chính mình là thương nhân mà không phải ngôi sao điện ảnh????

Đi gấp gáp như vậy mà không một lời giải thích loại chuyện đột phát này sao, tổng giám đốc quả thật là phụ trách vận tác *(vận hành và thao tác)*của cả công ty, nhưng trọng điểm là trước mắt công ty chúng ta còn chưa thành lập. Tất cả công nhân ngoại trừ ông chủ nhỏ ngài cũng chỉ còn lại một mình gã được không?

Hai ngày nay vẫn mưa liên tục, Đỗ Hãnh chọt chọt cây viết lên bảng quy hoạch mới vừa làm xong, ánh mắt lướt qua chế phẩm da lông định giá hơn vạn tệ, không thể tưởng tượng, đối phương chính là một..... Thiếu niên còn chưa tròn 18 tuổi.

Khuôn mặt Đỗ Hãnh bình thản trong lòng phun tào*, Lê Chanh gấp rút chạy tới công ty điện ảnh và truyền hình Kim Điển, điện thoại bên kia gọi tới rất nôn nóng cũng chỉ nói hy vọng mau chóng tới, Lê Chanh đã mơ hồ có dự cảm, đại khái là chính mình trúng tuyển rồi. Nhưng trong lòng cậu do dự chính là đạo diễn Patrick bỏ qua người đàn ông có thư đề cử, chọn chính mình, nhưng chính mình cũng không có học qua kĩ năng diễn xuất gì, một lần duy nhất, cũng chỉ là từng trải qua, mà diễn theo bản năng thôi.

***phun tào: là hay nói mấy lời lải nhải, như rủa, cũng có khi chua ngoa, kiểu độc mồm**

Ôm ý niệm ăn ngay nói thật, sau khi Lê Chanh bị nhân viên của Kim Điển dẫn tới tầng cao nhất, xuất hiện ở trước mặt Patrick và Tống Tu Nhiên, hai người kia thoạt nhìn là nói chuyện hồi lâu rồi, hai ly cà phê đặt ở trước mặt vơi hơn phân nữa cũng lạnh hoàn toàn rồi.

Nghe được thanh âm, Tống Tu Nhiên và đạo diễn nước ngoài đối diện cùng quay đầu nhìn lại, thiếu niên vẫn đang là một bộ đồ thể thao mào xám, dưới tay áo rộng rãi và quần dài các khớp xương như ẩn như hiện, đường cong cơ thể không mềm mại như phụ nữ vậy, nhưng mà Patrick biết cánh tay kia tới tột cùng có sức lực lớn bao nhiêu, Tống Tu Nhiên cũng nghe nói một chút, trong lúc nhất thời hai người ngẩn người nhìn chằm chằm thân hình của Lê Chanh, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần lại.

"Anh quyết định rồi". Tống Tu Nhiên cầm lấy cà phê nóng thư ký đưa qua đưa cho Patrick, ngẩng đầu ra hiệu đối Lê Chanh đi vào, "Không cần câu nệ, ngồi ở bên cạnh tôi đi".

"Ông chủ". Lê Chanh lễ phép kêu một tiếng, ngồi ở bên cạnh anh ta, gật gật đầu đối Patrick: "Đạo diễn".

"Vừa rồi tôi nghe ông chủ Tống nói, cậu ấy nói năm nay cậu vừa mới tốt nghiệp cao trung, không có học qua diễn xuất đàng hoàng". Ánh mắt màu xanh thẫm của Patrick nhìn qua, lúc gã nghiêm túc ánh mắt luôn rất mê người, màu con ngươi dưới hốc mắt xanh nhạt biến thâm, giống như bầu trời biến thành thăm thẳm, đương nhiên nếu không có một bộ râu xồm xoàm trên mặt rõ ràng chưa kịp cạo sạch kia, gã hẳn là người cực kỳ đẹp trai.

Hai tay Lê Chanh đan xen, "Đúng, không có học qua, thực tế cho tới bây giờ tôi còn chưa có thể khống chế cái này lắm, lần trước là lần đầu tiên đối mặt ống kính". Có thể không khẩn trương chính là bởi vì tưởng tượng thân lâm kì cảnh *(bản thân rơi vào cảnh nguy hiểm)*, rất nhập thần.

Patrick nhún nhún vai, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, "Nhưng mà tôi hoàn toàn nhìn không ra, ngoại trừ vị trí bước đi của cậu —— này có thể tùy thời điều chỉnh cũng không tính cái gì, rất hiển nhiên, cậu diễn Eddie rất tốt, Giang Thiệu Tuấn cũng không tệ, nhưng cậu ta diễn chính là một vai phụ, cậu diễn chính là một vai chính. Nếu tôi dự định cho cậu tham gia diễn bộ phim này, cậu thấy thế nào?".

"Tôi sẽ cảm thấy rất vinh hạnh, cố gắng hết sức mình".

Giang Thiệu Tuấn là ai, Lê Chanh chẳng qua vừa nghĩ liền biết, chỉ sợ chính là người đàn ông có thư đề cử kia, nhưng mà rất dễ dàng, Lê Chanh không chỉ nghĩ thông suốt điểm này, nhưng cũng hoàn toàn hiểu ý trong lời nói của đạo diễn —— trong kịch bản Eddie là vai phụ cả bộ phim, vai này nhưng là vai chính của một mình Lê Chanh, Giang Thiệu Tuấn cực kỳ thiếu óc sáng tạo, cho dù kĩ năng diễn xuất không tệ có thể biểu đạt cái cần của nhân vật này, nhưng gã không có làm tới một điểm quan trọng nhất.

Diễn Eddie sống.

Cho nên Patrick nhìn tới trên người Lê Chanh chính là Eddie sống, ở trên người Giang Thiệu Tuấn nhìn tới chính là diễn Eddie, thân là một đạo diễn cực kỳ xoi mói đối bộ phim của chính mình, gã tuyệt đối sẽ không cho phép chính mình bỏ qua một diễn viên càng tốt.

—— chẳng sợ người này có lẽ hơi nhỏ tuổi so với nhân vật, có lẽ chưa từng có học qua kĩ năng diễn xuất, càng không có từng đóng phim.

Patrick cảm thấy chính mình có thể có hơi điên cuồng, sau đó đưa tay đè ngực suy nghĩ sâu một chút, sự kiện lần này tới tột cùng bất quá chính là bắt đầu dùng một người mới, gã quả thật rất lâu chưa dùng người mới rồi, từ sau lúc quay phim của chính mình đi hướng quốc tế đếm không hết diễn viên nổi tiếng đều tùy gã phân công, nếu không phải lần này là hợp tác cùng công ty Kim Điển rót vốn đầu tư một trăm triệu, chuẩn bị đưa vào chút nguyên tố Trung Quốc……Người hoặc là cái gì khác, nếu không gã e rằng sẽ không đặc biệt tới Kim Điển tuyển diễn viên.

"Một màn thử vai cực kỳ hoàn mỹ, có lẽ là bởi vì vượt xa người thường phát huy…….. Nhưng việc này cũng khiến tôi nhìn thấy thiên phú của cậu, hy vọng cậu có thể tại trong đóng phim rèn luyện tốt kĩ năng diễn xuất, mang tới cho quần chúng một Eddie càng thêm hoàn mỹ". Đạo diễn Patrick vẫn giữ nguyên tư thế ngồi ngay ngắn đứng lên, bắt tay cùng Lê Chanh, "Hợp tác vui vẻ".

Cho dù như vậy……. Cũng có thể sao.

TốngTu Nhiên phát hiện Patrick cũng là một người rất dễ dàng tin tưởng trực giác và cảm quan.

Gã híp mắt bưng tách cà phê, thấy trong đôi mắt đen kịt của thiếu niên đồ thể thao hơi lóe lóe, đứng lên thân thiết nắm ngược tay đối phương, "Hợp tác vui vẻ".

Tống Tu Nhiên cong khóe miệng một cái, thế nhưng cảm giác tâm tình tốt hiếm có.

Lựa chọn thằng nhóc Lê Chanh này, tốt hơn rất nhiều so với lựa chọn tên Giang Thiệu Tuấn kia, không thể không nói Patrick quả thật rất tinh mắt, người này có đôi khi trực giác vẫn là rất chuẩn.

Gã thân là chủ tịch của Kim Điển, hiểu biết đối nghệ sĩ dưới tay không cần người đại diện bọn họ nhiều bao nhiêu, Giang Thiệu Tuấn thân là cậu hai của dược nghiệp Giang thị đi giới giải trí tự nhiên càng gây chú ý, bên ngoài không biết chính là, nam sinh bên người vị cậu ấm này, trong một năm thay đổi tuyệt không chỉ hàng đơn vị, trong đó còn đi gay bar tìm tình một đêm, người như vậy nếu tham gia diễn phim của Patrick, còn không biết sẽ gặp phải chuyện gì.

Đứng ở cùng một góc độ mà nói, Lê Chanh vẫn là khá ngoan ngoãn, bạn có thể khiến một học sinh cao trung trước mười tám tuổi đều ngồi ở phòng học học tập chăm chỉ giỏi mọi mặt của Trung Quốc làm chút gì? Cậu ta ngay cả đường đi tới quán bar cũng không biết!

Bàn nội dung ổn thỏa xong, Tống Tu Nhiên tiễn Patrick đi, quay đầu lại vẫy vẫy tay với Lê Chanh, bảo cậu đi tới cửa đứng, trong thang máy tầng cao nhất một người phụ nữ xinh đẹp

tóc ngắn từ từ đi vào, người này trên mặt trang điểm nhẹ, một thân váy đầm màu trắng thuần, khí chất không tồi, gần như có thể so sánh cùng ngôi sao điện ảnh.

Khi Lê Chanh đang âm thầm suy tư đối phương là ngôi sao điện ảnh nào, đã thấy Tống Tu Nhiên vỗ vỗ phía sau lưng của cậu, giới thiệu nói: "Làm quen người đại diện công ty bố trí cho cậu này, Tống Giai, người đại diện vàng của Kim Điển, trước sau dẫn dắt hai thiên hậu* Hứa Mẫn Tuệ và Triệu Phỉ, cậu đều biết hai người này chứ".

***thiên hậu: bạn nào hay đọc báo về mấy sao nữ bên TQ thì thấy họ hay gọi mấy sao nữ nổi tiếng hàng đầu là thiên hậu, còn sao nam là thiên vương**

Lê Chanh gật gật đầu, cậu nghe nữ sinh trong lớp bàn luận qua rồi, hai người đều là ca sĩ thiên hậu, thanh âm cũng rất đặc biệt, "Cực kỳ nổi tiếng".

Tống Giai thoạt nhìn rất thân thiết với ông chủ, tùy ý tán gẫu hai câu liền dẫn Lê Chanh vào thang máy, cô có một cuốn sổ tay nhỏ, nói chuyện rất nhanh, "Lịch trình tiếp theo chính là đi theo đạo diễn Patrick đi nước Mỹ, người nhà em biết chưa? Nếu khó mở lời thì chị có thể liên hệ giúp em..... Xét thấy em vẫn là người mới mới vừa ký hợp đồng, có thể đạt được một cái cơ hội tốt như vầy phải nắm thật chắc, sau khi trở về chúng ta lại tiến hành mấy huấn luyện, tranh thủ tại trước khi chiếu phim để em biết cách đối phó câu hỏi của đám phóng viên trước, này rất quan trọng, một diễn viên có thể không có kỹ năng diễn xuất nhưng không thể thiếu trạng thái hoàn mỹ dưới đèn flash chớp lóe".

Cô đứng yên ở trong thang máy, lần đầu nghiêm túc đặt ánh mắt tới trên người của Lê Chanh, nói: "Em có biết ánh mắt đầu tiên nhìn thấy em thì chị nghĩ tới cái gì không?". Thấy ánh mắt khó hiểu của Lê Chanh, khóe môi Tống Giai vẫn thẳng tắp rốt cục cong lên, cũng không nói ra ra bản thân nghĩ tới cái gì, ngược lại là khẳng định nói: "Chị nghĩ phối hợp khí chất bẩm sinh độc hữu này của em, sau này có thể đi con đường quân tử khiêm tốn nhã nhặn".

***độc hữu: duy nhất, có một, (chỉ một mình em Chanh mới có khí chất này)**

Lê Chanh cảm thấy chính mình hẳn là mặt đỏ một chút, nhưng cậu phát hiện chính mình có thể da quá dày, ngẫm lại quên đi, nhận lời khen một chút hẳn là sẽ không rớt miếng thịt nào —— thực tế phần lớn tính cách của người tu luyện sau này đều có khí chất khá ôn hòa, chỉ bởi vì cậu vẫn là một người hiện đại, này liền thành độc hữu rồi.....

Sau khi trao đổi qua công việc hợp tác cùng công ty điện ảnh và truyền hình Kim Điển, Patrick liền phải vội vàng về nước, dù sao phía Trung Quốc chính là đầu tư cùng mấy cái vai phụ, vai chính rốt cuộc vẫn là bên nước Mỹ, trọng tâm công việc tự nhiên ở nước Mỹ, cũng bởi vậy Lê Chanh chỉ có ba ngày thời gian chuẩn bị. Khi chạng vạng lúc Tống Giai khẩn cấp chặn điện thoại của mẹ Lê gọi tới, Lê Chanh còn đang lo lắng giải thích chuyện này như thế nào cùng trong nhà, cậu phiền muộn không phải vấn đề đóng phim, mà là vấn đề theo tới sau khi đóng phim, ví dụ tương lai lựa chọn học viện kí kịch đại học C, ví dụ như con đường ngôi sao điện ảnh sau này.....

Tốt rồi, hiện tại không cần lo lắng.

Mẹ Lê vẻ mặt vui sướng kinh ngạc với sự nghiệp nghệ thuật của con trai, cùng lúc kiên định đánh bay suy nghĩ nguyện vọng của Lê Chanh muốn vào đại học C, đóng phim, bà mẹ nào không muốn thấy con mình xuất hiện nhiều trong TV chứ, điều này sao không được chứ? Nhưng mà con diễn của con, đại học như cũ tới trường hạng nhất nhất! Con ta gian khổ học tập học mười tám năm rốt cục thi được 745 điểm, thủ khoa của cả tỉnh Nam Giang còn đang nóng sốt đó, dựa vào cái gì vừa dậm chân quay người lại liền rơi vào ôm ấp của trường nghệ thuật chứ? Ta lỗ chắc rồi, đại học C bản thân nó vốn kém so với học tri thức của đại học chính quy!

Mẹ Lê không có nhiều kỳ vọng, liền trong mong con trai cuối cùng có thể chọn trường thật tốt.

Nghe nói giới giải trí lộn xộn, xấu có thể nói thành tốt, tốt có thể nói thành xấu, đắc tội ai liền bị phong sát*, còn tiềm quy tắc* gì đó..... Đó là thứ gì mẹ Lê không biết rõ lắm, đều là xem báo giấy đọc ra tới, a, nói không chừng ngày đó lăn lộn không nổi nữa, sau này cầm loại bằng đại học chính quy này còn có thể làm người bình thường, tìm một công việc không tồi là được!

***phong sát: đóng băng tất cả mọi hoạt động, cản trở hoạt động toàn tập đối một nghệ sĩ**

***tiềm quy tắc là quy tắc ngầm trong giới giải trí, ví dụ A muốn có vai diễn này thì phải làm theo lời đạo diên này, giám đốc kia.....**

Mẹ Lê xem như là nhận đủ đau khổ của việc không bằng cấp rồi, tốt xấu nuôi lớn hai đứa con, con gái tốt nghiệp đại học thành tộc đi làm nghiêm chỉnh, liền còn thằng con này, nhưng không chịu thua kém, vốn thành tích tuột dốc sờ sờ liền leo tới đứng đầu, thông minh khủng khiếp.

Mẹ Lê sợ con không cẩn thận một cái đi lầm đường, ý nghĩ của người lớn đều là trải qua nghĩ sâu tính kỹ rồi, dù sao mẹ Lê cũng là người phụ nữ hơn 40 tuổi, cảm thấy ý tưởng của con trai vẫn là có chút khờ dại.

"Chanh tử, mẹ gọi điện thoại cho học viện hí kịch đại học C gì đó, phim có thể diễn, con thích liền làm, mẹ không ngăn cản, cũng không ủng hộ, học viện hí kịch bỏ qua, vào cái đại học chính quy học tốt, thi ra cái bằng".

Trong lòng Lê Chanh biết bàn tay vàng không bại lộ, mẹ Lê rốt cuộc không biết bí mật của cậu, khuyên bảo như vầy không gì đáng trách, nhưng cậu càng hiểu rõ chính mình kỳ thật không cần vào đại học chính quy liền có thể kiếm tiền, thực tế hiện tại nhiệm vụ hàng đầu là rèn luyện kỹ năng diễn xuất. Đại học C quả thật là bãi đáp tốt, đáng tiếc không thể thuyết phục người nhà, không có lý do thích hợp. Vào đại học A đại học B cũng không hẳn không thể, nhưng nếu không đi đại học C, cũng là có chút có lỗi với hỗ trợ của Từ tiên sinh. Không biết chút nào về bối rối của con trai, mẹ Lê lại nói cùng con gái con rể, chiếm được ủng hộ

nghiêng về một phía, ba người thì thì thầm thầm tra được điện thoại liên lạc của đại học C từ trên mạng, gọi điện thoại trực tiếp tới đường dây nóng của cấp cao nhất.

Theo Lê Chanh nói đại học C người ta là bởi vì cậu được chọn tham gia đóng phim cũng ký hợp đồng cùng công ty điện ảnh và truyền hình Kim Điển mới đặc cách trúng tuyển khóa sinh viên năm nay, mẹ Lê liền gọn gàng dứt khoát nói thẳng, làm tới cuối cùng hiệu trưởng của địa học C đều ra mặt rồi.

"Tuy rằng trò Lê đã nộp hồ sơ rồi, nhưng mà thật sự muốn bỏ đi cơ hội nhập học này vẫn là có thể bỏ, nhưng mà nghe nói trò Lê đã được chọn tham gia diễn bộ phim mới của đạo diễn Patrick, sinh viên có thiên phú như vậy bỏ qua cơ hội đào tạo sâu thật sự là có hơi đáng tiếc". Sau khi Từ Hoằng Nghĩa liên lạc qua cùng hiệu trưởng đại học C, vị hiệu trưởng tuổi gần 50 này vốn là không quan tâm lắm đối việc này, nhưng mà sau đó tuôn ra Lê Chanh này chính là thủ khoa đại học tỉnh Nam Giang, mới khiến ông bắt đầu xem trọng, một thủ khoa gia nhập mang tới viễn cảnh không phải một là một thiên tài gia nhập, mà là chú ý của đại chúng.

Đầu tiên các tòa soạn báo lớn nhất định đều xuất hiện tiêu đề: thủ khoa đại học tỉnh Nam Giang điểm cao nhất nước, thiên tài bỏ văn theo nghệ *(bỏ học văn hóa theo học nghệ thuật)*? Đại học C tuyển nhận thủ khoa dại học tỉnh Nam Giang trở thành tiêu điểm dư luận trên mạng, trường học nổi tiếng trăm năm ai dẫn đầu?

Sau đó trên mạng khẳng định cũng dấy lên sóng gió: những thủ khoa đại học kỳ lạ trong 818 năm.....

Không chỉ có thể làm lớn mạnh thanh thế của trường học, đại học C thậm chí còn có thể nhân cơ hội này đẩy một số sinh viên đạt tới yêu cầu xuất đạo *(ra nghề)* trong trường học tới dưới tầm nhìn đại chúng, tất cả đều là chuyện tốt một công đôi việc.

Đương nhiên cho dù như vậy, Lê Chanh không vào đại học C, hiệu trưởng cũng sẽ không đi níu kéo gì đó, nội tình và ngạo khí của trường học trăm năm vẫn phải có, tồn tại của một sinh viên cùng không thể ảnh hưởng cái gì..... Nhưng mà hiện tại khác biệt rồi. Từ sau khi đạo diễn Patrick chọn Lê Chanh làm vai phụ của bộ phim ông ta quay, mấy lãnh đạo của đại học C liền một mực chú ý chuyện này, phải biết rằng hấp dẫn của phòng vé mỗi một bước đi hướng quốc tế của nước Mĩ đều là mức độ cao khó có thể dự tính, liền Đường Uyển Uyển xuất đạo hai ba mươi năm, đám người Phương Bỉnh Như cũng chẳng qua là vai phụ phim điện ảnh, nhưng cố tình lòi ra một người mới vừa mới sau khi thi đại học, đồng dạng sắp tham gia diễn vai phụ phim điện ảnh, đại học C còn có thể bình tĩnh?

Loại người này đều là sinh viên danh dự phải nắm thật chặt trong tay, thả tới đại học A đại học B liền căn bản là người tài giỏi không được trọng dụng!

Hiệu trưởng thở dài, "Chúng tôi đều là rất chờ mong trò Lê Chanh có thể nhập học, thậm chí thật muốn học tri thức của trường khác, nếu khả năng đủ lớn có thể học hai trường cùng lúc mà! Lúc học tri thức thì đi học tri thức! Học diễn xuất thì tới đại học C! Tóm lại đại học tốt nhất cả nước đều là cùng một thành phố, bên cạnh đại học C chính là đại học A, trò Lê nhập

học đại học A, đồng dạng ở đại học C tùy thời tới học cũng đều là có thể".

Mẹ Lê há miệng, ống nghe treo một nửa bên tai thiếu chút nữa rớt xuống.

"Hiệu trưởng..... Như vậy cũng có thể?'. Mẹ Lê khiếp sợ hỏi, bà nhưng chưa từng nghe qua con ai có thể đồng thời học hai trường đại học, cho dù học sinh muốn cũng phải hai trường đồng ý nha!

"Có thể chứ, thế này, tôi là bạn lâu năm với hiệu trưởng đại học C, tới khi đó tôi tự nói tình huống của trò Lê với ông ta, trường chúng tôi đều là nâng đỡ, chịu trách nhiệm vì thái độ của sinh viên, trò Lê có tài hoa có năng lực, liền hoàn toàn có thể gánh vác hai phần học tập, việc này cùng sinh viên học song học vị tiến tu trong nhà trường bồi cũng là như nhau". Hiệu trưởng đại học C cười dài mê hoặc nói.

***Song học vị: hai bằng cùng lúc**

***tiến tu: học thạc sĩ trở lên và nghiên cứu chuyên sâu.**

Hiện tại ông tỏ thái độ chính là —— thủ khoa à, mịa nó cậu muốn nói gì chính là cái đó, dù sao bên nhà trường là vào hồ sơ rồi, nghĩ mọi cách chết cũng không nhả người ra.

61. Chương 61: Công Nghệ Máy Xúc Nhà Ai Tốt Hơn

Mẹ Lê vẻ mặt hoảng hốt bỏ ống nghe xuống, không ngờ một cú điện thoại của hiệu trưởng đại học C làm cho lo lắng lớn nhất trong lòng bà giải trừ rồi, mới vừa tiến hành giằng co cùng con trai lập tức thành bọt nước vô vị, khiến bà có chút dở khóc dở cười. Ở đại học A học tri thức, thời gian rãnh đi đại học C học đoán chừng là nhượng bộ lớn nhất của hiệu trưởng đại học C làm ra, mẹ Lê hoàn toàn không có lý do phản đối, hơn nữa loại tình huống này cũng là kết quả tốt nhất bà chưa từng dự đoán được.

Tại sau mấy ngày công bố thành tích thi đại học, ghi danh đại học của Lê Chanh đã bị người nhà, Từ tiên sinh cùng với hiệu trưởng đại học C liên hợp ấn định rồi, cậu rốt cục không cần đau đầu mấy vấn đề này nữa.

Một thân nhàn rỗi áp lực trong lòng thiếu niên suy giảm, cùng ngày chuyển hoán giá trị tín ngưỡng hấp thu đã nhiều ngày trong đan điền thành linh khí tu luyện, thành công đột phá cảnh giới luyện khí tầng thứ bảy, tu vi dừng tại tầng bảy sơ kì, cách Ly Khám cũng không xa, lúc này cậu rốt cục nhớ tới ngày kia là ngày đăng ký đi nước Mỹ.....

Cậu quay đầu mắt nhìn hộ chiếu và hợp đồng trên tủ đầu giường, nghĩ thầm nhân dịp một ngày cuối cùng vẫn là nhét đầy kho hàng thuê ở phía tây ngoại ô mới được.

Tuy rằng đã đi đi về về dùng túi trữ vật dời dược liệu trong kho rượu đều tới kho hàng phái

tây ngoại ô chứa hết rồi, nhưng kho hàng một năm mười vạn tiền thuê dù sao không phải tồn tại bình thường gì —— diện tích kho hàng lớn khoảng sân bóng rổ của cao trung bình thường, hộp đựng dược liệu nhưng chồng chất tận nóc kho.

Cho dù nếu gia tăng hộp đựng dược liệu chiếm diện tích, muốn chân chính lấp đầy hơn một nữa, không có trước sau vận chuyển trên trăm lần là không có khả năng.

Ngày thứ hai Lê chanh đi vào kho hàng phái tây ngoại ô, nghiêng người môt cái liền xuyên tới Đại Châu giới.

Lần này địa điểm rơi xuống đất là trên một cây táo trong ruộng dược, giữa chạc cây trống rỗng bất quá một lát liền rơi xuống một bóng người màu đen, số lần xuyên qua nhiều rồi, Lê Chanh cũng sẽ không lại có hiện tượng váng đầu não trướng như lần đầu tiên, ngược lại là càng thêm thích ứng đối xuyên việt rồi.

Cậu mỉm cười, mủi chân điểm nhẹ chạc cây vọt người đáp xuống đất.

Nơi này vẫn là một mảnh ruộng dược, nằm ở phía tây tầng thứ nhất của bí cảnh, nhưng bởi vì lúc trước bị cậu lựa lựa chọn chọn đào không ít dược liệu phẩm chất tốt, còn lại dược liệu khác tình hình sinh trưởng không bằng địa phương khác, Lê Chanh mắt nhìn xa xa, suy nghĩ một chút, lại trèo lên cây xuyên trở về.

Lúc trước lo lắng vận chuyển hơn một trăm lần là đúng, kho hàng cũng đủ lớn, chứa được toàn bộ, điểm ấy không cần lo lắng, nhưng sức lực của cậu chung quy có hạn, có lẽ trên đường hơn một trăm lần vận chuyển này liền hao hết tất cả linh khí rồi.

Linh khí, ở tầng thứ nhất bí cảnh là cực kỳ thiếu hụt, gần như chỉ có mỏng manh trong không khí một chút, thể chất tư chất tốt một chút có lẽ có thể hấp thu được thêm chút, tư chất kém đoán chừng cũng chỉ có thể tội nghiệp cảm ứng một chút, muốn hấp thu chỉ sợ cho dù tu luyện liên tiếp mấy ngày mấy đêm, cũng không khôi phục thực lực hoàn toàn.

Lê Chanh hoàn toàn có thể suy ra bộ dáng đau khổ sau khi chính mình hao hết linh khí.

Trước kia từng trải ở Ngọc Hoàng tông nói cho cậu biết, tư chất của cậu tuyệt đối không được xưng là tốt, có thể nhanh chóng đột phá luyện khí tầng thứ bảy, cũng chẳng qua là bởi vì thu thập tới giá trị tín ngưỡng thôi.

Cho nên sức người quá chậm, muốn tiến hành cái công trình thật lớn gì đó, cũng cực kỳ khó khăn.

Lê Chanh lặng im suy nghĩ rời khỏi kho hàng, bắt xe tới trên đường cái xe một cái quảng cáo nhỏ trên cột điện, tìm được địa chỉ trường Lan Tường trong thành phố Vĩnh An, sau khi thông qua gặng hỏi của bảo vệ gặp được chủ nhiệm ban thu mua của trường Lan Tường,

hướng ông ta hỏi thăm trường học mua máy đào đất ở đâu.

Chủ nhiệm ban thu mua cười tủm tỉm đậy nắp cây viết lại, giọng điệu không nhanh không chậm nói: "Tiểu đồng chí, toàn bộ máy móc của chúng ta đều là nhập khẩu, cậu có thể đi hỏi một chút, không có một công ty thiết bị nào có thể đánh đồng cùng trường Lan Tường chúng tôi, đầu tư thiết bị của chúng ta đã đạt tới tiêu chuẩn đại học hạng nhất trước tiên".

"Chủ nhiệm Phương, không biết máy đào đất của trường các thầy có thể cọc tiền thế chấp cho bên ngoài thuê không?". Theo Lê Chanh biết, thành phố Vĩnh An ngoại trừ trường Lan Tường là học đào tạo về máy kéo máy đào đất, còn lại cũng không có thị trường chuyên môn bán loại máy móc này.

"Này.....Tôi phải xin chỉ thị cấp trên một chút, sau khi nhận được câu trả lời mới có thể trả lời cậu, tiểu đồng chí chờ một chút trước". Chủ nhiệm ban thu mua khách sáo ấn Lê Chanh vào sô pha trong văn phòng, gọi thông điện thoại nội bộ. Đoán chừng đối diện điện thoại là hiệu trưởng hoặc là ban giám đốc nhà trường, chủ nhiệm ban thu mua không chỉ có nói nhanh nói mau, khi nói chuyện còn có vẻ có chút cẩn thận từng li từng tí, dùng thơi gian hai ba phút hoàn toàn tự thuật mục đích tới của Lê Chanh, cũng bày tỏ nhìn nhận tỏ ý đồng ý của chính mình đối cho bên ngoài thuê máy móc.

Quả nhiên một đầu điện thoại khác lặng im một chút, đồng ý đề nghị mới nãy của Lê Chanh.

Máy đào đất nói là nhập khẩu, thật ra chẳng qua cũng là công nghệ nước ngoài, Trung Quốc gia công, giá cả thật đúng là không mắc, cho nên cho mượn một cái cũng đều không phải là không thể, nhưng mà dù sao cũng là trường học, giá cho thuê tương đối mà nói phải mắc một chút.

Chủ nhiệm ban thu mua nghiên cứu một chút cùng cấp trên, định ra giá thuê trong khoảng "một ngàn rưỡi tệ", lại cò kè mặc cả một phen cùng Lê Chanh dừng giá ở con số một ngàn tệ, thực tế đây cũng là lần đầu tiên trường học cho bên ngoài thuê máy đào đất, quá trình cơ bản cũng không rõ lắm, chính là căn cứ giá thuê xe hơi bên ngoài định ra.

Đôi bên cảm thấy mỹ mãn ấn dấu tay và ký tên, hộp đồng có hai bản, mỗi bên giữ một bản.

Lái máy đào đất rất khó, nhưng mà cơ bản nhất Lê Chanh nhìn một lần hồi đi học rồi, còn lại chính là vận dụng thuần thục, khởi động máy lái trên đoạn đường chạy tới kho hàng phía tây ngoại ô, may mắn kho hàng vì thuận tiện cho khách hàng vận chuyển làm cửa rất lớn, Lê Chanh mở cửa kho hàng ra, ước đoán chiều cao bề rộng đều cấp xỉ vừa vặn, liền lập tức lái máy đào đất vào.

Buổi chiều trong Tần Lĩnh bí cảnh của Đại Châu giới, Ly Khám như cũ kẹt ở tầng bốn mươi, một bộ tư thế không phá trận không từ bỏ, y vào Dược các không phải vì dược liệu, mà là vì trận pháp, một cái thiên tài trận pháp cả đời để ý nhất đó là trận pháp độ khó cao, khó khăn càng cao, máu trong thân thể liền càng sôi trào, bởi vậy mấy ngày hôm trước tâm tình tức giận bởi vì Lê Chanh không tới tham gia so tài tại chữa trị của thời gian cũng xoa dịu rồi.

Cùng lúc đó, phía dưới một cây táo đột nhiên xuất hiện một cái bóng thật lớn, mà một thiếu niên đồ đen đứng ngay ngắn trên chạc cây, nghiến răng cố sức nâng cao máy cơ giới, cây táo dưới động tác di chuyển bước chân của cậu lung lay sắp đổ, nhưng mà chỉ chốc lát, chạc cây "rắc" một cái dứt khoát đứt đoạn, dưới hiểm cảnh bực này, trên trán thiếu niên không khỏi đổ một giọt mồ hôi lạnh, ra sức đạp một cước hướng trên rể cây, thân mình bay lên không trở người một cái, một tay xuyên qua kéo cái cần xúc trên đỉnh của quái vật lớn, một người một vật mượn lực lượng giảm xóc vẫn là đập mạnh lên mặt đất.

May mà mặt đường trong ruộng dược tất cả đều là gạch sống xây nên, đập xuống không thương tổn lớn đối máy đào đất, chính là cây táo bị coi như cự lực giảm xóc lại bởi vì hành động một đạp cuối cùng của thiếu niên đồ đen, rể cây to khỏe gián đoạn đứt gãy.

Thiếu niên trong Tần Lĩnh bí cảnh đều là tu vi ngoài luyện khí tầng năm, rất rõ ràng có rất nhiều người tai thính mắt tinh nghe được theo phía tây truyền tới một vật nặng rơi xuống đất, thanh âm đó cực kỳ nặng nề, ở trong ruộng dược trống trải rung động ầm ầm, ồn ào rung trời.....

Lê Chanh lau mồ hồi, cẩn thận kiểm tra linh kiện của máy đào đất, lúc này mới thở nhẹ ra một hơi.

Ánh mắt cậu lia xa tới dưới phía đông của ruộng dược, giữa chân mày tràn dầy ý cười nhàn nhạt.

Tần Lĩnh bí cảnh mở ra chẳng qua thời gian nửa tháng, một ngày này, nhóm thiếu niên tầng thứ nhất bí cảnh tại sau khi nghe tới một tiếng ầm ầm thật lớn, bên tai liền truyền tới một trận âm thanh thật lớn "ầm ầm" liên tục, giống như trong bùn đất dưới chân truyền xuống tới, chấn tới da đầu run lên, nếu có ai cúi đầu xem xét chỉ sợ có thể thấy cát đất rời rạc và lá rụng cùng với hòn đá trên mặt đất đều đang phát sinh chấn động tần suất khác nhau.

Theo đầu phía tây ruộng dược tới phía đông ruộng dược quả nhiên trên mặt đường, một vũ khí sắt thép chói lóa toàn bộ tự động từ đoạn mặt đường tương đối bằng phẳng chạy tới đây, nó có bánh xe dài cường tráng khác với xe ngựa, trên không trung là cánh tay máy móc giơ giơ cao, thoạt nhìn tốc độ đi đường cực kỳ thong thả vụng về.....

..... Lại mang theo một cỗ khí thế vĩnh viễn không từ bỏ.

Các đệ tử trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này, đã qua buổi trưa, nhưng ánh sáng của mặt trời vẫn là dồi dào, màn hào quang sáng chói rơi xuống trên cái máy lớn này, phản xạ ánh sáng càng sáng, chỉ có âm thanh ầm ầm ầm ầm càng lúc càng xa.

Người trên cả đoạn đường, trong lúc nhất thời thế nhưng không có ai đi đánh vỡ bầu không khí máy đào đất tạo nên, nhưng mà đúng vào lúc này, máy đào đất đột nhiên dừng lại, trong cửa sổ thủy tinh ló ra cái đầu của một thiếu niên tóc ngắn, "Ài, các huynh đệ đằng trước, nhường đường một chút, đừng vây tới kín như vậy, bằng không ta liền không qua được".

Lê Chanh chỉ thấy chính mình vừa dứt lời, đám người phía trước vây đổ chật như nêm cối nhất tề sửa sang lại, đều vận khí, linh khí bay đi bốn phía, giống như sợ dừng lại một giây liền bị đè nát vậy. Nói thật, phương diện công nghệ Đại Châu giới coi như phát triển, từ lâu tổ tiên liền đã có thể chế tác cái gương rồi, lịch sử chế tác còn muốn lâu đời hơn rất nhiều so với địa cầu, nhưng mà loại tồn tại như máy đào đất cũng không ở trong phạm vi nhận thức của bọn họ.

"Cái gì vậy?.

"Chẳng lẽ là binh khí?"

"Nghe nói bí bảo *(bảo tàng bí mật)* bên trong bí cảnh, ngoại trừ dược liệu, liền chỉ có binh khí nhiều nhất, trên tay người này hơn phân nửa liền là nó, lại không biết là tác dụng như thế nào, thoạt nhìn..... Hình thể nhưng thật ra cực kỳ nặng nề".

"Không nói tới binh khí cổ quái trên tay hắn, người này thoạt nhìn cũng đặc biệt nhìn quen mắt, ta giống như gặp qua ở đâu rồi.....".

Lê Chanh: "....."

"Các ngươi không cần lo lắng". Lê Chanh tiếp tục thò đầu ra, cao giọng nói: "Thứ này không phải binh khí, chính là một loại công cụ đào bới, nó kêu máy đào đất".

Máy móc lớn tiếp tục chuyển động tới trước, Lê Chanh nhìn trái nhìn phải thấy đoàn người tách ra ở hai bên đường, thở ra một hơi, rụt đầu vào, tóc ngắn đen thùi bị gió thổi lộn xộn, cậu cào hai cái, chuyển động tay lái xuất phát hướng ruộng dược.

"Đó không phải đệ tử Ngọc Hoàng tông phá tầng hai mươi tám của Dược các sao, sao lại đột nhiên xuất hiện tại đây.....". Có người liếc mắt một cái cuối cùng đột nhiên kinh hô một tiếng, rốt cục nhận ra bộ dáng của Lê Chanh, người này rõ ràng là lần trước đứng ngoài quan sát khi Lê Chanh phá trận, cho nên trí nhớ càng khắc sâu đối với khuôn mặt non nớt của thiếu niên này. Hơn nữa nhờ tiếng tăm của Ly Khám tại phương diện phá trận, thiếu niên Lê Chanh này phá trận pháp tầng hai mươi tám đã tại trong một đêm thành danh, tại cùng lúc người này kinh hô, không ít người cũng phản ứng theo.

Có thể khiến Ly Khám coi là đối thủ đối đãi, chỉ sợ cũng không phải nhân vật đơn giản của phương diện trận pháp, nhưng mà.....Lúc này vị thiên tài phá trận này không nên là ngâm mình ở trong Dược các nghiên cứu phá trận như thế nào sao, vì sao sẽ ngồi trong một con quái vật lớn xuất hiện ở trong dược điền?

Rất nhanh bọn họ liền biết rốt cuộc là tại sao rồi.

Máy đào đất dừng ở ngoài ruộng dược, giơ cao cánh tay máy hung hăng cắm vào trong bùn

đất, thu tất cả dược liệu sinh trưởng dày đặc cùng với bùn đất vào trong gàu sắt, sau đó Lê Chanh thu vào trong túi trữ vật, hơn mười lần như vậy, lúc này túi vật mới đầy, dược liệu đã không nhìn ra chủng loại số lượng rồi, nhưng mà so với tốc độ Lê Chanh một chiêu dùng xẻng đào tới xem, sử dụng máy đào đất quả thật là cự kỳ tiện lợi.

Cậu lấy ra di động trong tay áo, mở khóa màn hình trước mắt, dùng máy đào đất nhét đầy túi trữ vật, hiển nhiên chỉ mất mười phút, khá nhanh và tiện.

Khen một cái vì IQ của chính mình, Lê Chanh kéo cái màn đục che cửa sổ thủy tinh trên máy đào đất lại, bao vây chính mình trong bóng đêm xuyên về hiện đại, chất toàn bộ dược liệu cùng bùn đất trong túi trữ vật ở một góc khác trong kho hàng.

Máy đào đất vẫn làm việc tới sẩm tối của Đại Châu giới, sự vật mới lạ của tầng thứ nhất bí cảnh vốn là không nhiều lắm, đại tin tức chế tạo của Lê Chanh rất nhanh bị truyền tới Dược các, mới vừa trùng kích tầng bốn mươi, Ly Khám đang đả tọa nghỉ ngơi trong mắt tinh quang chợt lóe, nghiêng mình một cái liền tới bên cạnh đệ tử Thiết Kiếm tông mới vừa nói chuyện, đè lại cổ áo y, âm thanh lạnh lùng nói: "Sư đệ, ngươi mới vừa nói thiếu niên hắc y là ai?".

"Ly khám sư huynh.....". Người đệ tử Thiết Kiếm tôn này thấy rõ người trước mắt ngoài miệng nói lắp một chút, là sư huynh a! Là Ly khám sư huynh thiên tài trận pháp các trưởng bối sư môn đều khen ngợi như thần a! Trên mặt y nổi lên một cỗ thần sắc kích động thật sâu, vờ trấn định hắng giọng, "Đó là tiểu tử hắc y không biết trời cao đất rộng kia, lúc trước không dám đối chiến cùng sư huynh, lúc này lại ở trong phía Đông dược điền điều khiển một binh khí đào dược liệu tên là [máy đào đất].....".

"Ngươi nhưng lại khinh thường hắn?". Ly Khám nghe ra khẩu khí của sư đệ đồng môn chính mình, không khỏi thần sắc biến đổi, bởi vì bị Lê Chanh lỡ hẹn mà trên mặt vẫn chứa ý lạnh lộ ra thần sắc khó hiểu, "Tu vi hắn đã là luyện khí tầng sáu gần hậu kỳ rồi, trận pháp càng là lợi hại hiếm có, ngươi có gì xứng đáng để khinh thường hắn?".

"Ách.....". Đệ tử Thiết Kiếm tông sửng sốt, sắc mặt lại đỏ bừng lên, thấy sư huynh nói đúng, y là kém so với tiểu tử hắc y kia, y thấp giọng nói: "Nhưng mà Ly khám sư huynh không phải mạnh rất nhiều so với hắn sao.....".

"Ta là ta, ngươi là ngươi, điều này có thể giống nhau sao. Gần đây ta đang muốn so đấu một lần cùng hắn, cũng chưa từng đợi được cơ hội". Ly Khám cười một tiếng, như là cười nhạo đối chính mình, tươi cười của y dần dần biến mất, im lặng một chút, thanh âm lạnh lùng cô đơn: "Ta cảm thấy thiên phú tại phương diện trận pháp của hắn có lẽ càng xuất chúng so với ta". Cảm giác của y, luôn luôn rất chuẩn. Ví dụ như đối phương chưa từng phí sức liền phá trận pháp, ví dụ như trong vòng một khắc liền phá hai mươi ba tầng trận pháp, đây đều là y không thể đạt được, cảm giác rất kỳ quái.

Ly Khám vuốt vuốt trái tim, nơi này đang kích động đập —— so với ngày đó nghe nói tới thiên tài Thu Trường Phong, đập còn kịch liệt hơn.

Máy đào đất của Lê Chanh ở trong ruộng dược là một đường không trở ngại, sáng hôm sau của Đại Châu giới, túi trữ vật rốt cục đã mất tác dụng rồi, bởi vì kho hàng đã bị lấp đầy rồi, ở hiện đại lúc xuyên việt vẫn là thời gian chiều ngày đó, qua một buổi chiều nữa liền phải đăng ký đi nước Mỹ trước, Lê Chanh nhảy xuống từ trên máy đào đất, duỗi thẳng người, ngoại trừ địa phương bị cậu chiếu cố qua, nhóm dược liệu vẫn là vui sướng sinh trưởng hướng về ánh mặt trời, hấp thu linh khí trong đất.

"Tại sao không tới". Tiếng nói hơi có vẻ xa lạ vang lên ở bên tai.

Lê Chanh nhướn mắt nhìn qua, chỉ thấy Ly Khám cao đứng ở đằng sau đại thụ, phục sức xanh lam tung bay, quai hàm hất lên biểu hiện cao ngạo, dưới khuôn mặt đẹp trai, hai mắt u ám dần dần biến thành trong trẻo, Lê Chanh thả lỏng tay, "Thật có lỗi, ta chỉ cảm thấy hứng thú đối dược liệu".

"Ngươi biết trận pháp".

"Không biết".

"....."

"Có thể phá tới tầng hai mươi tám, là bởi vì có chuyên gia chỉ đạo qua". Lê Chanh ăn ngay nói thật, đoán chừng đối phương ngay cả chuyên gia là nghĩa gì cũng không biết.

Thật bất ngờ Ly Khám gật gật đầu, như là hiểu rõ: "Thu Trường Phong của Ngọc Hoàng tông các người thật là thiên tài, nhưng cho dù có y chỉ điểm, có thể ở trong vòng một khắc phá giải hai mươi ba loại trận pháp chưa từng gặp qua, thiên phú của ngươi là ta từ trước tới nay hiếm thấy". Bình thường trưởng bối chỉ điểm là sẽ không cho biết mắt trận, tại trong mắt Ly Khám, Lê Chanh chính là có được một chút tâm đắc phá trận của Thu Trường Phong thôi, vì thế hiểu lầm tuyệt vời liền xuất hiện rồi".

Lê Chanh: ".....", thông qua chuyên gia chỉ điểm liền đâm cái mắt trận ông đây còn có thiên phú trận pháp mạnh như vậy? Có lẽ ông đây tùy tiện học một cái cũng có thể thành cái thiên tài trận pháp vênh váo tận trời?

Tìm ai học đây?

Sát Phá Lang đại thần? Hay là sư phụ của Sát Phá Lang đại thần?

Vấn đề này không có quấy nhiễu Lê Chanh lâu lắm, sáng sớm hôm sau, cậu đã ngồi trên máy bay bay đi nước Mỹ, trước người là đạo diễn Patrick cúi đầu ngủ vùi và mấy người nước ngoài đồng hành, bên cạnh là người đại diện Tống Giai chiến hữu hợp tác mới, cô cầm ly nước ấm đưa cho Lê Chanh, thấy cậu vẫn nhìn mây trắng ngoài cửa sổ, không khỏi khẽ cười một tiếng: "Khẩn trương sao?".

“Có hơi”.

“Đừng nghĩ nhiều quá, tới trường quay đi theo đạo diễn, khẳng định sẽ không phạm sai lầm”. Tống Giai cực có kinh nghiệm an ủi một câu, cô nâng tay kéo tấm che cửa sổ lại, “Ngủ một giấc thật ngon, bằng không sau khi tới nơi lệch múi giờ liền phiền phức rồi”.

“Dạ”. Lê Chanh gật gật đầu, cầm cái chăn đắp lên người, lông mi dài hơi hơi khép, bóng mi dưới ánh sáng soi vào đáy mắt cậu, ngón tay cậu dọc theo mép thảm dò xét đường may bên trong một chút, chạm tới quả cầu kim loại trên ngực, trên mặt cầu mang theo vài phần ấm áp. Nếu không có đoán sai, cái này là trước khi Trầm sư thúc rời đi đeo lên cổ cậu..... Nhưng mà, khiến cậu cảm thấy kỳ quái chính là, khi chính mình hai lần tiến giai, cái quả cầu kim loại nà đều sẽ đẩy ra một đạo sức đẩy mềm hoá xa lạ đánh sâu vào chỗ tắc nghẽn, cái này tốt cuộc là thứ gì vậy?

62. Chương 62: Lão Tử Không Phải Ảo Giác

Ở Đại Châu giới liên tiếp canh giờ chạy máy đào đất dù sao cũng không phải việc người thường nào có thể làm, cho dù Lê Chanh là tu sĩ luyện khí tầng bảy sau khi làm xong cũng có chút lưng đau eo mỏi, bởi vậy cho dù quay về hiện đại bỏ lại máy móc cậu mệt mỏi ngồi phịch ở trên giường nghỉ ngơi và hồi phục mấy tiếng, cậu lúc này vẫn như cũ nặng nề ngủ mất.

Cầu nhỏ kim loại trong tay tản ra dòng khí ấm áp, ngăn lại nhiệt độ không khí hạ thấp khi bay trên bầu trời.

Khi tiếp viên hàng không đẩy đồ uống hỏi, Tống Giai gỡ tai nghe muốn một ly nước ấm, sau đó liếc mắt nhìn Lê Chanh một cái, kéo cái mền không biết rơi xuống chân cậu khi nào, xua xua tay nhẹ giọng nói với vị tiếp viên hàng không tận tụy với công việc: “Đoán chừng là ngủ say rồi, một lát nữa đi”.

“Được”. Mỹ nữ tiếp viên hàng không hiểu ý gật gật đầu, khéo léo nở nụ cười, trong ánh mắt lại phiếm một tầng ý cười càng khoa trương, Patrick thấy thần sắc không nhịn được cười trên mặt tiếp viên hàng không, không khỏi tò mò quay đầu lại nhìn qua —— chỉ thấy thiếu niên dưới cái mền nhung rộng thùng thình che hơn phân nửa thân người đều co thành một đoàn gục đầu, tại dưới máy điều hòa độ ấm thổi tóc ngắn mềm mại giống cây bồ công anh mỉm cười lắc lư, trên mặt trắng nõn phiếm vệt đỏ, bên kia có dấu ghế ngồi hằn lên làn da, ngủ tới thật là ngon.

Cũng may thiếu niên ngủ khá say, có lẽ là biết đang ở bên ngoài, tư thế tay chân và vân vân cũng không thay đổi, vẫn là Tống Giai tốt bụng trở người cho cậu ta, đỡ phải lúc sau thức dậy bị trẹo cổ.

Không phải lần đầu chiếu cố nghệ sĩ dưới tay, cơ bản Tống Giai đều sẽ đặc biệt chú ý phương diện vấn đề chi tiết hữu quan này, Patrick hé miệng không tiếng động cười cười, ánh mắt xanh thú vị chớp chớp, lấy di động của Lê Chanh tách tách chụp một tấm chính cậu đang ngủ, vốn liền tuổi không lớn phối hợp một bộ vẻ mặt mĩ nam ngủ như vậy, càng lộ ra trưởng thành nhất định xuất chúng, khiến đạo diễn xấu xa ngắm nhìn, “Nhìn như vầy vẫn chính là một cậu

bé".

Tống Giai cầm lấy di động, không thể không nói kỹ thuật chụp hình của đạo diễn quả thật không tồi, cho dù trong tay cầm không phải máy quay, lại là ở trong khoang máy bay, nắm giữ ánh sáng lại cực kỳ tốt, cô suy nghĩ, vẫn là lưu lại tấm hình này.

Từ sau khi công ty phái cô tới bên cạnh Lê Chanh, bất cứ tấm hình nào của cậu nhóc này nhìn qua tính cách khá nổi bật đều cần thu thập có mục đích, giữ lại dùng sau.

Cùng lúc đó, Tống Tu Nhiên an ổn hưởng thụ qua cơm trưa buồn ngủ dựa tại trên sô pha của tầng cao nhất văn phòng, giữa trưa uống chút rượu, sau khi ăn xong nhận một cuộc điện thoại, lúc ấy gã cực kỳ buồn ngủ, miệng lầm ba lầm bầm không biết nói chút gì rồi, sau đó liền cúp máy, thẳng tới cửa văn phòng bị người hai cái đẩy ra, thẳng tới ảnh phản chiếu một người đàn ông cao 1 mét 8.....ánh vào mi mắt.

Tống Tu Nhiên chỉ cảm thấy trong lòng nhảy dựng, lập tức tỉnh táo lại, há miệng, "Ái chà, này không phải cậu chủ Từ sao?".

"Cậu đưa cậu ấy đi nước Mỹ?". Trên khuôn mặt than của Từ Hoằng Nghĩa rốt cục thêm mấy phần tương tự thần sắc rối rắm, gã khó hiểu hỏi: "Còn là đi theo cái đạo diễn Patrick kia?".

Cho dù đang ở tầng thương giới rất cao, Từ Hoằng Nghĩa vẫn là có hiểu biết đối một ít nhân vật quan trọng của giới giải trí, trước kia khi cùng một số bạn làm ăn tụ họp nghe nhiều quen tai làm trò đùa cợt nghe nói không ít, lại ví dụ như người anh em từ nhỏ lớn lên bên cạnh gã làm chính là nghề nghiệp này, thường thường sẽ nói tới chuyện trong vòng tròn này, bởi vậy Từ Hoằng Nghĩa cũng là nghe qua người Patrick này, thậm chí có lúc rãnh rỗi người này tự mình chỉ đạo mấy bộ điện ảnh, nội dung phim dùng hiệu ứng đặc biệt cũng không tồi, bình luận phim mạnh mẽ và doanh thu phòng bán vé tăng cao liên tục đều khiến gã rõ ràng hiểu được vị đạo diễn nước ngoài này cũng là "Dưới tay đều là nghệ sĩ nổi tiếng có thực lực".

Mấu chốt là Lê Chanh là thế nào liền đi theo rồi?

Tên này chính là làm ông chủ như vậy sao?!

Từ Hoằng Nghĩa cảm thấy rất sốt ruột, mặc dù gã có ý nâng đỡ cậu bé một chút, cũng không dự định để cậu ấy một hơi ăn thành người mập, nếu như ai nói cậu ấy một người mới có thể diễn phim quốc tế chính là trò cười thuần túy, chưa có nghiêm túc rèn luyện kĩ năng diễn xuất, làm không tốt là bị rơi vào chỉ trích của quần chúng, có một số nhà phê bình điện ảnh hoàn toàn là một cọng gân nói không tốt liền không tốt, mặc kệ bạn có người chống lưng nào, mới xuất đạo liền bị đả kích, sau này lại muốn đứng dậy liền khó khăn.

"Đúng". Tống Tu Nhiên gật gật đầu, đưa điếu thuốc cho Từ Hoằng Nghĩa, "Ngồi xuống nói".

Từ Hoằng Nghĩa cầm lấy để ở một bên, sốt ruột ngồi ở đối diện, "Nhìn ra được Lê Chanh là thích diễn xuất, cậu chỉ cần cho cậu ấy cơ hội tôi luyện, không cần phải ngay từ đầu liền cố ý nâng lên cao, đó không có trợ giúp gì đối cậu ấy".

"Đó là cậu chưa thấy qua.....". Tống Tu Nhiên ngậm miệng, gã vĩnh viễn quên không được cái ánh mắt nhìn thấy trong trường quay kia, hiện tại nhớ tới vẫn như cũ nghĩ lại còn rùng mình, là người mới thì sao, thiên phú thứ này từ trước đến nay khả ngộ bất khả cầu*, Tống Tu Nhiên lắc lắc đầu, không có nói tới chuyện này ở trước mặt Từ Hoằng Nghĩa, tin tưởng đợi tới sau khi bộ phim đó công chiếu thì cậu chủ Từ bất động như núi này cũng sẽ cảm thấy rung động, cừu biến thành con báo và vân vân....."Hơn nữa cậu ấy có tham gia thử vai, người là Patrick chọn, cậu hẳn là nghe qua người kia rồi, ánh mắt nhìn diễn viên luôn luôn không tồi".

***khả ngộ bất khả cầu: chỉ có thể gặp được mà không thể mưu cầu được**

Từ Hoằng Nghĩa mở một chân tựa vào trên sô pha, xoa chân mày, thực tế gã cũng cảm thấy chú ý của chính mình đối Lê Chanh quả thật có chút quá rồi, tấm lòng của cậu ấy không tồi, gã hiếm khi muốn giúp chút gì đó. Nhất là hôm nay lúc vừa mới biết được tiệm dược hợp tác cùng Tống Quý An cùng với lão Tống chính là của anh rể Lê Chanh, gã tra xét chủ sỡ hữu chân chính của tiệm dược, dĩ nhiên là thăng nhóc này, cảm khái thế giới thật nhỏ cùng với đồng thời bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ buồn cười, đột nhiên có một loại xúc động cực kỳ vui mừng.

"Hy vọng như vậy".

"Nghe nói gần đây công ty cậu liên tiếp không ngừng xảy ra chút vấn đề nhỏ có thể giải quyết không? Rành rành là người bên kia quấy rối.....Cậu cứ ra tay xử lý bọn họ đi, dù sao nhà họ Tống còn có cha tớ tọa trấn". Tống Tu Nhiên hừ lạnh một tiếng, lập tức hỏi: "Cậu còn có thể ở lại Nam Giang bao lâu? Tất cả mọi người đã lâu không gặp rồi, buổi tối mấy anh em đi ra ngoài tụ tập một chút?'.

"Được". Từ Hoằng Nghĩa phì cười một tiếng, "Vấn đề nhỏ không cần lo lắng, thân thể ông cụ nhà tớ coi như ổn định. Hiện tại những người đó liền không chờ được bắt đầu ra tay, tuy rằng đối phó là tớ, làm không tốt mấy người bỏ chính trị theo kinh doanh có thể từ bên trong nhìn ra chút gì đó..... Môi hở răng lạnh, khi nhà họ Từ hưng thịnh nào có ai dám nhảy ra chèn ép chứ, kết quả ông cụ vừa đổ bệnh, yêu ma quỷ quái gì đều xuất hiện rồi, họ Triệu và họ Lý cũng sắp ngồi không yên rồi, tuy rằng hai người bọn họ lúc ấy vẫn chưa đối phó chúng tớ, lúc chân chính liên quan tới lợi ích khẳng định phải theo tình hình chung, hiện tại tớ bị chèn ép, chọc giận trước nhất định là bọn họ".

Đều nói chuyện chính trị thay đổi trong nháy mắt, đứa bé từ nhỏ trải qua đấu tranh bên trong chính trị lớn lên đi ra lại có người nào là đèn hết dầu chứ?

Lòng của Từ Hoằng Nghĩa đen đó nha, bát phong bất động* ngồi xem người bên trên tới quấy rối, chấn chỉnh một chút công ty nhà mình loại bỏ cặn bã.

bát phong bất động *(tám ngọn gió đều không lay động nỗi): luôn bình tĩnh, vững tâm trước mọi sóng to gió lớn trong cuộc sống

Không phải thấy ông cụ không xong rồi nên muốn chén ép nhà họ Từ sao, gần đây tập đoàn Từ thị phát triển nhanh chóng xuất hiện không ít tệ nạn, đúng lúc thừa dịp cơ hội lần này tẩy trừ một lần thật tốt, đều vứt bỏ sâu mọt cùng bạn làm ăn dị tâm *(có ý xấu, có ý đồ)* Từ Hoằng Nghĩa nhưng nửa điểm không đau lòng, sau này kiện lên tòa án còn có thể được không ít phí vi phạm hợp đồng.

Tống Tu Nhiên nhìn không ra ý nghĩ chân chính của Từ Hoằng Nghĩa, chỉ cảm thấy tia ý cười lạnh buốt trên mặt của người đàn ông này, cũng đúng, hắc sát thần *(vị thần hung ác xấu xa)* này, người không trêu chọc cậu ta coi như tốt, trêu chọc còn có thể có kết quả tốt sao?

Nhưng mà bệnh của ông cụ mới tính chuyện lớn..... Nếu vị trong biệt thự tỉnh Nam Giang kia thật sự ngã rồi, tập đoàn Từ Thị sẽ đối mặt không chỉ có riêng là chút quấy rầy thăm dò ấy.

Ngủ hơn phân nửa chặng đường phi hành từ sáng tới hơn mười giờ tối, thời gian còn lại chính là ôm ipad Tống Giai đưa cho cậu xem phim, Tống Giai quả thật là một người đại diện tận tụy với công việc, bởi vì hiện nay không có bố trí trợ lý, cô tạm bao luôn chức bảo mẫu, bên trong ipad phần lớn đều là phim của đạo diễn Patrick, thích hợp cho Lê Chanh suy ngẫm hành động hài lòng đối phương rốt cuộc như thế nào tiến hành biểu đạt.

Trí nhớ Lê Chanh tốt, xem qua cơ bản liền nhớ kỹ, liền ngay cả biểu cảm trên mặt nhân vật đều nhớ tới rõ rõ ràng ràng, nhưng cái này dù sao không phải chính mình, biết biểu đạt như thế nào là một chuyện, làm ra tới lại là chuyện khác.

Sau khi xuống máy bay, Lê Chanh ôm kịch bản đạo diễn Patrick đưa vùi đầu nghiên cứu trong khách sạn, Lê Chanh có thể dùng thời gian một tháng từ không có tiếng tăm gì tới đứng đầu toàn trường cũng đều không phải là toàn bộ dựa vào trí nhớ, không có quyết tâm liều mạng mạnh mẽ cho dù có trí nhớ cũng khó mà thành công, trùng hợp, cậu không thiếu nhất chính là cổ sức mạnh nghiên cứu này.

Ba ngày sau, Lê Chanh thuộc nằm lòng cả lời thoại và câu chữ của cả kịch bản bị Tống Giai tha ra từ trong ổ mền, lôi tới trên sô pha rộng rãi của phòng khách khóc ăn năn nghiêm túc ăn mì của bữa sáng.

"Em nên thả lỏng một chút, cho dù là diễn viên vì học kịch bản cũng không thể làm ảnh hưởng tới sức khỏe". Tống Giai nói xong đẩy Lê Chanh tới trước laptop, "Tùy thích lên mạng xem chút tin tức ngoài lề đi, không cần nghiên cứu phim và kịch bản, chuyện này không phải một lần là xong, làm việc kết hợp nghỉ ngơi mới thỏa đáng, có lẽ có lúc thứ khác sẽ cho em linh cảm đó".

Tống Giai rất hiểu an ủi người ta, đồng thời nghệ sĩ mới nhà mình thật nghe lời cầm con chuột, nhấn mở diễn đàn của "Huyền pháp nhân sinh", mở chat mật

tích tích

Thứ bảy

Sát Phá Lang : online không?

Sát Phá Lang : online không, thấy thì mời trả lời một chút.

Thứ hai

Sát Phá Lang : ..... Sư phụ nói cậu đã nhiều ngày không có xuất hiện rồi, đã không cần phá giải trận pháp sao?

Thứ năm

Sát Phá Lang : chết mất thôi, nếu online thì lên tiếng một cái, sư phụ và mấy người bạn của ông tìm cậu tới điên rồi, nói mãi tới tôi sắp chết rồi.....

Thứ sáu

Sát Phá Lang :..... Cứu mạng.....

Lê Chanh: ".....". Sát Phá Lang đại thần đây là làm sao vậy.....Không hiểu rốt cuộc xảy ra tình trạng gì, Lê Chanh vội vàng nhanh chóng gõ mấy chữ, trả lời.

Thứ tư

bánh pudding xoài : online nà, đại thần, làm sao vậy?

Sát Phá Lang : cậu rốt cục xuất hiện rồi!!!! Nhanh nhanh nhanh mở chat mật của cậu và sư phụ xem đi, vậy coi như có thể giải thoát rồi, tôi đăng xuất trước, bảo trọng!

Trong lòng Lê Chanh đột nhiên có loại dự cảm không tốt lắm, quả nhiên con chuột mới vừa chuyển tới trên chat mật cùng "Người rảnh rỗi tới quấy nhiễu" liền thấy cái icon kia đang điên cuồng chớp động, cậu nhấn mở vừa nhìn, đối phương gửi tới còn nhiều hơn so với Sát Phá Lang đại thần..... Mấy trăm lần, một ngày ít nhất có trên trăm tin nhắn gửi tới đây, tất cả đều là "Người rảnh rỗi tới quấy nhiễu" đơn phương gửi đi, ngày qua ngày, khung chat nhanh chóng kéo dài tới dưới đáy khung chat rồi.

Lê Chanh âm thầm lau mồ hôi lạnh, quay đầu thấy Tống Giai đã cầm tách trà ngồi trên sô pha xa xa rồi, lúc này mới thả lỏng thở dài một cái.

bánh pudding xoài : .....

người rảnh rỗi tới quấy nhiễu !!!!!!!!!!!! Thằng nhóc cậu đi đâu rồi, còn tưởng cậu xảy ra chuyện gì rồi!!!!!!

bánh pudding xoài : tôi.....

người rảnh rỗi tới quấy nhiễu : Biết không nếu không phải thằng nhóc cậu rốt cục xuất hiện rồi, mấy lãnh đạo tối cao của huyền môn chúng ta liền chuẩn bị trốn viện đi tìm cậu!!!!!!!!!!

Trốn viện?

Lê Chanh không có nghĩ nhiều, còn tưởng rằng sư phụ của đại thần bị thương nằm bệnh viện, nhưng mà bị một đám người người xa lạ cách internet sốt sắng quan tâm như vậy, Lê Chanh nhất thời cảm thấy trong lòng ấm áp dào dạt.

bánh pudding xoài : Không cần tới tìm tôi, tôi không sao chính là không thời gian lên mạng mà thôi, phải dưỡng bệnh thật tốt nha.

người rảnh rỗi tới quấy nhiễu : ừ

người rảnh rỗi tới quấy nhiễu : hừ hừ, trận pháp tiếp tục gửi qua đi, hôm nay lão Trương khay đột kích kia vắng mặt, đi ra ngoài mua sắm rồi, phải lúc mẹ mặt trăng lộ ra mặt cười trong chậu nước mới có thể trở về.

bánh pudding xoài : .....à, được, cái kia.....

Ngón tay Lê Chanh dừng một chút, có thể suy ra, nếu chính mình cách một hai phút đi WC một chuyến trước mặt người đại diện Tống Giai này, chỉ sợ nửa tiếng sau liền sẽ vô tội xuất hiện ở trong một bệnh viện của nước Mỹ.

Hơn nữa một mực dựa vào người khác phá trận cũng không phải cách làm tốt gì, tựa như một lần đối phương nói có kẻ thù tập kích, cũng hoặc là chính mình bình thường mấy ngày không lên mạng, tràn đầy tính bất ổn.

bánh pudding xoài : tôi có thể học trận pháp với mọi người không?

người rảnh rỗi tới quấy nhiễu : không phải có thể hay không, chúng ta là không dạy người bình thường IQ thấp, bởi vì dạy cũng dạy không được, cái này phải xem thiên phú cậu như thế nào, có thể học được bao nhiêu, những trận pháp của cậu không tính quá khó, cơ bản đưa một phương trình vào liền có thể phá giải.

"Người rảnh rỗi tới quấy nhiễu" lập tức gửi qua một phương trình cực kỳ dài, một số lượng lớn các thuật toán, cho dù có máy tính cũng không nhất định có thể cố đầu cố vĩ* tính ra toàn bộ. Lê Chanh tò mò copy lại phương trình này, tìm được lịch sử hình ảnh trận pháp chính mình gửi đi đánh dấu xong tính toán theo công thức, đại não cậu từ khi tu luyện tới nay có thể so với máy tính khổng lồ, một phút sau viết ra đáp án, giống như đúc cùng mắt trận "Người rảnh rỗi tới quấy nhiễu" gửi qua.

cố đầu cố vĩ: xem xét sự vật chu đáo, tỉ mĩ, kỹ càng từ đầu tới đuôi

bánh pudding xoài : Cám ơn sư phụ!

Mấy ông lão trong bệnh viện còn có hơi chả hiểu cái gì cả, Lê Chanh đã nghiêm trang uống một ly nước ấm đi hướng phòng vệ sinh.....

"Tầng hai mươi chín".

Sở Tống ngưỡng mặt nằm ở trên cỏ, đây đã là lần thứ ba lòng y tràn đầy sùng bái mong đợi, vì giảm bớt tâm lý vội vàng, miệng ngậm cọng cỏ, trong miệng y còn đang liên tục lẩm bẩm: "Tầng ba mươi.....".

"Tầng ba mươi mốt.....".

"Tầng ba mươi hai.....". Có lẽ giây tiếp theo liền tầng bốn mươi đó..... Lê huynh đệ nhất định có thể xông lên tầng bốn mươi, đáy lòng Sở Tống cực kỳ tin tưởng, người Lê huynh đệ này, tuyệt đối không phải vật trong ao.

"A, cửa sổ tầng bốn mươi mở rồi!". Có người đột nhiên kinh hô một tiếng, tiếp theo như dời núi lấp biển rơi vào trong tai của mọi người ở đây, rất nhiều người ngồi dưới đất điều tức *(điều hòa hơi thở)* đều khiếp sợ đứng lên, sau đó đồng loạt nhìn về phía sau Ly Khám.....đang đi tới hướng Dược các.

Ánh mắt y nhìn về phía cửa sổ mở ra của tầng bốn mươi, giật mình, ánh mắt chuyển qua người mới vừa ngọ nguậy đứng lên từ trên cỏ, do cửa tầng bốn mươi mở rộng mà sắc mặt của Sở Tống kinh hoảng, nhàn nhạt hỏi: "Hắn đi vào rồi?".

Sở Tống sửng sốt, gật gật đầu.

Cùng lúc đó, cửa sổ tầng bốn mươi mốt ầm ầm mở ra, một phút sau tầng bốn mươi hai mở ra, giống như không có ngưng trệ, tầng bốn mươi ba tại trong tiến trình duy trì tốc độ trước đó của người xông vào đột nhiên mở rộng.

Ly Khám nhếch môi, lúc này y nếu như lại tin Lê Chanh thì chính là kẻ ngốc, chuyên gia chỉ đạo cái gì..... Mặc dù là Thu Trường Phong năm đó cũng căn bản không có đột phá tới tầng ba mươi mốt, như thế nào có thể chỉ đạo cho Lê Chanh? Hơn nữa hiện giờ đã đều không phải là trên tầng ba mươi, mà là tầng bốn mươi.....

Phương trình sư phụ của đại thần gần như áp dụng cho mỗi một tầng trận pháp của Dược các, Lê Chanh một đường leo tới tầng năm mươi mốt, phát hiện đá đen xuất hiện thay đổi, có hơn trăm hòn đá đen hiện giờ vượt qua gấp đôi, làm thành hai cái trận pháp, Lê Chanh thử dùng phương trình tính ra mắt trận, rồi sau đó.....Bị đá ra ngoài rồi.

"Quả nhiên là hắn!". Người từng thấy qua Lê Chanh phá trận.

"Là tên đệ tử Ngọc Hoàng tông kia!". Đây là người từng mua rượu xái.

Sở Tống run lập cập đứng lên, ánh mắt sùng bái nhìn thiếu niên bị đá ra ngoài cửa sổ của tầng năm mươi mốt kia, cảm giác quần áo màu đen mặc trên người thiếu niên đều trở nên cực kỳ sáng chói, y nức nở nói: "Thần tượng.....".

Lê Chanh ảo não rơi xuống đất, gãi gãi tóc ngắn, đây xem như lần đầu tiên cậu bị Dược các đá ra, có hơi thẹn thùng, không dám nhìn vẻ mặt của mọi người phía sau, Lê Chanh lập tức bay kên, chỉ một lát liền lại vào tầng năm mươi mốt, mơ hồ nghe được một trận oanh động sau đó, cùng với vài câu tạp âm thở dài, "Này còn để người ta sống hay không, hắn lại đi vào rồi.....".

Hai tầng trận pháp chỉ sợ khác một tầng, Lê chanh suy nghĩ một lát tại tầng năm mươi mốt, vẫn là trở về hiện đại một chuyến, vì thế sau khi Tống Giai uống xong hai ngụm nước trà, thấy thiếu niên vội vàng đi ra từ phòng vệ sinh, gõ chữ lạch cạch một hồi trên laptop, sau đó cầm laptop trong tay hài lòng thỏa dạ lại vào WC.

..... Đây là quên cầm di động?

Tống Giai bình tĩnh uống trà.

Một lúc lâu sau tại Đại Châu giới, tất cả cửa sổ của bí cảnh tầng thứ nhất toàn bộ mở ra, lầu các hướng lên trời kia không biết đi thông nơi nào, tại tầng tám mươi là lúc tầm mắt của mọi người đều bị ngăn trở rồi, Sở Tống ngưỡng cổ vẫn duy trì một bộ tư thế nhìn về tương lai.

Ly Khám như tượng băng đứng ở trước Dược các, vốn sống lưng cứng còng chậm rãi thả lỏng, y hít vào một hơi, bên môi lộ ra một cái tươi cười thoải mái, nếu chênh lệch quá lớn.....Liền

không cần phải xem đối phương là người.

Giờ phút này, những cao thủ của Tần Lĩnh bí cảnh tầng thứ hai đều dời sự chú ý tới vị trí khu vực phá đỉnh mà ra của Dược các, nơi đó vốn nên là tồn tại không người có thể mở ra, nhưng mà mấy ngày qua không biết tại sao lại như hoa sen mùa hạ từ đất chui lên cửa sổ của mỗi một tầng đều từng cánh mở ra, sau đó đột phá tận trời, tiến vào tầng thứ ba bí cảnh ——nơi đó có một cánh cổng lớn khép kín chồng chất uy hiếp, mặc dù thực lực của cao thủ tận cùng tầng thứ hai bí cảnh đều không thể tiến vào tầng thứ ba.

Lê Chanh làm không biết mệt thu dược liệu của mỗi một tầng, thẳng tới từ tầng chín mươi lại đi tới chín tầng, tới tầng cao nhất.

Cậu đi qua đi lại hai vòng trong tầng trệt, phát hiện không có cầu thang đi lên trên nữa, mới vui tươi hớn hở bay ra ngoài từ cửa sổ.....Vừa ra khỏi cánh cửa sổ này, mới thật sự là khiến cậu sợ ngây người.

Trong không khí tràn ngập lực lượng lẫn lộn, hỗn độn giống như đất trời thuở sơ khai, thỉnh thoảng có chim xanh lớn như máy bay gào thét bay qua trên đỉnh đầu, đuôi cánh sau mông nhẹ nhàng vỗ một cái, liền cuồn cuộn nổi lên bụi đất mấy trượng (*1 trượng = 1.7 mét)*.....

.....Bám đầy đầu, mặt và cổ của Lê Chanh.

Lê Chanh mặt hắc tuyến phì phì hai tiếng, ý đồ phun bùn cát trong miệng ra, nôn khan hai ngụm nước bọt.

Nơi này là cái chỗ quỷ gì vậy?

Cậu nhíu mày đưa mắt nhìn ra xa, rất xa, ở trong tầm mắt thấy một cái điểm đen nhỏ.....Lê Chanh gắng sức nhìn qua, chỉ thấy điểm đen càng lúc càng lớn, đã mơ hồ có thể nhìn ra được dáng người cao lớn và khuôn mặt góc cạnh rõ nét, rõ ràng đúng là Trầm sư thúc trước đó rời đi, trong mắt Lê chanh sáng ngời, hưng phấn vẫy vẫy tay, "Thần, khụ..... Trầm sư thúc! Nhìn đây này, nhìn đây này!".

Trầm Du giật mình, lấy ngũ cảm của y, khoảng cách bất quá xa một trượng như thế nào sẽ không nhìn ra bộ dạng của Lê Chanh, bộ dáng thiếu niên lám lem bụi đất thật sự có vài phần đáng yêu, nhưng mà lúc này sắc mặt của y là lãnh đạm, ánh mắt nhìn chăm chú cũng là lạnh lẽo như nước, y hoảng hốt một chút, rung động của nội tâm đích xác là thật, nhưng mà đối phương vốn không nên ở trong này!

Khóe môi Trầm Du kéo ra một cái nụ cười lạnh lùng. A, lại là ảo cảnh, thế nhưng chân thật tới ngay cả ấn ký trên trán đều có thể bị làm ra, lần này tới..... Hiển nhiên lợi hại hơn chút.

63. Chương 63: Người Đàn Ông Xa Xỉ Phẩm (luxury Man)

Không ngờ vừa tới một chỗ quỷ dị có thể tình cờ gặp người quen, lòng Lê Chanh khó khăn mới thả lỏng lại tụt dốc mất một nữa, mặc dù có lúc Trầm sư thúc người này rất thần kinh, nhưng nói tóm lại cực kỳ tin cậy, Lê Chanh lau mặt, nhìn rõ cát đất trên quần áo có hơi khó chịu, cậu giơ tây phủi phủi tóc, cát ào ào rơi xuống, thiếu niên tóc ngắn ngẩn ngơ, không dám lộn xộn.

"Trầm sư thúc, đây là địa phương gì vậy?". Lê Chanh thu tay lại, hỏi.

"Ngươi không biết sao?". Trầm Du cười lạnh, mắt lạnh nhìn người đang xù lông nhảy nhót trong ảo cảnh này, âm thầm khôi phục thể lực. Địa phương này cũng không chỉ có ảo cảnh, còn có vô số loại động vật, tất cả đều là yêu thú tu luyện thành công, thậm chí trước đó y còn gặp phải một đám yêu thú cấp cao và hai cái yêu vương ùn ùn kéo tới, chiến đấu mấy ngày nay và một trận đại chiến mới đây khiến y hết hơi hết sức rồi, lực lượng trong cơ thể có phần cũng trống rỗng rồi.

Y cần một chút thời gian.

Có lẽ có thể giả vờ trong ảo cảnh.

Theo y biết, ảo cảnh của tầng ba bí cảnh là rất có trí thương *(thông minh)*, biết được chính mình trúng kế nhất định muốn lá mặt lá trái* một hồi, nhưng mà người này giống như là một người bình thường đứng ở trước mặt chính mình, khiến mi tâm y bị phỏng, trong lòng lại liên tiếp lơ đễnh, tức cười xiết bao a.

***lá mặt lá trái: biểu thị sự tráo trở, lật lọng của con người.**

"..... Không biết a". Nhắc tới cái này liền hơi thương cảm, làm sao chui ra từ một cánh cửa sổ của Dược các thế giới liền biến thành như vầy chứ, Lê Chanh xấu hổ sờ sờ cái mũi, "Ta vừa tới, từ nơi này tới". Lê Chanh chỉ chỉ đỉnh tầng của Dược các xuyên thấu mặt đất chui ra đằng sau..... Nhưng mà theo phương hướng cậu chỉ qua, lại thấy tại chỗ lại cái gì đều không có rồi.

Lê Chanh: "..... Sau đó cũng không biết tại sao đột nhiên liền biến mất rồi, kỳ quái, ngươi tuyệt không cảm thấy địa phương này rất kỳ quái a, vừa rồi còn thấy một con chim lớn như máy bay, à, đúng rồi, ngươi có thể không biết, máy bay chính là một loại phi hành khí ở chỗ chúng ta, bình thường trên một cái máy bay có thể chứa hơn hai trăm người, có thể tưởng tượng là cực kỳ lớn". Lê Chanh xoay tay mô tả kích cỡ, lúc này toàn thân bẩn loạn cũng mặc kệ, trực tiếp đặt mông ngồi dưới đất, vỗ vỗ một miếng đát hơi có vẻ sạch bên cạnh, "Ngồi!. Cậu sớm liền thấy quần áo trên người của Trầm Du không sạch hơn quần áo của chính mình là bao, không chỉ có là trên người đầy tro bụi, thậm chí còn có vết máu màu đen của yêu thú.

Trầm Du ánh mắt sâu kín, thong thả bước qua ngồi xuống —— ảo cảnh này ngay cả bí mật nhỏ của Lê Chanh đều biết rò ràng rành mạch, lấy lực lượng hiện tại chưa hề khôi phục của

y, chỉ sợ khó đối phó.

"Ngươi không bị thương chứ".

"Không hề". Trầm Du biến sắc, cảm nhận lực khôi phục thong thả trong cơ thể, giống như không bất ngờ lạnh nhạt nói.

"Vậy là tốt rồi". Lê Chanh nhẹ nhàng thở ra, thở dài nói: Thật là xui xẻo, bi thương không nói nên lời, nơi này rốt cuộc là địa phương nào, ngươi có thể tìm được đường ra không.....Ặc, ta là nói, làm sao vẫn cảm thấy trạng thái ngươi bất thường?". Cậu quay đầu nhìn về phía Trầm Du, đánh giá cẩn thận một phen. Người trước mắt này sắc mặt lạnh lùng, cùng người mới vừa xa cách tối hôm đó quả thực cách biệt một trời, cho dù đã hơn nửa tháng không gặp cũng không tới mức thái độ thay đổi nhanh như vậy chứ, thậm chí đều.....

Thoạt nhìn có hơi không giống Trầm sư thúc lắm, thật giống kẻ giả mạo.

Lê Chanh nghi ngờ nghĩ nghĩ.

"Cái gì bất thường?". Hàn quang trong mắt hơi cụp xuống của Trầm Du chợt lóe, sắc mặt lạnh lùng lập tức dịu xuống, bên môi treo một ý cười ngả ngớn, áp sát cổ của Lê Chanh, hơi thở ấm áp phả vào trên làn da non nớt của thiếu niên, kích thích hầu kết còn hơi nhỏ của đối phương giật giật lên xuống, một vết đỏ nhạt vì thế mà nổi lên ở đằng sau, như là đang thẹn thùng.....Diễn tới còn thật giống, trong lòng Trầm Du hừ lạnh một tiếng, vẫn duy trì vẫn duy trì sắc mặt ôn nhu đang chuẩn bị mở miệng nói gì đó, bất ngờ lại phát hiện trên cổ Lê Chanh đang đeo một sợi dây đỏ ——

Lúc này cái dây lộ ra hơn phân nửa, mơ hồ có thể nhìn từ trên xuống thấy kim chúc cầu trong ngực.....

".....". Trầm Du hơi hơi ngẩn ra, có hơi bất ngờ giơ tay lấy ra kim chúc cầu từ trước ngực Lê Chanh, nắm ở trong tay cảm thụ, cầu thể này giống như có trái tim đang rung động, tương hợp cùng trái tim trong cơ thể của Trầm Du.

Đây là một viên nội đan.

Là nội đan của y.

Nói chính xác, là ngày sinh ra rồi trưởng thành, trút bỏ nội đan, nhiều năm qua vẫn ôn dưỡng tại bên người, chờ tới sau đó mới trộm đeo lên cổ của bạn lữ, trên đời chỉ có một viên nội đan như vậy là có cảm ứng như vậy cùng y, sẽ không có giả.

Như vậy tượng đất nhỏ trước mặt này.....

Nam nhân sắc mặt cổ quái lên, lại đánh giá Lê Chanh, giơ tay lau đất cát trên mặt của hắn, thấy thiếu niên buồn bực đập bay tay y ra, trừng mắt nhìn qua, Trầm Du không khỏi khẽ cười một tiếng, nhưng thật ra y nghĩ sai rồi, lần này cư nhiên là người thật..... Như vậy vấn đề liền tới rồi! Người này rốt cuộc là như thế nào chạy tới tầng ba bí cảnh??!

Xua tan nghi ngờ của đáy lòng, Trầm Du liền không ngụy trang nữa, màu môi y từ màu đỏ tươi bất thường biến thành trắng bệch, hô hấp mỏng manh xuống, lại cực kỳ xa xăm.

Trong không khí nóng rực và âm u lạnh lẽo luân phiên, trong cả một tầng bí ảm đạm không ánh sáng, trong mây màu xám dày đặc truyền tới một tiếng kêu cao vút, Trầm Du ôm thiếu niên ngồi ngay ngắn trên mặt đất co thành hình tròn liền lăn đi, đúng lúc lăn vào trong một cái thạch động bên trái, ngoài động mây dày đè thấp, một con chim ưng lớn ba đầu mỏ nhọn xé gió lao xuống, sau đó hiện ra chính là thân thể cao lớn của nó, mỗi một cọng lông chim đều giống như kiếm sắc lóe ánh sáng sáng bóng.

Lê Chanh nằm sấp ở cửa động thấy rõ mặt đất chính mình ngồi ban đầu đã bị cánh của chim ưng ba đầu đập thành cái hố, không khỏi hít một ngụm khí lạnh, vãi chưởng, đây rốt cuộc là cái địa phương gì nha, có thể quyết đoán chạy trốn không!!!!!!!

"Minh Viễn chính là chăm sóc ngươi như vậy? Để ngươi một mình chạy tới tầng thứ ba bí cảnh, nếu ngươi không phải ánh mắt đầu tiên nhìn thấy là ta, chỉ sợ chưa tới nửa ngày ngay cả thi thể đều tìm không thấy".

"Chuyện này không liên quan Minh Viễn sư thúc, vốn ta ở tầng thứ nhất bí cảnh tìm dược liệu mang tới hiện đại.....". Ở trước mặt Trầm Du thì Lê Chanh cơ bản không có bí mật gì, cậu không hình tượng nằm rạp ở bên cạnh, nói tới đây quay đầu trực tiếp cho Trầm Du một ánh mắt "Ngươi hiểu mà", "Sau đó vào Dược các bắt đầu phá trận pháp, một đường phá tới đỉnh tầng, từ cửa sổ bay ra tới đây trong lòng liền lộp bộp một cái, lập tức liền không tốt rồi, thiếu chút nữa gấp tới thượng hoả, sau đó liền thấy ngươi, sau đó liền an tâm rồi, trời sập xuống cũng có ngươi chống rồi, ngươi một đệ tử chân truyền đệ nhất vẫn mạnh hơn nhiều so với ta ngoại môn".

Chuyện này nói tới cậu còn bối rối nè.

Không phải lấy nhiều dược liệu hơn một chút so với người khác sao?

Việc này cũng thật không thuận lợi rồi.

"Đáng tiếc ta cũng không biết tầng ba bí cảnh này đi ra ngoài như thế nào". Trầm Du thấp giọng cười, đối một câu cuối cùng của tiểu tử kia tỏ vẻ cực kỳ thỏa mãn, "Nếu như hơn hai tháng sau vẫn không thể đột phá hiện trạng hiện giờ, chúng ta liền sống cả đời ở đây cũng tốt".

Không nghĩ tới còn có lời nói đột ngột như vầy, Lê Chanh liền bị khiếp sợ rồi, miệng há ra lại

khép vào: "……..Này không tốt lắm đâu".

"Hoặc là ngươi có thể trở về hiện đại". Từ hiện đại này vẫn là mới vừa học được, lúc này sử dụng tới cũng không lơ mơ, Trầm Du nói xong dựa vào phía sau, một bộ bộ dáng mất mát có thể sẽ bị bỏ lại.

Tóc đen thui của nam nhân rủ tại trên vách đá của thạch động, trên mặt không có biểu cảm, nhìn không ra là tức giận hay là cái gì khác.

Lê Chanh cẩn thận mắt ngắm vẻ mặt của anh ta, gãi gãi đầu, lại phủi sạch cát đất trên mặt, ngượng ngùng rụt tay lại, Lê Chanh lau mặt, "Nếu thật sự không ra ngoài được, ngươi cũng có thể cùng ta cùng nhau quay về hiện đại a, cùng lắm thì……..Sau này ta kiếm tiền cung ứng chín năm nghĩa vụ cho ngươi, sau đó thi đại học, vẫn sẽ không để ngươi không sống được, tựa như ngươi ở tông môn che chở cho ta vậy, chúng ta hỗ trợ lẫn nhau, làm một đôi anh em tốt". Thực tế xưng anh gọi em cùng Trầm sư thúc đệ tử chân truyền đệ nhất của Ngọc Hoàng tông cũng vô cùng có áp lực.

Trầm Du mở mắt ra, nhìn Lê Chanh.

Lê Chanh vẻ mặt đại ca vỗ vỗ bờ vai của Trầm Du, đối mặt với ánh mắt đen kịt của Trầm Du, "Hơn nữa làm người liền phải hướng về phía trước, cố gắng hơn hai tháng sau ngươi có thể đột phá hiện trạng, xông ra ngoài mà".

Trầm Du tiếp tục nhìn Lê Chanh.

Bộ dáng thiếu niên vênh váo này kỳ thật vô cùng ngốc.

Y lại cảm thấy cực kỳ ấm áp.

Trầm Du không cười.

Tại sau khi phát hiện thiếu niên cũng xuất hiện ở tầng ba bí cảnh, nửa tháng này lòng y có vẻ hơi vội vàng xao động rốt cục đột nhiên liền bình tĩnh trở lại.

"Có cái gì đẹp màn nhìn chứ". Lê Chanh nói nhỏ lau lau mặt, không cần nghĩ cũng biết bộ dáng hiện tại của chính mình sa sút lấm lem xiết bao, cũng không sao cả, dù sao nơi này liền hai người, sạch sẽ đều bị ôm qua, hình tượng liền không cần chú ý, "Này, hiện tại nên đi ra ngoài như thế nào, nơi này là tầng ba bí cảnh?".

"Tầng ba bí cảnh tự nhiên nhiều bảo vật, chỉ là chúng ta giống như ở tại giữa tầng thứ ba". Trầm Du phân tích nói: "Có lẽ là gặp phải trận pháp rồi, càng là trận pháp cao hơn thực lực thoát phàm kì rất xa". Thoát phàm kì cách phi thăng đã là một bước xa rồi, trận pháp còn

muốn đáng sợ hơn so với thoát phàm kì, mặc dù lấy thực lực của Trầm Du cũng vô pháp lấy lực phá trận, chút tu vi Lê Chanh mới vừa tu luyện ra càng là không thể.

Nhưng mà trong mắt thiếu niên tóc ngắn sáng ngời. "Trận pháp? Ta có lẽ có biện pháp!".

..... Tầng một và hai của Tần Lĩnh bí cảnh bởi vì việc Dược các nhấc lên sóng to gió lớn, người tiến vào bí cảnh nói chung đều biết năm đó một cái tên là Thu Trường Phong liên tục xông qua ba mươi tầng Dược các, thành danh đệ nhất trận pháp trong đám đệ tử cùng lứa, nhưng mà mặc dù là đệ nhất trận pháp, Ly Khám cũng chẳng qua chỉ xông qua ba mươi tầng, tại tầng thứ nhất bí cảnh còn chưa dạt tới đỉnh tầng ba mươi, hướng lên trên còn có tầng bốn mươi chưa bị đặt chân, tầng năm mươi, tầng sáu mươi.....

Hôm nay những cái này lại đều bị đập tan.

Sau khi trận pháp của tầng thứ nhất bí cảnh đều bị phá giải hết, các cửa sổ của tầng thứ hai bí cảnh đồng dạng cũng toàn bộ bị người mở ra, rốt cuộc là ai?

"Là Ly Khám?". Một chân truyền đệ tử của Thiết Kiếm tông nét mặt ngưng đọng, hơi có chút bất định thấp giọng nói, Ly Khám quả thật là một thế hệ thiên tài trận pháp mới, nhưng đây không có nghĩa là y có thể thắng được mấy lần hoặc mấy chục lần Thu Trường Phong năm đó, hai người kia nhiều lắm là sàn sàn như nhau.

Nếu quả nhiên là Ly Khám, chỉ sợ vì lôi kéo lòng Ly Khám hướng về tông môn, danh ngạch chân truyền đệ tử trong Thiết Kiếm tông ít nhất có một cái thuộc về Ly Khám rồi, cái này có nghĩa là đồng dạng có một chân truyền đệ tử phải bị rớt xuống làm nội môn đệ tử bình thường.

Ai cũng không hy vọng là chính mình.

"Chỉ sợ đều không phải là Ly Khám". Một thiếu nữ bên cạnh y chăm chú nhìn cửa sổ mở ra cảu Dược các, sâu kín thở dài, "Trên đời này cũng không thiếu thiên tài, Ly Khám học thức chưa đến, đảm đương không nổi cơ hội như vậy".

"Ta phái người đi tầng thứ nhất dò xét một phen, nói là một thiếu niên hắc y tuổi không lớn". Chân truyền đệ tử Trường Kiếm tông mắt liếc người của Thiết Kiếm tông, hừ lạnh một tiếng nói: "Chỉ sợ Ly Khám của tông môn các ngươi cũng không bảnh lĩnh lớn lớn như vậy, theo ta thấy, đoán chừng là một tán tu chuyên tu trận pháp gì đó, cũng không môn phái".

"Sư huynh sai rồi". Một người của Trường Kiếm tông chậm rãi dừng lại, trùng hợp nghe tới ngôn luận của vị chân truyền đệ tử này, y thở dài, "Thiếu niên hắc y đó là đệ tử của Ngọc Hoàng tông.....". Nới tới câu sau thì thanh âm y khô khốc, trong mắt chứa một phần không thể tin, "Nghe nói còn là ngoại môn đệ tử của Ngọc Hoàng tông".

"Việc này không có khả năng!".

Người của Thiết Kiếm tông và Trường Kiếm tông liếc nhau, ánh mắt chuyển tới Ngọc Hoàng tông cách đó không xa cùng hai tông tạo thành tam giác thế lực đối lập, dễ nhận thấy người đứng đấu bên đó cũng nghe thấy lời nói mới vừa rồi của sư đệ Trường Kiếm tông kia, chính là ánh mắt đối phương hơi động, mặc dù nghe được đồn đãi là bản tông đệ tử, lại không nói lời nào, trên mặt cũng không hề có thần sắc kiêu ngạo, giống như hết thảy không liên quan cùng Ngọc Hoàng tông.

Minh Viễn híp híp mắt, trong lòng cũng không bình tĩnh giống như biểu hiện bên ngoài vậy. Ngoại môn thiếu niên hắc y kia chẳng lẽ chính là hắn? Nếu bàn về chỗ đặc biệt, thân phận ngoại môn đệ tử có thể ký khế ước cùng Trầm sư huynh, hơn xa người thường có thể đạt tới.

.....

Tại tầng ba bí cảnh tìm trận pháp ba canh giờ *(= 6 giờ á)*, cuối cùng nhìn ra chút môn đạo, Lê Chanh tìm tờ giấy vẽ lại toàn bộ trận pháp ba tầng ngoài ba tầng trong phức tạp tới liếc mắt nhìn một cái đều cảm thấy choáng đầu, mặt xám mày tro im lặng trở về hiện đại.

Cùng lúc đó, bên cạnh cậu còn đi theo một người.

Một người đàn ông.

.....Một người đàn ông khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng ngầu lòi, phía sau lưng cự kiếm hoàng kim chọc trời.

Người anh em à, có thể thu hồi thanh kiếm đằng sau anh không vậy?

"Từ từ ngươi hiện tại không thể đi ra". Địa điểm đáp xuống vẫn như cũ vẫn là WC, Lê Chanh giơ tay ngăn người đàn ông cầm nắm cửa WC, cậu chỉ chỉ một thân dơ bẩn của chính mình và một thân dơ bẩn của người đàn ông, "Trong phòng còn có một người, đầu tiên phải tắm rửa sạch sẽ một cái".

Lê Chanh mở vòi sen, nước chảy ào ào xuống, cậu thử độ nóng của nước, ngoắc tay gọi người đàn ông qua, "Tự ngươi thử xem độ nóng của nước thích hợp chưa, tắm rửa một cái sau đó nhảy ra ngoài cửa sổ, lại đi thang máy vào đây hiểu chưa, ngươi biết dùng thang máy hay không, chính là.....". Miệng Lê Chanh nhỏ giọng nói rất nhiều thủ tục vào cửa, cậu không thể khiến Tống Giai nghi ngờ, cách duy nhất chỉ có thể là giả vờ Trầm Du là bạn của mình ở nước Mỹ.

Dù sao khí chất người này thả ở đâu đều không nghĩ là một người người thường, chính mình giải thích một chút, Tống Giai liền sẽ không nghi ngờ gì đâu.

"Ừm".

Thấy Trầm Du hào phóng đều cởi sạch quần áo của chính anh ta, Lê Chanh nửa khép mắt sợ chính mình thấy chút gì không nên thấy gì đó, cho dù mọi người đều là đàn ông, nhưng câu từng là Gay, đối tượng vẫn đều là Gay.....Thu quần áo cổ trang của đối phương rồi hủy thi diệt tích, thuận tay đặt bộ đồ thể thao mới tinh của chính mình lên giá áo, giơ tay lưu loát xoay người sang chỗ khác, "Đây là cái rộng nhất rồi, có thể có hơi nhỏ, dùng tạm đi, mặc đồ xong thì gọi tôi".

"Ừm".

Hai mươi phút sau, Lê Chanh thay quần áo vốn có của hiện đại, một thân sạch sẽ thoải mái đi ra ngoài, chỉ còn lại một đầu tóc có hơi ẩm một chút.

Tống Gai đã đổi tách trà thứ hai rồi, nước trà trong cả bình trà đều sắp bị cô uống sạch, lúc này, cửa phòng khách bị gõ vang.

Thừa dịp Tống Giai đứng dậy chuẩn bị mở cửa, Lê Chanh lấy tốc độ nhanh hơn bước hai bước qua mở cửa, người đàn ông ngoài cửa một thân đồ thể thao nho nhỏ rẻ tiền, một đầu tóc dài khô ráo bay bay đằng sau người.

Tống Giai nhìn qua từ vai Lê Chanh, chỉ thấy một đôi mắt sâu như cái hồ thăm thẳm, cất giấu vô số ý lạnh sắc bén, một người đàn ông xa xỉ phẩm phái nội hàm tuyệt vời, chỉ sợ ngay cả ảnh đế số một số hai trong nước cũng không có loại khí chất này.

Tống Giai: "Vị này là.....".

Lê Chanh cười tủm tỉm giới thiệu, "Chị Tống, đây là một người bạn ở nước Mỹ của em, Trầm Du".

64. Chương 64: Hằng Ngày Xoát Ưu Thương

Nhưng mà.....Dù sao cũng là nước Mỹ mà.

Tống Giai suy nghĩ lộn xộn suy nghĩ một chút, nếu như đặt ở trong nước lưng đeo thanh kiếm lớn xem như tin hót rồi, nhưng mà đặt ở nước Mỹ cũng không tính cái gì, người bên này ngay cả lạc đà Nam Mĩ đều có thể nhuộm lông, lưng cõng một thanh kiếm lớn chỉ sợ đã xem như chuyện bình thường không quan trọng gì.

Cô thay nước trà, rót hai tách trà mới, đưa qua cho hai người kia, sau đó thấy người đàn ông mặc đồ thể thao tháo thanh kiếm lớn từ phía sau đặt vào lòng bàn tay, giống như chỉ cần một động tác liền có thể nắm tới chuôi kiếm.

Nhưng mà nhìn cẩn thận, người này ngoại trừ một đối mắt u tối ẩn giấu mũi dao, sắc mặt và màu môi đều là cực kỳ tái nhợt, màu như tuyết, càng giống người bị bệnh, nhưng không hiện lộ vẻ yếu đuối.

Thậm chí Tống Giai còn tỉ mỉ phát hiện, da gã mềm mịn giống như da Lê Chanh, căn bản không giống một người đàn ông hơn hơn hai mươi tuổi, đó vốn nên là thô ráp, mặc dù khí chất của người bình thường tốt ra sao, một ít chỗ căn bản vẫn phải lão hóa tuyệt không sẽ kéo dài lâu lắm.

Đây là một người bảo dưỡng vô cùng tốt, bệnh mĩ nam sống an nhàn sung sướng.

Tống Giai cơ hồ ngồi ở trên sô pha nháy mắt phán đoán ra Trầm Du chính là thân phận cao quý, cô gặp qua muôn hình muôn vẻ người, tự xưng gia nhập giới giải trí những năm gần đây, mắt nhìn người sẽ không sai.

"Anh ấy là học võ". Lê Chanh nhìn nhìn thanh kiếm vàng lớn, đưa tay nhấn nhấn trái tim, giải thích nói, "Luyện kiếm á, người giang hồ không phải đều gọi gì ấy nhỉ, kiếm không rời tay". Cậu xua xua tay, ngồi ở bên cạnh bàn đặt laptop, giơ tay mở trang web, đối với màn hình tùy ý nói: "Chị Tống không cần rót trà rót nước mới anh ấy, đều là người một nhà".

Cậu từ trong úi lấy ra một tờ giấy trắng, cầm di động share hình, truyền tới laptop, sau đó gửi nội dung của tấm hình tới chat mật của "Người rãnh rỗi tới quấy nhiễu". Người rảnh rỗi tới quấy nhiễu gửi phương trinhg đầu tiên đủ để cho Lê Chanh tự mình lên tới tầng năm mươi, nhưng mà tới tầng năm mười trở lên đó là hai tầng trận pháp, cho nên người rảnh rỗi tới quấy nhiễu lại đưa ra phương trình thứ hai, đồng dạng cực kỳ thực dụng.

Sau đó tới tầng tám mươi, Lê Chanh tự mình suy tính ra phương trình phá giải ba tầng trận pháp, hiện giờ trận pháp khổng lồ của tầng ba bí cảnh chính là khoảng mười tầng, còn lồng vào nhau, chờ sau khi Lê Chanh đều lần sờ mò n lần trận pháp của bí cảnh tầng ba xong còn vẽ lại toàn bộ, thiếu chút nữa mệt tới hộc máu.

Chỉ vừa nhìn toàn cảnh liền đã chỉ còn lại một hơi rồi, càng đừng nói sau đó căn cứ biến hóa của trận pháp suy tính phương trình.

bánh pudding xoài : [hình ảnh], đại thần sư phụ, trận pháp lần này rất phức tạp, thật sự không suy tính được.

Người rảnh rỗi tới quấy nhiễu : Thú vị.

Người rảnh rỗi tới quấy nhiễu : nhóc con đừng gấp, xuất hiện ý kiến bất đồng, mấy lãnh đạo trung ương huyền môn bọn ta quyết định liền mở hội nghị phá giải trận pháp, hôm nào nghiên cứu ra thì gặp lại.

bánh pudding xoài : Dạ!

Bên trong lời nói của đại thần sư phụ để lộ ra một cỗ tự tin ta chắc chắn giải ra, luôn có nắm chắc như vậy đối với trận pháp.

Cũng đúng, có lẽ mấy người đại thần sư phụ đều là nhân vật cả đời nghiên cứu trận pháp, đối bọn họ mà nói, trận pháp tựa như một đầu bếp nhấm nháp thức ăn ngon, tất cả ưu điểm khuyết điểm cùng với nguyên liệu nấu ăn phối liệu trong đồ ăn đều hiện ra hết, duy nhất cần nghiên cứu chẳng qua là độ chính xác đầy đủ của Lê Chanh, chỉ cần cho đại thần sư phụ thời gian, quỷ trận pháp gì đó của tầng ba bí cảnh? Muốn phá giải chính là chuyện mấy phút thôi!

Quay đầu lại ra dấu bằng tay đối Trầm Du, Lê Chanh tắt giao diện chat mật, xem tin tức giải trí, quả nhiên ở trong một cái tít lớn nhất phát hiện bộ phim mới Hạm đội ngân hà của đạo diễn Patrick, cho dù cái tên này không rực rỡ lắm, cho dù ngay cả áp phích tuyên truyền phim mới đều không có, lại vẫn như cũ chiếm cứ vị trí tương đối lớn trên trang báo giải trí nước Mỹ, hết thảy chính là bởi vì người quay nó chính là đạo diễn Patrick, một người sáng tạo thần kỳ nghiêm túc có trách nhiệm đối phim nhựa.

Giới thiệu chiếm cả cái tít lớn cũng không có làm cho người ta cảm thấy nội dung đơn điệu, ngược lại tỉ mỉ giới thiệu người tham gia bộ phim này.

Hai nhà đầu tư, một là Fee Doran Milk của nước Mỹ, một nhà khác là công ty điện ảnh và truyền hình Kim Điển của Trung Quốc.

Trong đó tham gia bộ phim này có ảnh đế hàng đầu Leo Rothschild, Alvin Robert Di, cùng với ngôi sao nữ Daisy Finn khá nóng tính bởi vì hẹn hò bạn trai mà thành đề tài bàn tán.

Từ trước đến nay Lê Chanh có hơi không phân biệt rõ được đối mặt mũi của người nước ngoài, nhưng mà từ sau khi trí nhớ nâng cao hiển nhiên giảm bớt rất nhiều. Cậu quen biết người nước ngoài đầu tiên chính là đạo diễn Patrick, người đạo diễn mắt xanh lam này cho cậu ấn tượng cực kỳ sâu sắc, ngoài ra mấy ngôi sao nước Mỹ tham gia diễn Hạm đội ngân hà cách ăn mặc đều khá đặc sắc, gần như hoàn toàn có thể thông qua trang phục bộc lộ tính cách bất đồng, điều này làm cho Lê Chanh gần như nhìn qua lần đầu liền nhớ.

Hơi không quá quen thuộc ngôi sao điện ảnh của nước Mỹ lắm, Lê Chanh kéo tin này xuống nhìn, chỉ thấy ngôi sao điện ảnh Trung Quốc trong bài này đăng hình chính là ảnh đế Phương Bỉnh Như mà Tống Giai từng nhắc tới, thù lao đóng phim năm năm trước liền đã hơn trăm vạn rồi, hiện giờ lại hàng năm xông pha ở Hollywood, tuy rằng người có vẻ hơi mờ nhạt một chút, nhưng mà tiếng tăm cũng càng lúc càng lớn, mơ hồ có tư thế ảnh đế hàng đầu đầu tiên có thể xông khỏi Trung Quốc.

Lê Chanh xem một chút, rốt cục tại một hàng bên góc trái tìm được giới thiệu của chính mình, đăng một câu đạo diễn Patrick nói khi nhận phỏng vấn, "Tôi rất cảm kích nhóm cộng sự trước đây lần này tham gia đoàn phim này, đồng dạng mọi người có thể thấy đội hình lần này cực kỳ khổng lồ, không chỉ có ảnh đế quê hương nước Mỹ, thậm chí còn có một vị đế đến

từ Trung Quốc, chất lượng là không cần hoài nghi. Đương nhiên trừ những cái này tôi còn tự mình chạy tới Trung Quốc một chuyến, phỏng vấn một vai diễn tên là Eddie trong bộ phim, thằng nhóc này biểu hiện rất tốt, tin tưởng cảnh hậu trường ra thì sẽ khiến mọi người chấn động!".

Có đạo diễn Patrick tận hết sức lực tuyên truyền, ngay cả Eddie cùng hót theo, nhưng mà hót dù sao chính là Eddie..... Bởi vì đạo diễn chưa từng nhắc tên qua, chờ mong và chú ý của quần chúng cũng không có đổ lên người của Lê Chanh.

Tuy rằng duy trì tính thần bí chế tạo chút tên tuổi cho Lê Chanh, nhưng có thể nói như vầy, chỉ cần bộ phim một ngày còn chưa công chiếu, như vậy ở trong lúc Lê Chanh đóng phim căn bản không thể đạt được giá trị tín ngưỡng.

Lê Chanh: "....."

Hai người trên sô pha đã chuyện trò cùng nhau, chuẩn xác mà nói là Tống Giai đang hỏi, Trầm Du hoặc đáp hoặc không đáp, đương nhiên lúc anh ta không nói lời nào thì ánh mắt là nhất định nhìn về phía Lê Chanh, thiếu niên trước máy tính chống má nghiêm túc xem trang web, ánh mắt chói lọi đằng sau trực tiếp bị cậu bỏ qua.

Người đàn ông trước mắt này ăn nói tao nhã không nên nói tuyệt đối sẽ không nhiều lời một câu, cho thấy là chính là cậu chủ gia giáo tốt, nhưng mà ánh mắt của đối phương nhìn về phía thiếu niên của cô, nhưng có chút ý vị nói không rõ.

Tống Giai từng dẫn dắt mấy nghệ sĩ, cũng gặp qua không ít những người yêu đương kết hôn, bởi vậy nhiều ít có hơi hiểu đối tình cảm giữa nam nữ, nhưng mà hai người đàn ông..... Nghĩ như thế nào cũng đều bất thường nha.

Nếu một cô gái nhìn Lê Chanh như vậy liền coi nhu thôi, còn có thể chứng minh mị lực của thiếu niên, nhưng mấu chốt này không phải em gái, mà là người đàn ông cao lớn rắn rỏi.

Vừa rồi Lê Chanh cướp mở cửa có thể nói là bạn bè tình thâm, vậy bây giờ thường thường nhìn một cái là chuyện gì xảy ra?

..... Thậm chí đồ thể thao của hai người vẫn là một loại.

Kinh hoảng cảm giác chính mình phát hiện cái gì, Tống Giai mặt nhăn nhó, càng ngày càng cảm thấy kỳ dị, cuối cùng vẫn là nhịn không được hỏi: "Quan hệ của Trầm tiên sinh và Lê Chanh nhà tôi là bạn bè bình thường.....?".

Trầm Du cười nhưng không nói gì.

Trầm Du không phải lần đầu tiên tới hiện đại, lúc xuyên qua đồng dạng cũng là quen thuộc không có nửa điểm khiếp sợ, có thể nói đi thẳng vào sảnh khách sạn sắc mặt của y vẫn là duy trì bình tĩnh, nhưng mà thấy nữ nhân trong phòng y liền không bình tĩnh được.

Một loại cảm giác khó chịu đột nhiên sinh ra làm cho y muốn cầm cự kiếm đập bay nữ nhân này!!!!!

……. Cho dù đối phương là mặt cười đón y vào, cho dù đối phương không có bày ra động tác cực kỳ thân thiết cỡ nào đối Lê Chanh.

Trầm Du tỉnh bơ nhìn, vô cùng may mắn chính mình lựa chọn xuyên qua trở về cùng Lê Chanh.

Thấy Tống Giai sắc mặt khác thường, Trầm Du thu hồi tươi cười, thản nhiên nói, "Tôi cho rằng…….Người thông minh nư cô, ít nhiều có thể nhìn ra được".

"!!!!!!". Tống Giai bụm trán than thở một tiếng, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, thiếu niên nhà họ Lê này không phải mới tốt nghiệp cao trung sao, thì ra con nít bây giờ trẻ như vậy liền yêu đương rồi sao, thậm chí là có một người bạn trai hơn hai mươi tuổi ở nước Mỹ…….

Thế giới này rốt cuộc là làm sao vậy?!!!!

Bàn tay Tống Giai đặt tại trên bàn, ánh mắt tối sầm xuống, cô đè thấp giọng, nói: "Tôi biết thân phận của anh đại khái khác biệt, nhưng tôi sẽ không quản hai người là quan hệ gì, cũng không hy vọng mới vừa trở thành người đại diện của Lê Chanh liền nhúng tay vấn đề tình cảm của em ấy —— nhưng mà Trầm Trầm tiên sinh, xin chú ý một điểm duy nhất, đừng bại lộ nhưng điều này ở trường hợp công cộng, nếu không Lê Chanh mới xuất đạo liền bị truyền ra tin tức tiêu cực sẽ rất phiền phức".

"Đương nhiên". Trầm Du gật gật đầu, tựa hồ cũng không chú ý tới ánh mắt muốn y phải ăn trông nồi ngồi trông hướng của Tống Giai xíu nào.

Vào lúc ban đêm hai người đàn ông là ở cùng một phòng, Lê Chanh cảm thấy có hơi kỳ quái. Trầm Du người này là người tớ từ dị giới, bình thường nhìn nhiều cơ tình *(tình yêu của hai người nam)* cho rằng hai người đàn ông cùng một chỗ chính là chân lý cũng có thể hiểu được, nhưng mà Tống Giai chị đại diện này chẳng lẽ cũng thấy nhiều rồi sao?

Cái loại kiến quái bất quái……. Cùng ánh mắt không đếm xỉa là chuyện gì xảy ra?

Kiến quái bất quái: thấy nhiều chuyện quái dị rồi nên thấy bình thường thôi = không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị

Loại hiện thực này khiến cậu ngay cả giải thích đều không nói ra khỏi miệng được, vẫn cảm thấy sẽ càng tô càng đen đó được không!!!!!

Trên mặt mang theo ý cười nhìn Tống Giai đi vào một phòng khác đóng chặt cửa, Lê Chanh đen mặt đi vào phòng vệ sinh, chắn Trầm Du tại trên khung cửa xa hoa không thấm nước, cắn răng hàm nói: "Nơi này là hiện đại không phải Đại Châu giới".

Nâng ngón tay chạm tóc rối loạn như ổ gà trên đầu chính mình, "Chú ý một chút bỏ tay ngươi ra khỏi đầu của lão tử". (lão tử = ông mày, bố mày)

"Trên mông cũng lấy đi".

"Được rồi, cầm lấy bàn chãi đánh răng của ngươi này".

"Chải sạch răng của ngươi".

"Bóp kem đánh răng".

"Đánh răng".

Ánh mắt đen bóng của người đàn ông nhìn chăm chú vào động tác của thiếu niên, ở lúc cậu ta ngẩng đầu vội nhìn qua, miệng ngậm bọt kem dính cả nửa mặt.

".....Súc miệng".

Lê Chanh đưa bàn chải Trầm Du cầm đánh răng, đối phương làm theo cậu, hai người đối diện cái gương ừng ục ùng ục nửa ngày, ào một cái phun nước xuống bồn rửa tay, động tác cực kỳ đồng loạt, gần như không có khoảng cách thời gian.

Lê Chanh bực bội ấn ấn cái trán.

Cậu có hơi hối hận.

Mang hàng này về có thể được chứ???

"Tự sấy tóc". Lê Chanh đưa máy sấy sóc cho người đàn ông tóc ướt, bản thân cầm khăn tắm đang lau tóc, tóc cậu khá ngắn, tùy tiện lau một cái liền khô rồi, cũng chính là mái tóc dài bồng bềnh sáng bóng tới có thể trực tiếp đi làm quảng cáo dầu gội đầu của Trầm Du phải dựa vào ngoại lực sấy khô.

Vì mê hoặc tầm mắt người đại diện, hai người ngoan ngoãn trước khi ngủ lại tắm một hồi.

"Không làm được?".

".....".

"Lại đây". Thiếu niên tóc ngắn chấp nhận số phận để anh ta ngồi trước gương, giống đùa nghịch một con chuột chết xoay anh ta hết bên này tới bên khác, máy sấy trên tay chạy đến mức nóng nhất sấy lung tung một đầu tóc dài của người đàn ông thành gió lốc, sau đó cảm thấy chính mình tự đào mộ cho chính mình, lại có tật giật mình lấy lược nhanh chóng chải, may mắn chất tóc anh ta tốt dày vò như thế nào cũng sẽ không rối.

Chạng vạng hôm sau, Trầm Du dựa vào trên khung cửa của phòng vệ sinh, duỗi chân dài ngoắc ngón tay đối Lê Chanh.

"Gì vậy?".

"Tắm".

"Tự tắm đi".

"Không biết làm".

Lê Chanh phẫn nộ đứng lên, "Anh biết, hôm qua tôi đã dạy anh rồi".

"Nhìn nơi này đi". Trầm Du kéo áo sơmi Lê Chanh mua ở siêu thị nước Mỹ, dưới vải vóc màu trắng là bờ ngực rộng màu tái nhợt cực tương phản, mà trên đó lại che kín miệng vết thương lớn lớn nhỏ nhỏ.

Lê Chanh: "....."

"Đừng tưởng rằng như vậy ta sẽ thương hại ngươi, cũng không phải ta làm ra những vết thương này.....". Lê Chanh vắt khăn tắm lên trên người, lầm bầm đi lên một tay lấy đẩy mạnh anh ta vào trong bồn tắm lớn, ánh mắt giống như tùy ý nhìn vết thương còn chưa kết vảy của anh ta, thuận miệng nói: "Bôi chút thuốc liền sẽ nhanh khỏi thôi".

Sau đó trước mắt xuất hiện một cái bình ngọc nhỏ, dưới bình ngọc là một bàn tay lớn, mà đối diện cách bình ngọc là một đôi mắt đen kịt đáng thương trong lý giải của Lê Chanh.

Hành vi hai ngày liên tục chăm sóc một ông cụ non khiến Lê Chanh cảm thấy sinh mệnh của

chính mình thêm rất nhiều chuyện vớ vẩn, vì thế cùng ngày rốt cục nhớ tới chính mình trước khi ra nước ngoài có vẻ quên gì đó……..Hai giờ khuya, gian phòng yên tĩnh đột nhiên tách một tiếng mở ra một cái đèn bản nhỏ, Lê Chanh hất cánh tay lòi ra trên người, lén bò bò bò xuống giường, đẩy ra cửa phòng gửi tin nhắn tới cộng sự bạn tốt ở Trung Quốc xa xa.

—— kho hàng của chúng ta khi nào anh có thời gian tới đó chú ý một chút, lúc chuẩn bị chỉnh lý, tìm mấy máy kéo đậu ở bên ngoài không dùng chở ra ngoài.

Khi Đỗ Hành nhận được tin nhắn còn có hơi mù mịt, cho nên thẳng tới ngày hôm sau gã một chân bước vào kho hàng cỡ lớn ông chủ gã mới vừa tốn mười vạn thuê, nhìn thấy dược liệu lớn to như cái miệng tô còn dính bùn đất cao ngất tận trời kia, cả người liền không tốt lắm...

65. Chương 65: Anh Hùng Xuất Thiếu Niên

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kho hàng thuê ở ngoại ô phía Tây không phải kho hàng lớn nhất trong xây dựng, nhưng cũng ít có cái kho khác có thể sánh bằng, nguyên nhân chính là vì như thế phí thuê mới cao thái quá, Đỗ Hành không nghĩ tới một ngày chính mình lúc còn sống có thể thấy kho hàng đầy tận nóc……

Chất đống như vầy cũng hơi đầy quá đi?

Người đàn ông trung niên ấm ức bỗng ngồi xổ mở cửa sờ túi quần, bật bật lửa châm điếu thuốc, nuốt mây phun khói xem xét bùn đất và dược liệu đầy tràn. Nói tới dược liệu cũng liền coi như thôi đi, gã sớm liền có chuẩn bị tâm lý đối chỗ thần kỳ của ông chủ nhỏ này rồi, mấu chốt là đám bùn đất này đều là tới từ đâu vậy? Đoán chừng ngay cả đất đều để người ta đào nguyên cả khối luôn đi?

Đỗ Hành móc móc miếng đất, từ bên trong nhổ một cọng rể của dược liệu, ngắm bộ rễ bên dưới một hồi, phát hiện cái rễ quả nhiên kéo đứt không ít, bình thường càng là dược liệu quý báu giống như nhân sâm đều phải đào luôn cả bộ rễ, làm hỏng bộ rễ liền gọi tiết nguyên khí rồi, rất mất giá, hiện tại nhìn nhìn bộ phận nhỏ của bộ rễ một đám lớn dược liệu này cũng đều là đứt rồi, làm cho Đỗ Hành than thở đau lòng nửa ngày, cuối cùng vẫn tự nghĩ thông rồi.

Chừa rễ lại cũng tốt, qua mười năm trăm năm nữa lại có thể thành dược liệu, này cũng kêu để lại đường sống, dù sao loại chuyện tát ao bắt cá này không thể chấp nhận được.

Suy nghĩ một chút Đỗ Hành vẫn là vỗ vỗ đất trên người đi ra kho hàng, ngoài cửa đang đậu hai cái máy kéo, lòng Đỗ Hành nói suy nghĩ của ông chủ nhỏ nhà mình vẫn là rất đơn giản, nếu bùn đất trong kho ít chở ra ngoài đổ bỏ không sao hết, nhưng đổ bỏ bùn đất của cả một kho hàng chính là chuyện lớn, lập tức đưa cho hai lái xe mỗi người một gói thuốc lá, "Làm phiền hai anh rồi, là tôi phán đoán sai, bây giờ máy kéo các anh quả thật là không dùng được rồi, chút tiền ấy các anh thu coi như phí vất vả là được, thật sự là thật có lỗi". Gã chắp chắp tay. "Thật có lỗi".

"Được rồi". Hai lái xe cũng không ậm ờ, bản thân chính là kinh doanh thu tiền chạy việc, người không dùng được lại cho phí vất vả cũng không cần phải oán giận cái gì, phải nói Đỗ Hành cư xử chính là chính trực, khó trách trước đó có thể một mình chống đỡ đưa công ty mình ra thị trường, chỉ phần bản lĩnh tùy cơ ứng biến nói chuyện người thường luyện bao nhiêu năm cũng không nhất định có.

Máy kéo đi dọc theo lộ trình ban đầu ngược về, Đỗ Hành rít một ngụm thuốc tới tận cuối điếu thuốc, đau đầu lát nữa đám bùn đất này đi đâu về đâu đây, vẫn là quyết định hoãn hoãn chuyện này trước, trước cửa kho hàng khóa kỹ của Đỗ Hành hình như nghĩ tới cái gì đó, đột nhiên đi vào dùng túi nựa đựng nửa túi đất, một đường cầm về nhà.

Bị vợ và nhân tình kết hợp chèn ép, toàn thân Đỗ Hành chỉ còn được ba vạn tệ, con gái vào viện tốn hao hơn phân nửa, số còn lại toàn bộ dành cho thuê nhà và ăn uống, hiện tại gã thuê ở chính là căn nhà nông

dân bình thường, vị trí không ở trung tâm thành phố cũng không tốt, giao thông cũng rất bất tiện, chính là may mà giá rẻ, vốn là nhà nông chuẩn bị mua làm phòng cưới cho con trai con dâu, nhưng mà con dâu chê nhà nhỏ quá, nhà cũng liền để không, để Đỗ hành chiếm lợi.

Hiện tại hai cha con ở tại trong căn nhà nhỏ này, đồ dùng trong nhà đều là mới, coi như tạm ổn

"Nữu Nữu". Đỗ Hành lấy cái chìa khóa mở cửa, về nhà liền thấy cửa phòng của Nữu Nữu mở, con bé có thể là một mình chờ tới chán chết rồi chính mình nằm sấp trên giương nhỏ ngủ say sưa, Đỗ Hành kêu một tiếng liền không kêu nữa, treo áo khoác rửa sạch tay, đắp chăn lại cho Nữu Nữu, nhẹ tay nhẹ chân đóng cửa lại, nói thật Đỗ Hành không biết nuôi con nít lắm, hồi nhỏ gã là con một, dưới không có ăm trai em gái phải chăm sóc, Nữu Nữu lại là đứa con đầu của gã, trước kia đều là vợ gã bà chủ nhà đảm đang chăm sóc lo liệu mọi việc, hiện tại ly hôn rồi, Đỗ Hành kiên quyết không giao ra quyền nuôi nấng Nữu Nữu, chân chính cướp được đứa bé huyết mạch tương liên nhưng cũng có hơi phát mộng.

Liền ví dụ như lần bị bệnh này, nếu bình thường gã chú ý thêm chút, con gái cũng không cần chịu tội làm phẫu thuật.

Đỗ Hành xắn tay áo làm cơm trưa, để ly sữa lên trên bàn, lại đọc báo một lát nhớ tới chính mình còn cầm bùn đất về……

"Ba ba, hoa cúc nhỏ……". Nữu Nữu dụi mắt đi ra từ phòng ngủ, trên tay còn cầm một bông cúc màu đỏ cam, bông này là hôm qua nhặt được ở dưới lầu, cô bé muốn trồng nó, ngâm ở trong nước, nhưng mà Đỗ Hành biết ngâm trong nước tuy rằng có thể giữ tươi được một hai ngày, lại vẫn như cũ không ngăn được bông cúc khô héo, dù sao thực vật vẫn là cần bùn đất —— đây cũng là nguyên nhân hôm nay gã lấy nửa túi bùn đất.

Nữu Nữu tò mò sáp tới gần.

"Ba ba mang đất về ạ?".

"Ừ, ăn cơm trước". Đỗ Hành cầm lấy bông cúc nhỏ, dắt con gái đi rửa sạch tay, tùy ý cám cành bông cúc vào trong túi nhựa, "Nhớ kỹ trước khi ăn cơm phải rửa tay, bằng không sẽ có vi khuẩn đi vào trong bụng, sau đó sẽ đau tựa như lần trước ở trong bệnh viện".

Đỗ Hành nói tới khá khoa trương, nhưng mà cô bé vẫn tin thật, nhớ tới trước đó lúc ở trong bệnh viện bị bệnh, Nữu Nữu ôm bụng vẻ mặt biểu lộ sợ hãi, "Con nhớ kỹ rồi".

Sau khi ăn xong, Nữu Nữu thừa dịp Đỗ Hành thu dọn chén đũa liền nhón chân đi qua xem bông cúc nhỏ của chính mình, Đỗ Hành tức cười nhìn động tác của cô bé, nhưng mà sau khi bàn tay mập nhỏ xốc cái túi nhựa lên, Đỗ Hành kinh ngạc phát hiện, cánh của bông cúc vừa rồi còn héo úa kia không chỉ có mặt ngoài khôi phục trơn nhẵn, còn tươi tắn sáng bóng, căn bản không giống như là bông hoa bị ngắt qua rồi, mọc còn có tinh thần hơn so với hoa trong nhà vườn hoa.

Kỳ quái.

Trong lòng người đàn ông a một tiếng, gã cũng không phải là trẻ con như Nữu Nữu, thân là một người đàn ông trung niên, cho dù gã không có hiểu sâu về tác dụng của bùn đất, nhưng cũng sẽ không tin tưởng một chút có thể làm cho bông cúc khôi phục sức sống, đây là ở hiện đại cũng không phải là câu chuyện cổ tích gì…….Ngoai trừ bùn đất này thật sự có cái chỗ khác thường gì đó……. Chẳng lẽ là bởi vì từng gieo trồng lượng dược liệu quá lớn nên nhiễm dược lực?

Đỗ Hành cảm thấy trí tưởng tượng của mình hơi phong phú, nhưng chuyện này vẫn nghẹn trong lòng gã, buổi chiều gã lại chạy tới kho hàng một chuyến, xách một giỏ bùn đất trong kho hàng trồng xuống mấy hạt giống hoa lan bình thường, ngày hôm sau liền mọc ra cây con.

Ngày thứ ba cây con mọc cành, thân cây đều xanh biếc cực kỳ đẹp, ngày thứ tư liền ra nụ hoa……. Ngày thứ năm Đỗ Hành nuốt ngụm nước miếng, ôm một chậu lan mới ra nụ hoa đi chợ lan cho chuyên gia trồng hoa xem một chút.

Ông bác xoay qua xoay lại nụ hoa, ấn lá cây lại nghiên cứu hình dạng của nụ hoa, trong lòng thầm nghĩ không thể nào, khụ hai tiếng, nói: "Của cậu là Trung Hoa kỳ lân, mọc cũng không tệ lắm, nhưng mà chưa

nở hoa thì cũng nói không chính xác, phải biết rằng loại hoa lan quý báu này chân chính trồng tốt mấy chục vạn tới trăm vạn cũng có thể, nếu như cậu bán thì chúng tôi bằng lòng mua năm mươi vạn".

"…….". Đỗ Hành hỗn độn trong gió.

"Ông chủ, đất trong kho hàng không ném được, cậu nói thẳng với tôi đi, tôi đảm bảo không nói ra ngoài, có phải đám đất này do viện nghiên cứu chuyên môn nghiên cứu chế tạo ra hay không? Trước đó tôi dùng nó trồng mấy cấy hoa lan ra nụ hoa, người của chợ hoa và chim trực tiếp mở miệng muốn mua lại với giá năm mươi vạn, tôi mua chính là hạt giống hoa lan bình thường không có khả năng đều có thể trồng ra hoa lan danh quý (nổi tiếng và đắt giá), nhưng nó cố tình liền mọc thành như vậy rồi, này khẳng định là công dụng của bùn đất". Cuộc gọi từ Trung Quốc rất nhanh vượt qua lục địa gọi tới nước Mỹ, thanh âm kích động của Đỗ Hành từ trong điện thoại truyền ra, cùng khi ở bệnh viện hoàn toàn là hai loại trạng thái một trời một vực, lúc này thanh âm của người đàn ông trung niên tràn ngập sức sống.

Lê Chanh nghe mà sửng sốt sửng sốt, mới từ trong giấc ngủ tỉnh táo lại có hơi ngẩn ngơ, sau một lúc lâu mới phản ứng lại, nói đúng là bùn đất cậu mang về từ Đại Châu giới, có lẽ trong Tần Lĩnh bí cảnh tầng thứ nhất hoàn toàn bị đại trận bao phủ nén sâu linh khí vào trong đất, cũng bởi vậy cất chứa bồi dưỡng ra không ít linh thổ, bị chính mình đánh bậy đánh bạ mang về hiện đại…… Cậu ấn ấn cái trán, "Vầy đi, em cho anh số điện thoại này, có hạng mục gì muốn hợp tác có thể gọi số điện thoại này ưu tiên liên hệ một chút, đối phương là anh rể em, giữa đôi bên đều có thể tạo điều kiện cho nhau.

"Ông chủ tốt!".

Đỗ Hành có lẽ là thật sự bởi vì bùn đất bị chút kích thích, bình thường người này là sẽ không dễ dàng kích động, Lê Chanh trợn tròn mắt nhìn trần nhà tối đen, cúp điện thoại mở màn hình chủ, trên ánh sáng yếu ớt này, biểu hiện bây giờ đang là ba giờ sáng.

Qua bốn giờ nữa sẽ đi trường quay…….

Bên cạnh vươn ra một bàn tay, chuyển di động thành chế độ rung, sau đó đè Lê Chanh ngã vào trên giường, tóc bông bông xoã tung giống con gấu xù lông, người đàn ông động tác nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu của cậu, "Ngủ".

Như là biết Lê Chanh đang lo lắng cái gì, người đàn ông trấn an đặt lòng bàn tay lên trán cậu, "Ngày mai sẽ nhớ gọi ngươi".

Lê Chanh không biết khi nào thì dưỡng thành thói quen di động không thể rời khỏi người, không phải giống thanh niên bây giờ thích lướt Weibo chát chít hoặc là chơi game, mà là sợ có cuộc gọi nhỡ, gần đây công việc quấn người, một bên là điện thoại anh rể trong nước và Đỗ Hành, một bên lại là điện thoại của đạo diễn Hạm đội Ngân Hà sắp quay, cho dù vai diễn của chính mình chỉ là một vai phụ, nhưng mà khởi bước đầu tiên của sự nghiệp luôn cực kỳ quan trọng.

"Ta có thể đặt báo thức".

"Ta gọi ngươi".

Đè xuống đôi tay phản kháng, Trầm Du đặt di động của cậu nhóc lên tủ đầu giường bên cạnh, giơ tay che mắt của cậu ta, tuy rằng không biết gần đây đóng phim nói ngoài miệng của Lê Chanh là cái gì…….

Con mắt đen kịt của người đàn ông lóe lóe trong bóng đêm.

Khi bữa sáng của khách sạn đưa tới, Tống Giai trơ mắt nhìn nghệ sĩ nhỏ Lê Chanh của nhà mình, là bị Trầm Du dịu dàng ……. đánh thức, hôm nay Tống Giai lấy áo sơ mi quần dài cho Lê Chăn mặc, dù sao cũng là đi đóng phim, vẫn mặc đồ thể thao liền rất tùy tiện rồi.

Hai người lại mặc áo sơmi quần dài như nhau, thẳng tới ngồi trên xe, Tống Giai mới hậu tri hậu giác* ý thức được, chính mình vì sao cũng dẫn Trầm Du theo, hàng này là ai mà còn muốn theo đi trường quay chứ? Chính mình còn ngại không đủ đau đầu sao?

*hậu tri hậu giác: làm xong xuôi hết rồi mới nhận ra

Lê Chanh thấy rõ thần sắc Tống Giai khác thường, theo ánh mắt của cô nhìn tới người bên cạnh chính mình, áo sơmi trắng quần dài đen, khí tức của người đàn ông này một bộ lạnh lùng thản nhiên, tay trái khoát lên

phía trên, như là gà mái che chở cho con ấp chính mình dưới cánh tay, cậu nhưng thật ra không có như Tống Giai sợ truyền ra chuyện xấu vậy, mà là đột nhiên nghĩ tới một điểm, người này tựa hồ không biết tiếng Anh, chính mình nói là người bạn Mỹ cư nhiên không biết tiếng Anh, sau này ngộ nhỡ lộ tẩy chẳng phải là vô pháp lấp liếm sao?

Sau khi xe tới nơi, Lê Chanh xuống xe quét mắt trường quay đằng sau, chuẩn xác tìm được vị trí của đạo diễn Patrick, đồng thời bên cạnh gã ta còn có người nước ngoài già trẻ lớn bé Lê Chanh một người cũng không biết, cậu ném một cái ánh mắt hướng về phía Trầm Du, giữ chặt tay áo áo sơmi của đối phương, thấp giọng nói: "Ngươi không biết nói tiếng Anh, theo ở phía sau đừng nói chuyện".

"Ừm".

"Cho dù gặp được người nói tiếng Trung cũng ít nói chuyện". Lê Chanh sợ anh ta khiến cho người khác hoài nghi, Tống Giai sở dĩ tin tưởng tin tưởng là bởi vì có chính mình ở bên cạnh chu toàn, cho Trầm Du một thân phận, những người khác cũng không nhất định có thể lừa gạt qua được.

Trầm Du thâm trầm liếc cậu một cái, cho cậu một cái ánh mắt yên tâm đi.

Lúc này trên trường quay đã tiếng người ồn ào rồi, nơi này đều không phải là sân khấu ngoài trời, mà là ở trong một sảnh lớn cực kỳ hoa lệ, kém nhiều so với trường quay công ty Kim Điển cố ý sửa sang ra, lại thắng ở diện tích lớn, vả lại dưới ánh đèn phụ trợ có vẻ lấp lánh sáng chói, phần đông nghệ sĩ dẫm lên trên sàn nhà lóe ánh sáng ngọc lưu ly như là đi ở sàn T (sàn diễn thời trang hình chữ T).

Mấy ngày nay Patrick vì trước quay phim chuẩn bị bận tới không dứt ra được, cho tới hôm nay mới bắt đầu cử hành nghi thức quay phim, ở trong nửa tiếng Lê Chanh trình diện, hai vị ảnh đế nổi tiếng của nước Mỹ và ảnh đế Phương Bỉnh Như của Trung Quốc đều trình diện, Lê Chanh nghe Tống Giai thấp giọng giới thiệu, ngẩng đầu nhìn hướng vị này đế thù lao đóng phim kinh người này, thực tế trước đó cậu không có xem qua được mấy bộ phim, cũng không hiểu biết lắm đối kỹ năng diên xuất của Phương Bỉnh Như, nhưng mà căn cứ một ít áp phích trên phố lớn ngõ nhỏ còn có thể nhận ra người thật.

Cũng không phải mã ngoài đẹp trai cỡ nào, thậm chí khóe mắt hơi hơi có chút nếp nhăn thật nhỏ, nhưng mà cũng là do Lê Chanh tu luyện, cách quá xa không nhìn kỹ cũng không nhìn ra, sắc mặt người đàn ông hồng hào, nhìn qua cực kỳ khỏe mạnh, bên môi luôn treo một mạt mỉm cười thiện ý.

Có lẽ là từ xuất đạo tới nay một mực đóng phim, cho nên sau khi xuống xe mỗi một bước đều vẫn duy trì biểu cảm hoàn mỹ, làm cho người ta soi không ra nửa điểm sai sót.

So sánh với hai vị ảnh đế nước Mỹ bên cạnh, vị ảnh tuổi hơn bốn mươi này có vẻ khá điệu thấp*, nhưng Lê Chanh vẫn là thấy rõ một số ngôi sao diện ảnh nước ngoài lúc nãy khá phô trương khi nhìn thấy Trương Bỉnh Như thì cười đi qua chào hỏi, bạn gái đi theo bên cạnh gã là Thọ Linh, theo như lời Tống Giai, vị này cũng là ngôi sao nữ Trung Quốc hơn ba mươi tuổi bắt đầu tiến quân Hollywood, ngoại hình xinh đẹp, thực lực cũng đồng dạng rất mạnh.

*điệu thấp: khiêm tốn, k khoe khoang. nói chung là làm việc một cách kín đáo hoặc cố tình ẩn giấu cái tài/giỏi/giàu có của mình.

Lê Chanh không tranh không cướp đứng ở góc, sau một lúc lâu đột nhiên nhìn thấy đám người yên lặng lại, không ít người đều nhìn phía vị trí của chính mình, Lê Chanh đứng im, lại cảm thấy Tống Giai ở sau người đẩy đẩy cậu, "Đạo diễn gọi em đi qua kìa".

Cậu xa xa nhìn qua, chỉ thấy đạo diễn Patrick vẫn đang động tác giơ tay, hai người giống như trước đó nói tới chút gì đó, Phương Bỉnh Như đối diện cậu cũng mỉm cười nhìn qua, đáy lòng Lê Chanh căng thẳng, dẫn linh khí chạy một lần làm cho toàn thân thư giãn lại, bước chân không nhanh không chậm đi qua, "Đạo diễn".

Patrick vỗ vỗ bờ vai của cậu, cười lớn một tiếng, "Phương, không phải nói tôi vẫn che giấu không nói tới cậu bạn nhỏ đồng dạng tới từ Trung Quốc sao, hiện tại cậu gặp rồi đó, đây là Eddie mà tôi thường treo ngoài miệng đó, không nghĩ tới trẻ như vậy đúng không, nhưng mà nếu ngày đó cậu thấy qua buổi thử vai của nhóc này, nhất định sẽ giật nảy người!".

"Quả thật là không nghĩ tới……". Phương Bỉnh Như gật gật đầu, ánh mắt mang ý cười nhìn Lê Chanh, "Có thể đạt được thừa nhận của đạo diễn, Lê tiên sinh quả thật là anh hùng xuất thiếu niên".

66. Chương 66: Kĩ Năng Diễn Xuất

Phương Bỉnh Như không nói tốt cũng không nói xấu, Thọ Linh nhìn thần sắc bình thản của anh ta, nghĩ nghĩ, mặc kệ nguyên nhân gì, cũng xác thật không liên quan với mình, dù sao thiếu niên này một diễn viên không hề căn cơ, cho dù ở dưới tay của Patrick, nếu không có đám fan trong nước, cũng sẽ không có người chú ý tới cậu ta. Muốn chân chính nổi tiếng, cho dù là vị ảnh đế bên người cô, cũng là bằng vào thực lực bản lĩnh của bản thân và một ít vận may mới tại tuổi này liền cực kỳ nổi tiếng.

Đây là tích lũy của một diễn viên.

Hai người rất nhanh bị ánh đèn loang loáng vây quanh, Lê Chanh thấy thế lặng lẽ lùi về, lúc này bên người Patrick lại tụ đầy không ít ngôi sao minh tinh điện ảnh nổi tiếng, thiếu một người cũng không ai sẽ phát hiện, Tống Giai vỗ vỗ bờ vai của cậu cổ vũ cậu, Lê Chanh quay đầu lại nhìn về phía Trầm Du, người đàn ông đứng yên ở phía sau, một thân áo sơmi trắng của siêu thị mặc ra khí chất hoàng thất quý tộc, nếu không có thương hiệu ở góc áo biểu thị giá rẻ, chỉ sợ lúc này sớm có không ít người tới gần rồi.

Cho dù người này nhìn lạ mắt ghê.

Cũng rõ ràng không giống như là người trong giới giải trí.

Trên thực tế, xung quanh có không ít người đã liếc mắt hướng anh ta, ánh mắt theo dưới tóc dài đẳng sâu người đàn ông hiển lộ ra cánh tay rắn chắc trượt xuống tới chân dài cân xứng, thẳng tới đối diện một đôi mắt ẩn chứa sự lạnh lùng, giống như thực thể làm cho mọi người xung quanh đồng loạt run lên.

Lê Chanh cười cười, cho dù là ở hiện đại, người này luôn không chịu thệt, hai ngày nay cậu lúc nào cũng nhắc nhở đối phương nơi này là xã hội pháp trị không cho phép gây tai nạn chết

người, rành rành đã đạt tới hiệu quả rất tốt —— ít nhất ở lúc cảm thấy bị xúc phạm, học xong khiển trách hơi chút áp lực.

"Cười cái gì?". Trầm Du không biết khi nào thì quay đầu nhìn về phía cậu, hơn nữa theo bản năng cảm thấy tiểu tử kia đang cười chính mình, đôi mắt y hơi hơi nheo lại, một đoạn trong ánh mắt còn lại như là đang trầm tư mang theo ánh nước.

Lê Chanh ảo não thu hồi loại nhìn chằm chằm đối phương giống như tươi cười si ngốc này, xoa nhẹ phía dưới tóc: "Cười ngươi, rất thích hợp sống ở hiện đại". Lời còn chưa dứt, thuận tiện thu hồi cái tay bóp mặt của đối phương, kéo qua hai bên, hình thành một cái khuôn mặt tươi cười biểu cảm đáng yêu. Hai người đứng góc cũng không phải ngôi sao lớn, hành động thân mật không coi ai ra gì thực tế cũng không đột ngột, hôn mặt vẫn là lễ nghi mà.

Sau đó lúc lại ngẩng đầu lên, liếc mắt một cái trông thấy đôi mắt đen kịt của Trầm Du bình tĩnh nhìn về phía cậu, đôi mắt đen bóng kia sáng hơn so với mắt gấu nâu trong áp phích phảng phất hơi mới lạ hơn, Lê Chanh nhướn nhướn đầu chân mày, xòe hai ngón tay ra, chỉ thấy người đàn ông nháy mắt khôi phục tới mặt than thì trên mặt có thêm mấy vệt đỏ nhàn nhạt.....

..... Thiếu niên chạy trối chết.

Ánh mắt Trầm Du đi theo bóng dáng của thiếu niên đang lo lắng, đột nhiên bên tai vừa động, nghiêng người né qua một cái cánh tay, trước mặt là một người phụ nữ đồ đỏ quần áo hở hang, tóc xoăn màu nâu xõa ở sau đầu, đôi mắt mê người sau khi trang điểm và móng tay đặc biệt cắt sửa qua, cực kỳ xinh đẹp. Nhưng mà ở trong mắt Trầm Du, tồn tại bôi đầy phấn cao lên mặt như vậy, so với nữ tu có mục đích riêng trong nội môn, còn khiến y khó có thể chịu được.

"Đi theo tôi". Người phụ nữ nói như vậy.

Cô ta cũng không trẻ tuổi, nhưng cô vẫn đang ái muội dùng ngón tay móng tay sơn đỏ sờ sờ cánh môi nhếch lên của mình.

"Tôi có thể cho cậu cái mà cậu muốn". Người phụ nữ dùng mắt ra hiệu với Patrick, Trầm Du không hiểu ý nữ nhân này, nhưng hiển nhiên người này tại sao lúc này có một ít phán xét sai lầm đối y.

".....”

"Tôi gọi là Mia, có được thực lực cậu không tưởng tượng tới được". Người phụ nữ không có cảm thấy cô nói có gì không đúng, cô vốn chính là một người tự tin, cô chỉ một cần ngoắc ngón tay út một cái, phía sau liền nhiều ra mấy chục kẻ nước ngoài cơ bắp cường tráng, người phụ nữ nhướn mày cười: "Thật muốn tôi mời cậu cùng đi sao? Bạn trai nhỏ của cậu tốn bao nhiêu tâm lực *(tâm tư + sức lực)* có thể đạt được cơ hội lần này, chỉ sợ sẽ không sẵn lòng liền mất

đi nhanh như vậy". Cô lưu loát xoay người, bàn chân mảnh khảnh dẫm nát ánh sáng phản xạ trên sàn nhà, quần áo đỏ rực trên người theo bước chân đung đưa như cành hoa trong gió, lộ ra nửa bộ ngực căng tròn cùng làn da càng lộ vẻ trắng nõn dưới đèn.

Trong nhất thời Trầm Du đột nhiên có chút hiểu rõ, trong miệng Lê Chanh từng nhắc tới qua bệnh thần kinh, có lẽ chính là người giống như phụ nhân *(người phụ nữ đã có chồng)* bốn mươi sáu tuổi này, cuồng vọng, tự đại, không biết cái gọi là tự tìm chết.

Khẽ xùy một tiếng, Trầm Du đi theo ra ngoài.

Nhưng mà có câu nhưng thật ra nói đúng, bạn trai nhỏ..... Xưng hô này, là cái ý kia y nghĩ đi, Trầm Du thoả mãn nheo mắt lại, tựa hồ cũng không sai.

"Cô ta quả nhiên lại bắt đầu tìm người mới rồi, khó trách đột nhiên muốn chia tay". Một góc âm u thanh niên nước ngoài tóc đen mắt nâu cứng mặt nhìn bóng dáng của Trầm Du, khác với người khác, ngũ quan gã có chút nhu hòa, làm cho ánh mắt của gã có vẻ cực kỳ dịu dàng, đồng dạng cũng là bởi vì nhờ khuôn mặt này, khiến gã được Mia coi trọng —— có lẽ người thường không biết thân phận của Mia, nhiều nhất là bà chủ của một công ty nhỏ, nhưng mà gã lại biết rõ, từ trước đến nay lực lượng trên tay đối phương là không thể lộ ra bên ngoài, giải quyết sự tình lại càng dứt khoát lưu loát, tựa như lần này gã có thể diễn vai phụ phim của Patrick, chính là quà chia tay của người phụ nữ này.

Cô ta chơi chán, muốn đổi khẩu vị mới, mà chỉ cần biết tới lực lượng của cô ta, không ai sẽ bỏ qua cơ hội như vậy, cho dù là cùng ăn cùng ngủ..... Dù sao tuy rằng là một người phụ nữ bốn mươi sáu tuổi, hao tổn của cải bảo dưỡng khiến cô ta nhìn qua vẫn cứ nhỏ xinh mĩ lệ cũng không có vẻ già.

"Hừ". Cho rằng tất cả mọi người sẽ kiềm nén tính tình một mặt thuận theo như gã sao.

Nghi thức khởi quay Hạm đội Ngân Hà viên mãn hoàn thành, kế tiếp là cảnh quay toàn cảnh phim trường, ý đồ xây dựng ra hiện trường đồ sộ của đội viên hạm đội Ngân hà.

Bởi vì nhân viên cơ bản tới toàn bộ, toàn bộ thay phục trang đã là một giờ chiều rồi, Lê Chanh đi theo mấy chục diễn viên chạy xuyên qua sân khấu màu bạc, cậu cúi người, vẫn duy trì vẻ mặt không biểu cảm, tận lực đem cơ thể không hề cao to hiển lộ tràn ngập sức bật, làm tới bước chân chạy bộ hoàn mỹ hơn so với người khác, quả nhiên đạt được mấy câu khen ngợi.

Một màn này không cần bao nhiêu biến hóa biểu cảm, chỉ cần cầu mức độ đầy đủ, Lê Chanh dễ dàng đạt tới yêu cầu.

Cậu không có bao nhiêu hành động, nhưng mà nếu luận khống chế đối thân thể, chỉ sợ có mấy Phương Bỉnh Như cũng không bằng cậu.

Tu của tu sĩ chính là thân, hướng máu chảy đều có thể cảm giác tới rõ ràng rành mạch, càng đừng nói là khống chế cơ thể.

Nhưng mà thân hình chỉ là một phần, quan trọng nhất vẫn là kĩ năng biểu diễn, ảnh đếLeo và Phương Bỉnh Như một người da đen và một người Trung Quốc thân mặc chiến giáp của hạm đội Ngân Hà phân biệt đứng ở hai bên ống kính, chiến giáp màu bạc hình giọt nước phác họa thân hình của hai người, thân hình Phương Bỉnh Như hơi gầy, bả vai lại cực kỳ dày rộng, hơn nữa một thân nho nhã mang theo khí thế sắc bén, thành công bù lại không đủ mùi máu tanh.

Quan chỉ huy là ảnh đếngười da trắng Robert, cũng là đại đội trưởng sức chiến đấu cực mạnh trong hạm đội.

Gã là vai chính.

Cả bộ phim quay xong ít nhất phải mất non nửa năm thời gian, nếu là thiết bị hoàn thiện cũng phải quay khoảng ba tháng, trong đó thân là vai diễn quan trọng nhất, Robert gần như đều phải trải qua ở phim trường, không có bao nhiêu ngày nghỉ ngơi, đồng dạng Lê Chanh làm học sinh tốt nghiệp cao trung, sau ngày nghỉ thi đại học liền phải khai giảng, vì đuổi kịp thời gian, Tống Giai cố ý liên hệ qua cùng đạo diễn, quay gom lại phần diễn của Lê Chanh trước, cũng liền có nghĩa là, thực tế Lê Chanh sắp gặp phải hoàn cảnh tương tự như Robert, cơ bản không có bao nhiêu thời gian nghỉ ngơi.....

Diễn qua đoạn đầu, Lê Chanh đón lấy nước khoáng Tống Giai đưa qua uống hai ngụm, lại không nhìn thấy Trầm Du, lòng cậu chùng xuống, không biết tại sao tuy rằng biết người này sẽ không gặp phải nguy hiểm gì, nhưng không nhìn thấy người vẫn là có hơi hốt hoảng.

Dù sao hiện đại khác với Đại Châu giới, nhà cao tầng gần như cùng một kiểu.

Sẽ không lạc đường chứ?

Lê Chanh đột nhiên nghĩ tới tựa hồ không có đưa cách liên hệ của chính mình cho Trầm Du.

"Có lẽ là đi ra ngoài rồi". Tống Giai nhíu mày, cô không biết Trầm Du là thân phận gì, nhưng tiếp xúc mấy ngày liền khiến cô cảm thấy, vị bạn trai này của Lê Chanh, tựa hồ không quen đối cuộc sống trong khách sạn..... Có lẽ thật là một cậu ấm xuất thân từ một gia tộc lớn nào đó, cũng may ngoại trừ mang theo một thanh kiếm hoàng kim lớn, tính cách đối phương trầm ổn, tố chất khá cao, làm cho Tống Giai cũng không cách nào đưa ra ý kiến phản đối quan hệ của hai người.

Có lẽ liền ngay cả cô đều cảm thấy, nếu Lê Chanh thích đàn ông, người này là một người cực kỳ phù hợp.

Suy nghĩ nhiều quá rồi.

Tống Giai xoa xoa mi tâm, nghe được đạo diễn hô quay cảnh một, vội vàng cầm chai nước trên tay Lê Chanh, "Gọi em đó, nhanh đi".

Cảnh tiếp theo liền khó diễn rồi.

Trong giới thiệu của kich bản Hạm đội Ngân Hà chính là một hoàn cảnh lớn lấy ngân hà tinh hệ làm bối cảnh, kể lại chính là hoàn cảnh xấu của địa cầu ngàn năm sau, nhân loại đi qua mấy hệ ngân hà tìm được hành tinh nhỏ tương tự địa cầu xây dựng lại quê hương, gặp phải xâm lược của người ngoài tinh hệ người Ngân Á thân mang siêu năng lực, mà vũ khí sinh hóa đối kháng siêu năng lực thất bại nên hệ ngân hà trở thành thuộc địa của người Ngân Á, người địa cầu hãm sâu trong đó, cấp cao tay nắm chính quyền không buông nhưng tại dưới cường quyền của người Ngân Á bị bắt thỏa hiệp.

Trong đó diễn viên đóng vai hộ vệ người trái đất của hạm đội Ngân Hà ở bề ngoài giả bộ làm cướp tinh tế, thực tế chống lại người Ngân Á tiến thêm một bước xâm lược, có thể suy ra, cuộc sống hằng ngày của ở mặt ngoài đội viên hạm đội Ngân Hà sắm vai bọn cướp nhất định tràn ngập màu sắc.

Ngón tay Lê Chanh liên tục lướt qua bảng điều khiển, gần như mỗi chỉ lệnh tiếp theo trên màn hình trước mắt đều sẽ phóng to thu nhỏ hình ảnh bên ngoài hạm đội lại, trên người cậu là chiến giáp màu bạc ngày thử vai mặc qua rồi, mũ giáp bị để tại bên chân, lộ ra một đầu tóc ngắn bông xù, thành viên đằng sau đóng vai Frank đột nhiên dồn dập kêu một tiếng, hô hấp cực kỳ ra sức, như là muốn chấn vỡ màng tai của những người khác.

"Frank, nói nhỏ thôi, tôi dám cá, hôm nay cậu ăn tỏi nhất định ăn vào trong lỗ mũi". Lê Chanh hơi hơi nhíu mày, theo tạp âm vang lên mạnh mẽ mím chặt môi.

Lúc cậu nói chuyện không cần nhìn bảng thoại ngoài máy quay, bởi vì trước đó cậu cũng đã học thuộc kịch bản rồi, thậm chí đối thoại không hề liên quan tới mình cũng học thuộc luôn.

Kĩ năng diễn xuất như vậy thực tế vụng vềlại không có sáng tạo, Patrick vốn cho rằng thiếu niên sẽ lựa chọn biểu hiện ra "khó có thể chịu được" khoa trương một chút, nhưng mà cậu ta chính là tiến hành rồi xử lý biểu cảm rất vi diệu, cực kỳ thông minh.

Đạo diễn không có hô "cắt".

"À, đó là chocolate vị tỏi, Eddie". Shirley cũng một thân che kín giáp bạc lân quang đi tới, đặt một ly chất lỏng màu xanh biếc lên mặt bàn, say đắm nhìn về phía sườn mặt rõ nét của Lê Chanh, ngón tay đã khoác từ cánh tay hướng đầu vai của cậu, sau đó cực kỳ lưu loát từ cánh tay cậu trượt xuống dưới, ngồi ở trên đùi của thiếu niên, trong đôi môi đỏ mọng phát ra tiếng cười trầm thấp: "Không có vị tỏi, sẽ làm cho anh ta đột nhiên cáu kính".

Bộ ngực mềm mại cọ quua hai má của thiếu niên, thân thể Lê Chanh cứng đờ, gần như là tính phản xạ bỏ cánh tay để trước bảng điều khiển chệch ra sau một chút, sau đó không có

gì bất ngờ xảy ra nghe được một tiếng "Rầm!".

Ngôi sao nữ đóng vai Sherly giật mình, không nghĩ tới đối phương sẽ có phản ứng lớn như vậy.

"Biểu cảm rất cứng ngắc". Phó đạo diễn vạch ra điểm diễn không tốt, đột nhiên nhịn không được nở nụ cười một chút, đoán chừng là nghĩ tới tuổi Lê Chanh quả thật có hơi nhỏ, có lẽ là cực kỳ ngây thơ, gã nhịn cười, chỉ điểm nói: "Thân ở trong cùng một tiểu đội, Eddie đã cực kỳ quen với động tác của cô ấy, cậu cần biểu hiện ra ngoài chính là sự trầm ổn của đội trưởng, lúc này không phải đẩy cô ấy ra, mà là không bị quấy nhiễu nghiêm túc điều khiển chiến hạm tuần tra".

Lê Chanh: ".....Tôi hiểu rồi".

Có lẽ là thiết kế chiến giáp nữ tính quả thật có chút thoáng, một đôi tay Sherly dán qua, bộ ngực mềm mại kia lại cọ dưới hai má của Lê Chanh —— thiếu niên tóc ngắn trợn tròn mắt, mặt không chút thay đổi nhìn màn hình, sau đó tại đối phương một phen trêu cợt hai phút không chiếm được đáp lại, cho nên sau khi cảm thấy vô vị rời đi, không dấu vết nhẹ nhàng thở ra.

.....Trái tim mệt mỏi quá.

67. Chương 67: Ông Đây Có Cái Gì Đẹp Chứ Hả

Sau khi Phương Bỉnh Như mặc xong đồ bình thường đi ra phòng nghỉ, đúng lúc thấy Thọ Linh đứng ưỡn ngực phía trước cửa sổ thủy tinh thật lớn bên ngoài trường quay, thần sắc là lạnh nhạt nhìn không rõ. Giữa sân có không ít nhân viên công tác chạy tứ phía, trước máy quay là Lê Chanh vẻ mặt chuyên chú, khuôn mặt non nớt ở trước màn hình dưới ánh sáng lớn ngưng tụ sự mềm mại và rực rỡ đặc biệt của người trẻ tuổi, đội phục màu bạc phác họa thân hình thiếu niên cực kỳ cân xứng.

Gã dừng bước chân.

..... Thọ Linh tựa hồ chú ý quá mức đối thiếu niên đó.

"Cậu ta thế nào?". Đón lấy ly cà phê từ trong tay trợ lý, Phương Bỉnh Như thuận tay đưa một ly khác qua.

Ở trường quay có rất ít người hưởng thụ tới đãi ngộ nhàn nhã như vậy, ngoại trừ đoàn trợ lý của ảnh đế đã có thể tạo thành một đội bóng đá rồi, Phương Bỉnh Như tự nhiên có loại tư cách này, nhất là gã cũng đã hợp tác hai lần cùng đạo diễn Patrick rồi.

Hiển nhiên thân là người quen, đãi ngộ ở trường quay sẽ rất tốt.

Thọ Linh lắc đầu, "Hoàn toàn không có đạt tới thực lực mà em dự đoán.....". Cô hơi lộ vẻ khó hiểu nói: "Không nghĩ ra đạo diễn tại sao muốn dùng cậu ta, cơ bản nơi này một diễn viên nào đều có thể diễn xuất cùng hiệu quả như cậu ta, đương nhiên, ngoại trừ gương mặt cực kỳ ăn ảnh kia. "Nhưng mà bộ dạng tính cái gì chứ, nhiều lắm gọi là bình hoa, diễn viên chân chính có thể đạt được tôn trọng là dựa vào kĩ năng diễn xuất.

"Yêu cầu của em rất cao rồi, khi em ở tuổi này, đoán chừng ngay cả diễn xuất cũng không biết là cái gì". Phương Bỉnh Như cười cười, giống như đạo diễn Patrick có lý giải đối người khác, gã cũng sẽ không cho rằng lựa chọn của đạo diễn là không mục đích rõ ràng, đối phương nhất định có ưu điểm người thường không có. Gã ngồi xổm uống nửa ly cà phê, ánh mắt dừng ở giữa sân, nhưng mà từ đầu đến cuối, biểu hiện của thiếu niên cũng nhìn không ra hay ho cỡ nào.

Tại ngôi sao điện ảnh nhiều như cún, kĩ năng diễn xuất có thể so với lông trâu của Hollywood, kĩ năng diễn xuất như vậy, thiệt tình không coi là cái gì.

Trong tay Lê Chanh ra chút mồ hôi, dù sao trí nhớ cao tới đâu IQ trâu bò cỡ nào cũng không cứu vớt được cậu bình thường hơi kém trong phạm vi tình cảm, cải thìa và củ cải trộn lẫn còn có thể muối dưa mà, tiếng Anh và biểu cảm kết hợp lại cảm giác như là đang dùng miệng của người khác đọc lời kịch á, may mắn thân là vai phụ bình thường lên sân khấu thì đều là bốn năm người cùng nhau, dưới mọi người chen lời chọc cười dù sao sẽ không lộ rõ như vậy.

Nhưng mà khi tất cả đều bại lộ ở dưới ống kính, ở trong mắt người tinh ý, cậu quả thật là rất kém.

Một ngày tràn ngập mồ hôi trôi qua, chập tối Trầm Du từ lúc trưa không thấy bóng người tới chờ ở bên ngoài trường quay, Tống Giai nhẹ nhàng thở ra, nhưng xem như đã trở lại, ở trong mắt cô cho dù là quan hệ người yêu cũng không có thể luôn luôn dính cùng một chỗ, quan tâm của Lê Chanh đối Trầm Du có vẻ có hơi quá rồi, cũng không phải không thể tự gánh vác cuộc sống, không cần phải hở một lát không thấy người đều sẽ lo lắng..... Hơn nữa theo lý thuyết đối phương cho dù là một cậu ấm nhà giàu không cần bận rộn làm việc, chỉ sợ cũng sẽ không cả ngày rảnh rỗi ở lại trường quay ha?

"Về rồi hả?".

"Ừm". Trầm Du xoa xoa đầu của Lê Chanh, tóc ngắn bông xù mềm mại trong lòng bàn tay, làm cho trái tim lạnh như băng của Trầm Du dần dần mềm mại xuống, cũng chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủn, trên mặt tái nhợt của y nổi lên một mạt vệt đỏ bất thường, che môi khụ hai tiếng.

Lê Chanh cúi người, khụt khịt mũi, ngửi được trên người Trầm Du có chút mùi mồ hôi, loại tu sĩ tu vi chân truyền đệ tử sẽ đổ mồ hôi quả thực là chuyện kể 1001 đêm, nhìn thấy một mạt đỏ ửng trên mặt của Trầm Du, Lê chanh không khỏi kinh ngạc: "Ngươi đây là..... Chạy bộ hả?".

Trầm Du ngửa đầu, hàm hồ nói:" Làm vận động".

"Bệnh còn chưa khỏi làm cái quỷ vận động gì.....". Trong lòng biết là vết thương của Trầm Du ở tầng ba bí cảnh còn chưa khỏi toàn bộ, Lê Chanh than thở hai câu, ngón tay tìm được chỗ đan điền bụng anh ta, dẫn đường linh khí của thân thể vận chuyển hướng trên người đối phương, nghe nói người quang hệ thể chất có thể chữa bệnh cứu người, cũng không biết linh khí của luyện khí tầng bảy có thể có tác dụng đối cao thủ tu vi nhìn không thấu này không?

Xe dừng tại khách sạn Hilton.....

Ở trong ánh mắt mãnh liệt của Tống Giai, hai người đàn ông vừa vào cửa liền liền đi thẳng tới phòng ngủ, sau đó cửa phòng ngủ cạch một tiếng khóa lại cho thấy đóng rất kín, Tống Giai bình tĩnh cầm cái tách trắng, nhìn nhìn hướng phía bên ngoài cửa sổ, không phát hiện hiện tượng phản quang tương tự như ống kinh gì, sau đó bình tĩnh đi hướng đối diện phòng ngủ của chính mình.

Cạch một tiếng. Mới vừa đóng cửa lại, điện thoại vang lên, thấy rõ tên hiển thị, Tống Giai nghĩ đến đối tượng chú ý của đối phương có thể đang ở trong phòng như này như kia, ngón tay run run một chút, ấn nút nghe máy.

"Ông chủ?".

.....

Trong phòng ngủ cũng không có xảy ra tính huống trong tưởng tượng của Tống Giai, ngược lại một mảnh im lặng yên bình.

"Nói một chút đi sao lại thế này".

Hai người khoanh chân ngồi ngay ngắn ở cuối giường, Lê Chanh xắn tay áo của Trầm Du nhìn chằm chằm nửa ngày, vết thương phủ kín giăng khắp nơi trên cánh tay nhìn dọa người kỳ thật đã không chảy máu rồi, thực tế vết thương trên người đối phương đã tốt một ít rồi, nhưng mà tốc độ lành lại cũng không tránh khỏi quá chậm một chút.

Rõ ràng là tồn tại lợi hại biết bao, cấp sư thúc nha đại hiệp, như thế nào một chút thương nhỏ liền thấy mặt trắng bệch môi trắng bệch chọt thêm mấy cái nữa có vẻ liền ngỏm vậy?

Này không khoa học nha!

"Ngươi có biết khôi phục là cần linh khí". Trầm Du bất đắc dĩ nói: "Nhưng mà thế giới này, cũng không có bao nhiêu linh khí". Cho dù linh khí trong tầng ba bí cảnh loãng, nhưng cũng chưa tới nỗi cơ hồ một chút linh khí đều không có như hiện đại, Trầm Du chỉ có thể dựa vào

linh lực rất thưa thớt trong đan điền chữa trị thương tích, nhưng mà những linh lực này dùng một chút liền ít đi một chút, căn bản không thể bổ sung.

Lúc này Lê Chanh mới hiểu được, cậu có giá trị tín ngưỡng thêm vào có thể chuyển hoán linh khí, cho nên không có bao nhiêu nghiên cứu đối với lượng linh khí của hiện đại, cho rằng linh khí của hiện đại là căn bản không bằng Đại Châu giới, bây giờ nghe Trầm Du nói như vậy, trong lòng liền có chút cảm giác tội lỗi, dù sao người là cậu mang tới hiện đại, nếu không phải lần này nhận thấy bất thường, người này chẳng phải là phải ngỏm rồi á.

Thật vất vả tu luyện lâu như vậy tới vị trí chân truyền đệ tử kết quả răng rắc một chút ngỏm rồi, ngẫm lại cũng rất đáng thương.

Lê Chanh ngượng ngùng, "Rất xin lỗi a".

Đáy lòng Trầm Du khẽ động, chậm rãi nhếch khóe môi, giơ tay vỗ xuống đầu của Lê Chanh, "Nơi này yên bình, ta rất thích, hơn nữa, nếu là vẫn chờ ở tầng ba bí cảnh, kết quả cuối cùng cũng chỉ là một nắm đất vàng".

Thiếu niên tóc ngắn co quắp thay đổi tư thế ngồi ngay ngắn, đợi một hồi mang dép lê chạy vội tới trước máy tính đang khởi động, không bao lâu đăng nhập tài khoản của huyền pháp nhân sinh, tra tìm thư mật, nhưng mà khiến cậu cảm thấy cực kỳ tiếc nuối chính là, "Người rảnh rỗi tới quấy nhiễu" vẫn là không có gởi thư mật qua. Đoán chừng là bị cả trận pháp bao phủ tầng ba bí cảnh này làm khó rồi, đang tại khắc khổ nghiên cứu.

Lê Chanh thất vọng tắt trang web, bên góc phải màn hình đột nhiên nhảy ra một cửa sổ nhỏ, thành phố Tasmania Flores nước Mỹ quán bar 18 xảy ra bắn nhau liên tục, cảnh sát đoán thanh trừng nội bộ bang phái

Ngày tháng tin tức này là cùng ngày, ngay tại buổi chiều trong khoảng thời gian cậu đóng phim ở phim trường, nghĩ tới là cùng thành phố xảy ra đấu súng, ngón tay kéo chuột của Lê Chanh liền ấn mở cửa sổ tin tức.

Số người chết hoặc có hoặc không có, chưa làm ra công tác thống kê, nhân viên trúng đạn bị thương cũng vẫn chưa tới bệnh viện đăng ký, sau khi cảnh sát nhận được tin thì bang phái đã rút lui rồi, chỉ có vết đạn đập vào tấm biển ven đường và trên tường và mùi thuốc súng ngưng tự trong không khí chứng minh tin tức bắn nhau trong miệng quần chúng quả thật từng xảy ra. Theo suy đoán là mâu thuẫn nội bộ bang hội Rui Depu lâu đời của thành phố Tasmania Flores, cảnh sát đang tiến thêm một bước điều tra.

Lê Chanh xem qua tin tức, lòng nói nước Mỹ kinh tế phát triển, tiền nhiều loại người nhiều, lực ước thúc của pháp luật cũng không đủ mạnh, quả nhiên nước ngoài vẫn là rất nguy hiểm, nghĩ tới bang phái sống mái với nhau liền xảy ra ở khu vực lân cận, Lê Chanh cảm giác tóc gáy đều dựng đứng rồi.

Giết yêu thú và giết người, nhưng lại là hai loại khái niệm. Lê Chanh có thể thông qua giết yêu thú rèn luyện nội tâm, nhưng không cách nào dễ dàng tha thứ chính mình chính mình có một ngày sẽ chính tay giết đồng loại, cho dù biết việc giết người đoạt bảo mặc dù cũng là hiện tượng bình thường ở Đại Châu giới, cậu cũng không vượt qua được mấu chốt trong lòng.

Không nghĩ tới ông đây giết nhiều yêu thú như vậy..... Nội tâm còn rất thiện lương.

Lê Chanh thở ra một hơi, tắt đi tin tức, quay đầu lại đã thấy người đàn ông áo sơmi quần đen một đầu tóc dài như tơ dựa ở đầu giường, một đôi mắt đen kịt gắt gao nhìn chằm chằm chính mình, quang hoa rực rỡ lưu chuyển trong đôi mắt, vẻ mặt chuyên chú giống thú nhỏ mới sinh, nhất thời cực kỳ tức cười, "Đang nhìn cái gì?'.

"Ngươi".

"Ông đây có cái gì đẹp chứ.....". Lê Chanh thuận miệng nói, xoay người vắt khăn tắm lên vai vào phòng vệ sinh, của WC cạch một tiếng đóng lại. Tầm mắt của Trầm Du bị ngăn cách ở ngoài cửa, y chuyển dời ánh mắt, bình tĩnh nhìn về phía máy tính.

Nơi đó hiện tại chỉ có một mặt bàn đơn điệu, tin đầu trang của trang chủ hoàn toàn bị tắt rồi, không có bang phái gì sống mái với nhau nữa, tin tức của bang Rui Depu gì đó. Thú vị chính là, toàn bộ từ trên xuống dưới đều là phán đoán của cảnh sát làm ra, ngoại trừ ở trong miệng quần chúng biết được tin tức bắn nhau, khi điều tra tại hiện trường cư nhiên một nhân chứng chứng kiến đều không có đứng ra.

Đầu ngón tay Trầm Du bắn ra một chút kim quang, tùy ý đùa nghịch ngón tay hóa kim loại, đáy lòng nam nhân hừ lạnh một tiếng, người nọ sức quan sát không tồi, rốt cuộc nghĩ tới Lê Chanh uy hiếp y, đáng tiếc chính là thông minh quá mức, cũng rất sợ chết.

Cửa phòng tắm lần thứ hai bị người đẩy ra, ngón tay trắng nõn của Trầm Du ấn tắt đèn, trong phòng nhất thời tối đen.

Một bên tóc dài của nam nhân xõa ở một sườn khác của chiếc giường đôi, duỗi một cánh tay lật mền của thiếu niên tóc ngắn ra, gà trắng luộc lăn vào trong lòng.

Mấy ngày kế tiếp, Lê Chanh vẫn đi theo tổ kịch, từ tám giờ sáng tới sáu giờ tối, có khi đúng lúc gặp phải Phương Bỉnh như quay tới tận khuya luôn, còn sẽ thẳng tuột tới nửa đêm, hành động của ảnh đế trong ống kính chính xác linh hoạt, Lê Chanh chỉ là ở bên cạnh xem cũng cảm thấy có lợi vô cùng, Tống Giai và Tống Tu Nhiên ông chủ của Kim Điển tại Trung Quốc xa xa đều cảm thấy cực kỳ vui mừng vì thái độ nghiêm túc của thiếu niên, thi đại học có thể đạt thủ khoa, diễn xuất cũng có thể như vậy.

Cùng ngay từ đầu liền nhìn ra tiềm lực của Lê Chanh giống như Tống Tu Nhiên, Patrick rốt cục tại sau ba ngày quay phim nhìn ra kĩ năng diễn xuất của Lê Chanh liên tục tiến bộ, bởi vì người tham khảo là cấp nhân vật ảnh đế Phương Bỉnh Như, Lê Chanh gần như là một ngày

đổi một cái trạng thái, cho tới hôm nay cùng Thọ Linh diễn chung.

Thọ Linh là chướng mắt Lê Chanh, cho dù vào đây Phương Bỉnh Như có mấy lần nhắc tới thiếu niên này thì sẽ mở miệng khích lệ tiến bộ của đối phương, nhưng mà ý nghĩ thiếu niên này chưa tới mười tám tuổi còn có cơ hội tham gia bộ phim của đạo diễn quốc tế nổi tiếng, điều này làm cho cô liên tưởng tới lúc chính mình còn trẻ vì đạt được một lần cơ hội phải nỗ lực biết bao. Cô không hiểu, tại sao số phận của người và người, chính là không công bằng như vậy chứ.

Hỗ động của phân đoạn này là lấy Lê Chanh là chủ, Thọ Linh là phụ. Thọ Linh sắm vai chính là cô gái Downey nhân loại bình thường, một viên chức nhỏ của một công ty bình thường, một phần lý lịch sơ lược bình bình thường thường từ sinh ra bắt đầu liền ghi lại, nhưng mà một chút không bình thường nhất trong sinh mệnh của cô, chính là trở thành người phụ nữ của vai chính "Enno", chính là người phụ nữ của đội trưởng hạm đội Ngân Hà, bởi vậy sau khi người Ngân Á biết được tầng thân phận này của cô, khống chế cô ở trong phi thuyền, vai chính một người một ngựa xâm nhập tổng bộ người Ngân Á ý đồ khống chế phi thuyền tải trọng của Downey, Lê Chanh thân là tiểu đội của tiểu đội 4, nhận được mệnh lệnh tiến hành ngăn trở đối phi thuyền.

"Downey!". Đôi mắt xanh thẫm của Enno trở nên cực kỳ bi ai, phi thuyền của người Ngân Á trong mắt gã càng ngày càng nhỏ ở trước mắt, nhịn không được đấm một đấm lên máy móc dưới người, một khi bị người Ngân Á tàn nhẫn bắt được, nhân loại Downey này không có năng lực gì sắp đối mặt chính là cái gì, không ai dám mở miệng đoán.

"Enno, anh bình tĩnh một chút, chúng ta còn có cơ hội". Thủ hạ Clark đa mưu túc trí đâu vào đấy tiến hành lần theo dấu vết của phi thuyền, "Enno, anh có tin tưởng trong ba phút xâm nhập hang ổ của người Ngân Á khống chế phi thuyền của bọn họ hay không, để tiểu đội của Eddie đi ngăn trở, chúng ta, tiểu đội Pak, tiểu đội Simon tiến vào khoang thuyền trong phi thuyền tìm người, anh chỉ cần khống chế ba phút, sau đó lập tức rời đi".

Dưới chân Enno lảo đảo một bước, gã xiết chặt nắm tay, thần sắc dần dần lạnh lùng.

".....Được, tôi sẽ nhớ rõ, ba phút". Lui về phía sau một bước, xoay người, cũng không quay đầu lại rời đi khoang hạm. Khí lạnh bên ngoài khoang thuyền thổi áo choàng màu bạc phía sau y bay lên, chất da mềm mại lại cứng rắn bay phất phới trong gió.

Nơi này bị phân làm hai khu, một cái tại khoang hạm, một cái tại trời sao ngoài khoang hạm, thực tế diễn viên vẫn là đứng trên mặt đất bằng phẳng, bối cảnh trời sao của hệ ngân hà cần chế tác của hậu kỳ đặc hiệu.

Màn ảnh vừa chuyển, Eddie xuất hiện ở trong màn hình, phía sau cậu là tất cả thành viên của tiểu đội 4, bọn họ là tồn tại thực lực yếu nhất của hạm đội, lớn tuổi nhất vừa mới hai mươi tuổi, đội trưởng Eddie, tuổi ít nhất lại chỉ có mười sáu tuổi, tiểu Loli rõ ràng nha.

Downey được Eddie che chở ở sau người, cậu cầm cổ tay mảnh khảnh của cô, không dám dùng

sức quá mức mà thật cẩn thận cầm, cánh tay của chính mình lại khẩn trương tới nổi gân xanh, ánh mắt của Eddie gắt gao dừng ở người Á Ngân bởi vì Downey chạy trốn mà bao vây quanh bọn họ, môi kéo ra một cái độ cong lạnh lùng.

Chiến đấu hết sức căng thẳng, Lê Chanh lại một lần nữa khiến đạo diễn Patrick khiếp sợ, chỉ thấy dưới thế hạ phong mỗi một cái động tác của thiếu niên đều làm tới lưu loát sung mãn, tựa hồ dây thừng mảnh trên người cũng không có tạo thành ảnh hưởng gì đối vận động đi đứng của cậu, thậm chí đối địch là lúc động tác sử dụng càng thêm ngắn gọn lưu loát so với động tác nguyên bản, cũng càng thêm đẹp mắt.

Thọ Linh ghé vào trên lưng Lê Chanh, xem thế là đủ rồi, trong nháy mắt mắt lạnh gì đều không có rồi, chỉ có chính mắt gặp qua mới có thể hiểu được, võ công Trung Quốc quả thật là lợi hại, dưới thế hạ phong bản lĩnh điêu luyện, tố chất thân thể nhất định phi thường cao.

Cô tựa hồ có chút hiểu được nguyên nhân Patrick chọn Lê Chanh, chỉ là điểm này liền đủ rồi, diễn viên trong cuộc chiến không có gượng gạo gì, thậm chí thần sắc vẫn luôn duy trì lạnh lùng nghiêm nghị, rất hiếm thấy.

Nhưng mà cô vẫn là đoán sai rồi.

Tiểu đội Eddie đã bại tán loạn tan tác dưới công kích cuồn cuộn không ngừng của người Ngân Á, năng lượng của vũ khí trên người càng ngày càng ít, thân hình của Eddie lay động một cái, đột nhiên đầu gối phải đập lên mặt đất, Downey trên người cũng vô lực lăn xuống theo sau lưng cậu.

Downey nhìn về phía Eddie, giữa chân mày của thiếu niên đã không thấy hài hước ngày thường rồi, cậu cúi đầu, cơ thịt trên khuôn mặt non nớt chấn động, tựa hồ đang chịu đựng cực độ cật lực, sau đó chậm rãi một tay chống đất đứng lên, giáp bạc rách rất nhiều lỗ hổng, mũ giáp rách nát bị ném ở một bên, tóc ngắn lộn xộn, vài vết thương hẹp dài trên gương mặt đan xen, máu loãng dính dớp chảy vào cổ, chảy vào áo sơ mi, một mũi tên băng xuyên thấu bụng trần, đội viên tiểu Loli hét lên một tiếng, đôi mắt đen kịt của thiếu niên dần dần nhiễm thượng một tầng màu mắt mông lung, tầm mắt cố chấp mà lạnh như băng.....

Thọ Linh đối diện ánh mắt đó không khỏi hít một hơi khí lạnh, trái tim trong ngực không ngừng thình thịch nảy lên, tứ chi cũng không dám vọng động cứng ngắc ở tại chỗ.

68. Chương 68: Sự Kiện Sau Đó Của Thủ Khoa Đại Học

Trong không khí tràn ngập mùi xơ xác tiêu điều, liền ngay cả mấy nghỉ ngơi trong trường quay cũng từ từ đứng lên khỏi ghế ngồi, Phương Bỉnh Như đứng ở bên cạnh đạo diễn chẳng nói câu nào nhìn màn hình máy quay, có lẽ là quan sát càng thêm tỉ mỉ trong màn hình, gã có thể nhìn rõ nét thiếu niên chống đất đứng lên, đường nét xương sống không ngừng chuyển động, giống như dưới tín niệm nào đó chống đỡ thống khổ đứng thẳng.

"Ta là Eddie". Patrick chạy thử ống kính đặc tả khuôn mặt cho cậu ta, đôi mắt của Thọ Linh

bị chấn kinh cứ như vậy hiện ra ở trong màn hình, đạo diễn nước ngoài nổi tiếng quốc tế này, bên môi rốt cục lộ ra một mạt mỉm cười hài lòng.

..... Chính là như vậy.

Quay xong phân đoạn cuối cùng, vai diễn của Eddie cuối cùng đi tới hồi kết, đạo diễn kiểm tra nội dung quay mấy hôm nay, vui vẻ chúc mừng cậu thông qua toàn bộ, việc này đối với một người mới mà nói là khẳng định cực kỳ vinh quang, Lê Chanh suy nghĩ một chút vẫn là từ chối liên hoan của đoàn phim, thể xác và tinh thần mỏi mệt trở lại khách sạn ngã đầu liền ngủ, ngày hôm sau tại nước Mỹ mấy ngày nay dưỡng thành đồng hồ sinh học đúng giờ khiến cậu tỉnh lại, sau đó.....

Một cái khăn tắm màu trắng bị để tại đỉnh đầu.

Lê Chanh kéo một góc của khăn tắm hất bay nó ra, nhìn thấy người đàn ông mặt không biểu cảm trước mặt: ".....". Lại phát tính tình trẻ trâu gì rồi?

"Đi tắm đi".

"....."

Mấy ngày đầu Trầm Du tới nước Mỹ hình như rất bận rộn, gần như vừa tới trường quay liền không thấy bóng người, Lê Chanh ngoại trừ thi thoảng lo lắng một chút đối phương có thể lạc đường ở ngoài hay không, thật không quan tâm đối vấn đề an toàn của người này, một chân truyền đệ tử của tông môn Đại Châu giới chạy tới hiện đại còn có thể bị người ta đánh sao? Nhưng mà mấy ngày nay lại chấm dứt, người này giống như lại rãnh rỗi rồi, tối hôm qua còn cùng cậu cùng xem không ít cảnh quay của đạo diễn quay, trên đường trở về bắt đầu mím môi, quanh thân tản ra hơi thở "Tôi rất phẫn nộ không nên đụng tôi".

Đối với một người đàn ông cáu kỉnh, bạn càng dỗ dành anh ta thì anh ta càng hung hăng, Lê Chanh rất bình tĩnh không dỗ dành anh ta, thậm chí bắt đầu từ ngày hôm qua một câu cũng không nói, khiến cho giữa hai người giống như đang chiến tranh lạnh vậy, quả nhiên sáng sớm đối phương bắt đầu bùng nổ rồi.

Cầm khăn tắm đi tới phòng vệ sinh, Lê Chanh cẩn thận khóa kỹ cửa. Không bao lâu, bên trong truyền ra tiếng nước ào ào.

Trầm Du dựng thẳng cái lổ tai nghe tiếng nước, đôi mắt đen kịt lóe lóe, da mặt không có biểu cảm gì dần dần che kín đỏ ửng, nam nhân nằm ngửa tại bên trái cái giường, vuốt trái tim nhảy lên trong ngực, trong lúc nhất thời suy nghĩ hỗn độn, đột nhiên lại nhớ tới tối qua nhìn tới đám nam nam nữ nữ sờ loạn cọ loạn trên người thiếu niên, nửa ngày không rên một tiếng bắt đầu bực mình.

Sau đó tai không nghe tâm không phiền rúc vào trong mền.

Lê Chanh vẫn cảm thấy lần này về nước bên người dư ra chút gì đó, nhìn nhìn ngoại trừ người đại diện Tống Giai còn có sư thúc giống như vệ sĩ to lớn, đếm kiểu gì cũng chỉ có ba người, nhưng mà người nước ngoài xung quanh là chuyện gì xảy ra? Nếu không phải ảo giác, trong những người xa lạ này luôn luôn sẽ có mấy người liên tục quét mắt tới trên người ba người Trung Quốc, có thể thấy đều không phải là chỉ do tò mò nhìn một cái, cũng không phải có mưu tính gì, trong đó bị mắt tập kích nhiều nhất, dĩ nhiên là Trầm sư thúc.

Nhìn bộ dáng khí định thần nhàn* của Trầm Du, mang theo đầy bụng hoài nghi, Lê Chanh hơi chơi bình tĩnh lại, chưa tới chập tối, ba người đáp máy bay xuống sân bay của thành phố Vĩnh An.

*khí định thần nhàn: Dáng vẻ bình tĩnh, nhàn nhã

Rời nhà hơn hai mươi ngày, Lê Chanh gọi báo bình an cho người thân bạn tốt một lượt, lúc Đường Hà nhận được điện thoại đã là tám giờ tối, từ sau khi thi đại học thành tích đạt được tiến bộ kinh người, cuộc sống của Đường Hà liền tràn ngập tình cha tình mẹ dịu dàng và đồ ăn vặt trái cây ngon, luôn luôn bị nghiêm cấm chơi máy tính đã dưới thành tích ưu việt của thiếu niên đã bỏ lệnh cấm rồi.....Cậu bỏ hẳn chơi game, lòng nói cũng may là công ty Kim Điển giấu diếm xuống, nếu quần chúng biết thủ khoa đại học của tỉnh Giang Nam nghỉ hè không phải ở nhà làm con ngoan ngược lại chạy tới nước Mỹ đóng phim sẽ là cái dạng tâm tình gì đây, kinh sợ cảm thấy chính mình ôm bí mật khủng khiếp Đường Hà ấn mở baidu, gõ tên của Lê Chanh.

Trang web xuất hiện kết quả, bách khoa Baidu Lê Chanh: Năm 20xx thủ khoa đại học tỉnh Nam Giang: Ngữ văn 145 điểm, tiếng Anh 150 điểm, Toán 150 diểm, tổng điểm: 300 điểm.....

Cái thứ hai lại là Lê Chanh nhé , cùng chủ đề 500 cái, topic 2684 bài, hội viên 689 người.

Đường Hà giật mình, không nghĩ tới còn có chuyện topic này, vì thế tò mò nhấp chuột mở, muốn nói Lê Chanh trở thành thủ khoa đại học tỉnh Nam Giang cơ bản không có vượt qua thời gian một tháng, tên của topic này quả thật là người anh em của cậu?

Bài đăng của người thứ nhất liền tên là "Hôm nay đừng hỏi", chủ đề: Thần thi cử phù hộ tui!!! , nội dung lầu 1: lập tức liền tới thi cuối kỳ rồi, lần này nếu thi không tốt cha tui liền tịch thu máy chơi game của tui, cầu thần thi cử phù hộ tui thi cuối kỳ có thể trên 400 điểm, tui liền thỏa mãn rồi, quỳ lạy! , kế tiếp là bài đăng "Ông trời cười ba cái", chủ đề: Thần thi cử ở đâu..... , nội dung: cầu thần thi cử phụ thể, cầu qua cửa..... Thiên linh linh địa linh địa linh linh, thần thi cử mau hiển linh..... , chủ đề của "Nước thuốc sôi trào": thì ra anh trai thần thi cử đẹp trai như vợi! Cầu gả!!! , nội dung lầu 1: hôm nay mẹ tui nói tỉnh Nam Giang sinh ra một thủ khoa đại học, thi đại học hàng năm đều có, cũng không phải hôm nay mới có, vì thế tui vốn không để ý lắm, nhưng tình cờ thấy một tờ báo đưa tin về thủ khoa đại học tui liền cả người đều không khỏe rồi, lần đầu thấy thủ khoa đại học đẹp trai như vợi đó! Không phải nên là cấp nhân vật học bá vừa đen lại xấu hoặc là vừa mập lại lùn sao, tại sao bộ dạng lại giống như ngôi sao vợi! Xong rồi tui là rơi vào tay giặc rùi! Chịu không nổi nhất

là nam sinh học giỏi đẹp trai đó!!Anh Lê Chanh cầu gả!!! hình ảnh][hình ảnh][hình ảnh][hình ảnh][hình ảnh] , lâu chủ*(=chủ topic)*đăng năm tấm hình góc độ khác nhau của thần thi cử, thuần một sắc đều là hình cắt của hình của Lê Chanh bị đăng lên báo và trên TV quay tới, cùng với sườn mặt trước kia nhận phỏng vấn, hiển nhiên cũng bị lâu chủ moi ra.

***phụ thể: bám vào người, nhập vào người**

Vừa nhìn hình liền biết lâu chủ là đúng dùng không ít tâm tư đối Lê Chanh.

Đường Hà kéo xuống nhìn một cái, một mảnh bình luận bên dưới đều là em gái mê trai đối hình chụp của Lê Chanh, thậm chí còn có mấy cô gái tuyên bố ngồi máy bay tới Nam Giang làm quen thần thi cử, cách suy nghĩ này chiếm được rất nhiều thành viên cực kỳ ủng hộ.

Đường Hà sờ soạng thịt mỡ trên bụng, quả thực không đành lòng nhìn, xuống chút nữa có thể trực tiếp toàn bộ tổ chức thành đoàn thể đi tới Nam Giang hay không, vì liếc mắt nhìn Lê Chanh một cái nha.....Bây giờ làm thủ khoa cũng khó ghê nơi.

Lúc này ở trong một biệt thự của khu nhà giàu, Dương Thiên Cao ngồi ở trước máy tính mở to hai mắt xem tư liệu của thủ khoa đại học, nếu người này là một thiếu niên không quen biết có lẽ cậu ta không có chú ý bao nhiêu, nhưng cố tình người nọ là Lê Chanh, cậu ta một lần nghĩ tới thành tích cực kỳ kém của anh trai cùng cha khác mẹ cũng không sánh bằng mình, thậm chí tức cười chính là đối mặt áp chế như vậy, anh ta thế nhưng hoàn toàn không sinh ra tâm lý quyết phân cao thấp một phen.

Từ sau khi thi thử lần ba cậu ta liền hiểu rõ, chính mình căn bản không phải thiên tài gì, tựa như mình không có khả năng làm ra đột phá thật lớn từ giữa thi thử lần hai tới thi thử lần ba, cũng càng khó có thể tưởng tượng Lê chanh làm sao sau khi thi thử lần ba thi đại học lại sáng tạp thành tích mới như vậy, chuyện này đối với Dương Thiên Cao mà nói là chuyện không có khả năng, nhưng cố tình khiến Lê Chanh làm được.

Thiếu niên mười lăm tuổi rụt vào trong ghế dựa, tuy rằng mắt nhìn màn hình máy tính, tiêu cự cũng đã không ở trên này.

Tống Tuyết Nhiên rất nhanh phát hiện trạng thái bất thường của con trai, làm một người vợ và người mẹ có thể liều lĩnh vì hạnh phúc, Tống Tuyết Nhiên đối gia đình rất vất vả xây dựng là cực kỳ quý trọng, bà cảm thấy cuộc sống mười mấy năm qua là hạnh phúc thoải mái biết bao, bà và chồng nhìn nhau, hai người đi tới đằng sau con trai, dễ dàng nhìn thấy tư liệu liên quan của Lê Chanh, Tống Tuyết Nhiên hít một hơi khí lạnh, mạnh quay đầu lại nhìn về phía ông chồng bên cạnh, lại thấy trong mắt ông chồng rõ ràng kinh hoảng một chút, Tống Tuyết Nhiên cắn răng hàm, bên môi tràn đầy ghen tuông.

Một người đàn ông có thể quay đầu lại, là bởi vì anh ta có một người vợ có tiền lại dịu dàng, cùng một đứa con trai đáng yêu lại thông minh có thể kế thừa sự nghiệp của mình.

Dương Nghị tự nhiên cũng là một người đàn ông bình thường, trong mười mấy năm kết hôn cùng Tống Tuyết Nhiên, không chừng trong lòng chính là cái dạng ý tưởng gì đó.

Có lẽ còn có áy náy?

Đáy lòng Tống Tuyết Nhiên cười lạnh một tiếng, kéo cánh tay của Dương Nghị, ấm áp nói: "Con trai anh thi đạt thủ khoa đại học, muốn cho nó thêm chút tiền xài hoặc là mua chút quà đưa qua hay không, tóm lại cũng là mười mấy năm không có liên hệ qua, dù sao cũng là quan hệ cha con, gặp mặt mà như người xa lạ liền không tốt.....".

Cho tiền? Tặng quà? Dương Nghị do dự một chút, xua xua tay không nói gì, cho dù chính mình muốn làm tròn trách nhiệm của một người cha thì Lê Quế Hoa cũng sẽ không đồng ý, hơn nữa hiện tại.....Cũng đã muộn rồi.

Gã chính là không có nghĩ tới, đứa con trai không quan tâm chút nào sẽ trưởng thành tới loại tình trạng này, thủ khoa đại học, cho dù Dương Nghị đã có công ty riêng của chính mình không thừa nhận cũng không được, đó quả thật là cực kỳ vinh quang.

Cách một tháng sau khi thi đại học biết được sự thật tâm tình của Dương Nghị khó có thể bình tĩnh lại, sau khi mười giờ đúng tắt đèn bò dậy lén lút gửi một in nhắn.

Cùng lúc đó, di động của lê Chanh nhận được tin nhắn của một dãy số xa lạ, Lê Chanh mở tin nhắn vừa đọc nội dung tin nhắn chỉ có bốn chữ: "Chúc mừng đứng đầu, con trai.

Lê Chanh phản ứng vài giây, ý thức được đối phương nói chính là chuyện thành tích thi đại học, khóe miệng co rút.

Nhà họ Lê khí thế ngất trời làm mì gói sủi cảo, Lê An Thúy bê sủi cảo nấu chín gọi mấy người Lê Chanh: "Tiểu Tống, tiểu Trầm, tới đây ăn sủi cảo nè, Chanh tử đừng chơi di động nữa, đi rửa tay rồi tới ăn sủi cảo!". Lê Chanh đáp một tiếng, ngón tay đã nhanh chóng gõ câu trả lới khách sáo, "Cám ơn Dương tiên sinh" liền ném di động tới sô pha bên cạnh. Đều sắp một tháng rồi còn chúc mừng thành tích thi đại học gì nữa, tin tức cũng thật lạc hậu, không rõ cũng liền mới vừa về nhà cái quỷ gì đều xuất hiện rồi.....

69. Chương 69: Kết Hôn Liền Có Thể

Ăn qua cơm chiều, Trầm Du và Tống Giai đi khỏi nhà họ Lê, đám người mẹ Lê là nhận biết Trầm Du, trước đây người này từng xuất hiện một lần ở trong nhà, khi đó không biết là cái thân phận gì, hiện tại thông qua giới thiệu của cô Tống người nhà Lê mới hiểu rõ, người ta là kiều bào nha, Phương Đức Minh đã bội phục phạm vi kết bạn của Lê Chanh rồi, đoán chừng cho dù sau này có người Indonesia nói là bạn của Lê Chanh thì gã cũng không giật mình, cũng khó trách, nhóc con này đẹp trai tốt tính, ai gặp rồi đều thích, đừng nói kiều bào, vị Từ tiên sinh kia cũng là cực kỳ chiếu cố nhóc này.

Đáng tiếc có một tầng thân phận mạ vàng này rồi, Trầm Du liền không tốt ở bên cạnh Lê Chanh, liền chuẩn bị đi ra ngoài tìm một khách sạn ở.

Vuốt chi phiếu trong tay bị trộm tới, di động áp bên má Trầm Du, nhẹ giọng cười cười, làm cho mấy người trốn trong chỗ tối đều không khỏi đồng thời rùng mình, Tống Giai đi được hai bước, quay đầu lại mắt nhìn cửa lớn đóng rồi của nhà họ Lê, thần sắc khó hiểu nói: "Trầm tiên sinh, nếu không có nhận sai, lần này đáp máy bay quay về là chuyên cơ tư nhân, hành khách bên cạnh hiển nhiên cũng không đơn giản, vậy anh bảo tôi làm một cái hộ chiêu bình thường cho tiểu Chanh là vì giấu diếm việc này ư? Tại sao..... Không thể để tiểu Chanh biết?".

Trầm Du thản nhiên liếc cô ta một cái.

"Là bởi vì..... Vấn đề thân phận?". Tống Giai nói câu này cũng cảm thấy bản thân lá gan thật quá lớn, cô đã sớm có suy đoán thân phận của người này, một đường ngồi máy bay cô sớm nhìn ra trên máy bay cũng không người lương thiện gì, cái loại trạng thái mắt ngẫu nhiên lóe ánh sáng này căn bản khác người thường, mà Tống Giai càng hiểu rõ là, tại dưới thế lực hoành hành của nước Mỹ, trong tay có được một cỗ lực lượng càng có ích hơn so với một công ty hoặc mấy công ty trên thị trường, chính là sẽ rất nguy hiểm. Gió lạnh phất bên tai làm Tống Giai bừng tỉnh, cô ngượng ngùng buông tay, "Cái này, coi như tôi không hỏi?".

Thanh âm của giày cao gót truyền ra ngõ nhỏ ẩm ướt, một người đàn ông nước ngoài tóc nâu đi tới từ đầu ngõ, áo quần sẫm màu, mặc tới không có gì khác tộc đi làm nước ngoài bình thường, "Trầm tiên sinh, đã đặt xong khách sạn rồi".

Người này mở miệng nói tiếng Anh.

"Hủy đi". Trầm Du trong trẻo nhưng lạnh lùng nói một câu, quay đầu nhìn trong ngõ nhỏ, lúc này trên đầu tường nhà họ Lê đột nhiên nhảy xuống một đạo bóng đen, người đàn ông nước ngoài đã ngầm ẩn nấp tại phía sau.

Trầm Du lặng im nhìn bóng người này, thân thể đã đi trước phán đoán đi từng bước về phía trước rồi.

Thiếu niên tóc ngắn đồ ngủ gấu Teddy ở dưới đèn đường tỏa ánh sáng trắng, có lẽ là xoa nhẹ tóc, sợi tóc đằng sau, vểnh lênh hai cọng lông ngốc, mấy người đàn ông nước ngoài từ đầu ngỏ nhỏ đoán chừng có thể nhìn thấy mơ hồ trên khuôn mặt đồ ngủ gấu, một loạt răng vừa sáng lại rõ ràng. Nhóc dùng sức phất phất tay, một bộ giọng điệu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Chạy xa như vậy để làm chi!! Mau trở lại!!!".

Kỳ thật trước đây Trầm Du đã chuẩn bị tốt ở khách sạn rồi, y là một người trưởng thành, cho dù tới từ Dị giới, cũng không có thể ở hiện đại xông pha tới mức không thể tự gánh vác cuộc sống. Thế giới nào đều là giống nhau, muốn sống tốt, một là dựa vào quyền lực hai là dựa vào tiền, lại chính là quan hệ giao tế, Trầm Du mới tới không có khả năng quen biết bao nhiêu người, cũng không quyền không tiền, cũng may y trời sinh sức mạnh hơn nhiều so với

người hiện đại, thâu tóm bang phái của người phụ nữ tên Lisa kia, không cần tốn nhiều sức.

Nhóc kỳ thật không cần lo cho y.

..... Cũng không cần đột nhiên mặc đồ ngủ trộm chạy ra tìm y như vậy, khiến y biết người này đối y, căn bản không phải ghét bỏ như ngoài miệng nói vậy.

Nghĩ như vậy, đáy mắt Trầm Du lại nhịn không chứa đầy ý cười.

"Tới đây".

Lê Chanh dừng một chút, nghi ngờ nói: "Để làm chi?".

Trầm Du nhàn nhã đứng ở đầu ngõ, bên hông là đèn đường tối mờ, đầu ngõ là ánh sáng trắng, nếu không phải ở ban đêm, cảnh tượng như vậy nhất định cực kỳ khiến người chú ý, người đàn ông ôm lấy cánh tay, "Tới tìm ta bỏ trốn?".

".....". Bỏ trốn em gái anh!!!

Nắm tay Lê Chanh đặt ở bên miệng khụ một tiếng, tỉnh như ruồi xoắn gấu nhỏ trên bụng dưới áo ngủ, "Ta nhưng lại không suy xét cẩn thận, ta cũng không phải không biết ngươi tới từ đâu, thành phố Vĩnh An cũng rất lớn, chẳng may trong thời gian ngắn tìm không thấy khách sạn thì làm sao đây.....Liền đi ra xem một chút, không ngờ mới vừa đi chưa được mấy bước liền thấy ngươi thương xuân bi thu*, rất thê lương".

*thương xuân bi thu: tâm tình ưu tư, bi thương khi nhìn thấy thời gian, cảnh vật thay đổi | đa sầu đa cảm

Người dù sao cũng là cậu mang tới, phủi tay liền quăng ra ngoài cũng không phải chuyện người làm, "Không cần lo lắng chuyện trận pháp, mấy đại thần sư phụ đang hỗ trợ giải trừ, ngươi chờ hai ngày nữa ta liền đưa ngươi trở về".

Tuy rằng quả thật là như thế, nhưng người này liền muốn cho y đi như vậy? Trầm Du thật muốn lấp kín cái miệng hé ra hợp lại trước mắt, vì thế bước nhanh tới trước một bàn tay liền nắm cằm của thiếu niên, mắt nheo lại, ấn xuống đối với đường môi nhợt nhạt, ngón tay chậm rãi chuyển qua sau đầu thiếu niên, giam cầm cậu ta lùi về sau.

"Ngươi.....". Mợ nó!!!

Vừa lòng xoa thiếu niên tóc ngắn ngốc manh, tay kia của Trầm Du lười biếng khoát lên sau

eo của thiếu niên, đùa nghịch cái đuôi bông xù sau lưng của áo ngủ gấu, một bên nhấc thiếu niên dựa vào trên người y, khuôn mặt điển trai như cũ bớt chút thờ ơ, môi lưỡi xê dịch di chuyển giữa mềm mại thơm ngọt, cúi đầu nghiêm túc gặm cắn thịt cánh hoa trong suốt, yết hầu nuốt chất lỏng, phát ra tiếng vang rất có tư vị.....

Lê Chanh phản ứng lại vừa mới chuẩn bị động cánh tay cho sườn mặt anh ta một kích, lập tức liền bị một tiếng đột ngột này tháo bỏ khí lực, cậu mở to hai mắt, đầu lưỡi đã lèn phía trên bựa lưỡi người đàn ông, tại hàm trên và dưới mút mát quấn quít mờ ám di chuyển tới, hai má cứng còng sinh đau. Trầm Du ôm cậu kích động tiến vào cửa sổ rộng bên trong sân nhà họ Lê, có thể suy ra nhóc chính là từ nơi này nhảy ra sân, hiện tại quả thật càng thêm thuận tiện người đàn ông hành động.

Hai người đồng loạt ngã vào trên giường không lớn không nhỏ, áo ngủ phong phanh ngoại trừ áo ngủ kiểu gấu nhỏ lông xù xù lên, còn lại đều phác họa hết mức thân hình gầy khỏe của thiếu niên, Trầm Du bàn tay to xoắn áo ngủ, lòng bàn tay sờ qua, dưới làn da trắng mịn, mạch máu màu xanh ở dưới dòng chảy gia tốc thình thịch nảy lên, bụng mềm mại, cách áo sơmi trắng không chỉnh tề lắm của Trầm Du dán chặt vào người lộ ra thân hình tràn ngập lực bạo phát.

Quần ngủ ngăn một đạo cảm giác mát.

Trầm Du cúi đầu, nghiêm túc giơ tay xoa nhẹ vật giữa hai chân cách quần lót của cậu, Lê Chanh ngừng thở hít một hơi, tính phản xạ nhấc chân đạp lên, nước mắt nháy mắt đều chảy ra, "Mẹ nó, dừng tay!!!".

Nước mũi nước mắt trộn lẫn lại là đầu đầy mồ hôi nóng trực tiếp ướt cả khuôn mặt, Trầm Du cũng không chê dơ, sáp qua hôn lên miệng của cậu.

Một bên là tức giận một bên là gấp, xấu hổ buồn bực của thân thể bị xâm phạm và khoái cảm cách một tầng vải dệt khiến Lê Chanh hỗn hển như trâu điên cuồng hét lên nói không lựa lời, cảm giác được biến hóa khác thường của thân thể, thiếu niên lại hoảng hốt lo sợ, "Ngươi.....!!!".

Ngoài cửa có người gõ cửa hai cái, là thanh âm của Phương Đức Minh, gã ngáp một cái, tựa hồ mới thức dậy, "Tiểu Chanh làm sao vậy? Đột nhiên kêu lên, mơ ác mộng à?'.

Lê Chanh thật tình nguyện đây là giấc mơ.

Cậu kéo quần đứng lên, không nghĩ tới chân thật nhũn, lúc này lại thiếu điều té xuống, Trầm Du kéo cậu một cái tránh cho hàng này tại thời khắc tình cảm mãnh liệt bi kịch bị chết. Chưa từng nhận được đáp lại, người ngoài cửa hiển nhiên không có bỏ qua, thậm chí lực gõ còn lớn hơn nữa, giống như có chút suy đoán xấu.

"Tiểu Chanh không sao chứ? Xảy ra chuyện gì? Nói chuyện nha, anh vào được chứ?!".

Tiến vào liền xong đời rồi!!

"Không cần". Trong lòng Lê Chanh quýnh lên, vừa mở miệng thanh âm khàn khàn lại dọa chính mình nhảy dựng, hắng hắng giọng, Lê Chanh giả bộ còn đang ngủ mơ mơ màng màng hô: "Em không sao".

Tuy rằng vẫn cảm giác thanh âm bên trong có hơi khác thường, nhưng có thể là cách cửa phòng nên nghe kém, Phương Đức Minh không có gõ cửa nữa, nhẹ giọng hỏi: "Mơ ác mộng?".

".....Dạ".

Bên kia thở dài, an ủi nói: "Uống chút nước ấm cho đỡ sợ, nghỉ ngơi thật tốt, ngày nóng nực đừng trùm mền qua đầu".

"Biết rồi ạ anh rể".

Tiếng bước chân dần dần đi xa, sau đó nghe được một tiếng động đóng cửa, Lê Chanh nhẹ nhàng thở ra, cởi áo ngủ bị vén tới cổ ra, áo ngủ gấu Teedy đáng yêu che nửa người trên, thiếu niên hung tợn nhìn về phía người khởi xướng.

Đây là cái Trầm sư thúc anh nói tôi không muốn anh sẽ không chạm đó ư?

Vừa rồi đó là cái gì?!

Thả rắm sao!

Chỉ biết lừa ông đây!!!!!A!!!!

"Nó cứng rồi". Trầm Du mặt không hề thẹn thùng nằm ngã vào một bên, vươn ngón trỏ trắng nõn chọt chọt biến hóa bên trong áo ngủ gấu Teedy của Lê Chanh, "Làm sao bây giờ".

Lê Chanh mặt không biểu cảm trùm một lớp mền mỏng, ngăn trở người anh em áo ngủ, chỉ lộ ra một cái đầu, đôi mắt đen kịt nhìn anh ta, "Ta không có phát tình".

".....". Nhóc kia nếu có thể tự mình thu hồi một đoàn trong quần lại thì loại lời nói này có lẽ còn có thể thành lập.

"Hiện tại là mùa hè".

“.....”

“Không phải kì phát tình của động vật”.

“.....”

“Nghiêm túc ngủ còn có thể làm bạn”.

“Như thế nào mới có thể được phép?”.

“Sau khi kết hôn!”.

“Sau khi chúng ta kết hôn?’.

“Đúng”. Lê Chanh co rút khóe miệng, không hề có chút cảm giác tội lỗi lừa gạt thanh niên vô tri, tung mền mỏng quấn người ra, mắt nhìn chằm chằm người đối diện. Trầm Du ý vị thâm trường nhìn một hồi, vươn tay để ở sau đầu thiếu niên, Vậy lập tức kết hôn, nhưng mà ngươi còn nhiệt tình nhìn chằm chằm ta như vậy.....”. Sẽ không ngủ được, Trầm Du đương nhiên sẽ không nói lời thật lòng, “Sẽ nhịn không được làm chút chuyện càng có ý nghĩa”.

Lê Chanh trở người, cái đuôi gấu trừ trên áo ngủ bông xù lòi ra, ngón trỏ Trầm Du gảy dưới lông xù, lòng cảm thấy gánh nặng đường xa, nhóc tính tình bướng bỉnh không biết tới từ đâu.....Giơ tay cầm cái đuôi gấu, Trầm Du yên lặng thở dài, nhắm lại hai mắt.

Hôm sau Trầm Du biết rồi, ở Trung Quốc, đàn ông và đàn ông, không thể kết hôn.

70. Chương 70: Dư Luận

Nhóc lừa đảo.

Khi cách mấy ngày Trầm Du đều không thể quên được tâm tình sáng sớm hôm sau sau khi nghe được tin tức này, khó trách đêm đó nhóc không có sợ hãi phát ngôn bừa bãi, thì ra ở thế giới “hiện đại” này đàn ông và đàn ông yêu nhau là tồn tại rất khó được chấp nhận. Ở trong lý giải của Trầm Du tới xem, chính là bởi vì trong hiện đại nam tính bình thường kết hợp không thể dựng dục con nối dòng, cho nên đồng tính kết hợp bị cho là không được thiên đạo thừa nhận.

Vậy thì sao?

Trầm Du hừ lạnh một tiếng, “hiện đại” chính là tật xấu nhiều, nếu đặt ở Đại Châu giới, chỉ cần thực lực đủ cường đại, tự nhiên muốn làm gì thì làm, nào tới lượt dư luận xã hội gì đó

mồm năm miệng mười????

.....Khoan nhượng rất nhiều đối việc này, cũng bất quá chính là bởi vì nhóc ở nơi này thôi, nếu không không thiếu y phải lấy trường kiếm một kiếm chém giết người sắp mở mồm phản đối.

Gần đây Trầm Du bực mình không ngớt, không bao lâu liền quên luôn trận pháp của ba tầng tầng ba bí cảnh, Lê Chanh lại bởi vì mới vừa xuống máy bay đêm đó bị kinh hãi, ôm notebook liên tiếp hối thúc "Người rảnh rỗi tới quấy nhiễu" tăng nhanh tiến độ, khiến cậu cảm thấy cực kỳ kỳ quái chính là, dựa theo tốc độ phá trận ngày trước, "Người rảnh rỗi tới quấy nhiễu" chỉ sợ đã sớm phá trận của mắt trận hoặc là đưa ra phương trình rồi, sao sẽ mấy ngày liền cũng không online vậy? Chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì rồi?

Lê Chanh nhíu nhíu mày, không khỏi có chút lo lắng, tuy là cách một tầng internet, trong chat mật trò chuyện nhiều nhất cũng chính là về tình huống của trận pháp, nhưng đối phương quả thật là giúp mình rất nhiều.

Có thể đại thần sư phụ giúp cậu phá trận vốn có một phần si mê đối với trận pháp, nhưng đối với Lê Chanh mà nói, trợ giúp của đối phương đối cậu, nói là có ân cũng không đủ, rất nhiều ngày không online, không giống phong cách của đối phương, có lẽ chính là bị chuyện tầm thường hàng ngày quấn người rồi..... Dù sao cho dù là đại sư trận pháp có nghiên cứu sâu đối với trận pháp, cũng là phải sinh hoạt trong hiện thực.

Trong cả một tháng sau khi thi đại học này, mỗi người nhà họ Lê đều rất bận rộn, Lê Chanh đóng phim xong trở về cũng giống như con quay xoay vòng chung quanh, đầu tiên chính là bởi vì tiệm dược liệu của anh rể rốt cục đi vào quỹ đạo, tuy rằng còn không có hấp dẫn bao nhiêu khách hàng tới, nhưng danh tiếng có quan hệ hợp tác cùng cục bảo vệ sức khoẻ tỉnh Nam Giang vẫn là truyền ra rồi, gần đây bình thường tới cửa mua dược liệu đều là quan chức hoặc phú thương không lớn không nhỏ của tỉnh Nam Giang.

Phương Đức Mình nhiều ít cũng hiểu được tâm lý của những người này, ngay cả quan chức tỉnh Nam Giang đều yên tâm dùng dược liệu này, vậy khẳng định là không có vấn đề chất lượng, hiển nhiên sự thật chứng minh, mỗi một cây dược liệu đều là hàng chính cống, thậm chí còn có trân phẩm chỉ có thể thấy ở phòng đấu giá, trong vô hình lại một lần thăng một tầng cấp bậc cho "Cống Dược phường".

Cũng chưa hề xuất hiện tình huống đông như trẩy hội, lượng mua của nội bộ lại đúng là khả quan, kẻ có tiền chân chính căn bản là không cần chút tiền nhỏ nhặt ấy, người ta cầu chính là thân thể tốt, chỉ cần dược liệu nhà anh đảm bảo chất lượng thật sự có hiệu quả, sau này ưu đãi là tuyệt đối không thiếu rồi!

Buôn bán trong ngày, Phương Đức Minh đầu tiên đưa tặng mười cây nhân sâm núi đền đáp hướng cục bảo vệ sức khoẻ, sau đó liền dựa theo giá thỏa thuận ban đầu bán ra số lượng một quý *(= 3 tháng)* cho cục bảo vệ sức khoẻ, bởi vì chất lượng dược liệu của "Cống dược phường" thật sự rất tốt, năm tuổi tuyệt đối đảm bảo chất lượng vì thế sau khi tại chuyên gia giám định, Cống Dược phường nhận được phí dụng bảy ngàn vạn đầu tiên, Phương Đức Minh chừa

lại hai ngàn vạn làm phí quảng cáo tiếp đó, khác đều gửi tới trong sổ tiết kiệm của Lê Chanh.

Lê Chanh vốn định đưa qua cho Đỗ Hành bốn ngàn vạn dư ra này, dù sao tiệm dược đã đi vào buôn bán bình thường rồi, bên Đỗ Hành không có tài chính dồi dào chỉ sợ còn phải càng gian nan một chút, không nghĩ tới cậu vừa gọi thông điện thoại, Đỗ Hành thế nhưng nói với cậu công ty đang tại tiến hành bước đầu xây dựng, lơi nhuận đã một ngàn vạn rồi.

Cư nhiên sẽ có lợi nhuận? Làm như thế nào vậy? Chẳng lẽ là tay không tóm sói trắng? Lê Chanh trong nhất thời không phản ứng lại. Tuy rằng cậu biết Đỗ Hành dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng bản thân thành ông chủ đưa công ty ra thị trương, khẳng định là có chỗ hơn người, nhưng mà kiểu cách làm của đối phương cần bao nhiêu phí tổn có thể bắt đầu có lợi nhuận này khiến Lê Chanh có loại cảm giác nằm mơ.

Lê Chanh liền ngồi không yên nữa.

Cậu và anh rể so sánh với Đỗ Hành này, hoàn toàn không phải một cái cấp bậc, hai người bọn họ bận việc hơn nửa tháng tốn hơn một ngàn vạn mới mân mê ra một tiệm dược liệu, bên Đỗ Hành liền cũng tay không kiếm được một ngàn vạn rồi?

Tìm được Đỗ Hành đã là một ngày sau rồi, đối phương ngồi tại một mảnh đất vây thành vườn hoa tại ngoại ô thành phố Vĩnh An, trên người loang lổ bùn đất, nếu không phải Lê Chanh rất có cảm ứng đối hơi thở của người khác, chỉ sợ cho dù Đỗ Hành đứng thẳng người đứng ở trước mặt Lê Chanh cũng không nhất định có thể nhận ra anh ta.

Lê Chanh nghi hoặc mắt nhìn vườn hoa này, chẳng lẽ trồng hoa có thể có lợi nhuận?

"Đây là đám đất mà ông chủ chuẩn bị quăng bỏ!". Đỗ Hành vừa nghe, có chút giật mình nói: "Lúc gọi điện thoại đường dài không phải đã nói qua sao, lúc ấy tôi phát hiện dùng đất này bồi dưỡng ra thực vật không chỉ có lớn nhanh lại đẹp, còn có tỷ lệ nhất định có thể ưu hoá gien, hình thành giống quý hiếm, trước mắt tôi chỉ thực nghiệm thử hoa lan, hiệu quả rất tốt, hiện tại đã có gần mười chậu hoa lan bị mua đi rồi..... Về phần số điện thoại ngày đó ông chủ cho tôi còn chưa gọi qua, chuyện loại hạng mục hợp tác này hẳn là giao cho cậu tự mình liên hệ mới đúng". Hơn nữ lúc ấy Lê Chanh nói chủ của số điện thoại đó là anh rể của cậu ta, theo lẽ thường, Đỗ Hành liền lại càng sẽ không gọi, quả thật có chuyện như vậy, Lê Chanh giật mình, như vậy tổng tài sản lưu động hiện tại liền có năm ngàn vạn, Lê Chanh vốn định vị hạng mục hợp tác cùng Đỗ Hành là buôn bán da lông, hiện giờ chó ngáp phải ruồi đột nhiên thêm một mục hoa lan, lại làm cho cậu có chút ý tưởng mới.

Có thể làm một con đường lưu thông buôn bán giữa vật phẩm của Đại Châu giới và vật phẩm hiện đại mà?

Đầu tiên cần từ hiện đại thu mua rượu trắng vận chuyển tới Đại Châu giới, rượu trắng càng đắt tiền bị Lê Chanh định giá càng mắc, từ rượu xái Sao Đỏ tới Mao Thai đều phả i có, thứ hai bắt đầu từ hiện đại thu mua chủ dược đan phương, đầu tiên xác định là khoai lang, thân là khoai lang giá rẻ bèo ở hiện đại ở Đại Châu giới lại là chủ dược đan phương trân quý nhất

trong đan phương, nhất định sẽ dẫn tới tranh mua, kế tiếp tra tìm chủ dược của các đan phương, lần lượt tiến hành so sánh chênh lệch giá, có lẽ còn có thể tìm ra mấy loại cây trồng khác có thể thu mua. Có thể suy ra, thông qua rượu trắng và chủ dược đan phương khoai lang có thể đổi được hàng loạt linh thạch, sau này tự nhiên tha hồ mua da thú của Đại Châu giới thậm chí còn có vật phẩm đan phương.

Ngoài ra thịt để ăn trong dân gian cảu Đại Châu giới tựa hồ chỉ có thịt của lợn biển không hề có lực công kích có thể dùng ăn, yêu thú lớn khác đều khó bắt, mùi vị cũng không ngon hơn lợn biển, chính là chất thịt dai có hơi chưa chút linh khí thôi, bởi vậy luôn luôn chỉ có tu sĩ mới có thể ăn được thịt của yêu thú cấp cao, sau này nếu bán ra thịt heo, thịt dê, thịt bò chuẩn của hiện đại hướng dân gian, có lẽ cũng có thể kiếm được không ít, Lê Chanh suy tư một chút, nhớ tới khi mới vừa xuyên qua bộ dáng của một đám thiếu niên chảy nước miếng đối với xúc xích, cảm thấy cách này có lẽ khả thi, cần phải làm tra xét một phen.

Nếu như loại suy đoán thứ ba thành lập, chính mình nhưng có thể mở một tiệm cơm ở Đại Châu giới, chuyên môn cung ứng thịt ăn gạo linh và rượu trắng.

Lê Chanh hơi hơi nheo mắt lại, chính là nếu mở tiệm cơm nhất thiết phải có hậu trường đủ mạnh, nếu có người biết chủ tiệm bất quá là một tu sĩ luyện khí kì, chỉ sợ khó tránh khỏi sẽ nổi lên tâm tư trộm cướp cướp bóc thậm chí uy hiếp, dù sao không phải cái xã hội pháp trị gì, Đại Châu giới một cái thế giới dùng võ vi tôn, loại sự tình này không thể không đề phòng.

Hiện tại nghĩ tới may mà chính mình không có nói tồn tại của Đại Châu giới với người nhà, nếu không mỗi lần xuyên qua Đại Châu giới, người nhà chẳng phải đều là phải lo lắng không ngớt, trong lòng Lê Chanh hạ quyết tâm, từ sau hôm nay, càng phải miệng kín như bưng đối bí mật này.

Đợi tới Lê Chanh hợp lý hóa những việc này, Đỗ Hành vốn đứng ở bên người không biết khi nào thì tiếp tục cần càn cù cù làm nông dân rồi, Đỗ Hành thuê vườn hoa này, nhưng gã cũng không dám để người khác chăm sóc, loại sự tình ngày đầu tiên mới vừa trồng hạt hoa lan xuống, ngày hôm sau liền mọc cây non nho nhỏ, ngày thứ ba mọc cành, trong mắt Đỗ Hành, thì chính là ngoại trừ là thân tín chân chính, nếu không ai cũng không thể nói cho.

Mà hoàn cảnh nghèo túng cho tới bây giờ Đỗ Hành tự nhiên là không có thân tín gì, khứu giác thương nghiệp của gã là tuyệt đối cao, chính là mắt chọn người không tốt lắm, minh chứng là vợ gã, sau đó là cấp dưới cần cần cù cù bên người chính mình vẫn rất tín nhiệm, phản bội của hai người kia đã khiến gã không muốn giao công việc cho người khác, thân lực thân vi* tuyệt không xảy ra sự cố.

*thân lực thân vi: tự làm tự hưởng, không cần dựa vào sự giúp đỡ của người khác

Lê Chanh đi theo đùa nghịch hoa lan hai cái, nói: “Mấy ngày nay làm phiền chú Đỗ rồi, tôi biết chú Đỗ vốn là muốn gầy dựng lại sự nghiệp cũ, khi mời chú hợp tác cũng không ôm nhiều hy vọng, không hề nghĩ cuối cùng thật đồng ý làm cho tôi, vầy đi, chú Đỗ chú sau này quản lý công ty tính là cổ đông, cầm năm phần trăm cổ phần của công ty, tương lai cũng để những người đó trước đấy sáng mắt ra mà nhìn, “Liền quyết định như vậy, chờ công ty thành lập

nên liền tìm thêm người giúp đỡ, bằng không mệt chết chú luôn đó, tôi nhưng liền không cộng tác đâu nhá".

Nếu dựa theo lợi nhuận tới tính, năm phần trăm cổ phần của công ty, chỉ kiếm một ngàn vạn, Đỗ Hành ít nhất có cổ tức năm mươi vạn, hơn nữa trong tay Lê Chanh còn có hơn bốn ngàn vạn khác có thể sẽ liên tục đầu tư vào, như vậy vừa tính tuyệt đối không phải một số nhỏ, nhất là hiện tại công ty còn chưa phát triển, nếu chân chính dựa theo quy hoạch của hai người phát triển lên, cho dù chỉ có lợi tức của một công ty con của Từ thị, năm phần trăm cổ phần của công ty nói là giá trên trời cũng không đủ.

Đối với Đỗ Hành của hiện tại mà nói, một khoản đầu tư ẩn này của Lê Chanh xem như hoàn toàn cột gã cùng một chiến tuyến rồi, cho dù là ném cũng ném không đi.

Nhìn bóng dáng của thiếu niên tóc ngắn, Đỗ Hành lần đầu cảm thấy già rồi, nếu là năm đó chính mình có phần bỏ được và quyết đoán này, chỉ sợ công ty trong tay còn có thể lại lên một cấp bậc, nhưng mà hiện tại..... Tựa hồ cũng không kém.

Sau khi trở về từ vùng ngoại ô, Lê Chanh mới phát hiện bên trong vùng ngoại ô không có sóng, trở lại nội thành mới biểu hiện nhận được ba tin nhắn.

From Lan Thu Sinh: Thủ khoa à, điền nguyện vọng rồi chứ?

Từ sau khi Lê Chanh trở thành thù khoa tỉnh Nam Giang, tựa hồ trong một đêm học sinh của cao trung Trí Cao Hữu nghị, đều biết tin rồi, gia thế của Lan Thu Sinh không nhỏ, tự nhiên cũng là biết rõ, cô thậm chí biết sớm hơn so với những người khác.

From Lê Chanh: rồi, đại học A, còn cậu?

Tiếp theo mở tin nhắn thứ hai ra, là Đường Hà.

From Đường mập: người anh em đi đại học A hay là đại học B, mau nhắn lại!

From Lê Chanh: Đại học A, khoa y, cùng nhau?

From Đường mập: Ok! Ba mẹ tui bảo tui theo sát bước chân của cậu, tổ hai người Chanh Mập lại phải tái xuất giang hồ rồi!

Tin nhắn thứ ba, là một dãy số có ghi nhớ, Lê Chanh tạm dừng một lát, ánh mắt lướt ba lần trên số di động này, 1379xxx9812..... Cho dù xóa bỏ cũng có thể thuần thục đọc ra dãy số này, Trần Tử Thanh.

From 1379xxx9812: Chanh tử, đi đại học A ha.

Lê Chanh mím mím môi, không có trả lời, mà là mặt không biểu cảm xóa bỏ tin nhắn. Cho dù đi đị học A cũng không phải vì ai đó, chính là kỳ vọng của phụ huynh thôi.

Cậu cất di động, vẻ mặt kiên nghị trở lại phòng, Trầm Du không biết khi nào thì đã đi vào từ cửa sổ, vị cấp nhân vật sư thúc này càng lúc càng tới không bóng đi không dấu vết, Lê Chanh ban đầu còn sợ anh ta ngày nào đó lúc bay trên trời độn thổ bị cameras của siêu thị trước tiểu khu ghi lại, hiện tại đã chết lặng rồi, người này cực kỳ thông minh, chưa vài ngày liền ra hình ra dáng như người Trung Quốc bình thường.

Thiếu niên ném di động, xoay người đi trước bồn rửa mặt rửa mặt.

ting

Màn hình của di động lăn hai vòng ở trên giường vang lên âm thanh, hiện ra một hàng kiểu chữ của tin nhắn.

From Lan Thu Sinh: Trùng hợp ghê, giống như cậu nha ^-^

Trầm Du nhìn chằm chằm cái tên phân không rõ là nam hay là nữ, thấy ngôn ngữ mềm nhũn trên màn hình, sườn mặt khôi ngô nhất thời cứng ngắc, nhịn không được nhướn cao một bên lông mày.

Trên cổ Lê Chanh vắt khăn mặt đi tới, ngồi ở trên ghế cầm di động, mở khóa màn hình đồng dạng trả lới một cái icon mỉm cười.

From Lê Chanh: Ừ ^-^

Trầm Du ở sau người yên lặng nhìn, trong lòng chua lè, ngón tay gõ gõ đại kim kiếm bên hông, giả bộ như không có việc gì thản nhiên nói: "Loại tên này.....Là nam?

Lê Chanh liếc anh ta một cái, "Bạn học nữ".

".....À".

Năm giờ chiều hôm sau hết hạn điền nguyện vọng, trước đây còn có phóng viên thông qua phỏng vấn người nhà nhắc tới tin thủ khoa đại học có ý điền báo danh đại học A, thậm chí mấy thiếu niên trong đó trước đây từng nghĩ tới muốn tới đại học B cũng vì thế sửa lại nguyện vọng, tại điền nguyện vọng đồng thời chọn điền đại học A đầu tiên.

Loại hiện tượng này có lẽ là đều là thủ khoa khá có lực hấp dẫn ha, có người làm ra suy đoán đối việc này.

Lê Chanh ở tỉnh Nam Giang lần đầu tiên bắt đầu dùng đề thi độ khó rất cao của Đông Sơn đạt được 745 điểm, khiến thí sinh thi đại học của tỉnh Đông Sơn cũng dời ánh mắt tới Nam Giang, rất nhiều ánh mắt chú ý, khiến địa vị thần thi cử của cậu càng thêm củng cố.

Thậm chí bài đăng còn bị đặt tên là Lê Chanh , cũng đã trở thành một bài đăng thánh địa phù hộ của nhiều học sinh trước kì thi.

"Được một người tài được cả bầu trời, lời ấy cũng không sai, có nguyện vọng của thần thi cử, lập tức liền đưa tới một đám người theo đuôi, năm nay đại học A chính là lời rồi". Đây là bình luận của dân mạng.

"Lại nói tiếp đại học A và đại học B như nhau đều là ngôi trường trên trăm năm, danh tiếng đại học A khá vang, nhưng thực tế xưa nay thành đại học B thu được thành tích đều càng cao một chút so với đại học A, không rõ thần thi cử tại sao chọn đại học A, khoa Toán và khoa Lý của đại học B đều là số một số hai của cả nước, một học sinh năm hai của khoa Toán còn phát biểu thế công mới tại một tạp chí của nước ngoài, giành được giải thưởng của phương diện toán học, đủ để chứng minh thực lực khoa học tự nhiên của đại học B". Đây là một sinh viên của đại học B tên là "Lưỡng đầu thanh" lên tiếng ở diễn đàn trường, lượt like hơn một ngàn, bình luận bên dưới cũng là người đồng ý chiếm phần lớn.

"Đại học B nào có nội tình như đại học A, thần thi cử lựa chọn đại học A đó là thật tinh mắt". Đây là thanh âm phản đối.

"Thành tựu của khoa Toán tính là gì chứ, khoa Y bọn tôi đồng dạng đi ra đều là nhân tài tinh anh của bệnh viện, sau này mấy người cho dù Toán Lý tốt thế nào, bị bệnh muốn chữa bệnh còn không phải phải đi gặp bác sĩ sao?'.

Đồng dạng còn có ngôn luận tự do bên ngoài.

"Không biết lần này khai giảng có thể ở cổng trường gặp được thần thi cử hay không, xem hình lớn lên rất đẹp trai, không biết người thật nhìn thế nào.....?'.

"Ta sinh quân chưa sinh, quân sinh ta đã già, tiếc nuối chính là đàn chị chị đã già rồi, chừa thần thi cừ lại cho các cô em đàn em thuộc khoá này của bọn em đê".

"Thì ra lực dẫn đường của thần thi cử mạnh như vậy, năm nay chẳng phải là đại thần đều tập hợp ở đại học A ư? May mắn trước đó lúc điền nguyện vọng không có chọn đại học A, thành tích của tôi vốn trong điểm chuẩn các trường đó còn có chút bình bình, nếu chọn đại học A chỉ sợ chỉ có thể điền nguyện vọng 2 thôi, nói không chừng ngay cả một trường đại học đều không đậu được!". Trong đó không thiếu người tránh được một kiếp thở dài nhẹ nhõm một hơi.

71. Chương 71: Tất Cả Đều Là Vì Thần Thi Cử

Nửa tháng sau, nhóm hoa lan quý đầu tiên trong tay Đỗ Hành đã toàn bộ chuyển tới trong bùn đất bình thường, Lê Chanh chọn một cây mới bồi dưỡng trong đó ra "Mặc ngọc tiến bảo" biến chủng hỏi địa chỉ gửi qua cho Từ Hoằng Nghĩa, khi trở về lại ôm một chậu" Phát tài tiến bảo" về trong nhà, tiếp theo còn có hai ba chậu hoa lan cực phẩm phân biệt đưa tới cục bảo vệ sức khoẻ cùng với công ty Y Duyến từng có hợp tác một lần cùng Lê Chanh, chỉ cần người có ý tùy ý đi trên mạng tra giá liền hiểu rõ, những cây hoa lan này thuộc loại cực phẩm, mỗi một chậu đều giá thành đắt đỏ, càng đừng nói là biến chủng chưa bao giờ xuất hiện qua.

Khi Từ Hoằng Nghĩ nhận được kiện hàng đặc biệt gửi vận chuyển còn có chút phát mộng, người bình thường tặng quà cho gã là nhất định phải tự mình tới nhà thăm hỏi, hơn nữa mục đích tặng quà của những người này cũng đều không phải là thuần túy bao niêu, đơn giản là hy vọng đạt được lợi ích càng lớn hoặc có điều cầu chính mình, chưa từng có ai gửi chuyển phát nhanh tới, nhìn thấy chàng trai giao hàng câu nệ đứng ở ngoài cửa, trong lòng Từ Hoằng Nghĩa tức cười, coi như là hiểu rõ ý đồ hỏi địa chỉ trước đó của Lê Chanh.

Nhận quà kiểu này khá mới mẻ.

Vì thế ngày này vừa mới có một hội nghị, cơ bản bắt đầu từ Từ Hoằng Nghĩa vào ở biệt thự ông cụ nhà mình, Từ thị họp cũng đã toàn bộ sử dụng hội nghị video, đương nhiên phiêu lưu của thế giới mạng là có, nhưng cũng sẽ không quá lớn, dù sao Từ thị cũng không phải không có nhân tài kỹ thuật. Nhấn mở kế hoạchgần nhất, Từ Hoằng Nghĩa uống ngụm trà lơ đãng nhìn một cái gì đó cực kỳ nhìn quen mắt từ trên bàn của một nữ giám đốc nào đó.

"Được rồi, giám đốc Triệu ở lại một chút, những người khác tan họp".

Từ Hoằng Nghĩa tỉnh bơ đặt tách trà xuống, sắc mặt nhìn không ra biến hóa, khiến mọi người trong màn hình đang thảo luận khí thế ngất trời đồng loạt mất tiếng, dựa theo tác phong thường ngày của chủ tịch Từ, bình thường chính là phân phó xuống cái gì chính là cái đó, cơ bản sẽ không giữ lại một mình ai họp, hôm nay đột nhiên lời này vừa ra, mọi người khó tiếp tthu, qua một lát tổng giám đốc của mấy công ty con đều lĩnh ngộ rồi.

À, cũng đúng.

Tuổi chủ tịch Từ ước chừng hơn 30 tuổi rồi, tuy rằng nhìn tướng mạo vẫn là hơn hai mươi tuổi, này cũng không nhỏ! Ở nông thôn còn mười lăm mười sáu tuổi liền kết hôn sinh con rồi đó! Chẳng lẽ chủ tịch mặt lạnh này nhìn trúng giám đốc Triệu?!!!

Đây chính là chuyện tốt đó!

Mọi người chỉnh sắc mặt, lấy một loại ánh mắt chính nhân quân tử nhìn chủ tịch Từ và giám đốc Triệu, lòng hiểu nhưng không nói ra liếc nhau, trong ba giây rời khỏi video.

Triệu Uyển: "……"

Triệu Uyển: "Chủ tịch Từ, có phải vấn đề về nguồn hàng hay không……". Từ Hoằng Nghĩa vung tay cắt ngang, "Này không vội, trong lòng tôi hiểu rõ, quan hệ không bền chắc có thể bỏ đi, hiện tại chúng ta còn chưa cần tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục". Gã dừng một chút, hỏi: "Hoa lan trên bàn cô gọi là gì?".

Tư duy Triệu Uyển còn chưa từ phương diện nguồn hàng chuyển về, lúc này nghe được vấn đề của Từ Hoằng Nghĩa liền giật mình, nhìn xuống chữ khắc trên chậu lan của chính mình, "Anh hùng tiến bảo".

Từ Hoằng Nghĩa cầm tách trà nghĩ thầm, chậu này là "Anh hùng tiến bảo", chậu của mình kêu "Mặc ngọc tiến bảo", hai chậu đều kêu tiến bảo, khẳng định là cùng một lứa ra, lại hoặc là mua trong tay cùng một chủ tiệm.

Triệu Uyển thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng rằng một mình ở lại bị dạy bảo, thì ra chính là bởi vì một chậu hoa lan, nói thật lúc nhận được chậu lan này cô vẫn là cực kỳ kinh hỉ, mắc tiền hay không trước không nói, chỉ luận tinh xảo của lá hoa, chỉ sợ ít có bông hoa nào có thể sánh được với nó, "Quả thật rất đẹp, chính là một người trước đó cùng công ty Y Duyến hợp tác qua giải quyết vấn đề lửa sém lông mày của Y Duyến gửi tới, người này tuổi không lớn làm việc cục kỳ lão luyện, còn nói tương lai trong tay còn có thể có đại lượng da thú, vấn đề chất lượng tuyệt đối không cần kiểm nghiệm, tôi cảm thấy cần phải vì thế thành lập một cái quan hệ hợp tác trường kỳ".

"Cô xem rồi làm". Suy nghĩ của Từ Hoằng Nghĩa từ hoa lan chuyển đổi tới trên người người phụ trách đó, đồng dạng là gửi bưu điện tặng hoa lan, tuổi không lớn, làm việc lại cự kỳ lão luyện, chỉ là…… Trong tay cậu nhóc kia cũng không nên sẽ có đồ da lông này mới đúng, đại khái là gã nghĩ nhiều rồi.

Cùng lúc đó, từ phía Nam thành phố Hạ Dương chuyển dời tới bệnh viện tâm thần "ngôi nhà yên vui" của phía Bắc thành phố Hạ Dương thi công một bệnh viện lđiều trị tâm thần nữa, lần này di chuyển đối bệnh nhân trong bệnh viện làm ra phân chia, phần lớn bệnh nhân bình thường nằm ở trong trạng thái tỉnh táo đều sẽ dời tới trong bệnh viện mới trị liệu, mà bệnh nhân thân tâm thần lưu lại cuối cùng phần lớn là chuẩn bị chờ hưởng tuổi già thoải mái, mấy ông già của phòng số 3 đều vô cùng cao hứng ở lại.

Nhưng mà không may, bởi vì mới vừa dọn tới nhà mới, chỉ trang bị đèn điện thiết bị cơ bản, cho dù máy tính được đưa tới cũng không có cách lắp mạng, vì thế những ông già này bắt đầu kêu gào, nói không lắp mạng liền phát bệnh cho viện trưởng xem.

…… Please hiện tại các người đã là đang phát bệnh rồi được không!

Viện trưởng ngồi xổm cổng lớn thở dài, mấy ông già trong phòng số 3 bận rộn vớ vẩn một hồi đều yên tĩnh lại.

“Hiện tại làm sao đây?’.

“Không mạng, trái xoài chờ sốt ruột rồi”.

“Viện trưởng là kẻ lừa đảo, chuyển nhà một chút cũng không vui”.

“Vậy làm sao bây giờ?”.

“Ngủ”

“À”.

Vừa chờ liền chờ tới tháng cuối tháng tám, Lê Chan xách valy hành lý một thân thoải mái chạy tới thủ đô, khác hẳn cùng Đường Hà ba lô căng phồng đầu đầy mồ hôi, bên trong valy của cậu chẳng qua cũng chính là chút vật phẩm vụn vặt và quần áo, mẹ Lê, Lê An Thúy chuẩn bị đích các loại đồ ăn vặt cho cậu tất cả đều nhét vào trong túi trữ vật, hai người xuống máy bay ngồi trên xe buýt sân bay chạy thẳng tới nội thành, Đường Hà ừng ực uống nửa chai nước khoáng, lúc này mới hơi hơi hoãn lại.

Chiếc xe chờ một tiếng sau mới chạy, Đường Hà biết chính mình vào đại học A sớm hưng phấn qua rồi, lúc này nhắc tới một đường chào hỏi lộ vẽ bình tĩnh, nhưng mà bởi vì cậu ta nói lớn quá, vẫn là dẫn tới không ít cô gái liên tiếp liếc mắt che miệng cười trộm, cùng lúc đó, Lê Chanh người bên cạnh cậu ta tự nhiên cũng bị nhân tiện chú ý.

Có người chính là càng nhìn càng quen mặt.

Rốt cục khi tới đại học A, một cô gái tóc dài ngồi song song bên trái đột nhiên kinh hô ra tiếng đối với khuôn mặt của Lê Chanh, “Thật là cậu ta.....”.

Cô gái tóc ngắn bên cạnh cô ta xoa xoa đôi mắt buồn ngủ, “Ai chứ?”.

“Thủ khoa đại học nha!”. Cô gái tóc dài nhỏ giọng nói thầm.

“Chắc không phải đâu, không đúng nha, cho dù là người của tỉnh nào đạt thủ khoa đại học, cậu làm sao biết rõ như vậy.....”. Cô gái tóc ngắn vẫn như cũ không thể phản ứng trở về, đối với một cô gái tỉnh lẻ đậu đại học A mà nói, thành tích tốt đó là tự nhiên, bởi vậy mặc dù là thủ khoa đại học cũng sẽ không cảm thấy núi cao ngước nhìn cỡ nào.

Cô gái tóc dài thở dài: “Mấu chốt cậu ấy là của tỉnh Nam Giang”.

Năm nay thủ khoa đại học của tỉnh Nam Giang làm chính là đề bài khó nhất của Đông Sơn, nghe nói môn ngữ văn kia năm phần vẫn là bởi vì lời văn chữ nghĩa trau chuốt rất hay mới được điểm cao, quả thực chính là nhân vật hoàn mỹ cấp nam thần, cũng khó trách sẽ có không ít người gọi cậu ta là thần thi cử.

"Cậu nói là Lê Chanh?". Cô gái tóc ngắn bỗng dưng giật mình, ngẩng đầu nhìn hướng phía trước, chỉ nhìn thấy bóng dáng thanh lịch nhàn nhã của một người mặc sơ mi trắng ở cửa xe, những người khác đều thành phông nền..... Khó trách được nhiều người thích như vậy, khí chất thực sự tốt.

Phần lớn sinh viên bên trong đại học A đều là thích đọc sách, rất ít có bộ tộc rất xúc động theo đuổi ngôi sao, hơn nữa bản thân Lê Chanh cũng đều không phải là ngôi sao xuất đạo, cho dù có người nhận ra cũng cơ bản không có loại tình huống đuổi theo xin ký tên, Đường Hà hự hự mở đường ở trong đám người, hai người đứng ở chỗ báo danh của khoa Y.

Khác với nhân số đông đúc của khoa khác cùng khóa, tồn tại của khoa Y đại học A trên quốc tế coi như đều rất có danh tiếng, chỗ báo danh của khoa này là có bốn người phụ trách, tổng thể mà nói ít hơn rất nhiều so với hàng dài của khoa khác.

Đàn anh trên mũi đeo một cái mắt kiếng gọng đen, mặc đồng phục, có vẻ cực kỳ nghiêm túc, "Tên".

"Lê Chanh".

"....."

Lê Chanh?

Khóa này quả thật có một người kêu Lê Chanh, nhưng mà thân là thủ khoa khoa học tự nhiên không phải phải đi khoa Toán hoặc là khoa Lý sao???

Cư nhiên tới đây học khoa Y.....

Nhớ tới mới nãy lúc trở về khoa đám khoa Toán kia một bộ bộ dáng vênh váo tận trời gã liền nhịn không được muốn cười được không!!!

Cây viết dừng một chút trên danh sách báo danh, đàn anh chỗ báo danh ngẩng đầu liếc Lê Chanh một cái, thuận tay lật xem danh sách trên bàn, quả nhiên từ cột danh sách lớp đầu tiên tìm được cái tên cực kỳ bắt mắt này, "Bạn học Lê, em ở lớp hai, ký túc xá 24 phòng 319, đúng rồi, có hứng thú gia nhập hội học sinh hay không?".

Lê Chanh cười lắc đầu, công ty vừa mới bắt đầu, cậu chỉ sợ không có nhiều thời gian như vậy.

Ký túc xá 24 phòng 319 là phòng hai người một phòng, bởi vì báo danh thời gian khá sớm, bạn cùng phòng là Đường Hà. Quét dọn vệ sinh, Lê Chanh cầm cái mũ lưỡi trai đi ra đại học A, lựa chọn đại học A bởi vì kỳ vọng của người nhà, mà vào đại học C chính là nguyện vọng của chính cậu, khá tiện chính là, từ cửa sân vòng qua bên cạnh một con đường chính là đại học C.

"Trước đừng bước vào, chờ chị tới tìm em". Tống Giai tựa hồ ở hoàn cảnh cực kỳ ồn ào, thanh âm truyền tới cũng có chút đứt quãng, Lê Chanh cất di động, rất nhanh nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ở cửa ló đầu ra nhìn, cậu giơ mũ lưỡi trai lên vẫy vẫy tay.

"Rất nhiều phóng viên, em còn chưa trải qua huấn luyện đối mặt ống kính, hiện tại không thể đi vào, trước đó đại học C tung tin em sẽ báo danh, khiến mấy tòa soạn báo truyền thông khứu giác nhạy bén đều chú ý tại phương diện này, vốn đã có dự đoán trước rồi, chính là không nghĩ tới sẽ có nhiều người như vậy……". Tống Giai thở hổn hển, nhịn không được bật cười, "Phim còn chưa quay xong liền có thể khiến cho toàn dân chú ý, em cũng là độc nhất rồi".

"Như vậy chúng ta theo cửa hông đi vào gặp hiệu trưởng". Tống Giai mắt nhìn cổng lớn chen chúc, trực tiếp mang Lê Chanh đi cửa hông, nếu luận quen thuộc đối đại học C, Tống Giai cơ bản không có tình huống lạc đường, bởi vì lúc cô mới vừa làm người đại diện của người nghệ sĩ thứ nhất lúc ấy đi học ngay tại đại học C, đi quen rồi cũng liền sẽ không xảy ra sai lầm.

Ngày hôm sau, nối tiếp sau đại học A, đại học C liền hot một phen.

thủ khoa đại học báo danh trường nghệ thuật hay không? Là thật hay là giả? —— ngày gần đây, trong danh sách báo danh của đại học C xuất hiện một vị thí sinh Lê Chanh tới từ tỉnh Nam Giang trúng tuyển, mà căn cứ vị Lê Chanh trên danh sách này và Lê Chanh thủ khoa đại học tỉnh Nam Giang đều không phải là chỉ là tên giống nhau, hơn nữa là cùng một người, như vậy Lê Chanh rốt cuộc là tới đại học A, hay là tới đại học C? theo tin túc này xuất hiện, số người bình luận cũng ngày càng tăng nhiều.

"Đại học C loại học viện nổi tiếng này là sẽ không truyền bá tin tức giả, chỉ sợ thủ khoa báo danh là thật".

"Không có khả năng, hôm qua tôi còn thấy Lê Chanh báo danh ở khoa Y mà, bộ dạng căn bản giống hệt hình chụp trên báo chí mà! Ngay từ đầu liền nói chọn đại học A rồi, làm sao có thể sẽ đi đại học C?".

"Không biết là thật hay giả, nhưng mà thủ khoa đại học học diễn xuất vậy không phải não rút sao, không lẽ cảm thấy có thể vừa học tốt vừa diễn xuất ca hát tốt chứ, trên đời này nào có người toàn năng như vậy chứ? Vẫn là thành thành thật thật học tập đi! Nói không chừng học nghiệp thành công, tương lai còn có thể thành một nhà khoa học!".

"Cảm thấy Lê Chanh đi đại học C cực kỳ lãng phí, thiên phú của chính mình, lựa chọn một cái lối rẽ, hy vọng tin tức truyền ra của đại học C là giả, sự thật kỳ thật không phải như vậy,

nhân tài hiếm có".

Sau đó chính là một loạt hạ thấp đại học C, quả thật đại học C được xưng là cái nôi của ngôi sao, nhưng mà ở trong lòng người Trung Quốc truyền thống, học tập thật tốt tiến vào một trường đại học tử tế. Tương lai đi ra làm một nhân viên chính phủ hoặc là bác học một chút trở thành giáo viên giáo sư mới là con đường nên đi, một học sinh hạt giống tốt vào trường nghệ thuật làm cái gì, này không phải luẩn quẩn trong lòng sao? Đồng thời cũng có không ít sinh viên nặc danh của trường nghệ thuật trong nước vì ý thức cạnh tranh mà tiến hành công kích đối học C.

Danh dự trường cũ bị hao tổn, khiến cho không ít ngôi sao từng tốt nghiệp từ đại học C chú ý.

Nhưng mà khiến mọi người không tưởng được chính là, tin tức trên mạng vẫn bình luận, ở trên truyền thông cư nhiên là từ ngôi sao nữ Thọ Linh trở về từ nước Mỹ đưa ra đầu tiên, "Tôi tha thiết yêu nghề của mình, hơn nữa tôi tin nó và nghề gì đều là giống nhau, là ngang hàng, không có phân chia cao thấp gì. Tôi thấy qua vị thủ khoa đại học này rất có thiên phú làm ngôi sao, thực tế học nghiệp tốt của cậu ấy vừa mới chứng minh sự thông minh và năng lực lý giải cậu ấy, nếu bởi vì một chút này liền giới hạn con đường của cậu ấy có thể sẽ coi nhẹ quá ý tưởng của cậu ấy hay không?".

Tuy rằng không hiểu "gặp qua" trong miệng của Thọ Linh và "thiên phú làm ngôi sao" là ý gì, nhưng câu nói này cực kỳ đúng trọng tâm, lại nâng cao không ít ngôi sao tốt nghiệp trường nghệ thuật, nhưng thật ra có không ít người chuyển ẩn ý rồi.

"Quả thật là như thế, làm ra lựa chọn gì đều là chuyện của bản thân thần thi cử, người khác cần gì phải quản nhiều".

"Cực kỳ tò mò! Thọ Linh và thần thi cử là quan hệ gì, hai người bọn họ rõ ràng thuộc loại người khác phương hướng, rốt cuộc làm sao gặp được?!".

"Hình như lực ảnh hưởng tới mức nhất định đoán chừng sẽ gặp mặt! Ngôi sao còn từng gặp lãnh đạo quốc gia mà, Vương phi nước Anh còn mời nữ MC của CCTV *(đài trung ương của trung quốc)* uống trà mà, này có cái gì ngạc nhiên.....".

Hai ngày sau, tình thế trên mạng dần dần lắng lại, đại học C được chú ý đủ rồi rốt cục làm ra một phen giải thích hợp lý, để Lê Chanh tiến vào đại học C cũng là kết quả sau khi trao đổi cùng hiệu trưởng đại học A, một là không muốn để mầm tốt bỏ học nghiệp, hai nguyện vọng đối phương tại giới giải trí, như vậy lấy cái biện pháp song toàn, sau này sau khi tốt nghiệp có thể đạt được hai cái bằng tốt nghiệp, cơ bản cùng song học vị là giống nhau.

Quần chúng xôn xao.

Dân mạng cảm khái nói: hai hiệu trưởng vì một thần thi cử cũng là đủ liều mạng.

72. Chương 72: Biểu Tượng Cảm Xúc

Nguyện vọng thủ khoa tại giới giải trí khiến cho mảnh nhỏ hoài nghi, không hiểu có loại thị cảm gấu chó cầm cây gậy rớt oạch một cái, chế giễu chiếm đa số, nhưng không gì đáng trách người này lớn lên quả thật là đẹp.

Không nói dư sức làm ngôi sao, cho dù thành không được tai to mặt lớn chân chính, đóng phim thần tượng cũng đủ rồi. Nhất là còn có tuyên truyền của một đoạn thời gian gần đây, nếu ký hợp đồng cùng một công ty nào đó lợi dụng hai trường tên tuổi hàng đầu tranh đoạt, rèn sắt khi còn nóng xào xáo một phen, vô cùng có khả năng hot lên.

Đường Hà vừa xoát bình luận vừa thường thường nhìn bạn cùng phòng sắc mặt bình thản trò chuyện cùng người đại diện, mặc kệ người khác cảm thấy thế nào, dù sao cậu ta là tin rồi, cho dù sau này lăn lộn giới giải trí, Lê Chanh cũng tuyệt đối có thể xông ra tên tuổi hàng đầu.

".....Gần đây em ở trên mạng truyền thông đều hot một chút rồi đó, công ty đã tăng lên hợp đồng của em lên đãi ngộ hạng B rồi, nhưng mà bởi vì bình luận phản đối chính diện đều khá nhiều, trong khoảng thời gian này không dễ tiến hành hoạt động khác, trước huấn luyện quân sự ít đi ra ngoài, gặp phóng viên đừng lộ ra quá nhiều tin tức, từ từ đợi bộ phim công chiếu.....".

"Dạ, em biết rồi, hai ngày này tận lực sẽ ít ra khỏi ký túc xá".

"..... Còn có, đãi ngộ hạng B có bố trí trợ lý, bên em có ai thích hợp có thể để người ta tới công ty ký hợp đồng.....". Ý nghĩa của trợ lý cũng liền tương đương với trợ giúp sắp xếp công việc, trợ lý bình thường bên cạnh nghệ sĩ nhận quyền quản lý khá nhiều, ví dụ như sắp xếp hành trình, tiệc tùng, tiếp rượu, xử lý vật tư sinh hoạt thậm chí đề phòng động thái của paparazzi, chờ sử dụng, khác với người đại diện, người đại diện là ôm đồm một phương hướng lớn, trợ lý ở trong cuộc sống của nghệ sĩ lại gần như có thể nói là chú ý tới mọi mặt.

Đường Hà dựng thẳng cái lổ tai ở bên cạnh vỗ ngực làm hình dáng của miệng khi phát âm, Lê Chanh lập tức ngầm hiểu, đối với điện thoại, nói: Chị Tống, bên em quả thật có một người.....".

Lúc Tống Giai nhìn thấy Đường Hà có hơi mộng, tuy rằng nghe nói bạn thơ ấu của Lê Chanh, rất khả năng là nam sinh, nhưng mà vừa thấy mặt không nghĩ tới hai người chênh lệch hình thể lớn như vậy, mấu chốt là trợ lý nhà ai da dày thịt béo mập giống như sumo như vầy chứ..... Liền này còn chăm sóc nghệ sĩ?

Không đều phải là loại hình trí tuệ khéo léo sao, cũng không phải cần trợ lý tới phụ trợ nghệ sĩ hai người làm ra đối lập.....

Tuy rằng khi hai người này đứng cùng nhau, bản thân khá bị ảnh hưởng của cảm quan, ra vẻ cũng có thiện cảm đối Lê Chanh, khụ khụ khụ khụ.

Kinh hoảng bất ngờ.

Xuất phát từ lo lắng đối Lê Chanh, Tống Giai vẫn là nhận Đường Hà, cũng nghiêm nghiêm túc túc dặn dò mấy câu những việc cần chú ý mới chuẩn bị rời đi, đi tới cửa cổng ký túc xá nam Tống Giai lại xoay người lại, đánh giá ký túc xá này, chần chờ một chút, "Thật sự không muốn dọn ra ngoài ở sao?".

Quả thật ở bên ngoài làm việc khá tiện một chút, Lê Chanh nghĩ nghĩ, "Xem lại đã".

"Em ở cùng cậu ta, vậy Trầm tiên sinh.....". Tống Giai đã hoàn toàn xác định quan hệ của hai người, Lê Chanh và Đường Hà ở cùng một ký túc xá, xác định Trầm tiên sinh sẽ không phun lửa?

Cô cũng không dám cam đoan.

Lần đầu tiên nhìn thấy người đó nước Mỹ cô liền hiểu rồi, một người lưng đeo thanh kiếm màu vàng, tóm lại không thể nhìn theo góc độ bình thường.

Tống Giai muốn nói lại thôi, Lê Chanh đã ý thức được cô muốn nói gì, không khỏi cúi đầu mở di động ra, mắt nhìn dãy số mới 139×2222222, nhất thời cảm giác có chút đau đầu, khiến người nọ ngoan ngoãn chờ ở Nam Giang rõ ràng không thực tế, nhưng bên "Người rảnh rỗi tới quấy nhiễu"còn chưa có tin tức, đuổi người về Đại Châu giới cũng không thể được, bằng không gọi điện thoại trấn an một chút?

Vừa nghĩ liền tới nửa đêm rồi, Đường Hà ở đối diện ngủ tới ngáy ò ò, trên chóp mũi còn nổi lên cái bong bóng không lớn không nhỏ, theo hô hấp phập phồng lớn nhỏ. Trong bóng đêm Lê Chanh mở mắt ra, trở mình, lại thở dài. Bỏ đi. Tiếp theo ngồi thẳng lên, gởi tin nhắn chúc ngủ ngon.

Phòng ở tầng cao nhất của khách sạn Knowlton thành phố Vĩnh An tỉnh Nam Giang, Trầm Du sắc mặt lạnh lùng ngồi ngay ngắn ở phòng họp tạm thời, đối mặt bốn năm thanh niên nước ngoài và ba trung niên Trung Quốc, từ bên cạnh người lấy ra một cái di động màu xám, trong ánh mắt người đàn ông tràn đầy nhu hòa, căn phòng đầy sát khí nhất thời yên tĩnh xuống.

Trong nhất thời người trung niên đang phát ngôn không biết có nên nói tiếp hay không, sinh sôi nuốt câu nói kế tiếp vào trong họng.

Vãi chưởng tới tột cùng là cái quỷ gì làm cho lão Đại lộ ra lọai quỷ biểu cảm này!

Hù chết đám thuộc hạ bọn đó được không!

From phu nhân: ngủ chưa? Chính mình cẩn thận, chú ý ở Trung Quốc không thể giết người phóng hỏa, phải yêu Đảng yêu nhân dân, đừng vi phạm pháp luật, cái khác cũng không có gì hay để nói…….. Ngũ ngon a

Di động vẫn là có chút có ích, ít nhất hơn nửa đêm còn có thể nhận được quan tâm tới từ phương xa, Trầm Du lòng nghĩ may mắn Lê Chanh đưa di động cho chính mình. Y không chỉ có cho di động đeo một cái ốp điện thoại, còn giữ bên người, rốt cục để y nhận được tin nhắn trước nhất.

Trên mặt của người đàn ông lạnh lùng nghiêm nghị hơn vài phần ý cười, sau đó lúc vừa mới chuẩn bị trả lời, trong lòng có một đống lời muốn nói, cuối cùng không biết ấn phải nút nào, đột nhiên tay run lên nhấn biểu tượng, lại run lên…….

From Trầm sư thúc:: o(*//// ////*)q!!!

Đây là cái quỷ gì!!!

Trầm sư thúc tự cảm thấy bẽ mặt nhìn chằm chằm biểu tượng cảm xúc đã gửi đi, cắn hàm răng dưới, chuyện mất mặt như vậy tuyệt đối không thể để Lê Chanh phát hiện……..Y ấn mở khung biểu tượng cảm xúc, nhấn xóa bỏ.

Là nhấn xóa bỏ lịch sử ghi chép.

Này chắc là xóa bỏ rồi!

Trầm Du thầm nghĩ, sau đó nhấn "Có"

Nhìn màn hình khôi phục trống rỗng, người đàn ông tự cảm thấy xóa sạch lịch sử đen tối nhưng trong đầu có giọng nói nói có chút không ổn, không cách nào sinh động biểu đạt ra chính mình bất mãn đối xóa bỏ, sau đó suy tư nửa ngày, rốt cục lại gửi một tin nhắn trả lới ——"Hừ."

Hôm sau sáu giờ sáng Lê Chanh mơ mơ màng màng thức dậy, thói quen xem đồng hồ ấn mở tin nhắn của Trầm sư thúc gửi tới, icon vô tội phong tình vạn chủng ngại ngùng ở trên màn hình, thiếu niên tóc ngắn không khỏi giật mình, khóe miệng co rút.

From Trầm sư thúc: o(*//// ////*)q

From Trầm sư thúc: hừ

Đây là tâm thần phân liệt ha.

Thật sự là không tưởng tượng ra một đại thần làm ra loại biểu cảm ngượng ngùng lại kiêu ngạo chính là bộ dáng gì…….. Lê Chanh thản nhiên copy cái hình này lại, chịu đựng cảm xúc mãnh liệt tự đâm mù hai mắt lưu nó vào thư mực lưu trữ.

73. Chương 73: Thật Đáng Mừng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày hôm qua QQ lớp gửi tới tin tức, ngày 1 tháng 9 toàn thể tân sinh tới báo danh cùng ngày phát quân phục tới tay, đúng 6 giờ 50 tập hợp trước cửa tòa nhà dạy học. Đường Hà lề ma lề mề nhét thân hình mập ú của mình vào trong quân phục rộng thùng thình, quay đầu nhìn lại, thấy Lê Chanh cũng một thân ngay ngắn rồi.

Quân phục của đại học A đồng dạng là quân phục rằn ri, lấy màu xanh vàng và mùa xanh quân đội là màu chính, phối với người mặc, có lẽ chẳng ai hợp với bộ đồ này, quân phục rộng thùng thình mặc trên người Đường Hà liền là loại một người mập mặc đồ quần áo đi biển, nhưng cùng màu đó mặc ở trên người Lê Chanh, nhưng có loại thoải mái nói không nên lời.

bợn Hà mặc zô giống bộ màu xanh anh nam mặc nhá, dưng mà ko được đẹp trai như anh này

Thiếu niên tóc ngắn cổ áo chỉnh tề, cơ ngực người trẻ tuổi cũng không tính gầy yếu ngược lại rất có chất cảm, có vẻ cực kỳ tinh thần.

Phòng ngủ tổ hai người đúng 6 giờ 30 xuất phát, hoàn toàn đúng giờ tới sân trường, trước tòa nhà dạy học đã phủ kín điểm nhỏ màu xanh quân đội rồi, liền đi vào xem, nón xanh cùng nhúc nhích, màu xanh tràn đầy.

Sau đó đám học sinh còn đang xù lông đều bị lùa tất vào trong thùng xe, ngoại trừ đỉnh đầu là trời xanh mây trắng, những người khác đều vây quanh lưới sắt, một đám bóng người màu xanh quân đội ở trong xe giơ tay tạo dáng……Tự sướng (chụp hình tự sướng ấy nhá).

Giống như cuộc đấu của các con thú bị vây khốn.

"Ngao ngao, không phải chớ, ngủ một giấc tỉnh lại ông đây liền phải quân huấn (huấn luyện quân sự) rồi……". Đường Hà buồn bực xoa nhẹ bụng mập.

Thiếu niên quân phục tóc ngắn bên cạnh Lê Chanh kích động nắm thanh ngang trước người, cả người run tới như con dê điên, kích động nói: "Không hổ là đại học A, quân huấn hàng năm đều tới quân doanh (doanh trại quân đội), nghe nói quân huấn còn bao gồm bắn súng, vãi chưởng, sớm liền muốn sờ súng thiệt rồi, cho dù không cấp cái loại AK 47, tùy tiện cấp súng bắn chim cũng được nha!".

AK 47

súng bắn chim

"Quân huấn khổ sở của đại học bắt đầu rồi, khẳng định càng nghiêm so với cao trung, trở về lại phải đen thêm sưng phù làm sao đây……". Đây là một mỹ nữ quân phục dáng người cao gầy, đang dùng mạng đăng trạng thái lên Weibo, chẳng qua cách nội thành càng xa, hiển nhiên sóng tín hiệu cũng dần dần không ổn định, gửi ba lần mới đăng lên được.

"Mẹ con nhớ mẹ anh anh anh (tiếng khóc)……". Đây là cô gái quân phục đang cầm di động ngồi xổm trong xe nức nở.

Thời gian một buổi sáng, xe quân đội rất nhanh từ đại học A tới quân khu (khu vực quân sự) thủ đô, lực chấn động của động cơ xe quá lớn, không ít người mặt trắng bệch xuống xe cũng đã bắt đầu nhũn chân rồi, còn có người trực tiếp tựa vào thân cây ói tới tối tăm mặt mũi, muốn nói tố chất thân thể của học sinh giỏi, trừ bỏ số ít phát triển toàn diện đức trí thể mĩ ưu*, mặt khác đều gần như cớ hơi yếu ớt.

* triển đức trí thể mĩ ưu: đức = đạo đức, trí = trí tuệ, mĩ = đẹp trai đẹp gái, thể = thân thể, ưu = ưu tú

Đương nhiên cho dù số ít kia khỏe mạnh, những đứa này làm lính cũng chướng mắt.

Trong quân doanh rầm rầm chạy ra một hàng sĩ quan, đầu đội nón quân đội, sống lưng thẳng tắp như cây lao, Lê Chanh quay đầu lại nhìn một cái, liền thấy một sĩ quan trong đó mắt lộ ra tinh quang chạy tới đội ngũ tương ứng của lớp 2, "Lớp 2 đi theo tôi, chạy bộ chạy! Chú ý, không theo kịp đội ngũ sẽ cho điểm 0, sang năm tiếp tục tham gia quân huấn".

"Ngao, chân đều nhũn rồi còn chạy làm sao……".

"Sang năm tiếp tục quân huấn huấn luyện viên hung tàn như vậy quả thực là bệnh thần kinh cầu quân y tới chữa trị……".

"Thật sự là hủy hình tượng, xem bộ dạng rất điển trai cũng không thương hương tiếc ngọc xíu nào……".

Đường Hà thở dài một hơi đang muốn nói cái gì, Lê Chanh đột nhiên kéo cánh tay của Đường Hà, mím môi, chẳng nói câu nào đuổi kịp nhịp bước của huấn luyện viên, rất âm hiểm, nếu như không phải cậu ngũ cảm kinh người, lại mấy ngày liền hấp thu không ít giá trị tín ngưỡng, chỉ sợ cũng không nhìn thấy huấn luyện viên quay đầu lại liếc mắt một cái, rõ ràng là nhớ kỹ từng người nói xấu gã. Liền Đường mập như vầy, huấn luyện viên thù dai trừng trị một chút, đoán chứng cách hồn lìa khỏi xác không xa.

Có Lê Chanh và mấy nam sinh mở đầu, đằng sau cũng ý thức được tầm quan trọng chạy theo, làm không tốt chờ khi tới một lần quân huấn lại tới, tới khi đó rất mất mặt……. Mọi người một đường chạy cự li dài tới sân huấn luyện, đã muốn đặt mông ngồi dưới đất rồi, còn có thể đứng cũng bất quá là mấy nam sinh quân phục thân thể khá tốt, còn có Lê Chanh thân là tu sĩ.

Chẳng qua mấy nam sinh quân phục đều bắt đầu mồ hôi ướt đẫm, rằn ri trên lưng cậu vẫn là khô ráo, trên mặt lại không có một giọt mồ hôi, cả người ở trong ngày hè giống như mang theo một cỗ hơi thở mát lạnh.

"Đứng lên!". Huấn luyện viên quét mắt đám người Lê Chanh còn có thể đứng, mang theo sát khí ra lệnh: "Chưa được một trăm mét……". Giống như biết sau lời này chính là một trận tức giận mắng, huấn luyện viên nghiêng đầu trêu tức nói: "Không đi liền cút xéo".

Vãi chưởng, này rốt cuộc là tên cướp nào xâm lược ném bom pháo đài quân ta vậy!

Xạo tung trời luôn nha!

Áo khoác da ngậm điếu thuốc nhả khói anh liền là lão Đại xã hội đen thập niên 70 à!

Trong lòng chúng sinh đã sóng ngầm cuồn cuộn tức giận mắng không thôi, trên mặt lộ ra thần sắc ẩn nhẫn ngoan ngoãn đứng lên từ trên mặt đất, nghiến răng nghiến lợi bước nhịp chân mềm nhũn chuẩn bị đi chầm chậm một trăm mét.

"Đi nhanh! Tụt lại phía sau cho 0 điểm……".

Tân sinh: "……."

Chưa được 100 mét, huấn luyện viên đưa tay ra sau lưng xoay người, "Nghiêm!". Gã quét mắt liếc nhìn một cái: "Tốt, từ hôm nay trở đi, tôi chính là huấn luyện viên trong lúc các em quân huấn, đồng dạng cũng là tổng huấn luyện viên của quân huấn lần này, tôi họ Triệu, không thể không nói các em rất may mắn, rút thăm trúng tôi nhân từ……. Thời gian một tháng tiếp theo, tôi ta chỉ yêu cầu các em làm được một chút, giữ quy tắc, nghe mênh lệnh. Đương nhiên, hễ ai vi phạm, chúng ta có thể sang năm gặp lại". Tân sinh đồng loạt rùng mình, chỉ thấy huấn luyện viên Triệu mỉm cười, "Tin tưởng các em sẽ cùng tôi cùng nhau vượt qua một đoạn sinh hoạt quân huấn vui vẻ".

Tân sinh: "……". Hiện tại đổi huấn luyện viên còn kịp sao?

Thời gian giữa trưa tại chỉnh lí đội hình và đi đều bước, chạy bộ trôi qua, nộp lên di động, nhóm tân sinh lòng không tạp niệm buổi tối vội vàng vào ở phòng tám người ở tạm trong quân doanh. Huấn luyện viên Triệu dẫn dắt hơn mười vị huấn luyện viên hoàn thành luyện tập buổi tối cùng một gã huấn luyện viên họ Tề mang cơm về, đúng lúc thảo luận tới vấn đề tố chất của đám tân sinh này, huấn luyện viên Tề suy nghĩ một chút, "Lớp 6 có vẻ có mấy người nổi trội, lớp 3 tôi xem như toàn quân bị diệt, đi nhanh một trăm mét sau đó có nữ sinh hoàn toàn là không đứng lên nổi".

"Ừ, tôi cũng chú ý tới mấy đứa". Huấn luyện viên Triệu nghĩ tới thiếu niên ban ngày thở hồng hộc còn cứng cổ đứng thẳng, không khỏi cười một cái, sau đó lại nhớ tới thiếu niên đẹp trai ngay cả thở đều không gấp một chút đằng sau nhóm người này, liền cái bộ dạng gầy yếu đó, cư nhiên còn có thể không thua kém gì những người khác, "Quả thật là không đơn giản. Nhưng mà còn phải tôi luyện".

"Năm nay đội Phi Ưng lại có không ít thương vong, cậu để ý bọn nó một chút, có mầm tốt thông báo tôi một tiếng". Huấn luyện viên Triệu lặng im suy nghĩ một chút, "Người Lê Chanh trong danh sách tân sinh……nghe tên có hơi quen tai".

Huấn luyện viên Tề hơi hơi ngẩn ra, "Nhìn thấy trong tin tức phát sóng đi, thủ khoa đại học tỉnh Nam Giang, có một đoạn thời điểm truyền bá người này muốn tới đại học C, nhưng mà trên danh sánh anh có, đoán chừng chính là cậu ta, xem ra là tới đại học A".

Gã cười ha ha: "Thằng nhóc này nhưng lại rơi vào trong ma trảo của anh".

Huấn luyện viên Tề suy nghĩ rất đẹp rất phong phú.

Thủ khoa loại sinh vật này.

Luận IQ không so bằng người ta, nhưng mà luận thể lực, xách cổ áo liền có thể nhấc bổng lên rồi, đó không phải là là gà bệnh sao.

Huấn luyện viên Triệu nhướn nhướn mày, chẳng ừ hử gì cả.

Hôm sau nhóm thiếu niên hiển nhiên khôi phục nhảy nhót lung tung, các nữ sinh thoát khỏi trạng thái thoát lực rốt cục có thời gian rãnh tại thời gian ăn sáng bát quái một phen, ví dụ như nói mấy nữ sinh bàn bên cạnh Lê Chanh đã trong mười phút lén ngắm không dưới mười lần rồi.

"Đó sẽ không là Trác Ngọc Hiên chứ?'.

"Nghe nói là người thừa kế của Trác thị, không nghĩ tới cư nhiên tới đại học A học, còn tưởng rằng phú nhị đại* như vậy đều sẽ xuất ngoại đào tạo chuyên sâu……".

*phú nhị đại: con nhà giàu đời F2, có bố mẹ đại gia

"Bà là sao biết người ta từng không xuất ngoại đào tạo chuyên sâu, người thừa kế Trác thị đều là lớn lên ở nước ngoài đó, Trác Ngọc Hiên càng là cao trung mới quay về Trung Quốc, vừa trở về mở miệng nói tiếng phổ thông còn tiêu chuẩn hơn so với người bình thường, thành tích thi đại học càng là thủkhoa trong thủ đô, nếu không là Lê Chanh, lần này thủ khoa cả nước là cậu ta đó". Một nữ sinh tóc kiểu pixie đặc biệt nuốt một miếng thịt gà, không khỏi thổn thức, "Không có biện pháp gientốt lớn lên chính là đẹp trai, có vẻ người đối diện cậu ta cũng không tệ…… Từ từ, người đó……người đó hình như là Lê Chanh mà!".

tóc pixie

Dù sao phú nhị đại có chút xa không với tới, nào có như bản thân thần thi cử đi vào sâu lòng người như vậy. Nhất thời có người nhỏ giọng kinh hô, nữ sinh chung quanh bắt đầu thò đầu ra tìm hiểu, "Thần thi cử ăn cơm cũng đẹp trai ghê!".

"Không biết cậu ấy có bạn gái chưa……".

"Mấy bà đều sai rồi, thần thi cử làm sao có thể chia cho con gái chớ, sẽ không ghen sao, bình thường thiếu niên đẹp như vầy đều hẳn là thích nam mới đúng……".

Lê Chanh bình tĩnh nuốt xuống một miếng cháo cuối cùng, yên lặng thu hoạch giá trị tín ngưỡng vừa tới trưa bùng nổ mạnh mẽ, tu vi hậu kỳ luyện khí tầng bảy thình lình tăng một đoạn lớn, dự tính lại tới mấy lần thời gian ăn sáng, tu vi đột phá tới luyện khí tầng tám ở trong tầm tay.

Thật đáng mừng.

74. Chương 74: Quỳ Liếm Chính Là Tùy Hứng Như Vậy

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Có lẽ là nghe được bàn tán của nữ sinh chung quanh, lúc này thiếu niên đối diện Lê Chanh ngẩng đầu lên, một đôi mắt lạnh lùng nhìn kỹ.

Lê Chanh nhạy bén cảm ứng được tầm mắt này, im lặng một lát, nhìn ra nếu chính mình không đáp lại đối phương sẽ tiếp tục nhìn tiếp, chỉ phải bất đắc dĩ ngẩng đầu……. Chính là không dự đoán được gạo kê trong cháo gạo kê còn dính ở khóe miệng, nhất thời kích khởi chung quanh một mảnh cảm thán linh tinh "hạt gạo kê kia thật hấp dẫn……", "thật manh* nha", "thật đáng yêu".

Lê Chanh bình tĩnh lau sạch hạt gạo. Thiếu niên đối diện đẹp trai không tả nổi, bộ dáng còn tinh xảo hơn

so với con gái, động tác ăn cơm lại tao nhã không kể xiết, không hổ là cậu ấm của gia tộc lớn đào tạo ra, Lê Chanh bình luận tỉ mỉ một phen, lòng cảm thấy đối phương vẫn là quá non, nếu là lại tăng thêm mấy tuổi, nói không chừng còn có vài phần thong dong của Từ tiên sinh.

"Cậu chính là thủ khoa Lê Chanh?". Trên mặt tinh xảo của Trác Ngọc Hiên treo một nụ cười sáng lạn mà thân thiện, nhưng mà thông qua khí cơ cảm ứng trong cơ thể, Lê Chanh thật sự không có cảm giác ra nửa điểm liên quan tới ý cười gì đó trong khí tức của đối phương.

Đương nhiên cũng không có chán ghét.

Người này khống chế tâm tình cực kỳ bình tĩnh, càng như là một cái……. Máy móc đào tạo nhân tạo.

"Ừ". Này không có gì không tốt thừa nhận, Lê Chanh nhìn đông hồ, cười tủm tỉm thu hồi khay cơm đứng dậy, "Hình như phải tập hợp rồi, tôi đi trước đây".

"Vậy…..Cùng nhau đi". Trác ngọc Hiên phớt lờ bỏ đũa xuống, cũng nâng khay cơm lên, Lê Chanh lướt qua khay cơm của cậu ta, phát hiện cũng là ăn tới sạch sẽ, nhất thời thêm mấy phần thiện cảm, người này tuy là phú nhị đại, ngược lại không phải cái loại thằng nhóc không chịu được khổ.

Vì thế sau ăn sáng khi tập hợp, đám tân sinh mắt thấy hai nhân vậtcấp nam thần một thân quân phục sóng vai bước nhịp chân thống nhất, rất phong cách đi hướng sân tập, tiến vào đội ngũ lớp hai, về phần thân ảnh mập mạp phía sau…….làm phông nền đi ha.

Đường Hà: nước mắt sợi mì

"Quả nhiên trai đẹp đều cùng trai đẹp làm bạn ha……"

"Tùy tiện nhào vô ai đều sẽ cười tỉnh nha!!!".

"…… Nữ sinh chính là hiệp hội bề ngoài, gì cũng đều không hiểu, mặt đàn ông lớn lên đẹp thì sao, cái loại thân thể này ông đây một mình có thể đánh mười đứa. Tựa như ngôi sao điện ảnh ế, làm thần tượng sùng bái không thành vấn đề, làm bạn trai căn bản không cảm giác an toàn". Có nam sinh ở đằng sau cùng mãnh liệt ba hoa chích chòe, thu hoạch không ít tầm mắt hoặc phẫn nộ hoặc khinh thường hoặc mắt dao, nhưng rất nhanh, sự thật thình lình xảy ra cho cậu ta một kích trí mệnh.

Sau bữa sáng là đứng nghiêm, tiếp theo ngồi xổm, tới lúc mười giờ sáng mặt trời đã tầm tầm lên tới đỉnh đầu rồi, nữ sinh lớp 2 luyện ngồi xổm dưới bóng râm, mà tương phản cũng trên mặt đất sân huấn luyện quân khu rốt cục xuất hiện bóng dáng nam sinh chạy bộ, lớp 2 tương ứng gào khóc thảm thiết bước vào đường chạy luyện tập, nửa chết nửa sống chạy, bước chân bủn rủn vô lực.

Không ai nhìn thấy, dưới ánh mặt trời, trên gương mặt ngăm đen của huấn luyện viên Triệu, hơi hơi dâng lên ý cười.

"Vãi chưởng!!!! Có chó a cứu mạng!!!!!!!!". Trong không khí truyền tới tiếng kêu giãy dụa của Đường Hà, không gì đáng trách, cân nặng vượt mức nghiêm trọng nhất của hai tên mập, đằng trước một tên le lưỡi liều mạng tăng tốc, đằng sau Đường Hà lòng thấy tình hình không ổn, sau sau đó vừa quay đầu lại, nhất thời trên trán đổ mồ hôi ——nhưng thấy chỗ cách mình 20 mét, huấn luyện viên Triệu thả chó ra, một con chó lớn đen tuyền kích động dâng trào vọt lại đây.

Nó không loạn sủa loạn gào, nhưng nó cực kỳ thâm thúy.

Tiếng kêu thảm thiết của Đường mập chọc thủng phía chân trời, tên mập đằng trước tận lực chạy sát mép đường hổn hển chạy nhanh cổ rụt lại, chân nhỏ chạy nhanh hơn, tiếp theo càng nhiều người nhịn không được tò mò quay đầu lại…….

"Huấn luyện viên có nhân tính hay không, vãi chưởng, thật sự thả quân khuyển!!!!! Quả nhiên là trong quân doanh thiết bị toàn vẹn mà, trước kia cao trung cũng có quân huấn nhưng trước giờ chưa thấy qua sinh vật không phải con người gia nhập!!!!".

Nữ sinh luyện ngồi xổm chỗ bóng râm kế bên sợ ngây người, mở to hai mắt nhìn đường chạy, lúc này mấy thiếu niên dẫn đầu thể lực khá dồi dào đã chạy qua một vòng.

Lê Chanh không nhanh không chậm nện bước, thình lình từ nữ sinh lớp 2 trong sân tập thu được một chút giá trị tín ngưỡng, cậu hơi hơi ngẩn ra, bước chân nhanh hơn vài phần, vượt qua một người phía trước, lập tức lại thu hoạch mấy điểm giá trị tín ngưỡng.

Tiếp theo lại vượt qua mấy người, Lê Chanh phát hiện, giá trị tín ngưỡng trong không khí hướng chính mình bay tới không chỉ có nữ sinh lớp 2, đồng dạng còn có trong mấy lớp khác hiến dâng, không cái nào không tinh thuần lại tràn ngập lực lượng.

Muỗi tuy nhỏ nhưng cũng là thịt, có bao nhiêu giá trị tín ngưỡng Lê Chanh tự nhiên xơi tuốt, hiện tại cậu thiếu nhất chính là thực lực, khóe miệng không khỏi cong cong, cậu vẫn duy trì trạng thái tiếp tục tăng tốc, nửa cúi người xuống, lấy một loại tư thái thoải mái mà thảnh thơi, yên lặng vượt qua một bạn học, hai bạn học, ba bạn học…….

Vòng thứ ba vừa qua, trác Ngọc Hiên đã mất ngậm ý cười lướt qua người dẫn đầu, thân thể cậu ta cũng không có vẻ cường tráng, trong quần áo cũng không có cơ bắp lắm. Không ai sẽ đoán được, dĩ nhiên là thiếu niên khuôn mặt tinh xảo này duy trì ở trạng thái tạm thời dẫn đầu. Khác với nhà người thường, thân là con cháu một thế gia, vì phòng chú bác trong tộc nội đấu hoặc là đối thủ cạnh tranh của gia tộc bắt cóc, từ nhỏ Trác Ngọc Hiên bắt đầu nhận huấn luyện thể năng có thể chịu được trong độ tuổi, cơ bản một mình đối phó mơn mười tên lão luyện cũng không thành vấn đề.

Chạy bộ chút chuyện nhỏ này, còn chưa tới nỗi khiến cậu ta xuất ra toàn bộ thực lực.

Thành tích cậu ta có thể không phải người giỏi nhất, dù sao tương lai cậu ta cũng sẽ không làm phần tử trí thức đọc sách, cậu ta phải chính là ở các lĩnh vực đều có thể đủ nổi bật, đương nhiên nếu có năng lực đoạt được hạng nhất, cậu ta cũng tự nhiên sẽ không chắp tay đưa cho người khác.

Vinh dự, cho tới bây giờ đều là chính mình tranh thủ.

Huấn luyện viên Triệu tại ngoài sân tập híp mắt lại.

Thật sự là một bất ngờ không nhỏ.

Ba người Lí Huy, Chu Tiêu, Cổ Xán Xán khỏe như nghé con, cơ thịt trên người tuyệt đối là hàng năm chạy bộ chơi bóng luyện ra, cực kỳ rắn chắc, gã cũng cho rằng lần này khảo sát thể năng chính là trong ba người này đoạt được hạng đầu, nhưng mà sự thật vượt qua đoán trước của gã, hắc mã Trác Ngọc Hiên này cho gã một kinh hỉ, thậm chí trước mắt còn có một kinh hỉ khác đang tiếp tục ở giữa…….

*hắc mã: chỉ một người thọt nhìn bình bình thường nhưng tiềm năng cao, làm ra những việc chấn động khiến người khác bất ngờ.

Trác Ngọc Hiên cũng liền thôi, con cháu thế gia ít nhiều có chút phương pháp huấn luyện quý báu được truyền thừa, mà thủ khoa đại học kêu Lê Chanh kia, nhóc này vốn nên là tồn tại thư sinh yếu ớt, cư nhiên vẫn duy trì trạng thái liên tục tăng tốc.

Thân là một quân nhân đặc chủng loại ngoài biên chế, huấn luyện viên Triệu đều biết rõ so với bất luận kẻ nào liên tục tăng tốc gây phụ tải đối với cơ thể như thế nào……

Nhóc này là làm như thế nào?

Cũng hoặc là…….

Nhóc ta rốt cuộc có thể kiên trì bao lâu?

Tên mập thứ hai đếm ngược té oạch một cái, Đường mập cố sức vượt qua chính mình, rốt cục mồ hôi đổ như mưa, nằm trên mặt đất, mắt cậu ta nhìn bầu trời xanh thẳm, bi thương nhắm lại hai mắt nhiệt tình yêu thương mạng sống.

Quân khuyển đạp qua cậu ta ở trên mặt đất, ở trên sườn mặt cậu ta dùng bụi đất rơi xuống in dấu chân chó cho kẻ thua cuộc.

Đường mập: "……."

…….Thì ra chỉ là bị đạp một chân liền có thể kết thúc rồi sao.

……Đậu móa, sao không nói sớm!!!!!

Sắc mặt mọi người rất phấn khích, vì thế lại có không ít người chậm lại, không ai thoát khỏi bị quân khuyển ấn xuống dấu chân đáng yêu, tâm linh bị thương của mọi người lập tức liền hơi lộ vui mừng, động vật linh linh quả nhiên bạn tốt đồng bọn tốt nhất của con người mà.

Lê Chanh điều động linh khí trong cơ thể vận chuyển toàn thân, ở dưới mặt trời chói chang, trên quân phục và trên tóc cậu nhưng không có một giọt mồ hôi. Hết cách rồi, có được linh khí ăn gian chính là có thể tùy hứng như vậy, lúc này cậu đã tăng tốc năm lần, đuổi kịp và vượt qua mười một người, hiện nay phía trước chỉ có ba người, lại mỗi một người đều cách thật sự xa.

Trác Ngọc Hiên đã vượt qua người thứ ba nửa vòng rồi, Lê Chanh tăng tốc đuổi kịp và vượt qua người thứ 3 đếm ngược, Trác Ngọc Hiên đã vượt qua người thứ hai một vòng rồi.

Nữ sinh của lớp 2 đều đứng lên rồi, các lớp chung quanh cũng đều xoay người lại, huấn luyện viên Tề dẫn dắt lớp 3 cũng bị thiếu niên trong đường chạy hấp dẫn đi qua, mắt nhìn quân khuyển đạp bước qua "thi thể", khâm phục thở dài một tiếng, "Không hổ là là sếp mình". Đủ đê tiện đủ ngoan độc!

Thật sự là hạ thủ được!

Người sống sót chỉ có mười tám người, lúc này dẫn đầu là Trác Ngọc Hiên, thứ hai là Lê Chanh, thân hình cũng không cường tráng của hai người chạy trên đường chạy, đều có loại mỹ cảm nói không nên lời, Trác Ngọc Hiên là cũng đủ tao nhã, thiếu niên tóc ngắn đằng sau cũng đủ ung dung.

Cậu một thân mát mẻ, trên mặt đẹp trai mang theo ý cười ôn hòa, bước chân nện bước thống nhất mà chỉnh tề, giống như ba nghìn mét với cậu mà nói cũng bất quá là lộ trình hai ba mét của người thường.

Đường mập chân tay nhũn trở lại đội ngũ, tầm mắt hướng về phía thiếu niên tóc ngắn còn đang tăng tốc, tốc độ lấy mắt thường có thể thấy được đang gia tăng, thậm chí cùng người dẫn đầu cũng chẳng qua có khoảng cách gần mười mét.

Trác Ngọc Hiên không có quay đầu lại.

Cậu ta nghe được tiếng bước chân đằng sau, không có hô hấp ồ ồ và bước chân dần dần giảm tốc độ, mà là mạnh mẽ càng ngày càng gần.

Cậu ta hơi hơi híp mắt lại, bước chân dừng một cái, ngay sau đó liền mạnh mẽ vọt lên, trong nháy mắt này thiếu niên cao gầy giống như mũi tên rời cung, nhưng mà mọi người hoảng sợ phát hiện, này cũng không phải sân khấu của một người, tất cả mọi người thật không ngờ, ở dưới tình huống Trác Ngọc Hiên đột nhiên phát lực, thiếu niên tóc ngắn liên tục tăng tốc thế nhưng có thể lại vượt qua một cái tốc độ liền xông lên, tựa như một con sư tử đực ẩn náu ở sau gốc cây, sau khi nhìn thấy con mồi một kích giết chết!

Ngay sau đó đạo bóng dáng thứ ba cũng chạy theo lên

—— là quân khuyển.

Tân sinh: "……."

Huấn luyện viên Triệu: "……."

Tim Trác ngọc Hiên đập kịch liệt, cậu ta rất ít bức chính mình tới loại tình huống này, đây là một loại hành vi không lý trí, bởi vì một khi duy trì tiếp nữa thể lực sẽ rất nhanh tiêu hao sạch, nhưng hôm nay cậu ta lại cảm thấy ngẫu nhiên không bình tĩnh được, thật sự cực kỳ sướng.

Tiếng bước chân đã nhanh gần đằng sau, Trác Ngọc Hiên dùng hết một lần tăng tốc cuối cùng, cậu ta rất muốn đối phía sau hô một câu gì đó nhưng cậu ta không có, bởi vì biết chỉ cần quay đầu lại hơi thở sẽ hỗn loạn, cậu ta sẽ thua.

Trong tự điển của Trác Ngọc Hiên không có thua.

Này không cho phép!

Hai trăm ba mươi bốn điểm giá trị tín ngưỡng……

Lê Chanh hấp thu giá trị tín ngưỡng bay tới từ bốn phương tám hướng, mạnh mẽ lướt tới đằng trước Trác Ngọc Hiên, thành công vượt qua dẫn đầu, bước chân bước trên điểm cuối của vòng thứ 5……..Hai trăm sáu mươi tám điểm giá trị tín ngưỡng……

Cậu đứng ở tại chỗ, tiêu hóa sạch sẽ điểm trắng, ngoài dự đoán, ngay tại ngày hôm sau tham gia quân huấn, tu vi tầng thứ bảy hậu kỳ đã đạt tới đỉnh rồi.

Tay Trác Ngọc Hiên chống chân, ngẩng cao đầu nhìn thiếu niên dưới ánh mặt trời, chờ nhìn tới sau lưng sạch sẽ thoải mái của đối phương, thần sắc luôn luôn trấn định của Trác Ngọc Hiên rốt cục biến hóa, cư nhiên……. Ngay cả mổ hôi cũng không có ra.

Cậu ta là coi thường thiếu niên này rồi.

"Chúc mừng". Trác Ngọc Hiên thở sâu ra một hơi, "Cậu đã có tư cách, trở thành đối thủ của tôi".

Lê Chanh: "Xin lỗi tui không đánh nhau".

Trác Ngọc Hiên một miệng máu, không biết Lê Chanh là ngốc thật hay là giả ngu, vì thế không thể không nói trắng ra, "Tôi là nói các loại hạng mục trong lúc quân huấn và nhân khí trong trường học ở tương lai…….".

Lê Chanh sáng tỏ gật gật đầu, "À, vậy cậu thua chắc rồi".

Trác ngọc Hiên: "……"

Giữa trưa, huấn luyện viên Triệu nhập kết quả huấn luyện thể năng lớp 2 vào máy tính, so sánh một chút cùng thành tích bình quân bình thường của quân đội, phát hiện thành tích chạy bộ bốn km của hai người Trác Ngọc Hiên và Lê Chanh đã đạt tới trình độ người đứng đầu một đội ngũ bình thường rồi, thiếu úy Khâu cầm ly nước đi vào phòng làm việc, ánh mắt quét trên màn hình trước huấn luyện viên Triệu, "Nhìn không chớp mắt như vậy, phát hiện mầm tốt?'.

"Đáng tiếc……". Huấn luyện viên Triệu tra xét tư liệu của hai người, "Phát hiện là phát hiện, một người gia thế tốt, một người học vấn cao, hai thằng nhóc này rốt cuộc có bằng lòng ở lại không, vẫn khó mà nói".

Huấn luyện viên Triệu ở bên cạnh đau đầu, topic trên diễn đàn đại học A đã điên rồi, bởi vì căn cứ quân sự không cho phép dùng di động hoặc là tùy ý chụp ảnh, video là từ giáo viên lấy được trên máy quay cho phép ghi hình ra, trong video chỉ có một đường chạy, quay cũng chỉ là một đoạn chạy nước rút cuối cùng, hạng nhất là Lê Chanh, hạng hai là Trác Ngọc Hiên, hạng ba…….Là một con chó.

Giáo viên đăng bài cảm thấy viết hạng ba mà không có tên tuổi không hay lắm, vì thế đặc biệt thỉnh giáo huấn luyện viên Triệu.

……Tên chó tươi mới ra lò.

Một con chó tới từ quân đội, tên là Nhị Oa.

Có lẽ chủ ý của giáo viên là cảm động đối ý chí kiên cường và tinh thần không ngừng hướng về phía trước của hai thiếu niên, do đó đăng lên đoạn video này, nhưng hiển nhiên chú ý sau đó chỉ rõ lệch tông rồi.

33L (Bơ cuộn) Σ(° °) quỳ liếm thần khuyển Nhị Oa!

34L(thờ ơ nhìn con kiến leo cây): Rất nhiều lúc chính là, tui cảm thấy trận đấu này nhân tính hóa nhất một chút chính là cho phép chó gia nhập, chó tiếp nhận huấn luyện đồng dạng cũng có thể tham gia thi đấu, thậm chí còn có thể đoạt được hạng ba trong cuộc thi! Từ trên người nó chúng ta có thể học được một loại tâm tiến tới không sợ bất cứ cái gì, cho dù ở trong một cuộc đấu không có đồng loại, cũng quyết không thể thua.

……

43L (hộ chuyên nghiệp cướp lầu): tui ta nghĩ lầu trên có phải lệch tông rồi hay không, chúng ta thảo luận không phải là Trác Ngọc Hiên loại tồn tại này làm sao bị một người bình thường đoạt hạng nhất sao, nhớ rõ sơ trung cao trung mỗi một cuộc so tài toàn trường đều là cậu ta đoạt giải quán quân.

36L (Hồ phượng hoàng): đó không phải người bình thường……Có chút thường thức được hay không, đó là thủ khoa năm nay của cả nước……. Người suýt nữa vào trường nghệ thuật đó nha, hiện tại giống như đã là vào trường nghệ thuật rồi, chú ý học nghiệp diễn xuất song học vị và vân vân, quyết đoán là chỉ số thông minh quyết định đời người.

37L (ca không phải tay phải): gì cũng không nói, quỳ liếm khuyển Nhị Oa!

…….

59L (dương dương dương): ((?)‘) chú chó thật đáng yêu, vẫn muốn nuôi một con chó, nhưng mà không biết nên nuôi giống nào, cầu chỉ giáo nha! Ài, kỳ thật đặc biệt thích chó Ngao! Không thì chó tí hon cũng được!

chó Ngao

chó tí hon

60L (thành phố chó hạnh phúc): nếu là học sinh tốt nhất đưng nuôi hai loại này, chó Ngao quả thật tốt, nhưng mà một con là loại khó tìm, cho dù không thuần chủng cũng rất mắc, cái khác chính là ăn rất nhiều, tốn tiền, mà chó tí hon không chỉ có mắc còn khó nuôi, hở tí là ngỏm, vẫn là nuôi Poodle tốt, hoặc là Husky, đều là lựa chọn không tồi, nếu có ý, có thể gọi 9600xxx7 tới nhờ chúng tôitư vấn, khẩu hiệu của “thành phố chó hạnh phúc” chúng tôi là: chó cho ngài mang về nhà, từ nay về sau nhà hạnh phúc ngàn vạn lần.

61L (chó phớt lờ bánh bao): ……

N lâu (trợn mắt nhìn thế giới): Quân huấn năm nay nhìn qua cực kỳ thảm thiết nha, học trưởng mỉm cười nhìn các em.

…….

N+n lâu (…….): mự, tui giống như nhìn thấy gì gì đó khó lường!!!

Tân sinh bắt đầu quân huấn hơn nửa tháng sau, hội viên tên là “……” đăng một topic là (° °;) cái quỷ gì? Hôm nay xem phim phát hiện trong đó có tờ áp-phích giới thiệu, ai có mắt mau tới nhìn trên áp-phích và hạng nhất gần đây thật sự hot giống hay không giống????Vì cái lông vẫn cảm thấy là một người!!!!! hình ảnh][hình ảnh] của topic.

Tấm hình thứ nhất là hình cắt của tờ áp-phích giới thiệu, tấm thứ hai là cắt từ trailer

Trong tấm áp phích giới thiệu phía sau chúng ngôi sao điện ảnh trùng điệp, thiếu niên mặc chiến giáp gần như hòa làm một với bối cảnh, một gương mặt Trung Quốc đầy máu tươi và vết thương, lộ rõ ra sự dũng mãnh trên gương mặt thiếu niên.

1L (bảo thanh bảo khí): Đây đều là phim nước ngoài, không chỉ có ngôi sao điện ảnh Hollywood thậm chí đạo diễn cũng là đạo diễn quốc tế nổi tiếng, làm sao dùng một tân sinh trường chúng ta chứ, lâu chủ là não rút sao? Trên đời này diện mạo tương tự chính là nhiều…….

2L(hồ ngôn loạn ngữ): Quả thật có hơi giống, sau đó……. Không có sau đó.

3L(….):……. Cũng không cảm thấy đây là cùng một người sao, ngẫm lại khu vực địa lý của hai người quả thật có hơi không khả năng lắm, nhưng vẫn cảm thấy một người cho dù là đổi nhiều bộ quần áo, ánh mắt cũng sẽ không thay đổi.

…….

11L (du quan) mười hai giờ rồi, lướt diễn đàn xong chui ổ mền đê, lâu chủ cũng nhanh chóng rửa mặt đi ngủ đi.

12L(...):…… Ngũ ngon.

Duẫn Thiên Lục là một sinh viên năm ba khoa Hóa của đại học A, đam mê lớn nhất xưa nay ngoại trừ làm thí nghiệm chính là xem phim, hôm nay đi ra rạp chiếu phim sau đó ngẫu nhiên phát hiện trong một tấm áp-phích giới thiệu có một người Trung Quốc đặc biệt giống Lê Chanh.

Cô không biết nhiều về Lê Chanh người này lắm, chính là lúc lướt diễn đàn ở trong một video thấy qua, tựa hồ là là một tân sinh thể năng lợi hại, hiện giờ đang ở trong quân doanh chịu quân huấn.

Cùng phim ảnh có vẻ như một chút cũng không dính dáng.

Duẫn Thiên Lục không biết tại sao chính mình sẽ ngay lập tức liếc mắt một cái nhận định hai người này tương thông, cái này đối với một cô gái bình thường dùng lý trí tư duy tới tự hỏi vấn đề là tình huống cực kỳ hiếm thấy.

Rơi vào đường cùng, Duẫn Thiên Lục dùng tên thành viên của mình là (….) đăng topic nghi vấn, nhưng mà đáng tiếc chính là, từ chiều đợi tới nửa đêm, không ai tán thành nhận định của cô.

Duẫn Thiên Lục không phải một cô gái do dự không dứt khoát, từ trước đến giờ cô là kiên trì ý kiến của chính mình, tính cách không dụng tường Nam không quay đầu lại, nếu cũng không đủ sức thuyết phục, cô sẽ vẫn nhận định phỏng đoán của chính mình.

Mang theo đầy lòng nghi ngờ, Duẫn Thiên Lục mở Baidu.

Mắt cô nhìn so sánh hai tấm hình, ngón tay do dự một chút, liền nghiêm túc gõ tên "Lê Chanh", ngay sau đó trang chủ cập nhật, nhất thời trên trang web liền có một hàng chữ đỏ liên quan liên tiếp xuất hiện ở trước mắt.

……Năm sinh xxxxx, hiện 18 tuổi, năm nay là thủ khoa đại học tỉnh Nam Giang, ngoại lệ trở thành tân sinh trúng tuyển đồng thời hai trường đại học A và đại học C……

75. Chương 75: Trạng Thái Phản Công Của Thiếu Niên

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Nghi thức khai máy giấu kín như vậy, tôi cho rằng anh sẽ tiếp tục che giấu cậu ta, không nghĩ tới……". Thọ Linh quay đầu nhìn về phía Patrick bên cạnh, ý tưởng của người đàn ông nước ngoài này thật sự là hay thay đổi, nhưng mà hợp tác qua nhiều lần, Thọ Linh từng có không ít kinh nghiệm cũng không nghĩ tới đối phương để vai phụ Lê Chanh xuất hiện ở trên poster phim, sẽ như trong tổ quay phim đồn đãi là tiện tay cho vào.

Dù sao đối phương vẫn thường lăn lộn Hollywood, cũng là người quen hợp tác lâu rồi, đạo diễn lớn mặt lạnh nghiêm túc khôi phục bản tính của người nước ngoài, người đàn ông mắt xanh chớp mắt, làm bộ hơi sợ nói: "Không có biện pháp, giấu không được, Kim Điển tạo áp lực với tôi". Lời giả dối như vầy Thọ Linh đương nhiên không tin, lúc ký hợp đồng liền nói rồi, phía đầu tư sẽ không khoa tay múa chân đối tuyên truyền bộ phim của đạo diễn, nhất là tuyên truyền ở đây, bởi vì hai công ty đều biết, Patrick người ta là cấp nhân vật ông tổ của làm tuyên truyền, ban đầu một bộ phim đầu tư mười vạn tệ nhờ anh ta tuyên truyền thành cháy vé ăn khách khen hay ngàn vạn lần, phương diện này ai cũng không thể xen vào.

"Cũng không có nguyên nhân lớn quá gì". Patrick lười biếng cuộn trong sô pha, lần này gã tới Trung Quốc tạo thanh thế cho bộ phim, định huy hoàng lặp lại, tay chỉ poster, người đàn ông híp mắt.

Quả thật, không nói vai diễn của Lê Chanh, diện mạo và khí chất của thiếu niên này đều là thư thái nói không nên lời, cho nên cho dù bản thân ở phía sau mọi người, cũng dễ dàng làm cho người ta vừa nhìn liền thấy, nếu ngay cả một nhân vật cơ hồ hòa vào bối cảnh đều chói mắt như thế, những người khác liền lại càng không cần phải nói. Patrick đây là đang đánh tâm lý chiến.

Đồng thời cũng như yêu cầu của phía Kim Điển, lót đường vì ngôi sao mới của bọn họ, chờ tương lai khi chiếu phim, người bởi vì đột nhiên bị bắt tiếp nhận lượng tin tức quá lớn mà sinh ra ý kiến phản đối sẽ giảm rất nhiều, càng nhiều lại là thuận theo tự nhiên.

——Xem poster chưa? Người ta sớm liền thông báo rồi, chính là bạn không tin mà thôi!

Duẫn Thiên Lục chính là người tin đó, nhưng mà cô không cách nào chứng minh quan điểm của cô, cho dù biết Lê Chanh đồng thời trúng tuyển đại học A, đại học C, cậu ta có cơ hội trở thành ngôi sao, cũng không nhất định đại biểu cậu ta đã có thể tiến về phía nước ngoài.

Bài đăng của Duẫn Thiên Lục trong diễn đàn chìm xuống rất nhanh, lập tức bị chôn ở dưới một mảnh bình luận quỳ liếm thần khuyển Nhị Oa.

"Là sự thật vẫn sẽ trồi lên mặt nước, đợi bộ phim này công chiếu, hết thảy đều có công luận". Cô bày tỏ, "Trực giác của tôi có đôi khi hữu dụng hơn nhiều so với tư duy, nếu nhận thức của mọi người chỉ tại cực

hạn [điều đó không có khả năng] hoặc [suy đoán này cực kỳ vớ vẩn], mà không phải thật sự suy nghĩ, đi tìm chứng cớ hùng hồn phản đối phỏng đoán của tôi, như vậy tôi thắng chắc rồi".

Đăng bình luận cuối cùng này đăng lên đoạn cuối cùng của topic, Duẫn Thiên Lục tắt cửa sổ diễn đàn, ngón tay lướt qua mấy số liệu giới thiệu trên tấm poster, đầu ngón tay dừng tại thời gian chiếu phim.

—— Ngày 2 tháng 10

Từ lúc trên đường chạy vượt qua Trác Ngọc Hiên, danh tiếng của Lê Chanh nháy mắt tăng lên gấp đôi trong sinh viên quan huấn cùng khóa, danh tiếng đối với những người khác mà nói là vô hình, đối với Lê Chanh mà nói, này đại biểu cho đột nhiên tăng nhiều giá trị tín ngưỡng.

Giá trị tín ngưỡng tuyệt vời trữ ở trong đan điền, sau khi hấp thu qua lỗ chân lông, toàn thân đều như là bị gột rửa nhẹ nhàng khoan khoái thoải mái, nhưng lúc chập tối, cậu vẫn là đi theo mọi người cùng đi nhà tắm tắm vòi sen, nước ấm xối lên người, tóc ngắn xoã tung từng sợi từng sợi dán tại da đầu, dáng người luôn luôn thoạt nhìn nho nhã yếu đuối ở dưới dòng nước vân da rõ ràng, cũng không phải cơ thể cơ bắp cỡ nào, phối hợp ở trên người nhưng có đường cong khá hoàn mỹ.

Một người bên cạnh sâu kín nhìn về phía cậu.

Lê Chanh có cảm giác xoay người lại, phát hiện mọi người trong phòng đang không chớp mắt nhìn về phía chính mình, một bộ phân nhỏ nhìn thẳng cậu lập tức giả bộ xoay đầu đi, đột nhiên mất tự nhiên như vậy thật không vấn đề sao. Tuy rằng tất cả mọi người là đàn ông, nhưng tại sao phía sau nhưng có loại lỗi giác bị dâm loạn……Đoán chừng chính là ảo giác.

Lê Chanh: "……"

Vòi hoa sen còn đang tiếp tục phun nước, Lê Chanh chống lại một hàng ánh mắt quỷ dị nhanh chóng tắm nước nóng xong, thay áo ngắn tay quần đùi, thả khăn tắm trên vai đi ra ngoài, loại cảm giác khó chịu này mới dần dần biến mất.

Quân doanh ban đêm cũng giống như ban ngày, ngọn đèn không chỉ là sáng như ban ngày, mà còn là giá trị của quân nhân phòng thủ, mặc dù có cameras, nhưng thực tế quân đội tuy rằng dùng thiết bị khoa học kỹ thuật hàng đầu, cũng sẽ không ỷ lại những thứ này lắm, thời khắc mấu chốt vẫn là người có tác dụng hơn, vì thế địa điểm trọng yếu cơ hồ đều có quân nhân đóng giữ, Lê Chanh thả khăn tắm trên vai lướt qua một loạt mười người mặc quân trang sống lưng thẳng tắp.

Bóng đèn trên đỉnh đầu nhấp nha nhấp nháy, đột nhiên bụp một tiếng rất nhỏ, vụt tắt.

Lê Chanh: "……"

Quân nhân: "……".

Cùng lúc đó, quân nhân không trực ban từ bóng đèn thứ nhất phản ứng lại, có mấy chục âm thanh bụp bụp bụp khác không dứt bên tai, nhìn một cái địa phương cơ bản có ánh sáng trong căn cứ toàn bộ tối sầm xuống, cả quân doanh tựa như trái cà gặp sương giá héo rũ xuống.

Trong không khí truyền tới tiếng thét chói tai của nữ sinh và một số nam sinh, trong thét chói tai này có một bộ phận biểu đạt hoảng sợ và sợ hãi của thể xác và tinh thần chấn động, một bộ phận là ăn theo, tuy rằng tiếng kêu đủ vang dội kỳ thật cũng không phải sợ hãi, càng là sợ thiên hạ không loạn thét chói tai liên tục, cuối cùng một số cũng chỉ do nội tâm hưng phấn.

Về phần hưng phấn cái gì……Cũng chính là xem nhiều tiểu thuyết, tưởng tượng tới căn cứ đang gặp nhân vật phản diện tấn công, làm sao có khả năng chớ. Lê Chanh cười nhạt đối ý tưởng này, sau khi cậu vào đây liền cảm ứng qua, phòng thủ trong quân doanh tuyệt đối được coi là tường đồng vách sắt, nếu thật có quân địch cũng không khả năng chỉ bằng phá hư ánh sáng đánh tiến vào, hơn nữa nơi này là lực lượng quân đội viễn siêu của Trung Quốc.

"Đứng ở tại chỗ đừng lộn xộn đừng kinh hoảng, chỉ là vấn đề nguồn điện, lập tức giải quyết". Dễ dàng mắc lỗi nhất vẫn là tân sinh tới tham gia quân huấn, đám con nít chỉ học được tập hợp chạy đều bước không có tiếp nhận qua huấn luyện ứng đối vấn đề đột phát, rất dễ dàng xuất hiện khủng hoảng, vì thế trong phút

liền có người tới tổ chức, chính là một bộ phận tân sinh ở ký túc xá, một bộ phận còn đang tắm rửa hoặc tản bộ trên đường chạy, quân nhân cực kỳ phân tán, nhất thời cũng vô không cách nào tụ lại.

Lê Chanh tự hỏi hai, chuẩn bị đi hướng ký túc xá, phía sau nhưng có một bàn tay cầm cánh tay của cậu, thuận tay đẩy chậu tắm của cậu ra, Lê Chanh luống cuống tay chân bảo vệ chậu tắm của mình, dưới chân sinh lực đạp ra khoảng không một cái, vì thế mạnh mẽ chui vào trong ngực cứng rắn của đối phương, còn thuận tiện đập mặt.

"Đừng lộn xộn".

Khó trách dùng nhiều khí lực đều tránh không ra, thì ra không phải người địa cầu.

"……". Lê Chanh, "……. Sao ngươi lại tới đây".

Lê Chanh lo lắng, "Hiện tại ngươi không phải hẳn là ngoan ngoãn chờ ở Nam Giang sao, lần này chẳng lẽ là tự ngồi máy bay tới? Cảm thấy địa cầu đã không vây khốn được ngươi rồi, cái gì cũng không biết còn dám nơi nơi hoạt động, nhất là buổi tối đừng chạy loạn, bên này hơn phân nửa đêm lêu lổng không phải thằng say kẻ lang thang chính là tội phạm, hơn nữa tự ý xông vào trọng địa quân sự sẽ bị cảnh cáo, lại làm thêm chút chuyện gì nữa nói không chừng liền bị bắt……".

Một chuỗi lời nói nói ra tâm tình gì đều mất, Trầm Du vẻ mặt hắc tuyến che cái miệng lải nhải của thiếu niên, "Hơn nửa tháng không không gặp liền nói cái này, để ta ôm một lát".

mặt hắc tuyến là vầy nè, mấy sợ sọc đen là hắc tuyến đó

Lê Chanh vỗ vỗ bả vai của anh ta: "Ôm đi ôm đi, ôm xong liền đi đi".

Trầm Du dở khóc dở cười.

Kỳ thật trong lòng Lê Chanh cũng là hội hộp vô cùng, cậu cũng hơi hiểu một chút Trầm Du người này, cơ bản chính là hàng coi trời bằng vung, hiện tại đối phương đột nhiên xuất hiện ở trong này, Lê Chanh sợ chuyện đèn tắt ngúm trong quân doanh có liên quan tới anh ta.

Tới khi đó chém giết lên hàng này nếu động chân hỏa (nổi điên thật), đoán chừng cả căn cứ đều phải bị giết hết.

Trầm Du ôm một lát, nhịn không được hôn hôn mặt của thiếu niên, lại cọ xát một chút ở trên mặt, ôm lấy eo của cậu nhóc liền hôn xuống cái miệng nóng ran, lần này người đàn ông thủ pháp tiến bộ không ít, tay kia thì từ ngực thiếu niên lưu loát lướt qua tìm kiếm tới điểm mẫn cảm, đối phương hô hấp quả nhiên tăng thêm vài phần.

Lúc này LêChanh cũng cảm thấy bất thường rồi, Trầm Du lén hôn ép hôn cũng không phải một hai lần, lại tới mấy lần cũng không sao cả, nhưng rõ ràng mấy lần trước đó hai tay sẽ không lộn xộn như vậy, tựa hồ từ đêm trở về từ nước Mỹ giữa hai người bắt đầu liền có cái gì thay đổi rồi, ít nhất người này cũng không quay về hạn định ở hôn hôn lên mặt trên miệng nữa, trong sáng ngoài tối đều ý đồ quá nhiều, trong não thiếu niên nhanh chóng vận chuyển theo hô hấp càng lúc càng ồ ồ bắt đầu chậm chạp.

Trầm Du hôn nhẹ cằm của thiếu niên, cậu nhóc chưa tới tuổi, trên môi không có râu rất rõ rệt, chỉ có không ít lông tơ mềm mại, biểu thị thời kỳ trưởng thành đã tới, về phần cằm cũng bóng loáng như trước.

Bụng hai người dán tại cùng nhau, cách cái quần mỏng, Lê Chanh cơ hồ đã cảm nhận được chấn động và động tình càng ngày càng phỏng người của người đối diện, cậu mím chặt môi, thân thể cứng ngắc, nhịn không được một mạt đỏ nhạt từ cổ đỏ tới bên tai.

"Ký túc xá ở đâu?'.

Bàn tay nóng cháy vòng tại bắp đùi, Trầm Du ôm cậu ở trên người, Lê Chanh mơ hồ đáp một tiếng, hai bóng người lập tức liền di chuyển tới cửa sổ lầu ba ký túc xá vì thông gió mà mở rộng, khác với nữ sinh, trong phòng ký túc xá nam sinh không ai, ký túc xá của Lê Chanh cũng là một mảnh trống rỗng, những người khác phần lớn còn tại nhà tắm hoặc là hoạt động bên ngoài, Trầm Du đặt cậu lên trên giường, mắt híp lại, hầu kết di chuyển xuống dưới, chế trụ tiếng nước phát ra khi hôn cái ót của cậu, chi phối trạng thái của thiếu niên, kì thực chính mình đã dục hỏa đốt người rồi.

Từ sau khi ký khế ước, hai người làm loại này chuyện thân mật này rất dễ dàng sẽ làm y mất khống chế, tin tưởng loại cảm giác này là của đôi bên, Trầm Du tùy ý cắn cậu môi mút lấy đầu lưỡi, lập tức kéo quần đùi của cậu xuống, quần lót bé gấu có thể cảm nhận được một tia mát mẻ, lập tức liền bị bàn tay bao vây, Lê Chanh khó chịu vũng vẫy một chút, liều mạng ngước cằm lên, cơ hồ là lập tức liền nổi lên phản ứng.

Một người khác bên cạnh cũng là cảm ứng được biến hóa của cậu đầu tiên.

"Phu nhân!".

"Phu cái rắm!

Chờ đó cho ông đây!!!

Trầm Du áo sơ mi nửa mở, lồng ngực cường tráng loạn động dán tại trên mặt cậu, nhìn qua nhẹ nhàng khoan khoái hữu lực, Lê Chanh nhịn không được cắn một cái lên trên đó, ngọn lửa trong thân thể phừng một cái bốc lên thêm một đoạn, nhưng mà liền chiếm tiện nghi như vậy cũng không được, lúc này bóng đèn ý tưởng của Lê Chanh lóe lên, ngẩng đầu đáp lại hôn môi của Trầm Du, dùng lực một cái liền đè người đàn ông dưới người, cái quần mỏng màu đen còn phải tuột xuống chỗ kia hơn so với Lê Chanh.

Lê Chanh loạn hôn loạn gặm làm tới Trầm Du không thở được, cánh tay bị đặt ở phía dưới còn dần dần siết chặt thiếu niên, ngón tay vuốt ve lưng thiếu niên, con ngươi đen tràn ngập hơi nước.

76. Chương 76: Thời Gian Dài

Có lẽ là hai người ở chung thời gian dài, có lẽ là thói quen bị đánh lén thuận theo tự nhiên, ý thức phản kháng mới đầu của Lê Chanh cũng không mạnh lắm, đồng dạng lúc thân thể chân chính có cảm giác, cậu cũng không chuẩn bị như lần trước đau khổ áp chế xuống.

Thân thể của thiếu niên vốn là chịu không được khiêu khích, hơn nữa Trầm Du mưu đồ đã lâu đối cậu, Lê Chanh đánh giá chính mình cũng tránh không khỏi một lần như vầy, hiển nhiên người này cũng không phải đáng ghét quá mức, tối thiểu sẽ không là loại Trần Tử Thanh khốn kiếp chần chừ.

..... Đương nhiên này cũng không có nghĩa là cậu sẽ tình nguyện hiến dâng ra hoa cúc của bản thân.

Lê Chanh khí thế ngăn chận Trầm Du, lấy một loại tư thế chủ đạo ham muốn chiếm hữu mười phần hôn lung tung mặt của Trầm Du, sau đó ngón tay chạm tới thứ cưng cứng sưng to, im lặng……Chọt một cái.

Kế tiếp nên làm như thế nào ấy nhỉ?

"Này".

Trầm Du: "……"

"Vểnh mông lên".

Trầm Du thâm trầm liếc cậu một cái, không biết tại sao tiếp xúc tới ánh mắt này vẫn có loại cảm giác áp lực khó hiểu, Lê Chanh nuốt nước miếng, cổ họng cậu có hơi khô, khụ một tiếng, giống như dỗ dành con nít vỗ xuống cái trán của anh ta, "Ta sẽ ôn nhu chút".

Trầm Du: "……"

Toàn thể quân doanh giơ tay không thấy năm ngón tay, ngay cả máy phát điện đều không hoạt động được, năm ngón tay của mấy quân nhân của trung tâm kiểm soát lướt như bay, sắc mặt bình tĩnh nhìn màn hình máy tính, thực tế bọn họ dã chóp mũi đổ mồ hôi rồi, khác với cách xử lý của quân nhân bên ngoài, trong trung tâm kiểm soát tối thui cũng không lạc quan, cơ hồ mỗi khi sửa chữa phục hồi một mục hỏng hóc đều sẽ có một chỗ khác bị xâm nhập, thậm chí ngay cả tín hiệu đối phương gởi đi cũng không chặn lại được, phải biết rằng quân doanh tuy rằng giá trị vũ lực cao, nhưng thực tế trung tâm kiểm soát phát huy tác dụng rất lớn, ở trong này tin tức truyền đi là cực kỳ quan trọng, chính là đêm nay cả doanh địa bị tối đen rồi.

Cho dù năm cao thủ máy tính canh giữ ở trung tâm kiểm soát, cũng không cách nào sửa chữa phục hồi tín hiệu, càng không biện pháp tìm được địa chỉ IP của kẻ phá hoại, đối phương là một cao thủ hacker, điểm ấy không thể nghi ngờ.

Quân đội vốn chính là bao hàm toàn diện, thu mua các loại nhân viên kỹ thuật, trên đời này người có thể trực tiếp tác chiến cùng nhân viên kỹ thuật quân đội thật rất ít.

Nhưng mà khiến không ít quân nhân cấp cao nhất cũng khó hiểu, đối phương phá hỏng ngọn đèn của doanh địa, cũng không thấy phát động công kích gì khác, rôt cuộc có cái mục đích gì…….

"Phân đội các lớp đều tập hợp, đừng hành động đơn độc". Huấn luyện viên chạy tới ngoài nhà tắm trước tiên, tập trung học sinh nhàn tản bảo đảm an toàn của mọi người, trong một phòng ngủ tối như mực của lầu ba ký túc xá, thiếu niên tóc ngắn và người đàn ông tóc đen dài thẳng quấn quít cùng một chỗ, Lê Chanh trong bóng đêm giống như con báo hơi hơi nheo

mắt lại, một bên cố gắng bảo vệ hoa cúc của chính mình, một bên đè thấp người cùng người đàn ông không ai nhường ai, nhất thời không đề phòng trực tiếp bị ngậm một chút trước ngực phát ra một âm thanh dài "a.....".

"Không được!". Cậu mơ hồ gầm nhẹ, "Ngươi đang sờ ở đâu đó?".

Trầm Du nhắm mắt lại, một tay nắm eo của cậu va chạm hướng về phía trước, bàn tay y vuốt ve vị trí dưới phần eo của cậu nhóc, làn da bóng loáng xúc cảm nhẵn nhụi và co dãn dưới bàn tay mang tới một trận hưng phấn và run rẩy cho y, dưới tay dùng sức một cái, ngoại trừ sống lưng thẳng tắp, tay chân của thiếu niên trong lòng cũng mềm nhũn rồi.

Lê Chanh mười bảy năm qua còn chưa bị người ta đòi hỏi như vậy, rất rõ ràng cảm thấy cái này không đúng, rõ ràng phải là chính mình tới tán tỉnh làm cho người dưới thân thở gấp liên tục đắm chìm sâu vào, tại sao hiện tại tư thế không đổi vai diễn lại đổi chỗ rồi, điểm này cũng không khoa học được không.

"Tới lúc chúng ta trò chuyện một chút.....".

Trầm Du căn bản không nghe được cậu nói cái gì, lúc biết được ẩn nhẫn lâu như vậy rốt cục có thể ăn đối phương vào miệng còn định hơi chút phối hợp, y quả thực phải hưng phấn tới bùng nổ. Công cùng bị công cùng ở trên ở dưới không sao cả *(làm công hay thụ ấy)*, có đôi khi bị đặt ở dưới thân làm việc vẫn là cực kỳ thuận tiện, Trầm Du một tay chế trụ cái gáy của cậu nhóc ngăn chặn cái miệng mở ra ra sức nói chuyện kia, tay kia bóp mông của cậu nhóc, ma xát dưới gốc đùi, sau đó liên tục chiến đấu ở các chiến trường tới trước người, quần lót bé gấu xiêu xiêu vẹo vẹo đáp xéo tại trên lưng, đầu lưỡi Trầm Du xông vào khớp hàm của cậu nhóc, ngón tay đã vói vào không ngừng vuốt ve đối tiểu cầu cầu sạch sẽ kia *(hai hòn bi của em nó ế)*, chăm sóc đối phương đồng thời chính mình cũng càng ngày càng lửa nóng.

Y tạm dừng một chút, quần lót ngăn giữa hai chân, dính sát vào trên thứ cương cứng của thiếu niên.

Đèn vẫn không sáng, đêm còn rất sâu.

Thiếu niên tóc ngắn ưỡn vòng eo lung tung hà hơi a ư, bụng co rúm cậu nhỏ trước người liền phun ra một chút chất lỏng, thân hình hai người không biết khi nào thì đã đổi chỗ rồi, một người là người đàn ông cấm dục rất lâu, một người là thiếu niên ngây thơ ngay cả thẩm du đều chưa làm qua, Lê Chanh giơ tay túm lấy tóc dài của Trầm Du, căn một cái lên bờ vai của anh ta, ngay sau đó trong xoang mũi hừ hừ một tiếng, tại lòng bàn tay rộng của Trầm Du bắn ra.

Trên người không có một chút che đậy, có hơi lạnh, thiếu niên trút dục vọng xong đầu óc trống rỗng run run một chút, trong lòng bàn tay cậu còn bao vây người anh em của người đàn ông, trong lòng nghĩ tu sĩ bộ giỏ lắm hả, cậu hiển nhiên rõ ràng nhìn tới hàng này bộ dạng cực kỳ dữ tợn, gân xanh cơ hồ muốn từ từng trận xung động nứt ra khỏi làn da che kín màu đỏ kia, cùng chính mình căn bản là hai loại cực đoan, thậm chí cùng trước kia ở trong WC

thấy cũng không hề giống nhau, này còn muốn lớn hơn một chút nữa.

Người đàn ông tránh khỏi tay của thiếu niên, đè cậu nhóc mềm nhũn lại và hai chân chen vào, dùng sức đâm rút mấy chục cái mới an tĩnh lại, Trầm Du cúi đầu, mang theo vài phần triền miên hôn lên đôi môi sưng đỏ của cậu, "Ta rất nhớ ngươi".

Tiếng nói khàn khàn đâm thủng màng tai, xóa tan một tia khẩn trương xấu hổ cuối cùng trong lòng Lê Chanh, cậu nằm ngửa ở trên giường, giơ tay xoa xoa tóc người đàn ông, một lát sau hơi chút khôi phục chút khí lực, mới thu chân lại, "Nói thật cho ta, ngươi vào bằng cách nào".

"Đi vào thôi".

Lê Chanh khóe miệng co rút, cổng lớn khẩu rõ ràng có cameras và bảo vệ, tuy rằng không thể nói cửa là phòng ngự nghiêm ngặt nhất, nhưng cũng không kém vị trí phòng thủ quan trọng này, người này nếu nói là bay vào cậu còn có thể miễn cưỡng chấp nhận, nhưng nếu như là trực tiếp đi vào, khẳng định không phải đơn giản như vậy.

"..... Vì thế ngươi làm cái gì".

"Nơi này không cho người ngoài ra vào, vì có thể quang minh chính đại đi vào thăm ngươi, ta tìm người làm trung tâm kiểm soát tối đen, được rồi, chúng ta đừng nói chuyện mất hứng này, hiện tại không phải hẳn là sau vuốt ve an ủi gắt gao rúc vào cùng nhau sao". Tuy rằng còn chưa có hoàn toàn ăn vào, nhưng Trầm Du không phải cái loại người không não này, nếu hôm nay lần đầu làm tình đã đột phá đạo phòng tuyến cuối cùng, chỉ sợ sau này chính mình lại không có cơ hội tới tay nữa, có đôi khi tiến hành theo chất lượng liền có thu hoạch bất ngờ, giống như bây giờ đã bước ra một bước rất lớn rồi, sau này còn cần lại gia tăng lại khích kệ, người đàn ông làm chính sự trên giường rất nhanh chế định ăn sạch sành sanh món ăn ABC.

Lê Chanh tạch một cái ngồi dậy, vỗ xuống vạc giường: "Dựa sát vào nhau cái quỷ á! Từ từ, ngươi khi nào thì quen biết hacker trâu bò như vậy? Tới từ đâu?".

"Trong bang mới vừa thu tiểu đệ quỳ liếm".

Lê Chanh: ".....". Cư nhiên đã học được ngôn ngữ mạng rồi, đem hàng này tới hiện đại thật đúng đắn sao, Lê Chanh bảy tỏ lại nghi ngờ, hơn nữa trong bang mới vừa thu tiểu đệ là cái ý gì? Cậu mở to hai mắt, ".....Bang, trong bang?".

"Ở bên trong Trung Quốc chỉ có một Hưng Long bang, hiện tại xác nhập hai bang phái khác đổi lên là Trầm bang". Trầm Du lời ít mà ý nhiều.

Tròng mắt Lê Chanh đều sắp rớt xuống rồi, "Hắc bang?". Có thể nói quả nhiên không hổ là cấp nhiệm vụ con cưng của trời của Đại Châu giới sao, vừa tới hiện đại liền bắt đầu thu tiểu đệ

phát triển thế lực, thượng vàng hạ cám tới hacker ngay cả quân doanh đều không ngăn được đều có, ngẫm lại bộ dáng hỗn ăn chờ chết của bản thân cũng là nhược bạo *(yếu ớt nổ bung bảng)* rồi, nhưng anh có thể phát triển hướng mặt tích cực của xã hội không, làm buôn bán nhỏ linh tinh cũng tốt nha, tốt xấu ông đây kiếm được bao nhiêu tiền, nuôi anh vẫn là không thành vấn đề.

Tựa hồ không quá thích xưng hô này, Trầm Du suy nghĩ, "Ta đã hạ mệnh lệnh rồi, toàn thể hội viên không cho phép loạn thu phí bảo hộ bắt đầu chuyển hướng kinh doanh phát triển, Trầm bang hai ngày nay đã tẩy trắng rồi".

Anh còn biết tẩy trắng? Lê Chanh mặt không biểu cảm, cậu cần một đoạn thời gian tiếp thu, thì ra tại một đoạn ngày cậu vắng mặt, trong thế giới ngầm một lần nữa đổi tên thay đổi một người người lãnh đạo mới sao, "Đây là một tai nạn, ở lại lâu như vầy cũng không tốt đâu, nhanh chóng mang tiểu đệ của ngươi rời đi, quân huấn xong gặp lại là được".

Trầm Du luyến tiếc một hồi, cọ cọ xát xát đi rồi, tại sao thân thiết cùng vợ mình còn phải lén lút sợ người ta nhìn thấy, này thật coi như ít nhất chính mình có sướng tới, nhưng sau đó loại cảnh ngộ cút đi hứng gió lạnh cũng là đủ bi thương.

Đèn đóm trong quân doanh rốt cục tại mười giờ một phút khôi phục bình thường, đèn trong ký túc xá cũng ba một cái sáng lên, thiếu niên mặc quân phục ngoài cửa nối đuôi nhau mà vào, Đường Hà ôm hai cái chậu đi vào, "Chanh tử, chậu cậu rơi trên đường".

Trời biết trên người đều cái dạng gì rồi, Lê Chanh phủ chăn mỏng không dám thò đầu ra, buồn bực nói: "Để ở đó đi".

"Bệnh rồi hả?".

Nghe thiếu niên có hơi nghẹt mũi, Đường Hà bỏ chậu xuống, cúi đầu nhìn Lê Chanh co người thành một đoàn.

"Ừ, có hơi lạnh". Vẫn đang là thanh âm khàn khàn.

Đường Hà hoảng sợ, "Ôi, này đều biến giọng rồi, chỗ tớ có thuốc, cậu mau uống rồi nghỉ ngơi đi".

Nghe thấy thanh âm hộp giấy đựng thuốc rung động loạt soạt, Lê Chanh nhanh chóng vươn một bàn tay làm bộ suy yếu, "Đã uống rồi.....".

Ngày hôm sau thiếu niên có chút cảm lạnh thu dọn giường xong, đi ngang qua nhà vệ sinh soi gương, nhìn thấy môi của thiếu niên trong gương sưng đỏ còn chưa hoàn toàn tiêu sưng, cả người liền khó chịu.

Trác Ngọc Hiên đi qua bên ngoài nhà vệ sinh, ánh mắt sâu thẳm dang nhìn qua đây, lại đồng dạng phát hiện đối phương hôm nay không bình thường lắm.

Đầu mày cậu ta nhướn lên.

Thực tế đối với ngày hôm qua bại bởi người kia, Trác Ngọc Hiên có hơi khó chịu lại có hơi khâm phục, cảm xúc không biết tên trong lòng nhiều một chút, cho nên hai người gặp mặt cậu ta cũng cảm thấy có hơi phức tạp, hiện tại hiển nhiên tình huống người này khá làm người khác chú ý.

Cái môi kia, thoạt nhìn có chút giống là bị người.....

Trác Ngọc Hiên nhăn mày, đại khái không phải như mình suy nghĩ đâu, "Miệng cậu làm sao vậy?'.

"Bị muỗi chích một cái". Lê Chanh ra vẻ trấn định ngẩng đầu, mặt không biểu cảm nói: "Muỗi bây giờ quả thật càng ngày càng kiêu ngạo, rõ ràng có cánh tay có chân, chỉ đi chích miệng".

Trác Ngọc Hiên: ".....". Là như vậy sao.

"Hôm nay sẽ có cách đấu* và bắn súng". Nhìn đôi môi sưng đỏ của người đối diện trở nên càng tươi đẹp ướt át so với trước kia, Trác Ngọc Hiên chớp chớp mắt, xem nhẹ cảm giác kỳ quái, mỉm cười nói: "Hy vọng cậu có thể toàn lực ứng phó".

***Cách đấu: đấu võ tự do bao gồm boxing, Muay Thái, Sanda, kick boxing, đấu vật.....**

Đây là đang khiêu chiến?

Thằng nhóc ngốc..... Toàn lực ứng phó cậu sẽ bị đánh chết.

"Được". Lê Chanh thản nhiên gật gật đầu, tuy rằng bởi vì tu luyện cải tạo, chính mình và người thường cách đấu gần như một phần sức cũng không cần dùng, nhưng nếu đối phương mãnh liệt yêu cầu, tới khi đó chính mình cùng lắm thì xuống tay nặng chút. Thiếu niên tỏ vẻ hơi ngạc nhiên, thế giới rất lớn tư tưởng khác nhau, bây giờ vẫn là lần đầu nhìn thấy người nguyện ý bị đánh.

77. Chương 77: Hướng Trời Lại Mượn Năm Trăm Năm

Lê Chanh đứng tiêu chuẩn quân tử dưới mặt trời nhìn động tác của Trác Ngọc Hiên, so với huấn luyện viên Triệu như anh chàng lỗ mãng, tư thế của Trác Ngọc Hiên càng thêm cảnh đẹp ý vui, vả lại hiếm có chính là độ hung hãn không giảm, suy ra bản thân chính là một tay lão luyện.

Huấn luyện viên Triệu cũng hiếm khi biểu hiện ra vài phần hài lòng, này ước chừng chính là người có thực lực đang yên lặng tán thưởng nhau, có lẽ ở trên người Trác Ngọc Hien, huấn luyện viên thấy được bóng dáng của chính mình.

Lê Chanh hai mắt nhìn chằm chằm, trong dư quang của khóe mắt lại ngắm tới một cái bóng người quen thuộc, cậu sợ run, quay đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy cách đó không xa một người đứng dưới bóng râm, đôi mắt đen kịt kia chăm chú nhìn chính mình, lộ ra ý cười nhàn nhạt

Huấn luyện viên Triệu nhạy bén bắt được cậu nhóc tư thế quân đội trong đội ngũ vừa đi vừa thất thần suy nghĩ, nhất là đối phương vẫn là học sinh chính mình khá coi trọng, trong lòng gã nhất thời có hơi suy tư, huấn luyện viên Triệu vẫy tay gọi Lê Chanh tới phía trước, "Động tác học xong chưa?".

Lê Chanh: ".....Gần xong".

Xét thấy trước mắt chỉ dạy một lần, huấn luyện viên Triệu không cho rằng Lê Chanh có thể hoàn toàn nhớ kỹ động tác, nhưng mà nếu đối phương nói học gần xong rồi, gã không ngại cho cậu nhóc một cơ hội, huấn luyện viên Triệu mỉm cười, chỉ vào tiểu binh Trác Ngọc Hiên, nói: "Cậu và cậu ta thử đánh một trận".

Lê Chanh thờ ơ gật gật đầu: "Dạ".

Trong đội ngũ truyền tới một trận kinh hô nhỏ, ngay cả học sinh nghỉ ngơi tại chỗ ở chung quanh quan sát cũng âm thầm đổ mồ hôi vì Lê Chanh, Trác Ngọc Hiên vừa nhìn chính là học qua, người như vậy vừa ra tay nhất định sấm vang chớp giật, cũng không biết tay chân nhỏ của Lê Chanh có thể chịu được không đây.

"Cậu ấm Trác xuống tay cần phải nhẹ chút nha, ai bị thương tôi cũng đều không mong muốn nhìn thấy.....".

"Đây là bị bức tương ái tương sát* trong truyền thuyết sao, huấn luyện viên xấu tính quá làm sao có thể làm vậy chớ.....".

***tương ái tương sát: yêu nhau lắm cắn nhau đau**

"Hai hổ tranh chấp tất có một con bị thương, Lê Chanh có lẽ đều không phải là vô hại như bề ngoài vậy, các cậu đều quên lần trước trên đường chạy cậu ta là như thế nào đoạt được hạng nhất sao, này cũng không phải là chỉ có vận khí có thể giải thích đâu".

"Vậy thì sao, trong lòng tui thần thi cử vẫn là Trạng Nguyên lang thư sinh yếu đuối như cũ, mặc kệ chạy bộ đoạt mấy hạng nhất đều là như nhau, ông vu cáo cậu ấy hả!".

“.....”.

.....

Trác Ngọc Hiên không hề làm động tác cách đấu, mà là thu tay lại đứng ở tại chỗ, trong mắt cậu ta hiện lên một tia nóng bỏng, vốn liền muốn Lê Chanh tranh phân cao thấp một trận, không nghĩ tới cơ hội nhanh như vậy liền có rồi, như vậy cũng tốt.

Trước đó cậu ta đã thua một lần rồi, nhất định sẽ không tại cùng trên người một người té ngã lần thứ hai, bản thân cậu ta liền có học qua cách đấu rồi, thực chiến lại không ít, cậu ta ung dung nghĩ, lần này, cậu ta nhất định thắng.

“Được điểm liền dừng”.

Trác Ngọc Hiên làm cái tư thế mời, nói tới cùng cậu ta và Lê Chanh kỳ thật không có thù hận bao sâu, so tài cách đấu cũng là luận thắng thua thôi, không cần phải tới mức tôi sống cậu chết, sau khi nói ra những lời này cậu ta cũng là chuẩn bị tại người này lộ ra trạng thái thua liền thu tay lại, nghe vào trong tai mọi người, đồng dạng càng có vẻ rộng lượng.

Nhưng mà có đôi khi sự tình phát triển cũng không phải dựa theo dự tính.

Trác Ngọc Hiên ra tay trước, một tay quặp lấy cánh tay của thiếu niên tóc ngắn, một tay khác khuỷu tay hướng xuống phía dưới làm một cái động tác chém lưng, thân hình thiếu niên rất nhanh nghiêng người né qua một chiêu này, mượn thế tới của đối phương lấy động tác tương đồng nghênh hướng Trác Ngọc Hiên, lại là một cái chém lưng, Trác Ngọc Hiên dưới chân nhấn một cái, lưng khom xuống như con cá chạch bơi ra khỏi vòng cách đấu, động tác nhìn qua tiêu sái, tránh né cũng thành thạo, nhưng mà chỉ có chính hắn biết đáy lòng ngưng trọng, thì ra không riêng gì thí nghiệm thể năng chạy bộ hạng nhất, Lê Chanh đối với chiến đấu cũng có nghiên cứu sâu, tuy rằng chiêu thức cách đấu của Lê Chanh còn có chút không thành thạo lắm, nhưng liền xem một chiêu ứng đối cậu ta vừa rồi, người không có bao nhiêu kinh nghiệm thực chiến là tuyệt không nghĩ ra được.

Nếu Lê Chanh thật là lần đầu tiên học cách đấu, như vậy cậu ta tất nhiên là một thiên tài, không, điều đó không có khả năng, cậu ta nhất định có học qua kỹ xảo cách đấu.

Một tầng mồ hôi mỏng trên trán Trác Ngọc Hiên dần dần biến mất, bên môi cậu ta cong lên một tia ý cười rất nhỏ, như vậy cũng có tính khiêu chiến, không phải sao. Có được một viên đá mài đao không ngừng thức tỉnh giống như Lê Chanh vậy, chỉ là cậu ta phải lươn luôn chú ý chính mình, đừng ngạo mạng lật thuyền ở trong mương.

Tốc độ đợt động tác thứ hai của hai người rõ ràng nhanh hơn không ít, Trác Ngọc Hiên là thật muốn xuất ra toàn bộ thực thực tới ứng đối, cậu ta chưa bao giờ sẽ khinh địch, cho dù đối phương chính là một người bạn cùng tuổi nhìn qua khá gầy yếu, nhưng khoảnh khắc giao thủ kia cảm nhận được độ mạnh yếu khiến cậu ta không thể không tốn sức lực rất lớn thoát thân,

suy nghĩ trong đầu Trác Ngọc Hiên lóe lên ba lần, đùi phải hướng ra phía ngoài di chuyển chếch từng bước, khuỷu tay lập tức tung ra lực sát thương lớn nhất nện hướng một chỗ xương sườn của sườn trong dưới nách thiếu niên.

Lê Chanh cong chân phải ngồi xuống né qua khuỷu tay này, Trác Ngọc Hiên như là đã đoán trước động tác của cậu, nghiêng người tung chân đá hướng đùi phải chống thân thể của cậu, Lê Chanh một tay chống tại bên phải đùi phải của cậu, hướng về phía trước nhảy lên không trung xoay người vọt tới phía sau Trác Ngọc Hiên.

Trong đám người xôn xao một tiếng, ai cũng tưởng tượng tới ở trên sân huấn luyện quân huấn sẽ xuất hiện tồn tại một màn võ thuật thần kỳ, cơ bản 100% có thể thi đậu đại học A cơ bản đều là loại mọt sách yếu nhớt, rất ít có phương diện thể dục phát huy ngược 360 độ, hơn nữa là người tập võ, toàn thể học sinh lớp 2 ngay cả tư thế quân nhân đều nhanh đứng không nổi, sắc mặt kích động đỏ bừng, cảm giác tựa như đang quan sát hiện trường trực tiếp của võ đài đó được không!

Mấu chốt là cầu quay chậm nha!

Động tác chiến đấu quá nhanh đẹp trai ghê!

Một mình Trác Ngọc Hiên cũng liền thôi đi, làm sao thần thi cử cậu cũng điển trai tiêu sái nổi bật bất phàm vậy, xong rồi phải đắm chìm rồi!

Hai người càng đánh càng phấn khích, gần như không hề giới hạn phương diện cách đấu, Lê Chanh không hề dùng linh khí, cậu còn chưa tới mức bắt nạt con nít như vậy, tuy rằng có hệ thống học tập qua ra tay như thế nào, nhưng tông môn bị tập kích là một hồi đại chiến làm cho cậu tích lũy không ít kinh nghiệm chiến đấu, khác với loại động tác đánh nhau tràn ngập tượng khí của Trác Ngọc Hiên, Lê Chanh căn bản không có chiêu thức dư thừa, mỗi một cử động đều ngắn gọn ác liệt, lại cực kỳ hữu hiệu.

Mặt giày di động trên mặt đất phát ra thanh âm kéo lê, Trác Ngọc Hiên gắt gao nhìn chằm chằm động tác của Lê Chanh, cậu ta nhíu mày nhếch môi, lấy tay làm đao phát huy sở học không hề giữ lại chém tới, chém hướng chỗ gầy yếu nhất cơ thể con người.

Cánh tay hai người như cao su phát ra tiếng va đập kịch liệt, thanh âm này giống như cái trống đả kích màng tai của hai bên, đồng dạng cũng đánh sâu vào thế giới quan của đám người vây xem.

Ngầu lòi.

—— phim truyền hình không gạt người nha!!!!

—— nhảy lên không trung xoay người có thể không cần treo dây cáp nha!!!

——thì ra võ hiệp vẫn tồn tại, truyền thuyết vẫn đều có, chính là người thường không thấy được thôi.

Huấn luyện viên Triệu nheo mắt lại, gã nhìn kỹ động tác của Lê Chanh, Trác Ngọc Hiên quả thật rất lợi hại, nhưng Lê Chanh càng thêm sâu không lường được, tha thứ gã dùng tới từ ngữ sâu không lường được này, bởi vì ngoại trừ nó ra thật sự không có hình dung càng tốt.

Người ta nói người vây xem nhìn rõ nhất, nhưng mà vây xem lâu như vậy gã nhưng không có tìm được cực hạn của Lê Chanh. Loại khả năng thứ nhất là Lê Chanh giỏi che dấu, đối với một quân nhân cách đứng đầu quân bộ mà nói, không có thực lực gì có thể chân chính trong mắt gã che dấu xuống, như vậy chỉ có loại khả năng thứ hai, Trác Ngọc Hiên căn bản không thể bức ra cực hạn của Lê Chanh. Huấn luyện viên Triệu nghĩ tới đó, trong hai người đang kịch liệt va chạm cùng nhau, một bóng người bị chấn ra, bịch bịch bịch lui về phía sau ba bước, hậu lực không còn một gối quỳ trên mặt đất.

Tay của Trác Ngọc Hiên đang run rẩy.

Huấn luyện viên Triệu gật gật đầu, Trác Ngọc Hiên thua, chứng thật suy đoán thứ hai của gã, cậu ta không bức ra được cực hạn của Lê Chanh.

Lê Chanh vươn tay, một tay lấy kéo Trác Ngọc Hiên lên, "Cậu rất lợi hại". Đối với một học sinh mà nói, trình độ của Trác Ngọc Hiên đã vượt xa bạn cùng lứa tuổi, hơn nữa có một số người liều mạng cả đời cũng không đuổi kịp Trác Ngọc Hiên, nói thật nếu không có một loạt hoàn cảnh năm cao tam *(lớp 12 ế)*, chỉ sợ hiện tại bị thua sẽ chính là Lê Chanh.

"Toàn thể có mặt, đứng dậy đứng dậy!". Tiếng loa của doanh địa vang vọng cả sân huấn luyện, sĩ quan nói một câu không tính tiếng phổ thông chính quy, "Huấn luyện viên các khoa dẫn dắt đội ngũ đi hướng trường bắn".

Nam sinh toàn khoa phát ra một trận sói tru hưng phấn.

Huấn luyện viên Triệu nhìn sâu vào mắt Lê Chanh, tiếng còi khiến hai người bọn họ trở lại đội ngũ, tập hợp xong liền đi đều bước đi trường bắn, khi đi ngang qua một khu vực râm mát, Lê Chanh quay đầu cười cười đối với Lan Thu Sinh vẫn nhìn chằm chằm chính mình, "Lâu rồi không gặp".

"Ừ, lâu rồi không gặp". Cô muốn nói lại thôi, mắt thấy khoảng cách giữa hai người càng ngày càng xa, cô cố gắng đi theo đội ngũ của lớp 2 đi hai bước hướng phía trước, sau một lúc lâu mới hậu tri hậu giác lui về phía sau, từ xa nhìn thêm mấy cái bóng người đi xa rồi, Lan Thu Sinh quay đầu chạy đội ngũ của lớp mình.

Vốn cho rằng Lê Chanh chọn khoa Toán của đại học A, cô không biết xuất phát từ lo lắng gì thế nhưng bỏ khoa Lý chuyển hướng khoa Toán, không nghĩ tới đối phương cư nhiên sẽ bước vào khoa Y chính cô chưa từng có chú ý qua, có lẽ là duyên phận không đủ.

Bên trong trường bắn, không có gì bất ngờ xảy ra Trác Ngọc Hiên và Lê Chanh nổi bật nhất toàn lớp đều là bắn trúng hồng tâm, cũng có không ít nam sinh có thiên phú đối bắn súng lấy được thành tích vĩ đại, hứng thú của đàn ông đối súng ống dù sao sẽ lớn hơn một chút, nhưng mà có một số ngắm bán tốt nhưng không nắm chắc lực phản chấn của súng ống, có một số có thể nắm chắc nhưng lực phán đoán lại không mạnh, bởi vậy bắn trúng hết vòng 10 vẫn như cũ là tồn tại thuộc loại xa không với tới, trước mắt nam sinh đồng cấp không có hâm mộ ghen tị đối hai người Trác, Lê này, lúc chênh lệch quá lớn, cơ bản tâm tư gì đều không sinh ra được.

Buổi chiều ăn qua cơm chiều, Lê Chanh cầm cái chén đi hướng sân huấn luyện, đối diện gặp một đám huấn luyện viên, trong đó đúng lúc có huấn luyện viên Triệu của lớp 2, ánh mắt gã chuyển một vòng trên người Lê Chanh, gã dừng bước, tùy ý huấn luyện viên khác đi qua bên người mình, "Lê Chanh?".

Lộ trình ra ngoài huấn luyện cơ bản không có giao điểm gì cùng vị huấn luyện viên này, lúc này bị gọi lại không khỏi tự hỏi một chút, phát hiện chính mình không có làm chuyện gì trái kỷ luật, liền bình tĩnh hỏi: "Huấn luyện viên chuyện gì vậy ạ?".

"Có hứng thú đánh một trận hay không".

".....".

"Tôi là nghiêm túc, nếu không có đoán sai, em và Trác Ngọc Hiên đánh nhau căn bản không có dốc toàn lực".

"Dạ". Lê Chanh có hơi khâm phục ánh mắt của huấn luyện viên, kỳ thật cậu đối chiến cùng Trác Ngọc Hiên cũng là gần gần dốc sức rồi, chỉ là cậu che dấu một phần thực lực chính là linh khí không dùng tới trong cơ thể, linh khí loại vật này, một khi dùng tới chính là chất bay vọt, không biết huấn luyện viên rốt cuộc là làm sao nhìn ra che dấu của cậu, "Muốn đánh nhau liền đánh thôi".

Lạnh lùng xoay người đi hướng một cái chỗ bí mật, cùng lúc đó, xa xa huấn luyện viên Giang của lớp 7 và Trác Ngọc Hiên cũng ăn qua cơm chiều đi ra căn tin đồng thời thấy được hai cái bóng dáng quen thuộc, do dự một phen Trác Ngọc Hiên nhướn một bên lông mày, đi theo.

Huấn luyện viên Giang càng là có hưng trí nhếch khóe miệng lên, địa phương bí mật kia từ trước đến nay là nơi giữa cao thủ trong quân bộ luyện tập cùng nhau, nếu không đoán sai, lão Đại đây là đi tìm người đánh nhau, xem ra lại là một hồi trò hay, âm thầm suy nghĩ một chút, huấn luyện viên Giang xoay người chạy tới căn tin, thì thầm một phen với mấy huấn luyện viên, tiếp theo có sáu bảy người vội vàng đi ra khỏi căn tin, ngựa quen đường cũ tìm được huấn luyện viên Triệu và Lê Chanh tại nơi bí mật, lúc này hai người đã giao chiến rồi, lực đạo hung hãn va chạm cùng một chỗ phát ra tiếng cản trở ba ba, nghe vào trong tai liền nhiệt huyết sôi trào.

Đánh bừa cũng là rất đàn ông đó.

Lê Chanh kêu hừ hừ một tiếng lui về phía sau hai bước, linh khí trong đan điền đã theo cửa đan điền tràn ra, nháy mắt tuôn ra toàn thân, lực đạo của toàn thân lập tức tăng mấy lần, Lê Chanh cúi người xuống, mắt thấy nắm tay cực đại của huấn luyện viên Triệu lần nữa đánh quân quyền *(đấm kiểu quân đội)* vọt tới, cậu lộ ra một mạt ý cười, "Tới rất tốt!".

Linh khí lưu chuyển tới cánh tay, lòng bàn tay bóp chặt nắm đấm của huấn luyện viên Triệu, chớp lấy cơ hội liền đánh úp lại một khuỷu tay đối với bụng của đối phương, lực đạo của cậu nhưng đều không phải là giống như Trác Ngọc Hiên, đừng nói là cơ thể người cho dù là tường gạch lúc này chỉ sợ cũng phải khiến nó đụng rớt một tầng da, huấn luyện viên Triệu nhạy bén phát giác sắc bén của quyền phong *(luồng gió tạo ra khi vung nắm đấm)*, trên trán đã che kín mồ hôi lạnh rồi.

Trác Ngọc Hiên thể xác và tinh thần đại chấn, không khỏi hít một hơi khí lạnh, thì ra chính mình đều không phải là thể lực không phải kém người ta một chút, mà là người ta căn bản là nương tay đối chính mình, nếu so tài cách đấu Lê Chanh dùng lực đạo và tốc độ của hiện tại, chỉ sợ chính mình cũng không tiếp được mấy chiêu.

Bước chân cậu ta dính cứng tại chỗ, cơ hơi không nhổ lên được.

Chính mình thật đúng là.....

Cậu ta cười khổ lắc lắc đầu, bởi vì thua hai lần mà sinh ra cảm xúc tiêu cực nhất thời biến mất sạch, vẫn là câu nói kia, chênh lệch quá lớn, liền không dậy nổi tâm tư rồi. Xoay người, không có nhìn đến kết cục thắng thua, Trác Ngọc Hiên bước chân mệt mỏi đi khỏi sân huấn luyện.

Chập tối, huấn luyện viên Triệu khuôn mặt xanh tím chạy tới đội ngũ, đi cùng gã còn có một thiếu niên mười tám tuổi môi hồng răng trắng bộ dáng điển trai, làn da trắng nõn ở trong đám người phơi nắng tới đen thui hơi có vẻ bắt mắt chút.

"Á! Huấn luyện viên đây là làm sao vậy?".

"Khẳng định là ngày thường huấn luyện rất nghiêm khắc, bị người ta lặng lẽ đánh một gậy!".

"Còn có người dám lặng lẽ đánh huấn luyện viên một gậy! Nơi này chính là quân doanh nha, là sân nhà của huấn luyện viên đó nha! Làm sao có thể bị đánh một gậy chớ! Não úng nước hả!".

"Tui thấy là bạn gái đánh đó, này cũng không thể đánh trả, nhưng mà bạn gái của huấn luyện viên chính là bông hồng hoang dại nha, thật đủ mạnh..... Xem lực tay không nể tình chút nào, nói không chừng cũng là một quân nhân, chậc chậc".

Trác Ngọc Hiên: "....."

Lê Chanh: "....."

Huấn luyện viên Triệu: "....."

Xấu hổ khụ một tiếng, huấn luyện viên Triệu sờ soạng sưng đau trên mặt, lòng nói nhóc con này thật đúng là xuống tay ác ghê, đáng tiếc mầm tốt như vậy nếu ở lại trong quân doanh qua một hai chục năm đảm bảo là một thiếu tướng, có tư chất quân nhân trong người còn thế nào cũng phải làm đi học gì chớ, thật khó hiểu mà.

Xuất phát từ một cỗ tâm lý nghẹn khuất bi ai bị đánh, buổi tối tâm tình của huấn luyện viên có chút suy sút, màn đêm buông xuống, sau khi huấn luyện xong tại thời gian nghỉ ngơi huấn luyện viên Triệu không chịu nổi tân sinh mời hát bài hát Lỗ Băng Hoa, thành công chạy trốn tới Thái Bình Dương, nhất thời học sinh lớp 2 đều câm như hến, sợ ai lại đề xuất khiến huấn luyện viên hát lại bài đó, đó không phải ca hát đó là giết người đó!

"Thần thi cử tới hát một bài đê!". Không biết nữ sinh nào ngượng ngùng nhỏ giọng nói một câu, nhất thời nổ tung tâm tư của mọi người, đúng vậy thật muốn nghe thần thi cử hát, nghe nói thần thi cử cũng được học viện hí kịch đại học C tuyển chọn mà, tương lai có thể là làm ngôi sao đó, làm sao có thể không biết hát chớ.

Ý tưởng hay!

"Lê Chanh hát một bài đi!".

"Lê Chanh! Lê Chanh! Lê Chanh!".

"Hát một bài! Hát một bài! Hát một bài!".

"Bảo cậu hát cậu liền hát đê, nhăn nhăn nhó nhó không ra sao cả?", "Đồ ẻo lả!".

Lê Chanh: ".....".

Liền ngay cả Trác Ngọc Hiên đều nhịn không được dừng ánh mắt trên người Lê Chanh, thấy rõ biểu cảm rối rắm trên mặt đối phương, không khỏi cảm thấy vui vẻ, cũng ồn ào theo, có Trác Ngọc Hiên cũng là con cưng của trời gia nhập, thanh thế lớp 2 ồn ào đòi Lê Chanh hát càng phát ra lớn lên.

Huấn luyện viên Triệu vòng cánh tay ở trước ngực, thảnh thơi tựa vào cây cột sắt đằng sau, mỉm cười, "Nhóc con, là đàn ông liền hát một bài đi". Tân sinh theo sát gào lên: "Là đàn ông liền hát một bài đi!".

Lê Chanh mắt lạnh nhìn qua, hàng này tuyệt đối là trả thù.

"Không biết hát!".

"Không sao!".

"Chưa từng nghe bài hát nào".

"Cậu hát quân ca liền được!".

"Hát bài Hướng trời lại mượn năm trăm năm đi!". Có người mở ra nhạc đệm trong MP3, giai điệu đoạn mở đầu của năm trăm năm nhất thời vang vọng ở trong bóng đêm yên tĩnh.

Lê Chanh: "....."

"Dọc theo giang sơn nổi lên đường cong nhấp nhô mềm mại, thả ngựa yêu Trung Nguyên, yêu Bắc quốc và Giang Nam, đối mặt đao băng kiếm tuyết gió mưa đa tình làm bạn.....". Lê Chanh đứng ở trong vòng tròn tân sinh lớp 2 làm thành, híp mắt lại theo nhạc đệm cất giọng, thực tế đêm nay dù sao đều tránh không khỏi, nhưng hát một bài cũng không có gì, chỉ cần cậu không dùng linh khí hẳn là sẽ không bại lộ, "Làm một người can đảm, không sợ bất cứ nguy nan nào.....Nhìn gót sắt boong boong, đạp khắp ngàn dặm non sông, ta đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió cầm chặt nhật nguyệt quay xoay vần, nguyện nhân gian yên hỏa yên ổn thái bình đầm ấm.....".

Giọng hát trong tươi mát mang theo vài phần hỗn âm đặc biệt từ một chỗ của lớp 2 truyền hướng cả sân huấn luyện, làm cho người đám người nhất thời yên tĩnh lại, cũng chính là một cái thời gian ngẩn ngơ, ở trong mắt Lê Chanh, trong đêm tối đen kịt, từng viên từng viên điểm sáng trắng bóng từ gần tới xa xa bay lên giữa không trung, hòa vào đan điền của chính mình.

78. Chương 78: Cấp S Hoàn Mỹ

Phát nhạc đệm chính là bạn cùng phòng quân huấn của Lê Chanh, tên này trước khi ngủ ở ký túc xá ôm MP3 liền nghe hai ngày cuối tuần liền, mặc dù thanh âm phát ra từ tai nghe hơi nhỏ, dùng ở trong tai Lê Chanh cũng cực kỳ rõ ràng, bởi vậy cho dù trước đây Lê Chanh chưa từng nghe qua, bây giờ cũng hát được.

"Nhìn gót sắt boong boong, đạp khắp ngàn dặm non sông.....". Tiếng hát vang lên lần thứ hai, thanh âm của nhạc đệm và tiếng hát hòa vào nhau, tiết tấu trầm ổn cực chậm cũng không có tạo thành áp chế đối tiếng hát, Lê Chanh hơi thở vững vàng du dương.

Bài hát này tới từ một bộ phim cổ trang truyền hình dài tập nào đó, bản thân bài hát này rất khó kiểm soát, càng sâu là ca sĩ biểu diễn bài hát gốc này cực nổi tiếng trong cả nước, tiêu

chuẩn chuyên nghiệp này rất nhiều năm trước liền đã đạt tới chuẩn rồi, bởi vậy không ai sẽ nghĩ tới một tân sinh năm nhất, một thiếu niên thanh âm cũng không hùng hồn sẽ hoàn hoàn chỉnh chỉnh suy diễn ra nó, dùng một loại giọng hát mát lạnh mơ hồ lột tả ra khí khái hào hùng của bài hát, giống như một đế vương mắt lạnh nhìn nhân gia. Trong ngực giống như có ngọn lửa bùng cháy, "Ta đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió cầm chặt nhật nguyệt xoay vần……".

Đám người yên tĩnh lại, huấn luyện viên dựa nghiêng trên cây cột, bạn cùng phòng tay cầm MP3 phát nhạc đệm, bạn học ngồi trên chiếu, còn có tân sinh các lớp cách đó không xa, đều không tự chủ được dời ánh mắt tới người duy nhất đứng thẳng trong một góc của sân huấn luyện.

Sau khi ăn xong mấy nữ giáo viên tản bộ trên đường chạy ở bên ngoài, đồng loạt theo tiếng hát nhìn qua, dưới sắc trời tối mờ chỉ lờ mờ thấy một cái bóng người cao ngất.

Mờ mờ ảo ảo, thấy không rõ, nữ giáo viên nhắm mắt lại nghiêng tai lắng nghe, chỉ cảm thấy chỉ mới nghe rõ tiếng thứ nhất liền đã kích động tới làn da nổi lên một mảnh da gà rồi, cô hưng phấn đứng lên, lòng như đánh trống tiếp tục nghe, "Đó là……".

Tầm tuổi này của nữ giáo viên rất ít người chưa từng nghe qua Hướng trời mượn năm trăm năm , có thể nói bắt đầu từ hơn mười tuổi bài hát này liền đã khắc vào đáy lòng phần lớn người Trung Quốc.

Nếu dùng một câu tới hình dung, như vậy có thể nói có một loại kinh điển tên là nghe hoài không chán.

Kỹ xảo của Lê Chanh không so được với ca sĩ gốc, có thể nói khi cậu hát cũng không có bao nhiêu kỹ xảo, chỉ có một cái khoang họng khi chấn động sinh ra âm rung, lại bất ngờ thích hợp rong chơi tại cái sân trống trải này.

Nữ giáo viên cảm động càng nhiều thực tế là lý giải gốc đối bài hát này, giai điệu của bài hát này, cuối cùng mới là biểu đạt của thiếu niên.

Nhưng mà sắc mặt cô rất nhanh liền thay đổi rồi.

Rất nhiều người nghe bài này nét mặt cũng nháy mắt thay đổi, không khỏi nhìn phía thiếu niên ở giữ sân của lớp 2.

Điểm sáng màu trắng ngà hòa thành một vòng vầng sáng lớn, im lặng hòa vào trong cơ thể Lê Chanh, càng tụ càng nhiều, đột nhiên trong lòng Lê Chanh động một cái, cậu mở choàng mắt, kinh dị phát hiện giá trị tín ngưỡng quanh thân tăng nhiều, điểm sáng tự do bên ngoài cư nhiên theo giọng hát của cậu chấn động mà chấn động, giống như một sứ giả mĩ hóa, đem thanh âm chia thành rất nhỏ rồi tổ chức lại. Đem tự thân và thanh âm chặt chẽ hợp lại cùng nhau, hao phí như vậy chính là muối bỏ biển trong giá trị tín ngưỡng, thanh âm truyền ra cũng không chỉ mang theo cao vút và hỗn âm vốn có, càng là thêm vài phần ý vị linh hoạt

—— trên chín tầng trời, khí phách của yên hỏa *(khói lửa)* cường thịnh.

Tám giờ đúng, đầu tường quanh thân sân huấn luyện, đèn chân không trên bờ tường sáng lên, ánh sáng từng chùm từng chùm chiếu vào nơi sân tối mờ, bóng tối bị bị xua tan, cũng hiếu rọi từ đầu đến chân thiếu niên ở trong góc tới ở trước mắt.

Khiến người ta bất ngờ chính là, điều kiện giọng hát của thiếu niên tuyệt vời như vậy, nhưng không phải chỉ ở bên trong ánh sáng chói mắt, thiếu niên có được thân hình hơi có vẻ gầy yếu nhưng eo hẹp mông vểnh, thanh tuyến nhu hòa, đôi mắt đen thùi trên mặt trầm tĩnh như trăng.

"Nguyện nhân gian yên hỏa an ổn thái bình mỹ mãn, ta thật sự còn muốn sống thêm năm trăm năm, ta thật sự còn muốn, sống thêm năm trăm năm.....". Cảm giác được chính mình hình như không thể khống chế phát đại chiêu rồi, Lê Chanh cảm thấy hoảng hốt, sợ lộ liễu quá mức, rồi lại không thể không tiếp tục kiên trì tiếp, bất đắc dĩ vẫn duy trì mặt không biểu cảm hát xong một câu cuối cùng, gật gật đầu đối với huấn luyện viên, im lặng ngồi trở lại bên trong đội ngũ.

Trong nhất thời những người khác đều thành phông nền, chỉ có Lê Chanh là sắc thái đầy đủ, cho tới khi cậu ngồi xuống trong đội ngũ, người bên cạnh cậu mới cọ cọ chất vải đồng phục quân huấn giật mình tỉnh táo lại.

Trong không khí vang lên một tiếng thở dài.

"Rất tuyệt.....".

"Thật tuyệt.....".

Tiếng vang vụn vặt tiếp nối thỉnh thoảng phát ra, rất nhiều người nói chuyện cũng chỉ là cảm khái một hai cái, bởi vì này loại thời điểm này tựa hồ nói thêm một câu đều là hy vọng xa vời, ánh mắt của huấn luyện viên Triệu say mê nhìn mặt đất, rốt cục ở tiếng thở dài thứ nhất hồi thần, gã đứng thẳng thân thể, mới vừa vỗ một cái tát, lại phát hiện trong lòng bàn tay cổ tay chính mình đã cực kỳ bủn rủn. Theo một tiếng vỗ tay vang lên, tân sinh ở đây giống như đột nhiên đột nhiên ý thức lại, bắt đầu điên cuồng vỗ tay, trong đó xen lẫn một ít dư âm của nghị luận.

"Hay!".

Có người hét lớn một tiếng.

Một thanh âm khàn khàn nhỏ giọng phát tiết: "Móa! Thật móa nó êm tai! Trách không được sau này thủ khoa chuẩn bị lăn lộn giới giải trí, còn tưởng rằng não rút, người là thật có bản lĩnh! Quyết định sau này chỉ cần Lê Chanh ra album ông đây khẳng định mua đầu tiên!".

"Đáng tiếc, bài hát này quá ngắn rồi.....". Nữ sinh tóc ngắn ôm hai chân, nhắm mắt lại, chưa thỏa mãn hồi vị.

Một số người mới từ phản ứng lại từ trong bài hát: "Này, cái này hát xong rồi? Tiếp tục nha, không thì hát nữa đi, lại hát thêm một bài đi!".

Tiếng bất mãn liên tiếp vang lên, loại tâm tình lưu luyến này là nồng đậm mãnh liệt như vậy, tới nỗi lấy xu thế lửa cháy lan ra đồng cỏ lan rộng ra. "Quả thật không đã nghiện! Lại hát một bài! Là đàn ông tiếp tục hát, nhăn nhó không ra sao cả.....".

Nữ sinh đều muốn điên rồi, loại thanh âm hoàn mỹ này của thần thi cử và concerts *(buổi biểu diễn)* sẽ có gì khác nhau sao!!!!

Tiểu thiên vương cái gì, tiểu thiên hậu cái gì đều yếu xều biết không!!!

Quỳ cầu tiếp tục hát nha anh đẹp trai!

"Lẫn nữa!".

Tân sinh của lớp khác không biết không biết khi nào thì xoay người lại đối mặt lớp 2, cảm xúc của bọn họ còn muốn kích động hơn so với lớp 2, cơ hồ không khống chế được dùng phương thức giữ lại ca sĩ trong concerts kêu gọi Lê Chanh, "Lần nữa!".

Lê Chanh không nói lời nào, im lặng hấp thu giá trị tín ngưỡng, ánh sánh trắng sôi trào trong cơ thể từng chút từng chút chuyển hoán thành linh khí, thong thả bổ sung một chỗ trống cuối cùng trong đan điền, linh khí tràn ngập ở bụng, Lê Chanh hơi hơi nhăn mày lại, hai tay để tại đầu gối, đầu ngón tay run rẩy bấu chặt tới các đốt ngón tay trắng bệch. Cậu vận chuyển linh khí "ầm" một tiếng xông qua bình chướng của luyện khí tầng tám, linh khí mát rượi chia làm vài luồng chảy mảnh cọ rửa mài mòn gân mạch, chấn động nội tức yên ả.

Bên trong tu luyện núi cao còn núi cao hơn, tích lũy của luyện khí tầng tám phải nhiều gấp đôi so với tầng bảy, này cũng ý nghĩa chính mình phải nhanh một chút đạt được đại lượng danh tiếng, vì thế thu thập tới càng nhiều giá trị tín ngưỡng.

"Lần nữa! Lần nữa!".

Lê Chanh hạ quyết tâm không đi ra, cậu trốn ở phía sau đội ngũ cùng Đường Hà liếc nhau, hàng này dại ra nhìn chằm chằm cậu, cằm đã lưu lại một mảnh nước miếng, Lê Chanh im lặng hai, lấy ra một túi khăn giấy trong túi đồng phục quân huấn đưa qua.

Đường Hà sợ run người, thụ sủng nhược kinh* cầm lấy, vẻ mặt không bình thường lắm dại ra rút giấy ra lau dưới miệng nửa ngày mới phản ứng lại, không khỏi một trận mắt co giật.

***thụ sủng nhược kinh: được sủng được chiều mà lo sợ**

Móa! Nó! Nha!

Móa móa móa

Tui chết đây!

Ặc!

Đáy lòng thần kinh phát tiết một hồi, Đường Hà rốt cục bình tĩnh lại, "Tui nói người anh em, trước kia tụ tập ca hát ông đều không đi, còn tưởng rằng ông ngũ âm không đầy đủ, thì ra là giấu tới giờ, này cũng không sao, bây giờ tui chỉ muốn nói một câu, mời! Nhận! Cái! Sọ! Đầu! Ông! Đây!".

".....". Lê Chanh liếc cái trán trong xoe bóng loáng của thằng bạn, suy nghĩ hai giây vẫn là tỏ vẻ từ chối, thành khẩn nói: "Không cần, ông chừa tự xài đi".

"Thịt bụng!".

".....Tui nghĩ vẫn là cho tui sọ đầu là biết ơn rồi".

"....."

Hai người bên này thảo luận vấn đề nhận hay không nhận sọ đầu, trên sân huấn luyện đã lại nóng như lửa, lại chính là bởi vì một hồi tiếng hát ở đằng sau, nhưng chính là bởi vì một thiếu niên trốn ra đằng sau.

"Lần nữa! Lê Chanh! Lần nữa!".

"Lê Chanh!".

"Huấn luyện viên xin bảo thần thi cử tiếp tục hát.....".

Huấn luyện viên Triệu sờ sờ cái mũi, cách ngọn đèn liếc mắt nhìn Lê Chanh một cái. Móa nó, hố ông đây một lần liền coi như thôi đi, còn tới? Đừng tưởng rằng người thành thật dễ bắt nạt! Lê Chanh phẫn nộ liếc mắt nhìn lại một cái, ngài trên khuôn mặt già không đau hử?

Huấn luyện viên Triệu ngượng ngùng nghiêng đầu, xua xua tay bảo mọi người an tĩnh lại,

“Được rồi để cậu ấy nghỉ một lát, hát nhiều liền không có sức tập luyện đâu, tiếp theo đổi người khác, chỉ nghe hát có thú vị gì, có ai biết khiêu vũ tới nhảy một bài nào.....”.

Có nam sinh đi lên nhảy đoạn múa hiện đại, dù sao cũng là đại học A không phải trường nghệ thuật, có thể có chút tài nghệ chính là bảo vật, đừng nói nhảy được hay không, có thể nhảy hoàn chỉnh liền cực kỳ không tồi rồi.

Đáng tiếc kế tiếp không có tồn tại gột rửa tâm linh như bài hát năm trăm năm kia nữa, này không chỉ có là đau xót trong lòng của tân sinh đêm đó, cũng là đau xót trong thời gian toàn bộ quân huấn, bởi vì thời gian tập luyện diễn tập khẩn trương kế tiếp, không còn có một ngày nhàn nhã giống đêm nay, sau khi tập luyện chính là thi đấu diễn tập quân sự, sau khi xong là dấu chấm tròn chính thức kết thúc một tháng gắn liền với thời gian quân huấn.

Cuối tháng chín, khi chỉnh lý hồ sơ, huấn luyện viên Triệu lần đầu tiên cho tròn điểm trên hồ sơ của Lê Chanh.

Nhìn tới khung tiếp theo # đánh giá biểu hiện cấp bậc #, huấn luyện viên Triệu tay dừng một chút, không khỏi nghĩ tới hai người đối luyện tại sàn đấu tứ giác, gã xóa cấp A ưu tú nguyên bản, không có nửa điểm do dự thêm cấp bậc gần như cực ít xuất hiện của một tân sinh.

Cấp S hoàn mỹ.

79. Chương 79: Thế Giới Còn Chưa Biết Tới Cậu

Quân huấn kết thúc rồi, đối với la mắng của huấn luyện viên cũng dần dần biến thành luyến tiếc, sau khi rời đi quân doanh không ít nữ sinh đều ở trên xe buýt khóc lên..... Có lẽ là bởi vì trong trí nhớ một tháng này tới giờ hỗ trợ nâng đỡ rốt cục sống qua ngày gian khổ nhất, có lẽ là bởi vì ánh trăng tối đó thật đẹp.

Rất nhiều lúc bạn không muốn nhớ tới nữa, nó cố tình chiếm cứ một bộ phận bạn để ý nhất, đối lớp 2 mà nói, nhớ kỹ nhất đoán chừng là bài hát Năm trăm năm này. Ngày đó bạn cùng ký túc xá Ứng Duệ mang theo MP3 đi quân huấn, hiện giờ đang hai tay vẫn nắm chặt ghế xe nghe Đại Uyển hát Năm trăm năm , nhưng lại cũng không có cái loại cảm giác day dứt cảm động này, vô cùng buồn chán, cậu ta tạm dừng bài hát chuyển lại về danh sách bài hát, nhấn lên nhấn xuống phát hiện không có bao nhiêu bài hát muốn nghe lắm.

Xe buýt còn đang chạy trên quốc lộ, thân thể của cậu ta run lên, đầu ngón tay cậu ta run lên, ấn xuống một file đặc thù xen lẫn.

Trong file này chỉ có một bài hát, Phong Hoa .

Ứng Duệ mới nhìn lướt qua, nếu không có nhớ lầm, bài hát này từng cực nổi một thời, bị bậc thầy nước ngoài xưng là bài hát linh hồn, tuy rằng cậu ta tải xuống, nhưng vẫn chưa từng có nghe qua.

Cậu ta nhấn nút phát, nhắm mắt nghỉ ngơi, rất nhanh ở dưới hoàn cảnh ghi âm hơi một tia ồn ào nghe qua một đoạn đối thoại, thanh âm kỳ ảo này vang lên từ bên tai, mi tâm cậu ta giãn ra, lại mơ hồ có loại cảm giác quen thuộc.

Âm sắc này.

Giống như nghe qua ở đâu rồi.

Nhưng mà.....Trên mạng từng điều tra rất lâu, nghe nói nguyên ca sĩ ẩn danh, trang web phát hành bài hát bất kể vô luận như thế nào cũng không tìm thấy tung tích của đối phương, chính mình như thế nào sẽ nghe qua.

Đại khái là nghĩ nhiều rồi.

Ứng Duệ mới thỏa mãn thở dài một tiếng, lòng nói bất kể người hát bài này hay là Năm trăm năm của Lê Chanh, hiển nhiên đều là người trâu bò về mặt âm sắc.

"Không hổ là thần thi cử.....".

Ngày 25 tháng 9 kiểm tra quân đánh giá ra kết quả.

Ngày 26 tháng 9 nghỉ ngơi, sau ngày 27 đi học bình thường. Bởi vì đại học A đã nhiều ngày chỉ tại buổi sáng có lớp học, buổi chiều Lê Chanh mặc áo ca rô và quần sort, tóc cắt ngắn chút, lần thứ hai đi vào đại học C. Trí nhớ mạnh mẽ từng ghi tạc sơ đồ đại học C trong đầu, Lê Chanh quen đường quen lối đi tới tòa nhà dạy học gặp thày hướng dẫn.

Đối phương là một giáo viên hướng dẫn trẻ nhìn qua hơn hai mươi tuổi, nếu không phải ngồi ở văn phòng, đi ra ngoài chỉ sợ sẽ nghĩ lầm là sinh viên của đại học C.

"Tình huống em đặc thù, bình thường không cần điểm danh, cũng không cần giáo viên dạy học điểm danh, nhưng mà tốt nhất vẫn là lúc rãnh ôn tập nhiều nội dung chương trình học, học viện hí kịch chúng ta học tập không chỉ có là đối phó thi cử, chân chính phải vẫn là thông hiểu đạo lí". Giáo viên hướng dẫn vẫn là khá có trách nhiệm, đối với sinh viên Lê Chanh này có khả năng sau này đều không thường gặp mặt ngỏ lời cậu phải chú ý đối học nghiệp, "Cái khác chính là..... Thi giữa năm còn là phải tham gia, đánh giá thành tích sẽ ảnh hưởng kiểm tra đánh giá của bốn trường.....".

Đi ra từ văn phòng, Lê Chanh cảm giác đầu đều lớn một vòng rồi, cách dạy học khác đại học A, đại học C sau khi nhập học không phải cứng nhắc yêu cầu sinh viên nhất định học chuyên ngành khoa gì, mà là từng chuyên ngành đều cùng bố trí chương trình học như nhau, chú ý phát triển toàn diện.

Dù sao cũng là cái nôi của ngôi sao, người tương lai muốn làm ngôi sao tự nhiên là khác mọt sách, nhà trường thực hiện một chính sách nhất chuyên đa năng dạy sinh viên, lấy nhu cầu đào tạo ra sinh viên có thể tự nhiên ứng đối các loại tình trạng.

Không thể không nói như vậy là cực kỳ có ích, chẳng qua chương trình học sắp xếp cực dày đặc sẽ làm cuộc sống sinh viên phong phú đồng thời cảm thấy mỏi mệt, nhưng mà trước cầu vồng luôn luôn mưa gió, chỉ có chân chính có thể vượt qua mới là người thắng, không biết có bao nhiêu người có thể nghĩ tới những cái này, từ giờ trở đi liền cũng đã vì sau này ra sức.

Lê Chanh nhận thời khóa biểu chương trình học nhìn một cái, phát hiện buổi chiều lớp đầu tiên là lớp thanh nhạc, nói thật cậu là không dự định ca hát, linh khí gia nhập có thể khiến thanh âm của cậu tràn ngập lực rung động, giống như là ăn gian, này vẫn là bỏ qua thôi, có thể hát ra một bài hát hay, làm một ca sĩ giỏi có lẽ có thể hấp thu tới càng nhiều giá trị tín ngưỡng, nhưng mà thông qua bài hát Phong Hoa kia có thể bước đầu phán đoán ra, rất nhiều người nước ngoài đều từng tiến hành nghiên cứu đối bài hát của mình làm thế nào đả động tâm tình và lực lượng chữa khỏi mỏng manh, cũng có người nói đây vốn là thuật thôi miên, khó đảm bảo chính mình sau khi trở thành ca sĩ sẽ bị người phát hiện vấn đề của thanh âm. Nếu người có ý xấu cảm thấy tò mò tiến hành điều tra đối tiếng hát, hiện tại chính mình cũng không có lực lượng ngăn cản đối phương.

Phương thức tốt nhất là mau chóng phát triển thế lực của chính mình, có thể không hát liền không hát, tuy rằng ca hát càng dễ dàng nổi tiếng so với diễn xuất, nhưng càng nhiều lúc diễn xuất càng sâu đi sâu vào lòng người so với ca hát.

Lê Chanh ngồi ở vị trí cuối cùng nhất của lớp thanh nhạc, bởi vì vị trí hơi lệch, mấy ngày liên tiếp trôi qua vẫn chưa hề có ai phát hiện Lê Chanh ở lớp 7 khoa diễn xuất.

Ngày 1 tháng 10 lễ quốc khánh, kì nghỉ vàng của năm nay trong rạp chiếu phim tung ra hai bộ phim chiếu lần đầu tiên, bộ thứ nhất là Chiến tranh nổi lên gió lớn thổi của đạo diễn Hongkong Trần Mậu, kể về thời kì nội chiến trong Đảng cộng sản của lục địa Trung Quốc, bộ phim kể về một đôi mẹ con nhà tư lệnh xã hội thượng lưu ở trong chiến loạn đau đớn mất chồng và cha, câu chuyện sau khi Bắc tiến trở thành nhân viên ngầm liên tuyến kháng Nhật báo thù, trong đó chỉ trích nội đấu trong nước, Trung Nhật kẻ thù truyền kiếp và anh em phản bội bao vây ở bên trong tình yêu, kháng chiến đã không phải một cái đề tài mới, nhưng tổng thể mà nói bộ phim này vẫn là khá có ý mới.

Bộ thứ hai lại là bộ phim bom tấn của nước ngoài ngày 2 tháng 10, hạm đội Ngân Hà của Patrick, này liền khỏi cần nhiều lời, nhìn đạo diễn liền biết bộ phim chính là cái chất lượng gì, hơn nữa năm gần đây nhà chế tác hiệu ứng đặc biệt của phim ảnh cơ bản không có mấy bộ không hay.

Rạp chiếu phim ca 1 chật ních, ca 2 lúc 11 giờ, Duẫn Thiên Lục bỏ luận văn chưa hoàn thành trong tay xuống, đi vào rạp chiếu phim dùng vé xem phim mua sẵn từ mấy hôm trước rồi. Trong rạp chiếu phim tối như mực, cô đeo kính phân cực của rạp chiếu phim phát, màn hình sáng lên một tia màu trắng bạc.

Duẫn Thiên Lục ngồi thẳng người, tha thiết nhìn hình ảnh xuất hiện, lần này cô nhất định phải nghiêm túc xem, thiếu niên trên poster rốt cuộc có phải thủ khoa đại học trên đường chạy quan huấn đạt thứ nhất hay không.

Ngày đó, Lê chanh ngồi xe của chị Tống, cùng Đường Hà đồng thời đi vào rạp chiếu phim thủ đô, bởi vì tham gia chính là buổi công chiếu bộ phim, ba người cực kỳ bình tĩnh nhận được vé xem phim miễn phí, cùng lúc đó, ở Nam Giang xa xa mẹ Lê nhận được bốn vé xem phim của hạm đội Ngân Hà , mà Trầm Du và Từ Hoằng Nghĩa sau khi nhận bưu phẩm, phân biệt lấy được một vé được tặng.

Đất diễn của Lê Chanh trong bộ phim cũng không tính nhiều, thân là vai phụ phụ trợ, rất nhiều lúc mặc dù là lên sân khấu cũng sẽ bị ánh sáng vai chính che lấp, nhưng mà Lê Chanh cũng là may mắn, cậu tóm được cơ hội quan trọng nhất đối với vai phụ mà nói, số lượng mấy chỗ va chạm mạnh thảm thiết trong phim không nhiều lắm, ngoại trừ mấy trận của vai chính, một trận duy nhất còn lại phần diễn cái chết của Eddie không phải vai chính lấy nước mắt của người xem.

Eddie là một anh hùng thiếu niên bi thương.

Tống Giai và Đường Hà là người đồng minh bên cạnh đương sự, đều cảm động đối thiếu niên trong bộ phim.

"Diễn hay lắm!". Đường Hà lòng chua xót lau nước mắt đồng cảm, "Tớ nói, đó thật là ông sao? Ngoại trừ hát, ông còn có kĩ năng diễn xuất này! Khó trách cha mẹ tui thích ông như vậy, thì ra sớm nhìn ra tới tên nhóc ông một bụng bản lĩnh.....".

Ngày thứ hai, tại sau bình luận phim của chiến tranh nổi lên gió to thổi , bình luận phim của hạm đội Ngân Hà từ sau 24 giờ xông ra như măng cuân sau mưa, Tổng Giai theo thói quen lướt bình luận phim, phát hiện nhiều bình luận tốt đối hạm đội Ngân Hà , nhắc tới nhân vật trong phim cũng không nhiều, phần lớn đều là về ảnh Phương Bỉnh Như và tin tức tần suất đóng phim sau khi bước vào Hollywood, ngôi sao nữ xông pha tới phong sinh thủy khởi.

***phong sinh thủy khởi (gió nổi nước lên): thuận buồm xuôi gió, mọi việc đều tốt đẹp, trên đà phát triển**

Cô theo thứ tự nhấn mở bình luận, rốt cục ở dưới tiêu đề bình luận thứ năm mới nhất tìm được một bài hợp mắt.

Người gởi bình luận migL , tiêu đề hương hoa mai từ bần hàn tới đạo diễn Patrick vẫn là bom tấn Hollywwood nghìn bài một điệu, loại phim chiến tranh giữa các vì sao này thu hút tầm mắt người khác, đối với lịch sử bối cảnh và phương diện tập tục văn hóa liền không cần nói rồi, mọi người đều biết hiện tại trên quốc tế giải thích đối với phương diện phim ảnh quá nghiêm khắc làm cho một bộ phim chiến tranh giữa các vì sao khó có thể sinh tồn, mà Patrick tài tình rất thông minh tránh đi vấn đề này, trực tiếp chuyển chiến trường hai ngàn năm sau, không thể không nói chung quy là cáo già lăn lộn nhiều năm của giới đạo diễn.

Bình luận điện phim này vẫn là tới phân tích một chút kĩ năng diễn xuất của diễn viên, đạo diễn vẫn như cũ dùng không ít người Trung Quốc, giống như ảnh đế Phương Bỉnh Như ở lại Hollywood nhiều năm, lấy tuổi tác gần bốn mươi tuổi tôi luyện ra kĩ năng diễn xuất cho dù không nói là lô hỏa thuần thanh*, chỉ sợ cũng kém không được, làm thứ chính của Ngân hà , kĩ năng diễn xuất thuần thục của Phương Bỉnh Như dư xài.....

***lô hỏa thuần thanh: lửa trong lò đã chuyển thành một màu xanh thuần nhất, chỉ màu lửa vào thời khắc đạo sỹ luyện đan thành công, sau dùng để hình dung kỹ nghệ, học vấn, tu dưỡng đã đạt đến cảnh giới tinh túy hoàn mỹ, hoặc làm việc đã đạt đến địa giới thuần thục**

Vận dụng đặc sắc nhất trong phim của đạo diễn Patrick là đối lập cùng biến chuyển, ví dụ như tại tôi nghĩ lúc tê tâm liệt phế, ông ấy lại để một người trong cả bộ phim đều hơi lộ vẻ bình tĩnh lên sân khấu. Lúc này tôi mới mới phát hiện gương mặt dưới mũ giáp màu bạc kia cư nhiên là người trong nước. Thiếu niên thoạt nhìn hơi lộ vẻ non nớt, ánh mắt cũng ngây ngô, có ngũ quan nhu hòa và đôi mắt đen kịt linh động. Này và lập thể thâm thúy của người ngoại quốc khác biệt, cũng khác biệt cùng người Nhật diện mạo quá mức ôn hòa ánh mắt cực kỳ khô khan, tôi liếc mắt nhìn qua một cái nhưng liền xác định rồi, quả thật là người trong nước.

Sau đó tôi liền nghĩ, khó trách cậu ta sẽ không ngũ quan phô trương biểu đạt ra vẻ mặt hoảng sợ, khó trách cậu ta sẽ không đem ngôn ngữ tứ chi phong phú tới giống như động kinh —— đương nhiên ngôn ngữ lắc lắc run run của người nước ngoài biến đổi nhiều loại động tác càng nhiều chính là vì làm cho đoạn phim sẽ không đơn điệu, nhưng hiển nhiên sẽ không phù hợp lắm thẩm mĩ quan của người người Trung Quốc.

Trung Quốc coi trọng hàm súc, coi trọng vẻ đẹp quân tử, tại lời nói tại hành động. Bạn có thể cực kỳ bi thương mờ mịt, vậy chỉ cần biểu hiện ở trong ánh mắt của bạn, không cần cách làm càng nhiều yếu đuối.

Dũng khí chân chính là cái gì? Lỗ tiên sinh từng viết, có gan đối mặt cuộc đời tối tăm, có gan nhìn thẳng vào máu tươi đầm đìa, loại thời điểm này bạn làm bao nhiêu ngôn ngữ tứ chi biểu đạt dũng cảm, đều không bằng một đôi mắt, vừa vặn, đôi mắt đen kịt này, ở trong phim Hollywood, lấy một loại phương thức thỏa đáng xuất hiện.....

Tống Giai tiếp tục kéo xuống dưới.

Người đăng bài Tiger , tiêu đề nói tới ánh mắt cực kinh động của vai phụ trong phim này : tối qua xem xong hạm đội Ngân Hà liền nhịn không được đặt ly cà phê trên bàn làm việc viết bình luận phim, rất nhiều lúc trong phim khiến bạn cảm động không chỉ là tới từ nội dung phim, tới tù chính diễn viên, tới từ tình yêu cầu mà không được cũng hoặc là đau khổ nặng nề, một bộ phim chính là một cái đoàn thể, trong đoàn thể xúc tiến nội dung phim thiếu một thứ cũng không được, tại trong bộ phim này, vai phụ khiến tôi cảm động có ba người, một người là Sharon Bled, người da đen vai phụ này từng diễn qua Vua thuyền hàng tỉ , tôi ấn tượng thật là sâu sắc, một người là người trung niên đóng vai Ai Seya, người cuối cùng là thiếu niên đóng vai Eddie.

Cậu ta xuất hiện không nhiều lắm, kĩ năng diễn xuất nhìn qua hơi có vẻ non nớt, xử lý không phải rất phù hợp, chỉ có thể nói là cấp bậc phim thần tượng thôi, nói thật kĩ năng diễn xuất như vậy khiến tôi rất thất vọng, cho dù đối phương là một vai phụ nhỏ, vốn lúc tôi ánh mắt đầu tiên nhìn qua, không hiểu Patrick làm sao sẽ dùng một diễn viên thiếu niên như vậy.

Nhưng mà sau đó tôi liền hiểu rồi. Trong trận hỗn chiến đó, thiếu niên này thành công dùng khí tràng chấn trụ phần lớn mọi người rồi cũng chấn trụ chúng ta ở ngoài bộ phim, có lẽ có người sẽ cảm thấy giống như tôi, tại lúc đối mặt đôi mắt ấy, bên tai tôi chỉ còn lại có hô hấp của chính mình, hô hấp dồn dập, bởi vì tôi cảm giác được một dòng sát ý áp chế, một dòng dũng khí bảo hộ, đó là một chiến thần bất khuất, một cột trụ vĩnh viễn sẽ không đổ tại trong lòng đội viên của cậu ta.

Tôi muốn nói, tại trong bộ phim này, vai phụ nhỏ này thành công đánh úp ngược vai chính, cướp lấy ánh mắt của khán giả.

Thật đáng tiếc, có lẽ là lần đầu tiên nhìn thấy thiếu niên này, tôi không biết đối phương có đóng phim khác nào hay không, cảm thấy không hề có tên tuổi gì đáng nói, có lẽ tựa như hoa quỳnh vừa nở, tàn rồi liền không có dấu vết.

.....

Tống Giai lướt quá mấy bài bình luận phim, tổng hợp quan điểm nói trên cẩn thận viết xuống cảm nhận của chính mình sau khi xem, thuận tiện ở trong bình luận phim nhắc tới tên của Lê Chanh, đây là một cái tuyên truyền rất tốt, thân là một người đại diện, cô tự nhiên phải tóm lấy một cơ hội tốt như vầy, không phải sao.

80. Chương 80: Trở Thành Đầu Đề

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Duẫn Thiên Lục đi ra rạp chiếu phim, bên ngoài chỉ có ánh đèn đường le lói trong trường học, trong đầu cô còn quanh quẩn tia lửa đốm sáng của thiên thạch và hạm đội va chạm, cảnh hay nhất của bộ phim.

Cho dù mục đích vốn có chỉ là vì tới nhận rõ một vai phụ, Duẫn Thiên Lục không thừa nhận cũng không được, cô bị bộ phim này thuyết phục rồi.

Thân là một cô gái bình thường, Duẫn Thiên Lục luôn luôn thích xem phim, phim điện ảnh chiến tranh các vì sao chẳng qua cũng xem không ít, trong đó có kinh điển, có tiểu chúng*, có dân tộc đại nghĩa, có tình yêu đồng thoại. Không thể không nói so với phim chiến tranh giữa các vì sao trước đây mà nói, phim của đạo diễn Patrickvẫn sẽ có một cỗ hương vị khác. Ông ta sẽ không đi đắp nặn tồn tại loại người một người một ngựa mị lực viễn vượt xa chính phủ và tổ chức như Batman Spiderman, mà là để diễn viên dung nhập đoàn đội, bên trong mỗi một vai diễn tinh tế có lẽ đều là không thể thiếu.

*tiểu chúng: đề tài cuộc sống bình thường

Liền giống như cô vẫn chú ý Eddie, cho dù đất diễn không nhiều lắm, lại vẫn như cũ ở cuối cùng của sinh mệnh, khắc xuống một nét mực đậm.

Nương ánh đèn dường tới gần ký túc xá, Duẫn Thiên Lục còn đắm chìm ở trong suy nghĩ của chính mình, bạn cùng phòng ký túc xá đêm nay đi ra ngoài ở, đã sớm nói với cô rồi, Duẫn Thiên Lục ôm notebook ở

trên giường, sau khi khởi động máy thuần thục đăng nhập diễn đàn, nhìn một cái liền thấy một cái topic đánh dấu đỏ chót chiếm cứ ở phía dưới topic "Quy định diễn đàn".

tinh * (° °;) cái quỷ gì? Hôm nay xem phim phát hiện trong đó có tấm poster giới thiệu phim, ai ánh mặt đặc biệt tinh mau tới xem người trên poster và người hạng nhất trên clip gần đây rất hot giống hay không giống??? Vì cái lông vẫn cảm thấy là cùng một người!!!! (cắt từ tấm poster phim] [cắt từ clip] *tinh*

Tay Duẫn Thiên Lục run lên, giọng điệu này cực kỳ quen thuộc nha, hiển nhiên cô còn không có tới nỗi loại mất trí nhớ khoa trương xiết bao này, rất nhanh hiểu rõ……. Này không phải topic mấy ngày trước chính mình đăng sao?

Đàn chị năm ba khoa Hóa này còn không biết admin của diễn đàn làm cái gì đối topic của chính mình, không khỏi nhấn mở nhìn một cái, vốn chỉ một trang chỉ một bình luận tới hôm nay cư nhiên tăng tới 20 trang!

13L (nửa ngón tay che trời): Hai ngày trước mới vừa xem qua topic này, cũng liền liếc mắt một cái xem lướt qua thôi, lòng nói quả thực là lời nói vô căn cứ, nếu sinh viên đại học A có thể móc nối cùng Hollywood, vậy chủ tịch nước cũng có thể mặc quần đi biển rồi! Đợi tới hôm nay lại quay lại đọc topic này, tâm tình của tôi là phức tạp, là mâu thuẫn, cảm xúc là hỗn tạp, là không cách nào hình dung, tôi muốn nối lâu chủ (= chủ topic)bạn nói thật đúng, nhưng một câu này không thể biểu đạt ra nội tâm nội tâm vô cùng lo lắng của tôi, tôi vọng tưởng dùng càng nhiều ngôn ngữ tới phát biểu một chút cảm khái, chỉ có tám chữ: Dương Đà Đà bạn uy vũ hùng tráng!

quần đi biển (cái quần 2 bọn chẻ này mặc đóa)

14L(ta là Tống Đại Chùy): Σ(° °) thì ra chủ sớm như vậy liền phát hiện, tôi nói Eddie làm sao nhìn quen mắt như vậy, đáng thương tôi cho tới khi nhìn tới bài bình luận phim mới vừa đẩy lên đỉnh kia đột nhiên tỉnh ngộ lại.

15L(giang hồ cấp cứu): Quả nhiên hai người là cùng một người, lâu chủ, tôi và bạn giống nhau, cũng là sớm có hoài nghi rồi!

…….

22L(Thiên Địa Vô Cực ngàn dặm truy tung ngửa mặt lên trời thét dài cuồng Khuyển đại đế thảo nê mã): Đã quỳ.

*thảo nê mã = đậu má mày

23L(thương tích đầy mình): đã nhìn ra rồi, thủ khoa đại học chính là mệnh diễn viên, người ta là diễn viên trong phim điện ảnh, cậu ấy thật sự là diễn viên, đối với người như thế tôi chỉ muốn nói một câu với cậu ấy: Cầu cọ cầu ôm đùi!!!

…….

110L (ledju Scotland tán tỉnh): . . mọi người đều đang nói gì vậy, mình thủng tai nghe không hiểu lắm……. Xin hỏi thần chạy hạng nhất quân huấn đại học A và poster giới thiệu phim có quan hệ cái gì? Trường chúng ta cũng không phải là trường nghệ thuật nha!

111L (thôn Dương tuyết trắng): lầu trên dung lượng não của bạn không cần biết nhiều quá, sẽ nổ tung đó, về phần chuyện thần chạy trở thành ngô sao điện ảnh chỉ có một giải thích. Thế giới này nó huyền huyễn.

112L (hùng hùng hổ hổ sấm Cửu Châu): chị gái lầu 111 đừng nghe trên lầu nói bậy, dung lượng não của em vẫn là có thể cứu vãn, vào Baidu tìm kiếm xem bình luận điện ảnh mới nhất của Trí Đỉnh về hạm đội Ngân Hà liền hiểu được.

……..

114L (ledju Scotland tán tỉnh): rốt cục xem xong rồi, tiền căn hậu quả cũng là hiểu rõ rồi, chậc chậc, không hổ là thủ khoa đại học, IQ siêu cao chính là hàng đầu nha, vậy đó, cám ơn chị gái lầu 112 nha!

Duẫn Thiên Lục: "……"

Sau khi phát hiện topic chính mình xuất hiện khác thường Duẫn Thiên Lục không có rêu rao, mà là cẩn thận xem xét bình luận đột nhiên tăng nhiều bên dưới, rốt cục đã hiểu rõ nguyên nhân là nội dung của một bình luận điện ảnh rất sâu sắc, Duẫn Thiên Lục trầm lạng hai giây, mở Baidu tra tìm lực ảnh hưởng lớn nhất của bình luận điện ảnh Đậu Hoa" trên mạng.

Bổn Chu Trí Đính , đạo diện Hongkong nói về Đại Lục, ông ta không hiểu 1994, ông ta không hiểu bi ai của cánh hoa đào : bình luận chiến tranh nổi lên gió to thổi của Bổn Chu Trí Đỉnh , sáng lập sử thi bi tình của anh hùng: một thiếu niên bước ra từ trong đường mưa : Bình luận hạm đội Ngân Hà , Duẫn Thiên Lục nhấn mở topic thứ hai của Trí Đỉnh, tên của người bình luận màu ánh mắt xinh đẹp hiện lên trước mắt, cô cảm thấy nhưng thật ra một trận sáng tỏ rồi, từ trước đến nay màu ánh mắt xinh đẹp là nhà phê bình điện ảnh khá lợi hại trong Đậu Hoa, tiếng tăm tương đương cùng một số nhà phê bình điện ảnh có uy tín lâu năm "koTOM", "Pha Tam Tề", có thể tại sau khi phát biểu bình luận điện ảnh ghim ở đầu trang web, sớm chứng minh rồi thực lực của cô.

Văn chương là nói như vầy:

Nước cộng hoà nhân dân Trung Hoa ngày 2 tháng 10, chính là ngày công chiếu đầu tiên của Hạm đội Ngân Hà , sau khi xem phim nội tâm tôi tràn ngập mấy dòng lũ dục vọng róc rách bừng bừng phấn chấn, vội vàng chạy về trong nhà đã là đêm khuya. Hiện nay tuổi tác hơi lớn, ngồi trong rạp chiếu phim cũng thấy không ít người tới xem diễn viên chính, tôi cười nhìn rất nhiều người nhìn chằm chằm diễn viên chính như si như say, giống như tâm tính của một người mua coffee table book (sách ảnh), chính là tìm một huy chương thân phận, không cần thiết chân chính cầm uống qua vui mừng trong đó.

coffee table book

Giữa các vì sao đối tôi rất xa xôi, hoặc nhưng xem như chuyện cổ thần kỳ tới xem, đi sâu vào kì cảnh 3D làm cho bộ phim thêm kích thích, tôi cũng dần dần chìm vào trong đó, bắt đầu tới gần hành lang bóng tối, tôi không dự đoán tới chân chính khiến tôi cảm động chính là một thanh niên mười tám tuổi, Lê Chanh.

……..

Người có đọc báo đàng hoàng cũng biết người thiếu niên tên là Eddie tháng tám năm nay từng lên báo Tân Phong Trung Quốc, lấy học nghiệp đạt được thủ khoa quang vinh lên trang báo đầu, đồng thời Lê Chanh một lần cũng từng vì cùng trúng tuyển đại học A và đại học C khiến cho mấy lần internet tranh luận, khen chê không đồng nhất.

Mười tám năm trước, thiếu niên này sinh ra ở trong một ngõ nhỏ ẩm ướt của thành phố mưa tỉnh Nam Giang, mười tám năm sau, thiếu niên này từ chạy bộ, trừ trong bình luận điện ảnh, dùng hành động trúc trắc không ngừng tiến bộ, đi vào trong mắt của bạn.

……..

Hiện nay không cần nói tiếp cái khác, thủ khoa đại học trở thành một ngôi sao điện ảnh bị dư luận hạ thấp, có gan lựa chọn nhân sinh của chính mình là bao nhiêu quần chúng làm không được, không ai có nghĩa vụ an bài con đường của người khác, hơn nữa bạn đều không phải là quan hệ huyết thống sinh dưỡng, cũng không ân tình lớn như vậy.

Làm người sáng lập sử thi bi tình của anh hùng trong Hạm đội Ngân Hà, tâm huyết trên người của cậu ấy tiềm tàng ở dưới bề ngoài an bình, tiềm tàng ở giữa khe hở sáng ngời như ánh trăng sáng nhưng gắt gao bảo vệ nhân viên hạm đội, so với nam chính sa vào trong tình yêu và dân tộc cũng có xúc động và ma lực, khí khái như vậy làm cho tôi hơi đau lòng.

Con đường của cậu ấy, đúng rồi.

Trên đời này không có gì bạn phải, chỉ có lòng của bạn tình nguyện, mới có thể thích hợp nhất.

Một tháng trước bởi vì thiếu niên chọn học đại học C mà người không hiểu chửi rủa, hiện giờ tôi châm chọc nhìn, cậu ấy làm rất tốt, bạn xấu hổ chứ? Bất kể như thế nào, có cần phải khoan dung một chút đối một thiếu niên, tôn trọng lựa chọn của cậu ấy, đêm nay tôi giống như gặp được một ngôi sao mới từ từ mọc lên: cậu ấy nói lời ấm áp nửa cười, một đám người hồi sinh như gió xuân, qua bao lâu nữa cũng nhớ rõ hôm nay, vui sướng như vừa mới gặp.

Duẫn Thiên Lục xem bài này ba lần, mỗi một lần đều có cảm xúc khác nhau, trên thực tế chỉ có người xem qua phim này mới có thể có loại cộng hưởng này, Lê Chanh người Trung Quốc tầm tuổi này, có thể xuất hiện trong phim Hoolywwod, quả thật hiếm thấy.

Cô cảm thấy thiếu niên này khả năng phải nổi tiếng rồi.

Nổi tiếng của lần này chỉ sợ khác với trình độ trước đó là thủ khoa đại học.

Thủ khoa đại học hàng năm đều có, người học đẹp trai thành tích cao đậu thủ khoa đại học cũng không phải trước đó chưa từng có, nhưng thủ khoa đại học một lần xông hướng Hollywood, còn được người bình luận điện ảnh khen ra khí khái, đây là tư thế muốn một bước lên mây!

Hai giờ đêm, Tống Giai cập nhật bình luận dưới bình luận điện ảnh của chính mình, thấy không có chỗ nào mà không phải là ngôn luận bày tỏ khiếp sợ, không khỏi mỉm cười, xem ra tin tức nóng hổi này nổi lên ngày mai sẽ nóng hơn nữa, nói không chừng dựa vào tiếng gió này, còn có thể thuận thế tuyên truyền giúp bộ phim, một công đôi việc.

Tám giờ sáng, giới giải trí tin tức đều sợ ngây người rồi.

Thâu Dịch không nghĩ tới đầu đề của sau tối hôm qua không phải Phương Bỉnh Như, không phải Thọ Linh, cũng đều không phải là ngôi sao điện ảnh ngước ngoài khác, ngược lại là một thiếu niên lạ mặt chưa hề lộ mặt qua ở giới giải trí, cậu ta dựa vào chỉ cần hình tượng trong mấy cảnh trong phim……Nổi tiếng rồi!

Làm sao nổi tiếng?

Ngày hôm qua phóng viên rất sớm liền ngủ rồi không khỏi si ngốc, chờ cà phê nhìn tư liệu trong tay đã sớm chuẩn bị tốt về Phương Bỉnh Như c, không khỏi nước mắt tung hoành, nói cho ông đây, này rốt cuộc là hắc mã ngang trời xuất thế tới từ đâu?

hôm qua rạp chiếu phim lại xuất hiện hắc mã, vừa mới lướt qua Phương Bỉnh Như trở thành đầu đề, vì sao trên mạng dẫn phát thảo luận nóng sốt đối vai phụ chỉ có mấy cảnh diễn trong phim? , thiếu niên thiên tài lần thứ hai ra trận, dấu tích phim Hollywood hiện nay! , thủ khoa đại học nối tiếp tám tháng sau khi lên báo lại ra hành động vĩ đại, nhảy cóc trở thành ngôi sao điện ảnh, hành động cao siêu quần chúng trầm trồ khen ngợi! , rốt cuộc là thiên tài thật hay là tin đồn? Thủ khoa đại học bỏ học nghiệp dấn thân vào giới giải trí, là hàm ý hiện giờ cậu ta ủng hộ giải trí từ bỏ quan niệm học nghiệp chuyên sao hay sao? , báo mạng Trung Phong đưa tin: Lê Chanh từng trong lúc quân huấn biểu diễn < hướng="" trời="" lại="" mượn="" năm="" trăm="" năm="">, người nghe như si như say, đồn đãi thực lực thẳng bức trình độ nguyên bản! , thiếu niên từ bỏ thanh huy* thủ khoa dấn thân vào giới giải trí liền thành đầu đề, thật sự như biểu hiện đơn thuần như vậy sao? Đối vấn đề này, có chuyên gia tiến hành rồi phân tích rõ ràng , chính như Tống Giai dự đoán, rất nhanh đầu đề của các trang web tin tức giải trí lớn liền xuất hiện rồi, không thiếu bình luận bảo trì trung lập, cũng không thiếu bùng nổ anh hùng bàn phím tiến hành phỏng đoán ác ý đối Lê Chanh, nhưng mục đích đăng bình luận điện ảnh của Tống Giai đạt được rồi.

*thanh huy: danh tiếng trong sạch

Internet chính là như thế, đôi khi chỉ cần thoáng nhắc một cái tên, kế tiếp sẽ có vô số người lúc này tại tiền đề này tiến hành tùy ý não bổ.

Mà lúc này, thiếu niên ở tại nơi đầu sóng ngọn gió còn chưa biết lực ảnh hưởng của chính mình, đang khoanh chân ngồi ở trên giường nghiêm túc thảo luận nghiên cứu cùng bạn cùng phòng ký túc xá giữa trưa ăn cái gì, bởi vì tối hôm qua buổi công chiếu phim đầu tiên thành công bất ngờ, khiến cho tâm tình của Lê Chanh và Đường Hà cũng một đường UP, Đường mập thuận tiện nói rõ một chút nội tâm sôi trào của chính mình, nói cần phải mua về một bữa tiệc lớn chúc mừng một chút.

“Bầu xào trứng”.

“……Món này rất nhạt nhẽo, khoai tây sợi chua cay”.

“Cá lát hấp”.

“Sườn xào chua ngọt”.

“Vậy cá chua ngọt”.

Cuối cùng một cái ý kiến điều hòa khiến hai người liếc nhau, cùng thống nhất ý kiến song phương.

Đường Hà một tay thay giày, một tay đẩy ra cửa ký túc xa, ngay sau đó “rầm” Một tiếng đóng chặt, Đường Hà mặt khóc tang quay đầu lại, liếc mắt một cái cùng Lê Chanh ngốc manh không hiểu gì, cậu mập lấy di động ấn một dãy số, kêu khóc nói: “Chị Tống xong đời rồi, ngoài cửa tất cả đều là phóng viên!!!”.

81. Chương 81: Hô To Đã Ghiền

Không biết dùng cách gì tra được chỗ ở của Lê Chanh, phóng viên đứng đầy đầu cầu thang và dưới lầu, Tống Giai ấn cái trán, lúc này mới nhớ tới hiện nay nghệ sĩ nhà mình còn ở tại ký túc xá trường học, mà nơi này tình hình chung là không phòng bị được phóng viên.

Tống Giai cầm lấy di động, nhìn một vòng trên danh bạ, ánh mắt dừng tại một cái tên, suy nghĩ một chút vẫn là gọi số điện thoại của cái tên kế tiếp, người nọ nhất định cực kỳ chú ý chuyện của Lê Chanh, tóm lại là người của anh ta, mượn dùng một chút lực lượng của anh ta cũng không phải không thể.

Lê Chanh ru rú hơn nửa ngày ở ký túc xá, cơm trưa không cần nghĩ nhiều, không ăn.

Đườn mập mặt buồn rười rượi thở dài thở ngắn nửa ngày, Lê Chanh mở notebook lướt diễn đàn trường học, xem mấy cái đêm hôm đó, chuyện xưa không thể không nói giữa tôi và Lê Chanh , hàng xóm của tôi là Lê Chanh , bạn học của tôi là Lê Chanh , nhật ký quan sát thần thi cử Lê Chanh: Phát triển toàn diện đức trí thể mĩ như thế nào , tỏ vẻ khâm phục đối tư duy của quần chúng..... Thuận tiện lại nhấn mở thư mật trong diễn đàn "Huyền pháp nhân sinh" xem xét một phen.

Cũng đã hơn một tháng trôi qua rồi, "Người rảnh rỗi tới quấy nhiễu" vẫn như cũ không có gửi tin nhắn tới, Lê Chanh nhíu mày, từ trước đến nay cậu không thích lo lắng hướng phương hướng xấu, nhưng đối phương một chút tin tức đều không có đột nhiên biến mất làm cho cậu nhịn không được mà lo lắng.

Hơn nữa chính là, Tần Lĩnh bí cảnh qua thêm một tháng nữa liền muốn đóng kín rồi, nếu tới khi đó còn chưa thể rời đi tầng thứ ba bí cảnh, sau này cậu và Trầm Du chỉ sợ liền rốt cuộc không ra khỏi bí cảnh được nữa.

Đang tại miên man suy nghĩ, cửa sổ của phòng ngủ đột nhiên nhúc nhích, thủy tinh trong suốt tự dưng ở dưới tác dụng của một cỗ ngoại lực bể nát vụn, Lê Chanh ngẩng đầu, chỉ thấy đại ca xã hội đen Trầm Du nhẹ nhàng nhảy xuống, nhịp bước thong thả đi qua.

Lê Chanh: "....."

".....". Đường mập: "!!!!!".

"Sao anh lại tới đây?". Lê Chanh nuốt ngụm nước bọt, chạy tới nhìn nhìn bên ngoài ban công, bởi vì thủy tinh vỡ thành mấu vụn rất dễ dàng ló đầu ra nhìn xuống, bên dưới là một ngõ nhỏ không có người qua lại, tầng lầu khá cao, những phóng viên này tự nhiên sẽ không canh giữ ở dưới ban công, thật làm khó Trầm sư thúc luôn luôn không đi đường bình thường còn có thể tìm được một cái đường tắt như vậy, Lê chanh rụt đầu về nhìn trình độ tổn hại dưới cửa sổ, không khỏi khóe miệng co rút, nhưng mà có phải có hơi bạo lực quá mức hay không?

"Mang cậu đi". Trầm Du giơ di động lên, lúc này Lê Chanh mới nhớ tới đến chính mình từng nói số di dộng của Trầm Du cho chị Tống, nhưng mà loại thời điểm này chị Tống làm sao sẽ gọi cho Trầm Du vậy? Không phải nên liên hệ bảo vệ trường học sao?

"Đi như thế nào?". Lê Chanh đi tới, sững sờ.

Trầm Du nghiêng người, để cậu thấy rõ thủy tinh phía sau ban công. Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa*, liên tưởng một chút t đối phương tuy rằng bị thương nặng chưa lành nhưng cấp bậc của tu vi vẫn là đệ tử chân truyền, Lê Chanh lập tức liền hiểu rồi.

***Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa: dù lạc đà có gầy gò, nhưng khung xương của nó vẫn lớn hơn con ngựa. Ý nói: dù gia đạo có sa sút trở thành gia đình bình thường thì so ra vẫn hơn những gia đình vốn đã bình thường**

Nhưng mà Trầm Du tới không khỏi hơi quá nhanh, lúc đầu phát hiện phóng viên cho tới bây giờ cũng vừa mới nửa tiếng đồng hồ, người này rốt cuộc như thế nào từ Nam Giang một đường chạy tới thủ đô, hay là đối phương căn bản không đi?

"Anh một mực ở tại thủ đô?".

"Ừ". Xoa nhẹ tóc nhóc con, Trầm Du một tay ôm eo của cậu đi tới ban công, từ trên tầng lầu cao nhảy xuống, trong nháy mắt quay đầu, ánh mắt của Trầm Du từ sợi tóc Đường mập nhìn tới đế giầy, mang theo vài phần nhìn kỹ và âm u lạnh lẽo, tuy rằng biết học sinh ở ký túc xá bình thường sẽ không là phòng một người, nhưng chân chính từ ký túc xá Lê Chanh nhìn đến nam nhân khác, không quan tâm mập thành cái dạng gì, trong đầu Trầm Du đều cảm thấy không tư vị gì.

Nhất định phải trọ ngoài trường!

Không phải vẫn có phóng viên sao, trọ ở ngoài trường có bảo vệ tiểu khu, hoặc là thuộc hạ mới vừa thu cũng không thể vẫn ăn cơm khô*, gọi tới một đám bảo vệ chẳng phải là vợ càng

thuận tiện chút!

***ăn cơm khô: bất tài vô dụng, không làm được việc**

Trầm Du dẫn Lê Chanh đi ăn cơm Tây, ngoài cửa đột nhiên đi vào một đám người, cầm đầu chính là người đàn ông trung niên tóc ngắn âu phục giày da, xem khí tràng một đường đi tới giống nhân sĩ thành công, về phần người bên cạnh cung cung kính kính mời ông ta tới, bóng dáng nhưng thật ra có chút nhìn quen mắt, Lê Chanh bỏ dao nĩa xuống nhìn mấy cái, người vừa mới đối diện đúng lúc quay đầu, mắt thấy Lê Chanh đó là không khỏi sửng sốt, biểu cảm vốn lạnh nhạt bỗng thêm mấy phần vui thích.

Quay đầu nói câu gì đó cùng người bên cạnh, người đàn ông bước tới đây.

Lê Chanh vốn không chuẩn bị làm lỡ chính sự của Từ Hoằng Nghĩa, không nghĩ tới người đối diện đã đi tới rồi, Lê Chanh đứng lên, giơ tay vẫy vẫy tay, giơ lên một cái khuôn mặt tươi cười, "Từ tiên sinh, đúng lúc ghê".

"Đây là khai giảng rồi?". Cậu nhóc tuyệt đối là cái loại hình tính tình ngoan ngoãn, có thể ngốc ở nhà liền tuyệt không đi dạo phố, lúc này hiếm khi gặp ở thủ đô, chỉ sợ chỉ có một nguyên nhân khai giảng này.

Bên môi Từ Hoằng Nghĩa treo ý cười, vươn tay đang chuẩn bị xoa đầu của thiếu niên một chút, thình lình cổ tay cứng đờ, cả người rùng mình một cái, gã quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên người cậu nhóc không biết khi nào đứng một thanh niên đồ đen.

Tay của thanh niên đang để ở trên cổ tay gã, đôi tay lạnh như băng cứng rắn như đá cẩm thạch, hàn khí từ cổ tay rót vào đóng băng máu, cho dù hiện giờ thân ở ngày hè nắng hè chói chang, lại vẫn như cũ không cảm nhận được một tia ấm áp, Từ Hoằng Nghĩa không chút nghi ngờ, nếu luận thân thủ mạnh mẽ của người thanh niên này, so với Vua lính trong quân doanh cũng không kém bao nhiêu.

Bởi vì thân phận đặc thù của ông cụ, gã làm con cháu của nhà họ Từ, thời điểm thiếu niên từng ở trong quân doanh rèn luyện qua một hồi. Tuy rằng cuối cùng không có nhập ngũ, lại học được không ít thuật phòng thân bí truyền của quân bộ, đồng dạng theo thực lực tăng cường, cũng có không ít cao thủ quân bộ đối luyện cùng gã, gã vốn tưởng rằng trong quân doanh thực lực cao nhất cũng chính là cao thủ đánh đấm giành thắng lợi, cũng không nghĩ tới, ngay tại khi gã bởi vì thực lực tiến bộ mà đắc chí, trong quân khu Nam Giang đột nhiên điều tới một vị Vua lính bộ đội đặc chủng của thủ đô, đối phương chỉ dựa vào một bàn tay có thể ngang nhiên đánh gãy thân cây. Sau đó gã mới biết, trên đời này cũng là có nội kình truyền thừa, cao thủ bình thường chống lại cao thủ nội kình, tuyệt đối không phải địch thủ.

Chẳng qua cao thủ nội kình đều không phải là một sớm một chiều có thể thành công, có tư chất luyện ra ít nội kình cũng phải một hai chục năm, tư chất kém chút ba năm mươi năm cũng không nhất định có hiệu quả, đây cũng là nguyên nhân nội kình cũng không thịnh hành —— chân chính có thể tiếp tục kiên trì còn tại số ít.

Vị trước mắt này nhất định là một cao thủ nội kình, chính là không biết vì sao sẽ ở bên người Lê Chanh.....Tù Hoẵng Nghĩa thu tay lại, mơ hồ nhìn nhìn cậu nhóc, mày không khỏi nhăn lại, cái loại thực lực này, cậu ta biết không?

"Ngài là?".

"Trầm Du".

"Từ Hoẳng Nghĩa".

"Ngưỡng mộ đã lâu".

Trầm Du gật gật đầu, trên mặt không có gì biểu cảm gì, y vốn không phải người hiện đại, lẽ ra sẽ không biết tên của Từ Hoẳng Nghĩa đại biểu cho cái gì, nhưng mà không có chuyện nào tuyệt đối cả..... Hai ngày sau thuộc hạ thu thập tới tin tức nhưng cũng nhắc tới qua tên của Từ Hoẳng Nghĩa.

Một thương nhân khá thành công thôi, tùy tiện đầu ngón tay nào đều có thể bóp chết, không đủ gây sợ hãi.

Trầm Du cao ngạo cười lạnh.

Loại biểu cảm lạnh lùng này là là chuyện gì xảy ra? Lê Chanh co rút khóe mắt, im lặng hai giây, trộm kéo tay áo của Trầm Du, nói: "..... Từ tiên sinh là người tốt".

Trầm Du xoa xoa đầu của thiếu niên.

Từ Hoẳng Nghĩa trên tư liệu chính là rất máu lạnh, cuối cùng có phải người tốt hay không còn phải chờ bàn luận, thật là đứa ngốc.

"Ông chủ". Xa xa có người kêu lên.

Từ Hoẳng Nghĩa nhìn cái tay trên đầu của cậu nhóc, bước chân rời đi dừng lại, "Hai người chậm rãi dùng bữa, tôi đi trên lầu một chuyến, có chuyện gì liên lạc điện thoại".

"Từ tiên sinh anh làm việc của anh đi". Lê Chanh hất cái tay hủy hình tượng kia xuống, lộ ra một loạt răng trắng noãn, tạm biệt Từ tiên sinh, chút cảm động trong lòng liền bốc lên, đối phương giúp mình rất nhiều, sau này nếu như có cơ hội, có thể giúp ngược lại liền tốt rồi.

Cậu vẫn là không muốn nợ ân huệ.

Cửa thanhg máy, hôm nay Triệu Uyển ăn mặc khác với đồ công sở bình thường, thay một thân váy dự tiệi khá cổ điển, cô thăm dò mắt nhìn đằng sau của Từ Hoằng Nghĩa, càng xem nhìn càng kinh nghi (ngạc nhiên + nghi ngờ), "Chủ tịch Từ cư nhiên quen biết cùng Lê tiên sinh sao?".

".....". Từ Hoằng Nghĩa dự cảm chính mình giống như sắp sửa nghe được một ít tin tức ghê gớm, gã hắng giọng một cái, trầm giọng nói: "Lê tiên sinh?'.

"Thiếu niên vừa rồi nói chuyện cùng ngài, nhưng chính là Lê tiên sinh lần trước hợp tác cùng công ty Y Duyến, bán ra da cáo cao cấp". Sau khi nhìn thấy chủ tịch Từ, Triệu Uyển vẫn sẽ thường thường nhắc một chút công ty nhà mình, tuy rằng công ty Y Duyến là một cái công ty con của Từ thị, nhưng thực tế công ty con của Từ thị rất nhiều, công ty Y Duyến lại quá nhỏ, cô chỉ có thể đau khổ liên tục xoát cảm giác tồn tại. Nhất là lần này lấy công ty Y Duyến ở trong đối đầu của Từ thị và mấy chính khách trở thành vật hi sinh, gần như phải chặt đứt nguồn cung cấp, nếu như còn không có cách giải quyết tốt nhất, chỉ sợ chính cô một giám đốc liền phải tự nhận trách nhiệm từ chức rồi.

"Thì ra là cậu ấy.....". Xem ra trước đây hoài nghi của chính mình không sai rồi.

Chính là Lê Chanh rốt cuộc cũng chỉ là cái sinh viên, da cáo trong tay tới từ đâu? Gã vốn vốn không có chú ý lắm đối nguồn cung cấp da cáo của công ty Y Duyến, nhưng công ty con này lại trước khi có được nguồn cung cấp mới thu mua một đám da cáo nhẵn nhụi màu sắc tinh mỹ, nghiên cứu chứng tỏ xác định là da cáo, nhưng mà cho ra nguyên bộ da cáo hoàn chỉnh lại từ xưa đến nay chưa từng có, không phải loài vốn nên xuất hiện trên địa cầu, càng như là vật phẩm đào tạo đặc biệt trong phòng thí nghiệm, không chỉ có màu lông màu mắt mới mẻ, ngay cả vuốt sắc cũng là cứng như sắt đao thương bất nhập*, đây mới là nguyên nhân thu hút sự chú ý của Từ Hoằng Nghĩa.

***đao thương bất nhập: dao kiếm không làm tổn thương được, không gì có thể làm mình bị thương**

..... Không có khả năng là Lê Chanh, bất kể theo phẩm tínhhay là gia thế tới xem, đối phương đều chính là một học sinh bình thường, không bình thường chính là đồ trong tay cậu ấy.

Nhớ tới ngọc trai Quán Linh đầu tiên cũng đều không phải là trùng hợp.

Ánh mắt Từ Hoằng Nghĩa lóe lóe, đứng ở cửa thang máy thật lâu chưa nhúc nhích, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn một cái, chỉ thấy đối diện trước cái bàn nhỏ, thanh niên tóc dài đồ đen sớm thu hồi biểu cảm lạnh lùng, ánh mắt sâu thẳm nhìn cậu nhóc vùi đầu ăn nhiều, ôn nhu trên mặt là giấu không được.

Gã hơi hơi nheo mắt lại, chẳng lẽ là người này?

Có thể nói trừ khi làm nghệ thuật và trào lưu, rất ít có đàn ông để tóc dài, nhưng mà người đàn ông trước mắt này tóc dài buông ở đằng sau, lại nửa điểm không lộ vẻ nữ tính, trên mặt góc cạnh rõ ràng một đôi mắt che đậy sự hàn quang càng xuất sắc, nếu không phải mới vừa rồi cảm giác được địch ý của đối phương, Từ Hoằng Nghĩa ánh mắt đầu tiên liền gần như sẽ lòng sinh tán thưởng đối khí chất của người này.

Xác thực có khả năng.

..... Vì thế Trầm Du bất tri bất giác trúng một súng thay Lê Chanh.

Chiều cùng ngày, phóng viên chen chúc chắn ở dưới lầu ký túc xá bị dẹp sạch, chỉ có không ít sinh viên còn yên lặng nằm vùng, nhưng mà bất ngờ chính là, mọi người ai cũng không nghĩ tới kết quả cuối cùng chờ tới cũng chỉ có một tên mập trong ký túc xá, chính chủ sớm chạy mất bóng rồi!

Trong một khu nhà ở của công ty điện ảnh và truyền hình Kim điển, Giang Thiệu Tuấn tùy ý lướt Weibo, xem không ít fan trung thành tiếc nuối đối chính mình không có nhận vai diễn Eddie trong hạm đội Ngân Hà , không khỏi vểnh khóe miệng lên.

Người đại diện tại bên cạnh tức tới sắc mặt đỏ bừng. "Vốn đây là vai diễn của cậu, không nhận cái gì! Rõ ràng là thằng nhóc đó đi cửa sau, cũng không biết cho đạo diễn Patrick ăn mê dược gì, một người mới chưa xuất đạo, làm sao so với với danh tiếng của cậu!".

Danh tiếng của gã?

Lòng Giang Thiệu Tuấn cảm thấy cách nói này rất thú vị, trình độ của gã còn kém hơn so với nghệ sĩ cùng hạng trong nước, danh tiếng càng là không vang dội, nếu bộ phim của đạo diễn Patrick cần mượn dùng danh tiếng của gã, vậy bộ phim đó cũng không cần phải công chiếu rồi.

Về phần cách nói đi cửa sau, có lẽ có, chính là bằng kĩ năng diễn xuất của người nọ, đó là không đi cửa sau Patrick cũng không nỡ bỏ qua.

Trong lòng gã biết rõ, cho dù vai diễn đổi thành gã tới diễn, phim chiếu ra cũng tuyệt không sẽ hot như Lê Chanh vậy, đối phương chỉ bằng một lần đề cử của bình luận điện ảnh, không những được tuyên truyền rầm rộ bảo trì ngang hàng cùng Phương Bỉnh Như, lại vượt xa Thọ Linh.

Loại kỳ ngộ này vốn chính là không thể cầu.

Người đại diện của mình là ganh tị người ta tới nỗi điên rồ rồi.

Giang Thiệu Tuấn không phải không tức giận, nói thật vai diễn này cũng quả thật là vững vàng cầm chắc trong tay chính mình lại bị người khác cướp mất, nhưng gã chính là không tức giận nổi, nghĩ tới từ khi bộ phim công chiếu bản thân liền mắt không chớp lấy một cái nhìn chằm chằm thiếu niên, không khỏi cảm thấy nóng lên, tính tình đủ kiên cường, mặt cũng đủ xinh đẹp, dáng người cực phẩm lại hiếm có, phần eo nhỏ gầy mông lại vểnh, người như vậy gã không động lòng mới là quái dị, nghĩ tới ngôi sao nhỏ chính mình bao nuôi trước đây cho dù một phần cũng không bằng cậu ta.

Giang Thiệu Tuấn cân nhắc dù sao mọi người đều là nghệ sĩ của Kim Điển, lúc vào công ty cúi đầu không thấy ngẩng đầu gặp, có cơ hội nhất định phải tiếp xúc nhiều chút, lại nhìn gia thế của bản thân y còn có thể không tóm được cậu nhóc đó sao?

Bên này Giang Thiệu Tuấn đã nghĩ tới sau này hoàn mỹ rồi, bên kia người đại diện lại hận tới nghiến răng, dẫm giày cao gót hai tay vòng ngang ngực đi hai vòng ở trong phòng, sau một lúc lâu không biết nghĩ tới cái gì, nhíu chặt mày cầm di động vào buồng vệ sinh.

"A lô, là Trạm Báo ba hoa phải không.....?".

.....

Lê Chanh được hậu trường lớn chống lưng, trong buổi thử vai ngang nhiên cướp vai diễn .

—— Giang Thiệu Tuấn tuy có đạo diễn nổi tiếng đề cử, lại khó chống lại hậu trường lớn chống lưng nên thua cuộc , một mẩu tin của Trạm Báo ba hoa chiều ngày đó nhanh chóng phát hành, thậm chí liền thư đề cử của vị đạo diễn nổi tiếng nào đó cũng bị đăng lên đầy đủ, mọi người đều biết vị đạo diễn này là bạn tốt của Patrick, ở trong giới đạo diễn, đại thể mấy vai diễn không quan trọng lắm như vậy đều là có thể đổi bằng nhân tình, cho nên Giang Thiệu Tuấn có được thư đề cử này cơ bản là nắm chắc vai diễn.

Nhưng mà cuối cùng vai Eddie, nhưng là do Lê Chanh đóng.

Chẳng lẽ Lê Chanh thật sự có hậu trường? Vai diễn là cướp tới? Giang Thiệu Tuấn là người bị hại?

Đoàn người Patrick đang nghỉ chân ở công ty Kim Điển nhận được câu hỏi đồng dạng, mấy người không khỏi sửng sốt, đạo diễn Patrick còn có chút phát mộng, trong đầu suy nghĩ tỉ mỉ cái tên này, lắc lắc đầu, ".....Giang Thiệu Tuấn? Đó là ai?".

Ở bên cạnh, Phương Bình Như đang nhận phỏng vấn của phóng viên khác quay đầu nhìn đạo diễn một cái, "Là một đồng nghiệp của Kim Điển". Giọng gã ngừng lại một cái, có chút kỳ quái nở nụ cười, hơi lộ vẻ nghi hoặc hướng về màn ảnh hỏi: "Nhưng mà có phải cướp vai bất chính hay không, loại chuyện này, chẳng lẽ không là cần phải xem kĩ năng diễn xuất sao?".

Nói tóm lại:

"Đoán chừng là một đạo diễn đều sẽ hy vọng diễn viên đóng vai nhân vật của chính mình đều là ảnh đế".

Phóng viên đều sửng sốt.

Nói rất đúng nha.

Nếu kĩ năng diễn xuất của Lê Chanh tốt hơn Giang Thiệu Tuấn, Patrick người ta không xem thư đề cử, chọn dùng Lê Chanh, là lẽ thường của con người. Nếu kĩ năng diễn xuất của Lê Chanh kém hơn Giang Thiệu Tuấn, như vậy không phải đạo diễn mù, chính là Lê Chanh có hậu trường, rõ ràng.

Đoạn clip của Lê Chanh ở trong hạm đội Ngân Hà và Giang Thiệu Tuấn diễn qua có hơi kịch truyền hình đều bị moi ra, lúc này mọi người mới phát hiện đa số phim của Giang Thiệu Tuấn đóng đều là phim thần tượng mì ăn liền của thiếu niên thời kỳ trưởng thành, cùng phim Hollywood hoàn toàn không thể dính dáng gì nha, vị đạo diễn cho thư đề cử này cũng não tàn quá rồi, này không phải hãm hại bạn bè sao? Cũng chính là thời gian bốn năm tiếng đồng hồ, từ tin tức đầu tiên của Trạm Báo ba hoa phát hành, đáp án kế tiếp giáng cho nó cú tát mạnh.

Dân mạng hô to đã nghiền: Phương ảnh đế thật sự là vua kỹ thuật

82. Chương 82: Thẳng Tiến Núi Đại Đoan

Trạm Báo ba hoa là một tờ báo mạng mang tính chất giải trí, nhưng cung cấp bình luận tức thời quần chúng, cho nên tại trong bốn giờ ngăn ngủi trước khi thu được chân tướng, trùng kích của tờ báo cũng không có mang tới bao nhiêu gây trở ngại cho tiền đồ của Lê Chanh,

ngược lại bởi vì việc này được phần lớn chúng quần thể dân thiên hướng thế hệ trung lão niên mà khiến cho tên Lê Chanh xuất hiện tại càng nhiều trong miệng người ta —— nhưng mà trong những quần chúng trung lão niên phần lớn đều thích văn nghệ kịch sản phẩm trong nước hoặc đại kịch Hongkong thịnh hành trước đây, rất ít đặt ánh mắt ở phim điện ảnh Hollywood, cho nên xem tin tức này cũng chẳng qua cảm thán một câu "Giới giải trí loạn quá".

Hai người Lê Chanh sau khi ăn trưa xong ở nhà hàng, cũng không phát hiện Từ Hoằng Nghĩa từ trên lầu xuống dưới nữa, Trầm Du liền quyết định chủ ý trước, một đường đưa Lê Chanh tới tiểu khu xa hoa "Bích Hình trang viên" đối diện trường học.

Mượn lời Tống Giai chính là tìm một chỗ trốn một hồi.

Hoặc là hai ngày này công ty sẽ sắp xếp Lê Chanh học tập hình thể, cùng với một ít hạng mục chuẩn bị tố chất ngôi sao làm sao đối mặt câu hỏi của phóng viên.

Nhưng mà kế hoạch không bằng biến hóa, biết được Lê Chanh bởi vì một vai phụ mà thoắt cái nổi tiếng, mấy cấp cao trong công ty sau khi thương nghị, vẫn là không nỡ giấu hạt giống đang nổi này đào tạo sâu một hai tháng. Bản thân tại một thời đại ngôi sao nhiều như cún, có thể bỗng nhiên nổi tiếng liền khá khó khăn rồi, đợi hai tháng nữa đắp nặn thành công, tới khi đó chẳng phải là hoa cúc đều lạnh rồi.

Lê Chanh có diện mạo có kĩ năng diễn xuất, thừa dịp tình thế này lăng xê cho nổi luôn, đối công ty trăm lợi không hại.

Vì thế trong tay Tống Giai lập tức nhận được không ít lời mời, hai cái quảng cáo, một kịch truyền hình, một tiết mục tổng hợp, còn có một tiết mục thẳng tiến núi Đại Đoan của đài truyền hình Vĩnh An mới vừa mua, cần mấy ngôi sao ở núi Đại Đoan tiến hành giáo dục hai tuần. Tại sau khi thủ khoa đại học xuất thân Nam Giang hiện giờ biến hóa nhanh chóng thành ngôi sao có chút nổi tiếng, đài truyền hình trù tính quyết định đưa ra lời mời Lê Chanh.

Giáo viên, dù sao vẫn là chọn chút bằng cấp cao mới tốt nha, tuy rằng Lê Chanh là một sinh viên, nhưng danh hào thủ khoa đại học trên người là còn muốn lớn hơn một chút so với chân chính tốt nghiệp khoa chính quy.

Trong lời Tống Giai vẫn là khá coi trọng tiết mục này.

Núi Đại Đoan là là chỗ núi sâu của tỉnh Nam Giang, nhưng bởi vì giao thông bất tiện, ít có người biết một nơi nghỉ ngơi như vậy, tổ chuyên mục định tiết mục ở núi Đại Đoan cũng là vì lôi kéo khách du lịch cho khu lạc hậu này, thứ hai chính là để mọi người biết tới sự nghèo khó của núi Đại Loan, hy vọng nhờ vào lực lượng của xã hội xoay chuyển hiện trạng của Đại Biệt Sơn đạt mức bình thường, có ý nghĩa trực tiếp nhất định.

Hơn nữa, nếu Lê Chanh nhận tiết mục này, đúng lúc có thể tránh né phóng viên, hai bên tạm không giao chiến.

Sau khi Lê Chanh nghe qua trù hoạch tiết mục này không có lập tức đưa ra hồi đáp, cậu phải suy ngẫm lại, vì thế cởi áo đi vào phòng ngủ, không chú ý lỗ tai hơi hơi màu đỏ của Trầm Du ngoài cửa, trên mặt thiếu niên mang theo thần sắc có chút đăm chiêu, vô thức giơ tay đóng chặt cửa, bờ ngực trắng nõn chợt lóe qua đáy mắt của nam nhân.

Trầm Du: "……". Cọ cọ nha.

Hai ngày sau Lê Chanh vẫn là ngồi trên chiếc xe khách lớn đi Nam Giang trước, lần này trên ghế phó lái là đạo diễn Phó Phi Tinh, đồng hành ngoại trừ Lê Chanh một thiếu niên mười tám tuổi đang lúc tươi trẻ, mặt khác đều là ngôi sao nữ hơn hai mươi tuổi gần ba mươi tuổi, danh tiếng tiếng tăm cũng đều không tệ, sau đó bởi vì chỉ có một nam sinh cảm giác không tốt lắm, tổ kịch tạm thời lại bỏ thêm người dẫn chương trình tổng hợp Mạo Đông Sinh xuất đạo tới nay vẫn một người không nổi không chìm làm bạn với Lê Chanh.

Hiển nhiên hai người đều là tính tình thiên về yên tĩnh, dọc theo đường đi phụ nữ ríu rít, hai người đàn ông lại cực kỳ ít nói nhất, nhưng mà dù sao đều là khuôn mặt đẹp trai, im lặng như vậy ngồi ở trên xe, nói là tao nhã, khí chất bất phàm cũng không đủ, đạo diễn nhìn mà trong lòng thẳng khen chính mình là tìm đúng người rồi.

"Tiểu Lê, đây là trợ lý của em? Lớn lên rất đẹp trai nha, mới đầu còn tưởng rằng là diễn viên mà đạo diễn Phó mời, chị nói làm sao trước đây chưa thấy qua chớ". Ngôi sao nữ Từ Nhiễm diễn qua vô số kịch truyền hình tựa hồ muốn làm sôi nổi bầu không khí, nói xong liền nhìn chằm chằm người đàn ông bên cạnh Lê Chanh, không nghĩ tới nhìn một cái thật đúng là cảm thấy người này làm trợ lý bên cạnh Lê Chanh là lãng phí rồi, đối phương liền khuôn mặt này đều có thể vượt qua Mạo Đông Sinh rồi.

Từ Nhiễm vỗ vỗ bả vai của Trầm Du, "Trai đẹp, tên gọi là gì?".

Trầm Du nhướn mày, bả vai vừa động liền hất tay của Từ Nhiễm xuống, vẻ mặt mất hứng.

Lê Chanh hoảng sợ, sợ Trầm Du một cái tùy hứng chọc nát đầu ngón tay của Từ Nhiễm, vội vàng sờ sờ đỉnh đầu của Trầm Du, giống nhu dỗ con nít, "Anh ấy không thích người khác chạm vào, vừa chạm liền nóng nảy". Nói xong Lê Chanh nháy mắt mấy cái, chỉ xuống cái đầu, làm một cái động tác tay xuỵt, thấp giọng nói: "Thưở nhỏ anh ấy bị đụng một cái, chính anh ấy còn không biết, mọi người biết là tốt rồi, đừng nói với anh ấy".

Từ Nhiễm vẻ mặt chị hiểu mà, cũng không cảm thấy được bị xúc phạm, thân là một người bình thường phải thông cảm người bệnh, loại chuyện đụng hỏng đầu óc này ai cũng không muốn gặp phải, bản thân cũng rất đáng thương, vì thế bị một thanh niên tinh thần có phải có chút vấn đề hay không hất bay tay cũng liền không sao cả.

Trầm Du làm bộ không có nghe thấy một bụng suy nghĩ xấu xa của cậu nhóc, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trước khi đi cậu nhóc liền dặn dò qua với y rồi, đừng lộ ra quá nhiều hành động dọa người liền có thể có khen thưởng, khen thưởng y đều nghĩ tốt rồi, lại như thế nào sẽ tùy ý phá đi phúc lợi của chính mình chứ.

Không có khả năng.

Tống Giai mắt nhìn lén vẻ mặt của Trầm Du, thấy không có bất mãn gì, mới sâu kín thở dài, đây rốt cuộc là nghé con mới sinh không sợ hổ hay là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi nha, nghệ sĩ nhà cô như thế nào liền thích một nhân vật nguy hiểm như vậy chứ, lúc này liền tâm tình cô cũng là căng thẳng vô cùng.

Ở trong lộ trình một xe người hoặc não bổ hoặc ngủ, xe khách lớn rốt cục chạy vào trong núi sâu, nhưng mà đường núi rất hẹp, xe không dễ đi, còn lại chỉ có thể dựa vào hai chân đi tới, cũng may tổ kịch nhiều người, đi ở trong núi cũng không sợ hãi.

Tố chất thân thể Lê Chanh tốt, vượt qua đường núi cũng không cảm thấy mệt, cậu ngẩng đầu, xa xa thấy giữa không trung dâng lên mấy mạt khói bếp, đám mây xám nhạt sáng lên một ngôi sao nhỏ.

Mà chỗ cách đường đi gần nhất, đúng là chợ của núi Đại Đoan, khối đất đắp thành nhà cửa sắp hàng ở hai bên hông chợ, con nít lộ bụng mặt mũi và mái tóc đen thui như là phủ một tầng bụi đất, đứng ở cổng chợ, ánh mắt đen thùi lanh lợi nhìn nhân viên công tác khiêng cameras, ánh mắt dừng lại ở trên người đám người Lê Chanh, thấy rõ khuôn mặt xinh đẹp và làn da trắng mịn như sứ trên thân dàn ông của đối phương, thằng nhóc không khỏi há to miệng.

Trời ạ như thế nào sẽ có người đẹp như vậy, giống hệt trong tranh dán tường, anh trai xinh đẹp kia, mặt còn trắng hơn cô con dâu đánh phấn trắng của nhà họ Trương người ta, quần áo lại là bóng loáng lại là tỏa sáng, cực kỳ đẹp, cái ông già hói một nửa kia nhìn cũng đẹp hơn so với cha mẹ.

Tất cả đều là từ thành phố tới ha.

Thằng nhóc mắt choáng váng.

Thằng nhóc lùi hai bước, nhìn thêm mấy cái, lập tức nghiêng người liền chạy, còn vừa la to: "Mẹ, mẹ, người thành phố tới.....".

Lúc này người đằng sâu chạy tới rồi, mọi người xem rõ diện mạo của chợ núi Đại Đoan, chỉ cảm thấy đầy mắt toàn là bụi đất, không khỏi trên mặt ngẩn ngơ, trước khi tới chỉ nghe nói là nghèo khó, nhưng cho tới bây giờ không biết có thể nghèo thành như vầy nha! Như thế nào con nít người lớn đều một bộ như bông mướp đắng vậy! Nhìn trên chợ mua bán đồ, quý giá nhất cũng chính là cái kiếng, ấm nước, còn đều là mấy năm trước liền đào thải rồi!

Núi Đại Đoan không phải vùng đất sản xuất táo hưng thịnh sao?

Tục ngữ nói dựa núi ăn núi dựa nước ăn nước, ở tại trong núi sâu bản thân liền có là địa phương trồng cây táo, mua bán táo cũng có thể kiếm không ít mà!

Đạo diễn hắt xì hai cái, tùy tay lau nước mũi, vung tay lên, "Được rồi, liền địa phương lớn như vầy, lát nữa lại nhìn cũng không muộn, tổng cộng ở hai tuần cũng đủ các người lưu luyến rồi, đi thôi".

83. Chương 83: Tôi Muốn Giúp Bọn Họ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mí mắt Từ Nhiễm giật giật, mấy người nữ cùng đồng hành Lưu Quân Lệ, Võ Tước, Cổ Tân Như song song cùng một chỗ, hối hận trong lòng liền không cần phải nói, như thế nào liền tiếp nhận cái nhiệm vụ như vậy? Ở lại nơi này hai tuần, da đều phải tuột rồi?!

Nghĩ như vậy, Từ Nhiễm liền nhịn không được liếc mắt nhìn Lê Chanh một cái, ánh mắt lướt qua ở trên làn da đối phương một cái, lại cúi đầu nhìn nhìn hai tay của chính mình, nhìn thế nào đều thô ráp lắm so với người ta, vì thế một lát sau, Từ Nhiễm yên lòng rồi, không biết sao lại thế này liền chẳng biết tại sao nghĩ thông rồi.

Trên núi Đại Đoan có làng Đại Đoan, trước đó biên kịch và đạo diễn đã tới một lần, nhưng mà cũng chỉ mới là tại đi cùng trưởng làng nhìn hoàn cảnh trong làng mấy lần, không nghĩ tới lần này dẫn dắt tổ kịch tới đây nhìn một cái, hoàn cảnh trong làng càng kém mấy phần.

Vốn coi như tường đất bằng phẳng nứt ra khe hở nhìn xa giống đầy dây thường xuân dài, con suối chảy quanh làng cũng nhiễm màu đỏ tươi của bùn đất ngầm, đạo diễn có hơi ngẩn người, cùng biên kịch liếc nhau, hai người đều thấy được một tia khiếp sợ ở trong mắt đối phương, lần trước lúc tới, con suối của núi Đại Đoan cũng không phải là như vậy, muốn nói là trưởng làng bởi vì khảo sát của bọn họ mà ngụy trang ngôi làng, độ rạn nứt của nhà cửa còn dễ làm, nhưng con suối trong làng đều là tự nhiên hình thành, đột nhiên xuất hiện thay đổi quá lớn, giải thích duy nhất chính là trong lúc hai người rời đi, làng đã xảy ra cái sự cố ngoài ý muốn.

Trường làng có hơi khó có thể mở miệng, ngược lại vợ trưởng làng bưng ly nước ấm đưa cho mấy người đạo diễn, trên mặt gầy nhom ngăm đen cười cười, "Cũng không có chuyện lớn gì, núi Đại Đoan kề sát tỉnh Xuyên Hổ, bình thường bên đó lúc động đất, bên này vẫn sẽ có dư chấn, nhà cửa đung đưa không gây thương tổn người, quen là tốt rồi".

"Nhà của Mãng tử chính là tân phòng*, Dương tử của nhà chú hai nó cũng là nhà mới vừa đắp, không sợ động đất, mấy vị khách quý vào ở trong nhà hai cha con họ là được".

*tân phòng: phòng cưới của vợ chồng mới cưới

Da mặt đạo diễn một trận co rúm, nói thật lúc này gã thật muốn quay đầu bước đi, trước kia đều nói tỉnh Xuyên Hổ hay bị động đất, cũng không nghĩ tới núi Đại Đoan không ở trong khu vực tỉnh Xuyên Hổ cũng có thể bị dư chấn, hơn nữa bởi vì nơi này thông tin bất tiện, không như những năm trước đều có con buôn tới thu táo, cơ hồ là ngăn cách, cho nên cực ít người biết làng Đại Đoan, cũng tự nhiên không có tương ứng đưa tin dư chấn.

Thật sự là quá mức sơ suất.

Đạo diễn vỗ trán, chỉ cảm thấy trong đầu từng đợt choáng váng, lòng nói tuyên truyền bên ngoài đã tung ra rồi, lâm thời chùn chân khẳng định là không được, chỉ có thể kỳ vọng trong lúc quay phim sẽ không xảy ra tình huống quá lớn gì.

Lúc này, một nghệ sĩ kéo hai va li hành lý đã ở lại nhà Mãng tử và nhà cha Dương tử rồi, hai gia đình này là gia đình hiện nay ở trong làng tương đối mà nói điều kiện khá tốt, nhà Mãng tử tốt nhất, cha nhà Dương tử là chi thứ, bởi vậy nữ nghệ sĩ đều ở tại nhà Mãng tử, nam giới của tổ kịch và hai nghệ sĩ nam sau đó vào ở nhà cha Dương tử, sau khi được cha Dương tử nhiệt tình chào đón, Lê Chanh mới phát hiện Dương tử của nhà cha Dương tử đúng là thằng bé lúc ấy đứng ở cổng làng.

Thằng bé nnhát gan vò vò góc áo cha nó, thân mình nhỏ co ở phía sau cha, mắt to nhìn lại nhìn trên người khách khứa, đoán chừng là chưa từng thấy qua nhiều người lạ như vậy.

"Dương tử, kêu chú". Cha Dương tử vỗ đầu của thằng con, mắt hổ trên mặt màu đồng cổ của người đàn ông cường tráng trừng một cái, có hơi mất hứng đối sự luống cuống của thằng con, tới đều là người thành phố, thằng con nhà mình cũng không thể làm làng mình mất mặt.

"Chú, chú". Dương tử lắp bắp kêu một vòng, có chút khẩn trương, nuốt ngụm nước bọt, ánh mắt chuyển tới trên người Lê Chanh, không chớp lấy một cái, giòn tan kêu một câu: "Anh trai".

Chọc người của tổ kịch cười ha ha.

"Nhóc này thú vị đó, miệng rất ngọt!".

Đạo diễn cười cười, "Nhưng đúng là anh trai mà, sinh viên đại học mới vừa mười tám tuổi, Dương tử người ta cũng không gọi sai, đám chúng ta đều già rồi".

Dương tử tiếp tục nhìn hướng bên phải Lê Chanh, run run một chút, thấy Trầm Du vóc dáng lớn này, đối diện đôi mắt lạnh nhạt kia, nhất thời đầu óc trống rỗng, há miệng thở dốc không phát ra được âm thanh, cha Dương tử thấy thế nhìn theo qua, cũng không khỏi nuột ngụm nước bọt, người này khí tràng cũng quá mạnh, đôi tay kia vòng đằng sau người, cùng chung quanh đều tựa như hoàn toàn xa cách.

Lê Chanh vẫy vẫy tay gọi cậu nhóc tới bên người, hỏi tuổi, mới biết được cậu nhóc đã mười hai tuổi rồi, nhưng nhìn vóc dáng thân hình lại chỉ có lớn như tám tuổi vậy, một đôi tay nhỏ bé thô ráp như giấy nhám, cầm ở trong tay hoàn toàn không cảm thụ tới mềm mại của làn da, thô ráp giống như bà cụ tám mươi tuổi, Lê Chanh nhướn mày, cho dù vốn trong nhà cậu cũng là gia đình nghèo khó của thành phố Vĩnh An, gặp qua không ít người nghèo vì muốn sinh tồn mà việc gì cũng đều làm, nhưng cũng không nghĩ tới trong núi lớn còn có gia đình nghèo thành như vầy.

Cha Dương tử tựa hồ nhiệt tình càng lớn một chút đối Lê Chanh, sau khi đạo diễn Từ lỡ miệng nói ra Lê Chanh là sinh viên đại học A, cha Dương tử liền không có lúc nào là không dùng một đôi mắt nóng bỏng nhìn thiếu niên, cho dù là loại vùng núi Đại Đoan thông tin bất tiện này, nên biết tới vẫn là có thể hiểu biết một phần, ví dụ như sinh viên của đại học A, ở trong mắt cha Dương tử, đây chính là nhân vật giống như bác sĩ, nếu thằng con nhà mình có thể để người này dạy học một hai tháng chỉ sợ cả đời đều thoải mái.

Vì thế ôm loại tâm tư này, vào lúc tối Dương tử liền bưng nước rửa chân đi vào.

Trong núi lớn tắm rửa rất thuận tiện, nấu một nồi nước nóng pha nước lạnh đựng vô chậu, lấy cái khăn tắm nhúng nước chà xát trên người một lần liền coi như tắm xong rồi, nhưng từ đạo diễn cho tới nhân viên công tác cũng không ai chịu phanh ngực lộ vếu đứng ở trong sân dùng cách nguyên thủy nhất chà xát một lần tắm, hàng rào không cao không thấp gì cũng che không được, huống chi cách vách còn có mấy nữ nghệ sĩ mà, cho nên hai tuần này lấy lui làm tiến, không tắm rửa được, rửa chân vẫn được chứ?

Nhưng cố tình Dương tử người ta chỉ bưng nước rửa chân cho Lê Chanh, Mạo Đông Sinh nhìn nhìn vẻ mặt lúng túng lại cảm động của Lê Chanh, lại ngắm Dương tử mắt long lanh đứng ở bên cạnh, không khỏi trầm lặng sờ soạng dưới cằm, lẽ nào người này lớn lên đẹp tới nỗi ngay cả con nít đều thích?

"Anh ơi, rửa chân". Dương tử thấy Lê Chanh đón lấy cái chậu đặt ở trên mặt đất, chính mình liền ngồi xổm xuống chuẩn bị giúp rửa chân, bên cạnh Trầm Du mặt lập tức đen rồi.

"……". Lê Chanh đỏ mặt, vội vàng xua xua tay, "Không cần, không cần, anh tự rửa là được……". Cậu muốn nói sau này nước rửa chân tự cậu lấy là được rồi, nhưng nói tới bên miệng lại nói không ra, ánh mắt cậu nhóc giống như thạch anh đen, ý từ chối hoàn toàn không đành lòng biểu đạt ra.

thạch anh đen

Dương tử thu tay về, hoàn toàn không có cổ linh hoạt hăng hái lúc đứng ở cổng làng, một lát sau rụt rè hỏi: "Vậy anh trai còn có thể dạy Dương tử học không?".

Lê Chanh trầm lặng một chút, cười xoa xoa đầu của cậu nhóc, "Đương nhiên sẽ".

Nhà Dương tử có bốn phòng, hơn nữa từ nhà trưởng làng đưa tới hai cái giường sáu bảy người ở không thành vấn đề, Lê Chanh và Trầm Du một phòng, gọi điện xong cho Đỗ Hành, Lê Chanh phun ra một hơi nặng nề, mắt nhìn ánh trăng trên trời, đóng kín cửa sổ, xoay người nằm ở trên giường, một cái cánh tay duỗi qua mang tính trừng phạt nhéo dưới vòng eo gầy khỏe của cậu, "Ngươi đối nó rất tốt".

"Chỉ là cảm thấy rất đáng tiếc, lần đầu nhìn thấy cậu bé thích học tập như vậy", bị chọt thịt ngứa, Lê Chanh trở người, "Còn nhớ từ nhỏ đến lớn bạn học trong lớp đều là nghĩ cách chơi đùa, liền ngay cả không ít học sinh giỏi cũng không ngoại lệ, mà nay một cậu bé thích học tập giống như vầy, lại không có cách nhận được giáo dục tốt, rất làm cho người ta khó chịu".

"Ngươi muốn làm như thế nào?'.

"Trước khi tới đây ta xem qua địa hình của núi Đại Đoan, ruộng dốc khá nhiều, bên này khí hậu không thích hợp gieo trồng rau củ và trái cây, nhưng thật ra có thể trồng chút khoai lang, sau này giao cho một đối tác của ta thu mua giá cao, cư như vậy mãi, dân làng sẽ chậm rãi giàu có lên, mục tiêu như vậy tuyệt không chỉ là dùng quyên tiền có thể làm tới……".

Trầm Du cúi đầu, dùng sức phong bế dư âm của thiếu niên.

Cậu ấy tựa hồ cả một buổi tối đều đang chú ý người trong làng.

……

Hôm sau tổ kịch bắt đầu làm việc, đối với đám nghệ sĩ Lê Chanh mà nói chỉ cần làm tốt giáo viên là có thể, nhưng mà đối mặt đám con nít bảy tám tuổi tới mười ba mười bốn tuổi không đồng đều này, xem đề giải toán sơ cấp trên sách giáo khoa, mọi người đều có hơi trầm lặng.

Trong làng chỉ có một dì hơn bốn mươi tuổi là cô giáo, nhưng mà người này cũng chẳng qua là học ở bên ngoài sáu năm, làm thuê bất cẩn té gãy chân mới trở về nhận dạy dỗ bọn con nít học hành, áp lực của cuộc sống làm cho tính tình dì khá lạnh lùng, lúc dạy học cực kỳ nghiêm khắc, cái này lại không có thể ngăn cản nhiệt tình của đám học sinh, có lẽ trong lòng rất nhiều đứa bé càng thêm hiểu rõ, chỉ học tốt tri thức, tương lai mới có thể thoát khỏi cuộc sống hiện tại.

Lưu Quân Lệ dạy xong hai tiết ngữ văn, đôi mắt đỏ đỏ ngồi ở trên tảng đá lớn cách phòng học không xa ghi chép tâm đắc lúc dạy học, bàn thân cô là người lớn tuổi nhất trong đoàn, bên người còn có cậu con trai mười ba tuổi, đúng là tuổi nghịch ngợm, nhưng mà con cái nhà ngôi sao dù sao khác với nhà người thường, cho dù bởi vì nguyên nhân nghề nghiệp không thể thời gian dài làm bạn bên người con mình, bé cũng vẫn như cũ có quần áo tinh xảo, cặp sách nhỏ đẹp đẽ, thậm chí các loại đồ chơi giá thành xa xỉ trên thị trường, cơ bản con mình thích, đồ có thể dùng tiền bạc mua được, liền không cái gì không chiếm được.

So sánh một chút cùng như vầy, con nít của làng Đại Đoan thật sự rất đáng thương.

"Có một số trẻ con thậm chí mười mấy năm đều không có từng ra khỏi làng, bọn nó không có ngày nghỉ, không có du lịch, càng không có khu vui chơi, nguyện vọng lớn nhất của bọn nó là học tập tốt, nhưng mà nơi này lại ngay cả sách giáo khoa sơ trung trở lên đều không có, tựa như một cái làng bị xã hội lãng quên……". Lưu Quân Lệ hít sâu một hơi, "Tôi nghĩ thân là một người mẹ tiếp cận nơi này nhất, bị trùng kích là lớn nhất, lúc dạy học nhìn tới những đứa bé này, liền có thể nghĩ tới, trẻ con sinh hoạt tại trong thành phố, rốt cuộc là hạnh phúc biết bao".

Cameras dừng hình ảnh ở trên đôi mắt thương xót của Lưu Quân Lệ nhìn về phía đám trẻ con đang học tập.

Lê Chanh không có dùng sách giáo khoa, thăm dò tiến trình học tập của học sinh, trực tiếp lấy phấn viết ở trên bảng đen dựa theo tiến độ ôn tập của sơ trung giảng giải nội dung, ngôn ngữ ngắn gọn, hiệu quả lại cực kỳ tốt, trình độ cùng một đám tẻ con tò mò quá nhiều, nội dung phong phú mà mới mẻ còn thú vị hơn nhiều so với trên sách giáo khoa sớm xem mấy trăm lần.

"……Tối qua Dương tử rụt rè hỏi anh, anh sẽ dạy em học sao, anh nghĩ nếu phần lớn học sinh đều có lòng vươn lên như vậy, rất nhiều giáo viên cũng không cần cứ biến đổi đa dạng vì cầu học sinh sinh ra hứng thú lớn hơn nữa đối học tập, anh cảm thấy cực kỳ xấu hổ, anh so ra kém Dương tử, em ấy thật sự thích học tập, sau đó anh mới biết không riêng gì Dương tử, thậm chí còn có hai ba mươi em nhỏ cùng làng cũng đồng dạng có mang nhiệt liệt yêu thích như vậy đối học tập, người như vậy là đáng được kính trọng, cho nên anh hy vọng có thể giúp được bọn em". Lê Chanh vẫy vẫy tay, đối diện liền chạy tới hai ba đứa bé, một cô bé, hai cậu bé, trong đó liền có Dương tử.

Lê Chanh hỏi: "Dương tử, hiện tại em nghĩ muốn cái gì nhất?".

"Đi học".

"Ngoại trừ đi học?".

Ngón tay Dương tử nắm góc áo, cúi đầu, sau đó ngẩng mạnh đầu lên, liếm đôi môi khô khốc,một đôi mắt khát vọng trên khuôn mặt bụi đen thẳng tắp đối diện ống kính, "Em muốn……Muốn một cây viết chì bấm".

viết chì bấm

"Em nghĩ muốn……Một cái đầm hồng nhạt". Cô bé Văn Văn sắc mặt đỏ bừng vặn xoắn ngón tay.

Tô Bình Giang khỏe mạnh kháu khỉnh xòe lòng bàn tay lau lên quần áo, đột nhiên lớn tiếng nói: “Em muốn ba ba hết bệnh, muốn ba ba có thể đứng lên”.

Cậu bé một thân quần áo dơ nhìn không ra màu sắc, khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gầy ngửa đầu há lớn miệng đối diện ống kính, đồng tử đen nhánh tỏa sáng.

84. Chương 84: Hạnh Phúc Như Bông Hoa

Vừa qua khỏi giữa trưa, ba chiếc xe tải khí thế hào hùng chạy chầm chậm trên đường núi lồi lõm, lại nhìn một chiếc xe hơi khá lỗ rõ thân phận đằng trước —— nhưng mà đường núi khó đi, trên cửa kiếng xe của cửa xe cũng đều dính không ít phân chim xám xịt, giống như là muốn hòa vào cảnh sắc của núi Đại Đoan.

Một đoạn đường sau đó xe lớn không đi được, ba chiếc xe tải ở lại bên ngoài, chỉ chiếc xe hơi đi đầu chạy vào đường nhỏ.

“Nhìn như là lại có người thành phố tới đây……”. Người hàng năm sống ở núi Đại Đoan làm sao gặp qua Audi, BMW gì chớ, tuy rằng chiếc xe tới đây dơ bẩn nhìn không ra dáng vẻ, nhưng mà theo dáng xe hình giọt nước và phương diện tạp âm nhỏ xíu tới xem, cho dù người trong làng chưa thấy qua cảnh đời gì đó cũng đoán chừng hiểu được, xe này xa hoa hơn so với đám xe khách lớn trước đó, nhất thời trong mắt dân làng thêm mấy phần phức tạp, chỉ sợ người trong xe lai lịch không nhỏ!

Hai ba người nam nữ thanh niên đứng ở cổng làng nhìn xung quanh, chưa được một lát liền thấy con xe nổi tiếng bụi bặm dừng ở trước mặt, lái xe mặc đồ âu giày da xuống xe, đi nhanh hai bước mở ra cửa sau, Đỗ hành mạt ủ mày ê xuất hiện ở giữa tầm mắt của dân làng.

Đỗ Hành nhìn tới nhìn lui xem xét một chút cảnh sắc của làng Đại Đoan, trên mặt ban đầu như là uống nước khổ qua lúc này càng nhiều vài phần thần thái táo bón.

Lúc này trong lòng dân làng của làng Đại Đoan xem náo nhiệt đều hiểu rõ: “À, ông chủ lớn xuất hiện rồi”. Gần đây trong làng là làm sao vậy? Một đám người thành phố tới đây, nghe nói đều là ngôi sao, tiếp theo một đám người thành phố lại tới nữa, nhìn qua người ta cực giàu

có tới chảy mỡ, chẳng lẽ là mùa xuân của làng Đại Đoan tới rồi? Đây là không phải chứng minh làng Đại Loan luôn luôn không được người bên ngoài biết tới nổi tiếng rồi? Nói như vậy……. Hẳn là xem như chuyện tốt ha!

Ít nhất sau này con nít của làng Đại Đoan sẽ có càng nhiều cơ hội đi ra ngoài.

—— Đương nhiên, rất ít có người chú ý tới, biểu cảm trên mặt của vị "ông chủ lớn" này cực kỳ rối rắm.

"Chủ tịch Đỗ…….Chúng ta tới loại loại địa phương này để làm chi?". Một người cấp dưới tò mò liếc mắt một cái nhìn nhau cùng dân làng, do dự một chút, cảm thấy có hơi không tin cậy, hiện tại nghiệp vụ phát triển chủ yếu nhất của công ty bọn họ chính là gieo trồng buôn bán hoa lan, chủ tịch Đỗ nghiêm túc lạ kì mang theo tổ cố vấn địa chất chuyên nghiệp đến làng Đại Đoan, điều này làm cho gã không thể không liên tưởng tới vấn đề gieo trồng, chẳng lẽ chủ tịch Đỗ muốn đổi khu đất trồng hoa lan cực phẩm?

Nhưng mấu chốt là…….. Nơi này chính là trồng xuống, nó có thể sống sao, a?

Thực tế trong đầu Đỗ Hành cũng có chút không rõ, ông chủ nhà mình bảo gã chuẩn bị ba chiếc xe lớn vật tư buôn bán gã còn có thể hiểu, nhưng bên cạnh lại mang một đoàn cố vấn để làm gì? Gã thăm dò qua làng Đại Đoan này rồi, không nói các huyện lân cận nhiều lần bị động đất như vầy, bản thân nó cũng là thâm sơn cùng cốc*, hoàn cảnh ác liệt, căn bản không thích hợp cây trồng sinh trưởng.

***thâm sơn cùng cốc: nơi khỉ ho cò gáy, nơi heo hút**

Đỗ Hành vào làng, vừa nhướn mắt liền thấy thiếu niên ló đầu ra nhìn cách đó không xa, thiếu niên một thân áo sơ mi trắng quần jean đơn giản, cười tủm tỉm vẫy vẫy tay với gã, đằng sau còn đi theo mấy đứa bé nhút nhát, một đám đầu củ cải nhỏ sắc mặt khô vàng bộ dáng suy dinh dưỡng, Đỗ Hành không khỏi đầu mày giật một cái, gã bấm cái trán, đột nhiên nghĩ thông đối phương dặn dò ba chiếc xe tải vật tư đoán chừng thật đúng là không phải lấy tới buôn bán! Mà là mợ nó tới tặng người!!

Dù sao cũng là từng một chủ tịch thành công đưa công ty ra thị trường, chân tướng không có chênh lệch quá lớn cùng suy đoán của Đỗ Hành, gã tới đây giống như thành một cái tín hiệu, chỉ thấy Lê Chanh cúi người nói câu gì đó cùng bọn con nít, bọn nhóc con tản đi, nhưng mà thời gian nửa tiếng đồng hồ, có càng nhiều con nít hoặc người lớn theo tới cổng làng, xoa xoa tay nhìn đám người Đỗ Hành người từ ngoài tới.

Đỗ Hành: "……"

"Ông chủ, cậu……". Đỗ Hành giữ chặt ống tay áo của Lê Chanh, há miệng thở dốc.

"Không sai, chính là như anh nghĩ đó". Lê Chanh gật gật đầu, cậu cúi đầu nhìn nhìn đám con nít bên cạnh mới chỉ cao bằng ngực mình, đám nhóc mắt ngóng trông nhìn xe tải, bọn nó có lẽ cũng dự đoán tới kế tiếp chính là cái gì, trong nét mặt mang theo chờ mong, trên mỗi khuôn mặt nhỏ nhắn thô ráp vừa nhìn liền là dãi gió dầm mưa. Trong lòng cậu mềm nhũn, vẫn đều là con nít mà. Lê Chanh vỗ cái ót của Dương tử, chỉ chỉ thùng xe, "Đều là thứ các em thích, xếp hàng nhận từ trong tay chú lái xe, đừng tranh cãi ầm ĩ".

Cậu cổ vũ cười cười: "Đi đi".

Dương tử không bao lâu nhận được một phần vật tư của chính mình cười tươi rói, đem phần lớn đồ dùng sinh hoạt cho cha mẹ, trong tay cẩm một cây viết chì bấm và viết máy yêu thích không buông tay, bởi vì tuổi không lớn cũng không có gặp qua, cho nên nó lập tức chuyển dời đến lực chú ý từ trên viết máy tới viết chì bấm, hưng phấn nói: "Thật là bút chì bấm!".

"Còn có đầm của em!". Trong lòng Văn Văn ôm cái gói lớn màu hồng phấn, chỉ liếc mắt nhìn một cái liền cực kỳ ngạc nhiên vui mừng, sợ tro bụi trên ngón tay làm dơ cái đầm, nhất thời hai tay cũng không biết nên đặt ở đâu!

Tô Bình lặng lẽ nhận phần của mình, đi tới trước mặt Lê Chanh, liếc mắt nhìn Đỗ Hành một cái, lại quay đầu nhìn nhìn Lê Chanh, suy nghĩ, trịnh trọng cúi gập người trước hai người, nghiêm túc nói: "Cám ơn chú tốt bụng, cám ơn anh Lê Chanh".

Đỗ Hành mím môi dưới, không nói gì, nhưng mà chân mày theo ngay từ đầu liền nhíu chặt lại dần dần dịu lại, trận buồn bực kia trôi qua, lúc này gã nhưng lại cảm thấy trong lòng có hơi tức cười. Gã phản ứng quá lớn rồi, kỳ thật sớm nên biết người ta cũng không phải bởi vì thành tựu trước đây của gã, chính là nhìn thấy cuộc sống hai cha con khó khăn, liền thuận tay giơ tay giúp một phen thôi, nói tới cùng, trước đây gã không có gì khác với những người này.

Gã là xuất thân thương nhân, thương nhân trục lợi, gã là sẽ không làm chuyện làm ăn không có lợi, nhưng trên đời này, vẫn có thể có thể sẽ có thứ không liên quan tới lợi ích lắm, cố tình còn dễ dàng chạm tới lòng người nhất.

Đỗ Hành phun ra một hơi, xoay người nhìn nhìn ống khói bốc khói trắng lên bầu trời trong làng.

Lấy trạng huống hiện giờ của công ty, tuy rằng ngay cả công ty hạng ba coi như không hơn, tặng chút vật tư cũng sẽ không có ảnh hưởng gì, cùng lắm thì bán đi một chậu hoa lan cực phẩm, có thể bù đắp.

Ông chủ nhỏ tuổi còn trẻ, cơ hội kiếm tiền có rất nhiều, cậu ấy không keo kiệt chút đồ nhỏ nhoi này.

Vui vẻ là tốt rồi.

Lê Chanh nhìn Đỗ Hành đang chăm chăm nhìn ống khói trách trời thương dân, giơ tay xoa xoa mí mắt. Đỗ Hành không rõ vì sao, đột nhiên nghĩ tới ngi ngờ của lúc trước, lập tức hỏi: "Ông chủ, vật tư đã bắt đầu phát rồi, cố vấn địa chất mang tới có công tác gì?".

"Chỉ là chút đồ dùng sinh hoạt học tập ấy vẫn là không đủ, được người cho cá không bằng được người dạy bắt cá, núi Đại Đoan cách thành phố quá xa, nghĩ muốn người trong làn có thể bản thân no đủ, cách duy nhất chính là nghĩ cách để núi rừng kiếm tiền, ví dụ như trồng một ít cây trồng, tới khi đó chúng ta có thể phụ trách thu mua". Lê Chanh không nhanh không chậm nói, ý tưởng này có vài phần nguyên mẫu trong đầu cậu rồi, đương nhiên chỉ suy nghĩ thôi có chút không thực tế có thành công hay không vẫn là phải xem ý kiến cảu cố vấn địa chất.

"Cái gì? Thì ra Lê tiên sinh mới là.....". Trưởng làng đứng ở bên cạnh hai người lúc này rốt cục nghe hiểu được, không khỏi bỗng nhiên tỉnh ngộ, ánh mắt nhìn phía Lê Chanh lập tức liền có mấy phần khác biệt.

Người cùng người thật đúng là không cùng một dạng, trước kia không phải không có người thành phố tới trong làng, có lẽ là nghỉ phép du lịch, có lẽ là tới khảo sát địa chất, lại căn bản không ai sẽ quan tâm cuộc sống của bọn họ như thế nào, thật không phải nói bọn họ có biết bao hy vọng nhận được trợ giúp của xã hội, khát vọng biết bao có thể nhận được một khoản tài trợ từ bên ngoài, chính là hành động này của Lê Chanh cũng rất khó làm cho người ta không sinh ra thiện cảm.

Hơn nữa đây vẫn là một thiếu niên lớn lên cực kỳ đẹp, lại tấm lòng lương thiện.

"Này, Lê tiên sinh, nói như thế nào? Núi rừng nơi đây kiếm tiền như thế nào? Lão trưởng làng từng dẫn người thử qua, trồng lúa là không được, trên núi không có mấy chỗ là đất đai bằng phẳng". Trưởng làng kích động, thân là một trưởng lường, quan tâm của ông khá thực tế, so với ba xe tải vật tư, chân chính có thể làm cho dân làng có được thu nhập mới là quan trọng nhất của hiện nay, dù sao Lê Chanh không phải người của làng Đại Đoan, mà các dân làng vẫn không thể cứ dựa vào người khác viện trợ, tay làm hàm nhai mới là ổn thỏa nhất.

"Trồng khoai lang".

Không ai biết khoai lang đại biểu cho cái gì.

Cũng sẽ không có ai biết rõ, cho dù dùng gía cao thu mua hết khoai lang trên núi Đại Đoan, trên bản chất Lê Chanh cũng sẽ không trở thành đứa ngốc vung tiền trong mắt những người khác.

Nguyên nhân chỉ có một.

Bạn có chiếc nhẫn xuyên qua thời không không?

"Trồng khoai lang.....?". Trong giọng Đỗ Hành phát ra một tiếng nghi hoặc, khó khăn phun ra ba chữ này.

Lê Chanh nghiêm túc nhìn đối phương, chứng minh cậu không phải đang nói giỡn: "Đúng".

Đỗ Hành: ".....".

Ba xe tải vật tư rất nhanh chia cho các gia đình, quần áo mới của trẻ con, sách giáo khoa của tiểu học sơ trung cao trung, sách bài tập, viết máy, riêng những cái này liền chứa đầy một chiếc xe tải trong đó rồi, nhưng đủ thấy sự quan tâm của Lê Chanh đối các bạn nhỏ.

Võ Tước ôm cánh tay đứng ở trong nhà, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài, Cổ Tân Nhu ngồi đằng sau cô, hai người này đều là ngôi sao điện ảnh đóng qua mấy vai phim cổ trang rồi, danh tiếng bình thường lớn, xem như lực lượng ngang nhau, nhưng mà bởi vì tích cách đều thiên hướng yên tĩnh, tại lúc ở cùng một phòng ít có tranh luận, hằng ngày ở chung vẫn là khá hòa hợp.

"Không nghĩ tới bên trong đội ngũ chúng ta, bị xúc động trước nhất chính là người ít tuổi nhất này". Cổ Tân Nhu thấy Võ Tước vẫn chú ý tình huống bên ngoài, thuận miệng nói một câu, ngược lại là dẫn tới Võ Tước trầm tư một chút.

Cô lắc lắc đầu, cười khổ một chút: "Có lẽ chính là bởi vì tuổi còn nhỏ, nổi tiếng cũng chẳng qua hơn một tháng, mới.....".

Mới không còn giống như các cô, trên mặt mang theo tươi cười, lòng là lạnh lùng. Cổ Tân Nhu nghe hiểu ý của cô ta, nhưng không có tán thành cách nói của cô ta, "Nhìn lại một chút đi".

".....Tôi vẫn cảm thấy thiếu niên mười tám tuổi này, tuy rằng chưa trải qua nhiều chuyện, lại chín chắn có thừa mưu định hậu động *(định ra mưu kế rồi mới hành động sau)*, không giống như là một người xúc động nhất thời. Chính là thời gian cậu ta đóng phim ngắn ngủi, làm sao liền thành một ông chủ nhỏ quản lý công ty? Nhớ rõ lúc xem đầu đề giải trí, trên báo nói trước khi cậu ta thi đại học còn phải làm thuê, hiển nhiên trong nhà cũng không giàu có".

Trong nhà không giàu có, có nghĩa là tài chính gây dựng sự nghiệp đều không có, cơ hội lập công ty tới từ đâu? Ngoại trừ có người ra tiền hỗ trợ, nhưng không có quan hệ gì, người ta dựa vào cái gì cho bạn?

Trong mạch suy nghĩ liền mở rộng một chút.

Cổ Tân Nhu thầm nghĩ, trong giải trí giới người nào không có, nữ giới có thể bị quy tắc ngầm, nam giới cũng không hẳn không thể, lại hơi cân nhắc vệ sĩ khí khái mười phần bên người Lê Chanh, trước dó đủ loại chỗ không ổn liền có thể giải thích. Hai người liếc nhau, trong lòng

có mấy phần cân nhắc.

Chập tối cố vấn địa chất xem xét qua chất đất của làng Đại Đoan, trưởng làng tự mình tổ chức một bữa tiệc cảm ơn, trẻ con trong phòng học ở dưới người lớn dẫn dắt cùng hát bài hát lòng biết ơn , Lê Chanh im lặng ngồi ở trên ghế, trong tiếng hát truyền ra từng chút từng chút giá trị tín ngưỡng, bổ sung vào đan điền của thiếu niên, Trầm Du hình như cảm giác được mà chớp mắt.

Tiết mục Rất gần núi Đại Đoan là quay mùa đầu tiên, ba ngày sau quay phim cũng đủ cắt nối biên tập thành một tập phim, xe khách lớn đủ quân số trở về thành phố, nhưng mà tiết mục còn chưa phát, trên một tờ báo mạng liền xuất hiện một cái tin tức nội dung mơ hồ: thủ khoa đại học gia cảnh nghèo khó bỗng chốc thành chủ tịch công ty, "Quy tắc ngầm" hư hư thực thực trong giới giải trí .

Rất nhiều người là không tin, Lê Chanh mới tiến giới giải trí bao lâu? Liền quy tắc ngầm rồi? Hơn nữa đây vẫn là thiếu niên mười tám tuổi, tuổi này biết quy tắc ngầm là cái gì sao? Nhưng mà không qua bao lâu, quần chúng chỗ nào cũng nhúng tay liền vì một cái tin tức ít ỏi của Lưu Quân Lệ mà trở mình.

Đó là một ngày của Lưu Quân Lệ khi đồng ý lời mời quay Rất gần núi Đại Đoan , đăng lúc rạng sáng, lúc ấy người xem không tính nhiều lắm, ít nhất so với hơn ba trăm vạn fan của Lưu Quân Lệ, chỉ có mấy vạn người nhìn thấy.

"Lưu Quân Lệ:????? Cảm ơn đồng nghiệp nhỏ của tôi, khiến những em nhỏ tới từ núi lớn hạnh phúc giống bông hoa, hôm nay rất vui vẻ".

Phía dưới là một số hình chụp, có thể nhìn tới rất nhiều trẻ con vùng núi ôm sách giáo khoa mới tinh và quần áo mới, cười như tỏa nắng, quả thật như lời Lưu Quân Lệ vừa vặn từ trên hình ảnh là có thể nhìn ra kinh hỉ và hạnh phúc trong mắt của những đứa bé này.

"Đây không phải chuyện tốt sao? Tại sao tính ngang bằng cùng với quy tắc ngầm? Không rõ người hiện tại làm sao ghét việc thiện như kẻ thù vậy! Chẳng lẽ ngay cả giúp đỡ người khác đều phải bị người trong xã hội phê phán sao? Nếu nói như vậy, vậy thế giới thật sự thật là đáng sợ". Một fan tên là nam thần của tôi là Eddie lý giải từ đầu đến cuối sau đó bình luận như vậy dưới tin tức.

Một dân mạng khác tên năm xu tiền lạnh lùng mà bình tĩnh phân tích: "Đây không phải vấn đề giúp đỡ hay không giúp đỡ, đây là vấn đề nguyên tắc của một ngôi sao, ít nhất tôi cảm thấy ngôi sao, nhất là nam ngôi sao, bị quy tắc ngầm không phải hiện tượng tốt gì".

"Người ta thích thế nào liền thế đó, mấy người quản rộng như vậy để làm chi? Cũng không phải ngầm mấy người, thật sự là nhiều chuyện!" thịt bò nướng Thúy Hoa bất mãn nói.

bầu trời rơi bánh thịt : giận lật bàn, thật đáng ghét!!! Luôn luôn liềntới một cái tin mới, cả

ngày đều phải bị Lê Chanh xoát bằng!!! Mụ nội nó rốt cuộc ai là Lê Chanh nha!".

85. Chương 85: Thổ Bao Tử* Vào Thành

***thổ bao tử: nhà quê, hai lúa**

Bởi vì các loại QQ, Weibo cập nhật liên tục, tỉ lệ scandal đưa ra ánh sáng của Lê Chanh luôn luôn là cực kỳ cao, cũng bởi vậy người chưa xem qua tin tức giải trí cũng biết có một thủ khoa đại chọc trong một hai tháng tham gia đóng vai phụ phim Hollywood nước Mỹ vừa mới nổi tiếng, vốn tưởng rằng là gian khổ phấn đấu, lại không nghĩ rằng đằng sau lại tuôn ra tin tức có thể bị bao nuôi, rốt cuộc là ai bao nuôi? Đàn bà giàu có? Hay là..... cậu ấm giàu có?

Lê Chanh ngồi xổm trong nhà lướt web, sau khi nhìn mấy cái, liền không hề chú ý phỏng đoán vô căn cứ của đám dân mạng nữa.

Bị bao nuôi?

Loạn thất bát tao gì đây, hiện tại chính mình là bao nuôi người khác còn kém không nhiều lắm.

Thiếu niên nhướn mày, đáy lòng thần thần bí bí nghĩ, không khỏi quay đầu nhìn Trầm Du ngồi ngay ngắn ở sô pha đằng sau, nam nhân lập tức cảm giác được tầm mắt này, nghi hoặc nhìn qua.

"Không có gì". Lê Chanh theo phản xạ mở miệng.

Nam nhân bình tĩnh đối mặt.

"Được rồi, quả thật có chút việc nhỏ". Lê Chanh khụ một tiếng, "Ngươi cần phải đi rồi".

Thiếu niên sắc mặt bình tĩnh chỉ chỉ màn hình trước người.

Trầm Du gần như có thể từ trên nét mặt không cảm xúc của đối phương nhìn ra sự kinh hỉ đối với y sắp rời đi, trong ánh mắt y trầm một chút, chậm rãi đi tới, tay vịn ở trên lưng ghế của thiếu niên, cúi người, chỉ thấy trong thư mật người dùng tên là người rảnh rỗi tới quấy nhiễu gửi tới một chuỗi phương trình phức tạp, cùng hai ba tấm hình vẽ phân tích.

Nâng tay nhéo mặt của thiếu niên, "Bộ dáng của ngươi hình như rất vui vẻ".

".....Có sao?". Lê Chanh mở to hai mắt, "Thật ra không hề có, người nhìn nhầm rồi".

Trầm Du tin tưởng chính mình tuyệt đối không có nhìn lầm, bởi vì kế tiếp sao chép lại phương thức bên dưới sau đó Lê Chanh vẫn đều là ngâm nga hát, thậm chí đang cho đầy đủ đậu vàng của diễn đàn, ngoài ra còn khen thưởng thêm một ít.

Giải thích của thiếu niên này là: Có tiền chính là tùy hứng.

Trầm Du: "……."

Hai người ăn bữa cơm trong căn phòng cho thuê ngoài trường học, tay cầm tay khởi động chiếc nhẫn. Tầng ba Tần Lĩnh bí cảnh cũng đã trôi qua gần một tháng rồi, nhưng mà nơi này không có một ngọn cỏ, bão cát đầy trời, hoàn cảnh vẫn là hoang vu trước sau như một.

Lê Chanh tìm tờ giấy trắng viết viết vẽ vẽ, nhưng mà khoảnh khắc tìm ra mắt trận, chính là trận pháp của tầng ba bí cảnh cùng trước đó khác nhau rất lớn, cho dù lấy tu vi của Lê Chanh có thể tìm được mắt trận cũng không phá được một đại trận nhất tông như vậy. Cũng may nơi này đều không phải là một mình Lê Chanh, dân bản xứ Trầm Du vừa động, kim kiếm phía sau liền tự giác chui vào lòng bàn tay.

Lê Chanh thấy thế thối lui hướng phía sau anh ta, lúc đi ngang qua tại bên tai anh ta nhắc nhở một câu: "Cẩn thận một chút".

Trầm Du cong khóe miệng, cũng không biết rốt cuộc nghe hay không nghe thấy, tàn ảnh của thân hình ở trước mắt nhoáng cái biến mất ở tại chỗ, kim kiếm giữa không trung nghiêng hướng phía trên run lên, "ầm" một tiếng cắm ngang vào bên trong mắt trận, mặc thạch bày trận giữa ánh chớp tóe lửa nổ tung tóe, dưới tiếng vang vù vù bốc lên một cỗ linh khí cuồng bạo, va chạm ở trên người Trầm Du, vị thiên chi kiêu tử bịch bịch lui về phía sau hai bước, đứng ở trước người Lê Chanh phun ra một búng máu, đúng lúc rơi vào dưới mắt trận nổ tung tóe, mặt đất trần trụi lộ ra một đoạn bia đá.

Lê Chanh trong nháy mắt nhớ tới côn minh khuyển Hắc Mạch nửa chết nửa sống trong bệnh viện thú cưng, theo bản năng giơ tay muốn sờ đầu chó một chút……..

Tại trước người đứng hình nửa ngày, ý thức được tư duy có hơi mất kiểm soát, Lê Chanh ngượng ngùng thu tay về, vân đạm phong khinh vòng qua sau lưng, tò mò nói: "Ngươi bị thương còn chưa lành?".

***vân đạm phong kinh: nhẹ nhành bình tĩnh như không có gì xảy ra**

Trầm Du gật gật đầu: "Hiện đại không có linh khí, chỉ có thể dựa vào đan dược khôi phục, nhưng dù sao công dụng càng lớn của đan dược là gia tốc hấp thu linh khí, dung lượng chứa của bản thân cũng không nhiều, cho nên hiện tại ta chỉ có một thành của thực lực của bình thường.

“Vậy à, chúc ngươi sớm ngày khôi phục”.

Đáy lòng Lê Chanh phỉ nhổ một tiếng, nháy mắt đỏ mặt, lúc này không phải thẹn thùng, mà là cực kỳ chua chát, mợ nó một thành của thực lực đều cũng đủ miểu sát* chính mình, người kiểu quái gì vậy!

***miểu sát: một phát chết luôn**

Tựa hồ nhìn ra khẩu thị tâm phi* của Lê Chanh, Trầm Du tức cười đột nhiên nâng tay, sờ soạng mặt của đối phương, hai sườn má bao vây lấy một bàn tay ấm áp, làn da dán cùng một chỗ, phát ra độ ấm bỏng người.

***khẩu thị tâm phi: miệng nói một đàng, lòng nghĩ một nẻo**

Một giọt máu tươi trên tấm bia đá im hơi lặng tiếng nhỏ vào khe hở, kiểu chữ văn bia hơi hơi phát ra ánh sáng, ngay tại ngay tại giây phút lòng của hai người có cảm giác, mấy trăm cái chữ thượng cổ như thủy triều tách ra tay và mặt tiếp xúc của hai người, Lê Chanh chỉ cảm thấy trên người bị một cỗ lực lượng khó mà chống cự nhằm phía trên không, trong bối rối quay đầu nhìn đến Trầm Du kinh ngạc cầm thanh kiếm, cả người bị hút vào trong tấm bia đá, cậu liền bình tĩnh rồi.

Chua xót nghĩ, thiên phú tốt thì sao chứ, bệnh thần kinh lại làm sao, lúc xui xẻo, còn không phải giống như người bình thường thôi.

.....Môi nóng tới khô rồi.

Lê Chanh tỉnh lại ở ngoại thành, trên đỉnh đầu là cây lớn bộ rễ tráng kiện như của rừng mưa nhiệt đới, cảm nhận bộ rễ khá khỏe, lá cây xanh xám, cho thấy là một hoàn cảnh lạ lẫm, cũng là một cái địa phương xa lạ.

Cậu không chút kinh hoảng.

Không phải chuyện lớn xuất hiện mạng người, mặc cho ai bên người mang theo một địa cầu cũng sẽ không làm ra hành động chân tay luống cuống quá mức, cho dù là thật sự gặp phải cạm bẫy, dùng chiếc nhẫn xuyên qua trở về cũng có thể trốn một hồi.

“Trầm sư huynh..... Trầm đại hiệp.....”. Lê Chanh đứng lên kêu hai tiếng, tiếng vọng vang lên từng trận, lại không người trả lời.

Trong rừng cây một loạt quạ đen bay qua trên đỉnh đầu, phát ra tiếng kêu quạ quạ kỳ quái, Lê Chanh nhíu mày, vỗ vỗ bùn đất trên quần jean, bẻ cái nhánh cây gạt cỏ qua một bên đi tới phương hướng có dòng nước, sau một tiếng đồng hồ cuối cùng gặp được tốp người đầu tiên,

Lê chanh không xa không gần đi theo phía sau mấy người này, đi theo mấy con đường nhỏ không lâu liền thấy một bức tường thành. Bởi vì Lê Chanh tuổi không lớn, tu vi trên người thấp, cũng chưa hề dẫn tới nhiều sự chú ý.

Tường thành này chỉ có một cái cổng lớn, bên trên ghi " Lục Man thành".

Lê Chanh yên lặng thở dài một tiếng, cái địa phương quỷ gì, quả thực nghe cũng chưa nghe qua, liên tưởng tới tấm bia đá gài bẫy người ta, Lê Chanh lớn mật đoán một chút.....Cậu đây là lại xuyên qua?

"Hôm nay làm sao người đi đường qua lại vội vàng vậy? Hay là trong thành có chuyện lớn gì?". Một người đàn ông vạm vỡ và Lê Chanh sát vai đi qua, đồng bạn bên cạnh y lắc lắc đầu, "Chính là Nhất Diệp đao khách tháng trước phát ngôn chập tối hôm nay liền sẽ diệt Thập Phong trại, hiện nay người của Thập Phong trại đang ở trong thành nghiêm ngặt kiểm tra đó, dân chúng bản địa tự nhiên cũng rất sợ gặp phải rắc rối.....". Người nói chuyện cười lạnh một tiếng., "Nhưng mà Nhất Diệp đao khách là nhân vật ra sao, hiện nay Thập Phong trại bị dân chúng bình thường coi là thế lực cự phách, ở trong mắt Nhất Diệp đao khách, cũng bất quá hai ba con mèo nhỏ mà thôi".

"Chúng ta vẫn là nhanh chóng vào thành đi!".

".....". Lê Chanh.

Lê Chanh đều nhận biết từng chữ của hai người này nói ra, chính là cả một đoạn gộp lại liền không làm sao hiểu được, cho dù là Lục Man thành, hay là Thập Phong trại trong lời nói của hai người này, Nhất Diệp đao khách, Lê Chanh đều chưa bao giờ nghe nói qua.

Cố nhịn xuống xúc động muốn bùng nổ, Lê Chanh theo sau xếp hàng vào thành, dù sao một địa phương thành thị như vầy liền có quy củ, địa phương có quy củ liền khá an toàn, hơn nữa ở trong rừng cây cũng không tìm hiểu được nhiều tin tức lắm.

Thấy mỗi người đằng trước cầm một miếng thượng phẩm linh thạch, Lê Chanh cùng từ trong túi trữ vật lấy ra một viên, không biết là có phải là bởi vì Lục Man thành này thương nghiệp phát triển hay không, chi phí vào thành nhưng khá cao.

"Ngoại nhân*". Thủ vệ đánh giá Lê Chanh từ đầu đến chân, tiến lên ngăn cậu lại, ánh mắt dưng một lát trên " Kì trang dị phục**" của cậu, lại dừng ở trên mặt cậu, "Lần đầu tiên vào thành cần giao phí vào thành mười viên thượng phẩm linh thạch"

*ngoại nhân: người tới từ bên ngoài

*kì trang dị phục: quần áo kỳ lạ

Lê Chanh lặng im một chút, lấy ra mười viên thượng phẩm linh thạch, cũng mãnh liệt ám chỉ bản thân cậu có tiền nhất cậu liền tùy hứng, cậu đứa phí vào thành, ôm ôm ôm quyền, "Thủ vệ đại ca, có thể cho tại hạ biết, Lục Man thành này là ở đâu?'.

"Lục Man thành của đại lục trung ương mà ngươi cũng không biết?". Thủ vệ còn chua hề mở miệng, một người phía sau ngược lại giật mình nhìn cậu, "Chẳng lẽ là thổ bao tử tới từ đại lục bát hoang?".

***thổ bao tử: nhà quê, hai lúa**

***bát hoang: nơi xa xăm, khỉ ho cò gáy**

".....". Lê Chanh, ngươi mới là thổ bao tử ngươi từ nhỏ đến lớn đều là!

Thủ vệ đầu mày dựng thẳng, cảnh giác nói: "Ngươi là người của đại lục nào? Tới Lục Man thành làm cái gì?".

"..... Ta là đệ tử của Ngọc Hoàng tông, tới.....làm buôn bán". Lê Chanh nói mơ hồ một chút, cậu còn không biết đại lục trước kia thuộc về đại lục bát hoang trong miệng của người bên cạnh hay không, tùy tiện nói ra khó tránh khỏi sẽ dẫn ra sóng gió càng lớn.

"Ngọc Hoàng tông? Đó là tông môn gì?'.

"Hình như là một tông môn hướng phía đông nam của đại lục Thanh Châu phải không? Nếu là đại lục Thanh Châu, cũng là một đại lục đáy chót nhất trong bát hoang, thật đúng là thổ bao tử".

"Không phải Thanh Châu, ta nhớ rõ là Vân Châu.....".

"Quản y cái gì châu, dù sao không nổi danh lắm là được rồi! Tông môn xoàng xĩnh, không cần phải để ý nhiều như vậy!".

"Tông môn nghe cũng chưa nghe nói qua, đệ tử đi ra từ đó có thể có thứ tốt gì, dám tới đại lục trung ương bán dạo, xùy, thật đúng là cái thổ bao tử! Chỉ phí vào thành đủ nhiều khiến y táng gia bại sản rồi!".

Thanh âm chê nhạo vang lên ở bên tai, xen lẫn không ít ánh mắt khinh bỉ.

".....". Lê Chanh.

"Bán dạo?..... Vào đi". Thủ vệ không có tiếp tục hỏi nhiều, cũng không lại quá chú ý đối Lê Chanh nữa, dù sao thực tế linh khí của đại lục trung ương dày đặc, đại lục khác không thể sánh bằng, hơn nữa ngoại nhân này chỉ có một thân một mình, bởi vậy mặc kệ Lê Chanh tới từ đại lục bát hoang nào, cũng sẽ không tạo thành uy hiếp gì đối Lục Man thành.

"Ha ha, thổ bao tử đi vào rồi!".

"Nếu không phải hôm nay nghĩ muốn thưởng thức một phen tư thế oai hùng của Nhất Diệp đao khách, ta làm sao cũng phải theo sau nhìn xem tiểu tử này bán thổ đặc sản gì, nhìn y bất quá tu vi luyện khí cảnh, trong tay khẳng định không có đồ tốt gì, sẽ không là loại đan dược nhất phẩm nhị phẩm làm đậu đường ăn chớ?".

***nhất phẩm = loại 1, nhị phẩm = loại 2**

"Đan dược nhất phẩm? Ha hả, nếu chỉ có chút năng lực đó, vậy cũng không cần tới đại lục trung ương!".

"Nói thật, vẫn là lần đầu nhìn đến tiểu hài tử* luyện khí cảnh liền dám vượt qua đại lục, nghé con mới sinh không sợ hổ? Hay là trên người có chỗ dựa?"".

***tiểu hài tử: trẻ con, con nít**

Lê Chanh mắt điếc tai ngơ, sắc mặt bình thản xoay người, bóng dáng cố chấp biến mất ở cửa thành Lục Man thành, quần dài màu xanh lam chỉ còn lại một chút, ai cũng không biết gân xanh trên trán cậu đang thình thịch giật giật, thật không phải bởi vì ngôn luận thổ bao tử gì đó, miệng mọc tại trên người người khác cậu không quản được, coi như không nghe thấy là được, suy nghĩ vì mạng nhỏ, bây giờ còn không thể hành động thiếu suy nghĩ, chỉ là.....

.....Mấy người cư nhiên lấy đan dược nhất phẩm nhị phầm làm đậu đường ăn?

Thoạt nhìn rất có tiền nha!!!

Cẩn thận ông đây phát uy một cái đều kiếm sạch tiền trong tay mấy người đó!

Trên người ông đây mang rượu xái thượng cổ linh mễ* sản xuất, người đời tranh đoạt chủ dược của đan phương là thổ đặc sản khoai lang của địa cầu, há là đám người nhiều chuyện mấy người có thể trông mong?

***mễ = gạo**

Chuyện cười!

86. Chương 86: Sống Như Thần Tiên

Lục Man Thành rộng lớn người cũng nhiều, gần như khắp nơi là bán dạo, suy nghĩ một chút, Lê Chanh vẫn là mua một tấm bản đồ thế giới tại hàng rong của Lục Man Thành, tìm đúng đường một đường thẳng tới khách điếm.

Sau khi rửa mặt một phen mới khoanh chân ngồi ngay ngắn ở trên giường, mở ra bản đồ nhìn kỹ, lúc này mới hiểu rõ.

Liên hệ văn tự trên dưới cho ra kết luận là, một búng máu của Trầm Du kích động lực lượng trong tấm bia đá nào đó của tầng ba Tần Lĩnh bí cảnh, sau đó chính mình cực kỳ bi thương bị cổ lực lượng này bài xích, nháy mắt truyền tống tới Lục Man Thành, mà Trầm Du cũng bị hút vào tấm bia đá, có thể nghĩ tấm bia đá này không phải khiêu chiến chính là kỳ ngộ, liền chính mình tu vi này đều có thể chạy ra cửa sống, đại để sẽ không là vật hại mạng người.

Lại nói Lục Man thành này.

Dị giới gọi chung là Đại Châu giới, mà trong giới vẫn lưu truyền một câu "Trong bát hoang có có tứ hải" (*trong tám vùng hoang vu có bốn biển)*, bát hoang chỉ chính là tám đại lục bát hoang cực xa xăm của Việt, Lương, Kinh, Phạm, Thanh, Vân, Bình, Loan, trước đó Ngọc Hoàng tông của Lê Chanh liền nằm ở dưới thế lực Đại Tần của khu vực Vân châu, mà trung tâm của Đại Châu giới cũng nằm ở đại lục trung ương của tứ hải thành: Lục Man Thành, Thất Nhung thành, Bát Địch thành, Cửu Di thành.

Bởi vì trung ương đại lục linh khí dư thừa, trong những thành thị này tùy tiện đi ra một người, tu sĩ cường giả trong thành liền còn mạnh hơn hơn so với một đống cường giả của một chỗ bát hoang trong đại lục cộng lại, tương lượng lưu thông của buôn bán linh thạch mới chính thức là nhiều không kể xiết.

Nhưng mà càng bi thương chính là, tu sĩ luyện luyện khí cảnh như chính mình, ở Lục Man thành gần như là tồn tại "của quý của hiếm", không phải nói luyện khí cảnh hiếm có cỡ nào, mà là bởi vì người của trung ương đại lục gần như mỗi người cầm một quyển sổ tay tu luyện, từ nhỏ luyện tới lớn, tu vi của thiếu niên mười tuổi kém cõi nhất cũng có thể đạt tới luyện thể cảnh, chưa bao giờ mười tám tuổi còn dừng lại tại luyện khí cảnh.

Lê Chanh: "....."

.....Lúc ở Ngọc Hoàng tông chính mình là tư chất bỏ đi, thật vất vả luyện thành một thiên tài nhỏ ngoại môn, bây giờ vừa chạy tới đại lục trung ương, nhưng thật ra lại thành tồn tại dưới đáy rồi.

Linh khí của Lục Man thành cao hơn gấp đôi so với Ngọc Hoàng tông, đáng tiếc chính là bản thân Lê Chanh tư chất kém cỏi, tu luyện một ngày còn không bằng quay về hiện đại thu gom một đống giá trị tín ngưỡng, giữa trưa tiểu nhị nhắc nhở xuống ăn cơm, Lê Chanh vừa tới Lục Man thành nhân sinh không quen, ở khách điếm không tốt tùy tiện nháo mất tích, cũng liền

bỏ qua tâm tư quay về hiện đại ăn cơm, vì thế đổi bộ nho sam màu xám bình thường, định ngồi ở dưới lầu.

"Khách quan dưới lầu đã ngồi đầy người rồi, không bằng ngồi chung một chỗ cùng vị công tử kia.....". Dưới lầu có người tiếp đón, vẫn là tiểu nhị vừa rồi, nhưng mà bây giờ sắc mặt y có chút cổ quái, ánh mắt ra hiệu cái bàn một người ngồi duy nhất dưới đại sảnh.

Người này tóc đen bạch y *(đồ trắng)*, trong tay có đao.

Tựa hồ nghe được động tĩnh, ánh mắt chuyển lại đây, ánh mắt cao ngạo lạnh lùng nhìn không ra nội dung gì ngừng lại một chút trên khuôn mặt non nớt của Lê Chanh, không có mời, cũng không có trực tiếp từ chối.

".....". Lê Chanh.

Tiểu nhị ca ngươi đủ xấu xa!

Đối phương thoạt nhìn chính là cao thủ không thể trêu đó được không!! Bên cạnh đó là vị trí người khác có thể ngồi sao!! O(mãnh ///)! Đệch, bố mày lập tức liền không xuống dưới đó đâu!

Bỏ một bữa cơm khó có thể nuốt xuống cũng sẽ không chết!

Lê Chanh bước chân rối loạn một chút, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, hồi lâu mới rốt cục bước xuống một bước, chậm rãi nói: ".....Cũng được".

Lê Chanh mặt không biểu cảm đi qua ngồi xuống.

Nhận được thực đơn Lê Chanh thiếu chút nữa nhịn không được run rẩy mộ cái, chào giá bất đồng từ một viên thượng phẩm linh thạch tới một ngàn viên, chén đũa một viên thượng phẩm linh, nước trà năm viên thượng phẩm thạch, cư nhiên ngay cả một phần thịt hải trư đều phải mười viên thượng phẩm thạch, đây là ăn vàng sao?Lê Chanh cực nhanh xem xong thực đơn ném ở một bên, thản nhiên phân phó, "Tới bình trà".

"Đúng rồi. Nơi này các ngươi thêm nước trà phải trả phí khác không?'.

"..... Không cần". Tiểu nhị chần chờ đáp lại, đứng ở tại chỗ đợi một hồi: "Khách quan không muốn gọi cái khác sao?'.

Lê Chanh làm bộ làm tịch xua xua tay: "Không cần, ta ăn chay".

Tiểu nhị: "....."

Đao khách bạch y: "....."

"Nghe nói Nhất Diệp đao khách đã tới trong thành rồi, cũng không biết nhưng có chống lại cùng người của Thập Phong trại hay không?'.

"Lần này sau khi Thập Phong trại nhận được tin tức như lâm đại địch, đã từ trong Lục Man thành mời tới mấy vị cao thủ, liền chờ Nhất Diệp đao khách tới đây, đang lục soát khắp thành, Nhất Diệp đao khách chỉ sợ cũng không phải tên ngốc, hiện tại tất nhiên trốn ở chỗ tối".

"Nhất Diệp đao khách là nhân vật thế nào, còn cần trốn ở chỗ tối? Phải biết rằng mười năm trước vị này liền thành danh rồi!".

"Ta thấy không phải vậy, trại chủ Thập Phong trại luôn luôn cẩn thận, không đánh nhau mà không chuẩn bị trước, Nhất Diệp đao khách khẳng định là bị thế trận của mấy vị cao thủ dọa chạy rồi!".

Thật nói không biết lựa lời gì hết! Hiện tại ý tưởng duy nhất của Lê Chanh chính là bỏ chén trà xuống liền đi, những người này là đồ ngốc sao, chính mình ngồi cùng người tóc đen đồ trắng trước người để một thanh đao dài, khí tràng mặt mũi cùng loại diễn viên hoặc nhân vật phản diện, sáu bảy phần chính là Nhất Diệp đao khách gì đó, ở trước mặt người ta nói bậy này không phải chán sống sao?

"Tính tiền". Đao khách bạch y lấy ra một túi cực phẩm linh thạch đặt lên bàn, sau khi y đứng lên, chuôi đao dĩ nhiên nắm trong tay, thanh âm trong đại sảnh càng lúc càng nhỏ, không bao lâu chỉ còn lại có tiếng hít thở nhợt nhạt.

Trước một cái bàn góc Tây Bắc, phần phật một tiếng tám cao thủ đứng lên, trên người đều là mặc bạc sam bình thường, trên mặt trên cơ thịt, lập tức tích tụ mấy phần lệ khí *(sự tàn ác, ác độc)*, ánh mắt không hề chớp mắt trừng đao khách bạch y.

Một hán tử Hoàng mặt ngựa gầy còm hừ lạnh một tiếng: "Nhất Diệp đao khách".

Đao khách bạch y: "Là ta".

"Thập Phong trại chúng ta không phải chung sống dễ như vậy, các hạ phô trương chính nghĩa, không để ý sống chết ra mặt vì một đám dân chúng bình thường, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không cảm kích".

"Dân chúng có liên quan gì với ta chứ". Nhất Diệp đao khách thanh âm bình thản, đao phong trong tay lại lạnh như băng, "Tháng trước trại chủ Thập Phong trại đột phá luyện phách

cảnh, tương đương cảnh giới với ta, ta chẳng qua vì tìm kiếm đột phá thôi".

Hán tử Hoàng mặt ngựa giận dữ: "Kẻ điên!".

Y hơi ngẩn ra.

"Cảnh giới này, ta đứng yên thật lâu tại cánh cửa này, đi vào cũng tốt, đi ra cũng tốt, vẫn phải có một lựa chọn".

"Ngươi đã muốn tự tìm cái chết, vậy liền tới đây đi!". Ngoài cửa khách điếm lại một người tới gần, trong áo choàng đỏ bọc y phục đen trên quai hàm mọc đầy râu, nhìn không ra khuôn mặt, chỉ dư đôi mắt lãnh quang biểu lộ sự hung ác nham hiểm.

"Chẳng qua, người của cả cái khách điếm này cũng đừng hòng sống qua hôm nay". Chín vị cao thủ Thập Phong trại bao vây tấn công Nhất Diệp đao khách tới chết truyền ra cũng không phải thanh danh tốt gì, người của khách điếm quả thật không giữ lại được.

Nhưng câu này lại làm cho thực khách cực kỳ phẫn nộ.

"Hán tử kia, chúng ta cũng không từng trêu chọc ngươi!"

"Dù là Thập Phong trại lại thế nào, chọc mọi người nóng nảy giết tới trại đồng quy vu tận *(chết chùm)* cùng các ngươi!".

"Lục Man thành vệ không quản được các ngươi, hôm nay Triệu Tín ta không thể không trừ hại vì dân!". Một người cầm Thanh Phong kiếm, trên mặt kiếm phản chiếu ra khuôn mặt cương nghị của người thanh niên, "Tu sĩ một đường duy tâm mà thôi, Triệu Tín chết không tiếc".

"Rất tốt! Thêm ta một người!".

"Nhất Diệp công tử, tiểu nhân tư chất không tốt sớm từ bỏ tu luyện rồi, trên người chỉ có hai bình ngũ phẩm đan dược, chỉ mong có thể giúp đỡ một chút.....". Lão bản khách điếm cung kính đưa ra hai bình đan dược, trên mặt ngầm có vẻ tự đắc, nghĩ tới ngũ phẩm đan dược cũng không phải mặt hàng tùy ý có thể thấy được, vậy mà Nhất Diệp đao khách một cái liếc mắt cũng không liếc, nếu là đao khách, vậy nhất định thẳng tiến không lùi, nếu mười phần tiếp nhận đan dược, tâm cảnh sẽ gặp cản trở, hơn nưa đây là cuộc chiến của một mình y, "Không cần".

Lê Chanh uống ngụm trà.

Cảm giác năm khối thượng phẩm linh thạch mua tới tuy có chút ít linh khí, hương vị nhưng xoàng xĩnh, tựa hồ động vật thực vật của Đại Châu giới đều có khuyết điểm như vậy, linh khí tích tụ nhiều, tựa như tiến hành một lần gột rửa, cũng đều gián tiếp rửa mất ngũ vị trong cơ thể động thực vật, cũng bởi vậy bất kể đắt tiền màu sắc rực rỡ cỡ nào, ở trong mắt Lê Chanh còn không bằng ở hiện đại chính mình làm một dĩa bầu xào trứng, a, trứng xào cà chua? Hoặc là khoai tây sợi chua cay?

Nhất Diệp đao khách và chín cao thủ ngươi tới ta đi chiến thành một đoàn, có lẽ luyện phách cảnh của Nhất Diệp đao khách có phần phi phàm, cho dù chống lại bực này cao thủ cùng cảnh giới của trại chủ Thập Phong trại cũng không bị lép vế, hơn nữa còn có tám người khác tấn công từ hai mặt.

Đao phong sáng loáng lóe lên hư ảnh đao hình, cổ tay Nhất Diệp đao khách linh hoạt xoay chuyển, chuôi đao hơi đổi liền dừng bên trên bốn đạo kiếm quang kéo tới, tránh thoát đánh bất ngờ bên sườn của trại chủ Thập Phong trại, sau nửa canh giờ *(= 1 tiếng)*, sau đầu Nhất Diệp đao khách bỗng nhiên hiện lên một đạo bóng đen, từ trên xà nhà lặng yên không một tiếng động đâm thẳng xuống, Nhất Diệp đao khách không kịp đề phòng bị đâm một lỗ hổng thấu xương ở ngực.

Y lẩm bẩm nói: "Luyện phách cảnh".

"Từ đâu tới nhiều cao thủ như vậy? Không phải bản thân trại chủ Thập Phong trại cũng vừa mới bước vào luyện phách cảnh hay sao? Làm sao có thể mời tới cao thủ thực lực như vầy?", "Rất không biết xấu hổ, thân là cao thủ luyện phách cảnh cư nhiên còn làm đánh lén!".

"Xong rồi, giờ xong đời rồi.....Hai người luyện phách cảnh đấu với một người luyện phách cảnh, cho dù mười năm trước Nhất Diệp đao khách liền đã đao pháp kinh người lại thế nào, dưới cảnh giới ngang nhau hai đấm khó địch bốn tay, chúng ta đều không sống nổi rồi!".

"Đáng tiếc, hiện tại dùng đan dược cũng không kịp rồi, đan dược còn cần luyện hóa, nhưng hai cái cao thủ của Thập Phong trại hiển nhiên sẽ không cho Nhất Diệp đao khách cơ hội này.....".

Lê Chanh uống nốt ngụm trà cuối cùng, từ trong túi trữ vật lấy ra một bình gì đó, giữa không trung trực tiếp ném cho Nhất Diệp đao khách, bên tai thanh niên bạch y vừa động, giơ tay đón lấy, ánh mắt đảo qua trên thân bình, chân mày nhăn lại không tự giác giãn ra, "Rượu xái?".

Y ngửi được có hương vị của thượng cổ linh mễ. *(mễ = gạo)*

Nhưng bên trong dĩ nhiên là chất lỏng.

"Đây là cái gì?".

“Là rượu”.

Lê Chanh cười tủm tỉm nói: “Không biết các hạ có nghe qua một câu như vầy hay không: trước chiến đấu một bầu rượu, dũng khí phá trời xanh, trước khi ngủ một bầu rượu, cuộc sống như thần tiên. Đương nhiên ngươi hẳn là chưa từng nghe qua”.

“.....”

Thanh niên bạch y một ngón tay búng mở nắp bình, liền rót một ngụm ở miệng bình, một đạo chất lỏng cay độc từ trong cổ họng rót vào tứ chi bách hài*, một cỗ linh khí mỏng manh chui vào đan điền, đây vốn là lực lượng cực kỳ nhỏ bé, lại bởi vì nhiệt độ của chính nước rượu này làm cho tâm tình y lần thứ hai tăng vọt lên.

***tú chi bách hài: khắp ngóc ngách trong cơ thể**

“Thật là rượu ngon!”.

“Lại tới!”.

Thanh niên bạch y uống cạn rượu xái, nuốt xuống một ngụm chất lỏng cay độc cuối cùng, chỉ cảm thấy toàn thân giống như lửa đốt, y không muốn lấy linh khí áp chế loại trạng thái này, ngược lại khí thế thế nhưng lại dâng cao lên một đoạn.

Lòng người của Thập Phong trại lạnh lẽo, trong cái bình trong suốt kia rốt cuộc là thứ gì, có thể còn hiệu nghiệm hơn so với đan dược?

87. Chương 87: Cập Nhật Weibo

“Trước chiến đấu một bầu rượu, dũng khí phá trời xanh, trước khi ngủ một bầu rượu, cuộc sống như thần tiên”.

Trong Lục Man thành một tòa thành cổ đột ngột truyền ra một câu nói như vậy khiến người khác chả hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

Người hữu tâm tìm hiểu mọi cách mới biết được đây là truyền lưu ra từ một khách điếm nhỏ, thế nhưng có liên quan mật thiết với Nhất Diệp đao khách đại chiến mười cao thủ Thập Phong trại, nghe nói ngày đó Nhất Diệp đao khách gặp phải đánh lén của luyện phách cảnh, đã lộ rõ điểm thua cuộc rồi, lại không nghĩ tới một người thiếu niên mặt trẻ con trong khách điếm giơ tay đưa qua một cái bình trong suốt, Nhất Diệp đao khách cầm lấy thân bình uống cạn chất lỏng lại càng dũng mãnh, cho tới trong đối chiến cùng mười người đột phá tới tầng hai luyện phách cảnh, từ đó cái bình trong suốt rạng danh khắp Lục Man thành.

Vật ấy tên viết: Rượu xái.

"Tới tới tới nhìn một cái một cái a, rượu xái mới mẻ một cân hai trăm viên thượng phẩm linh thạch.....".

"Ngươi đây là rượu xái thật sao?'.

"Cho ta một cân!".

"Ta muốn ba lạng!". ***(3 lạng = 300 gram)***

"Hai cân!".

"Ta phi! Đây là nghiền nát thượng cổ linh mễ ngâm ra nước a! Hương vị vẫn là kỳ quái giống như trước đây, ta nghe nói rượu xái nhưng không phải là như vậy, mà là có một cỗ mùi cay độc, ngươi này cũng quá giả rồi!"

***Phi: là hành động nhổ nước bọt, khinh bỉ một người một vật nào đó.**

Lê Chanh một đường đi qua trên một con đường ít nhất thấy ba nhà đều đang bán rượu xái, đáng tiếc hương vị của lương thực thịt thà của Đại Châu giới đều không ngon, bởi vậy từ xưa tới nay ít có người đi nghiên cứu trù nghệ ***(tay nghề nấu nướng)*** **và ủ rượu, càng không có bản ghi chép ủ rượu, rượu xái trên tay Lê Chanh vẫn là hàng độc nhất.**

Cứ như vậy qua hai ngày, nhóm thương gia đầu tiên rốt cục nhịn không được tìm tới cửa.

Ba nho sinh quần áo hoa lệ chờ tại trên bàn tiệc, Lê Chanh đi theo thuộc hạ của một người trong đó tiến vào ghế lô, cậu rất nhanh nhìn lướt qua từ trái tới phải, bên trái nhất chính là một ông lão ốm yếu nhìn qua tuổi già sức yếu, nhưng ngón tay nắm trên chén trà là vững vàng, trong mắt cũng ẩn chứa mấy phần ngạo mạn, người trung niên ở giữa khuôn mặt bóng loáng, bụng lớn hơn so với phụ nữ có thai năm tháng, trên mặt cũng vẫn treo nụ cười, bên phải nhất chỉ tại khi cậu vào cửa ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, sau đó liền vẫn cúi đầu, không biết có tính toán trước gì đây.

"Công tử mời ngồi". Bàn tử ***(tên mập)*** **dẫn đầu đứng lên, dẫn Lê Chanh vào ghế, "Tại hạ Chu Duyệt Lai chủ sự của tửu lâu Tử Vi, hôm nay mạo muội quấy rầy mong thứ lỗi".**

Ông lão bên trái gật gật đầu, kiêu căng nói: "Tửu lâu Lục Man, Phùng Tự Minh".

"Tửu lâu Gia Thường, Tiếu Văn".

"Nói thẳng là được". Lê Chanh uống ngụm trà, trong tay vừa lật liền hiện ra một bình rượu xái đóng bao bì, cậu mở nắp bình ra, một cỗ hương vị kích thích bay lan ra, tựa hồ còn mang theo vài phần mùi hương thoang thoảng, không có một chỗ giống với thứ bán trên đường, nhưng cố tình làm cho người ta cũng ý thức được chỗ bất phàm của nước rượu này, cảm thấy đây là chính phẩm, Lê Chanh hạ giọng, "Hôm nay chư vị tới đây, chính là vì rượu xái này của ta?".

Ba người liếc nhìn nhau, không nghĩ tới thiếu niên trước mặt vừa đi vào liền vào thẳng vấn đề, đều có chút ngạc nhiên, "Đúng".

"Có thể nói trước với các ngươi, bên ta có rất nhiều rượu xái, đương nhiên đám rượu này đều không phải là ở trong tay ta". Lê Chanh thản nhiên nói: "Ta là một người trung gian, không phải người làm ăn, chỉ có lợi ích mới có thể đả động ta, rượu của bên xưởng rượu qua tay ta bán đi, vì kiếm giá chênh lệch này, ta bán mắc một chút cũng không quá đáng".

Tình huống Lê Chanh là người trung gian, cho dù bản thân cậu không nói, ba người này cũng sẽ suy đoán như vậy, hiện tại cậu khẳng định nói ra, ba người tự nhiên sẽ không hoài nghi. Hơn nữa thực tế cùng theo như lời của Lí Thành không có chênh lệch quá lớn, chính là kiếm chênh lệch giá này hơi lớn chút, "Ta liền không nói tới thượng cổ linh mễ, lúc phát hiện số lượng ít phải mắc một chút, phát hiện quá nhiều liền rẻ, giá rượu trong xưởng rượu cũng sẽ do điểm này mà lưu động, hơn nữa một loạt gia công xử lý, giá trị của một bình rượu xái ta nghĩ trong lòng ba vị rõ ràng, hơn nữa vật lấy hiếm làm quý……".

"Theo lý là vậy". Bàn tử cầm lấy cái chai kiểm tra hai cái, sau khi xác định rượu xái chính phẩm liền thu tay, cười tủm tỉm nói: "Không biết công tử ra giá bao nhiêu?'.

"Một bình ba mươi viên thượng phẩm linh, đây là giá thấp, liền xem các ngươi có thể mua bao nhiêu". Một bình rượu xái là 200 gram, nói cách khác có thể bán 200 gram rượu ba mươi viên thượng phẩm linh thạch, đây là cái giá hai ngày nay Lê Chanh nghiên cứu ra, vừa sẽ không khiến chính mình cảm thấy chịu thiệt, cũng sẽ không khiến người ta cảm thấy không có lợi.

Lê Chanh không cần phải dùng thủ đoạn kinh doanh của hiện đại làm đẩy mạnh tiêu thị gì, mua nhiều liền rẻ hơn nhiều gì đó, bởi vì cậu biết cho dù cậu không bán rẻ, những người này cũng phải vội vàng mua, chính mình không có ăn mảnh, mà là chịu bán cho tửu lâu khác, đã xem như nhân nghĩa rồi.

Này còn phải cám ơn hiệu quả quảng cáo sau khi Nhất Diệp đao khách tự thể nghiệm.

Cư dân trong thành trên đường sinh động như thật kể lại giống như từng chính mắt nhìn thấy, cho nên nói bát quái của cao thủ quả nhiên là truyền đi rộng nhất.

***bát quái: chuyện phiếm, chuyện lá cải về ai đó, còn có nghĩa là bà tám, nhiều chuyện, hóng hớt.**

"Ta ra hai ngàn viên cực phẩm linh thạch". Phùng Tự Minh nhíu mày, suy nghĩ nửa ngày mới cắn răng nói, tửu lâu Lục Man bọn họ là tửu lâu lớn nhất của Lục Man thành, tài lực *(tiền vốn)* hùng hậu, nhưng hai ngàn viên cực phẩm linh thạch cũng không phải con số nhỏ, trực tiếp tương đương với hai vạn thượng phẩm linh thạch, Phùng Tự Minh nhướn chân mày, "Hàng khi nào thì có thể tới?".

"Sáu trăm sáu mươi bảy bình rượu xái của Phùng lão bản ngươi, chiều mai có thể tới khách điếm lấy".

Phùng Tự Minh không có rời đi, như là đề phòng, chờ tới sau khi Bàn tử cũng há mồm muốn hai ngàn viên cực phẩm linh thạch rượu xái,chân mày nhăn lại của y mới giãn ra, hai người một trước một sau đi ra bàn tiệc, chỉ để lại Lê Chanh và lão bản Tiếu Văn của tửu lâu Gia Thường, không khí tương đối trầm lặng.

Tiếu Văn thở dài, ngẩng đầu lên, "Nói thật hai năm nay bởi vì sắc thái bình thường. Danh tiếng tửu lâu Gia Thường đã không lớn như trước kia, tiền mặt trên sổ sách không lấy ra được rất nhiều cực phẩm linh thạch mua rượu xái".

"Ta chỉ phụ trách liên hệ người mua, ghi nợ chỉ sợ không được".

"Không, ta không có ý ghi nợ". Tiếu Văn hít sâu một hơi, suy sụp nói: "Ta là nói, nếu tửu lâu Gia Thường chúng ta tính cả phòng thu chi nhà bếp đều chuyển nhượng cho ngươi, giá của cả tòa tửu lâu có thể đổi thành rượu xái hay không?".

".....". Lê Chanh mở bản đồ ra, tìm được tửu lâu Gia Thường của Lục Man thành, vị trí này xem như nơi đông người qua lại, bản thân giá đất liền mắc, không thể không nói, loại địa phương này còn có thể làm ăn lỗ vốn thì ông chủ Tiếu cũng là một nhân tài, Lê Chanh cân nhắc một chút, "Có lẽ có thể, nhưng mà ta cần nhìn qua lại làm quyết định".

Khi biết được ông chủ của tửu lâu Gia Thường có ý chuyển nhượng, trong đầu cậu bỗng nhiên nhớ tới một cái dự định trước đó.

..... Có lẽ có được tửu lâu Gia Thường thu hoạch không ngờ tới.

Buổi tối Lê Chanh đi về phòng trong khách điếm khởi động chiếc nhẫn, sau một nén nhang một luồng khói len vào từ cửa sổ, khói trắng lượn lờ lập tức tràn ngập trong gian phòng, hai bóng người lén lút nhảy lên từ cửa sổ, lách mình vào phòng của Lê Chanh.

"Người đâu?". Một hắc y nhân *(người đồ đen)* vén tấm màn mỏng lên, bên trong thế nhưng chỉ có một cái gối, cả người y run run, không khỏi dọa ra một đầu mồ hôi lạnh.

"Đại ca, người như thế nào biến mất rồi!". Hắc y nhân khác xốc mặt nạ màu đen trên đầu lên, bộ dạng của đại hán *(người đàn ông vạm vỡ)* mặt đen trên cổ có hai ba vết đao lộ ra, nếu

lúc này Lê Chanh ở trong này, e rằng đã nhận ra rồi, hai người này đúng là một đôi anh em trước đó ở trên đường phát hiện bán rượu xái giả.

"Không khả năng, ta rõ ràng nhìn thấy hắn đi vào phòng.....".

"Chẳng lẽ ta hoa mắt?".

".....".

Vội vàng trở lại hiện đại, tắt máy tính, Lê Chanh lên đường đi kho hàng của xưởng rượu xái, rượu xái còn thành thành thật thật nằm trong bên trong kho hàng, chất đống đầy ụ, cậu đựng đầy túi trữ vật đi Đại Châu giới, thời gian vẫn là tối như mực, có một cỗ hương vị cực kỳ loãng không biết truyền tới từ đâu, không có nghĩ nhiều, cậu liên tục dọn mấy lần chất đầy dưới giường trên giường tới nỗi trên sàn nhã cũng không có chỗ để chân, duỗi cái eo, Lê Chanh mệt mỏi trở lại phòng thuê, khó mà áp chế sự hưng phấn sắp khai phá Đại Châu giới, Lê chanh cười tủm tỉm chụp tấm hình đăng lên Weibo, sau đó quăng di động xuống nghỉ ngơi một chút.

Vì duy trì sự chú ý, chị Tống thường xuyên sẽ chụp hình cậu rồi đăng lên, nhưng mà lúc này cậu thật quên chính mình đang ở nơi đầu sóng ngọn gió rồi, tấm hình này xuất hiện rất quỷ dị.

Giữa trưa 12 giờ ba mươi ba phút hai mươi tám giây đăng lên Weibo, lập tức liền có gần ngàn lời đồn.

"Manh ghê, manh ghê!".

***Manh – : bắt nguồn dùng là từ "moe" ( ) trong tiếng Nhật thường dùng cho những nv trong anime-manga**

đồng âm với , nghĩa là bốc cháy, tức để biểu hiện tình cảm tha thiết, cháy bỏng với nhân vật. Cho nên moe trở thành 1 kiểu nói ý chỉ rằng đối tượng đc nói đến rất "yêu" (adorable, cute, lovely, etc... nói chung là thay những tính từ khen ngợi) hoặc là biểu hiện rằng người nói rất có cảm tình với đối tượng đc nói đến. (by MeteoraX)

"Lê Chanh cư nhiên xuất hiện rồi!! Cái gì đều không nói, liền đăng một tấm hình ngọt ngào! Đây là chuyện quái gì vậy!".

"Ha ha ha ha, xem đám phún tử* mấy người phun nước miếng từ bình luận tin tức phun tới bên Weibo này, Tiểu Chanh người ta căn bản không bị ảnh hưởng gì, cái này gọi là cái gì? Cái này gọi là tâm tính!".

***phún tử: dân mạng người dùng lời lẽ cay độc miệt thị, mắng chửi xúc phạm người khác**

"Thân là ngôi sao mà quần chúng chú ý không làm gương tốt, ngược lại nhận quy tắc ngầm, này không phải làm hư một thế hệ sao? Người như vậy làm sao có thể làm ngôi sao? Tôi là một phụ huynh, tôi rất hiểu tâm tình của phụ huynh, dù sao tôi sẽ không hy vọng con mình sẽ thích ngôi sao như vậy!".

"Mau mau phong sát đi!".

***Phong sát: là phong tỏa, đóng băng, loại bỏ mọi hoạt động của một ngôi sao nào đó, kiểu như tẩy chay không cho xuất hiện trên mọi phương tiện truyền thông, cấm tham gia các event.....**

"Bị bao nuôi chết *, ai bảo làm **".**

"Cho dù quy tắc ngầm cũng là chuyện của chính họ, ghét nhất bị mấy người tự cho mình cao thượng phê phán con người của người khác? tưởng mình là chúa Jesus và đức mẹ Maria sao, nhất là đám mắng chửi người lầu trên rất mợ nó đủ ghê tởm, tôi là đàn ông, tôi liền thích Lê Chanh như vậy đó, đám phún tử tới phun tôi đi, tôi chính là Gay đó, mấy người làm được gì?".

"Tấm hình của Chanh Chanh giống như hoàng tử cưỡi ngựa trắng á, ai lại tới Weibo cố tình gây sự, bôi xấu hoàng tử Chanh của tôi, đều cút hết đi!".

"Cút hết đi".

"Kết quả rõ ràng còn chưa có, chỉ bằng suy đoán liền định tội cho người ta sao, điều này làm cho tôi cảm thấy các người không phải là sự bất mãn của người hâm mộ, mà là phún tử của đối thủ thuê tới".

Theo lý thuyết nghệ sĩ nào bị nói thành quy tắc ngầm đều phải khổ não một hồi, nhưng cố tình ngay tại lúc mọi người chú ý nhất tin tức quy tắc ngầm của Lê Chanh, tấm hình ngọt ngào của cậu nhóc đăng lên mạng.

Tiếp theo có người liền phát hiện, thực tế người này cho tới bây giờ đều là cách một ngày đăng một hai tấm hình, hình chụp trên Weibo cập nhật ổn định, trước đó một tấm là thứ tư đăng lên, cho nên thứ sáu hôm nay hôm nay cậu nhóc quyết đoán cập nhật.

Kiểu tóc bé ngoan, cười tươi tới trên hai má đều sắp có lúm đồng tiền rồi.....Cực kỳ chân thành.

Nhưng quan trọng là hiện tại là thời điểm gì?

Cậu nhóc này tâm cũng quá lớn rồi!

Có người nhịn không được bắt đầu lo lắng rồi, có thể đăng lên trạng thái Weibo tách rời cùng xã hội như vậy, cậu nhóc biết hiện tại trên mạng xảy ra chuyện gì hay không!

88. Chương 88: Em Trai Quốc Dân Ra Đời

Tống Giai vừa cầm di động lướt Weibo vừa gõ cửa của phòng thuê của Lê Chanh hai mươi phút, rơi vào đường cùng vị người đại diện này gần đây bị vây trong trạng thái bôn ba lái xe trở về nhà lấy ra cái chìa khóa, mới mở ra cửa phòng.

Trong phòng im ắng, thiếu niên nằm ở nghiêng trên sô pha, ôm gối đang ngủ say, một đầu tóc ngắn mềm mại không biết khi nào thì dạng ổ gà rồi, chung quanh đều dựng lên cao cao.

Hàng này quả nhiên ngay tại trong nhà!

Cư nhiên ngủ tới không nghe được chuông điện thoại và gõ cửa, tại sao sẽ ngủ tới say sưa như vậy!! Thật hâm mộ!!!

Liên tưởng tới tình trạng trong vòng một ngày vì các loại chuyện quy tắc ngầm bận rộn tới gầy hai cân, Tống Giai cắn chặt răng, nửa ngày thở ra một hơi, vẫn là không đánh thức cậu ta: "……."

Đảo mắt qua lại, không thấy được bóng dáng khác, Tống Giai nhướn mày, có lẽ cô biết cậu nhóc tại sao sẽ không bình thường như vậy rồi, chẳng lẽ người kia đi rồi? Cái này khó trách. Với kinh nghiệm của cô tới xem, lúc người nọ đi không có khả năng không dặn dò cô chút gì, lần này ngay cả nhắc cũng không nhắc một chút, trừ phi là đột nhiên rời đi…… Có lẽ là hai người nháo mâu thuẫn? Cãi nhau rồi?

Tống Giai thở dài, giơ tay xoa xoa ổ tóc của thiếu niên.

"…….Chị Tống?". Nửa tiếng đồng hồ sau, Lê Chanh mơ mơ màng màng mở mắt ra, "Em đã làm gì vậy?".

"…….". Lê Chanh suy nghĩ một chút.

Cậu làm cái gì?

Quả thật làm rất nhiều chuyện.

Nhưng mà dọn mấy chuyến rượu xái đi Đại Châu giới việc này ai cũng không biết nha! Chị

Tống sẽ không thần thông như vậy chứ!

Tống Giai mở di động chuyển tới tấm hình trên Weibo, Lê Chanh mới phản ứng lại, chủ yếu là vẫn coi thành nhiệm vụ mà làm, liền dưỡng thành thói quen rồi, loại chuyện theo cách một ngày đăng tấm hình coi như là bọt nước rồi.

"Toàn bộ đều là tin tức của em, em còn dám đăng hình lên Weibo……". Tống Giai xụ mặt chuẩn bị thuyết giáo một trận, nhìn vẻ mặt ngây ngốc của đối phương, chính mình liền nhịn không được cười xòa một tiếng, "Bỏ đi, lần này coi như đánh bậy đánh bạ, chờ kết quả xuất hiện rồi nói sau".

Lê Chanh kéo xuống phần bình luận, chỉ thấy bên dưới vốn rất nhiều ngôn luận chửi rủa không hay ho lắm đã thành một đám em gái san bằng điên cuồng gào thét "ngốc manh", thường thường thỉnh thoảng một hai dì thở dài: "Nhóc con này tâm thật lớn nha!", "Chọc cậu ấy vui hơn nhiều" cùng ngôn luận hoài nghi quy tắc ngầm "Thằng bé mới bây lớn cho dù bị bao nuôi, đó cũng là đang nuôi con thôi! Quả thực là kẻ dở hơi!".

Lê Chanh: "……"

Đúng một giờ chiều, Phương Đức Minh mới vừa chở một xe dược liệu hướng Cục bảo vệ sức khỏe, hết chuyện một thân nhẹ nhàng đi trên đường, thuở nhỏ bận rộn làm việc đồng áng, trưởng thành lại bận rộn làm việc nuôi gia đình, rất ít có thời gian nhàn hạ như vầy, lúc này chính mình đi dọc theo đường phố, hơi chút thả lỏng một cái cảm giác xương cốt của toàn thân đều phải thoải mái muốn chết.

Phương Đức Minh duỗi duỗi tay chân, cầm lấy một tờ báo từ một quầy tạp chí bên cạnh, vốn chính là tiện tay sờ một cái, cũng không chuẩn bị xem chút gì, lại không nghĩ rằng cầm một cái này liền lại cũng không bỏ xuống nữa.

Tấm hình lớn trên đầu đề kia là em vợ của gã phải không! Sớm chiều ở chung nhiều năm như vậy, cho dù đổi thành loại báo chí trắng đen này, Phương Đức Minh gã liền không nhận ra sao?!

Gặp phải quy tắc ngầm gì? Còn người ta đầu tư một công ty cho em ấy? Phương Đức Minh đọc báo trong nháy mắt liền lập tức nhớ tới ông chủ Từ, lúc trước chính là ông chủ Từ vì đền ơn đưa cho Lê Chanh không ít tiền, gã đều ghi những cái này vào sổ, lòng nói cho dù là giúp đỡ bao nhiêu cũng không có thể nhận lấy nhiều tiền như vậy, vì thế mấy lần đầu tiền kiếm từ Cục bảo vệ sức khoẻ gã liền trực tiếp chuyển hết tới tài khoản của Lê Chanh, để em ấy tự đi trả lại.

Có thể nói nhà bọn họ hiện tại hoàn toàn là tự do phát triển, không nợ người khác, càng đừng nói là "Ông chủ lớn" không biết tới từ đâu trên báo giấy này.

Công ty của tiểu Chanh còn cần phải nhờ người khác đầu tư sao?

"Cống dược phường" đều là dùng tài chính của tiểu Chanh phát triển lên, tiểu Chanh không chỉ có một công ty, căn bản mà mói, em ấy còn có một tiệm dược! Bán một cây cực phẩm dược liệu trực tiếp kiếm hơn trăm vạn, cho rằng đây là lời nói dối sao?

Phương Đức Minh có hơi tức giận, trong lòng rất khó chịu, hiện giờ gã có thành tựu này không thể thiếu liên quan cùng Lê Chanh, nhưng hiện tại em rể bị người ta bôi nhọ! Thanh danh của một người có bao nhiêu quan trọng gã còn không biết sao?

Khó trách vẫn nghe người ta nói giới giải trí tư tưởng xấu xa, chuyện này rơi xuống trên người người trong nhà mới chính thức hiểu cái loại cảm thụ này, không phải đồ của bạn lại bị gán lên người bạn, nhưng không phải chuyện tốt gì nha, ai chịu nổi?

Xe lớn đằng sau chầm chập dừng lại, Phương Đức Minh mua tờ báo, nhìn tên và địa chỉ của tòa soạn báo bên dưới, gọi điện thoại bảo xe tải chuyển hướng, xoay người lên ghế phó lái.

Khác với đau đầu của người đại diện, người đại diện nắm giữ chính là định vị đối ngôi sao, công ty giải trí nắm giữ chính là đại cục, thực tế công ty là thích ngôi sao dưới tay nháo ra loại chuyện xấu ba phải cái nào cũng được, bởi vì cái này có nghĩa bị quần chúng chú ý, cho dù là bị bôi đen, này cũng là gia tăng độ phơi bày ra ánh sáng, hợp đồng theo đó mà tới liền nhiều hơn. Gần đây Lê Chanh bị chú ý liên tiếp không ngừng, đã làm cho giá trị bản thân của cậu liên tục tăng cao, gần như bắt đầu từ thi đại học đạt thủ khoa, bóng dáng của Lê Chanh bắt đầu liên tiếp lên báo, mà lại có xu thế càng phát triển càng mãnh mẽ.

Tự nhiên cũng có không ít người đánh chủ ý tới phương diện này.

Tiên sinh Phạm Thu Thủy chuyên gia cải biên từ tiểu thuyết lịch sử võ hiệp của phim truyền hình võ hiệp Danh Dương sắp tuyển diễn viên, lúc đạo diễn Khương Ngọc Sinh đang bàn luận nội dung phim, từng mơ hồ nhắc tới Lê Chanh, này không thể không làm cho phóng viên phỏng đoán, có lẽ bộ phim này của Khương Ngọc Sinh sẽ mời Lê Chanh đóng.

Phỏng đoán này rất nhanh bị cho rằng phóng đại, đúng lúc tấm hình mặt cười không tim không phổi của Lê Chanh kéo theo quần chúng vì thế mới nghe tơi tin tức này, từ trên người Lê Chanh bắt đầu chú ý tới Danh Dương , Khương Ngọc Sinh đạt được mục tuyên truyền trước bấm máy, nhưng mà dù sao bộ phim này chưa bắt đầu khởi quay, dẫn tới dân mạng tình cảm mãnh liệt lại sôi sục trở lại Weibo của Lê Chanh, tới nỗi khiến lượng follow của Lê Chanh tại trong vòng một ngày thẳng tắp tăng thêm 30 vạn.

Đồng thời anti-fan lại bắt đầu công kích.

Hai tay Tống Giai vỗ xuống lưng sô pha, tức giận phát run, "Không hổ là người làm mưa làm gió của giới tuyên truyền, Khương Ngọc Sinh thật sự là giỏi tính kế! Nếu gã tầm mắt mơ hồ dựa vào danh tiếng chúng ta, liền không thể để gã sau này hứa lèo, sau này không cho vai diễn này!".

Có Tống Giai ra sức, phòng quan hệ công chúng lập tức tiếp xúc cùng Khương Ngọc Sinh, xác định vai diễn của nam thứ của Dương Danh , lúc này Tống Giai mới yên tĩnh lại, mệt mỏi mắt nhìn tranh luận không ngớt trên Weibo, lòng nói mấy thứ bôi xấu trên mạng này bôi xấu một hồi liền biến mát rồi, chỉ có ký được lợi ích mới là thực tế.

Gần tối, Tuần báo giải trí không đơn giản là do bản thân công bố giải thích, chỉ đích danh Lê Chanh bị quy tắc ngầm trên báo là một sự hiểu lầm, thực tế không hề có việc này.

Một bộ phận người cho rằng quả đúng như vậy.

Một bộ phận khác lại cảm thấy sự trùng hợp này chứng minh "hậu trường" của Lê Chanh có tiền có quyền, dựa vào thân phận tạo áp lực với

Tuần báo giải trí , lúc này mới khiến cho tòa soạn báo khuất phục.

Nhớ rõ trên Weibo của "Cống dược phường" có chút danh tiếng trên mạng đăng môt tin tức mới, chứng thật Lê Chanh là em vợ của ông chủ dược phường, công ty cũng là tại sau khi dược phường khai trương mới thành lập. Mặc dù thời gian tồn tại của Cống dược phường ngắn, danh tiếng tụ hội cũng không ít, bình thường đều là nhân viên nghiên cứu của cục Bảo vệ sức khỏe hoặc là chủ tịch giám đốc của công ty lớn hoặc kẻ có tiền, cực kỳ tôn sùng đối dược liệu hàng thật giá thật bảo đảm chất lượng của Cống dược phường, bởi vậy dược phường có được địa vị cực cao, phương diện tiền tài lại nhanh chóng tăng cao.

Một vị dân mạng bình luận nói: đều khỏi cần phỏng đoán rồi, rất rõ ràng tài chính lập nghiệp là anh rể người ta cho thôi, ngôi sao nhỏ nhảy thành phú nhị đại, căn cơ lớn tuyệt không giả dối, lúc này đều có thể trực tiếp trở thành em trai quốc dân.

"Nhất định phải là như vậy! Còn cần phải hỏi sao?! Liền biết trước đó đều là bị oan uổng! Hiện tại đám truyền thông giải trí đều thích tung tin đồn thất thiệt, kỳ thật chính là việc nhỏ rất bình thường, lập tức đều có thể nháo lớn, đau lòng nha".

"Em trai quốc dân, cầu bao nuôi!".

"Em trai quốc dân cầu quy tắc ngầm!".

.....

Cả trang tiếng hô cao hứng phấn chấn, một người nữ tên là người giải mộng đăng ở bài đưa tin sai trước đó: "Có phải các người nhầm hướng rồi hay không, tôi nghĩ ngay từ đầu quan trọng nhất là sự thiện lương của Lê Chanh, có thể nhìn tới ở ngay từ đầu trong tin tức, là khi Lê Chanh đi đoàn phim quay tiết mục thấy cuộc sống đáng thương của con nít làng Đại Đoan, mới để công nhân của công ty chính mình tặng ba xe lớn vật tư, các người nhưng thật ra toàn bộ chú ý tới phương diện người ta có phải bị bao nuôi hay không, cho dù là bị bao

nuôi, có thể làm như vậy, cậu ấy cũng không có sai!".

"Có lẽ là ngôn ngữ trên báo chí viết thiên hướng về ý này, sẽ không tự giác đi lo lắng tới vấn đề này, nhưng phần lớn các người chẳng lẽ đều sẽ không nghiêm túc phân biệt cái gì mới đáng giátán thành nhất, mới đáng giá phê phán nhất sao?".

"Hiện tại chuyện may mắn nhất, loại tình hình nhục mạ người tốt không có kéo dài liên tục bao lâu, nếu không tôi rất sợ cậu ấy bị đả kích, tâm lý khiếp đảm với tiếp tục làm việc tốt".

Lời nói thản nhiên làm cho rất nhiều người lòng sinh xấu hổ.

Người đọc được bình luận này đột nhiên an tĩnh lại, có hơi khổ sở.

.....

Bình luận ác liệt cũng không thể ảnh hưởng tâm tình tốt của Lê Chanh, hai tiếng đồng hồ trước thiếu niên liền thả di động lại chỗ củaT ống Giai, không để ý tới nữa hát khẽ đi nhà vệ sinh, dùng rượu xái đổi về bốn ngàn viên cực phẩm linh thạch.

Kiếm hời rồi.

89. Chương 89: danh Dương

"..... Liền ngày mai, ngày mai để cậu ta tới thử quần áo, tôi nhìn nhìn hiệu quả, đúng, cứ như vậy". Khương Ngọc Sinh cúp điện thoại, phun ra một hơi, trên bàn công tác trước người gã đặt một cái điều khiển từ xa, lại nhìn trong màn hình phía trước thế nhưng chiếu bộ phim hạm đội Ngân Hà , mà hình ảnh cuối cùng lại dừng hình ở một màn cuối cùng Eddie lên sân khấu.

Đồng phục chiến đấu màu bạc mềm mại dán sát làn da, phác họa thân hình gầy khỏe của thiếu niên, da thịt trên mặt không hề bôi nhiều phấn lắm cực kỳ thông thấu, cũng vì nguyên nhân này, mỗi chi tiết của khuôn mặt Eddie, biểu cảm càng phong phú linh hoạt nhanh hơn diễn viên bình thường.

Đôi mắt đen kịt của Khương Ngọc Sinh nhìn chằm chằm màn hình, ngón trỏ gõ hai cái lên mặt bàn, một tay chống cằm lại thật sâu nhìn một cái, mặt không tồi, tỉ lệ vóc người cũng không sai, chính là đoạn trước hành động hơi lộ vẻ khoa trương, một màn lại thâm sâu nhưng thật ra có chút thú vị.

Nhưng lực độ này đặt ở phim tinh chiến xem như bùng nổ, đặt ở phim võ hiệp, liền cảm thấy còn có hơi không hợp.

Nữ tính trong Danh Dương không có nhiều đất diễn lắm, nam chính c là vai chính của cả bộ phim, vai diễn này là giang hồ lãng tử, bình thường cà lơ phất phơ nhưng có tấm lòng nghĩa hiệp, trải qua gã cân nhắc luân phiên, mời tới chính là Kiều Ôn Mậu hàng năm đều có đề cử ảnh đế, đất diễn của nam thứ nhiều hơn một chút so với nữ, bảo gã tùy tiện cho một người mới, không nói ngoại giới là phản ứng gì, cho dù là chính gã, trong lòng cũng không kiên định lắm.

Quá non rồi.

Tuổi nhỏ, kĩ năng diễn xuất cũng non, một hai cái điểm bùng nổ còn thuộc về tình huống đặc thù.

Có thể khống chế được?

Danh Dương là một bộ tiểu thuyết võ hiệp truyền kỳ, từ lâu thập niên tám mươi liền cũng nổi tiếng khắp đại lục rồi, sau đó ở tại Hồng Kông dấy lên cơn sóng nhiệt, phim truyền hình đầu tiên của nó chính là từ đạo diễn của Hồng Kông, đạt tới 45% rating, sáng lập vinh dự rating cao nhất của thời kỳ đó, những đạo diễn hiện đại này liều mạng không đạt được số liệu đó, ở lúc ấy cũng dễ dàng đạt được.

Có thể suy ra theo phim truyền hình tăng nhiều, nhưng cung cấp sự lựa chọn tăng nhiều, cho dù thế hệ sau lại như thế nào phục chế Danh Dương chỉ sợ cũng sẽ không vượt qua người trước. Thậm chí đối với một bộ phim kinh điển như vậy, quay phim không tốt một cái, người ta liền nói anh phá hỏng bộ phim.

Khương Ngọc Sinh cũng là lần đầu thử phục chế phim truyền hình, áp lực có thể nghĩ, nhất là ấn tượng của mọi người đối tác phẩm lần đầu của chính mình luôn là mang theo thiện cảm, đối phục chế sau này là trứng gà chọn xương.

***trứng gà chọn xương: trứng lấy đâu ra xương cho chọn chớ = chỉ sự soi mói vô cùng, quyết tâm moi ra bằng được khuyết điểm cho dù là cái nhỏ nhất.**

Đã là mượn này làm chút tuyên truyền, Khương Ngọc Sinh không hề xem kỹ chuyện xấu quấn thân gần đây của bạn diễn viên nhỏ này.

"……Được, tôi bết rồi". Khi Tống Giai nhận được điện thoại thì vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh, trong mắt lại lóe qua một tia ý cười, sớm liền nghe nói phim truyền hình của đạo diễn Khương đều là tràng diện lớn chế tác lớn, nhờ phúc của Lê Chanh, chính mình có cơ hội đi tận mắt nhìn rồi.

Sáng sớm hôm sau, Lê Chanh ở dưới Tống Giai lải nhải căn dặn đi vào phim trường, nói thật phim truyền hình của Khương Ngọc Sinh đã chuẩn bị qua một đoạn thời gian rồi, thậm chí vốn trong lòng gã có chọn người nam thứ rồi, chỉ là vì tuyên truyền tạo thanh thế mới không có đối ngoại xác định xuống, mười phút sau cửa của phòng nghỉ bị đẩy ra, vào là một người

đàn ông mặt mũi sạch sẽ, lông mày người này hơi hơi nhướn một cái, tựa hồ đối gương mặt tương tương đối có chút xa lạ của Lê Chanh trong đoàn phim mà nói cũng không cảm thấy kinh ngạc.

"Thái tiên sinh?". Tống Giai nhưng thật ra lắp bắp kinh hãi.

Lê Chanh đi theo quay đầu lại nhìn kỹ một cái, phát hiện người này thoạt nhìn cực kỳ thuận mắt, bộ dạng nhưng không nhìn quen mắt, tuyệt đối không phải các ngôi sao gần đây chính mình nhìn tới trên tạp chí của chị Tống.

Tống Giai tâm thần lay động.

Vị Thái tiên sinh này là người cộng tác giỏi nhất của Khương Ngọc Sinh trong nghề đều là biết, chỉ cần diễn viên qua tay gã make up nhất định là phù hợp tâm ý của Khương Ngọc Sinh nhất, cho nên rất nhiều diễn viên trong đoàn phim của Khương Ngọc Sinh đều hy vọng đôi tay thần kỳ của Thái Tô Tô này bôi vẽ một chút trên mặt chính mình, chính mình cũng không cần sẽ bởi vì vấn đề make up bị đạo diễn soi mói sai lầm.

"Ừm, lại đây xem xem". Hai tay gã đặt tại trên vai Lê Chanh, ánh mắt xuyên qua tấm gương nhìn ngũ quan của thiếu niên, trực tiếp từ trong ngăn kéo gần đó tìm ra phấn phủ và bột kẻ lông mày giơ tay phác họa, kéo dài đuôi lông mày của thiếu niên, bôi phấn phủ lộ ra trên mặt không hề huyết sắc, màu môi nhạt, có một loại mỹ cảm bệnh trạng.

Thái Tô Tô thầm khen, quả nhiên là hạt giống có tiềm lực, khó trách tên Khương Ngọc Sinh kia đột nhiên bắt đầu dùng một người mới, coi như ánh mắt gã không tồi.

Hai người dù hợp cạ cũng không phải con giun trong bụng đối phương, Thái Tô Tô là bởi vì muốn nhìn một chút nam thứ Khương Ngọc Sinh tùy tiện định ra mới đi vào phim trường hoá trang trước cho Lê Chanh, nhưng cũng không biết thực tế bản thân Khương Ngọc Sinh cũng không xem trọng.

Lê Chanh đã thay phục sức hoa lệ ngồi ở xe lăn, cậu nhắm mắt lại, khi lại mở ngoài miệng treo nụ cười nhạt, Thái Tô Tô đi xa hai bước nhìn thấy, đột nhiên có một loại cảm giác hoang đường, một loại..... Rõ ràng là nhân vật một tay chính mình make up ra, hẳn là như trong tiểu thuyết bình thường thoạt nhìn sạch sẽ đơn thuần khiêm tốn hữu thực chất trên tâm trí là người đàn ông trẻ chín chắn cực giỏi ngụy trang, nhưng mà hiện giờ xuất hiện ở trước mắt cũng một cái thiếu niên nhã nhặn thanh tú còn trẻ hơn so với trong tưởng tượng, gã hơi hơi ngưỡng cằm, độ cong của hàm dưới và cổ ẩn ẩn thiên hướng trong trẻo nhưng lạnh lùng quý khí.

Thân mình này chính là một người cô độc, cho dù trên mặt cậu ta treo tươi cười, trong lòng vẫn là không vui vẻ.

Bởi vì cậu ta xuất thân thế gia, bởi vì thân thể cậu ta khiếm khuyết, bởi muôn người nhìn

chằm chằm cậu ta, bởi vì cậu ta không cảm nhận được yêu là bộ dáng gì, cậu ta khát vọng ấm áp, rồi lại từ chối ấm áp, cực kỳ mâu thuẫn.

Nam thứ Nguyên Trạch của Danh Dương vẫn đều có danh hiệu nam chính ngầm, thứ nhất là xuất thân cao phú suất *(giàu cao ráo đẹp trai)*Nhưng không có dưỡng ra thói xấu của công tử phú quý, thứ hai là thân tàn chí kiên *(tàn tật nhưng ý chí kiên cường)*, mười tám tuổi liền đã danh dương thiên hạ võ công quỷ thần khó lường, học thức hầu như trên trời dưới đất không gì không biết không gì không hiểu, nếu không có cuối cùng, có lẽ cuối cùng cũng sẽ là công thành danh toại.

Nhớ rõ có một vị ngôi sao điện ảnh ở trong sách miêu tả qua hành động như vầy: "Mỗi một diễn viên đều đi ở trên con đường suy diễn, có người mò mẫm lăn lộn đang nói về người khác, có người thân lạc kì cảnh đang nói chính mình".

Hết thảy chỉ là vì diễn xuất thôi.

Biểu hiện như vầy.

Thái Tô Tô giống như hiểu được cái gì rồi, mỗi người đều có lý giải của chính mình về vai diễn trong phim, có lẽ đối một diễn viên mà nói, diễn xuất vai diễn trong cảm nhận của chính mình, quan trọng hơn sơ với làm được yêu cầu của đạo diễn.

Nghĩ tới hôm qua chị Tống nói qua lời nói: đẹp trai thế nào thì tới như thế ấy, cho dù diễn không tốt, cũng phải lột tả ra được cái đẹp!

Hai tay Lê Chanh xiết ở trên xe lăn, âm thầm cỗ vũ chính mình.

Liều mạng.

Dù sao, hết thảy đều là vì giá trị tín ngưỡng.

.....

Ngày 5 tháng 10, đạo diễn Phương Ngọc Sinh đăng danh sách diễn viên lên Weibo, diễn viên chính tự nhiên là Kiều Ôn Mậu định tốt trước đó rồi.

"Tôi nhất định phải xem vai chính của Kiều Kiều!".

"Tại sao phải để Kiều Ôn Mậu đóng vai chính, tôi cảm thấy Đinh Triết mới thích hợp, kĩ năng diễn xuất của hai người đều tốt, nhưng Đinh Triết chủ yếu là mặt đẹp hơn so với Kiều Ôn mậu, nhìn cũng vui tai vui mắt nha!".

“Fan Đinh Triết cút đi! Đạo diễn đều đã quyết định rồi, khẳng định sẽ không lại sửa lại, Kiều Kiều diện mạo này dáng người này điểm nào không mạnh bằng Đinh Triết? Mắt chó của bạn mù rồi!”.

” Quả nhiên là Mậu Mậu đóng vai chính, đạo diễn ánh mắt tốt cho ngài ba mươi hai like! Sớm nói qua, Mậu Mậu liền thích hợp diễn nam chính của Danh Dương mà! Người ta YY rất lâu rồi nà!”.

***YY: ý dâm tự sướng, tự tưởng tượng**

“Quỳ Mậu Mậu!”.

Lại nhìn một cái tên nam thứ.

Người xem cảm thấy chính mình cũng bị ngược hỏng rồi.

Nam thứ: Lê Chanh

Tôi móa nó, Nguyên Trạch công tử của Danh Dương không phải nên tìm một ảnh đế loại quý công tử nội hàm có chiều sâu lại tao nhã tới diễn sao, Lê Chanh đẹp trai là rất đẹp trai, bất quá chỉ mặt đẹp có ích lợi gì, lớn lên quá đẹp thôi mà, chúng tôi muốn xem chính là cảnh giới nha!

Một cái bình hoa hiện đại chế tạo tinh mỹ thế nào cho dù đặt trong trong hoàng cung nó cũng vĩnh viễn không có khả năng là đồ cổ nha!

Khương Ngọc Sinh ở bên dưới khen lầu 1: “Like”.

“.....Khóc rồi”.

“Ngược khóc rồi!”.

“Thật sự rất ngược, làm như vậy tốt sao?”.

“Nguyền rủa bị bệnh trĩ”.

“Còn không bằng để Đinh Triết tới diễn..... Hiện tại ngẫm lại, Đinh Triết và Kiều Ôn Mậu, kỳ thật cũng là một đôi Tây Bì tuyệt đẹp nha.....”.

“Tây Bì: một làn điệu trong ca kịch dân gian Trung Quốc, đệm với đàn nhị

“Nam thứ là Lê Chanh cũng là một thiếu niên tươi trẻ, nhưng mà tại sao vẫn cảm thấy diện mạo cậu ấy không thích hợp diễn Nguyên Trạch ORZ…….”.

“Mợ nó, trước đó có tin đồn nói Khương Ngọc Sinh muốn tìm Lê Chanh gia nhập đoàn phim còn tưởng rằng là bom xịt, không nghĩ tới trở thành sự thật, còn trực tiếp nhảy thành nam thứ, đạo diễn tiết tháo ông ở đâu!!! Sẽ không bị tiểu thịt tươi cao phú suất mê mắt viễn thị rồi chứ!”.

***tiểu thịt tươi: là tên mà truyền thông dùng để gọi các bạn nam thần trẻ tuổi đẹp trai và đang hot**

“Đạo diễn bùn nhơ, đưa tôi Nguyên công tử!”.

“Trời ơi Nguyên công tử của tôi cũng bị hủy rồi!! Lê Chanh đó là cái quỷ gì?’.

“Tôi mới vừa sợt Độ Nương *(trang con của Baidu, tên tiếng anh là Miss Du)*…….. Lê Chanh cư nhiên là thủ khoa đại học năm nay, mợ nó, thế giới quan không có rồi, lấy thủ khoa đại học tới biểu hiện đội ngũ tuổi trẻ sao??? Khi nào thì thủ khoa đại học cũng thành phạm vi tuyển chọn diễn viên của phim truyền hình vậy, giận!”.

“Sớm nói bộ phim này khẳng định kém hơn bộ năm 93, tại sao các đạo diễn đều không nhận rõ sự thật chớ? Kinh điển vĩnh viễn đều là kinh điển, cái sau chỉ biết càng hủy càng nghiêm trọng”. Khương Ngọc Sinh dang nhìn chằm chằm Weibo cập nhật nhìn thấy mười giây xuất hiện bình luận mới, lòng nói tôi cũng muốn biết tại sao một người mới có thể diễn ra cái loại cảm giác này, hoàn toàn không khoa học được không?!

Chẳng lẽ đây là nguyên nhân Patrick chọn Lê Chanh làm vai phụ sao?

Nếu nói trước kia là là thật tâm không muốn để Lê Chanh tới diễn, hiện tại đáy lòng của gã đã thả lỏng rồi, một màn thử vai hôm nay cho gã trùng kích rất lớn rồi.

Không phải nói biểu hiện của đối phương có kinh nghiệm cỡ nào, mà là cái loại hình thái hành động lưu loát sinh động, hình như là hiệu quả dối mặt tấm gương luyện tập mười ngày nửa tháng, căn bản nhìn không ra tỳ vết nào…….Gã đây là phát hiện viên ngọc thô gì?

Mắt lạnh nhìn đám nhóc con bên dưới hô to đạo diễn không hậu môn, Khương Ngọc Sinh lẩm bẩm hai tiếng, kêu gào đi, lại kêu gào đi, chờ phim vừa ra tới, hù chết các người!

Trong tửu lâu Gia Thương của Lục Man thành Đại Châu giới, ngoài cửa treo bài tử *(thẻ bài)* trọng tân trang tu *(sữa chữa xây mới)*, lúc này trong điếm từ tiểu nhị ra, không có một

người khách nhân, Lê Chanh ngồi ở vị trí trong lầu hai sát cửa sổ, trên người cậu ăn vận hoa lệ, trong tay cầm một chén bạch ngọc *(ngọc trắng)*, ngón tay trắng noãn thon dài sờ tới sờ lui phía trên chén bạch ngọc, bỗng dưng sinh ra mấy tia ý nghĩ không cho phép khinh nhờn, chung quanh cậu đều đặt một tấm gương, nhất cử nhất động đều ngẫm lại ở bên trong gương.

Tiểu nhị ca đứng ở trên một cái bậc thang cuối cùng ló đầu ra nhìn nhìn một cái, khóe miệng nhếch một cái, người phía sau đẩy đẩy phía sau lưng của y: "Hôm nay lão bản phát bệnh xong chưa?".

"Đang phát đó". Tiểu nhị ca quay đầu lại thản nhiên nói, "Còn phải đợi một lát nữa".

90. Chương 90: Ngón Trỏ Đại Động

Trên bàn đốt đèn như đậu.

đèn như đậu

Rượu đã lạnh.

Lê Chanh nâng lên chén ngọc chạm vào miệng, trên mặt bạch ngọc *(trắng nõn như ngọc trắng)* đầu mày hơi nhướn, cũng chỉ một mái tóc dài xẹt qua bên tai, "A".

Biểu cảm này làm ba lần mới tính qua cửa.

Tiểu nhị ca: "....."

Lê Chanh lấy khăn mặt lau đầu, thân thể bị vây dưới trạng thái hết sức chăm chú liền luôn dễ dàng đổ mồ hôi, cậu luyện tập như vậy đã có một tháng rồi.

Kỹ năng đã xem qua là nhớ của Lê Chanh phát huy rất nhiều tại phương diện này, nhưng mà bởi vì cậu đều phải làm chú thích dưới mỗi câu lời thoại của chính mình, cân nhắc biểu cảm gì động tác gì, bởi vậy trang giấy bị lật nhiều tới sắp lật thành một tờ mỏng manh rồi.

Cậu đã nghĩ tốt rồi, luận hành động chính mình là thúc ngựa đều không đuổi kịp ảnh đế, luận chăm chỉ chính mình nhưng có chính là thời gian, tại trong tửu lâu Gia Thường, một động tác một ánh mắt luyện cả ngày đều không ai sẽ nói cái gì.

Nếu lúc này Khương Ngọc Sinh lại tới nhìn một cái hành động của Lê Chanh, chỉ sợ sẽ khiếp sợ với trưởng thành của đối phương, nhưng mà thời gian nửa ngày, cho dù thiên phú tốt thế nào, cũng nên có cái thời gian quá độ!

Duỗi người, Lê Chanh xách đai lưng, tiểu nhị ca lập tức chạy tới nói nhỏ mấy tiếng, ý tứ chính là tửu lâu chúng ta khi nào thì khai trương, trong lòng Lê Chanh có tính toán rồi, lúc này tỏ vẻ này không vội từng bước một từ từ tới, sau đó dặn dò đừng quấy rầy, nghiêng người vào phòng của mình trong tửu lâu, phát động chiếc nhẫn trở về hiện đại.

Hai giờ chiều cửa của phòng thuê bị gõ vang, Tống Giai thấy là Đỗ Hành, không khỏi ngẩn ra, Tống Giai là gặp qua Đỗ Hành, lúc ngay tại núi Đại Đoan, Đỗ Hành là làm cấp dưới của Lê Chanh tới đó vận chuyển vật tư, kỳ thật tại trước đó Tống Giai cũng nghe nói qua Đỗ Hành người này. Dù sao cũng là chủ tịch của công ty coi như có chút danh tiếng đưa ra thị trường, sự tích dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng đã từng lưu truyền trong giới, sau đó cổ phần công ty bị đoạt cũng là khiến người ta thổn thức.

Thực tế sau sự kiện núi Đại Đoan, lúc trên mạng tuôn ra Lê Chanh bị quy tắc ngầm, Tống Giai cũng đồng dạng cho rằng công ty của Lê Chanh là người khác hỗ trợ đầu tư, ở trong lòng Tống Giai, người khác này cũng không phải cái người xa lạ gì, mà là lão Đại xã hội đen vẫn đi theo bên người Lê Chanh.

Trầm Du.

Trước kia cảm thấy Đỗ Hành là nể mặt Trầm Du mới dốc sức dưới tay của Lê Chanh, hiện tại hướng gió chuyển phú nhị đại Lê Chanh dùng tiền vốn chính mình sáng lập công ty, hiển nhiên vị này chính là tự nguyện làm cấp dưới, Tống Giai liền không khỏi nhìn thêm mấy cái.

Nhìn một cái mới phát giác, biểu cảm đăm chiêu ủ dột trên mặt của đối phương cực kỳ phức tạp, Lê Chanh mang dép lê đi tới nhìn thoáng qua, hoảng sợ, "Anh làm sao vậy?".

"Mượn chỗ nói chuyện một chút!". Đỗ Hành nhíu mày, tóm cổ tay trong tay áo của Lê Chanh, đẩy mạnh người vào trong phòng, thuận tay đóng cửa rầm một tiếng.

Tống Giai: "....."

Chậm rãi thả tay mới vừa nâng lên xuống, Tống Giai đi hai bước đóng cửa phòng trộm, quay đầu lại đặt mông ngồi ở trên sô pha, càng nghĩ càng rất bất thường, xâu chuỗi sự việc gần đây lại, đứng lên nhìn, Trầm Du và nghệ sĩ nhà mình không biết làm sao lại tách nhau ra rồi, có lẽ là ầm ĩ một trận có lẽ là nguyên nhân khác, nhưng mà lớn nhất có thể vẫn là nháo mâu thuẫn rồi, tiếp theo Trầm Du mất tích, cùng ngày Lê Chanh liền giống như trúng thuốc mê ngủ tới bất tỉnh nhân sự, giống như muốn ngủ một giấc để quên sạch người đó.

Mấy ngày kế tiếp coi như bình thường, nhưng luồng sức mạnh nghiêm túc này, cùng hành động khi thử vai thình lình xảy ra làm cho Tống Giai mơ hồ phát hiện một tia khác biệt, đột nhiên phát huy vượt xa người thường, rất có có thể là lúc trước bị kích thích rồi.

Người đang yêu đương, mất đi đối phương đều là phải đau thấu tim gan.

Hiện tại Đỗ Hành đi vào trong nhà không nói hai lời kéo Lê Chanh vào trong phòng, một bộ tư thái cường ngạnh, chẳng lẽ là muốn thừa dịp Lê Chanh tổn thương tình cảm, thừa dịp hư không mà vào giở trò? Tuy rằng tuổi Đỗ Hành không nhỏ, diện mạo cũng tầm trung, khí chất trên người nhưng là ít có, hơn nữa bản hai người chính là quan hệ cấp trên cấp dưới, thời gian tiếp xúc chính là rất nhiều đó.

Yết hầu Tống Giai xiết chặt, dịch ba bốn vị trí ở trên sô pha, vẫn là nhịn không được ngẩn cao giọng hỏi: "Hai người muốn uống nước không?".

"Không cần, cám ơn". Bên trong truyền ra âm thanh của Đỗ Hành.

Sau đó âm thanh trong trẻo của thiếu niên truyền ra: "Không cần đâu chị Tống".

Trong phòng Đỗ Hành ảo não cào cào tóc, rút nửa điếu thuốc lá, búng búng, trầm mặc một chút, "Tôi nghĩ cực phẩm hoa lan của công ty có thể gây trồng không thành rồi, kinh doanh này phải làm quy hoạch một lần nữa".

"Chuyện như thế nào?'.

"Vốn cho rằng có bùn đất có thể hình thành một cái căn cứ gây trồng, nhưng hiển nhiên tôi nghĩ tới dễ dàng quá rồi, ông chủ, không biết bùn đất trước đó cậu chở tới có nghiên cứu qua tính năng của nó hay không? Ngay từ đầu chất dinh dưỡng dồi dào, có thể tại thời gian một tuần gây trồng ra cực phẩm hoa lan, nhóm hoa lan đầu tiên trồng xuống cũng là thời gian như thế, tiếp theo nhóm thứ hai cần một cái tuần rưỡi, nhóm thứ ba cần ba tuần, nhóm thứ tư tới đến bây giờ còn chưa có hoàn toàn thành thục..... Nói cách khác chất dinh dưỡng trong bùn đất đang hạ xuống". Đỗ Hành lắc lắc đầu, "Thậm chí còn có rất nhiều bùn đất biến thành màu xám trắng, hơn nữa theo tôi quan sát, diện tích của bùn đất đang tự nhiên thu nhỏ lại".

Lê Chanh thật không có nghĩ tới chính là như vậy, nhưng mà có thể suy đoán, bản thân bùn đất của Đại Châu giới liền chứa linh khí, nhưng linh khí trong đó sau khi tiến vào cây cối, hàm lượng linh khí của bùn đất sẽ giảm rất nhiều, chậm rãi sẽ biến thành bùn đất bình thường, hoặc là khuyết thiếu hàm lượng linh khí, bùn đất sẽ biến mất, dù sao bùn đất của Đại Châu giới và hiện đại tuy rằng tên gọi giống nhau, nhưng là hai loại vật chất khác biệt.

Cho nên muốn tiếp tục gây trồng hoa lan, cần cậu liên tục chở bùn đất tới hiện đại, nhưng thật ra không khó, chỉ cần nhiều thêm mấy cái máy đào đất liền có thể làm được, nhưng mà hiện tại cậu có kế hoạch rồi liền không chuẩn bị lại làm kinh doanh hoa lan.

Thị trường hoa lan luôn vẫn có một ngày bão hòa.

Lê Chanh suy tư một phen, đầu ngón tay gẩy gẩy cằm, hỏi: "Lượng tiêu thụ hiện tại của hoa lan như thế nào?".

"Vẫn là bị vây trong trạng thái cung không đủ cầu, nhưng mà giá đã giảm xuống rồi". Đỗ Hành ăn ngay nói thật.

Vật lấy hiếm làm quý.

Hoa lan vẫn là thứ tốt, nhưng nếu không hề hiếm có, giá tự nhiên sẽ xuống dốc không phanh, bùn đất của Đại Châu giới có thể sản xuất hàng loạt hoa lan, lũng đoạn thị trường hoa lan, khiến cho cực phẩm hoa lan trên chợ hoa nhiều hơn, giá hoa lan chậm rãi cũng sẽ giảm xuống rất nhiều.

Về lâu về dài không thích hợp công ty phát triển, nhưng nếu nói sẽ thua lỗ nhưng là không phải, tại trên thân phận cực phẩm hoa lanc òn phải càng tôn quý một chút, làm ra một dạng như vậy có thể kiếm được không ít.

Người Trung Quốc thích hoa lan là truyền thống, người nước ngoài thích hoa lan là học đòi văn vẻ, Trung Quốc thần bí sản xuất ra một loại hoa thần bí, có thể bày ra các loại hình dáng khác nhau, chỉ là mánh lới đều có thể dẫn tới một con sóng hoa lan lớn.

Nếm được ngon ngọt còn có chút không muốn bỏ xuống, lần này Đỗ Hành tới đây cũng là vì một lần nữa chế định sách lược thị trường, chuẩn bị chuyển thị trường tới nước ngoài. Dĩ nhiên tầm nhìn kinh doanh của Đỗ Hành buôn bán không tệ, nhưng còn chưa có nhìn tới điểm lóe sáng của ông chủ nhà mình.

"Vậy gác lại trước một chút đi". Lê Chanh tỉnh bơ xua xua tay, "Đem một nửa tài chính trên sổ sách đều dùng để thu mua đầu bếp và cửa tiệm nhỏ đặc sắc, của ngon vật lạ gì không cần phải cố ý đi tìm, không cần dùng nguyên liệu tốt nhất, nhưng yêu cầu hương vị tốt nhất. Có thể tìm được phương pháp nấu ăn liền mua phương pháp nấu ăn, gia truyền của nhà người ta không muốn lộ ra ngoài liền mới người nấu nướng tới cho tôi, càng nhiều càng tốt".

Đỗ Hành không hiểu Lê Chanh muốn làm cái gì, nhưng gã cũng lần đầu nhìn tới một loại thần thái sáng chói trong mắt của ông chủ, giống như trong lòng thiếu niên mười tám này đang hạ một bàn cờ rất lớn.

Gã mơ hồ đoán ra ông chủ là muốn mở cái nhà hàng hoặc là gì đó.....

Nhưng cho dù là nhà hàng cũng vẫn phải có đặc sắc của chính mình, gã thật sự nghĩ không ra, ông chủ làm ra chỗ tập trung đầu bếp tốt xấu lẫn lộn, có thể làm ra cái dạng thành quả gì?

Nhìn tới thần sắc đầy mặt không xác định của Đỗ Hành, Lê Chanh cười tủm tỉm nói: "Tôi tự có ý tưởng, anh chỉ cần nghe theo liền được.....Hơn nữa cho dù thất bại, chúng ta còn có dược liệu đầy kho hàng mà, cũng đủ Đông Sơn tái khởi".

*** Đông Sơn tái khởi = thua keo này ta bày keo khác, làm lại từ đầu**

Đỗ Hành gật gật đầu.

Cũng đúng, ông chủ nhỏ có bao giờ làm theo lẽ thường đâu, chính mình không phải liền sớm biết rồi.

Đi theo ông chủ nhỏ làm việc nửa năm rồi, gã lại khôi phục hăng hái của trước kia rồi, tuy rằng tiền kiếm được phần lớn lại đầu tư ra ngoài, trong lòng chính là thích, dân kinh doanh muốn không phải là quá trình kiếm tiền này hay sao.

Hiện tại cho dù là đối mặt cái công ty chính mình từng một tay sáng lập, đối mặt cẩu nam nữ quen thuộc phản bội, gã cũng sức lực mười phần.

Không có gì có thể đánh bại một người tràn ngập lòng tin.

.....

Chuyện tửu lâu Gia Thường của Lục Man thành bị Tiếu Văn sang tay bán đi truyền đi rộng rãi trong dân chúng, tuy rằng trong tứ đại trong tửu lâu của Lục Man thành chỉ có một cái này đang tuột dốc, nhưng cũng bởi vì lịch sử hơn mười năm tụ tập rất nhiều khách hàng cũ, hôm nay sau mấy tháng tửu lâu Gia Thường trang hoàng treo lên lụa đỏ, tiếng pháo từng trận.

"Đây là tại sao?". Người tới từ bên ngoài khó hiểu nói.

"Nghe nói tân đông gia *(= ông chủ mới)* chẳng qua tu vi luyện khí cảnh, như thế nào có thể nắm giữ được tửu lâu này? Trước kia tuy rằng tu vi Tiếu Văn không tốt, nhưng dù sao cũng là cái luyện thể cảnh, liền như vậy vẫn có không ít người tìm tra *(= gây chuyện)*, ta đoán chừng Tiếu Văn sở dĩ hạ quyết tâm bán đi tửu lâu tổ truyền này, chỉ sợ cũng là bị những người này quấy nhiễu tới không muốn tiếp tục làm".

"Nói như vậy, tửu lâu mở mới này sợ là hỏa không được?". (*hỏa = hot = nổi tiếng)*

"Nếu vị tân đương gia này có thể lấy ra rượu xái, nói không chừng còn có thể hấp dẫn một nhóm người, dù sao ba nhà tửu lâu khác số lượng rượu xái mỗi ngày cung ứng quá ít, vẫn có người không mua được".

Lời còn chưa dứt, dưới bảng hiệu mới tinh của tửu lâu Gia Thường dựng một tấm bảng đen nhỏ, bên trên dùng nét bút màu trắng viết: "Hôm nay bổn điếm khai trương, mời cố khách (*= khách hàng)* qua lại nếm thử món ăn mới, miễn phí toàn bộ! Không thu viên linh thạch nào!".

Món ăn mới!

Đại Châu giới này bao nhiêu năm nghiên cứu món ăn mới còn không đều là cái mùi vị đó! Vị tân đông gia này của tửu lâu Gia Thường thật đúng là dám nói khoác! Người cảm thấy có chút thú vị tiếp tục nhìn xuống, chỉ thấy hàng chữ tiếp theo viết: "Ăn ngon sau này liền gọi thân bằng hảo *(= người thân bạn bè)* cùng nhau tới, ăn không ngon ngài cũng không lỗ".

Nói cũng đúng!

Có người tò mò đi vào, ở dưới chiêu đãi nhiệt tình của điếm tiểu nhị ngồi ở trước cái bàn vuông, người này chăm chú nhìn một cái, chỉ thấy màu sắc kỳ dị đỏ đỏ xanh xanh đầy bàn, còn có món thịt của sinh vật không biết..... Mùi đồ ăn chui qua lỗ mũi, người này không khỏi trong lòng khẽ động.

91. Chương 91: Điên Cuồng Của Dân Bản Xứ

Đào Hồng là một cư dân bản xứ của Lục Man thành, ba đời tổ tiên y đều là sinh sống tại Lục Man thành, một nhà già trẻ chứng kiến hưng suy của tửu lâu Lục Man thành, nhắc tới trong tất cả tửu lâu, chỉ có là Cá Cựu lâu có thể truyền thừa trăm năm không sụp đổ, vẫn kéo dài tới nay, tửu lâu Gia Thường này chính là đầu tiên.

Vốn nghe nói tửu lâu Gia Thường thay đổi lão bản *(=ông chủ)*, trong lòng Đào Hồng là không cao hứng lắm, mọi người trong nhà y ăn quen đồ ăn của tửu lâu Gia Thường, cũng không biết thay đổi lão bản vậy đầu bếp Tiếu gia *(= nhà họ Tiếu)* làm ra mùi vị còn có thể bảo trì không thay đổi hay không?

Nghe nói hôm nay là ngày khai trương của tửu lâu Gia Thường, đáng tiếc, Đào Hồng thở dài trong lòng, lúc này bước đi đi tới cửa tửu lâu, thình lình thấy một một tấm bảng đen, mặt trên viết hai hàng chữ như vầy:

"Tửu lâu mới vừa khai trương miễn phí toàn bộ, hôm nay tất cả khách hàng không tốn một viên linh thạch liền có thể ăn cơm"

Đào Hồng lại là thở dài một tiếng, xem ra là thật sự không có ai đi vào ăn cơm, bằng không tân đông gia này cũng sẽ không tung ra chiêu bài như vậy, này không phải tuyên bố là muốn làm ăn lỗ vốn hay sao? Tửu lâu ngay cả tiền đều kiếm không tới có thể làm ra món ngon gì chứ?

Nghĩ như vậy, Đào Hồng vẫn là đi vào rồi, có lẽ là quen thuộc nơi này từ lâu rồi, có lẽ là muốn nhìn một chút món mới của tân đương gia nhắc tới như thế nào..... Nhưng mà vừa vào bên trong tửu lâu, Đào Hồng liền sợ ngây người.

Trong toàn bộ tửu lâu ngoại trừ điếm tiểu nhị bận rộn lau bàn lau ghế, cư nhiên ngay cả một người khách nhân cũng không có.

Lúc này Đào Hồng liền muốn đi, nhưng mà thấy bộ dáng của hai tiểu nhị ca ưỡn khuôn mặt tươi cười cười xòa, lại có chút không đành lòng, thế là bỏi vì lý do này, Đào Hồng ngồi ở chính giữa trước một cái bàn vuông.

Trên bàn có sau món ăn, vừa rồi không chú ý, hiện tại nhìn một cái lại phát hiện màu sắc cư nhiên cực kỳ sặc sỡ, mà ngoại trừ cái này, hương khí trong món ăn cũng là cực kỳ khác biệt bình thường, như là muốn câu ra nước miếng trong miệng y vậy.

Sẽ không có độc chứ.

..... Hẳn là sẽ không có độc chứ?

Bởi vì trong Lục Man thành toàn dân tu luyện, dân chúng trong thành trên người đều có tu vi, là không e ngại độc tố lắm, nhưng mà nếu thật sự có độc, ăn vào cũng không dễ chịu. Chính là mùi thức ăn trên bàn ngửi lên thật sự rất mĩ vị..... Tay phải Đào Hồng cầm đôi đũa, gắp một miếng thịt nhỏ nhét vào miệng, thăm dò nhai hai cái, một cỗ vị cay dữ dội tràn ngập khoang miệng, cơ hồ ngay cả trong cổ họng đều nháy mắt bị lấp đầy hương vị của món thịt này.

Đào Hồng trợn tròn con mắt.

"Ngon!".

"Ngoài da là màu đỏ sặc sỡ, như là phủ một lớp ớt, hương vị lại rất vừa miệng, đủ thích!".

"Chất thịt tươi non có độ dai, bản thân còn mang theo mùi thịt đặc hữu, không biết là thịt yêu thú gì, cũng nếm không ra bộ dáng có độc, chẳng lẽ là biến chủng *(= biến dị)* của hải trư? Không giống!".

".....Vậy món ăn khác thì sao?".

Mắt Đào Hồng lóe sáng, mang theo tinh thần tìm tòi nghiên cứu trước nay chưa từng có thử lần lượt sáu món ăn trên bán, không thể không nói ngoại trừ món thịt này, món thịt khác cũng mỹ vị như vậy!

Chính là mỗi một thịt để ăn trong này y đều nhìn không ra tên tuổi gì.

Chưa thấy qua thịt yêu thú nào mềm mại lại mỹ vị, nếu thực có loại yêu thú này, trước đây cũng sẽ không chưa từng nghe nói qua, phải biết rằng tuy rằng Lục Man thành là một thành trì trung ương đại lục diện tích nhỏ nhất, nhưng cũng là một trong bốn bộ phận quan trọng nhất của trung ương đại lục, có thể nói món ngon thú vui hay ho của Đại Châu giới tại Lục Man thành đều có thể tìm được, đột nhiên xuất hiện thịt yêu thú loại mới trước kia là chưa

từng thấy qua!

Ý niệm trong lòng xoay nhanh, Đào Hồng quay đầu nhìn một cái, thấy trong tửu lâu đã lục tục vào ba người rồi, ba người này còn đang do dự bên trong, chưa từng động đũa gắp đồ ăn. Đào Hồng tranh thủ từng phút từng giây lấy ra tờ giấy trong ngực, gấp thành một con hạc giấy khéo léo, nói hai câu với hạc giấy mơ hồ có thể nghe ra lời nói "nhanh tới", "mỹ thực", hạc giấy nhỏ vỗ vỗ cánh, linh hoạt bay ra ngoài cửa sổ.

Không bao lâu một nhà già trẻ Đào Hồng từ ngoài cửa đi vào, mấy người liếc mắt nhìn nhau một cái, một người chiếm một bàn, bắt đầu nếm thử, hương vị tuyệt vời nở rộ ở đầu lưỡi, mấy người lập tức phát hiện màu sắc rực rỡ khác nhau, lúc này bắt đầu cuồng ăn.

Lê Chanh từ trên lầu gọi tới một tiểu nhị ca, bảo y mở hết cửa sổ ra, lấy cây quạt quạt bay mùi trong bếp ra ngoài.

Tửu lâu Gia Thường tọa lạc tại ngã tư giao nhau của đường Thập Tam và đường Thập Tứ của Lục Man thành, lúc này người đi đường trên đường đường Thập Tam và đường Thập Tứ không khỏi cánh mũi phập phồng, ngửi được một cỗ hương nồng kỳ lạ.

"Mùi vị gì vậy?".

"Hình như là mùi thịt.....".

"Không phải mùi thịt hải trư..... Hẳn là là yêu thú khác.....".

"Căn cứ mùi này có thể phỏng đoán ra, là truyền ra từ trong tửu lâu Gia Thường! Nó là tới như thế nào!".

"Nhìn thấy chữ trắng trên tấm bảng đen ngoài cửa chứ, hôm nay khai trương miễn phí toàn bộ, cư nhiên có thể không tốn linh thạch ăn cơm! Vậy còn chờ cái gì!".

".....Tốn hay không tốn tiền nhưng thật ra không sao cả, quan trọng nhất là đồ ăn bên trong thật sự có ăn ngon như vậy sao? Nếu là không có giở trò bịp bợm, sau này tửu lâu Gia Thường bổn thiếu gia tới chắc rồi!".

Lê Chanh tại trong các gian lầu hai mở cửa sổ ra, gần đây cậu luyện tập hình tượng công tử Nguyên Trạch đã bệnh tình nguy kịch, cơ bản nhất cử nhất động đều có phong cách Ngụy Tấn tràn đầy, cậu mắt lạnh nhìn đám người hỗn loạn trên đường phố, trên người ẩn ẩn toát ra tư thái phiêu nhiên dục tiên, "Nhóm dân bản xứ, tới đây đi, tửu lâu Gia Thường, là thuộc về các ngươi".

Ngày này tới muộn, tửu lâu Gia Thường kín người hết chỗ, mãi cho tới tửu lâu đóng cửa,

người còn lại mới lưu luyến đi về, dân chúng đi qua tửu lâu Gia Thường đều phát ra cảm khái: "Chuyến đi này không tệ", "Ăn xong rồi đi về tâm tình đều tốt không ít", "Cho dù không có rượu xái, ta cũng nguyện ý tới tửu lâu Gia Thường, thịt yêu thú của nơi này hiếm lạ lại mỹ vị, không biết đông gia là tại đâu phát hiện thịt ăn mới".

Ngày thứ hai tửu lâu Gia Thường tung ra hàng loạt thịt gà, hàng loạt thịt heo và hàng loạt nguyên liệu sống.

Dân chúng trong Lục Man thành phát hiện trong nguyên liệu sống có rất nhiều đều là tài liệu luyện dược, không khỏi than thở giậm chân giận dử, nhưng giống như là phú nhị đại dựa cửa xe đốt tiền vậy, trong tính cách của phần lớn dân chúng đều có một loại xúc động muốn phả vỡ thế tục, nguyện ý ăn món ăn của tài liệu luyện dược, chính là vì loại này vung tiền như nước này.....

Cảm giác của phú hào. ***(= nhà giàu)***

Nghe nói một số món ăn bình thường đều là đầu bếp của tửu lâu Gia Thường trước kia lưu lại làm, món thịt đắt tiền khác và đồ ăn vào mùi vị độc đáo mỹ vị đều là từ nơi khác vận chuyển tới, cho nên gía khá mắc một chút, mọi người vẫn như cũ cảm thấy đáng giá.

Ngày thứ ba tửu lâu Gia Thương có cung ứng rượu xái, cùng lúc đó, trên tấm bảng đen nhỏ viết chữ trắng bắt đầu thu mua da thú hoa lệ hoàn chỉnh và đan dược, Lê Chanh tọa trấn sáu ngày ở Lục Man thành, chỉnh lý một chút da thú va đan dược thu được, nói thẳng bước vào phòng ở của chính mình bế quan, sau đó biến mất ở trong đó.

Tiền bạc vĩnh viễn là phân chia ngang bằng cùng thực lực.

Hai ngày này một số ánh mắt thăm dò luôn luôn không có ý tốt theo dõi tửu lâu, trong lòng Lê Chanh cũng cảm nhận được, xem ra hiện tại vô cùng cấp bách chính là tăng lên tu vi, một ông chủ luyện khí cảnh cũng chưa tới, đích thực không bảo hộ được tửu lâu phát triển nhanh như bay.

.....

Kiều Ôn Mậu chuẩn bị tốt bản thân từ lâu đứng ở địa điểm quay phim, mắt nhìn sắc trời coi như sáng sủa.

Nói tới lần này phối hợp diễn cùng gã nhiều nhất vẫn là nữ chính Thọ Linh, trước đây gã và Thọ Linh từng có vài lần giao tiếp sơ sơ, trên danh tiếng không thể nói rõ ai lớn hơn ai, nhưng thật ra thời gian gã xuất đạo sớm hơn nhiều so với Thọ Linh. Sao nữ này khuôn mặt xinh đẹp hiếm có kĩ năng diễn xuất cũng tốt, cực kỳ thích hợp phim truyền hình, cho nên tốc độ tăng trưởng quật khởi của giá trị bản thân lớn tới khiến người ta nhìn mà than trời, không thể nói là con đường ngôi sao cơ bản thông suốt không trở ngại, cũng tuyệt đối được cho là nổi tiếng nhanh tới bỏng người.

Nhưng mà gã nhưng liền thấy qua diễn viên đóng vai nam thứ tại trên báo mạng rồi. Kiều Ôn Mậu sắc mặt cổ quái một chút, làm một diễn viên có thể khiến mấy năm liên tục đề cử ảnh để chỉ nghe qua tin tức này, cũng không gặp người thật của người mới này, thiếu niên tên là Lê Chanh này cũng thật khó lường, ít nhất lúc Kiều Ôn Mậu gã tại cái tuổi này, còn bôn ba tại Hoành Điếm làm diễn viên quần chúng, làm sao có sự chú ý dưới ánh đèn flash cỡ này.

"Lần này cám ơn anh Kiều". Phía sau một bàn tay vỗ lại đây, Kiều Ôn Mậu thu hồi thần sắc ngẩn ngơ, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy cánh tay của người đàn ông mặc áo sơ mi xám quần trắng phủ lên trên cổ gã, tươi cười trên mặt cực kỳ sáng lạn.

"Anh chỉ là nói một chút cùng đạo diễn, cụ thể cũng là anh em tác động..... Từ nhỏ đến lớn anh em lo lắng không ít cho em, đừng lãng phí một phen khổ tâm của cậu ấy". Kiều Ôn Mậu kéo tay cậu ta xuống, nhìn nhìn thiếu niên dáng người thon thả cách đó không xa, trừng mắt liếc mắt nhìn đối phương một cái, "Ở đoàn phim chú ý chút, đừng nháo ra chuyện rắc rối gì".

"Em biết rồi biết rồi". Người đàn ông ở bên cạnh vẫy vẫy tay, thiếu niên bên ka liền lanh lợi chạy xa rồi, trên mặt gã lộ ra một tia ý cười, "Anh Kiều, nghe nói lần này nam thứ là Lê Chanh? Người đâu?".

"Em muốn làm gì? Bài học lần trước còn chưa đủ?". Kiều Ôn Mậu nhăn mày lại.

Người đàn ông ngượng ngùng cười, sờ soạng đầu ba phân mới vừa cắt: "Em liền tùy tiện nhìn một chút, anh cũng biết lần trước là người đại diện em tự mình quyết định làm mà, nào có liên quan gì tới em đâu". Gã ngẩng đầu, mũi cao thẳng, di truyền của cha mẹ mặt mũi cực kỳ thâm thúy, người này đúng là Giang Thiệu Tuấn tại thử vai hạm đội Ngân Hà của đạo diễn Patrick bị Lê Chanh cướp vai diễn, nghe nói người đại diện vu cáo hãm hại Lê Chanh tinh thần sa sút hồi lâu, không nghĩ tới trong đoàn phim Danh Dương lần này nhưng lại xuất hiện.

"Tốt nhất là thật". Kiều Ôn Mậu có hơi đau đầu, gã cùng một nhà Giang Thiệu Tuấn là hàng xóm, là bạn thân từ nhỏ cùng anh trai của cậu ta, sau đó bởi vì anh cả Giang tiếp nhận công ty, thời gian xã giao nhiều, thời gian về nhà cũng liền ít đi, bởi vậy so sánh với anh trai của Giang Thiệu Tuấn mà nói, Kiều Ôn Mậu và Giang Thiệu Tuấn ngược lại quan hệ càng tốt một chút.

Nhưng này cũng không đại biểu Kiều Ôn Mậu đồng ý các làm của Giang Thiệu Tuấn, ví dụ như hai ba ngày đổi một người bạn trai, thường thường vì nếm thức ăn tươi đùa giỡn nghệ sĩ có chút danh tiếng, ỷ vào địa vị của anh trai mình sẽ thu dọn cho chính mình.

Thật không biết cách làm người, cho dù tư chất tốt thế nào phóng tới trong giới giải trí cũng phải người người hô đánh.

Lúc này thấy cậu ta nhắc tới Lê Chanh, còn lại thêm vẻ mặt khao khát, không biết trong lòng đang đánh cái chủ ý quỷ gì. Kiều Ôn Mậu hé miệng muốn nhắc nhở cậu ta mấy câu, bên kia đột nhiên tuyền tới một tiếng la, thì ra là nữ chính và đạo diễn tới rồi.

Thọ Linh mặc đồ cưới màu đỏ thẫm trong phân cảnh này, nói cười đi tại bên cạnh Khương Ngọc Sinh, vị trí đằng sau nữa là Thái tiên sinh nhà trang điểm ngự dụng, hiển nhiên trang điểm mặt của Thọ Linh là Thái tiên sinh làm ra, quả nhiên rạng rỡ không ít so với thường ngày.

92. Chương 92: Đóng Phim Cổ Trang

Khương Ngọc Sinh ngáp một cái chà chà tay, thời tiết tháng mười một đã dần dần chuyển lạnh rồi, nhưng mà khoảng thời gian này mặc cổ trang đúng lúc, đây cũng là nguyên nhân gã tận lực tranh thủ tới vốn đầu tư trước tháng mười một.

Dựng xong máy móc, gã ló đầu về hướng cách đó không xa, đúng lúc thấy thiếu niên mười tám cuộn ở trong cái ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, bộ dáng như là đã ngủ say, trên mặt một mảnh bình thản. Nói là mười tám tuổi kỳ thật cũng bất quá tròn mười bảy, sinh nhật còn chưa qua, rốt cuộc vẫn là một cậu nhóc.

Khương Ngọc Sinh lắc đầu, hạ thấp chân giá của camera, trong màn hình hiện ra chỗ giữa sân, lại vừa quay đầu lại, nhóc con bên kia cũng đã tinh thần sáng láng ngồi dậy rồi, ánh mắt dừng tại nơi giữa sân.

"A Thái, cậu đi qua xem xem". Cảnh quay thứ nhất liền có Lê Chanh lên sân khấu, Khương Ngọc Sinh có hơi sợ cậu nhóc phát huy không kịp, đây là trạng huống người mới thường gặp phải, một khi không nhập vai được, người khác thúc giục thế nào, chính mình gấp thế nào cũng vô dụng.

Thái Tô Tô gật gật đầu.

Nghĩ tới biểu hiện lần trước của cậu nhóc ở phòng nghỉ, lòng nói cậu nhóc này cũng không đơn giản, biết bạn nối khố coi trọng đối bộ phim này, gã vỗ vỗ bả vai của Khương Ngọc Sinh, "Yên tâm đi, không xảy ra sai lầm đâu".

Lúc này nhân viên công tác đẩy một xe bình giữ ấm đi qua, Lê Chanh ngại ngùng nhường đường, thấy mặt đất gồ ghề, còn thuận tay đẩy giúp một phen, theo lý thuyết hiện giờ quần áo tơ lụa trên người cậu không chịu nổi nhất cái loại gây sức ép này, nhưng cố tình trong động tác của cậu có ý vị nói không nên lời, lúc đứng thẳng lên, quần áo trên người thậm chí ngay cả một nếp nhăn đều không có.

Thái Tô Tô "a" một tiếng.

Khương Ngọc Sinh bên cạnh nghe được thanh âm nhìn Thái Tô Tô một cái, "Làm sao vậy?'.

"Không có gì". Thái Tô Tô lắc đầu, thân là một nhà trang điểm chú trọng chi tiết nhất, cảm quang của Thái Tô Tô là cực kỳ trực tiếp, Lê Chanh có thể ngoài đóng phim đều chú ý tới loại chi tiết này, còn cẩn thận hơn so với một số diễn viên thâm niên, rất khó không khiến

người ta sinh ra thiện cảm, ánh mắt của Thái Tô Tô nhìn về phía Lê Chanh hiện lên mấy tia sáng kỳ dị, thằng nhóc này có chút thú vị.

Thái Tô Tô nâng mặt của Lê Chanh, liền nhìn gần một cái, nhíu mày, "Ai trang điểm cho cậu?".

Lê Chanh theo bản năng nhìn hướng Tống Giai, Tống Giai theo bản năng núp ra sau, hai người liếc nhau, giương mắt nhìn Thái Tô Tô nhíu mày, đối phương nhướn mày, "Màu da cậu vốn liền thiên trắng sáng, không cần phải giống phim võ thuật bình thường bôi một lớp phấn lót như vậy, vì bám sát vai diễn trực tiếp đều đều bôi chút phấn phủ ở môi và đáy mắt là được rồi, cô tới đây, tôi dạy cô hai chiêu". Câu cuối là nói với Tống Giai.

Khí chất lạnh lùng trong trẻo năm đó của Tống Giai qua mấy tháng này bị mài tới một chút cũng không còn, lập tức đi lên học tập tham khảo kinh nghiệm, bình thường loại chuyện này đều là trợ lý tới làm, không cần phải người đại diện động tay, nhưng mà bởi vì trợ lý của Lê Chanh là Đường mập, Tống Giai cân nhắc một chút, để Đường mập ra tay, còn không bằng chính mình nữa, cho nên lần này liền không tha tên đó theo, tới khi chính mình quen thuộc đòan phim sau đó liền gọi người tới.

.....

Bối cảnh triều đại của Danh Dương mơ hồ, nhưng mà bên trong xuất hiện qua người Kim và người Mông Cổ, cho nên bối cảnh phim truyền hình thiết lập tại thời kỳ Tống Huy Tông, nội dung cảu tiểu thuyết này cơ bản không có liên quan gì cùng triều đình, nhiều nhất miêu tả vẫn là tranh đấu mấy trăm năm qua của chính tà.

Cảnh phim đầu tiên là nam chính Bùi Kì Dật con trai của tiền chưởng môn phái Hoa Sơn đi ma giáo tra xét bí mật qua đời của cha mẹ, đúng lúc gặp được nữ chính Thanh Dong đào hôn chạy tới, hai người một đỏ một đen giao thủ ở trên không ma cung, sau bắt tay giảng hòa nghe trộm cơ mật của cung chủ ma và phủ chủ Thiên Kiếm anh em cùng mẹ, hai huynh đệ hai mươi năm trước từng bí mật mưu đồ, một sáng một tối khống chế giang hồ.

Kiều Ôn Mậu và Thọ Linh phối hợp diễn rất thông thuận, người trước đóng phim vô số lần, người sau thuộc loại thiên phú thật tốt lại có danh sư *(thầy nổi tiếng)* chỉ đạo, hai người biểu cảm diễn xuất phong phú, đối thoại hoàn toàn có thể một lần thông qua, chính là bởi vì trong lúc quay phim bối cảnh ra chút vấn đề, quay lần thứ hai mới qua.

Khương Ngọc Sinh hô cắt, hai người đều treo lên dây cáp, từ nóc nhà thẳng kéo xuống, bắt đầu diễn.

Theo phong cách làm tuyên truyền của Khương Ngọc Sinh tới xem, người này chính là đạo diễn kinh tế tối thượng, tự nhiên động tác võ công biến hóa thế nào tới thế nào, đồ cưới đỏ như lửa ở ban đêm giống như một con phượng hoàng duyên dáng xòe cánh, trường kiếm màu bạc ở trước ống kính đâm thẳng ra, chấn động ống tay áo tới đầy trời hoa bay.

Biểu tình kinh ngạc của Thanh Dong dừng hình ngay lập tức, quần áo phía sau rách vụn, tựa hồ có chút không tin võ công của đối phương tinh diệu như thế, lúc này một đội hộ vệ trong ma cung nghe được động tĩnh phi thân tới, bên môi Bùi Kì Dật không hề là ý cười cà lơ phất phơ kia, y thần sắc vừa động, một phen ôm lấy vòng eo mềm mại của Thanh Dong, hai người liếc nhau liếc nhau, mỗi người dùng chiêu diều hâu xoay người nhoài về trên mái ngói của một cung điện trong ma cung.

Bên kia thầy Sài chỉ đạo võ thuật đã ở một bên dạy Lê Chanh, thầy Sài là đệ tử ngoại môn Thiếu Lâm tự, bản lãnh võ thuật rất mạnh, đã làm rất nhiều chỉ đạo võ thuật của phim truyền hình, Lê Chanh nhìn động tác làm mẫu của ông ấy cảm thấy có chút động tác có chút dư thừa, có chút động tác không đủ lực, chỉ là sai lầm liền chỉ ra không dưới chín điểm, chỉ phải liên tục gật đầu, cảm thấy quyết định lát nữa vẫn là dựa theo lý giải của chính mình tới làm.

Chị Tống không phải nói rồi sao, kĩ năng diễn xuất không tốt không thành vấn đề, chúng ta đẹp thế nào thì tới thế đó, đúng lúc hợp với bộ phim của đạo diễn Khương.

Lê Chanh tinh thần sáng láng đeo dây cáp, vuốt ống tay áo ngồi trên xe lăn.

Cảnh quay thứ hai là Nguyên Trạch lên sân khấu, Nguyên Trạch thân là con trai của phủ chủ Thiên Kiếm tại phía trước rừng rậm gặp hơn mười người tập kích, Thanh Dong vô tội đi ngang qua bị kéo vào cuộc chiến, Nguyên Trạch vì cứu nàng mà bị thương.

Một đội đưa tang đi qua, thổi nhạc khúc an hồn, tiền giấy bay bay bay đầy trời, giữa chạc cây, giữa cây khô tất cả đều là màu sắc ảm đạm, hoàng y *(đồ vàng)* công tử cùng thanh y *(đồ xanh)* tiểu tư *(gã sai vặt)* một trước một sau cùng đội ngũ đưa tang gặp thoáng qua.

Người trước là Nguyên Trạch, phía sau là Lô Bình tiểu tư của hắn, người này hai tay đẩy xe lăn, ánh mắt thẳng tắp rơi trên mặt đất, giống như ý nghĩa của cả sinh mệnh y chính là đi tốt đường dưới chân.

Trong ánh mắt đen kịt của Nguyên Trạch lướt qua đội ngũ đưa tang, ánh mắt dừng lại một lát ở một người cuối cùng, lưng hắn tự nhiên thẳng tắp, ngón tay khoát lên trên xe lăn nhẹ gõ lên tay vịn, phát ra tiếng vang trong trẻo. Tóc đen của thiếu nirn buông trên áo ngoài, có hai lọn tóc từ đằng sau buông trước ngực, hắn chuyển động chỉ trên ngón cái, mi mắt dài chấn động chớp một cái, che đậy một tia suy tư tinh tế hiện lên dưới con ngươi.

Khương Ngọc Sinh đang nhìn chăm chú, bỗng nhiên trên đầu bị người vỗ một cái tát, đạo diễn Khương hơn bốn mươi tuổi phẫn nộ quay đầu, liền liếc mắt một cái thấy Thái Tô Tô thu tay đối diện chính mình nháy mắt, gã sửng sốt một chút, lúc này mới phản ứng lại nên chuyển phân cảnh, vội vàng hô tiếng cắt, sau đó chờ đội ngũ đưa tang quay ngược lại.

"Mợ nó, thằng nhóc này rất phù hợp, thật ra dáng". Khương Ngọc Sinh vui vẻ, theo gã biết Lê Chanh đây là lần đầu đóng phim truyền hình, điện ảnh và truyền hình không giống nhau lắm, điện ảnh yêu cầu chính là thần thái biểu cảm tinh tế tỉ mỉ, mà truyền hình nhưng là toàn thể phối hợp, vốn tưởng rằng thằng nhóc này sẽ không thích ứng lắm, không nghĩ tới lần đầu

tiên trạng thái ngắm cảnh liền cực kỳ không tồi, kì quái, trước đó lúc thử vai cũng không phải là như vậy.

Kiều Ôn Mậu ở bên cạnh âm thầm gật đầu, xem ra người mới đóng một bộ phim đã nổi tiếng cũng không nhất định là thiếu thực lực, ít nhất hôm nay gã nhìn thấy cái này, tiêu chuẩn đã ở trên mức trung bình rồi.

Cảnh quay kế tiếp mấy chục người đưa tang bao vây tấn công chủ tớ Nguyên Trạch, hoàng y thiếu niên giữa tay áo đẩy ra một thanh nhuyễn kiếm, cổ tay linh hoạt chuyển động liền đã quấn lấy hơn mười thanh trường kiếm, ngón tay đeo ban chỉ của hắn đặt tại tay vịn xe lăn, từ dưới lên trên xoay người đứng lên, động tác phảng phất nhẹ như chim yến một bộ tao nhã, ở giữa không trung dừng lại đánh tan trận thế của kẻ địch.

"A?". Người điều chỉnh dây cáp mẫn cảm cảm thấy có chút bất thường, lại nói không ra nguyên cớ, dường như điều chỉnh góc độ không có tác dụng gì, dây cáp treo người trên lại bay hướng khác? Chẳng lẽ dây cáp ra vấn đề rồi? Nhân viên công tác mắt to trừng mắt nhỏ.

Khương Ngọc Sinh hết sức chăm chú điều chỉnh ống kính, gã giật giật môi, nhìn tới lúc kịch liệt thiếu chút nữa nhịn không được phải khen hay, mà không biết lúc nào Giang Thiệu Tuấn đứng ở bên cạnh Kiều Ôn Mậu khẽ nhếch miệng, ánh mắt không ngừng chuyển động trên thân hình ở giữa không trung thật lâu chăm chú nhìn, sau một lúc lâu liếm môi dưới, nuốt ngụm nước bọt.

Từ đầu đến cuối thanh y tiểu tư đều đứng ở sau xe lăn, chưa từng xê dịch một bước.

Nguyên Trạch cứu Thanh Dong từ trong tay kẻ địch, tay của thiếu niên nhẵn nhụi lạnh lẽo, như là hàn ngọc *(ngọc lạnh)* dưới vạn trượng, Thanh Dong cảm thấy cả kinh, lại hoàn hồn, liền thấy thiếu niên thu tay ngồi trở lại xe lăn, hắn không quên vuốt lên ống tay áo, giống như là thói quen khắc sâu trong xương rồi.

Mi gian thiếu niên ôn hòa lại hờ hững, bên môi thủy chung mang theo một mạt mỉm cười, "Xin lỗi quấy nhiễu ngươi rồi".

"Hiện tại có thể đi rồi".

".....Ngươi.....". Thanh Dong còn mặc bộ đồ cưới ống tay áo rách vụn kia, trên mặt cũng thêm mấy phần màu đất, mặc ai bỗng dưng bị cuốn vào giang hồ báo thù đều sẽ không có tính tình tốt gì, nghĩ tới bản thân bị cướp tới ma cung bức hôn lại trên đường đi gặp báo thù, chính mình uống miếng nước đều xui xẻo, trong mắt nàng hiện lên một tia tủi thân, trong hốc mắt chảy hai giọt nước mắt, cuối cùng nắm thật chặt kiếm trong tay, chẳng nói câu nào quay đầu liền đi.

Ba bước sau, Nguyên Trạch rủ mắt, hắn mở lòng bàn tay ra, nơi đó đã có một đạo vết thương bị cắt mở, máu tươi đỏ sẫm nhiễm đỏ lòng bàn tay bạch ngọc (*trắng như ngọc)*, nhưng mà

Nguyên Trạch nhíu đầu mày, nhưng không phải là vị việc bị thương.

Hắn phất tay dừng xe lăn lại, âm thầm kinh ngạc, lạnh nhạt hỏi: "Lô Bình, nàng muốn nói gì?".

Tóc đen mềm mại của hắn bay bay theo gió, một bàn tay chưa hề bị thương đã túm chặt tay vịn, người như hắn trên mặt sẽ không biểu hiện ra cái gì, trong lòng lại vẫn sẽ suy nghĩ phức tạp gì đó, người bên ngoài cảnh quay cũng đều khẩn trương lên, Thái Tô Tô nhịn không được lén lật lật kịch bản.

Thanh y tiểu tư: "Thuộc hạ không biết".

Nguyên Trạch chậm rãi buông tay ra, lần đầu tính trẻ con truy hỏi.

"Nàng khóc chuyện gì?'.

"..... Thuộc hạ không biết". Thanh y tiểu tư rốt cục có biểu tình, y chuyển hướng ống kính, bi thương nhắm mắt lại đối diện đạo diễn, "Thực xin lỗi, tôi nhất thời kích động, quên lời".

Lê Chanh tức cười bụm trán, không khí ban đầu ngoài cảnh quay bị đè nén xuống nhất thời nhẹ hẫng, diễn viên bên cạnh đang nghỉ ngơi và nhân viên công tác đang quan sát cũng cười liên tục.

93. Chương 93: Đổi Đan Dược

Quay lại đoạn ngắn của thanh y tiểu tư, nhân viên công tác kéo dây cáp cởi xuống dây thép trên người Lê Chanh, nhìn một cái vị trí mắt dây thép trong đó, sắc mặt cổ quái gãi gãi đầu, quay đầu lại liếc mắt nhìn Lê Chanh một cái, lòng nói này nhưng kì quái.

Kinh nghiệm công tác nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu sẽ gặp chuyện dây cáp không thể khống chế, không nghiêng không hỏng, như thế nào liền tự động chuyển phương hướng vậy?

May mắn người bên dưới không có xảy ra việc gì, diễn viên trẻ như vậy, thật ngã xuống, cho dù là đụng hỏng mặt hay là chân, đều rất đáng tiếc. Nhân viên công tác thở nhẹ ra một hơi, quyết định lần sau nhất định kiểm tra nhiều thêm mấy lần, đỡ phải lại xuất hiện loại tình huống này, chính mình cũng phải xui xẻo theo.

Lê Chanh nhảy hai cái ở tại chỗ thả lỏng chân tay, đón lấy nước khoáng Tống Giai đưa qua, lúc này bỗng nhiên nhận thấy được tầm mắt đưa tới, cậu đuổi theo nhìn qua, chỉ thấy người đàn ông bên cạnh Kiều Ôn Mậu đang không chớp mắt nhìn chính mình, thấy chính mình nhìn qua, người nọ cong khóe miệng cười cười, liền dời đi ánh mắt. Trí nhớ cậu luôn luôn tốt, lập tức liền phản ứng lại người này kêu Giang Thiệu Tuấn, lần đầu tiên gặp mặt là ở công ty điện ảnh và truyền hình Kim Điển, không biết tại sao nhìn chằm chằm chính mình cười như vậy.

Cậu cúi đầu mắt nhìn quần áo của chính mình, vẫn là một bộ trang phục công tử giàu sang, trên người không một nép nhăn, duy nhất có chút không hợp khí chất, chính là máu trong túi máu trên tay còn đang tí tách rơi xuống.

Lê Chanh rút tờ giấy, lau chất lỏng trên tay, rất nhanh liền quên mất chuyện này.

Lần này thời gian ở đoàn phim rất dài, Lê Chanh làm nam thứ một tuần lên sân khấu trong đó có bốn ngày đều là không thể ra khỏi đoàn phim, bởi vậy trong thời gian này cậu không tham gia tuyên truyền hậu kỳ của rất gần núi Đại Đoan sơn , cả người đều giống như biến mất trong không khí.

Khán giả sớm quen cậu nhóc này thường thường hiện ra một cái tít giật gân, không nghĩ tới từ sau danh hiệu em trai quốc dân mới phong lại cũng không có hiện thân, vì thế ít người lại dời tầm mắt tới trên người ngôi sao khác. Tin bên lề của giới giải trí chưa bao giờ sẽ thiếu, thiếu một cái Lê Chanh, có rất nhiều thay thế bổ sung, hơn nữa Lê Chanh cũng coi như không có cái lai lịch gì, bất quá là sự tình đều liên tiếp xâu chuỗi cùng nhau, bóc mẽ nhau thôi mà.

Webio của Lê Chanh còn đang vẫn vẫn duy trì truyền thống tốt đẹp cách ngày đăng một tấm hình, bởi vì còn chưa tới lúc tuyên truyền, phần lớn chụp sinh hoạt mà không phải chụp trường quay, làm cho trong lòng một đám fan ngứa ngáy.

Thật muốn nhìn xem chồi non nhỏ đóng phim cổ trang nhỏ!

Trung tuần tháng mười hai, fan sốt ruột chú ý đoàn phim Danh Dương rốt cục nhìn thấy trailer tuyên truyền chờ mong đã lâu, còn có thể nói cái gì? Phim truyền hình năm 93 kinh điển là kinh điển, diễn viên tất cả đều là nhân tài cao cấp, nhưng mà khi đó động tác đánh nhau cũng không đặc hiệu *(hiệu ứng đặc biệt)* giống như hiện tại, càng đừng nới Khương Ngọc Sinh còn mời bậc thầy đặc hiệu của nước ngoài tới hỗ trợ, đứng bất động xiêm y tự động gì đó, đột nhiên từ mấy trượng phi thân xuống bãi đất gì đó, đều là chuyện nhỏ!

Toàn bộ traier nhiều nhất tự nhiên là Kiều Ôn Mậu và Thọ Linh đối mặt diễn, nam thần nữ thần cùng nhau làm nổi bật tâm tư của nhân vật cảm giác chính là khác biệt, nhưng mà làm cho người ta có chút nghi hoặc chính là, từ đầu tới ba phần tư trailer đều xem qua, từ đầu đến cuối đều chưa hề xuất hiện nam thứ, vẫn đều là lời bộc bạch như vầy: "Người nọ là con trai phủ chủ Thiên Kiếm", "Hắn đa mưu túc trí, không ai biết võ công người này đạt tới trình độ nào, nhưng mà tất nhiên là không so được với kì phụ *(= cha)*", "Chỉ tiếc thân thể tàn tật, không thể không ngồi xe lăn sống qua ngày".

"....."

"Cái tình huống gì vậy?".

"Nguyên Trạch công tử của tôi bị hài hòa mất tiêu rồi sao?!!!!".

"Không phải nói Lê Chanh diễn nam thứ sao, người đâu? Chẳng lẽ đất diễn cư nhiên tới ngay cả trong trailer đều không có sao? Ngay cả pháo hôi, người qua đường Giáp, người qua đường Ất đều có lên sân khấu mà! Đừng kỳ thị như vậy chứ!".

Lúc xem tới bốn phần năm, có không ít người trong lòng dâng lên ý nghĩ như vậy, biết đạo diễn dùng Lê Chanh người mới này, cho dù diễn Nguyên Trạch diễn tới không tốt chúng ta cũng chấp nhận, nhưng vợ xấu cuối cùng cũng muốn gặp cha mẹ chồng nha, vẫn phải đưa ra để mọi người gặp một lần mà! Lại giả thuyết, nếu trong trailer này ngay cả đất diễn của nam thứ cũng không dám chiếu, vậy cũng không có cần thiết xem rồi!

Trailer này chỉ có hai phút năm mươi bảy giây, vẫn chiếu tới lúc hai phút ba mươi hai giây, tình cảnh trong khung cảnh rộng lớn nhất thời thay đổi, hoàng y thiếu niên từ trên xe lăn bay lên trời, dưới tay áo bay tán loạn nhuyễn kiếm tại cổ tay đẩy lui kẻ địch, tóc dài đen dày của hắn rủ lên chuôi kiếm, ánh mắt chuyên chú. Cảnh tượng kế tiếp nhưng là Thanh Dong hiểu lầm là Nguyên Trạch làm Bùi Kì Dật bị thương, phẫn nộ khiển trách hắn một phen, sau đó hộ tống Bùi Kì Dật bị thương rời đi khi đánh nhau cùng phụ thân Nguyên Trạch.

Nguyên Trạch trước màn hình thần sắc không thay đổi, giống như pho tượng bạch ngọc đưa lưng về phía thân ảnh rời đi của Thanh Dong, không có xoay người đi giải thích. Trong ánh mắt hắn phảng phất không dậy nổi gợn sóng, rồi lại giống như có cái gì đang bốc lên, phút chốc, hắn lạnh nhạt nói: "Lô Bình, đi thôi".

Khán giả thở phào một hơi.

"Đẹp nha thật sự đẹp nha……". Cho dù là chỉ lộ khuôn mặt cũng đủ để chảy nước miếng rồi.

"Kỳ thật góc độ này thoạt nhìn cũng coi như tạm được, lần này vô cùng có khí chất cổ phong". Đây là người trước dó dốc hết sức phản đối Lê Chanh diễn Nguyên Trạch.

"Thật đau lòng, cô gái Thanh Dong kia sao lại thế này? Năm lần bảy lượt hiểu lầm Nguyên công tử, cho dù là lòng người hoàn mỹ vô khuyết thế nào cũng sẽ đau đớn được không!".

"Này quả nhiên là cái thế giới nhìn mặt……. Rõ ràng một giây trước còn phản đối Lê Chanh diễn Nguyên Trạch như vậy, sau khi xem xong trailer tôi đột nhiên cảm thấy không có khó coi như trong tưởng tượng vậy, mặt đẹp mặc kệ thế nào đều cảnh đẹp ý vui làm cho người ta mắng không ra miệng…….Bỏ đi, tôi tuyệt vọng đối thế giới nhìn mặt này, sau này hễ là lại có người phát trailer tuyên truyền, ảnh trong phim của Nguyên Trạch, tôi chỉ muốn nói bốn chữ:[thêm tôi một người!!]".

"Em trai quốc dân của tôi đẹp như hoa, tấm lòng thiện lương, học giỏi tài trí hơn người võ nghệ cao cường quả thật cấp nhân vật nam thần cấp cao phú suất, sớm vai diễn gì đều có thể hạ bút thành văn……".

"Tôi cảm thấy Thanh Dong sở dĩ có thể tùy ý làm bậy đối công tử, bất quá là ỷ vào công

tử thích nàng thôi, chắc là điểm tính cách chân thật của nàng hấp dẫn ánh mắt của công tử, cuối cùng cũng tàn nhẫn tổn thương lòng của công tử, nếu ngay từ đầu không có người Thanh Dong này thì tốt rồi, tôi thấy nam chính và nam thứ cùng một chỗ cũng không sai, con trai của kẻ thù giết cha cư nhiên là tri kỷ thông minh xinh đẹp, hoàn toàn có thể tạo thành một đoạn kịch tình tương ái tương sát cuối cùng nắm tay quy ẩn!".

Theo trailer tuyên truyền bắt đầu, Weibo đoàn phim thường thường đăng mấy tấm hình trong phim, bởi vì đã bắt đầu quay tới phần cuối rồi, cho nên những cái này đều xem như tuyên truyền hậu kỳ, sớm kiếm đủ sự chú ý rồi.

Tối hôm đó đoàn phim tổ chức tiệc liên hoan, ăn chính là lẩu dê Cửu Lí Nhai của trugng tâm thành phố, đoàn phim tài đại khí thô trực tiếp bao hết cả nhà hàng, xem như khao thời gian quay phim vất vả này của mọi người, Thọ Linh ôm lấy cổ của Lê Chanh, duyên phận hai người này không nhỏ, trước đó trong đoàn phim liền gặp qua, còn phối hợp đóng qua một bộ phim, càng đừng nói lần này đất diễn lại thường xuyên chồng cùng một chỗ, quan hệ tự nhiên tốt rất nhiều so với diễn viên bình thường, Thọ Linh cầm một ly rượu trắng, cười hì hì nói: "Cho tới bây giờ còn chưa thấy em uống qua rượu, lần này phải uống, tới hai ta làm một ly".

Uống rượu không có gì ghê gớm, lúc ấy tại họp lớp cậu uống rồi, nếu rượu này không phải uống nhiều quá, vượt qua năng lực tinh lọc của tu vi, số lượng khác, uống vào cũng sẽ không say.

Lê Chanh sảng khoái uống một ngụm, sau đó lại uống cùng không ít người, trên mặt đều không thấy đổi màu, khiến mọi người nhìn mà không khỏi tò mò. Bình thường nhóc con hơn mười tuổi lợi hại thế nào cũng không có thể ngàn chén không ngã, mọi người đối việc này chỉ có thể quy kết tới thiên phú dị bẩm.

"Tôi phải đi toilet.....". Một bóng người say khướt dựa qua, người này ợ hơi rượu một cái, mở to hai mắt nhìn chằm chằm Lê Chanh, kêu ra tên của cậu, giữ chặt tay cậu không buông, "Đi, cùng đi".

Lê Chanh đỡ gã ta vào toilet, người trong cùng một đoàn phim khó tránh khỏi sẽ có chạm mặt, cậu cũng tiếp xúc qua mấy lần Giang Thiệu Tuấn này, ngoại trừ lần đó nhìn chằm chằm chính mình, sau đó đều coi như bình thường, đương nhiên cũng không có nói chuyện qua mấy lần, bất quá đối với một người say, Lê Chanh vẫn là sẵn lòng giúp một tay.

Giang Thiệu Tuấn ói ra hai ngụm vào bồn rửa mặt, mở vòi nước lau mặt, lúc này mới tỉnh táo chút, Giang Thiệu Tuấn bàn tay chống tại trên mặt bàn ngẩn ngơ một hồi, quay đầu lại nhìn Lê Chanh, chân mày nhăn lại do khó chịu lại giãn ra, "Sao lại là cậu?'.

Tôi cũng muốn biết, chẳng lẽ không phải chính anh tự nhào qua? Lê Chanh mặt không biểu cảm: ".....Nếu không có việc gì tôi đi trước".

Giang Thiệu Tuấn vội vàng chặn đường, "Từ từ tôi không phải ý đó".

"À".

Giang Thiệu Tuấn liếm môi dưới, gã cảm thấy chính mình lại bị mê hoặc rồi, bởi vì cảnh cáo của Kiều Ôn Mậu, từ lúc vào đoàn phim gã liền chia tay cùng một người bạn tình gần đây, cơ bản gần một tháng đều sống qua ngày khổ hành tăng *(tu hành khổ sở)*, hôm nay uống rượu, lại nhìn thấy Lê Chanh thật nhìn được không sờ được đứng ở trước mặt chính mình, trong đầu liền giống như thêm một đoàn lửa, liền nghĩ.....Áp đối phương tới mép tường thân thiết một phen.

Giang Thiệu Tuấn đóng cửa WC lại tà mị cười, sau đó ở dưới ánh mắt cổ quái của Lê Chanh, lảo đảo nhào về phía trước.....Cái đầu vọt tới trên cửa chia phòng WC, đụng phải mặt, có hơi choáng.

".....". Lê Chanh, di động trong túi quần rung lên, cậu mở khóa màn hình nìn một cái, là Đỗ Hành.

Cú điện thoại của Đỗ Hành là thứ nhất nói chuyện da thú đã bị công ty Y Duyến thu mua rồi, thứ hai chính là phối liệu của nguyên liệu nấu ăn đã chuẩn bị đầy đủ hết rồi, giá cao vơ vét tới đầu bếp cũng là có thể làm ra càng nhiều món ăn rồi.

Này đồng dạng có nghĩa là Lê Chanh cần phải đi dị giới một chuyến, đổi mới một đám món ăn mới, đồng thời thu da thú, đan dược thu mua tới.

Nhưng mà lấy một tháng này cậu chính là tới hiện đại tăng lên thực lực, hiện giờ trailer tuyên truyền phim tung ra rồi giá trị tín ngưỡng sẽ càng ngày càng nhiều, tại trước khi đi dị giới, đầu tiên phải đột phá luyện khí cảnh, đạt tới tiêu chuẩn của luyện thể cảnh.

Ít nhất lần hiện thân kế tiếp phải khiến một số người của dị giới có điều cố kỵ, cho rằng chủ sự của tửu lâu Gia Thường có người đứng sau, nếu không một điếm lão bản *(ông chủ cửa tiệm)* luyện khí cảnh bình thường như thế nào có thể tại trong vòng một tháng gia tăng thực của chính mình từ luyện khí tầng tám tới luyện thể cảnh?

Hai ngày sau Lê Chanh mặt mày toả sáng xuất hiện ở Lục Man thành, còn cố ý đi dạo một vòng chung quanh đường phố, khiến người gặp qua cậu không khỏi liếc mắt, sau đó tửu lâu Gia Thường tung ra món mới "khoa tây sợi chua cay" và "khoai lang ngào đường" làm cho càng nhiều người giật nảy người.

khoai tây sợi chua ngọt

khoai lang ngào đường

Khoai lang loại chủ dược của đan phương cấp ba này, còn có khoai tây chủ dược của đan phương cấp bốn, tuy rằng ở Lục Man thành không phải quá ít, nhưng cũng là thứ cung không

đủ cầu, cư nhiên có thể bị làm thành đồ ăn?

Chờ tại tửu lâu Gia Thường hai ngày, tiểu tư chạy việc của phòng thu chi rốt cục chạy tới lầu hai, luôn miệng nói: "Lão bản, đã có khách nhân cảm thấy như vậy quá mức xa xỉ, hy vọng lão bản bán ra khoai lang và khoai tây, đối phương nguyện ý dùng dũ thương đan cấp hai và sinh huyết đan cấp ba đổi".

94. Chương 94: Là Bản Nhân* Sao?

***bản nhân = chính chủ, chính người đó, người thật**

Dũ thương đan cấp hai và sinh huyết đan cấp ba, vừa nghe tên liền biết tác dụng gì rồi, có thể nói hai loại đan dược này đều là cùng loại phẩm cấp trong phương diện đẳng cấp thấp nhất, nhưng bởi vì tính chất đặc biệt rất nhanh kín miệng vết thương và rất nhanh hồi máu miễn cưỡng bị liệt vào cấp hai cấp ba, thực tế loại vật này dùng ở trong lúc ở trong chiến đấu đúng lúc khép miệng viết thương, đúng lúc bổ máu mới tính có giá trị lớn, cho nên rất nhiều luyện đan sư cũng không sẵn lòng luyện chế đan dược cấp thấp nhất trong phẩm cấp đan dược.

Nhưng mà Lê Chanh cần nha!

Dũ thương đan, ăn một viên lập tức miệng vết thương khép lại, đối với tu sĩ có tu vi mà nói có thể nói cũng không quá quan trọng, nhưng đối người hiện đại da mỏng thịt mềm dễ hỏng thật sự rất cực kỳ hữu dụng!

Sinh huyết đan, này liền lại càng không cần nói, hiện tại túi máu trong bệnh viện đều khan hiếm như vậy, một ít người nhóm máu Rh- đặc thù gặp sự cố lại thường xuyên phải tư thế trực tiếp chờ chết. Nếu có sinh huyết đan tới tự động hồi máu, như thế nào cũng có thể cam đoan trong phẫu thuật sẽ không không mất máu quá nhiều.

Hơn nữa trước đó khi thu mua da thú đan dược, da thú nhưng thật ra thu không ít, nhưng bởi vì đan dược trân quý, rất nhiều người lấy tới đổi chính là ích khí đan nhất phẩm, bên trong tồn chút linh khí, thực tế không có nhằm vào hiệu quả đặc biệt.

"Đổi cho y! Sau này lại có loại đan dược này đều đổi cho y, đổi đan dược phẩm cấp càng cao càng tốt! Ai tới đều không từ chối!". Không cần tốn nhiều sức liền có thể đạt được đan dược phẩm cấp cao, này có thể từ chối sao? Lê Chanh vung tay đáp ứng, lập tức lấy ra tấm bảng đen nhỏ dùng phấn viết viết mấy chữ, đưa cho tiểu ca tiểu nhị bên cạnh, "Treo cái này trên cửa".

.....

"Không nghĩ tới một cái tửu lâu Gia Thường nho nhỏ, có thể lấy tới đại lượng *(= số lượng lớn)* chủ dược như vậy.....". Vị trí góc tường lầu hai, hai người ngồi mặt đối mặt, trước mắt bày một dĩa khoai tây sợi chua cay và một dĩa khoai lang ngào, một dĩa dưa muối một dĩa củ

cải đường, lại khiến hai người ánh mắt đầu tiên nhìn liền thần sắc khẽ biến.

Vốn lựa chọn hai món ăn này liền bởi vì trong món ăn có tên của hai cái chủ dược khoai tây và khoai lang, không nghĩ tới bưng lên nhìn một cái, cư nhiên chính là cái loại tình huống không có khả năng nhất trong suy đoán của hai người.

"Xem ra chủ nhân của tửu lâu này tuyệt không chỉ là một tu sĩ luyện khí cảnh, lão bản luyện khí cảnh này, chỉ sợ chính là một chủ sự đặt ở ngoài sáng thôi".

"Cớ gì ra lời này?".

"Sáng nay vừa có người đồn đãi, lão bản vốn chỉ tu vi luyện khí cảnh tầng tám mới một tháng cư nhiên trực tiếp đột phá tới luyện thể cảnh rồi, ngươi ta đều thấy qua rồi, tư chất của vị lão bản này cơ bản cùng phế sài *(= củi mục: vô dụng, chả làm nên tích sự gì)* không có khác biệt gì, chính hắn tự nhiên đột phá là chuyện không có khả năng.....Ngoại trừ có đại năng vì hắn thư cân hoạt mạch, một lần đột phá luyện thể cảnh, mà đại năng có thể thư cân hoạt mạch, tu vi ít nhất cũng phải là luyện phách cảnh tầng chín, cách thoát phàm cảnh cũng là một bước vào cửa thôi, thật sự không tốt trêu chọc".

***thư cân hoạt mạch = nới rộng kinh mạch củng cố gân cốt.**

Trong hệ thống tu luyện của Đại Châu giới, tồn tại của luyện khí cảnh, luyện thể cảnh có hơn mười triệu, tồn tại của luyện tâm cảnh, luyện ý cảnh khoảng chừng có hơn một triệu, mà luyện phách cảnh chỉ có hơn vạn, tới thoát phàm cảnh ngay cả năm trăm người đều không đủ.

Bởi vì sau thoát phàm cảnh chính là bậc cảnh giới huyền diệu phi thăng này, cho nên đại năng đạt tới thoát phàm cảnh mỗi một người lấy ra đều có uy năng dời núi lấp biển, đã xấp xỉ với tiên nhân phi thăng.

Cho nên người thường cả đời cũng không nhất định nhìn thấy một người đại năng thoát phàm cảnh, cho nên luyện phách cảnh mới là nhân vật cấp bậc cao nhất của đẳng cấp phàm tục.

"Này nhưng phiền toái rồi, sách lược ban đầu của chúng ta cần thay đổi một chút, cướp đoạt là không thể cướp, xem tình huống nói sau, nếu sau lưng thật sự có bóng dáng của đại năng luyện phách cảnh, khi gặp phải phiền toái, vẫn sẽ xuất hiện, chúng ta không thể ngốc nghếch tự mình đâm đầu vào".

Lòng hai người cảm thấy đáng tiếc lắc lắc đầu, gắp một đũa khoai lang ngào đường nhúng vào nước lạnh thấm ướt, nhét vào miệng, hương vị khuếch tán ở khoang miệng, cái này khiến trong mắt hai người thỉnh thoảng hiện lên một tia suy nghĩ sâu xa.

Chưa từng nghĩ tới chủ dược của đan phương khi làm thành đồ ăn là hương vị này.

Quả thật ăn ngon.

Chính là quá mức đắt đỏ.

Mợ nó, lão bản tửu lâu dùng chủ dược trân quý của đan phương nấu ăn, người gọi món ăn cắn một miếng vỏ đều quý giá giống như ăn hoàng kim *(= vàng = gold)*, còn muốn ngừng mà không được, thật sự là nắm chặt lòng người rồi, rất ác độc!

Sau khi đi ra từ tửu lâu Gia Thường, khách hàng đều sắp khóc rồi, ăn ngon là ăn ngon, nhưng không chịu nổi tiêu tiền như vậy a! Giá của toàn bộ món ăn đều mắt hơn gấp hai lần so với tửu lâu khác, nhóm tiểu cư dân này sớm muộn gì có một ngày phải táng gia bại sản a!.

.....Lần! Sau! Cũng! Không! Tới! Nữa! Đâu!!

Rất nhiều người đều nghĩ như vậy, nhưng mà mỗi khi đi tới trung gian đường Thập Tam và đường Thập Tứ, bước chân nhưng không khỏi thả chậm tốc độ, mắt nhìn bảng hiệu của tửu lâu Gia Thường, bất giác nuốt ngụm nước bọt.

Hôm nay tửu lâu Gia Thường ngoài đèn lồng đỏ lại treo lên một tấm bảng đen: "Thu mua da thú hoàn chỉnh tinh xảo, thu mua ích khí đan cấp một, dũ thương đan cấp hai, huyết huyết đan cấp ba cùng đan dược phẩm cấp cao các loại, người giao dịch giá trị vượt qua một ngàn thượng phẩm linh thạch, sẽ đạt được một tấm "thẻ hội viên" sơ cấp, đả chiết chín *(giảm giá 10%)*, người vượt qua một vạn thượng phẩm linh thạch đạt được "thẻ hội viên" trung cấp, đả chiết tám *(giảm giá 20%)*, người vượt qua mười vạn thượng phẩm linh thạch, đạt được "thẻ hội viên" cao cấp, đả chiết bảy *(giảm giá 30%)*..... Lấy cái này suy ra".

"Thì ra còn có thể đả chiết..... Nếu đổi đan dược một vạn thượng phẩm linh thạch, chẳng phải là mỗi lần tới đều có thể đả chiết tám rồi?".

"Còn có chuyện tốt cỡ này?'.

"Tiểu nhị, chỗ ta nơi này có sáu bình ích khí đan muốn đổi, số lượng linh thạch đổi ra nhớ kỹ ghi sổ cho ta!".

"Hắc hắc, chỗ lão tử còn có mười bình sinh huyết đan cấp ba mới tới tay, chỉ sợ tấm thẻ hội viên sơ cấp thứ nhất chính là của lão tử!".

Sau khi bảng đen treo ra, người của Lục Man thành đều sợ ngây người, tất cả luyện đan sư trong thành nối liền không dứt ngoài cửa, hai ngày này luyện đan sư cấp ba ngón tay rút gân bắt đầu luyện chế loại đan dược cấp thấp dũ thương đan, sinh huyết đan, mà luyện đan sư cấp bốn cấp năm bắt đầu hướng tới đan dược cao cấp các loại xuất phát, chờ ở dị giới một tháng, Lê Chanh cư nhiên thu được một viên nhuận phế đan cấp năm giá trị một vạn thượng phẩm linh thạch.

Lúc này Lê Chanh đếm đếm linh thạch trên người, ngoại trừ phát tiền lương cho phòng thu chi phòng bếp và tiểu nhị ca, chính mình còn dư lại còn có hơn sáu mươi vạn thượng phẩm linh thạch.

Có tửu lâu thu mua da thú và đan dược, thật đúng là cái gì cũng mua được, Lê Chanh suy nghĩ một chút, ngoài năm trăm dặm phía thành tây mua chỗ bất động sản tiếp theo, làm thành trang hoàng giống như tửu lâu Gia Thường, định mở cái chi nhánh.

Những cái này cũng chẳng qua tốn hao mười vạn thượng phẩm linh thạch.

Lê Chanh thân mang tài sản lớn thấy chính mình đột nhiên tăng trưởng tu vi rõ ràng làm cho nhiều người có tâm tư lo lắng chồng chất, liền hạ quyết tâm lại tọa trấn mấy ngày liền đi trở về, sau đó cậu đi phòng đấu giá của Lục Man thành, nhưng thật ra có thu hoạch, giá thấp mua xuống một quyển quang hệ vũ kỹ hư không chỉ , nghe nói là ngưng tụ linh lực trong cơ thể tới ngón tay, một thủ ấn nhưng liền hình thành một đạo chỉ ấn vô hình, lại thích hợp tác chiến chính diện, cũng áp dụng cho đánh lén, xem như ở nhà chuẩn bị báo danh vũ kỹ, Lê Chanh nhìn trúng chính là xuất kỳ bất ý* của nó.

***xuất kỳ bất ý: đánh bất ngờ, hành động khi người ta không đề phòng.**

Bởi vì phần lớn âm chúc quang hệ thể chất sau khi kiểm tra liền làm tốt chuẩn bị lấy chồng rồi, bản thân liền ít có tu luyện thành công, cho nên bản vũ kỹ này không có mấy người tranh đoạt, Lê Chanh tài đại khí thô *(=lắm tiền nhiều của)*, hô ba lượt đạt tới ba mươi vạn thượng phẩm linh thạch liền tóm được.

Ra phòng đấu giá, Lê Chanh sắp xếp một chút, hiện tại tu vi của chính mình là sơ kì tầng một luyện cảnh, vũ kỹ trên người có kim quang tráo thích hợp phòng thủ và hư không chỉ thích hợp công kích, nhìn thế nào cũng là trang bị nhỏ công phòng nhất thể *(phòng bị tấn công hợp làm một thể)*, chỉ cần đừng tùy tiện trêu chọc thế lực lớn gì, mạng sống vẫn là không lo.

Lê Chanh từ khi khai giảng tới nay không phải quay rất gần núi Đại Đoan chính là vào đoàn phim Danh Dương mấy tháng trời không thấy mặt mũi bóng người, nếu không phải trên danh sách có người tên này, hơn nữa trên người có danh hiệu thủ khoa đại học toàn quốc, chỉ sợ phụ đạo viên sớm quên trong bốn lớp mình quản lý còn có một nhân vật như vậy, đương nhiên ngay cả phụ đạo viên đều cảm thấy xa lạ, thầy cô đứng lớp lại càng sẽ không nhận ra.

Hôm nay trên QQ trưởng lớp gửi tin nhắn cho các bạn lớp hai.

12: 10: 22 lớp trưởng Thạch Văn Bân : chiều nay không có tiết học, ngày mai giáo sư Ngu Thanh Hòa tổ chức chúng ta đi Y viện lâm sàng thành phố châm cứu, cơ hội lần này hiếm thấy, đều xốc lại tinh thần đi, đừng thời khắc mấu chốt làm hỏng việc.

12: 10: 58 Diêu Thiến Thiến : chiều không có tiết học, yay!

12: 10: 59 Phạm Quảng : thật quá tốt, đi Y Viện lâm sàng, tui kích động ghê.

12: 11: 32 cán bộ lớp Đậu Tĩnh : Thạch Văn Bân, giáo sư Ngu có nói phải cầm theo cái gì không?

12: 12: 11 lớp trưởng Thạch Văn Bân : Không có. Người đi là được.

Nhóm chat cùng lớp bắt đầu sôi nổi lên, có bởi vì buổi chiều không có tiết học có thể đi dạo phố thật đã, có là bởi vì ngày mai lâm sàng châm cứu mà kích động vô cùng, đám cao tài sinh của khoa Y đại học A có rất nhiều đều là thích học y, cho nên mới lựa chọn khoa lực cạnh tranh cực mạnh này, các thảo luận trong nhóm, từ điểm số đủ đậu bắt đầu đùa giỡn, lại bắt đầu sôi nổi lên.

12: 13: 08 đại diện lớp Chu Song : Toàn thể đều tới sao, tui nhớ rõ lớp hai chúng ta có hai người xin phép nghỉ.

.....

12: 14: 59 Thạch Văn Bân : Tốt nhất gọi điện thoại hỏi lại.

12: 15: 02 Lê Chanh : lớp trưởng, ngày mai mấy giờ vậy?

12: 15: 02 đại diện lớp Chu Song : được, loại chuyện này giao cho tui!

12: 15: 04 đại diện lớp Chu Song : .....

“.....”. Nhóm chat lớp nhất thời yên lặng.

Má nó.

Lạc đà chạy như điên trong lòng mọi người.

Tất cả đều hoài nghi chính mình nhất định là mắt mù rồi bằng không như thế nào sẽ nhìn thấy cái! Người! Này!

Này không phải là người phái vạn năm lặn sâu sao?!!!

Không nên là cái loại này, khiến tất cả bạn học chỉ có thể dựa vào ấn mở tư liệu đối phương khai trên QQ xem một lần liền nghiện, tuy rằng rất rõ ràng trên tư liệu kia đều là hệ thống

tự động đặt ra, đối phương chỉ sửa sinh nhật và địa chỉ ngay cả kí tên cá tính đều không có, lại vẫn như cũ thường thường nhịn không được ấn mở kéo xem, cũng cung cấp học hỏi mà.

Cậu ta như thế nào liền toát ra tới rồi! Hả?

Nói thật đối với tồn tại của Lê Chanh, ngoại trừ ban đầu khi báo danh và lúc quân huấn (= *huấn luyện quân sự) c*ó gặp qua, cũng nghe qua một bài hát của đối phương, nhưng cơ bản sinh viên của lớp hai không có ai trao đổi qua số điện thoại của người này, có thể nói đối phương chính là cũng chưa hề hỏi qua, chính là nhân vật trong truyền thuyết. Nhất là trong tin tức giải trí gần đây thường có sự xuất hiện của Lê Chanh, cảm giác đều không là cùng một thế giới.

12: 18: 04 Trương Thiệu : yếu ớt hỏi một câu, là bản nhân sao?

12: 18: 05 lớp trưởng Thạch Văn Bân : Chín giờ ngày mai tập hợp ở cổng trường đại học A.

Tựa hồ là vì xác định, Thạch Văn Bân rất nhanh lại gõ ra một hàng chữ.

12: 18: 10 lớp trưởng Thạch Văn Bân : Lê Chanh cậu muốn tới sao?

12: 18: 51 Lê Chanh : Ừ.

12: 19: 00 lớp trưởng Thạch Văn Bân : được, chú ý đừng trễ giờ.

Một câu cuối cùng cậu ta cũng không nói ra —— thân! Trễ giờ cũng không sao!! Bọn tui sẽ chờ cậu!

12: 19: 10 Lê Chanh : Ừ.

Thủ khoa đại học kiêm em trai quốc dân ngày mai muốn cùng đi Y viện lâm sàng.....Hiện nay người trong nhóm đang online gần như cùng thời gian nhận được tín hào này *(tín hào = số QQ của Lê Chanh)*, vì thế tin nhắn của mọi người đều bắt đầu khởi động.

Thạch Văn Bân ngồi ở ký túc xá lau mồ hôi, nhìn bạn cùng phòng mắt to trừng mắt nhỏ cùng mình, trong lòng bộp một tiếng tảng đá lớn rơi xuống đất, rốt cuộc bảo trì không được bình tĩnh, mở miệng nói: "Má nó, sau quân huấn thời gian lâu như vậy, cuối cùng lại có thể nhìn thấy người thật rồi".

95. Chương 95: Hiện Trường Châm Cứu

Đêm nay, sinh viên lớp hai khoa Y của đại học A đều không ngủ ngon, buổi sáng thức dậy một người hai người mắt thâm quầng, trước kia lúc Lê Chanh là thủ khoa đại học những người này cũng liền hơi chút chú ý một phen, cũng sẽ không quá mức sùng bái, nhưng mà từ lúc Lê Chanh bắt đầu bộc lộ tài năng, bất kể là tin tức rợp trời, hay là phát sóng của rất gần núi Đại Đoan , đều làm cho người ta chính là thích thú.

Còn nhớ rõ ở trong rất gần núi Đại Đoan có một cảnh như vầy, ngôi sao khác ngồi ở một bên hóng mát, một đám trẻ con sôi nổi vây quanh ở bên người Lê Chanh, đương nhiên này không bài trừ nhân tố là có thể bởi vì Lê Chanh tuổi còn nhỏ lớn lên đẹp khá được được hoan nghênh.

Nhưng mà đợi tới lúc màn ảnh chuyển tới, thiếu niên mắt nhìn màn hình, ngược lại lại vỗ vỗ đầu của Dương tử, lần lượt hỏi từng cái trong sinh hoạt các em nhỏ này khuyết thiếu cái gì, cần cái gì, tuy rằng không có rõ ràng chỉ ra, nhưng giữa ngôn ngữ vẫn là hy vọng người xem có thể hết sức mình giúp đỡ một chút các em nhỏ này.

Trước đó còn có người tuôn ra Lê Chanh có được một công ty, còn cung cấp ba xe tải lớn vật tư tặng cho trẻ con của núi Đại Đoan. Này vốn là trong tiết mục không có phát đi, lại ngoài ý muốn bị người lộ ra, dụng ý này nhưng không phải tốt bụng gì, truyền ra cả đoạn trò chuyện không có chỗ nào mà không phải là chỉ hướng Lê Chanh bị quy tắc ngầm, bị bao nuôi. Ở trường đại học sinh viên tuổi còn chưa lớn, nghe nói là quy tắc ngầm còn có chút chịu không nổi, nhất thời cảm giác của nội tâm bắt đầu đi theo dư luận rồi, lòng nói nếu Lê Chanh này bị quy tắc ngầm, nhân phẩm cậu ta khẳng định không ra sao, nhưng thực tế rất ít có người suy nghĩ, cho dù là thật sự, này cũng cùng nhân phẩm đích xác không có quan hệ quá lớn gì không phải sao. Tin tưởng nếu tiếp đó vẫn là ngôn luận nghiêng về một phía như vậy, chỉ sợ phát sóng rất gần núi Đại Đoan cũng sẽ không có nhiều người chú ý lắm tới Lê Chanh, lúc này đúng lúc ông chủ của Cống Dược phường anh rể của Lê Chanh đứng ra.

Thân là một người anh rể, đầu tư mở công ty cho em rể có cái gì không được? Người một nhà chúng tôi hòa thuận vui vẻ tương thân tương ái chung tay tạo ra của cải liên quan mấy người cái lông gì?

Từ đó báo chí và văn chương trước đó từng chế nhạo Lê Chanh đều công bố xin lỗi, lại nhìn một cái rõ ràng người ta làm là chuyện tốt, mặt của đám sinh viên này cũng có chút nhục rồi, đợi tới lúc rất gần núi Đại Đoan phát sóng, cơ hồ người từng xoát dư luận mắng Lê Chanh thành fan của Lê Chanh, đối với Lê Chanh trên TV đồng dạng đồng dạng là sinh viên đại học, rất nhiều người đều có một loại tâm lý khâm phục.

Đều có một loại tâm lý ngẫm lại chính mình.

Mình cũng là tầm tuổi như vậy, nếu mình đi một địa phương nào đó du lịch, mình nhìn thấy tình huống như vậy, nhìn thấy dân bản xứ nghèo khổ ăn cơm đều không có gì ăn, cuộc sống còn gian khổ hơn so với người thành phố nghèo, mình sẽ thông qua một ít phương pháp tới giúp đỡ bọn họ sao?

Có lẽ sẽ không.

Mình không tốt bụng sao?

Không phải.

Mình cũng từng có xúc động qua, chính là từ khi sinh ra tới bây giờ xem qua mẩu chuyện như vậy rất nhiều. Thời sự tiếp sóng luôn đưa tin tình cảnh chiến tranh của nước ngoài, trong chiến tranh cụt tay cụt chân đều là chuyện bình thường, nghèo khó cũng nhiều có nhiều, cho nên cho rằng rất nhiều vùng đều nghèo như vậy, mình trợ giúp một người cũng không giúp được tất cả người nghèo khổ, cho nên mình từ bỏ. Nhưng mà mình lại quên mất đó là quốc gia khác, nơi này là quốc gia của chính mình, tuy rằng người nước ngoài và người Trung Quốc đều là con người như nhau, tình cảm dù sao cũng khác biệt, hành động của Lê Chanh khiến người ta suy nghĩ sâu xa.

"Cậu bé hiếm có". Tiên sinh Tiếu Kính Trọng sau khi xem qua đoạn video bình luận như vậy, Tiếu Kính Trọng là phó chủ tịch hiệp hội nhà văn, rất nhiều tác phẩm tiêu biểu đều là tác phẩm về quê hương, cực kỳ nặng tình cảm, có lẽ ông là người đầu tiên cảm nhận được gian khổ của người núi Đại Đoan, cũng là người đầu tiên bị phần hành động đâm trúng nội tâm.

Bị một người đứng ở trên Kim Tự Tháp của văn học đánh giá như vậy, Lê Chanh giống như mạ đầy ánh vàng chói sáng, ở trong mắt của sinh viên lớp hai..... Cùng ở khi quân huấn trong lúc ca hát, khác nhau.

Giáo sư Ngu Thanh Hòa rất khó hiểu.

Chiều hôm qua ông về nhà chuẩn bị giáo án cho trưa hôm nay, chuẩn bị sáng nay mang theo sinh viên của lớp hai, đi bệnh viện quân đội của trung tâm thành phố thí nghiệm ứng biến lâm sàng của bọn họ, nhưng đi tới cổng trường vị giáo sư già mới phát hiện.....Người có hơi nhiều nha.

Ông biết đám nhóc học khoa Y này rất là thích chuyên ngành của chính mình, nhưng mà không thể tưởng tượng cư nhiên có nhiều người lãng phí thời gian sáng sớm có thể ngủ bù chạy tới cổng trường xem người lớp hai kiểm kê nhân số, chẳng lẽ là hâm mộ lớp hai có thể đi bệnh viện luyện tập? Không cần sốt ruột như thế, lớp khác cũng là có cơ hội.

Vị giáo sư già vui mừng cười cười, vẫy tay bảo sinh viên lên xe trường, mắt thấy sinh viên lớp hai muốn lên xe rời đi, lúc này sinh viên nữ ngoài cổng trường bắt đầu chộn rộn, một sinh viên nữ mặt mũi thanh tú đột nhiên đỏ mặt chạy tới, cúi đầu đưa cho Lê Chanh một bông Tulip hồng nhạt, "Rất xin lỗi, bọn tớ không nên hiểu lầm cậu, cậu là tốt nhất".

Sau đó xoay người chạy về trong trường, chưa được một chốc liền biến mất ở trong tầm mắt.

“.....”. Lê Chanh.

Chờ chút, bạn nói rõ coi.

Hiểu lầm cái gì?

Lê Chanh nhìn nhìn Tulip trong tay, dưới ánh mắt quái dị nhìn chăm chú của bạn học cùng lớp ngồi ở trên ghế ở cuối xe, bông hoa hồng nhạt kiều diễm nở ở trong tay, làm nổ bật ngón tay trắng nõn của thiếu niên, giống như rất nhiều tháng không thấy, thiếu niên này lại biến đẹp trai mấy phần, mặt vẫn là khuôn mặt đó, làn da, khí chất đều rất khác biệt.

Giáo sư Ngu nâng nâng kiếng lão, “Đó là ai?”.

“Là Lê Chanh mấy mấy tháng trước xin nghỉ đi đóng phim, hôm nay trở về cùng chúng ta cùng đi thực hành ạ”. Thạch Văn Bân dừng một chút, đánh giá giáo sư già hẳn là không rõ đại học A có quan hệ gì cùng đóng phim, liền tổ chức ngôn ngữ, “Chính là thủ khoa đại học đậu hai trường đại học cùng lúc”.

Giáo sư già nhưng thật ra có chút ấn tượng đối cái này, nhưng vẫn là nhíu mày, “Có học qua môn châm cứu hay không? Thằng bé này hình như không có đi học, ta không nhớ rõ gặp qua cậu ta trên lớp học”.

“Này quả thật không có.....”. Thạch Văn Bân cũng đột nhiên nhớ tới Lê Chanh hình như không có học qua môn châm cứu, như vậy bây giờ đi bệnh viện lâm sàng chẳng phải là chỉ nhìn không thể động tay? Đi thế này quả thật một chút ý nghĩa đều không có.

Nhắc tới người này là mạ vàng của đại học A, liền muốn vào trường đại học hàng đầu, như vậy cũng không có gì, nhưng ngộ nhỡ là thật tới học y, môn châm cứu một học kỳ này cũng chưa đi học buổi nào, chỉ sợ thi cuối kỳ muốn đạt tiêu chuẩn cũng khó.

Ngu Thanh Hòa không nói gì, lúc này xe cũng nổ máy rồi, Thạch Văn Bân ngồi về vị trí, trong lòng rất khó chịu, ngày hôm qua làm sao liền không nhớ tới dùng QQ gửi chút tài iệu châm cứu qua cho Lê Chanh chớ.

Gã là rất thích Lê Chanh, Lê Chanh tâm tính tốt, trong TV hay ngoài đời đều là người tốt.

Xe trường học từ đường lớn yên bình chạy tới bệnh viện quân đội trung tâm thành phố, khác với trên đường cái ồn ào náo động, hoàn cảnh bên này cực kỳ yên tĩnh, bởi vì trồng rất nhiều cây cối, không khí cũng cực kỳ tươi mát, một đám sinh viên lớp hai từ trên xe bước xuống, Ngu Thanh Hòa là chủ nhiệm khoa Trung y của bệnh viện quân đội, sau khi xuống trò truyện hai câu cùng phó viện trưởng, liền dẫn học sinh một đường đi tới khoa Trung y, thầy thuốc bên này ít y tá ít, thiết bị cũng ít, trong không khí nhưng thật ra tràn ngập mùi dược nồng đậm.

Ngu Thanh Hòa chia mười học sinh làm một tổ, mỗi tổ phân biệt dẫn tới phòng bệnh khác nhau, người bệnh nằm viện ở trong này cũng có rất nhiều phải dùng tới bản lĩnh châm cứu, cho nên mục đích chủ yếu của Ngu Thanh Hòa là để học trò cẩn thận quan sát thủ pháp và cảm nhận huyệt vị của thầy thuốc khác, loại này chỉ giảng bài là không đạt được hiệu quả.

Lê Chanh ở tổ thứ chín, cùng một tổ với lớp trưởng, có thể là Thạch Văn Bân muốn liền kề bên chiếu cố đối phương một chút, dù sao một người không học qua châm cứu tới bệnh viện kiểm nghiệm trình độ nói như thế nào đều như là tới tìm ngược……..

"Bọn mình chỉnh lý tư tưởng một chút trước, Lâm Khải cậu nói một chút nội dung chủ yếu cùng Lê Chanh, mấy người bọn tớ ở bên cạnh bổ sung, tốt nhất lần này có thể toàn tổ thông qua". Thạch Văn Bân đứng ở cửa phòng bệnh, lên tiếng trước tiên.

"Được". Lâm Khải dời ánh mắt xuống, gã luôn luôn học hành cực chăm chỉ, cho nên nội dung chủ yếu của mỗi tiết học của giáo sư Ngu gần như đều sẽ nhớ kỹ, "Mấy tháng trước cơ bản học đều là nội dung của [châm cứu học], hôm nay tới bệnh viện khảo sát hẳn là nhận chuẩn huyệt vị, sơ đồ huyệt vị nhất định phải nhớ kỹ".

Lê Chanh gật gật đầu, trên tay hẳn cậu còn cầm bông Tulip kia, chủ yếu là ném cũng không được cầm cũng không xong, vẫn cảm thấy chính mình cầm bông có chút kỳ quái, cậu sờ sờ cái mũi đáp lời: "Sơ đồ huyệt vị đã nhớ kỹ rồi, tìm huyệt hẳn là không vấn đề".

"Đương nhiên cậu không nhớ được cũng không sao, dù sao cậu cũng chưa học qua tiết dạy của giáo sư Ngu……". Lâm Khải sửng sốt một chút, há miệng thở dốc, lòng nói chính mình cũng chẳng qua chỉ học thuộc nửa người trên, cậu ta ngay cả một tiết học đều không đi học liền thuộc hết cái này ai sẽ tin nha.

Tuy rằng trong lòng Lâm Khải lẩm bẩm không có khả năng, cũng không tránh được nghĩ tới thân phận của đối phương, nghe nói là sau thi thử lần ba từ tầm trung trong lớp giành được đứng đầu cả nước, có lẽ cũng là người trí nhớ đặc biệt tốt?

Nhưng mà học thuộc sơ đồ huyệt vị cũng không tính cái gì, dù sao thân thể của mỗi người khác nhau, huyệt vị tự nhiên không thể dựa theo khoảng cách chiều dài trên sơ đồ tới xem, càng yêu cầu có phán đoán của chính mình.

Giáo sư Ngu nói, châm cứu liền giống như Tây y làm phẫu thuật tinh tế, này là thời gian dài luyện tập.

Lâm Khải lắc đầu: "Cậu đã có lòng tin tìm chuẩn huyệt vị, vậy trực tiếp nói phương pháp châm cứu ha, đầu tiên là phương pháp châm tai và đầu……".

Mấy thiếu niên trải qua hai mươi phút thời gian thảo luận bên cửa phòng bệnh này, Ngu Thanh Hòa đi tới từ phòng bệnh của tổ thứ tám, hai tay cầm một cái túi da trâu, ánh mắt quét về phía đám người Lê Chanh, "Vào đi".

"Thầy tới làm mẫu một lần, dạy các em cách châm thứ nhất, các em nhìn kỹ, tự mình tới thể hiện". Ngu Thanh Hòa đi tới bên người người bệnh khoảng bốn mươi tuổi, nói hai câu với người này, liền mở túi da trâu rút ra mọt cây châm nhỏ, cắm ở chỗ vai của người bệnh, rồi sau đó lần lượt dựa theo ở trên lớp học trước đó làm mẫu châm cứu, ngón tay của Ngu Thanh Hòa cầm vô cùng ổn, châm xuống cũng chuẩn xác hơn so với người khác.

Sau đó Ngu Thanh Hòa xoa xoa tay, dặn dò hai câu đối với người bệnh, đi hướng người bệnh thứ hai, người thứ hai là một ông lão, làn da có hơi nhăn, này ý nghĩa không dễ hạ châm. Thạch Văn Băn người đầu tiên làm khảo sát, bị Ngu Thanh Hòa lần thứ hai cầm lại cổ tay: "Trật rồi".

Mấy sinh viên kế tiếp không phải thế tay không đúng chính là hạ châm rất chệch, Lâm Khải cũng không ngoại lệ làm hai lần mới tính đi xong một đường trận pháp này, người cuối cùng là Lê Chanh, Ngu Thanh Hòa cũng đã nhận ra thiếu niên trước mắt đúng là người đóng phim, trong lòng thật sự có chút không xem trọng.

"Làm được chứ?'.

"Dạ".

"Học qua".

"Mới vừa học".

Ngu Thanh Hòa: "……".

96. Chương 96: Thuốc Đặc Hiệu Hồi Máu Cấp Tốc

***đặc hiệu: hiệu quả đặc biệt**

Ông lão bên cạnh run rẩy một chút, nhìn nhìn khuôn mặt non nớt của Lê Chanh, lại liên hệ toàn bộ đối thoại của hai người, đáy lòng cho ra một cái kết luận cực kỳ xấu, hẳn là thực tập sinh rồi!

"Nếu không thì vẫn là chủ nhiệm ông châm cho tôi đi……". Ông lão cân nhắc một chút, thằng nhóc này lớp chuyên ngành qua ải cũng liền coi như xong đi, nhưng hiện tại rõ ràng vừa học liền dùng, cuối cùng còn không chắc đâm chính mình thành cái dạng gì nữa, vốn bị bệnh liền rất khổ rồi!

"Tôi châm là tất nhiên rồi!". Ngu Thanh Hòa rất sảng khoái gật đầu, "Nhưng mà……Bác à bác xem trong phòng bệnh này để học trò tôi châm đều có chính sách ưu đãi, giảm viện phí, bác không muốn châm à?".

"Ái chà này còn có thể giảm giá à.....". Ông lão do dự một chút, ngón tay ông chà chà cái mền, lòng nói viện phí ở đây mắc như vậy, được giảm giá bớt được không ít tiền, lại nhìn nhìn Lê Chanh, lại thật sự là có chút buồn rầu, "Này.....Chẳng may thằng bé đâm đau thì làm sao?".

"Không để cậu ta đâm đau đâu, tôi ở ở bên cạnh nhìn mà, hạ châm sai tôi liền đánh bay cổ tay cậu ta! Tôi là người kỳ cựu về phương diện châm cứu này, bác không tin cậu ta, còn không tin tôi sao?". Ngu Thanh Hòa lên tiếng.

"Này nhưng không phải". Ông lão không phải không tin Ngu Thanh Hòa, ông là sợ thằng bé không kinh nghiệm, xuống tay không đúng mực, dưới sự tốn sức suy nghĩ, ông lão không tình nguyện cởi nút áo, không phải châm bả vai sao, "Này, vậy để cậu ấy châm đi".

Lê Chanh cắm Tulip vào trong túi quần, trên tay cầm lấy túi da trâu của Ngưu Thanh Hòa, cảm thụ một chút sức nặng của mỗi cây kim châm, lấy ra ba cây trong đó, Ngu Thanh Hòa chân mày giật một cái, cẩn thận nhìn Lê Chanh mấy cái, thầm đoán có phải trùng hợp hay không? Châm pháp Trung y có chú ý kim châm thứ nhất, ngân châm *(châm bạc)* thứ hai, mà bên trong ngân châm cũng là có phân biệt.

Tuy rằng ba cái ngân châm không có cấp bậc, ông nhưng là biết, tổng thể giá trị chế tạo mắc gấp đôi so với ngân châm khác, chỗ khác biệt này thể hiện trọng lượng nhẹ và bên trên độ tinh khiết cao.

Lê Chanh lau lau ngân châm, ấn phương pháp của Ngưu Thanh Hòa vừa làm chuẩn bị bắt đầu, những cái đó đều là Ngu Thanh Hòa trên lớp còn chưa giảng tới, lúc này thấy Lê Chanh sử dụng không khỏi lộ ra một tia mỉm cười, người lớn tuổi thích nhất người trẻ tuổi cẩn thận tỉ mĩ, rất rõ ràng phần thủ pháp này là Lê Chanh học bộ dáng vừa rồi của ông làm ra, có lẽ cậu ta không hiểu nó có nghĩa gì, lại sẵn lòng nghiêm túc quan sát, bản thân chính là làm cho người ta vô cùng thích một chút.

Tiếp đó Ngu Thanh Hòa cũng không có lên tiếng.

"Không sao, không đau". Lê Chanh đâu vào đấy xoa nhẹ làn da nhăn của ông lão, một cây châm dưới tay liền nhanh chóng đâm vào, ánh mắt Ngu Thanh Hòa biến đổi, bản thân châm pháp Nhất Lộ này chính là châm nhanh, Lê Chanh phần tốc độ tay này cũng là hiếm có. Ông tiếp tục xem, phát hiện đối phương bất kể xâm nhập huyệt vị và chiều dài đều không sai chút nào cùng chính mình làm mẫu lần đầu.

Kỳ thật nếu lần này kiểm tra chính là phương diện tri thức khác, nói không chừng Lê Chanh còn có thể phiền não một trận, nhưng mà nếu luận năng lực tìm huyệt và bắt chước động tác, này hoàn toàn liền không cần nói. Một tu sĩ nếu ngay cả huyệt vị của người khác đều tìm không chuẩn, căn bản không có biện pháp đánh nhau cùng người ta, cho dù là đánh cũng là phải mất mạng, người như thế căn bản không cần thiết tu luyện. Tuy rằng tư chất Lê Chanh kém một chút, tu sĩ vốn đặc biệt có nhãn lực vẫn là có mấy phần.

Nói tới nhận huyệt vị, hai mắt có linh khí thêm vào có thể hơn so với Ngu Thanh Hòa.

Ông lão nghiêng cổ, chỉ cảm thấy một trận dòng khí ấm áp theo vai đi qua chung quanh, nhịn không được ai một tiếng: "Còn rất thoải mái".

Lê Chanh cười nới:" Đúng ạ".

..... Sau đó thời gian nói chuyện lại đâm sáu châm, hoàn toàn là phục chế một lần thủ pháp của Ngu Thanh Hòa, cùng dạy bảo trực tiếp không có khác biệt gì.

Lâm Khải cách đó gần nhất, không chỉ có thấy trên tay Lê Canh rất vững vàng, càng phát hiện Ngu Thanh Hòa từ đầu tới cuối đều không có ngăn cản Lê Chanh châm, này cũng đã nói lên lực độ huyệt vị của đối phương, hiển nhiên đều là đúng, Lâm Khải trong cổ họng nghèn nghẹn, toát ra một câu: "Thật sự là trâu bò nha.....".

Bỏ lớp ba bốn tháng đều không học gì còn có thể ra hình ra dáng tham gia kiểm tra, đã không phải khen ngợi bình thường có thể hình dung, khó trách nhiều người trên mạng đều cảm thấy tiếc nuối cho Lê Chanh thủ khoa đại học này. Ngay cả chính gã hiện tại đều suy nghĩ, nếu lúc ấy Lê Chanh từ bỏ sự nghiệp diễn xuất, trực tiếp dấn thân vào sự nghiệp y học, chỉ sợ chưa tới mấy năm giới châm cứu liền sẽ xuất hiện một Ngu Thanh Hòa nữa?

"Sao ngừng rồi?". Bên này ông lão thoải mái tới thẳng hừ hừ, quay đầu liền thấy Lê Chanh thu châm về rồi, lấy nước tiêu độc rửa sạch lau khô, nhét vào trong túi da trâu, "Này liền xong rồi?".

Ngu Thanh Hòa lần đầu hỏi người bệnh, "Cảm giác thế nào?".

"Rất tốt". Ông lão nhớ tới lúc đầu không tình nguyện như vậy, không khỏi cười ha ha.

Ngu Thanh hòa ghi ghép trên sổ thành tích, nhìn Lê Chanh trầm giọng nói: "Cầm châm rất ổn, huyệt vị cũng nhận chuẩn, càng hiếm thấy biết bảo vệ dụng cụ chữa bệnh, thao tác thủ pháp thích đáng, không tồi, nhưng đừng kiêu ngạo đừng thiếu kiên nhẫn, thực tiễn tuy rằng quan trọng, nhưng lý luận tri thức cũng không thể thiếu, nhất định phải đọc hiểu đọc thuộc sách giáo khoa, mới tính có chút thành tựu".

Lê Chanh gật gật đầu, "Em hiểu ạ".

Ngu Thanh Hòa dẫn người của tổ tám tới phòng châm cứu của khoa Trung y, nhìn thầy thuốc hạ châm, tiếp theo khảo sát người của tổ thứ chín, cho tới gần giữa trưa, mới khảo sát xong mười hai tổ, toàn thể sinh viên lớp hai tập hợp ở cửa khoa Trung y, chuẩn bị lên xe trở về trường, mới vừa xuống tới trong sân, chỉ thấy một chiếc xe cứu thương gào thét dừng ở trước mặt, cửa xe của đuôi xe mở ra, đẩy ra mọt cái cáng, trên đó nằm một người cả người đầy máu.

Có người bước xuống từ thềm đá ngoài cửa bệnh viện, "Đây là làm sao vậy?".

Trong xe có người đáp lại: "Tai nạn xe cộ!".

Ngay sau đó cáng từ xa xa bị mấy người nâng tới đây, Thạch Văn Bân mắt sắc nhìn thấy khuôn mặt của người này, cảm giác có hơi nhìn quen mắt, gã đi hai bước nhìn thêm mấy lần, đột nhiên biến sắc, giống như con dê điên run rẩy một chút, "Hình như là Nghê Chỉ Nhạn!".

"Làm sao có thể?'. Người trong lớp tựa hồ đều biết cái tên này, không ít sinh viên nữ đều đồng loạt kinh hô một tiếng, vội vàng nhìn qua theo, ánh mắt giống như ra đa đảo qua trên mặt người trên cái cáng/

Một nữ giới rất gầy yếu, cẳng chân còn nhỏ hơn so với cánh tay của nam giới, dáng người cực kỳ thon thả, tuy rằng đầy mặt là máu lại vẫn trắng noãn như cũ, nhưng có thể nhìn ra ngũ quan cũng lớn lên rất tinh xảo.

"Thật là Nghê Chỉ Nhạn.....".

"Nghê Chỉ Nhạn, người ca sĩ hát đặc biệt êm tai? Hiện tại cô ấy không phải đang chuẩn bị concert sao, làm sao sẽ đột nhiên bị tai nạn xe vậy?".

"Tớ còn nghe qua không ít bài hát của cô ấy đó".

"Trời ơi, tớ rất thích cô ấy!!".

"Để tớ xem có phải cô ấy hay không.....".

Đám người có chút bạo động, Ngu Thanh Hòa nhíu mày, Thạch Văn Bân ý thức được chính mình không nên đột nhiên lên tiếng, lại nghĩ tới trước mắt thân là lớp trưởng, nhanh chóng đẩy đẩy bạn học đằng sau: "Đều tránh đường một chút, mạng người quan trọng, để cáng đi trước rồi lại thảo luận".

"Được rồi đừng lùi về đằng sau nữa, ai có sức lực tới giúp một tay nào, phải lên bậc thang.....". Y tá nâng cáng lên tiếng, xem ra cũng là mệt tới không nhẹ, Lê Chanh cách gần nhất, đỡ lấy cáng giúp cô ta, đám người Thạch Văn Bân cũng lập tức chạy tới mỗi người nắm một góc cáng, đằng sau còn có hai người bệnh nhân, những người khác liền đi giúp nâng hai cái khác lên, như ong vỡ tổ lên lầu ba.

"Người bị thương máu chảy liên tục, chủ nhiệm Ngu có thể lập tức dùng châm cứu cầm máu cho cô ấy hay không?'. Trong thang máy, một bác sĩ mắt sắc nhìn thấy túi da trâu trên người Ngu Thanh Hòa, rất rõ ràng là để đồ châm cứu, nhất thời kinh hỉ hỏi.

"Có thể thử xem". Ngu Thanh Hòa quả quyết mở ra túi da trâu, trực tiếp cầm lấy sáu cây ngân châm Lê Chanh mới vừa tiêu độc qua đâm vào huyệt vị phụ cận miệng vết thương, muốn

nói nếu sử dụng châm cứu, lập tức cầm máu cũng không khả năng lắm, chỉ có thể chậm lại tốc độ chảy máu, nhưng mà không biết vì sao châm cứu đâm ở trên người Nghê Chỉ Nhạn, máu chảy ra cũng không hề giảm bớt, Ngu Thanh Hòa hít một hơi thật sâu, "Miệng vết thương lớn quá, ngân châm không dùng được".

Trong không khí lây nhiễm mùi máu tươi, Nghê Chỉ Nhạn nằm ở trên cáng cũng chưa hề nhúc nhích, không biết là sống hay chét.

Thang máy ting một tiếng dừng ở lầu ba, Nghê Chỉ Nhạn bị đẩy vào phong phẫu thuật, lúc này một sinh viên nữ vừa rồi cướp nâng cáng đột nhiên anh anh khóc ra, đỏ con ngươi thút tha thút thít nói: "Này sẽ không.....Thật là Nghê Chỉ Nhạn chứ, đó là thần tượng của mình, làm sao liền thành như vầy.....Này tuyệt đối không phải sự thật ô ô ô.....".

"Thầy ơi, tình hình người này thế nào?'. Thạch Văn Ban thấy Ngu Thanh Hòa và người mặc áo blue trắng đi ra từ bên trong.

"Không tốt".

Dù sao Ngu Thanh Hòa chính là chủ nhiệm của khoa Trung y, phương diện phẫu thuật lại không cần dùng ông, nhưng mà cho dù không có kiểm tra qua tình huống của người bệnh thì Ngu Thanh Hòa cũng đã nhìn ra, cô gái này là mất máu quá nhiều, nếu không kịp truyền máu cho dù có thể cứu về cũng bồi bổ gì cũng không tác dụng.

Quả nhiên trong phòng phẫu thuật chạy ra một người đi lấy túi máu, nhưng mà không bao lâu người này lại nhăn mày chạy trở về, "Không có máu".

"..... Ô ô ô ô bác sĩ ngài rút máu của tôi đi.....Tôi nguyện ý hiến máu.....". Nữ sinh viên chảy nước mắt giơ giơ cánh tay, "Tôi không sợ đau".

"Cô là máu Rh-?".

"Ô ô tôi là máu B".

"Này vô dụng, người bị thương là múa Rh-, các người ai là máu Rh-?".

Hơn một trăm sinh viên trầm mặc chống đỡ.

"Không ai là nhóm máu này sao?". Kỳ thật y tá đã nghĩ tới kết quả này rồi, vẫn là nhịn không được hỏi một câu, loại chuyện đột phát này là phiền toái nhất, nhất là người bị thương còn là nhóm máu hiếm này, lượng cung ứng mỗi tháng của bệnh viện đều là rất ít, nói không chừng ngày nào đó không có, lại trùng hợp gặp phải sự cố nhóm máu đặc thù.

Cô lắc lắc đầu, "Này thôi rồi".

"Cái này.....". Lê Chanh lên tiếng, lập tức đưa tới cái nhìn chăm chú của y tá, "Cậu là nhóm máu đặc thù?'.

"Không phải, tôi là nói, nếu chính là thiếu máu, tôi có thể sẽ có cách.....".

"Cậu có cách gì?". Y tá hồ nghi liếc cậu một cái.

"Tôi có một loại thuốc viên, có thể kích thích công năng tạo máu, tốc độ rất nhanh". Lê Chanh miêu tả một chút, "Ước chừng một giây có thể khôi phục 0.1% máu". Tốc độ hồi máu 0.1% đã là số liệu rất khó lường rồi, cơ bản cùng truyền máu không kém là bao nhiêu.

"Y tá: "....."

Ngu Thanh Hòa: "....."

"Làm sao cảm thấy giống dùng hồng dược đánh quái của thế giới ma thú vậy.....". Thạch Văn Bân càng nghe càng thấy không đúng, hồi máu rất nhanh linh tinh, thuốc thần kỳ như vậy nếu thật sự tồn tại, trong bệnh viện chẳng phải là điên rồi, mỗi ngày đều có bao nhiêu người giành được thời gian cấp cứu?

"Loại thời điểm này đừng náo loạn". Y tá xoa xoa cái trán, cảm giác hết hơi hết sức.

"Thật đó, nếu chị không tin tôi, vẫn nên tin anh rể tôi chứ". Lê Chanh đưa ra tên tuổi của Phương Đức Minh, "Anh rể tôi là ông chủ của [Cống Dược phường], loại thuốc viên này là nghiên cứu mới nhất chế tạo ra".

Bước chân rời đi của y tá dừng lại, Ngu Thanh Hòa cũng ngẩng đầu lên, nếu nói người thường không biết tồn tại của "Cống Dược phường" coi như bình thường, nhưng thân là nhân viên làm việc ở bệnh viện quân đội thủ đô, cho dù là một y tá cũng là biết tên tuổi của "Cống dược phường phường", thứ nhất là bởi vì "Cống dược phường" Có quan hệ hợp tác cùng cục bảo vệ sức khỏe của thành phố Vĩnh An, tuyệt không bán thuốc giả, thứ hai là dược liệu của "Cống dược phường" tất cả đều là có niên đại, dược có kì hiệu. *(có công hiệu thần kì)*

Nói không chừng..... Thật là có hiệu quả thần kỳ.

Ngu Thanh Hòa cũng cảm thấy có vài phần có thể tin, ngôn luận của một thiếu niên còn hơi lộ vẻ non nớt, nhưng nếu như lại thêm một dược nổi tiếng của thượng tầng giới y học, phân lượng này liền nặng rồi, Ngu Thanh Hòa suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: "Nếu hiện tại không có điều kiện lập tức truyền máu, không bằng để cậu ấy thử xem".

Lê Chanh từ trong túi quần cắm Tulip lấy ra một cái bình bạch ngọc, từ bên trong đổ ra một thuốc viên đỏ như máu, cười nói: "Đừng thấy nó nhỏ, một viên là đủ rồi".

97. Chương 97: Chú Chó Trắng Nhỏ

Y tá không biết chính mình vào phòng phẫu thuật như thế nào.

Khi đồng nghiệp bên trong chờ xem cô đưa ra túi máu, da mặt cô co rúm một chút, vươn tay, lòng bàn tay chỉ có một viên thuốc viên.

"Còn thất thần làm gì? Mau đút cô ta nuốt xuống". Ngu Thanh Hòa mặc áo trắng cùng đi vào, nhìn nhìn trạng huống của người bị thương, đã hơi thở rất mỏng manh rồi.

"Túi máu đâu?'.

"Hết rồi".

Bác sĩ mới vừa nhíu mày, liền thấy hộ sĩ cầm thuốc viên nhỏ màu đỏ trong tay nhét vào trong miệng người bị thương, thuốc viên vừa vào miệng lập tức tan ra, lúc này cũng đã ngăn không được, "Cô cho cô ta ăn cái gì?'.

Y tá ngượng ngùng, "Nghe nói..... Là thuốc viên cấp tốc tạo máu".

"Nói giỡn cái gì vậy! Đây là lúc tùy tiện đút thuốc cho người ra sao, chúng ta là đang phẫu thuật đó cô có hiểu hay không, không cần vật phẩm bảo vệ sức khoẻ gì!". Bác sĩ đè thấp tiếng nói giận dữ, gã làm việc ở bệnh viện nhiều năm như vậy còn chưa từng nghe nói qua thuốc viên cấp tốc tạo máu gì đó, hơn nữa cho dù là thật, này cũng chẳng qua là sản phẩm bổ máu bảo vệ sức khoẻ, để ở phòng phẫu thuật có tác dụng gì?

Y tá này là trong não mọc cỏ rồi!

Y tá cắn chặt răng, đang muốn giải thích, hai người lại nghe tới bên kia truyền tới một tiếng thét kinh hãi: "Bác sĩ Đậu, người bị thương lượng máu đột nhiên gia tăng, tựa hồ.....Đã thoát ly nguy hiểm rồi.....".

".....". Bác sĩ Đậu vội vàng chạy về trước giường kiểm tra một phen, cũng không biết nghĩ tới cái gì, sắc mặt không khỏi biến đổi, chẳng lẽ thật là do viên thuốc nhỏ? Ngu Thanh Hòa cách đó không xa trong thanh âm tự nói mang theo ngạc nhiên truyền vào trong tai, "Xem ra viên thuốc đã có kì hiệu".

Bác sĩ Đậu khó hiểu nhướn cao chân mày, lòng nói căn cứ kết quả kiểm tra này tới xem, này đã không phải kì hiệu có thể giải thích thông? Tôi học y cũng có không ít năm đâu, các người

đừng gạt tôi.....

Đây là năm đầu tiên của tân đông gia khai trương tửu lâu Gia Thường tại Lục man thành, tựa hồ từ ngày khai trương tửu lâu Gia Thường liền vẫn hấp dẫn tầm mắt cư dân trong thành, cho dù là loại thịt chưa thấy qua, đồ ăn có một phong cách riêng, hay là đuổi theo bước chân của ba tửu lâu lớn, sau đó tung ra rượu xái, đều khiến tửu lâu Gia Thường danh tiếng tăng vọt, trong cương vực trên ngàn dặm của Lục Man thành, một năm nay trôi qua, chưa từng nghe qua tửu lâu Gia Thường có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nhưng mà cứ việc đông gia đương nhiệm của tửu lâu Gia Thường tuy rằng chính là một tu sĩ luyện thể cảnh, sau lưng nhưng có đại năng luyện phách cảnh, không cho phép người bên ngoài trêu chọc.

Lê Chanh đi ở trong ci nhánh thứ ba của chính mình.

Bên này trang hoàng còn muốn cao hơn không ít cấp bậc so với tửu lâu thứ nhất thứ hai, hiện giờ thợ cả của ba tiệm đã có thể dùng nguyên liệu nấu ăn hiện đại xào ra món ăn có hương có vị rồi, cho nên mỗi một tiệm đều có thể ở khu vực khác nhau độc lập phát triển, chỉ cần qua mấy tháng đi qua tiệm chính lãnh một chút nguyên liệu nấu ăn là được.

Lê Chanh không lo lắng phòng thu chi và tiểu nhị của tửu lâu Gai Thường không nghe chỉ huy xíu nào, đầu tiên từng phòng thu chi trải qua chọn lựa của Lê Chanh, tu vi cũng chẳng qua chính là luyện thể cảnh, còn buôn bán của ba tửu lâu đều phải dựa vào là nguyên liệu nấu ăn của Lê Chanh, một khi tiệm nào không thể khống chế, cậu có thể lập tức chấm dứt cung ứng cho tửu lâu đó, tuy rằng Lê Chanh thực lực không cao, nhưng dĩ nhiên nắm giữ mạch máu của tửu lâu Gia Thường.

Lê Chanh từ lầu hai đi qua, đột nhiên nghe được một cái từ quen thuộc.

"Không biết các ngươi nhưng nghe qua tin tức này chưa? Tinh anh đệ tử của nhất tông trong nhị môn lục thế gia *(tông môn hàng đầu trong hai phái sáu thế gia)* đều tới yêu cốc, giết sạch không chừa một tiểu yêu bên ngoài nào, nguyên nhân đúng là phát hiện có yêu tộc công kích một trấn nhỏ của Cửu Di thành".

"Nhưng mà là tìm khuyết điểm của bọn họ, đánh chết, sung sướng!".

"Tới bây giờ còn chưa có yêu tộc cao tầng xuất hiện, xem ra yêu tộc đã yếu thế rồi".

"Nghe nói trong chín thế lực lớn này, đệ tử Trầm gia của một trong những thế gia dũng mãnh nhất, cho dù không cần linh lực chỉ dựa vào thân thể cường tráng, cũng có thể mạnh mẽ đối kháng một yêu tương". Nội bộ yêu tộc chia làm yêu binh, yêu tương, yêu suất, yêu hầu, yêu vương, yêu hoàng, yêu đế, từng danh hiệu phân biệt đối ứng bảy đại cảnh giới của tu sĩ, người Trầm gia có thể đơn thuần bằng vào lực lượng thân thể liền mạnh mẽ đối chiến yêu tương, đủ có thể thấy sự cường hãn".

“Chỉ tiếc dù sao Trầm gia trên huyết thống.....”.

“Này lại như thế nào? Hơn mười vạn năm trước yêu tộc thế lực lớn, một thế hệ tổ tiên đại năng vì đối kháng yêu tộc, không tiếc dung nhập huyết mạch của yêu đế bên trong huyết mạch nhà mình, vì chính là để tộc nhân không chịu hạn chế năng lực yêu tộc, coi đây là vốn liếng đối kháng yêu tộc, vì nhân tộc bảo vệ cơ nghiệp. Có thể nói gần vạn năm đều là Trầm gia đang bảo vệ nhân tộc, cho dù huyết thống nhân tộc của Trầm gia không tinh khiết, nhưng cũng không rói rắm gì, trong lòng ta bội phục nhất”.

Bước chân Lê Chanh dừng lại, trong tai nghe đối thoại theo gió bay tới, thần sắc hơi hơi động, Trầm gia? Họ Trầm? Thân thể có thể đối kháng yêu tương? Loại hình dung này, này khiến cậu không thể không nhớ tới một người.

Nhưng mà bàn thân Trầm Du là chân truyền đệ tử của Ngọc Hoàng tông, Trầm gia nhưng là người của đại lục trung ương, làm sao sẽ có giao điểm gì?

Có lẽ chính là họ giống nhau thôi.

Lại một đường đi qua lại nghe chút đôi câu vài lời, đại thể chính là trong huyết mạch Trầm gia có chứa huyết thống yêu đế, vốn chính là đại anh hùng chống lại yêu tộc, lại bởi vì vấn đề huyết mạch mà bị rất nhiều người hoài nghi.

Lê Chanh lắc đầu, tức cười nha thật sự là tức cười, nhân tộc rất tức cười, lúc yêu tộc thế lực lớn nhân tộc chỉ có thể trốn ở sau lưng Trầm gia giữ mạng, các người không đi nghi ngờ huyết thống của người ta, ngược lại hiện tại sau khi yêu tộc bị chín thế lực lớn chèn ép xuống, các người lại nổi lên hoài nghi.

Này không phải vong ân phụ nghĩa điển hình, qua cầu rút ván sao.

Lê Chanh cảm thấy nếu Đại Châu giới có tin tức báo chí, tin nhanh, giải trí, truyền thông thông tin như hiện đại, lúc này người lòng còn tồn nghi ngờ đối Trầm gia cũng bị dư luận mắng gần chết, nghĩ tới lúc yêu tộc còn tại còn đỡ, chỉ khi nào yêu tộc dị diệt vong, cái nhìn và mâu thuẫn của nhân tộc đối huyết thống Trầm gia sẽ càng trầm trọng hơn, thiếu niên nghĩ như vậy, đi xuống cầu thang đi tới hướng phòng thu chi, lấy thực lực của cậu tới xem, đừng nói bênh vực kẻ yếu cái gì, có thể kinh doanh tốt tửu lâu Gia Thường đã là đại vận rồi.

Lần này cậu ở lại Đại Châu giới mấy tháng, rất hiển nhiên tửu lâu thứ ba trước tạo ra danh tiếng như hai tửu lâu trước, sau đó lại thu mua không ít da thú và đan dược cao cấp, cũng đều có thể bỏ vào túi trữ vạt mang đi.

Ở lại trường học bảy tám ngày, cuộc sống liên tục bị sinh viên và phóng viên chụp ảnh cuộc cũng không có khó có thể chịu đựng như vậy, rất nhiều lúc Lê Chanh ngồi ở vị trí cuối cùng đọc sách, điều này làm cho rất nhiều người đột nhiên nhớ tới, người này trước khi trở thành ngôi sao, chính là học bá nổi tiếng cả nước, không khỏi thổn thức một trận, người bên ngoài

lấy được thành tựu hạng nhất cũng đã đủ quang vinh rồi, nhưng cố tình người này trên người ôm đồm rất nhiều vòng sáng, bạn thậm chí còn giống như điên rồi, cảm thấy đối phương nên như thế.

Lại quay lại lúc giai đoạn kết thúc của [Danh Dương], Lê Chanh theo bản năng tránh đơn độc ở chung cùng Giang Thiệu Tuấn, cậu cũng không phải đồ ngốc, ngày đó lúc say rượu ánh mắt của đối phương rõ ràng bất thường.

Lê Chanh người này không am hiểu chơi trò chơi tình cảm, cơ bản bạn chỉ có biểu hiện ra một chút tình ý cậu liền chạy trốn nhanh, trừ phi bạn có thời gian thật dài thông qua làm bạn thẩm thấu thành làm người yêu, như thế cậu cảm thấy kiên định, lòng cũng đã vào tay giặc rồi, liền như Trần Tử Thanh, lại một người chính là trực tiếp áp dụng thủ đoạn, lại biểu hiện rất bình thường như động tác của mọi người đều vậy hợp lý hợp tình, cậu nhóc cũng không có cách nào khác tức giận, liền như Trầm Du.

Người trước đã bị phán định là phân chó trong lòng Lê Chanh rồi, người sau biệt danh bệnh thần kinh..... Cẩn thận ngẫm lại, có lẽ còn có chút gì khác, lúc im lặng chút không phải rất chán ghét.

Từ nhỏ đến lớn Giang Thiệu Tuấn đều là tồn tại có liền liền tùy ý, cơ bản chuyện tiền có thể giải quyết liền không là chuyện, chưa từng có theo đuổi người theo đuổi thời gian dài như vậy, gã sớm đã nhìn ra, Lê Chanh vẫn trốn tránh như vậy rõ ràng chính là hiểu được ý của gã, mắt thấy đoàn phim sắp kết thúc, Giang Thiệu Tuấn vẫn là nhịn không được ra tay. Hôm nay vừa mới có cảnh quay của hai người, vai của Giang Thiệu Tuấn là quân tử bạn tốt thế giao của Nguyên Trạch,Nguyên Trạch cũng vì cứu Thanh Dong chết ở dưới cạm bẫy của thiếu chủ ma giáo, vai diễn quân tử này báo thù vì Nguyên Trạch, ở khi vai chính cùng Thiếu chủ ma giáo đấu kiếm làm một kế đánh lén cuối cùng, một kiếm đâm trúng ngực Thiếu chủ ma giáo, cũng đẩy đối phương bị trọng thương xuống vực.

Ban đầu vai diễn Thiếu chủ ma giáo trong phim là một người khác, là một người trẻ tuổi hơn hai mươi tuổi mới vừa tốt nghiệp, đáng tiếc giữa đường quay phim bị tai nạn xe cộ, đang ở bệnh viện tĩnh dưỡng, Khương Ngọc Sinh tự hỏi cả đêm, quyết định Thiếu chủ ma giáo vẫn là do Lê Chanh tới diễn, không phải nói phụ thân của Nguyên Trạch phủ chủ Thiên Kiếm phủ và giáo chủ ma giáo là huynh đệ song sinh sao, con trai hai người họ diện mạo tương tự cũng là có thể chấp nhận được, Khương Ngọc Sinh càng nghĩ càng đúng, lập tức vỗ bàn quyết định để Lê Chanh tới diễn.

Gã là quan sát kí năng diễn xuất của thiếu niên này, tuy rằng rất nhiều lúc khuyết thiếu cảm giác mượt mà, nhưng trình độ hoàn mỹ của động tác liền không cần nói, liền giống như tập luyện qua hơn một ngàn lần, đối cái này Khương Ngọc Sinh chỉ có thể nói, đó là vấn đề thiên phú của một người.

Dù sao từ lúc kịch bản tới tay đối phương, tới bây giờ cũng chẳng qua một hai tháng thôi, căn bản không có quá nhiều thời gian luyện tập, không phải thiên phú là cái gì?

Trong phòng nghỉ Giang Thiệu Tuấn khép cửa lại, nhìn thấy Lê Chanh đã thay xong cổ trang

màu đen của Thiếu chủ ma giáo, tóc giả buộc lên, đai lưng thêu chỉ bạc rộng thùng thình quấn ở bụng, bên ngoài mặc một áo lót đen mỏng.

"Lê Chanh". Yết hầu Giang Thiệu Tuấn nhúc nhích, cổ họng có hơi khát, trên người gã cũng là một bộ cổ trang, mùa này mặc vốn không nóng lắm, trên người gã lại toát ra nhiều mồ hôi, "Cậu hẳn là hiểu được ý của tôi, kết giao cùng tôi thế nào".

Tống Giai ngoài cửa mới vừa đẩy ra của phòng nghỉ thiếu chút nữa ly nước trong tay rơi xuống đất.

Nói thật trước đây ở trong lòng Tống Giai đối quan hệ của Lê Chanh và Trầm Du đã ngầm thừa nhận rồi, cho dù sau đó xuất hiện Đỗ Hành, quả thật trung thành và tận tâm lại hiếm thấy tận tâm hết sức đối công việc Lê Chanh phân phó xuống, trong tiềm thức Tống Giai vẫn là không hy vọng Lê Chanh thích người này, dù sao người này trước đây từng có một gia đình, bên người còn có cô con gái ruột, khó bảo toàn sau này một ngày sẽ không một lần nữa thích phụ nữ.

Nhưng Đỗ Hành không được, Giang Thiệu Tuấn liền càng không được.

Đây là cái mặt hàng gì Tống Giai không biết sao?

"Không có câu lời thoại này". Lê Chanh đứng lên, ném kịch bản qua, vừa vặn là một tờ hai người đối thoại, "Không phải tới đối chiếu lời thoại sao, Giang tiên sinh sẽ không bây giờ còn không thuộc chứ".

Giang Thiệu Tuấn cũng không để ý Tống Giai ở trong này, cũng tới đứng gần, một tay đặt tại trên mặt bàn, có lẽ là muốn đứng khá có tính áp bách, chính là thực tế cổ khí thế này lại bị người đối diện nháy mắt phản công, Giang Thiệu Tuấn nhíu nhíu mày, sắc mặt trầm xuống, "Này không phải lời thoại".

Lê Chanh quét mắt khắp người Giang Thiệu Tuấn, nghiêm túc lắc lắc đầu, học giọng điệu của Thọ Linh, "Anh nhìn qua rất thổ hào, nhưng đáng tiếc không phải món ăn của tôi".

Giang Thiệu Tuấn thật sâu nhìn Lê Chanh một cái.

Cảnh quay này kết thúc Giang Thiệu Tuấn hoàn thành khá gượng gạo, so sánh cùng Lê Chanh phát huy vượt xa người thường, làm cho Khương Ngọc Sinh chiếm được chút an ủi, vào tối muộn mọi người bao ghế lô chúc mừng, Lê Chanh uống chút rượu, nhẫn trên tay có chút nóng lên, xin lỗi một tiếng chạy tới phòng vệ sinh, cậu sờ sờ nhẫn đang chuẩn bị nghiên cứu một chút, trước mắt lại xuất hiện một con chó trắng nhỏ.

98. Chương 98: Lê Đại Mao

Lê Chanh: ".....". Lê Chanh cảm thấy chính mình nhất định là say rượu rồi.

Cái nhẫn này tới cực kỳ không đáng tin cậu cũng biết, nhưng giống hôm nay vậy, đột nhiên toát ra tới sinh vật vẫn là lần đầu, có thể giải thích sao?

Lê Chanh ngồi xổm xuống nhìn con chó.

Vóc người chó trắng nhỏ chẳng qua cỡ bốn bàn tay, thật sự cũng coi như không nhỏ rồi, nhưng theo lông tơ trên người tới xem hoàn toàn có thể thấy được là chó con, vô cùng có khả năng là con non của loại chó cỡ lớn.

Lê Chanh gãi gãi cằm của chó trắng nhỏ, cậu sẽ không ngu dại hỏi nó tên là gì, cũng sẽ không ngu dại hỏi chủ nó là ai, đối phương lai lịch kì lạ, rõ ràng không không phải nguồn gốc địa cầu.

Mặc kệ thế nào, chó trắng nhỏ có quan hệ cực lớn cùng chiếc nhẫn của Lê Chanh, nếu Lê Chanh không quản nó, đoán chừng nó sẽ thành chó lang thang.

Lê Chanh không biết khách sạn là như thế nào đối đãi chó lang thang, nhưng hẳn là không phải thái độ tốt lắm, dù sao trên thế giới chó lang thang mèo lang thang rất nhiều, nếu mỗi ông chủ đều sẽ phát thiện tâm nhận nuôi, khách sạn đã sớm đóng cửa rồi.

"Bỏ đi, mỗi ngày làm một việc tốt vậy". Lê Chanh cười cười, một tay nhét chó trắng nhỏ vào trong lòng, cái đầu nhỏ mềm nhũn của nhóc con này cũng chán ngán thất vọng thành thành thật thật gục ở trong khuỷu tay không nhúc nhích, trong ánh mắt đen kịt tựa hồ tuôn ra không ít cảm xúc, có chút giống như đã từng quen biết không thể giải thích, Lê Chanh không có nghĩ nhiều.

Chó trắng nhỏ suy nghĩ cái gì cậu là nhìn không hiểu, nhưng không loại trừ nó đang ảo tưởng, đoán chừng chắc là thấy rốt cục có người chủ chịu nhận nuôi chính mình cảm thấy rất hạnh phúc, nghe nói lúc động vật cảm động cũng sẽ chảy nước mắt, Lê Chanh chọt chọt cái mũi chó của đối phương: "Khóc một cái".

Chó trắng nhỏ im lặng nhìn cậu.

Trên bữa tiệc còn đang đẩy ly cụng ly, Khương Ngọc Sinh đa uống tới quíu lưỡi rồi, đầu gã dựa gần nhà trang điểm ngự dụng Thái Tô Tô của chính mình, lải nhải liên tục không biết đang nói cái gì, con mắt dưới ngọn đèn trên trần nhà có hơi đỏ, lúc Lê Chanh đi vào mắt sắc phát hiện tay hai người dấu dưới khăn trải bàn đã lộ ra một nửa, theo hình dạng tới nhìn chính là đang nắm tay nhau, Lê Chanh sửng sốt một chút, lập tức sắc mặt như cũ đi tới vị trí của chính mình ngồi xuống.

Không nghĩ tới đạo diễn và Thái Tô Tô là quan hệ như vậy, thầm nói quan hệ hai người này vô cùng tốt, thì ra dĩ nhiên là người yêu. Như vậy cũng không tệ, tuy rằng thân ở lĩnh vực khác nhau, lại có thể làm cùng loại công việc, nâng đỡ nhau từng bước tiến tới phía trước, loại chuyện này sẽ chỉ khiến người ta cảm thấy hâm mộ.

Lê Chanh sờ đầu chó trong lòng, vén áo lông moi ra một cái dây chuyền, treo trên đó là một cái quả cầu tròn màu vàng, cậu vuốt nhẹ quả cầu nhỏ lại nhét về chỗ cũ, lúc bình thường buồn chán cậu liền thích làm như vậy, thực tế thói quen của động tác này rất ngốc, Lê Chanh cảm thấy chính mình thật là có bệnh rồi, cũng không phải bùa hộ mệnh.

Chó trắng nhỏ nằm sấp trên đùi Lê Chanh chợp mắt cái mũi ngửi ngửi, nghiêng đầu đánh giá cậu một cái.

Lúc trong lòng Lê Chanh không động tĩnh, người bên cạnh cậu còn không nhất định chú ý lắm, nhưng mà chó trắng nhỏ nghiêng đầu một cái như vậy, thanh âm ma xát cùng quần áo khiến cho tầm mắt của Tống Giai chuyển qua, chị đại diện này đã sắp thăng chức cấp bậc bảo mẫu, Tống Giai bất đắc dĩ nói: "Em đi ra ngoài một lát, liền nhặt con chó về?".

Lê Chanh gật gật đầu.

".....". Tống Giai, "Chị đưa tới chỗ thu lưu thú cưng thay em nhé".

Bên này Lê Chanh còn chưa có phản ứng, chó trăng nhỏ lại bỗng nhiên mở mắt ra, thừa dịp Lê Chanh không chú ý nhe răng đối Tống Giai, giống như nghe hiểu vậy, Tống Giai hít vào một hơi, lòng nói con nó này thành tinh rồi, lại nghĩ lại không khả năng lắm, trước đây đều nghe người ta nói không ít chó tiếp cận chỉ số thông minh của trẻ con, nói không chừng con này chính là vậy.

Một bữa tiệc này uống tới hai giờ đêm, nhân viên phục vụ ngáp đóng cửa lại, ban đêm cuối tháng mười hai đã rất lạnh rồi, Lê Chanh choàng thêm áo khoác, đặt chó trắng nhỏ trên bụng, kéo chặt khóa kéo, chỉ lộ ra một cái đầu chó.

Tống Giai quay đầu lại nhìn một cái, bộ dáng thiếu niên luôn luôn tuấn tú không thay đổi, trong áo bành tô bọc con chó nhỏ lại giống như mang thai, cảm thấy hình ảnh này thật đẹp, Tống Giai nhanh chóng lái xe tới cửa, mở cửa xe bảo cậu ngồi vào thân xe.

Một đêm bình an.

Lê Chanh tắm sạch sẽ sấy lông cho chó nhỏ, chụp một tấm hình đăng lên Weibo.

.....

Hôm nay cập nhật thật sớm".

"Nên là hình cận mặt của Nguyên công tử mà ha, tại sao sẽ biến thành một con chó!".

"Đáng yêu quá, đáng yêu quá!".

"Chó và chủ đều khiến người ta yêu mến, giám định hoàn tất!".

Hiệu ứng của người nổi tiếng không chỉ có thể hiện ở một đống bình luận ngay tức thì trên Weibo, còn thể hiện ở mọi người dăm ba câu giống như có thể thông qua tấm hình chụp toàn thân của đào ra quần lót của bạn là màu gì, cũng thể hiện tại bạn đăng hình con chó nhỏ mới tắm xong lông xù bông mọi người lập tức có thể lôi ra trên trăm loại giống. ***(giống ở đây là giống chó nhá)***

"Lông trắng xù như vậy chắc là Samoyed rồi!".

"Rõ ràng là lông xoăn như chó Bichon Frisé á!".

"Mấy người đều sai hết rồi, đó là chó Ngao, chó Ngao màu trắng".

"Cảm thấy không phải có Ngao thuần chủng, tôi từng nuôi một con Ngao được chở tới từ Tây Tạng, bộ dạng cùng trên tấm hình không giống lắm".

"Lầu trên lập tức hiện thân đi".

"Rõ ràng chú chó mới vừa tắm rửa xong, đột nhiên thật hưng phấn nha, tôi đoán thần nhất định tắm toàn thân cùng chú chó! Cầu ảnh chụp nude toàn thân nha! Cầu không bị che mờ nha!".

"Thật đáng yêu, Lê đại đại có đặt tên hay chưa..... Không biết nó tên gọi là gì nha!".

Lê Chanh còn chưa buồn ngủ, nằm ở trên giường lướt bình luận, tìm được bình luận hỏi tên này, cậu rủ mắt nhìn chó trắng nhỏ, đáp một câu: Lê Đại Mao.

Đã gần hai giờ rưỡi sáng rồi, người lướt Weibo lại không hề buồn ngủ, nhất là các cô gái dừng lại ở trên Weibo của Lê Chanh đều điên cuồng rồi, nhìn thấy không!! Em trai quốc dân cư nhiên trả lời một cái bình luận!!!

Weibo Lê Chanh đúng giờ cách một ngày đổi mới ảnh chụp, ngoài ra không có chữ viết gì liên quan tới tâm tình người chủ hoặc là nói chuyện phiếm, cơ bản tới nơi này chính là vì thưởng

thức hình đẹp, đây vẫn là lần đầu thấy Lê Chanh đáp lời, vẫn là đáp lời ở trong đoạn thời gian hai giờ rưỡi đêm nhóm các ngôi sao đều đi ngủ giữ sắc đẹp, làm cho người ta cảm giác cực kỳ uất ức, dù sao ban đêm là lúc cảm xúc phóng túng nhất.

Một khi biết người mà mình thích ở bên nửa trái đất kia giống như mình chư hề đi ngủ, còn cố ý online tán dóc vơi mình, loại cảm động này cũng không phải hưng phấn* đơn thuần có thể biểu hiện ra ngoài!

***nguyên văn = kê đống (ngôn ngữ mạng): tra Baidu nó bảo là từ này phát âm giống như từ hưng phấn ( )**

Bình luận tiếp theo liền càng lúc càng mãnh liệt.

"Giờ này người đại diện gì đó đoán chừng cũng đều ngủ rồi, lầu trên có vẻ như là chính chủ Lê đại……".

"Lê đại hiện tại cậu đang làm cái gì?".

"Lê đại cậu còn chưa ngủ sao? Nghỉ ngơi sơm một chút! Không phải còn phải quay phim sao, chú ý thân thể nha!".

…….

"233 Lê Đại Mao sao? Quả thật rất tượng hình đó, màu trắng của hoa lê, hơn nữa họ Lê, vừa nghe liền biết cùng một nhà cùng Lê đại! Nhưng là tên Đại Mao này, tôi không phát biểu ý kiến gì……". *(chả hiểu 233 là gì, ai biết thì giúp Mèo nhé)*

"Nghe lên giống như tên con gái".

"Lê đại, Đại Mao là trai hay gái vậy?'.

Sau khi đăng hình liền tránh không được hỏi đông hỏi tây, trước đó Lê Chanh liền nhìn qua giới tính của Xám Nhỏ rồi, làm loại chuyện này cũng là thuận buồm xuôi gió, tóm lấy một cái chân ngắn của Lê Đại Mao giơ lên, vô tri vô giác ở dưới ánh mắt thâm trầm của Lê Đại Mao nhìn thoáng qua phía dưới, nhưng không có phát hiện động vật bình thường là sẽ không hào phóng dễ dàng tha thứ con người nhìn chỗ tư mật của chính mình như vậy.

Lại là một thằng nhóc rồi.

Lê Chanh nhướn mày, giống như chính mình đã nhặt được hai thằng nhóc rồi, không phải nói đồng tính bài xích nhau và dị tính hấp dẫn nhau sao, làm sao đặt ở trên người chính mình

không có loại này tiềm chất……. Chẳng lẽ rốt cục giữa vô giống loài không tồn tại loại từ trường này?

Cũng có khả năng.

"Đại Mao, giường không phải của mày, đi sô pha ngủ".

Lê Đại Mao còn chưa hết mơ hồ đối tên mới của chính mình, ngửi tay Lê Chanh vỗ tới, trên tay có hương vị ấm áp……. Sau đó bàn tay này túm lấy nó, xách cổ nó lên.

Lê Chanh tắt Weibo liền khóa di động, ném Lê Đại Mao vào sô pha thuận tay trải cái mền cho nó, bản thân tiến nhập mộng đẹp thật sâu, ngày hôm sau lúc soi gương, phát hiện ngực xuất hiện một dấu chân đáng yêu màu đỏ kỳ lạ, Lê Chanh xụ mặt nghiêm túc nghiên cứu một chút.

……..Cậu dám khẳng định chính mình nhất định là bị động vật gì đạp một chân!!!

Đi ra từ của phòng tối hôm qua liền rộng mở, Lê Chanh mặt không đổi sắc đi tới bên cạnh sô pha, bên trong Lê Đại Mao còn đang giả bộ ngủ, cái gì? Bạn hỏi tại sao Lê Chanh sẽ cho rằng nó đang giả bộ ngủ?

Này còn cần phải hỏi sao!!!

Tại lúc thiếu niên cách Lê Đại Mao chỉ có hai bước, Lê Đại mao mới há miệng ngáp một cái, điềm nhiên như không duỗi người duỗi eo, sau đó thấy Lê Chanh cầm một cái chân của mình lên, duỗi tới ngực của chính thiếu niên, vén áo lên, nhắm ngay trung tâm ngực ấn một cái, cùng dấu đỏ ban đầu trên ngực, vừa như in.

Lê Chanh cực kỳ buồn bực, hiện tại cuối cùng biết chó ta của địa cầu hàm hậu biết bao, không thấy con chó ta ngoài hành tinh này còn có thể trả đũa sao? Mang theo một tia u buồn, Lê Chanh tìm kiếm trên Baidu.

99. Chương 99: Tân Quý

Mới vừa quay xong phân cảnh cuối cùng, tranh thủ một hai ngày rãnh rỗi, tiềm chất trạch nam của nội tâm Lê Chanh phát tác, cơ bản là không dự định đi ra ngoài, thiếu niên hơi hơi nheo mắt dí sát vào màn hình, trên màn hình máy tính đang hiển thị một cuốn tiểu thuyết.

Nội dung là nhân vật chính đạt được một chiếc nhẫn, bên trong có cái giới linh lão nhân dạy gã tu luyện như thế nào……Xem mấy chương Lê Chanh bắt đầu đổi một quyển khác, quyển thứ hai vốn là nhân vật chính được một chiếc nhẫn cổ, bên trong vẫn như cũ có cái lão nhân xấu xí……. Lê Chanh nhíu nhíu mày, chọn lựa một chút, mở ra quyển thứ ba, lần này vẫn như cũ là nhân vật chính có được chiếc nhẫn, bên trong phong ấn thú XX, Lê Chanh tiếp tục xem,

tác giả rốt cục kể tới huyền diệu của chiếc nhẫn, kỳ thật chân tướng là thú XX này bị phong ấn tại trong chiếc nhẫn đã có mấy chục vạn năm tuổi rồi, rốt cục tại dưới nhân vật chính cung cấp nuôi dưỡng thức tỉnh, từ nay về sau trở thành đèn sáng dẫn đường trên con đường của nhân vật chính……

Lê Chanh theo bản năng nhìn về phía Lê Đại Mao.

—— Thú XX?

Lê Đại Mao lười biếng nhướn mí mắt.

—— mấy chục vạn tuổi? Đèn sáng dẫn đường?

Lê Đại Mao ngượng ngùng xoay người cọ lông dưới bụng, có thể là lông trên người nhiều quá, hơi hơi cử động một cái liền có chút ngứa ngáy.

—— thật sự là nói nhảm.

Lê Chanh để máy tính qua một bên, xoay người đi phòng bếp nhỏ của phòng cho thuê nấu mì ăn, à, hiện tại trong nhà thêm một động vật ăn thịt, còn giống như phải cắt chút chân giò hun khói, hoặc là nếu như đi dưới lầu mua chút thức ăn chó cũng là chủ ý không tồi. Đại Mao nhưng hạnh phúc hơn sơ với anh Xám Nhỏ, lúc đó nhà còn không có tiền dư đi mua thức ăn mèo đâu, tất cả đều lấy tới để làm phát triển. Lê Chanh lầm bầm đi ra cửa, ngón tay hơi kéo cửa đóng lại không chặt, bóng dáng của thiếu niên trong khe cửa càng ngày càng xa.

Trong phòng Lê Đại Mao kêu càu nhàu một cái từ trên giường lăn đứng lên, dáng nằm lười biếng ban đầu nhanh chóng biến thành tứ chi đứng thẳng, nó đè thấp đầu, con mắt đen kịt nhìn chằm chằm bóng dáng biến mất của thiếu niên, sau đó giật giật tay chân. Bởi vì chân tay ngắn nhỏ biên độ động tác không thể quá lớn, trong đồng tử Lê Đại Mao chứa một mạt thần sắc ảo não, lung tung chui đầu vào drap giường lăn một vòng, một chân chụp vào trong chăn, chỉ nghe ván giường "rắc" một tiếng, thứ gì đó lạch cạch từ bên trong giường rớt xuống.

…….. Nhanh như chớp lăn ra khỏi gầm giường.

…….Là một dấu chân chó bằng gỗ.

Như là dấu chân bị người dùng lực lớn giật đứt từ trên ván giường.

Lê Đại Mao: "……."

Người bên ngoài tựa hồ nghe thấy âm thanh, có tiếng bước chân càng ngày càng gần, Lê Đại

Mao bịch một cái nhảy tới trên mặt đất, chân sau đạp một cái, khối gỗ nhỏ xoay tròn một vòng, lặng yên không một tiếng động che dấu ở chỗ tối dưới giường.

Lê Chanh đẩy cửa ra, nhìn vào đôi tay xoa mắt, thiếu niên nghi ngờ nhìn nhìn chung quanh, mắt thấy các nơi đều cực kỳ chỉnh tề, không khỏi lòng sinh cổ quái, vừa rồi đó là âm thanh gì?

Nghe lầm?

Buổi chiều người đại diện của Nghê Chỉ Nhạn thông qua bệnh viện quân khu tìm được Ngu Thanh Hòa, có được số điện thoại của Lê Chanh chuẩn bị bày tỏ lòng biết ơn, bên này Nghê Chỉ Nhạn đã tỉnh lại, tai nạn xe cộ khiến cô bị thương mất máu nhiều và chấn động não một chút, nếu không nhờ một viên thuốc kia của Lê Chanh, chỉ sợ người cũng không kiên trìtới lúc thoát khỏi nguy hiểm, muốn nói người đại diện của Nghê Chỉ Nhạn không cảm kích là không có khả năng, cô liền dẫn dắt một nghệ sĩ, thật vất vả đẩy lên đỉnh cao, tất cả tâm huyết đều rót vào trên người Nghê Chỉ Nhạn, lúc này Nghê Chỉ Nhạn đột nhiên bị tai nạn xe cộ, này ai chịu nổi?

Sau khi người đại diện nhận được điện thoại cả người đều điên rồi, một đường lái xe tới bệnh viện biết đã thoát ly nguy hiểm sau mới nhẹ nhàng thở ra, sau lại biết được sở dĩ mấu chốt có thể khống chế được tình huống mất máu quá nhiều vẫn là nhờ vào viên thuốc của một thiếu niên, mà thiếu niên này.....Lúc người đại diện hỏi, rất nhiều y tá ừng thấy qua bóng lưng đều nói, là một thiếu niên xinh đẹp trong túi quần cắm bông hoa Tulip.

.....Nói cũng như chưa nói!

Cuối cùng vẫn là y tá trưởng đáng tin hơn, trực tiếp bảo cô tìm chủ nhiệm Ngu Thanh Hòa, mới biết được thiếu niên dĩ nhiên là sinh viên khoa Y của đại học A, cũng là em vợ của ông chủ "Cống dược phường", khó trách có cái loại viên thuốc thần kỳ này.

Đoán chừng là ông chủ của "Cống dược phường" đặc biệt chuẩn bị thuốc bảo mệnh cho thiếu niên, hiện tại mạng người đều quý giá hơn so với bất cứ thứ gì, cái loại thời khắc mấu chốt này viên thuốc có tác dụng, còn chưa biết được giá trị bao nhiêu đâu.

May mắn mấy năm nay Nghê Chỉ Nhạn có không ít tiền tiết kiệm, một hai trăm vạn vẫn là lấy ra được.

Đợi tới lúc sắp nhấn nút gọi.....Người đại diện mới đột nhiên nhớ tới, em vợ của ông chủ Cống dược phường, ông chủ này có mấy người em vợ? Nếu chỉ có một, vậy thuốc này cho..... Không phải là thiếu niên mười tám tuổi Lê Chanh năm nay vẫn luôn lên trang đầu báo chí sao?!!

Suy nghĩ một chút, người đại diện thu tay lại, tìm được dãy số người đại diện Tống Giai của Lê Chanh, nếu hai bên đều là ngôi sao, vậy giữa đôi bên sẽ không tốt liên hệ trực tiếp. Ngộ

nhỡ để người khác biết truyền ra chút gì đó, bằng vào danh tiếng của Nghê Chỉ Nhạn đối Lê Chanh tuyệt đối là chuyện tốt, nhưng nói không chừng người ta lại nghĩ tới chuyện xấu thì sao, này chẳng phải là người ta tốt bụng cứu bạn một mạng, bạn gây chuyện xấu hồi báo người ta?

Sao có thể làm vậy được?

Lúc nhận được điện thoại của người đại diện Nghê Chỉ Nhạn, Tống Giai làm xong mát xa toàn thân đang ngâm tắm, hai người đều là người đại diện danh tiếng ngang nhau, trước đó Tống Giai cũng từng dẫn dắt một ca sĩ, cho nên giữa đôi bên đều có số điện thoại của đối phương, nhưng mà chỉ vẻn vẹn thế thôi.

Bởi vì Nghê Chỉ Nhạn và nghệ sĩ Tống Giai dẫn dắt đều không phải là cùng một công ty, cho nên người đại diện của Nghê Chỉ Nhạn và Tống Giai cũng không có tiến hành trao đổi nhiều lắm, nói cách khác, chính là đại bác bắn bảy ngày cũng không tới, căn bản không thân quen.

Tống Giai có điểm mộng.

Cúp điện thoại vẫn là chưa phản ứng lại, dừng thật lâu ở trần nhà, hồi vị một lúc lâu. Người đại diện của Nghê Chỉ Nhạn không nói nhiều lắm, thứ nhất là cám ơn ơn cứu mạng của Lê Chanh đối Nghê Chỉ Nhạn, thứ hai chính là viên thuốc các cô sẽ mua lại, thứ ba là hy vọng Lê Chanh có thể tham gia đóng cái MV gần đây nhất của Nghê Chỉ Nhạn, hai cái trước liền dễ nói, một cái cuối cùng hoàn toàn chính là tạo một cánh cửa thuận lợi cho Lê Chanh, bài hát của Nghê Chỉ Nhạn từ trước đến nay ra một bài là nổi một bài, chỉ cần Lê Chanh muốn đi con đường nghệ thuật này, cùng Nghê Chỉ Nhạn quay ra MV, coi như là bước nửa bước vào giới nghệ thuật.

.....Nhưng mấu chốt là Lê Chanh đã nói qua cậu sẽ không đi ca hát.

Ba ngày sau trong phòng bệnh săn sóc đặc biệt, Nghê Chỉ Nhạn đã hoàn toàn tỉnh táo lại, trên mặt cô có mấy chỗ trầy da, vị trí khác nhau trên người đều quấn băng vải, nhưng lại có thể nhìn ra dáng người gầy mà đẹp, "Chị Trương, chị hỏi qua rồi?".

"Hỏi qua rồi, nhưng mà tới bây giờ cũng chưa có câu trả lời, đoán chừng lúc ấy để lại viên thuốc rồi đi khỏi, cũng đã không cần cái này rồi".

"Này nhưng không được, một ngựa đổi một ngựa, ân tình em ghi tạc trong lòng, viên thuốc cũng không thể không trả tiền.....". Nghê Chỉ Nhạn nhìn thiếu niên trên trang đầu của tờ báo tháng trước, trầm lặng một chút, "Không thì chị Trương chị đi hỏi người của Cống dược phường một chút, không phải thuốc mới của phường nghiên cứu chế tạo sao, luôn có định giá".

Nghê Chỉ Nhạn nới tới cũng là một hồi may mắn, khi đó không có gặp được thiếu niên này, nửa đời sau chính mình xem như không có. Nghe nói loại viên thuốc này vẫn là lần đầu tiên xuất hiện, cho dù là hiện giờ người gặp qua, cũng chẳng qua một bác sĩ Đậu và Ngu Thanh

Hòa, còn có một đám y tá xem như nhân chứng trực tiếp, tuy rằng sinh viên khác biết có chuyện này, nhưng không biết kết quả cuối cùng dĩ nhiên là viên thuốc nổi lên tác dụng, cho nên không có loan truyền nhiều ra bên ngoài, cơ bản không có bao nhiêu người biết có cái tồn tại thần kỳ như vậy.

Ngay tại khi hai người trong phòng bệnh thảo luận, Cống dược phường nổi tiếng trông giới thượng tầng tỉnh Nam Giang tung ra một loại thuốc mới, nghe nói từ mấy chục loại dược liệu sang quý chế thành "Lục vị hồi huyết hoàn".

Người bình thường chú ý Cống dược phường đều là trung niên trên ba mươi tuổi cùng với người già, này vẫn là lần đầu nghe nói Cống dược phường không bán dược liệu đổi thành sản phẩm thuốc pha chế sẵn, không khỏi từ các phương diện hỏi thăm tin tức.

Rốt cục có người nghe được giá cả của "Lục vị hồi huyết hoàn".

Định giá: Hai mươi vạn.

Không nhiều không ít, vừa vặn hai mươi vạn, đối với người thường mà nói thuốc viên này tuyệt đối là cái giá trên trời, đối với người giàu sang đây là thuốc có hơi mắc tiền, nhưng mà đối với người của Cục bảo vệ sức khoẻ tỉnh Giang Nam mà nói, loại giá này không khỏi rất rẻ!

Có đôi khi lão thầy thuốc của Cục bảo vệ sức khoẻ khai một bộ dược cho cấp lãnh đạo cũng không chỉ cái giá này!

Nhất là sau khi nghe nói hiệu quả của Lục vị hồi huyết hoàn, loại cảm giác Cống dược phường là đang chịu lỗ bán thuốc tốt càng ngày càng mãnh liệt, theo lý thuyết loại thuốc cứu mạng như vầy cho dù trên trăm vạn cũng không có vấn đề gì.

Nhưng mà quyết sách chấn động của Cống dược phường cũng không có chấm dứt, ngược lại lại liên tiếp tung ra bình đựng chất lỏng của dịch khẩu phục *(bằng đường miệng)* hồi huyết và viên nang hồi huyết, cái trước là thuốc viên hồi huyết dùng nước pha loãng qua, hiệu quả của mỗi một bình không bằng hồi huyết hoàn, lại thắng ở giá rẻ, một bình lớn bằng ngón cái chỉ có hai ngàn tệ, mà viên nang hồi huyết là nghiền nát hồi huyết hoàn đựng vào trong viên nang, hiệu quả so với khẩu phục dịch càng kém một chút, giá một ngàn tệ.

Lục vị hồi huyết hoàn và hai loại hình thức khác nhau của Lục vị hồi huyết hoàn được người thượng tầng hạ tầng điên cuồng tranh đoạt, Lê Chanh ở Đại Châu giới đổi tới hàng loạt sinh huyết đan cấp ba dưỡng như không đủ dùng, thừa dịp Lục vị hồi huyết hoàn bán tới nổi bật, cậu tung ra dũ thương đan cấp hai trong tay, đồng dạng là lợi dụng ba loại giá tiền hấp dẫn người của các tầng lớp xã hội tới mua.

Mà vận chuyển hậu cần toàn quyền giao cho Đỗ Hành tới làm, công ty mới thành lập này dự định con đường hợp tác cùng Cống dược phường.

Phương Đức Minh đếm tiền đếm tới đã muốn chết lặng rồi, giống như Lê Chanh vậy, Phương Đức Minh không có khái niệm gì đối tiền, đối với tư tưởng của người tiểu nông mà nói, một trăm vạn là nhiều tiền, một ngàn vạn cũng là nhiều tiền, không có gì khác nhau, cho nên kiếm nhiều thế nào gã cũng chỉ cảm thấy chính mình là buôn bán lời nhiều tiền.

Buôn bán lời nhiều tiền liền có nghĩa là không lo ăn mặc có thể mua nhà cửa.

Có tài chính đầy đủ, Cống dược phường từ vùng ngoại ô rất thưa thớt người sống di chuyển tới khu phố trung tâm của thành phố Vĩnh An, sau đó mở một chi nhánh tại đoạn đường tấc đất tấc vàng của thủ đô, Phương Đức Minh mua một tòa biệt thự ở tiểu khu hoàn cảnh thanh tịnh và đẹp ở ngoại ô, trước đón mẹ Lê qua hưởng phúc, đồng thời cùng vào ở tòa nhà lớn còn có mẹ con Lê Thúy An và anh mèo Xám Nhỏ.

Có phóng viên lúc phỏng vấn Phương Đức Minh, đều sờ soạng một chút thành viên dòng họ liên quan của ông chủ Cống dược phường, ngoại trừ biết em vợ Lê Chanh của ông chủ, ngay cả mẹ vợ của Phương Đức minh cũng từng lóe qua trên màn hình.

Trong phòng khách của một căn nhà trang trí xa hoa tại thành phố Vĩnh An, một nam một nữ nhìn chằm chằm hình ảnh vừa rồi hiện lên, song song rơi vào đờ đẫn, vốn cho rằng gia đình đó trải qua cũng chính là cuộc sống của người thường, không nghĩ tới xem tin tức trong TV, đứa con gái của Lê Quế Hoa kia cư nhiên tìm được người chồng có năng lực như vậy, còn có thằng con út của Lê Quế Hoa, cái thiếu niên từng học hành bình thường vô cùng có khả năng không thi đậu đại học, hiện giờ cư nhiên cũng là ngôi sao phú nhị đại? *(phú nhị đại = con nhà giàu đời F2)*

Dương Nghị há miệng thở dốc, đột nhiên cảm thấy trong lòng đã đánh mất chút gì đó, có chút mất mác.

Nếu trước đây không.....Hai người tân quý* gần đây nổi lên, hiện giờ cũng một là con rể của gã, một là con trai gã.

***tân quý: người giàu có, có địa vị mới nổi lên.**

***trạch nam: người con trai luôn ru rú trong nhà, hiếm khi ra khỏi nhà, ít giao tiếp với người xung quanh**

100. Chương 100: Lại Gặp Sóng Gió

Nói hối hận sao, cũng không đúng hẳn, nếu lúc trước không có lựa chọn như vậy, cuộc sống của chính mình những năm đó sẽ không thuận buồm xuôi gió, nhưng nhìn thành tựu hiện tại của người họ Lê, không hâm mộ là giả. Dương Nghị cầm lấy điều khiển từ xa trên tay, đang chuẩn bị đổi kênh khác, liền thấy con trai Dương Thiên Cao của mình không biết khi nào thì đi tới đằng sau, đang không có biểu cảm gì nhìn chằm chằm TV, một lát sau xoay người lên lầu.

Hôm nay lúc ở trường học Dương Thiên Cao liền vẫn nghe được có bạn nữ cùng lớp thảo luận về Lê Chanh, loại tình huống này từ sau khi Lê Chanh bước vào giới giải trí nhìn mãi quen mắt, Dương Thiên Cao mới đầu trong lòng còn có chút phức tạp, sau đó liền bình tĩnh lại, trong thân thể chảy nửa dòng máu như nhau, cảm giác hư vinh như vậy khiến gã nhịn không được muốn lớn tiếng nói với người khác, nhưng mà, tựa như mẹ nói, cho dù người kia như thế nào, cũng không liên quan chính mình.

Dương Thiên Cao mở máy tính, lúc đang muốn nhấn mở trang web, dưới góc màn hình đột nhiên nhảy ra tin tức giật gân.

Gã thường xuyên gặp được loại chuyện này, bình thường không để ý nó nó sẽ từ trên màn hình mình biến mất, nhưng mà lần này gã tùy ýliếc mắt một cái, lại đột nhiên cứng người, ánh mắt mãnh liệt nhìn thẳng nội dung của khung vuông nhỏ kia.

[Trong phòng hóa trang Giang Thiệu Tuấn hư hư thực thực hôn môi Lê Chanh]

—— kèm theo hình chụp hai người thân mật

18:15 ngày 20 tháng 12

Mọi người đều biết, đầu đề báo chí liên tiếp xoay quanh "Em trai quốc dân" Lê Chanh gần đây ở đoàn phim [Danh Dương] quay phim, khi phóng viên bản báo lẻn vào phòng nghỉ bất ngờ phát hiện Lê Chanh và một người đàn ông khác ở trong phòng, hai người lời nói thân mật, sau đó nhưng lại gần như ôm nhau, hư hư thực thực hôn môi. Đã qua chứng thật, người đàn ông đi vào sau này, là diễn viên Giang Thiệu Tuấn của đoàn phim.

.....Văn chương tính nổ mạnh biết bao.

.....Chỉ một cái tiêu đề đã chấn động Dương Thiên Cao ở tại chỗ.

Không phải nghĩ tới người của giới giải trí từ trước đến nay đều là thật thật giả giả hư hư thật thật, chuyện xấu có đôi khi cũng không nhất định là thật, nhưng mà khi tận mắt thấy chuyện xấu của Lê Chanh, Dương Thiên Cao căn bản không rảnh phản ứng, con chuột trên tay đã chuyển qua trong khung vuông nhỏ nhấn xuống.

Hình ảnh là chụp từ bên ngoài, tựa hồ thông qua một cái khe rộng cỡ một bàn tay cạch cánh cửa chụp tới, nhưng này đã không hề quan trọng. Trong hình người đàn ông hơn hai mươi tuổi chống tay tại trước mặt thiếu niên gầy yếu, thân mình nghiêng về phía trước, thiếu niên đối diện chỉ lộ ra một cái thân hình không thế nào thấy được, lại có thể thông qua cái cằm tinh xảo và hình thức trang phục đóng phim phán đoán ra đúng là trang phục của Nguyên Trạch công tử, người này chắc chắn là Lê Chanh.

Dương Thiên Cao lập tức liền tin rồi.

Nếu dám đăng hình lên, như vậy tấm hình này tuyệt đối không có trải qua photoshop, Dương Thiên Cao tin tưởng biên tập tin tức giải trí hàng năm tiếp xúc cùng tin tức sẽ không phạm sai lầm cấp thấp như vậy, nhưng mà này cũng chứng minh một cái vấn đề không cho phép bỏ qua.

Lê Chanh thích đàn ông?

Anh ta cư nhiên chính là đồng tính luyến ái?

Thanh âm của Dương Thiên Cao cơ hồ hoàn toàn kẹt ở trong yết hầu.

Gã thậm chí có thể tưởng tượng ra, tại ngày này trôi qua, tin tức này nhất định sẽ thành đầu đề nổ tung giới giải trí, bởi vì trước đó chưa từng có xuất hiện qua chuyện giữa nghệ nhân có hai người đàn ông hôn môi, này đều không phải là khiến người khác khó có thể chịu được biết bao, cũng đều không phải là không phù hợp pháp luật, nhưng rất khó được xã hội chấp nhận.

Dương Thiên Cao nuốt ngụm nước bọt, mắt nhìn bình luận, lúc này đã có rất nhiều người đọc xong tin tức, đối với loại tin tức này, cơ hồ người xem qua dều sẽ nhịn không được viết hai câu.

[Chín Tuổi]: Thói đời ngày nay lòng người khó đoán.

[Bình châu báu]: Biên tập P tìm chết photoshop quá tốt, vừa xem chính là giả, trước đó Giang Thiệu Tuấn còn bôi xấu Chanh tử nhà tui đoạt vai diễn của anh ta, như thế nào lúc này lại leo lên người rồi? Muốn viết tiểu thuyết sao, anh tới em đi vừa hận vừa yêu hả, hứ].

[Đại Bảo mỗi ngày hướng về phía trước]: Sớm nói giới giải trí tất cả đều là làm loạn, nữ là khẩu khẩu*, nam là khẩu, trò vui này không công bố ra đều giấu kín, vừa công bố ra chính là chắc chắn, ngẫm lại liền biết, ai cũng không thuần khiết hơn ai.

Khẩu khẩu (nguyên văn:): theo suy đoán của tui chữ khẩu này nhìn giống cái hố, ai bước vào cũng được, trong truyện là nói người trong giới giải trí cặp với ai cũng được, ai cũng có thể cặp với họ miễn là họ đạt được lợi ích. Bạn nào hiểu cái này nghĩ là gì thì pm cho tui nhá

[Lolita]: Này nhất định không phải thật, tui không tin

[thần hồn nát thần tính 029]: Cố lên, đồng tính luyến ái thì thế nào, tui ủng hộ hai người! Kệ người khác nói cái gì? Đường đều là đi ra! Chỉ cần kiên định niềm tin, ai cũng không thể tách hai người ra!

[Tui chỉ yêu một lần]: nói không chừng, chuyện này, không có chụp được hình ảnh hôn môi rõ ràng, còn có khả năng là cắt ghép, hiện tại một số bộ phim đều dùng cắt ghép mà, hơn nữa

tui cảm thấy hai người nam cũng sẽ không tại như vậy lúc cửa mở rộng như vậy hôn môi đâu, bằng không cũng quá phóng khoáng rồi, đây không phải tuyên bố để người khác biết sao

[a a a]: Ha ha, đám cẩu tử *(=paparazzi)* cũng thật là hay, người ta làm gì họ cũng chụp, không sợ bị đánh tiểu nhân? Hiện tại ngẫm lại, riêng tư gì cũng không có, làm diễn viên cũng thật đáng thương.

[cà rốt chạy trốn]: Trước kia liền cảm thấy nhân phẩm diễn viên này không tốt lắm, quy tắc ngầm cũng liền thôi đi, chuyện này giới giải trí thường có, sau đó cũng có "chứng cớ" lật ngược, xem như xẹt qua không đề cập tới, hiện tại lại tuôn ra thích đàn ông, một thế hệ tiếp theo đều như vậy ha hả tôi không dám nói tiếp nữa.

.....

Dương Thiên Cao suy yếu xem xong tất cả bình luận, đại thần photoshop nói tấm hình không có dấu vết của photoshop, không ít người nói là cắt ghép, vì chính là dựng chuyện, nhưng tin tưởng điểm này không có bao nhiêu, hiện tại trên mạng rất nhiều người xem tin tức giải trí đều mừng rỡ xem náo nhiệt, chuyện ầm ĩ càng lớn bọn họ càng cao hứng, sao có thể để bạn một câu "cắt ghép" liền bình yên trôi qua?

Trang mạng tiếp theo đổi tới Weibo của Lê Chanh.

Dương Thiên Cao là biết Lê Chanh có Weibo thường xuyên đăng hình chụp, rất nhiều nữ sinh trong lớp đều mê Lê Chanh, chú ý rất nhiều. Thứ nhất là bởi vì Lê Chanh cùng mọi người tuổi tương đương lại là là ngôi sao cấp học bá, thứ hai là đối phương quả thật lớn lên đẹp lại có kĩ năng diễn xuất, lúc này bạn cùng tuổi là thích lại có chút ghen tị, nhưng càng nhiều vẫn là sùng bái. Tuy rằng tình tự của Dương Thiên Cao càng phức tạp một chút, nhưng cũng trốn không thoát cơ cấu này.

Gã có đôi khi cũng sẽ lén xem Weibo của Lê Chanh, hôm nay lúc lại mở ra, khu bình luận đăng hình thiếu niên ru rú ở nhà đã có hai ngàn bình luận rồi, còn tại đang trong liên tục tăng len.

Không nằm ngoài hỏi quan hệ của Lê Chanh và Giang Thiệu Tuấn.

Cùng lúc đó, ngoại trừ Dương Thiên Cao còn trong trạng thái hỗn độn, cao tầng công ty điện ảnh và truyền hình Kim Điển cũng rất nhanh nhận được tin tức này, Tống Giai đều muốn khóc rồi, lần trước quy tắc ngầm cũng đã là nan đề rất lớn, lần này cư nhiên bị chụp tới hình thân mật của nghệ sĩ nhà mình và Giang Thiệu Tuấn, lúc ấy cô cũng có mặt ở đó, cẩu tử thành công lẩn tránh người thứ ba trong phòng này chỉ chụp hai người đàn ông vào khung hình, kỹ thuật quả thật là cao.

Tống Giai rất thấu hiểu, cho dù là chính mình công bố chân tướng, chỉ sợ cũng không ai sẽ tin.

Một cái cao tầng của Kim Điển bị đả kích liên tiếp này làm cho mông muội rồi, Lê Chanh quả thật là nổi tiếng, nhưng đại giới của nổi tiếng này nếu như là một khắc không ngừng xử lý chuyện xấu, đổi là ai cũng hết hơi hết sức, hơn nữa chuyện xấu của Lê Chanh cũng không phải cái loại chuyện xấu cần thiết trong lúc tuyên truyền, mà là trực tiếp liên quan tới vết nhơ của nhân phẩm nghệ sĩ và hình tượng công ty, căn bản là không thể không đi giải quyết, "Chuyện này phải liên hệ người đại diện của Giang Thiệu Tuấn, chuyện này một khi trong thời gian ngắn không giải quyết được, sóng gió trôi qua mọi người sẽ nhận định đối hai người, Giang Thiệu Tuấn cũng tránh không được bị người thân công kích".

"Tôi sẽ nhanh chóng liên hệ". Tống Giai thở dài.

"Lời của cô tôi đều hiểu rõ, chuyện liên quan danh dự công ty, chân tướng của sự việc cũng không thể lộ ra. Giang Thiệu Tuấn này rõ ràng là người thích đàn ông, chính mình chưa đủ còn muốn kéo ngôi sao khác xuống nước, sau chuyện này tôi ta sẽ tìm anh gã đòi công đạo".

Lần này Giang Thiệu Tuấn làm tới quá mức, ngay cả thể diện của anh gã, cao tầng Kim Điển đều không nể rồi.

"Mặc kệ anh gã có bồi thường gì hay không, Giang Thiệu Tuấn nhất định phải nhận bài học, nguyên nhân gây ra của sự tình này đều là bởi vì gã, lúc công ty công bố thanh minh cũng phải đổ hết trách nhiệm lên người gã, Lê Chanh chính là người bị hại".

Nếu Lê Chanh chính là một ngôi sao nhỏ, Tống Giai tuyệt đối sẽ không đưa ra loại yêu cầu này, nhưng hiện tại thân phận của Lê Chanh không kém hơn Giang Thiệu Tuấn, thậm chí anh rể "Cống dược phường" của đối phương đang ở xu thế bay lên, không nói cao tầng Kim Điển cũng không có thể tùy tiện đắc tội, chính là trong lòng anh trai của Giang Thiệu Tuấn bất mãn cũng sẽ không làm ra hành động gì.

"Cống dược phường" đại đại biểu nhân mạch trong sáng trong tối và nhiều ra một cái mạng, không có người bằng lòng đắc tội ông chủ Dược phường, đây mới là sức mạnh của Tống Giai bảo toàn Lê Chanh.

Nhận được câu trả lời khẳng định của người đối diện, Tống Giai xoa xoa mi tâm *(vùng giữa hai đầu chân mày)*, "Hy vọng cơn sóng gió này có thể nhanh chóng trôi qua".

Lê Chanh bị vây trong trung tâm của lốc xoáy đang ở nhà thuê cùng trợ lý Đường mập chơi "Đấu địa chủ", hai người khoanh chân ngồi đối mặt, một ván bài đánh xong, một chút cũng không cảm thấy thời gian đang trôi qua, Lê Đại Mao chạy tới trong phòng ngủ Lê Chanh vặn người nhảy lên, giơ lên vòng bạc thật nhỏ trên chân chó, ngay sau đó liền thấy trên giường dư ra một cái chai đỏ như máu, nó cạy mở nắp chai, bên trong liền lăn ra một viên thuốc màu đỏ sậm.

Lê Đại Mao vươn đầu lưỡi liếm một chút, dùng xước mang rô trên lưỡi cuốn vào miệng, thu hồi cái chai nhắm mắt tĩnh dưỡng, sau một lúc lâu lưỡi biếng lắc lắc cái đuôi, chống người lên, chỉ nghe thanh âm bụp bụp như hạt đậu nổ tung vang lên ở trên người các khớp xương.

“Thanh âm gì vậy?”. Lê Chanh kinh nghi đối thanh âm truyền tới.

Đường mập suy nghĩ một chút: “Nghe như là nước sôi……”.

“Lạ ghê, tui hình như đâu có đun nước đâu…….”. Tiếp theo có tiếng bước chân đi hai bước, ngay sau đó tiếng va chạm của ấm nước và nắp ấm nước, sau đó truyền tới thanh âm buồn bực của thiếu niên, “Không phải nước sôi, có thể là trên lầu truyền xuống”.

Lê Đại Mao giũ giũ lông, đang hạ thấp thân mình chuẩn bị nhảy xuống giường, chân sau không cẩn thận đụng phải chuột máy tính, bỗng chốc khóe mắt Lê Đại Mao nhìn thấy một tia ánh sáng, màn hình máy tính đối diện mới vừa trong chế độ chờ đột nhiên toát ra một cái tin tức, bên trong tựa hồ có tên của Lê Chanh, Lê Đại Mao suy nghĩ một chút vẫn là xoay người lại.

Nó tò mò đi qua nhìn.

Không bao lâu, ánh mắt nhìn chằm chằm tấm hình của chó trắng nhỏ u ám tối sầm lại, trên cái đuôi mềm mại chậm rãi xù lông lên.

***Đấu địa chủ:**

Về cơ bản, trò chơi bài Đấu địa chủ có 3 cách chơi: 3 người 1 bộ bài, 4 người 2 bộ bài và 6 người 3 bộ bài, nhưng cách chơi phổ biến hơn cả vẫn là 4 người 2 bộ bài.

Trò chơi Đấu địa chủ khi dùng 1 bộ bài thì có 3 người chơi, 1 người đấu với 2 người, khi dùng 2 bộ bài thì 4 người chơi, 3 người đấu với 1 người.

101. Chương 101: Sẽ Không Từ Bỏ

Lê Chanh còn tại trong một mảnh vô tri vô giác, cho tới khi chị Tống đột nhiên gọi điện thoại tới, cái gì cũng không nói, chính là muốn cậu bất kể thế nào cũng không thể đi ra ngoài, lúc này thiếu niên đơn thuần mới cảm giác được chính mình có thể là lại đã xảy ra cái gì rồi.

Bình thường có chuyện gì, tạo thành hậu quả lớn nhất là Weibo bị san bằng, Lê Chanh tùy ý cầm di động nhấn mở Weibo, quả nhiên nhìn thấy lượng bình luận tin tức đã gần……Hai vạn.

Làm một ngôi sao nhỏ mới ra nghề, cho dù thời gian trước cậu đắm chìm trong các loại chuyện xấu ong bướm nâng cao độ nổi tiếng, tới bây giờ cũng chẳng qua mấy chục vạn fan, mà hiện tại dưới tấm hình gần đây, cư nhiên sẽ xuất hiện hai vạn bình luận.

Đọc rõ nội dung, Lê Chanh sắc mặt một hồi đỏ một hồi xanh, trong lòng một trận chửi rủa, lòng nói chính mình quả nhiên không nên tiếp xúc cùng Giang Thiệu Tuấn, mỗi lần tiếp xúc nhất định xui xẻo, không phải bị vu cáo hãm hại chính là bị cắt ghép ảnh, còn để người

ta sống không vậy?

Mười phút sau, Weibo của Giang Thiệu Tuấn gần như bị bình luận bao phủ đăng lên một status, nói là hai người đối diễn có chút xung đột, lại bị lén lúp cắt ghép chụp lại, hy vọng mọi người đừng hiểu lầm, đồng thời Weibo chính thức của công ty điện ảnh và truyền hình Kim Điển cũng đăng lại status này, trên Weibo của Tống Giai cũng đăng lại một chút, đồng thời bỏ thêm một câu: "Thật ra không có chuyện gì, cũng sẽ không giống như suy đoán của mọi người, lúc đó tôi cũng có mặt ở đó".

Tiếp theo Lê Chanh liền đăng lại status của Tống Giai, cái gì cũng không nói.

Dù sao cũng là nghệ sĩ cùng một công ty, chuyện gì đều dễ phối hợp, lúc này mới ở lúc tin tức không có mở rộng ảnh hưởng đè ép xuống trong manh nha.

Hai cái đương sự người ta đều nói không có chuyện này, một người đại diện còn nói chính mình ở đó nữa, muốn phát sinh chút gì cũng không thể nào, nhưng mà nếu người vây xem tin dễ dàng như vậy cũng liền không sẽ ngay từ đầu tranh luận không ngớt, đều nói mắt thấy là thật tai nghe là giả, chuyện xấu có hình chụp, mấy người liền là nói mấy câu, đương nhiên là tấm hình càng đáng tin, dù sao..... Người ta chụp hình có phải cắt ghép hay không, do anh chị nói sao?

Nhưng mà cũng là có không ít người nghĩ tới chuyện trước đây Lê Chanh thử vai cướp mất vai của Giang Thiệu Tuấn, cho rằng xảy ra loại vu khống này, trong lòng hai người này khẳng định cạnh tranh lẫn nhau, nào sẽ quấn lấy nhau chứ?

Nói không chừng thật sự là ở trong tập lời thoại đã xảy ra mâu thuẫn nhỏ.

"Đậu má, đám cẩu tử ghê tởm này!". Tuy rằng cậu biết Lê Chanh từng cùng nam giới hẹn hò, nhưng loại sự tình này là có thể nói ra sao? Hơn nữa Lê Chanh và Giang Thiệu Tuấn căn bản không có quan hệ, điểm ấy càng làm cho người ta nổi giận. Đường mập thở phì phì văng tục, Lê Đại Mao trong phòng ngủ nghe được xưng hô "cẩu tử" này, không khỏi cái lổ tai nhúc nhích một cái, chó trắng nhỏ nhẹ nhàng nhảy xuống giường, im lặng đi tới phòng khách, ngạo mạn liếc mắt nhìn Đường mập một cái.

Lê Chanh lại lướt Weibo, bình luận mới nhất vẫn như cũ không thiếu thanh âm ngờ vực vô căn cứ nhục mạ, nhưng càng nhiều vẫn là tỏ vẻ thấu hiểu, dù sao vì tạo tin giật gân, cẩu tử cắt ghép hình ảnh cũng không phải chưa từng có, cũng đồng thời bày tỏ an ủi đối tâm linh bị tổn thương của Lê Chanh.

Lúc Khương Ngọc Sinh biết được tin này đã là buổi tối rồi, cắt ghép phim hợp với chịu đựng hai ngày đêm Khương Ngọc Sinh cho nhân viên nghỉ một ngày để xã hơi thư giãn, chính mình cũng suốt đêm chạy về, không nghĩ tới mông mới vừa ngồi vào trên sô pha, Thái Tô Tô ở tại phòng bếp bưng ra một khay đồ ăn liền nói ra tin tức hôm nay, còn nói ra sự kiện liên quan sau đó, khiến Khương Ngọc Sinh ngay cả cơn tức còn chưa bùng lên liền dập tắt luôn.

Trời biết Lê Chanh và Giang Thiệu Tuấn nhưng không chỉ có là người của công ty Kim Điển, hai người này đồng dạng là diễn viên của đoàn phim [Danh Dương], nếu thật nháo xảy ra chuyện gì, cũng ảnh hưởng xấu đối bộ phim này.

Ngày hôm sau Khương Ngọc Sinh đăng status trên Weibo, đồng thời đưa ra ghi hình của ngoài phòng nghỉ, Lê Chanh vào phòng nghỉ trước, Tống Giai cầm một cái ly chỉ còn một lớp lá trà tựa hồ muốn đổ lá trà đi, qua thời gian thật dài Giang Thiệu Tuấn mới đi lại đây, nói là đối diễn cùng với Lê Chanh, liền đi vào, rồi sau đó không bao lâu Tống Giai lại trở về, cửa của phòng nghỉ hờ khép, bị gió thổi một cái liền mở ra một cái khe, đang hướng về phía góc chết của cameras, đoán chừng lúc ấy cẩu tử liền đứng ở góc chết.

Khương đạo diễn không hổ là lão luyện trong giới giải trí, biết cái gì có sức thuyết phục nhất, vừa ra tay chính là sấm vang chớp giật, trực tiếp san bằng ngôn luận không tốt trước đó.

Cái này liền ngay cả phún tử* cũng không dám xuất hiện.

***phún tử: kiểu như anh hùng bàn phím bên Việt Nam mình, dùng ngôn ngữ công kích, thóa mạ, chửi bới, sỉ nhục người khác trên mạng Internet.**

Tiếp theo chính là một tháng tuyên truyền của đoàn phim [Danh Dương], bất kể là tiên sinh Phạm Thu Thủy viết ra tình tiết lôi cuốn xúc động, hay là đội hình của cả đoàn phim đều rất khó làm cho người ta không lấy ánh mắt đối đãi như chính kịch., rất nhanh mọi người liền nhìn ra, mặc dù là diễn viên Lê Chanh không xem trọng nhất, cư nhiên có thể tại trong phim truyền hình lôi kéo cảm quan của người xem, thậm chí đôi khi là đất diễn của các diên viên khác, mỗi một của động của Lê Chanh cùng với thần thái cũng chưa bao giờ xảy ra một sai lầm nào, tựa như rèn luyện qua trăm ngàn lần vậy.

Ngày yên bình như vậy không qua bao lâu, trên internet cư nhiên xuất hiện có người tiết lộ Lê Chanh ở thời cao trung từng có bạn trai, ngôn từ chuẩn xác thậm chí còn có ảnh đính kèm, tên của người này không hề uy tín, cũng không phải từ tào soạn nào, cho nên ngay từ đầu độ chú ý không cao, chân chính có thể xem tới không mấy người.

Chính là theo Lê Chanh liên tiếp nổi tiếng, tin tức bên lề này lại bị lan truyền, người xem lần đầu khẳng định lại cho là phún tử mới vừa tuôn ra hôn môi của Lê Chanh và Giang Thiệu Tuấn đều là giả, giới giải trí tin tức giả gì không có?

Nhưng xem nhiều liền lo dự rồi, rốt cuộc có phải sự thật hay không?

Tin tức giải trí còn chưa có bắt đầu gây rối loạn, bên này một cái tin tức thình lình xảy ra trực tiếp thâu tóm nhóm người hóng chuyện.

Ngày 10 tháng 1, tám giờ sáng, thành phố Lang tỉnh Cam Cật phát sinh động đất 7,5 độ richter, động đất liên tục hai mươi phút, tỉnh Nam Giang, tỉnh Xuyên Hỗ cùng xuất hiện dư chấn lớn, liền ngay cả tỉnh Đông Sơn cùng với bên thủ đô cũng từng có người cảm giác được

ván giường lắc lư, nhóm dân làng của núi Đại Đoan đã từng lên TV, kinh hồn táng đảm trải qua một cái buổi sáng, ở trong cầu nguyện của mọi người, động đất liên tiếp cuối cùng ngừng lại, cùng ngày nhân số thương vong không cách nào thống kê, quân đội của tỉnh Xuyên Hỗ đã phái cứu viện rồi.

Lúc giữa trưa Lê Chanh biết được tin tức, Phương Đức Minh gọi điện thoại tới, chuẩn bị xuất ra một phần tiền của Cống Dược phường quyên tiền, nhưng mà đôi khi cho dù quyên tiền cũng rất khó được sử dụng trước tiên, Lê Chanh nhíu mày, suy nghĩ một chút, nói: "Trước không cần lo lắng chuyện quyên tiền, trực tiếp đều lấy ra một đám dũ thương đan và lục vị hồi huyết hoàn còn tồn đưa tới thành phố Lang, còn có bao nhiêu?".

"Không nhiều lắm, chỉ có số lượng hai ngàn vạn". Phương Đức Minh ở đầu dây bên kia nói.

Hai mươi vạn là một viên, hai ngàn vạn kỳ thật chẳng qua chính là một trăm viên, sau động đất người bị thương khẳng định nhiều không kể xiết, một trăm viên dũ thương đan và lục vị hồi huyết hoàn căn bản không nổi lên bao nhiêu tác dụng.

"Quả thật không nhiều lắm". Lê Chanh gật gật đầu, Cống dược phường nhiều nhất chính là dược liệu mắc tiền cực nhiều năm tuổi cực già, không thể dùng ở trên bệnh nặng, cho nên dũ thương đan và lục vị hồi huyết hoàn là lựa chọn hàng đầu, nhưng mà hiện tại thứ này không nhiều lắm, không nổi lên được tác dụng quá lớn, "Đều đưa hết 100 viên này cho em".

Bên kia rốt cục nghe ra bất thường rồi, liền âm thanh đều có chút thay đổi, "Chanh tử, đưa cho em? Không phải đưa tới thành phố Lang sao?Em muốn làm gì?'.

"Em đi một chuyến".

Lê Chanh không phải người đặc biệt đam mê hiến dâng gì, nhưng lúc thấy loại tai nạn lớn động đất này, cậu có thể hỗ trợ liền nhất định sẽ giúp, hơn nữa trợ giúp người khác cũng có thể tăng trưởng tu vi, còn hơn làm ngôi sao đóng phim được người khác yêu thích kiếm lấy giá trị tín ngưỡng, cậu vẫn là thích loại trợ giúp và cảm ơn nguyên bản nhất này.

"..... Không được, nguy hiểm!".

"Sẽ không gặp chuyện không may".

"Em đợi chút để anh gọi điện thoại cho mẹ em.....".

Lê Chanh muốn từ chối: "..... Không cần".

"Con ngay cả lời nói của mẹ cũng không nghe sao?". Đối diện thay đổi cái thanh âm, nghe vào trong tai trung khí mười phần, thanh âm này đi cùng Lê Chanh mười mấy năm, mấy tháng

không gặp, vẫn là quen thuộc trước sau như một.

"Mẹ ơi, lúc đó khi con muốn học y, không phải mẹ không có phản đối sao? Vốn người học Y liền phải đối mặt với những chuyện này, sau khi con thi đại học cũng đã có giác ngộ như vậy".

".....Nhưng mà con mới vừa lên đại học, quốc gia cũng không dùng tới con". Thanh âm đối diện dần dần yếu ớt xuống.

Lê Chanh lắc đầu, lần này thật đúng là cần cậu, ít nhất không ai có thể từ Đại Châu giới đạt được viên thuốc cứu mạng, cậu lại có thể, "Con có hữu dụng đối quốc qua hay không thì không biết, trong nhà chẳng lẽ còn không biết sao, viên thuốc này đều qua tay con mới có".

Lê Quế Hoa là thật không có làm chuẩn bị này, cho dù sau khi thi đại học hy vọng Lê Chanh có thể học khoa Y đại học A, nhưng cũng không nghĩ tới lúc này mới chẳng qua nửa năm thời gian liền đã xảy ra động đất, con trai bà học Y lập tức liền phát huy tác dụng rồi.

"Con cũng không phải không trở lại".

Đường mập ở bên cạnh mới vừa ở trong danh sách bạn bè đăng xong: "Hy vọng đồng bào an giấc dưới lòng đất lên thiên đường [ngọn nến]"

"Chúng ta tâm liền tâm, vượt qua tai nạn lớn [ngọn nến]"

Cùng với "Anh chị em thành phố Lang kiên trì nha, chúng tôi lập tức liền tới, chỉ cần còn có một hơi, nhân viên tìm kiếm cứu nạnl iền sẽ không từ bỏ mọi người......"

Quay đầu lại liền nghe thấy bên Lê Chanh truyền tới một trận âm thanh "Viên thuốc còn có bao nhiêu", "Em đi một chuyến", "Con cũng không phải không trở lại", Đường mập cảm thấy chính mình nghe được cái khó lường gì đó, ánh mắt quỷ dị nhìn chằm chằm Lê Chanh cho tới khi đối phương bỏ di động xuống. ".....Ông đi đâu?".

"Thành phố Lang".

Đường mập: "....."

Trời biết hiện tại đi loại địa phương này dư chấn đã biến mất hay chưa, sẽ phát sinh chuyện gì, khó đảm bảo sẽ không xui xẻo gặp phải đất đá trôi đứt gãy linh tinh người liền không còn rồi, chẳng phải là mất nhiều hơn được.

"Ông....". Đường Hà đang rối rắm khuyên như thế nào để Lê Chanh từ bỏ ý tưởng nguy hiểm này.

Lê Chanh cười nói: "Đừng rối rắm, ông và tui cùng đi mà".

Đường mập: "....."

Lê Chanh trong lòng cười thầm, lấy năng lực luyện thể cảnh hiện tại của cậu, chỉ cần không phải người khác cầm súng bắn, cơ bản không có gì nguy hiểm, tự nhiên cũng bảo vệ người khác, Đường Hà không cần phải bị dọa như vậy, nhưng mà bản thân người bạn thơ ấu này duy nhất chơi vui một chút chính là hoạt động tâm lý vẫn biểu hiện ở trên mặt, liền ví dụ như hiện tại thịt béo trên mặt đều xoắn lại rồi, luôn luôn khiến người ta có xúc động muốn cười.

Người như vậy.

..... Mặc dù là đứng ở trong đống đổ nát cũng là lạc quan hướng về phía trước tràn ngập sức cuốn hút.

102. Chương 102: Thiếu Niên, Chú Chó, Bàn Tử

Thành phố Lang tỉnh Cam Cật bị nhận định tiếp cận dải địa chấn lại tách ngoài dải địa chấn, bình thường cũng chưa bao giờ phát sinh động đất quá lớn, thậm chí còn ở khi tỉnh Xuyên Hỗ phát sinh động đất liên tiếp, bên này cũng chỉ là bị dư chấn ảnh hưởng tới, nhưng mà khiến người ta bất ngờ, tại trong mùa sắp Tết này, thành phố Lang cư nhiên sẽ phát sinh một trận động đất 7,5 độ richter, không biết nhiễu loạn cuộc sống của bao nhiêu người.

Hơn hai mươi quân khu liền kề có nhân viên thương vong, chỉ có quân khu bản địa của tỉnh Xuyên Hỗ xuất đội cứu viện, bên thủ đô cũng nhanh chóng khẩn cấp hạ lệnh điều động, sáu vạn người Lục quân điều đi, bởi vì không rõ tinh huống tổn hại của động đất, sáu vạn người phân biệt từ đoạn đường khác nhau chạy tới thành phố Lang, lúc này sau khi xuống cao tốc khoảng cách gần nhất đoạn đường núi này, đang có hai mươi chiếc xe quân đội chạy ở trên mặt đường.

Giữa trưa bầu trời đổ mưa giờ ngớt bớt chút rồi, chiến sĩ trên xe quân đội ăn qua lương khô, làm đội ngũ cứu viện, trên chiếc xe này là không có quá nhiều vật tư, cho nên tại trước khi chưa tới thành phố Lang, mọi người ăn cũng chẳng qua đều là bánh quy nén đồ ăn nhẹ.

"Đội trưởng, còn hai mươi dặm liền tới rồi!".

Chiến sĩ trẻ tuổi mắt nhìn số liệu trên xe, cẩn thận khống chế tay lái, đường núi sau động đất rất khó đi, tiếp theo chỉ nghe trong bộ đàm trên xe truyền tới một trận thanh âm mơ hồ: "..... Báo cáo đội trưởng, phía trước giống như có một nông trại".

Chiến sĩ phía trước còn chưa kịp phản ứng, phía sau liền truyền tới một đạo thanh âm trầm ổn, "Tốc độ cao nhất đi tới, tới nông trại cũng liền sắp tới thành phố Lang rồi".

Khúc Quang Minh không nghĩ tới chính mình một ngày trước còn tại trong đại viện quân khu thao luyện binh lính, hôm nay liền cũng đã tới khu thiên tai động đất rồi, từ sau khi nhận được lệnh điều động của thủ trưởng, toàn thân gã liền như lên dây cót vậy, bố trí nhiệm vụ xong, một phút cũng không thể nghỉ ngơi, chống đỡ tới lúc này thân thể đã có chút không chịu nổi gánh nặng rồi, lính cảnh vệ bên cạnh thấy thế vội vàng khuyên giải gã nghỉ ngơi một chút, đợi tới nông trại lại làm tính toán.

Bình thường mà nói, nông trại xây tại chỗ địa thế rộng rãi như vầy, hơn tám giờ cũng đều rời khỏi cửa nhà rồi, cho nên lính cảnh vệ đoán nhân viên thương vong hẳn là không nhiều lắm, những người khác cũng nghĩ như vậy.

Chính là khi xe quân đội lướt qua đường núi, lúc chậm rãi chạy vào trong nông trại, chiến sĩ trên chiếc xe thứ nhất đều nhíu mày, chạy tới gần một chút mới phát hiện, nhà cửa của nông trại tất cả đều sập, có đè ngang gãy đổ, có toàn bộ rơi rớt, không có một khu nhà nào may mắn thoát khỏi tai họa, cũng không thấy được một bóng người.

“Sao lại thế này?”.

“Không có ai?”.

“Hay là thấy nhà sập không thể ở được nữa, đều rời đi rồi?”.

“Hướng bảy giờ giống như có âm thanh!”. Một chiến sĩ khoảng hơn hai mươi tuổi xuống xe, nhíu mày nhìn đống đổ nát trước mắt, đột nhiên cái lổ tai vừa động, mắt nhìn xuất xử của âm thanh.

“Tôi giống như cũng nghe thấy!”.

Mấy chục chiến sĩ đi xuống, cửa của một chiếc xe quân đội trong đó cũng bị người đẩy ra từ bên trong, Khúc Quang Minh đi đầu hai bước xuống xe, ngay sau đó có hai lính cảnh vệ cùng xuống dưới, “Đi, đi qua xem xem”.

Nông trại ngoài thành phố Lang này làkhu vực càng xa ngoại ô thành phố một chút, gần như chỗ giao giới tại thành phố Lang cùng với nội thành của nó, nếu không có là bởi vì mọi nhà làm nông trồng trọt, chỉ sợ dân làng cũng sẽ không ở tại loại địa phương bình thường mua vật tư đều khó khăn này.

Khúc Quang Minh vong qua ba căn nhà, đi hướng địa phương có thanh âm, bởi vì tối hôm qua mưa cả đêm, hôm nay bùn đất đều ngâm tại trong nước có chút lầy lội, mọi người một bước sâu một bước nông đi qua, lúc này nhướn mắt nhìn, cư nhiên có một đôi vợ chồng bị dè dưới xà ngang căn nhà, đầu hai người lộ ở bên ngoài, miệng thường thường phát ra một hai tiếng rên rỉ suy yếu, nhưng mà thanh âm kia cũng phần lớn nghẹn ở trong họng, bị mưa ngâm một đêm, không chỉ có là mặt dính đầy bùn đất, thân thể càng là không chịu được.

“Còn có người!”.

“Nhấc xà ngang ra!”.

“Anh Lãng cậu trở về gọi người, những người khác theo tôi nhấc mấy cái bên trên ra trước, Chu Vũ cậu đi qua nói nói một tiếng cùng bọn họ, bảo hai người bọn họ chuẩn bị sẵn sàng”. Khúc Quang Minh chỉ đạo đâu vào đấy, gã xoa xoa mi tâm, cảm thấy trước mắt có chút choáng, đoán chừng là kết quả của một ngày một đêm không ngủ, thân là đội trưởng cần thời khắc bảo trì tỉnh táo, cho dù ban đêm những người khác chia ca nghỉ ngơi, gã cũng không được.

Nhưng mà may mắn, thân thể gã luôn luôn không tồi, đối trạng thái trước mắt cũng không ảnh hưởng lắm.

“Rõ”, một chiến sĩ từ đội ngũ chạy hướng xe quân đội, người chiến sĩ chạy tới bên cạnh một nam một nữ vừa định mở miệng, liền thấy người phụ nữ tóc dài cố sức mở mắt ra nhìn gã một cái, ngón tay gian nan động một cái áo khoác trong lòng, Chu Vũ sửng sốt một chút, cũng nhìn hiểu được ý tứ của người phụ nữ, gã đưa tay cầm lấy, mở ra áo khoác, bên trong cư nhiên là một cái tã lót, đứa bé trong tã lót vẫn duy trì làn da trắng nõn, có thể là rời khỏi áo khoác cảm giác được có điểm lạn, đứa bé quay đầu hướng phía Chu Vũ, miệng phát ra tiếng khóc như mèo con.

Chu Vũ nhìn thoáng qua liền nửa che áo khoác, mắt gã buốt một chút, hốc mắt có chút ướt.

Người đàn ông bên cạnh nghe được tiếng khóc, giật mình, cũng vẻn vẹn là giật mình, cả thân thể gã đều bị đè dưới xà ngang, bị thương nặng rất nhiều so với người phụ nữ, từ đầu tới đuôi mắt đều không có mở.

Nhưng nhìn thấy động tĩnh của người đàn ông, Chu Vũ như là được cổ vũ vậy, hắng giọng lớn tiếng hô một hướng đối diện: “Đều còn sống, động tác nhanh lên”.

Chiến sĩ đối diện nâng một thanh gỗ vắt ngang bên trên xà ngang lên, hô 1 2 3 chuyển qua bên khác, đồ vật trên người bớt đi một nửa, hô hấp của người đàn ông, người phụ nữ đều thoải mái không ít, xe quân đội bên cạnh lại có mấy chục người chạy tới, đứng ở đầu bên Chu Vũ, tay đeo găng tay di chuyển tới điểm chịu lực của xà ngang, hơn mười bàn tay nổi gân xanh nhấc một đầu lên, đồng loạt di chuyển hướng bên cạnh, trong lúc này người phía sau thay thế chiến sĩ phía trước, tranh thủ không cho xà ngang hạ xuống, chiến sĩ khác phân biệt kéo người đàn ông người phụ nữ từ mặt đất bị đập thành cái hố ra, hai chân dưới thân người đàn ông đã máu thịt lẫn lộn, xương cốt cũng có chút biến dạng, người phụ nữ cả người là máu, nhìn không ra thương thế như thế nào.

Xà ngang rầm một tiếng rơi xuống trên mặt đất, trong nhất thời nước bùn văng ra.

“Làm sao bây giờ?”.

"Trên xe chúng ta không có bác sĩ, đều ở phía sau".

"Liền như vậy cũng không thể để họ lại, mang đi theo thôi.....".

"Mấu chốt là trên xe không có vị trí bố trí cho người bệnh, đội trưởng chúng ta là đội cứu viện tiên phong, nếu chờ bác sĩ và vật tư tới đây, ít nhất còn phải hai ngày nữa, nếu như phải mang họ theo, phải thanh lý nửa xe thực phẩm, này cũng là đồ cứu mạng".

Nghe tới báo cáo dự tính của chiến sĩ, Khúc Quang Minh xụ mặt không biết suy nghĩ cái gì, gã cũng là không nghĩ tới sẽ xuất hiện loại vấn đề này, vốn mục tiêu của gã là trực tiếp tới thành phố Lang, cứu viện một ngày luôn có người địa phương khỏe mạnh chăm sóc người bệnh, đội ngũ cứu viện bọn họ nhưng cũng không thể bị kéo dài hành trình, cũng không nghĩ tới còn chưa tới thành phố Lang liền cứu được hai người còn có một đứa bé, chính như theo như lời của chiến sĩ trước đó, mang theo hoặc là không mang theo, đều không được.

"Mang đi". Khúc Quang Minh ánh mắt trầm xuống, mặc kệ, cứu ra một người liền không thể làm cho người ta lại trở về hoàn cảnh không chỗ nào dựa vào, "Chia nước trên xe tới các xe khác một chút, chừa ra nửa thùng xe!".

Đúng vào lúc này.

Cách đó không xa đột nhiên truyền ra một âm thanh khiếp sợ, cho dù không có nhìn thấy bộ dáng của chủ nhân âm thanh, chắc hẳn biểu cảm trên mặt cũng là khá rung động, "Oa, cực ngầu, tui đây vẫn là lần đầu thấy nhiều xe quân đội như vậy, sướng chết!".

"Không biết có thể có cơ hội lái một lần hay không.....". Âm thanh này vẫn như cũ đang lải nhải: "Kỳ thật trước khi thi đại học tui đã suy nghĩ kỹ rồi, nếu không phải Chanh tử ông đi đại học A, tui thế nào cũng muốn vào học viện quân sự nhìn một cái".

"Liền ông một thân mỡ này? Muốn đi quân đội?Vẫn là bỏ qua đi". Âm thanh ôn hòa khác không chút do dự đả kích, nghe vào như là âm vực của thiếu niên, sạch sẽ tinh thuần như dòng nước của con suối nhỏ, nhưng tại khu địa chấn trong hoàn cảnh ác liệt đi lên còn có thể có thanh âm sạch sẽ như vậy, thật sự làm cho người ta có điểm không dám tin, nhưng cũng thật sự có chút hưởng thụ.

Tựa hồ bị âm thanh người thứ hai đả kích, người trước buồn bực một chút, lầm bầm một tiếng không có sức lực lắm tức giận nói: ".....Thịt nhiều cũng là chuyện tốt, ít nhất hai ba ngày không ăn cơm cũng đói không chết, thích hợp nhất tham gia phòng chống thiên tai cứu trợ.....".

Âm thanh ôn hòa cười khúc khích của thiếu niên vang lên một tiếng, cười ha hả, "Hai chuyện khác nhau này có thể gắn liền cùng nhau sao, mập mạp chống đói ăn cũng nhiều, nói thêm gì đi nữa Đại Mao liền cũng muốn chê cười ông".

Nghe tới đây chiến sĩ đều nhịn không được cười thầm, xem ra thật đúng là mập cực kỳ, chính là không biết Đại Mao là ai, có lẽ tới là ba người, một người trong đó tên là Đại Mao không thích nói chuyện.

"Ông đó ông tới thành phố Lang cũng liền thôi đi, dẫn theo tui cũng liền thôi đi, ông dẫn theo Lê Đại Mao tới làm cái quỷ gì, này mới thật là ăn không lương thực không làm việc được, một bữa cơm sức ăn lớn như vậy quả thực không thể chấp nhận.....".

Nói tới đây, thiếu niên kia tựa hồ cũng buồn bực nói: "Tui cũng muốn biết nó là như thế nào theo tới, rõ ràng trước khi đi ra ngoài còn quăng trái banh len cho nó chơi..... Chẳng lẽ nó không thích chơi banh len?".

"Này khẳng định sẽ không thích, banh len đó là mèo chơi, chó chỉ thích ăn phân và gặm xương.....Ôi chao, Đại Mao mày đừng căn ống quần tao, tao đây là nói ra tiếng lòng của mày đó, đậu má, đau đau đau cắn chảy máu còn phải đi tiêm vắc-xin phòng bệnh chó dại đó, đậu má, mày sẽ không làm thật chứ?..... A a a a a cứu mạng a.....".

Khúc Quang Minh: "....."

Các anh chiến sĩ: "....."

Cùng với hai âm thanh tới gần, lúc này bất kể là Khúc Quang Minh hay là chiến sĩ ở đây, đều có thể nhìn rõ bóng người, một người khuôn mặt mập mạp giãy dụa điên cuồng chạy, mặt sau đi theo một con chó nhỏ màu trắng tinh.

Lại tiếp theo xa xa một bóng người chậm rãi đi vào tầm mắt, nhìn thân hình giống một thiếu niên.

.....

Người của bên Khúc Quang Minh nhìn thấy hai người đối diện, Lê Chanh tự nhiên cũng có thể nhìn thấy đội cứu viện mặc quần áo màu rằn ri, thiếu niên ngớ người một chút, quay đầu lại nhìn nhìn hơn hai mươi xe quân đội đằng sau, ban đầu còn cảm thấy xe quân đội đậu ở đây có chút kỳ quái, thì ra là xuống dưới cứu người, ánh mắt cậu xẹt qua một nam một nữ trên hưng hai người chiến sĩ, không có đi quản Đường mập và Đại Mao bên cạnh chơi bạn đuổi tôi chạy, ngược lại đi tới trước mặt Khúc Quang Minh.

"Đội trưởng.....". Lính cảnh vệ muốn nói gì đó, Khúc Quang Minh xua xua tay, nhìn thiếu niên tuấn tú đối diện đi tới, đừng ở trước mặt, "Anh là đội trưởng?".

"Phải".

"Hướng anh xin ý kiến một chút, có thể để tôi nhìn người bệnh một cái hay không?".

"Cậu là?".

"Tôi là sinh viên khoa y của đại học A". Lê Chanh cũng không nói chính mình là em vợ của ông chủ Cống dược phường, tên tuổi của Cống dược phường chẳng là trong mấy tháng truyền ra tới, thương nhân giàu có tầng lớp trên và quan chức đường chức đương quyền biết tới nhiều, nhưng quân nhân hàng năm thân ở trong đại viện quân khu khép kín, Lê Chanh cũng không cảm thấy đối phương có nghe nói qua. Cho nên khoa Y đại học A hiển nhiên cũng có lực thuyết phục hơn so với Cống dược phường.

Trong đội ngũ một trận xôn xao, nếu là học y vậy này liền dễ làm rồi, phần lớn những anh chiến sĩ này là tuổi còn trẻ liền vào quân đội, có một số người ngay cả cổng đại học cũng chưa chạm tới, mới vừa nghe tới sinh viên tài giỏi của đại học A, trong đầu vẫn là rất có rung động. Nhưng Khúc Quang Minh cũng không cho là như vậy, nếu giáo sư khoa Y đại học A thì gã nhất định sẽ không do dự, nhưng hiện tại đứng ở trước mặt chính là một sinh viên.....

"Đội trưởng, để cậu ta tới xem một chút đi, dù sao cũng là học y, dù sao cũng tốt hơn so với chúng ta dốt đặc cán mai!". Lính cảnh vệ đi theo Khúc Quang Minh lâu rồi, đoán chừng có thể đoán được ý tưởng của gã, vì thế mở miệng nói: "Kết quả kém nhất cũng sẽ không càng hỏng bét hơn so với bây giờ".

Khúc Quang Minh suy nghĩ một chút, gật gật đầu đối Lê Chanh: "Làm phiền rồi".

Người phía trước mới vừa khai thông một con đường, chiến sĩ cõng người đàn ông cúi người xuống, để hai người phía sau đỡ người bị thương xuống đặt nằm ngang trên mặt đất, Lê Chanh đi qua nhìn một cái, miệng vết thương lớn lớn nhỏ nhỏ trên da không ít, cũng không tồn tại trạng huống thiếu máu, ngực nhưng thật ra lõm vào một khối, may mắn biến dạng không nhiều lắm, nếu không đừng nói kiên trì tới bây giờ, chỉ sợ lúc ấy gặp phải nguy hiểm liền lập tức chết rồi.

Lê Chanh lấy ra một cái bình ngọc từ trong túi quần, lấy ra một viên dũ thương đan từ bên trong, chia thành sáu phần, đút một phần vào trong miệng người đàn ông.

Phần lớn đan dược của Đại Châu giới vào miệng liền tan, cậu cũng không cần lo lắng người đàn ông sẽ không nuốt xuống được. Sau đó Lê Chanh lấy ra một bình đựng cồn, lấy ra một cái kim châm cứu đâm vào ngực người đàn ông, nói thật đối với trị bệnh cứu người cậu là không học qua bao nhiêu, duy nhất biết chính là trước đó châm pháp nhất lộ của giáo sư Ngu Thanh Hòa, nhưng mà cái đó hiển nhiên không thể chữa trị loại thương thế va chạm này.

Khúc Quang Minh nheo mắt lại, gã biết kim châm cứu, gã cũng biết kim châm cứu có thể cứu người, nhưng gần như mọi người thẳng thắn chê cười châm cứu cực kỳ thong thả, bình thường một đợt trị liệu đều phải mười ngày nửa tháng, thậm chí một năm hai năm đều có, dùng này tới chữa trị người của khu thiên tai chỉ sợ không phải cái lựa chọn tốt gì, hiện tại cái gì đều là vô cùng khẩn cấp, làm sao đủ thời gian dùng phương thức trung y đẩy lùi bệnh

tật chứ?

Nhưng mà từ đầu tới cuối Lê Chanh đều chỉ đâm một châm, ngón tay cậu lướt qua đuôi châm, một tia linh khí trong cơ thể cũng đã theo kim châm cứu truyền vào trong phế phủ của người bị thương rồi.

Này cũng là trước khi tới đây Lê Chanh nghĩ tới, trước đó khi đạt được tri thức nhập môn cơ bản của quang hệ thể chất bên trong cũng đã nhắc tới qua, linh khí của cậu có thể chuyển hóa thành linh lực quang hệ, đặt ở trước kia, Đại Châu giới người quang hệ thể chất đều là có thể phóng thuật trị liệu quang hệ, nhưng mà bởi vì quang hệ thể chất ở Đại Châu giới lấy được giá trị tín ngưỡng cực kỳ hỗn tạp, người càng tu luyện càng ngày càng ít, thế cho nên thuật trị liệu cũng biến mất, nhưng cũng có thể suy ra, nếu Lê Chanh bức linh lực quang hệ ra bên ngoài cơ thể, có thể như ở bệnh viện thú cưng trấn an Xám Nhỏ, đối chữa trị người bị thương cũng nổi lên một ít xúc tiến tác dụng.

Nhưng cậu vẫn là đánh giá thấp năng lực của chính mình.

Khi Xám Nhỏ bị thương cậu chẳng qua vừa mới bắt đầu tu luyện, vẫn là tu vi luyện khí cảnh, hiện tại cậu nhưng là luyện thể cảnh, thậm chí mỗi ngày đều có thể hấp thu tới giá trị tín ngưỡng, linh lực trong cơ thể đã dần dần hướng tới phương hướng đặc tính thể chất phát triển. Cơ hồ tại khi linh lực của cậu mới vừa vừa tiếp xúc với phế phủ của người bị thương, một ít máu thịt lắng đọng trong ngực bị lõm xuống của đối phương bị cọ rửa khôi phục sức sống.

Loại cải tạo này là cực kỳ nhu hòa, trong phế phủ mang tới cảm giác quả thật hết sức trực tiếp, chỉ nghe châm hạ xuống người đàn ông chịu không nổi kêu lên một tiếng đau đớn, khuôn mặt xoắn lại, mở hai mắt.

Nhìn thấy người này mở to mắt, Lê Chanh rút kim châm cứu ra, thở hắt một cái, nhét kim châm cứu vào trong bình cồn. Vì làm ra bộ dáng chuẩn bị quần áo vật tư thật đầy đủ, chuẩn bị những dược phẩm này cậu đều là tận lực tiết kiệm không gian, đương nhiên càng nhiều vẫn là ở trong túi trữ vật của cậu, cái này ngay cả Đường mập cũng không biết, nhưng thật ra Lê Đại Mao từng thấy qua một lần, lúc ấy con chó trắng nhỏ này nhàm chán nhướn da mắt, bộ dáng một chút cũng không giật mình.

Dù sao cũng là con chó giống ngoài hành tinh, đoán chừng là thấy nhiều rồi.

"Không sao". Lê Chanh cầm lên cánh tay của người đàn ông giúp gã ngồi thẳng người, nhướn mày nhìn ngực bị lõm vào của gã: "Lồng ngực còn cần chụp X quang kiểm tra, đừng làm vận động quá nhiều, tôi không phải chuyên nghiệp, chỗ bị thương khác còn phải chờ bác sĩ tới kiểm tra, nhất là hai chân của anh, chính mình chú ý thật nhiều".

Người đàn ông nhất thời còn chưa phản ứng lại, trong ánh mắt vẫn là mông lung, liền đã có thể ngồi thẳng người rồi, không khỏi có chút phát mộng, đợi tới khi nghe xong lời Lê Chanh, mới dời ánh mắt tới trên người thiếu niên trước mắt, cũng không phải áo blouse trắng trong

tưởng tượng, mà là một thiếu niên trẻ tới không thể trẻ hơn, gã choáng váng một chút: "Cám ơn, cám ơn.....".

Cùng với câu cảm ơn này, trên trán người đàn ông lập tức bay ra một lượng lớn giá trị tín ngưỡng, rất nhanh bổ sung linh lực vừa rồi Lê Chanh vì chữa bệnh mà mất đi.

Lê Chanh cảm nhận một chút, đều nói kỳ ngộ và khiêu chiến là cùng tồn tại, quả nhiên không giả, này còn chưa vào khu thiên tai, người đầu tiên được chữa trị cũng đã cống hiến đại lượng giá trị tín ngưỡng vốn cần năm sáu người ngưng hợp mới có thể đạt tới, không thể càng tốt đẹp hơn.

Người bệnh bị thương như vầy, lần sau chính mình đại khái có thể ở Đại Châu giới tìm xem có loại đan dược tương tự sinh cốt đan hay không, thu mua một chút, chữa khỏi hai chân của người này.

Cậu nghiêm túc nhìn mặt của người này, ghi nhớ khuôn mặt này, sau đó xoay người đi tới hướng người phụ nữ trên lưng người chiến sĩ, nhét một phần dũ thương đan của năm phần còn lại vào miệng người phụ nữ.

Người phụ nữ này thần chí coi như tỉnh táo, biết trước mắt là người cứu chồng của chính mình, mắt thấy lại đây đút thuốc cho chính mình, trong lòng vừa cảm kích lại là cảm động cực kỳ, nhịn không được khóc một chút, lại cống hiến giá trị tín ngưỡng càng lớn.

"Chị bị thương không nặng, chính là ngâm nước thời gian quá dài trên người không có khí lực, dưỡng tốt miệng vết thương liền không vấn đề". Lê Chanh cân nhắc một chút, hơn nữa mấy ngày trước thông qua hiệu ứng truyền thông đạt được giá trị tín ngưỡng, lại có hai lần ơn cứu mạng như vầy, chính mình lại nên đột phá tầng thứ hai luyện thể cảnh, thật sự là tin tức tốt.

Lại nhìn ra đằng sau, mấy chục đôi mắt lớn nhỏ tất cả đều nhìn chằm chằm chính mình, vốn khóe miệng hơi cong lên dừng một chút, sắc mặt Lê Chanh cổ quái, "Các anh đây là.....".

Khúc Quang Minh đã choáng váng rồi.

Cái tình huống gì vậy?

Người vừa rồi còn hấp hối hiện tại đã có thể nói có thể cười?

Mặc dù cách vui vẻ còn kém một mảng lớn, nhưng nếu người bị thương bị xà ngang đè hỏng đôi chân kia còn có thể lập tức đứng lên, hiện tại Khúc Quang Minh cũng sẽ không chỉ là vấn đề choáng váng, này liền phải quỳ trên mặt đất!

Chu Vũ ôm đứa bé trong lòng khóe miệng hung hăng run rẩy một chút, lúc thấy cha đứa bé ngồi dậy nói chuyện, Chu Vũ thiếu chút nữa sợ tới mức hất văng đứa bé rồi.

Đậu má!

Kỳ lạ!

Y thuật gì vậy, tôi fuck!

Chẳng lẽ muốn gã nói loại lời nói dối không hổ là sinh viên đại học A vừa ra tay liền hết bệnh sao? Đừng quậy được không? Cao tài sinh của trường nổi tiếng thế nào đi nữa cũng sẽ không đạt tới trình độ của bác sĩ chính quy trong bệnh viện chứ?

***cao tài sinh: sinh viện học thức cao và tài giỏi**

Hơn nữa này rõ ràng là y thuật cao siêu!

Đậu má, đối với người như thế Chu Vũ ta chỉ muốn nói chín chữ! ***(bản gốc là 7 chữ: Thiên vạn biệt nhượng tha bào lâu ; tui edit thành chín chữ thuần việt cho xuôi tai, đừng ai thắc mắc sao khác bản raw nhá)***

Ngàn vạn lần đừng để cậu ta chạy mất!

"Đội trưởng bảo cậu ta đi theo chúng ta đi". Chu Vũ nhịn không được tiến lên từng bước, làm một anh lính hơn hai mươi tuổi, gã cũng không chỉ là thằng nhóc xúc động, gã vẫn là cực kỳ có đầu óc, người tài giỏi như thế có thể bỏ qua sao?

Không riêng Chu Vũ, rất nhiều người trong lòng đều có ý niệm như vậy, thậm chí Khúc Quang Minh cũng là nghĩ như vậy.

Nhưng mà không đợi người nào của đội ngũ cứu viện mở miệng, đối diện liền truyền tới một tiếng la lên: "Chanh tử mau tới đây, bên này người sống bị vùi trong đất, Đại Mao nhà ông phát hiện!". Lời còn chưa dứt, Lê Chanh đã nhanh chóng chạy qua rồi.

Là nhóc mập kia.

Khúc Quang Minh mày nhướn lên, quyết định thật nhanh để chiến sĩ bên cạnh cũng cùng chính mình cùng nhau theo sau, mấy chục người dù sao không phải dân chúng gì, mỗi ngày không uổng công huấn luyện trong đêm, liền chờ một ngày quần chúng cần mình như vậy, sau khi chỉnh lý tập hợp đội hình nhanh chóng lao đi, không bao lâu liền chạy tới, chỉ thấy hai thiếu niên ngồi xổm trên mặt đất đeo găng tay đào bùn, trong bùn đất dần dần lộ ra một bàn

tay, ngón taycòn đang nhúc nhích trong kẽ hở.

Nếu trường hợp này phát sinh ở trong một ngôi mộ thật là khiến người ta sởn tóc gáy, hiện tại mạng người quan trọng, lại ngay cả thời gian sởn tóc gáy đều không có, mấy chiến sĩ ôm Lê Chanh và Đường mập để qua một bên, những người này đào đất nhưng chuyên nghiệp hơn so với hai thiếu niên, Lê Chanh nhìn mấy cái liền dứt khoát từ bỏ, Đường mập hoảng sợ, lòng nói binh lính đâu ra mà nhiều vậy, cậu ta suy nghĩ, đoán chừng là vừa mới chạy xe quân đội, ánh mắt chuyển một vòng trên quân phục rằn ri trên người chiến sĩ, ánh mắt Đường mập nhìn về phía Lê Đại Mao một đường đi xa, nhìn thấy chó trắng nhỏ đi đi dừng dừng, cái mũi nhẹ ngửi ngửi, liền lại đứng ở một chỗ bùn đất mềm nhũn.

Đường mập kéo tay của Lê Chanh: "Nhìn kìa, bên kia còn có người sống".

Lê Chanh: "Sao ông biết?".

"Đại Mao nhà ông phát hiện".

Lê Chanh: "....."

Trước đó, tồn tại của Đại Mao vẫn bị cho rằng là ăn cơm suông, Lê Chanh đột nhiên ý thức được, có lẽ từ một phút đối phương toát ra từ trong cái nhẫn, chính mình liền có trách nhiệm nuôi dưỡng và dạy dỗ nó, hoặc là nói là trách nhiệm bồi dưỡng nó.

Bồi dưỡng có rất nhiều loại phương hướng, có thể ở nhà phương tiện lấy lòng luyện tập nhảy xa khiêu vũ tiến quân giới nghệ thuật, đồng dạng có thể tìm kiếm tư liệu chuyên môn luyện tập thành cảnh khuyển quân khuyển *(chó cảnh sát, chó quân đội)*, đương nhiên cũng có thể giống như bây giờ: Chính mình cái gì đều không làm, để nó tự do phát triển.

—— hiện tại không phải đều coi trọng cho trẻ con một chút tự do, mới có thể càng khỏe mạnh phát triển sao?

—— nhìn đi, hiện tại không phải tới lúc xuất hiện hiệu quả rồi sao?

Làm người mẹ tốt không dễ, làm ngươi cha tốt nhưng là vô cùng thoải mái, chỉ cần mỗi ngày cho nó một chút quan tâm của tình cha, hay là một dĩa gan bò tự chế biến không bỏ muối, có lẽ là một ly sữa.

Trên mặt Lê Chanh lộ ra một cái tươi cười của người cha.

"Thật là bé ngoan.....".

Cậu bước nhanh đi qua đào đào đất, đào ra một cái hố đen, khó trách những người này rơi vào trong bùn còn có thể sống sót, thì ra bên trong bùn đất còn có một cái không gian, có thể duy trì không khí hô hấp một hai ngày, Lê Chanh đứng lên, giơ tay vẫy vẫy, kếu đồng chí giải phóng quân tới nghĩ biện pháp.

Lê Đại Mao dốc hết sức mình.

Chó trắng nhỏ phong cách mang theo một đám anh lính chạy khắp nông trại, chỉ cần nó dừng lại cào cào đất, yên lặng không nhúc nhích, người dằng sau liền như ong vỡ tổ xuất hiện ba năm người bắt đầu đào bới.

Lê Chanh theo ở phía sau mỗi khi đi qua người được cứu lên liền dùng kim châm cứu cắm vào thân thể đối phương vận chuyển một đoạn linh lực, một người một chó ăn nhịp như vậy, không thể không nói khiến người khác cũng cảm thấy cực kỳ cảnh đẹp ý vui.

Khó trách muốn tới khu thiên tai cứu người, này khẳng định không phải tới quấy rối, người ta là có bản lãnh thật sự.

Tới chập tối, 33 người bị thương bên nông trại dìu nhau, ở dưới sự trợ giúp lâm thời của đội cứu viện tìm được chút áo mưa mền bông, đốt một đống củi lửa sưởi ấm, lương thực trong nhà còn chưa bị hư sạch đều lấy ra chất đống cùng nhau, chuẩn bị chờ nhân viên y tế hai ngày sau tới, vượt qua thời gian kế tiếp.

Đại nạn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời.

Một hàng xe quân đội chạy trên quốc lộ đi thông thành phố Lang, trở thành màu sắc bắt mắt nhất trrong đám cây khô, nhưng mà ngay tại đằng sau xe quân đội, lại đi theo một chiếc xe tư nhân cực kỳ bình thường, nhưng cũng không thể bỏ qua.

Khi Tống Giai nhận được tin nhắn của Lê Chanh, là bốn giờ chiều, bởi vì gần đây thông cáo *(= mời đóng phim, đóng, quản cáo, tham gia tiết mục giải trí*) của Lê Chanh có hơi nhiều, cô cần cẩn thận thẩm định chọn mới có thể lấy ra cái thích hợp, cứ như vậy gia tăng hai nhóm lớn khiên cô từ nửa đêm ngày hôm qua ngủ thẳng tới chập tối hôm nay, bày giờ tối cô mới nhìn thấy tin nhắn này.

"Chị Tống, sự tình rất gấp, em cần nghỉ nửa tháng, bắt đầu tính từ hôm nay",

".....Để làm gì?"

"Có ở đó không?"

"Chanh tử, em nghe điện thoại đi".

“Tại sao gọi không được?”.

“.....”

Đối phương việc gấp gì cũng không nói, tại sao cần nghỉ nửa tháng cũng không nói, đợi lúc Tống Giai gọi điện thoại cho Lê Chanh, thanh âm bên đó là không liên lạc được.

Mơ mơ màng màng Tống Giai thức dậy rửa mặt, dưới đại não tỉnh táo, gọi điện thoại cho Đường Hà, tên nhóc này trực tiếp tắt máy, sau đó Tống Giai đi phòng thuê của Lê Chanh ngoài trường học, căn phòng dọn dẹp rất sạch sẽ, hai người bên trong lại như bốc hơi biến mất khỏi thế gian này.

Do dự nhiều lần, Tống Giai ấn là tìm tới anh rể của Lê Chanh mịt mờ hỏi một chút, không nghĩ tới đối phương sớm biết, chính là vô cùng buồn rầu nói với cô, Lê Chanh đi thành phố Lang.

Tống Giai không hiểu, đi thành phố Lang làm cái gì?

Nhưng nghĩ tới trước đó nhìn tới tin tức này, người đại diện luôn luôn làm việc trầm ổn cả kinh thiếu chút nữa lập tức nhảy dựng lên từ trên sô pha!

Tên nhóc này giỏi lắm.

Hơn nửa đời cô dẫn dắt nhiều người mới như vậy, trong đó động đất phát sinh qua không ít, động đất hơn 7 độ richter cũng từng có một lần, còn chưa hề thấy ai dám trực tiếp chạy đi khu thiên tai! Còn là ngày hôm sau động đất phát sinh liền cũng đã xuất phát rồi! Nhỏ tuổi lại là cái loại này thể trạng nhỏ này có thể làm cái gì?

Đi tìm chết sao???!!!!!!

Tống Giai muốn điên mất rồi, cô thật sự cảm thấy làm người đại diện của Lê Chanh cần một trái tim mạnh mẽ, đột nhiên nổi tiếng, chính là đột nhiên lan truyền tai tiếng, tiếp theo lại cho bạn một kích đón đầu, kinh hồn bạt vía.

.....Cô muốn bị dọa hỏng rồi.

Tống Giai hơi ngã vào ghế dựa của văn phòng, từng bước từng bước đều từ chối hết lời mời sắp tới, hốc mắt lại bắt đầu đỏ, nói tới thời gian dài này không chút tình cảm là không thể nào, một thiếu niên có tư chất như vậy, lớn lên đẹp tính cách tốt, thành tựu sau này khẳng định không thấp, nhưng đừng bởi vì giúp người làm niềm vui mà khiến mình gặp họa, phi phi phi, nghĩ cái gì vậy, Lê Chanh căn bản là là mệnh gặp dữ hóa lành, nhất định sẽ không có việc gì.

Tống Giai dọn dẹp tư liệu trên mặt bàn, ngón tay mới vừa lướt qua góc sau của tờ giấy liền ngừng một chút, cô nghi hoặc nhìn thư mời trong tay, thu mời của hội quỹ phòng chống động đất cứu tế? Trước đây chưa thấy qua trên bàn có cái này, đoán chừng là hôm nay vừa tới.

Cô mở ra đọc, nhất thời có chút dở khóc dở cười, cô liền biết, người ta mời chính là Lê Chanh.

Làm một ngôi sao nhỏ mới xuất đạo liền nổi tiếng vô cùng, Lê Chanh đương nhiên là có tư cách được mời, tuy rằng mọi người có thể biết cậu ấy mới vừa vào giới giải trí tiền bạc của bản thân khẳng định không nhiều lắm, nhưng phần lớn người cũng biết, vị này chính là em vợ của ông chủ Cống dược phường, ông chủ nhỏ của một công ty, quyên góp tiền vẫn không thể thiếu cậu ta một phần.

"Lúc này các người ngược lại nhớ rất rõ, quyên góp tiền thế nào cũng phải thêm môt người, lúc trong tay chính mình có kịch bản hay sao đều không nhớ thêm một người vậy". Tống Giai lải nhải bới móc một câu, lúc này lại bắt đầu đau đầu.

Hội quỹ lần này chính là một vị đại gia giới giải trí làm chủ trì, là hoạt động tổ chức của nội bộ giới giải trí, cũng có không ít ông chủ lớn thương nhân, ngôi sao nhận được thư mời khẳng định phải tới hội trường, tuy rằng rất nhiều người không muốn bị ép quyên góp tiền như vậy, nhưng nếu lúc này không đi, chẳng phải là có cơ hội để người ta lên án?

Vi người khu thiên tai hát một bài nói mấy câu chúc phúc đều là việc nhỏ.

Quan trọng chỉ có một chuyện.

Quyên góp tiền.

Không có tiền cũng phải quyên góp.

Tống Giai đếm kho tiền nhỏ Lê Chanh mới vừa vào giới giải trí kiếm được, coi như không tồi, tuy rằng ngay cả hai trăm vạn đều không đưa ra được, nhưng dù sao cũng là người mới mới vừa xuất hiện, hai ba mươi vạn cũng sẽ không có ai chuyên môn đi soi mói.

Tối hôm hội quỹ, Tống Gia đau khổ một mình tham dự, ngồi ở vị trí của Lê Chanh, đây là ánh đèn flash lóe sáng, ở giữa một rừng ngôi sao điện ảnh, tồn tại như vậy của một người đại diện có vẻ cực kỳ hiếm lạ.

"Tống Giai làm sao chỉ một mình cô vậy, Lê Chanh nhà cô đâu?".

Nhìn thấy trong tay Tống Giai cầm thư mời của Lê Chanh, bên người không có thiếu niên kia, một số người đại diện đồng nghiệp khá thoải mái không khỏi nhìn thêm mấy lần, trong đó có một người tò mò hỏi một câu.

Tống Giai cười khổ lắc lắc đầu, nếu nói chuyện này ở đây có vẻ Lê Chanh có thành phần làm ra vẻ, vốn Lê Chanh là một mảnh tốt bụng, Tống Giai không muốn bởi vì chính mình lắm miệng làm cho dư luận tiến hành phỏng đoán ác ý.

Nhưng nếu không nói thật đúng là không có cách nào khác giải thích.

"Khó có thể nào là bị bệnh?".

Tống Giai hàm hồ lên tiếng, bệnh cái rắm, vui vẻ chạy đi khu thiên tai kìa, cô thật tình nguyện là đối phương bị cảm không thể tham dự, đáng tiếc nghĩ thế nào đi nữa đều đã muộn rồi.

Một người đối diện ôm cánh tay nhìn nhìn bốn phía, cười ha hả nói một câu: "Chà, đây là bệnh nặng biết bao, ngay cả hội quỹ yêu thương đối nhân dân thành phố A cũng không chịu tham dự.....".

103. Chương 103: Nghe Nói Anh Họ Trầm

Nếu như nói các phương thế lực trong giới giải trí nhất định phải phân bạn hay thù, như vậy hoàn toàn có thể phân chia phạm vi lớn, vị dụ như công ty điện ảnh và truyền hình Kim Điển và công ty điện ảnh và truyền hình Thụy Tinh, tuy rằng bề mặt không lộ rõ, nhưng thực tế từ hơn mười năm trước sau khi công ty Thụy Tinh cướp mộ ca hậu *(kiểu như diva ế)*quan hệ của hai bên liền hàng năm bị vây bên trong cạnh tranh, công ty Kim Điển đề phòng công ty Thụy Tình, thường thường dùng thủ đoạn có thù báo thù, mà công ty Thụy Tinh, cũng ngầm xuống tay đối nghệ sĩ của Kim Điển.

Không phải có câu nói như vầy sao, không chiếm được liền hủy diệt, một phen hành động này của công ty Thụy Tính khiến công ty Kim Điển hận tới nghiến răng, hai công ty giải trí xem như chống đối nhau, lúc này đối diện hiển nhiên là nghệ sĩ của Thụy Tinh.

"Đúng không, phải nói là, làm sao đúng lúc bị bệnh ngay tại lúc này chứ?". Một nữ nghệ bên cạnh của công ty Thụy Tinh theo sát mà đâm một câu, kéo người đi qua trước mặt Tống Giai.

Cô ta đảo mắt nhìn Tống Giai, đuôi lông mày mang theo mấy tia ý vị thâm trường.

Tống Giai cúi đầu, khóe miệng khẽ nhếch, nếu công ty Thụy Tinh thật sự mượn cơ hội này chèn ép Lê Chanh, chỉ sợ cuối cùng mất nhiều hơn được ngay cả bản nhân đều không thu về được, chỉ có thể là những người khởi xướng này.

Bởi vì ai cũng không đoán được Lê Chanh đi đâu, làm cái gì, so với suy nghĩ của bọn họ, cao thượng hơn nhiều.

Có lẽ ngay từ đầu lựa chọn trợ giúp Lê Chanh tiếp tục giấu diếm, vì chính là chung quy một ngày khiến người có ý hại người mua dây buộc mình, thuận tiện loại bỏ mấy kẻ thù giúp thiếu

niên.

Tống Giai đột nhiên cảm thấy, chính mình mới thật sự là người xấu.

Lưu trình kế tiếp rất phiền phức, nhưng mà cũng chính là sự tình như vậy thôi, Tống Giai đều không phải là lần đầu tiên tham gia loại hội quỹ này, đi theo người chủ trì là được, cuối cùng thay Lê Chanh quyên góp năm mươi vạn, trực tiếp rời khỏi hội trường, ngoài ra còn có không ít ngôi sao quyên góp hai phần tiền, quyên góp áo bông vật tư cho thành phố Lang, tuy rằng không thể tự mình đi khu thiên tai, nhưng cũng hy vọng tận sức đóng góp một phần sức lực của mình……..

Trong lều vải dựng tạm thời mỗi ngày đều có trên một người bị thương được đưa vào, không biết bắt đầu từ khi nào, cả đoàn T1 của Khúc Quang Minh đều xoay quanh trung tâm của một thiếu niên, lúc này mọi người mới thật sâu cảm nhận được, bác sĩ không đủ dùng cái gì, không kịp cứa chữa liền qua đời cái gì, đó là bởi vì năng lực của bác sĩ còn chưa đủ, chân chính lợi hại liền giống như vị trước mắt này, tuổi chưa trưởng thành lấy sức một người mỗi ngày cứu chữa hơn trăm người, tận mắt nhìn còn có thể giả?

Dù sao một đoàn người của Khúc Quang Minh là phục rồi.

Thêm một điều khiến bọn họ khâm phục chính là thần khuyển của Lê Chanh.

Mỗi ngày nhân viên cứu hộ đi theo Lê Đại Mao tìm kiếm, gần như người sống chôn sâu ở dưới công trình kiến trúc cũng có thể bị con chó trắng nhỏ này ngửi tới, này không thể không làm cho rất nhiều người suy đoán chú chó loại chỉ số thông minh này, rốt cuộc là giống chó gì.

Có người nói giống chó Ngao, nhưng lại nói không giống lắm.

Cho tới bây giờ Lê Chanh chính là cười cười, cậu là sẽ không nói cho người khác thân phận đích thực của Lê Đại Mao, giống chó ngoài hành tinh này rõ ràng không phải tất cả mọi người có thể tiếp thu.

Ban đêm hôm nay, người của đoàn T1 rốt cục mệt mỏi ngồi phịch ở trên tảng đá ngoài trời ngủ mê mệt hồi sức, Lê Chanh nhân cơ hội này đều phát ra hết đan dược trên người, nhất thiết phải để trong tay mỗi người đều có ba viên, thực tế đối với những quân nhân chạy tới thành phố Lang đầu tiên này, trong lòng cậu là cực kỳ cảm kích, chính là vì những người này bảo vệ quốc gia bảo vệ nhân dân, lúc này lại không sợ khó khăn nguy hiểm phấn đấu tại tuyến đầu, cho nên Lê Chanh càng không muốn người của đoàn đội Khúc Quang Minh có tổn thương, thiếu niên nói liên miên: "Cái này chỉ có ít vậy thôi, chia tới trong tay mọi người cũng liền không nhiều, tốt nhất nghiền nát viên thuốc sử dụng, như vậy có thể cứu càng nhiều người, đỏ chính là hồi huyết dược, lúc bị thương không mất máu quá nhiều thì dùng, đen chính là dũ thương đan, lúc trên người có bị vết cắt thì dùng, lần đầu dùng hiệu quả sẽ rất tốt…….Bản thân các anh cũng vậy, tôi tin tưởng tất cả mọi người rõ ràng tầm quan trọng của chính mình, lúc nên dùng thuốc đừng do dự, thuốc hết còn sẽ có vận chuyển tới, người không còn liền đều không còn gì".

So sánh với sinh huyết đan cấp ba, lần này dũ thương đan cấp hai lại phát ra sử dụng số lượng lớn, Lê Chanh bảo các chiến sĩ nghiền nát đan dược cũng là vì có thể cứu thêm nhiều những người này, tranh thủ thêm chút thời gian, dù sao cậu cũng là sẽ không làm phẫu thuật gì, chủ yếu nhất còn phải giao cho bác sĩ tiếp theo.

"Tôi biết rồi, yên tâm đi". Một anh lính cuối cùng nhận được thuốc nói như vậy.

Lê Chanh lén nhìn túi trữ vật, đan dược bên trong phát ra số lượng quá lớn, phát đan dược xong đã không còn đồ gì chứa ở trong, Lê Chanh nhíu mày, không nghĩ tới lượng nhu cầu của bên này còn muốn nhiều hơn nhiều so với trong suy nghĩ, chính mình cần phải đi Đại Châu giới mấy lẫn nữa, còn có thuận tiện hỏi một chút có đồ vật sinh cốt đan gì đó hay không, nếu là giá cả tương đương như sinh huyết đan cấp ba bình thường, vẫn là có thể thu mua không ít.

"Anh Lê ơi, ăn cơm!". Phạm Tiểu Nha bảy tuổi chui ra từ trong lều, vẫy vẫy tay đối Lê Chanh ngồi trên chiếu đưa lưng về phía mọi người, bé gái hành vi cực kỳ nhu thuận, ở nơi này hai ngày, thích đi theo phía sau mẹ. Đại thể lúc người lớn làm cứu viện mặc dù bé không thể giúp đỡ cái gì, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không thêm phiền. Có lẽ một hồi tai nạn làm cho cô bé này đã lặng lẽ lớn lên.

"Được". Lê Chanh quay đầu lại cười cười, "Anh lập tức đi qua".

Cậu làm bộ đứng lên, cô bé thấy cậu nhúc nhích, liền xoay người trở lại trong lều.

Lê Chanh duỗi eo, hô hấp một ngụm không khí, đi tới một cái cây cách đó không xa chạm vào chiếc nhẫn, tại loại địa phương rất khó tìm được chỗ có thể hoàn toàn bí mật, nhưng chỗ che chắn liền có không ít, một nguyên nhân khác khiến Lê Chanh đi Đại Châu giới là, bình thường không phải đi cứu viện, mọi người sẽ không tùy tiện đi loạn.

Khác với cảnh tượng đổ nát của thành phố Lang chính là kiến trúc phong cách cổ xưa tinh xảo của Đại Châu giới xuất hiện trước mắt, trong không khí mang theo hơi thở linh hoạt kỳ ảo, ngoài cửa sổ là bầu trời màu xanh lam.

Lê Chanh đi xuống tửu lâu, nhìn tới không ít khách hàng cầm thẻ hội viên ngồi ở trong tửu lâu vui chơi giải trí, trong lòng đột nhiên sinh ra một chút cảm giác vi diệu.

Khó nói người địa cầu và Đại Châu giới ai càng hạnh phúc hơn.

Mặc dù Đại Châu giới có thể tu luyện, cũng không sợ thiên tai gì, nhưng tất cả cơm canh ăn rất vô vị, Lê Chanh vẫn cảm thấy đồ ăn đều không mùi vị nhất định là không vui vẻ, nhưng mà tuy rằng người của địa cầu có thể ăn được các loại mùi vị của đồ ăn, lại luôn chịu đủ tai bay vạ gió, cũng không có ai có thể tu luyện sống lâu tới mấy trăm tuổi, thậm chí người địa cầu hơn một trăm tuổi đều là sống thọ rồi.

Giả sử để dân chúng của Đại châu giới lựa chọn một chút, có lẽ họ sẽ hy vọng chính mình là người địa cầu.

Mà để người của khu thiên tai lựa chọn một chút, có lẽ bọn họ càng bằng lòng cố gắng sống sót, sống thọ trăm tuổi, cho dù ăn uống vô vị, cũng tốt hơn nhiều so với mạng sống lúc nào cũng bị thiên nhiên đe dọa.

Lê Chanh từ kho hàng của tửu lâu Gia Thường thứ nhất tới trong kho hàng của tiệm thứ ba, sắp xếp một chút, tổng cộng có hơn một ngàn bình dũ thương đan cấp hai, những đan dược này ở hiện đại ước chừng còn có thể chống đỡ một đoạn thời gian, sau đó cậu ở ba tiệm tửu lâu treo lên tấm bảng đen nhỏ, thu mua đan dược nhấn mạnh chú ý ở trên sinh cốt đan và phương diện đan dược trị liệu nội thương, bởi vì là cấp bách thu mau, giá thu mua tự nhiên phải tăng lên rồi.

Hiện tại trong tay cậu nhiều linh thạch, có tửu lâu Gia Thường, luôn sẽ có một ngày kiếm trở về, cũng không thiếu chút ấy.

Trong ba tháng Lê Chanh ở lại tửu lâu Gia Thường, mỗi ngày chính là nghe một chút bát quái, tu luyện hai cái kỹ năng một tấn công một phòng thủ, thường thường dưới lầu tới một câu cùng loại: "Tiểu nhị, tới một khoai lang ngào.....".

"Tiểu nhị ca, một phần thịt kho tàu khoai tây".

"Đều mang lên đồ ăn ngon cho gia*, muốn thịt, thịt lớn! Thỏ say rượu gì đó, chân vịt kho tàu, sườn xào chua ngọt đều đưa lên.....".

***Gia: cách xưng hô của người xưa, thường là người có địa vị, của cải như địa chủ, quan lại.....**

thỏ say rượu

chân vịt kho tàu

sườn xào chua ngọt

"Được, khách quan, đồ ăn của ngài đã lên đầy đủ rồi".

"Nghe nói gần đây tửu lâu các ngươi tiến cử một loại [rượu ngũ lương], chỉ một hai lạng rượu liền có giá hơn trăm viên thượng phẩm linh thạch? Trái nho này rốt cuộc là vật gì mà ta hoàn toàn không biết vậy? Đưa lên hai bình nếm thử chút!".

Rượu ngũ lương là Lê Chanh vì để ngừa vạn nhất *(khả năng ít ỏi)* đặt ở tầng hầm ngầm của

tửu lâu Gia Thường, sau khi đi thành phố Lang số lượng tiêu thụ của đồ ăn đặc sắc dần dần giảm bớt, nếu như muốn trong khoảng thời gian ngắn kiếm vào số lượng lớn linh thạch, tốt nhất một lần nữa tung ra một loại rượu mới, cuối cùng ánh mắt cậu tuyển định "Rượu ngũ lương" mà người dân trong nước khá xem trọng.

rượu ngũ lương

Hương vị rượu ngũ lương nồng, càng nồng tới dễ bốc lên đầu hơn so với rượu xái, thích hợp bổ sung linh lực ở trong chiến đấu, khẩu vị cũng sẽ tốt một ít so với rượu xái.

Nhưng mà bởi vì rượu xái chiếm cứ thị trường càng lớn, giá cũng càng rẻ chút so với rượu ngũ lương, cho nên phần lớn người vẫn là lựa chọn rượu xái.

Không sao.

Mua rượu ngũ lương, có một người thì một người.

Chỉ cần có tiền, mua cái gì không được, Lê Chanh còn tại tầng hầm ngầm cất trăm thùng: "rượu hoàng tử Mao Thai" và "rượu Quốc Thai", định giá một bình khoảng một ngàn viên thượng phẩm linh thạch, không phải hội viên cao cấp không thể mua, muốn chính là đãi ngộ đặc cấp.

rượu hoàng tử Mao Thai

rượu Quốc Thai

Không sợ ngươi mua, chỉ sợ ngươi không có tiền mua.

Hiển nhiên rồi.

Bởi vì trước đây đã đều vận chuyển các loại nguyên liệu nấu ăn tới tầng hầm ngầm của tửu lâu Gia Thường rồi, ngoại trừ ở hiện đại đồ ăn đặc sắc thuộc loại thực đơn gia truyền không chịu công bố mỗi khi bán ra liền ít đi một dĩa, đồ ăn bình thường khác có thể do đầu bếp của tửu lâu Gia Thường nấu, nói tóm lại, tửu lâu Gia Thường vẫn rất náo nhiệt như cũ, mỗi ngày nhân viên thu chi cười lộ răng đối Lê Chanh.

Hôm nay nhân viên thu chi tính sổ sách xong, cùng tiểu nhị tán gẫu việc nhà, không biết như thế nào liền tới mấy thế lực lớn của đại lục trung ương rồi, thực tế một ít môn phái nhỏ tiểu gia tộc nhỏ của Lục Man thành, cũng đồng dạng nghe lệnh mấy thế lực lớn của đại lục trung ương, cách Lục Man thành gần nhất chính là ba cái thế gia, Lê Chanh đại khái vốn ở trên lầu tu luyện từ lúc hai người tán gẫu việc nhà liền che chắn thanh âm của bên này, trùng hợp thanh âm của nhân viên thu chi kêu to một cái: "Đây là thật sao!".

Lê Chanh ngây người, từ trong tu tập khôi phục lại, thanh âm bên dưới đã truyền lên rõ ràng.

Dẫn đầu là giọng nói tông cao của tiểu nhị ca.

"Này sao có thể không phải thật chứ? Đều nói Trầm gia có huyết mạch yêu đế, chỉ cần có thể bình an vượt qua cảnh giới phản tổ *(trở lại hình thái của tổ tiên)* liền trực tiếp đột phá tới đỉnh phong *(giai đoạn cao nhất)*thoát phàm cảnh, mấy đại trưởng lão của Trầm gia đều là tới như vậy, hiện tại xem ra vị nhị đại đệ tử gần đây nhất tiến vào cảnh giới phản tổ chính là như vậy".

"Hai ngày nay gió nổi mây phun, các thế lực lớn đều bắt đầu rục rịch đối Trầm gia, phải biết rằng bản thân mười tám vị trưởng lão của Trầm gia đều là người rất cường hãn, nếu ngoài mười tám vị trưởng lão này lại tái xuất hiện một vị trưởng lão, này thật đúng là muốn đè bẹp thế lực khác.....". Nói xong tiểu nhị ca thở dài một tiếng, "Không thể không nói gia tộc có huyết mạch yêu đế này vẫn chính là được trời ưu ái, vừa có lực lượng của yêu tộc, lại có thể tu luyện công pháp của nhân tộc, mỗi một người đều là thiên chi kiêu tử".

"Đáng tiếc mỗi khi đệ tử Trầm gia tiến vào cảnh giới phản tổ, cũng là thời kì nguy hiểm nhất, trong lúc này không vận dụng được pháp lực, chỉ có thể dựa vào trực giác của bản thân tránh né nguy hại, cho nên bình thường đệ tử Trầm gia tiến vào thời điểm phản tổ đều che lấp tin tức này sẽ an tâm ngốc tại trong lão trạch Trầm gia, nhưng mà lần này vị nhị đại đệ tử này chính là thức tỉnh lực lượng phản tổ ở bên ngoài, ầm ĩ tới thiên hạ đều biết, kể từ đó an toàn không chiếm được đảm bảo, không thể nói được sẽ bị thế lực thế lực phương nào đắc thủ".

Nhân viên thu chi kia ngạc nhiên, hỏi: "Ngươi là như thế nào biết những tân mật này?". *(tân mật= bí mật mới nhất)*

"Dĩ nhiên là nghe khách nhân nói, ba ngày trước một cái đội hán tử săn giết yêu thú, ở bên cạnh đang ăn cơm uống mấy bình rượu xái, liền bắt đầu lớn gan nói tới những bí văn *(việc bí mật)* này, còn nói lúc nhị đại đệ tử Trầm gia thức tỉnh, trước mắt y cũng từng thấy một đạo bạch quang lủi qua, nhìn kỹ, thân hình của đối phương nhưng lại như là Thiên Ngao của bộ tộc yêu đế, còn nhỏ hơn mấy chục lần so với Thiên Ngao, trở về tra xét bí văn lục tổ tiên truyền xuống mới suy nghĩ cẩn thận lại, động vật màu trắng giống như Thiên Ngao đúng là một đệ tử Trầm gia phản tổ!".

Nhân viên thu chi hai tiếng, "Phản tổ này nhưng thật ra có lợi có hại, vận khí tốt thức tỉnh ở trong nhà một bước lên trời, vận may không tốt thức tỉnh tại bên ngoài liền dễ dàng mất mạng dưới tay kẻ thù, thậm chí bị người xem là yêu thú tiện tay tiêu diệt, nhưng mà khó trách Trầm gia có thể trở thành một trong những thế gia, chỗ huyền diệu trong huyết mạch này người bình thường cũng không thể chạm tới".

Lê Chanh nghe một chút liền thấy bất thường rồi.

Thiên Ngao màu trắng cái gì, Trầm gia nhị đại đệ tử cái gì, cảnh giới phản tổ cái gì, tại sao cậu lại có cảm giác mờ mịt quen thuộc chứ?

Một tia suy nghĩ sâu xa xẹt qua trên mặt Lê Chanh, cậu chỉnh vạt áo một chút đi xuống lầu, thanh âm của tiểu nhị và nhân viên thu chi lập tức ngừng lại, hai người nịnh nọt giơ lên khuôn mặt tươi cười: "Lão bản khỏe!".

"Ừm!".

Lê Chanh suy nghĩ một chút, vẫn là cảm thấy không cần hỏi tiểu nhị, bản thân hiểu rõ người của tửu lâu chính mình, hàng này thổi phòng còn có thể, thật muốn để gã hình dung bộ dáng của Thiên Ngao cho cậu, chỉ sợ khác xa cùng chân thật, cậu nói: "Các ngươi biết [yếu thú đồ phổ] bán ở đâu không?".

***đồ phổ: quyển sách có hình ảnh minh họa và tư liệu về các loại yêu thú.**

Tiểu nhị nhiệt tình đáp lời: "Lão bản vấn đề này của ngài nhưng hỏi đúng người rồi, liền tại đi ra tửu lâu chúng ta quẹo trái trong ngõ nhỏ thứ ba có một phô tử *(cửa tiệm)*, chuyên môn sẽ chế tạo dã ngoại đồ *(bản đồ dã ngoại)* và [yêu thú đồ phổ], ngài chỉ cần nói là lão bản của tửu lâu Gia Thường, đoán chừng chủ tiệm sẽ bán rẻ cho ngài.....".

Lê Chanh rất nhanh tới trong cửa tiệm rồi, nơi này rất nhỏ hẹp, trên mỗi ngăn tủ trải đầy bức tranh chấm đất bày sách, đi ở trong đó như là tại biển cả sách vở dào dạt, Lê Chanh đi hai vòng tìm được một cuốn yêu thú đồ phổ vĩ đại, mở trang thứ nhất, hình vẽ đơn giản của yêu đế Thiên Ngao liền xuất hiện tại trước mắt.

Hai phút sau, Lê Chanh đóng sách lại, hít sâu một hơi.

Không lâu sau.

Mang theo một cuốn [yêu thú đồ phổ] và một cuốn [dược liệu giản giới] (*giản giới = giới thiệu vắn tắt)* thiếu niên đi ra từ trong ngõ, sắc mặt cậu như cũ, không ai có thể từ thần thái nhìn ra được tâm tình của thiếu niên, nhưng ánh mắt hơi hơi thất thần vẫn là tiết lộ mấy phần nội tâm của cậu.

Bốn tháng sau, mang theo số lượng lớn đan dược thu mua được, Lê Chanh một lần nữa trở lại bên trong đống đổ nát của thành phố Lang, thiếu niên một thân nhẹ nhàng khoan khoái đi vào trong lều, rất nhanh được chia một phần lương khô và nước, cậu chia nửa phần lương khô của mình cho Phạm Tiểu Nha, nửa phần khác cho một cậu bé gầy còm nho nhỏ trong lều, cậu bé ngượng ngùng cầm lấy, Lê Chanh xoa xoa ót của cậu bé, chính mình liền uống hai ngụm nước, xoay người di ra ngoài.

Hai ngày nay, ánh mắt của cậu nhìn Lê Đại Mao đều có chút bất thường.

Loại ánh mắt bất thường này không riêng Đường mập nhìn ra, chú quân nhân nhìn ra rồi, liền toàn bộ người trong lều đều nhìn ra. Thậm chí Lê Đại Mao bận rộn tối mày tối mặt đều

ý thức được chút gì đó.

Lúc Đại Mao dẫn quân nhân đi cứu người, thời gian nhàn hạ Lê Chanh sẽ sâu kín nhìn mấy lần, lúc Đại Mao lười biếng gãi ngứa, Lê Chanh đứng ở sẽ xem nhiều một chút, Đại Mao bị nhìn tới chịu không nổi, thăm dò lắc lắc cái đuôi, trong miệng lè lưỡi ra liếm, ngượng ngùng học làm nũng như con chó khác.

Lê Chanh: "…… "?*(= fuck = đậu má)*

Đây là cái biểu cảm hỏng bét gì?

Lê Chanh xoa lông của Đại Mao, thi thoảng sẽ ôn nhu tết hai cái bím tóc cho nó, dùng sợ dây đỏ nhặt được trên đất buộc cái nơ bướm đáng yêu, lúc Đại Mao chạy, quả thực xinh đẹp đáng yêu giống một cô bé.

Con nít trong lều đều thích nhìn.

Đại Maocó chút không hy vọng cùng một chỗ cùng chủ nhân như vậy.

.

Ngày thứ bảy, bởi vì nhân viên chữa bệnh và chăm sóc tăng tốc đuổi tới cùng Đại Mao cùng với mấy vị chuyên gia đang dò xét, một phần tư người còn sống của phía Đông của thành phố Lang tại dưới động đất đều được cứu rồi, Phương Đức Minh chuẩn bị xe lớn vật tư cũng bình an đưa tới, Lê Chanh nửa đêm đi tới, trực tiếp đổi một bánh quy nén thành thịt yêu thú của Đại Châu giới đã muối chế thành miếng.

Có lẽ loại thịt này ăn vào nhạt như nước ốc.

Thậm chí mùi vị kém xa vạn dặm so với bánh quy nén.

Nhưng ai cũng không thể roa ràng hơn so với Lê Chanh, người sau động đất qua đi nhất là người bệnh, chỉ có ăn loại thịt chứa linh khí này mới có thể mau chóng khôi phục, ăn nhiều liền khôi phục rất nhanh, Lê Chanh không hối hận đổi sạch bánh quy nén.

Cho dù chính mình cũng phải cùng ăn thịt yêu thú.

"Đại Mao ăn nhiều thịt, hiện tại mày chính là lúc dài thân thể". Lê Chanh cầm miếng thịt trong tay đút cho Lê Đại Mao, một người một chó ngồi xổm trên sườn núi đất nhỏ nhìn trời chiều, cái bóng kéo thật dài, giống như muốn nắm tay nhau sống hết sống tới cuối đời vậy.

Cái bóng của Đại Mao giật giật, tựa hồ á khẩu liếc mắt liếc thiếu niên một cái, vẫn là thuận theo cúi đầu, tựa hồ ăn luôn miếng thịt.

Lê Chanh âu sầu ngồi xổm, thuận tiện lại xe một miếng cho nó.

Lê Đại Mao: "....."

Chập tối hôm qua sau khi phóng viên chạy tới đây trợ giúp cứu viện chụp người già trẻ con trong lều, lại phỏng vấn, đội trưởng và chiến sĩ khác trùng kiến sau thiên tai rốt cục thời gian nhàn hạ nghỉ ngơi, đi tới trước lều, phóng viên nhìn thấy bóng dáng của một người một chó, định chụp một tấm làm kỷ niệm.

Đội trưởng Khúc Quang Minh không biết khi nào thì đang đứng ở sau người, bàn tay rộng lớn vỗ bờ vai của gã: "Đừng chụp, cậu ta không hy vọng cậu ta và chó của cậu ta bị xuất hiện ở trên báo, hoặc là thực tế bị đăng ra".

Phóng viên trợn mắt há hốc mồm.

Vốn gã chính là cảm thấy trường hợp này bên trong đống đổ nát cực kỳ duy mĩ, mới cầm máy ảnh đinh chụp một cái, không nghĩ tới Khúc Quang Minh đột nhiên nói một hồi như vậy, giống như một người một chó đối diện là tồn tại trâu bò biết bao.

Đợi tới khi thiếu niên rốt cục đút chó ăn xong rồi, khi cảm thấy mỹ mãn xoay người lại, phóng viên đã nói không ra lời.

Thật giống như hiện thực và phim ảnh giao hòa, một người là ngôi sao mới mặc tây trang giày da nhỏ chất liệu đặc biệt giá hơn mười vạn mấy chục vạn của nước Anh đi trên thảm đỏ sáng chói lóa mắt, tại sao dắt theo một con chó tết bím xuất hiện ở đây?

Nhờ phúc Lê Chanh từng là thủ khoa đại học, phóng viên của báo chính quy cũng từng thấy qua tấm hình của thiếu niên này, không thấy qua trên báo cũng còn tại trên mạng thấy qua, nhất là một thời gian trước sự kiện tai tiếng xem như đẩy thiếu niên lên nơi đầu sóng ngọn gió, một thời gian này cũng có một bộ phận nhỏ người đang đồn đãi chuyện Lê Chanh là đồng tính luyến ái *(= gay)* từng hẹn hò bạn trai, phóng viên cho rằng thiếu niên này nhất định sứt đầu mẻ trán quanh quẩn trong vòng tròn của giới giải trí.

Không nghĩ tới gã sẽ ở thành phố Lang nhìn tới cậu ta.

Đội trưởng tại sao coi trọng cậu ta như vậy?

Phóng viên thu hồi ánh mắt, tuy rằng đối phương không đồng ý phỏng vấn, nhưng phóng viên vẫn là khá tò mò, nhưng mà rất nhanh gã liền biết, cơ hồ người của toàn bộ lều đều biết rõ

tồn tại của thiếu niên này.

Rất nhiều người đều là dựa vào thuốc của thiếu niên mang tới mà sống sót.

Thuốc mới của Cống dược phường, lục vị sinh huyết hoàn, dũ thương thương đan bình quân một viên hai mươi vạn, đối phương cầm theo mấy trăm bình, bên trong một bình có mười viên, khoản chi của một mình cậu ta, tính ra đã là con số không thể lưu loát nói ra.

Kỳ thật cũng có không ít người nhận ra thân phận của cậu ta, chỉ là thấy cậu ta không muốn nhắc tới, cũng liền không nói, mặc kệ cậu ta là ai, ghi tạc trong lòng liền tốt rồi.

Cho dù thân tại nơi này làm việc đàng hoàng làm người cũng trải qua bị đâm thọc, bị cùng nghề ghen tị nói xấu hãm hại, bị các loại tin tức của nhân tính trùng kích phóng viên kinh ngạc rồi.

Phóng viên trầm mặc.

Gã đột nhiên cảm thấy, tới nơi này một chuyến không chỉ có là cứu viện, không chỉ có phỏng vấn đưa tin tại hiện trường, còn nhận ra thế giới này cực kỳ tốt đẹp, là bởi vì con người sau khi trải qua tẩy rửa của phồn hoa, chung quy vẫn là thiện lương.

104. Chương 104: Trách Em Xinh Đẹp Quá Mức

Mười ba ngày sau động đất ở thành phố Lang, trên cơ bản công tác cứu viện của quân đội cũng đã kết thúc, hiện tại là giai đoạn trùng kiến sau thên tai, tuy rằng tin tức TV lúc nào cũng chú ý, nhưng tiết mục giải trí khác nhưng không có chịu ảnh hưởng quá lớn, chính là thêm rất nhiều người dẫn chương trình cầm cái micro treo bảng hiệu hội quỹ XX trên tay, cũng hết lòng hết sức.

[Danh Dương] sau khi chiếu còn đang liên tục gây sốt, trước mắt cũng đã đi vào kì kịch tình cô đọng, cao trào thay nhau nổi lên, rating càng là tiếp tục tăng lên.

Lần này đại chế tác từ vai chính tới vai phụ đều là diễn viên ngàn chọn vạn chọn ra tới, lại là ảnh hưởng của cải biên phục chế tiểu thuyết hiệp của hai thế hệ, kinh điển vị đạo nồng hậu, bởi vậy, những gần đây tiết mục giải trí [tôi hỏi, bạn dám nói không] của Hồ Trung Thai rating tương đối ổn định mời tới thành viên của đoàn phim [Danh Dương], lần này không riêng diễn viên tới đây, liền ngay cả đạo diễn, biên kịch kiêm nguyên tác tiểu thuyết Phạm Thu Thủy cùng với chỉ đạo võ thuật cũng toàn bộ có mặt, nhưng mà lúc tổ tiết mục gửi thư mời Lê Chanh, lại được cho hay đối phương xin nghỉ nửa tháng, trước mắt không tại thời gian làm việc.

"Có thể hỏi một chút hay không, Lê tiên sinh khi nào thì có thể nghỉ xong quay lại?". Dù sao Lê Chanh cũng là nam thứ của bộ phim, tổ tiết mục vẫn là không muốn từ bỏ, trong lòng người chế tác tiết mục giải trí, lăn lộn giới truyền hình rất nhiều năm hiểu rõ, trên sân khấu

làm tiết mục chỉ có mạnh mẽ tóm được gian tình mới là bùng nổ, bát quái là vĩnh viễn sẽ không bị chán ghét mà vứt bỏ.

Nam chính và nam phụ cùng nữ chính đều ở đây, như thế nào cũng có thể làm ra không ít chút tiếu lâm!

Nhưng nếu chỉ có mấy người đạo diễn, mặc dù tiết mục này còn có thể có không ít cao trào, lại không có gì bùng nổ rất kinh hỉ!

"Tôi nghĩ chỉ e rằng nửa tháng đều không có thời gian, lần này nghỉ ngơi đối cậu ấy mà nói cực kỳ quan trọng". Trong lòng Tống Giai cơ bản không có ý muốn hối Lê Chanh trở về, cho dù thông cáo *(= mời đóng quảng cáo, đóng phim, tham gia tiết mục giải trí……)* nhận được trong tay đã chồng chất như núi rồi, cho dù rất nhiều người gửi lời mời khó chịu chính mình từ chối thông cáo của bọn họ, nhưng so sánh với chuyện Lê Chanh đang làm hiện này, Tống Giai cảm thấy những cái này đều xa xa không bằng.

Cô luôn luôn là một người sẽ nhìn về hướng tiền bạc, bằng không cũng sẽ không bị cao tầng công ty Kim Điển nhìn trúng, vốn ông chủ Kim Điển liền tỏ vẻ chính mình cực kỳ xem trọng Lê Chanh, lúc này mới để cô đảm đương người đại diện của Lê Chanh, cho nên hết thảy điểm xuất phát của cô đều là vì danh tiếng của Lê Chanh.

Trước kia Tống Giai cảm thấy cái này tuy rằng không phải toàn bộ, nhưng cũng là chủ yếu nhất, nhưng mà hiện tại nếu như lại suy xét vấn đề này, cô nhất định sẽ lựa chọn để Lê Chanh tự do phát triển, tính cách quyết định đường đi, phẩm cách quyết định vận mệnh.

Tổ tiết mục im lặng.

Thời gian nửa tháng, tới khi đó [Danh Dương] cũng nên chiếu xong rồi, trong tiết mục bọn họ xen kẽ trì hoãn chẳng phải là toàn bộ làm không công rồi? Cho dù là vì một nam thứ lên sân khấu, cũng không nên hố chính mình như vậy.

Vì thế liền có một kì của [tôi hỏi, bạn dám nói không] mời người thiếu một vị trí, trong đó bất kể là đạo diễn hàng đầu Khương Ngọc Sinh hay là tác giả Phạm Thu Thủy tiên sinh đều là có mặt, vô duyên vô cớ kéo không ít fan, bản thân nam chính và nữ chính cũng là diễn viên hạng A, nhưng thật ra MC nói ra một vấn đề làm cho nhân viên của đoàn phim có chút dở khóc dở cười, đều nói trong toàn bộ diễn viên của [Danh Dương] Lê Chanh mười tám tuổi là nhỏ tuổi nhất, nhưng tuổi nhỏ không thể chứng minh cái gì, ít nhất sau khi vào đoàn phim trong quá trình liền có không ít tai tiếng, nhưng tới nay lại chưa bao giờ tuôn ra tai tiếng của Lê Chanh và nữ sinh, chẳng lẽ trong đoàn phim đều không có cô gái có quan hệ tốt cùng Lê Chanh sao?

Khương Ngọc Sinh suy nghĩ một chút: "Lê Chanh là một thiếu niên nghiêm túc, bình thường lúc trong đoàn phim không có phần diễn cũng chỉ là im lặng ngồi, về phần cô gái có quan hệ tốt……..Ngoại trừ Thọ Linh luôn luôn quan hệ không tồi, khác không phát hiện".

Kiều Ôn Mậu: "Ấn tượng của tôi đối Lê Chanh là thích cười, rất ôn nhu, nhưng mà ngoài diễn xuất cậu ấy rất ít nói chuyện với nữ sinh, tuổi này, có thể là mắc cỡ".

Thọ Linh: "Chúng tôi quan hệ đều khá tốt, ở trong đoàn phim [Ngân Hà] cũng đã quen biết rồi, tiếp đó người lại lớn lên đẹp, tính cách tính tình đều không tệ, cho nên tôi nhìn cậu ấy thuận mắt hơn so với đạo diễn. Bạn gái và vân vân, cậu ấy mới chỉ có mười tám tuổi, các anh không phải là nghĩ nhiều rồi hay sao?".

Vai phụ 1: "Diễn xuất rất ổn, chín chắn hơn so với thiếu niên bình thường".

Vai phụ 2: "Bình thường đều là ngoan ngoãn chờ ở trong đoàn phim, là cậu bé lễ phép, đối tất cả mọi người là giống nhau, không có nữ sinh đối xử đặc biệt tốt".

Vốn vấn đề này không có gì, nhưng tiết mục một kì này đã phát sóng rồi, lúc trước ngôn luận suy luận Lê Chanh là đồng tính luyến ái lại điên cuồng bùng lên, không thích nữ sinh, đó không phải là thích nam sinh sao?

Một ngôi sao từ xuất đạo tới nay cực kỳ nổi vào tay đám cẩu tử liều mình nhìn chằm chằm cậu ta không buông? Cho dù không có chuyện cũng nhanh nhanh chế tạo cậu ta ra chuyện thôi! Trước đó hình Lê Chanh và Giang Thiệu Tuấn hôn môi không phải là cẩu tử chế tạo ra sao?

Tuy rằng đoạn video của đạo diễn Khương rửa sạch hiềm nghi của Lê Chanh, nhưng mọi người đều cảm thấy không được tự nhiên lắm, chế tạo tai tiếng cũng phải xem tình huống phát triển, làm sao cẩu tử không chụp được trường hợp Lê Chanh và phụ nữ ở chung, lại chụp cố tình chụp được cùng đàn ông ở chung vậy?

Chứng minh tần suất Lê Chanh và đàn ông đứng chung một chỗ rất cao!

Nghe một chút người của đoàn phim [Danh Dương] nói như thế nào?

Chưa thấy qua Lê Chanh có nữ sinh đặc biệt thích, ngoài quay phim cũng cơ bản không ở chung cùng nữ sinh, rất ít nói chuyện phiếm, làm một thiếu niên mười tám tuổi thời kỳ trưởng thành đang xao động, lẽ ra ôm thiện cảm mơ hồ đối khác phái, Lê Chanh cái này gọi là bình thường sao?!

Hoặc là lời này không đề cập tới.

Nếu có người có tâm cẩn thận cân nhắc một phen, đoán chừng đã nghĩ tới bắt đầu từ lúc không thể tham dự hội quỹ, Lê Chanh đã liên tục một tuần đều chưa hề lộ diện, hội quỹ có người truyền ra Lê Chanh là "đúng lúc bị bệnh", mà lúc này MC của tiết mục giải trímột kì này còn nói đối phương là nghỉ ngơi, xem ra là ở trước khi quyên tiền Lê Chanh cũng đã xin nghỉ dài hạn, cũng không phải bị bệnh gì đó.

“Không chỉ có thể là một người đồng tính luyến ái, lúc thành phố Lang động đất còn đi ra ngoài nghỉ ngơi, quyên tiền của hội quỹ đều là người đại diện tham dự, chỉ quyên năm mươi vạn, nửa điểm tình thương đều không có!”.

Trong topic [Danh Dương] có một ID phụ đăng một bài như vậy, khiến cho fan của đoàn phim [Danh Dương] chú ý.

“Có dám dùng ID chính đăng bài hay không?”.

“Đạo diễn Khương người ta đều tung video ra rồi, cái gọi là đồng tính luyến ái đều là cái hiểu lầm, tôi liền không hiểu, làm sao luôn luôn có người cắn mãi không buông? Là không thể nhìn người khác danh tiếng hừng hực, hay là không nhìn được người ta nổi tiếng hả?”.

“Không thể nào chỉ quyên góp năm mươi vạn? Lê Chanh không phải rất có tiền sao?”.

“Lê Chanh một ngôi sao mới xuất đạo làm sao có nhiều tiền như vậy? Cậu ấy mới đóng mấy bộ phim chứ, vừa phải đưa tiền cho công ty, vừa phải chia phần cho người đại diện, còn phải mua quần áo và vân vân, hai ba tháng trôi qua có năm mươi vạn sẽ không tệ rồi! Mấy người đám thiếu nam thiếu nữ thật sự là không làm chủ gia đình không biết củi gạo dầu muối mắc!”.

“Hai ba tháng mới năm mươi vạn? Bạn không hiểu rõ thế giới của diễn viên, tôi nhớ rõ bộ phim Lê Chanh đóng đầu tiên là điện ảnh, còn là phim của đạo diễn nổi tiếng của Hollywood quay, cậu ta có thể đóng phim ở đó khẳng định kiếm được không ít tiền, đừng nói năm mươi vạn, chính là năm trăm vạn cũng có có thể! Hơn nữa trong tay bản thân Lê Chanh có một công ty, anh rể cậu ta là nhân vật cấp thổ hào! Chỉ quyên góp năm mươi vạn, suy nghĩ một chút tôi cũng là say rồi!”.

“Anh rể cậu ấy có liên quan gì tới cậu ấy? Hơn nữa công ty cậu ấy chính là giai đoạn khởi bước, trước đó còn tặng ba xe tải lớn vật tư cho dân làng của núi Đại Đoan nữa, người như vậy ở lúc thành phố Lang động đất sẽ chỉ quyên góp một chút? Dù sao tôi cảm thấy năm mươi vạn đó đều chính là hơn một nửa toàn bộ tài sản của Lê Chanh rồi”.

“Xem xong topic ở bên trên, ai nói cũng rất có đạo lý, nhưng tôi rất khó hiểu, nếu năm mươi vạn đối cậu ta mà nói đã rất nhiều.....Vậy cậu ta cư nhiên còn có tiền đi nghỉ ngơi sao?”.

Đúng vậy.

Nghỉ ngơi.

Trên mấu chốt nghỉ ngơi không phải nói rõ ra mình dư tiền sao. (*chỗ này chém)*

Nếu không bị tuôn ra còn tốt, nhưng cố tình bị người tung hê lên, vậy thảm rồi.

Một nghệ sĩ của công ty Thụy Tinh ở trên Weibo mơ hồ nhắc tới vấn đề này, bị ca sĩ của cùng công ty chia sẻ, đồng phát biểu bình luận chính nghĩa của chính mình, cơn gió lốc từ công ty Thụy Tinh này nổi lên thổi qua Weibo, mà chính như trước đó Tống Giai suy nghĩ, công ty Thụy Tinh còn chưa ai phát hiện Lê Chanh rốt cuộc ở đâu, cẩu tử cũng tìm không thấy, nhóm cẩu tử liên tiếp nằm vùng ở đại học A và phụ cận công ty cảm giác tâm tình hư không, cả người cũng không tốt lắm.

Thủ đô nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, rất nhiều ngày tìm không thấy người, cái này có điểm không đúng.

Dư luận đều nghiêm trọng như vậy, chẳng lẽ Lê Chanh còn đang nghỉ phép? Công ty như thế nào cũng phải triệu hồi cậu ta về chứ! Nhóm cẩu tử dứt khoát đem "nghỉ ngơi" trong miệng Tống Giai thành "nghỉ phép".

Trên thực tế công ty là thật có ý lôi người về, nhưng mà từ một lần Tống Giai tham gia hội nghị cao tầng, tựa hồ thuyết phục tất cả mọi người.

Mỗi người đi ra từ trong phòng hội nghị đều có một loại vẻ mặt vi diệu, tựa hồ gặp vấn đề rất khó hiểu, lại giống như có điểm vui mừng và khâm phục, loại vẻ mặt này phân biệt hiện ra ở trên mặt của mỗi người, không thể nghi ngờ làm cho nhóm nhân viên nhịn không được bắt đầu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Bí mật". Tống Giai ngậm miệng không đáp.

Tieba của Lê Chanh còn đang đau khổ chống đỡ, hai ngày nay liên tục có thuỷ quân* trùng kích topic, trực tiếp tung hê topic khắp nơi, Tieba này đều là fan ruột của Lê Chanh, có thể nói là nhóm người đầu tiên thích Lê Chanh, vẫn kiên trì tới bây giờ, trên cơ bản ngôn luận gì đều không đả kích tới tin tưởng của các cô.

***thủy quân: người được thuê để công kích người khác trên mạng internet**

Bởi vì không có Lê Chanh thứ hai.

[Khách vãng lai "Lá phong tháng chín" của topic "Hiện tại trên mạng đều đẩy trời Lê Chanh cũng không xuất hiện giải thích, xem ra chính là thật rồi, cũng không biết nữ sinh các bạn tại sao sẽ thích loại tiểu bạch kiểm* đồng tính luyến ái……". Bị Tieaba "Chanh hương thức ngọc thủ" khóa bài, tài khoản cấm ngôn ba ngày. Lý do, bạn khách vãng lai này xin chú ý, xin nghiêm khắc tuân thủ 3 quy tắc, 3 nghiêm cấm công kích nhân thân], [khách vãng lai của bài đăng: "Xem phim của cậu ta, không phải 3 chữ sao, biết giả vờ,một thủ khoa đại học liền làm học bá của mình cho tốt đi, vào giới giải trí muốn hô mưa gọi gió gì, liền gai mắt cậu ta……". Bị Tieaba "Bích Vân Thiên" khóa bài. Lý do: gai mắt bạn, bạn đăng một bài tôi khóa một bài, cao hứng sao……]

***tiểu bạch kiểm = tên mặt trắng: chỉ những người đàn ông ăn bám, sống nhờ phụ nữ nuôi,**

cũng có thể hiểu là trai bao ấy

[khách vãng lai "Sắc lam nhạt" của topic " thân là ngôi sao loại tồn tại dẫn dắt trào lưu đại chúng cư nhiên không làm gương tốt, chỉ quyên góp một chút tiền như vậy, một chút tình thương đều không có, dù cho đẹp cũng có ích lợi gì? Bĩu môi". Bị Tieba "Chanh hương thức ngọc thủ" khóa bài. Lý do: Có thể bạn không đọc kỹ quy tắc của chúng tôi, thích Lê Chanh thì vào, phún tử* mời đi ra], [khách vãng lai "Ba bữa cơm thêm bữa cơm" của topic"Đồng tính luyến ái chết tiệt rất ghê tởm, ha hả hai người đàn ông làm loạn xxxx như vậy.....". Bị Tieba"Bích Vân Thiên" khóa bài, tài khoản cấm ngôn vĩnh viễn. Lý do: tê liệt cút]. Cuối cùng Tam Chủ cũng nhịn không được nói tục, lấy tư thái cường ngạnh bảo hộ yên bình của Lê Chanh.

***tê liệt: ngôn ngữ mạng có nghĩa là nguyền rủa cậu bé của thằng này sẽ bị bất lực.**

***phún tử: người chuyên đi nói xấu, bôi bác sỉ nhục người khác**

Giờ phút này ba nữ nghệ sĩ hạng hai của công ty điện ảnh và truyền hình Thụy Tinh nhàn nhã ngồi ở bar "Ngôi sao xanh" uống rượu, tới nơi này tiêu xài phần lớn là ngôi sao, nơi này cũng đều có một bộ trình tự đề phòng cẩu tử bảo toàn riêng tư của ngôi sao, cho nên ngôi sao lớn đều thích tới nơi này.

Một người phụ nữ mặc váy một ca rô màu vàng nhạt đang nằm sấp nghỉ ngơi trên sô pha, móng tay sơn đỏ đang lướt Weibo, hài lòng nhìn thấy một cái ngôn luận gần nhất của chính mình được chia sẻ hàng loạt.

"Xem ra công ty quả nhiên có ý đồ này, tôi càng biểu lộ ra, ngay cả một nhất tỷ nhất ca (một nam một nữ nổi tiếng hàng đầu trong lĩnh vực giải trí nào đó) đều tự mình chạy tới chia sẻ, trực tiếp làm cho fan của tôi trên Weibo tăng mấy vạn".

Hai người nữ đối diện liếc nhau, không khỏi bật cười, một người trong đó cầm ly rượu đỏ uống.

"Lê Chanh này liền làm ra sóng gió lớn như vầy, tiếp tục để nó phát triển tiếp đoán chừng rất nhanh muốn đi hướng Hollywood..... Không, có thể nói bộ phim đầu tiên của nó liền cũng đã xuất hiện ở Hollywood rồi, có lẽ đây mới là nguyên nhân công ty hy vọng có thể thông qua chuyện này làm cho nó chìm xuống, làm công ty Kim Điển đối thủ của Thụy Tinh, có được một cái ngôi sao tiềm lực vô hạn, đối nghệ sĩ chúng ta mà nói, cũng nhất định không phải chuyện tốt".

"Chèn ép hạ bệ Lê Chanh, công ty cũng có thể thở phào".

"Tôi dẫn đầu làm việc này, nói vậy công ty sẽ nợ ân tình của tôi, đoán chừng sau này phim đóng sẽ tăng nhiều".

“Này quả thật cần chúc mừng một chút”.

Ba người mỉm cười, giơ tay lên chạm ly, ly thủy tinh ở dưới ánh đèn lóe ra ánh sáng ngũ sắc.

.....

“Mười lăm ngày rồi”. Khúc Quang Minh mặc áo bành tô quân đội, liền hít một hơi không khí lạnh, lồng ngực người đàn ông tràn đầy nhiệt huyết, thở ra một hơi, phúc chốt trước mắt phun ra tảng lớn sương trắng, đây là một cái mùa rét lạnh.

cái áo bành tô quân đội nè

Giống như ngày trực tiếp từ đầu tháng một bước tới cuối tháng một vậy.

Trung gian gã thậm chí không rảnh nhớ tới cái khác.

Chỉ nhớ rõ hai tay đang nắm thanh xà ngang đá khổng lồ, trên mặt dính đầy bùn đất.

Chiến sĩ trẻ tuổi thành nhóm chạy theo đằng sau Đại Mao.

Trước lúc này gã chưa từng nghĩ tới chính mình sẽ nhận được một cái nhiệm vụ gian nan nhất tại trong vòng ba bốn ngày hoàn thành toàn vẹn, thậm chí sau đó đoàn đội còn có dư lực đi giúp đỡ công tác cứu viện của hướng khác, đều giống như nằm mơ.

Khúc Quang Minh xoay người, ánh mắt nhìn về phía bóng đèn nhỏ đã sáng lên màu vàng đất trong lều, đứa bé nghịch ngợm nhất cũng chịu ngồi ở bên người giáo viên im lặng học bài, học tập tri thức chính là sức mạnh, càng nhiều người sống lang thang, cô đơn không nơi dựa vào, đã trải qua nhiều như vậy —— gã nhưng thật ra tình nguyện, nhưng hiển nhiên không phải, cũng không khả năng là đang nằm mơ.

Dọc theo đống đổ nát khai thông ra một con đường, nhóm vật tư thứ ba đúng lúc đưa tới.

“Lát nữa lúc dỡ hàng, mau đi qua xem xem còn có loại miếng thịt này hay không!”. Một cái chiến sĩ phụ giúp bên cạnh đồng đội nháy mắt ra hiệu, vội vàng nhìn qua thùng xe bao vây kín mít.

“Loại nào?”. Đồng đội giả vờ không biết.

Tiểu chiến sĩ lẩm bẩm một tiếng: “Cậu sẽ không biết? Tới thành phố Lang tớ liền ăn qua một loại thịt miếng! Cái mỗi bữa tối chuẩn bị đó!”.

"Nhớ rõ ràng như vậy? Xem ra cậu còn muốn ăn? Vậy lát nữa tôi báo lại cho đội trưởng, cái khác có thể ít chút, chính là mỗi ngày nhiều hơn một phần thịt".

"..... Đừng chọc cười". Tiểu chiến sĩ mặt cứng một chút, ngoài cười nhưng trong không cười, ngượng ngùng sờ sờ cái mũi, "Mùi vị đó không thích hợp tôi loại người thô thiển này". Đồng đội cười ha ha: "Bác sĩ Lê nói, đó là dược thịt tính chất đặc biệt, người thường muốn ăn còn chưa ăn được đâu, nhìn cậu khuôn mặt biểu cảm ghét bỏ này.....".

"Tôi tình nguyện mỗi ngày gặp bánh quy nén". Tiểu chiến sĩ khóc không ra nước mắt, sau đó không biết nghĩ tới cái gì, thần sắc giật mình: 'Nhưng mà nói thật, cũng có thể là ảo giác hay là tâm lý ám chỉ gì đó, tôi cảm thấy sau khi ăn thịt miếng đó, mỗi ngày sức lực đều đang tăng trưởng, trước kia tôi nhảy xa hai mét đều lao lực, hiện tại có thể thoải mái nhảy tới hai mét rưỡi".

Đồng đội như có chút đăm chiêu: "Tôi cũng có loại cảm giác này, bác sĩ Lê cố ý để làm cho người ta đưa tới thịt miếng, khẳng định có những tác dụng như vậy, nhưng cái mùi vị này, tôi liền không muốn nói gì nữa".

Sợ hãi đối thịt miếng không chỉ là chiến sĩ của một đoàn Khúc Quang Minh, những đồng chí giải phóng quân hàng năm chịu khổ nhọc này, ngày đầu tiên ăn thịt miếng đều thiếu chút nữa nhả ra, trước thiên tai này dân thành phố bình thường càng là ăn một miếng giống như bị trúng độc vậy, nhưng chính như lời Lê Chanh nói, thân thể của mọi người đều khôi phục rất nhanh, nhân viên chữa bệnh và chăm sóc theo quân đội đi tới cùng chậc lưỡi nói kì lạ, cũng có bác sĩ dưới sự đồng ý của Lê Chanh, chuyên môn lấy một miếng thịt nhỏ nghiên cứu.

Kết quả..... Tự nhiên là không có kết quả gì, hàm lượng linh khí dụng cụ tự nhiên kiểm tra không ra, nhiều nhất cũng xem một chút kết cấu của thịt.

Nhóm vật tư thứ ba không có thịt miếng của Lê Chanh, dù sao cũng là vật tư quốc gia vận chuyển tới, cùng đồ của Cống dược phường khẳng định là không cùng một dạng, làm cho mọi người không khỏi nhẹ nhàng thở ra, lại có điểm hơi buồn bã mất mát.

Ăn quen đồ khó ăn như vậy rồi, lại hưởng thụ cho dù là một cái bánh quy cũng là mỹ vị nhân gian, nhưng tóm lại không có cái loại cảm xúc đặc thù này.

Buổi tối đốt đống lửa, nơi này không có Noãn Bảo Bảo *(tên của một loại miếng dán giữ nhiệt)*, không có thảm điện, điện lực còn chưa thể khôi phục, chỉ có phương thức sưởi ấm nguyên thủy nhất.

Noãn Bảo Bảo

Chiến sĩ bưng tô ngồi cùng nhau uống cháo gạo kê, nói thật loại ban đêm này mới là thời khắc thả lỏng nhất, không biết ai nhắc tới đề tài gì, một chiến sĩ đột nhiên nhắm mắt lại, cho rằng mọi người đều đang nói chuyện, cho nên cùng đồng đội ồm ồm hát: "Biển cả cười, hai bờ sông

sóng cuồn cuộn, chìm nổi theo con sóng nhớ hôm nay……..".

Chung quanh an tĩnh lại, lộn xộn vỗ tay một chút, chiến sĩ này mặt già đỏ lên, chuồn vào trong đám người, tiếp theo đồng đội gã đứng lên rống lên hai câu: "Trời xanh cười, cuộc đời liên tiếp cuộn sóng, ai thua ai thắng trời biết……..

Người trú ở trong lều đều nhô đầu ra, mắt thấy bên ngoài liền thành đại hội âm nhạc rồi, Khúc Quang Minh mới rửa chén xong đi ra, liền bị binh nhất cấp dưới ôm cổ lôi vào trong vòng tròn, nghe bốn phía đều là ồn ào kêu hát đi, Khúc đội trưởng trong lòng biết chính mình ngũ âm không được đầy đủ trong lòng thầm mắng một câu đám thằng nhóc này, liền chờ ở đây cười nhạo lão tử hả? *(lão tử = bố mày, cha mày)*

Hắc, lão tử còn liền không sợ dọa người đâu.

Khúc Quang Minh lập tức đứng ở trung ương, quét mắt khắp nơi, đi phía trước hai bước lại kẹp một người chạy về tới, hắng giọng nói: "Này, cùng nhau hát".

Lúc này mọi người mới nhìn rõ, người không may bị tóm này đúng là bác sĩ Lê vừa rồi ôm cánh tay cười tủm tỉm ở bên ngoài nhìn đám người không ngừng sủa loạn, cái này ngay cả cổng trạm canh gác đều thổi bay tới đây, tiếp theo chợt nghe Khúc Quang Minh một bàn tay làm thủ thế, một bàn tay ôm lấy bả vai Lê Chanh, ánh mắt hơi hơi híp nhìn về phía địa phương trong bóng tối, mày nhíu một chút, biểu diễn bài [trách em xinh đẹp quá mức] của một vị ca sĩ họ Trương trong concert từng nghe xong toàn trường khóc, há mồm hát: "Ai cũng có thể làm ngơ, trước một bờ môi hay một khuôn mặt, nhưng có cần phải tìm kiếm sự hoàn hảo……" (*Bài này do Trương Quốc Vinh hát nhá,* tui lấy lời bài hát từ clip này)

Rất khó nghe, cơ bản không câu nào đúng điệu.

Nhưng nét mặt gã cực kỳ nghiêm chỉnh nhìn về hướng đó, làm cho người ta ngay cả giễu cợt đều làm không được, chỉ cảm thấy cực kỳ nghiêm túc.

Lê Chanh đích xác biết hát bài hát này, chuẩn xác mà nói kỹ năng đã xem qua là nhớ đồng dạng có thể dùng tại trên bài hát cậu từng nghe qua, trước đây chịTống giới thiệu qua không ít ngôi sao với cậu, cũng có ngôi sao ca nhạc, cậu cũng nghe qua một chút bài hát [trách em xinh đẹp quá mức] của đối phương, loại bài hát cấp bậc kinh điển tự nhiên không thể xem thường, nhưng mà bất kể bài hát gì, để cậu hát ra sẽ có hiệu quả cực kỳ rung động, Khúc đội trưởng thật sự là thần hãm hại đội hữu.

Lê Chanh che mặt.

Khúc Quang Minh vỗ vỗ bả vai của Lê Chanh, cười lớn một tiếng: "Đừng ngây người, đám thằng nhóc này đang chờ cậu đó, cậu xem xem".

Lê Chanh ngẩng đầu nhìn nhìn, quân phục xanh lá ngồi thành hàng như cây bạch dương nhỏ, đầu người đông nghìn nghịt, cách một khoảng đằng sau chính là mấy chục đứa trẻ con, đang xuyên thấu qua ngọn lửa đỏ mặt nhìn cậu, kích động vỗ tay.

cây bạch dương

Vẫy vẫy tay với cậu, quơ quơ nắm tay, làm khẩu hình cố lên, giống như chúc phúc cậu áp chế giọng của Khúc đội trưởng bên cạnh.

Lê Chanh đột nhiên không muốn phức tạp như vậy.

"……Sự mạnh mẽ và dịu dàng cũng không khác xa mấy, chỉ có đôi tay của em nắm lấy anh mới khiến anh vỡ tan, nhưng anh thật sự muốn chịu sự giày vò này, có thể bước ra đi, nhưng lại chấp nhận định mệnh và thoái lui…….". Cậu lẳng lặng đứng, thanh âm sạch sẽ xuyên thấu một đoạn không gian này: "Chỉ trách em xinh đẹp quá mức, như loài rắn độc hung tàn, quấn lấy ràng buộc lẫn nhau, tựa như tận cùng của trái tim, đã làm hết mọi cách, tính mạng cũng đều khô héo…….".

Giá trị tín ngưỡng màu trắng truyền thanh âm này cực kỳ xa.

Dừng trong lỗ tai cũng là ôn nhu.

Bên này bóng đèn tối mờ giống như đèn lồng mờ tối, đối diện vô số ánh sao lấp lánh trên sườn đồi, phía dưới con chó nhỏ thuần màu trắng giống như sói nửa ngồi xổm chỗ cao nhất, nó ngẩng cằm, ánh mắt lại nhìn thẳng địa phương đám người tụ tập, sau một lúc lâu cái lổ tai giật giật, hai chân trước nó chậm rãi ghé vào trên sườn đồi, rủ mắt, mặt gối lên lông tơ màu trắng.

Gió lạnh hất lên bộ lông trên trán nó.

"Chỉ trách anh quá ư si mê, hoán đổi mọi thứ còn lại để được yêu em, mỗi khi nghĩ tới sự hoàn hảo tuyệt vời đó của em, tất cả những thứ khác……".

Thiếu niên hạ thấp thanh âm, mỉm cười. Tràn ngập tình cảm hát

"Đều trở nên chẳng còn giá trị nữa". Khúc Quang Minh tình cảm hát xong một câu cuối cùng, đột nhiên buông tay ra lùi ra sau hai bước, giang hai tay, giả vờ muốn cho Lê Chanh một cái ôm đồng đội, một cái ôm đơn thuần.

Gã muốn cám ơn người này.

Ban đêm luôn tràn ngập cảm tính.

Gã muốn làm như vậy, cảm thấy đúng, liền làm.

Trong đám người đột nhiên truyền ra một trận kinh hô, sau đó chỉ thấy một bóng trắng hướng tới ngực của Khúc Quang Minh đụng vào, chỉ nghe "ầm" một tiếng trầm đục, Khúc Quang Minh lảo đảo một chút nằm trên mặt đất, ngay sau đó mọi người mới nhìn thấy chú chó oai phong lẫm liệt đứng ở trên người đội trưởng nhà mình, Khúc Quang Minh mở mắt ra buồn bực vừa định đứng lên, trên mặt lập tức lại bị Đại Mao tùy ý đạp hai cái.

Trong lỗ mũi Đại mao phun ra một hơi.

Như là cực kỳ khinh thường.

Lê Chanh: "……."

***Tieba là mạng xã hội của Baidu**

105. Chương 105: Tự Hào Về Cậu

Ban đêm cùng ngày vượt qua tháng ngày tới một cái ban đêm vui vẻ nhất, sau đó khi nằm ở trên cái giường giản dị, mặc kệ là người lớn hay là con nít đều không khỏi sinh ra một cỗ tình tự không nỡ, nguyên nhân gây ra là một bài hát của Lê Chanh, có lẽ là ảo giác, sau khi nghiêm túc nghe xong lau mặt mới phát hiện, trên mặt mình thế nhưng tất cả đều là nước mắt, lại có một chút cảm động thản nhiên, nhưng tại quanh người không tiêu tan.

Lúc trở lại trong lều, ít có mấy người bệnh phát hiện, thương thế của chính mình tựa hồ lành lại nhanh hơn một chút.

Lê Chanh ở tại trong lều, thiếu niên ngồi ở bên giường cởi áo khoác, đang muốn cũng cởi luôn áo len bên trong, đột nhiên nhớ tới cái gì, ánh mắt quét một vòng, bình tĩnh mắt nhìn Lê Đại Mao mới vừa đi vào trong lều.

Con chó nhỏ màu trắng tinh mắt không chớp một cái đối mắt.

Lê Chanh cơ mặt co rút, nét mặt vi diệu một chút, bỏ cái tay cởi áo len xuống, sau đó liền mặc như vậy nằm vào trong ổ mền. Lê Chanh trở người, giơ tay tắt đèn pin, nhắm mắt lại, "Ngủ".

……. Mấy ngày nay người tới thành phố Lang càng nhiều, phóng viên đài trung ương thu thập hành lý một chút, mắt thấy thành phố Lang sau tiên tai lục tục trùng kiến, Hầu Anh Duệ chuẩn bị tiếp đó cùng đồng nghiệp mang băng ghi hình trở về. Gã là đợt phóng viên tới sớm

nhất, có thể nói lúc thành phố Lang còn đang có dư chấn gã liền tới rồi, lúc bận rộn đi theo các chiến sĩ khẩn cấp cứu viện, lúc nghỉ ngơi tạm thời cùng quần chúng bị thương.

Xe của đài trung ương chạy dọc theo đường núi hướng Bắc, nơi này lượng xe rất ít, tuy rằng đường rất khó đi, thế núi lở đất phá hỏng mặt đường nhưng còn có thể cho phép một chiếc xe chạy.

Hầu Anh Duệ nhìn thấy cảnh sắc chung quanh từ hoang dã chuyển đổi thành thành phố, người dựa vào cửa sổ thủy tinh ngủ gật, trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh còn nhớ tới bài hát tối hôm qua Khúc đội trưởng và thiếu niên song ca, Khúc đội trưởng cũng liền bỏ qua, thanh âm của thiếu niên đó..... Nói như thế nào nhỉ, chính là đặc biệt êm tai, giống như mang theo một cỗ ma lực, có thể giúp đỡ áp lực trong lòng người ta đều phát tiết ra, trong nháy mắt thoải mái rất nhiều.

Đáng tiếc thiếu niên là người không cầu danh, làm chuyện tốt còn không cho phỏng vấn đưa tin ra, đương nhiên Hầu Anh Duệ cũng hiểu được, đối phương bản thân là một ngôi sao, nếu như tiếp nhận phỏng vấn của chính mình, chỉ sợ rất nhiều người nhận không ra người tốt lại nói cậu ta làm trò.

Tôi phi, mấy người có bản lĩnh cũng đến làm một cái thử xem?

Ngồi xe tới một thành phố gần nhất, Hầu Anh Duệ thông qua internet truyền cho tư liệu và tin tức thu thập được cho đài, cuối cùng là hoàn thành công tác của chính mình rồi, từ dưới bầu không khí khẩn trương đột nhiên thả lỏng xuống Hầu Anh Duệ hoạt động gân cốt một chút, lúc này mới theo thói quen xem tin tức, nhưng mà mới vừa mở trang báo mạng ra, liền bị ngôn luận ùn ùn kéo tới chấn động tại chỗ.....

[vén màn bí mật hội quỹ ngôi sao: Lê Chanh nghỉ ngơi không tham dự, người đại diện thay mặt quyên góp năm mươi vạn], [Lê Chanh và Giang Thiệu Tuấn quan hệ thân mật tiếp tục: từ video tẩy trắng sau lại bùng nổ Lê Chanh đồng tính luyến ái có một người yêu khác], [Weibo nghệ sĩ Thụy Tinh ngầm châm biếm người mới Kim Điển, nhất ca nhất tỷ công ty Thụy Tinh trích dẫn ủng hộ], [Lê Chanh rơi vào vòng vây tai tiếng: công ty Kim Điển và người đại diện tới giờ vẫn chưa từng đáp lại], ...

Hầu Anh Duệ đều hồ đồ rồi, Lê Chanh này là cái người Lê Chanh kia mình nhận thức sao? Hội quỹ ngôi sao gì? Như thế nào vừa rời khỏi thế giới internet chưa tới nửa tháng, liền không bắt kịp thời đại rồi?

Ôm tâm tình trăm nỗi suy tư chưa hiểu, Hầu Anh Duệ ấn mở một cái trong đó xem, rất nhanh từ trang báo mạng xem qua, Hầu Anh Duệ rốt cục hiểu cuối cùng đã xảy ra chuyện gì rồi, sắc mặt cùng từ ngạc nhiên của ban đầu trở nên đen trầm xuống.

Sự tình trước mắt đã càng nháo càng lớn rồi, Tống Giai người đại diện của Lê Chanh chỉ tại mọi người thẳng chỉ trích Lê Chanh nghỉ phép sau đó hiện thân giải thích: Không phải nghỉ phép là nghỉ ngơi, cậu ấy có chuyện quan trọng phải làm. Về phần là chuyện gì, Tống Giai

nhưng không có nói rõ, cũng không có khiến nghi hoặc của mọi người đạt được giải đáp, cho nên rất nhiều người cho rằng Tống Giai chỉ là vì bảo toàn lời nói dối của Lê Chanh, sự thật căn bản là là đang nghỉ phép.

Hầu Anh Duệ đen mặt mở ra Weibo của Lê Chanh, ở trang chủ viết một cái bình luận: tôi là phóng viên của đài trung ương, tôi có thể chứng minh Lê Chanh còn đang nghỉ phép, ở lúc các người tùy ý công kích nhục mạ cậu ấy, cậu ấy còn tại tuyến đầu cứu viện động đất!

Nhưng mà bởi vì tốc độ đẩy bình luận của khu bình luận quá nhanh, cơ hồ ở thời gian lần đầu gã phát biểu ngôn luận liền bị càng nhiều bình luận đẩy xuống, có tốt có xấu, bình luận xấu phần lớn là nương chuyện hội quỹ làm khó dễ, tốt còn tại hô khẩu hiệu ủng hộ.

"Chanh tử kiên trì! Chanh tử cố lên!".

"Đừng bị đám người xấu đánh gục, chỉ cần đi ra nói hai câu, cậu nói cái gì chúng tôi liền không chút do dự ủng hộ!".

"Tôi chưa bao giờ hoài nghi tình thương của cậu, từ sau cái tiết mục cậu quay ở núi Đại Đoan, tôi liền biết, mặc kệ phún tử nhiều bao nhiêu, cũng không thể dao động quan niệm của tôi, tôi vĩnh viễn ủng hộ cậu!".

Hầu Anh Duệ ngồi yên lặng trước bàn máy tính, thật vất vả cập nhập trang chủ tìm được bình luận của chính mình, lại phát hiện bình luận này ở trang đầu loan báo ngay cả một giây cũng không tới liền bị đè xuống rồi, trên cơ bản không ai nhìn thấy.

Tiếp tục làm như vậy cũng không hề ý nghĩa.

Suy nghĩ xong, Hầu Anh Duệ mở ra một trang viết bài mới, đều viết ra những gì khi mình đi nơi bị động đất chứng kiến nghe thấy: "Ngày đó tôi vừa tới thành phố Lang, lúc ấy xe của đài là đi đường núi, cho nên đúng lúc gặp được đoàn đội của chiến sĩ giải phóng quân T1, lúc ấy đang tại cứu viện khẩn cấp, thẳng tới nửa đêm mới có một bộ phận lui ra nghỉ ngơi, trong đó đội trưởng của đoàn T1 là Khúc Quang Minh hàng năm sinh hoạt tại trong đại viện quân khu, anh ta nói anh ta cũng đều không phải là lần đầu tham dự công tác cứu viện động đất, nhưng lần này lại là một lần thuận lợi nhất....."

"Vật tư trong đội ngũ rất đầy đủ, bên cạnh đậu một chiếc xe tải, nghe nói bên trong chở đều là vật tư, tôi nhớ rõ lúc này quốc gia quả thật có phái tặng vật tư, nhưng loại xe này không giống, trước mắt tôi chính là một số xe tải bình thường, mà quốc gia dùng để vận chuyển vật tư bất kể biển số xe hay là loại xe đều khẳng định là thống nhất, sau đó có một chiến sĩ nói vật tư của mấy chiếc xe tải này đều là cùng một người dùng tiền gửi tặng, về phần là ai, đợi tới lúc tôi lại tiến thêm một bước truy hỏi, chiến sĩ kia xua xua tay, cười một cái, cũng không lại trả lời.....".

"Cuộc sống của nhân dân sau động đát đích thực là những ngày gian khổ, sau đó trong bữa

cơm xuất hiện thịt miếng, nghe nói cũng là quyên góp đưa tới, vị thịt không ngon lắm, nhưng nghe nói là dùng nước thuốc ngâm qua, đối người bị thương cực kỳ có ích, người bị thương trong lều cũng đều nói như vậy. Thương thế lành nhanh, bọn họ sẽ có cảm giác……".

"Rất nhiều người hỏi tôi, làm sao để thành một người đưa tin thành công, trước kia tôi nói bạn phải đích thân đi thực tế để cảm nhận, mới có thể tìm được càng nhiều tư liệu hấp dẫn người khác, nhưng hiện tại tôi phải thu hồi lời của tôi, làm một người đưa tin thành công, đầu tiên bạn phải học được yêu người là thế nào, tự mình tham dự vào công tác cứu viện, tôi cảm giác mệt nhưng phong phú, cảm giác được sinh mệnh kéo dài của những người khác có lẽ chỉ là bởi vì một lần trợ giúp của tôi, tối hôm đó tôi thấy được càng nhiều người vào trong lều, còn nhìn tới một thiếu niên ngồi xổm trên sườn đồi và một con chó nhỏ, cái bóng ở trong trời chiều kéo rất dài, cái đầu kéo dài tới trên đùi của tôi, tôi cầm lấy mánh ảnh muốn chụp lại một cảnh này, đội trưởng Khúc lại ở phía sau vỗ vỗ lưng của tôi, nói ra lời nói rất kỳ diệu, tựa hồ đang nói cho tôi biết người thiếu niên kia cũng không nguyện ý bị chụp hình, cũng không nguyện ý bị người khác biết, tôi cảm thấy rất khó hiểu, nhưng không có tiếp tục chụp hình, nhưng mà tới sau này, sau khi tôi nhìn thất mặt của thiếu này, giống như có chút hiểu được đội trưởng Khúc tại sao nói như vậy……".

Kể chuyện cực kỳ bình thản, không có cao trào, nhưng cũng như cũ có thể làm cho người ta từ một đoạn văn tự này nhìn ra tình hình ác liệt của thành phố Lang, tưởng tượng nhân dân thành phố Lang nhìn thấy nhà mình sụp xuống rốt cuộc là tâm tình gì.

Hầu Anh Duệ xem như một phóng viên khá nổi tiếng của đài trung ương, trước đó sớm làm phóng viên chiến trường mấy năm rồi, người đưa tin có kinh nghiệm phong phú, văn tự của gã thiên hướng kể lại, không cần dùng tới từ ngữ trau chuốt rườm rà, lại bởi vì tính chân thật này mà được rất nhiều người thích.

Một áng văn này đăng lên, mới đầu xem tự nhiên là mấy người đưa tin cùng đài, đều là quan hệ bạn bè, tự nhiên biết Hầu Anh Duệ là đi thành phố Lang thu thập tin tức, một áng văn này hiển nhiên cũng là có liên quan tình hình động đất, cho nên mấy phóng viên mấy đồng thời trích dẫn bài viết này của Hầu Anh Duệ, ở trong vong bạn bè, truyền đi ở người trong giới truyền thông trên Weibo.

Rất nhanh người đầu tiên đọc được.

Tiếp theo người thứ hai, người thứ ba…….

Hồ Niệm Phù là một học sinh cao trung, học sinh cao trung tuổi này chính là thời khắc nhiệt tình yêu thương máy tính nhiệt tình yêu thương phim truyền hình, Hồ Niệm Phù càng là một trong những người đó, cô xem một ít tiểu thuyết võ hiệp biên kịch thành phim truyền hình, ví dụ như [Danh Dương] của tác giả nổi tiếng Phạm Thu Thủy, lần này phim truyền hình phục chế cô đều không có bỏ qua tập nào, mà cũng lòng mang thiện cảm đối nam thứ Lê Chanh, cô vẫn cảm thấy ánh mắt của đối phương cực kỳ sạch sẽ xinh đẹp, cũng bởi vậy thành một fan của nhân vật do Lê Chanh đóng.

Nhưng mà ngày vui chóng tàn, ngay tại sau mấy ngày Hồ Niệm Phù chú ý Lê Chanh, lại có

trên mạng bùng nổ nói Lê Chanh là đống tính luyến, tiếp theo cũng có ngôi sao tham gia hội quỹ ngôi sao sau động đất thành phố Lang lộ ra Lê Chanh không hề tham dự, ngày đó chỉ có người đại diện thay cậu ta tham dự, quyên góp năm mươi vạn.

Hồ Niệm Phù chính là một học sinh cao trung bình thường, trong lòng cảm thấy kỳ thật năm mươi vạn đã không ít rồi, nhưng mà người trên mạng đều nói địa vị xã hội của Lê Chanh rất cao, chỉ quyên góp năm mươi vạn ngay cả chút số lẻ cũng không đủ, Hồ Niệm Phù suy nghĩ một chút, cô là thật không hiểu chuyện của giới giải trí, nhưng những lời mắng chửi người trên mạng này khiến cô thất rất phản cảm.

Sau đó Lê Chanh tại đoàn phim Danh Dương tham gia tiết mục văn nghệ cùng không hề xuất hiện, lúc này mới có người bóc mẽ người đại diện nói Lê Chanh "nghỉ ngơi" chính là lấy cớ, thật là "nghỉ phép" ăn nhậu chơi bời, càng nhiều người phun nước miếng hướng địa bàn của Lê Chanh, cô cảm thấy Lê Chanh không phải là người như thế, nhưng mà cô chưa bao giờ tiếp xúc qua ngôi sao này, chỉ có thể dựa vào cảm quan đối phim truyền hình phỏng đoán.

Hồ Niệm Phù phát ngôn không đủ sức nặng, hiển nhiên những phỏng đoán không hề đủ sức thuyết phục.

Cho tới một ngày Hồ Niệm Phù lúc ở trên mạng lơ đãng nhấn mở bột bài viết, một đường xem xuống, ý vị kinh ngạc trên mặt của cô càng phát ra nồng hậu, cho tới khi xem hết một đoạn kể chuyện sau sùng, mới lộ ra một tia ý cười hiểu ý.

".....Thì ra cậu ấy dĩ nhiên là diễn viên gần đây có chút danh tiếng, sau khi động đất phát sinh ngày đầu tiên liền tới thành phố Lang, cùng đội ngũ của đội trưởng Khúc Quang Minh kết thành hữu nghị thâm hậu, mười xe vật tư kia chính là cậu ấy cung cấp.....

".....Bản thân chuyện này tôi là không nên nói ra, nhưng từ lúc tôi trờ về tới một thành phố gần nhất, vừa mở ra internet liền nhìn thấy bình luận ùn ùn kéo tới của nhóm dân mạng, rất nhiều nghi ngờ và nhục mạ đặt ở trên người thiếu niên đơn bạc này, tôi rốt cục nhịn không được viết xuống một đường tai nghe mắt thấy này, nếu đội trưởng nói cho tôi biết cậu ấy không muốn lên báo, tôi sẽ không đăng lên trên báo chí, tôi viết tại trong topic này, cậu ấy gọi Lê Chanh, phần lớn nhân dân thành phố Lang đều biết cậu ấy, tôi hy vọng cái tên này sẽ không lại bởi vì loại sự tình "nghỉ ngơi" cứu người này bị ai phê phán, cám ơn".

"Anh hùng luôn bị người đố kỵ". Hồ Niệm Phù tự nói một tiếng, trích dẫn cả bài viết lên Weibo của Lê Chanh, còn cố ý trọng điểm đánh dấu tên tác giả của bài viết này.

Hầu Anh Duệ tên này ngày hôm qua xuất hiện trong trong tin tức đưa tin về động đất, cho nên tuy rằng Hồ Niệm Phù không chú ý giới tin tức, lại trùng hợp biết có người này.

Nếu anh ta đích thực đi qua thành phố Lang, như vậy những điều mắt thấy tai nghe này nhất định là cực kỳ chân thật.

Cuối tháng, một bài viết được trích dẫn xuất hiện ở nơi tập trung chiến tranh nước miếng, khi mọi người sau khi xem xong, phát hiện tất cả phún tử đều giống như biến mất hết, đột nhiên yên lặng xuống, nghệ sĩ của công ty Thụy Tinh cũng đột nhiên không có bộ dáng điên cuồng trích dẫn trước đó, ngược lại hoàn toàn an tĩnh lại.

Rất nhiều người phát hiện trong Weibo của nhất ca nhất tỷ của Thụy Tinh, đã tìm không thấy trích dẫn ngôn luận của nghệ sĩ nhỏ trước đó ngầm châm biếm Lê Chanh, trên Weibo chính chủ của bên công ty Kim Điển, đột nhiên bốn chữ: tự hào về cậu [ngón cái]

Chữ cậu này, đoán chừng ai cũng sẽ không muốn tự mình đa tình tự dán mình lên, đây chính là thuộc về người kia.

Tiếp theo Tống Giai trên Weibo của mình viết: "Vốn là không muốn nói với mọi người, dù dao một không cầu danh, hai không cầu lợi. Lúc ấy cậu nhóc bảo tôi xin nghỉ chỉ gởi một cái tin nhắn, cái gì cũng không nói, đợi tới tôi đi hỏi anh rể cậu ấy mới biết được cậu ấy trực tiếp đi thành phố Lang, nói không rõ lúc ấy trong lòng là cái cảm thụ gì. Sau đó ngẫm lại nếu cậu ấy không chịu nói, vậy tự nhiên là không muốn để tôi biết, đơn giản giúp cậu ấy tiếp tục giữ bí mật, hiện tại rốt cục phơi bày khắp thiên hạ, tôi cũng có thể yên tâm rồi, thị phi tự tại lòng người".

Thời cơ này hoàn toàn đủ rồi.

Nói thật cho dù không có Hầu Anh Duệ ra tay, nếu sự tình tiến thêm một bước khuếch đại, Tống Giai cũng sẽ đi tìm người viết thay tung chuyện này ra, không nghĩ tới trước đó cũng đã có người danh tiếng càng vang đứng ra đính chính thay Lê Chanh.

Giờ phút này Tống Giai ngồi ở văn phòng chính mình, viết máy trong tay dạo qua một vòng ở đầu ngón tay, ánh mắt nhìn mấy cái trên người mấy nghệ sĩ của công ty Thụy Tinh, sau đó mở ra status trên trang chủ tiếp tục viết: "Thêm một việc chính là một ít người xấu bụng thừa dịp chuyện này đả kích Lê Chanh, điều này làm cho tôi có chút trái tim băng giá".

"Lê Chanh còn chính là một người mới, ân oán của một thế hệ chấm dứt ở trên một thế hệ không tốt sao, tại sao phải liên lụy đến tới trên người một thiếu niên cái gì cũng không biết, không cảm thấy hổ thẹn trong lòng sao, không còn gì để nói nữa".

106. Chương 106: Người Yêu Cũ

Có câu nói, người nổi tiếng thị phi nhiều.

Còn có câu nói, chuyện này còn chưa xong đâu.

Ngay tại sau khi người đại diện Tống Giai phát biểu mấy câu, cô lại một lần nữa đăng lên tấm hình: một cái sổ tiết kiệm 110 vạn thuộc về Lê Chanh, một cái hợp đồng đóng phim ký với đoàn phim [Ngân Hà], một cái thù lao quay [rất gần núi Đại Đoan], cẩn thận tính tổng cộng

hiện nay Lê Chanh nhận được phim, cũng liền cũng chỉ có hai bộ phim này, khiến người ta rung động nhất chính là, thù lao của đoàn phim Ngân Hà và rất gần núi Đại Đoan cộng lại cư nhiên còn chưa tới hai trăm vạn!

Nói cách khác kiếp sống diễn xuất hiện nay của Lê Chanh, chỉ vì tài sản cậu kiếm được chưa tới hai trăm vạn, mà trong những tài sản này, bị Tống Giai lấy ra năm mươi vạn quyên góp cho hội quỹ động đất.

Ít sao?

Năm mươi vạn nghe lên ít rất nhiều so với hai trăm vạn, nhưng xin chú ý đây đã là một phần tư toàn bộ tài sản của Lê Chanh đóng phim kiếm được, trừ cái này ra, có ngôi sao nào dám đứng ra đưa ra ánh sáng, một phần tư tổng tài sản của chính mình quyên góp cho nơi bị thiên tai?

Không ai!

Lúc này tại trước đó mấy ngàn dân mạng bốn phía lan truyền Lê Chanh keo kiệt, Lê Chanh không có tình thương linh tinh cảm giác trên mặt như là bị người hung hăng tát một cái tát, đau rát.

Mợ nó, chuyện này tuyệt đối không đơn giản, ngay từ đầu rốt cuộc là ai dẫn chúng ta đi sai đường? Nhóm dân mạng thuyết âm mưu, rất nhanh có người moi ra vấn đề trên hội quỹ nghệ sĩ công ty Thụy Tinh và Kim Điển nháo bất hòa, sau đó lại nghĩ tới người đầu tiên ngầm châm biến Lê Chanh không phải là một ngôi sao nhỏ của Thụy Tinh hay sao? Mà chuyện này sở dĩ nháo càng lớn là bởi vì đám người nhất ca nhất tỷ của Thụy Tinh trích dẫn ngôn luận đó, mọi người tựa hồ đều bắt được mấu chốt của vấn đề rồi.

"Âm mưu nha tất cả đều là âm mưu, người giới giải trí quả nhiên rất âm hiểm, Chanh Chanh chúng ta đơn thuần thiện lương như vậy, sau này nhưng làm sao sinh tồn trong giới đây! Đau lòng!".

"Lúc người ta đang toàn lực ứng phó trợ giúp nhân dân khu thiên tai, có một số người còn đang làm những thủ đoạn hạ lưu này, ai là Kiều Phong, ai là người chăn ngựa, sự tình cuối cùng có kết quả rồi, hôm nay vừa xem liền biết!".

Phần lớn người từng xem [Thiên long bát bộ] đều biết chuyện của Kiều Phong và người chăn ngựa, Kiều Phong là anh hùng hào kiệt bang chủ cái bang, lại bị người chăn ngựa bản thân tư lợi hãm hại mất chức bang chủ rơi vào nông nỗi người người hô đánh, tới cuối cùng tra ra manh mối, ai không gọi Kiều Phong một tiếng hán tử?

"Xem nửa ngày tôi xem như hiểu được, công ty Thụy Tinh đây là muốn mượn cơ hội này, chèn ép Lê Chanh xuống, bọn họ chỉ biết Lê Chanh là trong lúc nghỉ ngơi, cũng không rõ ràng Lê Chanh xin phép rốt cuộc là vì làm cái gì, nếu sớm biết, đoán chừng lại sẽ nói người ta muốn

gây chú ý, muốn làm màu các kiểu. Người tuổi càng lớn liền càng nhìn càng thấu đáo, hiện tại nhìn tới sắc mặt của những người này, tôi liền ha ha".

Lòng của mấy phóng viên đài trung ương còn tồn nghi hoặc, cố ý hướng Hầu Anh Duệ chứng thật chuyện này, Hầu Anh Duệ cười lạnh một tiếng: "Đây cũng chính là mấy người hỏi, mấy người xem hiện tại trên mạng điên cuồng lan truyền hình ảnh quyên góp tiền và vân vân, nói Lê Chanh chỉ là quyên góp năm mươi vạn, thật đúng là keo kiệt..... Không nói cậu ấy sau khi quyên góp tiền lại đưa tới mười xe vật tư, liền nói dược hoàn *(= thuốc viên)* cậu ấy mang đi thành phố Lang ngay từ đầu, bản thân giá trị này chính là cái con số thiên văn".

"Liền đoạn thời gian trước Cống dược phường mới tung ra hai loại thuốc mới kia, lục vị hồi huyết hoàn hai mươi vạn một viên, dũ thương đan hai mươi vạn một viên, một mình cậu ấy liền cầm theo mấy trăm bình, vì tiết kiệm không gian trên xe, cậu ấy ngay cả lương thực dự bị cho chính mình cũng không mang bao nhiêu, tiếp theo lại là mười xe lớn vật tư, bên trong đồng dạng kèm theo hơn một ngàn bình dược hoàn, sinh cốt đan gì đó, bất khí đan gì đó, loại viên thuốc hiệu quả vô cùng tốt lại còn chưa đưa ra thị trường này, bản thân định giá tuyệt đối không kém hai mươi vạn của hồi huyết hoàn, thật muốn nói quyên góp tiền, tôi đều tính không rõ rốt cuộc cậu ấy quyên góp bao nhiêu".

Nghe xong lời nói của Hầu Anh Tuấn, trong giọng nói của người phóng viên đài trung ương hỏi này đều có chút ngứa rồi, một bình thuốc bên trong mười viên thuốc, nói cách khác một bình liền hai trăm vạn, hơn một ngàn bình thuốc như vậy là cái khái niệm gì?

Khó trách gần đây Cống dược phường công bố hồi huyết dược hoàn và dũ thương đan dược đều cung không đủ cầu, thì ra đúng là nguyên nhân này!

Trong lúc nhất thời các tòa soạn báo lớn đều đẩy bài viết của Hầu Anh Duệ lên trang đầu, bất luận là người của giới giải trí hay là giới chính trị giới kinh doanh đều đang thảo luận, nhưng mà khi mọi người xem Weibo chính thức của công ty Thụy Tinh, phát hiện cái bài trích dẫn kia đã lặng yên không một tiếng động biến mất rồi.

"Xóa sạch bản ghi chép,các người xóa ảnh chụp màn hình rồi chứ?".

"Đăng lên không chỉ có ảnh chụp màn hình của công ty Thụy Tinh, còn có ảnh chụp màn hình của mười mấy nghệ sĩ đăng bình luận, không phải nói Lê Chanh nhân phẩm không tốt sao, các người đều lấy ra nhân phẩm tới xem một cái coi?".

Nghệ sĩ của công ty Thụy Tinh trợn tròn mắt.

Phương pháp chứng minh nhân phẩm tốt nhất là cái gì? Bạn chê Lê Chanh người ta quyên góp ít, bạn lấy tài sản ra so sánh cùng quyên góp lần trước đi, một phần tư, nhiều hơn chúng tôi liền không nói gì nữa, thiếu nên bổ sung!

Thêm một điều, Lê Chanh đi thành phố Lang, bạn thế nào cũng phải tỏ chút thành ý chứ,

tuy nói hiện tại không có công tác cứu viện bận rộn gì, đi một chuyến mang nhiều chút đặc sản cũng có thể biểu thị một chút tâm ý, đương nhiên nếu bạn không tình nguyện đi này cũng không được, để nhân dân thành phố Lang cả ngày nhìn khuôn mặt mất hứng của bạn, chẳng phải là bặt nạt bạn à, bạn còn phải cam tâm tình nguyện đi!

Nghệ sĩ của công ty Thụy Tinh một ngụm máu thiếu chút nữa nôn ra.

Nhất tỷ Trác Tiểu Nghiễm của công ty nghe được tin tức ngay tại trong nhà nổi giận đùng đùng vỗ cái bàn, mang theo trợ lý cùng mấy nhân viên tủy thân liền chạy tới thành phố Lang, một đường này thật không có gì, chờ đi thành phố Lang thị chỉ sợ là không thể thiếu màn trời chiếu đất, cuối cùng là có chút quyết đoán, đáng tiếc tổng tài sản trên người vị nhất tỷ này cuối cùng vẫn là không muốn tuôn ra, quần chúng suy nghĩ một chút, người đều tức nước vỡ bờ, cũng liền xua xua tay bỏ qua cho cô ta.

Người khác không thích đi thành phố Lang hoặc là đang đóng phim không kịp đi liền thảm rồi, Weibo bị người ta khủng bố, chủ của mấy Weibo này, cuối cùng thể hội một phen mấy ngày gian khổ trước đó trên Tieba của Lê Chanh. ***(Tieba là mạng xã hội của Baidu)***

"Anh anh anh (tiếng khóc), thiện ác cuối cùng rồi sẽ báo, ngày hôm qua mây đen bao phủ, hôm nay liền đã mưa tạnh trời trong rồi, vẫn là Chanh thần phù hộ chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn.....". Tieba [Chanh hương thức ngọc thủ] trên Tieba Lê Chanh khóc rống trên bài viết.

Cô cảm thấy được trấn thủ của chính mình là đáng giá.

"Kỳ thật chúng ta bảo vệ Tieaba này, đều không phải là chỉ là vì Chanh tử, còn có vì để thí sinh sang năm thi đại học khi tới đây đăng bài phù hộ, không đến mức nhìn đến nhiều ngôn luận khó coi như vậy, đương nhiên là đáng giá".

Một thành viên bình thường không có tiếng tăm gìm thời khắc mấu chốt lại đi ra bảo vệ Lê Chanh nói như vầy, "Lúc đó tôi chính là bởi vì ở trong này đăng bài phù hộ, mới thuận lợi thi đậu trung học mình thích, mặc kệ có phải Lê Chanh phù hộ tôi hay không, tôi đều có nghĩa vụ giữ gìn Tieba này".

Danh tiếng học bá của Lê Chanh, bắt nguồn từ thủ khoa đại học của cả nước.

Rất nhiều thiếu niên tại trước kì thi, vẫn thích ở trong này tìm kiếm phù hộ, nơi này không chỉ có là một căn cứ internet của một ngôi sao, đồng dạng cũng là một chỗ thần thánh.

"Tiểu Nhiễm nhưng thật ra quyết đoán kịp thời, chính là một phía quần chúng đón ý nói hùa cũng không có thể tránh được hiệu quả tiêu cực, hiện tại cổ phiếu của công ty đều bắt đầu trượt giá rồi, thậm chí không hề ít cổ đông có ý nguyện bán tháo cổ phiếu của Thụy Tinh, phải nghĩ biện pháp bảo trì giá trị cổ phiếu.....". Mấy cao tầng của công ty Thụy Tinh tại trong phòng hội nghị nhăn mặt nhăn mày, chuyện này cuối cùng nháo lớn như vậy cũng có một phần

lửa cháy đổ thêm dầu của bọn họ, chủ ý là áp chế gắt gao Lê Chanh, thuận tiện hãm hại công ty Kim Điển một phen, không nghĩ tới cuối cùng phát sinh biến chuyển thần kì, trái lại thành tựu người khác.

"Này không dễ làm.....".

"Sự kiện đã ảnh hưởng cực kỳ lớn rồi, chúng ta lại chắn cũng chắn không ra hiệu quả, chính là nếu để nó tùy ý phát triển, sẽ chỉ làm cổ phiếu trượt giá càng thêm lợi hại!".

"Chỉ một ngày liền rớt 1% rồi".

"Xem ra chỉ có từ phương hướng lợi ích chung tăng lên một chút tin tưởng của cổ đông.....". Một người cao tầng nhíu mày, ngón tay liên tục đánh dấu ở trên tài liệu, "Tiếp tục quyên góp thêm một ngàn hai trăm vạn".

Công ty Thụy Tinh đã từng có hành động quyên góp một ngàn vạn, kế tiếp tiếp tục quyên góp một ngàn hai trăm vạn, như vậy mặc kệ dư luận xã hội nghiêng về phía Lê Chanh như thế nào, cái nhìn của mọi người đối công ty Thụy Tinh vẫn sẽ hơi bớt thành kiến một chút, dù sao cũng là một công ty lớn, vẫn sẽ xuất phát từ lợi ích riêng, lợi dụng chèn ép Lê Chanh để đối kháng công ty Kim Điển, theo góc độ của Thụy Tinh tới nhìn, đích xác không tồn tại sai lầm.

Chính là nó chèn ép sai người rồi.

Tại loại thời khắc muôn người đồng lòng này, nó đi gây sức ép ân nhân của đồng bào thành phố Lang người ta, không phải kéo giá trị cừu hận sao.

Công ty Thụy Tinh làm cái này hiệu quả coi như không tồi, ngoại trừ mấy nghệ sĩ hạng hai hạng ba bị người ta chửi rủa tới không dám đi ra ngoài, nguy cơ của công ty xem như thoát khỏi, cổ phiếu cũng một lần nữa tăng lên một đoạn nhỏ, nhưng không đạt tới giá trị lúc ban đầu.

Công ty Thụy Tinh có thể nói tổn thất thảm trọng.

Việc này đi tới hồi kết, Lê Chanh cũng sắp xếp tốt hành lý, mang theo Đường Hà và Đại Mao đi trên con đường về nhà. Công tác cứu viện và chữa trị đã tiến hành đâu vào đấy rồi, tựa hồ không còn cần cậu làm gì nữa rồi, liền ngay cả giá trị tín ngưỡng, mấy ngày nay ở tành phố Lang hấp thu cũng bảy tám phần rồi, tu vi điên cuồng tăng tới đỉnh phong luyện thể cảnh tầng chín.

Tu luyện gia tốc như vậy khiến Lê Chanh càng thêm khí thế dời non lấp biển..... Cũng càng vì chống đói.

"Tạo sao không ăn xong tiệc chia tay hẵng đi.....". Đường mập ỉu xìu tựa vào trên ghế phó lái, như là một con cá nửa chết nửa sống phun bong bóng, "Chanh tử ông phải nhắc tui, trên đường về nhớ rõ mua một túi thạch rau câu cho bạn nhỏ Cao Kiệt, còn có mang một chai sữa rửa mặt kiềm dầu cho Đồng Đồng, mặt em ấy đều nhanh lạn hỏng rồi, đúng rồi còn có ba lô của Trầm Học Danh, cộng thêm một cuốn sách nước ngoài nổi tiếng tên là Holmes.....".

"Là [Sherlock Holmes toàn tập". Lê Chanh thở dài

"Đúng đúng, chính là nó.....". Sau đó rơi vào một mảnh im lặng, Đường mập sâu kín nói: "Đậu xanh, đều nói muốn đi liền đi sớm một chút, hiện tại không sơm không muộn, khiến cho lão tử đều thương cảm rồi". (*lão tử -= bố mày, cha mày, tía mày)*

Một lát sau một chút âm thanh đều không có.

Lê Chanh nghiêng đầu qua, thấy Đường mập ôm mô hình con chó nhỏ của Phán Lan tặng đang ngủ, dưới mắt một mảnh xanh đen, mỗi một ngày giành giật từng giây, ai cũng không thể nghỉ ngơi tốt. Liền là chiến sĩ tố chất thân thể cực kỳ cường hãn, cũng có chút bởi vì mệt nhọc quá mức thiếu chút nữa gục ngã tại trên đường cứu viện, nếu không có viên thuốc của Lê Chanh, chỉ sợ một đoàn người của Khúc Quang Minh, ít nhất có ba bốn người không thể còn sống trở về.

Đi ra từ trong chiến tranh đều là hữu nghị cách mạng, hiện tại thì sao, đi ra từ trong tiên tai đều là dùng sinh mệnh kết thành hữu nghị, này đều là không tồi.

Xe tư nhân chạy ở trên đường núi, rất nhanh biến mất ở trong tầm nhìn, di động của Lê Chanh và Đường Hà đều khôi phục tín hiệu rồi.

.....

Các thành phố cách thành phố Lang gần nhất cũng đều đã trải qua ảnh hưởng của dư chấn, tuy nói ít có nhân số tử vong, có nơi thậm chí không một người thương vong, lại khiến cho phần lớn mỗi người lòng hoảng sợ, đi được nửa đường, Lê Chanh và Đường Hà đổi chỗ ngồi, Đường Hà lái xe, Lê Chanh không ngồi ở trên ghế phó lái ngắm cảnh ven đường, mà là nằm ở ghế sau tranh địa bàn cùng Đại Mao.

Trên người thiếu niên còn mặc một cái áo bành tô quân đội, áo bánh tô thật dài che hết quần jean dưới người, giầy trực tiếp bị cởi ra đặt ở phía dưới chỗ ngồi, cả người cuộn lại, như là một chú chó con mới sinh.

Đại Mao ghé vào bên người cậu, tựa hồ cũng là rất mệt mỏi, nhưng vẫn sẽ cách một đoạn thời gian liền mở to mắt liếm liếm mặt cậu một cái. Mặt lưỡi thô ráp đoạt lấy hô hấp của làn da thiếu niên, tiếp xúc cùng không khí rét lạnh mà khô ráo, sinh ra sương mù mỏng manh.

Đường mập nhìn mấy cái, giơ tay để Đại Mao cũng liếm liếm, Đại Mao lạnh lùng nhìn cậu ta một ta, hung ác nhe răng, hàm răng trắng bóc vô cùng sáng lóe sáng như trường đao, hai cái răng nanh còn muốn bén nhọn hơn so với quỷ hút máu.

Rõ ràng chính là con chó trắng nhỏ, lại toàn thân mang theo một cỗ khí thế của lão hổ.

…… Trong nháy mắt như gió lạnh đập vào mặt.

Đường mập run run một chút, lập tức mắt nhìn mũi mũi nhìn tim thành thật lại.

Di động của Đường Hà chuyển thành chế độ rung, bình thường báo có cuộc gọi tới chính là rung lên, khi xe tư nhân sắp chạy tới thủ đô, Đường Hà nhận được điện thoại của Tống Giai, nghe được bên kia bình thản một tiếng: "A lô".

"……!!!".

Đường Hà: "==".

Hỏng rồi, lúc đi ngay cả tình hình thực tế cũng chưa nói cho cho vị người đại diện này, kế tiếp bản thân cậu một trợ lý sẽ không bị đuổi chứ, nghe một chút thanh âm bình tĩnh kia, tuyệt đối là tư thế gió thổi mưa giông trước cơn bão.

"Chị Tống, em biết sai rồi".

"……Em sai cái gì?". Bên kia sửng sốt một chút.

Đường Hà kẹp di động ở trên cổ, mắt nhìn đường lái xe, nét mặt thống khổ vạn phần thừa nhận: "Em không nên tại lúc Chanh tử muốn đi thành phố Lang, không liều mạng ngăn cản cậu ấy, cũng không nên không nói với chị……".

"À".

Đường Hà: "……"

À là cái ý gì?

"Biết rồi, lần sau đừng làm như vậy nữa, di động các em có thể đả thông, đây là đã trở về rồi?".

"Đang tại trên đường". Đường Hà suy nghĩ một chút, "Đã vào tỉnh thành rồi, nếu không kẹt xe, đoán chừng khoảng hai tiếng đồng hồ nữa liền tới rồi".

Bên kia ừ một tiếng, bình tĩnh nói: "Trước đừng về nhà, trực tiếp tới công ty".

"Dạ".

Cúp điện thoại, Đường Hà cảm giác chính mình lại có nhiệt tình rồi.

Bạn biết rõ bạn làm sai phải bị đánh, cuối cùng nhưng không có bị đánh, lúc ấy tâm tình của bạn ở trong may mắn có thể hơi chút có chút mất mát, nhưng cẩn thận ngẫm lại, vẫn tốt hơn so với bị đánh!

Đây là hạnh phúc.

Hai tiếng đồng hồ sau, Đường Hà tập trung tinh thần xuyên qua dòng xe cộ quay đầu xe tới dưới lầu công ty điện ảnh và truyền hình Kim Điển, cậu túm tóc dưới, gọi điện thoại cho Tống Giai, lúc này mới kêu một tiếng đối với thiếu niên ngủ say ở ghế sau.

Lê Chanh mở mắt ra mông lung liếc cậu ta một cái, đáp một tiếng: "Ừm".

Đường Hà xuống xe duỗi cái eo, quay đầu lại chỉ thấy Tống Giai đi ra đón từ bên trong cánh cửa, đằng sau còn đi theo không ít người, Đường Hà đang sửng sốt, không bao lâu chỉ cảm thấy chung quanh lập tức đông nghịt, trước cửa công ty điện ảnh và truyền hình Kim Điển vốn trống trải đột nhiên rất nhiều người đi đường dừng chân, sau đó từ xa xal lại tới một đám người nữa.

"Đi mau.....". Ngay cả Tống Giai cũng đờ ra rồi, cô vội vàng bước nhanh hai bước mở ra cửa xe sau, kéo thiếu niên ngốc manh mới vừa ngáp xong đôi mắt mông lung đi ra, lúc này bên ngoài đã vây quanh một vòng phóng viên.

Mắt thấy thiếu niên nghiêng ngả lảo đảo bước ra từ trong xe, một thân mặc áo bành tô quân đội phối quần jean tuy rằng sạch sẽ lại cũ nát chẳng ra cái gì cả như vậy, còn có kiểu tóc tổ gà trên đầu hơi hơi vểnh lên giống như làm uốn tóc, làm cho làm cho nhịn không được mỉm cười, nhìn khuôn mặt mới từ trong ngủ say tỉnh táo lại, thiếu niên này đoán chừng còn chưa rõ tình hình hiện tại đâu.

"Lê Chanh, xin hỏi cậu vận chuyển mười xe vật tư thêm ngàn bình dược hoàn tổng cộng tốn hao bao nhiêu?".

"Có người cho rằng cậu đi khu thiên tai chỉ là vì làm màu, cậu có ý kiến gì đối cái này không?".

“Lê Chanh, sau cậu có rất nhiều ngôi sao cũng đi khu thiên tai thăm hỏi, cậu tán thành cách làm như vậy không?”.

“Rốt cuộc là là cái gì thúc đẩy cậu quyết định đi thành phố Lang tham gia cứu viện?”.

“Người thân của cậu ủng hộ cậu không?”.

Bốn năm cái microphone bị dồn tới bên miệng Lê Chanh, tư duy như đi vào cõi thần tiên rốt cục về xác, Lê Chanh xoa tóc, trả lời từng câu một, phát âm lại bởi vì nằm ngủ lâu quá có chút lộn xộn không rõ, tràn ngập buồn ngủ: “Không tính qua tiêu hao bao nhiêu, không tại sao hết, đồng ý cách làm như vậy, nếu tôi đã muốn đi vậy khẳng định là ủng hộ”.

Phóng viên đều có chút mộng, cho tới bây giờ chưa thấy qua một ngôi sao nghiêm túc trả lời từng câu hỏi như vậy, lại cảm giác ngoài ý muốn chọt vào điểm đáng yêu, phóng viên nào không hy vọng câu hỏi nghĩ sâu tính kỹ của chính mình được trả lời.

Vì thế càng nhiều câu hỏi nối gót tới, nhưng mà lúc này lại đột nhiên xuất hiện một thanh âm cực kỳ không hài hòa: “Lê Chanh, chúng tôi đều biết cậu làm rất nhiều vì thành phố Lang, nhưng cái này không thể che dấu sự thật cậu từng có một người yêu đồng tính, trải qua chúng tôi kiểm chứng nhiều phía người yêu đồng tính của cậu xác thực có một người, hiện tại cậu ta đã được chúng tôi mời tới, cậu sẽ đối chứng sao?”.

Thanh âm này vừa ra, chung quanh đều an tĩnh lại, theo sự tản ra của đám người, hai người từ bên ngoài rẽ đám người đi vào, trong đó một người như là phóng viên, một người……..Lê Chanh hơi hơi nheo mắt lại, thật sự là đã lâu không gặp.

107. Chương 107: Trả Thù

“Tình huống gì thế này……”.

“Như thế nào lại nhắc tới chuyện đồng tính luyến ái?”.

Là người của tuần san Thanh Bình, tòa soạn báo nhỏ mới ra, không danh tiếng gì, lần này không phải bị người khác dùng làm mũi nhọn công kích chứ?

Phóng viên xung quanh còn có chút không thể tiếp thu, dù sao hiện tại người đứng ở trước mặt đã bị đổ oan rất nhiều rồi, căn bản không nên lại bị dư luận lên án, đây là tòa soạn báo của ai vậy, sao không chút lương tâm vậy chứ?

Nhưng mà theo đám người tản ra, mọi người vẫn là nhắm ống kính ngay người xuất hiện kế tiếp.

Chỉ thấy phía sau một nam phóng viên áo xám, một nam sinh cao cao nhắm mắt theo đuôi đi theo tới, xem bộ dáng cũng bất quá là thanh niên khoảng hai mươi tuổi, thân thể gầy yếu, tóc nhuộm màu vàng, đuôi tóc vẫn là đen, như là một bộ lông hỗn tạp của mộ con sư tử suy dinh dưỡng.

Thanh niên tựa hồ còn chưa hiểu rõ tình huống, bộ dáng mê muội giống như Lê Chanh, đợi tới lúc phóng viên bắt đầu đặt câu hỏi mới biến sắc, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Lê Chanh một lát, mà thiếu niên đối diện hơi híp mắt lại, ánh mắt sắc bén cũng nhìn qua đó.

Phóng viên của tuần san Thanh Bình cười cười: "Trần Tử Thanh tiên sinh, bạn của cậu đều nói cậu và Lê Chanh từng là người yêu, cậu không phủ nhận sự thật này chứ?".

Trần Tử Thanh hơi hơi chấn động, khó trách gần đây người tới tìm gã càng ngày càng nhiều, thì ra đúng là nguyên nhân này.

Gã biết Lê Chanh đậu thủ khoa đại học, cũng biết rõ thân phận hiện tại của đối phương là ngôi sao của giới giải trí, một khi chính mình đứng ra chứng minh từng là bạn trai cũ, mặc kệ người khác tin hay không tin, tính hướng của Lê Chanh là đồng tính luyến ái liền bị nhận định rồi, mà việc này, hiển nhiên có ảnh hưởng rất lớn đối Lê Chanh.

Nghĩ tới việc này, trong lòng gã nhưng thật ra cực kỳ chua xót, tựa như rất nhiều đồng loại thích đàn ông, bản thân gã cũng chỉ có thiện cảm đối đàn ông, loại chuyện này là không nhầm lẫn được, gã vừa ra sinh ra liền có gien của đồng tính luyến ái.

Nhưng trên xã hội lại cực kỳ bài xích đối cái này.

Cho dù nước ngoài đã hợp pháp rồi, ở trong nước lại vẫn như cũ bị cho là làn gió độc.

A.

Lúc này Trần Tử Thanh nghe được người phóng viên của tuần san Thanh Bình nói nhỏ ở bên tai mình: "Nói sự thật ra đi, năm mươi vạn tệ chính là của cậu, bảo cậu nói đều là chuyện từng xảy ra, cho dù nói ra, cậu cũng không có làm sai cái gì".

Trần Tử xiết chặt nắm đấm, năm mươi vạn rất nhiều, thật sự rất nhiều. Cho dù gã từ chỗ Ân Hoa Dung có được danh ngạch vào một trường đại học, sau khi tốt nghiệp trở thành một thành phần tri thức làm công mới, cũng phải phấn đấu rất nhiều năm mới có thể kiếm được năm mươi vạn. Hơn nữa Lê Chanh khẳng định sẽ không quay lại với mình, tại sao không thể nói ra chứ.

Trong thân thể gã thêm mấy phần hăng hái, giống như tại trước mặt nhiều người như vậy, chỉ cần một câu của chính mình, là có thể vận mệnh sau này của thiếu niên này.

"Tôi....."

Gã phun ra một chữ, ngẩng đầu, nhìn thiếu niên đối diện, trên khuôn mặt cực kỳ quen thuộc đã có chút xa lạ, nhưng hiển nhiên càng xinh đẹp. Gã biết dùng từ xinh đẹp này miêu tả con trai cực kỳ không thỏa đáng, nhưng đối với Lê Chanh, gã thật sự chỉ có thể nhớ tới hai từ này, tựa như búp bê trong tủ thủy tinh. Nhớ rõ ở lúc sơ trung, ánh mắt đầu tiên gã nhìn thấy liền không dời đi được, nhiều cô gái ăn mặc rực rỡ cười với chính mình, trong mắt gã chỉ có giữ lại một cậu nhóc tóc nắp nồi, quần áo giặt tới hơi ố vàng.

"Phóng viên tiên sinh nói cũng không toàn diện, quả thật, tôi vẫn rất thích Lê Chanh". Gã nhíu mày, nói tiếp: "Có lẽ các người không biết, mới hồi nhỏ Lê Chanh càng đáng yêu một chút, khi đó tôi còn rất đơn thuần, cảm thấy cậu ấy đẹp mắt, sau này có thể làm anh em tốt".

"Chính là sau đó loại tình cảm này không biết khi nào thì biến chất, tôi bắt đầu lặng lẽ chú ý cậu ấy, nhìn thấy cậu ấy càng lớn càng cao, từ một cậu nhóc trưởng thành thành thiếu niên..... Rất nhiều người nói đàn ông phải yêu đương sinh con cùng phụ nữ, cha mẹ cũng là dạy tôi như vậy, nhưng khi ánh mắt đặt ở trên người Lê Chanh một thời gian dài, tôi mới khủng hoảng phát giác tư tưởng của chính mình, sớm đã không phải bộ dáng mới vừa quen biết trước đó".

"Tôi bắt đầu hiểu rõ, tôi yêu thầm cậu ấy, nhưng cực kỳ bi ai chính là, loại yêu thầm này cũng không thể nói ra, tôi chỉ có thể dùng hành động bày tỏ, rồi lại sợ bị nhìn ra, thẳng tới sau một lần say rượu nói chuyện này cùng bạn bè của tôi, nhưng thực hiển nhiên, cho tới nay mới chỉ chậm rãi gia tăng khoảng cách giữa chúng tôi, ý niệm không nên có chính là một cái khao khát hư vô mờ ảo thôi, có lẽ phóng viên tiên sinh chính là từ trong miệng bạn bè của tôi nghe nói chuyện này".

Trần Tử Thanh rủ mắt: "Đáng tiếc tới bây giờ tôi chưa kịp nói lời thổ lộ ra khỏi miệng, nếu hôm nay có cơ hội như vầy, tôi liền nhân cơ hội nói ra điều từ trong tim, cậu ấy có đáp lại hay không đều không sao".

Tình thế đảo ngược.

Ngay cả Tống Giai ngay từ đầu sớm làm tính toán muốn đuổi đám người Trần Tử Thanh đi, cũng tố cáo bọn họ phỉ báng, đều có loại dở khóc dở cười, cảm giác không biết nên khóc hay cười, nếu hiện tại không phải ở trường hợp công chúng, chỉ sợ cô hiện tại đã cười chảy nước mắt tại sô pha rồi.

Tuần san Thanh Bình là tìm tìm kẻ giúp đỡ hay là đồng đội heo vậy? Người ta căn bản ngay cả một chút phối hợp đều không có, chuyên môn bắt lấy cơ hội tới thổ lộ *(= tỏ tình)*, này sẽ có cái ảnh hưởng gì đối Lê Chanh sao?

Nhưng mà là trong cuộc sống thêm một người theo đuổi mà thôi, cho dù người theo đuổi là một người nam, lại hoàn toàn không thể đủ chứng minh tính hướng của Lê Chanh không bình thường.

Dù sao Trần Tử Thanh còn đang một bên đơn phương.

Giờ phút này không riêng gì phóng viên của tuần san Thanh Bình sững sờ rồi, phóng viên khác cũng đều trợn tròn mắt. Một cái cameras thu lại sự chân thành của Trần Tử Thanh.....Thổ lộ của đối phương, tin tưởng đợi tới cái kết của câu chuyện, chẳng qua là trợ giúp Trần Tử Thanh tuyên truyền một chút thâm tình của chính mình, không có yêu sách lớn gì.

"Xin lỗi, bây giờ tôi còn chưa có ý định yêu đương, cám ơn thổ lộ của cậu". Lê Chanh nhưng thật ra không nghĩ tới Trần Tử Thanh sẽ đột nhiên thay đổi lập trường, nhưng mà đối phương vừa nói như vậy quả thật là bớt không ít võ mồm của cậu.

Bảo vệ do Tống Giai gọi tới đã ngăn lại phần lớn phóng viên, thiếu niên mặc áo bành tô quân dội và người đại diện biến mất ở trong tầm mắt mọi người, một tên mập và con chó nhỏ màu trắng đằng sau theo sát đi vào đại sảnh Kim Điển.

[Tình thế đảo ngược của sự kiện đồng tính luyến ái: Lê Chanh tại trước cửa công ty bị bạn cùng lớp cao trung trước mặt mọi người thổ lộ, tỏ vẻ trước mắt không định yêu đương], [anh hùng trở về: Lê Chanh đi trước khu tiên tai hiến tặng hơn một ngàn bình dược hoàn đắt đỏ trở về thủ đô], [tin mới toanh: mấy ngôi sao nữ tiến vào khu thiên ai, nhất tỷ Thụy Tinh vừa làm cha vừa làm mẹ, chăm sóc bé gái may mắn sống sót], [Mục tử Kì nghệ sĩ Kim Điển đi theo bước chân Lê Chanh, trần thuật lại hành trình ở thành phố Lang, rất cảm động]

"Xem xong cái gọi là thổ lộ kia, nhưng thật ra rất thâm tình, nhưng mấu chót là!! Cậu ta người như vậy! Loại xẻng xúc phân cũ này làm sao xứng đôi Chanh tử chúng ta!".

"Không trách người nam kêu Trần Tử Thanh này cũng thích Lê Chanh, trên xã hội này, ngốc manh *(ngốc nghếch nhưng đáng yêu)* lại thiện lương thật đúng là hiếm có, nếu là tôi, tôi cũng thích".

"Cười nghĩ mông đẹp của Chanh tử chúng ta đều là phân!!!!!".

"Mới nãy vừa xem tin tức, tôi cũng muốn điên rồi, gần đây truyền thông của giới giải trí đều bị gì vậy, chuyên nhìn chằm chằm sinh hoạt cá nhân của Lê Chanh không buông, một hồi thì đồng tính luyến ái một hồi thì lại là người yêu đồng tính cũ, chẳng lẽ đây là cái giá phải trả của làm chuyện tốt sao?"

".....".

Lê Chanh tiếp nhận xong giáo dục ôn hòa của công ty, học một chút mấy điểm quan trọng ứng phó câu hỏi của phóng viên cùng Tống Giai, liền chạy về nhà ngủ, cậu ở tại khu thiên tai nhiều ngày như vậy, đại thể mỗi ngày đều rất khuya mới ngủ rất sớm liền thức dậy, thời gian nghỉ ngơi không nhiều lắm, thời gian thả lỏng càng ít, vừa ngủ liền trực tiếp ngủ thẳng tới buổi tối rồi, còn chưa muốn tỉnh dậy.

Lê Đại mao ngậm notebook vào phòng khách ké ánh sáng, duỗi chân mở trang web, cẩn thận tìm tòi tin tức của hôm nay, rất nhanh liền nhìn thấy một loạt bình luận táo bạo, chung quy nguyên nhân vẫn là Trần Tử Thanh lâm trận phản chiến *(cắn ngược lại đội nhà)*, điều này khiến trong lòng Lê Đại Mao có chút khó chịu.

Khi Lê Chanh nhìn thấy người tới trong nháy mắt cứng ngắc vẫn là khiến nó phát hiện, nhắc tới quan hệ hai người thật không vượt qua hai đứa bé vô tư, nó không tin, nhưng nếu đã qua rồi, Trần Tử Thanh liền đừng tơ tưởng tới vợ nó.

Nếu như đoán không sai, chuyện hôm nay kết thúc rồi, Trần Tử Thanh còn sẽ tìm cơ hội tiếp cận Lê Chanh.

Này sao mà được chứ?

Lê Đại Mao suy nghĩ tới nửa đêm cảm thấy không thể nhận nhịn, thở hồng hộc, vì thế chuẩn bị mở ra tài khoản QQ của chính mình, từ bên cạnh của giao diện trang chủ bình thường tìm được một mớ icon xám xịt *(= không online hoặc online ẩn)*, lựa chọn một cái trong đó.

22: 23: 15 [Trầm]: xuất hiện đi.

22: 24: 01 [cải thìa]: Lão Đại!

22: 24: 33 [Trầm]: Cho ngươi một nhiệm vụ, tống tên này ra nước ngoài, thích đưa tới nước nào thì đưa tới nước đó, đừng để gã xuất hiện ở trước mặt lão tử, cũng đừng để hắn bịa đặt sinh sự lung tung, hiểu rồi chứ. [hình ảnh]

22: 24: 35 [cải thìa]: hiểu rõ!

Lúc này trong một khách sạn cao cấp tỉnh Nam Giang, nam áo ngủ tên trên mạng là cải thìa tiến hành quét hình đối hình ảnh trên QQ, thình lình nhìn thấy tin tức bên cạnh, gã vừa mở ra xem, quả nhiên nhìn thấy người trên hình thật là hình ảnh lão Đại gởi tới.

Cải thìa xem tin tức một lần, ánh mắt tạm dừng một lát trên tên của Trần Tử Thanh, thật sự là tới đây hoàn toàn không uổng công. Chính là có chút đáng tiếc, lão Đại vẫn liên lạc cùng gã trên QQ, ngoại trừ cao tầng trong bang, đám tiểu đệ bọn họ còn không có mấy người chân chính gặp qua đại thủ lĩnh.

Cải thìa đáng thương hoàn toàn không biết, bên kia máy tính, đã không phải là một con người.

108. Chương 108: Mv Thanh Âm

Lê Đại Mao hoạt động móng vuốt, dù sao cũng là thân thể của Thiên Ngao, hai móng vuốt cơ bản ngay cả cùng một chỗ, chỉ có thể dùng móng chân đánh chữ, nó nhẫn nại xóa sạch lịch sử chat đóng trang chủ, ngậm notebook quay về chỗ cũ, quay đầu lại liền thiếu niên tóc đen trong phòng ngủ say.

Áo bành tô quân đội cũ nát đã nửa nhét vào trong mắt giặt —— đừng trông chờ một người từ trước tới giờ chưa thấy qua máy giặt và một tên mập nặng nề ngay cả đi đường đều đi không được bao xa sẽ biết áo bành tô cần phải giũ ra giặt.

Bọn họ biết thao tác như thế nào liền không tồi rồi.

Trong phòng mờ tối cực kỳ yên tĩnh khuôn mặt thiếu niên trầm ổn hô hấp đều đặn.

Ngủ rất ngon.

Lê Đại Mao đi vòng quanh cái giường hai vòng, ngưỡng đầu nhìn một lát, vươn một cái chân drap giường hai lần rớt xuống giường. Tuy rằng bây giờ nó còn rất suy yếu, nhưng sau khi làm xong chuyện xấu cơ bản không có buồn ngủ gì.

Nó tính trừng phạt vươn mót chân của chân phải.....Chọt mộ cái lỗ trên cái chăn lông vũ.

Mấy cái lỗ lớn.

Ngày hôm sau. Lê Chanh là ở tỉnh lại ở dưới lông tơ bay tán loạn, trên đầu trên mặt trắng xoá một mảnh, còn tưởng rằng nháy mắt tới thiên đường rồi, sau khi tỉnh táo cậu vô cùng may mắn chính mình mua chính là mền lông vũ bình thường, mà không phải mền lông gà hoặc là lông gì khác.

"..... Đều là tiệm nhiều vương miện vàng trên Tabao cư nhiên còn bán hàng giả.....". *(tiệm nào có nhiều vương miện thì uy tín càng cao)*

Đường Hà: "Sớm nói loại đồ dùng sinh hoạt này vẫn là đi tiệm chuyên bán đồ độc quyền mới tốt, ít nhất trước khi mua còn có thể kiểm tra, hoặc là cảm nhận một chút sự mềm mại của cái mền lông vũ khác, chọn ra cái tốt nhất".

"Nhưng mà trên Taobao rẻ hơn hai trăm tệ".

"Cho nên lủng lỗ luôn rồi đó".

“.....”

Tranh luận về mền lông vũ cũng không có đưa vào trong công việc, rất nhanh Nghê Chỉ Nhạn ra viện có một ngày chủ nhật tại nơi quay MV gặp được ân nhân cứu mạng của chính mình, có lẽ đối với nhân dân thành phố Lang mà nói ân nhân của bọn họ thật sự rất nhiều, Lê Chanh chính là muối bỏ biển, nhưng với Nghê Chỉ Nhạn mà nói, nếu không có hồi huyết hoàn cấp tốc của Lê Chanh, đừng nói giấc mộng âm nhạc của chính mình, liền ngay cả tánh mạng cũng không giữ được.

Thế giới chính là kỳ diệu như vậy.

Ở lúc bạn đánh mất hy vọng, đưa tới hy vọng.

Liền giống như ánh sáng vĩnh viễn không thể diệt sạch bóng tối, mà bóng tối đồng dạng không thể bao phủ hết ánh sáng, vượt qua chính là sinh mạng mới.

“Cậu từng đóng một bộ phim điện ảnh, một bộ phim truyền hình, tôi đều có xem qua, quay MV khẳng định không thành vấn đề, thêm một cái.....Có thể hát hay không?”. Trạng thái hiện tại của Nghê Chỉ Nhạn cũng không tệ lắm, “Tôi nghe nói cậu từng hát bài Năm Trăm Năm tại huấn luyện quân sự, sau đó lại ở thành phố Lang song ca một bài cùng đội trưởng Khúc”.

Tuy nói concert *(đại nhạc hội)* tới sẽ có thể phải dời ngày, nhưng sau khi ăn qua lục vị hồi huyết hoàn, lại thông qua phương diện quan hệ của bệnh viện mua hai mươi vạn dũ thương đan của Cống dược phường, ngoại trừ loại vấn đề nội bộ chấn động rất nhỏ này không chiếm được chữa trị, miệng vết thương trên người sớm đã khôi phục, cho nên quy MV không thành vấn đề.

“..... Mở miệng vẫn là không thành vấn đề, nhưng không có học qua ca hát”. Lê Chanh khéo léo biểu đạt một chút chuyên môn chính mình không ở phương diện này.

Cách đó không xa người đại diện thong thả tới muộn, Tống Giai bước nhanh đi tới bên cạnh Lê Chanh, giơ tay gỡ xuống mấy cọng lông tơ màu trắng dính trên tóc cậu, quay đầu lại cười cười đối với Nghê Chỉ Nhạn: “Làm phiền Nghê thiên hậu rồi, Lê Chanh chúng tôi còn chưa học qua luyện thanh”.

“Sẽ không sao đâu, này là có thể học nhanh mà”. Có thể là xuất phát từ biết ơn trong lòng, ấn tượng của Nghê Chỉ Nhạn đối Lê Chanh cực kỳ tốt, “Vốn là chuẩn bị mời khách mời đóng MV, sau dó nhìn thấy trong bài hát có một đoạn độc thoại cũng rất phù hợp cậu, cho nên liền muốn chừa lại cho cậu, trước thử một lần?”.

Lê Chanh sờ sờ cái mũi muốn từ chối, Tống Giai vỗ ót cậu: “Cậu ấy không có ý kiến”.

Lê Chanh: “.....”.

Nghê Chỉ Nhạn cười một tiếng: "Vậy là tốt rồi, ngàn vạn lần đừng khách sáo với tôi, có yêu cầu gì liền nói, lần này tuyên truyền chính là đúng thời điểm, nói không chừng nói không chừng lần này chúng ta còn phải nhờ danh tiếng của tiểu Chanh".

Lúc mời Lê Chanh tham gia quay MV, Lê Chanh còn chưa nổi tiếng như hiện tại, nói tới cùng chính là Nghê Chỉ Nhạn chống lưng, nhưng hiện tại Lê Chanh trở về từ thành phố Lang, bản thân chính là một cái đèn tụ sáng, đứng ở đâu chiếu sáng ở đó, mời cậu ta hợp tác cùng chính mình, căn bản không tính là trả nợ ân tình.

Cho nên Nghê Chỉ Nhạn lại xoắn xúyt rồi.

Lúc Lê Chanh nhận được kịch bản đã là bốn mươi phút sau rồi, vì làm bài hit trong ca khúc ngôn tình của thiên hậu Nghê Chỉ Nhạn, nhất định là một bài tình ca đau khổ triền miên lại đại khí, cho nên biên kịch chuẩn bị biên tập kịch bản lần này thành khuôn mẫu trailer phim điện ảnh. Bối cảnh là một buổi tiệc của nước Pháp thế kỷ mười bốn, thiếu nữ Trung Quốc hơn hai mươi tuổi xông vào một xứ sở thần kỳ như vậy, cùng lúc đó sinh ra một loạt mờ ám và hiểu lầm cùng chủ nhân bữa tiệc, tình yêu và tiếc nuối. Cho nên người nam phải biết khiêu vũ xã giao, cũng may Lê Chanh tế bào vận động phát triển, trí nhớ càng là vượt trội, đại khái vị huấn luyện viên vũ đạo cố ý mời tới từ nước Pháp làm ra động tác gì, cậu đều có thể giống như đúc phục chế lại.

Thiếu niên động tác lãng mạn không mất sự cao quý, thoạt nhìn nhớ kỹ sao chép động tác của chính mình, lại càng khiến người ta vui tai vui mắt.

Ít nhất đó là một chàng trai.

Mà thời giờ vàng của sự lãng mạn liền ở tại tuổi trẻ.

"Không thể tưởng tượng nổi". Huấn luyện viên người Pháp hơn bốn mươi tuổi dùng tiếng nước mình thấp giọng tán thưởng, ngôn ngữ tơ lụa chảy xuôi ở đầu lưỡi, một cái thở dài đều có loại hương vị nói không nên lời, "Cậu ấy rất có thiên phú".

"Có thể mời cậu ấy đi nước Pháp, tôi nguyện ý đề cử cậu ấy với thầy của tôi". Huấn luyện viên nói với đạo diễn.

Lê Chanh đương nhiên không có khả năng đi nước Pháp, cậu thậm chí ngay cả tiếng Pháp còn chưa học qua.

Mái tóc nhuộm màu bạch kim, Lê Chanh đeo kính sát tròng ngụy trang chính mình thành con ngươi của người nước ngoài, ở dưới ra hiệu của đạo diễn và Nghê Chỉ Nhạn sắm vai thiếu nữ Trung Quốc vượt qua tiệc tối vui vẻ, ở trước tiệc tối kết thúc, Lê Chanh dùng tiếng Pháp mới học than thở: "Bắt đầu của tình yêu giống như bắt đầu của sinh mệnh, đều động lòng như nhau".

"Đáng tiếc tựa như một đoạn tiếng hát ngọt ngào, làm cho người ta bỗng nhiên cực vui mà rơi nước mắt, bỗng nhiên cực đau đớn kêu rên, ở một khắc cuối cùng im bặt mà ngừng lại. Tựa như hoa tươi hái xuống cũng không thể quên được, nó liều mạng lớn lên, thay da đổi thịt làm người khác chú ý, cũng tránh không được cuối cùng héo rũ". Người nữ nói khẽ.

Người nam ôn nhu hôn lên mái tóc dài của thiếu nữ.

Tống Giai chưa từng gặp qua Lê Chanh như vậy, cái loại cảm giác áp lực của nội tâm này không phải giả, nhưng mà người không có khả năng một đêm trưởng thành, hành động cũng không có thể trong khoảng thời gian ngắn liền làm ra tính đột phá nhảy vọt, liên tưởng tới Trầm Du đã mấy tháng chưa hề xuất hiện, Tống Giai thở dài một tiếng.

Nhất là gần đây đột nhiên tuôn ra chuyện đồng tính luyến ái, chỉ sợ là đâm trúng chỗ tổn thương của đối phương rồi.

Thiếu niên nhỏ mười tám tuổi này, thoạt nhìn là một thiếu niên ngốc nghếch không tim không phổi, trong khung vẫn là rất nặng tình cảm, không biết có thể vượt qua điểm mấu chốt này hay không, đương nhiên cô càng hy vọng vẫn là Lê Chanh tốt nhất không có thật tâm yêu thương người nào, như vậy rời đi cũng sẽ không quá khó chịu.

Hơn nữa hiện tại cậu ấy chính là một người mới mới ra nghề, không có năng lực cường hãn bảo vệ tính hướng chân chính của chính mình.

..... Trong tiềm thức Tống Giai, vẫn cho rằng Lê Chanh là manh thụ *(thụ dễ thương)* trời sinh, nếu không một thiếu niên ấm áp như vậy, không có khả năng sẽ có người cố ý tới bẻ cong cậu ấy.

Cô suy nghĩ rất đơn giản rồi.

Trong cảnh tượng cung điện như nhau, vịt quay gà quay và vân vân cũng không phải là giấy dán, tất cả đều hương vị đầy đủ, rượu vang đặt tràn đầy một bàn, như là xuyên thấu qua thủy tinh nhìn thế giới lã lướt bên ngoài.

Đường Hà ở bên cạnh hút một ngụm nước bọt.

Buổi chiều, Lê Chanh đi ghi âm đoạn độc thoại tiếng Pháp theo như lời của Nghê Chỉ Nhạn, giọng nói sạch sẽ không cần chỉnh sửa nhiều lắm, ở trong phòng ghi âm truyền ra tới đặc biệt êm tai, như măng mùa xuân sau mưa, giống như đã trải qua lễ rửa tội vậy, lúc này mọi người đều không nghĩ nhiều, chỉ cho là ăn may thôi. Nhưng mà Nghê Chỉ Nhạn đứng ở bên trong nhưng có phát hiện càng nhiều một chút, âm vực của thiếu niên phi thường rộng, không cần làm rèn luyện cũng đã có thể dễ dàng hoàn thành quãng tám cao quãng tám trầm mượt mà chuyển hoán, khiếm khuyết duy nhất chính là kỹ xảo thôi.

Nếu như tại concert mời khách quý ..... Lê Chanh không thể nghi ngờ là thích hợp nhất, hơn nữa Nghê Chỉ Nhạn càng tin tưởng, nếu trải qua một đoạn thời gian hướng dẫn, đối phương nắm giữ kỹ xảo phối hợp âm sắc sạch sẽ thần kỳ, này thật sự rất phấn khích.

Loại trình độ phấn khích này, chỉ sợ sẽ làm chính mình luôn luôn xem thiên hậu Đổng Ngãi là đối thủ sẽ nổi điên.

109. Chương 109: Bài Hát Mới Cạnh Tranh

Ở trong non nửa cuộc đời Nghê Chỉ Nhạn, Đổng Ngải vẫn là một ngọn núi nhỏ không thể vượt qua, trong lúc hai người học đại học là bạn cùng trường cùng lớp, lại tại trận đấu Nhất Kì Khoái Nữ trổ hết tài năng, đối phương được hạng nhất, cô lại bởi vì vấn đề không đủ quảng khó khống chế âm thấp đoạt hạng hai. Ngay sau đó hai người đều tự gia nhập công ty khác nhau, đối phương thân là quán quân đạt được tài nguyên tự nhiên nhiều hơn so với Nghê Chỉ Nhạn, thậm chí ở phương diện cơ hội biểu diễn, Đổng Ngải phải nhiều gấp đôi so với cô, sớm hơn đạt được danh hiệu Thiên Hậu hơn cô.

Có thể nói cô có thể có thành tựu hiện tại, hoàn toàn là kết quả của từng ngày từng đêm khắc khổ huấn luyện, mà Đổng Ngải, toàn bộ hành trình là công ty chế định bồi dưỡng ra, cho nên cô vẫn ôm có mang một cỗ tâm tình không phục đối Đổng Ngải.

Ma xui quỷ khiến, cô cảm thấy mời Lê Chanh làm khách quý concert, nhất định sẽ nhấc lên hiệu quả khó có thể đoán trước.

Một tháng sau, đĩa nhạc mới của Nghê Chỉ Nhạn còn chưa phát hành, trong đó bài hit [tên của hoa hồng] cũng đã truyền trên mạng nằm trên bảng xếp hạng rồi, bài hát này bị công ty giả vờ nói là "Giám thị không nghiêm, bị nhân viên bên trong tiết lộ đăng lên mạng", khiến cho phần lớn fan của Nghê Chỉ Nhạn chú ý.

"Bài hát mới của Nghê Chỉ Nhạn, nhất định phải nghe thử một chút!".

"Nghe nói Nghê Chỉ Nhạn bị bệnh, concert đều phải dời lại, làm sao nhanh như vậy liền ra bài hát mới?".

"Tôi nghe qua bài hit này rồi, cảm giác giọng nam đọc độc thoại thật thâm tình thật có cảm giác, lời nói phát ra thật sự như là quý tộc thế kỷ mười bốn, không biết là ca sĩ nước ngoài nào.....".

Rất nhanh, mọi người liền phát hiện, trong bài hit này của Nghê Chỉ Nhạn, cư nhiên có một đoạn là nam nữ song ca, mà đột nhiên xuất hiện giọng nam sạch sẽ mát lạnh, thế nhưng rất êm tai tóm lấy lực chú ý của người nghe, thậm chí làm cho người nghe đều bỏ qua thanh âm của Nghê Chỉ Nhạn.

Đợi tới phản ứng lại mới phát hiện, bài hát đã phát được ba phần tư rồi.

“Không biết tại sao nghe tới đoạn độc thoại đó cảm giác tâm linh đều an tĩnh rồi”.

“Thanh âm của thiếu niên cực êm tai, nhưng mà vẫn là cảm giác có hơi non nớt nha, có thể nghe ra tuổi khá nhỏ, thật muốn nhéo một cái”.

“Xem ra lần này Nghê Chỉ Nhạn đả phiên thân trượng rồi*, năm ngoái bài hit bị Đổng Ngải đẩy xuống đứng thứ hai, lần này cho dù là chế tác hay là ca từ ca hát, đều là tiêu chuẩn cực kỳ cao, Đổng Ngải cũng phải sốt ruột rồi”.

***đả phiên thân trượng: làm việc chăm chỉ để đảo ngược tình thế cuộc chiến.**

[Tên của hoa hồng] từ trên bảng xếp hạng một đường vọt tới trước rất nhanh lượt nghe liền trong top 10 rồi, sau đó một đường vọt tới đứng đầu, làm cho đội chế tác của Đổng Ngải nhịn không được nhíu mày.

Nghê Chỉ Nhạn thực lực không tồi, nhưng thanh âm của bản thân cũng không thích hợp hát nhạc theo trào lưu, cho nên bài hát của cô cho dù mỗi một lần đều hoàn mỹ, nhưng vẫn đều không sánh được với Đổng Ngải, bởi vì Đổng Ngải càng thích hợp nhạc thị trường.

Nhưng mà lần này, liền ngay cả bạc thầy Phiền Tinh từ trước đến nay vẫn sáng tác cho Đổng Ngải không thừa nhận cũng không được, bài hát này có được cảm giác mới lạ và mâu thuẫn của thiếu nữ Trung Quốc và quý tộc nước Pháp thế kỷ mười bốn, biến chuyển thì lại thỏa đáng, tuy rằng độ khó rất cao, nhưng thực lực của Nghê Chỉ Nhạn đủ để khống chế, có thể nói là bài hát đặt riêng làm theo yêu cầu của phòng cách Nghê Chỉ Nhạn, nhưng mà càng khiến gã cảm thấy nghi hoặc chính là thanh âm khác trong bài hát.

Thần bí.

Ấm áp.

Chữa khỏi.

Phiền Tinh cũng hoạt động trong giới ca hát gần hai mươi năm, loại âm thành nào, loại bài hát nào chưa từng nghe qua? Nhưng chân chính khiến gã cảm thấy thần kỳ còn chưa có một cái, cho dù được xưng là”bài hát quỷ dị” Dangerous và “bài hát chết chóc” Gloomy Sunday” cũng chẳng qua là là bởi vì kỹ xảo biểu diễn tạo thành một loại hiệu quả sợ hãi khuếch đại, nhìn từ bản chất, thanh âm của người hát cũng không thần kỳ.

Chân chính khiến Phiền Tinh cảm giác tâm linh đều đang chấn động là một bài hát không tên, bài hát này là từng có tên, nhưng tại phần lớn nhạc sĩ càng nguyện ý gọi nó là bài hát không tên, bởi vì này bài hát này không có ca từ, người hát gốc cũng cũng không có đặt tên, rất nhiều người đều gọi nó là [Phong Hoa],.

Rất đáng tiếc thu âm không hoàn mỹ khiến người nghe có chút không nhận ra âm sắc của người hát, cũng không tìm được chủ nhân của bài hát, nếu không nó sẽ là một sự kiện rung động nhất trong giới nhạc phẩm tĩnh lặng.

Phiền Tinh ngồi ở trong văn phòng trầm lặng hút nửa điếu thuốc lá, giơ tay dí nó vào gạt tàn, nhấn nút phát lại bài hát của Nghê Chỉ Nhạn, giọng nam trẻ tuổi lần thứ hai vang lên. Vẫn như cũ là cái loại cảm giác linh hồn bị gột rửa này, Phiền Tinh hưởng thụ tới cả người run rẩy một chút, trên cánh tay đều nổi da gà rồi, đây là biểu hiện của cực độ hưng phấn, gã hít vào một hơi thật sâu.

Cùng lúc đó, bài hit của Đổng Ngải cũng lan truyền, có lẽ là bởi vì nhìn thấy Nghê Chỉ Nhạn thường xuyên bị chính mình đè ở dưới thân bay lên đảo ngược tình thế, có lẽ là bởi vì không hy vọng lượng lượt nghe đứng đầu xuất hiện ở trên người nghê Chỉ Nhạn, Đổng Ngải bất chấp ý nguyện của người hướng dẫn của công ty, đăng bài hát mới chính mình mới vừa chế tác hoàn thành lên mạng.

Dù sao cũng là sản phẩm của Đổng Ngải, nhất định là tinh phẩm, loại niệm định này đã hình thành ở trong lòng không ít người, cho nên bài hát của Đổng Ngải vừa ra, rất nhanh liền vọt tới vị trí thứ bảy trên bảng xếp hạng, bên trên ngoại trừ hạng nhất của Nghê Chỉ Nhạn, cái khác đó là bài hát mới của hai người thiên hậu Thượng Chu và Phiến Vĩ Khúc gần đây đóng ba bộ phim truyền hình.

"Bài hát của chị Đổng không phải dễ dàng lấy hạng nhất sao?". Mấy người của phòng làm việc Đổng Ngài đều đang thảo luận, "Cho dù bài hát mới của nghê Chỉ Nhạn quả thật có chút phân lượng, nhưng thời gian dài bồi dưỡng ra danh tiếng cũng không phải là giả, danh tiếng của bản thân chị Đổng phải cao khoảng gấp đôi so với Nghê Chỉ Nhạn, trước đó tại trên Khoái Nữ còn đè bẹp Nghê Chỉ Nhạn đoạt giải quán quân, bản thân liền lại ưu thế trời sinh hơn Nghê Chỉ Nhạn.

"Tại sau khi nghe qua thanh âm của á quân, ai không muốn đi nghe một chút bài hát của quán quân chân chính?". Những người này đã tính trước mọi việc, cho dù cảm thấy bài hát mới của Nghê Chỉ Nhạn nghe xong làm cho người ta cực kỳ cảm động, nhưng chính mình ngày đêm không nghỉ chế tác bài hát của Đổng Ngải, khẳng định là hay hơn nhiều so với người trước, ai sẽ cho rằng con của mình sẽ không bằng con nhà người khác?

[Bèo Tấm] bài hát mới của Đổng Ngải ở dưới gom góp của lượt nghe thử vững bước tăng trưởng, sắp vượt qua thứ hạng của Phiến Vĩ Khúc, trở thành xếp thứ tư, tiếp theo tựa hồ fan của Đổng Ngải tại fanpage làm tuyên truyền, càng nhiều người cày view cho [Bèo Tấm], khiến cho bài hát này một phát xông thẳng lên xếp thứ hai.

Hạng nhất [tên của hoa hồng]: lượt nghe120.689, tải về 67.133

Hạng nhì [Bèo Tấm]: lượt nghe 99.379, tải về 36.211

Thời gian nửa ngày, số liệu của hai bài hát đã vô cùng sít sao, người của phòng làm việc Đổng

Ngải đã thấy được bình mình của thắng lợi, làm một bài hát ra sau, có thể ở tốc độ nhanh nhất vượt qua số liệu của hạng nhất, bản thân liền chứng minh rồi ngai vàng của hạng nhất rồi, rất nhanh sẽ tới tay.

Người của bên Nghê Chỉ Nhạn đang kiên nhẫn tra xét, chờ sau khi phát hiện bài hát mới của Đổng Ngải mọt đường thẳng tắp bay lên, trong lòng đều có chút áp lực, hết cách, cho dù bài hát hay dụng tâm như nhau, danh tiếng của đối phương cũng đủ để vững vàng đè một đầu Nghê Chỉ Nhạn.

Tại trong lúc tranh đấu của hai bài hát, không ít người nhấn mở giao diện âm nhạc, liền nhìn thấy [Tên của hoa hồng] của Nghê Chỉ Nhạn đứng trên [Bèo Tấm] của Đổng Ngải.

"Bài hát mới của Nghê Chỉ Nhạn cư nhiên còn nổi hơn so với Đổng Ngải? Thực lực hai người này không phải cách biệt rất lớn sao, nhớ rõ lúc Khoái Nữ thì Nghê Chỉ Nhạn liền không thể sánh bằng Đổng Ngải, hơn nữa thanh âm của Nghê Chỉ Nhận nghe vào tai không hợp khẩu vị của tôi, tôi chính là tiếp tục nghe bài hát của Đổng Ngải thôi.....". Uông Tình một nữ viên chức tốt nghiệp đại học mới vừa tham gia công tác mệt nhọc một ngày về tới trong nhà, cắm tai nghe vào điện thoại nằm ở trên sô pha nghe bài hát của Đổng Ngải.

Hồi nhỏ cô thích nghe nhạc của Chu Kiệt, cái loại phong cách mang theo cảm giác chán chường u buồn, sau khi lớn lên lại thiên hướng kiểu Đổng Ngải, càng lớn càng hiểu, càng hiểu càng cô đơn, càng cô đơn càng sợ hãi tiếp xúc cái đẹp, tình ca ngọt ngấy sớm không thích hợp cô.

Bài hát của Đổng Ngải vừa khéo.

Thanh âm của Đổng Ngải và tên của cô ấy giống nhau cực kỳ nhẫn nhụi, giọng hát ngọt ngào, kỹ xảo hát đều thiên hướng hoàn mỹ, thanh âm này tự phun ra khỏi ngực rung động nhè nhẹ, cảm giác chảy xuôi ra, càng hấp dẫn tâm thần người ta.

"Như một cây bèo tấm, em độc thoại, em đọc thư tình của anh, cho dù dựa dẫm anh, cũng đang tự hình thành.....". Uông Tình nhắm mắt lại, khóe mắt chảy ra một giọt nước mắt, "Không có nhiều lời tạm biệt sau này, cần gì an ủi chính mình, nói hết trăm lời dối dang".

"Không thẹn là bài hát của Đổng Ngải, mỗi lần đều phải hao hết sức lực đi nghe, đem hết toàn lực đi cảm động". Uông Tình lau nước mắt, lại tuần hoàn ấn nút phát lại ba lần, lúc này mới ấn nút tạm dừng, cô quay lại giao diện chính, thấy bài hát [Bèo Tấm] này còn đang đứng thứ hai, mà đứng thứ nhất vẫn như cũ là bài [Tên của hoa hồng], rất kỳ quái, theo lý mà nói bai hát của Đổng Ngải vừa xuất hiện đều là trực tiếp đứng thứ nhất bảng xếp hạng, rất ít có qua lúc thời gian dài như vậy đều không chạy tới hạng nhất.

Chẳng lẽ bài [Tên của hoa hồng] này có cái đặc biệt gì?

Nếu như tại thường ngày, Uông Tình khẳng định ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn một cái, hiện tại cô mệt tới không muốn nhúc nhích, liền ôm tâm tính hoài nghi như vậy, ấn

mở nghe thử [Tên của hoa hồng]. Âm nhạc mở đầu đầy phong cách cổ xưa, sau đó lại xen kẽ vào một ít giai điệu tương tự nước ngoài còn có một loạt tiếng đàn dương cầm lưu loát, sau đó là một đoạn độc thoại của giọng nam, không phải cái loại từ tính khàn khàn của hơn hai mươi tuổi, mà là như tơ nhung lướt qua từ bên tai, tựa như tơ tằm kề sát làn da, ôn nhu nhẹ nhàng khoan khoái.

"Tuy rằng nghe không hiểu đang nói cái gì, nhưng mà cực êm tai.....". Uông Tình trong lòng cân nhắc, gật gật đầu: "Hình như là tiếng Pháp".

Thần kỳ nhất chính là, ở tại phần cao trào của bài hát, Nghê Chỉ Nhạn giọng nữ hát theo phong cách ảo diệu, giọng nam lại dùng tiếng Pháp cũng tràn ngập nhạc cảm giai điệu chuyển động làm phối hợp, kết hợp của lời bài hát và nhạc điệu của thế kỷ mười bốn làm cho người ta nghe xong tóc gáy đều dựng lên, lại bỗng dưng sinh ra vài phần mỹ cảm, nếu nói bài hát của Đổng Ngải như một tờ giấy trắng, phần cao trào của Nghê Chỉ Nhạn liền giống như trên tấm thảm trắng phủ kín từng cánh từng cánh hoa hồng tươi đẹp.

Thật đẹp.

Sau khi âm cuối dần dần biến mất, Uông Tình sợ ngây người.

110. Chương 110: Cầu Thuốc

Cô nhịn không được nghe một lần lại một lần, cho tới rốt cục nhớ tới cơm tối còn chưa làm, không khỏi một trận ảo não.

Uông Tình là cực kỳ nhiệt tình thích nghe nhạc, nhưng cô chưa bao giờ bởi vì nghe một bài hát mà quên mất ăn cơm, bởi vì cô đồng dạng cũng là một người ăn hàng, hơn nữa nhiệt tình đối đồ ăn càng lớn hơn phương diện hưởng thụ âm nhạc.

Hôm nay lại hoàn toàn điên đảo rồi.

Lúc này ở trong Tieba *(mạng xã hội của Baidu)* của Nghê Chỉ Nhạn, đã nhanh chóng tụ tập một đống fan, đầu tiên là đăng link nghe bài [Tên của hoa hồng], tiếp theo rất nhiều người viết ra cảm thụ của chính mình.

Một fan trung thành tên là [hồng nhạn bay về phía nam] cảm khái nói: "Lần này a Nhạn làm đột phá rất lớn, sau khi tôi nghe xong cảm giác đầu tiên chính là, hạng nhất bản xếp hạng quý đoạt chắc rồi, cho dù Đổng Ngải loại phong cách được quần chúng hoan nghênh cũng không có thể thắng được".

"Phong cách âm nhạc của cô ấy càng ngày càng chín chắn, nhưng mà tôi cảm thấy lần điểm hoàn mỹ nhất của lần này chính là lợi dụng kết hợp của Opera và tiếng Pháp, nghe được trong nháy mắt, thật tình khiến tôi rung động. Rất nhiều ca sĩ đều theo đuổi đột phá mới, hy vọng bài hát của chính mình có thể độc nhất vô nhị, có thể tràn ngập mâu thuẫn và cảm động,

nhưng có đôi khi nghĩ tới không nhất định có thể làm tới, Nghê Chỉ Nhạn lại làm được, nhưng tôi khâm phục nhất đều không phải là bản thân Nghê Chỉ Nhạn, mà là từ tác giả của bài hát này". Đây là một cái bình luận tới từ Weibo.

Theo một cái bình luận này phát ra, nhân viên hậu trường của trang web âm nhạc cũng đang chú ý cuộc so đấu lúc này, hai cái thiên hậu cùng một ngày phát hành bài hit của album mới, có thể nghĩ tới dòng chảy ngầm cuộn trào trong đó.

Một biên tập nhỏ mục âm nhạc không chớp mắt nhìn chằm chằm số liệu của Đổng Ngải, nhìn thấy lượt nghe và lượt tải về đều đang tăng lên, chống cằm nói: "Tôi cảm thấy lần này Đổng Ngải vẫn như cũ có thể xếp hạng nhất, dù sao danh tiếng của cô ấy không phải Nghê Chỉ Nhạn có thể so sánh, tới bây giờ lượt nghe đã gần hai trăm vạn, thời gian còn chưa tới một ngày liền đạt tới thành tích như vậy, hoàn toàn là thời khắc đỉnh cao của danh tiếng một thiên hậu. Đương nhiên bài hát của Nghê Chỉ Nhạn không kém, chỉ sợ đợi tới lần tiếp theo, có thể tranh hạng nhất cùng Đổng Ngải".

Lời vừa nói ra, trong phòng làm việc an tĩnh lại, nhưng mà thanh niên tổng biên tập ở bên cạnh đang thống kê số liệu lại cười khổ một tiếng, "Ban đầu tôi cũng cảm thấy như vậy, nhưng hiện tại lượt nghe của Nghê Chỉ Nhạn đã đạt tới ba trăm vạn rồi".

Chân mày của mọi người không khỏi giật một cái theo.

Rất khó mà tin nổi, bài hát mới tung ra sau hai ngày, cư nhiên sản sinh chênh lệch gần một trăm vạn lượt nghe.

"Kỳ tích!".

"Rất nhanh liền là concert của Nghê Chỉ Nhạn, đoán chừng tới khi đó bài hát này còn phải nổi một phen, nếu đã thành kết cục đã định, lần này liền dùng [Tên của hoa hồng] làm đề cử Đại Đồ đi". Tổng biên tập bỏ đề cử ban đầu chính mình chuẩn bị cho Đổng Ngải, vừa rồi người đại diện của Đổng Ngải gọi điện thoại tới hỏi qua chuyện này, gã thấy [Tên của hoa hồng] còn đang đứng thứ nhất nên có chút do dự bất định, hiện tại nghĩ tới may mắn lúc ấy không có lập tức đáp ứng.

Có người thích tự nhiên có người liền không thích, nhất là nhìn thấy [Tên của hoa hồng] một đường nổi như cồn, anti fan liền đều chạy tới, đánh giá cái này không được cái kia không được, vạch lá tìm sâu, thậm chí còn có chính là trực tiếp tỏ vẻ chán ghét.

"Nói thật đặc biệt chán ghét thanh âm của Nghê Chỉ Nhạn, bình thường cũng không nghe bài hát của cô ta, hôm nay là nhìn thấy [Tên của hoa hồng] đứng trên [Bèo Tấm] mới ấn mở nghe một chút nó rốt cuộc hay ở đâu, nghe xong, vẫn là cảm thấy thanh âm của Nghê Chỉ Nhạn khó nghe, cảm giác cả bài hát chính là chàng trai hợp xướng chống đỡ, không biết các người có chú ý hay không, lúc nghe bài này khi nghe được giọng nam đó cảm thấy thoải mái nhất".

“Là một người nước ngoài phải không, tiếng Pháp nói hay như vậy, làn điệu đều giống như đúc trong phim truyền hình Pháp ấy, không biết là như thế nào mời tới từ nước Pháp, cảm giác cũng là một ca sĩ, không biết có album riêng gì đó hay không! Thanh âm êm tai!”.

“Nếu giọng nam này chỉ đơn thuần chính là hát rap, này quả thực chính là thần rap……”.

[Tên của hoa hồng] một đường lướt tới lượt nghe bốn trăm vạn, mà [Bèo tấm] ở ngày đầu tiên tạm dừng ở hai trăm vạn, đã không có biên độ tăng lên quá lớn. Trận đảo ngược tình thế này khiến công ty của Nghê Chỉ Nhạn thở phào, mà đội chế tác của Đổng Ngải lại đều hoa mắt, chị Đổng liên tục đứng thứ nhất, cư nhiên cũng có một ngày mã thất tiền đề*, này không thể không khiến làm cho người ta cảm thán thế giới thay đổi quá nhanh.

***mã thất tiền đề (ngựa mất móng trước): vô tình phạm phải sai lầm**

“Đổng Ngải thua rồi”.Phiền Tinh lẩm nhẩm trong lòng, gã lại đốt một điếu thuốc lá, kẹp ở ngón giữa phun ra khói thuốc, “Bài hát, lời bài hát, đều là tiêu chuẩn hạng nhất như nhau, đối phương lại có một phong cách riêng, mời tới một thanh âm độc đáo”.

Đúng.

Thanh âm cực kỳ độc đáo.

Có câu cổ ngữ là nói như vậy “Kiến chi vong tục”, như vậy câu này trong lòng Phiến Tinh sớm hoàn toàn có thể đổi thành “Thính chi vong tục” rồi, chẳng lẽ thật là một ca sĩ ngoại quốc mới xuất đạo?

***Kiến chi vong tục: thấy được cái thần thánh thì sẽ quên mất cái tầm thường, trong truyện là nói nghe bài hát siêu hay của Lê Chanh thì quên hết mấy bài hát tầm thường khác.**

Người giống như Phiền Tinh cảm giác được sự bất phàm của Lê Chanh còn có không ít, thậm chí có một số nhạc sĩ cấp nhân vật có tiếng và thế lực trực tiếp gọi thông điện thoại tới công ty của Nghê Chỉ Nhạn hỏi, mà nhận được câu trả lời lại thủy chung là ——”Thật có lỗi, thân phận của người hợp tác không tiện lộ ra, nhưng a Nhạn đã biểu thị, concert lần này định mời vị người hợp tác này làm khách quý”.

Chủ ý ban đầu của Nghê Chỉ Nhạn là lúc trực tiếp biểu diễn bài hát mới, nói ra tên của Lê Chanh, như vậy dựa vào danh tiếng của chính mình và nổi bật gần đây của Lê Chanh, bài hát này nhất định vượt xa bài hát mới của Đổng Ngải, do đó đều có thể mang tới không ít ưu đãi cho dựa vào và Lê Chanh.

Nhưng mà đợi tới lúc bài hát ra CD chân chính thả lỏng bản thân nghe, hiệu quả còn tốt hơn so với trong tưởng tượng, cùng lúc đó, cô nhưng liền có ý tưởng khác rồi.

Để nổi bật của Lê Chanh lắng xuống, tiếp theo ở concert bùng nổ, không chỉ có ưu đãi cực lớn đối chính mình, càng có thể làm cho Lê Chanh dễ dàng lấy thân phận ca sĩ xuất hiện, mà không phải một ngôi sao điện ảnh hoặc là diễn viên.

Trước xem thực lực, lại nhìn người, công thức chuyên dụng cho tới bây giờ đều là lấp kín miệng quần chúng.

Vì thế ôm tâm tình báo ân, Nghê Chỉ Nhạn và người đại diện đưa ra ý kiến, đồng thời người đại diện lại nói chuyện cùng Tống Giai hai tiếng đồng hồ, rốt cục định xong chuyện concert, Tống Giai lấy tới tay chính là một hài hát cũ kinh điển, cũng không có lập tức đi tìm Lê Chanh, mà là chuẩn bị tìm một giáo viên ở công ty chỉ đạo một chút trước cho thiếu niên.

Hiện tại đi học là không có khả năng, đám phóng viên lợi dụng mọi dịp nhào tới, liền trong ánh mắt của bạn học đều ánh ánh sáng xanh, bị nhìn toàn thân ngay cả sợi tóc đều không trốn không thoát ánh mắt nghiên cứu, Lê Chanh buồn bực ở nhà trạch không lâu, liền bắt đầu tiến vào tu luyện.

Trước đó liền đã là tầng cao nhất của luyện thể cảnh, hiện giờ chỉ kém một bước bước vào cánh cửa luyện tâm cảnh, mặc dù không phải dễ đột phá tốt như vậy, nhưng cũng không khó.

Cậu không tốt, đại khái cho dù có thể cảm ứng được, cũng hấp thu không bao nhiêu linh khí, chỉ có thể dựa vào giá trị tín ngưỡng duy trì tu vi, nhưng mà lại bởi vì đặc tính của giá trị tín ngưỡng, khiến cho cậu đột phá căn bản không gặp cản trở, hoàn toàn là xuôi chèo mát mái, nước chảy thành sông, hấp thu không tới linh khí đổi thành hấp thu giá trị tín ngưỡng, còn có thể ào ạt tăng tu vi, mặc kệ ở Đại Châu giới hay là hiện đại, Lê Chanh cũng là duy nhất.

Trong phòng im ắng cửa sổ toàn bộ khóa, Lê Chanh khoanh chân ở đầu giường, bình tĩnh dẫn dương khí nồng đậm vào đan điền sinh thành linh khí, sau đó nén lại vào trong gân mạch của đại cảnh giới thứ ba, linh khí nén lại thành dạng chất lỏng, đã nồng đặc bắt đầu khống chế không được hình thái, Lê Chanh cắn chặt răng, cũng không biết trải qua bao lâu, chỉ nghe tới bên trong răng rắc một tiếng, giống như cái gì vỡ vụn vậy, đại lượng linh khí vọt vào trong gân mạch khô cạn, sau đó vô số giá trị tín ngưỡng hóa thành linh khí bão hòa tiến vào tầng thứ nhất luyện tâm cảnh.

Ngoài cửa phòng, Lê Đại Mao nằm sấp trên sô pha, cái lổ tai nhúc nhích một cái rất khẽ.

Lê Chanh ngơ ngác ngồi, mười phút sau, nhúc nhích cánh tay, chỉ nghe một tiếng rắc, giống như xương cốt đang ma sát va chạm.

Cậu chậm rãi bò lên đầu giường, mang theo một thân thanh âm kẽo kẹt ngồi xuống, đối diện trong gương, trên đầu trên mặt thiếu niên tràn đầy dơ bẩn dính dớp, đoán chừng lại là trùng kiến một lần khí lực, thuận tiện bài độc. ***(đẩy độc tố ra khỏi cơ thể)***

Lê Chanh khóe miệng co rút, dùng linh khí che lại khứu giác của chính mình, không cần nghĩ

cũng biết hiện tại chính mình nhất định là thối hoắc.

Mang theo biểu cảm ngượng ngùng, thiếu niên nhìn toàn thân của mình, bỏ qua ý định mang dép lê, chân trần dẫm trên sàn nhà, lúc này điện thoại trong tay đột nhiên vang lên, là anh rể Phương Đức Minh, Lê Chanh lau lau tay, ấn nút loa ngoài.

"Chanh tử, bên em có dược hoàn chữa bệnh gan không?".

"Ung thư gan?'.

".....Cũng không hẳn là ung thư, nghe nói là gan bị hao tổn, khám rất nhiều bác sĩ đều chữa không hết, nhưng mà bởi vì bị bệnh chính là người lớn tuổi, chức năng sinh lý của bản thân liền có hơi thấp, bệnh trạng so với ung thư gan cũng không kém bao nhiêu.....".

Lê Chanh vừa nghe lời này liền nắm được trọng tâm rồi: "Có người cần?".

"Có khách hàng cao cấp cố ý tới trong tiệm hỏi, vốn là muốn mua dũ thương đan, nhưng mà em cũng biết gần đây lục vị hồi huyết hoàn và dũ thương đan đều quyên tặng đi thành phố Lang rồi, tiếp theo đối phương lại hỏi chuyện này, anh cũng không biết có loại dược này hay không, liền gọi cho em". Tiếp theo bên Phương Đức Minh thấp giọng nói: "Kỳ thật vốn cũng không cần hỏi em, nhưng mà nghe nói bị bệnh chính là bí thư tỉnh ủy đầu tiên của tỉnh Nam Giang, là một quan chức tốt".

Có thể nói tỉnh Nam Giang có thể từ tỉnh nghèo nổi tiếng cả nước phát triển tới bây giờ trở thành thắng cảnh du lịch của phía nam, bản thân chính là dựa vào là bí thư tỉnh ủy đầu tiên, tuy rằng Lê Chanh không biết tên của đối phương, lại rất có hiểu biết đối việc này.

Người như vậy nếu là già rồi còn không được chết già, ông trời liền rất bất công.

"Em tìm chút xem".

Lê Chanh lấy khăn tay lau lau dơ bẩn trên mặt, vừa lau vừa suy nghĩ.

"Nếu thật thật có thể tìm được dược hoàn chữa bệnh gan, chỉ sợ số lượng cũng không nhiều, không có biện pháp đặt ở trong tiệm, tới khi đó bảo đối phương trực tiếp tới tìm em lấy là được".

"Làm phiền ngài rồi". Bên kia điện thoại đột nhiên xuất hiện một cái giọng nam cung kính hùng hậu, đoán chừng chính là người trong miệng Phương Đức Minh, khách hàng cao cấp đi Cống phường cầu thuốc.

111. Chương 111: Bị Tập Kích

"Không cần khách sáo".

Lê Chanh cúp điện thoại, ném khăn tay vào thùng rác, đi thẳng tới phòng tắm, nửa giờ sau, thiếu niên tự tắm tới cả người đỏ lên, mặc một thân áo tắm rộng thùng thình xuất hiện ở tiểu các tầng cao nhất của chi nhánh thứ ba của tửu lâu Gia Thường, bởi vì này gian phòng này là lãnh địa chuyên chúc của cậu, trưởng phòng *(= kế toán)* và tiểu nhị không có cậu gọi là sẽ không đi lên, cho nên Lê Chanh cảm thấy mặc áo tắm xuất hiện cũng không có gì.

Nhưng mà cậu rất nhanh ý thức được chính mình tựa hồ rơi vào trong phiền toái rồi.

Lấy tu vi và ý thức chiến đấu của bản thân cậu mà nói, là không có khả năng phát hiện cái nguy hiểm gì, nhưng giây thứ nhất đi vào phòng cậu phát hiện linh khí trong không khí có chút hỗn loạn, hơn nữa phi thường thần kỳ cảm giác được trong phòng có người.

Vì thế tại giây tiếp theo, trước người Lê Chanh che kín một tầng kim quang, cơ hồ chính là ở cùng thời gian, tầng kim quang này tựa hồ bị chấn động gì đó mà rõ ràng mờ đi dao động, một đoạn mũi tên ngắn từ trước quang tráo *(cái lồng ánh sáng)* rơi xuống dưới phát ra một tiếng vang trầm đục.

Lê Chanh sắc mặt xanh mét, may mắn cậu ở hiện đại đột phá luyện tâm cảnh, nếu không lúc này nằm trên mặt đất không phải là một đoạn mũi tên, mà là thi thể của cậu.

Trưởng phòng và tiểu nhị dưới lầu không phải luyện thể cảnh chính là luyện tâm cảnh, cùng tu vi hiện giờ của Lê Chanh cũng kém không xa, cho nên tự nhiên không nghe được thanh âm trên lầu, nói cách khác, cho dù bọn họ nghe thấy được, cũng không khẳng định có thể cứu được Lê Chanh.

Đại Châu giới là không quản thúc đánh nhau, giết người phóng hỏa cũng là chuyện thường, nếu Lê Chanh chết ở đây, sẽ không dẫn tới sóng gió gì.....Lê Chanh nheo mắt lại, ngón tay co thành nắm đấm, đứng thẳng thân thể, nhất thời ngón tay và bên hông đều là tiếng xương kêu răng rắc liên tục.

Việc này cốt cũng không có thành ảnh hưởng gì đối người ẩn núp trong chỗ tối, có lẽ là bởi vì một kích chưa trúng, cho nên chuẩn bị lại tìm cơ hội xuống tay, dù sao kim quang tráo luôn có lúc không chống đỡ được nữa, một người tu vi luyện tâm cảnh, linh khí trong cơ thể cũng vẫn sẽ có lúc hao hết.

Lúc này hai người núp trong chỗ tối trong thần sắc mang theo mấy tia kinh nghi và cuồng nhiệt, nếu đoán không sai, trên người thiếu niên này nhất định có pháp bảo thuấn di *(di chuyển tức thời)*.

Bọn họ vốn liền chờ ở trong phòng chờ đối phương sa lưới, lại không nghĩ rằng đối phương

vừa hiện thân chính là tại bên giường, nếu không phải chính mình phản ứng nhanh, chỉ sợ lúc này liền phải kinh hô ra tiếng.

Nhưng theo đó cũng lòng tràn đầy mừng như điên, nếu để bọn họ đoạt được bảo bối trên người thiếu niên, thực lực nhất định có thể càng mạnh một chút.

Người sống cuộc sống trên lưỡi đao, ai không muốn một hai thủ đoạn bảo mệnh?

Trong lòng hai người đều tự có tâm tư riêng, hô hấp lại càng nhẹ, ở lúc khảo nghiệm tính nhẫn nại, ngón tay vừa nhúc nhích một cái đều có thể lộ ra sơ hở.

Trong lồng ngực Lê Chanh đập bình bịch, có thể nói từ trước cho tới bây giờ tại Đại Châu giới thời khắc khiến cậu kinh hoảng nhất cũng chính là hiện tại, không phải bởi vì nguy hiểm sắp tới, mà là đối phương vô cùng có khả năng phát hiện chính mình dựa vào xuyên việt, có nguy hiểm cậu có thể lợi dụng chiếc nhẫn chạy về hiện đại, nhưng sau khi trở về cậu ngược lại sợ những người trong bóng tối này lan truyền ra ngoài chuyện cậu có dị bảo. Cho nên chưa tới vạn bất đắc dĩ, Lê Chanh không thể chạy trốn, mà là nhất định phải lưu lại người đánh lén.

Linh khí trong đan điền duy trì chống đỡ của kim quang trảo trên người, như là một con rùa rụt trong mai, nhưng loại phương pháp này đặc biệt tốt, ít nhất không cần quá sợ bị người đánh lén.

Lê Chanh chậm rãi nhích tới bên cạnh bàn, thắp đèn, trong phòng sáng lên một chút, ánh đèn lay động.

Lê Chanh mắt đánh giá bốn phía, cũng không có dấu vết lộn xộn của người lạ gì, này lại khiến cậu trong lòng ngứa ngáy, đối thủ hiển nhiên tu luyện một môn phương pháp ẩn nấp hoặc là tu vi bản thân liền cao hơn cậu, còn cố ý ẩn núp đánh lén.

Cho dù Lê Chanh loại người nhận qua giáo dục cao hơn cũng nhịn không được muốn chửi thề.

Rất không biết xấu hổ!

Theo thời gian trôi qua, kim quang trảo trên người của Lê Chanh dần dần ảm đạm xuống, sắc mặt của cậu cũng càng tái nhợt, liên tục duy trì kim quang trảo hao phí rất nhiều linh khí của cậu, linh khí trong đan điền cơ hồ mỗi một phân mỗi một giây đều đang tiêu tan, nhưng mà quang tráo này lại thủy chung vẫn duy trì một tầng hơi mỏng, tuy rằng lung lay sắp đổ nhìn qua như là ông già hấp hối.

Người trong tối cũng có chút chờ không kịp rồi.

"Lấy tu vi của luyện tâm cảnh kiên trì tới loại trình độ này, linh khí trong cơ thể của tiểu

tử này quả nhiên nồng hậu, không biết là có một pháp bảo khác hồi phục rất nhanh hay không..... Đúng rồi, bản thân rượu của tửu lâu Gia Thường còn có hiệu dụng khôi phục chút ít linh khí rất nhanh, trên người hắn có đồ vật tốt khác cũng không hắn không hể".

"Nghe nói người phụ trách của tửu lâu Gia Thường này chính là tu vi luyện thể cảnh, không nghĩ lúc này mới qua bao lâu, liền đã là tới luyện tâm cảnh rồi, hay là trên phố đồn đãi chủ tử chân chính của tửu lâu Gia Thường là luyện phách cảnh là thật?".

"A, lúc này còn có lòng thanh thản uống trà, chẳng lẽ là quá khẩn trương rồi, ha ha, uống xong một chén trà này, sau này có thể bảo bối thuấn di cũng đổi chủ rồi".

"Hắn sắp không chống đỡ được nữa rồi".

Lê Chanh rót cho mình một chén trà, tay cậu đã từ từ không cầm được chén trà nữa rồi, lại như cũ cố sức nâng chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm nước trà.

"Chính tại lúc này!".

Hai người trong tối liếc nhau, trở tay rút ra trường kiếm bên hông liền đâm tới Lê Chanh, chủ nhân của hai thanh kiếm này rõ ràng là dùng cùng loại vũ kỹ —— Thất Tiệt Trảm.

Kiếm ngân có bảy đạo *(7 bóng kiếm)*, một đạo trong đó là thật, sáu đạo khác là râu ria, bản thân Thất Tiệt Trảm là vũ kỹ luyện tâm cảnh mới có thể sử dụng, thật được hai người dùng tới lô hỏa thuần thanh *(xài thuần thục nhuần nhuyễn)*, có thể thấy được hai người này bước vào luyện âm cảnh đã được mấy năm rồi!

Bảy đạo kiếm hình cung màu xanh đâm lên kim quang tráo, chỉ nghe quang tráo phát ra một tiếng vang đứt gãy bén nhọn của kim loại, sau đó đầu ngón tay thiếu niên bắn ra một đạo mũi nhọn dài ba thước chỉ nghe tiếng phụt truyền tới trong hai đạo ánh sáng đâm vào máu thịt, ý cười trên khóe miệng hai người đánh lén còn chưa biến mất, sắc mặt nháy mắt từ hưng phấn vặn vẹo thành kinh ngạc, phẫn nộ, sau đó té thật mạnh lên mặt đất, máu đỏ tươi ồ ạt chảy tra từ ngực.

Lê Chanh quay đầu nhìn xuống dưới, chỉ thấy là hai người đồ đen che mặt, mặt nạ của một người trong đó rớt trên đất, là một người mặt dài cực kỳ xa lạ, Lê Chanh có thể kết luận chính mình trước kia chưa bao giờ gặp qua người này.

Xem ra cũng chỉ là thấy hơi tiền nổi máu tham.

Có thể thấy được cho dù người khác đoán tửu lâu Gia Thường có một người đứng sau thực lực cường đại, lại vẫn có người vì tiền tài xua như xua vịt.

"Không khả năng ngươi một luyện tâm cảnh có thể chống đỡ tới bây giờ cũng cũng là không dễ, rõ ràng trên người đã hết sạch linh khí, lại làm sao có thể ra sát chiêu cường đại như vậy……". Trong ánh mắt người này mang theo tia oán hận không cam lòng, lại hình như có chút không dám không dám tin, "Trên người ngươi lại có nhiều bảo bối như vậy".

Tên còn lại nhíu mày, ho ra một búng máu, suy yếu nằm ở trên sàn nhà, "Đây là cái vũ kỹ gì, hay là không cần linh lực……".

"Hư không chỉ".

Khóe miệng Lê Chanh nhếch lên, quả nhiên vũ kỹ của chính mình là chọn đúng rồi, nếu khi đó không có chụp được [hư không chỉ], chỉ sợ hiện tại cũng sẽ không không hố hai người này tới nông nỗi này, chỉ có thể nói hai người này tự làm bậy không thể sống.

Lê Chanh không cảm thấy chính mình là người xấu gì, cũng không cảm thấy là người tốt gì, gặp người bị nạn thì chính mình sẽ ra tay cứu giúp, nhưng giống hiện giờ cố ý thương tổn chính mình như vậy, vậy hết thảy đều là kẻ thù.

Chiến tranh kháng Nhật cần nương tay sao?

Gặp một người giết một người mới đúng chứ!

Lê Chanh sờ mồ hôi trên đầu, hiển nhiên mới vừa tắm xong lại phải tắm lần nữa rồi, Lê Chanh gỡ xuống túi trữ vật trên người của hai người đó, quấn chặt áo tắm ló đầu ra gọi hai tiểu nhị ca, nhìn hai cái thanh niên nơm nớp lo sợ chuyển hai người nằm ngay đơ trong phòng ra ngoài, lúc này mới đi tới phòng bên cạnh tắm một cái. Đợi tới sáng hôm sau rốt cục lúc đi xuống lầu, phát hiện trướng phòng và tiểu nhị của chi nhánh thứ ba của tửu lâu Gia Thường đối chính mình càng cung kính rất nhiều.

Thậm chí lúc Lê Chanh đi nhà kho, còn phát hiện số lượng đan dược trong nhà kho, cư nhiên nhiều hơn không ít so với trước đây, nghĩ là tiểu nhị trướng phòng bị dọa chết khiếp rồi, trả lại toàn bộ đồ tham ô trước đó.

Này không có gì không tốt.

Cẩn thận thu đan dược vào túi trữ vật, sắp xếp ngay ngắn hai cái túi trữ vật chiến lợi phẩm một chút, lấy ra vũ kỹ bên trong chuẩn bị đưa tới phòng đấu giá bán đấu giá, dù sao một luyện tâm cảnh mới có thể tu luyện vũ kỹ của bản thân liền giá thành rất cao, huống chi đồ vật này tới không đúng lúc, tuy rằng chính mình là người bị hại, nhưng vì đề phòng chính mình lại bởi vì việc này có liên lụy gì, bán đấu giá ra ngoài là cách giải quyết tốt nhất.

Cám ơn thời gian trước xem qua tiểu thuyết huyền huyễn cơ bản, Lê Chanh cảm thấy lúc chính mình xử lý loại chuyện này rất có thiên phú.

Ba ngày sau, sau khi ở phòng đấu giá đau thịt chụp được một viên đan dược ngũ phẩm [Thông nội đan], gửi tin nhắn cho anh rể, bảo đối phương tới lấy, không nghĩ tới tin nhắn mới vừa gửi đi mới một phút, cửa phòng đã bị người gõ vang.

Đường Hà từ trong WC chạy tới: "Tới đây, ai vậy!".

Tên này cũng không phải người cẩu thả, gần đây danh tiếng của Lê Chanh đột nhiên tăng cao, tất cả phóng viên đều như là ruồi bọ chỉ cần vừa ngửi được động thái của Lê Chanh liền như ong vỡ tổ đuổi theo, tuy rằng hiện tại bên căn hộ thuê này coi như bảo mật, nhưng khó bảo đảm có một ngày sẽ không bị tìm được.

Đường Hà chạy đi mở cửa, thật còn biết nhìn một chút trong mắt mèo, chỉ thấy ngoài cầu thang là một người thanh niên khá nho nhã, tuy rằng mặc một thân quần áo thoải mái không nhãn hiệu, nhưng khí độ rất trầm ổn, hơn nữa người này hiển nhiên đã tại trong mắt mèo thấy được Đường Hà, nhưng thật ra không biểu hiện ra phản cảm gì, mà là mang theo mỉm cười thấu hiểu.

Đường Hà: ".....". Chậc, một thân khí chất này, cùng Chanh tử có chút khác, vẫn cảm thấy cùng chủ tịch công ty trên TV gì đó nhưng thật ra rất giống, hẳn là không phải phóng viên gì đâu!

Đường Hà mở cửa, thân thể khổng lồ chắn ở cửa: "Anh là.....".

112. Chương 112: Concert

Người tới hiển nhiên không nghĩ tới trọng tải của người mở cửa khổng lồ như thế, có hơi giật mình, lúc này Lê Chanh đi tới từ trong phòng, mắt nhìn ngoài cửa, bước chân dừng ở tại chỗ: "Ông chủ Từ?".

Từ Hoằng Nghĩa bấm cái trán, chỉ cảm thấy mỗi lần đều phải nhắc nhở: "Đổi cái xưng hô"

"Anh Từ".

Lê Chanh xoa dưới đầu, một tay cầm lại cái áo rong tay Đường Hà, hiểu chuyện rót tách trà cho Từ Hoằng Nghĩa, trở lại chuyện chính: "Anh Từ sao lại tới đây?".

"Vừa rồi hỏi dược đối anh rể em chính là cho cha anh, sau đó nghe nói bên em có thể có, anh liền trực tiếp tới đây". Từ Hoằng Nghĩa lời ít mà ý nhiều: "Không nghĩ tới nhanh như vậy".

Nhưng Lê Chanh biết người này khẳng định liền tới đây từ lâu rồi, bằng không cũng sẽ không tại điện thoại gọi thông trong một phút đồng hồ lên lầu, nhưng mà nghĩ tới cẩu dược cư nhiên là một người quen như vậy, Lê Chanh cũng có chút đỏ mặt.

Vốn nghĩ muốn há miệng đòi giá cao một chút, hiện tại cũng không mở được cái miệng đó.

Lê Chanh trực tiếp từ trong túi quần lấy ra một cái bình ngọc, bình ngọc cực kỳ thông thấu, cơ hồ có thể thấy rõ bóng dáng của đan dược bên trong, viên đan dược này thực tế tốn hao không nhỏ, nhưng mà Lê Chanh cũng dùng vũ kỹ trong túi trữ vật của hai người đánh lén chính mình thay cho linh thạch chụp tới, cho nên không tính là dùng tài sản của chính mình, nghĩ đến tây, Lê Chanh cũng không đau lòng như vậy.

Cậu chỉ vào bình ngọc nói: "Bên trong có một viên dược hoàn, nhưng mà dược này dược hiệu quá lớn, nếu là người lớn tuổi, ăn luôn cả một viên chỉ sợ thân thể không tiếp thụ được, anh Từ về nhà trực tiếp nghiền dược hoàn thành bột, mỗi ngày lấy trọng lượng một gram trong đó hòa tan vào nước, sáng trưa tối dùng ba lần, không có gì bất ngờ rất nhanh có thể chữa khỏi bệnh gan".

Từ Hoằng Nghĩa thần sắc bình tĩnh, giơ tay đón lấy bình ngọc, ngoài ra đưa qua một cái thẻ, chớp mắt: '"Vẫn là quy củ cũ của chúng ta".

"..... Không cần, cũng không có quý giá lắm".

"Em đừng từ chối, anh biết rõ dược này quý hay không quý, ông cụ bệnh này hơn hai mươi năm, dược dùng qua sớm vượt qua con số này, viên dược này của em nếu có thể hoàn toàn giải quyết tổn thương gan của ông cụ, nhiều hơn gấp đôi anh cũng nguyện ý".

Gã sớm liền biết Lê Chanh thấy gã có lẽ sẽ đè thấp giá của dược hoàn, cho nên trực tiếp chuẩn bị hai triệu mới tới, không nghĩ tới đối phương không chỉ có là muốn đè thấp giá tiền, thậm chí còn muốn tặng không, liền ngay cả Từ Hoằng Nghĩa cũng nhịn không được đỡ trán, trong lòng cũng có chút muốn cười.

Cậu nhóc này cho dù bị gã lừa cũng không phản ứng gì phải không.

Bản thân gã là một người làm ăn, nhưng ý nghĩ kinh doanh trên người lại căn bản không muốn dùng ở trên người Lê Chanh, có đôi khi còn sợ đối phương chịu thiệt, cậu nhóc này rất thành thật.

Lê Đại Mao từ trước khi Từ Hoằng Nghĩa tới liền vẫn ngồi xổm trên sô pha, sau đó bị tu hú chiếm tổ chạy tới trong phòng Lê Chanh, đợi thật lâu nhưng cũng không thấy gặp người trở về, liền ló đầu ra ngoài cửa phòng.

Vừa nhìn liền nặng nề rồi, hai người trò chuyện với nhau thật vui, người đàn ông thậm chí còn đặt tay lên đỉnh đầu thiếu niên xoa xoa, nhìn như là một bề trên tốt bụng biết bao, kỳ thật lòng ôm mưu mô đối Chanh tử nhà nó, cho rằng nó nhìn không ra sao?

Lê Đại Mao quanh quẩn hai vòng ở cửa, chăm chú nhìn người trong phòng khách, nghĩ tới

một cách khiến cho Chanh tử chú ý, Lê Đại Mao vứt bỏ IQ của chính mình, học hình ảnh của chương trình ghi hình tên TV thường xuyên chiếu [nhóm thú cưng đáng yêu khi chủ nhân không ở nhà], bỗng nhiên chân sau hơi hạ, tvvận đủ lực chạy đi, điên cuồng chạy một vòng ở phòng khách, tứ chi chạm đất phát ra thanh âm "bùm bùm".....

Lại quay về phòng Lê Chanh chạy một vòng, phát ra tiếng "bùm bùm" dẫm chân tại chỗ, sau đó lại tiếp theo đi phòng khách chạy.....

Hai cái lổ tai tung bay trong gió như là cọng bèo, trong gió lắc lư bay lên về phía sau.

Lê Chanh: "....."

Trầm đại hiệp anh đang làm cái gì vậy?

Mau dừng lại đi!!!!

Từ Hoằng Nghĩa: ".....Chó con mới nuôi?'.

"Rất hoạt bát". Gã ý đồ tìm một từ hình dung.

Lê Chanh: "Ha ha, đúng, hở chút liền bắt đầu phát bệnh, em cũng rất đau đầu".

Trái tim mệt mỏi tiễn bước Từ Hoằng Nghĩa, Lê Chanh liếc Lê Đại Mao một cái, thấy con khỏe như vâm tộc chạy tàn bạo này ngừng hành vi ngược người khác lại, đang nằm sấp trên sô pha lười biếng nghỉ một chút.

..... Kỳ thật anh là cảm thấy người ta chiếm sô pha của anh phải không?

Quỷ hẹp hòi.

Cậu xấu bụng nắm cái lổ tai của chó trắng nhỏ, tới gần màng tai của đối phương nói hai chữ, chó trắng nhỏ quá sợ hãi xoát một cái mở to mắt, thân thể hơi hơi cứng đờ.

Sau đó liều mạng nằm ở sô pha giả vờ chết, ý đồ hạ thấp cảm giác tồn tại, trong lòng Le Đại Mao sóng lớn cuộn trào.

—— Cậu ta làm sao biết được?

#

Thành công giải quyết chó thú cưng làm người ta đau tim, cuộc sống của Lê Chanh càng trôi qua trôi chảy chút, dần ngôi làng ở núi Đại Đoan đã sau động đất bắt đầu trồng khoai lang rồi, đoán chừng năm thứ hai có thể có thu hoạch, Lê Chanh đánh dấu trọng điểm của núi Đại Đoạn tại trên bản đồ, tính làm một cái máy rút tiền của hiện đại.

Tiếp theo khu vực trồng khoai tây cũng tìm được rồi, việc này vẫn đều là Đỗ Hành đi làm, đối với Đỗ Hành mà nói, hiện tại gã đã không cần đi đoán ông chủ mình muốn làm cái gì, chỉ cần hành động theo mệnh lệnh của cậu ấy liền không có sai, bởi vì tu duy của ông chủ nhỏ không phải cùng một đường với người thường, ví dụ như chuyên môn trồng khoai lang trồng khoai tây trồng hoa đậu phộng loại giống tầm thường gặp nhan nhản này thu mua giá cao làm cái gì?

Có tiền chính là tùy hứng?

Nhìn tài chính công ty đang ở cường độ cao tăng lên, Đỗ Hành rất nhanh phủ quyết loại suy đoán này.

Giải quyết vấn đề nguồn tiêu thụ dược hoàn của Cống dược phường làm cho danh tiếng công ty lớn mấy lần, hơn nữa ngoại trừ cung ứng nhu cầu của công ty Y Duyến có hợp tác trong nước, ngoài ra công ty còn hướng nước ngoài bán phá giá hàng loạt da thú.

Người Âu Mỹ tiếp nhận nhanh hơn đối sự vật mới so với người Trung Quốc, da thú xinh đẹp duyên dáng vừa xuất hiện liền chiếm cứ thị trường da lông cao cấp, làm cho tài sản của bản thân Lê Chanh trực tiếp tăng lên mười triệu, thành công bù lại tổn thất khi quyên tặng cho cứu trợ chống động đất, còn càng tốt hơn, đương nhiên bởi vì kiếm chính là tiền của người nước ngoài, nguyên nhân của nghiệp vụ sổ sách công ty có một phần lớn còn tại nước ngoài, trước mắt Trung Quốc còn không có ai biết chuyện này.

Lê Chanh cũng không có ý tiết lộ, trao đổi qua cùng Đỗ Hành, quyết định phần lớn tài chính của tiêu thụ có được chờ tới sau khi nghiệp vụ bổ sung vào quỹ đạo lại thêm thao tác.

Đỗ Hành cảm thấy chính mình may mắn là sống tới trung niên bị người từ sau đâm một dao, nếu không gã làm sao nhìn rõ nhân gian ấm lạnh lòng người dễ thay đổi, trong cuộc đời lại làm sao sẽ có cơ hội thao tác mười triệu tài chính?

Nếu không gã như thế nào sẽ đứng ở độ cao như vầy.

Nếu không gã như thế nào sẽ tại gặp được tổn thương sau đó còn có thể dốc toàn lực tín nhiệm một người.

Loại cảm giác tốt đẹp như thế này.

Trong lúc ăn tết, Lê Chanh về nhà ở một tháng, rất nhanh lúc đầu tháng ba, concert của Nghê

Chỉ Nhạn tại thủ đô bắt đầu rồi, lần concert này từ năm ngoái lùi tới năm sau, tập luyện đã cực kỳ hoàn mỹ.

Lê Chanh tập luyện ba lần tiếp đó đi sân khấu, bài hát tập luyện thứ nhất đơn giản nhất từng bị mình hát vô số lần [Ánh trăng nói hộ lòng anh], sau đó bị giáo viên gần đây vẫn dạy Lê Chanh hát kiên trì bỏ qua, đổi thành [Thiên Cơ] một bài mới chính gã viết ra còn chưa phát hành, gã cảm thấy nếu Lê Chanh hát một bài bị người khác hát nát rồi này chính là lãng phí giọng hát hay như vậy.

Nghê Chỉ Nhạn cũng sâu sắc chấp nhận, cho nên trước concert một ngày, Lê Chanh nhận dược nhạc phổ và lời bài hát của [Thiên Cơ], ở trong phòng ghi âm luyện hát tới trưa.

Bởi vì sau Tết nhóm thiếu nam thiếu nữ vẫn sẽ có tiền mừng tuổi không nhiều không ít, cho nên vé vào cửa của concert của Nghê Chỉ Nhạn phát hành ngày thứ ba liền tiêu thụ hết, tuy rằng hiện tại đã dùng tên ID đăng nhập bán vé, nhưng bên ngoài vẫn là thường thường có một hai người nâng giá vé lên, thu chút tiền chênh lệch, dù sao cũng là gần đây trên trang web âm nhạc tên ca sĩ của bài hát đứng đầu, cơ bản chỉ cần không không vượt qua gấp hai giá gốc của vé vào cửa, có rất nhiều người cũng nguyện ý tiêu tiền mua.

Đây là một cặp tình nhân đi tới cổng soát vé.

Trần Phương luôn luôn là fan của Nghê Chỉ Nhạn, đại khái bài hát của Nghê Chỉ Nhạn ra nghề biểu diễn tới bây giờ cô đều nghe qua, tuy rằng cô sẽ không giống fan theo đuổi thần tượng mua hàng loạt poster hoặc sản phẩm đại diện thương hiệu, nhưng cô sẽ mua bản gốc album hàng năm của Nghê Chị Nhạn, dùng nó bày tỏ sự ủng hộ của chính mình.

Hôm nay là lần đầu tiên đi ra chơi sau năm mới cùng bạn trai Lưu Kiệm, Trần Phương liền lấy ra hai tấm vé ca nhạc buổi concert của Nghê Chỉ Nhạn mua trước đó, chuẩn bị cùng bạn trai cùng nhau xem.

Vị trí của hai người là khu khách Vip, phí tổn phải mắc hơn ba bốn lần so với khu bình thường, nhưng Trần Phương và bạn trai cũng không thiếu tiền, cho nên xem concert vẫn đều là chọn khu Vip, hai người rất nhanh ngồi vào chỗ của mình, Trần Phương vẻ mặt chờ đợi, tuy rằng Lưu Kiệm rất vui lòng cùng bạn gái đi dạo phố, nhưng xem concert linh tinh, gã nhưng không có hứng thú quá lớn.

"Anh không nghe qua [Tên của hoa hồng] của Nghê Chỉ Nhạn hả?". Concert còn chưa bắt đầu, chung quanh một mảnh ồn ào, Trần Phương nắm cánh tay của bạn trai mở mục âm nhạc của di động, nhét một cái tai nghe vào trong cái lỗ tai bạn trai.

"Chính là nghe nói qua". Lưu Kiệm lắc đầu, chỉ nghe trong tai truyền tới một trận giai điệu phong cách xa xưa, sau đó lại đổi thành giai điệu cổ điển nước ngoài, giao tiếp còn rất ăn khớp, lúc sau chính là một trận độc thoại của giọng nam.

“Kỳ thật trong bài hát này, em chính là thích giọng nam này hơn, nghe đâu tiếng Pháp nói cực kỳ chính gốc, hẳn là một người Pháp”. Trần Phương hưng trí bừng bừng giảng giải cùng Lưu Kiệm.

“Anh cảm thấy có thể hát ra loại cảm giác thâm tình này, hẳn là một thanh niên khoảng trên dưới ba mươi tuổi, thiếu niên hai mươi là hát không ra”. Trần Phương kiên trì không tán thành ý kiến này, sau đó cười nói: “Vừa hay buổi concert này Nghê Chỉ Nhạn mời tới khách quý có một người chính là anh ta, tới khi đó có thể xem xem chúng ta ai nói đúng”.

Cùng lúc đó, mỗi một chỗ trong concert đều có người đang thảo luận Nghê Chỉ Nhạn và khách quý của cô, hiện trường một mảnh lửa nóng.

113. Chương 113: Giống Như Đã Từng Quen Biết

Dù sao Nghê Chỉ Nhạn cũng là ngôi sao ca nhạc nổi tiếng đã lâu, danh tiếng tích lũy cực kỳ khá, lúc Lê Chanh đi tới gần cửa sau của hội trường concert, còn có thể nghe được trước sân khấu truyền tới tiếng gọi ầm ỉ ùn ùn kéo tới.

Lê Chanh thấy mọi người đều còn đang bận rộn, liền tự ngồi tại vị trí tính toán một chút, nếu chính mình có nhiều fan trung thành giống như dưới sân khấu vậy, chỉ sợ giá trị tín ngưỡng đều có thể chất đầy cả đan điền, vậy thật sướng.

“Người điều khiển đèn chuyển đèn xong rồi chứ?”.

“Người trang điểm tốc độ nhanh hơn đi!”.

“Microphone, microphone dự bị, toàn bộ đều đặt ở vị trí chỉ định, còn có lại kiểm tra thang máy một chút……”. Bởi vì trước sân khấu vẫn là tối đen, không có bật đèn, cho nên người xem đều là không thấy được những thao tác của hậu trường.

“Tốt, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, màn hình ghép chuẩn bị, mười, chín …… Năm, bốn, ba, hai, một……”.

Ngay sau đó Lê Chanh nghe được trước sân khấu truyền tới một trận tiếng âm nhạc, bởi vì phòng trang điểm của hậu trường coi như cách âm, cho nên cũng không có bị chấn tới da đầu run lên, chỉ có thể thông qua phía trước ẩn ẩn truyền tới tiếng hô như núi cao, theo âm nhạc vang lên hình ảnh xuất hiện nhất định cực kỳ rung động lòng người.

Nghê Chỉ Nhạn đã lên sân khấu rồi, đám fan bắt đầu kích động, đây là sức mạnh của ngôi sao, chỉ là tiếp cận nho nhỏ cũng sẽ làm cho người thích mình hét rầm lên. Hậu trường còn đang trong bận rộn, ba bốn người trang điểm đâu vào đấy tiến hành cải tạo toàn thân trên dưới của Lê Chanh, đưa cậu về bộ dáng nguyên bản bên trong MV ——

Một thiếu niên đẹp trai cao quý chính là quý tộc nước Pháp thế kỷ mười bốn.

Này cũng là quyết định của người thiết kế concert.

Bởi vì bài hát cuối cùng là muốn Lê Chanh song ca với Nghê Chỉ Nhạn, mà bài hát này chính là [Tên của hoa hồng], đúng lúc nhân dịp cơ hội này làm tuyên truyền cho album mới của Nghê Chỉ Nhạn.

Lê Chanh có chút khẩn trương.

Cậu vừa xoắn xuýt hát ở concert có lẽ có thể đề cao danh tiếng của chính mình, lại cũng có chút sợ hãi lực lượng quang hệ của mình thông qua môi giới của giá trị tín ngưỡng phát huy tới trên người người thường, sinh ra hậu quả không tưởng tượng được.

Cho dù hiện tại cậu đã phát triển kinh doanh tới nước ngoài rồi, tiến hành xuất khẩu mậu dịch và nhập khẩu mậu dịch, căn bản không cần quá mức e ngại kiểm tra tới từ nước nhà sẽ phát hiện chiếc nhẫn của chính mình, bớt đi nỗi lo về sau.

Cho dù cậu từng xông vào tòa tháp Dược các bị dân bản xứ của Đại Châu giới dùng ánh mắt khiếp sợ cúng bái qua, nhưng này dù sao cũng là dân bản địa, không kiến thức qua tư duy toán học.

Cho dù phim điện ảnh và truyền hình cậu đóng đã lần lượt chiếu rồi, đạt được fan riêng của chính mình, nhưng thực tế cậu còn chưa từng tiếp xúc qua cùng fan của cậu.

..... Vì thế vẫn là sẽ khẩn trương a a a.

"Không cần khẩn trương, cho dù chênh phô cũng không sao, microphone của concert đều là đặc biệt mắc, có thể tự động điều chỉnh âm thanh, hơn nữa người điều chỉnh âm thanh đã ở bên cạnh nhìn chằm chằm, sẽ không ra sai lầm gì".

Lê Chanh gật gật đầu, cảm thấy vẫn là không được. Liền đi WC, xuyên về Đại Châu giới, ở ại trong gian phòng của mình luyện tập nhạc phổ hết lần này tới lần khác, lúc này Đại Châu giới là buổi trưa, lúc khách nhân của tửu lâu Gia Thường nhiều nhất, trướng phòng *(= kế toán bi giờ ấy)*và tiểu nhị ca đều bận tới không xong, mệt tới đầu đổ đầy mồ hôi, không bao lâu, chỉ nghe một trận tiếng hát từ tầng cao nhất vang lên: "Trầm ý đề thương gia hầu, hoàng hôn xuống, sương đầy lầu..... Thành tâm thành ý vô vọng thì vô song, bách chiến thiên ky vô thương....." *(méo hiểu gì hết, để nguyên xi trong QT luôn)*

Không riêng gì tiểu nhị ca cảm giác đầy đầu óc đều là ca từ, liền ngay cả trướng phòng đều thiếu chút nữa tính sai sổ sách rồi.

Cũng may cũng liền thời gian một ngày, ngày hôm sau lúc này trên lầu khôi phục yên lặng, nhưng thật ra không hề ít khách nhân ngày hôm qua tới hỏi người xướng khúc *(hát)* đi đâu rồi, khiến tiểu nhi ca đổ mồ hôi hột.

Nghê Chỉ Nhạn đã hát tới bài thứ ba rồi, phần lớn bài hát của cô nghiêng về cực trí, lúc nhanh na ná như sôi sùng sục, lúc chậm lại là thật chậm, bài hát như vậy thử thách chất giọng nhất, cũng không nhất định là người nghe thích nhất, cho nên trên concert bình thường sẽ bỏ qua bài hát chậm, ba bài hát trước đều là cực kỳ bài hát nhanh phí sức, hoàn toàn điều động lên tâm tình của người nghe.

"Chất giọng của Nghê Chỉ Nhạn lại tiến một bước rồi, so với lúc cô ấy mới ra nghề vận thanh tròn trịa không ít". Trên ghế khách quý một người ca sĩ trung niên nâng má nghe xong một lát, nhìn kết thúc của Nghê Chỉ Nhạn mới làm chút đánh giá.

Nếu có người nhìn kỹ ngũ quan của ông ta, chỉ sợ sẽ kinh ngạc đọc ra tên của ông ta, Ô Tháp, một người ca sĩ tới từ Mông Cổ, hoạt động trong giới âm nhạc gần hai mươi năm, hoàn toàn là thần thoại của thế hệ trước.

Một người bên cạnh lắc lắc đầu, có chút bất mãn đối lựa chọn của Nghê Chỉ Nhạn: "Bài hát chậm của cô ta trình độ rất cao, lúc càng chậm phát âm càng có thể lộ ra ra thực lực, nếu chỉ nói bài hát nhanh của cô ta, nói thật cũng chính là xấp xỉ một số ca sĩ hạng hai nhạc thị trường thôi".

Danh tiếng của người này không kém Ô Tháp xa lắm, mặc dù thành tựu so ra kém người trước, cái tâm đối sự nghiệp nặng rất nhiều so với Ô Tháp, đồng dạng là lão tiền bối, Hoa Thành Nhân đương nhiệm là hiệu trưởng trường cao đẳng âm nhạc.

"Nhưng bài hát chậm của Nghê Chỉ Nhạn không tinh tế bằng Đổng Ngải, ở trên concert có vẻ yếu đi một bậc, điểm ấy không riêng chúng ta có thể nghe ra, phần lớn người nghe đồng dạng có thể có phát hiện". Người trước hiển nhiên biết quan hệ cạnh tranh của Nghê Chỉ Nhạn và Đổng Ngải.

Ai cũng không hy vọng ở lúc cạnh tranh, đâm đầu vào lĩnh vực sở trường của người khác.

"Cái này đúng thật". Người sau đồng ý.

Hai người ý kiến đạt thành nhất trí, sau đó dừng lại ở bài hát của khách quý Điền Hoành, vị nam ca sĩ này tung hoành giới âm nhạc cũng có hơn mười năm, tuy nói bởi vì thời cơ ra nghề không đúng khiến danh tiếng không lớn bằng Nghê Chỉ Nhạn, nhưng phương diện kỹ xảo lại còn hơn Nghê Chỉ Nhạn, nhưng mà vị nam khách quý này hát chính là nhạc xưa kinh điển, nhiều nhất chính là khiến một thế hệ có tuổi khá cảm khái, người trẻ tuổi ngược lại không thích thể loại nhạc của gã lắm.

Ô Tháp cười một tiếng: "Hiện tại là thiên hạ của người trẻ tuổi".

Điền Hoành thực lực không tồi, hát xong một bài này tự giác rời sân khấu, sau đó Nghê Chỉ Nhạn tại trong ngàn hô vạn gọi đi tới, lúc này cô đổi một cái váy dài màu xanh nhạt, trên váy đính thạch anh muôn màu muôn vẻ, ở dưới ngọn đèn cực kỳ đẹp.

"Lúc Nghê Chỉ Nhạn bị tai nạn xe, các bạn kiểm tra đánh giá ngay tại bệnh viện quân khu, có nhìn thấy chị ấy người thật không?". Bạn cùng trường hiển nhiên cảm thấy rất hứng thú đối tin tức này.....

"Đúng lúc là kiểm tra đánh giá xong chuẩn bị lên xe trường rời đi, xe cứu thương chạy tới, sau đó mọi người vừa thấy, liền có người nhận ra là Nghê Chỉ Nhạn". Sinh viên nữ che trái tim, bây giờ còn cảm thấy có chút khó có thể tiếp nhận, "Sau khi bọn tớ cùng nhau khiêng cáng đưa tới phòng phẫu thuật, sau đó y tá nói Nghê Chỉ Nhạn là máu RH-, nhưng mà trong bệnh viện đã hết máu RH- rồi, cả trong lớp bọn tớ cũng không có ai là nhóm máu đặc thù, lúc ấy thật sự là làm tớ sợ muốn chết, còn tưởng rằng lần này Nghê Chỉ Nhạn bị tai nạn xe là xong rồi, không nghĩ tới cư nhiên được cứu về rồi.....".

"Làm sao cứu về tới?".

Nữ sinh viên nhớ tới dược hoàn trong tay Lê Chanh, gần đấy lúc động đất mạnh từng có phóng viên nhắc tới cái loại dược hoàn này, một viên đều phải hai mươi vạn, tuy rằng biết gia đình Lê Chanh không thiếu, nhưng có thể ở lúc thời điểm mấu chốt lấy ra dược cứu mạng quý giá, bản thân cũng là đáng giá kính nể, hơn nữa người này lớn lên thật sự là rất đẹp trai, nữ sinh viên liếm môi dưới: "Là Lê Chanh tặng một viên lục vị hồi huyết hoàn cứu".

Chuyện này phóng viên không biết, cũng không có bị lan truyền ra, cho nên nữ sinh viên vừa nói ra, mấy sinh viên cùng học đại học A đều giống như nghe xong tin tức nổ tung ấy, "Thì ra Lê Chanh đối Nghê Chỉ Nhạn còn có ơn cứu mạng.....".

"Không biết tại sao đột nhiên có chút cảm động, tớ vẫn cảm thấy Lê Chanh người như vậy, thật tình thiện lương giống như thiên sứ, cậu ấy làm sao có thể là xxx của bạn cùng lớp chứ, cậu ấy hẳn là vào ở trong viện bảo tàng bị ánh đèn loang loáng chiếu sáng mới đúng".

"Phụt!".

Nghe được có người đánh giá Lê Chanh như vậy, nữ sinh viên nháy mắt phụt cười rồi.

"Khắc cậu ấy thành tượng sáp còn không sai biệt lắm.....". Đề tài không biết khi nào thì chuyển dời đến tới trên ngườiLê Chanh, mấy sinh viên đại học A nhưng không có quên chú ý Nghê Chỉ Nhạn, dù sao tổ chức thành đoàn thể vào đây xem concert của Nghê Chỉ Nhạn, bản thân liền cực kỳ thích bài hát của Nghê Chỉ Nhạn.

Khi concert tiến hành tới gần kết thúc, Nghê Chỉ Nhạn đột nhiên nói muốn mời một vị khách quý thần bí, câu lên hứng thú của mọi người, kỳ thật rất nhiều người đều đã nghĩ tới một vị khách quý thần bí cuối cùng khẳng định là nam giới nước ngoài song ca [Tên của hoa hồng]

cùng Nghê Chỉ Nhạn, nhưng khi thang máy vững vàng đưa một người tóc vàng lên trên sân khấu, mọi người vẫn là nhịn không được kinh hô ra tiếng.

"Thật là một người nước ngoài".

"Loại màu tóc này, thật thuần khiết nha, chẳng lẽ là một quý tộc nước Pháp sao?".

Khi thang máy lên tới mặt sàn sân khấu, Lê Chanh từ trên thang máy hình tròn đi tới, ngọn đèn chiếu vào trên người, trong màn hình lớn nháy mắt hiện ra sườn mặt của thiếu niên, nhưng mà thiếu niên vừa mở miệng lại làm cho mọi người chấn động tại chỗ.

"Mọi người khỏe, tôi là người song ca [Tên của hoa hồng] cùng chị Nhạn, hôm nay ở trên concert của chị Nhạn mang tới một bài hát [Thiên Cơ] cho mọi người".

Một câu cực kỳ ngắn gọn, thậm chí ngay cả tự giới thiệu đều không có, nhưng mà rõ ràng tạo hình một nguiời nước ngoài, lại nói lưu loát tiếng phổ thông thuần khiết, tất cả mọi người sắp bị ngược khóc rồi.....

"Này rốt cuộc là người Trung Quốc hay là người Pháp nha.....". Không ít người hỗn độn trong gió, nghe nhạc dạo của [Thiên Cơ], nhìn thiếu niên đứng xa xa trong màn hình lớn, chỉ cảm thấy bộ dạng khuôn mặt cực kỳ hoàn mỹ.

Trần Phương và bạn trai khoảng cách khá gần, lúc này cô có thể rõ ràng nhìn thấy khuôn mặt của thiếu niên trên sân khấu, chần chờ một chút, Trần Phương nhíu mày, "Vẫn cảm thấy ca sĩ này thật quen mặt nha".

Truóc đó Lưu Kiệm bạn trai cô liền cảm thấy người trên sân khấu giống như đã từng gặp qua, gật gật đầu, "Quả thật có chút ".

"Chẳng lẽ trước kia gặp qua?'. Hai người liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra một tia nghi hoặc.

114. Chương 114: Cảm Giác Rất Vớ Vẩn

Lê Chanh trầm khí đan điền, rất nhanh thoát khỏi từ trong tâm tình khẩn trương, trong đầu nhớ lại lời bài hát của [Thiên Cơ], "Đầu bút bạc vẽ ánh trăng lạnh, lòng thuần khiết như mũi sắt nhọn....." *(tui chém đó, méo hiểu nó nói cái gì luôn)*

Lê Chanh kỹ xảo không coi là đỉnh, nhưng thực tế tất cả kỹ xảo đều là xoay quanh làm cho giọng hát biểu hiện ra ngoài tình tự của bài hát, mà biểu đạt cảm xúc của bài hát quan trọng nhất là độ cao âm điệu, âm vực Lê Chanh rộng hơn so với phần lớn người khác, cho nên không thêm bao nhiêu kỹ xảo hát lên bài hát so với tiếng hát kỹ xảo phong phú hoàn toàn là hai loại khái niệm.

Fan bình thường ngay từ đầu không có nghe ra, hai ca sĩ thế hệ trước ngồi trên khu khách VIP lại tại trong nháy mắt Lê Chanh mở miệng đều chấn trụ rồi, bởi vì âm cao thủ vị lên xuống của câu đầu tiên là lớn nhất, theo âm cao nhất tới âm thấp nhất chuyển đổi, loại bài hát này nếu để một ca sĩ bình thường hát, âm cao thấp chuyển hoán quá nhanh áp lực quá lớn, chỉ sợ mới vừa hát xong một câu giọng hát liền khàn.

Đây là một bài hát mới, rất mới.

Từ câu đầu tiên là có thể nhìn ra được, bài hát này thuộc loại ca khúc phong cách cổ gần đây có chút thịnh hành, nhưng xem từ cách phổ nhạc, này lại là một bài hát độ khó cao, căn bản không thể dùng cách hát bình thường hát cho khán giả nghe.

Một số ca sĩ nếu lựa chọn hát một bài hát như vầy, có lẽ sẽ cân nhắc lợi dụng mĩ thanh *(chắc là dùng cái micro có thể tự chỉnh âm thanh)*, nhưng hiển nhiên như vậy liền không hợp với phong cách bài hát.

"Vượt trội, thiên phú này". Câu đầu tiên hát llên, Ô Tháp phát ra một tiếng cảm khái như vậy, nếu chỉ nhìn trên sân khấu là một người trẻ tuổi non nớt, gã cơ bản không có chú ý nhiều lắm, nhưng chính là bởi vì này dạng tâm tính lơ đểnh này, tại lúc nghe tới thanh âm của đối phương, lại làm cho gã cảm thấy chấn kinh nhận được trùng kích.

Không có một ca sĩ nào không hy vọng có được một giọng hát hay, bản thân Ô Tháp liền có một giọng hát hay, nhưng gã biết tư chất của chính mình kém xa với người trên sân khấu này, duy nhất thắng được, chính là kinh nghiệm hơn hai mươi năm của gã.

Đáng tiếc rất nhiều lúc một từ thiên phú, đại biểu cho trình độ càng cao, ví dụ bạn ba mươi tuổi tự mình gây dựng sự nghiệp rốt cục thành lập một công ty, người ta mười tám tuổi cũng đã là khách Vip cao cấp nhất được mời vào cục an toàn quốc gia, lương một năm không nói còn có thể trợ giúp xí nghiệp lớn bảo vệ trang web kiếm thêm thu nhập, bạn làm ông chủ công ty nghĩ như thế nào? Là cảm thán thiên phú, hay là hâm mộ ghen tị hận, hay là dở khóc dở cười đây?

Hiện tại Ô Tháp chính là tâm tình như vậy.

Hoa Thiên Nhân ngược lại không có rối rắm như Ô Tháp vậy, sau khi nghe tới giọng hát của Lê Chanh, Hoa Thiên Nhân thân là hiệu trưởng là trực tiếp nổi lên lòng yêu người tài, nhưng mà hiện tại gã tự hỏi chính là cùng câu hỏi giống mọi người: "Đây là một người Pháp?".

Ánh đèn rất sáng, đối phương trên mặt lại trang điểm, cho nên trong nhất thời thật đúng là không ai nghĩ người trên sân khấu là Lê Chanh, dù sao giữa diễn viên và ca sĩ còn cách một con sông mà, từ diễn viên tới làm ca sĩ rất khó, từ ca sĩ tới làm diễn viên cũng không dễ dàng, muốn đổi loại hình hoặc là phát triển song song, nếu không có trải qua huấn luyện năng khiếu bẩm sinh, đều là cần thời gian luyện tập cực khổ.

Sắc thái của người Trung Quốc cũng không phải là học tập có thể học được, đó là mỗi ngày mỗi năm chịu hun đúc dưỡng ra, từ ngữ giống nhau có đôi khi biểu đạt ra cũng là cảm tình khác nhau, mà đối phương lại không sai tẹo nào.

Lúc này Lê Chanh đã hát [Thiên Cơ] tới phần cao trào rồi, lúc này Lê Chanh nhắm mắt lại, đã hoàn toàn xuất ra trình độ chính mình tại trong gian phòng của tửu lưu Gia Thường, thanh âm réo rắt vang vọng ở trong hội trường concert: "……..Chê cười ta cuồng điên, sống chết mấy hồi……. Thành tâm thành ý vô vọng vô song, trăm chiến thiên cơ vô thương……" *(đừng hỏi tui em nó hát cái gì nhé, không hiểu cái méo gì đâu)*

Lực độ dồi dào, nhả chữ rõ ràng, phần cao trào mỗi một âm đều nhả rất chuẩn, Hoa Thiên Nhân nghe mồ hôi lạnh ra toàn thân, gã đã phải cẩn thận nghe, sợ đối phương sẽ có một điểm sai lầm làm cho chính mình nghe ra, phá hư bài hát này, mang theo tâm tình phức tạp như vậy nghe tới đoạn mở đầu thứ hai, lúc này cái trán của Hoa Thiên Nhân đã ướt rồi.

Toàn trường đều im lặng xuống, giá trị tín ngưỡng màu trắng tại dưới tình huống không ai có thể tra ra tung bay lê quanh người Lê Chanh, một phần dung nhập thân thể cậu, một phần khác trực tiếp chuyển hóa thành linh lực quang hệ của Lê Chanh, đảm đương môi giới truyền thanh âm của Lê Chanh càng phát càng xa.

Không biết tại sao, người ở đây cảm giác thân thể thật thoải mái, người có chút lớn tuổi thậm chí cảm thấy được ốm đau trên người đều giảm bớt rất nhiều, chẳng lẽ đây là ma lực thật sự của ca hát?

Loại thời điểm này, thậm chí không ai chú ý người trên sân khấu có dáng vẻ gì, mà là mở to hai mắt không tiêu cự mờ mịt nhìn phía trước, chỉ có cái lổ tai và đại não đang liều mạng làm việc.

Đợi tới bài hát này chấm dứt, cái loại cảm giác này dần dần biến mất, người trong concert mới thở sâu ra một hơi, tỉnh táo lại, vì thế khiến người ta vui sướng chính là, bài tiếp theo vẫn như cũ là thiếu niên vẫn ở đó, thiếu niên và Nghê Chỉ Nhạn song ca [Tên Của Hoa Hồng].

…….

"Cảm giác giống như nằm mơ vậy, bái hát cuối cùng chấm dứt, thậm chí ngay cả [hát bài nữa] đều quên hô rồi……". Trần Phương cảm giác chính mình là bay ra khỏi buổi concert, sau khi nghe xong hai bài hát cuối, cô đi khỏi concert liền cảm thấy thân thể đều nhẹ rất nhiều, mặt đất dưới chân đều mềm như mây trắng vậy.

Lưu Kiệm sâu sắc tán đồng, yên lặng suy nghĩ: "Không nghĩ tới một buổi concert cũng có thể phấn khích như vậy".

Đêm nay phần lớn người xem buổi concert của Nghê Chỉ Nhạn, đều có chút tinh lực dồi dào ngủ không yên, rất nhiều người mở trang web xem topic về Nghê Chỉ Nhạn, thấy đã có người

đăng bài hỏi khách quý thần bí đêm nay là ai.

"Cậu ấy có tóc ngắn màu bạch kim, làn da trắng nõn, mắt màu xanh da trời, thậm chí quần áo máy tới rất hợp dáng, cùng lễ nghi quý tộc tao nhã, tôi thậm chí cảm thấy [Twilight] năm đó không ddể người mặt vuông chữ điền non choẹt diễn, mà là để người Pháp này diễn không ai càng thích hợp hơn so với cậu ta!".

"Bài hát của cậu ấy càng thu hút người khác hơn so với khuôn mặt".

Topic đã loạn thành một đoàn rồi, một bên nói concert của Nghê Chỉ Nhạn thành công biết bao, một bên tận lực khen vị khách quý lên sân khấu sau cùng, hiển nhiên đối với vị khách quý ngay cả tên cũng chưa từng nói ra này, mọi người đều ôm nghi hoặc nhất định.

"Tôi thích nhất nghe nhạc Pháp, cũng thích rất nhiều ca sĩ nước Pháp, chính là cho tới bây giờ tôi chưa thấy qua cậu ấy".

"Mấy người ngốc à, này không phải là Lê Chanh sao, lão tử cái liếc mắt đầu tiên nhìn cậu ấy liền nhận ra rồi, đội tóc giả đeo kính sát tròng mấy người liền không nhận ra rồi? Mặt vẫn là cái mặt đó, ngũ quan vẫn là cái ngũ quan đó, rõ ràng là vì tuyên truyền album mới cho Nghê Chỉ Nhạn mới hóa trang đó!".

"Vãi chưởng!".

"Vãi chưởng lầu trên mắt sắc!".

"Bạn nói vậy, thật như là sự thật ấy!".

"Đã nói trên thế giới làm sao sẽ có thiếu niên đẹp trai hơn so với Chanh tử nhà tui chứ.....Thì ra đều là một người, vậy tôi liền an tâm rồi, không cần lại rối rắm rốt cuộc thích người nào!".

"Thật muốn đi mua album mới của Nghê Chỉ Nhạn, nghe nói đêm nay mời khách quý thần bí chính là ca sĩ đóng trong MV đó, nếu khách quý thần bí là Lê Chanh, trong MV đó khẳng định cũng là Lê Chanh?".

"A a a a a thật yêu Lê Chanh một thân quý khí mười phần này nha!".

Lưu Kiệm về nhà tìm kiếm tên của Nghê Chỉ Nhan, rất nhanh tìm được đề tài mới nhất, vì thế dễ dàng biết được khách quý thần bí chính là Lê Chanh, phát hiện này khiến gã sững sờ một chút, khó trách nhìn rất quen mắt, thì ra là cái nam diễn viên dẫn đầu đề tài lúc thành phố Lang động đất.

Sau khi tra rõ ràng, gã tắt trang web nằm ở trên giường, gửi tin nhắn chúc ngủ ngon cho bạn gái, nhắm mắt lại lại làm sao đều ngủ không được.

Hai giờ đêm, Lưu Kiệm ngồi dậy đi WC, rửa mặt, cảm giác tinh lực vẫn là cực kỳ dư thừa, cũng không có cái loại đau khổ của đau đầu muốn ngủ rồi lại ngủ không được của người bệnh mất ngủ, suy nghĩ một chút, mở một bộ phim xem suốt đêm, vẫn là không có nửa điểm mệt mỏi.

Năm giờ sáng, bạn gái gửi cho gã một tấm hình.

[Hình ảnh]

Lưu Kiệm sắc mặt kỳ dị mắt nhìn tin nhắn: [còn chưa ngủ?]

[Chưa nha, nằm ở trên giưởng ngủ không được, lại ngồi dậy xem aime cả đêm, cảm giác vẫn là khỏe như trâu, sau đó lại lượn lờ diễn đàn một hồi, phát hiện rất nhiều người cũng chưa ngủ, đoán chừng là kích động, anh sao lại cũng chưa ngủ?]. Đối phương trả lời rất nhanh.

[..... Có thể cũng là rất kích động đó]. Lưu Kiệm không xác định gõ trả lời.

Muốn nói bạn gái Trần Phương là kích động ngủ không được còn có khả năng, nhưng chính mình cũng không thích nhạc của Nghê Chỉ Nhạn lắm, cũng không thích xem concert lắm, làm sao có thể cũng là kích động?

Bên Lưu Kiệm còn chưa có nghĩ thông trạng huống, bên topic của Nghê Chỉ Nhạn đột nhiên đăng lên một bài, là bài đăng của một người đàn ông trung niên hai chân dập nát gãy xương phát biểu, giọng điệu cực kỳ kích động, nói bản thân mình có căn bệnh khá nghiêm trọng, khả năng làm giải phẩu nhỏ để xử lí khá nhỏ, nhưng tình huống của chính mình đã vượt qua tiêu chuẩn rất nhỏ, bác sĩ đề nghị chỉ có thể uống thuốc áp chế, nhưng ngày hôm qua lúc nghe xong concert, lại cảm thấy thân thể khoan khoái, vì thế đi bệnh viện khám, ra kết luận cư nhiên là căn bệnh chậm phát triển lại, có thể tiến hành phẫu thuật, gã vui không tự kìm hãm được đăng những gì mình trải qua cho mọi người xem.

Không ít người cảm thấy được thật sự là vớ vẩn.

Xem concert liền giảm bớt bệnh cho mình, ông sao không nói khiêu vũ gì đó có thể chữa ung thư đi, đừng coi người khác là đồ ngốc được không, quỷ mới tin ông.

Làm quảng cáo cũng không có thể làm vậy à, làm vầy vừa đăng lên, kỳ thật này là anti-fan của Nghê Chỉ Nhạn phải không, ngay cả TBa Chủ* fan trung thành đều có chút chịu không nổi, cảm giác thuyết âm mưu là hắc tử khác tung ra chiêu hiểm độc này, chuyên môn tới khơi lên phản cảm của nhóm fan.

***Ba chủ là chủ topic của diễn đàn Ba Hữu. Ba Hữu là một diễn đàn con của diễn đàn trực tuyến Baidu Tieba (tui hông hbiết dịch nó ra thuần việt kiểu gì nữa, nên bà con tạm chấp nhận vậy đi, ai có ý hay hơn thì cứ góp ý cho tui)**

Nhưng theo bài đăng này bị người khác đẩy lên trên, sau đó lại có một bài đăng mọc ra từ không trung, lần này là mẹ của thiếu niên bệnh trầm cảm đăng bài viết này.

Thiếu niên bệnh trầm cảm này bình thường không thích nói chuyện cùng người khác, cũng không thích đi ra ngoài, đối cái gì đều rất bực bội, ngày này là mẹ cậu ta nài ép lôi kéo dẫn cậu ta tới concert, hy vọng cậu ta có thể ở chỗ đông người cảm nhận một chút, giảm bớt một chút lầm lì của chính mình, thiếu niên bệnh trầm cảm cả buổi đều rất bực bội, mẹ cậu ta cũng không tâm tư nghe concert gì. Nhưng mà ngay tại lúc Lê Chanh bắt đầu hát, mẹ cậu ta ngạc nhiên phát hiện, con trai bình tĩnh lại, tuy rằng vẫn là cúi đầu không chịu nói chuyện, nhưng rất hiển nhiên cái lỗ tai nhỏ giật giật, đang nghe bài hát trên sân khấu.

Người mẹ này cảm thấy rất kỳ diệu, nhưng không có quấy rầy con trai, nhìn con trai không lại cáu kỉnh, vẫn yên tĩnh đợi hai bài hát hát xong, bà cảm giác được hy vọng trước giờ chưa tùng có.

Bà trong bài đăng đưa ra một cái ý tưởng như vầy, có phải có thể dùng bài hát chữa khỏi bệnh trầm cảm hay không?

"Hiện tại hắc tử* càng ngày càng cao tay rồi.....".

***hắc tử: người dùng bàn phím bôi xấu, sỉ nhục, mắng chửi.....người khác trên mạng**

"Ngay cả loại câu chuyện này đều bịa ra rồi, người trước là rốt cục có thể làm phẫu thuật, người sau là cư nhiên giảm bớt bệnh trầm cảm, đậu má, đây chính là một buổi concert thôi mà, không phải hội thảo nghiên cứu y học đâu được không!".

".....".

115. Chương 115: Dự Báo

Dù sao loại topic kiểu này, xấp xỉ như Weibo vậy, có đôi khi người nổi tiếng rồi, cái quỷ gì đều vui vẻ toát ra.

Cho nên nhân số chân chính chú ý hai bài đăng này không nhiều lắm, cho dù xem rồi cũng coi như chuyện cười cho qua thôi, sau đó lại lục tục thêm mấy bài khoa trương " Coi xong concert của chị Nhạn, tôi cảm thấy xương cốt có chút ngứa, không nghĩ tới về nhà đo một cái cư nhiên cao 5 cm, mẹ cũng không cần lại lo lắng tôi ra ngoài sẽ bị cười nhạo nữa!", "Cảm giác làn da trắng lên rất nhiều", "Mắt hết cận thị rồi!".....

Hay rồi, mới đầu còn hơi có một hai người cảm thấy có lẽ thật sự có chuyện này, nhưng là sau đó lại toát ra nhiều bài đăng vô lý kiểu như vậy, khiến người xem đều ê răng rồi, này tuyệt đối là xuyên tạc, đám hắc tử này có cần phải ra sức như vậy hay không?

Lê Chanh xem tình hình tiếp đó, cảm thấy hiệu quả cực kỳ tốt, cậu chính là người đầu tiên đăng bài "Xương có chút ngứa", chủ ý là sau hai bài đăng trước đó làm lẫn lộn một chút tầm mắt của người khác, đừng đưa tầm mắt đều dồn hết trên người mình, nhưng mà cơn gió bất ngờ sau đó lại là bắt đầu, từ trước tới giờ Thiên Triều *(= tung của đó)* là ở trên mạng tán dóc thả rắm rãnh phát sợ, thi thoảng xem chuyện đùa như vậy liền nhịn không được cũng chen một chân vào.

Mấy ngày tiếp theo sau đó, bởi vì ở trong topic của Nghê Chỉ Nhạn đăng lên một bài tạo không khí như vậy, sau đó ca sĩ nổi tiếng tổ chức concert viết topic, cũng xuất hiện ngôn luận tương tự "Nghe xong concert, vui sướng giống như thần tiên", từ nay về sau săn đón như vậy không hề là hắc tử, mà thành biểu đạt của nội tâm, biểu đạt nhiệt tình yêu thương đối ca sĩ mình thích.

Lê Chanh: orz

Nửa năm sau, Núi Đại Đoan tan tác sau động đất rốt cục kết xuất nhóm khoai lang đầu tiên, đồng thời hai căn cứ gieo trồng cũng đồng thời sinh sản ra hàng loạt khoai tây và đậu phộng, Lê Chanh đều thu vào ba loại này vào trong kho hàng. Bởi vì tiền bạc đầy đủ, kho hàng hiện tại còn muốn lớn gấp mười lần so với ban đầu, chứa đám lương thực này là không vấn đề, chính là phải duy trì nhiệt độ thấp trong kho hàng đồng dạng cần một khoản phí tổn không nhỏ, cho nên Đỗ Hành từng nhắc nhở Lê Chanh, cần phải nhanh chóng tống xuất đám đồ này đi.

Đương nhiên Lê Chanh cũng không cần sốt ruột chút nào, Đại Châu giới còn nhiều người muốn có mà, lấy ra quá nhiều chỉ sẽ bị người ta đỏ mắt *(ganh ghét muốn cướp đoạt)*, ngộ nhỡ lại có kẻ không sợ chết vì những cái này mà ám sát chính mình, này nhưng liền mất nhiều hơn được.

Lê Chanh ở nhà làm một chàng trai bình thản mấy ngày, cẩn thận suy xét một hồi [giới thiệu vắn tắt dược liệu] trước đó mua được, phát hiện ngoại trừ đan dược nhất nhị cấp một hai không cần chủ dược luyện chế, chủ dược của đan phương cấp ba tới cấp chín cơ bản đều là thổ đặc sản địa cầu, trước đó ngoại trừ khoai lang, khoai tây và đậu phộng đã phát hiện, còn có cà rốt chủ dược cấp 6, khoai môn chủ dược cấp bảy, củ từ chủ cấp tám, cùng với tuyết liên quả chủ dược cấp chín.*

***Tuyết liên quả = yacón; được trồng nhiều ở vùng Andes, yacón nguyên bản trông giống như một củ khoai tây và có vị giống như táo, ngoài ra còn chế biến thành siro nghe nói có tác dụng giảm cân**

còn sống nè

chín rồi nè

nấu thành món ăn nè

Bởi vậy đoán rằng, "tức nhưỡng" rất thưa thớt trong miệng người Đại Châu giới hẳn là liền tương đương với đất đai của địa cầu, cho nên mới có thể gieo trồng gieo trồng bảy loại chủ của nhu cầu luyện đan.

Để hiểu rõ những cái này, Lê Chanh trực tiếp bảo Đỗ Hành đi mua hàng loạt hạt giống, chuẩn bị gieo trồng bảy loại chủ dược này tại mảnh đất công ty thuê, ngoại trừ một điểm trồng nhân tạo, Lê Chanh chuẩn bị cử đội sưu tầm đi các nơi núi sâu thu mua chủ dược mọc hoang của người ta, mặc kệ ở địa cầu hay là Đại Châu giới, dược liệu mọc hoang trải qua gió thổi mưa xối bản thân nó liền năng lượng dồi dào, vẫn là mắc tiền hơn nhiều so với trồng nhân tạo.

Khách hàng của "Cống dược phường" đã từ trong nước kéo dài tới nước ngoài, nhưng mà giá xuất khẩu của dược hoàn phải cao gấp trăm lần so với trong nước," Nếu một khi phát hiện có khách hàng trong nước mang ra nước ngoài kiếm chênh lệch giá, chúng tôi tuyệt không bán dược hoàn cho khách hàng này nữa".

Dược hoàn dùng hiệu quả vô cùng tốt cùng với dược liệu cực phẩm thành lập danh tiếng làm cho "Cống dược phường" ở giới y học như mặt trời ban trưa, đồng dạng kiếm được tiền tài cực nhiều, cho dù có Từ Hoằng Nghĩa hỗ trợ che giấu, lại vẫn như cũ khiến cho không ít người chú ý.

"Ba, con dám khẳng định, Từ Hoằng Nghĩa và Cống dược phường tuyệt đối có liên hệ nào đó".

Trong phòng khách của một biệt thự nào đó ở ngoại ô, người thanh niên mặc tây trang màu xám đậm và người trung niên nhân mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn đều là nhíu mày, trên cái bàn trước mặt hai người đặt một chồng tài liệu, có mấy tờ đang lộn xộn trải trên mặt bàn.

Thanh niên chỉ vào một tờ trong đó: "Bằng không bảo vệ Từ thị của gã tại sao rãnh rỗi như vậy? Luôn cố ý vô tình ngăn trở tai mắt theo dõi Cống dược phường của chúng ta?".

"Ông già nhà nó hết bệnh rồi, chắc hẳn chính là Cống dược phường làm, có lẽ chính là báo ân". Người trung niên xem tư liệu điều tra tới, khóe miệng không vui mím thành một đường thẳng: "Mặc kệ thế nào, đối chúng ta đều không là một chuyện tốt, vốn tất cả đều chuẩn bị tốt rồi, liền chờ lão già Từ chết, một mẻ hốt gọn Từ thị. Không nghĩ tới lão già này rất kiên cường, kiên trì lâu như vậy còn tìm được biện pháp giải quyết tổn thương gan cho lão……".

"Nói cách khác nếu muốn chèn ép nhà họ Từ, còn phải động chạm Cống dược phường?". Thanh niên nhướn mày, đã đang suy nghĩ vận dụng lực lượng trong tay như thế nào rồi, con cá lớn Cống dược phường, nhưng người ba đối diện lại cực kỳ phản đối đối đề nghị này.

"Không được". Người trung niên lắc lắc đầu, nhấc tách trà trong tay lên uống một ngụm: "Cống dược phường không động vào được, quan hệ nhân mạch rất đáng sợ. Từ sau khi tiếp nhận nhân mạch của ta, điểm ấy con hẳn là hiểu rồi. Cống dược phường tương đương với một cái mạng khác, không có người quyền quý nào không muốn có quan hệ tốt cùng nó, nếu không phải bởi vì nó có liên quan tới Từ thị, liền ngay cả ta cũng không ngoại lệ, muốn giao hảo cùng Cống dược phường".

"Nhà họ Phù luôn luôn chướng mắt nhà họ Từ, năm đó khó khăn lắm mới khiến máy bay của Từ Văn Thanh rơi, hiện tại cư nhiên còn phải bị quản chế bởi cha của gã, con trai và một tiệm dược, nhà họ Phù chúng ta làm sao mới có thể có một ngày giành thắng lợi?".

"Đừng sốt ruột, tuy rằng Từ thị và Cống dược phường, nhà họ Lê đều có bảo vệ của Từ thị, nhưng chúng ta còn có cơ hội, dù sao nhà họ Lê nhiều người, vẫn còn có một người tự do bên ngoài, đợi tới khống chế được Lê Chanh, còn sợ Cống dược phường và Từ thị là đồng lòng sao.....". Người trung niên đặt tách trà xuống, hai tay đan xen nhau, thả lỏng dựa sát sô pha sau lưng.

Mà ánh mắt của thanh niên đối diện lại chợt sáng ngời: "Chính xác như vậy".

Năng lực của nhà họ Phù rất lớn, đây là quyền quý thủ đô đều biết, trước kia nhà họ Từ cũng rất lợi hại, nhưng từ lúc Từ Văn Thanh gặp chuyện không may, lớp trẻ nhà họ Từ không có ai theo chính trị, lúc này mới trượt dốc rồi. Có người nói lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, ưu thế của nhà họ Từ ở chỗ ông cụ Từ còn sống, nhưng ông lão lớn tuổi rồi, vẫn có một ngày qua đời. Mà mặc dù ông cụ nhà họ Từ mất rồi, nhưng có con cháu tiếp quản, tương lai rất rộng mở.

Cho nên nhà họ Phù căn bản vẫn là hơn một chút.

Nhưng mà một ngày này sau khi cục trưởng của cục kiểm tra thương mại tỉnh Nam Giang nhận được mệnh lệnh của cấp trên, sắc mặt có chút cổ quái, nhưng vẫn là cử mấy người đi chấp hành nhiệm vụ.

Khi các chàng trai cục kiểm tra thương mại đi vào "Công ty Cực địa Lan Phương", vừa vặn chạm mặt Lê Chanh vị chủ tịch lâu không thấy người này đi xuống từ tầng cao nhất, sau khi nói rõ mục đích tới, Lê Chanh và Đỗ Hành tự mình tiếp đón đồng chí của cục kiểm tra chất lượng này.

Lê Chanh: "Hoan nghênh, hoan nghênh".

Đỗ Hành: "Không biết công ty chúng tôi có vấn đề gì?".

"Chúng tôi nhận được trình báo nói da lông của công ty các người có vấn đề chất lượng". Người của cục kiểm tra thương mại trực tiếp bảo Đỗ Hành dẫn bọn gã đi trong kho hàng dự bị kiểm tra, sau đó nói là trong chốc lát nhìn không rõ, liền đều niêm phong thùng hàng trong

kho hàng, sau đó bê một thùng về kiểm tra, tỏ vẻ nếu không vấn đề lại quay lại tháo niêm phong.

Lê Chanh thấu hiểu gật gật đầu: "Cho nên ý của các anh là..... Chỉ cần nhận được trình báo, liền phải tới niêm phong công ty chúng tôi một lần, công ty chúng tôi tốt nhất không cần làm xuất khẩu rồi".

Người của cục kiểm tra thương mại nhìn người thiếu niên thường xuyên lên mặt báo này, nghe trong lời nói đối phương cảm giác có chút kỳ quái, nhưng cẩn thận suy nghĩ, cũng nói không ra nguyên nhân, chỉ có thể cảm giác đối phương rất không hài lòng đối hành động bên bọn gã, một nhân viên công tác kiên trì nói: "Cũng không phải ý này..... Không có vấn đề chất lượng vẫn là có thể xuất khẩu".

"Chất lượng công ty chúng tôi là không có vấn đề, nếu mỗi lần đều phải kiểm tra vậy rất phiền phức, tựa như bây giờ nếu không có thể bổ sung hàng, nhất định sẽ chậm thời gian giao hàng đã định ra cùng khách hàng..... Bằng không chúng tôi trực tiếp đặt công ty ở nước ngoài là được rồi, cũng đỡ phải vất vả các anh". Lê Chanh mỉm cười, "Đồ các anh cứ việc cầm về kiểm tra, còn là phải cám ơn các anh khiến tôi kiên định cái quyết sách này.

"Kỳ thật vốn muốn nộp nhiều chút thuế cho quốc gia, dù sao đều là người Trung Quốc, nộp nhiều thuế, nhân dân tầng dưới chót cũng tốt hơn một chút". Cậu thở dài một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Rất nhanh trên một số tờ báo bùng nổ tin trụ sở chính "Cực địa Lan Phương" chuyển dời tới nước Mỹ, kỳ thật Lê Chanh từ lâu liền muốn dời công ty đi rồi, thậm chí hai ngày nay một mực tự hỏi vấn đề này, cậu ở Đại Châu giới có được da thú vẫn là rất hơi chói mắt, nếu thật sự có người truy cứu lai lịch, chỉ sợ cậu căn bản không thể giải thích, cho nên rời nước là lựa chọn tốt nhất. Hiện giờ đúng lúc có cục kiểm tra thương mại ra mặt như vậy, rất rõ ràng đối phương là tới gây sự, Lê Chanh cũng không phúc hậu một hồi, vì thế chậu phân liền ném tới trên đầu cục kiểm tra thương mại.

Hai năm nay "Công ty Địa cực Lan Phương" phát triển nhanh chóng, da thú sản xuất ra, phân lượng chiếm cứ ở trong xuất khẩu mậu dịch vẫn là khá nặng, một đoạn thời gian gần đây quần áo và trang sức thịnh hành của nước ngoài dính dáng cùng "công ty Cực địa Lan Phương", đơn đặt hàng cuồn cuộn không dứt, giá trị thị trường của công ty cũng đang nhanh chóng lên cao, thậm chí thuế một năm nay công ty nộp liền cũng là gấp hai ba lần công ty lớn hạng nhất, đủ có thể thấy được tốc triển của nó.

Nhưng mà chính là một nhà giàu nộp thuế cho cục kiểm tra thhương mại lại mất rồi, khi nhân viên của "công ty Địa cực Lan Phương" tung nguyên nhân hậu quả lên trên mạng, dân chúng mới hiểu được thì ra công ty Lan Phương cư nhiên là bị bức đi, rõ ràng một tiếng sau sẽ chở hàng hóa tới hải quan, cố tình lúc này muốn tới kiểm tra hàng hóa, còn niêm phong hàng hóa, này ai cũng không thể nhịn nha! Rõ ràng là tới gây sự nha!

Cục trưởng cũng ngẩn người rồi, hiện tại gã liền nghĩ —— đậu má, này liên quan gì tới bố mày? Tất cả đều chính là đang chấp hành mệnh lệnh!

Cụ kiểm tra thương mại nhanh chóng kiểm tra xong hàng hóa, cấp tốc trả về, nhưng lúc này công ty Lan Phương đã làm thủ tục rồi, từ nước Mỹ chọn một mảnh đất chuẩn bị xây thành cao ốc trụ sở chính, trước đó Lê Chanh cân nhắc coi như bỏ xuống hơn phân nửa, về phần có thể có người do đó xui xẻo hay không, này liền không phải chuyện của cậu.

Kẻ hại người, người tất nhiên phản kích lại.

Sau đó phía dư luận không chịu bỏ qua, chuyện này mới có được một câu trả lời trực tiếp, nghe nói là một con cháu chi thứ của nhà họ Phù ở thủ đô làm, bởi vì bạn gái đối phương cực kỳ mến mộ Lê Chanh, tên con cháu chi thứ này lòng sinh khó chịu thuận tiện dùng chức quyền tiến hành trả đũa đối Lê Chanh.

Sau khi xử lý tên con cháu chi thứ này, mọi người hy vọng công ty Lan Phương có thể bỏ đi ý niệm chuyển qua nước ngoài, nhưng công ty Lan Phương không có tiến hành trả lời đối chuyện này, ngược lại là Lê Chanh ở trên Weibo đăng một status không phải hình chụp hằng ngày.

"Công ty Lan Phương có thể sẽ không trở về nữa, nhưng chúng tôi vẫn như cũ nhiệt tình yêu thương tổ quốc, dù sao huyết mạch không thể dứt bỏ, chính phủ vẫn là tốt, nhân dân vẫn là tốt".

Rất nhiều người chỉ cảm thấy đây là một câu khách sáo vô thưởng vô phạt, nhưng không nghĩ tới chuyện cách một tháng sau, có người hư hư thực thực nhìn thấy Lê Chanh đi mấy cô nhi viện trong thành phố, tặng đồ dùng sinh hoạt và sách vở, lúc phóng viên nghe tiếng đi phỏng vấn, viện trưởng nói người này không muốn lộ ra tên họ, mà phần lớn trẻ con của cô nhi viện cũng không biết đối phương là ai, trực tiếp gọi đối phương "Anh lớn".

"Anh lớn có dáng dấp thế nào?".

"Xinh đẹp!".

"Dáng vẻ của người tốt!".

"Rất ôn nhu".

"Anh lớn từng ôm em.....".

"Ngón tay anh ấy rất sạch sẽ, đôi mắt đặc biệt đen.....".

"Giống mẹ nha".

"Em, em thích anh ấy". Cuối cùng một cô bé tóc buộc hai búi cúi đầu, ngón tay dơ dơ giống như mới vừa sờ qua bùn đất dựng thẳng trước người không dám loạn để, thì ra trên người cô bé mặc một bộ quần áo mới.

Sau khi Lê Chanh thăm qua một viện dưỡng lão cuối cùng, về tới trong nhà bắt đầu trùng mạch *(đột kích kinh mạch)*, cậu rất nhanh sẽ đột phá tới tầng chín luyện tâm cảnh. Kỳ thật làm chuyện tốt không cần vội vàng như vậy, nhưng Lê Chanh vẫn là cảm thấy thời gian có chút không đủ dùng, cậu cần mau chóng tăng lên thực lực.

Trời biết lúc gần đây phát hiện báo hiệu biến hóa bắt đầu liên tục rụng lông, con mắt càng ngày càng sáng, sức lực rõ ràng tăng lớn của Lê Đại Mao, trong lòng cậu là rung động thế nào, nhất là sau khi chính mình vạch trần thân phận Lê Đại Mao, hành động của đối phương càng ngày càng nhân tính hóa, cùng cái loại ánh mắt nhìn qua này.

..... Cả người đều xù xù. *(lông xù như cục bông ấy)*

116. Chương 116: [ảnh Sát]

Lê Chanh đi công ty là ngẫu nhiên, tuy nói non nửa năm nay là giai đoạn mậu dịch của hai giới *(hiện đại và Đại Chấu giới)* thịnh vượng phát triển, cậu cũng chỉ là một người đi lướt qua vận chuyển một chút hàng hóa, toàn bộ hành trình làm ông chủ rãnh rỗi, cơ bản trọng tâm đều đặt ở trong giới giải trí.

Khương Ngọc Sinh sau khi quay xong bộ phim võ hiệp không muốn bỏ qua nhân tài vừa ngoan lại nổi tiếng như Lê Chanh, trực tiếp quyết định bộ him tiếp theo [Ảnh Sát] cậu đóng vai chính, kỳ thật sở dĩ lựa chọn cũng có hai cái nguyên nhân, thứ nhất là Lê Chanh diễn xuất rất thuần thục, không thể nói rõ là hành động có tính phát huy cỡ nào, lại ổn thỏa giống như tập luyện qua hàng ngàn hàng vạn lần, thứ hai lại là một thân trang phục quý tộc của Lê Chanh trong concert của Nghê Chỉ Nhạn, chân chính là nhìn tới mắt Khương Ngọc Sinh lóe sáng, bản thân [Ảnh Sát] của gã là phim cuộc chiến gián điệp của thời kì dân quốc, loại quần áo và trang sức quý tộc này và đồng phục dân quốc có rất nhiều chỗ tương tự.

Trong một tháng Lê Chanh cũng chỉ có mấy ngày có thể nghỉ ngơi, quay phim rất gấp rút, có thể nói ăn ở đều ở phim trường, nhưng cho dù là như thế này, mỗi ngày cũng mệt mỏi giống như chó ấy.

"Thật đau lòng tiểu Chanh tử, hôm nay đi phim trường tham quan, tuy rằng bị ngăn ở bên ngoài cảnh quay nhưng vẫn như cũ có thể nhìn tới tình huống bên trong, tiểu Chanh từ từ tám giờ sáng vẫn quay suốt tới chín giờ tối, thời gian uống nước và ăn cơm đều chưa được một giờ đồng hồ! Kỳ thật đạo diễn cũng không cần gấp gáp như vậy, phim có tiểu Chanh tử đóng, chúng tôi vẫn là chờ được mà!". Một người tên là [xuân điển] của Ba Hữu (*1 diễn đàn con trong diễn đàn đàn trực tuyến của baidu tieba)*

"A a a a a aa a a.....".

“A a a a a có người đi phim trường tham quan, tui chỉ muốn nói thêm tui một người nữa nha”

“Chanh tử cự li gần là hình dạng gì, có hình chụp hay không, ai nha, nước miếng đều muốn chảy ra rồi……”

[xuân điển]: “Trong đoàn phim có vẻ như còn có rất nhiều người nổi tiếng, bên ngoài cũng có không ít fan, nhưng mà bởi vì tui là đi một mình, cho nên không biết ai là fan của Lê Chanh, chỉ có thể một người kích động nghẹn không nói chuyện, Chanh tử nhan trị *(trị số nhan sắc)* rất cao nha, không nói khuôn mặt, chính là trên người……. Rất ít có nhìn thấy cái loại làn da giống như ngâm sữa ra này, may mắn hai mắt của tôi đều là 0.5 . *(chắc nó nói là 12/12 như bên Việt nam mình, mắt sáng như sao ấy)*

“A a a a a a a a……..”

“Thêm tui một người, thêm tui một người, cầu tổ đội, cầu mang theo…….”.

“Từ sau [Thiên Cơ] và [Tên Của Hoa Hồng] rất ít có nghe tới tin tức của Chanh tử, hai bài hát này một mực liên tục tuần hoàn, không nghĩ tới cư nhiên im hơi bặt tiếng bắt đầu đóng phim rồi, quá tuyệt vời, tuy rằng tui không thích phim cuộc chiến điệp viên lắm, nhưng là Chanh tử đóng thì tui nhất định xem!!!”.

“Đúng đó, tui cũng đi, hơn nữa lúc Chanh tử đóng phim thật đáng yêu, ngoan ngoãn dễ thương, luôn được đạo diễn dùng làm tài liệu giảng dạy trực tiếp diễn viên khác, cơ bản cậu ấy đều là một lần là qua, không có một lần qua phần lớn đều là người diễn cùng mắc lỗi, thiếu niên đặc biệt nghiêm túc. Nghe nói ngày mai còn có thể có cảnh quay lộ thịt đó, mặc kệ có phải thật hay không, ngày mai tui đều phải đi xem, bằng không nếu bỏ lỡ liền rất đáng tiếc”.

Theo sát sau đó là một chuỗi văn tự tiếng thét chói tai, liều mạng gào khóc tổ đội tham quan, cuối cùng dưới trấn an đàn fan điên cuồng này của Ba Chủ *(chủ topic trên diễn đàn Ba Hữu)*, quyết định sáng sớm mai tập hợp ở quảng trường thành phố đi đoàn phim, nội thành khác tự mình tổ chức.

Buổi tối Lê Chanh trở lại khách sạn, quay phim cả ngày hao tổn sạch sức lực tùy tiện tắm nước nóng ngã đầu liền ngủ, cũng không có đi chú ý tin tức trên mạng, bảy giờ hôm sau thức dậy, chào hỏi với mấy diễn viên cũng đang xuống lầu, sau khi ăn cơm xong trực tiếp đi trường quay.

“Lê Chanh ra nghề còn chưa tới một năm rưỡi ha, cư nhiên nhanh như vậy liền đóng nam chính phim của đạo diễn Khương rồi……..?”.

Đang ở khu ăn uống một nữ nghệ sĩ nhìn thấy bóng dáng của cậu, có chút hâm mộ nói: “Nghe nói lúc mới đầu cậu ta ngay cả kĩ năng diễn xuất cũng chưa học qua, khi đó liền bị đạo diễn Patrick nhìn trúng, còn đoạt một cái vai diễn của Giang Thiệu Tuấn”.

Nữ nghệ sĩ đối diện uống một ngụm cà phê, soi gương dán lông mi, dùng một giọng điêu tức giận nói: "Hết cách, người ta chính là lớn lên đẹp, thích hợp lên hình, loại giống chúng ta, lăn lộn hơn ba năm cũng không nhất định có thể xông pha ra ngôi sao hạng hai nữa, đây là chênh lệch. Có rảnh vẫn là làm tốt quan hệ nhiều chút đi, Lê Chanh này cũng không phải là ngôi sao bình thường, ở bên giới kinh doanh, Lê Chanh không chỉ có là một phú nhị đại, đồng dạng cũng là người sáng lập hàng đầu, người phụ nữ nào câu được con rùa vàng như vậy, trong mơ cũng muốn cười tỉnh".

"Bản thân cậu ta liền bộ dạng đủ đẹp rồi, hiện tại ngôi sao nữ có thể đạt tới cái loại trình độ này sớm gả cho doanh nhân giàu có rồi, chưa gả thì nhìn cậu ta cũng cảm thấy ưu thế phụ nữ của bản thân bị khiêu khích, nghĩ tới nghĩ lui, trong giới thật đúng là không ai có thể ghép CP (*couple = cặp đôi)* cùng cậu ta".

"……."

"Nếu không phải người nói chuyện mang theo một cỗ mùi chua *(ghen ghét)*, lời này ngẫm nghĩ cẩn thận cũng không có gì sai, diễn viên không dựa vào kĩ năng diễn xuất phải dựa vào nhan sắc bản thân, cho nên lớn lên đẹp lại hơi chút có chút kĩ năng diễn xuất có thể trở thành con cưng của giới giải trí, ở trong mắt người khác Lê Chanh cũng là như vậy.

Người đủ khả năng đối diễn cùng Lê Chanh cũng sẽ không cho là như vậy, bởi vì động tác thần thái của Lê Chanh cùng yêu cầu của đạo diễn nửa điểm không kém, rất ít làm ra thay đổi, liền giống như sách giáo khoa, ứng với câu đánh giá "qua muôn ngàn lần luyện tập" của Khương Ngọc Sinh.

Lê Chanh đi tới trường quay, đang nghe thấy đạo diễn kêu Chu Lôi đi thảo luận kịch bản, tình tiết một cảnh quay hôm qua Chu Lôi hiểu sai kịch bản, cho nên tới rồi sáng nay quay lại.

Thời gian Chu Lôi tham gia giới này phải dài rất nhiều so với Lê Chanh, là ngôi sao từ Hồng Công tới đại lục phát triển, xem như cấp nhân vật đàn anh, lần này gã đóng vai nhân vật là Lê Chanh ở nước ngoài đối diễn nhiều nhất, dù sao phim cuộc chiến điệp viên không phải như phim khác, phụ nữ lên sân khấu cực ít, cơ bản trường hợp chiến đấu đấu trí so dũng khí đều là đàn ông lên sân khấu, cho nên đóng cảnh yêu đương rất ít, đương nhiên này không có nghĩa là cảnh đóng tình cảm cũng rất ít, đúng lúc tương phản, quan trọng nhất trong [Ảnh Sát] chính là cảnh diễn tình cảm từng đoạn từng đoạn xâu chuỗi lại.

Lựa chọn giữa chú cháu, giữa anh em thậm chí giữa quốc gia đều là kịch tính.

Có giảng giải của đạo diễn Khương, cảnh đầu tiên một lần quay xong, Tống Giai sửa sang lại đồng phục trên người Lê Chanh, nhìn thấy cậu trấn định lên sân khấu, mấy ngày nay vẫn đều là Tống Giai ở trường quay, Đường Hà bị cảm, một người dưỡng bệnh tại căn hộ thuê, công việc trợ lý phải tạm dừng, trước mắt là thuộc kẻ cần nghỉ ngơi.

Lúc này Đường mập ở trong ổ mền ngủ tới say sưa, thò tay ra rút một tờ giấy lau nước mũi quăng vào thùng rác, trong phòng im ắng, có lẽ là nhắm mắt lại, cái lỗ tai của Đường mập

hiển nhiên là thính hơn nhiều, còn có thể nghe được tiếng chân chạm nhẹ xuống đất của con chó nhỏ, "……Đại Mao?"

Cậu ta nửa mở mắt ra.

"Mày đi tới đi lui chính là đói bụng sao?".

Không có thanh âm đáp lại, Đường mập vẫn đều có một loại cảm giác đau trứng, giống như Đại Mao luôn luôn không phản ứng chính mình lắm, đang uể oải, Đường Hà đột nhiên cảm giác trong không khí bay tới một mảnh lông chó,…… Đúng vậy chính là lông chó.

Kỳ thật từ trước đó Đại Mao bắt đầu rụng lông, sau đó rụng tới đầy đất đều là lông, mỗi lần Đường Hà nhìn đều cảm thấy Đại Mao có thể bị bệnh ngoài da, suy nghĩ có thời gian mang Đại mao đi phòng khám thú cưng khám một cái, này còn chưa kịp làm, Đường Hà mơ mơ màng màng cảm giác trong lỗ mũi đều sắp bị lông chó lấp kín.

Thiếu niên mập mạp lo lắng một chút, trực tiếp vói đầu vào bên trong mền, lúc hô hấp khó khăn thường thường động đậy một chút, bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng đóng cửa, nghe thanh âm cũng không giống của cửa nhà đối diện, Đường Hà cảm thấy cổ quái. Đợi tới lông cẩu rớt xuống đất thành một tầng nhỏ hơi mỏng, Đường Hà mới đứng dậy nhìn khắp nơi trong nhà, Đại Mao bình thường thích lăn qua lăn lại trên giường Lê Chanh cũng không thấy đâu?

"Đại Mao mày đi đâu rồi……". Đường Hà nhìn lông chó đầy đất, hút hút nước mũi, tìm khắp các góc nhà cũng không phát hiện bóng dáng của con chó đâu hết, cậu ta nghẹn họng một chút, lập tức gửi tin nhắn cho Lê Chanh.

[Chanh tử, Đại Mao nó bỏ nhà đi rồi……]

Trong đoàn phim, Lê Chanh đang nghỉ ngơi di động kêu một tiếng, trên màn hình lóe lên một hàng chữ như vậy, sau đó khôi phục yên lặng.

Cách đó không xa Khương Ngọc Sinh xoay cái giá, chỉnh ống kính đối diện trong cảnh quay.

Đồng phục trường quân đội trên người Lê Chanh như là bị lưỡi dao sắc bén cắt qua, hơi lộ vẻ lộn xộn rách nát, cậu kề sát tại góc ngoài vách tường, bàn tay vịn lên bụng, yết hầu nhúc nhích lên xuống làm động tác nuốt xuống.

Xa xa một đoàn người đã bắt đầu lục soát dày đặc.

Nghe được tiếng la lớn, chỉ có cách một bức tường có người trong nhà nghe tiếng cũng chạy ra, gã vươn tay quát lớn: "Xảy ra chuyện gì?".

"Thư phòng của đại tá bị trộm, có tài liệu quan trọng bị mất, cấp trên nghiêm lệnh phải nhanh chóng tóm được tên trộm!". Một người Nhật Bản hướng tới bên này la lớn.

"Khẳng định là thư tín bị trộm. Bằng không sẽ không khiến đại tá coi trọng như vậy". Người này tự nói một tiếng, liền đã chạy tới phương hướng của Lê Chanh, sau đó người này vượt qua cái góc khuất, dần dần chỉ còn một cái bóng.

Ống kính chuyển qua đây, trong góc khuất đã không có bóng người nào rồi, lại nhìn lên trên, dao nhỏ sắc bén trong tay Lê Chanh đang cắm tại trên xà nhà cao ngất bên cạnh, cả thân thể treo ngược ở giữa không trung, dùng sức giống như cực kỳ nhẹ nhàng, cho nên không có phát ra nửa phần tiếng động.

Này không chỉ có cần lực cân bằng, càng phải có đẩy đủ lực cánh tay, thể lực tiêu hao khiến cho sắc mặt cậu càng lộ vẻ tái nhợt.

Lê Chanh mắt nửa híp, một bàn tay của cậu thả xuống bụng, chỉ thấy quần áo của bụng này dã bị máu thấm ướt rồi, ngón tay cậu lại nhích tới một chút lên trên mặt tường, nhổ xuống ba bốn mảnh nhỏ thủy tinh cẩn ở đầu tường, bước chân đã nhanh một bước đạp lên rồi.

Lại là một đoàn người đi qua, Lê Chanh nín thở, ánh mắt sắc bén nhìn quét qua cả cái sân, xoay người nhảy xuống từ phía sau, ngay sau đó một bàn tay liền đã đỡ lấy thân thể cậu: "Con bị thương rồi!".

Người tới cởi áo Lê Chanh ra, thân thể gầy yếu trắng nõn bày ra độ cong cơ thịt duyên dáng, cũng không có vẻ gầy yếu, vị trí dạ dày có thêm cái khe của vết dao lớn, động một cái chính là mồ hôi lạnh chảy ròng.

Người tới trấn định lấy ra thuốc cầm máu rắc lên, đi ra ngoài dò xét không có gì bất ổn, trong nháy mắt xoay người bất cẩn bị đạn lạc bắn trúng, gã lảo đảo chạy về chỗ cũ, tự biết chỗ đạn lạc bắn trúng khó có thể chữa trị, liền dùng một chút sức lực cuối cùng, ghé vào bên tai Lê Chanh chuẩn bị nói ra bí mật chính mình che dấu.

Thực tế biểu diễn nói chuyện với cái lổ tai như vậy cực kỳ thân mật, hai diễn viên đều có chút mất tự nhiên, bản thân Lê Chanh luyện diễn qua rất nhiều lần mới luyện thành tình trạng vững như núi, người diễn cùng lại còn có chút không đỡ được, thân thể vừa run rẩy vừa áp sát nói chuyện, như thế nào đều cảm thấy có chút yêu cầu cao độ, hơn nữa bất đắc dĩ nhất là không được cách xa, cách gần tới chút là vẫn sẽ lơ đãng đụng tới làn da của vành tai thiếu niên.

Khiến người diễn cùng này mặt đỏ tai hồng, lập tức liền mất trạng thái.

"Cắt ——". Khương Ngọc Sinh hô cắt, trừng mắt người đối diễn nửa ngày nói không ra lời, gã một diễn viên, không phải là nhìn một người đàn ông sao, gã thẹn thùng cái lông.

Ngoài khu quay phim nhiệt huyết sôi trào rồi, tuy rằng ngoài miệng không thể hô lên, nhưng trong lòng đã lăn qua lộn lại thay đổi mười mấy ý nghĩ rồi, trong lúc nhất thời lượng lướt topic liên tục tăng nhiều.

"Thật sự có tiết mục lộ thịt, so với Eđie của [Ngân Hà] còn lộ thịt nhiều hơn, cư nhiên là cả nửa người trên! Dáng người Chanh tử càng ngày càng đẹp a a a a!".

"Cầu quần trường quân đội cũng cởi nha!".

"Tại sao chỗ bị cắt một dao không phải mông!!!".

"Ngao ngao, thật muốn vào khu quay phim sờ môt cái".

Đạo diễn vẫy vẫy tay kêu gã diễn cùng tới phê bình một chút, "Quay lại lần nữa".

117. Chương 117: Anh Rụng Lông Xong Rồi?

Diễn viên phối hợp kêu Hướng Thương, vai diễn chính là chú ba của nam chính Trần Sinh, đại khái là một thân thích bà con xa của đạo diễn Khương, bởi vì lần này là người mới của đoàn phim, trước đó cơ bản không có kinh nghiệm diễn xuất, cho nên khá được đạo diễn Khương "chăm sóc".

Theo mệnh lệnh của đạo diễn Khương, công tác chuẩn bị cảnh quay cũng chỉnh lý ổn thỏa, ống kính vẫn là bắt đầu từ Lê Chanh nhảy xuống bức tường cao.

Lê Chanh theo lực độ lên cao của dây cáp, thân hình vừa động, liền đạp lên ba bốn mảnh thủy tinh trước đó chính mình nhổ ra, mặc dù động tác này không phải đang quay, lại cực kỳ có mỹ cảm, mọi người đều biết vẫn chưa quay, vì thế một động tác này rất dễ dàng khiến cho nhóm thiếu nam thiếu nữ bác gái đứng ngoài khu quay phim tham quan kinh hô một trận.

Đúng vậy.

Fan của Lê Chanh không chỉ có giới hạn trong nhóm fan nam nữ sinh hoặc nhóm bạn gái, đoàn fan của cậu còn mở rộng một chút so với trong tưởng tượng.

Vai diễn đắp nặn của [Ngân Hà] và [Danh Dương], một cái là kiểu sắc bén dũng mãnh, một cái là kiểu công tử ôn nhã *(dịu dàng nhã nhặn),* hai người này không chỉ có được cô gái cực thích, đồng dạng cũng được nhóm thiếu nam phong làm thần tượng.

Mà tên tuổi của thủ khoa đại học cùng một loạt của [Rất gần núi Đại Đoan] và sau động đất của thành phố Lang khiến nhóm bác gái đặc biệt muốn cướp cậu nhóc này tới nhà làm con trai mình, nhất là cái loại bác gái trong nhà có thằng con trai, tâm tư càng là mãnh liệt.

Đạo diễn Khương lại bắt đầu tập trung vào cái máy quay phim, hô bắt đầu.

Lê Chanh thần sắc hờ hững lướt nhanh tình hình trong viện tử, lưu loát nhảy xuống ngoài tường đằng sau, khoảnh khắc đáp đất được Hướng Thương đỡ một cái, đối phương mắt nhìn quần áo nhuộm máu của Lê Chanh, trên mặt hiện lên một tia kinh sợ, cái tay đỡ Lê Chanh càngthêm mấy phần sức: "Con bị thương rồi!".

Hướng Thương cởi ra quân phục *(đồng phục quân đội)* Lê Chanh mới vừa quấn lại trên người, lúc lướt qua miệng vết thương nhanh chóng lưu loát, sắc mặt cứng ngắc của Lê Chanh lại mạnh co rút một chút, khiến làm cho người ta rất dễ dàng cảm giác được cởi quần áo rách nhất định là dính vào trong máu thịt.

Trên tay Hướng Thương lưu loát rắc thuốc cầm máu lên cho cậu, gã giữ chặt súng bên hông thiếu niên, ánh mắt thâm trầm nhìn hướng trước mắt, nhét thân thể của Lê Chanh nhét vào chỗ bí mật, gã hạ giọng nói: "Con chờ ta ở đây, ta đi dò đường".

"Chờ một chút". Lê Chanh trở tay bắt lấy cổ tay gã: "Hiện tại không được".

"Vết thương của con không kéo dài được, như thế nào, còn chưa tin thực lực của chú? Yên tâm!".

Hướng Thương nói xong, đứng lên, lại rất nhanh thêm một câu: "Ta lập tức quay lại".

Khương Ngọc Sinh xem qua một màn này, cảm thấy biểu diễn phối hợp lần thứ hai của hai người quả nhiên phải lưu loát hơn nhiều lần so với lần đầu, nhưng vẫn là có chút sai sai..... Khương Ngọc Sinh nhíu mày, vẫn cảm thấy có loại cảm giác hơi bão hòa.

Sau đó cảnh tượng thay đổi, sau khi Hướng Thương trúng đạn lảo đảo chạy về chỗ cũ.

".....Chú ba!". Lê Chanh thanh âm bình tĩnh đỡ đối phương ngồi dưới đất, chịu đựng vết thương quỳ trên mặt đất xem xét, một người đàn ông du học đều không sợ hiện tại lại đỏ hốc mắt, ngực của Hướng Thương đã đang đổ máu, trong miệng gã phun ra một ngụm máu đặc, cứng rắn nói: "Khóc cái gì!".

"Con lại đây!". Mắt Hướng Thương nhìn Lê Chanh, ngón tay run nhè nhẹ chống thân thể, khóe miệng tới gần vành tai Lê Chanh.

Bọt máu trên môi không cẩn thận cọ tới trên làn da thiếu niên, như là bôi một màu rực rỡ lên vãi vẽ trắng tinh.

Lại là tình cảnh đồng dạng..... Trong lòng Hướng Thương thầm nghĩ, lần này tuyệt không thể lại làm sai, gã ổn định tâm thần, nửa bên mặt hướng bên camera, khẽ nhếch mở miệng

đang chuẩn bị nói cái gì đó, khóe mắt đột nhiên hiện lên một đạo ánh sáng lạnh chói mắt.

Lực chú ý của gã tập trung qua, chỉ thấy ngoài khu quay phim, chỗ đối diện chính mình có một bóng người đứng thẳng, người này đều không phải là như fan bình thường ngoài khu quay phim cực kỳ tò mò đối khu quay phim, mà là ánh mắt như là trực tiếp dùng dao nhỏ đâm chính mình.

Trái tim Hướng Thương đập thịch một cái, khống chế không được run run một chút, cho dù khống chế không nhìn tới bóng người kia, vẫn như cũ lòng còn sợ hãi lắp bắp mới nói ra được một nửa: "Ta, ta có một việc.....Muốn nói với cháu.....".

Khương Ngọc Sinh chậm rãi thả tay khỏi máy quay, hít sâu một hơi, phát ra một tiếng rống giận long trời lở đất: "Cắt a a a —— thằng nhóc Hướng Thương cậu lại đây cho tôi!!!!".

Hướng Thương vẻ mặt đau khổ chạy qua, tính tình Khương Ngọc Sinh không xem như là tốt, đối với gã một thân thích bà con xa càng không cần phải nể mặt gì cả, khó chịu ở đâu liền nói ở đó, lại là một trận chửi bới.

Lê Chanh cảm thấy Hướng Thương tuy là người mới, nhưng mà không phải không thiên phú, sau khi đạo diễn Khương giảng giải làm sao có thể thông qua, không nghĩ tới thời điểm mấu chốt lại xảy ra sự cố, Tống Giai phủ thêm quần áo cho Lê Chanh, thuận tiện đưa qua một cái di động.

Lê Chanh nhận ra cái này là của mình.

Trên màn hình khóa thông báo một tin nhắn, là Đường mập gởi tới, trong hai cái dấu phẩy bỏ bớt một cái, giống như hàm chứa nước mắt chua xót của đối phương.

[Chanh tử, Đại Mao nó bỏ nhà đi rồi.....]

Lê Chanh: "....."

Cậu giống như ý thức được cái gì, ngẩng đầu nhìn qua chỗ ít người nhất, chỉ thấy dưới dưới tàng cây liễu xanh một người đàn ông mặc áo sơmi đen không biết đứng bao lâu, ánh mắt thâm trầm dừng ở trên..... Cơ ngực quần áo rộng mở của cậu.

Tống Giai: "Đó không phải.....".

Lê Chanh: "Đúng, là anh ta".

Tống Giai: "....."

Lòng Tống Giai nói hai người này không phải cãi nhau sao, người này lại đột nhiên toát ra, là có chuyện cần thiết phải hỏi một chút.

Tống Giai: "Các em không phải……".

Lê Chanh: "Không phải cái loại quan hệ đó!".

Tống Giai: "……"

Cái này gọi là giấu đầu hở đuôi?

Tống Giai co rút khóe miệng, vừa định nói chuyện, liền thấy người đàn ông dưới tàng cây từ song sắt ngăn cách ngoài khu vực quy phim một tay chống lan can một cái liền nhẹ nhàng nhảy vào trong, tầm mắt mọi người đều dừng ở đạo diễn Khương đang chửi bới cháu trai họ hàng xa của ông ta, cho nên căn bản không ai tới ngăn cản.

Cô nghĩ một chút, vẫn là quyết định đứng im.

Dù sao cũng là tại nơi đông người, cô không thể để lão Đại xã hội đen này làm chút chuyện khác người gì, sóng gió đồng tính luyến ái *(gay)* của Chanh tử vừa qua khỏi, tiếp tục có scandal chỉ sợ ảnh hưởng không tốt.

"……Này! Đã! Là! Vai diễn đơn giản nhất, tùy! Tiện! Tìm một người đều có thể diễn tốt hơn cậu……". Thanh âm phẫn nộ của đạo diễn Khương từ xa tới gần, thanh âm phập phồng rất cao, như là một con chim nhỏ đang bay lên bay xuống ở mái hiên.

"Cậu tới đây, đúng, chính là cậu……". Khương Ngọc Sinh không biết khi nào thì nổi giận đùng đùng tới đây, vẫy vẫy tay đối với Trầm Du trước mặt đi nhanh tới gã nhìn từ trên xuống dưới Trầm Du, mắt nhãn tình sáng lên: "Người mới từ đâu tới, dáng người không tệ, liền cậu, cậu làm mẫu cho Hướng Thương, chú ba Trần Sinh gã rốt cuộc hắn là dùng khí thế gì! Tôi nói vẫn liền thấy kỳ quái, sao chú ba này trong ống kính nhìn còn khiêm nhượng hơn so với cháu trai gã, ồn ào nửa ngày là khí thế không đúng a!".

Lê Chanh cảm thấy hiện tại sắc mặt Trầm Du nhất định đen cực kỳ, sợ anh ra dưới con giận đập nát trường quay, Lê Chanh vội vàng kéo tay áo của Trầm Du: "Đạo diễn Khương, anh ấy không phải……". Diễn viên……

"Được". Không biết Trầm Du nhớ tới cái gì, nhướn mày mất tự nhiên đồng ý.

Lời trong miệng Lê Chanh bị nghẹn lại, ánh mắt của đạo Diễn Khương ông có phải mờ rồi hay không, bằng không làm sao sẽ đem phần tử siêu cấp nguy hiểm xem là diễn viên cừu non mềm mại chứ?

Đạo diễn Khương cho Trầm Du đọc kịch bản mấy lần: "Được rồi, mỗi người vào vị trí của mình ——"

Lê Chanh không nghĩ tới Trầm Du còn rất có năng lực, có thể là từ trong giới giải trí làm chó mấy tháng rồi, lúc diễn xuất ra hình ra dáng, hơn nữa chịu không nổi nhất chính là cái khuôn mặt đẹp trai rụng rời kia, trực tiếp khiến fan của Lê Chanh nhớ kỹ.

"Người mới vào đóng thay là ai vậy? Tạm thời đổi diễn viên sao, mặt mũi không tệ nha!".

"Hình như là tùy tiện kéo tới, vừa rồi trong khu quay phim vẫn không có người này đâu.....".

"Đừng nói người mới tới này còn diễn hay hơn so với người trước đó, giống như một người đàn ông thực sự trải qua trận chiến đẫm máu".

"....."

Dưới tiếng xì xào bàn tán ngoài khu vực quay phim, Lê Chanh đã thuận lợi quay tới cảnh nhảy xuống bức tường, Trầm Du chanh cúi đầu nhìn vết thương, Lê Chanh nhìn một lát, nhỏ giọng nói: "Anh tới lúc nào?".

Trầm Du bôi thuốc rất cẩn thận, nói:" Lúc gã ta sờ cậu".

".....". Lê Chanh vốn cũng không nghĩ gì nhiều về vấn đề này, bị anh ta vừa nói như vậy sao lại cảm thấy tràn ngập cảm giác đáng khinh. "Vậy bây giờ anh đang làm gfi vậy".

"Sờ bù lại".

Lê Chanh nhe nhe răng: "Chó rụng lông".

"À, nhìn chó rụng lông, cư nhiên tim đập nhanh như vậy". Sắc mặt đối phương đen một chút, lập tức phản bác lại, không mặn không nhạt bôi thuốc xong.

.....Người nào vận động kịch liệt một chút tim đều đập nhanh hơn được không, cậu diễn ba lần khẳng định vận động liên tục một hồi, rất bình thường.

Lê Chanh không cam lòng yếu thế: "An h đây là rụng lông xong rồi?".

"Xùy". *(Cười khinh bỉ đó)*

Lê Chanh tự giác nắm lấy chân đau của Đại Mao, tâm tình cũng vui vẻ theo, nhưng mà kĩ năng diễn xuất chuyên nghiệp không có làm cho biểu hiện vui vẻ của cậu hiện lên trên mặt, thậm chí ánh mắt của cậu vẫn là nghiêm túc trấn định.

Khương Ngọc Sinh vốn là muốn biểu lộ một chút cái câu "tìm đại một người đều diễn tốt hơn so với cậu" đối Hướng Thương, chủ ý không định hủy bỏ đất diễn của Hướng Thương, nhưng đợi tới "người tìm đại" này diễn xong cùng Lê Chanh, đạo diễn Khương liền cạn lời rồi.

Hướng Thương chính là diễn tám đời nữa cũng làm không ra cái khí thể của người ta!

Trước đây gã liền biết Lê Chanh bản thân khí thế mạnh, diễn đôi cùng cậu ta nếu không phải cái loại diễn viên thiên tài hoặc là lão làng, đều sẽ cảm giác áp lực lớn, nhưng hoàn toàn không chịu ảnh hưởng hiện tại vẫn là người đầu tiên.

Quay xong Khương Ngọc Sinh liền không nỡ cắt bỏ.

Chẳng lẽ phải vứt bỏ cháu bà con xa của gã?

Gã quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy Hướng Thương bên cạnh đã mặt đỏ hồng hai tay nắm lấy nhau, hai mắt lóe sáng nhìn hai người đối diễn ăn ý, tại cảnh cuối cùng chú ba chết khóc ào ào, trên khuôn mặt thanh tú non nớt tràn ngập một kiểu sùng bái.

Khương Ngọc Sinh: "……"

118. Chương 118: Thầy Chu

Đi ra khỏi phim trường, ngày mai là thời tiết bắt đầu chuyển nóng, thần kỳ làm cho tóc gáy Lê Chanh dựng đứng lên nổi một thân da gà, dù tư duy chậm tiêu thế nào cũng có thể tưởng tượng tới kế tiếp chính mình sẽ trải qua cái gì.

Lúc đối phương là Đại Mao, chính mình có thể trở người hát khúc nông nô, tận tình ức hiếp con chó nhỏ.

Có thể cho anh ta ăn đặc sản thịt yêu thú đặc biệt khó ăn của Đại Châu giới, không cho ăn cái khác.

Có thể tết hai bím tóc cho anh ta, mỗi lỗ tai một cái bím tóc rũ xuống, hai bím tóc vui vẻ bay bay trong gió.

Có thể đặc biệt cười nhạo anh ta.

—— Thật nhớ nhung cuộc sống hạnh phúc trước đó.

Lê Chanh im lặng thay quần áo, mặc vào quần áo bình thường của mình, sau khi đi ra phòng hoá trang hỗn độn ở trong gió.

"Tránh đường tránh đường nào". Tống Giai đau đầu đẩy cậu ta qua một bên, thu dọn hợp cơm túi ni lông và giấy rác, cảm thấy chính mình đã như bà mẹ già rồi: "Em đã đi vòng vòng trong này rất nhiều lần rồi, nếu thật sự nhàm chán, có thể đi bên ngoài gặp fan, lôi kéo chút danh tiếng".

"Ừm".

"Đừng mặt không biểu cảm như vậy, người ta từ rất xa tới nhìn em, ít nhất cười một cái cho người ta xem chứ".

Lê Chanh nghe lời cười một cái, sau đó liền thấy đồng chí Trầm Du thay quần áo xong đã đi tới từ trong phòng, hai người liếc nhau, mặt của Lê Chanh nhăn một cái, lúc này di động trong túi quần reo lên giải cứu cậu.

Là điện thoại của bác sĩ Trương.

"A lô, anh có chuyện đặc biệt quan trọng hả?".

Thanh âm vui mừng cảu thiếu niên truyền tới, khiến bác sĩ điều trị chính đang cầm điện thoại hoảng hốt một chút, "..... Cũng không phải rất quan trọng, bệnh nhân cậu mấy ngày trước đưa tới hôm nay bắt đầu phẫu thuật, người bạn nhỏ muốn tôi báo cho cậu biết, để cậu yên tâm".

"Được, tôi lập tức tới đó". Lời của bác sĩ còn chưa nói xong, đầu kia điện thoại cũng đã nhanh chóng hạ quyết định, khiến bác sĩ đang muốn mở miệng nói một câu"..... Thật không cần tới, dù sao cậu tới cũng là thêm một người chờ bên ngoài phòng phẫu thuật....." nghẹn ở trong microphone.

Sau khi Lê Chanh cúp điện thoại, cười giả tạo ha ha hai tiếng đối Trầm Du, sau đó xin phép Tống Giai:" Chị Tống, em có việc gấp.....".

Trầm Du "Tôi đưa cậu đi".

"Chanh tử sao lại đi mất cùng diễn viên kia rồi?".

"Hai người giống như quen nhau..... Quả nhiên hiện tại trai đẹp đều làm bạn cùng trai đẹp

nha, không sao, tôi nguyện ý chúc phúc.....".

"Tuy rằng hôm nay không có tiếp xúc cự li gần với Chanh tử, nhưng mà xem xong bản hiện trường tình tiết lộ thịt cũng là chuyến đi này không tệ.....".

Nhóm fan nhìn người cao cùng người lùn lần lượt từng người một đi khỏi phim trường.

Lê Chanh ngồi vào trong xe còn là đầu óc còn chưa hồi phục lại, cậu giơ tay sờ sờ đằng trước đằng sau ghế phó lái, muốn nói chưa từng ngồi xe hơi cũng không phải, mỗi lần Tống Giai đều là xe đưa xe đón, sớm đã quen loại công cụ thay đi bộ này, nhưng chiếc xe này hiển nhiên không phải xe của Tống Giai.

Không cần hỏi cậu đoán chừng có thể nghĩ ra xe là lấy tới như thế nào.

Dù sao cũng là tồn tại lão Đại xã hội đen.

"Anh Lê Chanh tới rồi!". Chiếc xe một đường chạy tới bệnh viện thành phố, Lê Chanh mới vừa xuống xe chợt nghe tới một tiếng la to rõ ——chân mày cậu giật một cái, theo bản năng ngẩng đầu mắt nhìn một hàng chữ bên cạnh tấm bảng cấm hút thuốc ——" Nghiêm cấm lớn tiếng ồn ào".

Bởi vì Lê Chanh vừa mới đóng phim ở thành phố Phong Giang lân cận thủ đô, cho nên trực tiếp chuyển bệnh nhân trong tay tới bệnh viện nhân dân số 2 của thành phố Phong Giang.

Bệnh viện dân số 1 bởi vì kiến trúc rất cũ kỹ giống như tòa nhà sắp sụp bị Lê Chanh nhìn thoáng qua liền bỏ qua luôn, cho nên cậu chọn chính là bệnh viện nhân dân số 2 thiết bị càng cao cấp một chút, nhưng cho dù nơi này không phải bệnh viện quân khu thủ đô, cũng khiến gia đình của người được chuyển viện.....Cảm thấy là bước vào nơi rất tốt.

Tòa nhà này thật cao.

Tường thật trắng.

Thiết bị hình như của người nước ngoài phát minh.

Chị y tá thật dịu dàng.

Thật.....Nhiều người.

Cùng với một tiếng ồn ào của đứa bé, ở cửa bình bịch chạy tới bảy tám đứa bé, mắt mở to

nhìn Lê Chanh càng đi càng gần bọn nó, một cậu bé khỏe mạnh kháu khỉnh từ sau lưng mọi người ló đầu ra, liều mạng chen qua khỏi mấy đứa bé khác, chạy băng băng, nhào tới ôm đùi của Lê Chanh: "Anh Lê Chanh, ba ba em đi làm phẫu thuật, cám ơn anh. Ông nội Trương nói sau khi ba ba em làm phẫu thuật có thể đứng lên, giống như ba ba của các bạn khác!!".

Đứa bé này chính là Hổ tử tới từ núi Đại Đoan.

Ba ba của Hổ tử lúc hơn ba mươi tuổi không biết bị một loại bệnh gì, hai chân bắt đầu mất cảm giác, sau đó trực tiếp liệt nửa người, ngay cả công việc cơ bản nhất cũng không làm được, có thể nói một nhà Hổ tử ngoài mẹ nó hàng năm trồng trọt, một phần lớn lương thực trong nhà đều là người trong làng tiếp tế, rất nhiều lúc trong nhà buồn lo Hổ tử đều không phải là không biết, thậm chí mỗi lần nghe được ba ba bởi vì hai chân không thể đứng thẳng khóc rống, đều cảm giác cực kỳ khó chịu.

Cho nên lúc ở trong đoàn phim [Rất gần núi Đại Đoan] Lê Chanh hỏi nó muốn cái gì, Hổ tử lớn tiếng nói: "Em muốn ba ba em đứng lên được".

Trên xã hội rất nhiều người đều cảm thấy thương cảm đối trẻ con của núi Đại Đoan, từng số từng số tiền quyên góp rót vào trong làng, nhưng tiền chia ra cho từng nhà vẫn là không nhiều lắm, ít nhất tiền khám bệnh vẫn như cũ là không đủ, cũng may sau khi công ty cực địa Lan Phương, bắt đầu dùng một phần tài chính lợi nhuận mua vật tư cho gia đình nghèo khó, cũng đồng thời chú ý tới bệnh tình của cha Hổ tử, lúc này mới diễn biến ba của Hổ tử chuyển tới bệnh viện nhân dân số 2.

Hôm nay ba ba rốt cục có cơ hội đứng lên rồi.

Lê Chanh ôm Hổ tử đi theo một đám trẻ con vào bệnh viện, lúc này người làm việc trong bệnh viện cũng nhịn không được nhìn lại đây, ánh mắt tạm dừng một lát trên quần áo tinh tế của Lê Chanh và Trầm Du, lại nhìn nhìn đứa bé khuôn mặt nhỏ khô khốc quần áo giản dị bên cạnh,

Trò chơi mới của nhà giàu?

Đang đi tới ngoài cửa thang máy, trong bệnh viện lại vào một nhóm người, nhìn qua như là ở quê lên, trên mặt mỗi người đều giống như nghẹn một ngụm oán khí, ba bốn người bọn họ cẩn thận đỡ hai tay hai chân của một người đàn ông liền đi hướng thang máy bên này.

"Lão rùa đen khốn kiếp, bên trên rót nhiều tài chính xuống như vậy, trường học liền dùng mười ngày liền xây xong, này còn chưa tính..... Ai biết liền dùng vật liệu đều là thứ không tốt gì cả, mới ngồi học được hai ngày liền sụp lầu, quả thực là súc sinh!". Một người đàn ông dạng dân công càng nói càng tức giận xì một tiếng khinh miệt, "Nếu không phải thầy Chu quyết đoán kịp thời, bây giờ còn không biết phải chết bao nhiêu trẻ con nữa, đứa trẻ nào không là mạng sống của cha mẹ nó chứ?

"Súc sinh này sớm nên thiên đao vạn quả!". ***(chém nghìn vạn nhát dao)***

"Đưa thầy Chu vào viện, chúng ta lập tức đi kiện cáo gã, tôi liền không tin xã hội này thật không có ai quản chuyện này!".

Mọi người mồn năm miệng mười trách mắng một hồi, Lê Chanh đoán chừng cũng nghe hiểu được mấy phần, đại khái chính là khu nào đó nhận được tợ cấp từ chính phủ xây một cái trường tiểu học, không nghĩ tới người phụ trách của chính phủ tham ô tiền bạc, xây công trình bã đậu, chưa hai ngày trường học liền sụp, còn đè người bị thương.

Hai chữ cặn bãđã không cần nói nhiều.

"Thang máy tới rồi". Một người kêu lên một tiếng, quả nhiên cửa thang máy lập tức mở ra, hai người đàn ông mặc tây trang đi ra từ bên trong, thang máy liền trống không.

Mắt thấy Hổ tử liền muốn vọt vào, Lê Chanh vội vàng kéo mấy đứa bé này sát lại gần nhau, đối diện ánh mắt ngây thơ của Hổ tử, cười cười: "Để các chú vào trước đi, các chú ấy khá gấp".

"Cảm ơn cậu". Mấy dân công nghe cậu nói như vậy, vội vàng nâng thầy Chu vào một người trong đó gật gật đầu đối Lê Chanh, tràn đầy thiện ý nói câu cám ơn.

Lê Chanh phát hiện tuy rằng những người này nói chuyện nửa câu không rời "con rùa đen", "súc sinh", nhưng rõ ràng rất hiểu lễ phép, không phải người xấu gì, nhớ tới trước đó xỉ vả lãnh đạo, cũng chẳng qua là xả giận trong lòng.

Ghi nhớ việc này trong lòng, Lê Chanh và Hổ tử đi bên ngoài phòng phẫu thuật, bên này đã có nhiều dân làng của làng Đại Đoan đang chờ, từ trước đến nay làng Đại Đoan đoàn kết, một nhà có việc phần lớn đều sẵn lòng giúp đỡ, khó trách trong khó trách trong bệnh viện sẽ xuất hiện nhiều trẻ con như vậy.

Ca phẫu thuật này chính là bốn tiếng đồng hồ.

Sắc trời tối sầm rồi.

.....

Vì có thể tại thời gian nghỉ hè chiếu phim, trong quá trình quay [Ảnh Sát] liền bắt đầu cắt nối biên tập.

Dù sao cũng là phim về thời kì dân quốc, không cần làm hiệu quả đặc biệt nhiều quá, cho nên

cắt nối biên tập phân cảnh không tốn hao bao nhiêu tiền bạc cũng không dùng tới kỹ thuật cực tốt, này giao cho đạo diễn, trợ lý và nhân viên công tác là hoàn toàn không vấn đề.

Khương Ngọc Sinh ngồi ở trước máy phát hình xem hình ảnh sau khi cắt nối biên tập.

Thật ra thật muốn nói tới, vai diễn của "chú ba" này, ban đầu trong kịch bản căn bản không có, đoạn tình tiết này vốn là nam chính Trần Sinh một mình trộm thư tín sau đó bị thương chạy trốn, nhưng sau đó Khương Ngọc Sinh cảm thấy cái này nhuộm đẫm chủ nghĩa anh hùng cá nhân quá nồng, không phù hợp đại cương của kịch bản, vì thế lại thêm một người chú ba, chọn người này liền trực tiếp cho Hướng Thương.

Thằng nhóc này năm ba cao trung, bản lĩnh chuyên nghiệp cũng không kém, Khương Ngọc Sinh cảm thấy chẳng qua là một vai diễn nhỏ của một tập thôi, Hướng Thương khẳng định có thể làm được, phương hướng khí thế của Hướng Thương và Lê Chanh, kém quá xa.

"Vẫn là hơi non.....". Khương Ngọc Sinh lầm bầm, trong suy nghĩ bỏ qua vai diễn của Hướng Thương, trước mặt gã đang phát hình ảnh hôm nay quay, động tác của thiếu niên quân phục và người đàn ông quân phục đều mang theo vài phần sạch sẽ lưu loát, hoàn toàn phù hợp tác phong quân đội.

Lê Chanh có thể có trình độ như vậy Khương Ngọc Sinh còn có thể chấp nhận, nhưng mà người mới kéo tới từ khu quay phim có thể làm được như vậy, nhưng liền rất không dễ dàng.....

Lúc này video đã gần hết rồi, Trầm Du đóng vai chú ba sau khi trúng đạn ghé vào bên tai nam chính Trần Sinh nói câu gì đó, sau đó gã ngậm miệng lại, thân thể cứng ngắc, giống như thể năng đang suy kiệt cực nhanh.

Khắc họa tới cực kỳ truyền thần.

Khương Ngọc Sinh thậm chí đều nghĩ.....Nếu người này liền xuất hiện tại trong một tập này liền chết, tuyệt đối là một tiếc nuối, hoặc là chú ba trong [Ảnh Sát] này còn có thể lại có nhiều đất diễn hơn.

Đạo diễn Khương hoàn toàn quăng cháu bà con xa qua đầu cảm thấy có quyết định rồi, lập tức gọi điện thoại cho người đại diện của Lê Chanh, tuy rằng không biết người mới này tới từ đâu, nhưng quan hệ của đối phương và Lê Chanh hiển nhiên không chỉ có là quen biết đơn giản như vậy, vô cùng có khả năng là bạn chí cốt trong hiện thực, như vậy Tống Giai khẳng định cũng biết rõ nội tình.

119. Chương 119: Nhìn Thấy Anh Thật Tốt

Đạo diễn Khương nói ra ý định của mình với Tống Giai, nhận được đáp án có chút lệch cùng trong dự đoán.

Tống Giai: "Anh ta không phải diễn viên, tôi có thể đi hỏi một chút giùm đạo diễn, nhưng không thể cam đoan anh ta nhất định có thể sẽ ở lại đoàn phim".

Đạo diễn Khương: "!!!"

Đạo diễn Khương: "Không phải diễn viên?".

Tống Giai phát ra một đạo thanh âm hơi lộ vẻ nghi ngờ: "Không phải đều nói đạo diễn hiểu rõ nhất đối kí năng diễn xuất sao? Trước đây đối phương diễn hay chưa diễn qua, tôi cho rằng anh có thể nhìn ra?".

Đạo diễn Khương: "....."

Nếu lão tử nếu có thể nhìn ra liền chẳng phải hỏi rồi!

Cúp điện thoại gã nghĩ như vậy, nếu như là người mới, vậy cũng thật khủng bố, hơn nữa quan trọng nhất là bộ phim đầu tiên của người mới xuất đạo *(mới debut, mới vào nghề diễn viên)*, thù lao thấp! Người như thế không gắt gao nắm ở trong tay thì rất có lỗi đối danh hiệu keo kiệt của đạo diễn Khương?

Bên này Khương Ngọc Sinh xoa tay vọng tưởng xuống tay đối Trầm Dương, bên kia trong bệnh viện nhân dân số 2, hơn mười đôi mắt trông mong của bọn trẻ con đứng ở ngoài phòng phẫu thuật từ cao tới thấp xếp thành một hàng, trên tay bọn nó đang cầm một xâu kẹo hồ lô ăn ngon lành.

Con nít không nghĩ ngợi nhiều, trước đó lúc Hổ tử tiễn cha vào trong phòng phẫu thuật, mọi người là cùng nhau khẩn trương thay Hổ tử, hiện tại trong tay có đồ ăn vặt phân tán lực chú ý, phần lớn đều đang hết sức chuyên chú gặm vỏ kẹo, thi thoảng cắn được sơn tra bên trong đều chua tới nhếch miệng, hít hà hai cái, lại cắn một miếng vỏ kẹo.

Lê Chanh liếm vỏ kẹo, gặm vòng quanh vỏ sơn tra rồi phun ra hết, chỉ ăn thịt quả tong trắng lộ hồng, bộ dáng giống con sóc gặm hạt thông, Trầm Du nhìn nhịn không được nhếch khóe miệng.

Bây giờ y ngồi trên cái ghế bên cạnh, cả người tản ra khí thế người sống chớ tới gần.

Ngay tại gần chạng vạng, lúc Lê Chanh gặm tới trái sơn tra thứ hai đếm ngược, cửa phòng phẫu thuật rốt cục mở ra, người ở bên trong đẩy ba Hổ tử ra, tất cả dân làng núi Đại Đoan đều vây lên mồm năm miệng mười, các y tá bảo người đằng trước tản ra, bác sĩ Trương đi ra từ bên trong, cho mọi người uống một viên thuốc an thần: "Đã không sao rồi, được rồi, được rồi, đừng bao vây ở đây nữa, chuyển bệnh nhân tới phòng bệnh trước đã".

Gã nhìn quét một vòng, nhìn Lê Chanh một cái, nhất thời có chút dở khóc dở cười: "Lê tiên sinh, cậu còn thật tới rồi?". Thật ra trong lòng gã cũng rất bội phục thiếu niên này, tuổi không lớn liền có thể phát triển công ty cực địa Lan Phương tới thành tựu hiện tại, tuy rằng không loại bỏ có do tài chính ban đầu của anh rể cậu ta cho cậu ta, này cũng không thoát khỏi cùng quan hệ quản lý của công ty.

Càng hiếm có là kiếm tiền dễ tiêu tiền khó, có thể tại sau khi chịu đối xử bất công chuyển dời sản nghiệp tới nước ngoài, còn có thể vươn tay giúp đỡ đối trong nước, này đã là vấn đề cảnh giới rồi.

Lê Chanh rốp một cái ăn trái sơn tra cuối cùng vào miệng, dùng răng nghiền sạch vỏ kẹo, một bên má đã phồng như cái bọc nhỏ, ậm ờ nói: "Tôi liền tới xem một chút".

Một nhóm người vội vàng đưa cha Hổ tử vào phòng bệnh, lúc này phòng bệnh đã có một người mới tới rồi, im lặng không lên tiếng nằm ở trên giường, trên tay cắm dây truyền dịch, Lê Chanh đứng ở cửa liếc mắt nhìn một cái, mắt thấy người này ngay tại động tĩnh của mọi người chớp chớp mí mắt, mờ mịt mở mắt ra, trong cổ họng phát ra một thanh âm khô khốc.

Người đàn ông ngồi ở bênh cạnh gã chạy nhanh qua xem, chống tay tại mép giường dắn mắt lên mặt gã, biểu cảm trên mặt cùng chợt nở rộ như hoa hướng dương, luông miệng nói: "Thầy Chu thầy tỉnh rồi? Thật tốt quá, thầy Chu thầy yên tâm, chúng ta đã quyết định tố cáo chuyện này lên chính phủ rồi, lần này tuyệt đối không thể để tên rùa đen đó như ý!".

"Khó nắm chắc". Thầy Chu lắc đầu, cười khổ một tiếng: "Chuyện này không phải như bề ngoài của nó đâu, chỉ sợ khó nắm chắc, hay là đừng chống lại họ nữa, bản thân các anh lại rước một thân tai ương".

"Không phải đã nói rồi sao, hiện tại là một cấp đè một cấp, trong huyện làm cán bộ không làm tử tế, tôi liền tìm trong thành phố, thầy Chu tuy rằng đám nông dân chúng tôi đều thất học, nhưng mà cũng biết, cán bộ trong thành phố vẫn lớn hơn so với trong huyện mà?".

Thầy Chu ngồi dậy, gã bị thương chính là hai chân, nửa người trên ngược lại không bị gì, người bên cạnh vội vàng cầm cái gói lót cho gã.

Thầy Chu: "Đại Hoa tử, các anh biết vợ của bí thư huyện ủy Chu Chí Khang là ai không?".

"Không phải nói là một trưởng phòng của cục Thủy lợi sao? Bình thường liền thích đánh bài, trong cục việc gì cũng không làm, đây đều là danh tiếng truyền ra". Đại Hoa tử hơi hơi sửng sốt, lập tức mở miệng nói: "Chẳng lẽ một người phụ nữ làm biếng như vậy còn có thân phận khác?".

"Tôi cũng nghe người ta nói vậy, Thu Chí Khang là một bí thư huyện ủy, nếu không có người chống lưng? Không có ô dù? Cho dù cho gã tám lá gan cũng không dám tham ô toàn bộ tài chính bên trên rót xuống! Nhưng ít nhiều gã có bà vợ, tuy rằng mặt mũi xoàng xĩnh, thân

phận cũng không đơn giản —— chú chồng bà ta chính là thị trưởng của thành phố Phong Giang này.

Thầy Chu thở dài: "Thu Chí Khang khẳng định chính là bởi vì điểm này mới càng lúc càng không kiêng nể gì, năm nay chính là lúc nhiệm kỳ mới, thị trưởng thành phố Phong Giang ngồi ở chức vị này hai năm rồi, lần này nói không chừng liền trực tiếp lên tới chủ tịch tỉnh, tới khi đó cả thành phố Phong Giang chính là thiên hạ của Thu Chí Khang, anh đi tố cáo? Tố cáo ai? Tố cáo cháu rể người ta? Đi đâu tố cáo đây?".

Đại Hoa tử nghe tới líu lưỡi: "Vậy..... Chẳng lẽ liền bỏ qua như vậy sao?.....Trường học sụp rồi làm thế nào đây? Bọn trẻ con đi học thế nào đây? Còn có thương tích của thầy Chu, cũng không có thể bị suông như vậy!".

Thanh âm của hai người nói chuyện với nhau cũng không lớn, bọn Hổ tử đều vây quanh ở bên giường ba Hổ tử không có tâm tư hóng chuyện của nhà người khác, nhưng thật ra hai người Lê Chanh và Trầm Du, cho dù không cố ý nghe, thanh âm cũng liên tiếp rót vào trong lỗ tai.

Lê Chanh ở trong miệng tiêu hóa một lớp vỏ kẹo mỏng, sau đó hàm răng nhai một chút vỏ mỏng còn lại, trong miệng lại phát ra một trận thanh âm răng rắc răng rắc. Sau một lúc lâu, liền giống như làm ảo thuật, trong miệng cậu giật giật, sau đó phun vào trong thùng rác một đống vỏ sơn tra màu đỏ, lại qua một lúc lâu, bốn cái hạt sơn tra cứng như bốn cục đá cũng phun ra.

Các bạn nhỏ bên cạnh xem xong toàn bộ quá trình Lê Chanh ăn kẹo hồ lô, cách ăn giống như chơi đùa này giành được theo đuổi của các bạn nhỏ, cảm giác miệng của anh Lê Chanh thật là lợi hại.....

"Anh Lê Chanh, anh làm sao phun ra được vỏ sơn tra từ trong miệng vậy?". Tiểu Vân buộc tóc đuôi ngựa vươn đầu lưỡi phấn nộn thử làm một chút, đầu sơn quá lớn, miệng cô bé lại quá nhỏ, nếu toàn bộ cứng rắn nhét vào, vỏ kẹo dễ dàng làm đau miệng, chỉ là một lớp vỏ bên ngoài là đủ rồi, càng đừng nói giống như Lê Chanh cũng lột được lớp vỏ bên ngoài ra.

Tiểu Vân mặt buồn rười rượi: "....."

"Anh Lê Chanh, dạy em.....". Liễu Liễu của nhà dì Vương kéo kéo ống quần của Lê Chanh, cô bé này mới năm tuổi rưỡi, còn nhỏ hơn nhiều so với tiểu Vân, lúc này mềm mại kêu một cái, giơ kẹo hồ lô khuôn mặt đỏ bừng.

Liễu Liễu vừa ra ngựa, mấy đứa trẻ con khác lập tức cũng phản ứng lại, xúm lại cùng nhau kêu lên, trẻ con đều thích chơi cùng thiếu niên, trong phòng bệnh tất cả đều là người lớn, liền một mình Lê Chanh giống như vua trẻ con ấy, không quấn lấy cậu mới quái.

Thầy Chu vốn là cực thích trẻ con, nhưng trẻ con đi học bình thường cũng đều cực hiểu chuyện, đối với thầy cô vẫn mang theo một loại tâm lý kính sợ, cho nên cho dù là tan học

cũng rất ít sẽ vây quanh thầy cô ồn ào nhốn nháo, hiện tại thầy Chu liền cảm thấy trên đỉnh đầu ong ong như muỗi bay loạn, khiến tư duy ông đều bắt đầu hỗn loạn, ngay tại phía sau, thầy Chu nghe được xưng hô của đám con nít này ——

Ông ngồi thẳng người từ trên giường, đôi mắt đã trước một bước nhìn qua.

Thiếu niên đứng ở cửa nhìn qua chẳng qua hơn mười tuổi, có được tướng mạo cực kỳ xuất sắc, có lẽ là do với vừa ăn kẹo hồ lô, khóe miệng còn dính vỏ kẹo vụn vặt, như là thiếu niên ăn vụng kẹo. Quần áo trên người cậu ta đã bị bọn trẻ con biến thành lộn xộn, làn da màu trắng ngà còn đẹp hơn so với người thành phố, tựa như một cái kẹo sữa hình con thỏ đơn thuần vô hại.

Nhưng Chu Chính Khải biết cậu nhóc này cũng không phải đơn giản như sinh viên bình thường.

Cho dù ở trong một thị trấn phụ thuộc của thành phố Phong Giang, Chu Chính khải cũng từng ở trên báo chí liên tục thấy qua thiếu niên này ba lượt, trong đó hai lần là báo thời sự ông xem hằng ngày, một lần khác là lúc vào trung tâm huyện mua một tờ báo giải trí, nhưng cố tình hai tờ báo không khả năng liên nhau lắm này lại đồng thời đều viết bài về thiếu niên này.

Thậm chí gần đây lúc Chu Chính Khải đi trong thành phố tham gia họp lớp thời đại học, nghe bọn hắn nghe bọn họ nói qua, công ty cực địa Lan Phương bởi vì nhân viên công tác cục kiểm tra thương mại làm lỡ việc xuất khẩu đi nước ngoài, khiến cho quốc gia nghiêm trị một cán bộ họ Phù, mà chủ tịch của công ty này cư nhiên chính là Lê Chanh tham gia giới giải trí chưa được một năm, đủ có thể khiến người ta hiểu rõ: "cuộc sống của thiên tài không cần giải thích.

Nhưng mà đối Chu Chính Khải mà nói, quan trọng nhát là, tại trong động đất của thành phố Lang tính cách của Lê Chanh biểu hiện ra ngoài ——

Có thể suy ra, đây là một người cực kỳ tốt bụng.

Chu Chính Khải khẽ nhếch miệng, gã cảm thấy nếu thuyết phục được người này giúp đỡ, bí thư huyện ủy cái gì, chủ tịch thành phố Phong Giang cái gì, đều không cần sợ rồi..... Tiếp theo gã nghe được thiếu niên kia nói: "Thời gian không còn sớm, chúng tôi cũng nên đi rồi".

"Có việc đi tìm bác sĩ Trương".

"Không cần báo đáp gì cả, chỉ cần trong làng trồng khoai lang thật tốt liền cũng đã là giúp đỡ lớn nhất đối tôi rồi".

"'Không cần tiễn, tự chúng tôi đi xuống là được".

Chu Chính Khải vừa nghĩ thông, mạnh vươn tay một chút, như là muốn túm cái gì đó trong không khí, gã cũng không có chú ý tay của chính mình dừng tại không trung, mà là trợn tròn mắt hô một tiếng thật lớn: "Chờ một chút ——".

—— ai cũng không nghĩ tới một người trí thức yếu ớt bệnh tật có thể phát ra một tiếng trung khí mười phần như vậy.

Cha Hổ tử mới vừa nhắm mắt lại, nhất thời bị giật mình tỉnh giấc luôn.

Đại Hoa tử cũng bị thầy Chu chấn kinh.

"Đại Hoa tử, nhanh đi gọi người lại!". Chu Chính Khải cảm giác trong ngực mình đang đập điên cuồng, máu ấm áp từ trái tim ầm một tiếng phát tán toàn thân, dưới kích động không hiểu thêm một dòng mị ý mãnh liệt.

Gã bất chấp cảm giác lúc này muốn đi WC, bất chấp chân bị thương nặng, lập tức bước xuống giường bệnh, lúc này một bàn tay đè lại bờ vai gã.

Đây là một bàn tay thon dài màu trắng, khớp xương rõ ràng.

120. Chương 120: Xứng Đáng

Thành phố Phong Giang có tám quận và một huyện tên là Tân Tri, Chu Chính Khải và mấy người Đại Hoa tử chính là tới từ trấn Võ Viên của huyện Tân Tri, trấn Võ Viên là khu nghèo khó số một số hai trong các làng quê và thị trấn của cả nước, cơ bản nhân viên chính phủ có thể lựa chọn khu vực nhậm chức cũng sẽ không lựa chọn hang cùng ngõ hẻm như vậy, đủ thấy rõ cuộc sống bần cùng của dân bản địa.

"Tôi là từ nhỏ lớn lên tại trong trấn, bằng không cũng sẽ không vừa sống chính là mười năm". Chu Chính Khải người này bình thường nhìn qua cũng chẳng qua là một người trí thức yếu ớt, lúc nói về chuyện cũ của mình, liền ngay cả mấy người đàn ông của trấn Võ Viên này mới nhớ tới, thầy Chu làm thầy giáo ở trấn Võ Viên đã hơn mười năm rồi, nhưng thực tế lấy bằng cấp tốt nghiệp đại học của thầy Chu, đi trong huyện thậm chí trong thành phố đều có công việc càng tốt.

Nghĩ tới đây trên mặt mấy người Đại Hoa tử đều lộ ra một tia xấu hổ.

Trình độ của thầy Chu bọn họ là không đạt được, mấy năm nay bọn họ đều ra ngoài làm thuê, vì chính là sớm một chút để người nhà mình đi khỏi trấn Võ Viên, lại trăm triệu không nghĩ tới phải dùng sức lực của chính mình giúp đỡ thi jtrấn phát triển.

"Giáo dục của thị trấn không thể bỏ qua, quốc gia không phải đều nói rồi sao, nghèo cái gì cũng không có thể nghèo giáo dục ". Giọng gã vừa chuyển, ngược lại là càng nói càng phẫn

nộ: "Tuy rằng sức lực tôi không lớn, nhưng dạy một người là một người! Lần này vốn cho rằng chính quyền huyện rốt cục có lương tâm làm một chuyện tốt, kết quả lại là một cái công trình bã đậu! Đề nghị xây trường học cũng chẳng qua vì tham ô tiền thôi!".

Dân nghèo vĩnh viễn sẽ không khuyết thiếu tiếng oán giận.

Mà tiếng oán giận trong cơ thể vĩnh viễn sẽ không sẽ không khuyết thiếu một dây thần kinh kích thích.

Bởi vì luôn có ngọn lửa đang thiêu đốt trong ngực.

Bởi vì cảm nhận được có thứ còn quan trọng hơn mạng sống cần phải bảo vệ —— chân trần chưa bao giờ sẽ sợ mang giầy. (*nghèo sẵn rồi không còn gì phải sợ)*

—— ai nói không có tiền không thể tùy hứng.

"Xin lỗi có chút quá kích động, tôi đi WC trước". Chu Chính Khải trấn định một chút, khập khiễng vào WC nhỏ trong phòng bệnh, chỉ chốc lát sau nghe được tiếng nước ào ào vang lên, người đàn ông mở cửa ra, tóc trên trán có chút ướt, xem ra còn thuận tiện rửa mặt.

"Đồng chí Lê Chanh, chuyện xảy ra chính là như vậy, tôi biết cậu là người rất có bản lĩnh, nhưng chúng tôi cũng biết chỗ khó xử của người kinh doanh các cậu, cho nên đều không phải là hy vọng cậu sẽ vì trấn Võ Viên mà chống lại cán bộ mục nát, kỳ thật giữ cậu lại tôi là muốn hỏi, nếu có thể, có thể chỉ đường đi nước bước cho chúng tôi hay không?".

Chu Chính Khải khẩn trương hít sâu một hơi, thầy giáo dạy học mười năm này, lần đầu ở trước mặt một thiếu niên kém mình hơn mười tuổi, lộ ra vẻ mặt thấp thỏm lo lắng.

.....

Trường tiểu học trấn Võ Viên sập rồi, đây là chuyện lớn, cũng không phải chuyện lớn, chỉ cần đề phòng phóng viên phỏng vấn, đề phòng được tin đồng linh tinh, trường tiểu học này sập thì sập thôi.

Thu Chí Khang bí thư huyện ủy dựa vào ghế da, vui vẻ chậm rãi uống mầm trà của một nhà trong thị trấn tự sản xuất, nhấp một ngụm nước trà, môi lưỡi lưu hương, Thu Chí Khang chậc một tiếng, xoay cái ghế da một vòng.

Ngoài cửa truyền tới một tiếng gõ cửa.

"Vào đi!".

Thu Chí Khang ngồi thẳng người, tiếp theo của phòng làm việc mở ra, thư ký Nghiêm Quảng di tới, cung kính trình lên một tệp hồ sơ: "Bí thư, có doanh nghiệp đầu tư gọi điện thoại tới, nói đầu tư cho trong huyện".

Nghiêm Quảng đảo mắt một vòng trên cái bàn của Thu Chí Khang, ánh mắt dừng lại một cái trên tách trà, lập tức hiểu được vừa rồi bí thư ở bên trong làm. Nói thật Nghiêm Quảng là cực kỳ coi thường Thu Chí Khang, không chỉ có là bởi vì người này mánh khóe luồn cúi làm việc không nghiêm túc, bởi vì gã thích nhất cướp công lao của người khác, chỉ cần người làm việc dưới tay gã, tất cả công lao đều là của một mình gã, nửa điểm không chịu chia ra.

Bởi vậy cho dù là làm thư ký thân cận nhất cùng bí thư, Nghiêm Quảng cũng tuyệt đối sẽ không cam tâm tình nguyện dốc sức phục vụ gã.

Không phải chuyện tốt gì đều phải một người độc hưởng, gã một bí thư huyện ủy, chức vụ lớn nhất trong huyện, ít nhất cũng suy nghĩ một chút vì nhân dân dưới trướng mình, vì cấp dưới của mình chứ?

Thu Chí Khang đọc tài liệu, bên trên chỉ có một câu: công ty Tân Khoa dự định đầu tư ba trăm vạn xây trường tiểu học cho trấn Võ Viên, lần đầu tiên đầu tư sáu mươi vạn, sau này lại thêm vào.

"Lại là trường tiểu học?". Thu Chí Khang nhíu mày, chuyện này gã là phải giữ bí mật trong huyện, đều đổ hết trách nhiệm lên trên người bọn nhà thầu xây dựng, không nghĩ tới hiện tại còn có người biết trường tiểu học sập rồi, còn đặc biệt chạy tới đầu tư xây dựng?

Thu Chí Khang nghĩ không ra nguyên nhân, nếu đối phương đã bàn bạc ổn thỏa rồi, như vậy hiển nhiên tiền là nhất định có thể vào tay, tặng không ba trăm vạn ai có thể không cần?

"Thạt là đồ ngu". Thu Chí Khang nói nhỏ một tiếng, lập tức hết sức phấn khởi tỏ vẻ phải nghiêm túc đón tiếp người của công ty Tân Khoa tới huyện Tân Tri khảo sát, "Tiểu Nghiêm à, cậu tóm lược một chút về công ty Tân Khoa này cho tôi một chút, lai lịch gì?".

"Nghe nói là một công ty bảo vệ, xem như công ty khá nhỏ. Loại công ty này doanh thu không ổn định, quanh năm suốt tháng cơ bản kiếm không bao nhiêu tiền, nhưng mà nếu có thể nhận vụ làm ăn lớn nói không chừng một hai ngày có thể kiếm ra tiền thưởng của cả năm". Nghiêm Quảng thầm bĩu môi, trên mặt vẫn là cung kính kể lại một lần tư liệu của công ty Tân Khoa, tổng kết một câu: "Nhưng mà có lẽ công ty Tân Khoa sẵn lòng đầu tư, bản thân vẫn là không thiếu tiền".

À.

Thì ra là đồ ngu nhiều tiền.

Thu Chí Khang chỉnh chỉnh quần áo, lập tức cảm giác chính mình cực khí thế, đứng lên, gã hắng giọng: "Tám giờ tối nay, đặt bàn tại nhàhàng Huy Hoàng, trò chuyện cùng nhà đầu tư, huyện Tân Tri chúng ta nhất định sẽ khiến họ như đang ở nhà".

Khoảng bảy giờ rưỡi tối, ngoài cửa nhà hàng Huy Hoàng huyện Tân Tri ánh đèn đủ màu lập lòe, đèn chân không màu vàng kim trong nhà hàng chiếu rọi hết sức sáng ngời, đám người Thu Chí Khang ngồi xe công vụ đi tới nhà hàng Huy Hoàng bao một gian phòng tốt nhất, đều chờ ở cửa.

Tám giờ đúng, một chiếcxe đắt tiền màu sắc khiêm tốn từ xa xa chạy tới, đằng sau còn đi theo một chiếc xe thương vụ, Thu Chí Khang nhịn không được ở trong lòng huýt sáo một cái, xe này chắc mấy trăm vạn ha, gã không xác định đi xuống bậc thang, chỉ nhìn thấy hai người trẻ tuổi bước xuống từ trong xe ——

Chuẩn xác mà nói là một thiếu niên, cùng một thanh niên, đều là bộ dáng tuổi không lớn.

"Bí thư?". Ánh mắt người thanh niên lướt qua của một cái, ánh mắt tràn ngập miệt thị khiến trong lòng người tới tiếp đón giật thót một cái, sau đó chỉ thấy người thanh niên này nhíu nhíu mày, hơi lộ vẻ cao ngạo mở miệng: "Tôi là chủ tịch của công ty Tân Khoa, dẫn đường đi".

Nghiêm Quảng bước xuống một bước đứng ở bên cạnh Thu Chí Khang, bí thư hiếm khi mở miệng đứng ngay tại bên cạnh gã: "Xin hỏi có thể biết quý danh của ngài không.....?'.

"Họ Trầm".

"Chủ tịch Trầm, mời đi bên này.....". Cô gái lễ tân của nhà hàng Huy Hoàng cười đi tước dẫn đường, hằng ngày lúc huyện Tân Tri chiêu đãi lãnh đạo đều sẽ lựa chọn nhà hàng Huy Hoàng này, cho nên nhân viên lễ tân cũng đều rất có mắt nhìn người, mắt thấy liền ngay cả vị bí thư Thu Chí Khang này cũng đích thân đi tiếp đãi, đủ thấy rõ đối phương lai lịch không nhỏ, nữ lễ tân người nào cũng không dám chậm trễ, trực tiếp chạy lên lầu.

Lê Chanh đi theo phía sau Trầm Du, trên đầu cậu đội nón lưỡi trai, kéo xuống vừa vặn che khuất hơn nửa khuôn mặt, khiến người không thân quen lắm rất khó nhận ra được —— trấn Võ Viên tổng thể mà nói phương diện thông tin khá lạc hậu, Lê Chanh không ngụy trang một chút có lẽ có tỷ lệ bị nhận ra, làm ngụy trang một chút khẳng định không ai sẽ liên tưởng nhiều, dù sao cũng là người của giới giải trí, Lê Chanh vẫn là không muốn rước nhiều phiền phức cho Tống Giai.

Lúc đi tới lầu ba, một miếng gỗ trong đó vểnh lên, Trầm Du mặt không biểu cảm bước qua, cánh tay lại duỗi ra sau tóm lấy cánh tay của Lê Chanh: "Cẩn thận bên dưới".

Sau đó cái tay này liền không buông ra.

Tay của người đàn ông gắt gao giao nhau nắm tay thiếu niên, làn da một người hơi tối giao thoa cùng làn da một người màu trắng sữa dưới ánh đèn giống như cực kỳ hài hòa.

Thu Chí khang ở đằng sau nhìn mà ngẩn người, lòng nói khó trách thiếu niên này ngay cả giới thiệu đều không chịu, thì ra là cái loại bạn bè này của chủ tịch Trầm —— nghĩ lại một chút chủ tịch công ty chơi đùa mấy thiếu niên cũng không phải chuyện mới mẻ gì, hơn nữa ở trong lòng Thu Chí Khang, nguyên nhân chính là vì chủ tịch không đáng tin như vậy mới càng làm nổi bật công ty Tân Khoa có tiền tùy hứng a!

"Chủ tịch Trầm, gì đều không nói nhiều, nếu ngài chịu đầu tư cho huyện Tân Tri chúng tôi, sau khi rót vốn đầu tư cái gì cũng không cần ngài động tay, huyện Tân Tri chúng tôi tự tìm công ty xây dựng, đương nhiên vấn đề chất lượng ngài yên tâm, chính là vì nhưng đứa trẻ này, Thu Chí khang tôi cũng tuyệt đối sẽ đi giám sát thi công.....". Thu Chí Khang mở một chai rượu trắng, rót đầy cho đám người Trần Du, gã nhìn nhìn mấy người tới từ công ty Tân Khoa này, quả nhiên đều là đàn ông cao to lực lưỡng khí thế hung hãn đều biểu hiện ở trên mặt, vừa nhìn chính là đều xuất thân bảo vệ, xem ra tư liệu Nghiêm Quảng điều tra công ty Tân Khoa là không vấn đề.

"Chính là tôi nghe nói.....Một ngôi trường tiểu học trên trấn Võ Viên bị sập?". Trầm Du không có giơ ly rượu lên, chỉ mặt không biểu cảm gắp hai miếng khoai lang ngào đường, chấm nước bỏ vào trong chén của Lê Chanh.

Thu Chí Khang mặt lộ vẻ xấu hổ: "Chuyện này lúc tôi biết được cũng muộn rồi, không nghĩ tới mời cái công ty xây dựng đó bản thân liền không phải làm xây dựng chuyên nghiệp, chủ tịch bọn họ thể son sắt nói làm tốt hạng mục trường tiểu học này, không nghĩ tới chưa được hai ngày liền sập rồi, đáng tiếc người của cái công ty vỏ bọc đó toàn là lưu manh trên xã hội, tới bây giờ người còn chưa tóm được, chủ tịch Trầm yên tâm, lần nàysẽ không lại xảy ra loại sự cố này".

"Này liền tốt". Trầm Du giọng điệu thản nhiên nói.

Lãnh đạo huyện khác đứng lên kính rượu làm dịu bầu không khí, bữa cơm này ăn thẳng tới mười một giờ đêm mới tan, Thu Chí Khang uống say khướt đi ra nhà hàng, bên cạnh đi theo Nghiêm Quảng không dám uống nhiều rượu lắm.

Hai người đi tới chỗ đậu xe, ban đêm ngoại trừ nhà hàng còn có ánh đèn, nơi khác đều là im ắng.

Thu Chí Khang ợ một hơi rượu, phất tay bảo Nghiêm quảng đi lấy xe, chính mình ở tại chỗ đầy đắc ý ngâm nga một bài hát, tưởng tượng tới chính mình sắp kiếm được ba trăm vạn tiền riêng, trong lòng liền ngứa ngáy cực kỳ, hận không thể thông báo thiên hạ qua không lâu nữa chính mình chính là nhà giàu cấp triệu phú.

"Con rùa đen khốn kiếp".

Không biết một câu quát mắng tới từ đâu, trong đầu Thu Chí Khang còn chưa phản ứng lại, trên đầu đã bị trùm một cái túi vải đen rồi, trong lòng gã giật nảy, tiếp theo trên ót gã đã trúng một đấm rồi, nắm đấm này giống như hòn đá, trực tiếp khiến hắn ngay cả âm thanh cũng không phát ra được……

Nghiêm Quảng lấy xe quay lại, mắt thấy người đứng ở chỗ đó không thấy đâu, tìm kiếm khắp nơi một vòng, rốt cục ở trong một cái góc phát hiện bí thư bị người ném vào đống rác như tấm vải rách.

Nghiêm Quảng sợ ngây người: "……"

Má nó, ai làm chuyện sảng khoái như vầy vậy?

Lão đầu trọc cũng có ngày hôm nay?

Thật mợ nó xứng đáng.

Nghiêm Quảng nghĩ như vậy, trên mặt đã thu hồi tươi cười vui sướng khi người gặp họa kia rồi, khóc tang kêu rên một tiếng: "Bí thư ơi, không phải tôi chỉ đi một lát thôi sao ngài liền như vầy chứ, liền như vầy chứ "——"

121. Chương 121: Ba Trăm Vạn Đi Đâu Vậy?

Thu Chí Khang được suốt đêm đưa vào bệnh viện, không có nguy hiểm tính mạng, nhưng một thân xanh tím xem như che không được, hôm sau lúc đi làm, thời gian một cái buổi sáng trong tòa nhà cơ hồ tất cả mọi người nghe nói chuyện này rồi.

"Đáng đời!". Trưởng phòng của một văn phòng trong trấn Võ Viên nghe nói tin tức này, phun vỏ hạt dưa, lập tức phát biểu ý kiến của chính mình.

Bên đó không có camera, cho nên mọi người tán gẫu chút gì cũng sẽ không quá mức chú ý, chuyệnThu Chí Khang không ai không biết, nhưng cố tình lại không ai có thể quản được gã, đoán chừng người đánh gã cũng là dân trong huyện bị bức ép.

Phải biết rằng có một bí thư huyện ủy tham tiền như vậy, bình thường làm chuyện này cũng không chỉ là hãm hại học sinh của trấn Võ Viên, mọi người của huyện Tân Tri bị gã hãm hại không biết bao nhiêu lần rồi, oán khí tích tiểu thành đại nói không chừng ngày nào đó bộc phát ra tới trùm bao tải đánh bí thư.

Đánh tốt lắm!

Ngày này nhân viên tới báo cáo công tác với Thu Chí Khang đặc biệt nhiều, xem xong liền

đi, làn gió bát quái của huyện Tân Tri càng lúc càng thịnh hành.

Trong lòng Thu Chí Khang tức giận, rõ ràng đã giao cho công an huyện đi truy xét, lại vẫn là tìm không thấy hung thủ đánh gã, chỉ có thể ôm một bụng lửa, cũng may sáu mươi vạn đầu tiên cũng vào tay rồi, đợi tới ba trăm vạn thêm vào tay, cũng coi như không có uổng công làm quan chức một hồi.

Lúc này Chu Chính Khải của trấn Võ Viên đang nóng ruột chờ ở trong nhà chính mình, chân gã sau khi tiêu độc vết thương liền về nhà rồi, vì vẫn là xem Lê Chanh xử lý Thu Chí Khang như thế nào, mấy người của trấn trên cũng ngồi ở trong nhà gã chờ tin tức, không bao lâu một cái dân công chạy tới, gõ cửa sau đó uống một ngụm nước, giơ tay liền khoa tay múa chân ngay tại chỗ: "Ha ha ha ha tôi đã bảo vợ đi ủy ban huyện hỏi rồi, một người chị của vợ tôi làm việc ở đó, nói là hôm nay thằng khốn đó lúc đi làm mặt mũi bầm dập, hiện tại ngay cả trong ủy ban đều đang bàn tán chuyện này đó, nói tối hôm qua gã bị đánh, đều đánh thành đầu heo, ha ha ha ha!".

"Ra sức như vậy?". Từ sau khi một chương trình giải trí phát sóng, cư dân cảu trấn Võ Viên cũng học xong một từ "ra sức", cảm giác cực kỳ phong cách.

"Không hổ là người từng lên mặt báo, thủ đoạn chính là khác biệt, cư dân bình thường chúng ta nào dám đánh bí thư huyện ủy một trận! Trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ tới! Hiện tại nhìn đến có người làm, cảm giác trong lòng xả giận ghê!".

Chu Chính Khải cũng cười lên: "Không gnhe người đó nói sao, chuyện này còn không chưa xong đâu".

Chớp mắt khoảng mười ngày rồi, trường tiểu học đã xay xong dãy nhà chính và nửa cái sân thể dục, lúc này Thu Chí Khang bắt đầu hỏi vốn đầu tư tiếp theo của công ty Tân Khoa, đối phương cũng lưu loát giao tiền.

Thu Chí Khang rốt cục hài lòng thỏa dạ thu ba trăm vạn vào trong tay, đương nhiên gã cũng không quên lấy ra một phần đi hiếu kính anh cả của nhà vợ mình, nói tới cùng gã có thể yên tâm làm những việc này như vậy, còn không phải bởi vì có anh vợ cả chống ở trên sao?

Lại nói anh vợ cả Phù Chính Dương của Thu Chí Khang này, này cũng là người có thân phận, người này không chỉ là thị trưởng của thành phố Phong Giang, quan trọng nhất là gã họ Phù.

Có lẽ người chưa đi qua thủ đô còn không thể biết rõ dòng họ này đại biểu cái ý nghĩa gì, nhưng mà chỉ cần hơi chút hiểu biết giới quan chức, liền nhất định biết rõ nhà họ Phù là một đại thế gia như thế nào, nói là mánh khoé thông thiên cũng không đủ.

Mà thị trưởng Phù chính là một người em họ dòng chính của nhà họ Phù.

Thu Chí Khang vẫn là khá hiểu biết đối những cái này, cho nên biết chính mình chỉ cần trên mặt mũi ngụy trang tốt, xuống tay không kiêng nể gì như thế nào cũng không thành vấn đề.

Về phần khát vọng trước khi làm quan chức?

Đó là cái gì?

Đàn ông nên theo đuổi nhất chính là có quyền có tiền, hai cái này đều có, gã còn làm công chức nhà nước gì nữa, có lẽ gã từng cũng một lòng nên vì dân chúng làm chút chuyện tốt, chính là lăn lộn vòng chính trị này mười mấy năm qua, hiện thực rốt cục mài mòn gai góc của gã, cũng mòn sạch ý chí chiến đấu của gã.

Con đường này rất hiểm hóc, cũng quá xa, gã tình nguyện vĩnh viễn trốn ở cái góc này, tiếp tục cuộc sống sống mơ mơ màng màng.

Thu Chí Khang dựa cửa sổ hút thhuốc lá, há mồm phun hơi thuốc, mơ hồ cả tấm kính, làm tầng trệt bên ngoài cũng đều mơ hồ tại trước mắt, Thu Chí Khang lạnh lùng nhìn thoáng qua xuống phía dưới, gởi một trăm vạn cho Phù Chính Dương, cũng kèm theo một cái tin nhắn ẩn ý.

Tin nhắn và gọi điện thoại hai thứ này, Thu Chí Khang kiến thức qua lợi hại của hệ thống công an, biết chân chính muốn điều tra, nội dung bên trong vẫn là có thể tra được, cho nên nói trong nói ngoài đều không có ý cho tiền, nhưng hơi nhắc nhở một chút, đối phương sau khi nhận được tiền có thể nghĩ tới là chuyện gì.

Lúc mười ngày lần thứ hai, ba vạn tệ Thu Chí Khuyên rót xuống đã từ một công ty vỏ bọc như cũ làm thành công trình bã đậu tọa lạc tại mảnh đất vốn sập xuống rồi của trấn Võ Viên, lần này thi công còn phải càng thoải mái hơn một chút so với trước đó, ngoại trừ xây dựng thêm ở ngoài, kiến trúc khác đều là dùng vật liệu ban đầu sập xuống, cư dân của trấn Võ Viên mắt thấy một ngôi trường tiểu học bề ngoài xanh vàng rực rỡ bên trong làm ẩu như vậy, trong lòng là đủ loại cảm giác.

Về phần người ta trong nhà có con, lại không dám đưa con mình vào đó học.

Nếu không còn có thể là cha mẹ ruột sao?

Hai mươi mốt ngày, mấy người đàn ông vạm vỡ của công ty Tân Khoa đi tới công trường xây dựng xem xét, lúc này trường tiểu học cơ bản đã xây xong rồi, Thu Chí Khang thật cũng không sợ bọn họ tới xem, vì thế hào phóng dẫn nhóm người này tham quan.

"Ông chủ chúng tôi nói, phải là vật liêu tốt xây, trước đó các người đã làm cam đoan rồi, nhưng có thể để chúng tôi kiểm tra hay không?". Một người đàn ông vạm vỡ liếc mắt nhìn Thu Chí Khang một cái, giọng điệu nói chuyện cũng không khách sáo lắm.

"Cái này dễ thôi". Thu Chí Khang đưa một phần nhỏ vật liệu tốt chuẩn bị sẵn trước cho người của công ty Tân Khoa xem, gã đã sớm đề phòng một chiêu này của đối phương, trường tiểu học xây rồi bọn họ cũng không đập ra để xem, lừa gạt qua liền không vấn đề.

"Là vật liệu tốt". Người đàn ông liếc mắt nhìn qua một cái, quay đầu lại lướt nhìn tòa nhà tiểu học, "Nhưng mà ông chủ chúng tôi nói, mắt thấy là thật, các anh em làm việc đi, trước đập một vách tường xem xem!".

"Được!". Từ xa xa chạy tới hơn một trăm người đàn ông to khỏe, dùng cây búa đập một chút vào một mặt tường, còn chưa dùng lực, vách tường cũng đã ầm ầm sập, Thu Chí Khang trợn mắt há hốc mồm nhìn, trong đầu còn chưa phản ứng lại động tác của nhóm người này, đợi tới lúc ý thức được, cùng với mặt tường sập này, cả tòa nhà tiểu học đều bắt đầu nứt ra những cái khe, ở bên ngoài đã có thể nghe được thanh âm xì xì rơi xuống của đồ vật bên trong tòa nhà tiểu học, giống như là cầu thang sập.

"Liền loại tòa nhà dạy học rách nát bã đậu của ông cũng dùng ba trăm vạn? Ba vạn đều không xài tới? Ông đứng ở đây lừa quỷ hả?". Người đàn ông trừng mắt, trực tiếp chụp hình chính diện phản diện bên trong tòa nhà dạy học, còn quay một đoạn video, hừ lạnh một tiếng: "Bí thư Thu, tình huống nơi này, tôi sẽ nói chi tiết cho chủ tịch chúng tôi biết".

Nói xong hơn một trăm người chậm rãi đi ra ngoài.

Thu Chí Khang chân mềm nhũn té trên mặt đất, sau một lúc mới phản ứng lại, vội vàng mở di động cho anh rể cả của mình, nói....."Anh cả ơi, bên em xảy ra chuyện lớn rồi!.....Anh cả có thể giúp cảnh cáo một chút cái công ty Tân Khoa kia không, chính là đối phương không hài lòng lắm đối tài liệu xây cái trường tiểu học bên em, còn đạp sập vách tường, dùng thiết bị quay lại.....Đúng chính là như vậy, dạ dạ dạ, lần sau em nhất định cẩn thận, tuyệt đối sẽ không bị bắt thóp, dạ dạ, vậy, em liền chờ tin của anh.....".

Công ty Tân Khoa quả nhiên nhận được cảnh cáo, nhưng mà cảnh cáo này đều không phải là tới từ trong miệng thị trưởng của thành phố Phong Giang, mà là tới từ trong miệng một viên chức họ Vương của thủ đô, trong lời nói của đối phương nói công ty Tân Khoa chọc người không nên dây vào, trong khoảng thời gian này tốt nhất thành thật một chút, đừng nói lung tung loạn làm.

Ngày hôm đó Lê Chanh không có đăng hình ảnh, mà là đăng một cái Weibo cực kỳ kỳ quái.

[a, ba trăm vạn đi đâu rồi?]

—— có người bạn mở một công ty, kêu công ty Tân Khaoa, kinh doanh nghề bảo vệ, một năm qua kiếm bao kiếm nhiều kiếm ít có thể nuôi sống mấy trăm người, ngay tại mấy ngày trước nghe nói một cái trường tiểu học của trấn Võ Viên của huyện Tân Tri mới xây xong liền sập rồi, việc này khiến người bạn của tôi động lòng trắc ẩn, trường tiểu học này sập cũng liền có nghĩa cơ hội đi học của trẻ con đều không còn rồi, vì thế bạn tôi liền chuẩn bị quyên góp trợ cấp chính quyền huyện ba trăm vạn.....

—— đáng tiếc lần này quy mô của trường tiểu học ngược lại lớn gấp đôi so với lần trước, lúc người của công ty bạn tôi đi kiểm tra, lại phát hiện vách tường kia đều là một nắm đấm đấm lên cảm giác muốn nứt ra rồi, bạn tôi không hiểu, ba trăm vạn của anh ấy đi đâu rồi? Mua đều là những thứ gì?……

—— chuyện này cũng không có được giải quyết, vẫn khiến bạn tôi cực kỳ buồn bực, bởi vì ngay tại gần đây, anh ta nhận được một cái cảnh cáo tới từ viên chức họ Vương: cậu chọc người không nên dây vào, làm việc cẩn thận một chút hình ảnh][hình ảnh]

[ghi âm]

Đồng thời, công ty cực địa Lan Phương tag bài viết này, trong nhất thời dân mạng chú ý công ty cực địa Lan Phương của Lê Chanh đều lập tức đọc được Weibo này.

"2333333* anh chọc người không nên dây vào, làm việc cẩn thận một chút, loại giọng điêu jnày sao hơi giống long tổ Trung Quốc của tiểu thuyết vậy ha ha ha!". ***(*2333333: không biết nó có nghĩa gì, ai biết thì giúp tui)***

"Nếu tin tức này là thật, tui đây chỉ muốn nói một câu đối những quan liêu hãm hại trẻ em hãm hại nhân dân: các người xong rồi!".

"Này là cái thứ gì vậy, lãnh đạo các người mau xuống dưới xem xem, bí thư huyện của một khu mà cũng không quản được à!".

"Tôi chính là người của thành phố Phong Giang, Chanh tử nói những cái tên này đều đúng, trấn Võ Viên cũng có chuyện trường tiểu học sập, có vẻ là thật……Nhưng mà Chanh tử đăng lên Weibo như vậy sẽ không bị Thu Chí Khang đó công kích sao, tui vẫn cảm thấy được làm cán bộ rất có bản lãnh, rất sợ hãi Chanh tử đắc tội bọn họ bị phong sát* nha!".

***phong sát: bi đóng băng mọi hoạt động, không được xuất hiện trên truyền hình, các chương trình…….**

"Có thể công bố trực tiếp ra thực thích!".

"Tui nghĩ rất nhanh liền có thể có kết quả rồi, không biết mấy người có chú ý tới hay không, lần này anh vợ cả của Thu Chí Khang cũng họ Phù đó, không biết cùng người trước đó bị bãi chức có quan hệ gì?".

Lê Chanh đăng Weibo xong liền an tâm đi ngủ.

Mà ngày hôm sau.

Tống Giai cảm giác chính mình muốn điên rồi

122. Chương 122: Lệnh Phu Nhân

Từ lúc có một nghệ sĩ tùy thời có thể đùa chết chính mình, Tống Giai cảm thấy chính mình tựa như một cái vỏ chuối trong thùng rác, nói không chừng ngày nào đó liền bị thu hồi dùng vợt xử lý sạch.

.....

Trong phòng khách của phòng số 7 tầng 18 của khách sạn Dương Quang của thành phố Phong Giang, trong phòng vệ sinh đóng cửa truyền tới một trận tiếng nước rất nhỏ.

Lúc này tiếng đập cửa vang lên.

Lê Chanh soạt một tiếng mở cửa phòng vệ sinh ra, trên người cậu mặc một cái áo tắm, tóc dính nước không hề xoã tung, dính sát ở trên làn da, bọt nước theo cái cổ thon dài rơi vào trong áo tắm màu trắng ngà.

Lê Chanh: "Ai đó?".

Ngoài cửa: "Tiên sinh, cơm của ngài".

Lê Chanh nhìn lướt qua đằng sau, đuổi Trầm Du vào trong phòng vệ sinh hơi nước mù mịt: "Anh trốn một chút".

Trầm Du: "....."

Không bao lâu, nhân viên phục vụ ngoài cửa đưa đồ ăn vào liền lập tức rời đi, bản thân khách sạn này gần sát phim trường, vào ở phần lớn là diễn viên, cho nên đặc biệt chú trọng bảo vệ riêng tư, đi vào phải quẹt thẻ, phóng viên bình thường đều là vào không được.

Trầm Du nghe được âm thanh đi tới, chỉ thấy Lê Chanh đã dọn xong chén đũa rồi, tay đang cầm máy tính nghiêm túc nhìn màn hình, y đi qua ngồi ở bên cạnh, mới phát hiện thiếu niên đang cập nhật Weibo, bình luận bên dưới không ngừng tăng lên. Trải qua ném bom của Weibo ngày hôm qua, hiện tại trên mạng các nơi đều đang thảo luận sự kiện "Ba trăm vạn", phần lớn người đều không có xác thực tin tức, nhưng hiển nhiên truyền thông khắp nơi đã rất nhanh xuất động truy tìm điều tra, đám người Chu Chính Khải sau khi nhận phỏng vấn của phóng viên được che mờ, đăng lên trên mạng.

Sau đó nhân dân địa phương của trấn Võ Viên cũng có không ít người nói ra việc làm xưa nay của Thu Chí Khang, chỉ cần là khoản tiền bên trên rót xuống, không có một cái nào là không

bị tham ô qua —— ngoại trừ lúc một năm trước có một bí thư họ Lưu xuống dưới kiểm tra xem xét, Thu Chí Khang lần đầu làm chủ xây con đường tốt, nói chung vẫn là vì thành tích.

Nhận được mấy tin tức này bí thư thị ủy của thành phố Phong Giang Hưng Ba hợp liền đi ba vòng trong văn phòng, biểu cảm trên mặt cũng trong trấn định mang theo vài phần hưng phấn.

Chính như rất nhiều khu giống nhau, Hưng Ba Hợp bí thư thị ủy và thị trưởng Phù Chính Dương này, tuy rằng cùng là cán bộ của thành phố Phong Giang, lại căn bản không vừa mắt nhau!

Hoàn toàn lập trường trái ngược!

Tuy rằng cấp bậc của Hưng Ba Hợp cao hơn so với Phù Chính Dương, nhưng gã tới thành phố Phong Giang nhậm chức là do bị giáng chức, bản thân ở dưới đáy của thành phố phong Giang không so được với Phù Chính Dương, cho nên rất nhiều lúc, Phù Chính Dương dựa vào gia thế của chính mình và một đội ngũ kinh doanh của chính phủ của thành phố Phong Giang, cư nhiên có thể hoàn toàn áp chế Hưng Ba Hợp.

Có thể nói kẻ thù lớn nhất của hơn nửa đời Hưng Ba Hợp, không phải Phù Chính Dương thì còn là ai nữa, nhưng khiến gã cũng cực kỳ nản lòng, Phù Chính Dương thế lực lớn, lại là địa đầu xà (*người đứng đầu của thành phố này)*, cho dù là muốn làm thành tích, gã cũng căn bản không thể hiện được.

Đi vào thành phố Phong Giang một năm nay, Hưng Ba Hợp cơ bản đã chấp nhận số phận rồi, nhưng cố tình ngay tại mấy tháng trước nhiệm kỳ mới, xảy ra sự kiện trường tiểu học của trấn Võ Viên sập chấn động trên mạng.

Vốn cái đó không có liên quan lắm tới Hưng Ba Hợp, dù sao trấn Võ Viên có chính quyền huyện đồng dạng, là do chính quyền huyện trực tiếp quản lý, nói như thế nào bên trên cũng chính quyền huyện Tân Tri quản lý không nghiêm, lỗi không tới được trên người Hưng Ba hợp.

Nhưng nếu sự tình có liên quan bí thư huyện ủy Thu Chí Khang huyện Tân Tri, vậy cùng Hưng Ba hợp có quan hệ rất lớn.

Người sống lâu ở thành phố Phong Giang nói chung đều có một cái ấn tượng như vậy, một tay của Thu Chí Khang huyện Tân Tri là anh vợ Phù Chính Dương thị trưởng thành phố Phong Giang, Thu Chí Khang dám can đảm không kiêng nể gì tham ô ba trăm vạn tài chính quyên góp, Phù Chính Dương thân là ô dù của thân thích có thể một thân trong sạch?

Mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, Hưng Ba Hợp dù sao không tin, Hưng Ba Hợp không tin, gã có thể làm cho cả thành phố Phong Giang cũng không tin.

Nhưng mà còn không cần Hưng Ba Hợp ra tay, công ty Tân Khoa đã khảo sát làm một cái thống kê về hướng đi thật của ba trăm vạn này, năm vạn tệ mua vật liệu và phí nhân công, số còn lại nằm trong tay Thu Chí Khang và Phù Chính Dương, còn có một phần chảy về hướng thủ đô.

"Không nghĩ tới thông qua một cái Weibo nho nhỏ có thể kiến thức tới nhiều hoạt động như vậy trong giới quan chức, tui cũng là say rồi.....".

"Tui liền hy vọng quốc gia vẫn là tốt, nhanh chóng diệt sạch đám bại hoại này, những tên khốn này chó cùng rứt giậu đối phó Chanh tử nhà tui.....Tui còn muốn xem phim [Ảnh Sát] của Chanh tử đóng, còn có thật nhiều thật nhiều bộ phim nữa".

"Không biết tại sao Lê Chanh sau khi đăng cái Weibo này, cảm giác trên internet đều yên ắng thiệt nhiều, [báo lá cải miệng rộng] linh tinh cũng không ai nhảy ra nói xấu Lê Chanh, công ty Kim Điển cũng không có đăng cái tin tức gì.....".

"Ngồi chờ kết quả".

Cùng với ngôn luận trên mạng tăng nhiều như vậy, Lê Chanh trên Weibo nhắc tới cán bộ họ Vương nào đó rốt cục bị mời vào trung ương kiểm tra kỷ luật uống một tách trà, cư nhiên lại lôi ra một con cháu của dòng chính nhà họ Phù, trong nửa năm ngắn ngủn, hai người dòng thứ và một người con cháu dòng chính của nhà họ Phù liên tiếp mất chức, bổ sung thêm một em rể xui xẻo và một cán bộ họ Vương.

Trong thành phố lần nữa dùng ba trăm vạn tiến hành xây dựng lại trường tiểu học, sự kiện trường tiểu học lấy việc này làm hồi kết.

".....". Nhà họ Phù đồng dạng một người trung niên và một thanh niên ngồi đối diện nhau, hai người im lặng không lên tiếng nhìn kết quả của tình thế, trong lòng đột nhiên một cái cảm giác cực kỳ vớ vẩn.

Liền giống như mọi người vẫn sinh hoạt tại tại trong quy tắc ngầm hiểu không nói ra, đột nhiên có một người lao tới phá vỡ quy tắc, đem cái loại trong bóng tối không thể phơi bày ra ánh sáng này đều phơi ra ngoài.

Làm sao có thể?

Có người dám đăng chuyện giới qua nchức lên Weibo? Còn là một nghệ sĩ của giới giải trí?

Biết rõ sau lưng là người nhà họ Phù còn dám tiếp tục làm tiếp?

Gã không sợ tự hủy tương lai sao?

Như một người suy nghĩ thật lâu, chỉ cảm thấy chính mình là chọc mông của một kẻ thô lỗ, tư thế trả thù không cần mạng của đối phương, lòng thanh niên có tức giận, lại vẫn như cũ dở khóc dở cười:" Nước cờ đầu tiên đã đi sai rồi, hiện tại gia tộc không đối chọi cùng nhà họ Từ, cũng không cần thiết cứng rắn đắc tội Lê Chanh này, người này điên lên quả thực không cần mạng, đáng tiếc hiện tại chúng ta lại muốn động tay cũng khó".

"Vậy liền chờ một chút, qua đợt sóng gió này, chặt đứt căn cơ của cậu ta". Trong ánh mắt khiêm tốn của người trung niên thỉnh thoảng xẹt qua mấy phần âm lãnh, gã là thật không nghĩ tới, chính mình nhưng lại sẽ bị một người bình thường khiến cho chật vật như thế.

Giống như hai người còn chưa có giao thủ *(đánh nhau, vật lộn)*, đối thủ liền cũng đã rời khỏi phạm vi giao thủ, ngoảnh lại cho gã một kích, đánh bạn tới á khẩu.....Gã không muốn lại cảm thụ lần thứ hai.

Quay phim của của [Ảnh Sát] không có ngừng lại, sau một phen thăm dò, đạo diễn Khương cảm thấy cực kỳ khó chịu chính là, Trầm Du cũng không có ý tiến giới giải trí.

Hôm nay quay xong phần diễn, Lê Chanh nhìn Trầm Du ở bên cạnh đảm đương trợ lý của chính mình, vỗ cái trán, đột nhiên nhớ tới một chuyện "Đúng rồi, ngày anh đóng phim có cái cảm giác đặc thù gì không?".

Trầm Du: "?".

"Chính là cảm giác có một chút giá trị tín ngưỡng màu trắng tiến vào thân thể, sau đó sinh ra linh khí?".

Trầm Du lắc đầu: "Không có".

"Vậy anh tới cảm thụ một chút". Lê Chanh đứng ở trước mặt anh ta, từ trong lòng bàn tay bức ra một viên giá trị tín ngưỡng màu trắng, giá trị tín ngưỡng lớn khoảng hạt gạo bay lơ lửng trong lòng bàn tay Lê Chanh, "Thấy được chứ?".

Trầm Du: ".....Nhìn không thấy".

Y giơ tay đụng vào một chút trong lòng bàn tay của Lê Chanh, sau một lúc lâu nói: "Nếu trong tay em chính là giá trị tín ngưỡng, chỉ sợ chỉ có quang hệ thể chất có thể nhìn thấy và hấp thu, bởi vì bản thân linh lực của quang hệ thể chất còn có tác dụng chữa khỏi, khác với loại linh lực khác.....Nhưng mà hơn một ngàn năm qua rất ít có âm chúc quang hệ thể chất tu thành cường giả, điển tịch của phương diện này cũng càng ngày càng ít". *(giờ tình cảm của hai bạn trẻ trong này cũng có chút tiến triển rồi nên tui quyết định: ở hiện đại xưng là ta – em, ở đại châu giới vẫn như cũ ta – ngươi, y -hắn tùy hoàn cảnh nhé)*

Dạng thiên tài như chính mình đoán chừng cũng là thế gian hiếm có, Trầm Du không thể hấp

thu cũng tại trong tình lý.

—— Mình quả nhiên là cốt cách kỳ diệu.

Nhưng mà cả ngày trôi qua, Lê Chanh vẫn cảm thấy chính mình quên cái gì rồi ấy, thẳng tới gần tới chạng vạng, cậu mới ngộ ra nhớ tới, chính mình từng ở tửu lâu Gia Thường nghe được tin tức hàng đầu.

Nếu đã xác định Trầm Du có thể biến thành Đại Mao, như vậy Trầm Du nhất định là người Trầm gia của Cửu Di thành, không biết người anh em người Trầm gia biến thành chó trắng nhỏ có thể gặp phải nguy hiểm hay không, Lê Chanh cảm thấy chuyện này cần thiết phải nói một chút cùng Trầm Du, dù sao cũng không phải ai đều có loại vận may nghịch thiên này của Trầm Du, sau khi biến thành chó có thể trực tiếp xuyên qua tới hiện đại tu dưỡng.

Trầm Du nhe răng: "Là Thiên Ngao, không phải chó trắng nhỏ".

"..... Dù sao đều là họ chó, tổ tiên đều là giống nhau".

Ngao Du không định thảo luận vấn đề sinh vật địa cầu cùng người hiện đại: "Tổ tiên của Trầm gia cũng là người, chính là rót vào huyết mạch của Thiên Ngao. Về phần Thiên Ngao, không có tổ tiên, nó là sinh ra từ trong linh thạch của trời đất".

Lê Chanh: ".....Oa, thật ngầu".

Nhìn cái loại này biểu tình kỳ dị trên mặt Lê Chanh, Trầm Du im lặng một chút, mặt không biểu cảm nói: "Em lại nghĩ tới cái gì rồi?". Suy nghĩ một chút, lại nói: "Bỏ đi..... Vẫn là không cần nói ta biết".

"Tôi là muốn nói cho anh biết đó.....".

"Không cần".

"Xem qua tập 1 Tây Du kí cái con khỉ gãi gãi chưa, ha ha ha ha......"

".....".

Theo lời của Đại Mao, người Trầm gia sau khi biến thành chó liền được gia tộc bảo vệ, trong tộc che dấu không hề ít trưởng lão thoát phàm cảnh, cũng không e ngại tông môn hoặc thế gia khác đánh lén, nhưng người Trầm gia tiến vào cảnh giới "phản tổ" đồng dạng sẽ có giác ngộ thức tỉnh thất bại, cho nên suy xét một chút, Trầm Du vẫn là quyết định trở về gia tộc, đem kinh nghiệm thăng cấp của kinh nghiệm mang về trong tộc.

Hai người đi xuống từ lầu ba, phát hiện tửu lâu Gia Thường đã kín người hết chỗ, Lê Chanh lướt qua thanh chắn hành lang của ghế lô lầu ba, bên ngoài đồng dạng chen chúc chật như nêm cối.

Lúc này một gương mặt quen quen xuyên qua trong đám người, còn có thể nghe được giọng nói quen thuộc kia: "Mọi người mau tới đây, nghe nói tửu lâu Gia Thường của Lục Man thành có rất nhiều dạng đồ ăn bên chúng ta không có, hôm nay mặc kệ thế nào ta cũng muốn nếm thử chút!".

"Sở Tống ngươi mau trở lại.....Nếu ngươi không nghe chỉ huy ta liền đi nói cho trưởng lão đi cùng!!!". Người đi cùng sắc mặt nhất thời đen xuống.

"..... Đừng như vậy, chính là ăn bữa cơm mà thôi".

"Một bữa cơm? Hừ! Liền một bữa cơm của tửu lâu Gia Thường liền bằng linh thạch một năm tông môn phát cho đệ tử! Này vẫn là giá đồ ăn rẻ nhất! Sở Tống ngươi đừng quậy nữa.....Chúng ta đi ra ngoài cũng không mang bao nhiêu linh thạch". Một thiếu niên đầu to mặt chữ điền một phen nhéo sau cổ của Sở Tống, một câu cuối cùng quả thật thả nhẹ âm lượng.

Nhưng mà tu vi của người Lục Man thành tổng thể đều cao hơn không ít so với đại lục khác, cho nên cho dù thiếu niên mặt chữ điền cố ý đè thấp giọng nói, lại vẫn là có thể nghe được lời nói của đối phương, trong nhất thời cư dân bản xứ bên cạnh đều cười nhạo không ngớt.

"Không linh thạch còn dám tới tửu lâu Gia Thường? Sẽ không là thổ bao tử tới từ đại lục khác chứ?"

***thổ bao tử: nhà quê, hai lúa**

"Khó trách ăn mặc đều nghèo hèn như vậy.....". Một công tử ca cả người y bào gấm vóc, giống như nhà giàu mới nổi trên quần áo treo đầy linh thạch thượng phẩm làm trang sức, phe phẩy cây quạt khẽ cười, tự mình cảm thấy cực kỳ hài lòng.

"Nhóm người này có thể có bao nhiêu xuất thân chứ? Đoán chừng ngay cả cửa của tửu lâu Gia Thường đều không bước vào được".

Lúc này Lê Chanh chú ý thiếu niên áo xám cơn tức mười phần, một phen kéo thiếu niên đi cùng, "..... Ngươi không nghe y nói chúng ta ngay cả cửa đều không bước vào được sao, chờ ta đi vào khiến y xem xem.....".

"Đừng gây chuyện!". Thiếu niên mặt chữ điền nghiêm mặt hổ.

Lê Chanh cười tủm tỉm nhìn một màn này, tựa vào trên cửa sổ ném hòn đá nhỏ lên trên người Sở Tống, đã là tu vi hậu kỳ luyện tâm cảnh tầng chín cậu khống chế linh lực càng thuận tay rất nhiều, một hòn đá ném xuống, trúng ngay giữa ót Sở Tống.

"Mợ nó, ai ném đá ta? Đứng ra, ta giết chết ngươi!". Sở Tống táo bạo ngẩng đầu, thình lình liền nhìn thấy một đôi mắt chứa ý cười.

Lúc này đám người ngoài tửu lâu Gia Thường chen trước chen sau người đến người đi ngựa xe như nước huyên náo không ngớt giống như đều mất âm thanh rồi.

Trong đầu của Sở Tống cạch một tiếng mở ra trí nhớ, "……Đại, đại thần!". Y lập tức phản ứng lại, "Ta là tuyệt không dám giết chết ngươi!!".

Lê Chanh: "……"

Lê Chanh cảm giác ở Lục Man thành gặp được người quen rất bất thường, nhất là Sở Tống vị đệ tử Lạc Nhạn tông này, bản thân hẳn là ở nđại lục ngoài ngàn dặm, tại sao lại cùng sư huynh đệ đồng môn tổ đội tới Lục Man thành?

Lúc Sở Tống mang theo sư huynh đệ tiến vào ghế lô lầu ba của tửu lâu Gia Thường, y nhìn chằm chằm trái nhìn Lê Chanh phải nhìn Trầm Du, sau đó lại bừng tỉnh đại ngộ làm cái chắp tay chào: "Vị này hẳn chính là Trầm sư huynh, hai vị đây là……".

Sư huynh mặt chữ điền đằng sau Sở Tống thấy hài tử này *(thằng nhóc)* lại muốn nói chuyện không xài não nữa rồi, vội kéo góc áo y: "Câm miệng". Chuyện tông môn người khác ít hỏi thôi.

"Ta không phải hỏi cái cơ mật gì, ta chính là hỏi hai người bọn họ quan hệ gì…..". Sở Tống cảm thấy chính mình bị hiểu lầm, nhanh chóng giải thích ý nghĩ vừa rồi của mình.

"Ăn cơm của ngươi đi". Sư huynh mặt chữ điền bới một chén thượng cổ linh mễ đẩy qua cho Sở Tống, áy náy chắp tay: "Tiểu hài tử không hiểu chuyện, nói chuyện có chỗ nào đắc tội, mong bỏ qua". Y nhưng thật ra đã nhìn ra, bất kể là Sổ Tống nhận thức Lê Chanh này, hay là vị Trầm Du trong truyền thuyết của Ngọc Hoàng tông này, tu vi trên người đều cực kỳ cường đại, hơn xa so với đám đệ tử Lạc Nhạn tông bọn họ.

Trầm Du khóe miệng cong xuống: "Không coi là đắc tội cái gì, y nghĩ cũng không sai, chính là người nào đó ngoài miệng không thừa nhận thôi".

Lê Chanh sặc một cái.

Trầm Du rót một chén rượu trắng cho Lê Chanh, bình tĩnh nhìn Lê Chanh: "Uống chậm một

chút, không đủ còn có".

Lê Chanh: "....."

Vãi chưởng, đây là cái cảm giác nhức nhối gì đây.

Hai tròng mắt của Sở Tống suýt nữa xuống dưới, liếm môi dưới, vẫn là nhịn không được hỏi: "Cái kia..... Đại thần ngươi cuối cùng xông lên tới tầng mấy? Người của tầng một chúng ta đều đoán, sau đó Ly Khám hình như biết rồi, nhưng mà không công bố ra —— nói thật, nếu không có ngươi, y cũng là một nhân vật thiên tài, đáng tiếc thời điểm xuất hiện không đúng".

Lê Chanh khiêm tốn nói: "Không có gì, cũng chính là tới tầng đỉnh rồi".

Sở Tống: "....."

Sở Tống: "Không cần nói gì nữa, uống một chén".

Bên này hai người mỗi người một chén tự uống, kỳ thật bản thân cũng không có kể lể quá mức, nhưng mà loại cảm giác tha hương gặp gỡ bạn cũ không phải những người khác có thể thể hội, nhất là Lê Chanh, lúc cậu tới Lục Man thành, là trực tiếp bị đánh bay qua tới, địa điểm rớt xuống giống như rừng rậm nguyên thủy, mà tửu lâu Gia Thường có thể có địa vị hiện giờ cũng đồng dạng là cậu dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng từng chút từng chút dốc sức làm lên, nỗi lòng chua xót có thể nghĩ.

Trầm Du và sư huynh mặt chữ điền mặt đối mặt ngồi, sư huynh mặt chữ điền có chút khẩn trương, y tại cao thủ trước mặt đối chính mình có uy hiếp vẫn sẽ không tự giác khẩn trương lên, y uống ngụm trà, "Trầm sư huynh là đệ tử Ngọc Hoàng tông, nói ra cũng không sao, mấy ngày trước Triêu Thiên tông môn hàng đầu của đại lục trung ương gởi thư mời tới đại lục khác, hy vọng tông môn các đại lục chọn ra một trăm đệ tử tiến tới đại lục trung ương tiến hành tỷ thí, mà hai mươi người đầu của sau trận chung kết sẽ được nhận vào Triêu Thiên tông do Từ trưởng lão dạy một loại công pháp hợp kích *(cùng nhau tấn công)*, mục đích đó là vì chém giết yêu đế".

Khóe miệng của Trầm Du đã mím thành một đường thẳng tắp rồi, sư huynh mặt chữ điền lại nhìn không ra suy nghĩ trong lòng Trầm Du, chỉ cho rằng đối phương là ý thức được cấp bách nhân loại sắp khai chiến cùng yêu tộc.

"Ta nghĩ nếu có được cơ hội có thể tiến vào Triêu Thiên tông, càng lại là học được công pháp thần kỳ như vậy, chỉ sợ thiên tài nào trên đại lục đều sẽ chạy theo như vịt".

Trầm Du: "Mấy người các ngươi cũng là người được chọn dự thi?".

Sư huynh mặt chữ điền thở dài: "Đều không phải là như thế, tông môn chhúng ta chỉ có một người được chọn, đó là người hiện nay đã cùng.....Lệnh phu nhân uống rượu say rồi".

"Không biết Trầm sư huynh còn có chuyện gì muốn hỏi? Có thể cho phép ta đưa tiểu tử Sở Tống này về khách điếm không?". Y thật cẩn thận nói.

Trầm Du hiển nhiên bị xưng hô "lệnh phu nhân" kia của đối phương làm sung sướng, cười một cái, nhưng thật ra thêm mấy phần tốt tính đối tu sĩ mặt chữ điền này: "Xin cứ tự nhiên".

Mắt thấy người của Lạc Nhạn tông khiêng người đi ra ngoài, Trầm Du thả ánh mắt lên trên người thiếu niên đồng dạng uống mấy chục cân rượu xái kia, hai cái tu sĩ hợp lại uống rượu tới không cần mạng, trực tiếp bị vị rượu nồng làm say ngất luôn, ngược lại khiến y cực dễ xuống tay.

Y đi một vòng quanh thiếu niên, nghĩ tới tu sĩ mặt chữ điền khiêng sư đệ say khướt, cái câu trước khi đi muốn nói lại thôi kia: "Nếu thích thật lòng, vẫn là nhanh chóng xác định, nghĩ tới sau này khai chiến cùng yêu tộc, sau này sợ là sẽ không thái bình.....".

Y suy nghĩ một chút.

Người này mặt dù mặc vuông chút.

Nói nhưng không phải không có đạo lý.

123. Chương 123: Một Lần Nữa Bắt Đầu

"Uống". Sở Tống ghé vào trên lưng sư huynh, cảm giác cực kỳ xóc nảy, mơ mơ màng màng tỉnh lại, hai tay y lung tung lắc lư, nhất thời một cái tát vỗ lên trên mặt sư huynh, làm cho mấy người đi cùng đều ngẩn người theo.

Có lẽ là ngón tay đánh bị đau rồi, trên mặt say khướt của Sở Tống vặn vẹo một chút: "Ai đánh lão tử? Ta giết chết y!".

Sư huynh mặt chữ điền đen mặt: "Câm miệng".

"Sư huynh a". Sở Tống hai mắt nhìn chằm chằm, phán đoán sơ bộ mặt lớn bên cạnh mình chính là sư huynh, y vẫn là lần đầu quan sát gần kề sư huynh như vậy, Sở Tống do dự một chút, mồm miệng mơ hồ nói: "Thật ra.....".

Sư huynh mặt chữ điền dừng một chút:."".....Hử?".

"Rất tò mò, rõ ràng hồi nhỏ mặt của sư huynh..... Vẫn là tròn xoe, làm sao trưởng thành liền khác rồi, chậc chậc, quá rộng". Y giơ tay sờ soạng một chút, lại so sánh với cái cằm gầy nhọn của mình, càng cảm thấy chính mình càng khôi ngô hơn.

"Ngươi!". Sư huynh mặt chữ điền: "Câm miệng!".

Sư huynh mặt chữ điền bước nhanh mấy bước, giãn một khoảng cách dài cùng người đi đằng sau, sợ thằng ngốc này lại nói ra lời gì khiến chính mình nhịn không được muốn bóp chết y.

Mấy người rời đi tửu lâu Gia Thường rất xa, bóng dáng của một người cao lớn trong tửu lâu cũng ôm một thiếu niên đi ra ngoài, y mắt nhìn cảnh sắc cùng dòng người bên cạnh, rất nhanh biến mất ở bên trong ngã tư đường.

Người Trầm gia giai đoạn phản tổ bình an vượt qua liền trực tiếp tới thoát phàm cảnh, mà cảnh giới này đã là cảnh giới đệ nhất dưới phi thăng, nhưng lực nắm giữ không gian, muốn mang một người theo từ Lục Man thành vận chuyển tới Cửu Di thành vẫn là cực kỳ thuận tiện, cho dù Trầm Du mới vừa tới Đại Châu giới còn chưa hấp thu linh khí đạt tới cực điểm, nhưng cũng sẽ không tốn hao nhiều công sức lắm.

Lê Chanh bị rượu làm say tới không mở mắt ra được, chỉ cảm thấy bên tai sượt qua mấy phần tiếng gió, sau đó thân thể liền chạm vào một đoạn đệm mền mềm mại, mũi cậu ngửi người mùi hương, cảm thấy cực kỳ sạch sẽ mát mẻ, liền xoay người một cái lăn vào.

Chất liệu mặt ngoài mềm mại che trên người, giống như biết hô hấp, Lê Chanh thả lỏng bày ra tư thế giương nanh múa vuốt, chân tay quơ quào, im lặng ngủ say.

Trầm Du nhìn nhìn, giơ tay chọt chọt khuôn mặt Lê Chanh, bắt đầu cũng không có ý tưởng đặc biệt gì, con cháu truyền thừa của Trầm gia dùng phương pháp chuyên môn tìm kiếm bầu bạn phù hợp của chính mình, này vốn không liên cần tình cảm, bầu bạn song tu có thể tăng tốc tu luyện, Trầm Du vốn không chịu giải ước cùng Lê Chanh cũng chẳng qua là bởi vì hai người độ phù hợp quá mức hoàn mỹ, mục đích cuối cùng vẫn là vì bổ sung một phần lực lượng cho gia tộc.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, loại cảm giác này lại có chút khác biệt. Nghĩ tới trước đó khi hóa thân Đại Mao, đối phương biết rõ là chính mình, lại vẫn như cũ làm một ít động tác trả đũa, y nhưng lại không tức giận, chỉ cảm thấy đối phương cực kỳ đáng yêu.

Y nâng cằm của Lê Chanh lên, hôn lên đó.

Tại thời đại này nhân yêu *(người và yêu quái)* đối địch, một gia tộc có hai loại huyết mạch hỗn tạp tuyệt đối bị vây trong hoàn cảnh cực kỳ xấu hổ, trước đây thời kì đại hỗn loạn tổ tiên Trầm gia vì cứu vớt nhân loại, hòa hợp huyết mạch Thiên Ngao vào bản thân có thể lý giải, nhưng hiện tại con cháu đời sau của Trầm gia lại vừa bị yêu tộc thù địch, vừa bị thế lực lớn phòng bị, thành nhân vật hai bên đều không ưa.

Nhưng dù vậy, chiến lực của Trầm gia mạnh hơn nhiều so với "nhất tông nhị môn tứ thế gia" của sáu gia tộc đại lục trung ương.

Trầm Du là con cháu đời thứ ba công khai của Trầm gia, nhưng mà con cháu đời thứ ba này không chỉ có bước vào cảnh giới phản tổ trước tiên so với phần lớn con cháu đời hai, hơn nữa còn bình an vượt qua trở thành thoát phàm cảnh, điều này làm cho mấy trưởng lão tại gia tộc bế quan đều nhịn không được xuất quan trước thời hạn.

Lướt qua một đường nhỏ âm u, Trầm Du đi tới bên trong sân trong, vừa qua khỏi kiểm tra tinh thần của mấy trưởng lão, ánh mắt Trầm Du đảo qua, ngay tại trên mặt đất thấy Lục thúc của chính mình ——

Một con chó trắng nhỏ gầy.

Trầm Du liếc mắt nhìn kỹ nó một cái, chó trắng nhỏ cũng xoát một cái nhìn qua, da mặt tựa hồ co rúm một chút, Trầm Du nhướn mày đi tới bên cạnh nó, ghét bỏ hừ một tiếng.

Chó trắng nhỏ: "....."

"Ồ, này sẽ không là Lục thúc chứ?". Trầm Du làm bộ kinh ngạc.

Chó trắng nhỏ: "...."

"Nghe nói sau khi phản tổ chính là loại hình thái thứ hai, Lục thúc bộ dáng này nên có cái danh hiệu mới?". Nghĩ tới tên Lê Đại Mao của chính mình, Trầm Du lập tức bắt đầu trả đũa, "Không bằng liền kêu Lục Mao đi, vừa hình tượng lại khí phách".

Chó trắng nhỏ: "....."

Chó trắng nhỏ đau lòng xoay người đi.

Cút cút cút cút cút!.

Tiểu thử thối học võ mồm với ai mà ác miệng như vậy!

Đừng phiền lão tử!

Bằng không cắn chết ngươi!

Gặp đại chất tử *(cháu lớn)* rồi, tâm tình Trầm Lục đều không tốt rồi, bản thân y liền tính tình nóng nảy, hở ra nhảy nhảy nhót nhót, giống như bây giờ cả ngày buồn bực tại bên cạnh một đám lão nhân ngồi nghe giảng liền sắp không thể nhịn được nữa, nhưng còn có người tới kích thích chính mình.

—— nhưng mà trước đó hình như nghe nói, đại chất tử khiến người ta ghét này mang theo tức phụ *(vợ)* y trở về rồi?

Trầm Lục liếm liếm móng vuốt, gãi gãi mặt.

.....

Lê Chanh không nghĩ tới sau khi tha hương gặp được bạn cũ tiếp theo liền phải vợ xấu gặp cha mẹ chồng, nhất là tại sau khi tỉnh ngủ phát hiện vị trí hiện tại của chính mình đã từ Lục Man thành chuyển hoán tới Trầm gia của Cửu Di thành rồi, nét mặt của Lê Chanh lập tức liền rối rắm rồi.

Uống rượu hỏng việc người xưa nói cấm có sai!

Lê Chanh ngẩng đầu mắt nhìn cô gái bê chậu nước cho cậu, tự hỏi một chút, cậu thở dài một hơi: ".....Vậy ta ngủ mấy ngày rồi?".

"Chưa tới một ngày". Cô gái nhìn qua lễ nghĩa chu toàn, chỉ không dấu vết nhìn Lê Chanh, tựa hồ cực kỳ tò mò, sau đó lại giải thích một hồi hướng đi của Trầm Du, cùng với phạm vi Lê Chanh có thể an toàn hoạt động.

Lê Chanh chẳng hiểu cái quái gì Trầm Du vì cái lông gì mang cậu tới nhà của anh ta, nhưng mà hẳn là không có ác ý, ít nhất từ lúc hai người quen biết tới nay, Trầm Du người này vẫn đều tất chăm sóc cậu, Lê Chanh cứ yên tâm lớn mật đi khỏi cửa phòng, bên ngoài là vườn hoa nhỏ, dù sao cũng là đại lục trung ương của người ta, cho dù là vườn hoa nhỏ cũng cảnh sắc cao sơn lưu thủy *(cảnh đẹp có hòn non bộ có nước)* đẹp hơn nhiều so với ngọc Hoàng tông, Lê Chanh nuôi dưỡng xúc cảm một chút, thình lình phát hiện bên cạnh cổ chân thêm một con chó nhỏ, đang mở to mắt nhìn mình.

Tư duy Lê Chanh còn chưa vận chuyển trở về, lòng nói Đại Châu giới không phải không thịt chó sao, này tự nhiên cũng không có người yêu chó, làm sao đột nhiên xuất hiện một thú cưng đáng yêu như vậy.

Nhưng mà không biết tại sao càng nhìn càng quen mắt.

Trong lòng Lê Chanh thầm chửi một tiếng, con trước mắt này cùng Đại Mao bộ dạng không khác lắm, này không phải Thiên Ngao sao?

Chó trắng nhỏ cúi đầu ngửi ngửi hương vị của Lê Chanh, cũng phát hiện mùi của chất tử *(cháu)* nhà mình trên người Lê Chanh, trong lòng Trầm Lục hừ một tiếng, đánh không lại Trầm Du y còn không bắt nạt chất tức phụ (cháu dâu) sao, Trầm Lục chân sau chùn xuống nhào tới khiến Lê Chanh té trên mặt đất, diễu võ dương oai nâng lên chân trước để lên bên cạnh mặt thiếu niên, trong lỗ mũi phun ra một luồng hơi.

"Nghe nói đại ca mang về một người nam nhân, muốn đám nha hoàn chăm sóc như phu nhân". Lúc này ngoài cửa của hoa viên hai cô nương Trầm gia đi qua, một người nói: "Nói vậy vị đó là bạn lữ phù hợp tối cao đại ca tìm được".

"Nghe nói độ khế hợp càng cao lần đầu tiên song đạt được thăng cấp lại càng lớn, không biết khế hợp của đại ca cùng vị tẩu tử *(chị dâu)* này là như thế nào".

"Người là ngốc a, chỉ cần nam nhân Trầm gia của chúng ta tìm kiếm bạn lữ, nhất định là hướng về phía độ khế hợp đó, nào sẽ chọn tới một người không tốt? Chính là đáng tiếc, vì lực lượng của Trầm gia lớn mạnh, tất cả con cháu đều phải từ bỏ loại cảm tình yêu thích này —— hai năm trước Nhị Thập Lục thúc *(ông chú thứ 26)* còn không phải nhịn đau tách ra cùng người mình thích, trong chiến đấu giải trừ âm dương khế của khế hợp, cưới một phu nhân độ khế hợp mặc dù cao, lại cực kỳ xa lạ, mặc dù lực lượng Nhị Thập Lục thúc tăng lên nhanh, cùng phu nhân này hai người lại cơ bản không bao nhiêu cảm tình".

"Thật ra phu nhân của Nhị Thập Lục thúc cũng thật đáng thương a……".

"Không biết tương lai đại ca cũng sẽ như thế hay không……?".

Hai cô nương Trầm gia nói xong tươi cười trên mặt càng lúc càng nhạt, sau đó lại nói tới chuyện Triêu Thiên tông phát thư mời hướng các đại lục, trong giọng nói lại sầu lo không ngớt, bóng dáng của hai người biến mất ở trước mắt Lê Chanh.

Trông nhất thời Trầm Lục và Lê Chanh đều ngẩn người rồi.

Trầm Lục là có chút chân tay luống cuống, mà Lê Chanh lại đầu óc hỗn loạn, cậu chống cánh tay ngồi xuống, nhớ lại một đoạn nói chuyện vừa rồi, cảm thấy càng tự hỏi cũng không thích hợp, lúc này tất cả đều giống như có giải thích rồi.

Ngày đó tuy là vì giải trừ dược tính của yêu vương phát tán ký kết khế ước, nhưng căn cứ lời nới hai chị em Trầm gia vừa rồi, thực tế vẫn là có cách giải trừ.

……. Chỉ có kẻ ngốc mới sẽ tin tưởng đệ tử chân truyền của Ngọc Hoàng tông nhất kiến chung tình *(vừa gặp đã yêu)* đối một ngoại môn đệ tử.

—— không sai, cậu chính là kẻ ngốc đó.

Cậu cư nhiên dễ dàng tin như vậy.

Không thể tha thứ.

Chó trắng nhỏ mở to hai mắt.

"Ngươi không cần giả ngốc, ta biết ngươi nghe hiểu được".

Chó trắng nhỏ theo bản năng muốn lắc đầu, nhưng sau đó vừa nghĩ có một số thứ là không giấu diếm được, nó dừng một chút, vẫn là gật gật đầu, mười phần được tám.

Lời của hai chất nữ nhân *(cháu gái)* mặc dù thổi phồng chút, nhưng cũng chính xác có chuyện như vậy. Chính là người bên ngoài dù sao cũng là người bên ngoài, Trầm gia căn bản không có cứng nhắc quy định con cháu phải từ bỏ tình cảm, bất kể là tổ tiên hay là hậu đại *(con cháu đời sau)*, đều là vì bảo hộ tộc nhân mà chiến đấu, tất nhiên đều không phải là người máu lạnh.

Hơn nữa, cho dù ngay từ đầu là vì độ khế hợp, nhưng mà sau đó thì sao?

Y hiểu rõ đại chất tử nhất, liền một tên ngốc, trước đó ngay cả thích là cái gì cũng không biết, tự nhiên sẽ không xuất hiện cái loại này tình huống cẩu huyết *(máu chó)* của tiểu Nhị Thập Lục được. Hơn nữa y cảm thấy, đại chất tử đối tức phụ, rất có tình cảm, ngày hôm qua đều là một đường ôm tới đây, ngay cả nhàn ngôn toái ngữ *(lời nói linh tinh không căn cứ)* đều không sợ, chẳng lẽ còn không phải để ý người ta sao?

Trầm Lục sống nhiều năm như vậy, trong lòng một đống lớn đạo lý, nhưng lúc này mới vừa hé miệng lại trợn tròn mắt.

Trầm Lục: "Grừ!".

Trầm Lục: "……".

Mợ nó khi dễ lão tử nói không được à?

"Được rồi, ta hiểu rồi". Lê Chanh nản lòng thoái chí đặt Trầm Lục ở trên mặt đất, sờ soạng ót của chó trắng nhỏ, "Cảm ơn".

Loạn cảm ơn gì…….

Lão tử cái gì đều chưa nói mà!

Trầm Lục cứng đờ một chút, nhìn Lê Chanh mệt mỏi bước đi trở về phòng, trong nhất thời hóa đá ở tại chỗ. Trầm Lục ực một cái nuốt ngụm nước bọt, mợ nó nếu đại chất tử biết chuyện này, bản thân còn mạng không?

*****

Lê Chanh cảm thấy báo ứng luôn tới đặc biệt nhanh.

Trước kia chính mình bắt nạt Đại Mao tới rất thích, hiện tại cho dù biết Đại Mao có thể tùy tiện bắt nạt, lại cảm thấy lòng mệt mỏi.

Không vui vẻ rồi.

Lê Chanh cho rằng có thể đợi tới Trầm Du trở về hỏi lại anh ta một lần nữa, dù thế nào cũng muốn chính tai nghe đối phương thừa nhận, sau đó cảm thấy loại các làm này cực kỳ đạo đức giả, Lê Chanh đau lòng, uống hai chén trà liền bỏ đi.

Sáu giờ sáng, Lê Chanh trợn tròn mắt tựa vào sô pha làm xác chết, đôi mắt thật to, sắc mặt loang lổ dưới ánh nắng ngoài cửa lộ ra bóng mờ, lúc Tống Giai vào cửa liền thấy một cảnh tượng như vậy.

"Bị bệnh?".

Lê Chanh phục hồi tinh thần lại, xoa nhẹ mặt, lộ ra tươi cười giống như mọi khi, cậu đột nhiên đứng lên: "Chúng ta đi".

"..... Đi đâu?".

"Hàn lão của công ty không phải từng nhắc muốn làm album cho em sao, em đồng ý rồi, hiện tại liền đi". Lê Chanh đi từ phòng khách tới bồn rửa mặt cũng chẳng qua thời gian mười phút, cậu mở cửa ra, quay đầu lại.

"Chị cảm thấy em cần nghỉ ngơi". Tống Giai chỉ chỉ sắc mặt của cậu.

Lê Chanh một khuôn mặt suy nghĩ rất nhiều: "Em cảm thấy cuộc đời đang một lần nữa bắt đầu, không có trạng thái càng tốt hơn so với hiện tại".

Không có càng tốt.....so với hiện tại.

124. Chương 124: Cậu Ấy Đi Rồi

Trước công ty điện ảnh và truyền hình Kim Điển xe tới xe đi, Lê Chanh đeo khẩu trang từ trên xe bảo mẫu* xuống, cậu mắt chăm chú nhìn lầu sáu của công ty —— đó là văn phòng của Hàn Tri Tiết, tại sau khi trở thành khách quý thần bí trên concert của Nghê Chỉ Nhạn, Hàn Tri Tiết liền tới tìm Lê Chanh.

***Xe bảo mẫu bình thường dùng để vận chuyển hàng hoá đồ vật trong nhà, hoặc chở rất nhiều người, bình thường xe có 7 chỗ ngồi trở lên. Xe bảo mẫu xe chỉ đặc biệt thích hợp cho các ngôi sao ăn uống, hóa trang, tạo hình trong xe, bởi vậy xe giống như bảo mẫu cung cấp những thứ cần thiết cho hoạt động hằng ngày của minh tinh, cho nên gọi là xe bảo mẫu.**

Một nhạc sĩ chuyên sáng tác bài hit liền sẽ không không biết một giọng hát hay đại biểu cho cái gì.

Cho dù danh tiếng của Hà Tri Tiết đủ lớn, ca sĩ hy vọng gã hỗ trợ sáng tác bài hát riêng có khối người, nhưng gã vẫn cứ bị biểu hiện của Lê Chanh hấp dẫn. Giới ca hát chính là tàn khốc như vậy, coi trọng một người có thể nổi tiếng.

Bất kể bạn dựa vào là thiên phú hay là thực lực, bất kể bạn là có lai lịch hay là không lai lịch.

Mà khi đó Lê Chanh càng không có chân chính quyết định làm một ca sĩ, cho nên không có lập tức đồng ý, thẳng tới hôm nay cậu gọi điện thoại cho Hàn Tri Tiết, không ngờ Hàn Tri Tiết từng bị từ chối nghe giọng nói tựa hồ có chút kinh ngạc, nhưng cũng ẩn chứa mấy phần vui mừng, nghĩ tới đây, Lê Chanh mới thở phào một hơi.

Cùng Tống Giai đồng thời chậm rãi đi vào trong cái bóng phủ xuống của tòa nhà Kim Điển, lúc tới gần cổng lớn, Lê Chanh tháo bỏ khẩu trang. Cái gương mặt quen thuộc này vừa xuất hiện, rất nhiều nghệ sĩ của công ty đều quăng tới ánh mắt như có như không.

Lê Chanh!

Nếu đối phương chính là một thủ khoa đại học, chính là một diễn viên, chính là một chủ tịch công ty, chính là một anh hùng cứu trợ, như vậy cậu cũng rất có thể chính là một thiếu niên vô hại, nhưng mà chính là một thiếu niên như vậy, lại hạ bệ xử lý hai kẻ con cháu dòng thứ và một con cháu dòng chính của nhà họ Phù, cậu ta thế nhưng còn có thể bình an xuất hiện ở công ty, giống như tất cả cũng chưa từng xảy ra vậy.

"Chị Lưu, cậu ta trêu chọc nhà họ Phù cái loại gia tộc lớn, cư nhiên không có bị trả thù sao?". Trong phòng uống trà cách một lớp thủy tinh, Nam Văn ngôi sao điện ảnh nhìn bóng dáng Lê Chanh đi hướng thang máy, kinh ngạc nói ra thắc mắc của chính mình.

"Chuyện này không có đơn giản như ở bề ngoài đâu". Người đại diện Lưu Tiểu Ti cũng nhìn

qua theo, trong mắt lại cực kỳ trấn định, "Lê Chanh đăng Weibo bản thân chính là sự thật, bí thư tri huyện Tân Tri và anh vợ gã liên hợp tham ô, không để ý nhân dân an toàn xây trường tiểu học bã đậu, bản thân đã gây nên sự phẫn nộ của dân chúng, Lê Chanh là đứng ở phe chính nghĩa, cho nên cho dù là nhà họ Phù cũng không có thể tại ngoài sáng làm gì cậu ta, thậm chí còn phải quyết định thật nhanh đá con cháu gia tộc tham dự việc này ra ngoài, đề phòng cả gia tộc đều bị liên lụy".

Nam Văn há hốc miệng, cô thật sự không ngờ quái vật lớn của thủ đô sẽ ngủ đông như vậy, phải biết rằng thân là xuất thân cô chiêu nhà giàu, cũng là kiến thức qua lực lượng của nhà họ Phù: "Cho nên Lê Chanh cuối cùng sẽ không sao?".

Lưu Tiểu Ti lắc lắc đầu: "Chỉ có thể nói nhà họ Phù sẽ không tự mình ra tay, nhưng tùy ý ám chỉ xuống bên sưới một chút, con đường ngôi sao của Lê Chanh cũng xa vời rồi, năm ngoái người nhà nhà họ Phù đã tiến vào trung ương, muốn trả thù ngược, cách gì mà không có?".

"Em đừng thấy hiện tại Lê Chanh thoạt nhìn không sao cả, nhưng mà thời gian sau này chỉ sợ càng khó khăn hơn".

Nam Văn bĩu môi: "Nói thật em cảm thấy Lê Chanh làm đúng, nhìn thấy chuyện xấu liền quang minh chính đại hê lên, xem tới lòng người thật thích biết bao, chị xem xem hiện tại trên mạng, ai không dựng thẳng ngón tay cái gọi cậu ấy là người đàn ông chân chính".

Lưu Tiểu Ti bỗng dưng mở to hai mắt, nghĩ tới trước đó Tống Giai là cái bộ dáng muốn chết không sống nổi, lại nhìn nhìn bộ dáng đơn thuần ngốc nghếch của nghệ sĩ nhà mình, cho dù cô không có trứng hiện tại cũng bắt đầu đau: ".....Chị nói em này, em khác với Lê Chanh, người ta ít nhất vẫn là chủ tịch công ty Cực địa Lan Phương, còn là anh hùng cứu trợ, còn em? Em nhưng ngàn vạn lần đừng loạn đăng Weibo nha! Bằng không chúng ta đều chịu không nổi!".

"Biết rồi chị, em còn chưa ngốc như vậy". Nam Văn uể oải, cô chống má, cách thủy tinh của phòng uống trà nhìn ra bên ngoài, cảm thấy thế giới này càng lúc càng phức tạp.

Lê Chanh một mình đi vào phòng thu âm số 1 của tầng thứ sáu, phòng thu âm ở tầng sáu của công ty Kim Điển chỉ có ca sĩ hạng 1 có thể sử dụng, Lê Chanh có thể bước vào vẫn là do Hàn Tri Tiết.

Hàn Tri Tiết khoảng hơn năm mươi tuổi, trên mặt có chút nếp nhăn, nhìn thân thể coi như khỏe mạnh, dù sao cũng là làm nghệ thuật mà, cho dù tuổi hơi lớn, phong cách ăn mặc vẫn là cực kỳ thời thượng.

"Tuy rằng cậu là nghệ sĩ của Kim Điển, nhưng tôi chân chính nghe thanh âm của cậu chính là tại con concert của Nghê Chỉ Nhạn, lúc ấy hai lão già khác cũng ở đó, hiển nhiên cũng là có ý đối với cậu. Nhưng mà bọn họ đều không phải là người của Kim Điển, nhiều nhất có thể hợp tác cùng cậu, nhưng nếu như là tôi, trực tiếp làm album cho cậu vẫn là không vấn đề". Hàn Tri Tiết cười tủm tỉm nói: "Tuy rằng cậu còn trẻ, kỹ xảo không đủ, nhưng điểm sáng lớn nhất chính là thanh âm của cậu, không biết cậu có ý thức được hay không, thanh âm của cậu

lúc rơi vào vỏ đại não của người khác, sẽ có loại cảm giác chấn động chạm vào tâm hồn".

Hình dung của Hàn Tri Tiết rất chân thật, đấy cũng là cảm xúc lớn nhất của gã khi nghe xong concert, thậm chí sau khi tan cuộc còn có thể tỉ mỉ nhấm nháp cái loại tiếng nhạc dừng rồi mà không biến mất này, tại trong ba mươi năm hành nghề của Hàn Tri Tiết, gã cơ bản chưa thấy qua người có loại thiên phú này, cho nên Hàn Tri Tiết tin tưởng, chỉ cần album của Lê Chanh phát hành, album này tuyệt đối sẽ ở khiến cho thị trường băng đĩa uể oải chấn động lớn.

"Như vậy rất kỳ quái sao.....?".

"Không, đây là đặc điểm của cậu, chỉ có thể nói không thể phục chế". Hàn tri Tiết xua xua tay, "Mỗi một ca sĩ hạng 1 đều hy vọng không ai có thể vượt qua chính mình, đây là không có khả năng, chỉ có theo đuổi đặc sắc. Nhưng cho tới nay, chỉ có người giọng hát độc đáo hoặc là đạt tới đỉnh cao mới có thể hình thành đặc sắc của chính mình".

Lê Chanh ánh mắt khẽ động.

"Cho nên tôi xem trọng cậu, cho dù không có tôi cậu cũng có thể thành công.....Tôi chỉ là một liều thuốc tăng tốc". Hàn Tri Tiết mỉm cười, gã nói tới đây, di động trong túi quần gã đột nhiên vang lên. Hàn Tri Tiết cúi đầu nhìn thoáng qua, đứng lên vỗ vỗ bả vai của Lê Chanh: "Chờ một chút, tôi nghe một cuộc điện thoại".

Nói xong Hàn Tri Tiết đi khỏi phòng thu âm, rất nhanh Tống Giai đi vào từ ngoài cửa, cô nhíu mày một chút, tựa hồ có tâm sự, Lê Chanh nhạy bén cảm nhận được: "Chị Tống, làm sao vậy?".

"Vừa rồi nghe được thầy Hàn nhận được điện thoại của một thành viên hội đồng ban quản trị, có thể là chị nghĩ nhiều". Tống Giai vẫn cảm thấy có chút tâm thần không yên, cũng không để Lê Chanh đồng thời lo lắng theo, liền không có nhiều lời.

Không nghĩ tới sau khi nghe điện thoại xong, Hàn Tri Tiết cười khổ đi trở về lại thật sự mang về một cái tin tức không ngờ tới được, tổng giám đốc bị trì hoãn ở nước ngoài, hiện tại là hội đồng quản trị thảo luận chủ quản, nhưng mà hôm nay hội đồng quản trị liền bị bên trên tạo áp lực, yêu cầu hủy bỏ hết công việc gần đây của Lê Chanh.

Nói là hủy bỏ công việc gần đây, kỳ thật cũng liền có nghĩa là khiến Lê Chanh mất đi tỉ lệ xuất hiện, mọi người chú ý đối ngôi sao phần lớn tới từ báo chí, TV, internet, một khi bị đóng băng, mọi người dần dà cũng quên mất người này.

Nghe xong tin tức của Hàn Tri Tiết mang tới, Tống Giai gần như cũng không biết nên phản ứng như thế nào.

Nhưng cô ít nhất biết một điều.

Lê Chanh sai rồi sao?

Không có.

Cho dù sau khi chuyện này xảy ra thân là người đại diện cô quả thực có xúc động bóp chết cậu nhóc này, nhưng để tay lên ngực tự hỏi, đối phương vạch trần ra sự kiện trấn Võ Viên và trừng trị kẻ tham ô, quả thực là hả hê lòng người.

"Chỉ sợ album lần này cũng không có cách làm ra rồi". Hàn Tri Tiết cảm thấy rất xấu hổ, dù sao mới vừa bàn hợp tác xong, lại bị bên trên phát thông báo cấm đoán, như thế nào đều có hơi có lỗi với thiếu niên này.

"Không sao, thầy Hàn đã dạy cho em rất nhiều, hy vọng còn có cơ hội hợp tác". Lê Chanh bắt tay cùng gã, tươi cười bình thản như cũ, trên mặt càng không có biểu cảm uể oải.

Hàn Tri Tiết nhìn lại là lòng sinh ra thở dài, liền bộ dáng không quan tâm hơn thua này, cho dù không có cái giọng hát hay kia, sau này cũng nhất định nổi tiếng.

Đáng tiếc.

"Nhất định sẽ có". Hàn Tri Tiết cầm di động ra từ trong túi quần, chọn ra một cái dãy số: "Cậu ghi nhớ số điện thoại này, nếu ở trong nước thật sự hết cách, có thể đi tìm vị Aydin viện trưởng học viện tôi quen ở nước Anh, có thể thi đậu học viện âm nhạc của ông ta, có lẽ không cần bị gông cùm xiềng xích của trong nước".

"Cám ơn, cái này cực kỳ hữu dụng đối em". Lê Chanh không nghĩ tới còn có thu hoạch ngoài ý muốn, tên Aydin này, Tống Giai tựa hồ cũng nhắc qua một lần, nhưng mà bởi vì đối phương là người nước ngoài, cho nên nội dung nhắc tới không nhiều lắm, chỉ nói là viện trưởng của học viện âm nhạc MacArthur.

Nhưng một thân phận này là đủ rồi.

Học viện âm nhạc MacArthur của nước Anh, thi đậu không nhất định có thể nổi tiếng, bởi vì người bình thường dưới quầng sáng của thiên tài nếu không có thể tự đột phá, vẫn sẽ liên tục bình thường tiếp, nhưng bên trong học viên xuất sắc chân chính, mỗi một người đều là có năng lực thăng tiến làm nhà âm nhạc quốc tế thiên tài. Lê Chanh nhận lấy dãy số, cách một tiếng đồng hồ sau lại rời khỏi công ty Kim Điển, chỉ cảm thấy tầm nhìn thông thoáng, bầu trời trở nên càng xanh một chút.

Cậu hít sâu một hơi, hơi hơi nhếch khóe miệng.

Tống Giai: "....."

Tống Giai: "Đừng cười, rất thương cảm".

Lê Chanh: "Cái này gọi là tự mình điều chỉnh".

Tống Giai: "Em cũng điều chỉnh một chút giùm chị?".

"Mời chị ăn cơm, tâm tình có tốt hơn một chút không?". Lê Chanh cảm thấy chính mình thoáng cái liền không sợ bị đả kích rồi, hiện tại trái tim cậu cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí còn có thể cười an ủi người khác: "Đúng rồi chị Tống, hỏi việc bộ phim bên đạo diễn Khương có gặp chuyện gì hay không?".

Bên Khương Ngọc Sinh hiển nhiên cũng xảy a chút chuyện, nhưng mà không phải cái vấn đề gì lớn,. Nhà họ phù chủ yếu nhất chính là phong sát* một mình Lê Chanh, đều không phải là một đám người, [Ảnh Sát] của Khương Ngọc Sinh trước khởi quay cũng đã hấp dẫn hàng loạt khán giả rồi, tới bây giờ thậm chí đã quay xong cắt nối biên tập tới khâu cuối cùng rồi, nếu bởi vì phong sát Lê Chanh mà cấm bộ phim này công chiếu, không riêng Khương Ngọc Sinh bất mãn, liền ngay cả diễn viên tham dự bộ phim này cũng sẽ không chịu để yên, tới khi đó lại xuất hiện một hai kẻ điên trong thành phố không muốn sống loạn đăng Weibo cái tin tức gì, nhà họ Phù cũng phải rắc rối một trận.

***phong sát: phong tỏa mọi hoạt động, không cho xuất hiện trên truyền hình, game show, quảng cáo.....**

Cho nên bên bên quảng bá phim liền bị ngáng chân một chút, bộ phim vẫn là có thể tiếp tục quảng bá.

Khương ngọc Sinh nhân phẩm không sai, đoán chừng cũng biết là vấn đề cảu bên Lê Chanh, thái độ nhưng không có thay đổi lắm, bản thân người này chính là người sự nghiệp là quan trọng nhất, không có Lê Chanh, động tác tranh đấu của phim gã cũng không quay được thành kinh điển như vậy.

Danh tiếng của Lê Chanh lập tức rơi xuống.

Giống như trong một đêm báo giấy báo mạng và trên mạng tin tức có liên quan tới Lê Chanh đều biến mất.

"Làm sao cảm thấy gần đây tin tức nhắc tới Chanh tử đều không có? Trước đó tin tức anh hùng của thành phố Lang hôm nay lúc tui tìm kiếm đều không thấy rồi, cực kỳ lạ!".

"Nghe lầu trên vừa nói như vậy, tui giống như cũng cảm thấy vậy".

“Chẳng lẽ thật sự là lần trước Chanh tử đăng Weibo chọc giận người bên trên, bị phong sát rồi?”.

“Không thể nào, không phải [Ảnh Sát] sắp chiếu sao? Này không phải là Lê Chanh đóng nam chính sao, nếu như bị cấm chiếu, liền chứng minh khẳng định không tồn tại vấn đề bị phong sát, mấy người đều lo lắng gì vậy”.

“Đúng nha, đúng nha, [Ảnh Sát] sắp chiếu rồi, gần đây luôn luuôn xem trailer đó, tui không thể không thêm một câu: Chanh tử trị nhan thật cao nha nha nha nha nha!”.

***trị nhan: giá trị nhan sắc**

“……”.

Tỉ lệ xuất hiện tuy rằng không có rồi, topic trên Ba Hữu và trên Weibo vẫn đang vẫn đang bởi vì [Ảnh Sát] của Lê Chanh sắp công chiếu mà không giảm lửa nóng, các thiếu nữ điên cuồng nhắn lại, lúc này ở sân bay thủ đô, một nam một nữ đeo khẩu trang đã thông qua cửa soát vé.

Tống Giai cảm thấy, chính mình nửa đời trước là nước ấm bình lặng, nửa đời sau là nước sôi cuộn trào, mà quá trình tăng nhiệt độ này, khiến cô hiểu ra, thời gian còn nhiều hơn so với nửa đời trước kia.

Hai người không có lựa chọn đi học viện âm nhạc MacArthur nước Anh, mà là ngồi máy bay đi nước Mỹ, sỗ điện thoại của Hàn Tri Tiết đưa tặng không dùng tới, bởi vì Lê Chanh cảm thấy chính mình không cần một bước đệm thong thả, cậu cần tốc độ nổi tiếng càng nhanh.

*

Bờ biển Đông Bắc nước Mỹ, cửa sông Hudsson.

Mark đã ngồi xổm canh me hai tháng ở con đường mua sắm sầm uất nhất của New York, trên người gã có một cây đàn Accordion, một cái tô sắt, mỗi ngày gã cầm hai cái tài sản này ngồi ở ngoài vườn hoa nhỏ của con đường trung tâm, đánh bài hát rung động lòng người.

đàn Accordion

Có người đang nghe, có lẽ sẽ nghe xong liền đi, có người đi ngang qua, có lẽ sẽ ném một đôla hoặc hoặc hai đôla mà không dừng lại.

Lúc may mắn nhất chắc sẽ gặp được quý bà quý cô tới đây du lịch, họ sẽ ra vẻ ta đây ném

tờ tiền mệnh giá lớn, khi đó Mark nhất định phải biểu hiện bộ dáng ngang ngạnh mà lại có nhân cách mị lực, có lẽ sẽ khiến họ nghỉ chân thưởng thức một lát, lại ném tiền xuống.

Hôm nay là lần thứ hai tháng này Mark ở công viên chơi đàn Accordion, lần trước một quý bà có tiền cho gã tiền đủ để gặm bánh mì một năm, gã ăn uống hương thụ hai ngày ở nhà hàng, vì thế hiện tại lại phải đi ra đây làm việc.

Mark mỉm cười đứng ở chỗ dòng người tập trung nhất, thanh âm của đàn Accordion thông minh lấy gã làm trung tâm truyền bá chung quanh, ngón tay của Mark càng không ngừng thay đổi liên tục trên bàn phím và nút bấm, bên tai ngẫu nhiên sẽ nghe được kinh hô của các thiếu nữ: "Áhh mắt của anh ta thật ngầu".

Một bài chơi xong, cái tô bên cạnh đã bị quăng vào rất nhiều tiền xu và tiền giấy, Mark cúi chào một cái, đưa lưng về phía dòng người rút điếu thuốc, lúc này ánh mắt gã hơi hơi di động, chỉ thấy đối diện hai bóng người xuyên qua vào đám người, đúng lúc dừng tại cái ghế dài đối diện vườn hoa nhỏ.

Người tới người đi nhiều như vậy, bình thường Mark sẽ không chú ý người nào lắm, nhưng hai người kia lại khác, một nam một nữ tựa hồ là người Trung Quốc, làn da của bọn họ cực kỳ láng mịn, nhất là cái thiếu niên.

À, trời ơi, cậu ta cư nhiên lấy ra một cây sáo.

Mark gần như cho rằng đây là người gai mắt gã, chuyên môn tới cướp làm ăn của gã. Phải biết rằng có đôi khi nghệ sĩ đường phố diễn tấu cũng không quan trọng, có lẽ càng nhiều người xem chính là mặt mũi.

—— đầu tiên cạo sạch bộ râu rậm của bạn, lộ ra khuôn mặt trắng nõn và đường nét của nó.

Cho dù đã trải qua so đấu cùng rất nhiều nghệ sĩ đường phố, nhưng lần đầu Mark có cảm giác nguy cơ.

Thiếu niên này rất đẹp, cậu ta có lẽ có thể đi làm một diễn viên, mà không phải lưu lạc đầu đường lấy bán nghệ mưu sinh. Ánh mắt Mark đã nhìn xuống phía dưới, phát hiện bên cạnh phát hiện không hề có tô sắt như gã.

Gã nhướn mày, không kềm chế được nhún vai, cảm giác cực kỳ bất ngờ.

Lê Chanh ngồi xếp bằng trên ghế dài, bên cạnh Tống Giai ngồi ở bên cạnh hắn cầm cái áo khoác của cậu, hai người đi tới New York đã hai ngày rồi, ngày đầu tiên đi trụ sở của công ty Cực địa Lan Phương, ngày hôm sau bọn họ liền đi tới con đường đông người nhất.

Trong tay cậu là một cây sáo, thanh âm của cây sáo ngân nga, thổi lên róc rách như nước, Lê Chanh rót linh lực từ ngón tay vào trong tiếng sáo, vừa mới một lát thanh âm truyền ra lập tức ít mấy phần đục nặng, bắt đầu trở nên linh hoạt kỳ ảo réo rắt lên.

Là bài [Tân khúc dân du mục]

Mark há hốc miệng, ôm đàn Accordion giật mình tại chỗ, có thể nói gã là người đầu tiên chú ý thiếu niên đối diện kia, cũng là người đầu tiên nghe tiếng sáo của cậu ta. Ban đầu gã cảm thấy chính mình sẽ nghe ra ít nhất bảy tám sai sót từ trong âm nhạc của đối phương, nhưng hiện tại gã muốn nói, bài hát này rất quê mùa.

Cho dù dùng đại biểu cao quý chính là đàn dương cầm hoặc đàn violin diễn tấu ra cũng vẫn như cũ cảm thấy quê mùa.

Rất quê mùa!

Nhưng mà bất kể Mark nghe như thế nào đều cảm thấy cực kỳ hay!

.....Gã nhất định là bị cái gì mê hoặc rồi.

Mark: "....."

Người tới người lui trên đường, rất nhiều người đi qua vườn hoa nhỏ đều không khỏi bước chậm lại, ánh mắt kinh ngạc thả xuống trên người thiếu niên ngồi trên ghế dài đang nghiêm túc thổi sáo, thiếu niên thần sắc thản nhiên, ngón tay giống như bạch ngọc di chuyển trên cây sáo màu xanh biếc.

bạch ngọc

cây sáo

"Rất ít nhìn thấy có người ở bên đường thổi sáo, nghe lên cũng không tệ lắm!".

"Đây là cái âm nhạc gì? Cảm giác rõ ràng hẳn là không phù hợp loại âm nhạc tôi thích, nhưng chính là liền muốn tiếp tục nghe, đây là có chuyện gì?".

"Người diễn tấu thật trẻ".

".....Tôi cảm thấy cậu ta có hơi quen mặt, là ngôi sao nào sao?".

“Nhìn đôi mắt của cậu ta, đó là người Trung Quốc”.

Rất nhiều cô gái đã dừng lại rồi, một cô gái mắt xanh tóc màu sợi đay buộc nơ bướm lấy ra một tờ tiền giấy mệnh giá lớn từ trong ví, tới gần mấy bước nhìn nhìn, lại nghiêng đầu hỏi Tống Giai: “Bên này không có thu phí sao?”.

tóc màu sợi đay là màu này nè

Cô chỉ chỉ bát sắt của Mark đối diện: Giống như cái đó kìa”.

“Không thu phí”. Tống Giai dùng tiếng Anh giải thích: “Chúng tôi đang chia sẻ âm nhạc”.

“Oa a”. Cô gái lập tức lý giải gật gật đầu, cô cười tủm tỉm vươn ngón cái chỉ chỉ: “Tôi ủng hộ hai người, rất êm tai”.

“Cậu ta thế nhưng, thế nhưng không phải nghệ sĩ đường phố”. Sau khi nghe được Mark bĩu môi, bài hát nghe hay như vậy, nếu như là trong tay gã diễn tấu ra, hôm nay nhất định có đủ thu nhập của một tháng rồi.

Đại biểu cho có thể vào nhà hàng lớn ăn một hai bữa ăn mỹ vị.

Mark yên lặng rời khỏi đám người, gã một lần nữa đứng ở bên cạnh vườn hoa nhỏ, thong thả diễn tấu đàn Accordion, nhưng lúc này đây, bất kể diễn tấu như thế nào, cũng rốt cuộc tìm không thấy cái loại cảm giác tự tin của lần đầu tiên.

Mark: “..... Người Trung Quốc đáng ghét”.

125. Chương 125: Mau Nhìn Thiên Sứ Kia

Bởi vì phần lớn nam nữ lúc đi dạo phố, thích đi từ cửa tiệm đầu của con phố tới cái tiệm cuối con phố, bởi vậy trên con đường mua sắm này rất ít có xe xộ qua lại, là thiên đường chân chính của người đi bộ.

Này cũng là nguyên nhân lớn nhất Lê Chanh lựa chọn diễn tấu ở chỗ này.

Bây giờ còn chưa tới giữa trưa, trong không khí tràn ngập mùi nước hoa nhãn hiệu gì đó, Lê Chanh thổi một bài [tân ca dân du mục], tiếp theo đổi bài [Cô tô hành], bài phong cách cổ xưa này ý nhị càng nồng hậu.

Lực chú ý của Mark tại trên đàn Accordion hoàn toàn bị dời đi, gã nghe bài hát này liền trực tiếp vô lực phun tào rồi, làn điệu này cực kỳ quê mùa, đặc biệt muốn biết thiếu niên là làm

sao thổi tới có cảm giác hình tượng như vậy.

Đúng vậy, cảm giác hình tượng, ở cổ ngữ thảo luận chính là ý cảnh.

Nghe nói diễn tấu trực tiếp một bài hát, có thể làm cho tâm thần người nghe sít sao di chuyển cùng âm nhạc, nhưng Mark biết loại hiện tượng chỉ sẽ phát sinh trong concert.

Đầu tiên được đám đông là nam nữ đam mê âm nhạc, tiếp theo đại sảnh âm nhạc thiết bị tiên tiến, thanh âm thông minh, có thể cho cái lổ tai của mỗi người đều có thể cảm nhận bản nhạc, cùng nghệ sĩ đường phố hoàn toàn là hai loại khái niệm.

Thu hồi bàn tay để trên đàn Accordion của chính mình, Mark ngồi ở trên thềm đá của vườn hoa nhỏ, khó hiểu phát ra một đơn âm nghe không ra ý vị: "À".

Có rất nhiều người phát ra cảm khái cùng gã, mắt thấy Lê Chanh lại đổi một bài, nghe lên vẫn như cũ làm cho người ta luyến tiếc rời đi, một ít các thiếu nữ tìm đất trống ngồi xuống, nâng má nhìn thiếu niên ngồi xếp bằng trên ghế dài.

"Cậu ta cũng thật đẹp".

"Rất ít có nam sinh làn da còn nhẵn nhụi như vậy, giống.....tiểu bạch kiểm*, nhưgn tôi không cảm thấy chán ghét". Cô gái tóc dài màu vàng cười toe toét, do đó tóc trên trán uốn xoăn rủ xuống, chạm vào trên má lúm đồng tiền trên khuôn mặt cô.

Bài thứ hai vừa mới bắt đầu mọi người còn có nói có cười, lúc tới đoạn cao trào, liền ngay cả người trẻ tuổi thích chơi đùa ầm ĩ cũng đều im lặng xuống.

***tiểu bạch kiểm: tên mặt trắng, thời nay hay dùng để chỉ các chàng trai ăn sung mặc sướng được các quý bà bao nuôi**

Cả con đường mua sắm, cách vườn hoa nhỏ này là đám người bên ngoài ồn ào náo động, mà khu vực vườn hoa nhỏ trên mặt mỗi người mang theo thần sắc yên tĩnh.

Lê Chanh hơi hơi hé mắt nhìn lỗ sáo, đề phòng ngón tay chính mình sai vị trí, giá trị tín ngưỡng của mấy trăm người từng giọt từng giọt phát ra, một phần tiến vào thân thể của Lê Chanh, một phần khác lan truyền âm nhạc tới nơi xa hơn.

"Không thể tưởng tượng nổi". Tình cờ lúc bước vào khu vực này, có người thán phục phát ra cảm thán như vậy.

"Nơi này cư nhiên tập trung nhiều người như vậy, là bởi vì diễn tấu chính là một người nước

ngoài mà không phải người bản xứ sao?". Một thiếu niên mặt rỗ lúc trượt ván trượt đi qua, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt ——

Thấy mọi người đều vây quanh ở bên cạnh thiếu niên thổi sáo, trong ánh mắt hoặc vui sướng hoặc ưu sầu, hoặc say sưa tràn trề hoặc mặt mang mỉm cười.

Bạn của cậu ta hiển nhiên không đồng ý quan điểm của thiếu niên: "Tại sao sẽ cho là như vậy?".

"Không phải rất rõ ràng sao?". Thiếu niên mặt rỗ suy nghĩ một chutú: "Ít nhất nếu tớ thấy là một người nước ngoài, sẽ dừng lại một chút, bình luận quần áo và gương mặt anh ta có mấy phần khác chúng ta".

"Chỉ sợ không chỉ như vậy đâu". Người bạn cười cười: "Cậu biết không, từng có một cái thực nghiệm như vầy: một nghệ sĩ vilolin concert luôn luôn hết sạch vé vào cửa có một ngày đứng ở trên đường phố New York diễn tấu đàn violin, người đi ngang qua vội vàng lướt qua, có bộ phận người dừng lại, cảm giác bài hát rất mỹ diệu, nghe một hồi liền đi rồi, cuối cùng dừng lại nghe trọn bài từ đầu tới đuôi của nghệ sĩ violin này không vượt qua năm người, ngày này gã diễn tấu kiếm được tiền đều ít hơn rất nhiều so với giá trị của một cái vé xem concert của gã".

"Cho dù là nghệ sĩ nổi tiếng cũng không có thể làm cho càng nhiều người dừng lại, một người thổi sáo bình thường làm sao sẽ chỉ dựa vào đặc thù bề ngoài khiến mọi người dừng chân lại chứ". Người bạn chỉ chỉ đám người hiện tại đã lục tục ngồi xuống mặt đất rồi. Thiếu niên mặt rỗ nhướn mày, dựng ván trượt tụa vào người, bên tai nghe bài sáo chậm rì rì kia, một lát sau, cậu ta thần sắc nghiêm túc một chút, theo bản năng nói ":..... Có lẽ vậy".

Lê Chanh thổi xong khúc cuối của bài thứ hai, đang chuẩn bị đổi bài thứ ba [U Lam Phùng Xuân], trại trung gian ở khu này, quý cô mặc áo sơmi trắng khoảng cách gần nhất trong mắt có cái gì lóe lên, cô hơi hơi hoảng thần một cái phản ứng lại, đột nhiên mạnh mẽ vỗ tay, vỗ tay này sau đó liên tiếp vang lên.

Lê Chanh nhìn cô, cười gật gật đầu, quý cô nhắm mắt lại, hai tay che miệng lại.

.....Cậu ta thật giống một thiên sứ.

Một hồi âm nhạc đường phố này sẽ từ chín giờ sáng tới mười một giờ sáng, lại từ hai giờ trưa tới năm giờ chiều, dòng người tụ tập trên con phố mua sắm đạt tới một kỷ lục mới, trước đây đều là người tới trước đi rồi người tới sau mới tới, tuy rằng đông người, cũng sẽ không chen chúc, nhưng hiện tại người tới trước nhưng lại không đi, người tới sau đồng dạng cũng không bằng lòng rời đi, tạo thành đám người tắc nghẽn nửa tiếng đồng hồ.

Cho dù tại khu vực chen chúc này, lúc mọi người rời đi nhưng không có xảy ra che lấn xô đẩy, giống như âm nhạc bình thản của bài sáo có thể gột rửa tâm hồn, làm cho người ta trở

nên bình thản.

"*# x#&%..... ##&z$**....."

Ban đêm cũng không có khiến người ta trở nên buồn ngủ, sống về đêm phong phú của thành phố, ban đêm chính là bắt đầu cuồng hoan, hôm nay Angelia Leah và bạn bè chơi tới hơi muộn, mười một giờ đêm mới về tới trong nhà.

Trong miệng cô ngâm nga một bài hát không biết tên, vui vẻ ấn dấu vân tay lên trên cửa, trong phòng khách còn chừa một ngọn đèn vàng ấm áp không chói mắt.

"[Hỉ tương phùng]? Bài hát nổi tiếng của Trung Quốc?". Một thanh âm trầm thấp hơi nghi hoặc cắt ngang hồi tưởng trong đầu Angelia Leah, sau đó đáy mắt cô liền hắt bóng ba của cô mới từ lầu hai đi xuống: "Leah, con làm sao sẽ tiếp xúc tới những cái này?'.

Angelia Leah hiểu rõ mức công việc của Duke, liền như khi mẹ còn sống hiểu rõ như lòng bàn tay đối chuyện của mình, cho tới bây giờ phần lớn thời gian đều là Duke cực bận rộn, loại người như ông cần nhất là có linh cảm, một khi có linh cảm tất nhiên phải ghi nhớ lại.

Hiện tại Duke đi ra từ trong phòng làm việc, chính là đúng lúc không có linh cảm.

"[Hỉ tương phùng] cái gì?".

"Chính là bài hát con vừa ngâm nga". Duke cư nhiên sẽ có chút tò mò đối bài hát của con gái, ông vẫn là ở mấy tuần trước trên hội nghị trao đổi một lần cùng nhà âm nhạc Trung Quốc nghe được bài hát này, nói thật bài hát Trung Quốc phong cách cổ xưa rất nặng nề, tràn ngập hương vị vùng miền nồng nặc, nhất là dùng sáo thổi ra tới cảm giác, cùng phong cách diễn tấu đàn violin của ông rất là khác biệt.

Angelia Leah khó hiểu nói: "Ở trên đường nghe được, là một thiếu niên cực trẻ đẹp thổi bài này, con nghe xong liền nhớ kỹ.....Ba à, cậu ta thổi rất hay, còn hay hơn so với ba kéo đàn violin nữa".

.....Tin rằng không có người ba nào sẽ thích con gái mình khen ngợi người khác lợi hại hơn mình.

Duke: "Leah, ba cho rằng con sẽ hiểu rõ, cảnh giới cao nhất của âm nhạc là kiến người khác động tình, mà không phải khúc nhạc hay hoặc dở, khúc nhạc dù hay, này cùng người diễn tấu không liên quan gì".

"Dạ, nhưng con cảm thấy bên trong khúc nhạc của cậu ấy rất tình cảm, ít nhất tại nghệ sĩ đường phố, có một phần lớn người nghe tới đoạn giữa liền khóc, con cũng khóc, tuy rằng

không biết tại sao". Leah nhếch miệng cười, "Con quyết định ngày mai còn phải tới nghe nữa, hoặc là tỏ tình với cậu ấy, khiến cậu ấy trở thành bạn trai của con".

"Cậu ấy thật sự rất ưu tú".

Duke lắc lắc đầu, không đồng ý.

Ngày hôm sau Duke bám theo con gái đi tới con phố mua sắm, ngạc nhiên phát hiện nơi này đã tụ tập hai ba mươi người trẻ tuổi, Angelia Leah như con chim chỏ vui vẻ xuyên qua vào trong đám người, cùng hai cô gái khác tụ hợp lại.

Đoán chừng hai ba mươi người này đều là bạn cùng lớp của Leah.

Duke nhìn đồng hồ.

Tám giờ hai mươi lăm phút.

Ông ngồi ở trên thềm đá của vườn hoa nhỏ, bên này cũng có không ít người đang tán dóc.

Không bao lâu một người ngồi xuống bên cạnh ông, người này mắt nhìn đối diện, vỗ vỗ bờ vai của ông: "Anh bạn, vẫn luôn nhìn bên kia, anh cũng là tới nghe cậu trai kia thổi sáo hả?".

Duke tựa hồ không thích bị người khác chạm vào lắm, thân thể cứng đờ một chút, vẫn là tùy ý gật đầu: "Thì sao?".

"Không có gì, tôi cũng vậy". Người này cười ha ha: "Tôi chính là muốn xem cậu ta có thể làm tới mức nào, cậu ta thậm chí không biết tôi, nhưng từ phút đầu cậu ta tới đây tôi liền chú ý tới cậu ta, làm quen một chút, tôi gọi là Mark, một nghệ sĩ..... đường phố nho nhỏ".

"Đúng, từ khi cậu ta tới đây, khiến việc làm ăn của tôi làm không được nữa, may mắn New York có rất nhiều con đường". Mark lộ ra hàm răng trắng.

Khóe miệng Duke hơi nhếch cười lên một chút.

Chín giờ đúng.

Một nam một nữ từ không xa, hai ba mươi người trẻ tuổi rất nhanh chừa ra một con đường, thiếu niên sắc mặt bình thản ngồi tại ghế dài, sau đó, ngồi xếp bằng hai chân, trong tay rút ra một cây sáo, màu xanh biếc, dưới ánh mặt trời lóe lên màu sắc trong suốt, càng lộ ra ngón tay trắng nõn giống như sữa bò.

Hôm nay bài mở đầu là bài [Serenade].
Đối lập mấy bài hát Trung Quốc nổi tiếng của ngày hôm qua, hiển nhiên Sereneda của Schubert càng có thể khiến cho người nước ngoài đồng cảm, làn điệu du dương lãng mạn đích truyền ra, lòng của Duke chậm rãi trầm tĩnh xuống.

Nếu như có thể, ông thật sự muốn mời tới một một vị bậc thầy đàn piano để phối nhạc cho bài Sereneda này, đương nhiên cho dù không có phối nhạc, đối phương mang tới cảm giác cho người khác cũng đạt tới rồi.

Trước đây tay của Duke kéo đàn violin hơi hơi run run một chút, ông chậm rãi nhắm mắt lại, cảm giác chính mình đang gột rửa hắc ám, lại đứng ở bên trong lông chim màu trắng rơi xuống, cảnh sắc đan xen hài hòa nư vậy.

Nghĩ tới hai ngày trước mấy người bạn nhắc tới chọn người tham gia hội âm nhạc, Duke cảm thấy chính mình tựa hồ tìm được một người được chọn không tồi.

Nếu như bây giờ có người nhìn kỹ khuôn mặt của Duke, có lẽ sẽ kinh hô thành tiếng, vị này chính là Duke Grabiel một trong những nghệ sĩ violin nổi tiếng nhất hiện nay của nước Mỹ.

[đây là một hồi diễn tấu đường phố khiến người ta cười vui, hơn trăm người dừng chân trên đường không nỡ đi khỏi, người diễn tấu có thể so với tiêu chuẩn cấp bậc thầy], lần này cũng có người cầm theo thiết bị ghi âm, gần như tại bài đầu tiên của Lê Chanh kết thúc, đoạn ghi âm này cũng đã theo thiết bị hỗ trợ phát lên trên internet rồi, một đoạn tiêu đề rất dài, bắt đầu thu hoạch một cái hai cái nhấn mở xem.....

"Sao nghe xong đều khóc vậy nè".

"Là bậc thầy nào vậy?'.

"Nghe lên giống tiếng sáo, tui vẫn cảm thấy thanh âm của sáo rất trong trẻo nghe không hay, không nghĩ tới cũng có thể thổi mỹ cảm lãng mạn như vậy!!!".

"Bọn tui đang nghe nè, đã tới bài thứ ba rồi, muốn tới nghe thì nhanh chân lên".

"Kỳ thật chính là tám nhảm chuyện nóng sốt chớ gì, cũng không có ghê gớm lắm, người đứng ở trên đường thổi có thể thổi ra cái gì hay chứ, các bạn ơi, chỉ có trên hội âm nhạc mới là quyền uy nhất".

"Trên lầu bạn nhất định vẫn chưa nghe ba bài này, nghe xong bạn sẽ không nói như vậy".

Khi thấy có người nói chính mình đang ở hiện trường quan sát, gia đình nào sống ở con phố đó có đọc tin này đều chạy tới, "Ở đâu, ở đâu?

"Các người là người Nhật Bản sao?". Có một cô bé đứng ở phía trước đám người, hỏi Tống Giai.

Tống Giai: "Không phải, chúng tôi đều là người Trung Quốc".

"Vậy tại sao phải thổi sáo ở đây?". Phóng viên của New York cũng chen vào, hỏi: "Nghe nói các người cũng không phí, vậy tại sao sẽ làm quyết định như vậy chứ?".

"Vì chia sẻ âm nhạc". Tống Giai khéo léo mỉm cười, trong lòng đã lạc đà chạy như điên rồi, trước khi tới cô cũng không nghĩ tới diễn tấu nhạc cụ và ca hát của Lê Chanh đều như nhau, còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ liền không phải vấn đề không nổi tiếng được.

Cô nhìn thiếu niên vẫn đều rất bình tĩnh.

Em trai yêu dấu.

.....Em rốt cuộc muốn làm cái gì?

126. Chương 126: Cho Cậu Một Đôi Cánh

Mười một giờ sáng, hai người trước giữa trưa rời đi, so với tiếng sáo bài hát Trung Quốc của ngày đầu tiên, hôm nay bài hát nổi tiếng của nước ngoài dùng sáo thổi ra mới chính thức bữa tiệc thính giác lớn.

Mấy người trẻ tuổi bân cạnh xô xô đẩy đẩy, lúc này một thiếu nữ xông lên chặn hai người lại, không biết nói câu gì đó, thiếu niên cười lắc đầu, cô gái lưu loát thối lui, ánh mắt nhìn bóng dáng của thiếu niên, trên mặt tuy có vài phần mất mát, cũng không hề nổi giận, ánh mắt giống ngọc bích cực kỳ sáng, giống như tràn ngập ý chí chiến đấu.

Cô gái này là cô gái đáng yêu tóc ngắn màu nâu, không phải là Leah, nhưng hiển nhiên cũng cùng tâm tư giống như Leah.

Mắt thấy bóng dáng đối phương biến mất, Duke cũng đứng lên theo, ông chần chờ ở tại chỗ một chút, cũng không có đuổi theo, mà là một mình xoay người rời khỏi nơi này. Hội âm nhạc lần này chọn người tham dự, nói trắng ra chính là đề cử người mới, từng nhà âm nhạc cấp bậc thầy đều có một vé đề cử học sinh của mình.

Này rất quan trọng.

Nếu đưa nó cho một người lạ thổi sáo trên đường, đối Duke mà nói không có gì tổn hại, nhưng đối các học sinh của ông là không công bằng, bởi vì phần lớn bậc thầy đều sẽ đề cử học sinh của chính mình.

Đây là trợ giúp lớn nhất thân là thầy hướng dẫn có thể cho.

Duke càng lo lắng chính là, nghe nói trình độ một học sinh chơi violin của George đã đạt tới trình độ chuẩn của hội âm nhạc rồi, mà một học sinh lớn nhất của mình chẳng qua mới hai mươi tuổi, căn bản không có khả năng lúc thi đấu có thể giành phần thắng, lại không bằng giao suất này cho tên nhóc này, để cậu ta có thể giúp ông giành lấy thắng lợi từ trên tay George.

Duke híp mắt lại, nhất thời khó mà cân nhắc.

Cho cậu ta một suất, nhất định có thể thắng.

Đôi khi, lý trí và tình cảm của con người là mâu thuẫn, có đôi khi cho dù là đã biết kết quả cuối cùng là thua, cũng không bằng lòng giao cơ hội cho người lạ, cái này vốn không sai.

*****

"Lại tải lên rồi, lại tải lên rồi!". Mười một giờ vừa qua, còn chưa tới một chút, dưới đoạn ghi âm bị đẩy lên trên hot topic, xuất hiện một cái video hình ảnh rõ ràng, rất dễ dàng nhìn ra người quay video nhất định chọn vị trí cao nhất lại gần nhất trước rồi, đều quay lại chung quanh toàn bộ cái ghế dài.

"Lần này cư nhiên là video.....".

Âm nhạc có hình ảnh bản thân liền khiến nhóm người cảm xúc càng mạnh hơn so với ghi âm đơn thuần, càng đừng nói Lê Chanh vốn chính là xuất thân diễn viên, ở trong video càng ăn ảnh, người xem cảnh đẹp ý vui.

Sau đó mọi người xem video phát hiện, cho dù là đang thổi, khuôn mặt cảu thiếu niên cũng là biến hóa theo tiếng sáo, ví dụ lúc [Sereneda] là tình cảm mà ôn nhu, nhưng mà lúc ở đoạn sắp kết t húc, trong con mắt nửa mở của thiếu niên tràn ngập một đoạn thần sắc khát cầu cùng chờ mong, giống như đang giao hòa cùng bài hát.

chỉ có hòa tấu bằng piano thôi nhá, ko có ai thổi sáo đâu

Một dân mạng tên là [tenkins] bình luận nói: tôi cho rằng ở phương diện âm nhạc, nước nhà của chúng ta mới là nơi tinh hoa chân chính, không nghĩ tới Trung Quốc một nơi như vậy cũng có thể có được ý cảnh khá tuyệt vời. Cho dù là một đoạn của video này lòng tôi vĩnh hằng, mọi người đều cho rằng kỹ xảo diễn tấu của tiên sinh đạt tới đỉnh cao, tôi cũng cho là như vậy, nhưng mà bây giờ tôi lại tại trong một video nhỏ nhỏ này, cảm giác được một loại diễn tấu còn khiến cảm động hơn so với tiên sinh T, này chẳng lẽ chính là cảnh giới thăng hoa? Lúc thanh âm kia réo rắt giống như có thể làm cho thần kinh tôi thả lỏng, tâm tình khoan khoái, lúc âm điệu trầm thấp, tôi cũng khát vọng làm bạn cùng ban đêm dày đặc triền miên này.

Trong bình luận kế tiếp, những người khác nhau biểu hiện ra mức kinh ngạc khác nhau.

Cho dù ở thế kỷ hai mươi mốt hiện tại, vẫn đang không hề không hề người nước ngoài nghĩ sai người Trung Quốc đều sinh hoạt tại trong nhà đất ở nông thôn, mỗi ngày trồng trọt làm ruộng, lo lắng vì cái ăn, ngẫu nhiên hướng tới một chút tình cảm lãng mạn.

Liền giống như Trung Quốc luôn luôn có một bộ phận người ôm cái nhìn như vầy đối người châu Phi —— mỗi một gia đình của bọn họ đều đẻ rất nhiều con, người một nhà lại đói gầy như que củi bụng trướng lớn.

Cho nên mỗi khi một người Trung Quốc mang theo tiềm lực thật lớn xuất hiện vẫn sẽ khiến cho một mảnh kinh hô.

"Tôi nghĩ nghệ sĩ đường phố trên con phố này liền bị cướp sạch mối làm ăn". Có người ở trên mạng trêu ghẹo: "Nếu đã không cần tốn tiền có thể nghe được âm nhạc cấp bậc thầy, làm sao còn có thể lựa chọn tốn tiền đi nghe âm thanh khác trên con đường đó chư".

Buổi chiều sau khi Lê Chanh trở lại khách sạn, lướt mạng xem mấy trang web của hai ngày nay, quả nhiên mặc dù là trang web âm nhạc khác nhau cũng đều có tiếng sáo của cậu, nhưng hiển nhiên các đoạn âm nhạc ghi âm trên mạng này đều là miễn phí.

Cậu lướt mục bình luận, chắn chắn không phải khen ngợi hoặc phán đoán đối trình độ diễn tấu của cậu, cũng chính là đoán thân phận của cậu, bỗng nhiên, mắt cậu dừng lại, kéo xuống một nửa bình luận đây là bình luận của một người tên [Daisy] phát biểu, người này trực tiếp chỉ ra mặt mày tương tự của thiếu niên trong video và Eddie trong tiểu đội trưởng của [Hạm đội ngân hà], vai Eddie là người Trung Quốc, cho nên không thay đổi màu tóc và màu mắt.

Người xem phim chân chính chú ý tới Eddie chỉ sợ ánh mắt đầu tiên có thể nhìn ra vài phần tương tự, nhưng mà bởi vì thời gian chiếu [Hạm đội ngân hà] khá sớm, bạn dân mạng này cũng là xem thêm mấy lần mới nghĩ ra.

Dưới bình luận này đã có ba bốn mươi reply rồi, xem ra còn có xu thế tiếp tục tăng nhiều.

Lê Chanh sờ mũi hai cái, đã có thứ có thể tạo danh tiếng bị đào móc ra, này liền càng tốt, ở trong nước có lẽ sẽ bị nhà họ Phù chèn ép, nhưng một khi đi khỏi trong nước, cậu liền không cần cố kỵ nữa.

Ồn ào tới càng lớn càng tốt.

Cậu cập nhật trang web, sau đó nhắm mắt lại nằm dựa vào trong ghế dựa, giá trị tín ngưỡng xung quanh thân thể còn đang liên tiếp liên tục nhét vào trong đan điền, con phố mua sắm nhiều nhất chỉ có thể đứng đầy một ngàn người, cho nên Lê Chanh mỗi buổi thổi sáo không có thu hoạch lớn như lần concert lần đó của Nghê Chỉ Nhạn, nhưng buổi sáng buổi chiều cộng

lại, cũng xấp xỉ gần cái mức đó.

[Tích tích]

Lúc này một tin nhắn gửi tới.

Lê Chanh mở mắt ra, mở di động, chính là Thọ Linh, vị ngôi sao điện ảnh đang nổi này chỉ nhắn mỗi một câu: "[Ở New York?], [Em xem rồi chứ?]

[Em có biết chị khá thích lướt web chứ, lúc nhìn thấy chị đều sợ ngây người —— chị nghĩ chị hiểu rõ rồi, chò ngày nào đó lúc em trở về, những người đó chỉ sợ cũng không có năng lục làm gì nữa].

Lại nói tiếp chị gái nổi tiếng và có thế lực này ngoại trừ lúc hợp tác lần đầu thái độ hơi giữ kẽ đối Lê Chanh, sau đó gặp lại quan hệ hai người lại càng lúc càng thân thiết, tuy rằng còn chưa tới loại trình độ như Đường mập, nhưng cũng là hợp tác ăn rơ hiếm có trong giới giải trí.

Lúc này chị ấy hiểu được ý tứ của chính mình, trong lòng Lê Chanh cũng thoải mái rất nhiều.

[Vậy liền mượn cát ngôn của chị]

***cát ngôn: lòi nói tốt đẹp, may mắn**

Gửi xong tin nhắn này, cậu tắt điện thoại, ánh mắt sâu kín hướng về màn hình máy tính, hiện tại cậu bốc đồng mười phần bận sự nghiệp bận tu vi, vốn còn chuẩn bị cứ cô đơn như vậy sống tiếp quãng đời còn lại, nhưng sau đó cảm thấy dựa vào cái gì, lấy lừa gạt của người khác tới trừng phạt chính mình? Vì thế nghĩ một chút tới Thọ Linh, thật ra con gái cũng không có gì không tốt, cùng lắm thì chờ sau này sự nghiệp thành công, nghe lời mẹ tìm một cô gái thích hợp rồi cưới là được.

Về phần những người khác.....

A

***

Ở trong tính toán của Lê Chanh, thổi sáo chính là một cái quá độ, cậu vốn dự toán chính là thổi bảy ngày, bảy ngày sau nhờ chính mình nổi như cồn trên mạng trở mình ca hát tạo thế, sau đó liền rời khỏi con phố mua sắm.

Tiếng hát dù sao càng có độ phân biệt tốt hơn so với thuần âm nhạc, Lê Chanh cần chính là mọi người đều biết tên của cậu, mà không phải là mọi người đều nghe được âm nhạc, đây là hia khái niệm khác biệt.

Ví dụ bạn xem một bộ phim, cảm thấy một vai phụ diễn hay quá, vì thế bạn nhỡ kỹ tên của người đó trong phim, nhưng không hề biết tên thật của người đó, này đối Lê Chanh là không có ích gì.

Hiện tại cậu tiếp thu giá trị tín ngưỡng đều là trực tiếp tác dụng với bản thân cậu, mà đều không phải là một vai diễn trong phim, hoặc là thính giả đơn thuần yêu thích đối âm nhạc.

Nhưng mà kế hoạch của cậu tại ngày thứ ba tuyên bố phá sản.

Ngày này con phố mua sắm chào đón một ông lão không ngờ tới được, Dan Spike. Ông lão này ở trong giới âm nhạc có ảnh hưởng rất lớn, nửa đời trước ông là trôi qua trong nghiên cứu nhạc phổ, tuổi già là ở trôi qua trong từ thiện công cộng, mà ở trong tuổi già, thỉnh thoảng sẽ sáng tác một hai bài âm nhạc tới từ miêu tả tầng dưới chót cảu xã hội khiến cho giới âm nhạc nước Mỹ oanh động, [Starry sky] của ông thậm chí vừa xuất hiện liền được tổ chức từ thiện quốc gia dùng làm âm nhạc tuyên truyền, vang vọng ở các loại khu nghèo khó.

Ông ở cái góc không ai chú ý tới, nhắm mắt lại lắng nghe.

Spike có rất nhiều học sinh đó là ở lúc ông còn trẻ, hiện tại bọn nó đều trưởng thành rồi, có thân phận và địa vị của chính mình. Quan trọng nhất là, lúc này bên cạnh ông không có học sinh được ông giảng dạy.

..... Này có lẽ là nguyên nhân ông càng có thể hạ quết tâm hơn so với Duke.

Sau khi trải qua diễn tấu buổi sáng, Lê Chanh

Rời đi đám người mới vừa đi khỏi con phố mua sắm, liền nhận được một tờ giấy không thể tưởng tượng nổi.

Tông nền màu đỏ tươi rói, hoa văn chìm màu đen sẫm đại biểu sáng sớm châu Âu cao quý, cùng với chữ to mạ vàng làm cho cả trang giấy đều có vẻ trọng lượng mười phần: "Chân thành mời _____ tham tham gia thi đấu hội âm nhạc châu Âu tuyển chọn.

Nhà tổ chức: Lauren Nike Mu

Rất hiển nhiên đây là một tờ thiệp mời.

Chỗ chỗ trống có thể tùy ý điền tên.

"Cho cậu một đôi cánh". Spike hé miệng lộ ra một tươi cười, như là đã chắn chắn Lê Chanh sẽ nhận phần đề cử này, thực tế hiện tại v còn không có ai có thể từ chối nó, "Cậu sẽ bay rất xa?".

127. Chương 127: Nhìn Con Kiến Kia

Cửu Di thành, Trầm gia.

Trầm Lục hồn bay phách lạc bước vào trưởng lão viện của bên trong cấm địa, một thân lông của y đều giống như ảm đạm không ít rồi, điều này làm cho trưởng lão quét một phần tinh thần lực tới Trầm Lục cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, chính là tâm tư của một cái tiểu bối, các trưởng lão nhưng cũng chưa từng muốn hỏi tới.

Lúc này chỗ trung tâm nhất của cấm địa, Trầm Du nửa người trên để trần đắm chìm vào trong một chất lỏng màu xanh biếc, bên cạnh y có chín trưởng lão khác ngồi khoanh chân, hoặc trẻ như thiếu niên hoặc còng xuống như người già, nếu thế lực cảu Cửu Di thành nhìn tới một bức cảnh tượng như vậy, nhất định phải chấn động, bởi vì chín trưởng lão này mỗi một người đều là đỉnh phong hậu kỳ thoát phàm, cơ hồ lại tiến thêm một bước chính là phi thăng.

Nhưng mà bọn họ đều không có đi một bước đó, bởi vì cảnh giới phi thăng không phải ý nghĩa tu vi càng cao, mà là ý nghĩa lập tức sẽ bị ánh sáng thiên ngoại phát hiện, cuối cùng thân tử đạo tiêu. *(chết queo á, thân xác biến mất)*

"Sau khi phản tổ, huyết mạch Thiên Ngao của người đã dung hợp cùng huyết nhục *(máu và thịt)*, tại trong bích thủy trì *(ao màu xanh biếc)* tu luyện bốn mươi chín ngày liền có thể khống chế được huyết mạch cuồng bá, thậm chí từng bước đạt tới hậu kỳ thoát phàm". Đại trưởng lão vui mừng gật gật đầu.

Tuy rằng huyết mạch Trầm gia được trời ưu ái, nhưng cũng bị quản chế bởi huyết mạch nghịch thiên này, con cháu gia tộc sau khi tới luyện phách cảnh tu vi liền trì trệ không tiến, tại trong này cũng đều không phải là mỗi người đều có thể tiến vào giai đoạn phản tổ, cho tới bây giờ, có thể thông qua huyết mạch khảo nghiệm thành công tiến vào giai đoạn phản tổ, cũng chẳng qua hai mươi sáu người, trung gian này mười ba người tại giai đoạn phản tổ ngã xuống *(chết),* có một người phản tổ một ngàn năm cuối cùng rơi vào tình cảnh thọ nguyên hao hết, trong đó mười người từng đứng hàng trưởng lão, trong tranh đấu ngã xuống bốn người.

Có thể nói hiện tại chiến lực của cực mạnh của Trầm gia, chỉ còn lại có mấy người trong cấm địa này.

"Hiện tại liền phải bắt đầu tu luyện?". Trong mắt Trầm Du hiện lên một tia sầu lo.

“Làm sao?’.

“Phu nhân ta còn tại trong viện lạc……”.

“Không cần lo lắng, tự sẽ có người chăm sóc”. Đại trưởng lão hiểu rõ cười, “Ta đã kêu tiểu Lục đi bồi hắn rồi, phản tổ thành Thiên Ngao tuy chiến lực không cao, hình thái lại cực kỳ đáng yêu, có lẽ phu nhân ngươi cũng sẽ thích”.

Khóe mắt Trầm Du động một cái, nghĩ tới Lục thúc cái đồ ngốc kia, nhưng thật ra yên tâm không ít, tuy rằng Lục thúc không đáng tin, nhưng dù sao cũng sẽ không hố chất tử, nhất là hình thái “Lục Mao” của hiện tại, nhiều lắm chính là làm cái sủng vật *(thú cưng),* ngoài ra có thể làm cái gì?

Bên này Trầm Lục đang ưu thương nghĩ tới gian phòng trống không trong viện tử Trầm Du, người mất tiêu rồi làm sao đây? Y lăn qua lăn lại trong bụi cỏ đổ một thân mồ hôi, lúc này một cơn gió thổi tới, Trầm Lục không khỏi rùng mình một cái.

*****

Ngày thứ tư Lê Chanh trước sau như một tới con phố mua sắm thổi sáo, liên tục bốn ngày không hề gián đoạn diễn tấu, khiến Lê Chanh tập hợp được không ít danh tiếng, gần như là tiếng sáo vừa vang lên, nhân số có gia tăng gấp đôi, chính là lúc chiều, một bài cuối cùng thổi xong, Lê Chanh cũng không có giống những ngày trước phóng khoáng rời đi, mà là dùng con mắt đen kịt kia liếc nhìn đám người vây quanh bên cạnh cái ghế dài, bày tỏ đây là ngày cuối cùng chính mình diễn tấu trên đường.

“Ngày mai không tới nữa sao?”. Mấy cô gái kinh hô.

“Tại sao, âm nhạc hay như vậy, chỉ chia sẻ ba ngày sao? Nghe không đủ nha!”.

“À, này nhất định không phải là thật……”. Đây là thiếu niên mặt rỗ trượt ván trượt, cậu ta gần như là lúc ở ngày đầu tiên cũng đã yêu tiếng sáo của Lê Chanh rồi, thậm chí cậu ta luôn luôn không nhiệt tình yêu thương âm nhạc lắm, trở thành fan trung thành của tiếng sáo cảu Lê Chanh.

“Nếu sau này cũng không được nghe thanh âm tuyệt vời như vậy nữa, tôi sẽ rất đau lòng”.

“Cho dù màu rám nắng thổi trên đường nữa, cũng có thể phát tác phẩm trên internet, hoặc là tổ chức concert, tôi chắc chắn sẽ đi xem!”. Một thiếu niên tóc màu nâu lớn tiếng nói như vậy, “Có thể hỏi tên hoặc nghề nghiệp của cậu hay không? Làm sao mới có thể gặp lại cậu?”.

“Được chứ, tôi tên là Lê Chanh”. Lê Chanh vươn tay bắt tay cùng cậu ta, “Tôi là một diễn

viên, cậu có thể follow tôi tại Twitter". Twitter là mạng xã hội giao tiếp cùng dịch vụ Weibo đều là ứng dụng tương tự, hiện tại người nước ngoài đều sẽ dùng Twitter follow ngôi sao.

"Cám ơn, tôi sẽ". Thiếu niên hài lòng thỏa dạ rời đi.

"Cậu ấy không hề biến mất". Kết luận này khiến mọi người cực kỳ thoải mái, rất nhiều người đều đang nghĩ sâu follow hay không follow Twitter, lập tức có thể nhận được tin tác phẩm mới của Lê Chanh trên tường nhà.

Nhưng mà rất nhiều người về nhà sau đó follow Lê Chanh, lại phát hiện trên tư liệu của đối phương cư nhiên không có một chút dấu vết về bài thổi sáo nào, ngược lại là trên đó đăng một bài hát tự mình hát đơn [Thiên Cơ], cùng với một đường link liên kết.

Guna có ba chị gái, trước đây chị hai đi dạo trên con phố mua sắm, ngẫu nhiên phát hiện một cái nghệ sĩ đường phố thần kỳ, dẫn tới ba chị em khác tới đó quan sát, từ đó Guna cùng với ba chị gái đều sâu sắc say đắm tiếng sáo của thiếu niên.

Ngày này Guna không có nhìn thấy thiếu niên thổi sáo kia, hỏi ra biết được đối phương cư nhiên không tới con phố mua sắm diễn tấu nữa, này quả thực tựa như một cơn ác mộng, sau khi về nhà, Guna nói tin nghe tới từ trong miệng người qua đường cho người nhà.

Rất nhanh mọi người từ trên Twitter tìm được tin tức của Lê Chanh, cũng nhấn follow, tiếp theo các cô cũng phát hiện tác phẩm [Thiên Cơ] trong tư liệu của Lê Chanh.

Guna kinh hô một tiếng: "[Thiên Cơ]? Là Hán ngữ thâm ảo?".

"Đó là bài hát sao?".

"Chị vô pháp tưởng tượng một nghệ sĩ âm nhạc cư nhiên sẽ biến hình thành một ca sĩ, chị cảm thấy nhất định phải thất vọng rồi".

"Cậu ta cũng không có tác phẩm mới".

Khác với thất vọng của ba người chị gái, Guna nhưng thật ra có hưng trí muốn nghe một lần, cô ấn mở link liên kết, phát hiện là âm nhạc miễn phí, tiếp theo một đoạn âm nhạc rất có hương vị Trung Quốc truyền ra.

"À……". Guna nhíu mày: "Đoạn âm nhạc này nhất định không phải Lê Chanh diễn tấu, phải biết rằng kỹ thuật của cậu ấy nhưng phải cao hơn nhiều".

Tiếp theo con mắt cô sáng lên: "Đúng rồi, phối nhạc của bài hát truyền tới trong lỗ tai đều

là thanh âm hỗn hợp của nhạc khí độc đáo, mà âm nhạc của Lê Chanh truyền vào trong lỗ tai nhưng là tình cảm mãnh liệt".

"Máy móc lạnh như băng hoặc là môi giới truyền lại tình cảm, hiển nhiên cái sau càng vượt trội".

"Đáng tiếc".

"Cậu ta không nên đi ca hát". Cho dù là thiên tài, cũng vô pháp làm tới toàn năng chân chính, này đồng dạng cũng là không thể thực hiện, bởi vì chỉ có tiến hành nghiên cứu đối một cái lĩnh vực mới có thể lấy được thành tựu lớn.

Mấy chị em của Guna chính là bởi vì hiểu được điểm này, mới không chịu nghe bài hát của Lê Chanh, bọn họ sợ hình tượng thiếu niên ở trong lòng chính mình bị hủy diệt, lúc này khúc nhạc dạo rất nhanh phát xong, một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền ra từ trong loa MP3 player: "Đầu bút bạc vẽ ánh trăng lạnh, lòng thuần khiết như mũi sắt nhọn.....". Câu đầu tiên vẫn là như không ăn khói lửa nhân gian nhìn bao quát, tới câu thứ hai đã hơi chút tràn ngập ý vị vài phần thiết huyết. (*ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh)*

Cửa nhà của Guna bị người mở ra từ bên ngoài, vợ chồng Rhodes đi vào từ bên ngoài, có bốn đứa con là một gia đình cực kỳ náo nhiệt, mọi ngày một đứa đọc sách một đứa xem TV, một đứa chơi games, một đứa ngủ cũng là thường có, cho nên tại lúc bước vào nhà nghe được trên lầu truyền tới tiếng âm nhạc, vợ chồng Rhodes cực kỳ bình tĩnh, rất nhanh sau khi bọn họ tới gần phòng khách, phát hiện ca sĩ hát bài hát này, giọng hát cực kỳ trong trẻo.

Làm cho người ta nghe lên cũng rất thoải mái.

Hai vợ chồng mới vừa tan làm, gần như còn chưa có nghỉ ngơi, liền như vậy ngồi ở trên sô pha, tiếng nhạc không ngừng rót vào trong lỗ tai. Bốn chị em gái trên lầu đã tụ lại cùng một chỗ, đều trong mắt sáng ngời.

Thật cũng không phải không thể thực hiện như trong tưởng tượng vậy, có thể nói trong tiếng hát của hiện tại, đồng dạng có cảm giác như tiếng sáo phát ra, thậm chí giọng hát trong trẻo này so với dùng nhạc khí phát ra âm thanh, phải càng hay hơn.

Một bài hát chỉ có hơn hai phút thời gian, MP3 Player tạm dừng vận hành, Guna trong mắt tia sáng kỳ dị liên miên, vốn cho rằng Lê Chanh chính là một thiên tài âm nhạc, nghe xong bài hát này cô mới phát hiện giọng hát của đối phương còn hay hơn so với âm nhạc, lúc này cửa phòng của Guna bị người gõ vang, chị ba mở cửa ra, chỉ thấy bên ngoài Rhodes ba của bốn chị em gái đang đứng, người đàn ông trung niên nhún nhún vai: "Bài hát vừa rồi rất êm tai, nếu có thể, hay tải về lưu vào trong thẻ nhớ, ba muốn mở trên xe nghe".

Tình cảnh như vậy ở buổi tối ngày thứ tư, xảy ra ở trong không ít gia đình, đương nhiên phần lớn đều là người New York, nhưng mà dù sao New York cũng là trung tâm mậu dịch, một cái

bài hát châm biếm [Gangnam Style] của ca sĩ Hàn Quốc nào đó đều có thể nổi tiếng ở nước ngoài, càng đừng nói ở khu vực New York người tới người đi như vậy, tin tức truyền đi vĩnh viễn là nhanh chóng nhất.

Thế cho nên ngay cả Spike đều nghe [Thiên Cơ], dù sao ông vốn có thể chú ý tới bản thân Lê Chanh chính là bởi vì internet, tin tức của Lê Chanh ở trên mạng là không lừa được.

Bên Trung Quốc cũng có một bộ phận nhỏ người nghe nói chuyện này.

"Tại con phố mua New York thổi sáo? Cách làm như vậy quả thực đủ chơi trội, chính là nếu chỉ giới hạn trong đó, cậu ấy cũng sẽ không làm ra nhiều thành tựu". Xuất phát từ chú ý đối Nghê Chỉ Nhạn, Đổng Ngải tự nhiên cũng hiểu biết sơ sơ về Lê Chanh, nhất là trong khoảng thời gian này lại nghe nói cái tên này từ người bạn ở nước ngoài, thì ra đúng là bởi vì một hồi diễn tấu trên đường bốn ngày liên tục, cái này nói tới dễ nghe thế, thật ra còn không phải đang làm xiếc sao, Đổng Ngải rất khâm phục quyết đoán của Lê Chanh, nhưng mà không vừa mắt đói cách làm này lắm.

Cô bình luận một chút kết quả của đối phương, lắc lắc đầu nói: "Ca sĩ của ngước ngoài, nhiều hơn rất nhiều so với trong nước".

Ca sĩ của nước ngoài cấp ca sĩ chân chính nổi tiếng khắp thế giới vốn liền không ít, ca sĩ cấp quốc gia càng nhiều, thậm chí một số ca sĩ hơi nổi tiếng hoặc ban nhạc quán bar cũng có thể chen vào bảng xếp hạng bài hát mới, nghệ sĩ đường phố là không ai biết tới nhất.

Lượt tìm kiếm trong một tối của [Thiên Cơ] đạt tới khoảng hai vạn, đồng thời một bài hát song ca khác của Lê Chanh và Lê Chỉ Nhạn cũng bị moi ra, [Tên của Hoa hồng] mang theo phong các cổ xưa, rốt cục vượt qua biên giới, thậm chí ngay cả MV đều bị Ashes bị xem lại hơn mười lần.

"Thật đẹp".

"Thì ra cậu ấy thật là diễn viên, bên trong MV này rõ ràng diễn xuất của nam diễn viên tốt hơn nhiều so với nữ diễn viên, nhìn ánh mắt liền đã nhìn ra, hơn nữa càng quan trọng hơn là, bộ dạng Lê Chanh là rất đẹp trai, cậu ấy sắm vai quý tộc nước Pháp tôi lại là cảm thấy nhìn không ra sơ hở luôn, khí chất a khí chất!". Một cô gái ngươi Mỹ gốc Trung ở trên mạng nói: "Không nghĩ tới qua lâu như vậy, trong nước cư nhiên xuất hiện diễn viên diễn viên chất lượng tốt như vậy, trong lòng đột nhiên thật kích động".

Ngày 1 tháng 5, hội âm nhạc châu Âu sẽ khai mạc tại nước Anh.

Lúc Duke dẫn học sinh tới đó, phòng tiếp khách đã ngồi đầy người rồi, Duke được coi là nhà âm nhạc trẻ tuổi, cho nên ông không hề xem như nhân vật trung tâm nhất của hội âm nhạc,

"Tôi nghĩ lần này Neil có lẽ có thể đoạt được quán quân". Có người lặng lẽ nghị luận.

Duke quay đầu qua, phát hiện là Abel một vị bậc thầy nghệ sĩ piano và Billy một nghệ sĩ piano khác, ông từng hợp tác cùng Billy, người được gọi là "Vua sư tử bạo phát" từng mang tới áp lực rất lớn cho ông, rất hiển nhiên học sinh của đối phương cũng kế thừa danh hiệu vua sư tử này của gã.

"Nếu học sinh của Spike cũng tới tham gia, như vậy Niel là không cơ hội, cậu ta chỉ có ba mươi tuổi, mà học sinh của Spike học tập diễn tấu cũng có bốn mươi năm, khi đó Niel còn chưa sinh ra nữa". Vua sư tử Billy thở dài, tựa hồ cũng không xem trọng đối học sinh của chính mình.

"Chỉ sợ sẽ không rồi, học sinh của Spike cũng không tại bên người, thậm chí gần đây cũng chưa hề từng nghe nói ông ta có học sinh nào bay tới nước Anh, cho nên Niel là có cơ hội rất lớn". Duke tiến lên chen vào một câu.

Trong đầu ông không khỏi nghĩ tới thiếu niên thổi sáo kia, nếu như là người đó, cho dù là Niel, cũng khó phần thắng rồi.

"Có lẽ vậy, nhưng này cũng không phải một chuyện tốt". Vua sư tử Billy nhìn nhìn học sinh phía sau, trên mặt treo một tia tươi cười điên cuồng: "Tôi hy vọng nó có thể kiến thức tới thế giới càng rộng lớn, cho dù thua trận cũng không sao, áp lực nhất thời sẽ chỉ làm nó tiến xa hơn, tương lai của nó một mảnh sáng ngời".

"Đúng". Niel bình tĩnh.

Làm bộ! *(= giả vờ)*

Duke thiếu chút nữa trở mắt xem thường, không phải nắm chắc thắng lợi trong tay, hai người này tuyệt sẽ bình tĩnh như thế, cái gì kêu nếu thua cũng không sao? Nếu cuối cùng thua thật, hai thầy trò liền phải nổi điên.

"Ivan, cho dù kết quả cuối cùng có thể sẽ thua trận, nhưng thầy vẫn hy vọng em có thể xuất ra trạng thái tốt nhất, đối mặt với cuộc thi này, dù sao.....". Dù sao thầy vì em, bỏ qua một thiên tài có khả năng sẽ vừa ra mắt liền nổi tiếng.

Người tham gia hội âm nhạc đã lục tục tới phòng tiếp khách, đây là cửa lớn mở rộng, có một người đàn ông mặc áo bành tô đen đi vào, ánh mắt xanh sẫm của gã nhìn quét toàn trường, trên mặt trắng nõn lộ ra một tia tươi cười thản nhiên, thần sắc Duke vừa động, lập tức phát hiện gã tới rồi ——

Geogre.

Geogre giống như ông dựa vào kỹ xảo diễn tấu violin xuất sắc thi đậu học viện âm nhạc Saint, hai người gần như thiên phú tương đương, vận may cũng tương đương, thậm chí lúc đạt được danh hiệu bậc thầy violin tại cùng một thời gian, nhưng mà khác biệt duy nhất chính là, Geogre có một học sinh dạy dỗ mười năm rồi,.

"Duke, anh cũng tới đây?". Geogre mắt nhìn học sinh đằng sau Duke, khóe miệng nhếch lên một độ cong lạnh nhạt, tựa hồ đang cười nhạo Duke không biết tự lượng sức mình, có thể nghĩ tới học sinh của Duke bị hcọ sinh của chính mình trong cho ăn hành trong cuộc thi, đương nhiên Geogre là cực kỳ kinh hỉ, nếu Duke không có dẫn học sinh tới, này thật đúng là rất tiếc nuối.

Gã cổ quái cười một tiếng, nhích một bước, lỗ ra thanh niên đằng sau, "Học sinh của tôi, Roger, tin rằng nó và Ivan tiếp theo sẽ có một hồi trao đổi vui vẻ".

"Anh......"

"Liền cho rằng chính mình nhất định thắng rồi sao?". Duke đen mặt sắc mặt trầm xuống.

Geogre cong khóe môi: "Anh thấy thế nào".

Đúng tại lúc này, cửa lớn lại mở ra một lần, lần này đi vào là Spike Dan nổi tiếng trong giới âm nhạc tuổi ông đã có thể thông qua trực quan bên ngoài biểu hiện ra ngoài, ông lão hơn sáu mươi tuổi ngay cả tóc đều trở nên hoa râm.

Bên cạnh ông là Lawrence Nickham người tổ chức hội âm nhạc này, đồng dạng là một nhà âm nhạc danh tiếng cực tốt trong giới âm nhạc, chính là tuổi ông ta còn lớn hơn nhiều so với Spike, thoạt nhìn đi đường đều có chút không ổn, chính là ông lão này trạng thái tinh thần không tồi, ánh mắt sáng kinh người, như là đều hiến dâng toàn bộ sinh mệnh lực ở trong nhiệt tình yêu thương sự nghiệp của chính mình.

"Dừng tại đây đi, tất cả quan khách đều đã tới hội trường rồi". Lawrence khụ hai tiếng, dẫn đầu mời các thầy hướng dẫn đi tham quan sân khấu, bảo học sinh đều ở lại trong phòng tiếp khách, rút thăm lấy số thi đấu.

Lawrence đi ở phía trước, Spike xoay người lại, lúc này mọi người mới phát hiện đằng sau ông có một người thiếu niên, rất nhiều người có thể liếc mắt một cái nhìn thấu làn da trắng nõn và con mắt đen kịt trong suốt của thiếu niên thanh xuân —— đó là một một loại duy nhất thuộc về thiếu niên tầm tuổi hơn mười tuổi, mắt thấy Spike và thiếu niên trao đổi quen thuộc như thế, không ít người đều kinh ngạc nhướn nhướn mày.

"Đó là học sinh của ngài Spike?".

"Chẳng qua hơn mười tuổi liền dám can đảm tham gia sự kiện, là nói cậu ta gan dạ mười

phần, hay là không sợ mất mặt đây?".

"Xùy, thì ra là người được chọn của Spike". Vua sư tử Billy nhịn không được châm chọc cười thành tiếng, không loại trừ đằng sau Spike có thể là một thiên tài, nhưng ở đây người nào không phải thiên tài?

"Chẳng qua cũng chỉ như vậy thôi". Geogre cảm giác chính mình phần thắng càng lớn chút rồi, gã nhìn về phía Duke dĩ nhiên dại ra ở bên cạnh, không khỏi nhíu mày lại: "Duke, anh sẽ không bị một thiếu niên dọa ngốc luôn chứ".

Duke hít sâu một hơi, thu hồi rung động kinh nghi và sáng tỏ trên mặt, dùng một loại ánh mắt kì lạ liếc mắt nhìn Geogre một cái. Ánh mắt này khiến Geogre có chút sởn tóc gáy thấp thỏm.

"Bệnh thần kinh".

Geogre ở trong lòng hừ nhẹ một tiếng, dặn dò học sinh hai câu, liền đi theo đi sân khấu.

Duke lại quay đầu lại mắt nhìn thiếu niên đã ngồi ở một góc của phòng tiếp khách, khóe miệng không khỏi co rút, trong đầu càng không ngừng quanh quẩn mấy câu hỏi, cậu ta sao lại ở trong này? Cậu ta cư nhiên cũng bị ngài Spike phát hiện rồi? Cũng đúng, thiên phú như vậy lẽ ra phải như thế!

Lê Chanh nhận thấy một tầm mắt vẫn gắt gao khóa chặt trên người chính mình, nhưng cậu cũng không để ý, chỉ im lặng ngồi ở một góc của phòng tiếp khách. Mắt thấy thầy hướng dẫn cấp bậc thầy đi đến sân khấu, nhóm nhà âm nhạc nhỏ của phòng tiếp khách đều bắt đầu ồn ào lên.

"Hạng nhất lần này tôi cầm chắc rồi, Niel, tôi sẽ cùng cậu thi đấu công bằng". Một thiếu niên đứng lên lớn tiếng nói với Niel.

Niel không chút để ý nói:" Được, tôi chờ".

Phòng tiếp khách thanh lịch lập tức biến thành phòng uống nước bình thường, trong nhất thời thanh âm thách đấu liên tiếp vang lên, xen lẫn cùng nhau lộn xộn giống mấy ngàn con chim sẻ.

Ivan liếc mắt một cái nhìn quét trong phòng tiếp khách, đi tới cái góc yên tĩnh nhất, đặt mông ngồi xuống, nhìn thiếu niên đối diện, lộ ra ý cười nhàn nhạt: "Xin chào, tôi là Ivan".

"Lê Chanh".

Thanh âm của thiếu niên cũng không nhiệt tình, nhưng cũng không tính lạnh lùng, chính là sạch sẽ trong trẻo cực kỳ dễ nghe.

Không biết tại sao, gã rất có thiện cảm đối thiếu niên này, Ivan một tay đặt lên bả vai cậu: "Tôi nhớ rõ cậu là ngài Sike dẫn tới, như vậy cậu nhất định phải chú ý Niel, cậu ta từng một lần thua học sinh của ngài ấy, lần này nhất định sẽ đòi lại từ trên người cậu".

Lê Chanh theo ánh mắt của gã nhìn qua, quả nhiên thấy Niel tựa lưng trên cây cột, trên mặt mặt không biểu cảm con mắt màu xanh thẳm thản nhiên liếc mắt một cái nhìn chính mình liếc mắt một cái.....

Như là đang nhìn con kiến ngẫu nhiên đi ra bán manh. (*làm ra vẻ đáng yêu, dễ thương).*

128. Chương 128: Mang Cậu Bay Lên

Niel quả thật không đặt Lê chanh ở trong lòng.

Thân là học sinh vua sư tử Billy, đầu tiên thân phận của gã cũng đã khiến gã vượt trội hơn đa số người rồi, càng quan trọng hơn là thiên phú của gã còn cao hơn sự mong đợi của vua sư tử, có thể dự đoán tương lai Niel chính là người kế thừa của Billy, trở thành một thế hệ vua sư tử mới.

Sức bật của gã mười phần, gã lý giải cực kỳ mẫn tuệ sâu sắc đối âm nhạc, gã có thể đem không khí bình thản lập tức lên tới sôi trào, đúng vậy, gã chính là có ma lực như vậy, nhìn số 27 trong tay chính mình, Niel lộ ra một tia mỉm cười.

Thi đấu trận đầu là đàn piano, Niel lập tức đi lên sân khấu, Lê Chanh cũng đi theo đi lên, ở nháy mắt xoay người, nghe được Ivan ở phía sau nhỏ giọng nói câu cố lên, Lê Chanh cười lên, trong lòng không khỏi ấm áp.

Trước cái bục có một cái sân khấu cực kỳ lớn, dưới là cái vị cái bục đầu tiên bày cái bàn để nhà âm nhạc cấp quốc gia có tư cách cho điểm, bục thứ hai thứ ba là các thầy cô hướng dẫn cấp bậc thầy, đằng sau đen kịt đều là khán giả mua vé hạng sang vào giữa sân xem.

Lê Chanh nhìn lướt qua đoán chừng có thể phán đoán ra, ở đây ít nhất có năm nghìn người, đây là một cái con số đủ để người mới khẩn trương.

Số 1 chọn là "Fantasie Impromptu" của Chopin, có lẽ là bởi vì này thầy cô hướng dẫn của những người này cũng không là người thường, trinh độ của số 1 cũng cực kỳ cao siêu, không có sai đàn sai tình cảm cũng cực kỳ ăn khớp, sau khi kết thúc giám khảo cho điểm là 96.35 điểm.

Sau khi số 1 kết thúc, đám người Lê Chanh chờ kế tiếp liền đi vị trí chờ của đại sảnh.

Bên dưới Duke và Spike không có chỗ nào mà không phải là sửng sốt một lát, đều nhíu mày, không rõ Lê Chanh một thiếu niên thổi sáo tại sao sẽ lựa chọn tham gia thi đấu đàn đàn piano, không thể phủ nhận trình độ tiếng sáo của cậu ta cực kỳ cao siêu, nhưng đàn piano và cây sáo hai loại đồ vật này, cái trước là thông qua lực độ mạnh yếu và tốc độ tốc độ tay tới khống chế tình cảm, cái sau nhưng là dùng hơi thở khoang miệng, căn bản vô pháp nhập một mà nói.

Duke thở dài, nếu lựa chọn của cậu ta không phải trò đùa như vậy, có lẽ hạng nhất lần này chính là của cậu ta, đáng tiếc cậu ta còn chưa nhìn rõ đường đi của chính mình.....Duke thậm chí đã nghĩ xong sau này dùng chuyện Lê Chanh dạy học sinh mình, bảo bọn nó suy nghĩ cẩn thận lựa chọn mới là thông minh nhất, trong đầu ông suy nghĩ một chút, tiếng âm nhạc giữa sân khấu vang lên.

Thiếu niên "số 13" thách đấu Niel lên sân khấu, cuối cùng đạt 98.13 điểm.

....."Số 27 .

Lê Chanh nhạy bén cảm giác bên người phát lạnh, cậu ngước mắt lên, Niel đứng dậy, liếc ngang chính mình một cái, ý vị khinh thường trong ánh mắt rất đậm, cũng không thiếu ý vị khiêu khích.....Rất rõ ràng là muốn dựa vào nghiền nát Lê Chanh để giảm bớt tâm tình chính mình từng bị học sinh của Spike đánh bại.

Lê Chanh: "....."

Hai tay Niel giơ lên đặt ở trên đàn piano, thuận lợi tìm được xúc cảm, sau đó, một loạt nốt nhạc lưu sướng từ dưới tay gã phát ra, [Croatian Rhapsody], Lê Chanh biết bài này, có một trò chơi trên di động tên là bậc thầy tiết tấu có bài này xuất hiện, lúc ấy Đường Hà chơi rất dở, ngón tay ú nu làm cậu ta ngay cả đơn giản nhất đều không qua cửa được, Lê Chanh chơi vài cửa giúp cậu ta, chơi tới cấp cao 3S luôn.

Lúc Niel đánh đàn biểu cảm đều cực kỳ đầu nhập đều đã ghi tạc trong lòng, này, tóc mái trên trán hơi nghiêng rơi xuống tới một bên mắt gã, cằm gã hơi hất lên, không có nhìn nhạc phổ, giống như phím đàn đen trắng cũng là sức mạnh của người thanh niên đánh đàn gần hai mươi năm, đoạn cao trào tự như súng laser liên tục chấn động tăng cường lực độ.

"Thật nhanh!".

"Không hổ là vua sư tử bé, liền kỹ xảo diễn tấu mà nói, đã thuộc về bậc thầy nghệ sĩ piano rồi".

"Lúc cậu ta đánh đàn biểu cảm thật đầu nhập.....".

"Nếu một người đẹp trai, vừa vặn anh ta nhiệt tình yêu thương âm nhạc của anh ta, như vậy

anh ta nhất định là người hấp dẫn".

"Tinh thần vĩ đại nhất của loài người chính là chuyên chú".

Niel bằng ba trọng tâm sau làm kết thúc, tóc mái trên trán của gã đã bị hất bay ra sau đầu, trên đầu đổ một lớp mồ hôi mỏng, trên thính phòng im lặng mấy giây, đột nhiên bộc phát ra một trận vỗ tay nhiệt liệt.

Giám khảo cho điểm là 99.1 điểm.

Đối với người thanh niên mà nói, không có cần thiết lấy trình độ cấp quốc gia tới yêu cầu bọn họ, Niel hiện tại làm được đã vượt xa bọn họ năm đó, cho nên 99.1 điểm là hoàn toàn xứng đáng.

Lúc đi ngang qua Lê Chanh, trên mặt bị mồ hôi ẩm ướt của Niel lộ ra một cái biểu cảm cười như không cười, gã bĩu môi, tựa hồ cho rằng chính mình đã nắm chắc thắng lợi trong tay rồi.

Lê Chanh cầm bảng tên số 28 đi lên trước, ngồi ở tước đàn piano, ngón tay cậu chạm đàn piano một chút, phát hiện phím đàn vẫn là đang hơi hơi rung động, đủ có thể thấ lực độ vừa rồi của đối phương có bao nhiêu lớn.

Lê Chanh chờ đợi phím đàn lạnh lại, ngón tay bắt đầu nảy lên trên phím đàn, mà bài hát vang lên lại vừa khéo giống như Niel, đúng là [Croatian Rhapsody] của trước đó, ngón tay cậu giống chú sóc nhảy nhót giẫ đám cây cối, linh hoạt mà tràn ngập mỹ cảm.

Spike chú ý tới động tác của cậu, hơi hơi gật gật đầu, xem ra cậu ta cũng là biết đàn đàn piano, trình độ còn không thấp, ông nghe bên tai truyền tới thanh âm, ánh mắt nửa khép, trong nhất thời tư duy múa may theo nốt nhạc.

Giá trị tín ngưỡng màu trắng rất nhỏ xuyên qua ở trong đại sảnh vàng son lộng lẫy, phảng phất muốn dệt một giấc mộng hoa lệ vì mỗi người khán giả, mấy giám khảo ngón tay xiết chặt viết máy, bọn họ đều là người già tuổi khá lớn, trình độ diễn tấu của bản thân mình cũng đã là trình độ siêu cao, lại không nghĩ rằng hiện giờ còn có thể có âm nhạc khiến bọn họ từ đầu liền bắt đầu động dung*, giám khảo thứ ba Randolph cúi đầu nhìn dòng cho điểm, viết máy trong tay tạm dừng ở bên trên, nửa ngày chỉ nhỏ một giọt mực nước.

***động dung: chỉ cảm xúc bộc lộ trên khuôn mặt**

Ngón tay thon dài của Lê Chanh, dùng lực độ đồng dạng ấn xuống ba phím đàn cuối cùng, rõ ràng là cùng bài nhạc như nhau, lực độ ngón tay nhanh như nhau, tại sao thanh âm của hai người sáng tạo ra lại hoàn toàn khác nhau chứ?

Giám khảo thảo luận một phút, tròn điểm là không có khả năng, trên loại hội âm nhạc này còn chưa từng xuất hiện tiền lệ tròn điểm, hơn nữa là cho một thiếu niên hơn mười tuổi, cuối cùng kết quả thảo luận là cho Lê chanh 99.87 điểm, thành tích cao nhất hiện nay.

Duke và Spike khẽ nhếch miệng, Niel đã biến sắc đằng sau bục rồi, khi chân chính ý thức được thành tích của Lê Chanh, toàn khán phòng đều ồ lên.

"Thành tích cậu ta cư nhiên còn cao hơn của vua sư tử bé.....nhiều như vậy?".

"Tôi nghĩ trên đời này lại xuất hiện một thiên tài mới".

Trong đầu Niel nhớ lại từng đoạn từng đoạn âm nhạc của Lê Chanh, rất khó nói kỹ xảo và tình cảm chính mình rốt cuộc kém ở đâu, nhưng cho dù là chính mình nghe cũng hiểu được, bài nhạc của hai người căn bản là không phải cùng một trình độ: "Làm sao có thể?".

"Chẳng lẽ ngoại trừ biểu cảm, tốc độ tay cùng tốc độ, còn có cách khác hòa tình cảm vào bản nhạc?". Giữa mày gã nhăn lại thành một đường thẳng, cao ngạo và tự tin vừa rồi đều bị đả kích tới trong bụi bặm rồi, gã mệt mỏi ngồi ở phòng tiếp khách, nghĩ thế nào cũng không thông.

Thành tích tốt của Lê Chanh và thất bại của Niel không có ảnh hưởng tới so tài tiếp theo, màn biểu diễn sau là đàn violin, Ivan kéo Lê Chanh dong dài sùng bái nửa ngày, thật lâu sau mới nhận ra tới lượt mình lên biểu diễn rồi.

"Lần này tôi thua chắc rồi". Ivan cười nói: Kỳ thật bản thân tôi thua thật không có gì, nhưng lúc này nếu thật sự thua bởi Roger học sinh người đối đầu của thầy, chỉ sợ sau này thầy liền không ngẩng đầu lên được trước mặt người đó".

"Roger ông ta thiên tài giống như Niel, Niel gặp phải cậu sẽ thất bại, nhưng Roger gặp tôi, chỉ sẽ như là đạp lên một hòn đá kê chân". Ivan nói xong thần sắc cũng hơi suy sụp.

Lê Chanh bị anh ta làm ồn cực kỳ.

Nhưng hiển nhiên Ivan loại người tính cách này cậu cũng không ghét.

Vì thầy mình mà hăng hái cố gắng, chính là vì loại chuyện không để thầy mình thất vọng, ngẫm lại kỳ thật rất đáng yêu, tin tưởng thầy giáo nào đều sẽ sẵn lòng gặp gỡ một học sinh như vậy.

Lê Chanh tin tưởng thầy của Ivan đã cực kỳ hài lòng rồi.

“Không cần phải mất mát”.

“Ài……”.

“Nếu thật sự hết cách……..”.

“Hửm?”.

Người thứ nhất là Roger lên sân khấu, cậu ta ở phòng tiếp khách vẫn cực kỳ có lễ độ, tới trước mặt Ivan lại thay đổi một bộ thái độ, có lẽ là thầy của hai người thật sự nhìn nhau không vừa mắt, cho nên khí tràng giữa học sinh cũng rất khó hòa hợp.

Bài nhạc của Roger chọn có độ khó nhất định, một bài đàn xong sau đó mấy bậc thầy violin cũng gật đầu theo, học sinh của George quả thật có máy phần bản lĩnh, vừa nhìn chính là thiên phú cực cao, cũng từng học tập khổ luyện chăm chỉ.

Ivan còn đàn lầm bầm vụn vặt đối ngón tay lần này làm sao bây giờ, lần này chết chắc rồi nhất định phải thua rồi.

Lê Chanh không nói gì nhìn anh ta, rốt cục thở dài.

“Bỏ đi”. Cậu giữ chặt Ivan một cái đi lên sân khấu trước, người sau thất kinh bước đi theo cậu: “Lê, cậu muốn làm gì?’.

“Làm cái gì?’.

Lê Chanh cười một tiếng, dùng ngữ điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Dẫn anh trang bức, dẫn anh bay lên”.

***trang bức: có hai nghĩa**

Một là có tài năng, giàu có nhưng giả vờ mình là người bình thường.

Hai là kẻ ngu ngốc chả có tài năng gì nhưng làm ra vẻ ta đây cái gì cũng giỏi.

Trong truyện này thì có nghĩa là bạn Chanh sẽ làm cho bạn Ivan tỏa sáng cho đám người bên dưới khán đài lé mắt, giả ngầu lòi nhưng ngầu lòi thật nha.

“……”. Ivan.

*

Ivan không hiểu cái gì kêu trang bức và bay lên, nhưng lúc gã thấy Lê Chanh xuất hiện cùng mình, giám khảo và giáo viên hướng dẫn đằng sau đều đặt ánh mắt lên trên người thiếu niên trước mặt gã.

"Này không phải thiếu niên đàn đàn piano được hạng nhất sao?".

"Cậu ta sao lại lên đó rồi?".

"Có lẽ nào cậu ta muốn tiến hành diễn tấu violin? Nhạc cụ ở trước mặt cậu ta đều là cải trắng sao?'.

Dưới sân khấu trái lại Duke khá trấn định, ông tin tưởng hai người này không phải không có nguyên do, tuy rằng bây giờ trong lòng ông còn đang buồn bực: "Ivan.....Sao lại cùng lên sân khấu cùng cậu ta vậy?".

Sau đó ông thấy thiếu niên khom người chào đối với giám khảo, một khuôn mặt của người Trung Quốc, dùng thanh âm sạch sẽ mà réo rắt phun ra giọng Luân Đôn tiêu chuẩn: "Các vị thầy cô, xin hỏi so tài đàn violin em có thể hợp tác cùng Ivan không?".

129. Chương 129: Làm Tới Cực Tốt

"Này....."

Dưới khán đài hội âm nhạc nhất thời ồn ào nhốn nháo, kỳ thật đối với người xem mà nói hội trao đổi âm nhạc như vầy so tài của các thiên chi kiêu tử *(con cưng của trời, được ông trời ưu ái)* xem như một điểm cực sảng khoái, nhưng mà nếu có kiểu cách khác mới mẻ, mọi người sẽ càng cao hứng, cho nên đề nghị của Lê Chanh vừa ra, khán giả là cực kỳ bằng lòng.

Tại sau dưới cảm nhận qua mị lực đàn piano của Lê Chanh, không ai sẽ từ chối cậu lần thứ hai biểu diễn.

"Đồng ý cậu ấy!".

"Hợp tấu cũng không ảnh hưởng điểm số!".

"Chúng tôi muốn nghe âm nhạc chân chính". Thậm chí có người hô lên một câu như vậy.

Chính như lời người đó nói, khán giả tới đây chỉ là vì một bữa tiệc âm nhạc thịnh soạn, cũng không để ý vấn đề điểm số, chuyện không liên quan mình, cho nên nó không quan trọng.

Mấy vị giáo viên trên ghế giám khảo đều không có nói gì, người thầy góc cùng bên trái chú ý tới tiếng hô của thính phòng, suy nghĩ một chút nói: "Tuy rằng hợp tấu có thể không ảnh hưởng phát huy đàn violin của Ivan, nhưng mà chúng tôi đã có lý giải với trình độ piano của cậu rồi, một khi hợp tấu cùng Ivan, sẽ tạo thành một loại hiện tượng nâng cao, đối tuyển thủ khác không công bằng".

Vị thầy thứ hai nói tiếp: "Ngoại trừ cậu từ bỏ sử dụng đàn piano hợp tấu, chính là tiến hành đệm nhạc cho Ivan, như vậy vẫn là ở trong phạm vi chấp nhận được, trước kia cũng có người hy vọng hợp tác diễn tấu, đây là cách giải quyết tốt nhất".

"Cám ơn hai thầy". Lê Chanh đi tới trong đội ngũ đệm nhạc phía bên phải, cầm về một cây sáo, khiếm mấy vị giám trên ghế giám khảo không khỏi ngạc nhiên, dù sao piano và sáo quả thực không phải cùng một hệ thống, mới nãy bọn họ còn tưởng rằng Lê Chanh sẽ chọn một nhạc cụ gảy đàn được, một người trong đó nhịn không được nói: "Cậu không suy xét lại sao?'.

Lê Chanh: "Sáo cũng liền đủ rồi".

Ivan: "...."

Ivan cảm thấy bản thân lần này xong đời rồi.

Tại trong loại so đấu trịnh trọng này, làm một thiên tài đàn piano nói phải từ bỏ đàn piano, lúc mà chỉ dùng sáo đệm nhạc cho bạn, tâm tình của bạn chỉ sợ cũng sẽ không tốt chút nào.

Ivan giật giật môi, nửa ngày nói không ra lời, nhưng gã nhìn sáo của Lê Chanh đã đặt ở bên miệng, thậm chí giáo viên ghế giám khảo và khán giả đều đã tiến vào giai đoạn thưởng thức, hiển nhiên sự tình hoàn toàn đã không có đường quay lại rồi, ánh mắt Ivan đảo qua chỗ thầy mình, hổ thẹn nhìn phía thầy của mình ——

Thầy Duke luôn luôn trầm ổn, bây giờ đang hai mắt tỏa sáng nhìn Lê Chanh..... Cây sáo trong tay, kinh hỉ giữa thần sắc như là muốn tràn ra đáy mắt.

Ivan nao nao, đây là chuyện gì xảy ra?

Trong đầu gã hiện lên một ý nghĩ như vậy, nhưng không có nghĩ nhiều, bởi vì hiện tại gã đã bắt đầu tiến hành diễn tấu, làn điệu mềm mại từ giữa vai và cằm gã truyền ra, chính tại lúc này Lê Chanh bắt đầu diễn tấu bài [Serenade] của Schubert.

Bản thân bài này nếu dùng để diễn tấu đàn violin độc tấu, là cần đàn piano đệm nhạc, nhưng hiện tại đội nhạc đệm thành một mình Lê Chanh, hơn nữa trong tay cậu cầm là một cây sáo.

Ivan nhắm mắt lại, đứng ở trên sân khấu to lớn như vậy, ngọn đèn trên đầu lóe sáng, lại như

cũ không chiếu sáng được buồn đau và cô đơn trong lòng gã.

Nghĩ tới Duke dưới khán đài.

Thầy ơi con xin lỗi thầy nhiều.

Nghĩ tới năm mười tuổi ấy lần đầu tiên chạm tới đàn violin yêu dấu.

Đó giống như là bước ngoặt của vận mệnh.

Ngón tay hoạt động, kéo ra nốt nhạc thứ nhất, thanh âm vang lên ở trong vực sâu.

Gã làm không được.

Ngón tay của Ivan khẽ run, gã biết kỹ xảo của chính mình còn không có cách đánh đồng cùng Roger, sau đoạn nhạc thứ nhất, gã so sánh chênh lệch của bản thân và Roger, đó là không cách nào dùng thời gian của một bản nhạc bù đắp được.

Đúng lúc này gã nghe được trong gián đoạn của chính mình truyền tới một tiếng sáo sâu thẳm, đan xen cùng một chỗ cùng tiếng violin réo rắt của gã, giống như buộc ra một điểm kết hợp của ánh sáng và bóng tối.

Tiếng sáo này cũng không có vẻ giọng khách át giọng chủ, thậm chí chính là một chút âm lượng hơi chậm hơi trầm, lại giống như lông chim, mềm mại quét qua chỗ trung tâm trái tim của người ta, Ivan tim đập thình thịch.

"Hử?".

Người thầy trên ghế giám khảo ánh mắt chuyển qua, nhìn phía trên người thiếu niên áo đuôi tôm đang đứng ở trước đội đệm nhạc ——quần áo màu đen phác họa thân thể thon dài của cậu ta, ngọn đèn chiếu sáng một nửa ngũ quan của cậu ta, một nửa khác giấu trong bóng tối, tựa như một pho tượng đá cẩm thạch có thể đủ khiến kẻ khác liều mạng đi chăm chú nhìn.

"Trình độ thổi sáo của cậu ta..... Cũng không thấp hơn đàn đàn piano". Trên mặt mấy vị nhà âm nhạc cấp quốc gia trên ghế giám khảo đều lộ ra thần sắc kinh ngạc lần thứ hai, nhưng đồng thời trong lòng bọn họ cũng có một phần lo lắng, nếu tiếp tục thổi như vậy, biên độ tăng trưởng của trình độ diễn tấu của Ivan thật sự rất lớn rồi, này không phù hợp quy tắc công bằng chính trực.

Nhưng nếu tùy tiện cắt ngang một màn diễn tấu mỹ lệ, tại trong lòng những người này, là tội không thể tha thứ.

Ngón tay Lê Chanh khẽ nhúc nhích, lông mi mềm mại phô ở trong không khí, tần suất phát ra của tiếng sáo bên môi cậu, kéo theo làn điệu của Ivan chấn động, Ivan hít sâu một hơi, gã nghiêm túc cảm nhận chấn động của đàn violin, đàn violin tinh tế và tiếng sáo đại khí mênh mông xuyên qua cả đại sảnh âm nhạc.

Trong lòng gã bộc phát ra một loại xúc động vui sướng.

Động tác thuần thục trên tay càng lúc càng linh động.

Ivan híp mắt lại, hưởng thụ âm nhạc của chính mình, không biết khi nào thì đã muốn cực kỳ chuyên chú rồi.

Động tác trên tay Lê Chanh ngừng lại, cây sáo bên môi cậu cũng bị cầm trong tay, ngay tại sau khi tiếng sáo và tiếng đàn violin lần thứ hai giao thoa, tiếng sáo càng ngày càng nhỏ thẳng tới dừng lại, khán giả đắm chìm ở trong âm nhạc theo Lê Chanh một động tác này tỉnh táo lại, lúc này giữa sân khấu chỉ có tiếng đàn violin của Ivan độc tấu.

Không có tiếng sáo phối hợp, tiếng đàn violin còn không đủ để cho người ta tiếp tục đắm chìm, nhưng hiển nhiên kỹ xảo của Ivan rất tuyệt, gã chính là khuyết thiếu một loại dũng khí ắt thắng.

Lê Chanh không có tiếp tục thổi tiếp nữa.

Này dù sao cũng là chiến trường của một mình Ivan.

Cậu xoay người, đi qua đội đệm nhạc, rời khỏi sân khấu.

"98.69 điểm"

Điểm này vừa ra, Duke nhẹ nhàng thở ra, vô lực tựa vào trên ghế dựa, lúc này mới phát hiện trên người đã bị mồ hôi thấm ướt một mảnh, ông thấy học sinh trên sân khấu sợ run một chút, lập tức tự tin của đáy mắt càng dày đặc mấy phần, Duke cười cười, cảm thấy được cậu nhóc kia, thật sự là một ngôi sao may mắn.

[Tuần báo Morríon: Hội giao lưu âm nhạc Luân Đôn xuất hiện nghệ sĩ piano thiên tài, Lê Chanh chính là hoàng tử piano], [kinh điển không thể bỏ qua của tuần này: Thiếu niên đàn piano đè bẹp Niel cướp lấy vòng nguyệt quế], [bàn về hướng đi của bậc thầy hội âm nhạc]

Từ sau thi đấu đàn piano của hội giao lưu âm nhạc, phóng viên vào thính phòng làm khán giả đã bắt đầu biên tập xong đầu đề bài báo rồi, điểm sáng lớn nhất tự nhiên là Lê Chanh hắc mã này*, nhưng mà khi trận giao lưu đàn violin thứ hai, lần thứ hai Lê Chanh ra trận khiến mọi người thấy được công lực thổi sáo của đối phương, thế nhưng không kém mảy may nào

so với trình độ đàn đàn piano, thiên tài bình thường sơ trường một nhạc cụ đã là cực hạn, mà thiếu niên trẻ tuổi này lại có thể sở trường hia nhạc cụ.

*hắc mã:chỉ người nhìn qua thấy bình thường, không có gì xuất sắc vượt trội, lại đột nhiên bộc lộ tài năng kinh người, một nhân tố tiềm ẩn

Hành động thổi sáo vĩ đại của Lê Chanh ở New York dù sao còn không có truyền tới bên Luân Đôn này, cho nên ấn tượng đầu tiên của đa số người còn dừng lại ở trên một lần thi đấu giao lưu đàn piano, bởi vậy trận thứ hai Lê Chanh xuất hiện trên sân khấu lại khiến cho cánh phóng viên như tiêm máu gà.

Ngày hôm sau tin tức đăng báo chính thức chọn ra đầu đề rồi: [thiếu niên mười tám tuổi vượt mặt Niel đoạt giải quán quân, tại hiện trường vung sáo thổi nhạc, Pauline người đoạt giải quán quân thổi sáo nói thẳng thua kém cậu ta], mà tin tức của tuần báo giải trí tới từ nước Anh này vừa tung ra cũng liền bị tranh mua sạch.

Tuần báo giải trí này xuất phát từ công ty Bruno của nước Anh là một tờ báo phổ biến nhất nước Anh, nó cũng không đăng vấn đề chính trị và dân sinh, chính là sẽ lựa chọn nhân vật hơi nổi gần đây trong và ngoài nước, tờ báo này phát hành cả nước Anh và ba bốn nước lớn khác, xem như tờ báo khá nổi tiếng trên quốc tế, lúc này trong tay đa số ngôi sao của Luân Đôn đều có một cuốn, mà khi nhìn tới đầu đề của trang đầu, cơ hồ ngôi sao có tiếp xúc cùng giới âm nhạc đều lắp bắp kinh hãi.

Gần đây trên quốc tế nhà âm nhạc hoạt động khá sôi nổi không nhiều lắm, Niel chính là một người trẻ tuổi nhất, phong cách đàn đàn piano của cậu ta kế thừa đặc điểm của thầy cậu ta, biểu diễn lên như một con sư tử, bởi vậy Niel được gọi là vua sư tử bé.

Mà hiện nay xuất hiện một thiếu niên hơn mười cư nhiên ở hội giao lưu âm nhạc còn thắng cả Niel, này không thể không khiến người khác thán phục, trước đó sao lại chưa từng nghe nói?

Ôm loại tâm tình nghi hoặc này, rất nhiều người đều mở ra tuần báo giải trí, đọc nội dung của đầu đề

“Cư nhiên là một thiếu niên Trung Quốc, mới mười tám tuổi? Trẻ như vậy có thể còn thắng cả Niel? Không phải giám khảo rất gà mờ chứ?”.

“Hội giao lưu âm nhạc châu Âu cuối cùng người thắng nhưng là một thiếu niên tới từ Trung Quốc……A, này nhất định là thật!”.

“Đàn piano thắng Niel, thổi sáo được Pauline kính phục, này rốt cuộc là người phương nào?”.

“Đây là cái thiếu niên kia của New York, không nghĩ tới cậu ta cư nhiên một bước lên trời, trực tiếp tiến vào hội giao lưu âm nhạc châu Âu……Phải nói việc này cho bạn mình biết……”.

Trong học viện nước Mỹ, cô gái trẻ sau khi tan học lôi ra một cuốn tuần báo giải trí, lúc đọc đầu đề hôm nay không khỏi kinh hô thành tiếng.

Này thật sự rất rung động.

Thiếu niên thổi sáo cô từng nghe qua trên đường cư nhiên..... Quán quân đàn piano của hội giao lưu âm nhạc!

"Nếu cậu ấy đi tham gia hội giao lưu âm nhạc, này cuối cùng nhất định cũng sẽ đạt được quán quân". Cô gái nhún nhún vai, thật cẩn thận cất tuần báo, cô phải về nhà chia sẽ việc này cùng mẹ cô.

Cũng chẳng qua là trong vòng một ngày, gần như người của giới âm nhạc thượng tầng đều biết có một thiếu niên như vậy, mà khi video của hội giao lưu âm nhạc tung ra, xem hình ảnh cùng tham âm thiết bị kỹ thuật cao quay ra giống như tái hiện cảnh tượng đó, không ít người đều trầm lặng, thậm chí càng nhiều người đều nhắm mắt lại, tỉ mỉ hồi tưởng cái loại này tình cảm đột nhiên bộc phát ra khi nghe Lê Chanh diễn tấu bài nhạc này, này quả thực không giống như là âm nhạc của nhân loại có thể làm được.

*****

Tin tức từ nước ngoài đi vào trong nước cần thời gian nhất định, liền tại trước một hôm Lê Chanh tham gia hội giao lưu âm nhạc, trên mạng đột nhiên truyền ra tấm hình Lê Chanh thổi sáo trên đường, bởi vì trên tấm hình không có dấu vết photoshop, độ tin cậy khá cao, cho nên mọi người đều đoán Lê Chanh phải chăng đi nước ngoài làm nghệ sĩ đường phố?

Nhưng lúc này lại có người tung tin, đối phương đều không phải là vì bán nghệ kiếm tiền, mà là không thu phí chia sẻ âm nhạc, Đổng Ngải cũng trích dẫn tin tức này, cũng nói: "Ước nguyện ban đầu chia sẽ âm nhạc là tốt, like một cái cho người làm chuyện này. Nhưng mà đường phố dù sao khá ồn ào, có lẽ sẽ làm hỏng ý cảnh, không đạt được mục đích chia sẽ âm nhạc nha". Ở bên ngoài là cỗ vũ, kỳ thật ẩn ý nhưng là cho rằng đối phương là đang làm chuyện vô dụng.

Không có mục đích đi làm nghệ sĩ đường phố? Đổng Ngãi mới sẽ không tin, hiện tại đối phương đang bị phong sát, ra nước ngoài nhất định là vì tìm cách nổi tiếng thôi, chính là cách này chỉ sợ không có tác dụng lớn lắm.

Đổng Ngải cũng không cho rằng Lê Chanh có thể thành công.

Hôm nay trên Weibo Lê Chanh cập nhật một tấm hình mặc áo sơ mi trắng khoác áo đuôi tôm, bối cảnh là phồng hòa nhạc nguy nga lộng lẫy, do vì tại buổi tối, cho nên mọi người chỉ có thể căn cứ ngọn đèn lớn nhỏ trên tấm hình phỏng đoán ra trình độ huy hoàng này, lại không thấy rõ rốt cuộc là cái kiến trúc gì.

Mọi người còn đang hăng hái đoán bên dưới là cái kiến trúc gì, [tuần báo giải trí] cũng đã bắt đầu phát hành ở Hồng Công, người mua được tạp chí mở ra nhìn một cái, cơ bản đều hoa mắt rồi.

"A a a a a a a a đoạt giải quán quân hội giao lưu âm nhạc châu Âu a a a a a a a a!".

"Chanh Chanh, chúng tôi hiểu lầm cậu rồi, còn tưởng rằng gàn đây cậu quá rảnh còn chạy tới nước ngoài làm người thổi sáo trên đường, thì ra cậu là cậu đang hạ một bàn cờ thật lớn, tôi tự hào vì cậu!".

"A a a a a a.....".

" Đây là thật sao, quỳ cầu nhất định phải nói cho tôi biết có phải thật hay không.....".

Ngày thứ ba còn chưa tới giữa trưa, di động của Tống Giai đã bị réo tới muốn nổ tung rồi, liền ngay cả tin nhăn cũng cơ bản đều là hội âm nhạc, hãng phim lớn hoặc tạp chí gởi lời mời, Tống Giai chưa bao giờ mệt quá như vậy, cũng chưa bao giờ thích như vậy.

Thậm chí liền ngay cả phí nợ sau khi nghe được "Thật xin lỗi điện thoại của quý khách đã hết tiền", có thể lập tức nhận được tin nhắn: Tiên sinh XXX đã nộp đủ phí xxxx cho quý khách.

Tống Giai: o(*)

Tống Giai: làm tới rất tốt!

130. Chương 130: Tập Kích

Nếu bạn có một ngôi sao mình thích, lúc đầu người ấy là người vô hình, sau lại nghiêng ngả lảo đảo trở thành diễn viên nhỏ hạng hai, tiếp theo trở thành tiểu anh hùng nhỏ cứu trợ phòng chống động đất, cuối cùng còn cùng ca sĩ hạng một tham gia một buổi concert, này liền coi như xong đi.

Nhưng nếu có một ngày như vầy, ngôi sao nhỏ mà bạn chú ý, đột nhiên thành thiên tài nổi bật nhất của hội giao lưu âm nhạc Luân Đôn, thậm chí diễn tấu ra âm nhạc được bậc thầy cấp quốc gia bình luận âm nhạc cấp thế giới, vậy bạn nên làm gì bây giờ?

Hiện tại fan đều trợn tròn mắt, đột nhiên cảm thấy được trình độ thưởng thức của chính mình cũng cao lớn lên rồi, hạ gục thế nào đây?

Không ít fan trung thành lập tức đặt vé, thậm chí đã bắt đầu xoa tay chuẩn bị đi xem hội âm nhạc cảu Lê Chanh, có một loại người, mặc kệ cậu ấy làm gì, bạn đều sẽ nguyện ý đi theo cậu ấy.

Bởi vì bạn biết, cậu ấy vĩnh viễn là hoàn mỹ.

Nhưng mà ngời dự đoán của moi người, Lê Chanh từ chối lời mời hội âm nhạc tiếp theo của Lauren, đối với mục đích của chính mình, Lê Chanh rất rõ ràng, một buổi hội âm nhạc cho dù ngồi đầy người cũng sẽ không vượt qua hai vạn, giá trị tín ngưỡng của chính mình hấp thu còn không bằng quay một tập phim truyền hình, lần đầu tiên cậu tham gia hội giao lưu âm nhạc, chủ ý là vì nâng cao địa vị.

Đã có người muốn tại trong nước chèn ép đối phó chính mình, như vậy chính mình liền nhảy khỏi sự chèn ép này một lần nữa lấy được một thân phận, khiến người tác loạn thấy được sờ không được, đây mới là hiệu quả tốt nhất.

Ba ngày sau, tập đầu của [Ảnh Sát] chiếu trên TV, bởi vì bên trên quấy nhiễu khiến cho phim truyền hình cũng không chiếu ở giờ vàng, mà là tại thời gian gần mười giờ, mỗi ngày chiếu hai tập.

Có lẽ là bởi vì giai đoạn trước tuyên truyền mang lại hiệu quả, cho dù không phải ở giờ vàng, rating của bộ phim khi mới khỏi chiếu cư nhiên cũng đạt tới 2.5%, thậm chí còn ẩn ẩn có xu thế tăng lên.

Khương Ngọc Sinh nằm ở trên sô pha ở lầu hai biệt thự của nhà mình, trong tay đốt điếu thuốc lá, ánh mắt xuyên thấu qua khói thuốc dừng ở TV trước mặt, tuy rằng là một tay gã giám sát một tay chế tác, nhưng bởi vì lượng công việc lớn, không cách làm tới một một điểm đều thập toàn thập mỹ, tù mở đầu tới xem, kỳ thật vẫn là có không ít vấn đề, chính là mấy vấn đề này ở trong mắt người xem lại không ảnh hưởng toàn cục, không ảnh hưởng xem phim.

Đúng mười giờ tập đầu chiếu hết, một vết máu vẩy lên trên màn hình dần dần biến đen, theo trên vết máu ẩn ẩn có hàng loạt đao phong lóe sáng, theo một tiếng đao rời vỏ vang lên, chiếu ra hai cái chữ to[[Ảnh Sát], ánh sáng trắng ở trên vết máu càng chói mắt.

"Đã tới 2.6 % rồi". Thái Tô Tô nghe điện thoại xong đi trở về, gã lướt qua TV, trước mắt đang chiếu qua đoạn mở đầu một chút, nơi ở gia tộc của Trần Sinh gặp tập kích, đã nhanh chóng rời đi, tại chỗ chỉ còn lại có vách nát tường xiêu, Trần Sinh chính là là ở một cái tình cảnh như vậy lên sân khấu, y vốn cưỡi ngựa, trên mặt còn mang theo ý cười sắp sửa trở về nhà, nhưng đôi mắt vừa động, giây tiếp theo tươi cười này liền cứng lại rồi.

Khương Ngọc Sinh liền tại lúc này nghe tới rating siêu cao, cảm giác phải vượt qua không ít so với dự đoán, hài lòng thỏa dạ một hồi, theo thói quen giơ tay kéo một cái, ôm người vào trong lòng.

Thái Tô Tô trên mặt tối sầm lại: "Đừng chạm em".

"Sao vậy?". Khương Ngọc Sinh quay mặt qua, có chút không hiểu gì hết, bản thân mình lại như thế nào trêu chọc em ấy?

"Đi tìm ngôi sao nhỏ của anh đi". Thái Tô Tô ngoảnh mặt qua bên khác, gỡ tay Khương Ngọc Sinh ra, trong tay bay ra tới một cuốn tạp chí, bộp một tiếng rơi xuống trên đùi Khương Ngọc Sinh, "Chu Lục Nguyệt diễn viên mới nổi gì đó, Khương nữ lang Chu Linh Liên gì đó, không đều là món ăn của anh sao, còn có cái người đi dạo phố cùng anh trên tạp chí gần đây này".

"Này chỉ tình cờ thôi..... Hiện tại những người này vì nổi tiếng chế tạo tai tiếng đều là chuyện như cơm bữa, anh sao có thể hẹn người khác đi dạo phố chứ, lại không phải em". Khương Ngọc Sinh ngước mắt nhìn tạp chí mới ra, quả nhiên nhìn thấy chính mình và một người nữ đồng thời xuất hiện ở trên trang báo, không khỏi trong lòng thầm hận đám phóng viên này sao lại luôn rãnh rỗi gây chuyện thế này, nhưng mà cũng may gã cuối cùng cũng biết mình đắc tội người khác rồi.

Nhìn Thái Tô Tô đang ép nước trái cây, Khương Ngọc Sinh chai mặt vội vàng đón lấy công việc trong tay đối phương: "Để anh, để anh, em mau nghỉ ngơi.....".

Thái Tô Tô đúng lý hợp tình ngồi vào sô pha, tiện tay ném tạp chí vào thùng rác liền nhìn thấy trên di động có một tin nhắn tới, bên trên nói rating đã đạt tới 3% rồi.

Rating 3%, đã tương đương với tiết mục giải trí làm tới cực kỳ thành công, này đối với phim truyền hình đề tài dân quốc mà nói, càng là một cái đột phá to lớn, dù sao hiện tại đã không phải lúc mười mấy hai mươi năm trước rồi, hiện giờ tiết mục đa dạng phong phú, từng thời gian đều có chương trình đặc sắc, trừ phi kịch bản đủ cứng, bằng không cũng không tạo ra rating 3% được.

Lần này Khương Ngọc Sinh hiển nhiên là chiến đấu giành thắng lợi rồi!

Thái Tô Tô lướt Tieba của [Ảnh Sát], thấy Tieba mới vừa thành lập chưa tới nửa tháng này đột nhiên tràn vào một đám người mới, có một số thậm chí chỉ nói là tới vì Lê Chanh, bậc thầy âm nhạc tuổi trẻ đã khiến nhóm fan đều kích động gào khóc lên, tự nhiên tác phẩm gần nhất này sẽ khiến cho mọi người chú ý, hơn nữa người ngưỡng mộ danh tiếng mà tới lại chiếm cứ phần lớn.

Thái Tô Tô nếu có chút đăm chiêu.

[Ảnh Sát] có được thành công bất ngờ, chỉ sợ không chỉ có là công lao tuyên truyền của giai đoạn trước, còn có hiệu quả cường thế phóng ra của Lê Chanh.

Ai cũng thật không ngờ, đối phương sau khi bị phong sát, sẽ lấy tư thái xuất hiện như vậy, không phải không nghĩ tới cậu ta có thể còn có thể vùng dậy, nhưng Thái Tô Tô chính là chưa từng đoán được, tốc độ vùng dậy của thiếu niên, rất nhanh rồi.

***phong sát: phong tỏa, đóng băng mội hoạt động, không cho xuất hiện trên truyền hinh, các chơng trình giải trí.....Tóm lại làbị dìm tòa diện**

Tối hôm nay, bao nhiêu người sau khi đi ngủ lúc hơn một giờ sáng, mơ thấy một thiếu niên mặc quân phục dân quốc.

"Là chúng ta xem thường cậu ta". Lầu ba biệt thự xa hoa nào đó của trang viên Vân Cảnh của thủ đô, Phù Nguyên Đức hơn bốn mươi tuổi ngồi ở trong thư phòng, trước mặt ông ta chính là một phần tình báo về Lê Chanh, không nghĩ tới mặc dù là đối với thân phận một ngôi sao của Lê Chanh, bọn họ đều chèn ép không được.

"Nếu lúc đó liền giáng một đòn thật mạnh, cũng không cần chờ tới bây giờ, nhìn phong quang* của cậu ta". Trong mắt người thanh niên ngồi ngay ngắn đối diện hiện lên một tia tàn khốc, không nhắc tới một ít ân oán của nhà họ Phù và nhà họ Từ, làm con cháu trẻ tuổi của gia đình quyền quý, bản thân gã liền không vừa mắt Từ Hoằng Nghĩa, năng lực của đối phương hiển nhiên mạnh hơn so với gã, nếu không có không theo chính trị, chỉ sợ lúc này gã đã đi ở đằng trước mình rồi.

***phong quang: thành tựu rực rỡ.**

Đây là Phù Nhất Vi luôn luôn kiêu ngạo khó có thể tha thứ.

"Tầm nhìn của con quá nhỏ, một ngôi sao nhỏ còn không tạo ra được bao nhiêu bọt sóng đâu, cho dù trong tay cậu ta có một công ty ở nước ngoài, căn bản cũng sẽ không sinh ra cái uy hiếp gì đối chúng ta, chủ yếu là anh rể của cậu ta và người của nhà họ Phù, địa vị siêu nhiên của Cống dược phường không dễ động, nhà họ Từ còn có lão Từ chống đỡ quan hệ nhân mạch ở trung ương mạnh hơn nhiều so với chúng ta, hiện giờ liền ngay cả lãnh đạo cao nhất cũng phải nể mặt nhà họ Từ, đây là chúng ta không so được".

Rõ ràng lúc trước đã bệnh nguy kịch rồi, nội tạng đều sắp hỏng hết rồi, hiện tại lại bởi vì Cống dược phường chữa khỏi bệnh gan.

"Nhưng mà ngôi sao nhỏ này, vẫn là phải đả kích, con nói đúng, lần trước vẫn là rất nhân từ, lần này trước nhiệm kỳ mới tốt nhất làm suy yếu một tầng lực lượng của nhà họ Từ, bằng không nếu nhà họ Từ cản trở việc này, ta không nhất định có thể theo kế hoạch lại lên một cấp". Phù Nguyên Đức nghĩ tới rất xa, ông nhiều lần do dự, vẫn là mở một cái sổ tay bên trong hộc bàn, lật tới tờ ghi chép cuối cùng, trên mặt cả trang giấy trống viết một dãy số điện thoại rõ ràng.

"Lần này cậu ta hẳn là trốn không được rồi?". Phù Nguyên Đức nghĩ.

***

Một quan chức người Trung Quốc ở nước ngoài là vén áo thấy khuỷu tay*, mặc kệ ở Trung Quốc địa vị lớn bao nhiêu, chỉ cần không tới cái cấp bậc trung ương cao nhất kia, người nước ngoài là sẽ không nể mặt gì, cho nên cách nghĩ của Phù Nguyên Đức đều không phải là yêu cầu chính phủ trợ giúp gây áp lực, ông còn không làm được việc này, ông chỉ có thể như cũ

như cũ ở trong tối ngáng chân.

*vén áo thấy khuỷu tay: chả là cái gì hết

Chính là dưới ngắn tay chẳng với tới trời, cái ngáng chân này tự nhiên cũng sẽ không là nhà họ Phù tự mình ra tay. May mắn, lúc Phù Nguyên Đức còn trẻ, từng có một lần giao dịch cùng lính đánh thuê quốc tế, chính tại trong lần giao dịch đó, cha của Từ Hoằng Nghĩa liền chết, thậm chí tới bây giờ còn không có có thể tìm ra manh mối, này đủ để chứng minh sự cường đại của lính đánh thuê quốc tế.

[Ảnh Sát] chiếu ngày thứ ba, lúc nội dung phim triển khai tới tập sáu, chính là tối muộn khoảng mười một giờ rưỡi, nước Mỹ đang giữa trưa, lúc này trong văn phòng của một tòa nhà cao ốc, người làm việc ôm văn kiện đi qua đi lại như thoi đưa.

"Welner, nhiệm vụ hôm nay của anh". Cô gái tóc đỏ đi ra từ trong văn phòng trụ sở chính, cô giơ tay đưa ra một tờ giấy trắng giống như một tờ giấy công việc cho nam nhân viên mặc âu phục màu xám đi ngang qua, bình thường khi cấp trên phân phối công việc, nếu không phải phân phó miệng, sẽ viết trên giấy.

Nam nhân viên cầm lấy tờ giấy, lộn ngược lại, gã nhíu mày, con mắt màu nâu nhất thời hiện lên một tia thú vị, chỉ thấy mặt trái viết mấy chữ tiếng anh bay bướm: "Anh chàng mới tới, sau khi tan làm mời anh uống cà phê, địa điểm xxxxx. Jenny".

Qua một lát, khi nam nhân viên đi ngang qua cô gái tóc đỏ, đặc biệt thả lại tờ giấy lên bàn cô ta, dưới mặt trái của kiểu chữ bay bướm, là trả lới sắc bén giống như dao găm, nét chữ sắc bén quả thực không giống biểu hiện thành thật của đối phương biểu hiện tới bây giờ.

Bất quá ở nước Mỹ nhưng có câu nói "Nét chữ nết người", tuy rằng Jenny cảm thấy nét chữ của đối phương có chút kỳ quái, lực chú ý lại toàn bộ đặt ở trên câu trả lời cuối cùng kia.

Cô hài lòng thỏa dạ cong môi dưới, tìm ra một cái gương nhỏ trừ trong túi xách, dậm phấn lại cho khuôn mặt mình, màu môi đỏ tươi, trong gương phản chiếu ra một cô gái thanh xuân, này nhất định là là một buổi trưa vui vẻ.

Jenny nghĩ.

Địa điểm hẹn của hai người cách nơi làm việc không xa, nhưng giá trị chế tạo cực cao, thậm chí đối diện còn có một khách sạn cấp năm sao, cho nên người tới tiệm cà phê cũng đều có chút xuất thân. Lúc nam nhân viên tới gần tiệm quán cà phê, giống như tới lần đầu tiên, chuyên chú nhìn khắp trong ngoài tiệm cà phê, trong mắt còn thỉnh thoảng phát ra ánh sáng, giống như rất thưởng thức nơi này.

Jenny cười cười, cũng không có vì biểu hiện như nhà quê của đối phương mà khinh bỉ, ngược

lại cực kỳ thưởng thức, người đàn ông không làm bộ trước mặt con gái như vậy, thật sự không gặp được nhiều: "Lần đầu tới đây?'.

"Trang tría rất đẹp". Người đàn ông trả lời, lúc này đã đã ngồi đối diện Jenny, chỗ này sắt cửa sổ, có thể từ cửa sổ nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Xe cộ xa hoa thỉnh thoảng đi qua trên đường khách sạn đối diện cũng bắt đầu người tới người đi.

Nửa giờ trôi qua, hai người từ công việc chuyện trò tới cuộc sống, nam nhân viên tựa hồ rất biết nói chuyện, trêu cô gái tới bật cười, Jenny vén tóc dài của chính mình, tỉ mì nhìn khuôn mặt của đối phương, lúc này cô phát hiện đối phương đã quay đầu mắt nhìn đối diện, sau đó nhanh chóng quay lại, tựa hồ chính là đang bức rức, nhưng nếu tình huống như vậy xảy ra rất nhiều lần, liền ngay cả Jenny cũng cũng phát giác ra bất thường.

"Welner, anh đang đợi ai sao?".

"Không, tôi chỉ là.....cảm thấy cô rất đẹp, có chút không dám nhìn cô". Trên mặt Welner lộ ra tươi cười dịu dàng, bộ dạng gã quả thật rất đẹp trai, một đôi mắt màu nâu thâm thúy giồng như nam diễn viên trong phim, giống như bên trong hàm chứa rất nhiều thứ.

Những lời này thành công làm cho Jenny cười lên, chỉ sợ không có cô gái không thích người khác khen mình đẹp, nhất là đối tượng hẹn hò của chính mình.

Trên mặt Welner cũng đỏ một chút, cho dù là do nắng chiếu hay thẹn thùng, trên mặt gã đều là rất đỏ, nhưng mà lúc này, dư quang gã vừa động, ở cửa khách sạn thấy được một cái bóng dáng quen thuộc.

"Jenny, tôi đi WC". Welner đứng lên từ ghế dựa, lúc này Jenny mới phát hiện dáng người của anh ta quả là cao lớn, cả cái bóng người đều có thể bao phủ chính mình, thậm chí.....Trên cánh tay lộ ra ngoài áo sơmi của anh ta, cao lớn còn có cơ bắp và gân xanh, anh ta nhất định rất thích tập thể thao, có lẽ là chạy bộ thời gian dài, có lẽ là thường xuyên ngâm mình ở trong câu lạc bộ thể hình.

"Được, em chờ anh". Độ cong trên mặt Jenny gia tăng mấy phần, cô khuấy cà phê, nhìn bóng dáng vội vàng rời đi của Welner, biến mất ở chỗ rẽ trong tiệm.

"Welner, ở đâu".

Tiếng tin tức tích tích vang lên từ đồng hồ của Welner, Welner ấn một cái, bên trong truyền ra một tiếng nói lạnh lùng, gã lại ấn đồng hồ một cái: "Phát hiện mục tiêu, khách sạn hướng ba giờ, cách cao ốc Write 500 mét, ở giữa có một vành đai xanh*".

***Vành đai xanh (Green belt) là một chính sách được sử dụng trong kế hoạch giữ lại phần lớn các khu vực chưa phát triển, hoang dã, hoặc đất nông nghiệp xung quanh hoặc lân cận đô thị. Tại Vương quốc Anh, vành đai xanh là một chính sách để kiểm soát phát triển đô thị.**

tui hiểu đơn giản là khu xanh hóa trong đô thị hoặc là các khu thiên nhiên hoang dã chưa bị khai thác.....

Welner đi dọc theo con đường về phía trước, một bên chú ý mục tiêu phía trước, ánh mắt lướt qua khuôn mặt xinh đẹp lại cực kỳ quen thuộc kia, đi dọc đường một phút đồng hồ, Welner nói với đồng hồ: "Cậu ta 88% có thể sẽ đi ngã rẻ ở ngã tư kế tiếp".

Lê Chanh ở lỳ trong khách sạn hai ngày, kỳ thật hôm nay cậu vốn không cần đi ra ngoài, chính là Tống Giai đi ra ngoài trao đổi với đạo diễn người Mỹ Eugene về một bộ phim điện ảnh, cần Lê Chanh ra mặt, lúc này thiếu niên mới vội vàng kết thúc tu luyện, sau khi đột phá luyện ý cảnh tầng thứ năm đi ra khỏi khách sạn.

Luyện ý cảnh là cảnh giới thứ tử trong hệ thống bảy cảnh giới lớn, sau đó chính là cường giả hiếm có của Đại Châu giới mới có thể đạt tới luyện phách cảnh, sau đó nữa chính là thoát phàm cảnh trong truyền thuyết, cũng là người mạnh nhất đương thời.

Lê Chanh muốn hoàn toàn từ luyện ý cảnh đột phá tới luyện phách cảnh, lấy kế hoạch trước mắt tới xem, ít nhất còn cần một đoạn thời gian.

Nhưng mà bản thân luyện ý cảnh đã có sẵn một ít cảm tri *(cảm nhận, nhận biết)*, cho nên cho dù cách xa nhau hơn mười mét, vừa ra khỏi cửa cậu liền phát hiện có người ở đàn nhìn chằm chằm chính mình, cái loại cảm giác bị khí ky* khóa chặt này khiến cậu cực kỳ khó chịu.

***khí ky: là cơ chế vận hành khí trong cơ thể con người, kể cả kinh mạch và các cơ qua nội tạng.**

Nguồn: baidu

"Ai vậy ta". Thiếu niên lẩm bẩm một mình, bước chân cũng không hề dừng, cũng không có thay đổi phương hướng, chính là thẳng tắp đi tới giao lộ gần nhất.

Welner theo sát bước chân thảnh thơi của thiếu niên, dưới nắng gắt cơ thể cũng đổ không ít mồ hôi, che giấu cơ thể và bước chân, tại dưới loại trạng thái này, cho dù mồ hôi chảy vào trong mắt, gã cũng không để ý, tựa hồ tình huống như vậy đối gã mà nói sớm đã chuyện bình thường rồi.

Người bên này vẫn là khá nhiều, dù sao cũng là lưu lượng người của ngã tư đông đúc, xe cộ cũng không ít, lúc Welner xuyên qua giữa dòng xe cộ, thế nhưng không có một chút tổn thương, gã chạy nhanh mấy bước tới gần một bên nhánh rẽ của giao lộ, đột nhiên động tác

đứng hình một chút.

Welner vẻ mặt mù mịt đứng ở tại chỗ,, trên đầu lập tức đổ một đầu một hôi lạnh, mắt của gã sẽ không nhìn nhầm, làm sao sẽ.....không có ai như vậy?

Welner không phải kẻ ngốc, gã thậm chí là một lính đánh thuê rất có kinh nghiệm, cơ hồ là ở ngay sau khi tiến vào giao lộ, gã liền cũng biết, chính mình bị phát hiện.

Hiện tại duy nhất phải làm chính là làm sao đảm bảo đối phương không trốn trong chỗ tối.

Dư quang của hai mắt gã phán đoán khoảng trống bốn phía, bỗng nhiên liền một khoảnh khắc, một góc tường quay ngược lại gần đằng trước, chỉ thấy chỗ vốn không ai phái sau xuất hiện một bóng người.

Người này một thân quần áo đơn giản, thả lỏng đứng ở ngã rẽ của giao lộ, mắt đen tỏa sáng, Welner chỉ có thể nhìn thấy cái bóng ngược sáng, một cái góc mặt nhu hòa, co giống khuôn mặt của người Trung Quốc.

.....Giống y như tấm hình trong túi quần của gã bây giờ.

131. Chương 131: Over

Trong quán cà phê phát âm nhạc xúc động lòng người, ngón tay mảnh khảnh của Jenny từ tách cà phê màu trắng chuyển tới vòng tay, nhìn trong tách cà phê ánh ra đường nét khuôn mặt của cô, Jenny thi thoảng quay đầu liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ một cái. Lúc này, người trong quán cà phê cũng nhiều lên.

Chỗ ngã rã của giao lộ cách đó 20 mét, Lê Chanh và Welner mặt đối mặt nhìn nhau, Welner đã từ ngồi xổm đứng thẳng thân thể, trong ngực gã có có một luồng lực bùng nổ, cơ hồ có thể lập tức đè Lê Chanh xuống đất chế trụ cậu ta.

Nhưng Welner không có, có lẽ chính là một loại cảm giác, một loại..... Cảm giác người đối diện rất mạnh, cho dù cậu ta thoạt nhìn nhỏ yếu như vậy, gầy yếu giống như thân thể gió thổi qua liền đổ, tựa hồ ngay cả một khối cơ bắp đều không có.

Nhưng cố tình chính là một thiếu niên như vậy, phát hiện tồn tại của gã, hơn nữa rất tùy ý đứng ở trước mặt gã, cho nên trong tiềm thức, Welner là có chút sợ hãi, bởi vậy gã không có làm ra càng nhiều động tác.

Lê Chanh hơi hơi híp mắt lại, người cậu làm mích lòng không nhiều lắm, duy nhất có ân oán cùng cậu ước chừng chính là nhà họ Phù của thủ đô, chính mình lần lượt xử lý ba người con cháu của nhà họ Phù, đoán chừng đối phương cũng sẽ không nhịn được nữa, như vậy hiện tại người này, chính là nhà họ Phù tìm tới?

Lê Chanh không xác định quan chức Trung Quốc có thể chỉ huy người nước ngoài làm việc hay không, nhưng đối phương khẳng định là có bản lĩnh này, hơn nữa hao tốn nhiều công sức như vậy liền vì đối phó chính mình, cũng không phải không là cách làm của nhà họ Phù.

"Là nhà họ Phù mới anh tới". Trong thanh âm Lê Chanh không có mang theo trưng cầu, đây là một cái câu khẳng định.

Ánh mắt Welner nhìn Lê Chanh, miệng gã giật giật, thân thể lại nhanh chóng lùi ra sau, tay phải giấu ở sau người mạnh rút ra một cây súng bắn đoàng đoàng hai phát.

Lê Chanh sớm có phản ứng từ khoảnh khắc trước rồi, cậu theo bản năng dùng kim quang tráo bao phủ toàn thân, sau đó chỉ cảm thấy hai cỗ lực lớn va chạm trên kim quang tráo, khiến cho linh lực cậu duy trì tại trên lồng thiếu chút nữa vỡ tan.

Welner trốn ở đằng sau một cái cây lớn, thở sâu ra một hơi.

Đối với người hàng năm sinh hoạt tại họng súng, bắn không trúng đối phương là căn bản không có khả năng, cho dù đây là một thiếu niên cực kỳ nhạy bén, nhưng Welner nhìn ra được, trên tay cậu ta không có vết chai, không có vết chai của trải qua huấn luyện thể năng, cũng không có vết chai của cầm súng.

Gã vừa rồi bắn một phát vào ngực thiếu niên, một phát bắn vào trán thiếu niên, ngoại trừ hai tiếng động bóp cò súng, thanh âm của viên đạn gã bắn ra cũng không lớn, cũng không có tiếng nổ mạnh, sẽ không thu hút người trên đường hoặc là cảnh sát tới đây.

Phải biết rằng lính đánh thuê và mafia ở phương diện nào đó có chút tương tự, đó chính là hia phe đều không ưa đơn vị cảnh sát quốc gia.

Hơi khác một chút là, người trên đường vào cục cảnh sát có lẽ còn có thể trở về, nhưng mà thân phận của bản thân lính đánh thuê liền không có thể bị đưa ra ánh sáng, trên người mỗi người đều có có vài mạng người, thậm chí còn từng ngang nhiên đột kích giết chóc trong nhiệm vụ quan trọng, so với mafia sống mái với nhau còn phải hung tàn hơn, bởi vậy một khi bắt, này căn bản đừng nghĩ còn sống đi ra.

Cho nên mỗi một lần lính đánh thuê quốc tế nhận nhiệm vụ đều phải làm tốt chuẩn bị chu đáo vẹn toàn, tại lộ tuyến, năng lực trù bị mục tiêu của nhiệm vụ tương quan làm tới mức độ suy tính lớn nhất.

"Kết thúc rồi". Welner nói cho chính mình nghe, gã đi ra từ sau thân cây, tầm mắt nhìn xuống dưới, chuẩn bị nhìn về phía thi thể của thiếu niên.

Đột nhiên đồng tử Welner co lại.

Chỉ thấy người đối diện lông tóc không tổn hao gì đứng ở tại chỗ, da đầu Welner tê dại, lúc này mở to hai mắt lập tức tay bắn một phát súng, nhưng mà viên đạn của phát súng này lúc tới khoảng cách cách Lê chanh chưa tới một mét, đột nhiên như là đụng phải chướng ngại vật gì đó, đột nhiên ngừng lại, viên đạn quay tròn rơi trên mặt đất.

Welner thanh âm nghẹn trong cổ họng, phát ra một tiếng kinh hô chỉ sợ ngay cả chính mình cũng nghe không ra ý tứ.

Giờ phút này.

Hai người giống như ở tại một cái không gian độc lập.

Nhận ra dòng người lưu chuyển.

"Đây là một người không sợ viên đạn, cho dù bắn vào trên người cậu ta, còn chưa tới gần liền cùng bị ngăn trở xuống". Trong đầu Welner xẹt qua một loạt người sắt người nhện, chẳng lẽ cái loại đồ này vẫn là tồn tại chân thật sao?

Gã ấn mấy cái lên đồng hồ, tiếp theo lại bắn liên tục mấy phát súng nữa, cho tới khi hết đạn, nhưng mà một hai giây thời gian, bên kia giao lộ hai người đàn ông cơ bắp bọc sườn tiến tới, đồng dạng liền là bắn mấy phát súng về hướng Lê Chanh.

Kim quang tráo của Lê Chanh càng dùng càng thuận buồm xuôi gió, bản thân linh lực trong cơ thể cậu liền đầy đủ, lúc này điều động lên nghĩ muốn duy trì kim quang trảo căn bản sẽ không hao phí nhiều quá, chính là mỗi một lần lực trùng kích của viên đạn nhưng không dễ chịu như vậy.

Hai người đàn ông cơ bắp lính đánh thuê đồng dạng sắc mặt kinh dị, lập tức bỏ qua sức mạnh của súng ống, mà là nhanh chóng chạy tới xuống tay đối Lê Chanh, lúc nắm đấm gã tới gần Lê Chanh một mét, đụng phải một chướng ngại vật trong suốt.

Chướng ngại vật trong suốt này dưới nắng gắt của giữa trưa cũng không nhìn ra dấu vết, nhưng hai người vẫn là mơ hồ phát hiện một tia sáng màu vàng lưu chuyển tại một mét xung quanh Lê Chanh, "Đây là võ công Trung Quốc?'.

Ba kẻ tập kích đều hoảng hốt một chút, tựa hồ cũng không đúng, nhớ rõ lúc xem phim điện ảnh Trung Quốc của Thiếu Lâm Tự, trong phim tuyệt kỷ kim cương tráo là pháp môn cường luyện thân thể của Tiểu Lâm Tự, một khi luyện thành toàn thân cao thấp không có sơ hở, không nói qua sẽ hình thành cản trở trong suốt ở ngoài thân thể, còn có thể chống được viên đạn?

Chúa ơi.

"Chẳng lẽ đây là..... Khí công đại thành trong truyền thuyết?". Welner ngạc nhiên nghi ngờ.

Phụt phụt!

Một tiếng vang vang lên rõ ràng ở trong không khí.

Welner sửng sốt một chút, chỉ cảm thấy trái tim chợt lạnh, sau đó cúi đầu nhìn cái lỗ lớn bằng ngón tay trước ngực mình.

Tay của Lê Chanh còn duy trì tư thế thủ ấn, ngón trỏ đối diện ngực của Welner, hiển nhiên hai người mặc dù cách nhau khoảng cách xa như vậy, lại như cũ không cản trở được chiến đấu của Lê Chanh.

Tiếp theo lại là hai tiếng phụt phụt!

Hai người đàn ông cơ bắp đằng sau đều ngã xuống đất, thân thể run rẩy, trên mặt mang theo nét kinh sợ, giống như nhìn tới một màn không thể tin được.

Lê Chanh mím môi, nếu người khác muốn mạng của cậu, như vậy tự nhiên cũng phải làm tốt chuẩn bị bị giết ngược, liền lần thú triều Ngọc Hoàng Tông lần đó, cậu ở Đại Châu giới gặp qua người chết còn ít sao?

Cách đó không xa trên một chỗ của cao ốc tầng cao nhất, một người đàn ông tóc nâu cầm kính viễn vọng đang không hề chớp mắt nhìn chằm chằm tình huống trong ngõ nhỏ của giao lộ, khi nhìn tới ba đồng đội cầm súng bắn liên tục, sau đó lúc đột nhiên nằm ngã xuống đất, lông mày gã nhăn lại: "Ba người Welner rốt cuộc đang làm cái gì? Chơi trò chơi cùng một thiếu niên? Còn để mình ở trong này chú ý tình huống, chơi mình à?".

"Bọn họ chưa bao giờ tại trong nhiệm vụ mà như thế cả". Tên còn lại nói.

"Chẳng lẽ bên cạnh mục tiêu còn có giúp đỡ khác?". Người này cầm kính viễn vọng lại quét hình dưới con đường, thậm chí ngay cả cao ốc đối diện đều nhìn mấy lần, "Không có phát hiện nhân vật khả nghi".

"Tôi nhìn thấy Cole và Laurie muốn ra tay, nhưng cánh tay ở chỗ cách thiếu niên một mét dừng lại, giống như phát hiện thứ gì không thể tin được". Người trẻ tuổi thứ ba vận đồ công chức xanh nhạt tại bên cạnh tua lại video, bởi vì cách cửa sổ rất khó thấy rõ cụ thể đã xảy ra cái gì, cho nên chỉ có thể từ trong video tìm kiếm manh mối.

Gã tua lại video tới lúc Welner bắn súng, bên trong rõ ràng biểu hiện viên đạn của Welner bắn ra rồi, nhưng giống như bắn trật, không có bắn tới trên người thiếu niên, tiếp theo Welner ngay mặt bắn lần thứ hai.

Lần này không viên đạn nào bắn tới thiếu niên.

Mà thiếu niên, lại ngay cả một bước cũng không có di chuyển.

"Kỳ quái".

Lính đánh thuê quốc tế từ trước đến nay đều là tổ đội làm nhiệm vụ, lúc nhận được nhiệm vụ là một tổ thi hành hoặc hai cái tổ nhỏ hoàn thành hành động, Welner là một người giỏi về ẩn núp và lần theo dấu vết, sau đó hai tên cơ bắp thể năng tốt nhất, đồng dạng cũng là tay súng thiện xạ, ba người này ra tay cơ bản đã có thể ổn định cục diện, đương nhiên vì vạn vô nhất thất*, nhiệm vụ lần này vẫn là cả một tiểu đội ra đây, lúc này ba người đứng ở tầng cao nhất chính là ba người khác trong tiểu đội.

***vạn vô nhất thất: tuyệt đối không sai lầm**

Một người trong đó chính là tay súng bắn tỉa giỏi nhất trong lính đặc chủng của một nước châu Âu xuất ngũ, lúc này một mắt gã tập trung nhắm chuẩn, họng súng đối diện thiếu niên trong ngõ nhỏ, "Bọn Welner, có thể đã xảy ra chuyện rồi".

"Không sai". Người đàn ông cầm kính viễn vọng gật đầu, "Tôi đồng ý quan điểm của Ưng vương, nếu không phải đang chơi trò chơi, như vậy chính là đã chết rồi".

"Cậu ta muốn rời đi". Ưng vương chú ý động tác xoay người của thiếu niên, súng bắn tỉa trong tay cũng bắt đầu di chuyển theo thiếu niên: "Không thể để cậu ta còn sống đi ra ngoài, nếu không lần này có khả năng kế hoạch thất bại"

Gã nhắm chuẩn đầu của đối phương.

Thủy tinh trên tầng cao nhất rắc một tiếng vỡ vụn mở ra, rơi cuống dưới từ tầng ba mươi hai.

Một viên đạn lửa bay ra từ vụn thủy tinh, nháy mắt xông tới chỗ thiếu niên, Lê Chanh thần kinh chợt lạnh, cơ hồ là đại não đại não trực tiếp phản xạ vươn tay, bắn ra một cái hư không chỉ, hai cái cách mặt đất ba mươi mét va chạm, phát ra âm thanh phịch một tiếng nổ ầm một cái.

Đất đai kể cả cây lớn Welner từng náu mình đều bật gốc cùng nhau, hai bên vách tường chia năm xẻ bảy.

Một mây lửa màu khói đậm mang theo ánh sáng đỏ từ giữa không trung vẫn khuếch tán lan ra, người trên đường nghe tới âm thanh này, có người kinh hô thành tiếng, có người thậm chí quên chạy trốn, chỉ ngây ngốc nhìn khói đặc trên không.

"Over". Tay súng bắn tỉa chậm rãi rời đi súng bắn tỉa,, trong miệng gã phát ra một âm thanh giống như trò chơi qua cửa, trên mặt vẽ ra một ý cười thảnh thơi, sau đó cấp tốc tháo dỡ linh kiện của súng bắn tỉa cải trang làm một cái hộp công cụ.

"Cảnh sát nhanh tới rồi".

132. Chương 132: Nghịch Tập

Làm một tay súng bắn tỉa vĩ đại, sự cẩn thận của Ưng vương càng sâu so với hai người kia, gã chộp lấy vỏ đạn rơi ra trong đống thủy tinh nát, cuối cùng mắt nhìn camera của tầng ba mươi hai, hiển nhiên màn hình đã bị ba người làm hư trước rồi.

Ưng vương giơ tay quăng một cái dây thừng từ tầng ba mươi hai, hai đầu dây buộc ở giữa cửa sổ đang mở, móc móc sắt bên hông lên, nhanh chóng đeo mặt nạ bảo hộ: "Kenvin, mang đoạn video của cậu theo".

"Đương nhiên". Người đàn ông ôm máy quay phim nhét vào trong túi đeo máy bên người, đồng dạng từ bên hông rút ra một cái móc, sau khi nhìn thấy Ưng vương đáp xuống đất liền trượt xuống từ dây thừng.

Ba người bình an đáp đất.

Kevin chuyển dây thừng tới chỗ nút thắt mở ra, tốc độ tay cực nhanh thu một công cụ gây án cuối cùng vào ba lô, gã một đôi tay cực linh hoạt, lúc nghịch dây thừng tựa như nghịch một con dao nhỏ, nói không chừng có khi loại dây bện vụng về này là có thể trở thành vũ khí giết người sắc bén.

Chính như lời nói trước đó, bọn họ tốt nhất làm tới tuyệt không dấu vết, nhưng ba đồng đội xảy ra vấn đề, chỉ có thể áp dụng cách cuối cùng, nhưng mà như vậy sẽ bại lộ chỗ của bọn họ nhanh hơn.

Cho nên bọn họ không thể đi xuống từ thang máy, như vậy rất nguy hiểm.

Có lẽ địa điểm này đã bị đám cảnh sát như ruồi bọ đuổi không xong phát hiện rồi.

Hiển nhiên suy xét này cực có giá trị.

Ngay tại sau khi ba người rời đi, cả tòa cao ốc đã bị xe cảnh sát gào thét léo sáng trong trạng thái làm việc bao vây, nữ cảnh sát xinh đẹp ôm cánh tay đứng ở trước tòa cao ốc, người cảnh sát đằng sau trên ngực đeo mấy cái huân chương bắt đầu phong tỏa hiện trường, bên hông họ đeo một loại súng mới ra gần đây, thoạt nhìn cực mới.

Theo hướng nữ cảnh sát này có thể nhìn tới rèm cửa sổ che kín bưng của tầng ba mươi hai.

"Nghề chính quy vĩnh viễn có thể bao vây đúng lý hợp tình như vậy". Trong một chiếc xe bánh mì màu vàng đất, ba người đàn ông chen chúc ở băng ghế sau, Ưng vương đang lau thùng dụng cụ của chính mình, Tood đùa nghịch kính viễn vọng bĩu môi, con mắt chuyển động theo góc ngắm của kính viễn vọng, gã ấn xuống đồng hồ đeo tay: "Hiện trường như thế nào?".

"Khói bụi mù mịt, đã bị phong tỏa, nghe nói phát hiện ba xác chết". Trong đồng hồ truyền ra thâm âm ngọt ngào của một người nữ.

Ưng vương đồng tử co lại: "Chỉ có ba cái?".

Trong đồng hồ tựa hồ tín hiệu không ổn, thanh âm cũng truyền lại đứt quãng, người nữ do dự một chút, giống như không xác định lắm: "Chắc vậy, tại sao chỉ có ba cái? Ưng vương, người của chúng ta chết hai?'.

"Kệ nó, rời đi trước rồi nói".

"Được".

Đồng hồ nháy mắt khôi phục im lặng.

Ánh nắng thấp một chút bao phủ cả quán cà phê trong ánh nắng, không ít nam nữ ôm nhau ngồi ở góc quán cà phê, giống như đang hưởng thụ thời tiết sáng sủa này. Jenny gõ cái bàn, gọi phục vụ của quán cà phê, cà phê phí tổn đắt tiền khiến cho phục vụ của nơi này chu đáo hơn, ý cười vốn vui sướng của Jenny đã hạ xuống một chút rồi, cô nhướn mày, đẩy đẩy cái tách: "Em ơi, cho chị thêm một tách Cappuccino, nóng một chút".

"Dạ".

Phục vụ rất nhanh bưng lên một tách cà phê hoa mỹ bốc khói nóng: "Cà phê quý khách gọi đây ạ, mời dùng, đầu bếp bên em mới vừa làm ra bánh ngọt, quý khách còn cần gọi cái gì nữa không ạ?'.

"Không cần, cám ơn". Jenny xua xua tay, sau đó bỗng nhiên hỏi một câu: "Xin hỏi em có nhìn thấy vị tiên sinh vừa rồi ngồi cùng chị không?".

Phục vụ bỗng nhiên lộ ra thần sắc cổ quái, nhìn xuống đồng hồ, khéo léo nói: "Là vị tiên sinh lúc 12 giờ 8 phút vào toilet sao? Bây giờ anh ta còn chưa đi ra, em có thể đi vào đó hỏi giúp quý khách một câu".

Jenny thở phào nhẹ nhõm, trên mặt treo một tia tươi cười: "Làm phiền em rồi".

Xe bánh mì màu vàng đất chạy trên đường gần như tắc nghẽn, có lẽ là lái xe kỹ thuật không tệ, xe bánh mì nho nhỏ trực tiếp bị xem như tính năng xe thể thao điều khiển, khiến cho người trong xe sắc mặt đều có điểm âm trầm, cũng may không quá bao lâu, chiếc xe rời đi khu tắc nghẽn, lướt và một ngôi làng nhỏ bỏ hoang không bóng người, ngừng lại ở đoạn đường trung tâm.

"Tuy rằng không phải lần đầu tiên tới căn cứ, nhưng tôi còn là muốn nói, nơi này mà nói rất đáng sợ đối người mù đường, cư nhiên có ba con đường đất giống nhau như đúc, thậm chí ngay cả cây cỏ đều mọc như nhau". Kevin móc ra nửa cái máy quay phim, há miệng tỏ vẻ giật mình, Ưng vương sau lưng đã đi vào một căn nhà gỗ trước mặt bên tràn ngập nhạc rock and roll và mùi bia, hai tay đẩy cửa ra: "Cho một ly rượu Marlowe hoa hồng đỏ mới sáng tạo, có người đã nếm qua, nghe nói là vị dâu tây?'.

Trên khuôn mặt cứng ngắc như đá cẩm thạch của gã câu ra một nụ cười, nhưng rất nhanh gã nhìn tới ánh mắt của nhóm đồng đội bên trong nhà gỗ đều tràn ngập khiếp sợ, giống như phát hiện chuyện khó có thể tưởng tượng gì đó.

"Các người.....". Gã hé miệng, chỉ cảm thấy giữa ngực truyền tới một trận đau đớn tê tâm liệt phế*, cường độ giống như khuấy trái tim thành thịt vụn vậy, trong giọng nói hổn hển của gã mang theo mùi rỉ sắt, ngay mặt nện xuống mặt đất.

***tê tâm liệt phế: đau khổ tột cùng**

Đằng sau gã, một bóng người ngược sáng xuất hiện tại cửa, người này khuôn mặt thanh tú, non nớt giống một thiếu niên hơn mười tuổi, tóc có hơi chút lộn xộn. Người trong xe bánh mì màu vàng đất đằng sau cậu ta ngồi hoặc nằm, hoàn toàn yên lặng không nhúc nhích.

Trong nhà gỗ lặng ngắt như tờ.

Nói đây là một căn nhà gỗ, này hiển nhiên cũng không hoàn toàn là thế, ít nhất nhìn ở bề ngoài quả thật là gỗ, nhưng mà trang hoàng lại tràn ngập mùi tiền, ví dụ như trên mặt đất tùy ý đặt một cây đàn ghita giá trị trên vạn đôla, vòng cổ vàng còn bự hơn ngón tay trên cổ ông chủ quán, cùng với súng ngắn quốc tế tính năng cao đột nhiên xuất hiện trong tay hơn ba người này.

"Xin chào". Chủ quán kéo ra một cái mặt cười thật lớn, tuổi chủ quán nhìn qua không vượt qua ba mươi tuổi, mắt màu xanh da trời tinh thuần giống như biển rộng, giống như căn bản không có nhìn đến trường hợp máu tanh, "Quý khách muốn gọi đồ uống gì không?".

Một câu này giống như phá vỡ yên tĩnh trước đó.

*

“Thật xin lỗi, quyd khách, toilet trống rỗng, bạn của quý khách có thể đã không ở trong quán rồi”. Chuyện cách mười phút sau, phục vụ mang tới một tin tức như vậy.

“Ừ, cám ơn”. Jenny không hờn giận vén mái tóc đỏ, cô cầm di động, gọi một cuộc điện thoại, “Rất xin lỗi số điện thoại quý khách gọi đã tắt máy rồi”.

Lúc này đối diện hai học sinh nam nữ đi vào từ ngoài quán, “Jay, tớ vừa rồi nghe được một tiếng nổ mạnh, bên kia xảy ra chuyện gì vậy?”.

“Không biết, cảnh sát đã phong tỏa rồi, người bên ngoài nhìn không tới, nhưng mà nghe nói tìm được ba cái xác”. Học sinh nam chà xát cánh tay, lộ ra một cái vẻ mặt nổi da gà.

“Á, trời ơi”. Học sinh nữ lắc lắc đầu.

Hai người mặt đối mặt ngồi xuống, chỉ chốc lát sau truyền tới thanh âm hi hi ha ha.

Jenny gọi phục vụ tính tiền, mặt lạnh đứng lên, đi ra khỏi quán cà phê, khi đi ngang qua một siêu điện máy, bên trong đang truyền phát tin tin tức trực tiếp, màn hình miêu tả địa điểm nổ mạnh, hình ảnh.....Nâng ra ba cái xác, cái thứ hai trong đó còn trợn tròn mắt, tấm vải màu trắng che khuất một nửa mặt của gã, chỉ để lại một đôi mắt màu nâu.

Ánh mắt Jenny thản nhiên xẹt qua TV, dẫm giày cao gót đi qua, trong lòng cô còn đang suy nghĩ tới tên Welner cho cô leo cây kia, gã đàn ông khó ưa, cư nhiên mượn cớ đi toilet chuồn mất? Tốt nhất sau này nhưng đừng để cô lại gặp gã!

Súng bắn tỉa bắn tỉa từ tầng 32 đã có chút thoát khỏi khống chế trong tay Lê Chanh, cậu cũng không ngờ chính mình sẽ hưởng thụ tới đãi ngộ của súng bắn tỉa, này quả thực là sinh viên bình thường nghĩ không tới được.

Lê Chanh vốn muốn một lưới bắt hết đối kẻ uy hiếp chính mình, cũng không nghĩ tới theo sát mấy người Ưng vương, cư nhiên tìm được rồi cứ điểm của đối phương, Lê Chanh khóe miệng co rúm một chút, “Không cần”.

“À, thật tiếc”. Chủ quán vẫn như cũ một bộ bộ dáng hiền lành, lúc xoay người, biểu cảm trên mặt đột nhiên trở nên lạnh cứng xuống, gã kéo chốt súng quay người chính là một súng, chính mình liền lăn ra đằng sau quầy bar.

Viên đạn cách ót Lê Chanh một mét liên dừng lại, trước người cậu hiện ra một màn chắn ánh sáng vàng lưu chuyển, khiến viên đạn bắn ngược tới trên ót một người khác còn chưa kịp né tránh, người nọ rầm một tiếng té trên mặt đất, mọi người nhìn hết toàn trình nhịn không

được hít sâu một hơi, một cỗ sợ hãi ăn mòn xông vào trong não.

"Trời ơi, cậu ta căn bản không sợ súng đạn". Người này mới vừa kinh hô thành tiếng, một cái hư không chỉ của Lê Chanh đã lặng yên không một tiếng động ấn vào ngực của gã, đoán chừng là tu vi tăng lên mức độ hơi lớn, hư không chỉ của Lê Chanh rõ rệt lộ ra uy lực càng mạnh rất nhiều so với trước đó, này cũng khiến cho người trúng hư không chỉ, gặp phải cái loại lực phá hoại này, nhất thời ngay cả nửa câu đều nói không ra.

"Ta liền biết, mày là một cái nhiệm vụ gần đây của tiểu đội Ưng vương nhận được, xem ra tư liệu có sai sót, cho dù mày một mình đi tới nước Mỹ, cũng thật khó đối phó.....". Chủ quán từ dưới quầy bar tìm ra một ít tư liệu, đúng lúc nhìn tới tấm hình bên trên, sau tấm hình viết chính là tư liệu cuộc đời của Lê Chanh, có thể nói những tư liệu này tỉ mí tới ngay cả Lê Chanh cũng nói không ra sai sót ở đâu, nhưng mà người thu thập tư liệu lại xem nhẹ một điểm quan trọng nhất.

Bát đầu từ đoạn trước khi thi đại học, vận mệnh của Lê Chanh liền đã đang phát sinh thay đổi rồi.

Chiến đấu cũng không có kéo dài thời gian bao lâu, cơ hồ là chiến dịch nghiêng về một phía, chủ quán mặt xám mày tro né tránh hư không chỉ lần thứ hai, lúc này da thịt của bả vai gã cũng bị róc bục, ngay cả áo chống đạn trên người đều không chắn được thủ đoạn của Lê Chanh, điều này làm cho chủ quán cảm thấy hoảng sợ.

"Không thể để nó còn sống đi ra ngoài". Gã ấn xuống một cái nút dưới quầy bar, trên mặt đất lộ ra một cái hố lớn, chủ quán mỏ nắp đậy hộp quẹt *(=bật lửa)*, chỉ nghe một tiếng đùng, thú phủ một lớp vải đỏ trong cái hố chậm rãi dâng lên, một cỗ khói đặc dâng lên sau quầy bar.

"Anh điên rồi?'. Người còn sống nhìn tới khói đặc bốc lên cũng không để ý uy hiếp của Lê Chanh, xoay người co cẳng liền chạy đi, chính là tốc độ của gã rất chậm, gần như chính là tại trong nháy mắt tiếp theo, tiếng nổ ầm ầm vang lên trong cả không gian.

Lê Chanh lại cảm giác được một cỗ uy hiếp mờ mịt, cậu gia tăng phòng ngự của kim quang tráo, bắn mấy chỉ đối với bên dưới quầy bar, thân thể không khỏi nhảy về phía sau.

Ầm!

Tấm vải màu đỏ tại ghế lô chia năm xẻ bảy, ánh lửa bức ép bên trong khiến người khiếp sợ vọt ra từ trong nhà gỗ, cả căn nhà đang rung chuyển, bỗng nhiên hầm rượu ngầm đổ sụp xuống, nước rượu tung tóe một mảnh trong ánh lửa, cũng khiến cho ngọn lửa càng thêm mấy phần trợ lực.

Đùng!

Lê Chanh cả người tro bụi tựa vào một cây lớn bị gãy nằm ngang, kim quang tráo trên người cậu lúc sáng lúc tối, vẻ mặt cũng có chút hoảng loạn chưa bình tĩnh lại, không nghĩ tới một chỗ như vậy còn có loại vũ khí súng đại bác nhỏ như vậy.

súng đại bác

Cậu che miệng khụ hai ba tiếng, phì phì phun ra một ngụm khói bụi, vẻ mặt mù mờ nhìn ánh lửa bốc lên.

Không khỏi sờ sờ cổ, từ trong áo lấy ra một viên cầu màu vàng kim.

Đối lập chứng kiến trước đó, mặt trên của viên cầu màu vàng kim dã hơi ảm đạm một chút rồi, Lê Chanh mím môi, thực hiển nhiên lực lượng của chính mình còn chưa phòng ngự được đại bác nhỏ oanh tạc ngay mặt, nếu chỉ dựa vào tu vi luyện ý cảnh, ít nhất cũng phải lột hai tầng da, cho nên vừa rồi chính là vật này..... Cứu chính mình một mạng?

133. Chương 133: Hãm Hại

Đại bỉ của lứa đệ tử mới của đại lục trung ương sắp chấm dứt, mấy vị trưởng lão của Triêu Thiên tông ngồi ở đài cao, trong năm thế lực lớn khác, đám người môn chủ của Ngự Kiếm môn, Vạn Hoa môn chia thành hai bên, kế tiếp chính là tam đại thế gia Vương, Lương, Trầm gia, đủ có thể thấy lần này thanh thế của đệ tử đại bỉ long trọng.

Cuối cùng chọn lựa ra 100 người đứng đầu đạt được phá chướng đan thất phẩm, 20 người đứng đầu đạt được tố thể đan bát phẩm, có tổ hợp trận pháp truyền thừa khác, vì để hai mươi người này tạo thành một đội trận pháp chém giết yêu đế.

Bộ trận pháp này là trận pháp bảo tồn của tiền bối phi thăng vạn năm trước, chân chính vận dụng thích đáng, có thể chém giết đỉnh cấp hậu kỳ thoát phàm, chính là người sử dụng cũng sẽ cháy sạch tinh lực và sinh mệnh, cuối cùng hóa thành bụi.

Chính là điểm này, Triêu Thiên tông sau khi có được trận pháp nhưng không có công bố ra, cho nên đệ tử tham gia đại bỉ, cơ bản không có đệ tử đứng đầu của Triêu Thiên tông.

Cho dù là tông môn của trung ương đại lục, chỉ sợ cũng sẽ đắn đo truyền thừa, đệ tử chân chính vĩ đại, mất đi một hai người đều là tổn thất cực kỳ lớn, bọn họ là không muốn nhảy vào hố lửa, cho nên chỉ có thể lựa chọn đệ tử của người khác, như vậy mới sẽ không đau lòng.

Lúc này Sở Tống đứng ở dưới đài, hâm mộ nhìn hai người đang so đấu, y sớm tại ngày đầu tiên lúc đối chiến liền đã bị loại rồi, lại không nghĩ rằng trong tông môn đồng dạng tới từ bên trong Đại Tần, lại có người có thể kiên trì tới ngày cuối cùng, người này chính là đệ tử Chu Nghiêu của Ngọc Hoàng tông, một..... Thiên tài nhìn qua cực kỳ khó lường.

Chu Nghiêu một thân áo đen quần đen, trường kiếm trong tay thỉnh thoảng có linh lực hiện lên ở chung quanh. Đối diện y là Hứa Xán một vị đệ tử đứng đầu của Ngự Kiếm môn, càng là dùng kiếm tuyệt hảo, luận trình độ kiếm pháp tuyệt đối vượt qua xa xa đệ tử đồng lứa, nhưng mà không biết là nguyên nhân gì, Chu Nghiêu đối diện hắn lại có thể gặp mạnh biến mạnh, thậm chí học kiếm chiêu của Hắa Xán vì mình sử dụng, hai người đánh nhau chết sống thời gian nửa canh giờ *(= 1 tiếng đồng hồ),*lại chưa hề phân thắng bại.

"Chu Nghiêu, hết thảy của ngươi, dừng ở đây". Trong mắt Hứa Xán xẹt qua một đạo âm lãnh, linh lực màu xanh da trời vờn quanh trường kiếm trong tay bất ngờ chuyển hóa thành hàng vạn hàng nghìn thanh kiếm tại trước người, loại phân kiếm thuật này vốn là một môn vũ kỹ cực kỳ cao thâm, nếu không có thực lực tới luyện ý cảnh, chỉ sợ cũng khó phát huy ra hiệu lực và hiệu quả, nhưng mà lúc này Hứa Xán dĩ nhiên đạt tới trung kỳ luyện phách cảnh, mấy ngàn thanh trường kiếm bộ dáng như nhau, cùng có chứa một phần linh lực.

Hắn quyết định nghiêm túc so đấu.

Phải biết rằng Chu Nghiêu chính là tới từ đại lục khác linh khí khô kiệt, bị trung ương đại lục gọi là tồn tại của nơi bát hoang, vật tư khan hiếm, lại có thể liên tục nửa canh giờ đối chiến ngang tay cùng hắn, đây là điều Hứa Xác khó tha thứ được.

Trên mặt Chu Nghiêu treo một tia ý cười khinh thường, "Vậy chấm dứt đi".

Y cúi đầu, trong mắt lưu chuyển qua một tia đỏ như máu, lập tức thân mình uốn éo, từ kín không kẽ hở đánh úp lại xuyên qua trong trường kiếm, bản thân kiếm thế này là không thể xuyên qua, nhưng mà thân thể của Chu Nghiêu lại giống như vỏ đậu vậy có thể tùy ý duỗi thân vặn vẹo, nhưng lại ngang nhiên tìm được một tia sinh lộ từ trong loạn kiếm.

Chỉ thấy một đạo thân ảnh từ đầu bên phải liên tiếp lập lòe, cuối cùng đứng ở góc bên trái sàn thi đấu, một cước đá Hứa Xán té xuống đất, trường kiếm trong tay y không biết khi nào đặt tại trên cổ Hứa Xán, chỉ cần hơi dùng một chút lực, vị thiên chi kiêu tử của Ngự Kiếm môm này liền phải chết tại đây.

***thiên chi kiêu tử (con cưng của trời): người được trời cao ưu ái, có tiền có quyền có tài**

Chu Nghiêu liếm liếm môi, một tia màu đỏ hiện lên trong mắt, cuối cùng quay về yên tĩnh.

"Chu Nghiêu, Chu Nghiêu!". Sở Tống là ở dưới đài sắc mặt đỏ bừng nhảy nhót điên cuồng gào thét, trong cả đại lục bọn họ có thể chém giết tới bây giờ cũng chỉ có một mình Chu Nghiêu, rất tăng thể diện cho đại lục.

"Người này chẳng qua tu vi sơ kì luyện ý cảnh, nhưng trên người tựa hồ có một cỗ khí thế của tông sư, thế nhưng nắm giữ một chút kĩ năng bí mật của thoát phàm hậu kỳ mới có thể lĩnh ngộ". Mấy vị tưởng lão của Thiên Triêu tông thần sắc cứng lại, ánh mắt nhìn phía Chu Nghiêu cũng thêm mấy phần hài lòng, "Người như vậy chọn giữ lại chung quy phải thành

thành tựu, nhưng thật ra tu tập trận pháp kia cũng cực kỳ thích hợp, nhất định có thể phát huy trình độ càng cao của trận pháp".

"Đệ tử Ngự Kiếm môn kia cũng không tệ".

"Dù sao thiên phú tốt nhất, mới có thể phát huy tác dụng trong trận pháp".

Trưởng lão của Triêu Thiên tông gật gật đầu.

Người của hai đại môn phái cùng hai đại thế gia cũng đang thảo luận chuyện trên sàn đấu, nhưng thật ra Trầm gia thực lực thần bí nhất trong tam đại thế gia, nhưng tại bắt đầu liền duy trì trầm lặng, lựa chọn người tham gia lần này, cũng không có bao nhiêu đệ tử Trầm gia, đệ tử tu vi chân chính có thành tựu bình thường sẽ thực hành chính sách nuôi thả, tìm kiếm cơ duyên thành công phản tổ, từ Trầm Du thành công phản tổ trong Tần Lĩnh bí cảnh bên trong Đại Tần, không ít đệ tử Trầm gia cũng tự phát đi Đại Tần, hy vọng có thể từ trong bí cảnh tìm kiếm đột phá, tới lôi đài này tỉ thí đã ít nay lại càng ít.

"Lần này Triêu Thiên tông lời thề son sắt muốn bắt yêu đế, nói vậy thật sự có chuẩn bị chu đáo, chính là nếu bọn họ thật sự thành công, kế tiếp chỉ sợ cũng chính là Trầm gia chúng ta.....". Một đệ tử đời hai nhíu mày,, trong lòng sầu lo.

"Mặc dù chúng ta luôn luôn đối đầu cùng yêu thú, nhưng tồn tại của yêu đế, đồng dạng có thể cam đoan Trầm gia không bị mưu hại, kẻ thù bên ngoài vẫn còn, không thể nội đấu, đã là nhận tri chung của các tông môn đại lục trung ương rồi". Gia chủ Trầm gia nhìn cũng là thấu đáo.

Tuy rằng tổ tiên dẫn huyết mạch yêu đế vào Trầm gia đó là vì diệt trừ yêu đế, nhưng cho tới bây giờ, nhân tộc tranh quyền đoạt lợi khiến cho Trầm gia lui về đằng sau, sớm khiến Trầm gia mọi người nản lòng thoái chí.

"Hiện giờ biện pháp duy nhất, chính là tiêu diệt thiên ngoại quang, đợi mấy vị trưởng lão Trầm gia liên tiếp đột phá tới phi thăng cảnh, cũng không cần e ngại tâm tư của tông môn khác".

.....

Trong cấm địa cách Trầm gia mấy trăm dặm, nước ao màu xanh biếc sóng gợn lăn tăn, người vốn khoanh chân tại trong nước ao xoạt một cái mở mắt ra, trên người Trầm Du một trận linh lực chấn động, trong mắt thêm mấy phần kinh nghi.

Đại trưởng lão theo sau mở mắt ra, "Chuyện gì?"

"Nội đan của ta khuấy động lực lượng phòng ngự". Trầm Du đứng lên vận chuyển linh lực, quần áo trên người nhất thời hong khô, y đương nhiên biết nội đan chính mình ở trên người ai, nếu không có gặp phải nguy cơ, nội đan cũng sẽ không bị khuấy động, Trầm Du thần sắc không thay đổi: "Hấp thu của mấy ngay nay cũng đã đủ ta đột phá đỉnh hậu kỳ, hiện tại ta phải đi ra ngoài xem một chút".

Y vừa dứt lời, thân hình giống như tan ra dần dần tiêu tán ở giữ cái ao màu xanh biếc.

.....

Lê Chanh nhíu mày nằm dựa lên cái cây vắt ngang trên mặt đất, lực phòng ngự của cậu là không kém, đáng tiếc lại phòng không được trùng kích của đại bác, lúc này hơi chút nhúc nhích một cái, đều phải nhe răng nhếch miệng rên rỉ một hồi.

Tính sai rồi.

Không nghĩ tới đi theo đám người Ưng vương tìm được cứ điểm cư nhiên còn có loại đồ đại bác này, hiển nhiên không phải cái loại tổ chức nhỏ gì, rất tang tâm bệnh cuồng* rồi, nhà họ Phù cư nhiên tìm người Mỹ tập kích chính mình, thù này nhất định phải báo.

***tang tâm bệnh cuồng: ý chỉ người mất hết lý trí, ngôn luận sai loạn, như bị điên dại, thường dùng để ví về người tàn nhẫn, độc ác đến cùng cực**

Lê Chanh vừa suy nghĩ vừa yên lặng tiến hành xê dịch.

Lúc Trầm Du thông qua bí thuật xuyên qua tới, liền nhìn tới một bóng người quen thuộc đằng trước, ngồi ở trên đất ở chỗ giống như mới vừa bị hỏa pháo tạc qua, y đi qua liếc mắt nhìn một cái, chỉ thấy trên mặt cậu nhóc toàn là đất, giống như bị bôi một lớp bụi than vậy, ngốc ghê gớm, nhất thời cực kỳ đau lòng, một phen liền ôm người vào trong lòng sau đó cõng lên lưng.

"A a a a a a....." Đột nhiên bị lồng ngực tập kích Lê Chanh sợ hãi kêu mấy tiếng, nhìn lại, nhất thời biến thành mặt than, ra sức giãy dụa: "Sao anh lại tới đây, mau tránh ra, tôi với anh từ sau này là người xa lạ....." Mới nói được tới đây, Lê Chanh cái mũi vừa động, thần sắc mờ mịt ngửi trên người chính mình, phát hiện quần áo và làn da dính chút vật chất màu đen nhìn không ra nguyên hình, tràn ngập một cỗ mùi sặc mũi nồng đậm.

Lê Chanh yên tĩnh lại, nhẹ nhàng ngừng thở, ngậm miệng, càng giãy dụa cái loại mùi này càng phát ra kịch liệt, quả thực không thể chịu được, lão tử trước vẫn là làm mỹ nam tử im lặng là tốt rồi.

"Ngoan".

Trầm Du nâng đùi của cậu lên trên nhích lại gần, mặt lạnh đi tới bên căn nhà gỗ đổ sụp, một chân vừa đạp lên các mảnh vụn nhỏ đều bay lên giữa không trung, ở giữa lộ ra một cái khoảnh đất bằng phẳng, y đi qua cúi eo xuống, soát ra một con sâu và một thẻ bài gỗ màu đen từ trên người chủ quán đã chết rồi, cũng không biết tài liệu gì làm thành, thế nhưng cực kỳ chắc chắn.

Năm chữ lớn bên trên có thể nhìn thấy rõ ràng: đoàn lính đánh thuê Emerald

Hôm nay độ điều động của cảnh sát bên New York đặc biệt cao, cao ốc Write mới có ba xác chết, trong một cái làng ngoại ô nhưng lại cũng xảy ra vụ án nổ mạnh, đợi tới khi nhân viên chuyên nghiệp đi vào hiện trường, mới phát hiện trung tâm trận nổ mạnh tràn ngập mùi thuốc súng nồng nặc.

"Đại bác?". Có người từ trong đống đổ nát tìm được súng đại bác cỡ nhỏ bị kiến trúc đập hỏng, bề ngoài còn tràn ngập mùi đốt trọi, rõ ràng là vừa bị sử dụng qua.

"Coi trời bằng vung". Loại vũ khí lực sát thương cực lớn này bình thường đều là do quốc gia thống nhất quản lý, không nghĩ tới ở New York cư nhiên còn có thể phát hiện có người sử dụng, này quả thực là khiêu khích đối quốc gia.

Cả khu vực này tổng cộng có ba mươi chín người, bị đại bác nổ chết có mười người, hai mươi chín người khác đều là ngực bị chọ thủng cái lỗ, nữ cảnh sát xem xét đám thi thể này, ánh mắt nhìn tới nhìn lui trên hai mươi chín người đó, mím môi càng chặt một chút, nếu không có nhớ nhầm, trong ngõ nhỏ của cao ốc Write ba người chết rồi đồng dạng là ngực bị chọc thủng cái lỗ, nhìn qua như là viên đạn gây nên, nhưng trên người ba người không có xác viên đạn và dấu vết thuốc nổ, hai mươi chín người này hiển nhiên đồng dạng là loại tình huống này.

"Thiết bị bên trong căn nhà gỗ này đều cực kỳ tiên tiến, giá trị chế tạo kiến trúc đắt đỏ, thậm chí còn có trang bị truyền phát tin tức công nghệ cao, không có tìm được cameras". Thanh tra tra xét từ bên ngoài tới bên trong vụ nổ, rốt cục tìm được một chút thứ hữu dụng, gã đeo bao tay, ngón tay nắm một khúc gỗ rút ra ngoài nhìn nhìn, ném qua bên cạnh: "Là nhạc cụ giá trị mấy vạn đô la, có thể thấy trước đó nơi này là là câu lạc bộ của kẻ có tiền".

"Còn có mùi của các loại rượu.....".

Xác chết của ba mươi chín người bên kia xếp một hàng, ngón tay thanh tra tra xét tới quần áo của chủ quán, ánh mắt dừng một chút ở chỗ ánh sáng rọi tới cách một lớp quần áo, lại chuyển hướng ngón tay gã ta, cùng ngón trỏ, cùng với chỗ hổ khẩu.

"Người này kĩ thuật bắn súng rất tốt, dùng đều là súng lực sát thương rất lớn, bởi vậy lực phản chấn cũng khá lớn, ba mươi người khác và gã ta, đều là lão làng dùng súng. Người này hẳn là chủ của căn nhà này, đại bác cũng là thuộc về gã ta, mọi người lui tới uống rượu rất quen thuộc, tôi thấy trên người đa số người đều không có mang bao nhiêu tiền mặt, thậm chí có người không xu nào, hiển nhiên không phù hợp tiêu chuẩn tiêu phí của nơi này, như vậy chúng ta có phải hẳn là phân tích..... Đây là một cái cứ điểm của đoàn tội phạm hay

không?". Thanh tra không nghĩ tới chính mình điều tra một phen cư nhiên sẽ định ra một cái kết luận như vậy.

Đoàn tội phạm bị tiêu diệt toàn bộ?

Loại chuyện này cảnh sát hẳn là vỗ tay tỏ vẻ vui mừng ha!

"Có lẽ anh không có đoán sai". Nữ cảnh sát nhìn quần áo của một người trong đó, bỗng nhiên dùng kẹp sắt xốc mở quần áo của đối phương, chỉ thấy đồ lót màu trắng in huy hiệu Emerald xuất hiện ở trước mắt.

Đây là có người kinh hô thành tiếng: "Đoàn lính đánh thuê Emerald!".

"Bọn họ quá kiêu ngạo rồi". Nữ cảnh sát mặt lạnh, mặc cho ai phát hiện lãnh địa chính mình quản lý phát hiện vũ khí đại bác này chỉ sợ đều sẽ không có sắc mặt hoà nhã gì, hơn nữa đây là đoàn lính đánh thuê trên quốc tế tiếng xấu vang xa, lúc này cô thật muốn Shit một câu, chết tốt lắm.

Nhưng mà..... Người có thể dễ dàng đều diệt trừ cứ điểm của đoàn lính đánh thuê, lại chính là cái tổ chức gì? Thậm chí làm cho bọn họ ngay cả đại bác đều dùng đến tiêu hủy tư liệu? Trên người nữ cảnh sát không khỏi phát lạnh một trận.

"Có lẽ là súng laser?". Thanh tra đứng lên từ trên mặt đất, lắc lắc đầu, "Tôi không kiểm nghiệm được, cơ hồ không có một loại vũ khí gì có thể đạt tới lực phá hoại như vậy..... Giống như trong nháy mắt xuyên qua từ ngực, đều tan rã hết tổ chức trung gian, là tan rã trên ý nghĩa chân chính, còn khủng bố hơn so với axít sulphuirc".

Trong tin tức trực tiếp, cứ điểm của đoàn lính đánh thuê Emerald tại trong một tiếng nổ mạnh nổ tung, khu vực đống đổ nát bị nhân viên quy phim quay lại, trong một căn cứ ngầm ở Nam Phi, thủ lĩnh đầu trọc thẳng tắp ngồi ở trên sô pha da thật, ánh mắt vẫn không nhúc nhích nhìn tin tức trên màn hình, khóe miệng người đàn ông mang theo ý cười hiền lành rốt cục mới hạ xuống, trong mắt lại không có ý cười gì, "Không có một người nào còn sống?".

"Không có".

"Quỷ Tam cuối cùng gửi tới tin tức nói là gặp phải cường địch". Một thanh niên bên cạnh gã ôm laptop, hai tay gõ mấy cái lên trên bàn phím, ánh mắt chợt co rút lại một chút: "Chỉ có một người".

Trong nhất thời, tiếng hít thở của mọi người trong đại sảnh yếu bớt vài phần, tựa hồ đều bị tin tức này chấn kinh rồi, đầu trọc cười nhạo một tiếng: "Không phải vận dụng khẩu đại bác cuối cùng sao? Người này chết rồi sao?".

".....Hình như không có". Thanh niên đọc tin tức mới nhất truyền tới từ New York, ngón tay đều nhịn không được run run, "Chỉ phát hiện ba mươi chín người, đều là thành viên của nhánh lính đánh thuê New York, cùng ngày là tụ tập, thành viên tránh được một kiếp chỉ có ba người".

Mọi người hít ngược một hơi.

Đầu trọc ngẩng cổ xoay hai cái, trên mặt lộ ra biểu cảm cười như không cười, như là đang tính kế cái gì đó: "Văn Thanh, cậu tra xét xem, tư liệu cụ thể của Lê Chanh này, có giống như nhà họ Phù đưa tới hay không".

"Cơ bản nhất trí". Thanh niên thẩm tra tư liệu, xem lướt tin tức phụ về nhà họ Phù, nói: "Nhưng mà nghe nói lúc này người nhà họ Phù đang trong tranh đấu nếm qua vài trái đắng, cũng đã nói lên, nhà họ Phù căn bản không làm gì được người này".

"Gửi cái tin tức cho nhà họ Phù, mục tiêu này chúng ta không nhận. Hoặc là nói với gã tiền cọc ban đầu không đủ, cần thảo luận một lần nữa, diệt đoàn hơn bốn mươi anh em của chúng ta, một ngàn vạn xem như cái phân chim gì?". Đầu trọc một đấm đập vào trên bàn thủy tinh, một câu cuối cùng âm u lạnh lẽo nói ra, sàn nhà đều giống như chấn động theo hai cái.

"Đúng".

"Mợ nó, hãm hại nhiều người của lão tử như vậy".

Cuộc sống của đoàn lính đánh thuê Emerald cũng không yên bình, hiện tại giữa các quốc gia trên quốc tế coi như hòa bình, nhưng mà một ít thế lực lớn nhỏ luôn tranh chấp liên tục, hoặc là khai thác địa bàn hoặc là cướp đoạt tài nguyên, đoàn lính đánh thuê Emerald thân là dựa vào mua bán nguyên thạch *(đá quý gốc chưa qua gia công)* lập nghiệp mặc dù có tài lực hùng hậu, nhưng cũng tại trong chinh chiến lớn nhỏ tiêu hao lượng lớn tài chính.

Cho nên tuy rằng bận rộn khai thác thế lực trên quốc tế, đoàn lính đánh thuê Emerald nhưng cũng sẽ nhận đơn hàng của một số nhân vật quan trọng trong giới chính trị, những người này trong tay có quyền có tiền tài, làm việc thay họ xong lúc nào đó lại có được chút thuận tiện cho công việc.

Hơn nữa chỉ cần không phải xử lý nguyên thủ quốc gia hoặc là nhân vật quan trọng gì, năng lực của đoàn lính đánh thuê bọn họ vẫn là đủ để bảo toàn tính mạng. Không thể không nói, đây là một món hời kếch sù. Nhưng mà làm việc này sợ nhất, chính là tư liệu của mục tiêu không đầy đủ.

Tại sao nhà họ Phù không nói rõ gia tộc của chính mình từng nếm qua trái đắng?

Nếu nói thẳng đoàn lính đánh thuê Emerald còn không tới nỗi khinh địch như vậy, bị người

tiêu diệt toàn bộ.

Vì thể diện?

Hố người rồi.

Đầu trọc quả thực là kèm thêm một mối hận lên nhà họ Phù, nếu không phải nhà họ Phù ở Trung Quốc xem như gia tộc lớn không thể lay động, tập trung tiền tài hàng loạt, đối đoàn lính đánh thuê cực kỳ hữu dụng, chỉ sợ lúc này đầu trọc tìm tới cửa diệt sạch nhà họ Phù đều có khả năng.

Đặc biệt là hai cái địa điểm đấu súng nảy lửa dẫn tới sự chú ý của cảnh sát New York, đối loại đoàn lính đánh thuê trốn trong tối mà nói, vô tình treo một con dao lớn trên đầu, mặc dù không tới mức thật sự bị coi trọng, nhưng ít nhất người còn ở lại New York, hiện tại là không thể tùy tiện hoạt động.

Buổi chiều, nhà họ Phù chuyển tới bốn triệu đôla, tương đương thành hơn hai triệu năm nghìn nhân dân tệ, cho dù là đối nhà họ Phù mà nói, cũng là mọt khoản chí khá khổng lồ, nhưng đoán lính đánh thuê là tuyệt đối không thể chọc vào, chỉ có thể giao hảo không thể trở mặt, nếu không đợi tới đoàn lính đánh thuê phản kích ngược, cho dù là một quan chức của trung ương, cha con nhà họ Phù cũng không dám lấy tính mạng của chính mình ra đùa.

Lê Chanh nhoài người trong phòng tắm tắm rửa kì cọ, không biết vật chất màu đen kia là cái thứ gì, nếu khó rửa giống như dầu, nếu không có vận dụng linh lực rửa sạch dơ bẩn trong lỗ chân lông, chỉ sợ lúc cậu bước ra khỏi bồn tắm lớn, vẫn là một người đen thui.

À, đúng rồi.

Đồng chí người đại diện vĩ đại nổi giận đùng đùng cũng trở về rồi.

Lê Chanh xoa xoa dái tai.

Còn có thể nghe được bên ngoài Tống Giai bán liên thanh: "Tại sao lại biến mất tại lúc này", "Sớm nói đi đón em, em không nên nhanh như chảo chớp tự mình chạy tới cái làng đó", "Thật vất vả có đạo diễn nổi tiếng tìm đến làm việc lại, lúc ký hợp đồng cư nhiên cho người ta leo cây", cùng với cái câu gần đây nhất: "Mau đi ra ngoài cho chị, em còn muốn ở lì trong trong bồn tắm lớn tới bao giờ hả?", "Đừng tưởng rằng trốn tránh là có thể rũ bỏ trách nhiệm" vân vân.

Chờ bao lâu.....

Lê Chanh đứng ở dưới vòi hoa sen giơ tay lau mặt, nhìn trong gương ánh ra mái tóc đen ẩm

ướt, kinh ngạc nhìn hai, cậu chính là.....Không muốn đi ra ngoài mà thôi.

Hoặc là, đi ra ngoài cũng không biết có cái gì hay để nói.

.....

..... Phi phi phi.

Tắm lâu dài như trời đất luôn.

Lê Chanh trong lòng có một giọng nói đang thầm thì, lại bôi đầy sữa tắm lên người, cao hứng tắm rửa.

Đột nhiên chỉ nghe trong phòng truyền tới một tiếng "lách cách".

Phòng tắm sáng như ban ngày lóe lên một tia lửa đỏ như tim đèn, đèn tắt mất, dòng nước của vòi hoa sen cũng chậm chậm biến thành chảy nhỏ giọt từng giọt, thành nhiều giọt tí tách, ngoài cửa truyền tới tiếng kinh nnạc ngạc nhiên của Tống Giai: "Khách sạn sao lại còn có thể cúp điện?".

Mơ hồ nghe được trên hành lang có người nói máy phát điện hư rồi.

Lê Chanh mang theo đầy người bọt nước: "....."

134. Chương 134: Đừng Khóc

Hai mươi phút sau, trong phòng tích một tiếng báo có điện. Lê Chanh lúc này cũng không dám ở lại lâu lắm, tùy tiện liền xả bọt xà bông trên người, nhét chính mình vào trong khăn tắm, sau đó chỉn tể mặc xong quần áo.

Cửa phòng tám cạch một tiếng bị mở ra.

Lê Chanh ngón tay gác ở trên cửa kỳ thật suy nghĩ thật lâu, có lẽ vừa ra khỏi cửa cậu liền muốn mở miệng phủi sạch quan hệ giữa hai người, nói: tôi sẽ không thích anh nữa!!!! Hoặc là, tôi sẽ không tin chuyện quỷ của anh nữa!!!!

Nhưng sự thật là, "Sẽ không nữa" đó là cái quỷ gì???

Sau khi nghĩ thông Lê Chanh quyết định không nói gì, nhiều lời sai nhiều, dù sao cậu đã quyết định không quan hệ cùng Lê Đại Mao không phải sao, vì thế mặt than nghiêm mặt, Lê Chanh

mang theo một thân hơi nước đi ra từ phòng tắm, báo một chút hành trình dự phòng cùng Tống Giai, không chớp mắt lướt qua Trầm Du, đóng lại cửa của phòng ngủ chính mình.

Bên trong phòng không có mỏ đền không tính rất sáng, bức màn vẫn là không kéo lên, có vẻ khá yên ắng.

Cậu tựa vào bên trong cửa nhẹ nhàng thở ra, tiếp theo lại là tưởng tượng, chính mình rõ ràng hẳn là hất cằm hếch mũi dùng một bộ bộ dáng lạnh nhạt không hề sợ hãi nhìn qua, tại sao phải trốn đi giống như làm chuyện đuối lý vậy?

Lê Chanh.

Trầm Du: "....."

Tống Giai: "Em ấy làm sao vậy?".

Trầm Du lắc đầu.

Tống Giai: "Cãi nhau?".

Trầm Du không xác định nhíu mày: "..... Có lẽ?". Y rủ mắt, không hờn giận nói: "Cô chọc em ấy mất hứng?".

Tống Giai nghe xong cũng không biết nên phản ứng thế nào, cô cạn lời cả nửa ngày, vung tay: "....Nếu chọc cũng không phải tôi chọc được không".

Trầm Du ngồi ở sô pha vẻ mặt biểu cảm "Không phải cô chẳng lẽ chính là tôi sao?", qua một lát nhìn cánh cửa phòng đóng chặt của cậu nhóc, cảm thấy bản thân thời gian này ngoại trừ ở lại trong bích trì tu luyện, cái khác giống như không có làm sai cái gì.

Kế tiếp thẳng tới buổi tối ăn cơm, Trầm Du đều là vượt qua dưới mặt lạnh của Lê Chanh, lần này cho dù Trầm Du trì độn thế nào cũng biết chỉ sợ là chuyện của chính mình rồi, thậm chí đợi tới lúc Lê Chanh tháo xuống viên cầu vàng kim trên cổ mặt không biểu cảm trả lại cho Trầm Du, biểu cảm trên mặt người này rốt cục rạn nứt rồi.

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, giống như có ngọn lửa đang cháy phừng phựt.

Tống Giai không khỏi lui về phía sau một bước.

"Vào bên trong cùng anh một chút". Trầm Du ôm bả vai của Lê Chanh, đoán chừng là học

từ tiểu phẩm trên TV, cái loại tư thế lão Đại phương bắc bá vai bá cổ chúng ta là anh em tốt *(chỗ này chém)*, Lê Chanh dùng hết sức uống sữa cũng không gỡ đầu ngón tay anh ta ra được.

Có thể là bởi vì ngực kề ngực thân cận quá, Lê Chanh cái lỗ tai dán lên trên còn có thể nghe được ——

Nghe được trái tim bên trong đập thình thịch.

Ngay sau đó, cậu bị kéo khỏi lồng ngực, cảnh tượng trước mắt từ phòng khách nhỏ đổi thành phòng ngủ, trên cái ghế đối diện còn bị mấy cái quần áo cậu thay ra quăng lên, trên bàn có trái táo bị gặm một nửa.

"Chuyện gì vậy?". Trầm Du ngồi ở đối diện cậu, một đôi mắt đen trầm nhìn cậu, "Em có ý kiến đối anh".

Lê Chanh: "....."

"Có ý kiến rất lớn".

Lê Chanh không khuất phục mắt nhìn chằm chằm: "Có".

"Tại sao?".

"Đừng nói những cái đó đều là giả".

Lê Chanh hừ lạnh một tiếng, nói lại một lần tin tức nghe được từ nhà họ Trầm, trời biết sau khi nghe tới mấy tiếng đồng hồ trước khi trở về hiện đại cậu là vượt qua như thế nào, cậu một mực suy nghĩ, là chờ người này chính miệng thừa nhận, hay là lập tức liền đi, sau đó cậu lựa chọn về sau, cũng không nghĩ tới cho dù chính mình chạy về hiện đại, đối phương còn có thể đuổi tới đây.

Kỳ thật cậu cũng ẩn ẩn có vài phần suy đoán, viên cầu vàng kim đeo trên cổ cậu có lẽ chính là môi giới xuyên qua không gian của Lê Đại Mao, cho nên cho dù biết đây là bảo bối cứu mạng, cho dù đeo lâu như vậy trong lòng còn có chút luyến tiếc, vẫn là nghĩa vô phản cố* trả nó lại.

***nghĩa vô phản cố: làm việc nghĩa không được chùn bước, đạo nghĩa không cho phép chùn bước**

Trầm Du: "..... Đều là thật".

Tốt rồi.

—— hiện tại ai cũng đừng để ý cậu.

Lê Chanh

Đột nhiên có loại chân tướng rõ ràng tới xúc động muốn khóc rồi.

Hai cánh môi mỏng cơ hồ đều run run mím thành một đường thẳng.

"Nhưng mà ——". Một bóng râm phủ xuống, dừng ở trên đỉnh đầu Lê Chanh, giống như cái loại thời tiết vốn sáng sủa đột nhiên bị mây đen che phủ tối sầm lại, làm cho người ta nhịn không được ngẩng đầu nhìn một cái cảm giác có UFO, Lê Chanh ngẩng đầu, chống lại một đôi mắt đen kịt, đen như vậy.

Lê Chanh cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Con người thật là kỳ quái.

Đôi khi bạn nhìn một khuôn mặt, quen thuộc tới nhắm mắt lại đều có thể dùng chữ cổ hình dung cụ thể ra, thậm chí chỉ cần có một chút đường nét, hóa thành tro cũng nhận ra được.

Nhưng cố tình chính là khuôn mặt bạn quen thuộc nhất này, đột nhiên đưa ra một phần cho bạn nhìn chằm chằm, lại sẽ có loại cảm giác xa lạ.

Mắt của Lê Chanh nhìn chằm chằm Trầm Du.

"—— tại sao phải lấy kết cục của người khác giới hạn khóa chặt chính mình chứ?'. Trầm Du nói.

"?"

"Cho dù ngay từ đầu là bởi vì nhân tố bên ngoài này, bởi vì anh không hiểu tình cảm mà các em nói, hoặc là căn bản không nghĩ tới phải có cái loại tình cảm này, như vậy sau này thì sao?". Trầm Du cúi đầu, lông mày của y dày đậm rất cứng, cơ hồ muốn đâm trên trán Lê Chanh. Lê Chanh cảm thấy hiện tại không chỉ có là vấn đề trái tim của đối phương đập, cái thú đâp thình thịch trong ngực mình lại là cái gì?

"Đại Mao anh……"

Cậu nuốt nước bọt: "Anh trước.....". Cách xa một chút.

Lời còn chưa dứt, bên này Tràm Du liền rủ mắt, yên lặng hôn xuống miệng của cậu, một cỗ cảm giác tê dại từ trong miệng truyền tới toàn thân, Lê Chanh cứng ngắc ở tại chỗ, nhìn Trầm Du vừa ngồi xổm bên cạnh chính mình, vừa ôm lấy bả vai chính mình, đầu lưỡi vói vào trong miệng, như là một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm từ giữa răng vọt vào, liều mạng ra sức đối đầu lưỡi non nớt của chính mình.

Có lẽ trình độ tu vi cũng sẽ ảnh hưởng tới cường độ thân thể, Lê Chanh chỉ cảm thấy chính mình giống một cái cây non dưới gốc cây cổ thụ, có một ngày cổ thụ đổ nhào, cày loạn một mét đất xung quanh nó.

"Có cảm giác không?".

"....."

Tựa hồ ý thức được Lê Chanh là thuộc loại người đánh roi mới đi một bước, Trầm Du tiếp tục hông bờ môi cậu, cằm, ngón tay đã bắt đầu không an phận vén quần áo của đối phương lên, tiếp xúc cùng không khí lạnh lẽo, vuốt ve thân thể ngón tay, bàn tay Trầm Du xuống phía dưới một chút, "Có cảm giác?".

Lê Chanh đỏ mắt quay đầu qua một bên, hình như là đang thẹn thùng, cho dù có đôi khi cậu biểu hiện rất lớn gan cực kỳ bất cần, nhưng mà mỗi khi gặp được loại tình huống này, đều sẽ chống đỡ không được.

Trầm Du lại mút mát đầu lưỡi của cậu, nhéo cái bụng mềm mại của cậu.

Lần này Lê Chanh thật muốn khóc rồi.

Có thể là nóng.

Càng có thể là trên sinh lý.

Trong ánh mắt kết một tầng sương mù.

"Anh cũng có". Trầm Du cúi đầu cười, giảm bớt một phần quẫn bách của cậu, "Em xem".

"Anh thích tôi".

"Anh thích em".

“Này không phải rất đơn giản sao”.

Lê Chanh sửng sốt.

Không phải bởi vì đột nhiên phát hiện đối phương nói tới rất có đạo lý đặc biệt cảm động.

Mà là cảm thấy.....Loại cách nói này quả thực rất! Vô! Sỉ!!

“Anh rất có đạo lý?’. Lê Chanh thật vất vả thở dốc hai cái, vận dụng giọng điệu hỏi vặn lại, thành công biểu đạt không hài lòng của chính mình, cùng với không sợ chết làm một bước giãy dụa cuối cùng.

Đây là Trầm Du không có đang nói chuyện, y giơ tay khiêng Lê Chanh lên trên vai, ảnh ngược trên mặt đất chiếu ra bóng dáng hợp thể của hai người cực kỳ khôi ngô, Lê Chanh còn chưa kịp phản ứng lại liền cũng đầu nặng gốc nhẹ đổ nhào rồi.

Sức mặt cậu kìm nén tới đỏ bừng: “Anh làm gì vậy?”.

“Anh”.

“A a a a a A ha ha ha.....”.

Tống Giai ở trong một phòng khác nghe được tiếng kêu gào khóc thảm thiết của đối diện, giống như đang gọi tên của chính mình, cô lướt Weibo của Lê Chanh, đăng hình trên hội âm nhạc lên, lại trả lời hai tin nhắn, một tay lấy chăn trùm lên đầu, che chắn tiếng la ngoài cửa.

Thanh niên bây giờ nha.

“Ha ha ha ha anh dừng tay được không.....Ha.....”. Trong phòng Lê Chanh giống chú chuột nhỏ trong bầy chuột cố sức giãy dụa, nửa người trên bị cởi sạch, người bên cạnh một bàn tay đè cậu tại trên giường, tay kia thì.....gãi thịt ngứa của cậu.

Lê Chanh trên mặt biểu cảm phong phú, khóc khóc cười cười: “Chị Tống cứu mạng.....”.

Trên tay cậu thỉnh thoảng tới mấy phát hư không chỉ, nhưng mà tu vi luyện ý cảnh so với tu vi thoát phàm hậu kỳ, chỉ sợ ngay cả thực lực gãi ngứa cũng không đủ, những linh lực này không có gì bất ngờ xảy ra đều tặng cho drap giường và chăn mền.

Cái giường trắng tinh bị đâm không ít lỗ thủng.

Trầm Du đè tay cậu lại, đổi thành nắm lấy cổ chân của cậu: "Tin anh?".

"Tin, tin, ha ha ha .....".

"Em sai rồi?".

"Em sai rồi".

"Sau này sẽ không lại cáu giận nữa?".

Lão tử khi nào thì cáu giận!

Lật bàn!

"Em yêu anh?".

"Ha ha ha yêu yêu yêu.....". Lúc này Lê Chanh mệt tới ngay cả thở đều khó rồi.

"Biết liền tốt, em nói không sai, bạn lữ của chú Nhị Thập Lục rất nhiều, cho nên từ rất sơm anh đã quyết định, trước đó không cần bất luận kẻ nào bất cứ ai. Cho nên, đồng dạng chảy dòng máu như vậy, lưng đeo sứ mệnh chấn hưng Trầm tộc, rất ít có người may mắn giống như anh". Trầm Du ngừng tay, ôm người tới trong lòng, cọ cọ cái trán, y nói: "Đừng khóc".

135. Chương 135: Ngươi Không Hiểu

Lê Chanh dang uống rượu vang đỏ cùng Patrick, làm một tu sĩ thể chất ngàn chén mới say, Lê Chanh căn bản không sợ rượu vang đỏ này, cậu chính là có chút buồn bực, chút buồn bực đó tựa như chút mưa nhỏ trên trời đổ xuống bây giờ, tuy nói thế mưa không lớn, nhưng chân chính chui vào màn mưa vẫn là dính ướt.

Muốn nói tới Lê Chanh rốt cuộc không phải một diễn viên hạng A, ít nhất dang tiếng còn chưa tới mức đó, nhưng Patrick chính là nhìn cậu hợp mắt, có đôi khi nhãn duyên thật là rất quan trọng, đương nhiên cũng không loại trừ cú quật ngã năm đó của Lê Chanh, trực tiếp làm Patrick té tới mở cờ trong bụng, thuận tiện còn cho chính mình té ra mang danh ngạch vai phụ.

"Nhìn cậu giống như đang khổ vì tình". Patrick nhè nhẹ lắc ly rượu, một bộ bộ dáng người từng trải: "Cách giải quyết duy nhất.....". Gã vươn một ngón tay: "Nhận vai diễn gần nhất này của tôi, tôi nghĩ như thế nào đều rất thích hợp cậu của hiện tại". Hiển nhiên hiện tại danh tiếng của Lê Chanh ở nước ngoài đã khiên Patrick có chút động tâm rồi, hơn nữa gã khác đạo diễn bình thường, mà là từng tự thân xuất mã phỏng vấn Lê Chanh rồi, tự nhiên càng hiểu biết một ít tiềm lực của Lê Chanh, cho nên gã cơ bản ngay cả lo lắng cũng không cần.

Lê Chanh: "....."

Đạo diễn ngài rốt cuộc là một loại tư duy phương thức triển khai kiểu gì vậy?

Nhận phim và cách giải quyết ——

Có cái lông quan hệ gì sao?

"Tôi nghe Thọ Linh nói, hiện tại cậu không nhận vai trong nước, không sao, lấy thực lực của cậu, Đông Sơn tái khởi đều không là đồng thoại *(gầy dựng lại sự nghiệp không phải là chuyện nằm mơ, mơ mộng viển vông)*, dù sao quan chức của Trung Quốc là quản không tới nước Mỹ". Patrick nhún nhún vai, bộ dáng một khuôn mặt không sợ gì nhà họ phù cả, nhướn mày: " Người phong sát cậu, bọn họ sớm muộn gì sẽ hối hận".

Liền dựa vào những lời này này chính là tri kỷ nha! Lê Chanh quả thực không thể càng tin tưởng điểm này, nhất là đối phương cho dù tìm được đoàn lính đánh thuê Emerald tập kích đối chính mình, còn không đồng dạng là thất bại?

.....

Lúc này cậu còn chưa biết đoàn lính đánh thuê Emerald đã sắp bị diệt đoàn.

Thủ lĩnh đầu trọc không nghĩ tới chính mình trốn tới căn cứ ngầm của Nam Phi, còn có người có thể tìm ra phương vị của bản thân, giống như tất cả tin tức che chắn đều không có tác dụng đối với đối phương, lúc cả căn cứ sụp xuống, thủ lĩnh đầu trọc còn tại trong phòng ngủ say, ngay sau đó chính là đất rung núi chuyển, lay động giống như muốn xé toạc căn phòng, thậm chí cũng không cho gã cơ hội chạy ra, căn cứ liền toàn bộ lõm xuống một mảng lớn.

Thủ lĩnh đầu trọc: "....."

Tầm nhìn trước mắt một mảnh mơ hồ, đầu chợt lạnh, tiếp theo rơi vào trong bóng tối, quân đội Nam Phi điều động tìm kiếm, ở một chỗ hoang dã phát hiện đống hoang tàn của căn cứ, tư liệu trình chính phủ báo cáo: ngày hôm nay đoàn lính đánh thuê Emerald bị một thế lực vô danh tiêu diệt toàn bộ.

Lúc này nhà họ Phù hoàn toàn không biết gì cả.

Làm một trong những thế gia lớn của thủ đô, tại trước tết nhà họ Phù như cũ đông như trẩy hội, nhưng thật ra trong thư phòng của tầng cao nhất nhà họ Phù, cha con hai người sắc mặt đều có chút khó coi, không vì cái gì khác, chính là bởi vì phương diện tài chính gia tộc ra chút vấn đề, có chút quay vòng không ra, phải biết rằng tiền thuê chuyển qua cho đoàn lính đánh thê Emerald là hai triệu nhân dân tệ, số tiền này cũng đủ mua xuống mười căn biệt thự ở khu

dân cư thủ đô xa hoa, cho dù gia tộc như nhà họ Phù, chân chính lấy ra tiền, tài chính trong nhà cũng như toàn bộ thâm hụt rồi.

"Con thấy gần đây thật có thể vớt được tiền vẫn là Cống dược phường, nếu nắm giữ dược phường ở trong tay, còn sợ thiếu tài chính sao?". Phù Nhất Vi mơ ước đã lâu đối Cống dược phường, nhưng gần đây bởi vì gia tộc thiếu mất hai triệu tài sản, một đám người trên sinh hoạt đều có chút không bằng trước đó, mắt thấy bên nhà họ Từ ngày càng phát triển, Phù Nhất Vi bắt đầu mất cân bằng rồi.

"Đáng tiếc Cống dược phường không động vào được".

Phù Nguyên Đức cười lạnh, đưa một số điện thoại cho con ông: "Hiện tại tự nhiên không thể đụng nó, còn là khi phát triển thành quái vật lớn, vẫn sẽ có người đỏ mắt, chỉ sợ còn có không ít người".

Phù Nhất Vi cầm lấy nhìn một cái, như có chút ngộ ra.

Gã mơ hồ có chút hiểu được ý của cha gã, tựa hồ.....Ngoại trừ người nhà họ Phù, còn có thế gia khác đang động tâm tư đối Cống dược phường, chính là bởi vì kiềm chế lẫn nhau, cho nên ai đều không có ra tay.

Đợi tới Cống dược phường chân chính trưởng thành, phát triển tới mức ngay cả chủ nhân thế gia đều đỏ mắt, chỉ sợ những người này phải liên hợp lại cùng nhau chia chác thôn tính.

Nhất là lực lượng nghiên cứu đằng sau của Cống dược phường, bất kể là nghiên cứu chế tạo ra Lục vị sinh huyết hoàn hay là Dũ thương đan các loại, công hiệu này đều là tốt tới khó có thể tưởng tượng, đủ có thể nhìn thấy thị trường rộng lớn.

Chỉ cần đạt được đội ngũ nghiên cứu đằng sau của Cống dược phường, như vậy cho dù không có có thể bằng dược dược liệu trong Cống dược phường, cũng đủ để ngày hốt đấu vàng rồi.

Từ trong thư phòng đi ra, Phù Nhất Vi trở lại phòng của chính mình, dùng di động có thể chống nghe trộm gọi số điện thoại đặc thù trên tờ giấy, đối phương rất nhanh bắt máy, Phù Nhất Vi nói mật hiệu, tiếp theo từ bên kia truyền tới một thanh âm trầm thấp: "Thực xin lỗi, tin tức ngài muốn không điều tra được, Cống dược phường tựa hồ không có đội nghiên cứu, chỉ có một người môi giới".

"Người môi giới?".

"Chính là Lê Chanh trước đó ngài muốn chúng tôi điều tra, theo chúng tôi suy đoán, tân dược của Cống dược phường, đều là người này mang tới, về phần lực lượng sau lưng cậu ta, cho tới bây giờ đều không có manh mối gì".

Phù Nhất Vi không cam lòng cúp điện thoại, gã nhìn chằm chằm di động, chỉ chốc lát sau lại gọi một cuộc điện thoại, lúc này trong điện thoại truyền tới âm thanh chính là: "Rất xin lỗi, số điện thoại quý khách gọi không tồn tại".

.....Không tồn tại.

Gã biến sắc, ánh mắt bay nhanh lướt qua dãy số trên điện thoại, mày nhíu lại thật sâu, đây là đường dây chuyên dùng liên lạc điện thoại viên đoàn lính đánh thuê Emerald hợp tác cùng nhà họ Phù, sự tình còn chưa làm xong, Lê Chanh vui vẻ như cũ, làm sao sẽ đột nhiên biến thành số không tồn tại?

Chẳng lẽ đoàn lính đánh thuê Emerald kiếm đủ tiền từ chỗ nhà họ Phù rồi, liền muốn bỏ đi? Lúc trước biết quy củ của bọn người này, cho nên không có giáp mặt liên hệ liên lạc viên, không nghĩ tới đoàn lính đánh thuê Emerald cư nhiên chơi bài kim thiền thoát xác*!

***Kim thiền thoát xác (Ve sầu lột xác) sử dụng bộ dạng mới để làm quân địch bất ngờ trở tay không kịp**

Gã nghĩ tới đây, cầm siết di động quăng mạnh xuống đất, nghiến răng hàm đều bắt đầu phát đau rồi, gã mở máy tính trên bàn ra, tìm được Weibo của Lê Chanh, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng ngày đổi mới mới nhất —— đúng là hôm nay nửa giờ trước.

Bên trên đăng hai tấm hình thường ngày, cùng với chuyện đối phương sắp phải đóng bộ phim mới của đạo diễn Patrick, có được danh hiệu nhà âm nhạc trẻ nhất Lê Chanh hiện tại như mặt trời ban trưa, quả thực ở nước ngoài lăn lộn tới phong sinh thủy khởi*.

***phong sinh thủy khởi (gió thổi nước lên): mọi chuyện đều thuận lợi, ngày càng phát triển.**

Nói cách khác, đoàn lính đánh thuê Emerald thật sự đùa giỡn nhà họ Phù một phen, mợ nó, đám khốn kiếp lang thang tại trên quốc tế này.

Mặc kệ Phù Nhất Vi táo bạo như thế nào, bên Lê Chanh vẫn như cũ cực kỳ chuyên tâm liều mạng kiếm giá trị tín ngưỡng, Trầm Du im lặng làm trung khuyển *(chú chó trung thành hay còn là anh công trung thành một mực duy nhất đối em thụ)* mấy ngày, cơ bản như hình với bóng cùng Lê Chanh, thậm chí buổi tối lúc không nên lại ở trên cùng một cái giường, dựa vào tính chống đòn của thân thể, đánh một lần leo lên một lần, ngẫu nhiên nhân cơ hội chiếm chút tiện nghi, hết thảy lại giống như về tới lúc ban đầu. Y biết cậu nhóc vẫn tức giận, nếu không xả một bụng tức giận ra, cuối cùng vẫn là chính mình xui xẻo.

Lê Chanh mang theo người này trở về Đại Châu giới, còn thuận tiện mở một tửu lâu Gia Thường tại Cửu Di thành, thu mua da thú đan dược tốt, trực tiếp mang đi cho tổng bộ công ty Cực địa Lan phương ở hiện đại.

Nhưng mà lần này sau khi trở về, sau khi qua lại một chuyến Trầm Du lại giống như có chút tâm sự nặng nề, nhưng thật ra càng dính người một chút thậm chí trịnh trọng đeo nội đan của chính mình lên trên cổ Lê Chanh, Lê Chanh cũng cảm giác đối phương hành động có chút kỳ quái, thật giống như.....Đang dặn dò hậu sự vậy.

Không thể nào.

Cậu nghĩ.

Cho dù ở Đại Châu giới, sau khi từ chó biến thành người Trầm Du cũng đã là một trong những cường giả của hiện nay rồi, làm sao có cái gì uy hiếp?

Thẳng tới một tuần sau, Trầm Du lần đầu đề xuất trở lại Đại Châu giới, trên mặt mang theo một tia nặng nề không đổi, không biết tại sao, Lê Chanh đột nhiên có loại cảm giác lần này chia tay chính là cả đời không gặp.

Là lỗi giác sao?

Hai người đứng ở đường phố tại Cửu Di thành.

Đằng sau là biển hiệu chữ vàng của tửu lâu Gia Thường.

Trầm Du xoa xoa đầu tóc ngắn của thiếu niên, tựa như rất nhiều lần trước đây, xoa thành bộ dáng ổ gà, y đặc biệt thích lúc vợ lộ ra loại biểu cảm ngốc đáng yêu thế này, giang hai tay giống nhưuôm búp bê vải nhét đối phương vào trong lòng.

"Anh hy vọng một đoạn thời gian gần đây em đều sẽ chờ ở hiện đại, ít nhất..... Một tháng, trong một tháng đừng bước vào Cửu Di thành".

"Từ từ".

".....".

"Tại sao?".

Trầm Du bình thản nói: "Một tháng sau thời tiết không tốt, anh không hy vọng những ngày mưa dầm ảnh hưởng tâm tình tốt của em".

"Anh cảm thấy nói ra loại lý do vụng về rõ ràng mang theo giọng điệu dỗ con nít này em sẽ tin sao?". Lê Chanh đặc biệt hoài nghi Trầm Du chính là dùng mông tới đong đo chỉ số thông

minh của chính mình, "Tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng em cảm giác chắc là cả gia tộc anh có liên quan".

Trầm Du nhướn mày, tựa hồ cảm thấy có chút khó mà tin được đối sự nhạy bén của Lê Chanh, "Không có việc gì".

Lê Chanh "à" một tiếng: "Nếu không có việc gì, vậy đúng lúc, em mở tửu điếm tại Cửu Di thành làm giàu, còn có thể mượn một chút tên tuổi thoát phàm cảnh của anh nữa".

Trầm Du im lặng một chút: ".....Em không ở Cửu Di thành cũng có thể phát tài".

Lê Chanh cảm thấy cậu phải làm hết nghĩa vụ của một người bạn, nếu đã đoán được là vấn đề của Trầm gia, như vậy tiếp tục phỏng đoán tiếp cơ bản không khó, nghe nói Thiên Triêu tông tổ chức hai mươi thiên tài đệ tử liên hệ trận pháp chuẩn bị giết chết yêu đế, một khi yêu bị giết thì Trầm gia có chảy huyết mạch của yêu đế cũng khó sống, hiển nhiên thái độ của Trầm Du đã quyết định rồi, Trầm gia tuyệt sẽ không thỏa hiệp đối các tông môn khác của đại lục trung ương, như vậy cuối cùng nhất định là một hồi đại chiến.

Suy nghĩ một chút, Lê Chanh quyết định thu mua nhiều chút đan dược tăng lên tu vi, nếu Trầm gia cần, cậu nhất định sẽ tận hết sức lực trợ giúp, dù sao.....Là người nhà của bạn.

Ý tưởng của Lê Chanh rất hoàn thiện.

Tại sau khi dạo qua chi nhánh của tửu lâu Gia Thương tại Cửu Di thành, cậu chạy tới mấy tiệm chi nhánh của chính mình tại Lục man thành đều kiểm tra qua một lần, dự trữ đủ vật tư, chuẩn bị cho chiến tranh của một tháng tiếp theo.

Thiên Triêu tông cũng bắt đầu có động tác rồi, tại đồng thời tích cực thúc giục hai mươi vị thiên tài học trận pháp, liên hợp tông môn thế gia khác triển khai thăm dò đối yêu tộc, đầu tiên là bắt đầu từ bên ngoài yêu tộc, mãi cho tới trung tâm yêu vực, vì thuận tiện ép yêu đế đỉnh thoát phàm hậu kỳ ra ngoài từ trong bế quan.

Ngày này, Thiên Triêu tông rốt cục dẫn dắt hai mươi thiên tài tiến vào yêu vực, Lê Chanh cũng sớm đi ngủ, nhắm mắt lại, cậu phải nghỉ ngơi dưỡng sức, cho dù không thể giúp quá nhiều, nhưng cũng đừng kéo chân sau của Trầm Du.

Trong căn phòng dành riêng lại của tửu lâu Gia Thường, thiếu niên nhắm mi mắt, nằm ở trên giường.

Một bóng người lóe lên ở trước cửa sổ, sau đó hiện ra thực thể, nhìn vẻ ngoài thân hình chính là Trầm Du, y ngồi ở bên giường cẩn thận hôn hai má và miệng của thiếu niên, một lát sau lại ăn một lần là ghiền gặm hai cái, mới một tay vung lên rút chiếc nhẫn của Lê Chanh ra, người trên giường lập tức cũng theo Trầm Du biến mất không thấy.

Lê Chanh trong lúc ngủ mơ chép chép miệng, cậu giống như mơ thấy một con thỏ lớn, mà chính mình lại thành cây củ cải.

*****

Không bao lâu, trong một căn phòng tại tửu lâu Gia Thường hiện ra một bóng người, lại chỉ có một mình Trầm Du, y dễ dàng lợi dụng không gian bí thuật tiến vào Trầm gia Cửu Di thành, lúc này Trầm Lục người duy nhất của Trầm gia còn nhàn rỗi cực kỳ buồn bực nằm sấp trên mặt đất cấm địa, nó dựng thẳng lên một cái lổ tai, mạnh chống bốn cái chân ngắn, một đôi mắt đen kịt nhìn cháu lớn bước chậm đi tới.

Trầm Lục: "Rống". Ngươi đưa hắn đi rồi?

Trầm Du: "Ừm".

Trầm Lục: "Rống rống". Giữ lại cùng ngươi có cái gì không tốt?

Trầm Du: "Chuyện này cuối cùng thành bại còn chưa biết, nếu là thành công còn tốt, nếu là thất bại, cả Trầm gia thậm chí đại lục đều không tồn tại nữa.....Ta không thể lấy hắn mạo hiểm".

Trầm Du suy nghĩ một chút, có thể cảm thấy được có chút đả kích người khác, nhưng vẫn là nói câu: "Ngươi không hiểu".

Trầm Lục quả thật không hiểu, hắn cảm thấy được thế giới của người trẻ tuổi càng ngày càng khó hiểu rồi, nếu có người bằng lòng kề vai chiến đấu cùng hắn, như thế nào cũng phải chúc mừng một lần có được tri kỷ chân tâm đối đãi chính mình, vẫn là lần đầu thấy có người đẩy người giúp đỡ ra bên ngoài, tuy rằng thực lực tiểu gia hỏa kia quả thật không được tốt lắm.

Trầm Lục hai chân trước duỗi duỗi về phía trước. giãn thân thể, chán đến chết nằm chổng vó trên mặt đất: "Rống". Tùy ngươi.

Vẫn cảm thấy được lần này tiểu gia hỏa kia sẽ không dễ dàng tha thứ cho ngươi.

Chúc ngươi may mắn.

Về phần kế hoạch lần này của gia tộc..... Hy vọng có thể thành công.

Trầm Lục lật người, lông trắng tinh ở dưới ánh trăng có vẻ cực kỳ trắng ngần, nó giật giật móng vuốt, dùng đôi mắt ngắm sao, đây là cơ hội duy nhất của Trầm gia, nếu thành công, không cần lại bị quản chế dưới bất luận thế lực gì.

Nó thở dài, hai chân ngắn hướng về phía trước múa may, hai chân đánh ra một trận tiếng gió vù vù, cuối cùng cái bụng mềm nằm úp sấp thoát lực hướng về phía trước, bốn chân chổng lên trời, Trầm Lục bất đắc dĩ miệng phun phì phì.

Đáng tiếc một trận chiến kinh thiên đấu cùng trời này, chính mình là không thể tham dự.

Chính như lời dự đoán của Trầm Lục, sau khi Lê Chanh lập tức phát hiện trước mắt chính mình thay đổi cái cảnh tượng, vốn gian phòng cổ kính của tửu lâu Gia Thương đột nhiên đổi thành trang hoàng quen thuộc của khách sạn hiện đại, dùng mông nghĩ cũng biết là Trầm Du làm, hơn nữa hàng này cư nhiên còn cầm nhẫn đi, nói cách khác, hiện tại Lê Chanh ngay cả Đại Châu giới đều không tới được rồi, chỉ có thể ở hiện đại giương mắt nhìn.

"....."

Cậu cúi đầu lật lật túi trữ vật, tổng cộng tám túi trữ vật, tất cả bên trong đều là đan dược tăng trưởng tu vi, thậm chí còn có không ít đan dược thất phẩm bát phẩm khan hiếm, nếu Trầm Du hiện tại xuất hiện ở trước mặt, cậu quả thực muốn lập tức chửi thề.

Đan dược thu mua uổng công rồi!!!

Nói đi liền đi, anh ngược lại nói trước một tiếng cùng lão tử a!!!

Đậu má.

Áp suất thấp của Lê Chanh kéo dài tới hai ngày sau, hắn là lúc [Ảnh Sát] chiếu tới một phần giữa, diễn viên đóng vai chú Ba của Trần Sinh xuất hiện ngang không trung, hấp dẫn hàng loạt ánh mắt, có đôi khi một người lớn lên đẹp quan trọng, một người khí chất tốt này liền càng quan trọng, hiển nhiên chú Ba chính là cái loại tướng mạo và khí chất này, thiếu một thứ cũng không thể hình thành người đàn ông rắn rỏi chất lượng cao này, nhưng cố tình người này vừa xuất hiện chưa tới hai mươi phút liền chết rồi.

".....Đây là chết rồi? Tui còn cho rằng sẽ quanh co tìm được bác sĩ nào đó cấp cứu, sau đó sau khi chú Ba trở về, trở thành nam phụ thứ hai, hiến thân vì quốc gia, ha?".

"Dã man, đạo diễn rất ngược tâm, chú hiểu hay không hiểu tâm tư tại trong phim phát hiện mỹ nam còn chưa xem đủ đối phương liền hết vai rồi? Chú dám cho chú Ba nhiều đất diễn hơn hay không hả, chú nói tui biết đi!".

Quần chúng nữ mê trai xem [Ảnh Sát] vốn chính là lên topic rủa xả, sau đó phát hiện ý kiến của mọi người đều gần như nhau, ôm tiếc nuối đối chú Ba, vì thế từ rủa xả oán giận đất diễn quá ít thành tranh luận đứng đắn nghiêm túc, sau đó nhân sĩ chuyên nghiệp vừa phân tích, mọi người mới phát hiện vai phụ chú Ba này diễn xuất quả thật tốt nha, hoàn toàn tại trong thời gian mới xuất hiện liền chết diễn ra một loại mỹ cảm rung động, không kém bao nhiêu

cùng nam chính.

"Đất diễn ít cũng liền quên đi, chúng ta có thể chờ đợi bộ phim tiếp theo của anh ta, nhưng mà mấy người biết gì không, tui nhưng lại tìm không thấy tư liệu gì của anh ta".

"Giống như xuất hiện từ hư không ấy".

"Tôi quen một diễn viên của đoàn phim [Ảnh Sát], cô ấy nói chú Ba này là đoàn phim lâm thời kéo người diễn, cho nên có khả năng đối phương căn bản không phải ngôi sao".

Theo xuất hiện của một đám kết luận, làm cho người chú ý chú Ba kêu rên một mảnh.

"Nhưng vẫn cảm thấy Trần Sinh và chú Ba diễn rất hợp ý, đối thoại giữa Chanh tử và nam diễn viên này đều phải sinh động hơn nhiều so với diễn viên khác, bạn xem xem tư thế bảo hộ của chú Ba đứng ở dưới, còn có tư thế ôm Trần Sinh vào trong lòng.....".

"Thật giống một đôi, trước đó mấy người vẫn nói Chanh tử và Giang Thiệu Tuấn gì đó, còn có sacndal của Chanh tử và Thọ Linh, tui nhìn cũng không cảm thấy bộ dáng sẽ có JQ *(gian tình)*, nhưng thật ra chú Ba này, vẫn cảm thấy cùng một chỗ cùng Chanh tử rất xứng đôi nha!".

Trên thế giới này, có tai tiếng liền ý nghĩa có ghép đôi, có chỗ ghép đôi liền nhất định có hủ nam hủ nữ, vốn còn đang tiếc nuối vì Chanh tử hào quang không ai sánh bằng, tiên hoa Chanh tử không ai hái được, tới rồi một chú Ba các phương diện đều cực kỳ phù hợp, nhất thời kích phát lên thảo luận cao trào của mọi người rồi, trong nhất thời cao thủ photoshop ghép ảnh hai người lại cùng một chỗ, hoặc là trực tiếp cắt hình ảnh hơi thân mật ra.

Thậm chí ngay cả trên Weibo của Lê Chanh đều có bình luận ân cần thăm hỏi chú Ba.

Lê Chanh: Đều là cái quỷ gì.

Cậu khinh thường mắt nhìn tấm hình cậu và Trầm Du sánh vai, không thể không nói công chúng quả thật có mắt nhìn, trên tấm hình nhưng không chính là hai tu sĩ Đại Châu giới của toàn bộ trái đất sao? Quả nhiên Trầm Du cho dù ở hiện đại, chỉ dựa vào khuôn mặt liền có thể xông xáo rồi, người cùng người thật sự là không thể so sánh.

Cậu kéo xuống bình luận, chỉ thấy bên dưới còn có một bình luận như vầy:

Người trái cây: "Mấy người đừng lại thảo luận chú Ba gì nữa, Chanh tử đều là người sắp tiếp cận ảnh đế, CP của cậu ấy làm sao có thể loạn phối chứ, tuy rằng tui cũng cảm thấy chú Ba điều kiện cũng không tệ lắm, nhưng dù sao không phải cùng một đẳng cấp, giữa hai người còn không nhất định là chuyện đó đâu, vẫn không thể dùng danh tiếng của Chanh tử đẩy

một người ngay cả diễn viên cũng không phải thành đầu đề chứ? Chúng ta có phải là fan của Chanh tử hay không?". ***(CP =couple = ghép đôi ấy)***

"Người trái cây lầu trên nói rất đúng".

Đằng sau tỏ vẻ ủng hộ còn rất nhiều.

Nói cũng đúng, ngộ nhỡ trong đoàn phim Chanh tử và chú Ba không phải quan hệ rất thân thiết ngược lại là quan hệ cạnh tranh thì làm sao? Đợi tới chú Ba thông qua Chanh tử nổi tiếng rồi, đó không phải là hố Chanh tử hay sao?

Cho nên rất nhiều người lập tức tỉnh ngộ lại, thật muốn phối CP cũng phải phối nhóm ảnh đế đẹp trai hiện nay mới đúng.

"Đúng, mặc kệ thế nào đều là yêu Chanh tử, chú Ba qua một bên đi".

"Chỉ có lúc xác định quan hệ hai người thật sự không tồi mới có thể ra sức đẩy! Chúng ta là fan ruột của Lê Chanh!".

Lê Chanh nhíu mày, tuy rằng thật cao hứng có fan trung thành bảo vệ chính mình như vậy, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút không thoải mái lắm.

Suy nghĩ một chút, cậu nhịn không được đăng một tin Weibo.

[Lê Chanh: Đáng tiếc chú Ba chính là khách mời của đoàn phim, không biết sau này có cơ hội tiếp tục hợp tác hay không], cậu còn thuận tay đăng một icon biểu cảm đáng yêu.

Sau khi Weibo này phát đi, có lẽ là lập tức đạo diễn Khương nhìn thấy, Khương Ngọc Sinh lập tức trích dẫn một lần, sau đó nói: [liền biết là bạn của cậu nhóc cậu, nếu anh ta còn có ý nguyện tiếp tục đóng phim, nhớ rõ trước call tôi!]. Hai cái tin Weibo này càng làm JQ yên lặng xuống lại trồi lên.

"Giống như cái khó lường gì đó.....".

"Anh chị em lầu trên lầu dưới, mấy người nói đạo diễn Khương đây là ý gì?".

"Những lời này của Chanh tử rõ ràng mang theo ý vị quá nặng nha.....".

"Hai câu nói này gộp lại chính là: Chanh tử quen chú Ba, hơn nữa quan hệ hai người rất tốt, khả năng lẫn nhau có hảo cảm?".

“Tui không nói gì, tui liền chỉ nhìn nhìn”.

“Chanh tử bình thường lúc chỉ đăng Weibo chữ viết, tất nhiên sẽ khiến cho thiên hạ đại loạn, tựa như lần trước công ty dời đi, gọt rớt một quan chức tại chức, cùng với công trình trường tiểu học bã đậu lần trước, bốn quan chức lớn liên hoàn thất thế, như vậy tin tức bao hàm bên trong này nhất định cực kỳ phong phú……”.

“Không cần đoán, chân tướng chỉ có một, Chanh tử và chú Ba là lam nhan tri kỷ, quan hệ thân mật, bằng không đạo diễn Khương tìm chú Ba đóng phim, tại sao còn muốn Chanh tử call? Này không rõ ràng lộ ý vị hai người đã tới mức có thể sử dụng chung một cái di động?”. *(hồng nhan= nữ, lam nhan = nam)*

“Kỳ thật Chanh tử phát Weibo là chính danh vì chú Ba mà ha, trước đó không phải có người nói chú Ba dựa vào Chanh tử leo lên sao, hiện tại cách nói của Chanh tử rõ ràng rửa sạch oan ức cho chú Ba”.

Chúng hủ não bổ một phen trên giường triền miên trôi qua, một bàn tay cầm di động của đối phương, cảnh buồn ngủ mông lung cầm điện thoại.

“A một đôi thật đáng yêu”.

” Không được rồi lại muốn chảy máu mũi ra rồi……..”.

“Anh anh anh *(tiếng khóc)* nhìn tới Lê Chanh ra sức nói chuyện thay chú Ba như vậy, còn có cái icon kia, quả thực đều cảm động khóc rồi……”.

Lê Chanh xem xong bình luận, xoa xoa huyệt Thái Dương, cảm thấy chính mình là càng ngày càng theo không kịp thời đại phát triển thần tốc, cậu mới không phải tẩy trắng cho Trầm Du đâu nha, cậu chính là cảm thấy có một số bình luận lời nói quá mức không giống sự thật.

Dù sao đối phương cũng là tu sĩ thoát phàm hậu kỳ, cường giả số một vang dội, không chấp nhận được nói xấu quá mức.

136. Chương 136: Biến Cố

Tông môn của đại lục trung ương cùng yêu tộc đánh nhau túi bụi, người chết trong cuộc chiến này nhiều không kể xiết, lúc đối phó yêu tộc, cơ bản nhân tộc cường giả của đại lục đều tham gia, yêu thú của yêu vực dần dần lui về phía sau, quét ra một mảnh địa vực máu đen tẩy rửa của yêu tộc.

Ngày ngày hai mươi thiên chi kiêu tử tập luyện trận pháp rốt cục đi tới mảnh đất này của yêu tộc.

"Tại đây thất thần làm cái gì, đi nhanh chút đi". Có người vỗ bả vai của Chu Nghiêu, y quay đầu lại, nhìn thấy trên mặt đối phương lộ ra một loại thần thái trang nghiêm, nói: "Một ngày nào đó yêu tộc sẽ ngã tại dưới gót sắt của nhân tộc chúng ta".

"Các trưởng lão nói, hai mươi người chúng ta chính là tân hy vọng chém giết yêu đế".

"Ừ". Chu Nghiêu mặt không biểu cảm liếc mắt nhìn mặt đất một cái, mặt đất màu đen ẩm ướt kia rõ ràng trải một tầng máu của yêu thú, ánh sáng đỏ trong mắt y lưu chuyển. Có lẽ yêu tộc thật sự có một ngày bị diệt vong như vậy, nhưng hiển nhiên sẽ không là hôm nay, cũng sẽ không là hai mươi người này của Triêu Thiên tông.

Một nhóm thiếu niên tại dưới trợ giúp của trưởng lão, xâm nhập sâu vào trong yêu vực, mấy ngày nay tới giờ, yêu thú của yêu tộc đều bị cao thủ của đại lục trung ương đánh sợ rồi, xa xa nhìn tới có cường giả đi tới, liền rất nhanh né tránh.

Trầm Du và năm vị trưởng lão đứng ở trên một đỉnh núi bên trong yêu vực, sáu người đều là cao thủ đương thời, lại thần sắc ngưng trọng, ở phía sau bọn họ, đang dựng một cây cung màu vàng kim, cây cung dài cao khoảng ba trượng, mà mũi tên phối trên cây cung lại có chiều dài hai trượng, chỉ nhìn bên ngoài của nó liền biết vật này là phi phàm.

Nếu như lúc này có trưởng lão của Thiên Triêu tông, đủ để nhìn ra lai lịch của cây cung này.

Chính là "Xạ Nhật cung" linh khí gia truyền của Trầm gia. ***(xạ nhật = bắn mặt trời)***

Nghe nói đời trước của Trầm gia đó là cường giả do nhân tộc sinh ra, lấy lực lượng của thân thể có thể đối kháng nước lũ cuộn trào, thậm chí làm ra Xạ Nhật cung vũ khí sắc bén này, bắn rụng một cái mặt trời dư ra trên bầu trời. ***(móe, giống phiên bản khác của Hậu Nghệ vợi)*****.**

Đương nhiên những cái này đều là truyền thuyết thượng cổ, là thật hay giả, dù là Trầm gia bản thân cũng không rõ, nhưng linh khí Xạ Nhật này lại truyền thừa xuống qua từng thế hệ.

"Đợi tới lúc yêu đế bị buộc đột phá phi thăng kì, mấy người chúng ta liền phải nhắm chuẩn không trung, thử xem bản thể của thiênngoại quangtrốn tới nơi nào!". Đại trưởng lão râu bạc run run, trong mắt hiện lên một tia ánh sáng lạnh, đáy mắt lại mang theo vài phần bi thương.

Tại vạn năm trước, trên thế gian linh khí dồi dào, thậm chí không ít cường giả của gia tộc đều có thể trực tiếp đột phá tới phi thăng cảnh, từ đó phi thăng lên tới thượng giới, nhưng trong vòng vạn năm nay, mỗi khi có người đột phá tới phi thăng cảnh, cảnh giới còn chưa củng cố, liền bị một đạo xạ tuyến màu đỏ trên trời xuyên thấu thân thể, cả người đều sẽ theo đó tan rã, khiến người nhìn da đầu tê dại.

Hậu nhân có nhiều người không khuất phục số mệnh, không nghe khuyên bảo nóng lòng đột phá phi thăng cảnh, cuối cùng rơi vào vận mệnh thân tử đạo tiêu ***(chết mà không còn thể xác***

hồn phách), liền ngay cả bên trong Trầm gia, đồng dạng có con cháu chết tại dưới xạ tuyến này.

Phụ thân của đại trưởng lão cũng nằm trong đó.

Triêu Thiên tông luôn luôn cực kỳ đề phòng đối Trầm gia, tuy rằng gần đây thám tử ấn náu tại Trầm gia tra được đối phương có nhiều biến động, nhưng cũng không biết Trầm gia đánh chú ý chính là xạ tuyến màu đỏ tới từ thiên ngoại, bằng không đã sớm xông lên liều mạng cùng Trầm gia.

Phải biết rằng nếu như kế hoạch này thất bại, chọc giận thứ đó, chỉ sợ cả đại lục đều phải bị tiêu diệt.

"Yêu đế xuất hiện rồi". Trầm Du híp mắt lại, nhìn trung tâm yêu vực cách đó không xa, vừa dứt lời, chỉ thấy một con Thiên Ngao trắng tinh chạy trốn ra từ trong rặng núi, mang theo một cỗ mùi máu tanh nồng thối.

Thiên Ngao này rống một tiếng hướng không trung, hóa thành một cái yêu tóc đen mắt đỏ, cơ thịt cánh tay y dữ tợn tựa như hòn đá góc cạnh, chân to của y không mang giầy dẫm lên mặt đất, đi một bước chính là mặt đất lắc lư.

"Yêu đế!".

"Nó tới rồi!".

"Chuẩn bị trận pháp!". Trưởng lão của Triêu Thiên tông hét lớn một tiếng, thân hình đã di chuyển rồi, dù sao tu vi của thoát phàm đỉnh hậu kỳ sai biệt không lớn cùng tu vi yêu đế, chính là không có lực lượng phòng ngự và các loại thần thông của yêu đế thôi.

Trưởng lão Triêu Thiên tông và trưởng lão của mấy tông môn khác từ phương hướng khác nhau tiến công yêu đế, ý đồ tạo thành áp chế đối nó, mà hai mươi người đệ tử trẻ tuổi trúng tuyển trong tỉ thí chọn ra đã phân biệt đứng ở hai mươi cái phương vị, trường kiếm ngân tinh thiết *(thiết = sắt)* trong tay làm từ thiên ngoại vẫn thạch trầm minh (kêu, phát ra âm thanh) một tiếng, đều liên hợp thành một cỗ trận thế, linh lực trong cơ thể của hai mươi người sinh sôi không ngừng, dựa vào đặc tính của ngân tinh thiết hình thành một loại lực lượng cực kỳ huyền diệu.

Yêu đế nhất thời giống như con thú vị vây khốn trong lồng, ở dưới áp lực bị giam cầm.

"Biến trận!". Đại trưởng lão Triêu Thiên tông khẽ quát một tiếng.

Hai mươi đệ tử trao đổi phương vị.

"Đâm nó!". Đại trưởng lão lại nói một câu, lúc này mười thanh kiếm ngân tinh thiết đâm hướng nửa người trên yêu đế, mười thanh kiếm khác hướng tới hạ thân yêu đế tấn công, yêu đế không thể động đậy, chỉ có thể toàn thân bị kiếm đâm, trên người chảy ra máu đen nồng đậm, yêu đế khẽ xùy một tiếng: "Triêu thiên tông ngươi là càng sống càng thụt lùi rồi, thế nhưng dùng biện pháp lấy mạng đổi mạng hãm hại ta, hai mươi mấy người đệ tử vĩ đại này, chỉ sợ hôm nay liền phải chết tại đây, Triêu Thiên tông không hổ là đệ nhất tông môn, bạo tay như vậy, yêu tộc ta quả thật không so được.....".

"Bớt sàm ngôn đi!". Đại trưởng lão bị yêu đế nói một mạch khiến sắc mặt đỏ lên, y sợ yêu đế tiếp tục mê hoặc lòng người, nói với hai mươi người đệ tử: "Đừng nghe lời dối trá của y, các ngươi tất nhiên có thể bình an quay về tông".

"Có phải lời dối trá hay không, trong lòng bản thân ngươi rõ nhất". Yêu đế hừ lạnh một tiếng.

Trầm Du hai tay đặt sau lưng đứng ở đỉnh núi, mắt lạnh nhìn chiến tranh của yêu tộc và nhân tộc, lần này Triêu Thiên tông không hề muốn Trầm gia tham dự, chỉ sợ là e ngại Trầm gia tại lúc cuối cùng liên hợp cùng yêu đế, dù sao ngay cả dân chúng bình thường đều đoán ra khó xử của Trầm gia, Triêu Thiên tông tự nhiên càng là trong lòng đều biết.

"Yêu đế đã bị bức tới cực hạn, hoặc là quỳ xuống xin tha hoặc ngã xuống như vậy, hoặc là tăng lên tới phi thăng cảnh, liễu lĩnh mạo hiểm hiểm tất chết, giết sạch người vây công". Tam trưởng lão Trầm gia lên tiếng nói, Trầm Du gật gật đầu: "Nó nhất định sẽ lựa chọn về sau, tuy nói yêu đế tàn bạo, nhưng cũng vẫn có thể xem là có huyết tính, nó còn chưa ngu như vậy".

Ngay sau đó, tình hình chiến sự thay đổi, trong phe nhân tộc lại xuất động năm sáu cường giả thoát phàm hậu kỳ, chém giết ngay tại chỗ mấy yêu hoàng bên người yêu đế, mùi máu tanh theo gió nhẹ truyền ra.

Yêu đế gầm nhẹ hai tiếng, thân hình lại cao lên hai đoạn, một quyền nện hướng hai trưởng lão Triêu Thiên tông, nhưng thật ra hai mươi cái tiểu quỷ bên dưới khá khó chơi, cũng không biết sử dụng cái trận pháp gì, lại có thể trói buộc phần lớn lực lượng của yêu đế y.

Không quá bao lâu, yêu đế ầm một tiếng ngã xuống đất trong không gian giam cầm.

"Chu Nghiêu, ngươi đi phía đông, gắng đạt tới một kiếm chém chết yêu đế". Mấy đệ tử ở giữa trận pháp thông truyền đối Chu Nghiêu, làm người hạng nhất của đại bỉ, Chu nghiêu được ủy thác nhiệm vụ gian khổ nhất, chính là chém xuống đầu của yêu đế.

"Được!". Chu Nghiêu quyết đoán gật gật đầu.

Kiếm chiêu trong ta y không dứt, ở nơi mọi người nhìn không tới, trước mắt đã biến thành một mảnh màu đỏ, ánh mắt y dừng ở trên ngón tay nắm chặt của yêu đế, khóe miệng hơi hơi cong lên, đột nhiên dưới chân lảo đảo một cái: "A.....".

Giống như vấp hòn đá trên mặt đường, thân hình y bất ổn, té ngã trên mặt đất.

Yêu đế một tay chống đất, bắt lấy cơ hội này rất nhanh thoát ly thân thể khỏi bao vây của trận pháp của nhóm tiểu quỷ, y hãnh diện ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, tu vi trên người lập tức tăng trưởng nhanh chóng, thời gian chẳng qua chớp mắt liền đã tới điểm tới hạn của thoát phàm đỉnh hậu kỳ rồi, chỉ cần đi một bước về phía trước, sẽ đột phá tới phi thăng cảnh.

"Không tốt, nó muốn đột phá!". Người của Triêu Thiên tông hoảng hốt hô một tiếng, mấy trưởng lão bất chấp trạng huống đột phát Chu Nghiêu, chỉ lắc mình đập linh lực lên trên thân thể yêu đế liều mạng ở đằng trước.

Khí tức của yêu đế càng ngày càng mạnh, cái lồng chắn kia rắc một tiếng vỡ vụn, lúc này thiên ngoại vân *(mây ngoài bầu trời)* giống như dưới một cỗ lực lượng xa lạ thong thả tản ra, giữa ban ngày phía trên mơ hồ lộ ra một điểm điểm sáng màu đỏ.

"Ha ha ha, lão tạp mao của Triêu Thiên tông!". Yêu đế một tay bóp cổ một trưởng lão Triêu Thiên tông, hai tay giao kích, hai người liền va vào nhau, giống búp bê vải bị tùy ý ném xuống đất, có thể thấy được có thể thấy được tình hình chiến đấu này thảm thiết.

Chu Nghiêu đứng ở phía sau yêu đế, sắc mặt trầm ổn trấn định.

Lúc này nếu không biết Chu Nghiêu là người của yêu tộc, trưởng lão của Triêu Thiên tông liền sống uổng phí hơn mấy trăm ngàn năm rồi.

"Chu Nghiêu ngươi rốt cuộc có phải nhân tộc hay không, sao có thể hiệp trợ yêu đế kia?!".

Chu Nghiêu cười nhạo một tiếng, "Ta vốn là yêu tộc".

"Nếu không có những con cháu yêu tộc chúng ta trà trộn trong nhân tộc, kế hoạch của các ngươi liền thành công rồi, đáng tiếc các ngươi rốt cuộc vẫn là số mệnh không tốt, khiến yêu tộc chúng ta có cơ hội nghỉ xả hơi". Yêu đế vừa nói, vừa quét ngang tứ phương, y muốn thừa dịp trước khi thiên ngoại quang tới, đều giết sạch người của Triêu Thiên tông!

Thiên ngoại vân rộng mở càng lúc càng lợi hại, mà về điểm hồng quang càng là càng tới gần, yêu vực là địa phương tiếp cận không trung nhất, mà đỉnh núi chỗ mấy người Trầm gia lại cao ngất trong mây.

Trong hư không giống như truyền tới một tiếng kêu sắc nhọn, thanh âm này giống như phát ra trong ruột gan, như côn trùng kêu vang, lấy tần suất gợn sóng khuếch tán, sau đó một đạo xạ tuyến màu đỏ từ đám mây giáng xuống dưới, mục tiêu chỉ thẳng tơi yêu đế đột phá phi thăng cảnh.

"Chính là hiện tại!". Đại trưởng lão Trầm gia hai mắt híp lại, lời còn chưa dứt, thân thể đã xuất hiện tại phía sau Xạ Nhật cung ba trượng, mà mấy người Trầm Du cũng đều trở về vị trí cũ, đưa bàn tay ngăn cách lấy máu bôi lên tên dài phía trên và Xạ Nhật cung, bên ngoài Xạ Nhật cung hiện lên một đạo lưu quang, hấp thu sạch sáu giọt máu này, cả cung tên từ trong ra ngoài tản mát ra dao động màu vàng kim.

"Bùm!"

"Bùm!"

.....

"Bùm!".

Một đạo thanh âm rất nhỏ cuối cùng truyền ra từ trong cơ thể Trầm Du, khí thế trên người y càng tiếp cận một bước, linh lực quanh thân nháy mắt tăng trưởng mấy lần, mà những linh lực này cũng tại trong vòng một hai giây biến đổi thành một loại năng lượng hình thái sương mù.

Sáu đạo khí tức của phi thăng cảnh xông thẳng lên mây xanh, làm cho hồng quang vọt hướng tới yêu đế đều nhịn không được dừng lại một chút, giống như con người vậy ở trong lòng làm cân nhắc, hơi chút do dự một chút, hồng quang kia cuối cùng vẫn là hướng yêu đế đâm tới.

Trầm Du đi theo mấy người trưởng lão dùng lực lượng của phi thăng cảnh kéo dây cung của Xạ Nhật cung, ánh mắt y hơi hơi động, lơ đãng nhìn tới chiếc nhẫn chỗ ngực dùng sợi dây xỏ qua đeo trên cổ của mình, y giơ tay cầm lấy chiếc nhẫn, chỉ cảm thấy vật nhỏ rất lạnh lẽo, thì ra trong lòng bàn tay y đã đổ đầy mồ hôi rồi.

"Véo!".

Một cỗ minh âm vang lên từ trên đỉnh núi, hơn phân nửa yêu vực đều nghe được thanh âm này, sau đó có người ngẩng đầu vừa nhìn, chỉ thấy trên trời một lưu quang màu vàng kim tốc độ cực nhanh hướng về một cái điểm đỏ chỗ xa hơn vọt đuổi theo.

Cả trung ương đại lục đều giống như bị kim quang bao phủ.

Giống như cảm giác được cái nguy hiểm gì đó, tiếng trùng minh *(côn trùng kêu)* trên trời vừa dồn dập phát ra một tiếng, tần suất phát ra âm thanh còn phải nhiễu loạn tâm thần người ta hơn so với con dế mèn, sắc nhọn tới muốn đâm bị thương cái lổ tai của người ta.

"Rắc rắc!".

Hồng quang đâm thủng yêu đế đột nhiên từ giữa đứt đoạn nứt ra. Lúc này Trầm Du nhìn xuống dưới chân núi, chỉ thấy hồng quang xạ tuyến ở trong mấy giây ngắn ngủi, đã tan rã sạch hai cánh tay và nửa bả vai của yêu đế rồi.

Kim quang tại trong bầu trời của mũi tên Xạ Nhật tối xuống, theo sát nổ bùm một tiếng, mây trắng đầy trời đều nhuộm thành màu đỏ rực như máu, giống như mảnh máu thịt nát thành hàng ngàn mảnh từ trên bầu trời rơi xuống dưới.

Mấy người Trầm gia thân thể cứng ngắc đứng ở đỉnh núi, Trầm tam trưởng lão người đâu tiên đặt mông ngồi ở trên mặt đất, liền ngay cả đại trưởng lão luôn luôn khuôn mặt trầm ổn lúc này cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn phía chân trời.

Vốn là ôg tâm tính thử xem xem.

Không nghĩ tới tập hợp lực lượng của sáu phi thăng cảnh, dùng mũi tên Xạ Nhật gia truyền thật sự có thể bắn rớt ngọn nguồn của thiên ngoại quang, sau này, sau này, cũng không cần lại áp chế tu vi nữa.

"Chúng ta thành công rồi?". Trầm ngũ trưởng lão há hốc miệng.

"Không tốt!". Đại trưởng lão đẩy mạnh mấy người bên dưới, trước người đã nhiều ra một thanh trường kiếm hất máu thịt màu đỏ rơi xuống từ trên trời tới một bên, "Đừng để cho mấy thứ sẽ ăn món thân thể đó dính vào người!".

"A!!".

Không biết là tiếng la của ai truyền lên từ dưới chân núi, kim kiếm sau lưng của Trầm Du tự động ra khỏi vỏ bảo vệ tại trước người, cúi đầu nhìn một cái, chỉ thấy trên đầu của một người tu vi luyện phách cảnh dính giọt máu thịt màu đỏ, cả người tại nháy mắt bị ăn mòn tan rã sạch.

Trầm Du đè nén ghê tởm trong lòng, sắc mặt cứng ngắc hất bay máu thịt bên người, đúng vào lúc này, cách đó không xa một cái máu thịt đỏ như máu nổ tung ở bên cạnh Trầm Du, từ bên trong bay ra một cái hòn đá màu đỏ đậm nứt toác ——

Cùng lúc đó, thứ giống như xạ tuyến trong hòn đá rạn nứt lướt qua năng lượng hộ thể của Trầm Du, đột ngột xuyên thấu thân thể y, Trầm Du động tác ngừng một chút, trong miệng mạnh phun ra một búng máu, cơ hồ là tại trước khi có phản ứng, chiếc ngẫn tại ngực y hơi hơi lóe ra lên một trận, thân hình của Trầm Du liền lập tức biến mất tại Đại Châu giới.

Trong phòng hóa trang khu quay phim của đạo diễn Patrick, Lê Chanh ướm thử bộ âu phục cần thay ở trên người, một người cả người đầy máu liền giống như không xương cốt ngã vào trên lưng cậu.

“.....”

Lê Chanh đối mặt cái gương hít sâu một hơi, quay đầu lại nhìn đối phương cả mặt đầy máu, nặng giống như heo vậy, bị che chắn —— như vậy quả thực nhìn không ra ngũ quan gì

Vãi chưởng.

Lê tiểu Chanh nổi giận.

Chính mình có phải có cái thể chất thần quái gì hay không? Chuyên môn hấp dẫn quỷ?

Cậu mất bình tĩnh: “.....Anh là ai?”.

137. Chương 137: Vợ Không Cho Ngủ Trong Phòng

Lê Chanh giơ tay sờ soạng máu trên cổ, cầm khăn mặt trên bàn lau lau cho người này, làn da màu trắng dần dần lộ rõ ra, ngay sau đó là mặt mũi dần dần rõ ràng của Trầm Du, Lê Chanh giữa mày vừa động, vội vàng dò xét hơi thở của anh ta, coi như ổn định. Cậu nhăn mày nhìn anh ta, nhưng thật ra không phát hiện miệng vết thương gì, cậu suy nghĩ một chút, còn là ghét bỏ “hừ ” một tiếng.

Ai bảo anh mang lão tử đi?

Đáng đời!

Cậu kéo kéo cánh tay của đối phương quàng tại trên người chính mình, bả vai khiêng người đưa vào phòng đơn nhỏ bên trái, cũng may gần đây danh tiếng Lê Chanh tăng lớn, không chỉ có có một mình một phòng hóa trang, càng nhiều phòng nghỉ, nếu không Trầm Du vừa xuất hiện từ hư không, phải dọa người của đoàn phim sợ ngây người rồi.

Lê Chanh đắp mền lên trên người Trầm Du, cầm khăn mặt lau một lần từ trên xuống dưới cho anh ta, lại mở cửa sổ của phòng nhỏ ra, cuối cùng xua tan không ít mùi máu tươi dày đặc trong phòng.

Lại cúi đầu nhìn một cái, quần áo trên người đã rất nhăn nhúm bẩn thỉu nhìn không ra bộ dáng.

Tống Giai chờ ở ngoài phòng hóa trang, sau một lúc lâu rốt cục nghe được thanh âm soạt một tiếng cửa mở, Lê Chanh nhô đầu ra từ bên trong, trong tay đưa qua một cái gói lớn, giống như là chứa một bộ đồ, gói lớn có vẻ mềm lõm, bộ dáng ẩm ướt.

"Không vừa người à?". Tống Giai hỏi một câu nhìn qua, mới vừa tùy tay đón lấy, đột nhiên mở to hai mắt, sau đó thanh âm nghẹn trong cổ họng, chỉ thấy bên trong gói lớn, trang phục thử trên dưới tất cả đều là máu.

Tống Giai: "....."

Lê Chanh làm một cái tư thế tay suỵt: "Trước đừng hỏi, quăng bỏ cái này đi, lại đổi một bộ mới khác".

Tống Giai: "À à, được".

Lê Chanh mắt nhìn bóng dáng rời đi của Tống Giai, đóng cửa lại xoay người trở lại phòng nghỉ, lúc này người đàn ông máu chảy đầm đìa trên giường đã biến mất không thấy rồi, trong cái mền lại giống như bọc cái gì đó lớn bằng hai bàn tay, thứ đó hơi hơi động một cái, sau đó một cái bóng lủi ra từ bên trong, đứng ở trên giường, lắc lắc máu chó dính trên lông.

Đúng là Lê Đại Mao lâu không thấy rồi.

Lê Chanh: "....."

Đại Mao ô ô nhào qua, chân cọ cọ chân của Lê Chanh, tròng mắt ướt sũng, có vẻ đặc biệt đáng thương, Lê Chanh thế nhưng cảm thấy cực kỳ đáng yêu, cậu vững quyết tâm hừ một tiếng: "Làm sai liền phải nhận trách nhiệm, bán manh *(= làm ra vẻ cute)* cũng không cứu anh được".

Nhét một loại đan dược chữa thương vào trong miệng Đại Mao, lại dùng linh lực quang hệ của chính mình vận chuyển khắp toàn thân trên dưới anh ta, tuy rằng Lê Chanh không biết Trầm Du rốt cuộc bị thương ở đâu, nhưng cũng cố gắng hết mức có thể.

Tiếp theo Tống Giai ở bên ngoài hô một tiếng, Lê Chanh đóng cửa lại đi ra ngoài.

Chó trắng nhỏ ngẩng đầu chậm rãi rủ xuống, nó nhắm mắt lại trầm lặng một hồi, nếu vạch ra lông trắng thấm lớp máu kia đoán chứng có thể nhìn ra mạch máu dưới cơ thể nó thường thường căng phồng một chút, nó toàn thân buộc chặt, không bao lâu phun ra một ngụm máu tươi đen đặc, lúc này nó thần kinh thả lỏng, thân thể cũng mệt mỏi nhũn xuống.

Trầm Du suy đoán, hòn đá màu đỏ đó, ước chừng giống như nội đan của yêu thú, là năng lượng nội hạch của chủ nhân thiên ngoại quang, sau khi đối phương bị mũi tên Xạ Nhật xuyên thấu, ước chừng đem một đạo lực lượng cuối cùng gởi lại ở bên trong nội hạch, chính mình xui xẻo trúng thầu.

Trầm Du sắc mặt có chút khó coi.

Cũng may có cái nhẫn của cậu nhóc ở đó, mang theo chính mình xuyên qua tới hiện đại.

Nơi này không có linh khí, chính mình không thể hấp thu linh khí, xạ tuyến đó đồng dạng cũng vô pháp hấp thu linh khí, lẫn nhau chỉ có thể giằng co.

Thẳng tới cậu nhóc đó cuối cùng dùng linh lực quang hệ tu bổ vết thương cho chính mình, lúc này mới khiến cho chính mình có năng lực bức ra hồng quang xạ tuyến suy yếu ra bên ngoài cơ thể, Trầm Du mắt nhìn một tia màu máu ẩn trong máu đen rơi trên mặt đất, yên lặng điều động tâm thần, chuyển hóa dược lực trong miệng.

.....

[Hạm đội Ngân Hà] của Patrick sau khi công chiếu, nếm tới ngon ngọt của phim khoa học viễn tưởng rồi, sau đó lại tiếp nhận không ít kịch bản phim khoa học viễn tưởng, nhưng thật ra có chút hứng thú đối một cái kịch bản giả định về gien thú.

—— [Gien truyền thuyết]

Clark một đứa bé vứt bỏ được một ông lão nhặt rác nhặt được, trước mười lăm tuổi thẳng tới khi ông lão qua đời đều chỉ có thể dựa vào nhặt rác sống qua ngày, cậu nhặt rác rưởi cũng đổi đủ kim tệ, thi đậu học viện tinh cầu gien sơ đẳng, từ đó triển khai con đường của một truyền kì.

Patrick ban đầu dự định sáu phần, cho nên xây dựng tổng thể trường quay cực kỳ xa hoa, sáu phần phim, dự tính tổng cộng phải quay thời gian hai năm, cho nên toàn bộ phương tiện đều hoàn mỹ.

Lê Chanh vừa rồi chính là đi vào phòng hóa trang thay quần áo, trên người cậu mặc chính là sau khi nhận được thư thông báo nhập học, nam chính dùng nhặt phế liệu đổi lấy kim tệ mua được bộ âu phục đầu tiên, tuy rằng chỉnh thể coi như thẳng thớm, nhưng vừa nhìn chất lượng liền có vấn đề, cực kỳ phù hợp cảnh tượng, nhưng trên bộ đồ này dính máu chỉ có thể đổi sạch, ngay sau đó Lê Chanh mặc một bộ âu phục khác làm ẩu đi ra.

Sắc mặt cậu bị bôi phấn tới vàng như nến, nhìn qua trạng thái tinh thần không tốt lắm, lúc nhìn người khác có chút co quắp, di đường lại vẫn như cũ thân hình cao ngất, biểu hiện ra một cái hình tượng người thiếu niên nội tâm cao ngạo lại xuất thân nghèo khổ.

"A, rất hoàn mỹ". Patrick mắt sắc nhìn thấy cậu đi tới, không thể không nói dùng Lê Chanh đóng vai loại nhân vật điện ảnh truyền kỳ này cực kỳ phù hợp hình tượng, bởi vì bản thân cậu làm việc liền cực kỳ chuyên tâm, làm cho người ta cảm giác khá phù hợp cùng chủ đề.

"Đó là ai?". Mắt nhìn bóng dáng của Lê Chanh, một thiếu niên tóc vàng ngồi ở khu nghỉ ngơi của trường quay, nhướn lông mày bên trái, có vẻ có chút không đếm xỉa tới. Trên ngón

tay gã đeo một cái nhẫn, đá quý tinh thuần bên trên lóe lên, cư nhiên có kích cỡ lớn như vậy, đủ có thể thấy gia đình của thiếu niên giàu có.

"Nam chính của bộ phim lần này, quan hệ không tồi cùng đạo diễn, cậu chủ Phoebe đừng đế ý quá, ít gây chuyện chút".

"Chẳng qua là một diễn viên nhỏ". Thiếu niên khinh thường xùy một tiếng, tâm tính của thiếu niên từ trước đến nay là tùy tiện, ngẫu nhiên nhìn tới một người tuổi xấp xỉ chính mình, nhưng có thể đạt được địa vị rất cao tại giới giải trí, làm cho trong lòng Phoebe rất mất cân bằng, "Nếu bối cảnh không đơn giản, có sức có ảnh hưởng như tập đoàn Duxton có chúng ta ở nước Mỹ không?".

"Có lẽ ngài nghe nói qua, cậu ta là chủ tịch của công ty Cực địa Lan Phương, anh rể của câu ta thành lập Cống dược phường, nắm giữ kỹ thuật chữa bệnh ngay cả cao tầng Duxton đều động tâm, hiện tại trong xã hội thượng lưu ở nước Mỹ đều bắt đầu lưu truyền dược hoàn *(thuốc viên)*của Cống dược phường, bởi vì Cống dược phường chỉ ưu tiên cấp cho người Trung Quốc tiêu thụ, cho nên bên này một viên thuốc đều là ngàn vàng khó cầu". Người đại diện nhắc nhở nói.

"À". Phoebe ánh mắt đảo đảo, không có nói cái gì nữa.

Giữa trưa thử trang phục chấm dứt, Lê Chanh khóe léo từ chối lời mời tiệc rượu của Patrick, ôm một con chó trắng nhỏ cùng Tống Giai trở lại khách sạn, người trong trường quay nên đi liền đi, nên tản liền tản, chỉ còn lại có mười mấy nhân viên công tác ở lại trực.

Phoebe đi dạo một vòng giữa trường quay, đột nhiên thấy có người xách một cái lồng nhốt động vật đi sát qua bên người gã, gã kỳ dị nhìn thoáng qua, trong lòng hơi có cân nhắc, gọi một tiếng: "Từ tùưd".

"Anh cầm cái gì vậy?".

"Người nọ dừng một chút, quay đầu thấy là thiếu niên phú nhị đại *(nhà giàu đời F2)*, cười nói: "Đây là đạo cụ đóng phim".

"Đạo cụ của ai?'. Phoebe hỏi.

"Không phải nói gien thú của nam chính là thỏ tai cụp sao?". Nhân viên công tác này thấy Phoebe có hứng thú, đưa lồng sắt trên tay qua, để sát vào Phoebe một chút, chỉ chỉ: "Cậu xem đây là sáng nay mua về từ chợ thú cưng, màu đồng tử đều đẹp hơn so với con thỏ bình thường, dùng để lên hình là tuyệt nhất".

Phoebe ngồi xổm xuống nhìn nhìn, quả nhiên cảm thấy con thỏ này có chút khác biệt, gã dùng ngón tay đùa đùa, trên mặt lộ ra một ý cười, "Là rất đáng yêu, anh chuẩn bị mang đi

đâu vậy?".

"Đưa tới phòng hóa trang của Lê tiên sinh".

"Để tôi chơi một lát, lát nữa tôi mang qua thay anh". Phoebe đoạt lấy lồng sắt, còn thuận tay lôi con thỏ từ trong lồng sắt ra xoa xoa lông, con thỏ híp mắttlại sợ hãi run lên một chút. Nhân viên công tác suy nghĩ, tuy rằng phòng hóa trang là của một người, nhưng lúc không ai, cũng không cấm nhân viên công tác đi vào, khẳng định không có đồ đạc quan trọng gì sợ mất: "Nãy cũng được".

Nửa giờ sau, Phoebe đẩy của phòng hóa trang của Lê Chanh ra, thả lồng sắt vào, tỉnh bơ đi ra.

Phoebe đút tay vào túi quần, hưng phấn huýt sáo.

Suy nghĩ xấu xa, có lẽ tới ngày mai, phòng hóa trang của Lê Chanh sẽ tràn ngập một mùi quái dị nồng đậm và một đám phân thỏ —— gã nhớ động vật như con thỏ này, miệng ăn bao nhiêu liền ị ra bấy nhiêu.

Hừ.

Trong phòng hóa trang, con thỏ dịu ngoan nằm ở trong lồng, cái mũi ngửi ngửi, môt lát sau, chậm rãi đi ra từ cửa của lồng sắt, nó đi một chút ngửi một một chút, rất nhanh chạy tới trong phòng nghỉ.

Con thỏ chầm chậm đi qua, cúi đầu ngửi ngửi, lông thỏ trắng tinh và vết máu đen đặc không hài hòa tới cực điểm, trong lỗ mũi phun ra một hơi, tựa hồ cảm thấy không phải đồ ăn của chính mình, nó giũ giũ lông, một cái chân ngắn nhỏ đạp lên.

Một tia màu máu uốn lượn từ dưới chân nó tới con mắt, con thỏ cả người chấn động một chút, ầm ầm té xuống xuất. Cũng không biết trải qua bao lâu, cục trong trắng nhúc nhích một cái, con thỏ giống như uống rượu lảo đảo đứng lên.

Nó ợ ra một hơi, trong miệng phun ra một luồng sương mù màu máu, chậm rãi tan ra ở trong không khí.

Ngày hôm sau, con thỏ trong phòng hóa trang không thấy rồi, nghe nói là Phoebe mang qua rồi quên đóng cửa lồng, khiến cho con thỏ trốn khỏi trường quay....Nhưng mấu chốt là, không ai chân chính nhớ tới, cửa của phòng hóa trang, bản thân nó là đóng chặt.

*

Nước Mỹ trên đường xe cộ chen chúc, một con thỏ dùng tốc độ như ngựa chạy băng băng, nó hai mắt đỏ bừng, thỉnh thoảng ợ ra một hơi, tức khắc một luông sương mù màu đỏ tiêu tán ở trong không khí.

Nó tỉnh tỉnh mê mê đi ngang qua công viên, đi ngang qua vườn bách thú, đi ngang qua khu dân cư, đi ngang qua thôn xóm nhỏ.....Chó bướm trong lòng người phụ nữ ngửi ngửi sương mù đỏ như có như không trong không khí, bỗng nhiên như là bị cái gì hấp dẫn, ánh mắt trống rỗng mặt hung dữ nhe răng.

chó bướm

"Barbara, mày sao vậy?". Người phụ nữ sờ sờ đầu của nó.

Chó bướm giật mình, ánh mắt trống rỗng khôi phục thành màu đen kịt, nó cúi đầu nức nở một tiếng, tựa hồ có chút bất an nhúc nhích một cái, dùng đỉnh đầu cọ cọ bàn tay của người phụ nữ.

"Nó sẽ không cắn người chứ?". Một người bạn rất sợ chó bên cạnh người phụ nữ thỉnh thoảng nhìn con chó bướm trong lòng cô ta một cái, có chút sợ hãi nói.

"Sẽ không". Người phụ nữ cười cười, "Chó là bạn tốt của con người, cậu đối nó tốt, nó liền cực kỳ thích cậu".

"Đi phòng của bản thân anh đi". Lúc này một con chó khác ở khách sạn, nhưng không có vận may tốt được người ôm vào trong lòng, Lê Chanh một bàn tay chặn ót của Lê Đại Mao ấn nó lùi ra sau, liên tiếp lui về phía sau, "Đừng tưởng rằng tội nghiệp tôi liền sẽ tha thứ anh".

Lê Đại Mao: "Ô ô".

Nó cắn cắn lông của chính mình, từ trên cổ cởi ra một cái vòng cổ móc một cái nhẫn, ngậm tại trong miệng hiến cho thiếu niên đang phẫn nộ.

Thực hiển nhiên nó không nghĩ tới thiếu niên nhìn thấy cái nhẫn càng thêm phẫn nộ rồi, trực tiếp tóm cái nhẫn qua, tiếp theo đóng cửa phòng ầm một tiếng, thanh âm long trời lở đất khiến cho cả tầng lầu đều giống như chấn động.

Trầm Du: "....."

Trầm Du: "Ô ô".

Cửa phòng khóa rồi.

Trầm Du: "…..Ô ô".

Trong cửa phòng không có âm thanh gì.

Trầm Du: "Grào!".

Vẫn như cũ không hề tiếng động.

Trầm Du đen mặt, chậm rì rì đi hai bước, vươn chân trước, thật cẩn thận…….Cào cào cửa, thanh âm răng rắc răng rắc từ trên cửa vang lên, một lớp vỏ gỗ từ trên cửa rớt xuống.

Một cái gối bay nhanh tới cửa, bùm một tiếng nện ở trên cửa.

Thiếu niên đầu cuộn trong ổ mền, tiếng nói bực bộ truyền ra từ bên trong: "Lại cào nữa liền đá anh ra khỏi đây".

Đây là làm sao vậy?

Trầm Du vểnh cái lỗ tai, hơi do dự một chút, không biết tại sao trong lòng có điểm khổ sở. Chân y nhẹ nhàng đặt ở trên mặt đất, đứng ở cửa một lát, phẫn nộ xoay người đi hướng phòng khách.

138. Chương 138: Cậu Ấy Là Người Hát Trong Truyền Thuyết

Mặc kệ xã hội hiện thực thay đổi như thế nào, ở trong một viện điều dưỡng tại dãy núi Antigy, các người già hơn năm sáu mươi tuổi tự do hoạt động ở trong sân, khác biệt không khí không sạch sẽ và dòng người lộn xộn trong thành phố, nơi này non xanh nước biếc, cùng mục đích chính của viện điều dưỡng có hiệu quả tuyệt vời như nhau.

George là một người Mỹ, ông là năm ngoái dọn vào viện điều dưỡng, khác với phần lớn người khác, gia đình ông cực kỳ giàu có. Nửa đời trước George chuyên nghiên cứu âm nhạc, nhưng thân thể luôn luôn hơi không tốt, cho nên sau khi rời khỏi giới âm nhạc liền tới ở trong dãy núi không khí tươi mát này.

"George, phát cái âm nhạc kia đi". Ông lão tóc ngắn màu xám nhạt đối diện cười tủm tỉm gọi ông một tiếng, George giật mình, sau đó lập tức phản ứng lại đây âm nhạc theo như lời đối phương là cái gì.

Một năm trước khi ông đi tới viện điều dưỡng đúng lúc mang theo mấy cái đĩa CD, dù sao cho tới nay đều là người của nghiên cứu âm nhạc, không thể nói chạy tới dãy núi ở liền từ bỏ, ông mang theo bên mình ngoại trừ tiền đôla mệnh giá lớn, còn có âm nhạc nửa đời bản thân mình thích nhất.

Trong đó có một cái gọi là [Phong Hoa].

Cũng là một cái thô ráp nhất trong tất cả âm nhạc của ông.

Sở dĩ nói thô ráp, không phải khó nghe biết bao, mà là thiết bị thu âm rất đơn giản, từ đầu tới đuôi tất cả đều là tạp âm, thậm chí sau khi dùng thiết bị chuyên nghiệp điều chỉnh, cũng không đạt được tiêu chuẩn thu âm cao nhất, nhưng George còn nhớ rõ cảm giác của chính mình lần đầu tiên nghe [Phong Hoa].

Bỏ đĩa CD vào đầu phát, âm thanh của một người rất nhanh truyền ra.

George mỉm cười, nghe nói bài hát này có chứa nghệ thuật thôi miên thần kỳ nào đó, nghe nhiều có thể khiến người ta thả lỏng tâm linh, đối người của viện điều dưỡng mà nói, [Phong Hoa] là ắt không thể thiếu.

Khi cách thời gian một năm, có lẽ rất nhiều người đều quên bài hát này, nhưng khi lại nghe lại, cũng sẽ không xóa bỏ nó trong danh sách bài hát nữa.

Phát âm nhạc xong, George lướt web, đột nhiên trong diễn đàn của [Phong Hoa] thấy một bài đăng như vầy, là bài đăng hôm nay mới vừa đăng lên. Mà người đăng bài cư nhiên là admin [Surrey], George biết, tuy rằng admin này không đăng bài nhiều lắm, nhưng mà rất ít giống như quần chúng khác bát quái tin đồn vô căn cứ, phát ngôn của gã đều là tính quyền uy nhất định: [hôm nay ngẫu nhiên nghe được một bài hát, đột nhiên phát hiện âm thanh bên trong và [Phong Hoa] đặc biệt giống nhau, thậm chí ngay cả nghe xong cảm giác còn mãnh liệt hơn rất nhiều so với Phong Hoa, cho nên tôi chuẩn bị lật lại xuất xứ của [Phong Hoa]]

George nhất thời nổi lên chút hứng thú, phải biết rằng tuy rằng ông từng thích rất nhiều âm nhạc, nhưng không thể nghi ngờ [Phong Hoa] là đặc biệt nhất trong đó, ông vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại bài hát mang theo ý vị chữa trị.

Không phải chữa trị của phương diện âm nhạc, mà là sau khi nghe bài hát này chữa trị đối phương diện thân thể và tinh thần, đều là cực kỳ hiếm thấy.

George ấn mở topic, nhìn tới từ âm thanh của [Surrey], phương diện hiệu quả làm phân tích hệ thống, lại nói tới có lý có chứng cứ, khiến George cũng nhịn không được nhướn mày, chẳng lẽ là thật?

Ông mở ra trang web âm nhạc tìm tòi [Thiên Cơ] theo như lời trong topic của [Surrey], đoạn mở đầu là hương vị phong cách cổ xưa của Trung Quốc, George nhắm mắt lại, ngón tay gõ gõ đầu gối, ngay sau đó loa bắt đầu phát âm thanh, George thân thể chấn động, có một loại trực giác, bài [Thiên Cơ] này còn lợi hại hơn so với [Phong Hoa], cơ hồ ngay tại mở miệng nháy mắt hấp dẫn tâm thần người ta, George nghiêm túc nghe tới giây cuối cùng, quay lại diễn đàn của Phong Hoa, viết một bình luận dưới topcic của [Surrey]: "E rằng hai bài hát này quả thật đều là cùng một người hát". Ông ra một cái kết luận như vậy.

Tiếp theo lại vùi đầu gõ chữ.

"Sau khi nghe xong tôi phát hiện đặc điểm của chúng nó cực kỳ tương tự, âm thanh có một loại lực lượng đặc thù, bởi vậy mặc kệ là thể loại nhạc gì, hiệu quả mang tới đều là rõ ràng. Có lẽ có những người còn có thể nhớ rõ, lúc [Phong Hoa] mới xuất hiện, từng bị nhà tâm lý học phân tích là vận dụng một loại thuật thôi miên lành tính, có thể thả lỏng thần kinh con người, tôi nghĩ bài hát [Thiên Cơ] của chủ topic nói, ít nhất phóng đại gấp đôi loại hiệu quả này".

Trong cùng một topic, có một liền có người thứ hai, khi topic của [Surrey] ở trong diễn đàn bị đẩy lên thành topic nóng, có một số người ngẫu nhiên xông vào diễn đàn của [Phong Hoa] nhịn không được nhấn mở xem xem, mà trong những người này cũng không ít bạc thầy âm nhạc, thậm chí cho dù không có nghe nói qua [Phong Hoa], trong các bậc thầy này cũng chỉ có một bộ phận rất ít người không biết bài hát [Thiên Cơ] này.

Không có cậu ta*, chính là bởi vì người biểu diễn thật sự rất có danh tiếng, thậm chí tên và hình tượng của người biểu diễn này, từng liên tục mấy lần xuất hiện ở trên báo chí thời thượng của các quốc gia.

***nguyên văn: (mó tā), hán việt = vô tha, vô = không, không có; tha = anh ấy, cậu ấy – chỉ người con trai, méo biết dịch ra thế nào luôn.**

Nếu tại nửa năm trước có lẽ còn có bậc thầy âm nhạc không biết Lê Chanh, như vậy hiện tại của nửa năm sau, thiếu niên này sau khi tỏa sáng chói lóa tại hội âm nhạc sau khi video cậu đàn đàn piano và thổi sáo bị lan truyền, cho dù là bậc thầy diễn tấu của cao tầng giới âm nhạc cũng trầm lặng.

Thiên phú cái thứ này, thật đúng là không cưỡng cầu được.

Đương nhiên nếu như cậu chỉ là có thiên phú phương diện đàn piano và sáo, này cũng liền thôi đi, nhưng cậu cố tình ở phương diện ca hát cũng có thể giành hạng nhất, thậm chí thân phận ở trong giới giải trí dĩ nhiên là một diễn viên, ra nghề một năm cũng đã từng diễn [hạm đội Ngân Hà] của Patrick, thậm chí gần đây còn chuẩn bị làm nam chính trong bộ phim mới [Gien truyền thuyết] của Patrick được báo chí giải trí chú ý.

Người biết sự tích của Lê Chanh có chút không thể tiếp nhận, nhất là lúc giữa người với người chênh lệch quá lớn, ngay cả ghen tị đều không sinh ra được, chỉ có thể là sùng bái, vì thế tình huống người qua đường trên mạng chuyển thành fan quả thực nhiều không kể xiết.

"Đại thần Surrey thật là cẩn thận, cư nhiên ngay cả cái này đều có thể phát hiện, tuy rằng tôi không phải nhà âm nhạc chuyên nghiệp gì đó, nhưng mà nghe xong [Phong Hoa] và [Thiên Cơ] của Lê Chanh, tui cũng cảm thấy hai bài hát này e rằng liên quan ngẫu nhiên gì đó, hai cái âm thanh rất tương tự!".

Dù sao cũng là tin tức liên quan về Lê Chanh, vì thế nội dung của topic này rất nhanh bị truyền tới Trung Quốc, phiên dịch nội dung đăng lên Tieba của Lê Chanh, nhất thời giống như thả một cái bàn ủi *(= bàn là)* vào trong nước lạnh.

"Tui nhớ lúc [Phong Hoa] mới xuất hiện, là tại một cái trang web âm nhạc của Trung Quốc, lúc ấy biên tập âm nhạc miêu tả là một người khách trong tiệm thú cưng hát, hiện tại tôi đọc lại đoạn miêu tả đó, tuy rằng không có cụ thể nói ra tên của bệnh viện thú cưng, nhưng vẫn như cũ có thể theo dấu vết để lại phát hiện tiệm thú cưng này đúng là một tiệm thú cưng của thành phố Vĩnh An tỉnh Nam Giang, đúng lúc ăn khớp cùng quê nhà của Lê Chanh, tui cảm thấy tui biết được chân tướng rồi". Đây là quan điểm của một thị dân của thành phố Vĩnh An phát biểu.

"23333 lầu trên chân tướng rồi" ***(23333 = aha ha ha, cười khỉnh bỉ)***

"Không nhìn nhầm chứ, Chanh Chanh tui cư nhiên là người hát gốc của [Phong Hoa]! Lúc ấy Gà Chiên thích bài này lắm!".

"Thì ra tác giả của [Phong Hoa] chính là Chanh tử, tui theo Chanh tử đi một đường xa như vậy, hôm nay phát hiện loại chuyện này, đột nhiên cảm giác tuyệt không bất ngờ thế là thế quái nào?".

"Nói cách khác những người nước ngoài này ca ngợi và đánh giá đối [Phong Hoa], đặt ở trên [Thiên Cơ] cũng phù hợp à? Nói cách khác Chanh tử nắm giữ một loại kĩ xảo hát độc đáo, có thể khiến người đang nghe bài hát đồng thời tâm tình thả lỏng?'.

Dù sao [Thiên Cơ] là bài hát solo đầu tiên của Lê Chanh, khác với song ca trong [Tên của Hoa Hồng], [Thiên Cơ] có thể xem như bài hát chính đầu tiên của cậu ấy, cho nên tất cả mọi người thống nhất lấy Thiên Cơ làm ví dụ, so sánh cùng [Phong Hoa].

Trên Tieba của Lê Chanh lại dẫn tới hàng loạt suy đoán, sau đó có người đào ra topic trước đó, chuyện người con trai bị trầm cảm sau khi nghe xong concert liền tốt lên, còn có chuyện bản thân bị bệnh sau khi nghe xong concert tỉ lệ chữa khỏi tăng lên vân vân, người trong Tieba của Lê Chanh xem bài đăng năm đó bọ coi là thủy quân*, có lẽ cũng không phải lời vô căn cứ như mọi người suy đoán, có lẽ thật sự có chuyện lạ này, mọi người đều trầm mặc rồi.

***thủy quân: người được thuê để bôi đen đối thủ, chuyên đi bôi nhọ, lăng mạ, sỉ nhục, chửi rủa người khác trên mạng**

"Thật hay giả vậy?".

Sự kiện chuyển dời tới Weibo của Lê Chanh, bất kể là suy đoán có lý có căn cứ cỡ nào đều không bằng một câu của đương sự, fan nhắn lại ở dưới Weibo giống như đều ăn rơ nhau hết rồi, ở dưới satus Weibo đồng loạt hỏi vấn đề này.

“Đại Đại, hát [Phong Hoa] chính là cậu sao?”.

“Đại Đại, [Thiên Cơ] và [Phong Hoa] mọi người đều nói là cùng một âm thanh!”.

“Tui cảm thấy Đại Đại nhất định là người hát gốc của [Phong Hoa], bên dưới, có dám cá hay không?”.

Mà lúc Lê Chanh nghỉ ngơi tại trường quay lướt Weibo, nhìn thoáng qua bình luận bên dưới, tùy tiện tìm một cái tên fan thoạt nhìn khá quen mặt trực tiếp trả lời: “Là tôi”.

Fan: “A a a a a a, Chanh đại trả lời tui, tui chết cũng không tiếc! Chanh đại ở trường quay chú ý nghỉ ngơi, còn có nghe nói đóng một ít trường hợp loại phim chiến đấu này rất nguy hiểm, ngàn vạn lần phải chú ý an toàn, bọn tui chờ phim mới của Chanh đại!”.

***Về cái xưng hô đại đại, hay chanh đại giề đó, tui nhớ có lần tui đọc truyện ở blog nhà bợn nào đó, nói là từ gọi chệch từ đại thần, hổng biết có đúng hay không nữa, bạn nào biết thì báo tui tui sửa lại**

“Cám ơn”. Lê Chanh lễ phép đáp lại một câu, bên kia không biết đã xảy ra chuyện gì, thật lâu đều không có trả lời lại.

Trên con đường cách đó mấy ngàn dặm, cô gái mặc quần áo hồng nhạt nhăn mặt nhìn linh kiện di động trên mặt đất, vừa rồi lúc đi đường nhìn tới Đại Đại yêu dấu đáp lời lại, cư nhiên kích động quăng di động đi, đúng lúc đập lên một chiếc xe đang lao nhanh, xe nhưng thật ra không sao, ngược lại di động..... Lại chỉ còn lại có cái xác te tua.

Nhưng mà lúc này cô cũng cực kỳ nôn nóng, hận không thể lập tức tìm tới một cái máy tính lướt Weibo, nhưng mà chỗ này cách nhà còn rất xa, cô đấu tranh một chút, qua loa xoa đầu: “A a a a, say thật rồi!”.

139. Chương 139: Lạc Đà Nổi Điên

Thẳng tới lúc này, rất nhiều đạo diễn và tổ tiết mục mới chính thức hối hận, có người tựa như đá quý, bạn chính là trong nhất thời ném cậu ta ở trong bụi bặm, cậu ta cũng có thể phát sáng, Lê Chanh chắc chắn chính là một người như vậy.

Mới vừa bị nhà họ Phù áp chế, tiếp theo chạy tới nước ngoài trở thành nhà âm nhạc hơn nữa một câu tuôn ra là người hát [Phong Hoa]..... Phải biết rằng bài hát này bởi vì vẫn tìm không thấy người hát gốc, từng bị đồn đãi tới quả thực muốn lên trời rồi.

Liền giống như Van Gogh, tại khi Van Gogh khi còn sống không giá trị lắm, sau đó lại tăng lên ngàn vạn lần, đồng dạng một bài hát thần kỳ không tìm ra người hát gốc, lại giống như một viên phỉ thúy thô chưa bị mài giũa, nhóm chuyên gia ai nhìn rồi đều muốn đi mài hai cái,

làm cho bảo bối ở trong tay phát ra ánh sáng chói lọi, trùng hợp [Phong Hoa] liền chạm phải.

Mà khi cách một năm sau, mọi người mới phát hiện tác giả thần bí này, cư nhiên ngay tại bên người.

Lê Chanh cậu nhóc này vừa bắt đầu liền tiếp thu nhiều vinh dự như vậy.

Cơ hồ tất cả ca sĩ đều muốn mỉm cười nói một câu với cậu:

Mợ nó!!!!

Khiến các tiền bối chúng ta sống thế nào đây?!

***tiền bối: chỉ những người vai vế trên như anh, chị, chú dì. ông bà.....Chả biết dịch ra thuần việt như thế nào.**

Trái tim có chút không tốt lắm, có đôi khi thật muốn đi tìm chết cho rồi.

Nghĩ tới thành tựu hiện tại của Lê Chanh, cho dù là công ty giải trí bên trong Trung Quốc cũng có chút rục rịch, thật vất vả xuất hiện một nhà âm nhạc quốc tế, cho dù bị nhà họ Phù phong sát thì sao chứ?

Nhà họ Phù có thể đại diện toàn bộ người Trung Quốc sao?

Rõ ràng không thể!

Huống chi bên trong trung ương, gia tộc càng mạnh so với nhà họ Phù có khối người, nếu Lê Chanh ở trên quốc tế tạo ra danh tiếng lớn, cho dù là quan chức chính phủ cũng không có thể có ý kiến phản đối, nói che giấu liền che giấu.

Nhưng mà thiên tài vừa xuất hiện, lại bị Patrick đoạt đi rồi, đám tổ tiết mục nói không buồn bực không thôi, vốn suy xét mới Lê Chanh làm người phát ngôn, sau đó bởi vì nhà họ Phù lại thu hồi suy xét mời người, lại hối hận tới ruột đều xanh rồi, trong nhất thời giới giải trí cả Trung Quốc tràn ngập tại một bầu không khí trầm lặng.

Trầm Du cũng bắt đầu trầm lặng.

Từ lúc chính mình xuất hiện, cậu nhóc liền không có sắc mặt hòa nhã gì đối chính mình, gần đây lại hoàn toàn không nhìn tới, Trầm Du tự hỏi một chút, ẩn ẩn cảm thấy khả năng chính mình đắc tội cậu ấy ở đâu, nhưng tìm không ra nguyên nhân thật sự đau đầu.

Hôm nay đúng lúc sử dụng địa điểm quay phim sa mạc, người của đoàn phim sớm chuẩn bị tốt hành lý mang khỏi trưởng quay, Lê Chanh trong tay cầm lồng thỏ của đoàn phim cung cấp, đi theo Tống Giai lên xe bảo mẫu, Trầm Du tự nhiên mặt dày đặt mông ngồi ở bên cạnh cậu, khiến cho Tim trợ lý nhỏ mới tới người lái trên ghế lái liên tiếp nhìn gương chiếu đằng sau, nói tới nhận lời làm trợ lý của Lê Chanh cũng có nửa tháng rồi, nhưng mỗi lần thấy Lê Chanh và con chó trắng tinh kia..... Đều có loại cảm giác cực kỳ cổ quái.

***Xe bảo mẫu – – Xe bảo mẫu bình thường dùng để vận chuyển hàng hoá đồ vật trong nhà, hoặc chở rất nhiều người, bình thường xe có 7 chỗ ngồi trở lên. Xe bảo mẫu xe chỉ đặc biệt thích hợp cho các ngôi sao ăn uống, hóa trang, tạo hình trong xe, bởi vậy xe giống như bảo mẫu cung cấp những thứ cần thiết cho hoạt động hằng ngày của minh tinh, cho nên gọi là xe bảo mẫu.**

Nhất là con chó mỗi lần đều sẽ làm ra động tác thực nhân tính hóa, liền giống như hiện tại.....Tim lại liếc mắt một cái nhìn gương soi đằng sau, Lê Chanh ngửa đầu nằm ở ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi, con chó bên cạnh thân mình lắc lư một chút, chân ngắn nhỏ nhẹ nhàng cọ qua bên người Lê Chanh.

Tim: "....."

"Chanh tử, lần này chỗ chúng ta đi là vườn bách thú sinh thái, có chuyên môn xây dựng hoàn cảnh sa mạc, thực thích hợp quay phim, nhưng mà nếu không nghe chỉ huy xâm nhập đi vào, có thể sẽ gặp phải nguy hiểm, cho nên ngàn vạn lần phải ở cùng một chỗ cùng mọi người". Tống Giai ngồi ở trên ghế phó lái, cầm kịch bản hôm nay phải quay, căn cứ đạo lý trầm ổn, quay đầu lại hơi chút nói nhắc nhở.

Cô biết rất nhiều động vật sống trong vườn bách thú sinh thái, loại chuyện phát sinh nguy hiểm vẫn là cực kỳ hiếm thấy, dù sao động vật bên trong đều là nhân viên công tác trong vườn thú nuôi, nhân viên công tác tự nhiên có thể làm tới khống chế toàn diện, cho nên lúc nói rất tùy ý.

Lê Chanh vẫn là mắt nhắm, nhưng mà lại gật gật đầu, kỳ thật cho dù thật sự có nguy hiểm cũng không sao, dù sao cậu cũng không phải học sinh cấp ba bình thường năm đó.

"Còn có đừng tùy tiện đút ăn đồ linh tinh.....Không thì có khả năng động vật sẽ bởi vì thực vật hung bạo làm người ta bị thương, những việc này đều là viết trong sổ tay đạo diễn lâm thời phát xuống.....". Tống Giai nói một lèo.

Đợi tới sau khi mọi người tới tới vườn bách thú sinh thái, Lê Chanh mới hiểu được đạo diễn tại sao còn muốn trịnh trọng phát một cuốn sổ tay dạo chơi công viên cho mỗi người, vì cái vương bách thú này quá lớn rồi..... Thậm chí mới vừa bước vào liền có thể nhìn thấy cái cây lớn cao ngất trong mây trong chỗ tương tự rừng rậm cách đó không xa, ngay cả rễ đều còn thô hơn eo người, Lê Chanh chỉ là nhìn cây cối của nơi này, liền đủ để muốn nhìn ra bên trong là nguyên sinh thái như thế nào.

"Được rồi, đều đừng đi lung tung". Nhân viên công tác đứng ở cửa chỉ huy, "Có nơi xe không qua được, chúng ta chỉ có thể đi bộ, dọc theo con đường này đi thẳng về phía trước, có thể đi tới khu sinh thái chế tạo mô phỏng sa mạc!".

Lại nói quần thể nhiều nhất trong khu sinh thái mô phỏng sa mạc chính là lạc đà, nhưng mà cũng may loại động vật này tính tình dịu ngoan, so với sư tử, hổ trong rừng rậm mà nói quả thực không có tính uy hiếp gì, này cũng là một trong nguyên nhân đạo diễn đồng ý quay phim ở chỗ này.

Một đám người đi mấy dặm đường, chỉ cảm thấy mặt trời trên trời còn lớn hơn so với cái mâm, vừa chói mắt lại chiếu tới trên người đổ mồ hôi ào ào, quần áo đều dính ướt khó chịu.

Patrick dựng xong máy quay, híp mắt đánh giá ảo cảnh chung quanh, điều chỉnh vị trí đặt chân, thuận tiện bảo mấy người lâm thời dựng một cái khu nghỉ ngơi, tấm dẫn sáng vừa chắn, bỏ thêm hai thừng nước đá, cả khu vực đều trở nên mát lạnh.

tấm dẫn sáng

Lê Chanh mặc xong quần áo, đã đi tới từ khu nghỉ ngơi, đằng sau mấy diễn viên tóc vàng mắt xanh đang thảo luận gì đó cùng nhau, lười biếng ngồi dựa dưới tấm dẫn sáng, trên người cũng là đổ một tầng mồ hôi mỏng.

"Cậu ta bộ dáng giống như không hề nóng ấy?". Có người liếc mắt một cái nhìn Lê Chanh, chỉ cảm thấy thiếu niên trên người cực kỳ nhẹ nhàng khoan khoái, trên mũi và trên trán cũng không có xuất hiện mồ hôi.

"Cố một số người chính là thể chất không dễ dàng đổ mồ hôi, huống chi Lê Chanh là người Trung Quốc, lỗ chân lông rất nhỏ, cho nên đổ mồ hôi cũng ít.....". Người bên cạnh gã khá hiểu biết, cười cười nói.

"Thật hâm mộ". Người này thở dài, lấy khăn tay lau dưới cổ, khăn tay lau mồ hôi của gã nặng trịch, vắt một cái đều có thể vắt ra nước.

Hai người nói chuyện một lát, nhìn tới một diễn viên bên kia ngồi một lát trong khu nghỉ ngơi, đi tới chỗ sâu trong sa mạc, sau đó nghe được người nọ nói với người đại diện: "Tôi đi xem lạc đà".

"Đừng tới gần quá". Người đại diện cũng không quản gã, chỉ bảo một trợ lý nhỏ đi theo cùng.

Bộ phim này Lê Chanh là nam chính, cơ bản mỗi một ngày đều có phần diễn của cậu, nhất là tại trong loại ngày nóng nực như thế này, quả thực chính là chịu tội, bên này Lê Chanh mới vừa quay xong một phân cảnh, Tim ôm nước đá và khăn mặt đi tới: "Mệt không, nghỉ một lát?".

Lê Đại Mao cũng chạy tới cọ cọ chân của cậu.

"Vẫn ổn". Lê Chanh liếc mắt nhìn chó trắng nhỏ một cái, không nói gì, cậu cầm di động Tim đưa qua, mở nguồn gọi hai cuộc điện thoại, vừa đi tới khu nghỉ ngơi lướt Tieba của chính mình, đúng lúc thấy có người mới vừa đăng một topic, cậu tùy ý nhấn mở xem một chút, chủ topic có tên [Quýt nhỏ] giống như cũng khá quen mặt, ở trên Weibo cũng thường xuyên nhìn thấy cái tên này.

[Quýt nhỏ]: Hôm nay cảm giác xui xẻo quá, mèo trong nhà đi mất rồi, tìm khắp nơi không thấy, có chút sợ không tìm thấy được.

Bên dưới một đống an ủi.

[không thể nói rõ tại sao]: ôm chút nào chị Quýt nhỏ, đừng đau lòng, chậm rãi tìm xem, nói không chừng mèo liền tự mình trở về.

.....

"Phái trái táo]ư: dán thông bào tìm mèo, có hình liền in lên, tập hợp lực lượng của cả tiểu khu, vẫn có thể tìm được, bây giờ thịt chó còn có bán, thịt mèo liền không đáng giá lắm.

Hiển nhiên lời của phái trái táo đâm trúng chuyện đau lòng của Quýt nhỏ, phía dưới là trả lời của Quýt nhỏ.

[Quýt nhỏ]: Kỳ thật tôi cũng là sợ mèo nhà tôi gặp phải người xấu, sau đó sau lại tưởng tượng lại sợ quá. Nhất là gần đây cũng không biết là làm sao đó, sức lực của mèo nhà tôi càng lúc càng lớn, hai ngày trước còn đụng hư một góc của ngăn tủ gỗ, tôi đều sợ ngây người, sau đó hôm nay cũng vậy, trên cửa sổ thủy tinh như là bị đập vỡ mộ cái lỗ, sau đó mèo liền mất rồi.....Tôi hoài nghi mèo là tự đụng nát thủy tinh.

[ba bữa cơm thêm hai bữa cơm]: 2333 này vẫn là mèo sao. (2333= ahihi, cười khinh bỉ)

[Trương]: thật ngốc manh!

.....

[Thịt dê nấu miến]:.....Xem xong lời của lâu chủ, tỏ vẻ thế giới quan hủy rồi.

[Phái trái táo]: ôi chao, chị Quýt nhỏ, chị đừng trêu êm, mèo có thể đụng hư góc ngăn tủ gỗ? Còn có thể đụng nát cửa sổ hiện tại của chúng ta? Năng lực a! Ngày mai cũng đừng phóng ra tên lửa, trực tiếp phóng ra mèo nhà chị là tốt rồi!

Bên dưới một chuỗi hi hi ha ha, Lê Chanh cũng không coi là thật, lật xem mấy cái chợt nghe tới nhân viên công tác kêu mình, hiển nhiên là đã phải bắt đầu phần diễn tiếp theo rồi, Lê Chanh giãn gân cốt, đặt di động lên ghế, đang chuẩn bị đi về trước ống kính.

Lúc này cách đó không xa đột nhiên truyền tới mấy tiếng ồn ào, Lê Chanh nghe được âm thanh quay đầu lại, nhất thời mặt biến sắc, chỉ thấy đối diện hai người cao lớn đang chạy băng băng, không hề hình tượng ngay cả chạy tới rớt giày vọt lại hướng bên này, phía sau bọn họ đuổi theo năm sáu con lạc đà, đuổi theo giống như điên rồi.

Lê Chanh: "....."

Tống Giai cũng nghe âm thanh nhìn qua, chỉ cảm thấy trước mắt một trận choáng váng: ".....Trời ơi".

140. Chương 140: Thiếu Niên Xuất Anh Hùng

"Lạc đà nó cư nhiên sẽ chạy.....". Một sao nữ tóc đỏ đứng ở tại chỗ nửa ngày không phản ứng lại, bình thường ở trong TV xem thế giới động vật, lạc đà loại động vật này luôn nhàn nhã ăn cỏ hoặc là chậm rãi đi đường, chưa từng có lúc chạy đi, nhưng hiện tại hình ảnh xuất hiện ở trước mắt là: lạc đà chạy như điên giống như ngựa, thậm chí ở trong quá trình chạy như bay, lông trên người đều dựng lên.

"Lạc đà loại động vật này, ở trong sa mạc chạy còn nhanh hơn ngựa tốt, làm sao sẽ không chạy chứ?". Một nam diễn viên tóc nâu đưa lưng về phía cô ta vừa phổ cập tri thức bách khoa cho cô ta, vừa còn chậm rì rì uống ngụm nước đá.

"Không phải a.....". Sắc mặt vốn trắng nõn của sao nữ càng tái nhợt một chút: "Ngay tại phía sau anh kìa.....".

"Cái gì ở phía sau tôi? A, Chúa ơi!". Nam diễn viên tóc nâu không chút để ý nhìn ra đằng sau, một ngụm nước đá liền từ miệng phun ra, gã luống cuống tay chân đứng lên từ ghế ngồi, miệng đã tức giận mắng thành tiếng rồi: "Oh, shit!".

"Hai tên ngốc kia đang làm gì vậy? Dẫn lạc đà tới khu vực quay phim?". Patrick cách đó khá xa, mơ hồ cũng có thể nhìn ra bên khu nghỉ ngơi đã xảy ra cái gì, nhất thời gấp đến độ giơ chân: "Nhân viên công tác của khu này đâu rồi, có mặt ở đây hay không?". Gã dùng vải chắn sáng che cameras lại, ánh mắt nhìn về phía nhân viên công tác vẫn đứng ở khu quay phim, "Lạc đà của các người rốt cuộc sao lại thế này? Không phải nói an toàn bên trong có đảm bảo sao, chính là đảm bảo như vậy?!".

Trong lòng gã còn kỳ quái đây, rõ ràng lạc đà là động vật dịu ngoan, làm sao tới bên vườn bách thú sinh thái này, liền chạy giống như điên rồi vậy?

Mấy nhân viên công tác của khu công viên này chạy tới thổi thổi cái còi đeo trên cổ, một tiếng

còi ngắn tiếng vang thấu phía chân trời, lạc đà chạy điên cuồng đều dừng bước một chút.

Patrick vừa thấy có hiệu quả, trên mặt hơi chút lộ ra quả thần sắc vui vẻ, nhưng ngay sau đó liền thấy đàn lạc đà này dừng lại đồng loạt ngửa đầu phát ra một đạo tê rống, giống như là đồng tâm hiệp lực đột phá gông cùm xiềng xiếc gì đó, tiếp tục bắt đầu vui sướng vùi đầu đuổi thẳng theo.

Nhân viên công tác tiếp tục thổi mấy tiếng còi ngắn, mỗi lần tuy rằng cũng có thể làm cho lạc đà hơi do dự một chút hoặc là chậm lại tốc độ, cũng rốt cuộc không thể ra lệnh bọn nó dừng lại.

Mấy nhân viên công tác của khu công viên nhìn lẫn nhau một cái, cùng nhìn ra sợ hãi giữa thần sắc của đối phương.....Đàn lạc đà này, tựa hồ đã vượt qua khống chế rồi, đây là từ lúc tiếp quản khu sinh thái tới nay chưa bao giờ phát sinh qua!

"Vô dụng rồi". Một nhân viên công tác buông cái còi, cánh tay cũng thả xuống theo, gã hồn bay phách lạc cúi đầu, đột nhiên lại lập tức ngẩng lên, quơ hai tay hô to một tiếng: "Nhanh chóng sơ tán đoàn người!".

Một loạt động tác này chỉ phát sinh tại trong vòng hai phút, lúc này lạc đà đã cách khu nghỉ ngơi chưa tới trăm mét, mà hai cái người chạy trốn đã chui vào khu nghỉ ngơi, như là tìm được người tâm phúc vậy, trốn ở bên trong đám người, mới thở ra một hơi.

Hai người này đúng là một gã vai phụ tham gia đóng [gien truyền thuyết] và trợ lý, đồng dạng cũng là hai người vừa rồi nói muốn đi xem lạc đà, không nghĩ tới chỉ qua một lát sau, liền khiến bọn họ dẫn lạc đà tới khu quay phim.

Người của khu nghỉ ngơi không khỏi dùng ánh mắt hung hăng liếc xéo hai người một cái, nhưng phần lớn người lại biết, giờ phút này còn chưa phải lúc truy cứu trách nhiệm.

"Chị Tống, chị lui ra đằng sau một chút". Lê Chanh kéo kéo Tống Giai trợn mắt há hốc mồm bên cạnh ra đằng sau, Tống Giai cả người chấn động, mới chậm rãi hít sâu một hơi, nếu một đám đối diện chạy như điên chính là một đám lạc đà cừu, cô còn có thể không thèm để ý cười cười nói hai tiếng thật đáng yêu thật dễ thương, nhưng lúc này vừa nhìn đám kia lạc đà cao lớn khỏe mạnh kia, trong đầu cô hoàn toàn không liên tưởng tới cái từ "đáng yêu", chỉ cảm thấy nếu rơi vào dẫm đạp của đàn lạc đà này, mạng nhỏ chính mình liền nhanh không còn rồi.

lạc đà cừu

Cô theo lực độ của Lê Chanh lui lại mấy bước ra đằng sau, định thuận tiện kéo Lê Chanh cùng nhau chạy, lại không nghĩ rằng đối phương nhúc nhích cũng không nhúc nhích, Tống Giai bỗng nhiên xoay đầu lại, thắc mắc nói: "Chạy nhanh, chạy nhanh nha, em còn ở lại đây làm gì?".

"Giải quyết sạch bọn nó". Lê Chanh cười cười, gỡ cái tay của Tống Giai đang giữ chặt tay áo của cậu ra, sau đó dưới chân mượn lực một cái liền chạy tới hướng lạc đà, lúc này lạc đà cách khu nghỉ ngơi cũng chẳng qua khoảng cách năm mươi mét.

".....". Tống Giai trợn tròn mắt, quả thực muốn dọa điên rồi, chỉ có người đầu óc có bệnh mới tại loại thời điểm này tới gần lạc đà nổi điên, Lê Chanh là đầu óc có bệnh sao, rõ ràng không phải nha!

Tống Giai đột nhiên nhớ tới cái loại này cảm giác bất đắc dĩ khi chính mình giương mắt nhìn động đất của thành phố Lang trước đó.

Nhưng hiện tại này có thể cũng như khu thiên tai động đất sao? Ít nhất động đất nghiêm trọng nhất của khu thiên tai cũng đã trôi qua rồi, sau đó tuy rằng có thể sẽ có nguy hiểm, nhưng miễn là không tìm đường chết liền sẽ không chết nha, nhưng đàn lạc đà lại khác nha, loại thời điểm này là lúc làm anh hùng sao?

Hơn nữa lúc này Tống Giai còn cực kỳ sốt ruột nhìn chó yêu của Lê Chanh, Lê Đại Mao con chó nhỏ trắng tinh kia cũng dám vọt lên theo, một người một chó này giống như một cái chỉnh thể ..... Làm cái gì đều phải cùng một chỗ.

Loại thời điểm này, ngoại trừ người thân, chỉ sợ cũng chỉ có động vật, mới đơn thuần nhất, mới sẽ không bởi vì e ngại nguy hiểm mà vứt bỏ chủ nhân một mình xông lên phía trước.

Tống Giai cái mũi chua xót, cũng nhịn không được chạy về phía trước, mặc kệ thế nào..... Dù sao đều là nghệ sĩ dưới trướng mình.

Ánh nắng sáng ngời chói mắt, Tống Gia nâng tay xoa nhẹ dưới mắt.

Đúng vào lúc này, xa xa một tiếng ầm vang lên cùng với thanh âm đập vào cát thật lớn vang lên ở bên tai, Tống Giai chỉ cảm thấy mặt đất đều chấn động theo, lại ngẩng đầu một cái, Tống Giai kinh ngạc há miệng

---

Thiếu niên mặc trang phục chiến đấu, giống như chiến thần của tinh tế tiến đến, cánh tay cậu còn vẫn duy trì động tác ném thứ gì đó, cả người đứng ở trong cát giống như một pho tượng, mà ở vị trí trước người của cậu, một con lạc đà thật lớn cả người đều bị vùi vào trong cát, bày ra một loại tư thế kỳ quặc đầu dưới chân trên.

Có lẽ là ăn hạt cát đầy miệng, lạc đà ra sức giãy dụa, lại khiến cái hố này càng đào càng lớn, lạc đà đầu hướng dưới nức nở tê gào một tiếng, nghe lên thật sự thực đáng thương.

Tống Giai: "....."

Patrick còn vẫn duy trì tư thế rung động: "....."

Nhân viên công tác khu công viên này: "....."

Người có phản ứng nhanh chóng đã lấy ra di động hoặc là cameras của chính mình quay lại tình huống này.

Lê Chanh vỗ vỗ tay, mượn sức lực của chạy lấy đà, nắm đấm đã tới trên người của một con lạc đà rồi, một quyền khiến động vật khổng lồ đầu lộn ngược, sau đó một chân đạp vào trong cát, lúc Lê Chanh giết yêu thú nhưng cho tới bây giờ không có nương tay qua, đối với cậu mà nói, đàn lạc đà này kỳ thật sớm đã sơ bộ có đặc chất của yêu thú rồi —— ngoại hình không giống người.

Đánh giết không áp lực.

Nhưng bởi vì nơi này là vườn bách thú sinh thái, coi trọng chính là bảo vệ động vật, cho nên Lê Chanh không có đuổi tận giết tuyệt, mà là đánh chúng nó một chút nửa chôn trong cát không đứng dậy được, cũng không tới nỗi có thể đứng lên đi gây họa cho người thường.

Bên kia Lê Đại Mao tuy rằng bước chân ngắn nhỏ lại vẫn như cũ chạy như bay, nó anh dũng nhào lên cổ một con lạc đà cắn một cái, lạc đà ầm ầm té xuống đất, nó mượn thân thể của lạc đà này bay đi ra ngoài, cái đuôi vung một cái, một con lạc đà liền giống như trúng tà, bị cái đuôi chạm nhẹ một cái, trên cổ liền hiện ra một vết cắt, lạc đà rên rĩ một tiếng, cũng té xuống đất.

Một người một chó giống như đóng phim quật ngã bảy tám con lạc đà xuống đất, ánh mặt trời mạ ở trên người, giống như phát ra ánh sáng vàng kim lòe lòe.

"A, đó là cái lực lượng gì....." Một thanh niên ngoại quốc miệng phát ra thanh âm "Wow, wow, wow", trên tay còn mềm nhũn khoa tay múa chân động tác đẹp trai của Lê Chanh, nhưng thoạt nhìn luôn luôn có chút giống quyền anh.

Gã tựa hồ cũng cảm thấy ra bản thân không giỏi bắt chước động tác của Lê Chanh, vì thế chiêu thức trên tay cũng chầm chậm ngừng lại, "Thật là lợi hại".

Tống Giai yên lặng nhìn gã, lòng nói không hiểu ha, không hiểu liền đúng rồi, cô thân là người đại diện của Lê Chanh tới bây giờ còn không hề biết cậu nhóc này biết võ thuật, cô bình tĩnh làm bộ bộ dáng rất thấu hiểu, nhướn mày nói: "Đó là võ thuật Trung Quốc".

Thanh niên ngoại quốc vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, gã ở nước Mỹ thường xuyên nghe tới có

người đề cập qua võ thuật Trung Quốc, cũng rất hiếm thấy qua người Trung Quốc có bản lĩnh, khiến gã cho rằng võ thuật gì đó đều là tin nhảm nhí, không nghĩ tới hiện tại một thiếu niên nho nhỏ này liền có cái võ thuật Trung Quốc kia, lấy lực lượng của thân thể chống lại lạc đà chạy băng băng còn chiến thắng rồi, liền giống như đầu đập lên trên trái bóng sắt còn đập trái bóng sắt thủng một lỗ, cái này khiến gã rất chấn kinh rồi.

"Con chó đó có phải cũng biết võ thuật Trung Quốc hay không?". Thanh niên ngoại quốc xoa xoa tay, trong lòng không ngừng cuộn trào, cảm thấy Trung Quốc rất thần bí, ngay cả chó đều có thể học võ thuật: "Này rất thần kỳ".

".....". Tống Giai nghiêm túc nhìn gã từ đầu đến chân một cái, lén cho một cái ánh mắt xem thường, đột nhiên cái gì cũng không muốn nói.

Nếu như không đoán sai, Đại Mao chính là một loại chó ngao, nếu là chó ngao hung mãnh, vậy Tống Giai một chút cũng không cảm thấy nó có thể giết chết lạc đà rất kỳ quái, nhiều lắm là huyết thống nhất định càng hiếm có càng tinh thuần thôi.

Đại Mao giống em Ngao tây tạng này nè

Dù sao ở hiện đại chó ngao đều bị thuần hóa hết rồi, nhất là có người còn nói, chó ngao huyết thống càng tinh thuần sẽ được thần miếu chúc phúc, cho nên Tống Giai hoàn toàn không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy thanh niên ngoại quốc này ngay cả não đều không có, con chó làm sao biết võ thuật Trung Quốc?

Bảy con lạc đà bị nhân viên công tác tới sau nhốt tại trong lồng sắt, về phần đám động vật này tại sao sẽ đột nhiên cuồng hóa còn phải chờ phân tích, mọi người đối việc này cũng không có hứng thú lắm, ngược lại là cảm thấy được ngày này chấn kinh nhiều quá rồi, kinh hỉ cũng không ít.

Video võ thuật Trung Quốc xuất hiện kinh động trên trường quay đã bị đăng lên mạng rồi, đương nhiên trở thành một cái mánh khóe tuyên truyền cho [Gien tuyền thuyết] trong thời gian này.

Lê Đại Mao con anh hùng nhỏ này thậm chí thu được không ít dấu son môi đỏ mọng của không ít sao nữ điện ảnh, sợ tới mức y thiếu chút nữa không khống chế được một vuốt đập chết mấy người phụ nữ này, sau đó dùng bộ não thông minh của chính mình ngẫm lại, nếu thật đập chết những người này, đoán chừng Chanh tử ngay cả tâm tư bóp chết chính mình đều phải có, vì thế Lê Đại Mao nhịn sóng gió nhất thời, nhất thời trên lông đều là dấu son môi, sau khi nó liều mạng thoát đi ma trảo của mỹ nữ ngoại quốc, hơ ha hớn hở chạy tới trước mặt Lê Chanh tranh công.

Lê Chanh nhìn nó một cái, không biết khi nào thì chó trăng nhỏ đã thành thể hỗn hợp các loại màu sắc rồi, Lê Chanh hai mắt đều trợn tròn rồi.

Lê Chanh:"Phụt".

Trầm Du: "?".

Lê Chanh vỗ dưới chân, cố gắng kìm nén, không nhìn được: "Ha ha ha ha .....Cười chết mất!".

141. Chương 141: Nhìn Nhận Chỉ Số Thông Minh (iq)

Có lẽ là bởi vì xảy ra sự kiện lạc đà, diễn viên trong đoàn phim, cho dù ngồi ở khu nghỉ ngơi cũng trầm lặng không nói chuyện, lòng người hoảng sợ, nếu không phải có Lê Chanh và chó trắng nhỏ của cậu có mặt, chỉ sợ lúc này mọi người ít nhất có bộ phận nhỏ người phải vùi thân dưới trừng kích của lạc đà, dù sao cũng không phải tố chất thân thể của mọi người đều có thể trốn khỏi lạc đà.

Trong ống kính, thiếu niên động tác lưu loát lật người của người diễn cùng mình, cậu xoay người, sắc mặt bình thản, mà khi ống kính phóng to tới thỏ cụp tai trên vai cậu, chỉ thấy con thỏ trắng tinh vô hại này đồng dạng rủ mắt, giống như ngoảnh mặt làm ngơ đối trường hợp chiến đấu vừa rồi.

"Tốt rồi, làm một chút điều chỉnh". Patrick hô cắt diễn xuất của hai người trước ống kính, xoay người nhìn về phía nhân viên công tác của công viên vội vàng tới đây, gã nhíu mày, "Điều tra ra nguyên nhân rồi?".

"Chúng tôi đã xem xét băng ghi hình rồi, ở mặt ngoài nhìn không ra nguyên nhân, hiện tại chỉ có tiến vào trong phòng nghiên cứu tiếp tục điều tra". Nhân viên công tác cầm di động đưa qua, bên trong lưu một đoạn video, Patrick mở ra nhìn một cái, chỉ thấy trong video đi khỏi khu vực quay phim chính là một diễn viên nhỏ trong đoàn phim của gã và trợ lý nhỏ của cậu ta, cũng là hai người thu hút lạc đà đi vào khu nghỉ ngơi, bọn họ tùy ý đối thoại mấy câu bước tới gần hàng rào vây quanh lãnh địa của lạc đà.

Lúc này một con lạc đà đứng ở cách đó mười mét, ngoại trừ không khí quá mức oi bức, hết thảy đều rất yên bình.

Patrick tua nhanh một chút, hình ảnh chuyển tới diễn viên nhỏ chờ ở ngoài hàng rào không bình tĩnh lắm, bắt đầu leo qua hàng rào, chuẩn bị tới gần con lạc đà gần nhất này, nhưng mà ngay tại lúc hai chân cậu ta mới vừa đặt xuống đất, một con mắt của con lạc đà cách đó mười mét đột nhiên nhìn về phía cậu ta, sau đó chân trước cào cào đất, tựa hồ có chút nóng nảy, sau đó nó dừng động tác của chân trước lại, mạnh ngửa mặt lên trời tê rống một tiếng.

Diễn viên nhỏ tựa hồ bị thanh âm này dọa tới rồi, dù sao phần lớn thời gian lạc đà đều là trầm lặng, chịu khổ nhọc không có một câu oán giận, liền giống như một tác giả cực kỳ nổi tiếng của Trung Quốc viết hình tượng Tường tử trong [lạc đà Tường tử]*.

***Lạc đà tường từ là một kiệt tác của nhà văn Lão Xá nói về số phận bi thảm của phu kéo xe**

tại Bắc Kinh vào những năm 1920. Nhân vật chính trong truyện là Tường tử

Patrick ánh mắt càng ngày càng sâu, hình ảnh trong video cũng từ nóng nảy của một con lạc đà biến thành nóng nảy của cả đàn lạc đà của khu vực nhỏ này, diễn viên nhỏ nửa người còn treo trên hàng rào, cậu ta vội vàng thụt lùi một chút, đặt mông ngồi ở trên cát, sau đó liền thấy bảy tám con lạc đà như là bị tiêm thuốc kích thích ấy, đồng loạt xông qua hàng rào bên này, tình huống tiếp theo, liền giống như người của khu nghỉ ngơi nhìn thấy.

Phatrick tắt video, có thể nói nếu không có diễn viên nhỏ lâm thời nổi ý đi xem lạc đà cũng không tuân thủ định tuân thủ quy củ của công viên sinh thái vượt qua hàng rào, như vậy đàn lạc đà cũng sẽ không chạy qua bên này, nhưng trong đoạn video này có thể nhìn ra được, đàn lạc đà phát cuồng cũng không có quan hệ quá lớn cùng diễn viên nhỏ, khẳng định là bởi vì trong bản thân quần thể này sinh ra cái biến hóa gì rồi, mà diễn viên nhỏ chính là mồi lửa xuất hiện trùng hợp.

"Kỳ quái". Patrick đưa di động cho nhân viên công tác, "Hy vọng các người có thể mau chóng cho ra kết quả, tôi cảm thấy việc này cũng không phải một sự cố trùng hợp, lạc đà của các ngươi cần một cái kiểm tra toàn diện".

"Đúng". Nhân viên công tác gật gật đầu, làm một người phụ trách của công viên sinh thái sa mạc, nhân viên công tác hiện tại cũng đang lo lắng.

Đàn lạc đà này đều là huấn luyện qua, từ người phụ trách tiền nhiệm khi giao tới trong tay hắn gã liền cực kỳ mẫn cảm đối tiếng còi, bởi vậy cùng loại loại tình huống không nghe theo mênh lệnh này thật đúng là lần đầu, điều này khiến gã cảm thấy bất ngờ và kinh hoảng, giống như có thứ gì đó vượt khỏi tầm tay.

Đây là người quản lý không hy vọng nhìn tới nhìn tới nhất.

"Lê Chanh?". Sao nam điện ảnh đối diễn cùng thiếu niên mượn lực tay của Lê Chanh đứng lên từ trên cát, gã có một đôi mắt màu xanh cực kỳ thuần túy, tóc cũng là màu vàng nhàn nhạt, làm cho người ta cảm thấy rất ôn nhu nhìn thấy Lê Chanh muốn rời đi, gã cười như không cười, kêu kêu một tiếng tên của Lê Chanh.

Lê Chanh quay đầu nhìn về phía gã: "Hả?".

Tuy rằng cậu bước vào giới giải trí không lâu, nhưng mà có một số người vẫn là biết, người đối diện này kêu Sean, xem như một vị ngôi sao điện ảnh khá nổi tiếng trong giới giải trí nước Mỹ hiện nay, fan cả triệu người, bởi vì từ lúc trẻ con đã bắt đầu cuộc đời làm diễn viên rồi, cho nên Sean bàn về lai lịch cũng già đời hơn Lê Chanh rất nhiều.

Có lẽ lúc tại trước mặt fan, Sean là một thần tượng đủ ôn nhu, nhưng mà tại giữa người cùng nghề, Sean luôn luôn là không thích nói chuyện cùng người khác lắm, có thể nói là một ngôi sao điện ảnh cực kỳ kiêu ngạo, đóng phim cùng nhau lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Sean

không tại lúc quay phim đối thoại cùng Lê Chanh.

"Hai cái động tác vừa rồi không tệ". Sean lộ ra một cái tươi cười sạch sẽ: "Là cậu tự nghĩ ra sao?".

"..... Chính là cảm thấy góc độ càng chuẩn xác một chút thôi, nếu dựa theo góc độ huấn luyện đi tác chiến mà nói, làm một thiếu niên gầy yếu, là không có khả năng quăng người khí lực gấp đô chính mình ra ngoài được". Lê Chanh đơn giản giải thích một chút.

Kỳ thật nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là đối một cái góc độ quăng người đủ sắc bén, ở trong phim có vẻ càng đẹp trai, ra sức như vậy cũng chẳng qua chính là vì giá trị tín ngưỡng, nếu không Lê Chanh tuyệt đối sẽ nói chính mình là diễn xuất thôi.

"Cậu rất lợi hại, tuy rằng tôi cũng từng học một chút võ thuật, nhưng mà không lợi hại bằng cậu". Sean tựa hồ rất có hưng trí, có thể suy ra gã nói từng học võ thuật là thật, ít nhất vừa rồi một hồi biểu diễn cũng không có tiêu hao bao nhiêu sức lực gã ta, "Lúc tôi thấy cậu đá bay lạc đà, thân thể là ở giữa không trung, cơ hồ tất cả động tác đều rất ngắn gọn, có lẽ cậu cảm thấy tôi đột nhiên nói tới những điều này rất đột ngột, nhưng tôi cảm thấy, tôi rất có hứng thú đối cậu".

Đề tài bỗng nhiên thay đổi, đột nhiên giống con ngựa hoang thoát khỏi dây cương chạy sai phương hướng vậy.

Lê Chanh: "....."

"Cảm thấy hứng thú đối võ thuật của tôi.....?". Cậu thăm dò hỏi.

Thanh âm của hai người nói chuyện với nhau rất nhỏ, cơ bản không ai nghe được, tuy rằng người nước ngoài cởi mở một chút, nhưng cũng không hề sẽ vui lòng đem quá trình tỏ tình của chính mình giống như cái loa phát ra cho người ngoài nghe.

Rất nhiều thời điểm, bọn họ đều là coi trọng lãng mạn.

Sean cảm thấy lúc này liền rất lãng mạn.

Khuôn mặt thiên về phương Đông hóa của thiếu niên cũng không có khiến gã cảm thấy có khó chịu về phương diện thị giác, mắt gã nhìn nhìn phần eo của thiếu niên, khát vọng trong lòng càng mãnh liệt một chút, gã tin tưởng trong đoàn phim cũng có mấy người đồng nghiệp thích đàn ông vẫn đặt ánh mắt trên người thiếu niên này, nhưng Sean tự cảm thấy mục đích của mình khác với những người đó, bọn họ chỉ khát cầu tình một đêm hoặc là hẹn hò ngắn ngủi gì đó, Sean lại hy vọng có thể đạt được một người yêu bồi bạn lâu dài.

Chó trắng nhỏ bên cạnh Tống Giai đột nhiên vèo một cái đứng lên, một đôi mắt đen như mực gắt gao nhìn chằm chằm hai người đang nói chuyện với nhau dưới mặt trời lớn, nó nghe được hai sao nữ điện ảnh đằng sau mình thấp giọng nói chuyện với nhau, nói tới Sean người này bộ dạng đẹp như thế nào, chỉ ầm ĩ scandal một lần, sinh hoạt cá nhân cũng không thối nát, tuy rằng đối người khác lạnh lùng chút, lại càng dễ dàng hấp dẫn yêu thích của sao nữ, tin tưởng cô gái nếu được gã coi trọng, nhất định cũng đủ hạnh phúc.

Người còn lại nói Sean thích đàn ông, bởi vì gã chưa bao giờ sẽ vượt rào đối giới nữ, cũng sẽ không có hành động mạo phạm, không phải rất quý ông, chính là gay, sau đó hai người bàn luận Sean xong, lại bắt đầu nói tới Lê Chanh vừa rồi đối diễn cùng Sean, lúc này sao nữ trước đó nói chuyện lại cười một cái, "Lê Chanh khẳng định sẽ không thích đàn ông, cậu ta là người Trung Quốc, chỉ là dư luận liền không cho phép".

Trầm Du đang cân nhắc chính mình là một móng vuốt chụp chết Sean, hay là chạy tới ngậm Lê Chanh về, nhưng sau đó không biết tại sao nó quyết định tiếp tục nghe tiếp, tóm lại phải biết thiếu niên là nghĩ như thế nào.....

Sau đó nó nghe được thiếu niên nói: "Cám ơn yêu mến của anh, nhưng mà, rất xin lỗi, tôi e rằng còn chưa có ý định yêu đương.....".

Trầm Du lông mày không biết khi nào giãn ra rồi, y yên lặng lui về chỗ cũ, tựa vào dưới tấm bắt sáng, híp mắt nhìn thiếu niên từ chối Sean, từng bước một lắc lư tự mình đi tới bên cạnh, trong nháy mắt cảm thấy trong lòng đều nở đầy hoa.

Nó cái đuôi vỗ vỗ mặt đất, con mắt thảnh thơi híp lại, trong lòng đã nhớ kỹ Sean rồi.

Patrick quay xong phân đoạn sa mạc, liền trực tiếp tại khu quay phim tuyên bố nghỉ ba ngày, bên phòng nghiên cứu, thành phần máu của hai con lạc đà làm kiểm tra đo lường, cũng không có phát hiện vật chất gì tương tự thuốc kích thích, nơi khác cũng không nhìn ra chỗ không ổn, chính là bộ dáng cực kỳ nôn nóng của đám lạc đà ở trong phòng nghiên cứu, khiến người ta cảm thấy quả thật có cái gì trở nên khác biệt rồi.

Hai ngày sau, buổi biểu diễn của một đoàn xiếc thú phía Tây Bắc nước Mỹ, xảy ra sự kiện động vật tấn công con người, hiện tại đã bị cảnh sát khống chế, căn cứ tấn công người chính là sư tử huấn luyện mười năm của đoàn xiếc thú, cho tới nay đều không xảy ra sai lầm gì, lúc này đột nhiên nổi điên, hoàn toàn không có dự triệu.

Có một số chuyên gia hoài nghi sư tử có được chỉ số thông minh không nhỏ, che giấu mười năm, tìm thời cơ chạy trốn, vấn đề chỉ số thông minh của động vật bị nhận định là kết quả của vụ án này, này đã là kết luận hoàn mỹ nhất.

Nhưng mà vẫn như cũ có hai ba người phun ra luận điệu khác biệt, cho rằng lần này sự kiện đoàn xiếc thú có thể liên hệ cùng một chỗ cùng sự kiện lạc đà bạo động lần trước, hai vụ án đồng dạng đều kiểm tra đo lường không ra nguyên nhân bạo động của động vật, cũng đồng dạng tìm không ra kết luận chuẩn xác.

Luận điệu này bởi vì người ủng hộ cực nhỏ, mà bị nhìn nhận chỉ số thông minh đè ép xuống.

"Chúng ta chưa hề hoài nghi động vật có tư duy tinh tế, giống hiện tượng chạy trốn ở đoàn xiếc thú và vườn bách thú chính là khát vọng tự do và một loại phương thức hành động của bọn nó". Lại một chuyên gia động vật Hank Landon cuối cùng phát biểu nhấn mạnh: "Bất kể là vườn bách thú hay à thú cưng nuôi trong nhà, chúng ta tại lúc tiếp xúc cùng động vật, cần cho bọn nó càng nhiều cảm giác an toàn".

142. Chương 142: Càng Ngày Càng Tốt

Đáng tiếc tiếc nuối chính là, phát biểu cuối cùng của Hank Landon cũng không có khiến tình trạng động bạo động giảm bớt, ngược lại bởi vì đánh giá của gã, khiến cho mọi người đều chú ý tới động vật trong nhà.

Nhưng mà một cửa này chú định liền khủng khiếp rồi, thì ra trong một thành phố lớn nước Mỹ đều sẽ thường thường xuất hiện sự kiện thú cưng tập kích cùng nhau, không ít dân chúng lòng người hoảng sợ.

"Đó là một con chó Golden Rretriver của nhà lão John, làm hàng xóm chúng tôi đều biết lão John hya ngậm tẩu thuốc nổi điên, con chó Golden Retriver của lão không chỉ nhận được biết bao ngược đãi, mỗi ngày không phải bị đá chính là bị đánh, tóm lại lão ta cũng không để người bạn nửa đời sau cùng của lão ở trong lòng.....". Một nhà đài tới văn phong trên con đường nông thôn phỏng phấn một cô gái.

"Con chó đó luôn luôn đều là rất dịu ngoan, sau đó một ngày không biết chuyện gì xảy ra, tựa hồ là lão John lại ở nhà nổi điên, còn đánh nó một chút, chuyện kế tiếp liền hoàn toàn mất khống chế..... Nó đột nhiên nổi điên cắn lão John, sau đó bỏ chạy, rốt cuộc không trở về".

Cô gái lắc đầu, tỏ vẻ không biết nguyên nhân con Golden Retriver cắn lão John, có lẽ chịu rất nhiều ngược đãi, tâm tình bất mãn tích nhỏ thành lớn, cuối cùng khoảnh khắc đó bộc phát ra, lý do này có thể thấu hiểu.

Nhưng cô dù sao cũng là cá nhân, tuy rằng cho rằng lão John đích xác có sai, nhưng cô cũng không hy vọng chính mình sẽ có một con chó tùy thời đều có thể phản chủ, này sẽ làm cho cô cảm thấy rất bất an.

"Trong nhà tôi không có thú cưng, sau này cũng sẽ không nuôi thú cưng, cho dù biết con Golden Retriver của nhà lão John sở dĩ đả thương người, chuyện này là có nguyên nhân, nhưng trong lòng vẫn là rất khó tiếp nhận".

Loại cái nhìn này cực kỳ phổ biến, thậm chí một số người đã nuôi thú cưng rồi, cũng chuẩn bị tống khứ thú cưng đi, trong nhất thời mèo chó lang thang của phố lớn ngõ nhỏ không ngừng tăng lên, cùng lúc đó, có tiệm bánh ngọt phát hiện tủ kính thủy tinh của chính mình bị đập nát, mà thông qua cameras có thể nhìn tới, phá hư tủ kính thủy tinh, chính là một con chuột trắng nhìn qua cực kỳ ốm yếu.

Nó có một đôi mắt đỏ rực, cùng móng vuốt sắc bén, răng nanh để tại trên tủ kính gặm gặm, cửa thủy tinh lập tức liền bị đập ra một cái lỗ nhỏ, cũng chẳng qua hai mươi phút thời gian, liền mở ra một cái lỗ lớn có thể chứa ba con chuột chui vào.

Cameras đối diện con mắt của chuột trắng, cho dù là một cái động tác đồng tử co lại giãn ra, cũng rõ ràng hiện ra trên TV.

Trầm Du ngáp một cái nhàm chán đối con chuột trắng phóng lớn trên TV, lười biếng cuộn trong sô pha, không có hứng thú lật người, một móng vuốt chụp ở trên điều khiển từ xa, tiết mục tin tức nhất thời đổi thành kênh tiếp theo.

Tiếng cởi đồ loạt xoạt vang lên trong phòng ngủ, sau đó cửa phòng ngủ két một tiếng mở ra, chó trắng nhỏ léc liếc mắt ngấm một cái, duỗi duỗi móng vuốt bày tư thế mê người. *(Đậu, chó có thể có tư thế mê người giề, con chó mập nhà tui toàn nằm chổng bốn vó).*

Lê Chanh đứng ở cửa, yên lặng liếc mắt nhìn một cái, "....."

"Khi nào thì có thể biến trở lại?".

".....". Trầm Du suy nghĩ, tách một cái móng chân ra, lại hơi gập lại, cũng không biết rốt cuộc muốn biểu đạt cái gì.

"Tôi đi Đại Châu giới một chuyến. anh muốn trở về hay không?". Lê Chanh nhịn không được muốn tống anh ta đi, nhưng lại nghĩ tới trước đó khi bị lạc đà tập kích, Trầm Du vẫn chính là giúp chính mình, trong lòng cậu lại hơi có chút áy náy.

Kỳ thật lúc trước nghe được chuyện người nhà họ Trầm cậu là thật có tức giận, có thể suy ra, nếu chính mình không phải bạn đời khế hợp, đoán chừng Trầm Du ngay cả nhìn cũng không liếc mắt nhìn một cái, thích hay không thích gì đó, đều là giả.

Cậu tức giận nhất không phải khế hợp bạn đời, mà là cảm thấy, đối phương nói "thích", nói tới rất tùy tiện, giống như nhẹ hẫng không có trọng lượng, ít nhất ở trong lòng Lê Chanh, năm đó cho dù cùng một chỗ cùng Trần Tử Thanh mấy năm rồi, nhưng cũng không nói ra yêu thích.

Nhưng giống như cái này cũng cũng không phải sai lầm cực lớn.

Lại khiến cậu cảm thấy bị lừa gạt giống như cũng không có thể chung sống hòa bình nữa.

Nhưng là cậu làm sao sẽ có nhiều ý nghĩ rối rắm như vậy chứ?

Cậu không phải luôn luôn..... Muốn tu luyện nhanh một chút, tới lúc có thể vượt qua Trầm Du, chấm dứt đoạn quan hệ khế hợp bạn đời này, sống một cuộc sống mới sao, một khi đã như vậy cậu còn tức giận cái gì? Chẳng lẽ cậu là tại trước đó, đã theo bản năng quyết định, muốn cùng một chỗ cùng người này sao?

Cũng đúng, sớm tại buổi tối ngày đó trong doanh trại quân đội, cậu đều không có từ chối và chống lại, chẳng phải là sớm đã chứng minh tất cả rồi.

Trên người Lê Chanh đổ một tầng mồ hôi lạnh.

Trầm Du không chớp mắt nhìn thần sắc suy tư của Lê Chanh, xem ra đã hồn bay đi nơi khác rồi, Trầm Du im lặng một chút, cậu nhóc kia đang suy nghĩ cái gì?

Gần đây y lo được lo mất càng ngày càng nghiêm trọng, ví dụ như Sean đã có thể biểu hiện công khai, ví dụ như bạn trai cũ mặt trắng của Lê Chanh đã bị y tống cổ ra nước ngoài, lại ví dụ như sĩ quan đặc biệt thích cậu nhóc này.

Hiện tại đối tượng tiêu diệt chủ yếu nhất vẫn là Sean, đối với người này, Trầm Du cũng sẽ không nương tay, dùng một câu mới học trên mạng tiêng chim* não tàn nói: "'tsayway. *(méo hiểu tác giả viết cái gì, tìm trên googke cũng không thấy, bạn nào giỏi tiếng anh giúp tui với)*

***tiếng chim: người trugn quốc coi tiếng nước ngoài là tiếng chim, tỏ vẻ khinh miệt ấy.**

"Này nhất định không phải thật". Lê Chanh đổ mồ hôi ròng ròng nghĩ thầm, lập tức biến mất ở trước mặt Trầm Du, cậu muốn yên tĩnh suy nghĩ một chút.

Cũng không hy vọng có người hỏi cậu yên tĩnh nghĩ tới là ai.

Lê Chanh đứng ở trên đỉnh núi trung tâm nhất của yêu vực, dưới chân cậu là một mỏm núi đá giống như bị đốt trụi, khá xa lạ, Lê Chanh đi xuống nhìn nhìn, chỉ thấy yêu thú lớn lớn nhỏ nhỏ cấp cao đi lại trên dưới, nhất thời cảm thấy cả người đều không tốt lắm.

Cũng may yêu tộc tựa hồ trải qua một phen đánh nhau, trên người phần lớn yêu thú tu vi cao thâm đều là mang theo vết thương, có thậm chí ngay cả một nửa thân mình đều không còn rồi, Lê Chanh im lặng đợi tới buổi tối, lúc này mới xuống núi, hữu kinh vô hiểm rời khỏi yêu vực.

***Hữu kinh vô hiểm: có kinh ngạc sợ hãi nhưng không gặp nguy hiểm.**

Bởi vì Cửu Di thành cách yêu vực gần nhất, cho nên Lê Chanh một đường đi tới chi nhánh của tửu lâu Gia Thường, đều lấy hết ra vật tư trong chiếc nhẫn, hai ngày trước Đỗ Hành liền bắt đầu liên hệ cậu nói là kho hàng đã chứa đầy rồi, cậu tìm thời gian dời vật tư của kho hàng

vào nhẫn, cũng chuẩn bị tới Đại Châu giới đổi chút đan dược và da thú.

Có lẽ là danh tiếng của Cống dược phường đã lan ra cả nước, liền ngay cả một số nhân sĩ quan trọng nước ngoài cũng bắt đầu đặt đơn hàng đối Cống dược phường, chính là giá của đơn hàng này cũng không định giá giống trong nước một viên hồi huyết dược hoàn hai mươi vạn tệ, mà là hai mươi vạn đôla, này vẫn là lục vị hồi huyết hoàn cấp thấp nhất, nhất định phải ấn theo chênh lệch giá này tăng gấp đôi, mà nếu là lục phẩm đan dược, thì phải là một cái giá trên trời, cơ bản là bán ra ngoài, cho dù ở trong nước có tiền cũng mua không được.

Lê Chanh dọn sạch sẽ đan dược thu mua của tửu lâu Gia Thường, lúc này hai đầu bếp trong tửu lâu liền đi qua, trên tay còn lật xem thịt gà của Lê Chanh mang tới, đầu bếp nhổ hai cọng lông gà, chân mày động một cái, cái mũi để gần ngửi một cái.

"Lão bản, lần này chất thịt có chút kỳ quái a".

Lê Chanh giật mình: "Như thế nào?". Cậu mang tới đều là thịt gà vừa giết trong lò mổ, chẳng lẽ có mùi?

"Non hơn nhiều". Đầu bếp lột lớp da gà, chỉ thịt gà dưới da gà, máu đỏ sẫm chảy ra từ trong thịt gà non mềm màu trắng đang đông lạnh, Lê Chanh tới gần nhìn nhìn, không cảm giác ra có cái gì khác biệt.

Cậu rất ít xuống bếp, bình thường nấu cơm cũng chính là xào món rau, đối thịt gà ngược lại không có nghiên cứu gì.

Nhìn tới biểu cảm trịnh trọng của đầu bếp, Lê Chanh nhịn không được hỏi: "Có cái gì ảnh hưởng đối chất lượng đồ ăn sao?".

"E rằng mùi vị sẽ rất ngon". Đầu bếp suy nghĩ một chút, nghiêm túc đề nghị: "Lão bản, thịt gà của lần này so với lúc đầu tốt hơn nhiều, ta cảm thấy đợt thức ăn lần này có thể lại nâng giá cao thêm một chút".

Lê Chanh há hốc miệng, cậu cảm thấy chính mình đã đủ gian thương rồi, thịt gà của hiện đại bán cho Đại Châu giới kiếm trên trăm linh thạch, không nghĩ tới đầu bếp trong tửu lâu cư nhiên còn dám tăng giá hơn so với chính mình. Kiếm được nhiều ai không muốn? Nhưng như thế nào cũng phải suy xét phản ứng của khách hàng, Lê Chanh động tâm một chút, vẫn là lắc lắc đầu: ".....Giá đừng tăng thêm, vẫn là dựa theo ban đầu tính".

"Chỉ cần chăm chỉ làm việc, để mọi người ăn ra mùi vị càng tốt, tự nhiên chậm rãi liền cảm thấy tửu lâu càng ngày càng đảm bảo chất lượng, người từ ngoài tới cũng sẽ cho rằng danh tiếng của tửu lâu Gia Thường nhà chúng ta rất tốt".

Đầu bếp tựa hồ có điểm không hiểu lắm, nhưng lúc sau sau khi sử dụng một đám nguyên

liệu thịt ăn này, phát hiện sinh ý càng náo nhiệt rất nhiều, liền không thể không ca ngợi thủ đoạn của lão bản.

"Thịt càng ngày càng ăn ngon".

"Khiến cho lão tử hiện tại bữa cơm đều phải một phần gà xào ớt cộng cơm thêm, rất xa xỉ rất xa xỉ, nếu không phải lão tử đã là luyện đan sư cấp ba, chỉ sợ cũng không nuôi sống nổi chính mình!".

"Yêu thú này phải chăng càng tu luyện chất thịt càng thơm mềm? Làm sao cảm thấy gần đây thịt của tửu lâu Gia Thường trở nên càng ngày càng mĩ vịvậy?".

Một người nói cũng liền thôi, nhưng một trăm một ngàn người nói, liền ngay cả Lê Chanh cũng có chút khó hiểu rồi, chẳng lẽ đợt thịt lần này thật sự càng ngon so với ban đầu? Nếu như vỏn vẹn chỉ là thịt gà thì thôi, có lẽ trại chăn nuôi nhà ai dùng thức ăn gia súc tốt, nhưng mà nghe nói khôngchỉ là thịt gà, liền ngay cả thịt bò thịt lừa cũng đồng dạng ngon hơn rất nhiều so với trước đây, trăm mối suy nghĩ không lời giải đáp, Lê Chanh trở lại hiện đại gọi điện thoại hỏi Đỗ Hành, nhận được câu trả lời chính là lần này cùng lần trước thu mua gia cầm như nhau, bởi vì thành lập quan hệ cung ứng lâu dài, cho nên giao dịch vẫn tiến hành, không có thay đổi trại chăn nuôi mới.

"Nghe nói gần đây động vật của mấy trại chăn nuôi đều hoạt động mạnh rất nhiều, có thể là bởi vì lượng vận động tăng lớn, khiến cho chất thịt biến tốt hơn". Đỗ Hành ở đầu kia điện thoại cười nói.

Lê Chanh ở tại đoàn phim tới tháng bảy, [Gien truyền thuyết] dã quay được hơn một nửa rồi, một chỗ trong rừng rậm nguyên thủy của phía Đông nước Mỹ đột nhiên lao ra hàng loạt động vật, làm đảo lộn thành phố và làng mạc bên ngoài rừng rậm nguyên thủy, quân khu nước Mỹ điều động lực lượng quân sự bao vây bên ngoài rừng rậm nguyên thủy, phát hiện rất nhiều động vật tố chất thân tăng trưởng trên diện rộng, mỏ và móng vuốt của chim trở nên cứng như sắt thép, hơn nữa cực kỳ sắc nhọn, là thiên địch của máy bay chiến đấu và máy bay dân sự.

Sự kiện tập kích liên tiếp của động vật, khiến cho chính phủ rốt cục chấn kinh rồi.

Xảy ra cái gì rồi?

Trên Weibo của Trung Quốc, weibo của thầy Triệu từng tỉ mỉ giảng thuật qua [thế giới động vật] bị bình luận khủng bố, nguyên nhân là từng có một quần chúng đột nhiên đưa ra một vấn đề: "Thầy Triệu, hai ngày nay con thỏ của nhà tôi mài đứt lồng sắt, này có thể có liên quan cùng động vật rừng rậm nguyên thủy nước Mỹ bạo động hay không?".

"Có quan hệ cái mông, cách đại dương đó, có thể có cái ảnh hưởng gì? Lo bò trắng răng!".

"Hữu tình nhắc nhở, anh vẫn là đổi cái lồng sắt chất lượng tốt chút đi, con thỏ ăn nhiều quá ị nhiều quá, tới khi đó khiến cho đầy nhà là phân canh liền khóc luôn, chút tiền đó không thể cắt xén được!".

Trong lúc Weibo của thầy Triệu đang hot, chính phủ cũng phái đại đội đặc chủng quân khu thủ đô đi đông bắc bộ trước, đoàn người này thần sắc nghiêm túc, tựa hồ nhận được cái tin tức cấp bách gì.

143. Chương 143: Phẫn Nộ Của Chanh Tử

"Trong không khí giống như sinh ra cái biến hóa gì đó, khiến cho thể chất của động vật cũng xảy ra thay đổi rồi……". Một nhà sinh vật học nước Mỹ nhấn mạnh trong hội nghị qua gọi video, trong màn hình trong tay gã cầm một phần tư liệu, là tư liệu của một con chuột bạch: "Tôi ở trong phòng thí nghiệm quan sát hai mươi ngày, có thể nói hai mươi ngày này tới nay mỗi thời mỗi khắc sức mạnh của con chuột này đều đang tăng trưởng, đương nhiên loại tăng trưởng này là cực kỳ ít, cho dù qua hai mươi ngày, lại vẫn như cũ chỉ tăng lên sức mạnh 1N. (*1N = 1 Newton, đơn vị đo lực trong hệ thống đo lương quốc tế)*

"Này không thể chứng minh cái gì, ăn nhiều mấy bữa cơm đồng dạng có thể đạt tới loại hiệu quả này, lại hoặc là bởi vì nguyên nhân nào đó của phòng thí nghiệm gây ra, tại sao nhất định phải hạn định do ảnh hưởng cảu không khí?". Một nhà sinh vật học nước Pháp nhíu nhíu mày, ở đây đều là nhà sinh vật học hàng đầu của quốc gia, từ trước đến nay nghiên cứu đối sinh lý của động vật đều là uy tín.

"Nhưng mà ngài có nghĩ tới hay không, lần này động vật biến dị, không chỉ có là ở nước Mỹ, đồng dạng cả châu Mỹ, châu Âu, thậm chí là châu Á, đều đã xảy ra biến đổi, cho nên tôi phán định, ngoại trừ ảnh hưởng của nguồn nước như vậy chỉ có không khí, mà ở trong thời gian hai mươi ngày này, con chuột bạch nhỏ này chỉ cho uống chút ít nước, căn bản không đạt được cơ hội biến dị". Nhà sinh vật học nước Mỹ lại đưa ra mấy cái tài liệu, phân biệt là nghiên cứu đối động vật khác nhau.

"Kết luận của tôi là, biến dị của động vật, nhất định là bắt nguồn từ truyền bá trong không khí".

Sắc mặt của mọi người trong hội nghị qua gọi video đồng loạt biến đổi, nếu chân tướng giống như lời người này nói, này nhưng là dự phòng khó có thể nhất.

"Hơn nữa tôi ta còn phát hiện một đoạn video rất kỳ quái……". Nhà sinh vật học nước Mỹ phát một đoạn video, trong video là một con thỏ tai cụp nhìn qua cực kỳ suy yếu cao khoảng nửa mét, thế nhưng đi xuyên qua trong sông băng, mà một lát sau, nó há miệng cắn chết một con gấu bắc cực, thậm chí đều nuột sạch da thịt của gấu bắc cực vào trong bụng, dạ dày mấp máy một phen, hồi lâu ợ ra một cái màng ngăn sương mù màu hồng phấn, khí thể hồng nhạt tan ra trong không khí, trở nên không còn dấu vết gì.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Trong nửa tháng này, phần một của [Gien truyềnthuyết] đã quay xong toàn bộ rồi, thời gian quay phim còn nhanh hơn so với trong suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều động tác võ thuật Lê Chanh đều là một lần qua, căn bản không cần giống như diễn viên khác còn phảitrải qua huấn luyện viên chỉ đạo mới có thể hoàn thành, cũng bởi vậy hiệu suất cực kỳ cao.

"Tôi nghĩ trong khoảng thời gian này, có lẽ sẽ đi Trung Quốc nghỉ phép, tới khi đó đừng quên mời tôi ăn cơm". Sean cười nói, tuy rằng biết Lê Chanh không có ý yêu đương, nhưng gã vẫn là không muốn từ bỏ, nói thật có thể phát hiện một người cùng chung chí hướng lại tính cách không tồi, gã như thế nào cũng muốn cố gắng cố gắng nữa.

"Đương nhiên". Lê Chanh bắt tay cùng gã, lúc này người của đoàn phim gần như đều tản ra rồi, chỉ có rất ít người còn tại sân bay, Tống Giai mua vé máy bay của ba người, bây giờ quay về Trung Quốc, quang vinh càng nhiều so với làn trước rời khỏi nước nhà.

Tống Giai đã khẩn cấp muốn xem một chút sắc mặt của những người nói lời châm chọc sau khi Lê Chanh bị phong sát, ngẫm lại cũng rất sảng khoái, chính là cũng không biết tại sao con chó trắng nhỏ của Lê Chanh bị em ấy để lại công ty, thựcc tế chỉ cần bỏ thú cưng vào trong lồng vận chuyển, cũng là đồng dạng có thể lên máy bay.

Tống Giai đi ra từ toilet, cô nhìn lướt qua vị trí ban đầu, liền nhìn tới một người đàn ông mặc sơ mi đen mười phần dục vọng khống chế đi bên cạnh Lê Chanh, giống như tiện tay hất bàn tay của Sean trên vai Lê Chanh xuống, cũng thuận tay vòng ôm eo Lê Chanh, giống như động tác này đã làm trăm ngàn lần rồi thuần thục như vậy.

Tống Giai vội vàng nhìn thoáng qua chung quanh, không thấy tồn tại của paparazzi, mới chạy nhanh xông qua cứu thiếu niên trong lòng người đàn ông ra.

Cô biết Trầm Du là lão Đại xã hội đen, biết người này có lẽ năng lực rất mạnh, nhưng ở loại địa phương sân bay này ôm ấp giữa hai người đàn ông, ngộ nhỡ bị chụp lại danh tiếng của Lê Chanh lại bị ảnh hưởng, Tống Giai không thể không lo lắng vì nó.

Đương nhiên người này tới không bóng dáng đi không dấu vết cũng không thường xuất hiện, điều này làm cho trong lòng Tống Giai còn hơi chút dễ chịu một chút.

Hiện tại cô cũng có chút không hiểu chính mình rồi, lúc Trầm Du vắng mặt, cô vẫn cảm thấy hai người cãi nhau giận hờn, Chanh tử là tổn thương rồi. Nhưng mà lúc người này đứng ở bên cạnh Lê Chanh, lại làm cho cô cực kỳ sốt ruột, sợ bị paparazzi chụp được.

"Được rồi, phải đi rồi". Tống Giai vỗ vỗ phía sau lưng của Lê Chanh, bảo cậu đi tại đằng trước, chính mình kẹp ở giữa ngăn cách khoảng cách của hai người, tại trước mắt bao người như vậy, Tống Giai không thiếu được phải làm bóng đèn một hồi, bình thường lúc ở khách sạn, hai người bọn họ ở trong phòng như vầy như vậy, chính là kêu trần nhà sụp xuống cô cũng không quản.

Sean ngơ ngác đứng ở tại chỗ, ngay tại lúc đồng nghiệp gọi gã cùng đi lấy vé máy bay, gã mới từ trong chấn động tỉnh táo lại, Sean cúi đầu mắt nhìn tay của chính mình, cả mu bàn tay đều bị siết tới ứ máu, nếu như không có nhớ lầm, ngay tại lúc vừa rồi người đàn ông kia chạm tới gã, trên tay gã truyền tới một trận tiếng vang răng rắc, cái loại giống như xương cốt đều phải nát.

Sean: "....."

Shit.

Lão tử trêu chọc ai?

Lại một người biết võ công Trung Quốc?

Sean đương nhiên không biết một vị dân bản xứ nào đó tu vi đứng đầu Đại Châu giới, nửa tháng nay đã gai mắt gã lắm rồi, nếu không hiện tại gã nhất định không yên thân được.

Lê Chanh im lặng ngồi ở khoang hạng nhất ngủ một giấc, vừa tỉnh lại đã là rạng sáng ngày hôm sau, bên ngoài phía bên ngoài cửa sổ là mây trắng mềm mại, thời tiết thoạt nhìn cực kỳ không tồi.

"Có chim lớn màu đen hay không ạ?". Phía trước truyền tới một giọng trẻ con mềm mại, nghe lên thanh âm cực kỳ mềm mại, tựa hồ là bé gái, một tiếng này phát ra, khiến cho không ít người xung quanh lộ ra vài phần ý cười.

"Không có chim lớn màu đen, chúng nó bay không tới được". Mẹ cô bé ở bên cạnh nói.

"A". Cô bé suy sút đáp một tiếng, cả thân mình nhỏ ghé vào trên cửa sổ thủy tinh, vẫn nhìn mây trắng lướt qua thân máy bay, còn muốn tìm được một hai con chim bay tới đây được, nhưng thực tế chính như lời mẹ cô bé nói, tại độ cao trên bầu trời như thế này, chim là không bay tới được.

Trong khe hở của ghế ngồi đằng trước, khi có khi không lộ ra hai cái bím tóc nhỏ đáng yêu.

Lê Chanh nhìn cũng nhịn không được mỉm cười.

Tiếp viên hàng không phát bữa sáng, cô bé không có ăn nhiều, chỉ nhìn chằm chằm bên ngoài cửa, tại lúc máy bay duy trì bay trên không vững vàng để hành khách dùng bữa, cô bé đột nhiên phát ra một tiếng hô kinh hỉ: "Mẹ ơi mau nhìn kìa, bên ngoài có chim lớn!".

Lê Chanh quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy bên ngoài cửa sổ quả nhiên lướt qua một cái bóng

đen, cho dù chính là thời gian thoáng nhìn một cái, cậu lại có thể thấy rõ đó là một con chim ưng đực, móng vuốt sắc bén và mỏ nhọn vốn có của ưng đực.

Theo đạo bóng đen này vút qua trong tầng mây xa xa đồng dạng quẩn quanh không ít điểm đen, thị lực của Lê Chanh phải tốt gấp nhiều lần so với người bình thường, cơ hồ liếc mắt một cái nhìn qua có thể nhìn ra điểm đen này rốt cuộc cà cái thứ gì.

..... Cư nhiên là một đám hải âu hình thể khổng lồ.

Mà theo đường bay của máy bay này, chim ưng phía trước càng nhiều một ít, thậm chí có trực tiếp vụt sát qua trên thân máy bay, Lê Chanh thậm chí có thể cách thủy tinh đối diện cùng mắt ưng, lúc này liền ngay cả hành khách cũng không cảm thấy lời cô bé này là tùy tiện nói lung tung.

"Đám chim ưng này làm sao bay lên tới được đây? Độ cao bay của máy bay đường dài là không trung tám ngàn tới mười ngàn mét, chim ưng tối đa cũng chẳng qua cao tới một hàn hai trăm mét, bọn nó rốt cuộc là làm sao bay bằng độ cao của máy bay?".

"Phía trước tụ tập rất nhiều chim ưng..... Còn có hải âu, trời ơi.....". Hành khách nhìn xa đều đã trợn tròn mắt rồi.

"Chúng nó hình thể thật khổng lồ, có thể rong chơi ở không trung, mới là chim ưng oai phong đẹp đẽ chân chính, đám chim ưng hoang dã này, so với cắt Bắc Cực của một người bạn chuyên môn thuần dưỡng mua được trước đó còn oai hùng hơn!".

cắt Bắc Cực

Lê Chanh híp mắt lại, nhìn về phía tầng mây, chỉ thấy trong tầng mây mơ hồ có một hai cái máy bay chiến đấu đang công kích cái gì đó, sau đó đàn ưng bay tản ra, cách nơi này chỉ có khoảng cách mấy trăm mét.

Dù sao hiện tại dã là lãnh thổ của Trung Quốc, so sánh với chỗ cơ trưởng đã nhận được tin tức, quả nhiên, cũng chăng qua một phút sau, loa khuếch đại âm thanh của máy bay đột nhiên truyền ra thanh âm ngọt ngào của tiếp viên hàng không.

"Xin các vị hành khách thắt đai an toàn, đoạn đường phía trước tắc nghẽn, máy bay khẩn cấp hạ độ cao". Những lời này liền nói hai lần, tiếp theo Lê Chanh chỉ cảm thấy thân thể một trận mát trọng lượng, tựa hồ là máy bay đang thay đổi đường bay, hướng tới một đường băng hạ cánh gần nhất.

Cái máy bay này vốn là bay thẳng tới thủ đô, nhưng mà hiện tại không thể không đáp xuống chỗ sân bay cảng biển, nói vậy cũng không chỉ là do chim ưng, hoặc là có thể còn có một phần do máy bay chiến đấu, lúc này đáp xuống máy bay đột nhiên giống như bị cái gì va chạm một

chút, phát ra nổ vang thật lớn, may bay một trận lắc lư, khiến cho mọi người sắc mặt đều có chút trắng bệch, cũng may loại va chạm này chỉ có một chút, sau đó nữa chính là một trận xóc nảy, máy bay thong thả đậu ở trong sân bay.

Một người nước ngoài của khoang hạng nhất đi xuống máy bay trước, gã từ trên cầu thang đi xuống bỗng nhiên giống như nghe được thanh âm gì đó, ngửa đầu nhìn nhìn bầu trời, phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Người đằng sau nhìn qua theo, trong nhất thời trong họng phát không ra thanh âm gì, chỉ thấy cách đó không xa giữa bầu trời đàn ưng kết bè kết lũ vây quanh một cái máy bay chiến đấu đánh xáp lá cà, móng vuốt sắc bén của chúng nó có thể tạo thành hủy hoại không nhỏ đối sắt thép, có lẽ vừa rồi bị va chạm một chút kia, chính là đàn ưng làm.

Lúc này Lê Chanh cũng đứng ở trong sân bay, nhìn chiến đấu trên bầu trời, không khỏi há hốc miệng, cậu sống mười mấy năm rồi, nhưng cho tới bây giờ không có nghe nói qua máy bay chiến đấu còn phải chiến đấu cùng chim ưng, hơn nữa bộ dạng đám chim ưng này.....Này cũng quá khoa học viễn tưởng rồi.

Quả thực hình thể có chút xấp xỉ cùng yêu thú rồi.

Cũng may chúng nó cũng không có sức chiến đấu của yêu thú, Lê Chanh nhìn tới rõ ràng, đàn chim ưng này tối đa chẳng qua là thân thể khổng lồ, móng vuốt và mỏ sắc bén chút, thực rõ ràng chỉ có thân thể đang phát sinh biến hóa, trong cơ thể nhưng không có chút tồn tại của linh lực.

Trầm Du đứng ở phía sau cậu, một đôi mắt nhìn đàn ưng trên bầu trời, trong con ngươi đen kịt, lại nhiều ra mấy phần thần sắc có chút đăm chiêu.....

Nhớ rõ ở trong một ít tư liệu của Trầm gia, tổ tiên đề xuất một loại khả năng, loại thiên ngoại quang này tựa hồ là một loại sâu chỉ sẽ phóng xạ tuyến, toàn bộ lực lượng của nó ở trong nội hạch tinh thần, thể xác căn bản không có lực lượng phòng ngự gì, cho nên một khi hủy diệt thân thể của nó, nội hạch tinh thần không có địa phương kí gửi, liền sẽ lập tức chết đi.

Nếu nội hạch tinh thần còn sót lại một tia lực lượng, như vậy thiên ngoại quang vô cùng có khả năng sẽ tìm kiếm một cái kí thể cường đại ý đồ khôi phục thực lực, nhưng mà ở loại địa phương hiện đại không có linh lực này, muốn tìm được kí thể cường đại, thật sự là không có khả năng làm được.

Trầm Du vốn cho rằng thiên ngoại đã bị diệt sạch rồi, nhưng mà hiện tại nhìn tới đàn ưng khác hẳn bình thường này, y đột nhiên có một loại suy đoán, thiên ngoại quang rất hiển nhiên đã không có hoạt tính, nhưng xạ tuyến màu đỏ của nó còn đang tồn tại, nếu xạ tuyến màu đỏ tại sau khi tách rời nội hạch tinh thần, rất dễ dàng tan vỡ, phát tán thành hình dạng viên tròn, được cho là thuốc bổ cực đại, mà đám thuốc bổ này tuy rằng đối cơ thể người không có hiệu quả, nhưng nếu để động vật cực kỳ tiếp cận hình thái yêu thú hấp thu hết, có lẽ sẽ tăng lên lực lượng của bọn chúng.

“.....”. Trầm Du.

Y không xác định suy đoán, chẳng lẽ là chính mình mang xạ tuyến tới?

Y lén liếc mắt nhìn Lê Chanh một cái, thấy cậu nhóc nhìn chằm chằm chiến đấu giữa không trung, mím chặt môi, Trầm Du duy nghĩ một chút, cứ tiếp tục như vầy, nghĩ muốn ôm vợ về nhà nhưng thật chính là còn khó hơn so với lên trời.

“Cái máy bay chiến đấu kia giống như không chống đỡ được nữa rồi”. Có người nói.

Ngay sau đó, máy bay chiến đấu trên trời phát ra một tiếng nổ vang, rớt xuống phía dưới sân bay, cùng lúc đó, phía sau nó còn một đám chim ưng gắt gao đuổi theo, tựa hồ mang thù đích thực, vừa thấy kẻ thù bị thua liền nửa điểm không chịu buông tha..

Nhân viên công tác sân bay vội vàng sơ tán đám người, nhân viên cảnh vệ đã chạy tới trung tâm sân bay, chờ máy bay chiến đấu rớt xuống, một đám ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm chim ưng đằng sau đuổi sát không buông, một cảnh sát cầm đầu hạ khẩu lệnh, một loạt người đằng sau rút súng ra, bắn một lượt đạn đối chim ưng trên bầu trời, phần lớn đều bị né tránh, bởi vậy chim ưng rớt xuống từ trên trời không nhiều lắm.

“Không còn kịp rồi”. Nhân viên công tác sân bay sơ tán một đám hành khách xuống khỏi máy bay, đối cái may bay lâm thời đáp xuống này đã có chút bó tay hết cách, dù sao người rất nhiều, nhất là loại máy bay đường dài Lê Chanh đi này, máy bay lớn, hành khách cũng nhiều, không thể sơ tán toàn bộ.

“Không có thời gian rồi, chỉ có thể đều trốn một chút đằng sau cảnh vệ”. Cơ trưởng quyết định thật nhanh, bảo hành khách đều trốn tới phía sau cảnh sát, dù sao trong tay cảnh sát có súng, như thế nào cũng có thể bảo vệ một ít người.

Hai phút sau, máy bay chiến đấu đáp xuống sân bay, đàn ưng màu đen cũng bay xuống tới, lúc này mọi người mới nhìn rõ số lượng của đàn ưng, khoảng chừng bốn năm trăm con, tiếng súng trong tay cảnh sát không dứt, thỉnh thoảng có chim ưng trúng đạn té trên mặt đất.

Mắt thấy tình thế dần dần nguy hiểm, Lê Chanh trong tai vừa động, đột nhiên nghe được thanh âm kinh hoảng của cô bé bím tóc, cậu quay đầu nhìn qua, chỉ thấy không biết con chim ưng màu đen tiếp cận đám người khi nào thế nhưng từ giữa nhấc quần áo của cô bé, mang theo cô bay tầng thấp, Lê Chanh thậm chí có thể nhìn tới trong ánh mắt bén nhọn của chim ưng không mang theo dao động gì, khiến trong lòng Lê Chanh nổi lên một tia hàn ý, sau đó bùng lên một tia phẫn nộ.

Cậu chống bả vai của Trầm Du nhảy ra khỏi đám người, lúc đáp đất nhặt một hòn đá trên mặt đất, một tay vung ra, lập tức “véo” một tiếng xé gió vang lên, hòn đá xuyên qua từ con mắt này tới con mắt kia của chim ưng bay ra, tốc độ động thủ của Lê Chanh quá nhanh, lúc cậu nhảy lên ôm cô bé vào lòng mới có người phản ứng lại, lúc này Lê Chanh lại nhặt ba hòn

đá trên đất lên, lấy góc độ khác nhau ném ra, phân biệt đâm tới hai mắt của ba con chim ưng tấn công chính diện.

Phải biết rằng mắt chỉ nhìn nhưng là đại não, một khi hòn đá bắn thủng qua con ngươi, như vậy cùng trực tiếp nổ tung đầu không có gì khác biệt gì.

Cô bé đầy mặt đều là nước mắt còn chưa có lau sạch, ngẩn ngơ nhìn anh lớn ôm chính mình, chỗ ánh mắt cô bé nhìn tới là xác chết của bốn con chim ưng, cũng chẳng qua tại trong một khoảnh khắc, bốn con chim ưng hình thể cao khoảng một người thế nhưng liền chết tại dưới hòn đá.

Một người nước ngoài mập mạp hơn hai trăm cân trong đám người ngơ ngác trực tiếp nhìn, chảy một dòng nước mũi trong suốt.

Bỗng nhiên rột một tiếng hút vào.

144. Chương 144: Đừng Bắt Nạt Người Của Tôi

Ánh mắt sắc bén của đàn ưng gần đó nhìn qua phía Lê Chanh nhưng con nào cũng không có manh động, thậm chí một cái con cách Lê Chanh gần nhất thế nhưng phần phật một tiếng bay về phía xa xa.....Bị dọa chạy rồi.

Đúng lúc này, lối vào sân bay truyền tới một trận tiếng bước chân, Lê Chanh quay đầu nhìn qua, chỉ thấy là một loạt năm sáu mươi người của một tiểu đội, thân hình cường tráng, hai mắt hữu thần, trên người đều mặc đồng phục chiến đấu màu đen, cậu ôm cô bé lui về trong đám người, phát hiện nhóm người này rất nhanh bao vây quần chúng bình thường trong sân bay, trong tay cầm súng, người cầm đầu nâng tay một kích, trong đàn ưng đối diện liền rơi xuống một con ưng lớn.

"Hình như là người của đại đội Võ Cảnh.....". Một người trung niên chỉ vào logo trên đồng phục chiến đấu màu đen, "Có bọn họ ở đây, đám chim ưng này hẳn là sẽ không tổn hại chúng ta nữa".

Mọi người bị đàn ưng dọa vỡ mật rốt cục phun hơi nghẹn trong họng ra.

"Quá tốt rồi, chúng ta được cứu rồi!".

"Đại đội Võ Cảnh tới thật đúng lúc!".

Mẹ của cô bé cũng vẻ mặt vui mừng đón lấy đứa cô bé qua từ trong lòng Lê Chanh, còn chưa nói gì nữa, nước mắt trên mặt chảy ra trước tiên, nghĩ là thật bị dọa sợ rồi, dù sao nếu không có Lê Chanh, con gái của cô đã mất mạng dưới miệng ưng rồi, cô cầm chặt tay của Lê Chanh, kích động nắm chặt mấy cái: "Em trai à, thật sự là rất cám ơn em, bằng không Huyên Huyên

gặp nạn rồi, chị cũng không muốn sống nữa".

"Không sao, nhấc tay chi lao*, tin tưởng cái thời điểm đó vẫn sẽ có người sẵn lòng ra một phần lực, chị không cần khách sáo". Lê Chanh cười sờ sờ đầu của bé gái.

***nhấc tay chi lao:việc nhỏ, đơn giản, dễ làm, không tốn sức giải quyết chỉ như một cái nhấc tay.**

Người chung quanh đều cười gật đầu, có mấy người nam nữ thậm chí nhìn chằm chằm mặt của Lê Chanh, nửa ngày mới phản ứng lại, này không phải.....Ngôi sao Lê Chanh kia hay sao?

Phải biết rằng từ nghề make up của Hàn Quốc phát triển, trai đẹp gái xinh bên trong giới giải trí có rất nhiều đều dài có ngũ quan gần như nhau, nhưng diện mạo của sao nam giống như Lê Chanh thật đúng là độc nhất, không phải nói khác biệt cỡ nào, mà là mỗi một bộ phận đều sinh vừa khéo, đơn độc lấy ra có lẽ không thể nói đẹp bao nhiêu, thậm chí đồng dạng ngũ quan đặt tại trên người người khác, cũng chưa chắc sẽ giống nhau như đúc cùng Lê Chanh.

Cho nên nếu nói nhìn thấy ngôi sao khác còn phải do dự một chút, nhưng người khí chất giống nhau diện mạo đồng dạng như Lê Chanh, này tuyệt đối sẽ không nhận sai.

Hơn nữa không phải nói gần dây Lê Chanh đóng phim ở nước Mỹ sao, hiện tại cái máy bay từ nước Mỹ tới Trung Quốc có cậu ta có mặt, cũng rất có khả năng.

"Vãi đạn, lão tử cư nhiên ở cùng một cái máy bay cùng thần tượng!". Một nam sinh trong lòng trào dâng nha, "Thật muốn đi qua quỳ liếm xin chữ ký a a a, loại không khí khẩn trương nghiêm túc loại này này đi qua xin chữ ký sẽ không bị súng bắn chứ.....Nhưng chính là vẫn muốn a a a a!".

"Đội trưởng Khâu, lần này dựa vào mấy người chúng ta chỉ sợ còn chưa đủ". Lúc này trong đội ngũ Võ Cảnh, một người tới gần nghiêng đầu nói với đội trưởng: "Không nghĩ tới chim trên trời càng ngày càng lợi hại, so với đám lần trước nhìn thấy càng lợi hại hơn.....".

"Chúng nó đã có thể đâm thủng sắt thép". Đội trưởng Khâu gật gật đầu, đồng dạng cũng là nhíu mày, "Hiện tại chỉ có thể dựa vào súng ống chiến đấu, nếu không đổi thành cận chiến chúng ta ai cũng không chiếm được ưu thế gì".

"Đáng tiếc, nếu như có..... Những người đó ở đây liền tốt rồi.....". Đội trưởng Khâu trong miệng thì thào tự nói, gã híp mắt lại liếc mắt nhìn bầu trời một cái, vừa quay đầu lại nhìn hướng xa xa một cái, bỗng nhiên chân mày nhảy dựng, không khỏi thốt ra: "Thế nhưng thật sự tới rồi!".

Mấy hành khách gần gã nhìn qua, chỉ thấy chỗ tầm mắt đội trưởng Võ Cảnh đạt tới, sáu người thanh niên mặc thường phục đi qua tới rồi, thoạt nhìn đều là bộ dáng hai mươi hai mươi tám tuổi, diện mạo cực kỳ bình thường, cho người khác cảm giác quả thật tràn ngập sắc bén, giống như một thanh kiếm ra khỏi vỏ một nửa, lộ ra ánh sáng lạnh lóe ở mặt ngoài.

"Đội trưởng Khâu, chuyện nơi này các anh không giải quyết được, còn lại liền giao cho chúng tôi". Người thanh niên cầm đầu giọng điệu ngạo mạn, lời nói ra không chút khách sáo, nhưng mà đội trưởng Khâu nhưng không có cảm giác bị mất mặt gì, vội vàng bảo những Võ Cảnh khác lui một bước ra sau bảo vệ hành khách, bản thân gã tự mình nghênh đón, cung kính nói: "Vậy làm phiền Hạ tiên sinh, đàn ưng còn lợi hại hơn so với lần trước".

Hạ tiên sinh không thèm để ý ừ một tiếng, đảo qua đám người, ánh mắt dừng lại một chút trên người Lê Chanh, trong thần sắc hiện lên vài tia suy nghĩ vô cớ, gã cười lạnh nói: "Vừa rồi tôi đều nhìn thấy hết, là cậu dùng hòn đá nhỏ bắn trúng mắt ưng?".

Lê Chanh không nghĩ tới người này sẽ nói chuyện với mình, bất quá sự ngạo mạn trong giọng nói nhưng không có giảm bớt bao nhiêu, hiển nhiên người này khá tự phụ, Lê Chanh nhìn không ra ý đồ của đối phương, chính là khẽ cười nói: "Là tôi".

Hạ tiên sinh thu hồi tươi cười, trên mặt mang theo vài phần lạnh lùng hà khắc: "Hồi nhỏ chơi bắn đá không ít nhỉ, lực tay và nhãn lực cũng không tệ, nhưng mà lần sau đừng xúc động như vậy nữa". Gã cười lạnh nói: "Phải biết rằng nếu cậu đánh chết một con chim ưng, chọc giận đàn ưng, người nơi này đều không tránh được phải gặp nạn, vẫn là tuổi trẻ rất không hiểu chuyện a".

"Như vậy, vị tiên sinh này trước đó lúc anh nhìn tới một màn đó tại sao không xuất hiện chứ?". Còn chưa chờ Lê Chanh có phản ứng, trong đám người liền truyền tới một tiếng chất vấn, lúc này mọi người đều nhìn qua, chỉ thấy là một người nước ngoài mập mạp hơn hai trăm cân, khó trách nghe tới âm thanh cảm thấy tiếng Trung đối phương nói ra có chút cứng ngắc.

Mập mạp châm biếm một tiếng: "Anh thoạt nhìn có bản lĩnh mà, ở bên cạnh quang quác nói một đống, lúc ấy em trai nhỏ này ít nhất đứng ra là vì cứu cô bé, mặc kệ thế nào động cơ của cậu ấy vẫn là tốt, đừng nói hòn đá nhỏ trong tay cậu ấy một kích liền trúng, đánh chết bốn con chim ưng, như vậy lúc đó nhìn thấy những cái này tại sao anh yên tâm thoải mái tiếp tục xem tiếp chứ?".

"Nếu lựa chọn tại lúc người khác giúp người làm niềm vui bảo trì im lặng, vậy đừng lại đi chỉ trích hành vi làm việc tốt của người khác, hiện tại anh là kêu ghen tị ha?". Tóc ngắn màu vàng kim của mập mạp lắc lư trong giáo nhẹ, hình thể khổng lồ cũng không ngăn cản tốc độ nhả chữ rất nhanh của gã, mập mạp tiếng nói vừa dứt, lại nói: "Tiếng Trung của tôi học không tốt lắm, nhưng mà hẳn là từ ghen tị này".

"Tôi sẽ ghen tị.....Cậu ta?". Hạ tiên sinh cảm thấy chính mình bị sỉ nhục rồi, cơ hồ cũng bị một phen lời nói của mập mạp kích khởi tức giận, gã lạnh lùng liếc mập mạp, lập tức đảo ánh mắt tới trên người Lê Chanh: "Tôi chỉ là đang tùy việc mà xét, dù sao sức mạnh của một người bình thường như cậu, chỉ sợ không diệt hết đàn ưng được, đừng đem tâm huyết dâng

trào nhất thời của chính mình, thành lập ở trên mạng sống của người khác".

"Tôi cảm thấy mạng sống của một người, cũng là mạng sống". Lê Chanh lắc lắc đầu: "Nếu có năng lực cứu ra một người rơi vào nguy hiểm, nhưng không đi cứu người đó, tôi không làm được, hơn nữa nếu đàn ưng thật sự bị chọc giận, tôi cũng sẽ phụ trách vì hành vi của chính mình".

"Nhóc con, cậu có thể phụ trách như thế nào?". Hạ tiên sinh cảm thấy chính mình nghe được truyện cười cực buồn cười, trên mặt của gã lập tức xuất hiện một tia ý cười châm chọc, tuổi còn nhỏ, có thể bất chấp tất cả nói mạnh miệng sao?

"Lời nói nhảm của anh bạn nói nhiều quá rồi". Một tiếng nói trầm thấp vang lên trong tai hạ tiên sinh, gã kinh ngạc nhìn qua đằng sau Lê Chanh, thì ra phía sau Lê Chanh còn có một người đàn ông cao lớn, nhưng mà trước đó, gã lại hoàn toàn không có chú ý tới một người như vậy, giống như gã ta vẫn là như không khí vậy.

Trầm Du nghe từ đầu tới đuôi, vốn liền cảm thấy người này cực kỳ thiếu đánh, sau đó nghe được đối phương còn gọi Lê Chanh một tiếng "nhóc con", Trầm Du liền cũng nhịn không được nữa, một cái mặt bánh mè lỗ mũi xúc phân dựa vào cái gì dám gọi hắn cục cưng của y là nhóc con?

Nhóc con kia?

Ha ha!

Loại từ ngữ thân mật này cũng là gã một người ngoài có thể kêu sao?

"Mượn súng dừng một chút". Trầm Du trong lòng ha ha hai tiếng, trực tiếp rút súng trong tay của đội trưởng Võ Cảnh ra, nhìn cũng không nhìn giơ tay bắn hai cái hướng bầu trời, theo hai tiếng nổ vang, sáu con chim ưng đều tự phát ra một tiếng rên rĩ, rơi xuống dưới đất, có thể suy ra một viên đạn cư nhiên bắn trúng ba con chim ưng, chim ưng..... Cũng không phải là chim nhạn nha, từ xưa đến nay một mũi tên trúng ba con chim đều đã là kỹ xảo đứng đầu, càng đừng nói là là lấy súng ngắn bắn chim ưng!

Hạ tiên sinh đồng tử có rút lại.

Nhưng mà chờ đợi gã càng là màn đấu súng vô cùng kì diệu, Trầm Du cơ hồ mỗi một súng đều là ba con rớt xuống, có đôi khi thậm chí có thể bốn con năm con, lấy lực nảy của hỏa dược trong súng ngắn mà nói, liên tiếp xuyên thấu thân thể cả mấy con chim ưng, này cơ bản là không có khả năng.

.....Ngoại trừ bắn trúng chính là nơi yếu ớt nhất của nó.

Cũng chỉ có một cái giải thích này.

Tiếp theo Trầm Du lại bắn hơn hơn mười phát, đàn ưng đã từ năm trăm con ban đầu cắt giảm tới hơn một trăm con, đàn ưng ào một tiếng bay tứ tán bốn phái giống như chim sẻ, một lát sau giữa không trung chỉ còn lại mấy cọng lông chim còn đang chậm rì rì bay bay.

Lê Chanh: "....."

Hạ tiên sinh: "....."

Đội trưởng Võ Cảnh: "....."

"Phụ trách như vậy có thể chứ?". Trầm Du dùng súng ngắn vỗ vỗ khuôn mặt đỏ rực của Hạ tiên sinh, tiện tay ném cho đội trưởng Võ Cảnh, thần sắc lạnh như băng nhìn người đằng trước: "Đừng bắt nạt người của tôi, bằng không....."

Câu nói kế tiếp của y đổi thành một cái mỉm cười cực kỳ lạnh lẽo, Hạ Lợi Chính cả người phát lạnh, đây là tâm tình sợ hãi từ sau khi tập võ cực hiếm xuất hiện qua, hiện giờ lại bị một cái người nhìn như bình thường kích ra.

"Đừng bắt nạt người của anh ta.....Người của anh ta, có thể hay không chỉ chính là Lê Chanh nha?". Mấy người trẻ tuổi ở đằng sau nói nhỏ.

"Bọn họ quan hệ gì vậy?".

"Thật khí phách nha, nói Chanh tử là người của anh ta, này chẳng phải là nói....."

Tống Giai hít sâu một hơi, một tay lấy đẩy Lê Chanh và Trầm Du tới phía sau, đối mặt nhìn chăm chú của mọi người, nội tâm quay cuồng một chút, giải thích nói: "Cái này.....Vệ sĩ, đây là vệ sĩ".

Mập mạp nước ngoài hít nước mũi, lại một lần nữa chuyển ánh mắt từ trên người Lê chanh tới trên người Trầm Du, lòng nói mặc kệ võ công Trung Quốc hay là võ công bắn súng, đều đậu má nó bộ dáng thật trâu nha.

145. Chương 145: Tôi Đều Thấy Hết Rồi

Không thể phủ nhận loại giọng điệu giống đóng phim này, khiến Lê Chanh trái tim bất quy tắc đập một cái, cho dù người đối diện quả thật không có năng lực bằng Trầm Du, thậm chí còn kém hơn ngay cả chính mình, nhưng có một số việc, không phải đơn thuần lấy sức mạnh để cân nhắc.

Năng lực của Lê Chanh sẽ không bị bắt nạt, cũng không đại biểu Trầm Du không thể xả giận cho cậu, này hoàn toàn là hai loại khái niệm.

Hơn nữa Lê Chanh vừa nghĩ thông cảm giác của chính mình.

.....Loại dao động này không phải chuyện tốt gì.

Cậu nghiêng nghiêng đầu hướng bên cạnh.

Hạ tiên sinh thế nhưng sau khi bị dọa vỡ mật, chậm rãi khôi phục lại, gã thẹn quá thành giận hừ một tiếng, lần này là ngay mặt bị người tát một cái, không tức giận quả thực chính là tùy người nhào nặn rồi, "Kỹ thuật bắn súng dù lợi hại.....Cũng chẳng qua là sử dụng vũ khí mà thôi, phải biết rằng trên thế giới này, súng cũng không phải vạn năng, gặp phải bay trên trời còn tốt, nếu vừa rồi một con hướng lại đây, anh cũng chẳng qua chính là thịt cá dưới dao thôi!".

Hạ tiên sinh không có nói thêm gì đi nữa, ở trong lòng gã Trầm Du cũng chẳng qua là một vệ sĩ thôi, dù kỹ thuật bắn súng lợi hại, này cũng chẳng qua là phục vụ vì người khác, làm đầy tớ, làm sao có loại thân phận cao quý của người tổ hành động đặc biệt bọn họ.

"Hy vọng lần sau cậu vẫn như cũ có vận may này". Hạ tiên sinh mắt nhìn Lê Chanh, cũng đã sâu sắc nhớ kỹ người này, loại khí chất và khuôn mặt này, liếc mắt nhìn một cái liền tuyệt đối sẽ không quên, hơn nữa gã liền biết Lê Chanh.

Lê Chanh bất đắc dĩ cười cười: "Đồng dạng chúc phúc cho anh".

"Tuy rằng Chanh tử không có kỹ thuật bắn súng lợi hại như vậy, nhưng nếu đàn ưng thật bị dẫn xuống dưới, vệ sĩ của cậu ấy cũng nhất định sẽ ra tay, cho nên suy đoán của Hạ tiên sinh nói Lê Chanh không để ý chết sống của những người khác, căn bản không tồn tại. Chanh tử vừa rồi anh dũng từ trong miệng ưng cứu một cô bé, quả nhiên là thần tượng của tôi". Một người trẻ tuổi mới vừa chụp hình quay phim xong bỏ di động vào túi quần, cảm giác chính mình cực kỳ hổ thẹn. "Thế nhưng tại thời khắc nguy hiểm như vậy còn đang rướn cổ theo đuổi ngôi sao, tôi quả nhiên là tình yêu đích thật rồi".

Năm trăm con ưng đã biến mất không vết tích rồi, Hạ Lợi Lhính là đi không công một chuyến, đã sinh một bụng tức giận sớm rời đi rồi, đám người Lê Chanh từ cửa ra an toàn đi ra ngoài sân bay, lúc này cậu mới vừa mở di động ra di động liền đổ chuông.

"Là tôi". Lê Chanh nhìn cũng không nhìn liền nhận cuộc gọi, đối diện truyền tới thanh âm của Từ Hoằng Nghĩa, đối phương đã biết sân bay xảy ra việc gì rồi, mở miệng liền hỏi: "Không sao chứ?".

Trong lòng Lê Chanh biết anh Từ này đều không phải là ông chủ bình thường, cười cười: "Đã

không sao rồi".

"Này liền tốt, gần đây..... Cẩn thận một chút, tôi cử người qua đón cậu, ra khỏi nhà đừng một mình hành động ". Bên kia điện thoại truyền tới thanh âm có chút trịnh trọng, thời gian Lê Chanh quen biết Từ Hoằng Nghĩa cũng không ngắn, chân chính khiến cậu có thể nghiêm túc cũng chính là bệnh của người nhà đối phương, hiện tại nhưng là lần thứ hai.

"Tại sao đột nhiên cản thận như vậy, xảy ra chuyện gì sao?". Lê Chanh nhíu mày.

"Gần đây xảy ra sự kiện động vật tổn hại con người, thậm chí có đã bắt đầu kết bè kết đội va chạm máy móc quốc gia..... Lần này cậu ở sân bay hẳn là nhìn tháy rồi, nhưng mà cũng không có gì, hiện tại chính phủ còn có thể khống chế được". Từ Hoằng Nghĩa nói tới đây dừng nói mộtchút, vẫn là tiếp tục nói: "Nhưng mà hiện tại việc này do một người nhà họ Phù phụ trách, cho nên tôi sợ bọn họ sẽ thông qua quyền lực chấp hành nhiệm vụ, tìm cậu gây phiền toái".

Lê Chanh suy nghĩ một chút, cảm thấy đều không phải chuyện này, nếu như thật muốn tìm mình gây phiền toái, ngay cả giao thủ đều không cần, trực tiếp mang theo đàn em chạy trốn là được, tuy rằng cậu không có cách cứng rắn chống đối cơ quan quốc gia, lại có thể đi nơi khác, "Tôi nghĩ dù thế nào, đều phải tuân thủ pháp luật, tôi không làm sai chuyện gì, cho dù bọn họ lực lượng lớn thế nào cũng không có thể tìm tôi gây phiền toái".

"Nếu như thực sự đơn giản như vậy liền tốt rồi.....". Từ Hoằng Nghĩa thở dài: "Lần này người xuất động có chút đặc thù, có được một ít quyền lực chém trước tấu sau, cho dù có lúc lạm dụng một chút quyền lực, bên trên cũng sẽ mở một mắt nhắm một mắt, không nên va chạm cùng bọn họ".

Lê Chanh nhướn mày: "Đặc thù?".

"Không biết cậu có nghe qua nội lực chưa?".

Nội lực?

Đương nhiên nghe nói qua!

Trong tiểu thuyết võ hiệp không phải tất cả là nội lực sao?!

"..... Thiếu Lâm tự? Không Động phái? Toàn Chân giáo?". Lê Chanh do dự một chút, lòng nói nội lực thứ này có lẽ thật sự tồn tại, dù sao ngay cả cậu loại tu sĩ nghịch thiên loại này đều có, địa cầu xuất hiện một ít nội công tu luyện cũng coi như không là bất ngờ gì.

"Gần như vậy, những người này khá quái gở, có một số chấp nhận quốc gia điều khiển, có

quyền lực nhất định, từ xưa tới giờ liền có một đám người như vậy, nhưng mà hiện tại những người này xuất hiện ở trong tầm mắt của quần chúng, một bộ phận trong đó là do người phụ trách của nhà họ Phù quản lý, nếu bọn họ làm chút gì đó với cậu, cậu sẽ gặp rắc rối lớn". Từ Hoằng Nghĩa lại lại nói tiếp giọng nói cũng không khỏi nặng nề thêm một chút: "Cho nên tôi sẽ cử mấy người đi theo cậu, tối thiểu nhà họ Từ, ở thủ đô và tỉnh Nam Giang, vẫn là có chút địa vị".

Từ Hoằng Nghĩa rất ít nhắc tới nhà họ Từ, đây là lần đầu nói tới gia thế của chính mình với Lê Chanh, đương nhiên kỳ thật cho dù gã không nói, trước đó lúc đưa đan dược, Lê Chanh cũng đã nghe Phương Đức Minh nói rõ qua rồi.

Tuy rằng có thể thua kém nhà họ Phù, nhưng rất lợi hại.

Lê Chanh yên lặng suy nghĩ một chút, "Anh Từ, có phải gia tộc các anh có mâu thuẫn cùng nhà họ Phù hay không?".

"Vẫn đều có nói, người nhà họ Phù sở dĩ nhằm vào cậu, cũng có một phần do tôi và ông cụ, cậu là ân nhân của nhà họ Từ, là ân nhân của ông cụ, nhà họ Phù tự nhiên đặt cậu ở phía thù địch.....". Đối phương nói tới những cái này giọng nói có chút áy náy.

"Không sao, cho dù không có anh Từ, tôi cũng rất chướng mắt bọn họ". Lê Chanh nhớ tới chuyện trường tiểu học sập liền nhịn không được tức điên, nếu là chuyện khác liền bỏ qua, đám trẻ con đó thật vất vả mới đi học được, nhận tiền của quốc gia chi ra, còn muốn trẻ con của nước nhà gặp nguy hiểm mạng sống, cũng không lương tâm quá rồi.

Vì tiền, chuyện thiếu đạo đức gì đều có thể làm sao?

Lê Chanh cảm thấy chính mình phanh phui chuyện này ra là đúng, mà nhà họ Phù cũng không ngẫm kỹ lại chính mình, lại bởi vì chút chuyện này mà thù hận chính mình, người thuộc loại không lương tâm như nhau, Lê Chanh không có thiện cảm gì.

Cậu tại phương diện này rất kiêu ngạo.

Vừa nghe Lê Chanh nói chính mình gai mắt nhà họ phù, ngay cả Từ Hoằng Nghĩa đều nhịn không được nở nụ cười, gã suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: "Ừ, anh cũng gai mắt họ".

Một phút đồng hồ sau, Lê Chanh quả nhiên tại ngoài cổng kiểm tra hành lý nhìn thấy người tới đón, ba người đàn ông cao lớn thô kệch liền chắn ở hai bên hông như vậy, khí tức của khuôn mặt người sống chớ tới gần, so với trùm cướp bóc còn muốn có lực uy hiếp hơn.

"Lê tiên sinh?".

“Là tôi”. Lê Chanh gật gật đầu.

“Ông chủ dặn dò chúng tôi tới tới đón”. Người đàn ông đón lấy hành lý trong tay mấy người Lê Chanh, mời ba người lên một chiếc Volvo XC90, dọc theo đường đi hai bên hông đều là người, cũng không có lại xảy ra loại tình huống cùng loại tình huống xấu ở sân bay.

Volvo XC90

Bởi vì này bên cạnh là địa điểm máy bay hạ cánh, cho nên tuy rằng không có tới thủ đô, lai bất ngờ tại bên sân bay này, cách tỉnh Nam Giang không xa, cũng bởi vậy Từ Hoằng Nghĩa mới có năng lực biết được sự tình tại sân bay, mặt khác lại phái ba vệ sĩ từ bên tập đoàn Từ thị hộ tống trở về.

Lúc Lê Chanh về tới nhà đã gần tới nửa đêm của ngày này rồi, tuy rằng không phải lần đầu thấy biệt thự của nhà mình, nhưng mỗi lần đi vào đều có chút cảm giác nhà giàu mới nổi.

Cảm giác của Trầm Du cũng liền có chút.....

Nói thật y là lần đầu tiên nhìn thấy nhà mới của Lê Chanh, nói tóm lại cùng căn nhà ban đầu chênh lệch vô cùng lớn, trước kia trèo tường cũng không có vấn đề gì, hiện tại phía bên ngoài cửa sổ đều là treo cảm ứng, phòng trộm phòng cướp cực tốt.

“Hôm nay nhìn thấy Chanh tử xuất hiện ở sân bay!!!”. Mẹ Lê còn tại trong phòng lướt Tieba của Lê Chanh, từ sau khi biết dùng máy tính, mẹ Lê mỗi ngày lướt Weibo và Tieba của con trai, cũng trở thành chị đại trong nhóm bác gái fan của Lê Chanh, hôm nay bà có chú ý tới một cái bài đăng Tieba, tấm hình bên trong đúng là tấm hình Lê Chanh xuất hiện ở sân bay sân bay.

Vẫn là bộ dáng ngoan ngoãn của học sinh ba tốt kia, ngốc đáng yêu.

Không rõ nhóc con này đều đã có công ty lớn như vậy sao còn hay đi khắp nơi như vậy, nhưng mà con trai có tiền đồ so với cái gì đều mạnh, mẹ Lê đương nhiên sẽ không ngăn con, bà phải làm một người mẹ ủng hộ con mình, tôn trọng hết thảy quyết định của con trai.

Mẹ Lê nghĩ như vậy, chợt nghe tới dưới lầu có người nói chuyện, bà thu nhỏ lại trang web, mở cửa phòngra, thò đầu ra ngoài dò xét, chỉ thấy dưới chân cầu thang con trai út của chính mình không biết trở về khi nào, ngồi xổm trên mặt đất nhìn con mèo mập tròn xoe Xám Nhỏ, sau người người đàn ông đứng ở đằng sau, hơi hơi cúi đầu nhìn một người một mèo, trên khuôn mặt đẹp trai cốn lạnh lùng mang theo vài phần ý cười ôn nhu.

Trải qua tàn phá của một đám hủ nữ trong Tieba của Lê Chanh, Lê Quế Hoa lấy đầu của chính mình cam đoan, cái loại ánh mắt này tuyệt! Đối! Không! Bình! Thường!

Hơn nữa người đàn ông này bà hình như cũng! Gặp! Qua!

Thân phận khi đó là bạn của Lê Chanh!

Hiện tại ngẫm lại cảnh tượng khi đó, người nọ là đột nhiên đi ra từ trong phòng ngủ của Chanh tử, trên người mặc áo bành tô quân đội của anh rể Chanh tử, nghe nói là bị mắc mưa, nhưng mà quần áo ban đầu bà cho tới bây giờ không phát hiện!

Này còn không phải chủ yếu nhất, sở dĩ liếc mắt một cái nhận ra người này, vẫn là bởi vì lúc ấy cái bài đăng ghép CP trong Tieba, người này đóng một tập phim [Ảnh Sát] cùng Chanh tử, theo phân tích của Tiết Phấn, tiểu Hồng, tiểu Lục, động tác mười! Phần! Ái! Muội!

Mẹ Lê: "....."

146. Chương 146: Xem Mắt

Chân của mẹ Lê đóng đinh tại chỗ nửa ngày không dịch được bước nào.

Này sẽ không là thật chớ.

Sẽ không là.....Thật.....Chớ.

Ban đêm thật sự là lúc dễ dàng động tình cảm nhất, Lê Chanh đã tại trên lầu lui ra đứng đằng sau cửa phòng rồi, đôi mắt chuyển hướng mẹ Lê, khóe miệng lộ ra một đạo mỉm cười nhạt, đầy tình cảm kêu một tiếng: "Mẹ".

Mẹ Lê tựa ở cửa, nửa ngày mới mở miệng, trong nhất thời tâm tình phức tạp khó có thể nói nên lời, ".....Ài".

Tựa hồ chú ý tới ánh mắt của mẹ Lê lưu chuyển ở trên người hai người, Lê Chanh kéo xuống cánh tay của Trầm Du, cười tủm tỉm nói" Đây là con.....

"Bạn". Nói còn chưa nói xong, mẹ Lê đã âm thanh run rẩy theo sát nói tiếp một câu.

Lê Chanh sửng sốt một chút: "A, phải".

"Mẹ từng gặp cậu ta rồi". Mẹ Lê bảo trì trấn định, kỳ thật đối với loại chuyện hai người đàn ông cùng một chỗ, tuy rằng mẹ Lê sẽ không ủng hộ, nhưng mà sẽ không kỳ thị. Chủ yếu cảm thấy là người ta sống cuộc sống của người ta, thích thế nào thì thế đó, này không liên quan cùng chính mình, lại có không phải nói cố một số người đồng tính đó là trời sinh, này cũng là chuyện không có biện pháp, chính là hiện tại đổi thành con trai mình liền khác rồi! Ai hy

vọng con trai mình tương lai sống cùng đàn ông chứ? Hơn nữa con trai rõ ràng là loại hình ngốc dễ thương yếu thế, mẹ Lê nhịn không được thở dài: "Con à, các con……".

Bà nói tới đây dừng một chút, bên kia tràm Du đã lễ phép chào hỏi: "Bác khỏe ạ, đêm khuya tới chơi, quấy rầy bác".

"Không, không sao". Mẹ Lê đặt hai tô mì xuống, ở một bên ngậm một túi nước mắt, yên lặng nhìn con trai và người bạn vẻ mặt tự nhiên ăn xong mì, sau đó cực kỳ ăn ý đi tới cùng một căn phòng, khi cả căn nhà khôi phục yên tĩnh, mẹ Lê nhìn chằm chằm cửa phòng đóng chặt, cảm thấy muốn đi chết quá di.

Có đôi khi hạt giống hoài nghi một khi gieo xuống, trong khoảnh khắc liền dễ dàng trưởng thành cây lớn che trời, mẹ Lê trở lại trong phòng liền ngủ không được, lòng nghĩ nếu không phải thật sự hết cách, nhà ai hai người đàn ông có thể nằm cùng một cái giường chứ? Cho dù là trong nhà không thường có khách tới chơi, phòng cho khách dọn dẹp chút cũng là có thể ở rồi.

Nếu đổi là Đường Hà, mẹ Lê một chút đều không cần lo lắng, nhưng hiển nhiên trầm Du người bạn của con trai, cậu ta lớn lên rất đẹp trai, khiến mẹ Lê tràn ngập cảm giác nguy cơ.

Bà mở Tieba tìm topic CP, nhìn chằm chằm hỗ động của chú Ba và Trần Sinh trong [Ảnh Sát] của lâu chủ, rốt cuộc không vui nổi, nếu như là giả cũng coi như thôi, nhưng hiện tại là có 80% có thể là thật nha!

Mẹ Lê đọc bình luận có thể nhìn ra hoa nở luôn, thở dài thật sâu, nhà ai cũng có bản kinh khó niệm, ai nói không phải chứ.

Sáng hôm sau, lúc người một nhà ăn bữa sáng, mẹ Lê đột nhiên nói ra đề nghị bảo Lê Chanh đi gặp con gái của bạn chơi bài, bởi vì cách nói của mẹ Lê khá uyển chuyển, Lê Chanh và Trầm Du còn chưa phản ứng lại, ngược lại Phương Đức Minh và vợ kinh hãi thiếu chút nữa một ngụm cơm phun ra trước.

Lê Thúy Phương mất bình tĩnh nói: "Mẹ, mẹ nói mê sảng gì vậy, lúc này Chanh tử mới bao tuổi chứ? Liền bố trí xem mắt, hiện tại đều coi trọng tự do yêu đương, đừng làm tới như không gả đi được vậy".

Nếu như tự do yêu đương cũng không có gì, nó ngược lại tự do yêu đương thật tốt cho mẹ, mẹ Lê trừng mắt liếc mắt nhìn Lê Thúy Phương một cái: "Gả không được cái gì, em trai con đó là cưới vợ".

"……. Dù sao con cảm thấy có hơi sớm, ngay cả hai mươi tuổi còn chưa tới, giấy dăng ký hết hôn cũng không làm được đâu". Lê Thúy Phương ngượng ngùng nói.

"Mẹ, con cũng cảm thấy vậy, có phải mẹ hơi gấp chút hay không?". Phương Đức minh liếc mắt một cái nhìn Lê Chanh, thấy cậu nhỏ mới vừa phản ứng lại đang rất ngốc, không khỏi cười cười: "Vẫn còn trẻ con mà".

Tối hôm qua mẹ Lê cực kỳ phiền lòng, làm sao còn quản con trai có phải còn rất trẻ hay không, trực tiếp giải quyết dứt khoát: "Nghe mẹ không sai, cũng không phải lập tức kết hôn, liền xem xem tính cách hợp hay không hợp, tình cảm có thể có thể chậm rãi bồi dưỡng mà".

Lê Chanh: ".....".

Trầm Du: "...."

Bạn chơi bài của mẹ Lê cơ bản đều là nhóm bác gái của biệt thự chung quanh, bất đồng từ ba mươi tuổi tới năm mươi tuổi, cũng có mấy người sinh con gái, bất đồng từ mười sáu tới hai mươi hai tuổi.

Lê Chanh trên đầu đội cái nón che hơn nửa khuôn mặt, xấu hổ đi theo mẹ Lê ngồi trong tiệm trà, tại trong một phút sống một ngày bằng một năm này, cậu thậm chí định trực tiếp ngả bài cùng mẹ Lê, nhưng nói không ra lời, ngoài cửa bước vào một cặp mẹ con, cô gái ước chừng khoảng mười tám tuổi, thoạt nhìn rất là thanh xuân sáng sủa, ngược lại đôi mắt dừng tại trên người Lê Chanh hơi lâu chút, bỗng nhiên che miệng.

Cô gái: "A!".

Lê Chanh: "....".

"..... Thật là Chanh tử!". Cô gái kích động hai tay vòng ở sau người, trên khuôn mặt non nớt mang theo vài phần khẩn trương, lắp bắp thấp thỏm nói: "Chanh tử, tôi là fan trung thành của cậu, mỗi một bộ phim của cậu tôi đều xem qua, tôi đặc biệt thích cậu có thể hay không, có thể hay không ký tên một cái lên logo tiểu đội fan của bọn tôi?".

Chỉ thấy cô gái từ trong túi xách lấy ra một cái logo tinh xảo, cùng cây viết màu đen có cùng tính chất, mẹ Lê biết logo này, chính là logo của đội ngũ người trẻ tuổi nửa năm trước thành lập trong Tieba.

Mẹ Lê: "....."

Mẹ của cô gái ngồi ở đối diện mẹ Lê, cười tủm tỉm nhìn con gái vui vẻ xin chữ ký của thần tượng, "Xem ra con gái tôi thật sự rất thích con trai bà, tại trước Chanh tử, nó chính là chưa bao giờ theo đuổi thần tượng, hiện tại xem ra sao lớn cũng thực bình dị gần gũi mà, vui vẻ ở cùng fan".

"Ha ha, đúng nha". Mẹ Lê sắc mặt có điểm cứng ngắc, quả thực không biết nên nói cái gì mới tốt, quả nhiên con trai rất nổi tiếng khó tìm vợ sao, người có thể trở thành vợ thành fan của Chanh tử, chỉ còn lại có đàn ông có thể chọn lựa, còn để người mẹ sống hay không đây?

Gặp fan cũng không có mệt như trong tưởng tượng vậy.

"Chanh tử, cậu thích ăn cái gì nha?".

"Chanh tử, tôi cảm thấy lúc cậu đóng phim cổ trang đặc biệt đẹp, khi nào cậu quay lại đóng phim cổ trang vậy? Bọn tôi đều cực chờ mong nha!".

"Chanh tử, cậu học piano mấy năm rồi?".

Con gái của bạn chơi bài cảm thấy mỹ mãn mang theo một đống lớn bí văn *(điều bí mật)* độc nhất vô nhị đi rồi, mẹ Lê cảm thấy tâm cực mệt mỏi, cũng không chuẩn bị ở lâu quá tại bê ngoài, liền trực tiếp đi về nhà, lúc này đối diện đường cái đột nhiên một người nước ngoài chạy xuống từ trên xe, trai đẹp nước ngoài tóc ngắn màu vàng, người này cùng Lê Chanh lôi kéo nói một thôi một hồi, phần lớn đều là tiếng Anh. Mẹ Lê nghe không hiểu cũng vốn không để ý lắm, không nghĩ tới một lát sau, lại thình lình nghe tới trong miệng người nước ngoài tên Sean phun ra một câu không chuẩn mực lắm, tựa hồ mới vừa học nói: "Tâm ý của tôi đối em còn tại".

Lê Chanh: "Rất xin lỗi, Sean".

"Không sao". Trai đẹp tóc vàng nhếch khóe miệng cười cười, gã chỉ chỉ trái tim: "Kỳ thật tôi đã có chút đoán được, trong lòng em có một người, là người đàn ông biết võ công.....trước đó tôi gặp qua?". Gã co rút khóe miệng, nhớ tới cái tay của chính mình bị ngược tới sưng phù kia, thật sự là trải nghiệm không thoải mái.

"Sao anh lại ở đây?". Lê Chanh nhớ rõ người này lúc ở sân bay cũng không có ý định đi Trung Quốc.

"Tới bàn một mối làm ăn". Sean đầy đắc ý nói, sau đó gã vỗ vỗ bả vai của Lê Chanh, đi vào tiệm trà trước đó Lê Chanh đã vào, tựa hồ cũng muốn nhấm nháp một chút đồ uống truyền thống màu xanh biếc tốt cho sức khỏe nhất của Trung Quốc.

Lê Chanh tiêu hóa vài giây lời của Sean, mắt nhìn tới Lê Quế Hoa bị đả kích, Sean đột nhiên xuất hiện, này chính là trùng hợp sao?

Mẹ Lê thất hồn lạc phách trở về nhà, Lê Chanh đi tới cửa phòng của chính mình, nhìn người đàn ông thần sắc bình tĩnh bên trong, nhướn mày: "Sean là anh tìm tới?".

“Là anh”.

Lê Chanh cạn lời: “.....Tôi biết ngay mà”.

“Em càng ngày càng thông minh”.

“Mẹ tôi giống như bị kích thích rồi”. Lê Chanh trầm lặng hai giây: “Tôi cảm thấy chờ lúc tiếp theo mẹ đi ra khỏi cửa, có thể thế giới quan liền phải đổi mới một chút, dù sao nhiều năm trước đó như vậy cũng chưa thấy qua đàn ông tỏ tình trên đường, đối tượng còn là con trai của chính mình”.

“Em nghĩ nhiều quá rồi, bác sớm biết rồi”. Trầm Du khẽ cười một tiếng, cảm thấy cậu nhóc càng ngày càng ngốc rồi, y đứng lên đi tới cửa, nhìn thiếu niên đứng ngay ngắn như cọc gỗ chắn ở trước đường, giơ tây ôm cậu, cúi thấp người chạm chạm chóp mũi cùng cậu. Sau đó một tay đè người lên trên vách tường ngoài cửa, môi hôn lên, đầu lưỡi đẩy ra khớp hàm của đối phương, thuần thục mút vào, một tay khác còn xoa tóc ngắn của cậu nhóc.

Lê Chanh: “.....”.

“Anh nói cái gì?”. Cậu ngẩn ngơ.

“Không thì tại sao em phải đi xem mắt?”.

Lê Chanh: “!!!”.

Đậu má.

Tại sao bỗng nhiên có loại cảm giác hổ thẹn yêu đương vụng trộm bị tóm.

Lê Chanh: “.....hèn chi”.

Trầm Du nhân cơ hội chiếm hai cái tiện nghi, giống như ôm búp bê vải, ở trên mặt tuyên thệ chủ quyền, đi xem mắt? Mặc kệ là nam hay là nữ, y đều ghen tị và nổi điên như nhau.

Nhưng mà tốt rồi.

Toàn bộ đều giải quyết hết rồi.

Phương Đức Minh và Lê Thúy Phương đi vào từ cửa chính, hơi có chút linh cảm ngẩng đầu

liếc mắt nhìn một cái, sau đó nhìn vài giây, phát hiện một đôi trên lầu đang hôn tới cuồng nhiệt mà thâm tình, yên lặng đi qua từ dưới lầu, hai người rốt cục biết nguyên nhân tại sao mẹ cấp bách như vậy.

Nói thật, chân chính bị đổi mới thế giới quan, ước chừng cũng liền hai người kia.

Năng lực tiếp nhận của mẹ Lê khá mạnh, sau khi suy xét một phen tại sao người theo đuổi Chanh tử đều là đàn ông, cùng với trai dẹp nước ngoài và trai đẹp Trung Quốc một lúc, mẹ Lê đột nhiên cảm thấy con trai bà là không kéo thẳng lại được nữa rồi, kỳ thật bà có chút không hiểu tại sao xem mắt sẽ thất bại, nhóm con gái trong Tieba và Weibo không phải đều la hét muốn gả cho Chanh tử sao, hoặc là sinh con cho Chanh tử sao, làm sao tới hiện thực lại bắt đầu biến thành fan đơn thuần vậy?

Các cô gái tràn ngập nhiệt tình ơi!

Đều đi đâu rồi!

Thế giới a thế giới.

Lúc Phương Đức Minh lại bê ly nước đi ngang qua dưới lầu, không khỏi ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, người của lầu hai đã biến mất không thấy, nhưng thật ra cửa phòng đóng chặt.

147. Chương 147: Tiền Lương

Trầm Du nửa điểm không có tự giác thân là khách, cũng không có một chút thái độ bức rức con dâu xấu gặp mẹ chồng, từ sau làm ra động tác thân mật cùng Lê Chanh tức mặt Phương Đức Minh, gần đây càng là càng ngày càng táo tợn.

Khiến cho mẹ Lê đều cảm thấy chính mình có chút đại kinh tiểu quái* rồi, chẳng lẽ nói hiện tại đàn ông thích đàn ông đều đã biến bình thường rồi sao?

***đại kinh tiểu quái: chuyện bé xé ra to**

Lê Chanh là trực tiếp vò mẻ không sợ nứt.

Nếu mẹ Lê đã ý thức được quan hệ không bình thường của hai người, vậy cậu cũng không cần thiết phải vội vã đi giải thích cái gì, dù sao tuy rằng chưa tới mức xác định sau này thật sự cùng một chỗ cùng Trầm Du, cậu nhưng cũng sẽ không lại thích người khác. Kỳ thật ở trong lòng của Lê Chanh, đối phương là nam hay là nữ cũng không có vấn đề gì, trọng điểm là chính mình cho là thích hợp liền được. Tuy rằng cùng giữa Trầm Du vẫn bởi vì ý kiến bất đồng mà sinh ra xung đột, nhưng không phải cùng loại lựa chọn quan trọng lúc sống chết tồn vong, Lê Chanh vẫn là có thể làm chủ.

"Thật cũng không là vấn dề gì". Lê Thúy phương phát biểu ý kiến trong hội nghị nhỏ ba người, "Nhà chúng ta cũng không chú trọng nhiều như vậy, thích nam hay nữ đều không sao hết, bản thân Chanh tử cảm thấy tốt là được, nhưng mà dù sao cũng là hai người đàn ông, chỉ sợ sau này cũng không có con".

"Này cũng không là vấn đề, mẹ nhớ rõ có cái.....Em bé ống nghiệm, muốn ôm cháu trai còn chính là không vấn đề, tuy rằng đứa trẻ sinh ra như vậy, luôn có chút không thoải mái, nhưng vẫn tốt hơn so với không có". Mẹ Lê lắc lắc đầu, hít sâu một hơi: "Mẹ chính là không vượt qua được cốt yếu trong lòng này, cái này thật giống như những cô bé đó nói, giới tính khác nhau làm sao yêu đương được, thanh niên bây giờ thật là, người già chúng ta không hiểu rồi".

"Hai ngày nay con thấy tiểu Trầm cũng không phải người không chịu trách nhiệm". Phương Đức Minh buồn bã nói một câu.

Ba người mắt lớn mắt nhỏ liếc nhau.

"Bỏ đi bỏ đi, chuyện này liền thuận theo tự nhiên, nên làm việc thì làm việc, đi đón con thì đón con, đánh bài thì đánh bài, hơn nữa cũng nói không ra nguyên nhân". Mẹ Lê đau lòng xua xua tay, miễn cưỡng kết thúc hội nghị ba người.

Gần đây bởi vì trước nhà lớn của nhà họ Lê có thêm nhiều vệ sĩ lạ mặt mới, khiến cho cẩu tử đội không cách nào tiếp cận được, hơn nữa Lê Chanh bản chất là một trạch nam*, các đạo nhân mã đồng loạt xuất động liền vì tìm kiếm tin tức có liên quan tới Lê Chanh.

***trạch nam: người con trai ru rú làm tổ trong nhà, hiếm khi đi ra ngoài, trừ khi cần mua nhu yếu phẩm sinh hoạt.**

Mà nếu như ngay cả người đều tìm không thấy, muốn chụp tấm hình để người khác tung tin chờ bóc trần, chẳng phải là ngay cả cái góc áo đều không tóm được sao.

Các phóng viên đấm ngực dậm chân, lại vẫn như cũ không chịu từ bỏ miếng thịt mỡ lớn Lê Chanh này, mỗi ngày đều lúc ẩn lúc hiện trước cổng lớn của nhà họ Lê, liền ngay cả kẻ rình rập bị tóm đi đồn công an đều bị phê bình, những vệ sĩ ngoài cổng đều là hành động đơn độc, đối việc này, Lê Chanh chẳng hề biết.

Nhưng mà tồn tại của vệ sĩ, quả thật khiến cuộc sống của cậu yên ổn rất nhiều, nhưng mà loại yên ổn này cũng chẳng qua duy trì non nửa tháng, ngay tại một ngày trước lập thu *(ngày 7, 8, 9 tháng 9)*, tổng bộ công ty Cực địa Lan Phương dời tới nước Mỹ kết nối online cùng Lê Chanh, khuôn mặt của Đỗ Hành xuất hiện ở trong màn hình, bởi vì tài sản dần dần to lớn, gã cũng không còn là bộ dáng nghèo túng năm đó nữa, trong khuôn mặt Đỗ hành hiện ra một cỗ khí tức kiên quyết tiến thủ, gã sắc mặt bình tĩnh nói, "Có chuyện rồi".

Lê Chanh: "....."

"Công ty lọt vào dã thú tập kích". Đỗ Hành điều chỉnh màn hình tới hình ảnh biểu hiện trong cameras, chỉ thấy một đám động vật hình thể khổng lồ dang liên tục va chạm cao ốc công ty, tuy rằng chưatới nỗi đâm vào tầng cao của cao ốc, nhưng thoạt nhìn cực kỳ dọa người, Đỗ Hành nhíu mày: "Bảo vệ của chúng ta không đủ để chống cự đám dã thú này, lúc hướng chính phủ xin giúp đỡ, mới biết được liền ngay cả quân đội cũng phái đi ra ngoài tiêu diệt đám dã thú bạo động này, mức thương vong rất lớn".

Lê Chanh nhìn hình ảnh trong cameras, không khỏi khẽ nhếch miệng, lúc cậu đóng phim vẫn ở trong đoàn phim rất ít xem TV, cũng không thường xem tin tức, cho nên chuyện dã thú công kích nơi con người sống vẫn là lần đầu tiên nghe nói, hơn nữa là nhìn hiện trường trực tiếp.

Cậu duy nhất trải qua chính là chiến đấu cùng đàn ưng trên sân bay, nhưng tại trong mắt cậu, có thể là ban đầu máy bay chiến đấu tông ổ chim ưng, mới khiến cho đàn ưng đuổi giết, hiện tại xem ra tựa hồ đều không phải là như thế.

"Giống như tại hiện đại quay Ultraman *(một series hoạt hình siêu nhân của Nhật)* vậy, hiện tại là thời gian quái thú lên sân khấu". Lê Chanh mười mấy năm trước phát tán tư duy như thế nào cũng hoàn toàn sẽ không nghĩ tới địa cầu còn có thể có một ngày như vậy, nhóm nhà khoa học một mực rêu rao trả thù của thiên nhiên, lại không nghĩ rằng trả thù nhân loại đầu tiên nhưng là động vật, kỳ thật cũng khó trách, dù sao ăn thịt nhà người ta ăn hơn một ngàn năm, động vật và nhân loại có mâu thuẫn không thể hòa giải.

Trên mặt Đỗ Hành liền chỉ thiếu một loạt hắc tuyến: "Ông chủ liền đừng lại nói lời châm chọc nữa, hiện tại mọi người đều trốn ở sau cổng lớn công ty, sợ đàn dã thú này chạy vào, cần cậu lập tức liên hệ cùng chính phủ nước Mỹ, tìm kiếm cứu viện".

"Anh từ từ, tôi hỏi lại cái, sau đó xem xem có thể qua đó hay không". Lê Chanh kết thúc gọi video rồi.

Đỗ Hành: "....."

Loại nguy cấp ngập đầu này còn muốn hỏi cái gì?

Sau khi gã hoàn toàn phản ứng xong đoạn hội thoại thứ nhất, nhớ tới câu nói thứ hai của Lê Chanh, không khỏi một trận đau đầu, hiện tại là dã thú đang bao vây tấn công công ty, người đã rời đi đương nhiên có thể trốn đi liền trốn đi, lúc này cậu ta tới đây có tác dụng gì?

Thân thể nhỏ chạy tới làm đệm thịt sao?

Hiện tại cũng không phải là lúc nói nghĩa khí!

Đừng náo loạn được không!

Rất khẩn cấp đó!

Đỗ Hành đi tới phía trước cửa sổ sát đất,soạt một cái kéo màn cửa ra, bên ngoài ánh mặt trời còn rất sáng ngời, nhìn xuống dưới một cái nhưng là một đám động vật chen chúc giống như chấm đen nhỏ đen nhánh rậm rạp.

Gã cả đời này, từng thành công, từng thất bại, từng làm lại từ đầu, cũng từng huy hoàng.

Hiện tại cho dù không nhìn tới người vợ và cấp dưới phản bội của chính mình, gã cũng biết đối phương nhất định sống khó khăn. Thân là tổng giám đốc của công ty Cực địa Lan Phương, tỷ lệ Đỗ Hành lên TV cũng là không ít, gã tin tưởng những người đó có thể nhìn tới thành tựu hiện giờ của chính mình, có lẽ sẽ hối hận? Sẽ sợ hãi? Sẽ hoảng sợ? Nhưng với gã đã không quan trọng rồi.

Gã chính là có chút không yên lòng Nữu Nữu trong trường học, Đỗ Hành dựng thẳng lên hai ngón tay, nhớ tới bộ dáng của con gái, ở trên cửa sổ thủy tinh vẽ một cái mặt cười.

Mười phút sau, hơn mười cái xe bánh mì theo hai bên đường chạy lại đây, đậu ở cửa công ty, lập tức chính là không ít đàn ông nước ngoài quán áo bó sát nhảy xuống xe, có thân thể cường tráng một tay một đá xử lý một con dã thú, có trong tay cầm súng ống hỏa lực thật lớn, theo đó xả súng liên tục không dứt.

Đỗ Hành nhận được tin từ trên lầu xuống dưới, cách cửa lớn của công ty nhìn ra ngoài, chỉ thấy nhóm người dũng mãnh trong đàn dã thú như đi vào chỗ không người, nhưng mà Đỗ hành đồng dạng mắt sắc nhìn tới, có không ít người trên người có thêm nhiều vết thương, phần lớn là bị trầy da, còn có bị cắn bị thương.

Cũng không biết đám động vật này có bị bệnh dại không, sau đó khẳng định là phải tiêm vắc xin phòng bệnh.

..... Từ từ những người này là ai?

Đỗ Hành như lọt vào trong sương mù đón điện thoại đang rung lên, tại nghe tới thanh âm của người sau mới tỉnh táo lại, "A lô, ông chủ, cái gì? Đám người bên ngoài là cậu gọi tới!!!". Ông chủ nhỏ quả nhiên một lời khiến người ta chấn kinh, vẫn tại thời khắc ác liệt nhất mang tới kinh hỉ cho người khác, thì ra công ty chúng ta còn có xã hội đen chống lưng!!!

Chuyện quan trọng như vậy sao cậu không nói sớm!!

"Mau để các anh em bên ngoài vào đây!". Đỗ Hành trầm ổn ra lệnh, vội vàng để người ta mở cửa ra, đón mấy tay đấm xã hội đen bị thương khá nặng vào, tiếp theo bên kia điện thoại thay đổi cái thanh âm: "Để bọn họ nghe điện thoại".

Đỗ Hành nhất thời không phản ứng kịp: "Anh là....."

"Tôi là ……..của Chanh tử……..Tê……". Thanh âm tự nhiên dừng lại, tựa hồ là nhận cái tổn thương gì, truyền tới một tiếng hút khí rất nhỏ, nghe được thanh âm đối diện, Đỗ Hành cũng hiểu được rất đau.

***trung quốc cấu trúc câu ngược với mình**

Chẳng hạn bên mình nói: Tôi là người yêu của Chanh tử

Bên nó lại nói: "Tôi là Chanh tử của người yêu

Nên tui edit vậy cho dể hiểu, hông lẽ để "tui là chanh tử của....." tối nghĩa quá

"Tôi hiểu tôi hiểu". Đỗ Hành lập tức liền hiểu rồi, vội vàng đưa di động cho ông anh xã hội đen, đối phương cầm lấy bình tĩnh lên tiếng, sau đó biến sắc: "Đại ca!".

Đỗ Hành thân thể chấn động.

"Dạ, bọn em đã tới rồi, chẳng qua là mấy động vật, hoàn toàn không vấn đề". Ông anh xã hội đen cung kính hai tay đưa di động qua, "Cám ơn".

Đỗ Hành: "……. Không cần khách sáo".

Cho phép gã suy nghĩ một chút.

Số điện thoại di động của ông chủ, âm thanh truyền tới đột nhiên đổi thành lão Đại xã hội đen nước Mỹ, hai người này còn là loại quan hệ này, dù sao Đỗ Hành cũng thành tinh rồi, người hàng năm lăn lộn thương trường, đối với quan hệ giữa đồng tính thấy nhiều rồi, chính là gã không nghĩ tới Lê Chanh cũng là, hơn nữa một nửa khác của đối phương năng lực còn lớn như vậy.

Phải biết rằng bang phái xã hội đen của nước Mỹ khác biệt cùng Trung Quốc, bang phái của Trung Quốc ít nhất vẫn là tồn tại ngoài sáng, nước Mỹ thì khác, mặc kệ là đại vị hay là tiền tài thực lực đều phải cao rất nhiều.

"Này nhưng khó lường a". Đỗ Hành đã dự đoán tới một cái công ty có xã hội đen chống lưng ở nước ngoài tha hương vượt mọi chông gai cuối cùng thành tựu leo lên đỉnh nhân sinh, điều kiện tiên quyết là không có càng ngày càng nhiều động vật tập kích, bằng không đừng nói theo thương nghiệp, chính là sống sót đều khó.

"Đúng rồi, Đỗ tiên sinh, ông chủ bọn tôi nói mời ngài đều đổi toàn bộ bảo vệ thành thành viên của bọn tôi, trong lúc này an toàn của công ty do bọn tôi phụ trách". Ông anh xã hội đen nho nhã lễ độ cười nói, "Tiền lương của bọn tôi tính tại trong ngăn kéo thứ hai của bàn làm việc chủ tịch Lê".

"Hẳn là có không ít dược hoàn tăng cường thể chất".

"Đỗ Hành: "……A?".

"Đây là đại ca của bọn tôi nói, bên cạnh ngài ấy là chủ tịch Lê, hẳn là sẽ không có sai".

Đỗ Hành: "……".

Không phải tôi là muốn nói.

Các anh còn muốn tiền lương?

148. Chương 148: Anh Có Thể

Mặc dù động vật đã hình thành quy mô, nhưng thân thể dù sao vẫn là máu thịt, vẫn cứ e ngại súng ống, sau đó đám ông anh xã hội đen này lại đều là tồn tại lấy một chọi trăm, cho nên thời gian ban ngày đã tiêu diệt động vật bên ngoài công ty Cực địa Lan Phương không còn một mống.

Nhưng mà đại giới trả giá cũng là thật lớn, khi mấy chục người vào cổng lớn công ty, Đỗ Hành mới phát hiện lúc này trên người mọi người cơ bản không có mấy chỗ hoàn hảo, trong mắt gã đỏ lên, lòng nói cho dù là bảo vệ của nhà mình cũng không có chuyên nghiệp như vậy, về chuyện tiền lương, thật cũng không phải luyến tiếc lắm.

Vì thế mọi người đi thang máy tới tầng cao nhất văn phòng của Lê Chanh, mời cô thư ký mở cửa ra, lúc này Đỗ Hành mới chậm rãi đi vào, mở ngăn kéo thứ hai của cái bàn, bên trong thế nhưng để một đám bình ngọc nhỏ màu xanh ngọc bích.

Đỗ Hành cũng không phải là người cảnh đời gì đều chưa thấy qua, riêng là nhìn những bình ngọc này là có thể tưởng tượng thứ bên trong rốt cuộc trân quý như thế nào, này không phải tiền lương bình thường? Còn không bằng trực tiếp từ bộ tài vụ trả tiền lương đâu! Nhưng mà nếu ông chủ đã cho phép đưa ra, gã cũng không thể không phá của một lần, lòng thật đau.

"Đây là ông chủ lưu lại". ĐỖ Hành từ trong ngăn kéo đầy ự lấy bình ngọc ra, đưa tới trong tay anh em xã hội đen ở cửa, đối phương tựa hồ cũng là lần đầu thấy loại bình chứa cổ xưa này, giơ bình ngọc nhìn thời gian rất lâu, đoán chừng cũng là cảm giác ra vật này bất phàm, không nói chuyện, một tay rút ra nắp bình, đổ từng viên một viên dược hoàn màu đen ra, chia cho mấy anh em đằng sau.

"Đay là dược hoàn gì?". Đỗ Hành tò mò hỏi.

Ông anh xã hội đen lắc đầu: "Không biết".

Đỗ Hành khóe miệng co rút, không biết anh cũng dám ăn, cũng quá tin tưởng lão đại anh rồi, nhưng mà Đỗ Hành ngược lại biết trong Cống dược phường của anh rể Lê Chanh, sẽ thường thường sản xuất một ít dược hoàn công hiệu cường đại, phỏng chừng cũng tương tự cùng cái loại dược hoàn này.

Dược hoàn màu đen đã đều phát xuống rồi, mấy chục người mỗi người trong tay một viên, mọi người liếc nhau, giơ tay liền bỏ vào miệng nuốt xuống, dược hoàn mới bắt đầu tiến vào trong miệng là cực kỳ mát lạnh, nhưng theo nuốt xuống, nhiệt lượng của dược hoàn càng lúc càng lớn, tựa hồ có một cỗ lực lượng đấu đá lung tung trong cơ thể trong người, mấy chục người đàn ông nước ngoài đau tới nhe răng trợn mắt, nhanh chóng đều tự tìm chỗ ngồi xuống, trong ánh mắt ngạc nhiên nghi ngờ.

Cái này giống như tái tạo lại thân thể một người.

Đau cũng sung sướng.

Kỳ thật cũng là những người này ăn tới quá nhanh, trong bình ngọc đều là nhất phẩm đan dược tụ khí đan, bên trong hàm chứa một tia linh khí. Bởi vì thân thể của người thường tràn ngập tạp chất, chịu không nổi dược hiệu của đan dược, mới sẽ đau đớn, nhưng nếu hòa dược hoàn thành nước sau đó lại dùng từng hớp, loại cải tạo rất nhỏ này lại là lặng yên không một tiếng động, tựa như trước dó Lê Chanh dùng cho gia đình vậy.

Nhưng mà dùng một lần cũng có ưu đãi, ít nhất một tia linh khí này đều có thể bị hấp thu sạch, mà không tới nỗi ở khi dùng từng ngụm lãng phí một bộ phận nhỏ.

"Nếu không thì tôi lại gọi điện thoại hỏi một chút?". Đỗ Hành suy nghĩ một chút, cảm thấy mọi người trạng thái cũng không đúng lắm, vì thế trầm giọng nói.

"Không cần". Đây là ông anh xã hội đen trước đó lên tiếng, gã cắn răng lắc đầu, "Không phải như anh nghĩ đâu, đây là đồ tốt, chỉ cần vượt qua một cửa này, bọn tôi thực lực sẽ có tăng trưởng".

Đỗ Hành không hiểu nghiêm mặt, "À, vậy các anh từ từ tới".

Lúc này ở bên kia địa cầu Lê Chanh đang cuộng trong ổ mền tính toán sản nghiệp của chính mình, ánh sáng xanh của màn hình máy tính trước mắt yếu ớt lóelên, cậu vẽ khoanh tròn đỏ tươi lên mấy trại chăn nuôi chuyên cung cấp.

Nếu người của Đại Châu giới đều ăn ra thịt gần đây tươi ngon hơn rất nhiều so với lúc đầu, này khẳng định không phải ảo giác, dù sao ngũ cảm của người Đại Châu giới mạnh hơn rất nhiều so với người hiện đại, một ít biến hóa rất nhỏ có thể phát hiện trước nhất.

Lại liên tưởng đến tới đàn ưng của sân bay, cùng với tổng bộ công ty nước Mỹ bị động vật tập kích, Lê Chanh đoán đám động vật này có lẽ đều có chút biến dị, này cũng là kết quả cậu ở trên mạng tra được, rất nhiều người đều nói như vậy.

Biến dị của động vật sẽ khiến chúng nó thân thể cường tráng, nếu trại chăn nuôi ở hiện đại tiếp tục nuôi dưỡng, chỉ sợ tiếp theo đám dê con mập cũng sẽ khí lực tăng trưởng, rất có khả năng phát sinh bạo động". Lê Chanh suy nghĩ một chút, này cũng không phải không có khả năng.

Người của trại chăn nuôi dù sao đều là người thường, nếu động vật nuôi dưỡng đều bắt đầu kích động, nhân viên công tác cũng không khống chế được, thậm chí sẽ bị chết dưới chân của một số động vật.

"Nếu như mình chuyển dời trại chăn nuôi tới Đại Châu giới?". Lê Chanh ánh mắt lóe lóe, ở Đại Châu giới mua một cái trại chăn nuôi, lại bố trí trận pháp ngăn cách linh khí, là có thể nuôi những động vật tới từ hiện đại này.

Hơn nữa cậu mơ hồ dự cảm tới biến dị của động vật đều không phải là đơn giản như vậy, chỉ sợ sau này động vật tiếp tục biến dị tiếp, giá trị vũ lực sẽ rất cao, lúc này bằng lực lượng một mình cậu, có lẽ sẽ đảm bảo an toàn của chính mình và người nhà, lại khó tránh khỏi sẽ nhìn thấy nhân loại của thế giới bốn phương tám hướng sụp đổ dưới miệng thú của động vật.

Ngoại trừ cậu dùng đan dược trong tay bồi dưỡng ra một chi lực lượng cường đại, những ý tưởng này cũng chẳng qua chợt lóe mà qua, tại trong mắt người ngoài, Lê Chanh lúc này đang nhìn màn hình máy tính ngẩn người.

Trầm Du mặc áo choàng tắm đi tới từ phòng tắm, nhìn lướt qua màn hình, sau khi thấy rõ cậu nhóc đang tra tìm động vật biến dị, trong lòng bịch một cái nhảy dựng, tràn ngập một loại cảm giác làm chuyện xấu bị bắt quả tang.

Tuy rằng hiện tại y cũng không xác định biến dị của động vật có quan hệ cùng thiên ngoại quang xạ tuyến hay không, nhưng trên một ít tư liệu của Trầm gia dù sao từng có ghi lại, là xạ tuyến gây nên tám chín phần mười.

Nhưng hiện tại y ngay cả thực lực còn chưa khôi phục, không nói căn bản tìm không thấy tồn tại của xạ tuyến, chính là tìm được rồi, đối phương chơi chiêu đồng quy vu tận *(chết chùm)*, chính mình cũng không nhất định có thể thoát được, này chính là một mình y, nếu đổi là Lê Chanh, tuy nói tu vi đang tăng trưởng rất nhanh, nhưng vẫn như cũ không chống được một kích của xạ tuyến.

Hiện tại y trở lại Đại Châu giới có thể khôi phục thực lực phi thăng kì nhanh một chút, nhưng nếu y đi rồi, bên hiện đại này liền không trông nom được, nếu xạ tuyến bám vào động vật chống đối cùng Lê Chanh, tới khi đó vợ không còn rồi, y khóc cũng không chỗ ngồi khóc.

Ngoại trừ hai người cùng nhau trở về.

Trầm Du phát hiện lúc cái nhẫn tại chính mình sử dụng, cùng lúc Lê Chanh sử dụng, là hoàn toàn khác biệt.

Chính mình phát động nhẫn trở lại Đại Châu giới, ở bên trong chờ đợi bao lâu, hiện đại đã vượt qua bấy lâu, nhưng Lê Chanh phát động nhẫn tới Đại Châu giới, mặc kệ qua bao lâu, ở hiện đại đều là một phút đồng hồ, Trầm Du đoán là do nhẫn nhận chủ.

"Đại Mao, em cảm thấy có chút kỳ quái". Lê Chanh nhìn chằm chằm màn hình phục hồi tinh thần lại, quay đầu nhìn về phía Trầm Du: "Địa cầu phát triển nhiều năm đều trôi qua như vậy, động vật nó không thể vô duyên vô cớ liền biến dị".

"Chẳng lẽ là bọn mình hai cái tu sĩ ở hiện đại sinh sống tạo thành hiệu ứng cánh bướm? Hoặc là linh khí trên đan dược của bọn mình ảnh hưởng không khí rồi?". Lê Chanh càng nói càng cảm thấy được không đáng tin.

***Hiệu ứng cánh bướm (tiếng Anh: Butterfly effect) là một cụm từ dùng để mô tả khái niệm trong lý thuyết hỗn loạn về độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc (sensitivity on initial conditions). Vốn được sử dụng ban đầu như một khái niệm khoa học đơn thuần, hiệu ứng cánh bướm sau đó đã được nhắc đến nhiều lần trong văn hóa đương đại, đặc biệt là trong các tác phẩm có đề cập tới quan hệ nhân quả hoặc nghịch lý thời gian. Đã có một loạt phim dựa trên hiệu ứng này là "Hiệu ứng cánh bướm".**

Trầm Du đã leo lên giường rồi, nhét chính mình vào trong ở mền.

"Em cảm thấy nếu như thật là như vậy, anh và em đều có lỗi, cho nên lúc chịu trách nhiệm, hai người đều phải có phần, anh nói đúng không nè?". Lê Chanh lập tức liền nghĩ ra một cái phương pháp kháng chiến chung.

Trầm Du hàm hồ đáp một tiếng.

Lòng nói bé ngốc, kỳ thật không liên quan em.

"này liền tốt, anh đem đàn em và nhân viên công ty bọn em đều triệu tập huấn luyện, đan dược do em cung cấp, thế nào?". Lê Chanh nói xong liền cảm thấy được có chút xấu hổ, mặt có chút đỏ.

Dù sao những cái này là chuyện yêu cầu, chính mình càn quấy tìm cái lý do không thực tế, kéo Trầm Du dân bản xứ Đại Châu giới xuống nước như vậy, rất không nhân nghĩa rồi.

Nhưng hiện tại cũng không quản được nhiều như vậy.

Lê Chanh thu hồi máy tính đặt ở trên bàn, bịch bịch bịch chạy về tắt đèn, trong một phòng đều tối như mực, nhưng mà ngọn đèn có hay không đối tu sĩ mà nói cơ bản không có ảnh hưởng gì, Lê Chanh một đôi mắt ở bên cạnh đen bóng sáng lên.

Trầm Du nhìn cậu một cái, gật gật đầu, này vốn chính là vấn đề của y, tự nhiên sẽ không bỏ xuống mặc kệ.

"Cám ơn".

Cậu nhóc ở trong ổ mền im lặng một chút, nhỏ giọng nói câu cám ơn.

"Không cần, vốn chính là trách nhiệm của anh". Trầm Du thản nhiên nói.

Trầm Du vừa nói như vậy Lê Chanh liền nhịn không được suy nghĩ, Đại Mao ngốc nghếch, cái loại lý do này cũng tin tưởng, sau đó cảm thấy một người sống hơn hai mươi tuổi không khả năng lắm nghe không ra cậu là tùy tiện nói lung tung.

Lê Chanh mím môi, có lẽ cũng không phải tin tưởng, chính là bởi vì cậu nói, cho dù suy đoán vớ vẩn cỡ nào, cũng liền tiếp nhận như vậy.

Cậu đột nhiên cảm thấy trong lòng đặc biệt an tâm.

Thiếu niên siết chặt ngón tay, nhẹ nhàng chọt chọt eo của người đàn ông bên cạnh, "Thấy anh biểu hiện cũng không tệ lắm, cái này cái này, anh có thể.....". Nói tới đây cậu nói đều thiếu chút nữa nói hớ luôn rồi, sau đó cậu thấp giọng nói một câu.

Người đàn ông giả bộ ngủ trong ngực rung động một cái, xoay người đè lại cầm cổ tay của thiếu niên tóc ngắn, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú vào cậu: "Em nói thật?".

149. Chương 149: Lão Tử Giết Chết Anh (h Nhẹ)

Mặc kệ có phải thật hay không, đối với lời nói ra vẫn phải chịu trách nhiệm, Lê Chanh sau khi cởi quần áo còn có chút hối hận, loại ý hối hận loại này thể hiện ở trên thân thể lùi lại, Trầm Du giữ chặt cổ chân của cậu, nhẹ hôn lên môi thiếu niên một cái, nếu sớm biết rằng đêm nay có thể được đền bù mong muốn, y nhất định phải trước tiên chuẩn bị thật lâu, thí dụ như nói gần đây thịnh hành bữa tối trong ánh nến, hoặc là cánh hoa hồng ngập phòng.

Cái loại tình cảnh cậu nhóc một bước dẫm lên đều tôn lên làn da, ngẫm lại liền say rồi.

Trên người y vốn không có bao nhiêu tế bào lãng mạn của người hiện đại, nhưng mà cái thứ đó, muốn học vẫn là có thể học được.

Về phần những người còn lại của nhà họ Lê, này đều không sao cả..... Bọn họ không phải đã sớm biết sao.

Lần này Trầm Du không dám động tác quá chậm, sợ Lê Chanh chân chính suy nghĩ cẩn thận đổi ý, y hôn sâu, khiến hơi thở biến loạn, sau đó giơ tay dò xét eo của thiếu niên, bóp nhẹ hai cái, tiếp theo luồn thẳng xuống.

Ngay tại lúc Lê Chanh còn đang hừ hừ không tình nguyện lắm, ở phía sau giơ một ngón tay khác khai phá một chút, nét mặt của thiếu niên lập tức ngây dại ra, lần trước dù sao không có làm tới cuối cùng, cho nên cái địa phương đó tới nay còn chưa có ai chạm vào, luôn có loại cảm giác khác thường.

"Tê.....". Thiếu niên tóc ngắn hít sâu một hơi, mày hơi hơi nhăn lại, dù sao mắt nhìn drap giường nhìn không tới đằng sau, loại xúc cảm này càng thêm sâu sắc rất nhiều, tiêu cự của ánh mắt cậu mơ hồ hơi hơi nheo lại, "Đại Mao, anh, anh, anh.....".

Trầm Du nghẹn không hé răng, thực tế y cũng rất không thoải mái, nhưng mà tưởng tượng tới chuyện kế tiếp, liền cực kỳ mong đợi.

"Ngoan".

Trầm Du áp sát hôn lên hai má của thiếu niên, đằng sau đã hơi hơi đâm vào rồi.

Sau đó thiếu niên tóc ngắn bị đè dưới người từ lời nói ấp a ấp úng trực tiếp thành tiếng kêu ai ai, một lát sau lại bắt đầu dùng sức căn môi, sắc mặt có chút trắng bệch, rất không thích ứng, này không được. Nhưng thiếu niên không dám há miệng, vừa mở miệng phát ra âm thanh nói không chừng người bên ngoài phòng nghe tới, mặt mũi là lớn nhất, cho dù để người khác biết hai người cùng một chỗ, cũng không có thể bị phát hiện nằm dưới là chính mình.

Đây là tôn nghiêm của đàn ông.

Làm được một nửa, thân thể khẩn trương hơi chút thả lỏng, Lê Chanh khôi phục IQ, mới hậu tri hậu giác* nhớ tới một chuyện quan trọng, cậu bỗng xiên quay đầu qua, phát âm không rõ hỏi: "Anh mua cái kia chưa?".

***hậu tri hậu giác: là một việc gì đó mọi người đều biết hết, chỉ còn mình mình không biết, mãi sau mới phát hiện ra**

“Cái kia?”. Người đàn ông chần chờ một chút.

“.....Bỏ đi, liền biết dân bản xứ Đại Châu giới sẽ không hiểu kế hoạch hoá gia đình hợp tác tốt là cái gì”. Kỳ thật cậu cũng chưa từng mua thứ đó, chủ yếu là không có cái ý thức đó, nhưng mà bất tri bất giác*, Lê Chanh trực tiếp nói lời trong đáy lòng ra, chờ cậu phản ứng kịp, nói đã nói ra khỏi miệng được hai giây rồi.

*** bất tri bất giác: không cảm thấy gì, không ý thức được, không có ý định**

Lông ngốc trên đầu của thiếu niên tóc ngắn run rẩy.

“Kế hoạch hóa gia đình?”,. Người đàn ông híp mắt, ngừng một chút, sau đó cọ sát tới thiếu niên cả người phát run, trong mắt người đàn ông thêm một ít tình tự phức tạp,, ghé vào lỗ tai cậu nói khẽ: “Em..... Không thích trẻ con?”.

Lê Chanh sợ run một chút, lòng nói có thích trẻ con hay không, cùng đề tài này có cái quan hệ gì sao?

Chẳng lẽ người này cho rằng chính mình một người đàn ông cũng sẽ sinh em bé sao?

Ha ha ha.

Đừng đùa!

Điều này sao có thể!

Chính mình đi bệnh viện chụp siêu âm rồi mà, thân thể hết thảy bình thường, thận cực tốt, cũng không có dôi ra cái tử cung, trong bụng đều là tiêu chuẩn của đàn ông bình thường.

Nhưng mà ngẫm lại có thể Trầm Du rất muốn một đứa bé ha.

“Em khác biệt cùng người bên đó của anh, không sinh em bé”. Lê Chanh suy nghĩ một chút, vẫn là giải thích nói: “Nếu anh thật sự muốn một đứa bé, có thể làm phẫu thuật, hiện tại kỹ thuật phát triển như vậy, cộng thêm đan dược của Đại Châu giới, đứa bé vẫn là có thể nuôi sống”.

“Phải không”. Trầm Du thản nhiên nói, y cúi đầu, cắn môi của thiếu niên ngay sau đó liền càng thêm nặng nề áp lên, thiếu niên tóc ngắn lời nói nghẹn trong cổ họng, chỉ còn lại có tiếng kêu rên nhỏ vụn khó nhịn.

Lúc trời bắt đầu sáng, trận vật lộn liều chết này mới dần dần ngừng lại, thiếu niên tóc ngắn mềm nhũn như bùn dán tại trên drap giường, toàn thân đều bị mồ hôi thấm ướt, hai đùi trắng nõn từ dưới mền mỏng lộ ra một đoạn nhỏ, có thể từ hình dạng hở ra của mền mỏng nhìn ra được run rẩy rất nhỏ, cậu nửa mở nửa khép mắt, há miệng thở dốc, trong lòng mới thật là hung hăng nổi giận.

"Trầm Du.....". Cậu nội tức không đủ hô hấp một chút, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, anh xong đời rồi.

Phong thủy luân lưu chuyển*, lão tử lần sau giết chết anh giết chết anh giết chết anh đồ chó trắng nhỏ.

***phong thủy luân lưu chuyển: nghĩa nó tương tự như câu bên Việt nam mình: Sông có khúc, người có lúc; đòi không ai biết trước được điều gì, hôm nay mình chiếm ưu thế, ngày mai biết đâu mình lại bị người ta đè đầu cưỡi cổ.**

Ngủ một giấc tỉnh lại đã mơ mơ màng màng tới buổi chiều rồi, Lê Chanh giãy dụa ngồi dậy từ trên giường, phát hiện tu vi vốn kẹt ở luyện ý cảnh tầng chín cư nhiên trong vòng một ngày liền đột phá rồi, hiện tại cảnh giới của cậu đã đạt tới luyện phách cảnh tầng thứ nhất, luyện phách cảnh đã là tu sĩ cường giả hẳn hoi của Đại Châu giới, hiện tại có thể nói Lê Chanh và Đại Mao lần đầu tiên gặp mặt kém không xa, đương nhiên đây là loại bỏ so sánh kỹ xảo chiến đấu cùng với vũ kỹ, nếu không Lê Chanh tại Trầm Du năm đó cũng là kẻ bị miểu sát* bằng một ngón tay.

***miểu sát: hạ gục trong vòn một nốt nhạc, một phát chết luôn.**

Nhưng tóm lại bước ra bước đầu tiên của cường giả, Lê Chanh cũng có lo lắng.

Khó trách ông chú của gia tộc nhà Trầm Du vứt bỏ người yêu ban đầu cưới một người nữ khế hợp, một khi song tu tu vi đều là tăng trưởng ào ào, chính là đáng tiếc ông chú này rốt cuộc là có lỗi với hai người phụ nữ, Lê Chanh có thể lý giải chí lớn của đối phương, cũng không thích người như vậy lắm, thật còn không bằng Trầm Du sòng phẳng, đương nhiên Trầm Du cũng không phải chim tốt gì.

À, anh ta không phải chim, là Đại mao.

Lê Chanh xoa eo đẩy cửa ra, rốt cục có loại cảm giác lại thấy ánh mặt trời, hai chân mềm nhũn đi xuống lầu, dưới lầu mẹ Lê và chị gái, anh rể đều vắng mặt, chỉ có Trầm Du và cháu gái Đồng Đồng đang ngồi, nhìn thấy cậu đi xuống, Trầm Du khóe mắt cong một chút, có vẻ tâm tình rất tốt.

Lê Chanh mặt không biểu cảm đi tới đó, vú em mời tới chăm sóc Đồng Đồng bưng cho cậu một cái chén không nóng.

Lê Chanh bước chân dừng một cái, bình tĩnh nhìn thoáng qua, canh này..... Hẳn là không có gì ý tứ đặc biệt ha?

Đồng Đồng: "Cậu".

Lê Chanh vui vẻ a: "Ngoan".

"Mợ". Đồng Đồng quay đầu kêu một tiếng đối Trầm Du.

Lê Chanh: "....."

Trầm Du uống một ngụm nước trái cây, nửa điểm cũng không tức giận, sờ sờ đầu của cô bé: "Ngoan".

"Tại sao phải kêu anh lớn này là mợ?". Đồng Đồng kỳ quái nói, hiển nhiên là vừa nãy có người dạy bé như vậy, nhưng ngoại trừ Trầm Du, cũng không ai nhàm chán như vậy.

Tuy rằng không rõ ý đồ đổi vai của Trầm Du, nhưng Lê Chanh vẫn là cảm thấy nở gan nở ruột, nhanh chóng giải thích: "Bởi vì mợ là vợ của cậu, liền giống như mẹ con là vợ của ba con".

Đồng Đồng cái hiểu cái không gật gật đầu, bé cảm thấy được có điểm không đúng, lại nói không ra không đúng chỗ nào: "À".

Lê Chanh cười tủm tỉm ngồi ở trên ghế, tìm cái tư thế khá thoải mái ngồi xuống, sau đó nhìn xuống chén canh trước mặt, trong lòng lại bắt đầu cân nhắc sau này làm sao ở trên giường giết chết trầm Du.

Sau khi ăn cơm xong, Lê Chanh kéo Trầm Du đi trại chăn nuôi, Lê Chanh về Đại Châu giới dò xét trước, tìm cái địa phương trống trải không ai ở, sau đó hai người dùng dây thừng cột vào cùng nhau, một người lái máy cày c hứa đầy gia cầm, chính thức bước trên con đường vận chuyển gia cầm sống đầu tiên.

Gần đây Cửu Di thành vẫn vây trong cuộc sống lòng người hoảng sợ, một là bởi vì yêu đế tại dưới Triêu Thiên tông vây giết vẫn chưa chết, mà chính là bị trọng thương, thứ hai lại là mấy vị trưởng lão Trầm gia nhất môn đột phá tới phi thăng cảnh, tin tức này vừa truyền ra, toàn bộ Triêu Thiên tông đều không tốt rồi.

Triêu Thiên tông mới vừa tổn thất hàng loạt trưởng lão cao cấp, chính là lúc thực lực sa sút, vừa vặn mấy vị trưởng lão Trầm gia liên tiếp đều đột phá phi thăng cảnh, quả thực liền tương đương với Trầm gia vượt lên phía trên các thế lực, hiện tại liền ngay cả ngôn luận Trầm gia có huyết mạch có yêu đế đều biến mất, mọi người đều khiêm tốn làm người, sợ chọc gia tộc

này khó chịu, vô tri đưa tới họa sát thân.

Một sáng sớm nào đó, bên trong Cửu Di thành im ắng, tràn ngập một cỗ không khí khẩn trương, lúc này ngoài thành truyền tới một trận tiếng vang rầm rập, cùng với một đống tiếng kêu kỳ kỳ quái quái, người trông cửa ra bên ngoài nhìn một chút, tiếp theo bị ném vào trong tay mấy viên linh thạch, sau đó hai chiếc thiết chế *(làm bằng sắt)* gì đó kêu ầm ầm chạy vào trong thành, thủ vệ vừa định ngăn lại, nhưng chẳng dè một thiếu niên hơn mười tuổi đi đầu ánh mắt bỗng nhiên nhìn qua, một cỗ uy áp của luyện phách cảnh từ đỉnh đầu bao phủ xuống dưới, thủ vệ sắc mặt mất hết, vội vàng cho qua.

Đợi tới cái thiết chế gì đó ầm ầm chạy vào trong thành, thủ vệ mới lòng còn sợ hãi đứng thẳng cái lưng mới gập xuống hồi nãy, y kinh nghi bất định *(ngạc nhiên + nghi ngờ)* cùng đồng bạn liếc nhau: "Thiếu niên kia tuổi trẻ như thế..... Lại có tu vi của luyện phách cảnh?".

Lúc này người trong thành cũng nghe tới tiếng ầm ầm này rồi.

Lê Chanh lái máy cày xình xịch chầm chạm chạy trên đường, cuối cùng đi được có chút xíu, nhưng mà máy cày dù sao tốc độ có chút chậm, đưa tới một đám dân bản xứ Cửu Di thành tiến tới vây xem, chỉ thấy trên hai chiếc xe kia dưới miếng vải đen truyền tới một trận tiếng kêu cổ quái.

Một chiếc của Lê Chanh từ đầu tới đuôi đều là: "Be".

Một chiếc đằng sau của Trầm Du tiếng kêu khá thưa thớt, nhưng khổ người cũng không nhỏ, truyền tới một trận: "Ụm bò".

"Trong xe đó là thứ gì vậy?".

"Không có linh khí dao động, rốt cuộc là yêu thú gì?".

Xem ra hình như là muốn chở tới tửu lâu Gia Thường, khó có thể nào chúng ta ở trong tửu lâu ăn tới loại thịt tươi mới chính là loại yêu thú này?". Mọi người tò mò nhìn qua, bên cạnh đều bàn tán, "Hai người này cũng không biết cái thân phận gì, cư nhiên có thể lấy tới yêu thú hiếm lạ như thế".

Máy cày một đường chạy tới tửu lâu Gia Thường, mấy tiểu nhị đã đón ở cửa rồi, theo thứ tự từ trên xe bê đám dương thứ nhất xuống, Lê Chanh khai khẩn một mảnh bãi cỏ ở đàng sau tửu lâu Gia Thường của Cửu Di thành, thả trận pháp chặt đứt linh khí, bọn tiểu nhị ôm dê con hưng trí bừng bừng đặt ở trên cỏ, không bao lâu, trâu trên chiếc xe đằng sau đều bị lấy ra, phân chia tới một khu vực khác.

Chiếc xe chiếc xe tổng cộng vận chuyển sáu lượt, dê con và nghé con đều tới Đại Châu giới rồi, Lê Chanh ôm cánh tay nhìn nhóm sinh vật nhỏ hoạt bát dẫm trên mặt đất trước mắt,

ngón cái xoa xoa cằm: "Thật sự là danh tác".

"Ngày mai còn có heo, lừa, ngoài ra các loại cá trong nước, rùa các loại cũng đều phải nuôi một chút". Kỳ thật hôm nay lúc đi trại chăn nuôi, cậu đã phát hiện động vật có chút biến hóa, cũng may đám dê con nghé con mới sinh ra này chịu ảnh hưởng không lớn, khá dễ khống chế, lúc này mới khiến cậu quyết định nắm chặt thời gian di chuyển nghề chăn nuôi tới tới bên Đại Châu giới.

Nếu không đợi tới động vật đều biến lợi hại rồi, muốn giống mọi khi tích lũy đầy đủ thịt ăn nhưng liền khó rồi.

150. Chương 150: Toàn Bộ Đều Là Vì Quốc Gia

Cùng lúc đó, trên mọt núi nhỏ vùng ngoại thành cách thủ đô năm trăm dặm, trong rừng cây yên tĩnh thỉnh thoảng truyền tới vài thanh âm sà sà, tựa hồ có dã thú đang đi lại, lại tựa hồ là gió thổi cỏ lay.

Ngay tại lúc này.

"Soạt" một tiếng.

Người đàn ông đầu đinh mặc đồ vận động bó sát nhảy xuống từ trên cây, lưu loát cầm dao găm trong tay đâm vào trên cổ linh cẩu nằm sấp trên tảng đá nghỉ ngơi. Gã ra tay gọn gàng tinh chuẩn, trực tiếp đâm dao găm vào vị trí huyệt vị một kích ắt chết trong cổ động vật. Trong cổ họng linh cẩu phát ra một tiếng, trầm thấp, tựa hồ đang nuốt bọt máu, cuối cùng cổ vừa nghiêng, ngay cả rên rĩ cũng không biện pháp truyền ra.

Người đàn ông đầu đinh sắc mặt lạnh lùng tàn khốc, giơ tay lấy ra tơ lụa trong ngực, cẩn thận lau lau dao găm, thẳng tới chơi đùa vũ kỹ của chính mình tới quang khả giám nhân*, mới cúi đầu mắt nhìn linh cẩu, "Con thứ hai mươi bảy".

***quang khả giám nhân: nghĩa là múa dao găm nhanh tới người khác chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng phản chiếu ánh sáng của con dao găm.**

"Thu hoạch của hôm nay cũng không tệ lắm". Gã cắt lấy hai cái răng nanh từ trong miệng linh cẩu, xem như chiến lợi phẩm thu vào trong ba lô đeo trên lưng, "Gom năm mươi cái răng nanh linh cẩu này đã có thể giành được không ít phần thưởng cho mình rồi, đáng tiếc thể năng của mình còn chưa đạt tới trình độ của đội trưởng, nếu không đừng nói là đàn linh cẩu, cho dù là bầy sói, một mình mình cũng đủ để giải quyết".

Gã cười cười.

Lúc này gã xoay người lại, sắc trời có hơi chút ảm đạm còn ẩn ẩn xuyên thấu qua khe hở của

rừng rậm chiếu tới trên thân nam nhân gã, chỉ thấy trên áo vận động màu trắng của gã đã vết máu loang lổ, có thậm chí bắt đầu khô thành màu rượu đỏ.

Nếu có người nhìn qua tràng cảnh gã một đường đi tới, nhất định vô pháp bảo trì bình tĩnh, bởi vì dọc theo đường đi này tất cả đều là xác chết của linh cẩu, khoảnghai mươi bảy con, có thể nói linh cẩu là một cái quần thể khổng lồ nhất trên núi nhỏ này, thậm chí khứu giác cùng với năng lực chiến đấu của chúng nó hoàn toàn không thua lực lượng binh lính trong quân đội, thậm chí so sánh thực lực tổng hợp lại của linh cẩu còn vượt trội mạnh hơn.

Người đàn ông đầu đinh này có thể làm tới loại tình trạng này, rõ ràng là có thân thủ cực cao, gã tại nghỉ ngơi phút tại chỗ, máy liên lạc trên tay đột nhiên vang một tiếng, gã nhấn mở nhìn nhìn, lập tức cất dao găm đi, bước chân tại trên núi đá một bước lên một bước xuống nhảy vọt lên, mượn cổ lực đạo này, lấy một loại tốc độ chạy băng băng hoàn toàn vượt qua vận động viên quốc gia, chỉ chốc lát sau bóng dáng liền biến mất.

Trên một mảnh đất đất bằng phẳng của khu vực này đậu mười chiếc xe màu kim loại, nhưng nếu quan sát cẩn thận có thể phát hiện, trên chiếc xe này sử dụng tất cả đều là tài liệu cao cấp, cả thân xe đều cực kỳ chắc chắn.

Nơi này đã có rất nhiều người chạy tới rồi, người đàn ông đầu đinh săn giết hai mươi bảy con linh cẩu cũng từ trên núi chạy xuống dưới, răng nanh cầm trong tay giao cho một người thanh niên khí thế mười phần.

"Hai mươi bảy con linh cẩu, không tồi". Người thanh niên đếm một chút, trên mặt lộ ra thần sắc hài lòng, chỉ có một buổi chiều là có thể săn giết hai mươi bảy con linh cẩu, thực hiển nhiên đội viên này ở trong núi rừng có phương thức ẩn giấu giết chóc độc đáo của chính mình.

"Các người cộng lại tổng cộng giải quyết ba trăm chín mươi con linh cẩu, nhiệm vụ thanh lý lần này đã đạt tới trạng thái hoàn thành viên mãn, chúng ta có thể quay về rồi". Người thanh niên khoanh tay, một bộ bộ dáng bày mưu nghĩ kế: "Chỉ cần đều thanh lí sạch động vật cỡ lớn bên thủ đô này, đợi tới chuyên gia kiểm tra ra do vấn đề nào gây ra, chúng ta cũng có thể bớt chút sức lực".

"Rõ, đội trưởng".

Lúc này người thanh niên xoay người, ngồi ở ghế sau của một chiếc xe, gương sau soi ra bộ dáng của gã, chính là Hạ Lợi Chính đội trưởng tiểu đội thần bí gặp ở sân bay. Lúc này gã sắc mặt bình thản, nhưng có thể nhìn ra không hề bộ dáng thoải mái vừa rồi khi đối mặt mọi người.

Hạ Lợi Chính cúi đầu lẩm bẩm nói: "Bên nước Mỹ, ngoại trừ có quân đội bảo vệ thành phố lớn, một ít địa phương nhỏ khác, đã sắp bị chiếm đóng.....".

Chiếc xe một đường đi qua đường cao tốc của thủ đô, quẹo mấy vòng đi vào bên cạnh một

kiến trúc to lớn, Hạ Lợi Chính đi xuống từ trên xe, hai tay để ở máy cảm ứng ở cửa, phân biệt đồng tử và giọng nói một phen, mới nhìn tới cửa lớn mở ra, người đằng sau một hàng thẳng đi vào, bên trong liền tương đương với một cái phòng chăm sóc y tế cỡ lớn, các loại máy móc làm vận động đều có, thậm chí còn bay bay một cỗ mũi thuốc Đông y.

"Thủ trưởng". Đi qua từ trong mấy trạm kiểm soát, sau khi nhận được quyền hạn chấp nhận, Hạ Lợi Chính đi vào một gian văn phòng, thấy người ở bên trong hơi hơi gật gật đầu.

Trong văn phòng cực kỳ đơn giản, chính là một cái bàn một cái sô pha, rất nhiều tài liệu, cùng với một cái ghế da màu đen, nhưng nhiệt độ trong phòng vừa phải, mới vừa trải qua một phen chiến đấu, đi vào nơi này Hạ Lợi Chính chỉ cảm thấy thả lỏng một ít.

Người trên ghế da là người cầm quyền thứ hai của nhà họ Phù, con trai Phù Nhất vi của lão Phù, bởi vì ưu việt của khiến cho gã công trạng hùng hậu, cho nên vị trí trước mắt, có thể điều động nhân viên đặc thù trong nước.

"Đây là hai trăm viên Dũ thương đan". Phù Nhất Vi cầm lấy một cái hộp giấy trên bàn, khiến cho ánh mắt Hạ tiên sinh hơi hơi di chuyển, gã cũng nghe nói qua dũ thương đan này, một viên hai mươi vạn tệ, chẳng qua mớ tiền này liền ngay cả nhà họ Hạ gã cũng lấy ra được, trong nghành khẳng định càng lấy ra được, chính là lần này làm nhiệm vụ mặc dù đích xác có mấy người bị thương, nhưng dùng dũ thương đan chữa trị loại vết thương nhỏ này, thật sự có chút chuyện bé xé ra to rồi.

"Thủ trưởng này.....".

"Này xem như một bộ phận thù lao cho các cậu". Phù Nhất Vi trong mắt hiện lên một tia mờ ám: "Tên Lê Chanh đó, còn có người nhà cậu ta, nếu như có thể tại khi chiến đấu cùng thú quần *(một đám động vật tụ họp thành một quần thể lớn)* xảy ra bất trắc, liền không thể tốt hơn".

"Đợi tới lúc đó, các cậu cần bao nhiêu dũ thương đan, nghành đều có thể tùy ý cung cấp". Phù Nhất Vi xua xua tay: "Đám này liền không là gì cả".

Hạ Lợi Chính giật mình.

Lúc trước gã khi ở sân bay liền nhận được ý tứ của thủ trưởng, định phá hỏng hình tượng diễn viên đại chúng của Lê Chanh, nhưng không có thành công, thẳng tới lúc này Hạ Lợi Chính mới hiểu rõ ý tứ của thủ trưởng, rõ ràng chính là ngành hy vọng có thể tiếp thu sản nghiệp của Cống dược phường, cũng đúng, bất kể là hồi huyết hoàn hay là dũ thương đan, đều là thứ cứu mạng, cái gì đều không bằng nắm giữ ở trong tay chính mình.

Chính là làm như vậy..... Rõ ràng chính là mưu tài giết người, cùng lý tưởng cơ bản của người sáng lập nghành đều tương phản rồi.

Tuy nói nhân viên làm việc trong nghành vì đạt được mục đích có thể dưới tình huống thu nhỏ mức bị bại lộ làm một ít chuyện trái pháp luật, nhưng vì dược vật trong tay người ta, chế tạo chế tạo một cái tình cảnh cả nhà chết ở trong tay dã thú, thật sự rất mất trí một chút rồi.

Phù Nhất Vi tựa hồ hiểu rõ Hạ Lợi Chính suy nghĩ cái gì, bất đắc dĩ thở dài, lắc lắc đầu: "Cậu sẽ không suy đoán tôi đối phó một nhà là vì xả giận cho người của gia tộc chứ?".

Hạ Lợi Chính chớp chớp mắt, gã không đoán như vậy, gã căn bản là cho rằng như thế.

Phù Nhất Vi cười khổ một tiếng: "Tôi quả thật gai mắt tên nhóc đó, nhưng mà dù sao cũng là ở trên việc công, nếu không phải vì phát triển của nghành, tôi cũng tuyệt đối sẽ không đánh chủ ý một nhà cậu ta, dù sao nghành có đầy đủ ngàn vạn tiền mặt, nhưng không có bao nhiêu hàng triệu tiền mặt, tài chính dùng hết rồi, như vậy dũ thương đan cũng luôn có một ngày dùng hết, nhưng Cống dược phường cũng không nguyện ý miễn phí tặng đan dược cho nghành, tôi chỉ có thể dùng cách làm này".

"Hiện tại chính là lúc đại loạn, những người các cậu đều là trụ cột, không thể bị chút thương tổn nào, bằng không chính là tổn thất của quốc gia". Phù Nhất Vi nói có tình có lý, thiếu chút nữa ngay cả chính mình đều cảm động khóc rồi.

Gã vỗ vỗ bả vai của Hạ Lợi Chính.

"Cậu phải biết rằng, toàn bộ đều là vì quốc gia".

Lời đã nói xong, Hạ Lợi Chính lại nhịn không được ở trong lòng thở dài theo, nhìn tới tình huống bên châu Mỹ, châu Á này tuy rằng coi như rất nhỏ, nhưng cũng vô cùng có khả năng bước theo gót châu Mỹ, đạt tới tình trạng thú dữ tàn sát bừa bãi.

Thủ trưởng nói cũng đúng, không có bọn gã, cho dù một nhà Lê Chanh có bao nhiêu Cống dược phường chăng cũng không giữ được mạng sống của bọn họ *(bọn họ = cả nhà Lê Chanh)*, thật còn không bằng để bọn họ trực tiếp dâng ra Cống dược phường, về phần mưu tài giết người.....Hạ Lợi Chính còn tạm thời làm không được.

Gã có thể lý giải cách làm của Phù Nhất Vi, diệt cỏ tận gốc hoàn toàn nắm giữ Cống dược phường, hoặc là còn có một bộ phận là thù riêng đối Lê Chanh. Nhưng lý giải thì lý giải, mấu chốt làm người, gã vẫn phải có.

Hạ Lợi Chính trong nháy mắt suy nghĩ rất nhiều, sau đó nghe được Phù Nhất Vi thở dài, "Đi đi".

"Rõ".

Hạ Lợi Chính đi ra văn phòng, Phù Nhất Vi sắc mặt lại trở nên lạnh nhạt, gã cầm điện thoại gọi thông một dãy số, liền nghe tới bên trong truyền tới một cái âm thanh quen thuộc, đây là một thuộc hạ gã phái đi điều tra Lê Chanh, tư liệu gần đây về Lê Chanh cũng lập tức từ trên máy tính được truyền tới.

"Thu mua trại chăn nuôi". Phù Nhất Vi không có đọc tư liệu, chỉ tỉ mỉ hỏi người trong điện thoại: "Đều có cái gì?".

"Heo?". Phù Nhất Vi khó khăn phun ra chữ này, sau đó nhíu mày thật sâu: "Còn có trâu và dê? Trâu và dê cũng bị chở đi rồi?". Phù Nhất Vi nhíu mày, bảo bọn họ theo sõi hành động gần đây của Lê Chanh, tư liệu này đều thu thập dùng làm cái gì chứ?

"Tốn cái giá lớn như vậy mua một ít gia cầm?". Phù Nhất Vi tự nhận là nắm giữ rất thấu đáo đối bối cảnh của nhà họ Lê, nhưng gã vẫn biết công ty Cực địa Lan Phương thu mua gia cầm bên ngoài, hơn nữa sưu tầm rất nhiều đầu bếp nấu đồ ăn đặc sắc, nhưng thẳng tới một năm sau đối phương cũng không có ý muốn mở khách sạn hoặc là nhà hàng, tựa hồ thu mua thịt ăn đều cung cấp nhân viên nội bộ dùng ăn, nhưng này có thể sao?

Nhiều thịt ăn như vậy, cộng lại đều là cái giá trên trời, cho dù nhân viên của công ty Cực địa Lan Phương, mỗi người mỗi ngày có thể ăn một con, cũng không đạt tới số lượng thu mua.

Phù Nhất Vi tư duy tạm dừng một chút tại trên người đám gia cầm, não bổ các loại sử dụng gia cầm, nhưng hắn gã đời này sống câu tâm đấu giác* cũng không lên mạng xem qua tiểu thuyết huyền huyễn, cơ bản không não bổ ra thú gì có ý nghĩa, "Tiếp tục nhìn chằm chằm".

***câu tâm đấu giác: mưu mô đấu đá tranh giành quyền lực cùng người khác**

"Rõ, thủ trưởng". Đối diện ngã tư đường của một trại chăn nuôi ở thủ đô, người đàn ông trung niên mặc áo da đen ăn hoành thánh ánh mắt nhìn cổng lớn rộng mở đối diện, chỉ chốc lát sau liền nhìn tới bên trong chạy ra hai cái máy cày, trên mỗi chiếc đều phủ mảnh vải đen, nhưng từ âm thanh vọng lại bên trên có thể đoán ra được, lúc này trên xe vận chuyển khẳng định là một ít heo con.

Gã lái xe gắt gao theo sau, sau đó nhìn tới Lê Chanh lái máy cày vào một kho hàng ngầm kiểu bịt kín, sau đó một phút đồng sau chiếc xe chạy ra từ bên trong, bên trên như cũ che miếng vải đen, nhưng hiển nhiên heo con đã bị đặt ở trong kho hàng.

Lê Chanh ngẩng đầu nhìn sắc trời, cảm giác càng lao động tinh thần càng tốt, "Bây giờ trại chăn nuôi đều nên đóng cửa rồi, xem ra đợt tiếp theo thật phải đợi ngày mai".

"Hả?".

Cậu cúi đầu xuống, đúng lúc nhìn tới một cái xe bánh mì màu đen đi ngang qua đầu đường,

chiếc xe này thoạt nhìn khá nhìn quen mắt, giống như gặp qua một lần ở bên trại chăn nuôi kia.

Nhưng mà đường cũng không phải của chính mình, liên tục gặp mấy lần cũng không có gì, chính là Lê Chanh còn tại ở trong lòng nói thầm một chút, quyết định lần sau hành động càng bí mật một chút, ít nhất máy cày chạy vào trong kho hàng còn phải thỉnh thoảng đổi mấy cái. Vốn cậu quyết định dùng một cái kho hàng che dấu tới cùng, nhưng hiện tại ngẫm lại như vậy không ổn, nếu đổi thành một ít người chuyên môn chú ý chính mình, nhưng liền phải có điều hoài nghi rồi.

"Ài".

"Đáng tiếc hiện tại chỉ có Trầm Du một người lao động thôi, này cũng là bởi vì đối phương biết tồn tại của chiếc nhẫn, chính mình cũng không hề tại trước mặt anh ta che dấu cái gì". Lê Chanh thở dài, lại vừa nghĩ, có thể thêm một cái sức lao động, hiển nhiên so với ban đầu chính mình một người hự hự làm việc tốt nhiều lắm, ít nhất người này lớn lên cao to khỏe mạnh, lại làm được việc nặng vừa ra mặt chấn trụ người khác được.

Lê Chanh thổi một hơi gió lạnh, thấy sắp vào nội thành thành phố rồi, lập tức dùng kiếng râm và nón che lại nửa khuôn mặt của chính mình.

151. Chương 151: Tổ Chức Lực Lượng

Xe bánh mì một đường đi theo Lê Chanh, nhìn thấy cậu bỏ máy cày lại trong trại chăn nuôi, sau đó cùng người đàn ông đi cùng cùng nhau trở lại biệt thự nhà họ Lê, xe bánh mì còn muốn tới gần một chút, nhưng chẳng dè mới vừa chạy được máy mét, liền bị mấy vệ sĩ cản lại, trên người đối phương còn có logo của vệ sĩ Từ thị, cực kỳ lễ độ nói với người trung niên trong xe tải đối diện: "Tiên sinh, nơi này là biệt thự tư nhân".

Người trung niên nhân khúm núm tỏ vẻ không cẩn thận xông vào, sau đó quanh quẩn một hồi tại ngoài cửa biệt thử nhà họ Lê, đứng ở dưới tàng cây liễu cách đó không xa. Người trung niên đốt một điếu thuốc lá, phun ra hai ngụm khói thuốc: "Mỗi ngày theo dõi người giàu có nhưng tiền lại mua heo lại mua dê.....".

"Có cái ý nghĩa gì chứ.....".

Lê Chanh ăn cơm tối xong, dẫn Trầm Du lại trở lại Đại Châu giới, dỗ vị tu sĩ phi thăng kì thực lực cường đại này tới trại chăn nuôi giúp đỡ nhân viên cửa tiệm quản lý đám heo con mới vừa chuyển tới, Lê Chanh đứng ở trước cửa tửu lâu Gia Thường nhà mình, mơ hồ có thể thấu triệt cảnh tượng sau này của tửu lâu này sẽ càng hơn hẳn một gian tửu lâu, chính là chính mình cũng không thường thường ở đây, nếu là bởi vì tửu lâu cạnh tranh mà khiến cho tửu lâu gặp phải cái phiền phức gì, này nhưng liền mất nhiều hơn được.

Tự hỏi một chút, Lê Chanh gọi trưởng phòng *(= nhân viên kế toán)* tới: "Biết phụ cận có tửu lâu nào thực lực khá cường đại không?".

"Có". Trướng phòng suy tư một chút: "Liền chỉ là nằm trong Cửu Di thành, Mộc thị tửu lâu của phía bắc, còn có thực phường ba mươi sáu nhà liên hợp của phía tây, đều là địa đầu xà *(trùm một khu)* khó lường, thậm chí chủ sự của hai nơi này cơ bản đều là tu sĩ luyện phách cảnh".

Ở trong Cửu Di thành, luyện phách cảnh cũng đã là đại danh từ của cao thủ, về phần thoát phàm cảnh đều là nhân vật cấp trưởng lão của "Nhất tông nhị môn tam thế gia", hiếm khi xuất hiện, nếu một tửu lâu có thể có một người chủ sự luyện phách cảnh, vậy rất khó lường.

"Giúp ta liên hệ một chút hai tửu lâu này, hỏi bọn họ có ý mua gia cầm trong trại nuôi dưỡng của chúng ta hay không, chúng ta có thể mỗi tháng cung cấp hạn mức lượng gia cầm cùng rượu, nhưng giá tiền của mỗi cân cần thảo luận". Lê Chanh nói: "Chúng ta chẳng qua vừa tới Cửu Di thành, lại có thể giành được cục diện của hiện tại, cơ bản đều tại trên người đám gia cầm này, bọn họ tốt nhất nguyện ý bắt lấy cơ hội lần này".

Trướng phòng muốn nói lại thôi, suy nghĩ một chút, vẫn là nói: "Lão bản, chúng ta một nhà độc chiếm càng tốt, tại sao còn phải chia một phần cho bọn họ? Này chẳng phải là đều chia tiền cho người khác sao?".

Lê Chanh lắc đầu: "Cửu Di thành không so sánh Lục Man thành được, người bên này thực lực mạnh hơn rất nhiều, liền chủ sự của hai nơi mà ngươi nói đều là cường giả luyện phách cảnh, khó đảm bảo bọn họ sẽ không đỏ mắt* tửu lâu Gia Thường, tới cướp đoạt gia cầm của chúng ta nuôi dưỡng, chỉ cần có thể giữ vững trại nuôi dưỡng, chúng ta còn có, cuồn cuộn không ngừng, làm ăn mà, hòa khí phát tài. Chỉ cần có thể ổn định phát triển, một chút xíu thiệt thòi đó, ta còn là chịu được".

***đỏ mắt: nhìn thấy người khác có danh lợi hoặc đồ vật quý thì ngưỡng mộ nhưng sinh ra đố kỵ, thậm chí muốn chiếm lấy hoặc cướp lấy làm của riêng**

Trướng phòng như có chút hiểu ra gật gật đầu, sờ sờ râu trên cằm: "Trách không được trướng phòng của tửu lâu Mộc thị kia, mỗi lần gặp ta vẫn âm dương quái khí*, biết vấn đề ở đâu liền tốt rồi, phần sau liền dễ dàng giải quyết".

***âm dương quái khí: chỉ tính cách, hành động quái gở, không giống bình thường.**

Lê Chanh cười cười.

Kỳ thật còn có một cái biện pháp càng thỏa đáng, chính là lợi dụng lực lượng của Trầm Du, dù sao anh ta xuất thân Trầm gia, lại thăng cấp làm nhân vật cấp trưởng lão, che chở tửu lâu Gia Thường không tính cái gì.

Nhưng bởi vì trước đó ở Trầm gia nghe xong một tin tức như vậy, tuy nói hiện tại trong lòng không tồn khúc mắc nữa rồi, nhưng trong tiềm thức Lê Chanh không quá muốn đi tiếp xúc bên kia, hơn nữa dù sao tửu lâu Gia Thường cũng là kinh doanh của chính mình, giao cho

người khác trông chừng cũng không tốt lắm.

Những tính toán này Lê Chanh liền không chuẩn bị nói cùng Trầm Du, dù sao đã nghĩ tới phân chia cùng tửu lâu khác rồi, còn lại chính mình liền có thể giải quyết, dù sao cậu cũng là tu vi luyện phách cảnh, tuy rằng trên vũ lực còn yếu chút so với luyện phách cảnh dân bản xứ của Đại Châu giới.

Nửa tháng trôi qua, trại nuôi dưỡng cỡ lớn của tửu lâu Gia Thường tại Cửu Di thành tiếp tục mở rộng phạm vi, đã thu gom rất nhiều chủng loại gia cầm, thậm chí còn có bò dê chủng loại khác nhau tới từ các tỉnh, Lê Chanh biết hương vị thịt dê bò địa vực khác nhau đều khác nhau, cho nên dứt khoát lấy ra tài chính dự phòng của công ty cực địa Lan Phương tất cả đều dùng để thu mua những cái này, nhất thời trên trại nuôi dưỡng tất cả đều thân ảnh của bò mập dê mập vui vẻ ăn cỏ.

"Ăn nhanh nhanh, ăn no mới có thể mau mau lớn lên.....". Tiểu nhị trông nom gia cầm miệng ngậm cọng cỏ, sờ sờ đầu của dê con bên cạnh, bị sừng của đối phương đâm hai cái, ngay cả cảm giác đau đớn đều không có, tiểu nhị chu chu môi: "Sinh ra ở thời đại này rất tốt, giống ta thời cha ta, nào gặp qua yêu thú thực lực vừa yếu lại thịt ăn ngon giống bọn mày, sau này tích chút tiền, mua hai con về cho ông ấy ăn đỡ thèm".

Trong miệng y phân bố ra nước bọt, không khỏi lại nghĩ tới tháng trước sau khi phát xong lương tháng và tiền thưởng lão bản mời ăn gà xào ớt, thật sự là mỹ vị Đại Châu giới hiếm có.

Tài chính dự phòng của Cực địa Lan Phương đã ít đi hai triệu đôla, này đối với quốc gia có lẽ không tính con số lớn, nhưng đặt ở trên một công ty trong hai năm ra đời và phát triển, được cho là đầu tư lớn nhất, tuy rằng Đỗ Hành không biết Lê Chanh dùng tài chính làm cái gì, nhưng gã cũng không lo lắng, thiếu niên đó, thủ đoạn khiến tiền sinh tiền cao hơn so với gã, ít nhất gã liền không lấy tới nhiều da lông và dược hoàn hiếm có như vậy.

Gần đây phần lớn thời gian Lê Chanh đều phát triển tại Đại Châu giới, cho nên ở hiện đại cũng chẳng qua một tuần trôi qua thôi, hôm nay vốn chuẩn bị chở đám vịt còn lại đi Đại Châu giới hết, không nghĩ tới mới vừa ăn sáng xong, chợt nghe tới Phương Đức Minh nói trong tiệm tới một đám người, nói là muốn Cống Dược phường nộp lên cho quốc gia làm cống hiến, loại lời thoại hiên ngang lẫm liệt này của đối phương nghe xong đều cảm thấy có chút khiếp sợ, rốt cuộc là quốc gia nào cho bọn họ quyền lực lớn như vậy?

Từ Hoằng Nghĩa tại khắc đầu tiên nhận được tin tức đã chạy qua từ Từ thị.

Lê Chanh và Trầm Du sau đó ngồi xe tới đó, nhìn tới sáu bảy người đàn ông mặc đồ bó đang đứng ngoài cửa Cống Dược phường, thậm chí một người cầm đầu cậu còn gặp qua.

"Ông chủ Phương, tôi biết anh luyến tiếc sản nghiệp của chính mình, nhưng tình huống hiện tại anh cũng thấy đó, động vật đều bắt đầu biến dị rồi, mạng sống của người thường đều không chiếm được bảo đảm, càng yêu cầu những người như chúng tôi lên chiến trường vào sinh ra tử bảo vệ nhân dân, chỉ cần Cống dược phường củ nhà các anh giao cho nghành chúng

tôi, như vậy thương vong của chúng tôi có thể giảm bớt gấp đôi". Hạ Lợi Chính nhăn mày nói đạo lý cùng Phương Đức Minh.

"Chúng tôi có thể tặng một phần dược hoàn cho quốc gia". Phương Đức Minh nghe xong càng là lắc đầu, "Nhưng muốn tôi giao ra Cống dược phường một tay phát triển lên, thực xin lỗi, chỉ sợ tôi không thể đáp ứng, tôi tin tưởng quốc gia có công lý tồn tại, cường thủ hào đoạt *(cướp trắng trợn bằng vũ lực)* như vậy đều là hành vi trộm cướp.

Hạ Lợi Chính suy nghĩ một chút: "Đóng góp cùng nhu cầu của chúng tôi kém rất xa".

"Hạ tiên sinh, cậu làm như vậy là hoàn toàn trái với pháp luật của quốc gia". Từ Hoằng Nghĩa biết Hạ Lợi Chính, có thể nói không chỉ có nhà họ Phù hiểu biết rất sâu đối Từ Hoằng Nghĩa, nhà họ Từ đã từng đồng dạng thân là gia tộc lớn của thủ đô, đều hiểu biết đối người của nhà họ Phù, vị trí hiện tại của Phù Nhất Vi, chính là thủ trưởng của Hạ Lợi Chính, như vậy hoàn toàn có thể nghĩ ra, đối phương hôm nay đột nhiên tới đe dọa Phương Đức Minh giao ra Cống dược phường, kỳ thật đều là ý của nhà họ Phù.

"Tôi biết các cậu có chút đặc quyền, nhưng Cống dược phường tại trong thành phố Lang động đất quyên tặng dược hoàn giá trị hơn một ngàn vạn tệ, thậm chí tại trong một năm gần đây không ngừng làm từ thiện, cung cấp nuôi dưỡng không ít người cuộc sống bấp bênh, cậu làm như vậy, không sợ khiến những nhà từ thiện này lạnh lòng sao?". Từ Hoằng Nghĩa sắc mặt có chút âm trầm: "Nói tới cùng, vẫn là ý của nhà họ Phù nhỉ, Hạ tiên sinh, đừng bị người khác che hai mắt".

"Thủ trưởng cũng là vì nhân dân". Hạ Lợi Chính bất vi sở động*: "Nếu Phương tiên sinh là làm từ thiện, như vậy khẳng định hiểu được cứu một người là nhỏ, cứu người trong thiên hạ là lớn, nộp Cống dược phường lên cho nghành chúng tôi, liền tương đồng với cứu người trong thiên hạ.....".

***bất vi sở động: không bị dao động, không bị thuyết phục**

"Giao tài sản của nhà chúng tôi cho các anh liền tương đồng cứu khắp thiên hạ? Tuy rằng tôi tố chất tốt, nhưng mà nhịn không được muốn nói một câu, mặt anh sao có thể lớn như vậy chứ?". Lúc này một âm thanh véo von chen vào.

Nhưng mà chờ Hạ Lợi Chính nghe hiểu được nội dung của câu nói này, nhất thời thay đổi sắc mặt, con cái của nhà ai không chút giáo dục gì thế, những lời này không phải là nói gã da mặt dày sao?

Gã xoay người, còn chưa phản ứng kịp, thân thể đã bị một đạp đạp tới trên mặt đất, lúc này gã lại ngẩng đầu, chỉ thấy mấy đội viên phía sau chính mình cũng dồn dập kêu đau một tiếng bị ném xuống đất, giống như búp bê vải không hề có sức đánh trả.

"Làm sao có thể?". Gã thấp hô một tiếng, gã từ nhỏ liền đi theo sư phụ tu luyện nội công,

tuy rằng còn xa xa chưa tới cảnh giới đại thành, nhưng cũng có thể dễ dàng đánh bại mười mấy người lính đặc chủng mạnh nhất, làm sao sẽ bị một thiếu niên đạp ngã?

"Liền anh loại thực lực này còn cứu vớt thiên hạ?". Lê Chanh bị gã làm tức giận nở nụ cười, "Tôi tùy tiện duỗi duỗi chân đều muốn thiếu chút nữa đá chết anh rồi, anh muốn đi cứu vớt ai? Cũng không phải hiệp sĩ lợn. Tắm sớm đi ngủ đi"'.

hiệp sĩ lợn

Hạ Lợi Chính trên mặt tức giận tới đỏ bừng, trong lòng tức giận bốc lên, vèo một cái lật người đứng lên từ trên mặt đất, đối với Lê Chanh chính là một cái ra tay tàn nhẫn, chiêu thức ấy vung tới, dựa theo phán đoán bình thường, nửa cánh tay của Lê Chanh cũng phải tàn phế.

"Chanh tử.....". Phương Đức Minh kinh hô một tiếng, thân thể hoàn toàn theo không kịp tốc độ của Hạ Lợi chính, gã cơ hồ đã tưởng tượng tới bộ dáng thiếu niên ngã xuống đất.

Chỉ nghe "răng rắc" một tiếng.

Lê Chanh bước chân biên độ nhỏ dịch chuyển một chút, mặt không đổi sắc tóm lấy cánh tay của Hạ Lợi Chính, kết quả đôi tay thoạt nhìn cực kỳ to khỏe kia lại truyền lên một tiếng vang nhỏ, Lê Chanh giật mình, cảm giác xương cốt trong lòng bàn tay đều nát bét, cậu trong lòng nói thầm một tiếng, giống như xuống tay có chút nặng nha. Nhưng mà này cũng là bởi vì trước đó do Hạ Lợi Chính ra tay rất tàn nhẫn, Lê Chanh dưới sự tức giận.....Xảy ra cái gì đều là có thể.

Hạ Lợi Chính cũng đã nhận ra trạng huống của thân thể chính mình, trong vòng vài giây này thế nhưng đổ một thân mồ hôi lạnh, gạt ngã gã một lần còn có thể nói là may mắn, nhưng ngay mặt đối kháng như vậy dễ dàng tóm nát xương cốt của gã, này quả thực là không phải con người rồi.

Cho dù lúc gặp ở sân bay, nhìn tới bản lĩnh một tay ném hòn đá của đối phương, Hạ Lợi Chính cũng không cảm thấy thiếu niên này có năng lực đối kháng chính mình, nhưng hiện tại gã biết, gã là nhìn nhầm rồi!

Nhà này là cái gốc cứng!

"Anh đi đi". Lê Chanh thả tay ra: "Dẫn theo người của anh rời đi, vì nước vì dân là chuyện tốt, nhưng mà khiến người ta dâng đồ của mình cho người khác vì lợi ích riêng, đó là chỉ có kẻ ngốc mới có thể làm, bản thân các anh nghĩ không thông, cũng đừng xem những người khác đều là ngu ngốc được không".

"Sau này Cống dược phường sẽ tặng dược hoàn cho quốc gia, cũng chỉ trong hạn mức".

"Đương nhiên, trên thực tế, người nhà chúng tôi cũng không cần những người các anh bảo vệ".

Hạ Lợi Chính cái gì cũng không nói bước đi, bảy tám đội viên đằng sau mới từ trên mặt đất đứng lên đi theo, bóng dáng chậm rãi biến mất ở trong tầm mắt, Lê Chanh trong lòng thở dài, cảm ơn Từ Hoằng Nghĩa rồi, về nhà liền bắt đầu buồn bực.

Có đôi khi không phải bạn muốn đi chiến đấu, mà là có người buộc bạn đi chiến đấu.

Hôm nay bọn họ tới cướp sản nghiệp của bạn, ai có thể biết ngày mai bọn họ sẽ không tới bắt cóc giết người chứ? Chuyện trái pháp luật làm một lần, cũng sẽ không sợ làm lần thứ hai.

Hơn nữa nhà họ Phù rất bụng dạ hẹp hòi, không nói bắt đầu vô duyên vô cớ gây phiền phức cho chính mình, chính là đằng sau một chút mâu thuẫn nhỏ liền vẫn không chịu buông tha chính mình.

Chỉ sợ đợi tới bọn họ có dược hoàn và vũ lực, có danh tiếng tốt, làm sụp đổ Cống dược phường đều là chút chuyện nhỏ.

Không được.

Vẫn phải nghĩ cách, khiến chính mình sẽ không bị uy hiếp như vậy.

"Đại Mao". Lê Chanh cười tủm tỉm ngẩng đầu, kiễng mủi chân chống đỡ thâan thể của chính mình, một phen chấn bờ vai của anh ta, hai người trán chạm trán: "Tới lúc anh tỏa sáng rồi!".

Trầm Du: "....."

"Có bao nhiêu đàn em đều kêu tới đây, mặc kệ tư chất thế nào, chỉ cần không phản bội là được, em ra đan dược bồi dưỡng đội ngũ, có thể dễ dàng chém giết cái loại động vật biến dị này". Thiếu niên ngẩng đầu, một cọng lông ngốc trên đầu lắc lư theo động tác hưng phấn của cậu.

Trầm Du nhìn nhìn cậu, xoa nhẹ đầu tóc ngắn của thiếu niên, suy nghĩ, vẫn là trước tiên tiêm thuốc dự phòng cho cậu: "Người là có, chính là tới khi đó có thể sẽ có nhiều chút".

152. Chương 152: Võ Quán Trầm Thị

Bóng dáng của hai người biến mất ở dưới ánh mắt.

"Đó là.....". Nét mặt của Từ Hoằng Nghĩa tại ban đầu căn bản ngưng trọng có chút biến hóa,

loại biến hóa này cũng không khoa trương, nhưng vẫn như cũ có thể khiến người ta cảm giác ra nghi hoặc của ông chủ Từ thị này, rất hiển nhiên gã không có gặp qua Trầm Du người này.

Phương Đức Minh cười khổ một tiếng, quan hệ của hai thằng nhóc đó, quả thật khiến gã không biết nói từ đâu, vì thế lựa chọn một cái cách nói mơ hồ nhất: "Là một người bạn của Chanh tử, hiện tại đang ở tại trong nhà".

"Thì ra là vậy". Từ Hoằng Nghĩa gật gật đầu, vẫn là hơi hơi nhíu mày, dù sao gã không phải bạn gái người ta, cũng chưa tới mức thăm dò trái phải đối một người đàn ông, nhưng lúc nãy một cái liếc nhìn kia, vẫn cảm thấy đối phương không vô hại giống như ở bề ngoài vậy.

Cái loại thứ trời sinh dưỡng thành này, cùng với tin tức lộ ra từ trong xương, là không thể mai một.

Từ Hoằng Nghĩa có thể từ thanh niên hai mươi tuổi dốc hết sức gánh vác xí nghiệp gia tộc, mắt nhìn người tự nhiên sẽ không sai lầm, sở dĩ không có nhắc nhở đối Phương Đức Minh, chính là bởi vì gã cũng không có cảm giác ra ác ý của người nọ.

Nhưng trong lòng gã vẫn là có chút khó chịu đối chuyện thình lình xảy ra này.

Nhất là hỗ động thân mật giữa hai người, khiến gã nhịn không được mà nhíu mày, thật giống như bé con dưới cánh chim, liền phải trở thành của người khác, đây là.....Một loại cảm giác mất mát của phụ nữ? Từ Hoằng Nghĩa ngẩn ra, nhất thời dở khóc dở cười.

Cống dược phường xem như tạm thời giữ được, dù sao trên quan hệ nhân mạch số người có liên quan cùng Cống dược phường đông đảo, cho dù nhà họ Phù cũng không dám một mình chiếm lấy sản nghiệp của nhà họ Lê, chỉ có thể lợi dụng lỗ hổng của chức quyền chế tạo chút điều bắt trắc cho nhà họ Lê, nhưng mà liền ngay cả Phù Nhất Vi cũng không có nghĩ tới, hiện giờ thuộc hạ của gã lại trực tiếp ngốc nghếch cầm luận điệu yêu nước của cậu ta tới tìm Phương Đức Minh bàn điều kiện, loại sự tình này có thể thành công mới là lạ!

Cũng may Phù Nhất Vi cũng không biết chân tướng.

Đám người Hạ Lợi chính bị Lê Chanh đánh một trận, tự nhiên không chịu tuyên truyền chuyện mất mặt này ra ngoài, phải biết rằng tiểu đội của bọn họ đặc thù như vậy, cũng không chỉ là thuộc hạ của một nhánh Phù Nhất Vi, truyền ra để bỗng dưng bị người của tiểu đội khác giễu cợt à.

Chạng vạng của ba ngày sau, Lê Chanh rốt cục tại Lam Thiên nhà hàng lớn có chút danh tiếng ở bên cạnh gặp được đàn em trong nước của Trầm Du, hai người đi vào của lớn nhà hàng, liền nhìn tới bên trong đã đầy người rồi, nhìn quần áo rõ ràng đều như là người thường, thậm chí mặt mũi khí tức cũng không như là người ở chung cùng một chỗ, lúc này nhưng tất cả đều giống học sinh tiểu học hai tay đặt ở trên đầu gối, im lặng ngồi quanh trước mấy chục cái bàn tròn.

Lê Chanh ở cửa nhìn lướt qua, áp sát kề tai nói nhỏ cùng Trầm Du, vừa định nói: "Nơi này nhìn qua có chút quỷ dị a……".

Liền thấy người của mấy chục cái bàn tròn thế nhưng đồng loạt đứng lên, cúi chào đối Trầm Du bên cạnh: "Lão đại!".

Lê Chanh: "…."

Trầm Du bình tĩnh gật đầu.

Sau đó mọi người chuyển ánh mắt hướng Lê Chanh, tựa hồ do dự một chút, trong đó một người mắt sắc nhìn ra chút vấn đề, cong lên một cái ái muội nhất, lập tức cung kính hô một tiếng: "Chị dâu!".

Tiếp theo hết đợt này tới đợt khác.

Lê Chanh: "……"

Kỳ thật Lê Chanh thầm nghĩ thành lập một tiểu đội, bồi dưỡng bảo vệ người nhà cùng với sản nghiệp vất vả dốc sức làm nên, nhưng mà khi chân chính nhận thức tới thế lực đen của Trầm Du rốt cuộc khủng cỡ nào, cậu trợn tròn mắt.

Lúc này cậu nhớ tới câu "người có thể có chút nhiều" của Trầm Du là ý gì.

Mấy ngày liên tiếp Lê Chanh đều đang suy xét muốn làm cuộc đấu chọn lựa hay không, sàng lọc số người một chút, sau đó cảm thấy được các anh em tới từ bốn phương tám hướng trong nước bôn ba một chuyến cũng không dễ dàng, rốt cục vỗ bàn quyết định làm cái võ quán loại nhỏ, xem người ta giống như học trò đều tụ lại cùng một chỗ huấn luyện.

Tại căn cứ xa xa Phù Nhất Vi nhìn tới động thái muốn xây dựng võ quán của Lê Chanh, trên mặt lộ ra vài phần ý cười khinh thường, nếu cậu ta ra tiền treo thưởng, tại trên quốc tế tranh thủ lính đánh thuê bảo vệ cậu ta thì gã còn có thể nhíu mày một chút, nhưng cái loại võ quán khoa chân múa tay này ở trong mắt gã, so sánh cùng đám người Hạ Lợi Chính, vốn không là gì cả.

Tùy cậu ta làm loạn đi.

Tới khi đó sản nghiệp liên quan thu cùng lúc là được.

Phù Nhất Vi áp lực không lớn.

Sau một ngày hạ quyết định, Lê Chanh nói một chút tính toán xây dựng võ quán của chính mình.

"Võ quán?". Lê Thúy An trợn mắt há hốc mồm, ngẫm lại vẫn là nói: "Cái này chị không hiểu, em muốn làm gì thì làm, không nói công ty ở nước ngoài của em, cho dù là chỉ dựa vào ống dược phường, mấy người nhà chúng ta vẫn là nuôi nổi".

"Nhưng mà mời thầy dạy chưa?".

Lê Chanh chỉ chỉ chính mình, "Em không được sao?".

Lê Quế Hoa câm nín: "Con nho nhỏ gầy teo như vậy, làm sao dạy người ta? Chọn thầy dạy, ít nhất cũng chính là đã học võ thuật rồi".

"Con theo Trầm Du học qua một thời gian ". Lê Chanh đẩy Trầm Du ra, đối phương cầm ly thủy tinh bóp một cái, liền âm thanh còn chưa nghe thấy vang lên, liền thấy thủy tinh đều vỡ thành từng mảnh từng mảnh rơi vào thùng rác.

Phương Đức Minh ngẩn ngơ,suy nghĩ một chút nói: "Chanh tử thân thủ không tồi".

Mọi người đều không hiểu ý nghĩa mở võ quán của Lê Chanh, chỉ cảm thấy là tuổi còn nhỏ tâm huyết dâng trào, cũng tùy cậu vui đùa. Thiếu niên nào không ham mê mấy thứ, nói không chừng Chanh tử liền thiên về thích võ thuật, cường thân kiện thể *(thân thể khỏe mạnh)* không có gì không tốt.

"Chuẩn bị đặt tên là gì?".

"Liền kêu võ quán Trầm thị đi". Lê Chanh tỉnh bơ nói, dù sao những người tới đây đều là đàn em của Trầm Du, nhìn cái tên lấy lòng này, chẳng lẽ chính là Chanh tử thích Trầm Du trước sao?

Nói như vậy, trước đó bọn họ lòng có ý kiến đối Trầm Du, ngược lại hiểu lầm con nhà người ta rồi.

Sáng mùa hè hôm nay, bảng hiệu của "Võ quán Trầm thị" lặng yên xuất hiện ở phía trên một căn tiệm không chút nào thu hút, lại cách đó không ít thời gian, tại dưới Lê Chanh bốn phía thu mua, xây dựng vườn sinh thái ở Đại Châu giới đã gần toàn vẹn.

Cùng lúc đó, đan dược gia tăng tu vi đã tại dưới khống chế của Lê Chanh chảy vào quán, sau khi một đệ tử của võ quán Trầm thị tại trong đám người không biết như thế nào nhảy vào khu náo nhiệt một đao chém giết con báo, tên tuổi của võ quán một pháo mà vang.

“Ngày hôm qua tui nhìn tới con mèo của nhà sát vách cũng bắt đầu phát cuồng rồi, may mắn khi đó tui ở nhà, bằng không khẳng định cũng bị cắn bị thương”.

“Nhà sinh vật học đều nói, là trong không khí có thêm một loại vật chất làm cho các phương diện tố chất của động vật bắt đầu tăng tốc tăng trưởng, trở thành động vật biến dị, tại sao đột nhiên cảm giác tận thế tới rồi vậy? Tôi phải tích trữ lương thực hay không đây!”.

“Cách nói tận thế của lầu trên liền rất khoa trương, hiện tại tuy rằng động vật biến dị khá lợi hại, nhưng chúng nó vẫn như cũ có thể bị súng bắn chết, chứng minh động vật biến dị cũng không phải không thể bị giải quyết, hơn nữa quốc gia vẫn sẽ không mặc kệ động vật biến dị mở rộng, lãnh đạo bên trên sẽ nghĩ ra biện pháp”.

“Tui không cảm thấy chờ đợi một phía có thể giải quyết vấn đề, mọi sự dựa vào ý tưởng của lãnh đạo không thực tế, vẫn là chính mình nghĩ biện pháp cũng nâng cao thực lực một chút, tại trong này tôi khẩn cấp nói, bạn không có một cái thực lực lớn mạnh, như vậy làm sao khi đối mặt động vật biến dị toàn thân trở ra? Bạn không có một cái chỗ dựa lớn mạnh, như thế nào có thể đảm bảo an nhàn củacuộc sống? Võ quán Bích Thành Sơn có được thiết bị dạy học hạng nhất, thầy giáo đều là đạo trưởng tu luyện thành công trên núi Bích Thành, chỉ cần gia nhập võ quán Bích Thành Sơn, liền sẽ truyền xuống nội công cơ bản củatrong Bích Thành quán, khiến bạn có thể cường thân kiện thể. Học phí từ sáu ngàn tệ tới một vạn tệ, xem tình huống một người th uhọc phí, nếu có ý định có thể gọi số 1006xxxxx9 liên hệ tui!”.

“Lại thấy đăng quảng cáo nè, nhanh chóng xóa bào đi!”.

“Một năm hơn sáu ngàn tệ cũng không tính mắc, nhưng mà trong Bích Thành quán có cao thủ sao? Tui sao lại cảm thấy người tài của Thiếu Lâm còn khá nhiều đó, hai năm trước tui còn xem hòa thượng biểu diễn khí công, một cây kim may đều có thể dùng khí kình chui vào trong tảng đá, không biết Thiếu Lâm tự thu tui hay không đây!”.

“Võ quán núi Bích Thành không có nghe nói qua, ngược lại nghe người khác từng nhắc tới võ quán Trầm thị, nhưng mà võ quán Trầm thị tựa hồ không thu nhận đệ tử”.

“Lầu trên khẳng định là xem cái video đó rồi ha, tui vẫn cảm thấy là võ quán Trầm thị tự tạo thanh thế cho chính mình, bằng không làm sao sẽ đúng lúc có một con báo như vậy, đúng lúc gặp phải người của võ quán Trầm thị, còn trùng hợp bị một đao chém, còn trùng hợp bị người ta quay lại? Nói không chừng qua mấy ngày nữ võ quán Trầm thị liền thu nhận đệ tử cả nước”.

“Các bạn liền không hiểu rồi, ông đây tra xét võ quán Trầm thị rồi, bên trong ít nhất có một ngàn người, mỗi người đều thân thủ rất cao, khu náo nhiệt tùy tiện gặp phải một cao thủ của võ quán Trầm thị thiệt tình không tính cái gì. Lại chính là ghi lại đoạn video đó, này cũng không phải có người chuyên môn quay, đó là một đoạn ngắn lấy ra bên trong cameras khu phố, lúc ấy người của khu náo nhiệt bị dọa choáng váng rồi, làm sao có người nhớ tớiquay lại?”. Đây là một người thủ đô tên là “Thử xử lưu bạch” lên tiếng.

Người này nhìn qua cực kỳ hiểu biết đối võ quán Trầm thị, vì thế bên dưới lại có một mảnh bình luận hỏi: "Võ quán Trầm thị còn thu nhận đệ tử hay không?".

"Bạn nói võ quán Trầm thị đều là cao thủ, bạn tận mắt thấy qua?".

"Lâu chủ là thoái thác, giám định chứng cứ hoàn tất!".

"Võ quán Trầm thị là ai mở? Cái loại môn phái cao thủ sao?".

Thử xử lưu bạch: "Hừ, ông đây không phải thoái thác, mới nãy đi úp tô mì, lập tức giải đáp cho bạn".

Thử xử lưu bạch: '"Muốn nói thậm chí ông chủ của võ quán, khả năng có hai người, một người trong đó phần lớn các bạn đều biết, ở trong này tui không nói nhiều, chỉ nói đi võ quán Trầm thị, cửa sổ trên ban công bên nhà tui có thể nhìn tới cái sân của võ quán Trầm thị, đệ tử bên trong có 80% đều có thể tay không chém bể miếng gỗ, lúc ấy cái nhìn đầu tiên tui đều bị dọa choáng váng rồi, phản ứng đầu tiên chính là làm xiếc, nhưng mà sau đó vừa nhìn bảng hiệu của bên đó, mới biết được thì ra là một võ quán, muốn tui nói, bọn họ ở trong sân nhà mình sẽ không biểu diễn chứ ha?".

Thử xử lưu bạch: "Được rồi, hôm nay liền trả lời tới đây thôi, vừa rồi đi phòng bếp lấy gia vị úp tô mì nhìn tới một đám người của võ quán Trầm thị muốn lên đường rồi, không biết muốn làm gì, tui đi vây xem một chút".

Trong cửa sổ lầu ba của một căn nhà trệt thấp nhỏ đối diện võ quán Trầm thị, một thanh niên nhỏ gầy ôm tô mì hai ba ngụm ăn sạch, trở lại phòng thu dọn một chút quần áo chờ xuất phát, ánh mắt gã đảo qua màn hình nhìn một câu hỏi.

"Một ông chủ trong đó bọn tui đều biết? Không có khả năng ha? Ai vậy?".

Thanh niên nhỏ gầy nhướn mi, khom eo dùng bàn phím đánh một hàng chữ, sau đó tắt máy tính, vội vã chạy xuống lầu.

Lúc này dưới chỗ bình luận xuất hiện trả lời của lâu chủ *(= chủ topic).*

Thử xử lưu bạch: "Tui cảm thấy các bạn khẳng định biết nha, chính là Lê Chanh em trai quốc dân đó, mấy ngày trước không phải đi nước ngoài được được danh hiệu nhà âm nhạc sao, mấy cô gái của công ty tui mê cậu ấy mê tới đầu óc choáng váng".

153. Chương 153: Quán Chủ* Yêu Nước

***quán chủ = chủ võ quán**

Chỉ sợ liền bản thân "Liên"Thử lưu bạch" cũng không ngờ, gã lời này vừa tung ra tạo thành không phải cái gì oanh động, mà là cơ bản không ai tin, nói tới Lê Chanh người này, từ đầu tới đuôi đều là ở giới học sinh và giới giải trí khá nổi tiếng, mọi người cũng đều cho rằng cậu cực kỳ thần kỳ, ví dụ như thiện tâm chống động đất cứu trợ, ví dụ như khiến nhà âm nhạc nước ngoài đều khen không dứt miệng.

Nhưng này cũng không ý nghĩa mọi người sẽ tin tưởng Lê Chanh muốn mở một cái võ quán.

Thuật nghiệp có chuyên môn, một nghệ sĩ có thể làm đạo diễn có thể làm giáo viên, nhưng mở võ quán là chuyện gì xảy ra, cũng không phải Thích Tiểu Long ngôi sao võ thuật lớn nổi tiếng khắp nước?

"Đề tài nói tới hiện tại cũng nên nhìn ra rồi, lâu chủ đây là nằm mơ đó, mọi người đừng quấy rầy anh ta".

"Tuy rằng tui rất thích Chanh tử, cũng từng xem phim kiếm hiệp của Chanh tử, nhưng cũng không cảm thấy võ thuật của Chanh tử có thể đạt tới trình độ một đao chém chết con báo, lâu chủ mau tỉnh lại 23333" ***(23333 = ahaha, cười khinh bỉ)***

"Thử xử lưu bạch" đã đăng xuất rồi, khu bình luận này lập tức bị một đám người san bằng, trong đó biết Lê Chanh đưa ra nghi ngờ đối việc này, mà không biết Lê Chanh tại Baidu sau đó cũng cực kỳ rung động hiểu rõ ngôi sao thiếu niên này mang tới kinh diễm cho trung Quốc.

"Mới vừa đọc tin tức của Lê Chanh, tui quyết định từ hôm nay trở đi thích Lê Chanh, cậu ta rất chuyên tâm! Thành tích cao trung từ giữa lớp một đường hắc mã tới thủ khoa cả nước, trúng tuyển hai trường đại học, lại ở nước ngoài đạt được thừa nhận của giới âm nhạc, quả thực mang tới hãnh diện cho Trung Quốc, thật khó tưởng tượng đây là một thiếu niên chưa tới hai mươi tuổi có thể làm được".

***hắc mã: chỉ nhân tố bứt phá bất ngờ trong một hoạt động, cuộc thi....., nhìn qua rất bình thường nhưng đột ngột bứt phá giành thứ hạng cao, đạt được thành tựu lớn.....**

"Đúng nha, Chanh tử vẫn đều rất cố gắng, thật yêu thương cậu ấy".

Nới tới lầu sau ***(mấy bình luận sau)*** **sai lệch một chút, nhưng lời lâu chủ cũng bị mọi người xem là trò cười, lúc này một người kỳ quái lên tiếng: "Không biết võ thuật sẽ không có thể làm mở võ quán sao, các bạn đều mạch suy nghĩ kiểu gì vậy? Phải biết rằng Chanh tử không chỉ là một phú nhị đại** ***(nhà giàu đời F2),*** **vẫn là một thế hệ sáng lập, đừng nói một cái võ quán, chính là đạo quán cũng mở được, có tiền cái gì không thể?".**

Nói đúng nha!

Mọi người thảo luận khí thế ngất trời bỗng nhiên giật mình, ai cũng không thể quy định quán

chủ phải biết võ thuật, hiện tại xã hội này, mỗi ông chủ đều có thể đầu tư giải trí, Lê Chanh gia sản hàng trăm triệu mở cái võ quán lại có làm sao?

Không có nghe nói qua có tiền tùy hứng sao?!

Hơn nữa này căn bản không phải tùy hứng.

Không xem video sao, một đệ tử của võ quán Trầm thị đều có thể trực tiếp một đao chém chết con báo, sớm đã chứng minh thực lực của võ quán Trầm thị, cho dù Lê Chanh là có tiền tùy hứng, cũng làm tốt hơn rất nhiều so với phần lớn võ quán.

"Hình như lầu trên nói đúng.....".

"Vừa đọc lời nói của lâu chủ nói, có lẽ có một số người mới vừa nghe nói qua Lê Chanh người này, nhưng làm fan trung thành của Chanh tử, tui nhưng có thể nói mấy câu thật lòng, bản thân Chanh tử chính là một cái kỳ tích, bất kể cái gì phát sinh ở trên người cậu ấy, mọi người chỉ cần tiếp nhận là được".

"......"

Lê Chanh không biết chút nào chuyện cậu mở võ quán Trầm thị đã bị đưa lên mạng rồi, nhưng mà biết rồi cũng không sao, cậu vốn liền không định giấu diếm cái gì, sở dĩ hằng ngày lúc đi ra ngoài đội nón đeo kiếng đen, chẳng qua là thói quen mà thôi.

Đám người Trầm Du mang tới đủ mọi ngành nghề, rất khó tưởng tượng y rốt cuộc là như thế nào vơ vét tới nhân tài, bởi vì một đám người tới IQ đều khá cao, nhất là sau khi ăn đan dược, tiến cảnh của tố chất thân thể cơ hồ chính là tiến triển cực nhanh.

Nhưng mà dù sao cũng là người Trầm Du mang tới, cho dù bọn họ trung thành và tận tâm đối Trầm Du, nhưng mà đối với Lê Chanh, những người này vẫn là lễ độ càng nhiều kính trọng, dù sao vị trí của Lê Chanh trong lòng bọn họ, chính là người yêu của lão Đại, sau này hoàn toàn sống chung, cũng chính là địa vị vợ chính thức, mọi người có lễ độ chút là chắc chắn, nhưng muốn nói nguyện ý thật tình thật lòng bị Lê Chanh sử dụng, đó là không có khả năng.

Kẻ mạnh luôn khâm phục kẻ mạnh, Lê Chanh ở trong lòng mọi người, quả thực chính là điển hình của thiếu niên yếu đuối, cho dù ở giải trí giới rất có thành tích thậm chí sự nghiệp thành công, lại còn chưa đạt được mức khiến người ta cam lòng khâm phục.

Loại cảm xúc không phục lan tràn trong đội ngũ này rất nhanh bị Lê Chanh nhạy bén phát hiện.

Vì thế liền có huấn luyện dã ngoại của hôm nay.

Hơn một ngàn người chia làm năm đại đội từ phía tây sắp xếp tới phía đông, Đan Văn đội trưởng đội một ánh mắt có chút lạnh lẽo, gã người lạnh tâm cũng lạnh, trên cơ bản rất ít quan tâm cái khác. Đối với một người cuồng luyện võ mà nói, gã sẽ hưng phấn, chỉ sẽ là thực lực tăng lên.

Lê Chanh rất ít xuất hiện, cũng cực ít khoa tay múa chân đối người của võ quán, nhưng hôm nay không biết tại sao bảo mọi người tập hợp huấn luyện, Đan Văn không cảm thấy Lê Chanh có thực lực dạy bảo chính mình.

"Khương Đào mời bước ra khỏi hàng". Lê Chanh nhìn hơn một ngàn người này, kêu một người thanh niên đen gầy trong đó lên, cậu từ trong túi quần lấy ra một cái chai sứ nhỏ, đưa cho người thanh niên đen gầy này: "Đây là phần thưởng của anh".

Người thanh niên đen gầy được sủng mà lo đón lấy chai sứ, gã biết đây là gì, có thể nói từ sau lúc bước vào võ quán Trầm thị, gã liền cực độ tò mò đối dược hoàn đầy tràn của võ quán.

Đó là một loại dược hoàn có thể tăng lên thực lực trên diện rộng, đối với người luyện võ mà nói, cho dù nói là giá ngàn vàng cũng không bằng.

Trong đội ngũ có chút xôn xao, liền ngay cả Đan Văn cũng dời mắt lên chai sứ trong tay của Khương Đào, hơi hơi nhíu nhíu mày, gã không hiểu tại sao Khương Đào sẽ có khen thưởng dược hoàn, dù sao mấy ngày này nếu luận luyện võ cảnh giới tăng lên nhanh nhất, chắc hẳn phải thuộc về gã.

"Có thể mọi người đều có chút không hiểu đối tôi thưởng cho Khương Đào". Lê Chanh trên mặt mang theo ý cười ôn hòa, cậu vốn chính là một thiếu niên đẹp trai, cười rộ lên lại làm cho người ta sinh không ra ác cảm, "Bởi vì tôi nhìn tới Khương Đào ở khu náo nhiệt chém giết một con báo, cứu được hai trăm hai mươi bảy người".

Khương Đào đỏ mặt gãi gãi, nói thật một người lăn lộn xã hội đen thậm chí trước kia đều là làm lưu manh thu phí bảo kê của bang phái nhỏ, đột nhiên bắt đầu đại phát thiện tâm cứu người, thật sự không phải cái chuyện đáng giá khoe ra gì, việc này bị Lê Chanh nói ra gã không cảm thấy vinh quang, ngược lại sợ bị các anh em chế nhạo.

"Tôi rất cao hứng". Lê Chanh vỗ bờ vai của gã: "Nếu một người trong võ quán Trầm thị một ngày có thể cứu hơn hai trăm người, như vậy một ngàn người có phải có thể cứu hơn hai mươi vạn người phải không?".

Sắc mặt Đan Văn bỗng nhiên cổ quái lên, sắc mặt một ngàn người ở đây cũng có chút mất tự nhiên, bọn họ cũng không phải đội viên đội cứu hộ quốc gia, chị dâu nam này có phải nghĩ quá nhiều rồi hay không?

"Dược hoàn của võ quán Trầm thị là do tôi cung cấp. Trước đó tôi một mực do dự, dù sao dược hoàn rất trân quý, nếu vẫn tiếp tục cung cấp cho võ quán, sẽ là một cái giá trên trời, tôi

nghĩ tới hủy bỏ một mục cung cấp dược hoàn này, sau đó vẫn là giữ nguyên lại". Lê Chanh: "Tôi rất may mắn đã giữ nguyên lại, bằng không Khương Đào có thể không có thực lực chém giết con báo, sẽ không cứu hơn hai trăm người, có nhân ắt có quả, tôi đưa ra phần nhân này *(nhân là nguyên nhân trong nhân quả đó)*, thu hoạch một sự kiện vui vẻ nhất từ lức mở võ quán tới nay, tôi cảm thấy tôi làm đúng rồi".

Nếu nói người nói chuyện đứng ở trước mặt đổi thành một người khác nào đó, hơn một ngàn người này đều sẽ cảm thấy người này rất giả dối nhưng hiện tại đối mặt thiếu niên này, nghe giọng điệu của đối phương, bọn họ lại nửa điểm đều không cảm giác ra có một phần giả dối nào.

Trong cái xã hội như bây giờ, cư nhiên sẽ có người như thế?

Không ít người cảm thấy ánh mắt đều bị chói mù rồi.

Này phải là thiếu niên yêu tổ quốc yêu nhân dân xiết bao, Trầm Du một lão Đại xã hội đen khinh thường đối pháp luật đối mạng người, tại sao sẽ kết hợp cùng một chỗ cùng thanh niên tốt yêu xã hội chứ? Chẳng lẽ là thiếu cái gì mới phải bổ sung cái đó?

"Nếu đã quyết định tiếp tục cung cấp dược hoàn cho mọi người, như vậy kế tiếp tôi sẽ ra một chút quy định, chắc hẳn tất cả mọi người cảm thấy rất hứng thú đối phần thưởng của Khương Đào, đây là một viên ngưng khí hoàn cường thân kiện thể, so với trước đó mọi người dùng còn càng cao cấp, dược hiệu rất tốt". Lê Chanh lại lấy ra một cái chai sứ nhỏ từ trong túi quần, đổ ra một dược hoàn từ bên trong, đặt ở trong lòng bàn tay, "Nhưng mà loại dược hoàn này phải hao phí dược liệu càng trân quý, cho nên cần mọi người lấy máu thịt của động vật biến dị tới đổi, máu thịt của một trăm động vật biến dị cấp một có thể đổi lấy một viên ngưng khí hoàn.....".

Đan Văn thần sắc cứng lại, ánh mắt nhìn chằm chằm dược hoàn nhất thời hừng hực, hiện tại trên quốc tế bên châu Mỹ đã làm phân chia đối động vật biến dị, động vật biến dị cấp một thực lực thấp nhất, đối với bọn họ mà nói, chém giết động vật biến dị cấp một, quả thực dễ như chơi.

"Tiếp theo tất cả dược hoàn đều sẽ yết giá công khai, dùng máu thịt của động vật biến dị tới đổi, muốn giành được dược hoàn, liền phải cố gắng chém giết động vật biến dị". Khóe miệng Lê Chanh lộ ra một tia mỉm cười.

Hiện tại mọi người đều đã nhìn ra rồi, Lê Chanh đây là dùng dược hoàn tới buộc người của võ quán đi chém giết động vật biến dị, mục đích hiển nhiên cực kỳ cao thượng, động vật biến dị ít đi, người của quốc gia bị nguy hại liền bớt, trong nhất thời ánh mắt mọi người nhìn Lê Chanh đều có chút phức tạp. Tuy rằng thiếu niên này thoạt nhìn yếu đuối, quyết đoán cũng không nhỏ, đám người bọn họ từ làm sự nghiệp màu đen *(xã hội đen đó)* vẫn đi theo trầm Du, lúc này nhưng cũng khó tránh khỏi sẽ ở trong lòng nói một câu khâm phục đối Lê Chanh.

"Không biết moi người có dị nghị gì không?".

Đan Văn dẫn đầu lắc lắc đầu: "Không có!".

"Không có!".

Vừa nhìn liền biết thiếu niên làm mua bán lỗ vốn, giá trị máu thịt của một trăm động vật biến dị cấp một như thế nào sánh được với một viên ngưng khí hoàn? Máu thịt cũng chẳng qua là có thể làm vài bữa cơm ăn thôi, ngưng khí hoàn lại có thể tăng lên thực lực, loại dược hoàn dược hiệu vô cùng tốt, dùng dược liệu tự nhiên tương đương trân quý.

"Như vậy nhiệm vụ kế tiếp, ngoại trừ mỗi ngày chừa hai mươi người bảo vệ biệt thự nhà họ Lê, những người khác đều có thể tự do hành động, nhưng mà đừng ỷ vào thực lực cao cường vô cớ quấy nhiều dân chúng, nếu không một khi thẩm tra sẽ xem tình huống hủy bỏ tư cách sử dụng tài nguyên của võ quán". Lê Chanh nói xong lời cuối cùng khẽ dậm chân một cái, sau đó lập tức rời đi.

Hơn một ngàn người tản đi bốn phía, Đan Văn mắt nhìn bóng dáng càng lúc càng xa của Lê Chanh, đi hai bước tới vị trí vừa nãy Lê Chanh đứng, ánh mắt gã tùy ý nhìn lướt qua, nhất thời đồng tử co rụt lại.

Đậu móe.

Trên tảng đá lớn ban sơ kia, đã thêm một dấu chân, góc nghiêng trơn nhẵn giống như dao gọt, như là khảm sâu vào một tác phẩm điêu khắc tinh xảo.

Đan Văn lưng cứng đờ, lập tức xoay người nhìn về phía đội viên phía sau cũng sợ ngây người, thở sâu ra một hơi: "Nếu như là chính miệng cậu ta nói, tự nhiên sẽ thực hiện, người như vậy sẽ không nói không giữ lời, hiện tại chúng ta phải làm, chính là mau chóng săn giết động vật biến dị, đạt dược ngưng khí hoàn dồi dào".

Một thanh niên nhỏ gầy cách đó hơn một trăm mét thò đầu thò cổ nhìn nhìn cái sân người đông nghìn nghịt, suy nghĩ một chút, gã sờ soạng máy quay dưới cổ, đi theo một tiểu đội trong đó đi hướng xa xa.

"Những người này tản đi khắp nơi tựa hồ rất có mục đích, bọn họ muốn làm cái gì?". Thanh niên tò mò đi theo tiểu đội của Đan Văn, gã nghiêng đầu, khuôn mặt dưới ánh mặt trời chính là của "Thử xử lưu "mới vừa rồi ăn mì úp lên mạng.

"Vì lượng tiêu thụ của tòa soạn tui đành liều mạng thôi, ở trên mạng thả ra một chút tin tức như vậy, ánh mắt của mọi người khẳng định đều bị hấp dẫn tới, tới khi đó có được bài báo của nhà họ Lê, khẳng định có thể tăng lượng tiêu thụ tỉ lệ mấy phần trăm, hy vọng những người này không phải đi làm chuyện rất nguy hiểm.....". Thanh niên hai tay tạo thành chữ thập, mặc niệm hai tiếng.

154. Chương 154: Dụ Rắn Ra Khỏi Hang

Nhấn lại của "Thử xử lưu bạch" đã có hơn một ngàn bình luận, thanh niên nhỏ gầy tại ba giờ sáng mới về tới trong nhà, gã ngáp một cái mở máy tính lên, hài lòng xem thảo luận hăng say bên dưới, sau đó tại trên báo mạng truyền một đoạn video, sau đó tại topic dẫn link.

Một đêm mộng đẹp.

Hơn bốn giờ sáng đường link này bị người nhấn mở, tiếp theo dần dần tiếp cận sáng sớm, số người nhấn đường link càng ngày càng nhiều, trong đó Vưu Tinh một người mê võ thuật ngủ sớm dậy sớm cũng phát hiện đường link này.

"Hử?".

"Là lâu chủ ngày hôm qua?".

Đối với võ quán Trầm thị, hứng thú của Vưu Tinh còn phải lớn hơn một chút so với người bình thường, chiêu thức một chiêu chém con báo trong video ở trong mắt gã lợi hại hơn nhiều so với các biểu diễn chỉ có mẽ ngoài của các đại môn phái dân gian, nếu như có khả năng, gã cũng hy vọng có thể bước vào võ quán Trầm thị học tập một đoạn thời gian.

Gã nhấn mở đường link của lâu chủ đăng lên, là một cái video dài hơn hai phút, theo hình ảnh triển khai, Vưu Tinh có thể rõ ràng nhìn thấy trong video là một rừng cây nhỏ khá hẻo lánh, địa điểm cụ thể không nhận ra.

"Lúc tôi hạ quyết tâm đi theo một cái tiểu đội của võ quán Trầm thị đi vào trong rừng cây nhỏ này, kì thật trong tâm lí tôi là chối bỏ, lúc ấy rất do dự, bởi vì tại trước đó tôi đã đoán được người của võ quán Trầm thị muốn đi làm cái gì".

Trong hình ảnh xuất hiện một thanh niên nhỏ gầy, diện mạo cực kỳ bình thường, thân thể ở trong rừng cây có vẻ thực đơn bạc, gã hé miệng, thanh âm còn có chút run rẩy: "Nói thật từ sau khi nhà sinh vật học quốc tế cho rằng thành phần nào đó trong không khí ảnh hưởng động vật, tôi liền cũng không có đi vào núi nữa hoặc là một mình đi vào một khu rừng, dù sao ai cũng không biết bên trong có thể có động vật biến dị hay không, lúc đi vào tôi vẫn như cũ là nghĩ muốn chối bỏ, nhưng mà nhìn tới người của võ quán Trầm thị đều đi vào rồi, tôi vẫn là đi theo".

Lúc này thanh niên đã chuyển màn ảnh dời tới trên người mấy người Đan Văn, "Tôi tin tưởng mọi người sẽ không xa lạ đối cái tên võ quán Trầm thị này, mấy người đằng trước, trên quần áo đều có logo của võ quán Trầm thị".

Trong lòng Vưu Tinh vẫn là khá khâm phục đối phóng viên này, hành động của đối phương cùng phóng viên chiến trường nước ngoài tiến hành đưa tin không có gì khác biệt, thậm chí một mình hành động, càng thêm nguy hiểm.

Phóng viên coi như thuận lợi, tuy rằng trên đường không bình tĩnh lắm, nhưng hữu kinh vô hiểm*, nơm nớp lo sợ quay lại quá trình mấy người Đan Văn săn giết động vật biến dị, khiến lòng của Vưu Tinh cực sướng, hận không thể chính mình là một người trong đó.

***hữu kinh vô hiểm: có kinh ngạc và sợ hãi nhưng không gặp nguy hiểm**

Cùng lúc đó, lượt truy cập tờ báo mạng này bắt đầu gia tăng trên diện rộng.

Phù Nhất Vi rốt cục lại chú ý tới võ quán nhỏ đột nhiên quật khởi này, lúc này cho dù người trầm ổn thế nào chỉ sợ cũng nhịn không được nhíu đầu chân mày, hơn nữ là Phù Nhất Vi loại người cho tới bây giờ lòng có đố kỵ đối thành viên nhà họ Từ, kiến thức tới Lê Chanh hai ba ngày làm chuyện thiêu thân, liền ngay cả một chút kiên nhẫn vốn có cũng biến mất hầu như không còn.

"Tiểu Hạ, kế hoạch đối nhà họ Lê bắt đầu chấp hành chưa?". Phù nhất Vi không tin nếu Hạ Lợi Chính chân chính đối phó nhà họ Lê, còn có thể khiến bọn họ tránh được một kiếp, duy nhất có thể chính là kế hoạch không có chấp hành.

"Thủ trưởng, tôi cảm thấy tốt nhất khiến bọn họ tự nguyện hiến tặng Cống dược phường, nếu không tương lai sự tình chạm tới quốc gia, chúng ta không chiếm tình lý được, thậm chí, cho dù thân là thành viên nghành đặc thù, cũng sẽ bị bên trên trừng phạt". Hạ Lợi Chính nói tới đây, há miệng thở dốc, sau một lúc lâu lại nuốt lời nói vào trong họng, loại chuyện chính mình bị đánh, vẫn là đừng nói ra mới tốt.

Chính mình tu luyện nội công hơn ba mươi năm, bị người như thế dễ dàng đánh bại, cực kỳ mất mặt.

Nhưng mà thua chính là thua, cùng lắm thì sau này chính mình tu luyện thành công đi tìm lại thể diện, đây là tôn nghiêm của võ giả *(kẻ học võ).*

"Bọn họ sẽ tự nguyện hiến tặng?". Phù Nhất Vi cười lạnh một tiếng, Cống dược phường cơ hồ chính là phần lớn sản nghiệp của nhà họ Lê, đối phương chịu tự nguyện giao ra liền kỳ quái rồi. Hạ Lợi chính này võ thuật không tồi, người lại rất cứng nhắc.

"Đáng tiếc nhà họ Lê có thêm một cái võ quán Trầm thị, lực lượng vũ trang càng dày nặng một phen, nếu không ngăn chặn mạnh mẽ, chỉ sợ sau này thế lực của nhà họ Lê sẽ càng lúc càng bành trướng". Phù Nhất Vi tâm niệm vừa chuyển, yên lặng suy nghĩ.

"Được rồi, việc này để ta nghĩ biện pháp, cậu đi xuống trước đi".

"Dạ?". Hạ Lợi Chính hơi hơi ngẩn ra, lập tức hiểu ra ý đồ của thủ trưởng, trong lòng gã có chút bất mãn đối cách làm này, nhưng không có nói thêm cái gì, gật gật đầu nói: "Rõ".

Ban đầu gã vẫn do dự là, cướp tiền tài người ta còn lấy đi mạng sống người ta, luôn sẽ không là hành vi chính đạo.

Hiện tại giao lại nhiệm vụ cũng tốt, chính là nhà họ Lê đó quả thật đáng tiếc, nếu lần này đối phương đại nạn không chết, ngày khác nội công đột phá, nhưng thật ra còn muốn đi tìm thiếu niên nhà họ Lê kia đấu một trận, luận bàn võ thuật.

Lúc này trong biệt thự nhà họ Lê, Lê Chanh khoanh chân ngồi ở trên giường, trong máy tính xách tay trên đùi đang phát vi deo của mấy người Đan Văn săn giết động vật biến dị, trong đó chỉ một mình Đan Văn liền chiếm cứ phần lớn tầm mắt của người xem, con ngươi đen như mực của gã dừng ở động vật biến dị không thể buông tha, động tác của gã rất lưu loát, quả thực như là đang thu gặt rơm rạ, mỗi một đao chém ra đều có thể mang theo một tia hoa máu.

Lê Chanh sờ cằm nghiêm túc quan sát nửa ngày, đột nhiên phát hiện chính mình đường đường một luyện phách cảnh cường giả, nếu không dựa vào tu vi, tại phương diện chiến đấu thậm chí kém xa so với Đan Văn.

"Rất có thiên phú". Trầm Du không biết khi nào cầm một cái ly sứ trắng in hình hoa lê đứng ở phía sau ánh mắt thản nhiên nhìn về phía người trong màn hình máy tính, "Trước kia thuận tay dạy gã mấy chiêu, không nghĩ tới một đoạn thời gian này cư nhiên lại ngộ ra không ít".

Thì ra Đan Văn từng được thiên tài Đại Châu giới bên người chỉ đạo qua!

Lê Chanh cảm thấy nháy mắt cân bằng rồi.

Liền nói rồi mà.

Chính mình cũng là người từng lưu lạc Đại Châu giới, phương diện kỹ xảo đối chiến cùng người khác làm sao có thể yếu như vậy, ngay cả đều không sánh bằng người hiện đại.

Lê Chanh: "Em thì sao?".

Trầm Du đưa tay xoa nhẹ đầu cậu: "Ngốc".

Lê Chanh hít sâu một hơi, mím miệng nghiêng đầu: "..... Nếu ngốc như vậy liền không cần cùng một chỗ".

Trầm Du đặt cái ly sứ trắng xuống, đầu mày hơi hơi nhướn, nhìn thấy sắc mặt cậu nhóc có chút đen, ngón tay đã đẩy ra áo của cậu, lộ ra dấu hôn đỏ nhạt bên trong còn chưa tan, bộ dáng hồng hồn non non khiến ánh mắt Trầm Du đều không khỏi mềm xuống một chút, y nghiêm túc nói: "Ngốc tới đáng yêu, anh thích".

Lê Chanh sắc mặt càng đen một vòng, cậu cũng không cảm thấy đây là khích lệ, lập tức tiện tay ném cái gối ôm qua, tay phải kéo áo về,đọc nhanh như gió đọc bình luận bên dưới video.

Phần lơn đều là ngôn luận cầu thu đồ đệ sùng bái, cũng có một một hai người phân tích, tổng thể mà nói lượng lượng bình luận đang tăng lên, này cũng ý nghĩa lượt xem đang không ngừng tăng lên.

Lê Chanh lườm cái video, trầm mặc một chút: "Bại lộ ra một bộ phận thực lực như vậy, bọn họ sẽ nhịn không được ra tay?".

"Theo như lời em nói, nhà họ Phù có thù ắt báo lại tâm nhãn cực nhỏ, một cái video cũng đủ dẫn bọn họ tới đây". Trầm Du ngồi ở bên cạnh cậu, từ sau khi biết sầu lo của Lê Chanh đối nhà họ Phù, Trầm Du thật tình cảm thấy này không là gì hết, liền có một chiêu dụ rắn ra khỏi hang.

Nhà họ Phù nhất định sẽ không bỏ qua Lê Chanh, đây là một cái nút thắt chết, hai bên tại trước đó đã kết hạ thù hận, Lê Chanh lại tại trong một loạt đối kháng kéo ba người con cháu nhà họ Phù ngã ngựa, quả thực là cục diện không chết không ngừng.

Kỳ thật đối với Trầm Du mà nói, nếu như Lê Chanh lo lắng nhà họ Phù gây khó dễ, y có thể trực tiếp ra tay tiêu diệt đối phương, ở Đại Châu giới y nếu là có cái thù hận gì liền báo thù ngay tại chỗ, nếu không ý niệm không thông suốt được.

Nhưng mà thiếu niên một mực bên tai nói xã hội pháp trị *(cai trị bằng pháp luật)* gì đó, chưa tới vạn bất đắc dĩ *(không thể khác được)* đừng sử dụng vũ lực đối phó loài người, cùng liền theo ý cậu.

"Cán bộ quốc gia như vậy chỉ là số ít, phần lớn khác vẫn là yêu tổ quốc yêu nhân dân vì dân tộc chấn hưng mà cố gắng". Lê Chanh không biết là đang thuyết phục chính mình hay là đang nói với Trầm Du, cậu quay đầu mặt không chút biểu cảm nói những lời này, trong lòng cũng không hề lo lắng, dù sao cậu tới bây giờ đối với nhân vật cấp cao của thủ đô cũng chỉ tiếp xúc qua một cái gia tộc nhà họ Phù này, nhưng mà hiện thực hung hăng cho cậu một kích, "Chúng ta và nhà họ Phù đứng đối lập, hy vọng cao tầng khác sẽ không xem chúng ta đứng ở phía đối địch cùng quốc gia, cho dù có một phần lực lượng không giống tầm thường như vậy, em cũng không muốn đi đối kháng quốc gia".

Trầm Du nhịn không được lại xoa nhẹ đầu cảu cậu nhóc..

Thật là ngốc đáng yêu.

Tại động vật biến dị tàn sát bừa bãi, thời đại mạng người mỏng như tờ giấy, nếu là cao tầng quốc gia biết toàn thể thực lực của võ quán Trầm thị, chỉ sợ không chỉ sẽ không theo nhà họ Phù đối phó nhà họ Lê, ngược lại sẽ cố hết sức mượn sức.

Lê Chanh chống má: "Ài, đừng xoa nữa, rất phiền".

Lê Chanh: "Tê, anh là chó à, cắn em làm gì.....À, anh vốn chính là....". Tựa hồ nghe nghe ẩn ý của thiếu niên, người đàn ông một tay đẩy ngã thiếu niên, ôm một đoàn mềm nhũn, vây hãm trong lòng.

Lê Chanh không khí lực giãy dụa, vì thế quyết đoán đầu hàng, thân là một phương hẳn là khá M bên trong hai người, cậu quyết định bao dung nhiều chút đối một nửa khác: "Vợ, em sai rồi".

155. Chương 155: Tên Của Quán Chủ

Khương Đào là người thứ nhất ăn tới ngon ngọt, được những người khác của võ quán Trầm thị hâm mộ, mà sau khi hấp thu sạch một viên ngưng khí hoàn, tố chất thân thể gã hiển nhiên có biên độ tăng lên càng lớn, thậm chí trong thân thể thêm một cổ khí lưu nhỏ.

Lúc mới đầu Khương Đào có chút sợ hãi, dù sao võ giả chú trọng thân thể nhất, bên trong cơ thể ra bệnh tật rồi, so với ngoại thương *(vết thương bên ngoài)* nhưng phải khó điều trị hơn nhiều.

Nhưng mà hai ngày liên tiếp trôi qua, thân thể gã cũng không có gì không khỏe, ngược lại cảm giác cổ khí lưu nhỏ kia chịu chi phối của cơ thể gã, một khi bức dòng khí vào gân mạch, có thể khiến cho thực lực của gã nháy mắt tăng lên.

Theo suy đoán của một đội trưởng từng học khí công của võ quán Trầm thị, dược hoàn của Lê Chanh phát cho, có thể khiến người ta tại trên tỷ lệ nhất định đạt được bộ phận nhỏ nội lực.

Kết luận này vừa xuất hiện, nhất thời người của võ quán Trầm thị đều trầm lặng.

Khác biệt cùng người thường, đa số những người tập võ biết chuyện nội công này, nội công đều không phải là sáng tạo độc đáo của tiểu thuyết gia, mà là từ xưa đã có rồi, nhưng mà nếu bản thân không phải chính là thiên tài, người thường khác muốn đạt được nội lực, nếu không có có đủ dược liệu đảm bảo tu luyện nhiều năm liên tục, là không có khả năng thành công.

Này cũng liền một cái hiện tượng võ giả có nội lực vĩnh viễn có thể lấy một chọi mười.

Khương Đào không phải người có nhiều thiên phú, thậm chí có thể nói thực lực của Khương Đào tại trước đây đều là đứng hàng trung bình trong võ quán. Nhưng mà chính là một người như vậy, lại nhờ một viên dược hoàn đạt được nội lực.

Sau khi chứng thật cổ khí lưu nhỏ trong cơ thể chính mình chính là nội lực trong truyền thuyết, Khương Đào thiếu chút nữa lập tức quỳ trên mặt đất, nước mắt rơi đầy mặt.

Rất nhiều người khá thấu hiểu cái loại tình cảm này của gã. Đối với người tập võ mà nói, thực lực tăng lên nhanh như gió liền giống như được sống lại một lần nữa.

Tại trước đó, ai cũng không thể tưởng được chính là tiện tay cứu một đám người của khu náo nhiệt, lại có thể đạt được cơ duyên cực lớn như vậy.

"Quán chủ chúng ta.....".

"Giống như cực kỳ khó lường a.....".

"Nghe nói anh rể của quán chủ chính là ông chủ của Cống dược phường, ngay cả dược hoàn như vậy đều nghiên cứu ra được, cũng khó trách Cống dược phường được xưng là một cái kỳ tích của giới chế dược.....".

"Đặt tại trong tiểu thuyết kiếm hiệp, ngưng khí hoàn quả thực chính là vai diễn đại hoàn đan của Thiếu Lâm tự! Giá tiền so với ngàn vàng đó, quán chủ cư nhiên cứ như vậy tùy tùy tiện tiện liền tặng người, sau này tôi tuyệt đối không muốn rời khỏi võ quán Trầm thị".

"Có thể suy ra, sau này võ quán Trầm thị nhất định là địa phương võ giả thế giới cực kỳ hướng tới, ban đầu tôi còn cảm thấy ông chủ chẳng qua là một ngôi sao giới giải trí mà thôi, có cái gì đáng giá lão Đại thích chứ? Không nghĩ tới hiện tại xem ra, lão Đại không hổ là lão Đại của chúng ta, ở phương diện tìm vợ này, thật sự là tài trí hơn người ánh mắt tốt.....".

"Vốn thực lực Khương Đào cùng tôi như nhau, kết quả một viên dược hoàn nuốt xuống lập tức thành nhân vật trung tâm của võ quán Trầm thị, tại sao ngày đó khu náo nhiệt cứu người không phải tôi chứ, thật ngược a ô ô ô.....".

Tiếp theo bình tĩnh ban đầu giống như liền bị một viên dược hoàn nhỏ như vậy phá vỡ, mỗi một đám tiểu đội săn thú càn quét núi non chung quanh thủ đô, cơ hồ chỉ cần là khu vực từng xuất hiện động vật biến dị, đều sẽ có bóng dáng của võ quán Trầm thị.

Mà ngay tại trung gian này, tiểu đội của Đan Văn rốt cục săn tới đầy đủ xác chết của động vật biến dị, nộp lên cho võ quán Trầm thị, trong đó xác chết động vật biến dị cấp một có ba trăm con, xác chết động vật biến dị cấp hai có hai mươi con, thậm chí còn có xác chết của một con động vật biến dị ba cấp ngày thường ngay cả gặp cũng chưa gặp qua.

Nếu dựa theo quy định mới ra của võ quán, mười "động vật biến dị cấp hai" có thể đổi thành một trăm "động vật biến dị cấp một", mười "động vật biến dị cấp ba" có thể có thể đổi thành một trăm "động vật biến dị cấp hai", như vậy lúc này tiểu đội của Đan Văn trong săn thú, ước chừng có thể đạt được sáu viên ngưng khí hoàn!

Ý nghĩa tiểu đội Đan Văn có thể sẽ có sáu người có cơ hội đạt được nội lực!

"Sáu viên ngưng khí hoàn, vượt qua số lượng của một chai ngưng khí hoàn, cần hướng bên trên xin chỉ thị". Người nữ phụ trách lễ tân của võ quán đều kiểm tra một lần xác chết của trên trăm con động vật biến dị, xác định không sai lầm liền gửi tin nhắn cho Lê Chanh, tiếp theo nhận được trả lời đồng ý, người nữ phụ trách mắt đọc tin nhắn, lau mồ hôi trên trán, lấy ra hai chai ngưng khí hoàn trong tủ sắt đằng sau, đưa một viên còn lại trong một chai cho tiểu đội Đan Văn, khẽ cười nói: "Tổng cộng sáu viên ngưng khí hoàn, chú ý để tôi nói với các anh, loại ngưng khí hoàn này càng sớm hấp thu hiệu quả càng tốt, ngàn vạn lần đừng để lâu quá, nếu không dược tức sẽ dần dần mất đi". *(dược tức = mùi thuốc)*

"Chúng tôi hiểu". Đan Văn gật gật đầu, người phụ trách lễ tân này vẫn là khá chuyên nghiệp, những tư liệu có liên quan tới ngưng khí hoàn tổng bộ võ quán đã đều nói qua cho mọi người rồi, nhưng sau khi có người đạt được ngưng khí hoàn, người phụ trách còn cần lặp lại lần nữa, để tránh hiệu dụng *(hiệu lực và tác dụng)* trong dược hoàn xói mòn.

"Đội trưởng, nhanh để chúng tôi xem xem ngưng khí hoàn rốt cuộc có hình dạng gì!". Phía sau thiên niên gầy động tác nhanh nhẹn giống con khỉ xoa xoa tay, ánh mắt nóng như lửa nhìn chằm chằm chai sứ trong tay của Đan Văn.

Đan Văn khẽ cười một tiếng, mắt hơi hơi nhìn người bốn phía, có chút phòng bị cất ngưng khí hoàn vào trong ngực, tiện tay vỗ đầu của thiếu niên, "Về rồi cho cậu xem".

"Đan Văn đã đạt được sáu viên ngưng khí hoàn". Một người đàn ông để râu ở một góc liếc nhìn xác chết động vật biến dị trên mặt đất trước bàn lễ tân, trong lòng rất nhanh phân tích ra thu hoạch lúc này của Đan Văn.

"Này đã là nhóm người thứ hai đạt được ngưng khí hoàn". Trong lòng gã âm thầm thầm nghĩ, "Xem ra hiện tại săn giết động vật biến dị mới là nhiệm vụ hàng đầu, hành vi của quán chủ xác thực không phải người thường, vì an toàn của người thường, lấy ích lợi thúc đẩy khiến đám võ giả chúng ta đi tiêu diệt động vật biến dị, quá chịu chi rồi".

"Chất thịt của xác chết động vật biến dị thu về càng ngon một chút so với động vật bình thường, không có giá trị càng lớn, tuy rằng không biết đối quán chủ rốt cuộc có thể có tác dụng gì, nhưng hiển nhiên so sánh cùng dược hoàn ngưng khí hoàn chênh lệch quá lớn, đây là hoàn toàn thâm hụt tiền kinh doanh, người bình thường cũng sẽ không làm như vậy, càng không nói tới nghe nói quán chủ ngoại trừ thân phận ngôi sao ra một thân phận khác là thương nhân".

"Trước đây liền nghe nói Lê Chanh người này từng tại thành phố Lang động đất mấy ngày sau liền đi khu thiên tai trước, lúc đó lại tặng vật tư và thuốc giá trị hơn một ngàn vạn nhân dân tệ, này vẫn là dự tính sơ sơ".

Người đàn ông trung niên để râu bỗng nhiên dâng lên một loại ý tưởng vớ vẩn: "Chẳng lẽ thời buổi này thật có người dâng hiến bản thân vì nước vì dân như vậy?'.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, kết luận như vậy, gã lại vô lực phản bác.

Cùng lúc đó, trong lòng gã đột nhiên nhiều ra một phần cảm khái, đều nói là đồng bào Trung Hoa, chân chính có thể làm tới xem nhân dân Trung Hoa đều là đồng bào tay chân, lại có mấy ai chứ?

Gã siết siết nắm đấm, lập tức đứng lên từ vị trí trong góc, gã đi tới trước bàn lễ tân, ném cái bao vẫn cõng trên lưng xuống, mở ra, một xác chết động vật biến dị lộ ra.

"Tên họ?".

"Thành viên võ quán, Tô Phóng".

Người phụ trách lễ tân tìm được tư liệu của Tô Phóng, lập tức dùng thí nghiệm độ cứng kiểm tra rmóng vuốt và răng nanh của con động vật da lông này, có chút kinh dị ngẩng đầu, liếc mắt nhìn người đàn ông để râu một cái, "Đây là động vật biến dị cấp bốn cực kỳ hiếm thấy, có thể đạt được mười viên ngưng khí hoàn, tổng cộng hai chai ngưng khí hoàn, ngài là muốn hiện tại lãnh, hay là tích lũy điểm cống hiến tới tài khoản?". Một điểm điểm cống hiến chính là một viên ngưng khí hoàn, người không muốn lập tức lãnh ngưng khí hoàn phần lớn đều tích điểm cống hiến của chính mình vào tài khoản, như vậy sau này cũng có thể tùy thời lãnh.

"Lãnh một chai, một chai khác tích lũy vào số liệu tài khoản". Người đàn ông để râu suy nghĩ một chút, chỉ lãnh một chai ngưng khí hoàn, lần này gã cũng là vận may khá tốt, gặp được một con động vật biến dị cấp bốn bị thương, nếu không bằng một chút thực lực còn kém một chút so với Đan Văn, liền ngay cả động vật biến dị cấp ba cũng không nhất định giết được, huống chi là động vật biến dị cấp bốn? Nhưng mà có một chai ngưng khí hoàn này, nghĩ tới tốc độ thăng cấp của gã sẽ nhanh một ít so với Đan Văn, dù sao Đan Văn có người của một tiểu đội phải phân phối ngưng khí hoàn, mà một chai của gã tất cả đều thuộc về chính mình.

Người đàn ông để râu hài lòng thỏa dạ đi vào phòng nghỉ của võ quán, chuẩn bị trước khi đi ra ngoài săn giết động vật biến dị hấp thu sạch một viên ngưng khí hoàn trước, công hiệu viên ngưng khí hoàn của Khương Đào, gã chính là nhìn thèm lâu rồi.

Kỳ thật gần đây người của võ quán Trầm thị lúc ra ngoài làm nhiệm vụ, cũng mơ hồ ý thức được, theo cấp bậc của động vật biến dị không ngừng nâng cao, liền ngay cả vũ khí súng ống lực sát thương lớn cũng rất khó tạo thành thương tổn đối chúng nó, chỉ có tăng lên thực lực của chính mình mới có thể sống sót càng tốt.

Thành viên của võ quán Trầm thị giống như điên rồi đi tứ tán chung quanh võ quán, bất kể là chợ hay là trong thôn làng trống trải, chỉ cần có động vật biến dị xuất hiện, kế tiếp nhất định sẽ có người của võ quán Trầm thị tới, thế cho nên khi Phù nhất Vi bắt đầu xuống tay đối nhà họ Lê, bên trên lại mơ hồ có vài phần ý tứ ngăn cản.

Phù Nhất Vi cũng không phải cán bộ có có quyền lực nhất, mấy người tại Trung Quốc có thể ra quyết sách đều đứng hàng trung ương, cha của Phù Nhất Vi xem như một cái lãnh đạo trung ương, nhưng cũng không phải là một người vị trí quan trọng nhất, ở phía trên tối thiểu còn có bảy tám người.

"Lê Chanh sẽ có năng lực lớn như vậy? Kinh động đại lão của trung ương?". Lúc này Phù Nhất Vi giống như bị súng bắn vào đầu một phát, một tiếng bang đại não đau đớn, trong mắt gã Lê Chanh chính là một con tôm nhỏ, cho dù có thể nhấc lên một chút sóng gió đó cũng chẳng qua là trùng hợp thôi, cũng không nghĩ tới hiện giờ liền ngay cả người của trung ương cũng bắt đầu chú ý hướng đi của Lê Chanh, hơn nữa còn có loại ý vị cổ vũ đối cậu ta.

Phú Nhất Vi đập văn kiện cầm trong tay lên bàn thật mạnh, thần sắc lạnh lùng cứng ngắc, sau khi nhà họ Phù tổn thất ba đứa con cháu, lại bảo gã bỏ qua ân oán trước đây cùng Lê Chanh?

"Này không khả năng!".

156. Chương 156: Bé Cưng Của Bạn

"Vứt bỏ kế hoạch của con đi!". Trong ống nghe truyền tới một âm thanh quen thuộc, Phù Nhất Vi hoàn toàn không biết nên làm ra phản ứng gì nữa, khuôn mặt hơi lộ vẻ vặn vẹo nói: "Ba, nếu thỏa hiệp với bọn họ, liền bỏ qua như vậy, con không cam lòng".

".....Chẳng qua là một người thường có vài phần tiểu thông minh mà thôi, dựa vào cái gì khiến nhà họ Phù chúng ta thu tay lại?". Phù Nhất Vi phát hiện chính mình mỗi một lần gặp phải chuyện có liên quan cùng nhà họ Lê, luôn sẽ mất ổn trọng.

"Nhưng tình huống hiện tại là, đã có rất nhiều người chú ý tới võ quán Trầm thị, lúc này không chỉ là dính dáng ân oán của nhà họ Phù, còn liên quan tới ích lợi của càng nhiều người". Nếu tồn tại của võ quán Trầm thị là có ích đối quốc gia, như vậy ta và con đều không thay đổi được quyết sách của bên trên". Đối diện chủ nhân của nhà họ Phù giọng điệu thả lạnh rất nhiều, hiển nhiên lần này kết quả thảo luận ra về võ quán Trầm thị khiến ông rất là không giữ được thể diện.

"Liền giống như nghành con quản lý hiện tại, bởi vì năng lực cao cường đối quốc gia có lợi, bởi vậy có thể ở trên trình độ nhất định không bị pháp luật quản thúc, tồn tại của nhà họ Lê đồng dạng như thế".

Phù Nhất Vi trong cơn giận dữ cắt đứt trò chuyện, gã chưa từng xem Lê Chanh là đối thủ của chính mình, nhưng cái nhân vật nhỏ này luôn là xuất kỳ bất ý* khiến cho gã mặt xám mày tro, thật sự khiến người ta vô pháp tha thứ.

***xuất kỳ bất ý: hành động khi người ta không đề phòng.**

Phú Nhất Vi không phải kẻ ngốc, nếu thật để Lê Chanh khuếch trương võ quán, tương lai nhà họ Phù chỉ sợ không có cơ hội báo thù nữa.

Liền giống như nhà họ Từ của năm đó vậy, tại trước khi cha của Từ Hoằng Nghĩa chết, nhà họ Từ vĩnh viễn vĩnh viễn giống một ngọn núi lớn đè trên đầu.

Nhưng nhà họ Từ cuối cùng không phải là dần dần rời khỏi giới chính trị sao? Tất cả chính là bởi vì nhà họ Phù bọn họ bắt được thời cơ, tại trước khi cha Từ Hoằng Nghĩa chưa nắm quyền liền ra tay, thiết lập địa vị hiện giờ của nhà họ Phù.

Phù Nhất Vi có chút nghĩ thông rồi, có lẽ ba cố ý gọi điện thoại tới chính là chứng minh nhà họ Phù tuân theo thái độ của chính phủ, nhưng Phù Nhất Vi gã muốn làm như thế nào, cũng không thể khống chế.

Có khả năng gã dưới một cơn tức giải quyết toàn bộ nhà họ Lê?

Chẳng lẽ nhóm lãnh đạo của trung ương còn có thể bởi vì một cái người chết rồi, đi đắc tội người sống sao?

"Đánh rắn bảy tấc, Lê Chanh sở dĩ làm cho trung ương coi trọng, chẳng qua là bởi vì võ quán Trầm thị mới mở, nhưng mà một cái võ quán vừa mới bắt đầu phát triển có thể có cái cường giả gì? Hiện tại duy nhất nghĩ muốn là, làm sao một lưới tóm hết người của võ quán Trầm thị?". Phù Nhất Vi sờ cằm, hơi hơi trầm tư.

Hoàn toàn không biết chính mình đã đánh giá sai thực lực của võ quán Trầm thị.

*****

Lê Chanh tiếp nhận bưu kiện của người phụ trách lễ tân của võ quán Trầm thị, hai ngày nay số lượng phát ngưng khí hoàn, cao nhất của một ngày là bảy mươi tám chai, thấp nhất của một ngày là hai mươi chín chai, bắt đầu từ Khương Đào đạt được viên ngưng khí hoàn đầu tiên, tới bây giờ ngưng khí hoàn của võ quán chi ra đã đạt tới ba trăm lẻ tám chai.

"Tuy rằng người của Cửu Di thành lấy ngưng khí đan làm đậu đường ăn, nhưng cũng không chịu nổi mỗi ngày tiêu phí như vậy, tác dụng của loại đan dược nhất phẩm ngưng khí đan này cực kỳ bé nhỏ, luyện đan sư của Cửu Di thành rất ít có người bằng lòng đặc biệt luyện chế ngưng khí đan, bởi vì cái này căn bản không hiển lộ trình độ ra được". Lê Chanh gãi gãi đầu, có chút buồn rầu.

đường đậu = kẹo hình hạt đậu

Cậkhông nghĩ tới thực lực chỉnh thể của võ quán Trầm thị còn mạnh hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng, chỉ sợ qua một thời gian tiếp theo ngưng khí hoàn liền không đủ dùng rồi.

"Không bằng tự em mời chào một ít luyện đan sư cấp thấp, bảo bọn họ chuyên môn luyện chế ngưng đan đan dược cấp thấp các loại, mà em có thể cung cấp một ít chủ dược đối luyện đan sư bọn họ mà nói cực kỳ trân quý".

Trầm Du càng hiểu biết sâu một chút đối Đại Châu giới, biết đối với luyện đan sư mà nói, thế lực có được dược liệu quý hiếm mới là thế lực bọn họ nguyện ý dốc sức vì nó nhất, kỳ thật từ sau khi Lê Chanh xây dựng tửu lâu Gia Thường, sau khi xuất hiện dùng chủ dược trân quý làm đồ ăn, rất nhiều luyện đan sư cũng đã có ý đồ gia nhập tửu lâu Gia Thường, chính là Lê Chanh vẫn không có nói ra ý đồ mời chào luyện đan sư, đối phương mới không có tìm tới cửa.

"Như vậy cũng có thể?". Lê Chanh ngạc nhiên, cậu căn bản không có nghĩ tới phương diện này, sau đó lại cảm thấy chủ ý của Trầm Du không tồi.

Bên hiện đại có một cái võ quán Trầm thị, Đại Châu giới cũng hoàn toàn có thể thành lập một đan quán Lê thị, phương thức quản lý của hai nơi không cần làm thay đổi quá lớn, võ quán là dùng xác chết động vật biến dị đổi lấy đan dược, như vậy đan quán chính là dùng đan dược đổi lấy chủ dược quý hiếm khoai lang khoai tây các loại, nhiệm vụ của chính mình chính là đảm bảo động vật biến dị tiêu thụ giá cao tại tửu lâu Gia Thương, cùng thu mua các loại đan phương chủ dược của hiện đại là được.

Lượng công việc giống như lập tức đều giảm bớt rất nhiều.

Lê Chanh vui rạo rực một chút, lăn lăn ở trên giường, sau đó đứng lên vỗ bả vai cảu Trầm du: "Vợ thật giỏi".

Trầm Du: "....."

Thiếu niên một thân đồ mặc ở nhà, vải chất liệu tốt mềm nhẵn dán tại trên người, Trầm Du bàn tay dọc theo eo của cậu trượt một chút, đưa tay tại giữa không trung so sánh độ dài của ngón tay chính mình một chút, ngón trỏ và ngón cái chập lại vê một cái, cảm thấy vê một cái liền tốt.

Lê Chanh bị động tác đùa giỡn của y sợ ngây người, tuy rằng hai người đều là vợ chồng rồi, nhưng da mặt của người vợ mới vào cửa này càng ngày càng dày đây là có chuyện gì?

Muốn gia pháp nghiêm trị một hồi hay không, hừ!

Trầm Du vê ngón tay xong, trực tiếp duỗi cánh tay ôm lấy vòng eo của thiếu niên, cúi đầu hôn hôn bờ môi của cậu, lực cực lớn ở môi và trên cằm ấn xuống dấu vết của chính mình nhéo nhéo tay của Lê Chanh, một mặt nói: "Như vậy làm như đề nghị vừa rồi khen thưởng là được".

Lê Chanh vẻ mặt biểu cảm đau trứng.

Trầm Du hài lòng thỏa dạ hôn đủ rồi, thậm chí còn hạnh phúc duỗi eo, sau đó lắc lư mở cửa xuống lầu, y liền biết, chỉ cần đề cao giá trị của chính mình nhiều hơn, nói cái yêu cầu gì đối phương liền sẽ khó mà phản kháng.

Y một chút cũng không thừa nhận ngày hôm qua lúc thừa dịp thiếu niên tóc ngắn đi tắm rửa, từ trong ngăn kéo nhỏ ở dưới giường nhìn tới một cuốn sách [làm sao ở chung cùng chó của bạn, một trăm lẻ tám câu hỏi tâm lý học].

Bìa sách là một con chó màu trắng đặc biệt giống Đại Mao, giống như phi bổ nhào vào trong lòng một ông lão râu bạc, một người một chó có vẻ cực kỳ cao hứng, hình ảnh đặc biệt ấm áp.

Sau khi nhìn thấy tên sách Trầm Du lập tức liền hiểu ra cái gì đó rồi.

Về phần bìa sách?

Trực tiếp không xem.

Sau khi đối hào nhập tọa* thành là "chó của bạn" Trầm Du một chút cũng không tức giận.

***Đối hào nhập tọa: nghĩa đen là dò số chỗ ngồi, ý chỉ đối chiếu với thực tế, không ăn khớp với thực tế. Trong văn nói thông dụng, "đối hào nhập tọa" chỉ những người bị phê bình thẳng mặt thì nhảy dựng lên.**

Nhất là sau khi đọc nội dung ——

1, Bạn và bé cưng của bạn sưởi ấm cùng nhau: Khẳng khái dâng ra ấm áp của chính mình, đừng tính tình ác liệt đánh chửi đối bé ấy, trưởng thành của bé cưng cũng cần bảo vệ của chủ nhân.

2, Bạn và bé cưng của bạn cần lẫn nhau: Thường xuyên vuốt ve bé sẽ khiến bé cảm giác được coi trọng, khi bé cưng của bạn ăn cơm, nhớ rõ cho thêm một chút lót dạ gan bò chế biến tỉ mỉ. Ăn ở cùng một chỗ cùng bé cưng, không hề cảm thấy cô đơn nữa, bạn cũng sẽ cực kỳ vui vẻ.

3, Hứa hẹn của bạn cùng bé cưng: bé cưng làm một ít chuyện tốt *(ví dụ như ngậm tờ báo từ cửa tới bên cạnh bạn)*, cổ vũ và khen thưởng đầy đủ cho bé, bé cưng chính là một đứa bé, cảm xúc của bạn bé đều có thể cảm giác được.

4, Hằng ngày của bạn và bé cưng: Một ít hành vi, ví dụ như gặm nhấm, chạy trốn, ỷ lại, chính là thiên tính của bé cưng, chúng ta không nên ngăn cấm, mà là tìm một loại phương pháp thích hợp để bé đạt được phát tiết. Ví dụ như bé cưng thích cắn thích liếm mặt của bạn, chứng minh bé rất thích bạn, đừng từ chối.

.....

Trầm Du: Ngày hôm qua trong bữa cơm đột nhiên thêm chút gan bò, hôm nay đưa ra ý kiến tính kiến thiết chiếm được một chút phần thưởng, ngày mai tựa hồ là có thể như vậy như vậy đối "chủ nhân" rồi.

Người đàn ông xuống lầu bước chân nhẹ nhàng.

Trầm Du: Nếu ngày nào đó bị kêu một tiếng bé cưng, mới thật phải tan chảy rồi.

.....

Lê Chanh một người mặt đỏ nửa ngày, cũng may trong phòng không có người khác, Lê Chanh hai tay xoa nhẹ mặt, mới rốt cục đè ép nhiệt độ xuống, bắt đầu từ ngày hôm qua, giữa cậu và Đại Mao giống như có tiến triển đột phá, bộ dáng giống như cực kỳ ăn ý.

Lê Chanh sớ sờ mặt, mờ mịt suy nghĩ một chút: "Vẫn cảm thấy có vẻ không đúng chỗ nào ấy".

Cậu trầm lặng một chút, xoay người từ trong ngăn kéo nhỏ dưới giường tìm ra một cuốn sách tranh bìa cứng, cậu mua cuốn sách [làm sao ở chung cùng chó của bạn] đã có thời gian nửa tháng rồi, nhưng lúc chân chính mở ra xem, nhưng là ba ngày trước.

Tác giả có vẻ nói tới có đạo lý lắm.

Ví dụ như nói tới chó luôn sẽ kiêu ngạo, thường xuyên sẽ làm nũng, thoạt nhìn giống trung khuyển, kỳ thật rất phúc hắc.....

***trung khuyển: rất nuông chiều/nghe lời người yêu, người ta nói gì nghe nấy, bảo đi Đông không dám đi Tây, nói cách khác là sợ vợ/sợ chồng. Ở đây thay người yêu bằng chủ nhân nhé**

***phúc hắc: phúc = bụng, hắc = đen, phúc hắc = bụng dạ đen tối. Giản đơn mà nói chính là nham hiểm, biểu hiện ra thoạt nhìn rất thiện lương thế nhưng trong lòng luôn suy nghĩ gian trá; thông minh, khôn lanh, không bao giờ chịu ăn thua thiệt => bụng dạ khó lường**

Vì thế ôm tâm tính thử xem, Lê Chanh sử dụng chủ ý của cuốn sách này.

Về phần hiệu quả.....

Hẳn là xem như có hiệu quả?

Lê Chanh nhịn không được nhíu mày, mở ra trang thứ nhất, vừa mới nhìn tới nội dung của

điều thứ tư, ánh mắt dừng lại khỏng một phút đồng hồ trên mấy từ mấu chốt "liếm mặt của bạn", "kỳ thật thích bạn" và "đừng từ chối", Lê Chanh mày nhướn cao cao, lòng nói sách này rốt cuộc đúng hay không đúng? Không thì vẫn là quăng bỏ cho rồi.

Lê Chanh bất tri bất giác lật xem tới trang thứ hai đếm ngược từ dưới lên, cũng là một cái nội dung cuối cùng của một trăm lẻ tám câu hỏi tâm lý học.

108, Từ nay về sau bạn và bé cưng của bạn, hạnh phúc sống cùng nhau.

Thiếu niên tóc ngắn gãi gãi đầu, buồn rầu rời khỏi phòng.

Lúc này màn cửa sổ bằng lụa mỏng một trận gió thổi tới, trang sách thứ hai đếm ngược từ dưới mở ra, lộ ra một tờ nội dung cuối cùng.

Tặng kèm 109, # cường điệu cường điệu #.

—— Xin đặt cuốn sách lên chỗ cao khô thoáng, đừng để bé cưng của bạn đọc được nội dung của cuốn sách, nếu không hậu quả cụ thể tác giả cuốn sách không chịu trách nhiệm.

(dù sao cũng là vẽ hình ảnh minh họa, đôi khi, nhóm bé cưng là rất thông minh)

Tác giả:^_^

157. Chương 157: Đan Quán Lê Thị

Tửu lâu Gia Thường lại bắt đầu đao to búa lớn cải cách, Lê Chanh căn cứ đề nghị của Trầm Du, tại bên cạnh tửu lâu Gia Thường ở Cửu Di thành xây một cái đan quán Lê thị, chuyên môn mời chào luyện đan sư, mỗi ngày lĩnh nhiệm vụ có thể đạt được điểm cống hiến, mà căn cứ điểm cống hiến có thể đổi chủ dược đan phương. Trong đó lợi ích khi gia nhập đan quán Lê thị là, hội viên của đan quán sẽ dùng điểm cống hiến mua chủ dược được chiết khấu bảy phần trăm giá thị trường.

Chiết khấu này ngay cả tiểu nhị của tửu lâu Gia Thường đều thấy không được, lão bản quả thực viết lên mặt "ta có tiền ta tùy hứng", hoàn toàn tiết tấu của một kẻ ngốc ném tiền qua cửa sổ. Đừng nói là luyện đan sư của Cửu Di thành, cứ tiếp tục như vậy luyện đan sư của cả đại lục trung ương cũng phải nghe thấy mà tới.

"Sớm biết rằng luyện đan sư tốt thế, kiếp sau ta như thế nào cũng phải đầu thai thành luyện đan sư thiên phú, mò mẫm lăn lộn cũng lăn tới luyện đan sư cấp một a.....". Điếm tiểu nhị nhìn thông báo nhiệm vụ ngưng khí hoàn đan dược nhất phẩm treo cao cao kia của đan quán Lê thị, ngay cả đan dược nhất phẩm đều có thể kiếm điểm cống hiến, như vậy đan dược nhị phẩm tam phẩm gì đó tự nhiên kiếm được càng nhiều, về sau trở thành cao phú suất *(cao rao, đẹp trai, nhà giàu)*đi lên đỉnh nhân sinh, còn có cái gì không khả năng chứ?

"Làm tiểu nhị cũng tốt, ngươi xem mấy người luyện đan sư gần đây này, biết đan quán Lê thị là lão bản tửu lâu của chúng ta mở, hai ngày nay nhìn tiểu nhị trong lâu đều vui vẻ hòa nhã, lần trước sợ tới mức ta tính sổ đều thiếu chút nữa tính sai rồi". Trướng phòng *(=kế toán, thủ quỹ)* vuốt chòm râu, cực kỳ vinh dự vì chức nghiệp của chính mình, hai người đứng ở một bên thảo luận, sau đó nhìn thấy lão bản nhà mình hưng trí bừng bừng bận ra bận vào, vẫn bận tới sẩm tối.

Lê Chanh thật sự rất mệt rồi.

Mở đan quán dù sao không phải nói một câu là xong, không tới nỗi giống hiện đại còn phải báo cáo ngành có liên quan, làm thủ tục gì đó, nhưng đất phải mua xuống, nhà phải xây, ngoại trừ những cái đó còn phải đảm bảo thật có người tới cửa, cũng may phương diện này thật bịTrầm Du đoán trúng, từ sau lúc Lê Chanh có ý bắt đầu xây dựng đan quán Lê thị, phân biệt có mấy lượt luyện đan sư đều tỏ vẻ nguyện ý gia nhập đan quán Lê thị của cậu.

Nói nhảm.

Đối một luyện đan sư không có ràng buộc gì, hoàn thành một chút nhiệm vụ có thể kiếm được chủ dược đan phương trân quý, ai không nguyện ý gia nhập? Vì thế rất nhiều người sau lưng kêu Lê Chanh "kẻ ngốc có tiền".

Lời này lơ đãng bị Lê Chanh biết được

"Ha ha".

Thiếu niên tóc ngắn mất hứng lẩm bẩm hai tiếng, lòng nói chủ dược trân quý của mấy người, lão tử quăng một tờ mười tệ có thể mua một túi, này còn chính là số lương của giá tiền chặt chém. Cái loại người ngốc có tiền này, lão tử mới khinh thường làm đó.

Nhưng mà Lê Chanh cũng không chuẩn bị đi giải thích cái gì, im lặng phát tài lớn mới là chân lý kinh doanh, khi nào thì một súng ra chim đầu đàn, hiện tại chính mình thành lập đan quán Lê thị thành chim đầu đàn, nhưng nếu một khi bị nhận định là chim đầu đàn vụng về của "kẻ ngốc có tiền", "không đầu óc", đoán chừng cũng sẽ không có nhảy ra người đi tìm tra *(tra= tìm ngược, tìm phiền phức)*

Thật vất vả bận rộn xong chuẩn bị khai trương của đan quán Lê thị, Lê Chanh từ Đại Châu giới quay về hiện đại, một đầu ngã lên trên giường nhét mình trong ổ mền ngủ tới giữa trưa, giữa trưa vừa qua khỏi một chút, Đường Hà gọi điện thoại tới, lén lút hẹn Lê Chanh đi tiệm trà sữa bên cạnh đại học D.

Lê Chanh: ".....Hai đứa con trai đi tiệm trà sữa gì chứ?".

"Cũng không phải hai đứa con trai....."

Lê Chanh tò mò nói: "Này là cái gì?".

"Cậu tới liền hiểu!". Đường Hà ấp a ấp úng nói không rõ ràng, cuối cùng lưu lại một câu tương tự không gặp không về, Lê Chanh xoa nhẹ mặt, xuống giường rửa mặt vận chuyển linh lực vài cái trong cơ thể, mới giảm bớt một thân mỏi mệt này.

Tiệm trà sữa bên cạnh đại học D cách nhà họ Lê không xa, bởi vì gần đây đại học của thủ đô đều chuyển dời tới vị trí vùng ngoại ô, cho nên đại học D đúng lúc ngay tại trên cùng một con đường của nhà họ Lê, đồng dạng tiệm trà sữa này tại vị trí trung ương con đường này.

Lúc Lê Chanh đi vào tiệm trà sữa, cách cửa sổ liền nhìn thấy Đường Hà thân thể cao lớn đang ngồi vị trí sát cửa sổ, trên bàn trước người đặt một bông hoa xinh xắn nhỏ hơn so với bàn tay, cùng hình thể của Đường Hà hoàn toàn tương phản.

Đợi tới đi vào tiệm trà sữa, Lê Chanh mới phát hiện đối diện Đường Hà ngồi một cô gái, diện mạo cực thanh tú, làn da cũng rất trắng, sống mũi cao thẳng, lúc nhìn Đường Hà ánh mắt hơi lộ vẻ lạnh nhạt, khi nói chuyện với nhau càng là thời ơ xiết bao.

"Chanh tử, bên này.....". Đường Hà nhìn thấy bóng dáng của Lê Chanh đi tới, thở nhẹ ra một hơi, giống như vừa rồi một mực căng cứng, mà hiện tại lại đột nhiên thả lỏng rất nhiều, cậu ta vẫy vẫy tay, kéo Lê Chanh ngồi xuống sô pha bên cạnh mình, "Đây là Tương Hân, sinh viên của đại học D, ba bạn ấy là ngôi sao ca nhạc Tương Anh, cho nên tương lai bạn ấy cũng có khả năng sẽ đi vào giới giải trí, biết ông là bạn tui, liền muốn gặp ông một lần".

"Lê tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu". Tương Hân trong mắt sáng ngời, lập tức đứng lên vươn tay bắt tay Lê Chanh, "Tương lai tại phương diện điện ảnh và truyền hình, còn hy vọng Lê tiên sinh sau này chiếu cố nhiều hơn".

Lê Chanh co rút khóe miệng.

Cũng không biết cô gái này có xem tin tức hay không, bên châu Mỹ nếu không phải đa số đàn ông tố chất thân thể tốt, chỉ sợ lúc này sớm đã bị động vật biến dị công kích thất thủ rồi, hiện tại tình huống trong nước cũng không lạc quan lắm, loại thời điểm này ai sẽ còn chú ý giới giải trí nữa?

Liền ngay cả tác phẩm của đạo diễn Patrick vẫn luôn dược trầm trồ khen ngợi ăn khách, gần đây quay xong [Gien truyền thuyết] tới bây giờ còn chưa định ra ngày công chiếu kìa, càng đừng nói là phim truyền hình điện ảnh khác.

Tại trong sống chết tồn vong không xác định, chỉ sợ không có bao nhiêu người còn muốn giải trí.

Kế tiếp Tương Hân thay đổi phản ứng lạnh nhạt trước đó, sau khi đều tự gọi trà sữa cho

ba người, bắt đầu thảo luận xoay quanh Lê Chanh, tới cuối cùng ngay cả chút ánh mắt đều không có chia cho Đường Hà, sau đó có lẽ là trà sữa uống nhiều, Tương Hân đi toilet.

Lúc này Lê Chanh mới nhẹ nhàng thở ra, "Cô gái này khéo ăn nói".

"Lần đầu thấy bạn ấy khéo ăn nói như vậy". Đường Hà cũng có chút không kịp phản ứng.

Lê Chanh gãi gãi đầu: "Ông là bảo ui đi ra gặp fan?".

Đường Hà im lặng một chút, nửa ngày có chútnói không nên lời, bất đắc dĩ nói:"Đây là kết giao bạn gái, bảo ôngđi ra xem một chút cùng tui".

Lê Chanh: "....."

Lê Chanh mơ hồ có loại cảm giác chính mình đang làm hỏng chuyện, cậu ngượng ngùng nói:" Không giống nha!".

"Là không giống lắm, sau đó ông vừa xuất hiện, trong mắt bạn ấy liền toàn là ông". Đường Hà ừng ực một tiếng nuốt một ngụm lớn trà sữa, "Hèn chi bạn ấy luôn hướng tui hỏi thăm ông, thì ra đã sớm có tâm tư đối ông rồi".

"Trước đó bạn ấy không biết nghe từ đâu tui là bạn ông, hôm nay lại bảo tui hẹn ông ra, tui thấy tám câu trong miệng bạn ấy không rời giới giải trí, đoán chừng là muốn dựa hơi danh tiếng của ông để ra nghề, việc này không có lợi đối ông, ngược lại dễ dàng rước lấy phiền phức, đừng đáp ứng bạn ấy". Đường Hà mắt không mù, bên này Chanh tử mới vừa xuất hiện, liền lập tức nhìn ra ý đồ của Tương Hân, cậu ta cũng biết bộ dáng củachính mình không được con gái thích, tại trước đó chỉ một mình Tưởng Hân này nghiêm túc.

Một cô gái, cho dù vô cùng tò mò đối thần tượng, cũng sẽ không từ đầu đến cuối cũng không để bạn trai vào mắt, ngoại trừ trong lòng cô ấy căn bản không có bạn trai này.

"Nếu là bạn gái của ông, tới giúp một chút cũng không sao, chính là ít nhất phải tìm một người thật tình cùng nhau,tình cảm xen lẫn quá nhiều lợi ích, sẽ không khiến mình cảm thấy ấm áp".

Đường Hà thở dài.

"Nếu tui là ông liền tốt rồi".

"Tui quá kém rồi.....".

Một bàn tay khoát lên bả vai của Đường Hà, Lê Chanh đứng lên, trầm giọng nói: "Đại Bàn, ông không có kém như vậy".

Đường Hà: "hả?".

Lê Chanh nhìn cậu ta: "Chỉ bằng ông có một người bạn kêu Lê Chanh, nhân sinh của ông liền là không tầm thường".

Đường Hà trầm lặng một chút, có chút câm nín: "Rõ ràng là không khí rất bi thương, tại sao ông nói một câu đều đập tan rồi, làm tới cả người tui đều khó chịu rồi".

Lê Chanh: "Tui là nói thật, nếu như trước đấy rất lâu tui có lẽ không thể giải quyết cảnh khốn khó giúp ông, nhưng hiện tại ông gặp gỡ chính là tui của hiện tại, cho nên ông rất may mắn có được một cơ hội phá kén thành bướm".

Đường Hà: À".

Lê Chanh đưa cho cậu ta một cái chai sứ nhỏ, "Ăn xong dược hoàn bên trong tới võ quán Trầm thị báo tên, từ giờ trở đi, ông trả giá bao nhiêu cố gắng, tương lai liễn sẽ thành công bấy nhiêu".

Đường Hà cho rằng Lê Chanh đang nói đùa, nhưng thần sắc của đối phương cực kỳ nghiêm túc, khiến cậu ta không khỏi giữ lại dược hoàn. Rất nhiều năm sau, nhớ tới một màn hôm nay, Đường Hà vô cùng may mắn chính mình tính cách luôn phóng khoáng không câu nệ, từ trước đến nay nói gió chính là gió, tại sau đó cư nhiên thật đúng là đi thử một chút, cũng bởi vậy, Đường mập đi lên một con đường không giống tầm thường.

Lê Chanh trước khi Tưởng Hân trở về vội vàng đi khỏi tiệm trà sữa, trong di động của cậu có một cái tin nhắn mới vừa gởi tới, khu biệt thự nhà họ Lê đột nhiên xuất hiện hàng loạt động vật biến dị, người của võ quán Trầm thị đã gào khóc vọt qua rồi, mỗi một đội viên mỗi tổ đều cực kỳ nôn nóng, giống như liều mạng chạy hướng nhà họ Lê.

Trời biết nhiều động vật biến dị cấp cao phẩm chất cao như vậy rốt cuộc là xuất hiện như thế nào?

Cám ơn trời đất rốt cục có cơ hội kiếm đầy đủ điểm cống hiến đổi lấy dược hoàn rồi!

158. Chương 158: Hai Người Mập Gặp Nhau

"Làm sao đột nhiên có hàng loạt động vật biến dị tiến vào khu dân cư thủ đô chứ, còn trống rỗng lướt qua bảo vệ cửa xuất hiện ở cửa nhà quán chủ?". Tiểu đội của Đan Văn vừa chạy vừa thảo luận, mỗi người thần sắc đều cực kỳ cổ quái.

Bên cạnh có một người bĩu môi: "Mặc kệ thế nào, hôm nay mấy đội viên bảo vệ ở nhà họ Lê chính là kiếm đủ rồi, chờ lúc chúng ta tới nhưng đừng chỉ có cơm thừa canh cặn ăn..... Bằng không không iết được con động vật biến dị nào, nhất định phải đánh bọn họ một trận để giải mối hận trong lòng".

"Không cần lo lắng việc này, nghe nói số lượng rất lớn". Một người đằng sau gã lập tức nói theo, trong giọng nói nhất phái thoải mái, giống như nói không phải một hồi chiến đấu sắp tới, mà như là đi dạo vậy.

Nghe thế mấy đội viên anh một lời tôi một lời, Đan Văn có chút dở khóc dở cười, hơi hơi gật gật đầu: "Nghe nói quả thật rất nhiều, vốn người của một tiểu đội có chút chống đỡ không được".

Dù sao gã cũng là một nhân vật trung tâm của một tiểu đội, bình thường suy nghĩ khá nhiều, lần này chung quanh nhà họ Lê xuất hiện hàng loạt động vật biến dị cực kỳ khác thường, càng như là một hồi ám toán có tổ chức có mưu tính trước.

Chỉ sợ đều không phải đơn thuần là vấn đề của động vật biến dị.

Nhưng mà gã cũng không cần nghĩ quá nhiều, chỉ cần mau chóng chạy qua là được.

Hiện tại Đan Văn bàn về đơn đả độc đấu, hoàn toàn có thể toàn thân trở ra dưới tay động vật biến dị cấp bốn, tuy rằng gã danh tiếng lớn, nhưng cũng không phải lợi hại nhất trong võ quán Trầm thị, nhưng gã có tin tưởng cực kỳ lớn.

Mặc kệ là loại thế lực nào, chỉ sợ đều không ngăn cản được lửa giận của võ quán Trầm thị.

Từ sau khi động vật biến dị lấy xu thế sét đánh xuất hiện, thời đại của vũ khí nóng đã lui về vị trí thứ hai rồi, hiện tại quan trọng nhất chính là cường độ thân thể và kỹ xảo.

Mà hai cái đó, chỉ dựa vào một viên ngưng khí hoàn liền đã có biện pháp giải quyết, có thể suy ra, nếu dược hoàn có thể nâng cao sức mạnh của võ quán Trầm thị đưa ra ngoài ánh sáng, chỉ sợ không ai dám đắc tội quán chủ nữa.

Bên này nghe được câu trả lời khẳng định của Đan Văn, nhóm đội viên nhìn nhau, trong đội ngũ nhất thời phát ra một trận hoan hô nhiệt liệt.

"Quán chủ không hổ là quán chủ, chính là nam châm nha, ngồi yên một chỗ cũng có thể gặp được động vật biến dị cấp hai cấp ba, nghe nói chung quanh biệt thự cơ bản không có cấp một đâu, nhìn chất lượng này kìa". Đây là một fan não tàn võ quán Trầm thị mới xuất hiện của Chanh tử.

"Đúng đó đúng đó, sao lại không có động vật biến dị xuất hiện ở cửa nhà của tôi chứ!". Đội viên ngốc bạch ngọt tiếc nuối nói.

Đan Văn: "……". Vẫn cho rằng đầu óc đơn giản tứ chi phát triển là hình dung vượn gorilla, không nghĩ tới trong loài người cũng có không ít. Cùng với, đội viên của gã không có khả năng ngọt như vậy.

Không chỉ là một tiểu đội Đan Văn này, không ít tiểu đội khác cũng đồng dạng dùng tốc độ nhanh nhất đi tới nhà quán chủ, ở trong mắt người có ý đồ, nhà họ Lê đây là muốn tập hợp lực lượng của võ quán Trầm thị, muốn tử chiến đến cùng cùng động vật biến dị, nhưng mà bọn họ lại không phát hiện, ngoại trừ người đàn ông mặt đơ lạnh lùng tàn khốc, trên mặt những người khác phần lớn thường thường mang theo một ý cười thoải mái.

Lê Chanh cũng nằm trong vòng này, hơn nữa sớm liền biết Trầm Du còn trấn thủ tại trong biệt thự, cậu liền lại càng không lo lắng.

Đường Hà nhìn Lê Chanh sau khi kết thúc hai ba câu xoay người đi khỏi tiệm trà sữa, mấy phút sau, Tương Hân trước đó đi toilet mang theo ý cười đi ra, cô trực tiếp nhìn phương hướng đối diện, lại nhìn tới vị trí trống không bên cạnh Đường Hà. Tươi cười của Tương Hân cứng ở trên mặt.

Trong cổ họng cô phát ra một đơn âm kinh nghi *(ngạc nhiên + nghi ngờ)*, liếc mắt một cái nhìn bốn phía, kỳ quái nói: "Chanh tử đâu?".

"Đừng gọi cậu ấy như vậy". Đường Hà nhã nhặn cười cười, biểu cảm trên mặt Bàn tử thực đáng yêu, nhưng người đối diện hiển nhiên không có thưởng thức tới —— rất ít có người sẽ chú ý biểu cảm đáng yêu trên mặt bàn tử, cho nên đồng dạng sẽ không phát hiện cái loại đáng yêu này, "Cậu ấy không thích lắm người không thân quen gọi cậu ấy như vậy".

Tương Hân cảm thấy Đường Hà có chút kỳ quái, Bàn tử này từ sau khi có bạn gái, mỗi ngày đều là thiên sứ dịu dàng thích cười, càng đừng nói ở phương diện xưng hô bảo cô chú ý, Tương Hân mất hứng nói: "Tớ thấy fan của cậu ấy đều gọi như vậy……".

Đường Hà trầm ngâm nhìn chằm chằm một góc bàn, hồi lâu mới nói: "Đó là fan của cậu ấy, ủng hộ cậu ấy cổ vũ cậu ấy, lúc đóng đô ở trước TV có chiếu phim của cậu ấy thì một tập cũng không bỏ sót, khi phim điện ảnh công chiếu liên tiếp mấy lần ra vào rạp chiếu phim để phim có doanh số cao, đó cũng không tính người lạ, nhóm fan Chanh tử trả giá biết bao, Chanh tử đều là ghi tạc trong lòng". Dù sao Đường Hà từng làm trợ lý cho Lê Chanh một thời gian rồi, hỗ động giữa Lê Chanh và fan cậu ta cũng tiếp xúc qua mấy lần rồi, nói không cảm động là giả.

Đừng nói là kêu Chanh tử, người chân chính thích Lê Chanh, gọi thế nào đều không sao hết.

"……". Tương Hân gần như không biết nói gì bây giờ, chỉ cảm thấy tên mập này có chút cố

tình gây sự, hai người đi ra khỏi tiệm trà sữa, Tương Hân vốn đang trầm lặng mũi giày điểm nhẹ trên mặt đất hai cái, bỗng nhiên nhẹ nhàng nói: "Lê Chanh là bạn của cậu mà, cũng không biết cậu ấy có thể tiến cử tớ vào trong đoàn phim của đạo diễn Patrick hay không, thật muốn đóng phim cùng cậu ấy nha, rất nhiều ngôi sao nói cậu ấy diễn xuất như sách giáo khoa vậy".

Đường Hà lòng nói rốt cục tới rồi, bất đắc dĩ nói: "Tớ cũng có thể giúp bạn".

"Cậu có thể giúp mình cái gì?".

"Dốc hết khả năng tớ có". Đường Hà vụng miệng nói không ra hết một phần của câu nói, nhưng cảm thấy hai người ở chung đại thể chính là như thế, cho nhau ấm áp, cùng nhau phấn đấu. Cậu ta hy vọng người khác thích ở chung cùng cậu ta, đều không phải chính là bởi vì cậu ta có một người bạn tên Lê Chanh.

Xã hội này là chỉ động mồm mép có thể nắm quyền sao? Năm đó ba của cô tại sao trở thành ca sĩ quá thời, còn không phải bởi vì không có quan hệ không có cửa sau à,? Tương Hân cười lạnh một tiếng: "Vẫn là bỏ qua đi".

"Cô gái không có mắt nhìn như vậy, cậu chủ ngài rốt cuộc thích cái gì ở cô ta? Tôi thấy thật là xong đời rồi". Lúc này một thanh âm gượng gạo xen vào, hai người ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một chiếc Aston Martin kiêu ngạo đậu ở ven đường, màu xanh ngọc sáng lấp lánh giống như ngọc lưu ly cơ hồ muốn chói mù mắt của hai người, tiếp theo ghế lai bước xuống một tên mập người nước ngoài, người này quần áo chỉnh tề, hai tay bắt chéo trước người, gập người chào một cái chín mươi độ đối Đường Hà.

Aston Martin màu xanh ngọc

Đường Hà: ".....".

"Chuyện bà chủ mất ông chủ cũng rất bi thương, cậu chủ ở lại quê hương của bà chủ lâu như vậy, cho dù trong bụng có cơn tức cực lớn, lúc này cũng nên hết rồi, ông chủ liền cậu một người con, không hy vọng ngài lại chịu khổ". Người mập người nước ngoài mở cửa xe, một tay lấy đẩy mạnh Đường Hà vào trong ghế ngồi, thân thể cao lớn nhanh nhẹn leo lên ghế lái, còn không quên nói ra một câu: "Cô gái này rất nịnh bợ, thế giới này con gái tốt còn nhiều mà, không thiếu một người như cô ta".

Đường Hà: ".....".

Nói tới giống như thật ấy.

Cái gì cậu chủ gia tộc bỏ nhà trốn đi.

Bản thân Đường Hà đều sắp muốn tin rồi.

Aston Martin màu xanh ngọc như một cơn gió lướt đi trên đường, không ít người qua đường lúc đi ngang qua, còn huýt sáo đối biển số xe này, "Tui fuck thổ hào từ đâu tới vậy!".

Tương Hân: "....."

Gió lạnh thổi tóc thành dạng xoắn ốc dựng lên cao, Đường Hà còn giống như nằm mơ vậy, tên mập nước ngoài bên cạnh không biết khi nào thì trút bỏ nét mặt cung kính rồi, trở nên cà lơ phất phơ, lập tức tên mập nước ngoài liếc mắt nhìn xuống một cái, "Nếu không thấy hình thể của cậu và tôi xấp xỉ nên động lòng trắc ẩn, đừng nói giải vây cho cậu, trực tiếp tát một cái".

Đường Hà: "....."

Triển khai thần kì này.

Lão tử cơ bản không cần phải giải vây à!

Bệnh tim đều sắp bị luôn rồi.

Đường Hà: "Cám ơn anh bạn, tôi tên Đường Hà".

"Gale. Biết Lê Chanh sống ở đâu không?". Tên mập nước ngoài hít hít nước mũi, nhíu mày trượt di động, tựa hồ đang tìm cái địa chỉ gì đó, Đường Hà nhíu nhíu mày, tên này tìm Chanh tử làm gì?

"Không biết". Đường Hà mặt không đổi sắc, "Anh tìm cậu ấy làm gì? Đó là ngôi sao, địa chỉ của ngôi sao là không dễ lộ ra".

"Cũng đúng". Tên mập nước ngoài gõ gõ đầu, tựa hồ vừa nhớ tới, "Vẫn cho rằng đó là cao thủ võ thuật của Trung Quốc các cậu, quên còn có thân phận là ngôi sao, tôi tìm cậu ấy.....Tôi tìm cậu ấy còn có thể là vì cái gì? Đương nhiên là vì bái sư đó? Bắt đầu từ kinh hồng nhất miết* tại sân bay ngày đó, tôi liền không quên được tư thế oai hùng của Lê Chanh, vận dụng mấy tầng quan hệ mới điều tra được tên và thân phận của cậu ấy".

***kinh hồng nhất miết (thành ngữ): hồng là hồng nhạn, còn gọi là đại nhạn, 'kinh hồng' có nghĩa là bay lên nhanh nhẹn như hồng nhạn. "Lạc Thần phú" của Tào Thực dùng "Phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long" để miêu tả vẻ đẹp của Lạc Thần. Sau này từ "kinh hồng" dùng để hình dung tư thái yểu điệu nữ tính như nhạn. Nhất miết có nghĩa là một cái liếc mắt rất nhanh. "Kinh hồng nhất miết" gần giống như "nhìn thoáng qua" nhưng sắc thái tình cảm càng mãnh liệt hơn, ý muốn nói có người hoặc đồ vật, chỉ cần liếc nhìn một cái, là**

đủ để người ta khắc ghi ấn tượng cường liệt, sâu sắc.

"Bái sư.....?".

"Võ thuật Trung Quốc". Tên mập nước ngoài khoa tay múa chân một chút, miệng phát ra thanh âm hự a hự a.

".....". Đường Hà câm nín nửa ngày, "Anh không bằng ttrực tiếp tới võ quán Trầm thị bái sư, đúng lúc tôi cũng phải đi một chuyến". Đường hà suy nghĩ một chút, từ trong ngực lấy ra cái chai sứ nhỏ Lê Chanh cho mình, hào phóng chia một nửa cho tên mập nước ngoài, "Thấy anh không tệ, cho anh một nửa này, có vẻ là đồ tốt".

Này cũng là Đường Hà không biết trong chai sứ nhỏ là cái gì, sau đó khi biết rõ rồi, quả thực hối hận muốn khốc ngất trong ổ mền luôn. Cậu ta thật vất vả được chút bàn tay vàng, còn vô duyên vô cớ chia một nửa cho người khác, trên đời không có chuyện càng bi kịch so với việc này.

Gale quay đầu nhìn một cái, nét mặt có chút ghét bỏ, nhưng vẫn là nhận lấy.

*****

Chuyện biệt thự nhà họ Lê bị động vật biến dị công kích rất nhanh truyền tới nghành liên quan của thủ đô, cũng chính là trong tay Phù Nhất Vi chuyên quản phương diện này, rất nhanh Phù Nhất Vi liền "Tận chức tận trách" cử nhân viên, đi nhà họ Lê cứu viện.

Lúc đám người Hạ Lợi Chính chạy tới, chỉ thấy bên ngoài biệt thự nhà họ Lê đang có động vật biến dị cấp hai cấp ba đông đúc giãy dụa chiến đấu cùng con người, mà đám động vật biến dị này hiển nhiên là từ trong một hầm ngầm gần đó đi ra.

Hạ Lợi Chính da đầu có chút run lên, động vật biến dị cấp một cấp hai thì thôi đi, săn giết coi như thuận tay, nhưng mà động vật biến dị cấp ba cấp bốn, liền ngay cả gã cũng phải thận trọng đối đãi, nếu không lật thuyền trong mương cũng không phải là dễ chơi như vậy.

"Hạ tiên sinh, chúng ta chia nhau hành động đi". Đội trưởng Triệu Khoan của một ngành khác dừng bước chân, chuẩn bị vòng tới sân sau của nhà họ Lê, cùng hạ Lợi Chính trước sau phối hợp.

"Cũng được". Hạ Lợi Chính thật sâu nhìn Triệu Khoan, người này sở dĩ đi làm nhiệm vụ lần này cùng gã, là bởi vì thủ trưởng lâm thời sai phái, nhưng Hạ Lợi Chính vẫn cảm thấy không có đơn giản như vậy. Nhưng mà chỉ cần không ảnh hưởng tới hoàn thành nhiệm vụ, cùng vấn đề an toàn của thành viên dưới tay của chính mình, Triệu Khoan có cái tâm tư khác gì, gã cũng không quan tâm.

Hạ Lợi Chính gật gật đầu: "Vậy hợp tác vui vẻ".

159. Chương 159: Chú Ba

Hạ Lợi Chính kỳ thật không thoải mái lắm, nguyên do sau khi bị Lê Chanh một cước gạt ngã, gã sẽ không sẵn lòng tới gần nhà họ Lê lắm. Cao thủ đều là cố kỵ thể diện, ở trước mặt người ta đều té dập mặt rồi, gặp lại tự nhiên xấu hổ, cho nên lần này Hạ Lợi Chính nhận được nhiệm vụ thật không muốn chút nào.

Ý tưởng của gã là, sớm làm xong sớm đi, gặp được người nhà họ Lê, nhất là thằng nhóc Lê Chanh đó, có thể tránh liền tránh. Đỡ phải chính mình lại mất mặt.

Hạ Lợi Chính ý tưởng rất tốt, cũng rất thực tế, đội ngũ dẫn tới từ trong ngành đều là đồng chí thân kinh bách chiến, giết động vật biến dị cấp hai không hề chùn tay nhưng mà khi bọn họ một đội ngũ vọt vào trong đàn thú, lại bất ngờ nhìn thấy mấy đội ngũ quần áo thống nhất đang nhàn hạ tản ra chung quanh biệt thự nhà họ Lê, tuy rằng thực lực của những người này so ra kém đám người Hạ Lợi Chính, nhưng bàn về thủ đoạn săn giết động vật, lại một chút cũng không lề mề so với bọn gã.

Rất nhiều người thậm chí mím môi, trực tiếp một kích ắt chết, khiến cho đám người Hạ Lợi Chính liên tục ghé mắt.

"Ô, đậu má, đội trưởng, bên kia tới một đám người tranh cướp đầu người kìa!". Một thanh niên gầy còm mới vừa dùng đao dài chém chết một con động vật tương tự con báo, quay đầu lại liếc mắt nhìn một cái, nhất thời kinh ngạc, sợ hãi kêu một tiếng hướng Đan Văn.

Cách nói đầu người của nơi này tương tự trong game online, trong game online có thể dùng đầu người bị giết đổi lấy phần thưởng, võ quán Trầm thị tự nhiên cũng là dùng xác chết của động vật biến dị đổi lấy dược hoàn, hai loại không có gì khác nhau.

Nếu tới đều là người của võ quán Trầm thị, mọi người cắm đầu săn giết động vật, ai cũng không ngáng đường ai liền thôi, một đống người ngoài này là cái tình huống gì?

Bọn họ săn giết động vật có thể tính tại trong thu hoạch của người một nhà không?

Rõ ràng không có khả năng a!

Bọn họ có thể dùng xác chết động vật biến dị đổi lấy dược hoàn sao?

Nếu không phải thành viên võ quán Trầm thị, như vậy cũng không khả năng.

Vậy bọn họ tới tranh cướp cái gì!!

Có bệnh à!!

"Mợ nó, người một nhà cũng liền thôi đi, sao lại còn có xen vào việc của người khác.....". Lúc này liền ngay cả Đan Văn nhịn không được chửi thề, dù sao người ta là tới hỗ trợ, cũng không có thể đuổi người đi, chính là nhiều ra một bộ phận thế lực bên ngoài tới phân chia động vật biến dị, nghĩ như thế nào đều trong lòng khó chịu.

Người của tiểu đội khác sắc mặt cũng rất khó coi, động tác của trong tay cũng càng phát ra nhanh hơn, mỗi người đều nghĩ thầm: "Hiện tại phúc lợi ngưng khí hoàn trong mỗi tiểu đội còn chưa đủ chia đều, hôm nay trận thú triều này của trận động vật biến dị chính là chuyên môn tới tặng phúc lợi".

***thú triều: quần thể động vật lớn, tập trung thành quy mô, tạo thành con sóng động vật lớn.**

Lúc này Đan Văn thấy đám người Hạ Lợi Chính thế tới rào rạt, hai ba cái liền quây nhốt một bộ phận động vật biến dị, lập tức bắt đầu sốt ruột rồi, phân công nói: "Đều cẩn thận chút, giết nhiều được nhiều, có năng lực theo tôi đi săn giết động vật biến dị cấp ba, thực lực yếu một chút ở tại chỗ này săn giết động vật biến dị cấp hai".

"Ngao ngao ngao!". Đội viên giơ tay phấn chấn hô ứng, có một số người gần đây thực lực có tăng trưởng đi theo Đan Văn di chuyển tới bên động vật biến dị cấp ba, biểu cảm hưng phấn trên mặt cơ hồ phải tràn ra tới.

Thuộc hạ của bên Hạ Lợi Chính đều có chút trợn mắt há hốc mồm.

"Những người này điên rồi hả?".

"Có cái gì mà hưng phấn chứ.....Giết động vật biến dị vừa dơ lại mệt, còn có thể cười tới như vậy, tất cả đều là kẻ ngốc à?".

Tuy rằng Hạ Lợi Chính cũng cảm thấy như vậy, nhưng vẫn là thản nhiên nói: ".....Các cậu rảnh như vậy? Để ý người ta làm gì? Nhanh chóng làm xong nhiệm vụ rút quân!".

Một nhà già trẻ nhà họ Lê dựa cửa sổ nhìn ra bên ngoài, Trầm Du dựa tại vách tường, thần sắc hơi có mấy phần lạnh nhạt, nhìn xác chết của mỗi một con động vật máu tươi giàn giụa trong mắt không có một tia dao động, y sớm liền là người nhìn quen sống chết rồi, đừng nói là động vật, cho dù bên dưới đổi thành người, y cũng không có cảm giác gì.

Ngược lại mẹ Lê có hơi chấn kinh, bộ dáng nắm di động sắc mặt tái nhợt khiến Lê An Thúy cực kỳ lo lắng, nhưng mà mẹ già sau khi quan sát mười phút, nhẹ nhàng thở phào một hơi, kích động mở di động soạn chữ, di động run run gõ sai mấy chữ, nghiêm túc chỉnh sửa một chút mới đăng lên mạng.

Lê An Thúy lén nhìn một cái, nhất thời có chút câm nín, thần kinh mẹ già vẫn là khá lớn, lúc này cũng không quên ở đăng bài trong Tieba của Lê Chanh.

Lạ nói fan trung thành của Chanh tử, mẹ già tự nhiên được coi là một fan, từ lúc học được lên mạng rồi, mẹ già lăn lộn trong Tieba của Lê Chanh tới xuôi chèo mát mái, dẫn dắt một lớp bà mẹ có tình yêu dành cho con cái, trở thành lực lượng trung kiên trong nhóm fan của Lê Chanh.

Topic của mẹ Lê rất nhanh được đăng lên, đại thể chính là nói bản thân nhìn một trận người thú đại chiên còn rung động hơn so vớ 3D,4D gì đó, thậm chí chiến đấu đang ở giữa giằng co, còn chưa có kết thúc. Nhưng mà bởi vì không có hình kèm theo, mọi người chỉ cho rằng topic của mẹ Lê chính là thổi phồng mà thôi.

"Lâu chủ nói tui biết là chuyện gì vậy, chính là một khu nhà của ngoại ô thủ đô, hiện tại tui đang ở trong nhà lầu đối diện căn biệt thự đó, tận mắt thấy rất nhiều động vật biến dị hình thể khổng lồ vòng qua bảo vệ cổng chui xuống trèo lên, công kích hướng căn biệt thự đó, nhưng mà cũng không biết bên trong là người nào sống nha, xuất hiện rất nhiều người mặc đồ vận động màu đen hộ giá hộ tống nó, hiện tại động vật biến dị đều bị chặn ở ngoài cửa". Mấy phút sau một người tên là [tiểu Lục phi thường] của Ba Hữu*, đột nhiên xuất hiện một đoạn văn tự viết như vậy đăng lên, lập tức kèm hình ảnh, có thể là bởi vì không dám tới gần quá, cho nên hình chụp khá mơ hồ, nhưng trạng huống cụ thể vẫn là có thể thấy rõ.

***Ba Hữu: trang con của tieba, là cái forum của một nhóm có cùng sở thích ấy**

"Vãi hàng, cái loại quần áo này..... Đó là người của võ quán Trầm thị mà".

"Võ quán Trầm thị khuynh sào xuất động *(tất cả người võ quán đều huy động tới nhà Lê Chanh)*, biệt thự này có phải là của quán chủ bọn họ hay không?".

"..... Không phải có người nói, quán chủ võ quán Trầm thị chính là Chanh tử sao?".

"Ha ha ha lầu trên, loại tin tức này rõ ràng là tin tức giả bạn cũng tin? Cho dù Chanh tử thân thủ không tồi, này cũng không khả năng chính là quán chủ võ quán Trầm thị, bằng không võ quán Trầm thị đổi thành võ quán Lê thị!".

Lại qua mấy phút sau, [tiểu Lục phi thường] lại đăng một cái icon khiếp sợ: "Động vật biến dị còn chưa có xong, đám người của võ quán Trầm thị, cùng một đám người nghành an toàn tới hỗ trợ đánh nhau rồi.....".

"A, không đúng, giống như có ba nhóm người, một nhóm là người của võ quán Trầm thị trợn mắt nhìn, một nhóm là một phần ngành an toàn nhìn qua cái gì cũng không biết bảo trì trung lập, nhòm thứ ba đồng dạng là ngươi của nghành an toàn, nhưng mà có chút ý vị giương cung bạt kiếm".

Lúc này bên ngoài biệt thự của nhà họ Lê, Hạ Lợi Chính nghi ngờ nhìn Triệu Khoan, người này chủ động đề xuất đisân sau nhà họ Lê phòng thủ, làm sao liền bị đội ngũ võ giả *(những người biết võ, tập võ)* mặc đồ vận động màu đen trước mắt tóm ra?

"Bọn họ cùng một nhóm với các người?". Một tiểu đội trưởng của võ quán Trầm thị kéo cổ áo của Triệu Khoan đẩy hướng bên Hạ Lợi Chính một chút, "Vừa nãy người này dẫn một đám người lén mở cổng sau, định thả động vật biến dị vào trong sân nhà họ Lê, các người rốt cuộc là tới hỗ trợ, hay là tới hại người? Là địch hay bạn có thể cho một lời chuẩn được không?".

"Còn nói cái gì! Rõ ràng chính là tới hại người! Mau đuổi bọn họ đi!". Đám người của võ quán Trầm thị hăm hở, chú em hay lắm, rốt cục có lý do đuổi đám cướp đầu người đi rồi.

"Không cần các người giúp thêm phiền, chúng ta không sợ kẻ thù cường đại, chỉ sợ đồng đội phản bội, ngộ nhỡ lúc chúng ta đang giết động vật biến dị bị các người ở phía sau đâm mọt dao, thật sự là chết đều không nhắm mắt rồi!".

Hạ Lợi Chính bị nhóm người kêu la tới sắc mặt tức giận đỏ lên, nhưng mà gã cũng mơ hồ phát giác cái gì đó, ban đầu thủ trưởng liền vẫn nhớ thương sản nghiệp của nhà họ Lê, muốn giết chết người của nhà họ Lê sung công Cống dược phường, sau đó chính mình làm hỏng nhiệm vụ, cho nên thủ trưởng liền không tin tưởng chính mình lắm. Vì thế lúc này chắc là cử Triệu Khoan tới hoàn thành.

Hạ Lợi Chính cảm thấy chính mình là bị tai bay vạ gió bị Triệu Khhan liên lụy, nhưng mà dù sao gã cũng là cùng Triệu Khoan cùng nhau tới, lần này thật giống như là bùn vàng dính đũng quần rồi, cơ bản không phải phân cũng là phân thôi.

"Thủ trưởng các người làm sao còn chưa hết hy vọng muốn mưu cướp sản nghiệp của nhà họ Lê chúng tôi sao? Lần trước là Cống dược phường, lần này trực tiếp tới trong nhà của chúng tôi?". Lúc này một âm thanh bình tĩnh truyền tới, mang theo ý vị trong trẻo độc hữu của thiếu niên, Hạ Lợi Chính nghe tới âm thanh này cũng đột nhiên ngẩn ra, nhớ tới lần trước không hề hình tượng té ngã một cái, hận không thể lập tức biến mất ở bên trong đám người.

[tiểu lục phi thường] kích động đăng một đoạn video lên đợi tới lúc Lê Chanh xuất hiện ở trong tầm mắt, người của Tieaba Chanh *(page của Chanh tử trên Tieba)* đều sợ ngây người, thì ra nơi sự cố đột phát thật là nhà của Lê Chanh.

"Lần trước là anh, lần này là anh ta?". Lê Chanh lướt mắt qua Hạ Lợi Chính, ánh mắt nhìn về phía Triệu Khoan thất hồn lạc phách.

"Tôi không biết việc này". Hạ Lợi Chính ở trong lòng thở dài, mợ nó đây đều là chuyện gì.

Theo xuất hiện của Lê Chanh, cổng lớn của nhà họ Lê cũng bị người mở ra từ bên trong, người đàn ông vóc dáng cao lớn trên tay tóm một người thanh niên bộ dạng bình thường đi ra, tiện tay ném tới dưới chân Lê Chanh, "Còn có một người".

Trên tầng hai của căn nhà đối diện biệt thự, một thiếu niên diện mạo khôi ngô cầm máy quay phim quay hình ảnh ngoài cổng của nhà họ Lê, lúc Trầm Du xuất hiện, thiếu niên này bỗng nhiên mở to hai mắt, ánh mắt từ đầu đến chân nhìn kỹ người đàn ông thân cao tỉ lệ chuẩn thậm chí ngũ quan hình dáng khuôn mặt đều hoàn mỹ không khuyết điểm……

Có chút nhìn quen mắt nha.

[tiểu lục phi thường] lại một lần nữa đăng lên một đoạn video, khi Lê Chanh và Trầm Du đều xuất hiện ở trước màn hình, có người rốt cục nhận ra thân phận của Trầm Du: "Đó không phải……..Đó không phải chú Ba sao?".

Trí nhớ dần dần tua lại.

Giới giải trí luôn nhanh quên.

Thường thường một ngôi sao thời gian dài không xuất hiện liền sẽ bị quàn chúng quên mất, càng hơn nữa không phải ngôi sao, chỉ xuất hiện ở trong một tập phim truyền hình ngay cả một vai phụ còn chưa được tính.

Nhưng mà có lẽ là người này bị Trầm Du khắc họa rất đặc sắc, phàm là người xem qua [Ảnh Sát], đối y đều khá có ấn tượng, hơi nhắc tới liền lập tức nhớ tới.

"Chú Ba của [Ảnh Sát] mới xuất hiện liền nổi ấy!".

"Chú Ba người từng bị Chanh tử ôm trong lòng, thâm tình nhìn Chanh tử, cơ hồ muốn hôn nhau sao? Chú ba người [Cháu chờ chú đi xem một chút, nhất định phải an toàn dẫn cháu đi ra ngoài] lại chính mình một mình vĩnh viễn nhắm lại hai mắt sao? Chú Ba người nhan trị *(giá trị sắc đẹp)* nổ bảng chỉ xuất hiện một lần lại làm cho vô số cô gái rơi nước mắt sao?".

Trong nhà Chanh tử xuất hiện chú Ba là ý gì?

Chú Ba và Chanh tử đây là rốt cục cùng một chỗ……Sao?

160. Chương 160: Thần Tượng Đáng Khen Nhất

Một thanh niên văn nghệ mới từ trong [Tieba Sống Còn] lắng đọng lại tình cảm đối loài người, ngẫu nhiên xâm nhập Tieba Lê Chanh, trợn mắt há hốc mồm nhìn tốc độ đẩy bình luận sôi sục trong Tieba này.

"Chú Ba đảng lui tản đê! Chanh Chanh rõ ràng cùng Kiều ảnh đế là một đôi được không!!".

"Kiều ảnh đế đó là cái quỷ gì, hiện tại chú Ba xuất hiện ở trong nhà Chanh tử, quả thực là bằng chứng như núi, thật không thể thật hơn, mấy người chờ xem, nói không chừng là sau động vật biến dị biến đi hết, hai người này còn ôm nhau đó!".

".....Đọc bình luận của lầu trên, tuy rằng tui không phải chú Ba đảng, nhưng không biết tại sao, kì lạ rất chờ mong ".

"Chờ mong +1"

"Chờ mong +10000".

Thanh niên văn nghệ: "....."

Tui phắc!

"Mọi người đều làm sao vậy? Hiện tại đều là thời khắc sống còn của loài người, các người cư nhiên còn đang chú ý một ngôi sao?". Thanh niên văn nghệ có chút không chấp nhận được, cảm giác thế giới quan mới bồi dưỡng ra từ Tieba Sống Còn nháy mắt bị xoát mới, nói thế nào đây, so sánh Tieba Chanh và Tieba Sống Còn, cái trước giống như ăn tết, náo nhiệt nổi vô cùng, cái sau giống đưa tang, tuy rằng nhân số cũng rất nhiều, nhưng phần lớn đều im lặng, đề tài thảo luận cũng nặng nề.

Nhưng thanh niên văn nghệ nhưng không hề ghét cái loại cảm giác ăn tết của Tieba Chanh, dù sao vui vẻ bản thân là có thể bị cuốn hút, ở trong này lướt một hồi gã đều cảm thấy tràn ngập hy vọng đối nhân sinh.

Có cái mẩu chốt gì không qua được chứ?

Nhìn đi, hiện tại, còn có một đám ngốc đang điên cuồng theo đuổi ngôi sao, xem nhân số cũng có mấy trăm hơn một ngàn.

Người ta còn một chút cũng không gấp gáp.

Chính mình một người thủ đô gấp cái gì?

Cho dù động vật biến dị thật tấn công hướng loài người, thủ đô cũng phải là nơi an toàn nhất, dù sao Trung Nam Hải *(chắc chủ tịch nước)* ở nơi này, quân đội ở nơi này, người lãnh đạo ở nơi này, truyền thừa của trung tâm văn hóa chính trị sau cùng đều phải nơi này.

Gã mở ra một bài đăng nóng nhất, nhìn tới bên trong video của [tiểu Lục phi thường] đăng lên, bên trong có nhân viên huấn luyện chính diện chống lại tập kích của động vật biến dị,

nhưng lại không có xuất hiện một người thương vong.

Phải biết rằng phân tích từ trong video đó, đám này đều có thể là động vật biến dị cấp hai cấp ba đó! Cấp....hai, ba đó là cái khái niệm gì! Cấp hai cũng liền thôi đi, tới trên người động vật biến dị cấp ba, quả thực chính là tiết tấu một cái nước mũi đều có thể phun chết trai đẹp ốm yếu.

Thanh niên văn nghệ lập tức từ trong thảo luận bên dưới tìm được rồi một cái từ mấu chốt.

"Võ quán Trầm thị?". Thanh niên văn nghệ nhìn cái tên này, trong lòng bỗng nhiên nổi lên một tia gợn sóng, hay là đây là trong truyền thuyết, xe tới trước núi ắt có đường, thuyền tới đầu cầu tất nhiên thẳng, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn*? Nếu chính mình có cơ hội bước vào võ quán Trầm, có phải có thể có sức chiến đấu nghịch thiên như vậy hay không? Nhưng mà nghe nói võ thuật đều là từ nhỏ luyện, chính mình đã hơn hai mươi tuổi rồi, xương cốt sớm đã định hình, có thể có cơ hội hay không?

***Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn: trong hoàn cảnh khốn khó tìm được lối thoát**

Trích từ trong câu thơ của Lục Du:Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn – Sơn cùng thủy tận ngờ hết lối rồi, liễu rũ hoa cười lại gặp làng

Bên căn biệt thự đã tiến hành đàm phán gay cấn, trên cơ bản là Hạ Lợi Chính đang thở dài, đội viên đằng sau gã mồm năm miệng mười đang nói chuyện, những người khác bảo trì im lặng, người của võ quán Trầm thị không chú ý những cái đó, lại bắt đầu bốn phía giết chết động vật biến dị. Cũng không biết đám động vật biến dị này rốt cuộc tới từ nơi nào, chất lượng khác biệt cùng cái loại cỏ đuôi chồn hoang dã, đám này sức chiến đấu đều là cực kỳ cường đại.

Bớt đi đám người của Hạ Lợi Chính, mọi người đau cũng vui sướng, tuy rằng đối phó gian khổ một chút hơn so với vừa rồi, nhưng kiếm được cũng nhiều không phải sao.

Đội viên A nói: "Loại tư thế sát khí đầy người và liều mạng thế này, tôi như thế nào cảm giác chúng nó có thù cùng chúng ta?".

Đội viên B: "Giống loài khác biệt làm sao nói cảm tình? Cậu có lẽ có thể tiếp nhận người nước ngoài ngôn ngữ không thông, nhưng cậu sẽ thích một con kiến sao, đoán chừng đi ở trên đường đều sẽ đạp chết đó".

Đội viên A: "Tôi biết rồi, liền ví dụ như voi thấy anh, cũng sẽ muốn đạp chết".

Đội viên B cười nhạt: "Hiện tại đã không có voi bình thường rồi, chỉ có voi biến dị, cái loại động vật này bình thường đều cao hơn cấp ba, nó thấy tôi sẽ không đạp chết tôi, sẽ một hơi phun chết tôi".

“Anh nói không biết liền không biết việc này?”. Lúc này Lê Chanh đã đi vào lầu một biệt thự nhà họ Lê, Xám Nhỏ bán manh kêu hai tiếng một cái nhảy phốc lên trên đầu gối cậu, bị Trầm Du sau đó ngồi bên cạnh cậu một tay quẳng ra ngoài.

Nói cũng kỳ quái, nhiều động vật đều bị không khí lây nhiễm trở thành động vật biến dị như vậy, Xám Nhỏ nhưng hình như không có nửa điểm ảnh hưởng, đối việc này Lê Chanh quy kết là bởi vì đối phương từng nếm qua đan dược của Đại Châu giới.

Hạ Lợi Chính: “Mặc kệ cậu tin hay không tin, tôi quả thật không biết, làm người tôi vẫn là hiểu, sẽ không làm loại thủ đoạn mưu tài giết người này”.

Triệu Khoan trên mặt có chút khó coi.

Bây giờ gã còn bị người đè trên mặt đất, hình tượng rất là chật vật, nhưng khiến gã cảm thấy khó chịu nổi chính là, đồng đội cùng ngành an toàn cùng đi tới không chỉ có không có ý giải cứu gã, ngược lại mở miệng mỉa mai.

“Nhưng dù sao Triệu Khoan cũng là đồng đội cùng ra ngoài làm nhiệm vụ, tôi phải dẫn anh ta về, xử trí cụ thể còn phải xin chỉ thị cấp trên”. Hạ Lợi Chính hơi hơi nghiêm nghị, nói tiếp.

“Cấp trên các anh sẽ xử trí”. Lê Chanh lộ ra bộ dáng dở khóc dở cười: “Đừng đùa, vốn chính là nhà họ Phù hạ mệnh lệnh, tin anh mới là có quỷ, Như vậy đi, hiện tại cao thủ khan hiếm tôi cũng sẽ không đánh chết anh ta, dù sao giết người là phạm pháp, không phải bất kể ai đều cố tình vi phạm pháp luật, để anh ta ở lại đây làm người phục vụ bưng trà rót nước cho võ quán Trầm thị chúng tôi, khi nào thái độ đoan chính thì khi đó lại trở về, tuy rằng tôi là công dân tốt tuân thủ pháp luật, nhưng mà không phải người lấy ơn báo oán”.

Lê Chanh: “Anh hẳn là hiểu rõ, thân phận của anh ta, cho dù dựa theo pháp luật nhốt tại trong tù cho tôi cái công đạo, tôi cũng không tin”.

Triệu Khoan cắn răng không dám tin.

Hạ Lợi Chính: “.....”

Hạ Lợi Chính cười khổ, ngẫm lại sân bay ngày đó chính mình vẫn là vênh váo tự đắc, lòng đang lại hận không thể tìm cái khe chui vào, nhân sinh thật là gặp gỡ tế ngộ bất đồng*: “Xem ra tôi là không có lựa chọn rồi”.

***tế ngộ bất đồng (gặp gỡ khác biệt): cùng một việc cùng một người nhưng khác nhau ở chỗ người gặp phải việc đó người đó lại có cái kết khác nhau**

“Về phần người một lòng nhằm vào nhà họ Lê của chúng tôi”. Lê Chanh nhíu mày, đối phương

lặp đi lặp lại nhiều lần gây phiền toái, cuối cùng còn náo loạn một hồi như vầy, nhẹ nhàng bâng quơ bỏ qua là không khả năng..... Trầm Du nhìn cậu nhìn hắn một cái, thuận miệng gọi Đan Văn tới: "Đội trưởng Đan, từ giờ trở đi quán quán Trầm thị tuyển nhận thành viên đối bên ngoài, hễ là có người chống lại nhà họ Phù, đều có thể gia nhập võ quán, sau này càng tạo thành không ít phiền toái cho nhà họ Phù, võ quán sẽ xem tình huống khen thưởng ngưng khí hoàn".

"Về phần người của nhà họ Phù cùng với thuộc hạ của nhà họ Phù, võ quán Trầm thị miễu quá nhỏ, từ chối không nhận". Lê Chanh bỏ thêm một câu.

Đan Văn mắt sáng lên, chiêu mộ thành viên vói gã mà nói không có ảnh hưởng gì, nhưng khen thưởng ngưng khí hoàn đằng sau mới chính thức là khiến gã động tâm, hiện tại động vật biến dị tàn sát bừa bãi, nhà họ Phù gì đó hiển nhiên đều kém hơn so với gia tăng thực lực.

Hạ Lợi Chính cảm thấy Lê Chanh mệnh lệnh này thật là có chút kỳ lạ, chẳng lẽ võ quán Trầm thị có khen thưởng như vậy? Phải biết rằng cao thủ của quốc gia cũng không chỉ là trình độ như Hạ Lợi Chính, chân chính có thực lực nhiều không kể hết, tuy rằng nhà họ Phù có thể nắm giữ người không nhiều lắm, lực lượng của võ quán Trầm thị so sánh không đáng là gì cả.

Có thể nói mệnh lệnh của Lê Chanh trên cơ bản sẽ không tạo thành thương tổn gì đối nhà họ Phù.

Rất nhanh theo một loạt tin tức truyền ra từ võ quán Trầm thị, Hạ Lợi Chính liền bỗng nhiên hiểu rõ cái gì đó rồi.

Không phải bởi vì Lê Chanh không biết tự lượng sức mình.

Chính là bởi vì.....Hiểu biết của chính mình quá ít.

Ngay tại ngày hôm sau động vật biến dị tấn công nhà họ Lê, liền truyền ra bí quyết nâng cao thực lực của thành viên võ quán Trầm thị: sau khi giết động vật đổi lấy điểm cống hiến tại quầy lễ tân, có thể mua ngưng khí hoàn.

Trong nhật báo Thủ Đô miêu tả chuẩn xác từng từ đối sự kiện này, nếu nói còn có người hoài nghi võ quán Trầm thị như thế nào sẽ có dược hoàn nghịch thiên như vậy, như vậy mời xem thân phận của ông chủ võ quán Trầm thị, chính là em rể của ông chủ Cống dược phường. Cống dược phường ngay cả Lục vị hồi huyết hoàn và Dũ thương đan đều nghiên cứu chế tạo ra, như vậy xuất hiện của ngưng khí hoàn cũng có thể nghĩ ra.

"Đây là một cái thành quả nghiên cứu vượt thời đại, tại thời khắc động vật biến dị hoành hành, võ quán Trầm thị xuất hiện ngưng khí hoàn, cơ hồ có thể lấy lực bản thân chống đỡ truyền thừa của cả dân tộc, có thể suy ra tại càng nhiều năm sau, tồn tại của ngưng khí hoàn, sẽ trở thành dược hoàn mà võ giả truy đuổi tán tụng".

"Không biết ngưng khí hoàn có thể sản xuất hàng loạt hay không, nhưng mà theo chúng tôi nghe ngóng, dược hoàn của Cống dược phường dùng dược liệu đều là cực phẩm, chỉ sợ số lượng đều sẽ rất ít".

"Chân trước tới động vật biến dị, chân sau liền có ngưng khí hoàn, thật là trời không diệt Hoa Hạ chúng ta!".

"Nhà họ Phù, Đó là cái gia tộc gì? Đây là..... từng đắc tội võ quán Trầm thị sao? Dưới tình huống như vậy, võ quán Trầm thị còn chuyên môn phun ra lời đả kích nhà họ Phù, nhà họ Phù này chỉ sợ phải ăn ngủ khó yên ổn rồi".

"Ha ha, cái này kêu là nhân quả, trước đó nhà họ Phù thế lớn đè người phong sát Lê Chanh tại giới giải trí, sau đó lại ngấp nghé sản nghiệp người ta, hiện tại ngược lại chính mình đi lên đường cùng rồi". Đây là một người hàng năm ở trong giới giải trí, một đoạn ký ức hãy còn mới mẻ đối năm đó nhà họ Phù chèn ép Lê Chanh, xem như khá hiểu nội tình.

Cùng lúc đó, Lê Chanh gửi một phần quà cho một đám fan trung thành nhất ủng hộ Tieba và Weibo của mình, sau khi mở hộp quà nhỏ ra, đám fan trung thành này phát hiện, trong hộp quà của chính mình cư nhiên để một viên dược hoàn nho nhỏ.

Đây là một viên dược hoàn, không phải người của võ quán Trầm thị, cho dù cầu cũng cầu không được.

"Trời ơi, tui đang nằm mơ sao, món quà thần tượng cho tui cư nhiên là ngưng khí hoàn, nghe nói thứ này ở tại chợ đen giá bán đều tăng tới mấy trăm vạn một viên, còn có giá vô giá nữa, trên cơ bản tất cả đều là hàng giả". Một fan sau khi nhận được quà của Lê Chanh, tay đều đang run.

Cô tự nhiên sẽ không cảm thấy Lê Chanh cho chính mình là hàng giả, dù sao bản thân Lê Chanh chính là ông chủ của võ quán Trầm thị, lại là em vợ của ông chủ Cống dược phường, lấy ra mấy viên dược hoàn vẫn là chuyện nhỏ.

Chập tối cùng ngày, Lê Chanh cười tủm tỉm chụp tấm hình đối hộp quà còn thừa, lại tự chụp chính mình, đăng lên Weibo: "Cùng Đại Mao cùng nhau chuẩn bị quà cho các fan trung thành của tôi, cám ơn đồng hành cho tới bây giờ. Vui vẻ, hạnh phúc".

Một fan trung thành tại bên dưới cảm khái: "Lần đầu cảm thấy, thích Chanh tử, trở thành một fan não tàn, là quyết định chính xác nhất đời này của tôi, không có ngôi sao nào rõ ràng có thể làm tới một bước này".

Mọi người nhận được quà lòng hiểu không nói ra ngoài, không công bố nội dung của món quà, nhưng kỳ thật có không ít người đoán được chút gì đó, thảo luận cũng ẩn ẩn từng có một hai câu truyền đi.

Lúc này có người kinh ngạc nói: "Đại Mao là ai?".

"Nghe lên giống tên thú cưng".

"Rõ ràng là người, được không".

"Tui nhìn bên trong tấm hình, sườn mặt của người đàn ông đằng sau Chanh tử, đó chính là Đại Mao nha".

".....Tui nhìn giống chú Ba đó".

"Kỳ thật là gọi yêu đó, Chanh tử đã cùng một chỗ cùng chú Ba rồi, như vậy rất rõ ràng, Đại Mao chính là gọi yêu của chú Ba rồi, gần đây thần thu hoạch song song tình yêu và sự nghiệp".

Lê Chanh vô cùng cao hứng ngâm tắm nước nóng, áo ngủ mặc sùm sụp đi ra từ trong phòng tắm, mắt nhìn động thái của Weibo, lại bất ngờ phát hiện mọi người đều chệch đường rồi.....Cậu cẩn thận nhìn kỹ n lần Weibo của chính mình, không khỏi ngẩn ngơ, thì ra cư nhiên thuận tay đăng tên của Đại Mao lên rồi.

Lê Chanh: "....."

Trầm Du: "Sao vậy?".

Lê Chanh theo bản năng nhét di dộng dưới drap giường, còn phải nghĩ cái gì đó để lấp liếm bèn đặt mông ngồi lên, chớp chớp mắt, Lê Chanh mặt cứng ngắc cười: "Nhớ anh".

Trầm Du: "....."

161. Chương 161: Bạo Tay

Vợ căn bản sẽ không biết loại chuyện lừa gạt người khác, Trầm Du cũng không phải lần đầu tiên phát hiện.

Đương nhiên y cũng không để ý.

Sau khi đè người tới cơ hồ muốn ngất xỉu, trong lòng ôm cậu nhóc, Trầm Du giơ tay lấy di dộng Lê Chanh lén giấu dưới mền ra, nhìn thoáng qua, Trầm Du nhướn mày, lập tức tóm được điểm sáng Weibo của của đối phương.

Trầm Du: "....."

Nhìn một chút thiếu niên mềm như tượng bùn trong lòng.

Y không phải trừng phạt rất nhẹ rồi hay sao?

Mấy ngày sau Lê Chanh trên người thường thường sẽ nhiều ra một chút vết hôn, có đôi khi trên xương quai xanh trên ót đều có, khiến cho ngay cả mẹ Lê làm bộ cái gì cũng không biết đều làm bộ không nổi nữa, thanh niên cũng không biết tiết chế, ngộ nhỡ làm hỏng thân thể biết làm sao? Mẹ Lê chuẩn bị mua chút nguyên liệu nấu ăn bồi bổ một chút cho con trai con dâu, sau đó mới phát hiện giá gia cầm trong nước tăng cao, thậm chí đạt tới mức cung không đủ cầu.

Nguyên nhân lại là động vật biến dị, phần lớn trại chăn nuối đều bị phá hoại, bây giờ còn trại chăn nuôi bây giờ còn có thể tồn tại không phải hệ thống phòng ngự đầy đủ, chính là vũ lực phòng thủ hùng hậu, nhưng mà theo động vật tiến thêm một bước biến dị, hệ thống phòng ngự và sức người chỉ sợ cũng kiên trì không được bao lâu.

Thịt ăn khan hiếm thành vấn đề khó giải quyết nhất của giai đoạn hiện tại.

Cũng may đám động vật biến dị vẫn là có thể dùng ăn, hơn nữa chất thịt mùi vị càng ngon hơn so với trước đây, nếu thực lực của loài người có thể tiến thêm một bước tăng lên, như vậy bắt giữ động vật biến dị hoang dã cũng có thể dùng để ăn, đương nhiên đây là một cái viễn cảnh rất tốt đẹp, nhưng không phải giai đoạn hiện tại có thể đạt tới.

Lê Chanh rất nhanh từ Đại Châu giới mua một đám lớn thịt lợn biển, loại thịt lợn biển không có đủ lực công kích này ở Đại Châu giới bị gọi là một trong thịt ăn khó ăn nhất, chủ yếu là bởi vì thịt lợn biển vừa mặn lại cứng làm thành đồ ăn cũng không có mùi vị, ở trong mắt của người Đại Châu giới chỉ có thể dùng ăn đỡ đói, trên cơ bản nhìn cũng không nguyện nhìn nhiều thêm một cái, nhưng mà đối với người hiện đại mà nói, loại thịt lợn biển này lại có thể tăng cường sức miễn dịch và thể lực, trước đó khi thành phố Lang động đất, nhân dân cả thành phố Lang liền dẫn đầu ăn qua thịt lợn biển.

lợn biển

Cái mùi vị đó.....

"Tới bây giờ ta vẫn còn nhớ như in, chưa từng ăn qua loại thịt nào khó ăn hơn so với nó.....". Đây là một ông lão sống sót sau động đất của thành phố Lang, ông lão đã sáu mươi lăm tuổi rồi, tinh thần nhìn qua cũng không tệ lắm, hai mắt hữu thần, ngay tại sau khi phát biểu quan điểm của chính mình đối thịt lợn biển, ông lão dứt khoát dùng khoai tây khoai lang trong nhà trồng, chờ công ty Cực địa Lan Phương điểm danh thu mua thu hoạch, đổi lấy một túi lớn thịt lợn biển.

Rõ ràng thịt lợn biển khó ăn muốn chết, tại sao ông lão tại dưới biết rõ tình huống còn muốn mua? Có một số người cảm thấy rất kỳ quái, trong đó cũng có người hỏi ông lão.

“Quả thật mùi vị không ngon”. Ông lão lắc lắc đầu cười, trong mắt mang theo một cỗ tâm tình hình dung không ra: ‘”Nhưng nó là thứ cứu mạng mà, có thể dùng cây trồng trong nhà đổi về một túi thịt lợn biển, ta đều cảm thấy là lời rồi”.

Đồng dạng không hề người của thành phố Lang cũng liều mạng dùng cây trồng tự trồng và động vật biến dị bị giết đổi lấy thịt lợn biển, phần lớn người tỏ vẻ xem chừng đối loại động tác điên cuồng của bọn họ, dù sao thịt lợn biển quá khó ăn.

“Vì ủng hộ Chanh Chanh, khó ăn thế nào tui cũng sẽ nuốt xuống”. Một fan nuốt nước mắt chua xót thảo luận tại Tieba: “Tui đã ăn thịt lợn biển nguyên một tháng rồi, cảm giác miệng đều không có vị giác rồi, nhưng trong lòng đặc biệt hạnh phúc, thật giống như lúc phim điện ảnh của Chanh Chanh chiếu mỗi ngày đều mua vé lặp đi xem vậy”.

Lại qua mấy tuần, fan này đột nhiên cao hứng phấn chấn đẩy topic ban đầu của mình trồi lên: “Không biết có phải ảo giác hay không, sau khi ăn thịt lợn biển một thời gian, thân thể đều biến tốt rồi. Tui là cái loại thể chất đặc biệt ốm yếu, trong nhà đều vì tui mà tốn hết tâm tư rồi, hiện tại lại gặp phải động vật biến dị, bản thân tui đều không tin tưởng cái gì, chính là gần đây đổi ăn thịt lợn biển, phát hiện khí lực biến lớn rồi không nói, thân thể cũng trở nên khỏe mạnh rồi!”.

“Người mà, tới tuổi liền dễ dàng thiếu chất, trước đây ta thường xuyên bổ sung, chính là một ngày uống ba bữa, rất phiền phức! Hiện tại, có thịt lợn biển, không cần phải uống canxi, tiện lợi! Nhìn ta nè, tasau khi ăn hơn một tháng, một hơi leo năm tầng, không tốn chút sức nào!”. Tháng trước con trai của bà cụ mang về một ít thịt lợn biển về nhà, không nghĩ tới thật sự dưỡng tốt thân thể của hai ông bà, hiện tại bọn họ có lợi rồi, trực tiếp người một nhà đều đang ăn thịt lợn biển, hôm nay bà cụ liền nhịn không được nói chuyện này cho bạn bè của tiểu khu.

Lê Chanh dùng công ty con của công ty Cực địa Lan Phương ở trong nước bán ra thịt lợn biển ra bên ngoài, rất nhanh dẫn tới một con sóng nhiệt, tới sau đó thậm chí truyền tới tai cao tầng của quân đội.

Kỳ thật từ ngay từ đầu, những nhân viên cao tầng này liền nghe nói qua tên của Lê Chanh, mặc kệ là Cống dược phường hay là võ quán Trầm thị, gần đây đều nổi bần bật, mà thân là người chủ sự đều rất có quan hệ cùng hai cái này, tồn tại của Lê Chanh cũng dần dần khiến người ta biết tới.

“Tôi cảm thấy quân đội cũng có thể mua một ít thịt ăn của công ty Cực địa Lan Phương, lần trước thuộc hạ đi thành phố Lang đều từng nói qua, loại thịt ăn này rất tốt đối thân thể, không nghĩ tới hiện tại lại xuất hiện rồi”.

“Nhưng mà loại thịt này nguồn gốc không rõ ràng, tuy rằng kiểm tra đo lường không có vấn đề gì, lại tra không ra xuất từ loại động vật nào”.

“Bỏ vốn mua chỉ sợ phải hao tốn rất nhiều”.

“Này không quan trọng”.

Lão tướng quân bỗng nhiên nói một câu nặng ký.

“Kinh phí không phải do chúng ta tới lo lắng, nhân vật như chúng ta, chính là nâng cao thực lực của quân đội, ta không tin các người không nhìn tới, hiện tại mỗi một thành viên của võ quán Trầm thị lấy ra đều có thể chống lại kẽ lão luyện của đội ngũ đặc chủng”.

“Chênh lệch, luôn là càng kéo càng lớn”.

Lão tướng quân không có lòng hiếu thắng, nhưng mà nếu tùy ý tổ chức dân gian lớn thế, như vậy kết quả cuối cùng chính là uy nghiêm quân đội giảm xuống, này không phải kỳ vọng của ông.

Một quốc gia vẫn phải có một tín ngưỡng tới bảo vệ, quân đội vẫn là thần bảo hộ của quốc gia, ông cũng không hy vọng có cái gì thay đổi, bởi vì một khi rung chuyển, tất nhiên thương cân động cốt*. (thương cân động cốt = trọng thương tới gân cốt)

Trừ phi thế lực dân gian này, có được lực lượng vượt qua cả một quốc gia, ví dụ như thực lực của đối phương không phải ở dưới lực lượng quân đội, cũng đều không phải là cùng chi ngang hàng, mà là áp đảo tất cả.

Nhưng này có thể sao?

“Nhưng mà tướng quân, bên kia truyền tới tin tức là, chỉ cần quân đội có tồn tại người của nhà họ Phù, như vậy đối phương sẽ không cung cấp thịt ăn của công ty Cực địa Lan Phương”. Rất nhanh thông tín viên của quân đội nhận được tin tức của bên Lê Chanh, nội dung trả lời của đối phương làm cho mọi người tim đập thịch một cái.

“Tức cười”. Một trung tướng của nhà họ Phù nhịn không được đứng lên, phẫn nộ đập bàn: “Bọn họ đây là đang uy hiếp quân đội, quốc gia chúng ta làm sao sẽ chịu loại tổ chức dân gian này kiềm chế!”.

Mấy ngày nay theo người gia nhập võ quán Trầm thị càng ngày càng nhiều, rất nhiều người có thân phận liên hợp lại liên tục ra tay đối nhà họ Phù, tuy rằng không tạo được ảnh hưởng thương cân động cốt gì, lại làm cho gia tộc khổng lồ này phiền nhiễu không chịu nổi.

Nhất là mấy gia tộc nhỏ luôn luôn bất hòa cùng nhà họ Phù, có con cháu gia nhập vào võ quán Trầm thị, sau khi nhận được ngưng khí hoàn vạn vàng khó cầu, quả thực càng lúc càng mười phần ra sức. Cũng không biết lòng tin của bọn họ tới từ đâu, có thể đảm bảo nhà họ Phù sẽ không trả thù ngược, chỉ bằng ngưng khí hoàn của võ quán trầm thị?

Trung tướng Phù chưa thấy qua ngưng khí hoàn, cũng không từng tự mình nếm thử qua, cho nên cũng không cảm thấy ngưng khí hoàn có tác dụng bao lớn, chỉ cho rằng những người này là không nhìn rõ tình thế.

Lão tướng quân cũng nhíu mày, tuy rằng trung tướng Phù kích động một chút, nhưng nói cũng đúng, nếu chính là bởi vì trong quân đội có người của nhà họ Phù liền không bán ra thịt ăn cho quốc gia, bản thân còn có ý vị kiềm chế, ông là không có khả năng thỏa hiệp cùng đối phương.

"Nhưng mà.....". Thông tín viên mắt nhìn sắc mặt của lão tướng quân: "Trong lời đối phương có khổ tâm, bọn họ không hy vọng nhìn tới tương lai nhà họ phù sẽ dùng thịt ăn tăng lên lực lượng đối phó chính mình, nhưng nếu trong quân đội không có người của nhà họ Phù, bọn họ mới có thể lớn mật cung cấp".

Việc này không ít người của phòng họp thần sắc bớt tức giận rất nhiều, bọn họ cũng có nghe nói chuyện nhà họ Phù, quả thật làm không tốt, nếu không có ngay từ đầu xuống tay mãnh liệt cùng người ta, người ta cũng sẽ không sau khi đắc thế *(có quyền có thế)* phản kích ngược.

Nếu đổi là bản thân bọn họ, tại sau khi có được điều kiện đàm phán cùng quốc gia, loại thời điểm này chỉ sợ cũng sẽ không cho nhà họ Phù cái cơ hội gì đè đầu mình.

Có chút tranh đấu, hoặc là sống hoặc là chết, không phải lùi một bước liền có thể giải quyết.

Cho dù lúc này Lê Chanh muốn tức sự trữ nhân, hòa khí sinh tài*, nhà họ Phù cũng không nhất định lòng không mang oán hận, sau này trả thù ngược.

***tức sự trữ nhân: dẹp chuyện đặng yên thân.**

***hòa khí sinh tài: hòa thuận để làm ra tiền tài.**

"Ý tưởng này, có thể lý giải". Thông tín viên vừa dứt lời, liền lập tức có người bày tỏ, tổng thể mà nói, xóa sạch mấy người của nhà họ Phù tại quân đội, cũng sẽ không có cái ảnh hưởng gì đối quốc gia, ngược lại thịt ăn của công ty Cực địa Lan Phương, có thể khiến Trung Quốc đi đầu tại thế giới liên hợp đối kháng động vật biến dị.

"Không tồi, suy xét hiện tại của thằng nhóc Lê Chanh đó, cũng là lẽ thường của con người". Một nhóm người khác tỏ vẻ đồng ý điều kiện của đối phương.

Kỳ thật Lê Chanh nào có là sợ nhà họ Phù đạt được thịt lợn biển tăng lên thực lực, cậu chính là muốn hành hạ đối phương một chút mà thôi, trước đó nhà họ Phù vẫn hành hạ chính mình, hiện tại chính mình ngẫu nhiên cũng đáp lễ lại một lần, hia bên liền đều cân bằng rồi.

Lão tướng quân suy nghĩ một chút, đá việc này cho lãnh đạo của trung ương, thượng tầng mở hội nghị mật riêng tư, cuối cùng đồng ý điều kiện này, nhưng mà không nghĩ tới tại ngày hôm sau sau khi nhân viên của nhà họ Phù tại quân đội bị cách chức, Lê Chanh liền miễn phí tặng mấy chục xe thịt lợn biển cho quân đội.

Chẳng qua là thịt lợn biển thôi.

Trong mắt người thường Đại Châu giới còn giá trị mấy xâu tiền, đổi tại trong mắt tu sĩ, quả thực quăng bỏ nhưng đều không ai muốn nhặt, nhất là bên đại lục trung ương còn xuất hiện tửu lâu Gia Thường, cùng với sau đó tửu lâu khác đạt được cung cấp gia cầm của tửu lâu Gia Thường.

"Nếu trước đó biết mấy miếng thịt có thể giải quyết nhà họ Phù, sớm liền làm vậy rồi".

Không có lực lượng của quân đội, nhà họ Phù giống như bị người chém đứt một cánh tay, sau đó người bỏ đá xuống giếng nhiều lên, thế giới này chưa bao giờ thiếu người trong thời loạn ngược dòng mà lên, ở một ban đêm trời tối gió lớn, một người của một gia tộc nhỏ thủ đô tố cáo mấy con cháu dòng chính đang giữ chức vụ lên viện kiểm sát, cùng lúc đó, con cháu của gia tộc nhỏ này tại võ quán Trầm thị, nhận tới năm chai ngưng khí hoàn.

Năm chai, đại biểu hai mươi lăm cao thủ bình thường trở thành người tu luyện nội công, nếu đều tập trung hai mươi lăm viên ngưng khí hoàn ở cùng trên thân một người, tuy rằng có thể sẽ tại hấp thu đồng thời có một phần tản mác mà hình thành lãng phí, nhưng mà đồng dạng có thể tạo ra một cao thủ nội công thực lực tương đương Hạ Lợi Chính.

Đây mới là động lực chân chính.

Gia tộc nhỏ trong một đêm có được hai mươi lăm người tu luyện nội công, tuy rằng nội tình còn có hơi chưa lộ rõ, nhưng mà nhảy vọt một bước trở thành tồn tại không thể trêu chọc trong giới gia tộc nhỏ.....

Đủ loại như gia tộc nhỏ này, nhiều không kể xiết.

162. Chương 162: Con Thỏ

Một năm sau.

"Mẹ, chờ con giết thêm mấy con gà rừng nữa, tới võ quán Trầm thị ghi sổ, liền có thể gom đủ một trăm con động vật biến dị". Trong một căn nhà nhà nông cỡ nhỏ, cậu nhóc mười ba lau bụi đất trên mặt, nắm nắm đấm nhỏ, một đôi mắt đen nhánh tràn đầy kiên định nhìn người mẹ trong ốm đau.

Ăn ngưng khí hoàn, mẽ liền sẽ khỏe lên.

Quần áo trên người nó đã dính rất nhiều vết máu khô cạn, đợi tới trên người đều chỉnh lý sạch sẽ, cậu nhóc mở TV lên, chuyển tới tiết mục củađài trung ương, hiện tại CCTV như cũ vẫn là mỗ buổi chiều truyền phát một lần tin trong nước quốc tế, nhưng thời gian khác lại đều là truyền phát video chiến sĩ chiến đấu cùng động vật biến dị, đối với nâng cao kỹ xảo chiến đấu có trợ giúp rất lớn.

Cậu nhóc chính là thông qua xem những tiết mục này, mới học được kỹ xảo săn giết gà rừng.

Tới bây giờ, nó đã sắp đạt được viên ngưng khí hoàn thứ nhất.

Trên TV, tiết mục trực tiếp đang phát sóng hình ảnh trong sa mạc, một đám nam nữ mặc quần áo vận động màu đen dựa vào che dấu của địa hình không ngừng tiếp cận một ổ bò cạp, đây là một lần chiến đấu cỡ khá lớn của tháng này.

Khoảng ba trăm thành viên củavõ quán Trầm thị xuất động, mục đích chính là biển chết nằm ở sa mạc Taklimakan, bởi vì trong ổ bò cạp này có thể động vật biến dị cấp năm.

Động vật biến dị cấp năm, có nghĩa nếu không có cường giả ra tay, phần lớn người của nhiệm vụ lần này phải chôn thây trong sa mạc, sống tại thời đại này, mỗi một bước đi đều cần càng thêm cẩn thận.

"Sắp tấn công ổ bò cạp rồi, Hồng Thiên khẩn trương hay không?". Màn hình máy quay phim vừa chuyển, tới trên người một người thanh niên vóc dáng cao ráo, bởi vì phân phát của ngưng khí hoàn khiến cho thực lực của các cao thủ này một năm nay không ngừng tăng trưởng, Hồng Thiên này chính là một đám cao thủ đột phá võ giả *(người học võ, tập võ)* cấp bốn, xem như nhân vật cao nhất trong giới võ giả.

"Đầu đều cài trên lưng quần rồi, cô nói khẩn trương hay không?". Hồng Thiên luôn luôn đều là hình tượng bất cần đời, lúc này còn không quên đùa giỡn một chút.

"Nghe nói lần này các anh lập kế hoạch hoàn mỹ rồi, có thể thành công sao?".

"Vốn còn là không xác định, sau đó liền hoàn toàn có lòng tin". Đối phương còn muốn hỏi chút gì nữa, Hồng Thiên xua tay cười hì hì nói: "Nhưng mà cô không nên hỏi tôi, tuy rằng cô là mĩ nữ *(gái đẹp)*, tôi cũng sẽ không tiết lộ trước".

Hồng thiên thần thần bí bí đi xa, đi tới bên cạnh bên mấy người võ giả cấp bốn, màn hình nháy mắt chuyển qua, ánh mắt cậu nhóc bình tĩnh, nó nhận ra, mấy võ giả cấp bốn khác đều là cao thủ còn lợi hại hơn một chút so với Hồng Thiên, rất khó tưởng tượng, trong đó cư nhiên còn có hai người mập mạp nặng cân như vậy, một người tên là Đường Hà, một người là người nước ngoài đam mê võ thuật Trung Quốc, kêu Gale.

Đường Hà: "Đều nói luyện võ là càng luyện càng gầy, anh làm sao liền hoàn toàn không thay

đổi vậy?".

Gale phun một hơi tiếngTrung không thuần thục lắm, khẩu âm cứng ngắc của gã là làm sao đều không sửa được, gã liếc mắt một cái đánh giá trên dưới Đường Hà: "Cậu cũng vậy".

"Không có à, tui cảm thấy gần đây thịt trên mặt ít đi rất nhiều". Đường Hà lấy ra một cái gương từ trong ba lô, nhìn ảnh thương mình một phen, làm bộ thở dài, chê gầy chưa đủ: "Thịt cằm giảm một một milimét, thịt hai bên cũng ít một milimét.....".

Gale: "Ặc".

Gale không hiểu lắm tiếng Trung bác đại tinh thâm, nhưng mà nhìn bộ dáng của Đường Hà tựa hồ cũng không hài lòng chính mình gầy đi, gã an ủi nói: "Đừng lo lắng, cậu ăn nhiều như vậy, còn có thể mọc lại đó".

Đường Hà: ".....". ( ) !! Tránh ra!!Người ngoài hành tinh đáng ghét!!

Lần này tấn công ổ bò cạp không hề thuận lợi, đầu tiên bò cạp là có độc, tiếp theo cả người bò cạp đều là vỏ cứng, hơn nữa tổng thể thực lực cũng không kém, này cũng liền khiến đám người Đường Hà đặc biệt gian khổ. Nhưng mà nhân số võ quán trầm thị đông đảo, khoảng ba trăm người, hai người đối phó một con bò cạp cũng là đủ rồi.

Cát vàng đầy trời, đợi tới sau khi ổ bò cạp bị tông hỏng bên dưới bỗng nhiên chấn động hai cái, tiếp theo một hố ngầm hình xoắn ốc lõm xuống, vua bò cạp cấp năm chui ra từ trong lòng đất, lớp vỏ cứng sáng bóng trên người lóe lên, đuôi nhọn còn lóe màu xanh âm u, nhất thời máy quay phim đều có chút không thu hết hình được, phóng viên chiến trường nhọc nhằn này kỳ thật là vất vả nhất, bởi vì không biết khi nào thì chính mình sẽ bị chiến đấu lan tới, chỉ có thể tận khả năng bảo vệ chính mình.

Hình ảnh kéo xa rất nhiều.

Thực lực thấp và bị thương đều lùi tới đằng sau mấy người cường giả, Đường Hà và Gale thân thể nặng nề nấm đấm có lực, phụ trách tấn công hai bên hông vua bò cạp, Hồng Thiên né tránh linh hoạt, phụ trách quấn lấy cái đuôi bọ cạp đằng sau, những người khác dựa vào bản lĩnh, nhất thời vua bò cạp cũng có chút thân mình lo chưa xong, nhưng dù sao cấp năm cũng là cấp năm, cậy mạnh trên người liền không phải cường giả cấp bốn có thể so sánh được.....Cậu nhóc không chớp mắt nhìn chằm chằm TV, cho dù ở ngoài màn hình, cũng cảm giác dưới nét mặt ngưng trọng của mọi người tràn ngập cảm giác vô lực.

Người mẹ trong phòng khụ ho một tiếng, cậu nhóc tim đập thịch một cái, đứng lên rót ly nước sạch cho mẹ, trong phòng truyền ra thanh âm suy yếu của người phụ nữ, chỉ chốc lát sau lại thoáng thấp xuống.

Đợi tới cậu nhóc quay lại ngồi xem TV, chỉ thấy trong màn hình con bò cạp đã bị người dùng dây thừng trói chặt rồi, mạnh mẽ nện vào trong hố cát, tiếp theo cát vàng ngập trời kéo tới thổi quét tới, một phút sau mới dần dần yên ả lại.

Bóng người bên người vua bò cạp rõ ràng lên.

Cậu nhóc ngẩn ngơ xem TV, đôi mắt dần dần nổi lên một tia ửng đỏ, nếu nó có thực lực như vậy, thiếu niên nho nhỏ trong lòng tràn ngập khát vọng: 'Mình cũng muốn trở thành người như Trầm Du vậy".

Trầm Du cái tên này, là người của võ quán Trầm thị vô ý lộ ra, trước đó mọi người đều nhận định y là chú Ba, hoặc là có một người tên Đại Mao, sau đó truyền ra tên tuổi thật của đối phương, mới có một bộ phận người bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra là cái tên võ quán Trầm thị này, căn nguyên ở đây.

Mà Lê Chanh thân là ông chủ của võ quán, tại sao phải đặt cái tên "võ quán Trầm thị", rốt cục có đáp án.

"Mặc kệ là chú Ba, hay là gọi yêu Đại Mao chuyên thuộc Chanh tử, đều so ra kém Trầm Du có ý nghĩa nha.....".

"Thật giống như mười năm trước ông chủ Đổng kia, trực tiếp đăng kí tên công ty thành tên của vợ, quả thực là phiên bản không yêu giang sơn yêu mỹ nhân".

Thành viên gốc của võ quán thị yên lặng trong lòng phun tào nói: "Quán chủ chính là cống hiến một cái tên, lão đại là trực tiếp đều tặng thuộc hạ ra ngoài, rốt cuộc là người nào không yêu giang sơn yêu mỹ nhân. ***(quán chủ = chủ võ quán)***

"Nhưng mà có thể bị lão Đại tống đi thật là rất hạnh phúc, nếu không thời đại động vật biến dị hoành hành, không có ngưng khí hoàn của võ quán Trầm thị, có thể sống sót hay không đều là vấn đề". Đám thành viên lại ở trong lòng nói thầm.

—— tôi tình nguyện trở thành một món quà.

—— ở trong tay lão Đại đóng gói thắt nơ bướm.

——dâng tặng quán chủ.

"Chanh tử đâu?". Đường Hà nhìn nhìn đằng sau, không ngờ không phát hiện bóng người quen thuộc, cậu ta quay đầu nhìn vua bò cạp nửa chết nửa sống bị Trầm Du tiện tay ném cho thành viên của võ quán Trầm thị, cổ quái nói: "Người này lần đầu không xuất hiện cùng Chanh tử, thật là có chút không quen".

Lúc này ở đằng sau ổ bò cạp, một con thỏ tai cụp màu trắng đào hố, từ bên trong chậm chạp đi ra, nhưng cho dù là động tác cực kỳ thong thả, đều kéo theo cát đất chấn động trên diện rộng, nơi này cách vua bò cạp xa mấy dặm, tỏ tai cụp lại như là tránh né cái gì một dạng run rẩy, cái mũi ngửi ngửi hương vị phía sau, trong nhất thời động tác có vẻ cực kỳ sợ chết khiếp.

Lê Chanh đặc biệt muốn chân thành hình dung một câu, nhưng không thể nói ra lời được: "……"

Hồi nhỏ nghe nhiều con thỏ ngoan ngoãn mở cửa ra, lần đầu cảm giác thế giới hoang đường như thế, khiến thỏ tai cụp trở thành túc thể *(cơ thể bị ký sinh)* của thiên ngoại quang, cải tạo toàn bộ không khí, thổi quét cả địa cầu.

Nếu không phải Trầm Du lời dự đoán chuẩn xác, Lê Chanh cũng sẽ không tin tưởng.

Lúc này không thể không cảm thán một tiếng.

Chính là cái thứ này?

163. Chương 163: Không Chịu Nổi Một Kích

Vua bò cạp cấp năm ở trong tay Trầm Du nhìn qua không chịu nổi một kích, người xem trước TV đều sợ ngây người rồi, thậm chí ngay cả mấy lão tướng quân quân bộ quốc gia vẫn chú ý động thái của võ quán Trầm thị cũng thần sắc ngưng trọng lên.

Lần này ba trăm người võ quán Trầm thị va chạm tiêu diệt ổ bò cạp đều không phải là bí mật, bởi vì nhân số tham dự đông đảo, cho nên ngay từ đầu trong cao tầng liền không có giữ bí mật, cho nên lúc này mấy thượng tướng ngay tại trên hội nghị, quan sát trận chiến dịch có lẽ sẽ cực kỳ lừng lẫy này.

Nhưng mà……

Mấy tướng quân liếc nhau, ở trong mắt đối phương thấy được một tia khiếp sợ. Dù sao ở trong lãnh thổ Trung Quốc, những người này hiểu biết đối nhà họ Lê hầu như rõ như lòng bàn tay, nhưng mà càng là hiểu rõ lại càng hiểu rõ hệ thống hoàn mỹ của đối phương, trên cơ bản trong năm mươi năm không khả năng có xu thế suy sụp, chính là sau đó ngay tại quân bộ mọi người tự nhận là hoàn toàn thăm dò rõ nhà họ Lê, lúc này đột nhiên tuôn ra thực lực của Trầm Du vượt xa động vật biến dị cấp năm, trực tiếp đánh nát vọng tưởng nắm giữ chặt tâm nhà họ Lê của bọn họ.

Vẫn nghe người ta nói quán chủ võ quán Trầm thị mạnh, người đàn ông của ông quán chủ cũng mạnh, nhưng chưa từng chính diện đánh giá quá, ban đầu nghĩ có lẽ cũng liền tầm tầm cường giả cấp bốn khác, nào nghĩ tới hàng này trực tiếp miểu sát* cấp năm a, lật bàn!

***miểu sát: một kích chết ngay lập tức**

Cấp năm là cái khái niệm gì?

Phóng viên trong sa mạc Taklimakan thật vất vả dùng khăn tay lau cát trong khóe mắt ra, chảy một chút nước mắt, thuận tiện cũng giúp đồng nghiệp lau sạch ống kính, hình ảnh mới dần dần rõ ràng lên, nhưng mà phải khởi động lại một chút.

Phóng viên đằng sau đi tới bên cạnh Hồng Thiên đã rời xa trung tâm trận chiến, thấy gã ôm cánh tay híp mắt nghiêm túc quan sát chiến đấu của Trầm Du, thần sắc có chút phức tạp nói không nên lời, phóng viên tò mò hỏi: "Hồng Thiên tiên sinh vừa mới nói [sau đó hoàn toàn có lòng tin], là bởi vì vi biết trước Trầm tiên sinh sẽ tới sao?".

"..... Không phải anh ta". Hồng Thiên ậm ờ lên tiếng, giơ tay sờ cái mũi, trong mắt hơi có hồi ức: "Vốn tưởng là một người khác, nhưng mà nếu anh ta xuất hiện, cũng là như nhau".

"Hồng Thiên tiên sinh tưởng là người nào?".

Hồng Thiên thấp giọng cười khổ một tiếng, ngược lại cực kỳ sảng khoái nói: "Nam thần của tôi".

"Nhưng mà người xem cậu ấy là nam thần rất nhiều, cậu ấy có thể sẽ không chú ý tới tôi". Nhất là, bên người đối phương đã có một người cũng đủ ưu tú.

Hồng Thiên lại sờ mũi, gã quả thật không nghĩ tới người tới chính là Trầm Du, vốn tràn đầy chờ mong tưởng là Lê Chanh, sau đó đổi người rồi, nói không thất vọng là giả, nhưng thực lực của đối phương không thể nghi ngờ, nếu nói mục tiêu duy nhất trong võ quán Trầm thị gã muốn đuổi theo, cũng chính là Trầm Du.

Trầm Du người này, nói lạnh nhạt cũng được, nói lạnh lùng cũng được, đối mạng người đều là không chút nào quan tâm, khiến Hồng Viễn mỗi lần đều cảm thấy người này giống như không phải người của thế giới này, Lê Chanh vừa khéo tương phản, không nói trước khi còn chưa xuất hiện động vật biến dị cũng đã làm rất nhiều chuyện tốt, liền nói một năm nay động vật biến dị tàn sát bừa bãi, người dựa vào dược hoàn Lê Chanh đặt ở võ quán Trầm thị cứu mạng không thể đếm hết.

Hồng Thiên là một người trong số đó.

Gã hâm mộ vận may của Trầm Du.

Thậm chí còn ghen tị.

Không biết gã tương lai có thể gặp được một người bạn đời như vậy hay không.

Không liên can nam hay nữ.

*****

Trầm Du đương nhiên sẽ không mặc kệ Lê Chanh một mình đối phó thiên ngoại quang, y một năm nay thời khắc chờ ở bên người thiếu niên, chính là sợ thiên ngoại quang ngày nào đó tìm tới cửa. Dường như thỏ tai cụp ngửi được mùi của Trầm Du cảm thấy sợ hãi vậy, trong lòng Trầm Du cũng căng thẳng đối nó.

Mấy vạn năm qua Đại Châu giới đều không có người phi thăng, chung quy còn là bởi vì tồn tại của thiên ngoại quang này, một đứa bé liền nghe thấy tồn tại trong truyền thuyết, đối phó không phải dễ chơi như vậy. Tuy rằng Trầm gia dùng cung Xạ Nhật bắn chết chủ thể của thiên ngoại quang, nhưng nó cũng là tập hợp lực lượng của mấy vị cường giả phi thăng cảnh, dẫn động đại sát tổ truyền, mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Nếu như đổi thành một mình Trầm Du, thật không biết kết quả như thế nào. Nhất là thiên ngoại quang có lẽ có thể thông qua cắn nuốt động vật cường đại tới không phục lực lượng, này cũng là lo lắng nhất của Trầm Du.

Để Chanh tử một mình ra tay chỉ là vì bám trụ đối phương một chút, không tới nỗi khiến đối phương bởi vì mùi của y xuất hiện mà bỏ chạy.

Nhưng mà đợi tới sau khi Trầm Du đuổi tới, chỉ thấy thiếu niên biểu cảm ngốc yêu cách ụ cát nhìn nhau cùng một con thỏ, tựa hồ là cảm ứng được mùi của Trầm Du, con thỏ lớn giống như bị kinh hách cả người run rẩy.

Lê Chanh: "Em bỗng nhiên cảm thấy rất kỳ quái".

Cậu đứng ở trước mặt con thỏ, Trầm Du đứng ở phía sau con thỏ, hai người cách thỏ tai cụp nhìn nhau, vốn là bầu không khí cực kỳ khẩn trương, Lê Chanh lại đột nhiên nói một câu.....Không liên quan một chút nào.

Trầm Du: "Cái gì kỳ quái?".

"Chuyện thiên ngoại quang anh giải thích rõ ràng như vậy, lúc ấy em rất khiếp sợ, cho nên quên hỏi ——". Lê Chanh mặt không biểu cảm nói: "Nó rốt cuộc là làm sao từ Đại Châu giới đi vào hiện đại? Em không tin trên người nó cũng có chiếc nhẫn thần khí xuyên qua như vậy, hoặc là cho dù có thể xuyên qua không gian, nhưng em không tin nó không tại Đại châu giới các anh nơi mà linh khí tràn ngập khôi phục thực lực, chạy lệch tới hiện đại loại [nông thôn] không hề có linh khí này.....].

“Chuyện này, chúng ta sau khi kết thúc có thể ngồi xuống chậm rãi nói”. Trầm Du thản nhiên nói.

Lê Chanh: “Sẽ không cuối cùng lại diễn biến thành nằm xuống chậm rãi nói chứ”.

“Nếu em muốn nói chuyện kiểu đó”.

“Không”.

Lê Chanh từ chối.

Tuy rằng cậu là đang hỏi, nhưng có lẽ đã đoán được cái gì rồi. Nhưng mà Lê Chanh hoàn toàn không tưởng tượng tới Trầm Du là làm sao mang thứ khủng bố như vậy tới hiện đại, còn dẫn phát một loạt…….. Vấn đề biến dị.

“Này tốt thôi”. Trầm Du trong giọng nói toát ra ý vị thực đáng tiếc, “Đều nghe theo em”.

Thỏ tai cụp phát ra âm thanh uy hiếp, không kiên nhẫn với đối thoại tùy ý của hai người —— con thỏ tựa hồ sẽ không kêu, nhưng là có thể phát ra âm thanh, thật giống như không khí trong phổi thông qua lỗ mũi phun ra cái loại tiếng bíp còn bén nhọn chút so với tiếng gió thổi.

Lê Chanh: “Kho tàu hay là hấp? Đúng rồi thứ này có thể ăn không?”.

Trầm Du: “……”

Trầm Du không biết thứ này có thể ăn được hay không, nhưng đã dự đoán được lực sát thương của thỏ tai cụp sẽ cực kỳ lớn, không phải chỉ sức chiến đấu của đối phương, mà là chỉ năng lực một kích tất chết của đối phương, dù sao trong cơ thể đối phương có một tia thiên ngoại quang đủ để giết chết cường giả phi thăng cảnh, tuy rằng lực lượng của tia sáng này đã bị mài mòn biến mất gần hết, nhưng ai cũng không biết nó khôi phục tới mức nào rồi.

Lúc này Trầm Du đột nhiên có chút hối hận.

Y có lẽ không nên nói cho Chanh tử biết thứ nguy hiểm như vầy, tới khi đó đối phương sẽ không lo lắng, cuối cùng chẳng may lưỡng bại câu thương*, cũng sẽ không biết y đã tan biến rồi.

***lưỡng bại câu thương: Cả hai cùng bị thương tích, tranh đấu mà không bên nào có được lợi gì.**

Tựa như lần đó y lấy đi cái nhẫn của đối phương.

Đã làm tốt tính toán sau này không gặp lại nữa.

Trầm Du sắc mặt bình tĩnh. Nỗ lực mới có thể thành công, lúc không thể nỗ lực, cược một ván vận may. Tin tưởng cho tới bây giờ ông trời vẫn là đứng ở bên phía y.

Ba trăm người võ quán Trầm thị đâu vào đấy vận chuyển xác chết động vật biến dị của ổ bò cạp và rơi rụng xung quanh lên xe, lần này thu hoạch lớn toàn thắng ai cũng tối thiểu có đủ điểm cống hiến đi đổi ngưng khí hoàn, thậm chí dược hoàn cấp hai càng quý giá trị liệu nội thương của gân mạch, hoặc là dược hoàn cấp ba quý giá nhất hiện nay.

"Bàn tử, đi thôi". Đường Hà cuối cùng liếc mắt nhìn một cái hướng xa xa, xác định lần này Lê Chanh thật không theo tới, mới kiễng mủi chân vỗ vỗ bả vai của Gale, "Thất thần cái gì đó".

Gale không có phản ứng, chính là mày hơi có chút nhíu chặt, tựa hồ đối khu vực đằng sau ổ bò cạp cực kỳ cảm thấy hứng thú, lại hình như là cảm giác được cái gì.

"Tôi giống như nghe tới.....". Lời của Gale mới vừa nói ra một nửa, chỉ nghe tới phía sau xa ổ bò cạp một trận nổ tung vang trời, mắt thường có thể thấy được sương khói màu đỏ nháy mắt phóng lên cao, tựa như hồi nhỏ xem trong phim truyền hình Atlman, Atlman và quái thú nhỏ tiến hành một màn chiến đấu cuối cùng, cảm giác giống như cả thế giới đều phải sụp đổ.

siêu nhơn Altman

Đường Hà: Σ(° °) !!!!

Đậu mòe.

Đó là cái gì.

Đám người Hồng Thiên cũng từ vốn đưa lưng theo hướng ngược lại dần dần xoay người, nhìn sương máu đầy trời, cạn lời. Rất nhiều người đều cạn lời, cơ hồ bị một màn này chấn động rồi, thẳng tới tại sau tiếng nổ này, Hồng Thiên hơi hơi nheo mắt lại, có chút đăm chiêu nhìn phương hướng đó: "Phương hướng rời đi vừa rồi của Trầm Du..... Chính là chỗ đó ha.....".

Cái người đàn ông đó vẫn khiên gã nhìn không thấu thực lực.

Lão Đại đứng đầu của võ quán Trầm thị.

“Đây mới là thực lực chân chính của anh ta sao?”. Hồng Thiên thì thào tự nói.

Không phải lừa người chứ.

Cái loại tiếng nổ mạnh này..... Có thể là con người làm ra tới sao?

.....Tôi đọc sách ít nhưng đừng lừa tôi.

Sau ngày hôm đó các tòa soạn báo lớn đều chừa ra một cái vị trí nhỏ đưa tin tiếng nổ mạnh của sa mạc Taklimakan, cụ thể đã xảy ra chuyện gì đội nghiên cứu khoa học còn tại dưới sự bảo vệ của quân đội tiến hành điều tra nghiên cứu, nhưng mà liền theo sự thăm dò suy đoán trước mắt tới xem, khu vực của trung tâm nổ mạnh, thành phần trong khí thể màu đỏ ngoài cùng có thể kích phát động vật biến dị là vượt qua hơn gấp trăm lần so với không khí bình thường, theo đám khí thể này tản mất, khí quyển của cả không gian sẽ làm động vật biến dị thêm một bước.

Lúc này trong căn phòng tầng hai của biệt thự nhà họ Lê, người đàn ông vóc dáng cao cao, sắc mặt tái nhợt nằm ngã vào trên giường mềm nhũn, Trầm Du tỉnh bơ liếc mắt nhìn bên cạnh một cái, hé miệng: “A”.

Một miếng táo cắt miếng cắm cây tăm đưa tới.

Trầm Du hài lòng thỏa dạ dùng cái tay ngoài mép chăn sờ soạng eo của thiếu niên, ăn đủ đậu hủ rồi, khoe mã nói: “Ngọt”. Vợ rất ngọt.

Hèn chi nhiều học sinh tiểu học trung học sinh viên đều khát vọng bị bệnh không đi học như vậy, thì ra ở nhà dưỡng bệnh là hạnh phúc như thế, ngay cả vợ đều biến ôn nhu rồi.

Nếu có thể lâu lành bệnh hơn chút nữa liền càng hoàn mỹ rồi.

Lê Chanh: “.....”. Ha ha.

Thiếu niên im lặng gọt táo, ngồi xếp bằng ngồi ở bên cạnh, trên mặt mang theo vài phần kinh hoàng nghĩ lại còn rùng mình, tuy rằng đã trôi qua một buổi tối, Lê Chanh vẫn là muốn lôi người trong mền ra đánh một trận.

Quả nhiên không có mặc kệ Trầm Du một mình đi đối phó con thỏ lớn.

Cuối cùng nếu không có dựa vào chiếc nhẫn của cậu quay về Đại Châu giới, hai người ở tại trung tâm nổ mạnh nửa đời sau cơ bản liền xong đời rồi, sớm biết con thỏ uy lực quá lớn, cậu cũng sẽ không vội vàng lôi kéo Trầm Du đi chịu chết.

Lê Chanh ôn nhu sờ sờ đầu của Trầm Du: "Dưỡng bệnh thật tốt nhé".

Chờ hết bệnh rồi. Chúng ta lại tính sổ. Ha.

164. Chương 164: Chanh Chanh Trưởng Thành Rồi (h Nhẹ)

Cục an toàn nước Mỹ từ trước lúc động vật bắt đầu biến dị cũng đã quan sát đánh giá một con thỏ tai cụp thần bí, lần đầu tiên nghiêm túc đối đãi sự việc này là lúc phát hiện thỏ tai cụp đang ở Bắc Cực, một con thỏ bình thường, trên người thêm mấy lớp lông nữa cũng không có thể chống đỡ nhiệt độ thấp của Bắc Cực, hơn nữa vệ tinh giám sát cho thấy, con thỏ này nhìn qua vô hại nhưng hình thể có thể tăng trưởng tới cao bằng nửa con người, một ngụm nuốt sạch gấu Bắc Cực.

Chiều hôm qua một tổ số liệu truyền tới phòng nghiên cứu, cuối cùng chỉnh hợp thành hình ảnh, khiến đám người nghiên cứu yên lặng câm nín.

"Đây là ở Trung Quốc?". Đại tổ trưởng của cục an toàn đứng ở trước màn hình, nhìn chằm chằm động thái trước mắt của video, sắc mặt hơi lộ vẻ ngưng trọng. Trước kia biết Trung Quốc gần một năm nay xuất hiện một đống cường giả, không ít quốc gia thậm chí đều ào ào cầu viện Trung Quốc, nhưng mà giống như vậy chân chính trực quan nhận thức thực lực cường giả củaTrung Quốc, vẫn là lần đầu tiên.

Không chỉ là một màn của hai người Trầm Du và Lê Chanh chiến đấu cùng thỏ tai cụp trùng kích đối phương diện tinh thần của vị đại tổ trưởng cục an toàn, chính là thực lực bày ra của ba trăm thành viên võ quán Trầm thị tấn công ổ bò cạp trước đó, đã khiến gã liên tục ghé mắt rồi.

"Nếu đoạn video này bị tung lên mạng, tin tưởng kế tiếp sẽ có một phần lớn người nước mình chuyển tới sống ở Trung Quốc". Bên cạnh một người trong mắt khẽ chuyển động, cho dù bây giờ còn thân tại trong cục an toàn, nhưng gã đã dự đoán được địa vị tương lai của Trung Quốc tại toàn bộ thế giới.

"Nếu các người không có nói tôi biết đây là video thật, tôi nhất định sẽ cho rằng là thêm đặc hiệu của điện ảnh". Người phụ nữ đằng sau nhún nhún vai, trong mắt mang theo vài phần phức tạp, mơ hồ còn toát ra vẻ hâm mộ, "Trung Quốc quả thật là nơi thần kỳ, vốn cho rằng võ thuật Trung Quốc chính là chỉ võ thuật ngoại gia trong phim, không nghĩ tới cái gọi là nội lực đại thành đi trên nước không để lại dấu vết, hái lá phi hoa..... Đều là thật".

"Vốn là không có". Đại tổ trưởng lắc đầu, "Tôi cũng có hiểu biết về nội công, thậm chí là trong tư liệu cục an toàn dành riêng cũng ghi lại không ít, nội công pháp môn cực kỳ hiếm thấy, mà người chân chính có thể tu luyện ra nội lực càng là ít lại càng ít, càng đừng nói là nội lực đại thành, đó đều là tiểu thuyết trong TV..... Nhưng hiện tại một người lại một người Trung Quốc làm được rồi, theo tôi biết, bọn họ là dựa vào một loại dược hoàn".

Nghiên cứu viên toàn thân đầu nhập vào trong video rốt cục dời ánh mắt lên trên người đại

tổ trưởng, một người trong đó đẩy đẩy mắt kiếng, nghiêm túc hỏi: "Dược hoàn gì?".

"Ngưng khí hoàn". Đại tổ trưởng cười một cái, lấy ra một cái hộp nhỏ từ tỏng túi quần: "Đáng tiếc nội bộ đối phương quản chế rất nghiêm, tôi cũng chỉ lấy được hai viên, vẫn là khá hao tốn trắc trở mới lấy tới được, vì thế thiệt hại ba đặc vụ".

"Hiến thân vì quốc gia, bọn họ là vinh quang". Người phụ nữ đằng sau thu hồi nét mặt cười nhạt, ánh mắt nhìn dưới mặt đất trầm mặc một chút, nghiêm túc nói.

"Đúng".

Ngưng khí hoàn rất nhanh bị nhân viên y học nước Mỹ tiêu phí hàng loạt dụng cụ tinh vi tiến hành nghiên cứu, nhưng mà đạt được kết quả nhưng không hề lạc quan.

"Có chút thành phần phân tích không ra, không thuộc về vật chất nào đó chúng ta nhận biết. Thậm chí viên dược hoàn này là như thế nào ngưng kết cùng nhau, cũng là kiệt tác của thượng đế, bởi vì cơ hồ có thể phân tích ra tích phân dược liệu đều đều đặn dung hợp cùng nhau, giống như trời sinh chính là như vậy". Giáo sư già bất đắc dĩ nhìn phần cặn còn lại của ngưng khí hoàn, "Nhưng mà dược hoàn đối thân thể của con người rất có lợi ích, tràn ngập một cỗ năng lượng đặc thù".

Đại tổ trưởng: ".....". Nói cũng như không nói.

Nhưng gã vẫn là không quên hỏi một câu: "Có thể tiến hành phục chế không?".

Giáo sư già nhướn mày, trực tiếp lập lại nhấn mạnh một lần vừa rồi: "Ta nghĩ ta vừa rồi liền đã nói rõ rồi, đây là kiệt tác của thượng đế".

Nếu lúc này có nghiên cứu viên y khoa Trung Quốc đứng ở chỗ này, chỉ sợ cũng phải cười nhạo không thôi đối đại tổ trưởng, cảm thấy gã si tâm vọng tưởng. Bởi vì liên tục một năm nay trong viện y học không có lúc nào là không đang nghiên cứu ngưng khí hoàn, nhưng mà cho tới bây giờ, ngưng khí hoàn liên tiếp lãng phí hơn mười viên không nói, ngoại trừ một chút có thể hơi chút phân tích ra thành phần thực vật, thành phần khác cơ bản không có gì rõ ràng, nhân viên y học phần lớn đã từ bỏ loại nghiên cứu không ý nghĩa này rồi.

Chuẩn xác mà nói, là chấp nhận số phận rồi.

Phát triển thần tốc của Cống dược phường không phải không có đạo lý.

Hơn nữa đừng nói là ngưng khí hoàn, cho dù lục vị hồi huyết hoàn cùng với dũ thương đan trước đó lưu truyền rộng rái trên thị trường, bọn họ cũng như cũ phân tích không ra. Không phải kỹ thuật rất lạc hậu, chính là Cống dược phường vượt mức quy định quá.

Duy nhất khiến người của viện y học khá thở phào một chút chính là, cho dù đã trải qua chèn ép không ngừng của nhà họ Phù, Lê Chanh cùng với người nhà, vẫn khá nhiệt tình yêu nước.

Cũng đúng, đám người nhà họ Phù cũng không thể đại biểu toàn bộ người Trung Quốc, nước nhà vẫn là tốt đẹp, nhóm lão lãnh đạo vẫn là cẩn trọng làm việc vì nước vì dân.

Giống như toàn bộ đều rất tốt đẹp, cùng với ——

"Ưm a..... Đừng tưởng rằng anh còn tại trên giường bệnh, em sẽ mềm lòng.....Tê aha.....Tùy anh muốn làm gì thì làm.....". Thiếu niên tóc ngắn nửa quỳ trên giường lớn ở phòng, trong tay bê dĩa trái cây và một cây tăm, tận lực khống chế run rẩy, trấn định nói xong câu nói này.

Từ góc cửa sổ nhìn qua, vị trí bụng thiếu niên vốn mặc quần ngủ đáng yêu đã bị kéo xuống mọt góc, thủ nhi đại chi* chính là một đôi bàn tay to bám vào bên trên, cũng đôi khi tiến về phía bên trong quần, càng ác liệt chính là, nó luôn luôn tại sau tỉnh táo ngắn ngủi của thiếu niên xoa bóp túi túi phía dưới, Lê Chanh môi run run một chút, cơ hồ không bê được dĩa trái cây nhẹ hẫng trên tay.

***thủ nhi đại chi: Tức người hoặc sự vật nào đó thay thế người hoặc sự vật khác.**

Nguồn: vietnamese.cri.cn/561/2011/04/11/1s153962.htm

Người đàn ông trên tay dùng vài phần sức, bỗng chốc lủi vào trong quần lót bó chặt, trong lòng bàn tay thô ráp lập tức tiếp xúc một chút cùng chỗ mẫn cảm nhất của thiếu niên, Lê Chanh kích động tay nghiêng qua một bên, dĩa trái cây loảng xoảng rơi xuống trên bàn nhỏ ở đầu giường, cây tăm và thịt trái bởi vì biên độ động tác quá lớn rầm một tiếng bay xuống đất.

"Người bệnh cần phúc lợi". Trầm Du nhìn phản ứng khẩu thị tâm phi* của cậu, xốc mền lên áp sát một chút, nhất thời một dòng khí ấm phả qua, ngay sau đó Lê Chanh liền bị đẩy vào trong lồng ngực cứng rắn của người đàn ông, ngón tay của đối phương hoạt động tại xương yết hầu, Lê Chanh ừng ực nuốt nước miếng, sau đó nghe được trong ngực phía sau truyền tới một tiếng cười, cùng với vật nào đó giữa đùi của người đàn ông thức tỉnh.

***khẩu phị tâm phi: miệng nói thế này lòng nghĩ thế khác**

Từ xúc cảm của làn da chân sau biết được cái thứ cứng ngắc đó là gì, Lê Chanh có chút da đầu run lên, lại cảm thấy mông chợt lạnh, cái quần lót duy nhất trên người bị tụt xuống, nhưng phản chiếu trên màn hình TV tinh thể lỏng đối diện, đang treo tại một góc tường, thoạt nhìn cực kỳ hổ thẹn, không có vải che rồi, bộ vị mẫn cảm của Lê Chanh cũng lộ rõ ra, tuy rằng mí mắt của cậu giật lên, tại dưới tay lớn nóng hầm hập của người đàn ông gần đây tôi luyện rất có kỹ xảo không ngừng nảy lên ——

Thiếu niên tóc ngắn đầu óc không sáng tỏ hơi hơi nheo mắt lại, tùy ý đối phương chà xát trướng lớn vài phần, cậu thở hổn hển, thanh âm nhỏ mịn không thể nghe thấy: "Đừng quậy". Cùng lắm thì chờ sau khi anh thương thế lành, không dày vò anh.....".

"Hửm?". Người đàn ông tựa hồ ngón tay giữa vô tình xẹt qua phíatrước của cậu, khiến lời nói tiếp theo của cậu thay đổi cái âm điệu, nhưng mà không đợi thiếu niên hoàn toàn phản ứng lại, địa phương phía sau không ngừng bị vuốt ve đã mở ra một cái không gian đầy đủ, cùng với chất lỏng trơn ướt khiến thứ vận sức chờ phát động của đối phương xông vào, mạnh mẽ đâm vào trực tiếp đâm một cái tới đáy, thiếu niên giống con cá nằm ở trên mặt biển, dồn sức chống đỡ nửa người, lại nặng nề rơi xuống, nửa ngày mới "aha " một tiếng, giống như hộc ra một hơi cuối cùng trong ngực vậy.

Vận động của hai người nhất định khác biệt với một người, Trầm Du tóm eo của cậu, tại phút đầu tiên chen vào bắt đầu va chạm mãnh liệt, nhìn thiếu niên theo hành động của y mà co rút ngón chân, chậm rãi vùi đầu vào đệm chăn trong drap giường cổ họng cắn nuốt khoái cảm trùng kích.

Lê Chanh nghẹn đủ một hơi, hai tay đã sờ soạng tới chỗ mẫn cảm nhìn không được trước người rồi, toàn thân bị va chạm loạn lắc lư, thiếu niên mắt đỏ bừng, giơ tay nắm vuốt lên vuốt xuống liền muốn bắn ra rồi, nhưng phía trước bị chặn lại, tựa hồ bất kể thử như thế nào đều không giải thoát được, thiếu niên cảm xúc lập tức táo bạo lên, trên trán che kín mồ hôi mịn, hốc mắt đỏ cũng không chịu khống chế chảy ra vài giọt nước mắt: "Anh làm gì vậy!".

"Làm em". Trầm Du ôm cả thiếu niên vào trong ngực, động tác dưới thân không có giảm bớt, ngược lại càng nặng mấy phần, cánh môi y chạm tới nước mắt của thiếu niên bởi vì trên sinh lý không chiếm được xoa dịu, trong tai thiếu niên tiếng "ô ô" giãy giụa của thiếu niên, Trầm Du lại có chút đau lòng, y trừng phạt càng nặng một chút, nhẹ giọng nói: "Sau khi thương thế lành, muốn thế nào?'.

"Đối.....Đối tốt với anh".

Trầm Du kinh ngạc nhướn mày: "À".

"..... Sau đó, hô,..... Sau đó không thể nói.....". Ý thức được chính mình thiếu chút nữa nhỡ miệng, thiếu niên lập tức ngậm chặt miệng.

Nghe được những từ tiếp đó, Trầm Du nghĩ tới gì đó xấp xỉ rồi, đơn giản là người này cho tới nay đều muốn làm tới khúc hát nông nô vùng lên, thành công ở bên trên một lần, chẳng qua này có khả năng sao? Trầm Du hôn hôn sườn mặt của cậu, tay kia thì đè dưới bụng của cậu.

"Anh không phải, aha, bị thương sao, làm sao còn có sức ô a.....". Lê Chanh cắn một góc mền, trên mặt bởi vì luôn không chiếm được phát tiết mà chảy cả mặt là nước mắt, cậu thậm chí không dám nhìn cảnh tượng đằng sau, nhưng mà cho dù, vận động pít tông cũng không có xu thế biến chậm, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng, ngay tại trước một giây Lê Chanh cho rằng chính mình sẽ ngất xỉu, bàn tay to vẫn giam cầm ở phía trước rốt cuộc bỗng nhiên thả

xuống, Lê Chanh ngậm góc mền thân thể còn đang căng chặt, đột nhiên phía sau truyền tới trọng kích nhiều lần liên tục, cậu mở to hai mắt vô ý thức khẽ nhếch mở miệng, bụng căng chặt phóng ra rồi.....

"A a a a a a ——".

Ngoài cửa Đường Hà vẫn duy trì động tác sắp đẩy cửa hóa đá đứng ở cửa, ngón tay cậu ta đã sờ ở trên cửa, nhưng động tác bởi vì khớp xương cứng như người máy, đông cứng thu hồi cánh tay, Đường Hà sắc mặt rối rắm đóng chặt một chút cánh cửa khép hờ.

Cậu ta vốn là trải qua một trận chiến lớn, định mấy ngày nay ở lại nhà họ Lê cọ ăn cọ uống, hiện tại ngẫm lại vẫn là quên đi, cậu ta một tên mập huyết khí phương cương như vậy, cả ngày nhìn thấy loại hình ảnh này còn có thể nhịn?

..... Chanh Chanh trưởng thành rồi.

165. Chương 165: Gọi Lần Nữa Thử Xem

Đường mập phát ra cảm khái giống mẹ Lê đã từng, sau đó nhét chính mình vào trong phòng khách, ôm máy tính lướt Weibo của Chanh tử, thói quen của trước kia làm trợ lý, hiện tại một ngày không lướt hai lần đều cảm thấy khó chịu.

Nhất là gần đây mới vừa xung đột cùng động vật biến dị, rất máu tanh, không tự chủ muốn lên mạng thoải mái một chút, địa phương khoa học nhất như vậy chính là Tieba và Weibo của Chanh tử, trên cơ bản đều là một đám đậu bỉ, đậu bỉ càng sung sướng.

***đậu bỉ: ngôn ngữ mạng, ghép từ hai từ rất tức cười và ngốc nghếch. Một cách đơn giản, đó là để nói một người là rất buồn cười, thêm chút ngốc nghếch, một chút dễ thương.**

"Đã lâu đều không thấy Chanh tử đại đại nổi lên rồi, không có vòng sáng của nam thần bao phủ cảm giác cô đơn quạnh quẽ lạnh lẽo, thất nhớ cậu ấy ( )."

Đường Hà: Chanh tử đại đại nhà bạn tại trong lòng người đàn ông của cậu ấy đổ mồ hôi rầm rì ngâm khẽ đó, nghe âm thanh liền biết cũng không cô đơn quạnh quẽ lạnh lẽo.

"Mới vừa xem xong video của Chanh tử, bỗng nhiên phát hiện lại có hy vọng đối cuộc sống, một năm này mỗi một lần chiến đấu cỡ lớn đều có bóng dáng của Chanh tử, có thể nói lấy thủ đô là trung tâm hơn phân nửa cái lãnh thổ quốc gia đều là của Chanh tử và đồng đội của cậu ấy, bọn họ một đấm một đá bảo vệ ra, tôi rất cảm động. Trước kia tôi tính cách lạnh lùng, bình thường sẽ không vì cái gì mà đặc biệt cảm động, nhưng mà xem những cái này, tôi liền thật muốn khóc rồi. Thật là lâu ngày thấy lòng người, trước kia còn có báo chí nói Chanh tử đi thành phố Lang cứu trợ chính là làm màu, hiện tại tôi thật muốn nhìn một chút những người nói Chanh tử làm màu, bọn họ hiện tại làm chút gì".

Đường Hà nằm dựa trên giường, ngồi dựa ở trên gối ôm, sau đầu gác một cánh tay, hơi hơi nhớ lại vài phần, suy nghĩ một chút trong một năm nay, thật sự cái gì đều trải qua rồi. Này ở trước kia là không thể tưởng tượng.

Đọc một chút đoạn lời nói này, Đường Hà trong lòng thở dài.

Đường Hà: nói đúng lắm.

Lúc này, trong một căn cứ lâm thời xa xa ở tỉnh Nam Giang, một gia đình nam nữ sống tại tầng ba không nói gì xem video phát trên đài CCTV, mấy ngày trước bọn họ một đường bôn ba, thật vất vả vào căn cứ, thậm chí dựa vào tiềm lực của con trai có khả năng thành võ giả cấp một, ở trong căn cứ đạt được một chỗ ở an toàn. Tuy rằng căn phòng này không có rộng rãi như căn biệt thự trước đó, nhưng thắng ở tọa lạc tại căn cứ lâm thời do võ quán Trầm thị và quân bộ kết hợp xây dựng, thậm chí còn có một võ giả cấp bốn trấn thủ, ở phương diện an toàn có đảm bảo.

Bọn họ vừa mới bắt đầu bận rộn kết giao nhân mạch, mấy tháng này cuộc sống mới hơi có cải thiện, lại dùng giá gấp mười thông qua mấy võ giả cấp một, hướng bên ngoài mua một cái TV, hôm nay mới nhìn tới nội dung trong TV.

Nhưng mà đợi tới TV vừa mở lên, hai vợ chồng liền nhất thời ngẩn người rồi.

"Là nó". Người vợ bên cạnh Dương Nghị hai mắt mở to, nhìn lướt qua khuôn mặt của thiếu niên từ trong hình ảnh, mãi cho tới hình dáng sườn mặt của đối phương, thiếu niên cực kỳ xinh đẹp này, cho dù tại sau khi chiến đấu trên mặt thêm mấy phần vẻ cương nghị, nhưng cũng không thay đổi dáng dấp của ban đầu.

Trước đó Dương Nghị ngược lại cũng có nghe nói quán chủ của võ quán Trầm thị kêu Lê Chanh, lại không nghĩ tới phương diện đối phương có thể là con trai của chính mình, Dương Nghị rủ mắt, kỳ thật cũng không phải không nghĩ tới, thậm chí cũng có hoài nghi qua, nhưng ông chính là không có mở miệng hỏi qua, hoặc là sợ chút gì đó.

Cho rằng đối phương như thế nào cũng không có thể sống tốt hơn so với chính mình, cho rằng con trai của vợ cũ không chấp nhận trợ giúp của chính mình chính là tính tình trẻ con thôi, tương lai vẫn sẽ chịu thiệt từ cái xã hội này.....

Mà nếu như đối phương thành quán chủ võ quán Trầm thị, vậy tương đương là đứng ở độ cao khó có thể chạm tới của quốc gia, cái loại hào quang này quá mức chói mắt, liền ngay cả ông cũng chỉ có thể quỳ nhìn lên.

Khác với em vợ của ông chủ Cống dược phường, khác với thủ khoa đại học hoặc là người sáng lập hàng đầu của công ty Cực địa Lan Phương, trở thành quán chủ võ quán Trầm thị hoàn toàn là quyền lợi của phương diện rất cao cấp., nếu.....

Nếu như ông không có.....

Như vậy lúc này, người đứng ở bên người Lê Chanh, cũng có một phần cảu ông.

"Sao vậy?". Chua xót cười một cái, vợ của ông vỗ vỗ sau lưng.

".....Đó không phải con trai của ông sao, bọn họ có thể hay không, muốn báo thù chúng ta?". Tống Tuyết Nhiên cắn cắn môi, cảm thấy lo lắng của chính mình là có đạo lý, dù sao thằng nhóc đó..... "Hiện giờ nó đã là quán chủ võ quán Trầm thị, muốn tùy tùy tiện tiện dày vò một gia đình bình thường, căn bản chính là chuyện của một câu nói thôi. Hoặc là nó sẽ tự mình tới trừng phạt chúng ta, báo thù vì mẹ nó".

Dương Nghị: ".....Bà nghĩ nhiều rồi".

Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc trong mắt của Tống Tuyết Nhiên, Dương Nghị lắc lắc đầu: "Nó đã không nhớ rồi".

"Nó sẽ rộng lượng như vậy?". Tống Tuyết Nhiên nhớ tới thiếu niên đó, trong ấn tượng trước đây của bà, đó là một cậu bé cực kỳ an tĩnh, không có một chỗ giống nhau cùng con trai bà, tuyệt không hoạt bát một chút, đều không có bộ dáng tức giận, có thể cũng là bởi vì vợ cũ của Dương Nghị hoặc là do có được huyết mạch của Dương Nghị, Tống Tuyết Nhiên cũng không thích Lê Chanh, cho nên trong tiềm thức cho rằng, Lê Chanh cũng cực kỳ ghét bà.

"Nó chính là không nhớ, còn có một người cha". Dương Nghị bình tĩnh nói xong câu đó, sau đó nhìn tới cửa phòng nhỏ hẹp bị người đẩy ra, con trai vẻ mặt sương gió từ bên ngoài đi vào tới, tóc ngắn của thiếu niên càng ngắn mọt chút, có vẻ cực kỳ gọn gàng, trên gương mặt non nớt của thiếu niên hơn mười tuổi cũng nhiều vài phần chín chắn.

Bộ đồ trên người của cậu ta máu tươi đầm đìa, rõ ràng là trải qua qua một phen chiến đấu dữ dội. Dương Thiên Cao lướt nhìn nhà nhỏ của chính mình, ánh mắt bay vút lướt qua trên TV: "Cha mẹ, con về rồi".

"Về là tốt rồi, có đói bụng không, hôm nay trong nhà được chia một ít thịt của động vật biến dị, có thể bỏ trong cơm hấp ăn". Tống Tuyết Nhiên chạy tới ôm con trai vào trong lòng hôn trán của con trai, giúp con trai cởi áo khoác ra: "Hôm nay có mệt hay không?".

"Không mệt. Hôm nay cùng đoàn đội cùng nhau săn giết một con động vật cấp hai, lúc phân phối cho con trực tiếp tính một con động vật cấp một, chỉ cần qua hai tháng nữa đạt tới một trăm con động vật cấp một, con là có thể đạt được ngưng khí hoàn, sau đó đạt tới võ giả cấp một". Lúc nói những điều này, Dương Thiên Cao lồng ngực hơi hơi chấn động, trong mắt cực kỳ sáng ngời.

"Có mục tiêu liền tốt". Dương Nghị đứng lên ôm con trai, "Đáng tiếc cha không thể giúp con

cái gì".

"Con là niềm kiêu hãnh của cha".

Dương Thiên Cao không khỏi nhìn về phía video truyền phát của CCTV, thiếu niên thân thủ sắc bén, đi lại bình thường trong đám động vật biến dị cấp hai cấp ba, thậm chí ngay cả động vật cấp bốn cũng không phải đối thủ của anh ta, người đó..... Mới nên kiêu ngạo ha, trước kia mình có lẽ sẽ cảm thấy cố gắng một chút nữa liền có thể đạt tới, nhưng hiện tại, chính là nhìn một cái liền tốt rồi.

Suy nghĩ một chút, từng tiếp xúc qua gần như vậy, tới bây giờ đều là một loại vinh quang. Nhưng mà những cái này đều chỉ có thể đặt ở trong lòng,. Dương Thiên Cao mất mát suy nghĩ, trước kia mình cho rằng người nọ là con riêng của cha, sau đó mới biết, thì ra Lê Quế Hoa mới là vợ đầu của cha, nghĩ tới mấy năm trước chính mình lấy tư thái như vậy xuất hiện, đối phương nhất định cảm thấy được cực kỳ tức cười.

*****

Trên đời này thật là cùng người không cùng mệnh, có người bất kể thời đại nào đều ăn ngon uống ngon, có người một giây trước còn tại thiên đường, giây tiếp theo liền vào địa ngục rồi.

Đan Văn võ giả cấp bốn võ quán Trầm thị nghĩ như vậy, cũng không biết hôm nay là làm sao ấy, ông chủ lớn và ông chủ nhỏ không thấy bóng người, cho nên Đan Văn chỉ có thể làm người phụ trách lâm thời của võ quán Trầm thị tham dự hội nghị của trung ương, kỳ thật cũng chẳng qua chính là thảo luận nghiên cứu một chút phương pháp giải quyết kế tiếp nhằm vào động vật biến dị, Đan Văn cảm thấy cực kỳ có cảm giác thành tựu, bởi vì này đám người ngồi tại trên ghế chỉ phụ trách bày mưu tính kế, mà người quyết sách cuối cùng chính là cao tầng của võ quán Trầm thị bọn gã.

Khiến Đan Văn cảm thấy sảng khoái chính là, hội nghị từ đầu đến cuối, chủ nhân của nhà họ Phù ngồi ở vị trí sau chót nhất, người đàn ông hơn bốn mươi tuổi trong một năm phảng phất như già đi rất nhiều cũng không nói một câu gì, không phải không muốn nói, mà là không dám nói.

Tồn tại của nhà họ Phù đã là tồn tại trên danh nghĩa, sau khi quán chủ võ quán Trầm thị nói ra câu nói đó, cuộc sống của nhà họ Phù liền bị vây trong nước sôi lửa bỏng, thậm chí theo lớn mạnh của võ quán Trầm thị, nhà họ Phù ngoại trừ gia chủ trên danh nghĩa còn làm việc tại trung ương không thể loạn động, những người khác cơ bản đã bị mất chức về nhà làm ruộng nuôi con cái rồi.

Nhưng mà ngà nhiệm kỳ mới của trung ương cũng sắp tới rồi, nhà họ Phù cũng nhảy nhót không được mấy ngày.

Hội nghị đi tới sau cùng, Đan Văn lén ngáp một cái, đứng lên nhướn mày nói: "Lần sau lúc

lại mở loại hội nghị này, tôi nghĩ người không đưa ra ý kiến xây dựng gì liền khỏi phải mời tới".

Mọi người lập tức ngầm hiểu.

"Đan tiên sinh nói đúng, tới thời khắc mấu chốt, mỗi người đều phải lên tiếng, chỉ có tập hợp trí tuệ của mọi người mới có thể vượt qua cửa ải khó khăn". Một người vui sướng khi người gặp họa đâm chọt.

Ra khỏi cửa phòng họp, Đan Văn gọi điện thoại cho chủ võ quán, nghĩ muốn báo cáo một chút nội dung hội nghị cảu hôm nay, không nghĩ tới vẫn không liên lạc được, Đan Văn lo lắng đối phương có phải đi vệ sinh hoặc đang tắm nên không nghe thấy hay không, vì thế tiếp tục gọi, không nghĩ tới lúc này đây cư nhiên lập tức bị bắt máy.

"Quán chủ.....". Đan Văn hé miệng, nhưng mà nghe được đối diện truyền tới âm thanh quen thuộc thiếu chút nữa dọa tè luôn, nếu không phải bên cạnh có cây cột lớn, chỉ sợ cường giả cấp bốn danh tiếng lẫy lừng sẽ lập tức quỳ trên mặt đất.

"Lại gọi lần nữa thử xem". Tiếng nói âm u lạnh lẽo của đối diện mang theo vài phần thở dốc cùng khàn khàn nói.

Đan Văn mặt khóc, bây giờ gã còn có thể không biết là xảy ra chuyện gì sao, vậy không phải phản ứng chậm, mà là ngốc, Đan Văn vịn cây cột khẩn cầu trời xanh cho chính mình một cơ hội làm người một lần nữa: "Lão Đại em sai rồi.....". Điện thoại bụp một tiếng cắt đứt.

Hiển nhiên là tại trước bữa tiệc thịnh soạn, đã không thèm chú ý loại cá nhỏ tôm nhỏ này.

"Đan tiên sinh.....". Đằng sau một lãnh đạo đuổi theo tới đây, Đan Văn thay đổi sắc mặt đau khổ, ôn hòa bắt tay cùng đối phương, chỉ nghe thấy đối phương môi vừa động, vui tươi hớn hở nói: "Hiện tại Đan tiên sinh có thể giúp liên hệ chủ võ quán các anh hay không?".

Đan Văn run run một chút, thăm dò nói: "..... Thủ trưởng Trương liền đừng nói đùa".

Thủ trưởng Trương cũng ngẩn người:, suy nghĩ một chút nói: "Không nói đùa".

Đan Văn: "....."

Đan Văn đang cầm di động, nửa ngày cũng không dám "lại gọi một lần nữa thử xem".

166. Chương 166: Kết Cục

Một năm nay mùa đông của địa cầu tới hình như đặc biệt nhanh, tựa hồ từ hai năm trước mùa hè nóng bức tới cực lạnh chính là ở trong một mảnh rối loạn trôi qua, sự thật cũng chính là như thế. Khi mọi người rốt cục an tâm, bỗng nhiên phát hiện, cuộc sống cũng không có thay đổi nhiều lắm.

Cho rằng động vật biến dị sẽ đánh chiếm thành phố.

Cho rằng tận thế lập tức tới rồi.

Cho rằng thời đại loài người là chúa tể rốt cục diệt vong.

Nhưng mà khi loại dược hoàn tốt lục vị hồi huyết hoàn, dũ thương đan sản xuất thần tốc số lượng lớn đưa vào thị trường, cùng một loại dược hoàn ngưng khí hoàn tăng cường thể chất sau khi xuất hiện, động vật biến dị cũng không có đáng sợ như vậy.

Đỗ Hành tay che mũi tránh khí lạnh bước xuống xe, phất tay bảo lái xe lái xe đi, chính mình lại chậm rãi đi tới trên con đường đá của loạt biệt thự, phía sau gã đi theo bốn vệ sĩ hình thể cường tráng, đều là cường giả cấp ba, những người này đặt ở thời điểm năm ngoái đã là võ giả cực kỳ cao cấp, nhưng hiện giờ so với cường giả cấp sáu của võ quán Trầm thị ngoại trừ hai vị chủ võ quán cường đại nhất, lại chênh lệch không hề nhỏ chút nào. Phương diện thực lực, càng lên cao càng khó tăng lên, có người phải xem tư chất, có người phải xem vận may.

Đỗ Hành có thể có những cao thủ này bảo vệ, đều không phải là bởi vì có thực lực cường đại bao nhiêu, mà là vận may rất tốt, theo ngay từ đầu chính là cựu thần bên người quán chủ, cho nên mặc dù chính là một người thực lực cấp ba, thân phận đều cao một bậc so với một đám cường giả mới xuất hiện của võ quán Trầm thị.

Công ty nước Mỹ đã lần lượt có mấy người cao thủ đi qua từ võ quán Trầm thị trấn thủ, nhưng thật ra không cần lo lắng, gã cũng bắt đầu đi tới đi lui trong ngoài nước, hơn nữa đón con gái đang đi học ở Mỹ về lại Trung Quốc, bên này dù sao phải an toàn hơn rất nhiều.

"Ông chủ, ngoài cửa có một người phụ nữ, vẫn ồn ào muốn muốn gặp". Ngay tại khi Đỗ Hành sa vào trầm tư, vệ sĩ trong nhà có một người chạy tới, sau khi nhìn thấy Đỗ Hành thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng nói ra tình huống.

"Phụ nữ?". Đỗ Hành nhíu mày nghi hoặc lặp lại một lần, gã đi theo Lê Chanh làm việc mấy năm, phụ nữ nhận thức trên cơ bản đều là tiếp xúc trên làm ăn, loại này không có hẹn trước trực tiếp chạy tới cửa nhà mình, thật đúng là lần đầu tiên.

Gã híp mắt nhìn nhìn, mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng yểu điệu đưa lưng về phía chính mình, cực kỳ nhìn quen mắt.

Gã đi tới gần mấy bước, tựa hồ nghe tới tiếng bước chân, người phụ nữ quay đầu lại, trên một khuôn mặt ngọt ngào lộ ra thần sắc thấp thỏm, rối rắm xoắn ngón tay, "Thư Nghi.....anh còn nhớ em không?".

Tuy rằng hồi nhỏ Đỗ Hành là người nông thôn, nhưng sát vách có một ông lão học vấn siêu đẳng, từng đặt một cái tên tự cho gã, kêu Thư Nghi, nhưng mà hiện tại cũng không gọi tên tự rồi, cho nên cái tên Thư Nghi này nghe lên có chút xa lạ.

Gã cẩn thận đánh giá một cái, không khỏi thu hồi vài phần ý cười trên mặt, khóe miệng hơi trầm xuống: "Là cô à".

"Là em". Người phụ nữ có chút co quắp, cúi đầu nói: "Sau đó em vẫn đều hối hận, nếu như sớm biết người kia là muốn động công ty của anh, trộm vị trí của anh.....Em khẳng định sẽ không giúp gã".

Đỗ Hành lạnh nhạt nói: "À".

"Em vẫn muốn nhìn anh một chút, cùng con gái, sống tốt không". Người phụ nữ chờ đợi liếc mắt nhìn trong biệt thự một cái, đáy mắt toát ra vài phần dịu dàng, dù sao cũng là con của chính mình sinh, ước chừng là thật có chút nhớ nhung.

"Hiện tại cô nhìn tới rồi, chúng tôi đều sống rất tốt, nếu không có vấn đề gì, tôi liền vào nhà trước". Tô Kiến Sương dự đoán qua rất nhiều cái phản ứng của Đỗ Hành, nhưng loại giọng điệu không lạnhkhông nóng của đối phương hoàn toàn hoàn toàn khiến cô không biết nên chống đỡ như thế nào, giống như người này đã hoàn toàn không thèm để ý đối chính mình rồi.

Cho dù là cực hận, cũng nên tại khi đối mặt cô tràn ngập cảm xúc dao động.

Hiện giờ anh ta công thành danh toại, không phải đúng lúc đánh mặt cô sao? Cho nên nhìn tới cô đứng ở trước mặt anh ta, anh ta lẽ ra..... Ít nhất phải làm ra một ít hành động khiên cô hiểu rõ chính mình là có mắt không tròng như thế nào, khiến cô càng thêm hối hận.

Mà không phải nhẹ nhàng bỏ xuống, liền giống như cô không có cùng người kết hợp lại ăn cắp công ty của anh ta, khiến anh ta từng hai bàn tay trắng.

Đỗ Hành là một người rất mềm lòng, chỉ cần có thể lại tiếp cận, bất kể dùng cách gì, một lần nữa ở chung một đoạn thời gian, Tô Kiến Sương liền không sợ đối phương có thể vứt bỏ chính mình.

Tô Kiến Sương vì thế còn đặt ra một loạt kế hoạch, đầu tiên là cố gắng từ trên người con gái, lại từng bước một thẩm thấu vào trong cuộc sống của đối phương, chính là vừa mới bắt đầu thực hiện khắc đầu tiên của kế hoạch, Tô Kiến Sương liền phát hiện, đối phương giống như cầm nhầm kịch bản rồi.

Mắt thấy cơ hội lập tức liền sát lưng trôi qua, Tô Kiến Sương cũng không nói ôn tồn được nữa, lập tức liền bước tới một bước, nói: "Lần này em tới.....Là xin anh tha thứ".

Đỗ Hành mở miệng từ chối: "Không khả năng lắm".

"Không sao. em sẽ vẫn chờ ở đây, trừ phi anh chịu tha thứ em". Lúc này Đỗ Hành mới phát hiện quần áo trên người vợ cũ cực kỳ phong phanh, có đôi khi thổi qua một cơn gió, còn có thể lạnh run ở trong gió lạnh, Đỗ Hành nhếch khóe miệng: "Vậy tôi tha thứ cô, mời đi khỏi".

Tô Kiến Sương: "....."

"Anh ngoài miệng nói tha thứ, trong lòng vẫn là đang giận.....Nếu em đã nhận ra chính mình sai lầm, sẽ nhận trừng phạt, em tự nguyện đứng ở chỗ này, anh liền coi như không thấy là được". Tô Kiến Sương là thật hết cách rồi, cô và cấp dưới của Đỗ Hành cùng nhau mưu đoạt tài sản của Đỗ Hành, vốn đời này có thể áo cơm không lo đi lên đỉnh nhân sinh, nhưng cố tình gặp phải sự xuất hiện của động vật biến dị, gia đình mới vừa hợp thành bị hủy một nửa, chồng bị bị động vật cắn liệt nửa người, công ty cũng theo đó ra vấn đề, kiên trì chưa tới một năm liền đóng cửa. Ngay tại lúc Tô Kiến Sương gấp tới xoay quanh, ngẫu nhiên nhìn tới trên báo có tin tức của Đỗ Hành.

Năm đó người đàn ông nghèo túng dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, lúc này lại trở thành người quản lý của quán chủ võ quán Trầm thị, chỉ bằng một tầng quan hệ của Đỗ Hành và Lê quán chủ, anh ta ở khắp đất nước đều là tồn tại cực kỳ có danh tiếng.

Tô Kiến Sương biết vậy chẳng làm, càng ý thức được chính mình có cơ hội quay lại xã hội thượng lưu.

Lần này Đỗ Hành cái gì cũng không nói, thật sự coi như không thấy, đi vào cửa nhà, thậm chí các vệ sĩ còn tri kỷ đóng cửa lại, trong phòng ấm dào dạt, giống như cùng bên ngoài là hai cái thế giới.

Đỗ Hành nhìn hướng bên giường, thế nhưng nhìn tới con gái mặc áo ngủ đáng yêu, khuôn mặt dán cửa sổ thủy tinh nhìn ra bên ngoài, Đỗ Hành đi qua, phát hiện xuyên thấu qua cửa sổ có thể nhìn tới bóng dáng của người phụ nữ đó.

Gã ôm con gái.

"Đó là mẹ sao ạ?".

"Phải".

"Mẹ có dáng vẻ như thế nào ạ?". Cô bé nghiêng đầu: "Con không nhớ rõ". Cô bé thở dài:

“Nhưng mẹ đuổi chacon mình ra khỏi nhà”.

Đỗ Hành xao đầu của cô bé: “Không sao, hiện tại ba con mình có căn nhà càng lớn”.

“Vậy cha con mình còn để mẹ đi vào không?”. Đã là tuổi học tiểu học rồi, cô bé mông lung hiểu cũng nhiều một chút, cô bé suy nghĩ một chút, căn môi dưới: “Vẫn là đừng, chẳng may mẹ lại đuổi cha con mình đi ra thì làm sao đây”.

“Nghe con”. Đỗ Hành cười cười.

Cô bé vòng tay ra sau ôm gã, tựa hồ giải quyết mọt chuyện phiền não thật lớn, giọng nói đều thoải mái rất nhiều: “Không cần mẹ, Nữu Nữu chỉ cần cha”.

Chưa đến giữa trưa, trời đổ tuyết lớn, Tô Kiến Sương tựa hồ thật sự hạ ngoan tâm, cho dù trên quần áo phong phanh đều rơi đầy bông tuyết, cũng không chịu rời đi một bước, nhưng mà chưa qua bao lâu, nhân viên tại bộ phận bảo vệ trang viên của loạt biệt thự này nhận một cú điện thoại xong chạy tới, hai ba người võ giả cấp hai ra tay, một trai mọt phải dẫn Tô Kiến Sương đi ra ngoài, không biết người phụ nữ này từ đâu làm ra chứng minh lâm thời vào trang viên, hiển nhiên hiển nhiên không phải hộ gia đình hoặc khách của trang viên, thật sự không cần thiết đối đãi khách sáo.

“Ngộ nhỡ đông lạnh bệnh rồi, nói không chừng còn phải vạ lây lên người chúng ta”. Nhìn cảnh ngoài cửa, vệ sĩ 1 thu hồi di động, mặt không biểu cảm nói.

Trong phòng lớn lầu hai của nhà họ Đỗ, ông bố bỉm sữa Đỗ Hành đang cầm sách tranh nhỏ đọc nội dung bên trên cho con gái.

Nhưng mà cuốn sách tranh này đều không phải là truyện cổ tích bình thường lưu truyền rộng rãi [Cinderella], [Bạch Tuyết và bảy chú lùn], [Một ngàn lẻ một đêm], [Ngụ ngôn Aesop], mà là chuyện xưa dốc lòng năm nay mới xuất bản.

Vai chính của cuốn sách.....

Khác với chính là nhân vật hư cấu ra, thậm chí cậu ta vẫn còn sống, tuổi vừa mới hơn hai mươi.

“Chính là ở thời đại trước đó, lúc ấy còn chưa có động vật biến dị, cũng không có võ giả, chiến tranh trên thế giới giống như đều phát sinh ở nước ngoài, người Trung Quốc hạnh phúc tốt đẹp. Nhưng mà người của thời đại hòa bình cũng có các loại lo lắng nhỏ, cái thời điểm đó, đậu đại học là thứ quyết định nhân sinh. Có một học sinh cao trung.....

***”Bạn nhỏ, sách tranh thiếu nhi [truyện Lê Chanh] cháu muốn đã bán hết rồi, lần sau lại tới**

nha!". Chủ tiệm sách hòa ái nói với người thứ 401 hỏi [truyện Lê Chanh], sau đó nhìn bạn nhỏ tới mua sách đi một bước quay đầu lại ba lần đi ra cửa tiệm.

Khách hàng bên cạnh chưa từ bỏ ý định hỏi: "Vậy chỗ ông chủ có [truyện Lê Chanh] sách tranh cao trung không?".

"Cũng đều bán hết rồi". Chủ tiệm thả lỏng tay, có chút bất đắc dĩ nói.

"Bản trưởng thành thì sao?".

Chủ tiệm: ".....Như nhau".

Khách hàng phẫn nộ: "Làm sao cái gì đều không có vậy.....".

"Nếu sách khác cũng liền thôi đi, nhưng [truyện Lê Chanh] rất nổi đó, lúc ấy nhập vào không nhiều, cho nên liền không đủ bán". Chủ tiệm nói tới cũng là trong lòng đau xót, sớm biết chú ý tin tức nhiều rồi, tuy rằng biết Lê Chanh rất nổi tiếng đặc biệt nhập vào không ít, nhưng có thể nổi tiếng tới loại mức độ này vẫn như cũ khiến chủ tiệm chấn động. Nếu lúc ấy lại nhập thêm một ngàn bản, ước chùng sau đó chính mình phải đếm tiền tới tay rút gân rồi.

"Nghe nói [truyện Lê Chanh] là nhóm fan của Chanh tieba hợp lực viết, tất cả đều là tập hợp tư liệu chân thật, suy nghĩ một chút hiện tại mấy người lợi hại nhất của võ quán Trầm thị ai không phải cảnh ngộ liên miên, tất cả đều là người có chuyện xưa.....".

"Không biết trong sách tranh nhỏ có tình sử của Chanh tử cho chúng ta xem hay không, không phải đều nói một người đàn ông trưởng thành, như thế nào cũng phải trải qua mấy cuộc tình sao?".

"Nếu còn muốn tiếp tục sống sót, ước chừng không có dám viết cái này đâu.....".

"Dù sao..... Người yêu hiện tại của Chanh tử chính là người mạnh nhất được công nhận.....".

*****

"Nói tới giống như mỗi ngày đều kỳ ngộ liên tục vậy, kỳ thật ngoại trừ cái kỳ ngộ ban đầu, cái khác lấy vật tư mở công ty, cái nào không phải trải qua không ngừng cố gắng phấn đấu mới đạt được chứ.....". Trên ghế dựa, thiếu niên tóc ngắn mệt tới không đứng dậy nổi suy yếu cầm sách tranh nhỏ bản trưởng thành còn cao cấp hơn một chút so với cuốn Đỗ Hành mua nhìn nửa ngày, vẫn cảm thấy người ở bên trong thành công rất thuận lợi.

Toàn bộ chính là khắc họa vai chính của tiểu thuyết dựa vào trí tuệ, thiện lương, dũng khí đi

lên đỉnh nhân sinh.

"A, cư nhiên còn có ảnh kèm theo, con chó trắng nhỏ lúc động đất..... Không phải là Đại Mao sao.....".

Thiếu niên mắt nhìn chữ, sau đó mở ra một trang, con ngươi đen nhánh bỗng nhiên trợn lớn.

"Này không phải không phải Trung Hoa điền viên khuyển hay sao ha ha ha ha ha .....Hình kèm theo rốt cuộc ai vẽ có trình độ như vậy.....".

Vệ sĩ của nhà họ Lê cách cửa thủy tinh thường thường liếc mắt một cái nhìn hướng bên này, nhìn thấy thiếu niên cười tới sắp rớt xuống từ trên ghế nằm, khóe mắt đều là hơi hơi co rút, nam thần gì đó, quả thật là nam thần, diện mạo hành vi không một chút không tương xứng cùng nam thần, nhưng chính là vẫn đậu bỉ.

***đậu bỉ: ngôn ngữ mạng, ghép từ hai từ rất tức cười và ngốc nghếch. Một cách đơn giản, đó là để nói một người là rất buồn cười, thêm chút ngốc nghếch, một chút dễ thương.**

"Đáng tiếc hiện tại điền viên khuyển cũng thành động vật biến dị tính công kích". Thiếu niên hơi hơi cúi đầu, "Nhưng mà, liền hiện tại tới xem, ảnh hưởng của động vật biến dị tạo thành, đã khống chế ở mức tốt nhất".

Xuất hiện của động vật biến dị không hề tốt đẹp, nhưng ít ra còn có phương diện tốt, không phải sao.

Thân thể của loài người dần dần cường tráng, cả đời không bệnh không đau.

Tương lai sẽ càng ngày càng tốt.

Thiếu niên nghỉ ngơi một giấc, chậm rãi đứng lên từ trên ghế nằm, từng bước một đi tới phòng khách, sau khi xuyên qua cửa hông nhỏ. Cảnh tượng ánh vào tầm mắt khiến cậu hơi kinh hãi, chỉ thấy trên thảm mềm mại phủ kín một lớp cánh hoa hồng.

Thiếu niên tóc ngắn dừng bước chân, phía sau lưng rơi vào một cái lồng ngực ấm áp. Người đằng sau nửa ngày im lặng không lên tiếng, tiếp theo trên ngón áp út của tay trái, thêm mọt cái nhẫn ngốc yêu điêu khắc hình dạng Đại Mao.

Lê Chanh: = =

167. Chương 167: Kết Cục (2)

Cửu Di thành đại lục trung ương.

Nhóm tiểu luyện đan sư tân sinh, luôn nghe sư phụ nhắc tới đan quán Lê thị của Cửu Di thành.

Nghe nói đó là một cái đan duy nhất chuyên xây dựng vì luyện đan sư của đại lục trung ương, bên trong có chủ dược nhất phẩm tới cửu phẩm đan phương yêu cầu. Nhóm tiểu luyện đan sư đều sợ ngây người, đó chính là chủ dược quý báu chỉ có ở trong thổ nhưỡng đặc thù mới có thể trồng a! Cho dù đối với võ giả bình thường mà nói đều là bảo bối không muốn chuyển nhượng, đan quán Lê thị cứ như vậy lấy ra mời chào luyện đan sư.....Đều không, cảm thấy, đau, thịt hay sao!

Phải biết rằng, trước đó, chưa bao giờ thế lực nào sẽ dùng chủ dược luyện đan tới thu hút luyện đan sư, bởi vì rất quý báu!

Đương nhiên, hội sở giống đan quán Lê thị một khi xuất hiện chủ dược như vậy, luyện đan sư nhất định chen chúc tới.

Cho nên nhóm tiểu luyện đan sư này, theo ngay từ đầu liền biết, chỉ có tiến vào đan quán Lê thị, bọn họ mới có thể đạt được càng nhiều tài nguyên đi luyện chế đan dược, do đó càng tiến thêm một bước.

"Xin chào, đây là một trăm viên đan dược tam phẩm, xin đổi giúp ta thành điểm cống hiến". Đây là lần đầu tiên tiểu Vưu đi theo sư phụ bước vào đan quán Lê thị.

Trong đại sảnh không hề ầm ĩ, ước chừng là luyện đan sư quen luyện đan trong mật thất yên tĩnh, tính tình lạnh nhạt, cho nên rất ít sẽ xuất hiện hiện tượng tụ tập nói chuyện phiếm, phần lớn đều là độc lai độc vãng *(tới lui chỉ một mình)* tiếp nhiệm vụ hoàn thành, sau đó trở về nộp lên đan dược lãnh điểm cống hiến.

"Đã đổi ba nghìn điểm cống hiến rồi". Tiểu thư tu sĩ lễ tân cung kính nghiệm chứng thẻ thân phận của sư phụ tiểu Vu, gõ nhập ba nghìn điểm cống hiến.

"Xin giúp ta đổi hai mươi củ khoai lang, ba mươi củ khoai tây". Luyện đan sư sắc mặt lạnh nhạt nói, từ ngày bắt đầu gia nhập đan quán Lê thị, y đã liên tục hoàn thành ba lần nhiệm vụ này, điểm cống hiến trên người cũng đạt tới chín ngàn điểm.

"Sau khi giảm giá tổng cộng tốn năm nghìn điểm cống hiến, hoan nghênh lần sau ghé thăm". Tiểu thư lễ tân cười tủm tỉm nói, đan quán Lê thị tổng cộng có mười lễ tân, mỗi tiểu thư lễ tân đều có chút ít hoa hồng tại trên người khách nhân, khách nhân mua đồ càng nhiều, hoa hồng lại càng nhiều, trên cơ bản diệt sạch khả năng tiểu thư lễ tân phản bội đan quán Lê thị.

Bởi vì cái này rất ưu việt rồi.

Cho nên tuy rằng rất nhiều tiểu thư lễ tân của đan quán Lê thị đều đều đã tới luyện tâm cảnh, cho dù ở Cửu Di thành cũng là cao thủ không lớn không nhỏ, nhưng các nàng vẫn như cũ nguyện ý làm công tác ban đầu ở đan quán Lê thị.

Tiểu Vưu há miệng, sững sờ nhìn sư phụ nhét ba mươi củ khoai lang và hai mươi củ khoai tây vào trong túi trữ vật, thật giống như người địa cầu dùng tiền mặt mua đồ sẽ tiếc tiền, nhưng dùng tiền ảo mua đồ lại giống như không có cảm giác gì, tiểu Vưu cảm thấy có thể dùng năm nghìn điểm cống hiến loại con số ảo này liền có thể đủ mua được chủ dược quý báu trên thị trường cần tiêu phí thật lớn tinh lực mới có thể có được, quả thực là ân đức của ông trời.

Ra khỏi cửa của đan quán, tiểu Vưu giống như còn đang nằm mơ: "Sư phụ, quán chủ của nơi này là ai?".

"Tiểu huynh đệ, ngươi nghe nói qua tửu lâu Gia thường không, lão bản của tửu lâu Gia Thường chính là quán chủ của đan quán Lê thị này.....". Người qua đường bên cạnh nghe được câu hỏi của hắn, tốt bụng nói ra hiểu biết của chính mình.

"Nghe nói vị quán chủ này tu vi cũng là cực cao, quan trọng nhất là.....". Một người bên cạnh người này cũng cười cười, trong miệng nói xong đi phía trước, thanh âm cũng càng ngày càng nhỏ.

Nhưng tiểu Vưu vẫn là mơ hồ nghe được, không khỏi ngẩn ngơ, người này cuối cùng nói chính là.....Lấy chồng càng giỏi?".

Lấy chồng.

Càng.

Giỏi.

Bốn chữ này tách ra nhìn rõ mỗi chữ đều hiểu được ý tứ, tại sao tổ hợp cùng nhau lại cảm thấy được không thể nhìn thẳng chứ. ***(bản raw là ba chữ: giá đắc hảo, giá = lấy chồng, chuyển qua tiếng việt tui ghi thành bốn chữ cho nó hợp lý)***

Tiểu đồ đệ bộ dáng ngốc nghếch thành công lấy lòng sư phụ luyện đan sư, luyện đan sư xoa xoa đầu của hắn, yêu thương nói: "Quán chủ này bản thân liền có năng lực cực lớn, về phần một ít người nói hắn lấy chồng càng giỏi..... Thật cũng không coi như sai, chính là bởi vì một phía khác là trưởng lão dòng chính của Trầm gia, tới tới nay còn chưa tới bốn mươi".

Tiểu Vưu biết Trầm gia là cái tồn tại gì, cũng hiểu rõ có thể trở thành trưởng lão của Trầm

gia không ai không là cường giả thoát phàm cảnh, mỗi một người đều có thể đối kháng một tông môn loại nhỏ của Cửu Di thành.

Thậm chí bởi vì lần trước đại chiến yêu vực, một đám trưởng lão của Trầm gia phần lớn đều đột phá thoát phàm cảnh, tiến vào phi thăng cảnh, phỏng chừng lấy tu vi phi thăng cảnh của bọn họ, cho dù muốn lưu lại ở hạ giới, thiên đạo cũng không cho phép, chỉ sợ qua không được mấy năm liền phải bị buộc phi thăng.

Nhưng đối với tu luyện giả bình thường mà nói, chỉ nghe hai chữ "phi thăng", liễn đã biết thực lực của Trầm gia rốt cuộc khủng bố cỡ nào rồi.

Tiểu Vưu miệng khẽ nhếch, tin đồn của hôm nay mang tới trùng kích đối hắn.

"Lão bản đó thực tế là một âm chúc, nam nhân đó vừa vặn là dương chúc khế hợp, chúng ta đều nói độ khế hợp cao song tu hiệu quả sẽ càng tốt, chẳng qua đối với bọn họ người cái loại tu vi này mà nói, song tu không có bao nhiêu tác dụng, chính là dệt hoa trên gấm thôi, quan trọng nhất vẫn là hai người lưỡng tình tương duyệt *(hai đứa đều iu nhau)*". Sư phụ luyện đan sư cũng không biết nhớ tới cái gì, ánh mắt mờ mịt nhìn nhìn trời, hơi thở dài: "Hôn yến *(tiệc cưới)* của hai năm trước, tới bây giờ ta còn nhớ rõ, trưởng lão đó của Trầm gia thật đúng là thương quán chủ đó sâu tận trong tim, đổi lại người quán chủ này, tính toán chuyện cũ của quá khứ, xử phạt hai cái thân tộc của chi thứ"..

Sự tình phát sinh tại hai năm trước.

Một năm này Đại Châu giới còn bị vây tại đại chiến yêu vực mới vừa trải qua, lúc đang nghỉ ngơi lấy lại sức, có cái cường giả phi thăng cảnh của Trầm gia bỗng nhiên tổ chức hôn sự, trận hôn sự này thanh thế lớn, quan trọng nhất là hai người đương sự đều là tuổi còn trẻ liền tu vi cao thâm, thường thường tùy ý liếc mắt một cái nhìn qua, tân khách đáp ứng lời mời mà tới đều có loại cảm giác hai chân đứng không vững.

Mọi người lòng hoảng sợ quan sát toàn bộ quá trình của hôn lễ, thuận tiện nhìn vị trưởng lão trẻ tuổi của Trầm gia mặc hôn phục *(đồ cưới)*, bắt hai nữ nhân chi thứ trong bổn gia tới nghiêm trị một chút.

Không cam lòng tại khi hai người vị hôn *(chưa cưới nhau)*, trưởng lão Trầm gia từng mang quán chủ về trong nhà. Chính là hai cái muội muội chi thứ này không cam lòng người bên ngoài chiếm cứ vị trí phu nhân trưởng lão, cố ý tại trước mặt mịt mờ đạo diễn một hồi sự kiện "Nam tử Trầm gia từ trước đến nay chỉ xem tu vi không nói chuyện tình cảm", "Cưới vợ chỉ là vì khế hợp song tu", "Nói yêu ngươi đều là lừa gạt ngươi", thành công bôi đen trưởng lão Trầm gia, lập tức khiến quán chủ tức giận bỏ đi.

Nhưng mà hai nàng này vẫn không biết hối cải, thậm chí còn muốn tại hôn yến muốn gây chuyện. Đợi tới lúc chân tướng bị công bố ra, rất nhiều người đều nhìn thấy, trưởng lão Trầm gia gương mặt trẻ trung kia đều đen rồi.

#lão tử cưới vợ dễ dàng sao?#

#gia tộc như thế nào lại xuất hiện đồng đội heo, đời này còn không để lão tử thoát độc thân!#

Nghĩ tới tình cảm của hai người bởi vì trải qua các loại trở ngại không ít lên lên xuống xuống, sau đó trưởng lão Trầm gia là như thế nào theo đuổi có lại được vợ, tại sau đó bị âm thầm thảo luận.

Có người nói trưởng lão Trầm gia là lén quỳ tấm ván giặt đồ cầu tha thứ, cũng có người nói trưởng lão Trầm gia là hát tình ca ba ngày ba đêm tại ngoài nhà quán chủ……

…….Tiểu Vưu há miệng nghe xong sư phụ mặt than lải nhải kể lại bát quái của trưởng lão Trầm gia và quán chủ, mắt thấy giữa trưa đều sắp tới rồi, vội vàng kéo kéo tay áo của sư phụ túm về tư duy trôi lan man của đối phương, "Sư phụ, đói rồi".

"À". Sư phụ sờ sờ đầu của đồ đệ, "Hôm nay kiếm không ít điểm cống hiến, liền đi tửu lâu Gia Thường, thân là thành viên của đan quán Lê thị còn sẽ có giảm giá, lời hơn so với ăn cơm tại tửu lâu khác".

Tiểu Vưu nhu thuận gật gật đầu.

Hiển nhiên đối tính toán tỉ mỉ của sư phụ mặt than đã quen rồi.

Hai người từ đan quán Lê thị trực tiếp đi tới tửu lâu Gia Thường, liền tại chỗ trống này, cái lổ tai xinh xắn tiểu Vưu vừa động, đột nhiên nghe được một cái thanh âm réo rắt của thiếu niên thản nhiên nói: "Ngươi không có chuyện khác sao, đừng đi theo ta".

Tiếp theo một cái thanh âm hơi có vẻ chín chắn của nam nhân tủi thân nói: "Bảo bối ta rốt cục làm sai cái gì khiến người tức giận……. Ngươi nói, ta lập tức sửa".

"Sao lại là ngươi cảm thấy tủi thân, ta rất không hiểu gì đây?". Thanh âm của thiếu niên vẫn bình thản như cũ.

Cho dù là tiểu Vưu loại nam hài *(cậu nhóc)* không hiểu biết lắm đối tình cảm đều nghe ra được, thiếu niên có chút ghen tị, cho dù là kiệt lực bảo trì trấn định. Tiểu Vưu không khỏi cong khóe miệng, loại tính cách này…….. Thật sự là biệt nữu đáng yêu.

***biệt nữu:nghĩ 1 đằng miệng nói 1 nẻo, thích che giấu ý nghĩ thật sự trong nội tâm bằng thái độ, hành động đi ngược với điều mình nghĩ.**

Nam nhân phản ứng rất nhanh: "Không có!".

"Người và muội tử cấp bốn mới vừa lên chức của võ quán quan hệ không tồi ha, nói cái gì cũng không cần phải nói cho ta nghe, trực tiếp……A…..". Thiếu niên nói tới bình thường bỗng nhiên giống như bị cái gì lấp kín lại, thanh âm nhất thời biến mất.

Tiểu Vưu tò mò quay đầu nhìn qua, chỉ thấy bóng lưng của nam nhân cao lớn, vây một cái thiếu niên tóc ngắn vào trong lòng, đang nhắm mắt lại hôn sâu, người chung quanh giống như đều thành phông nền tái nhợt vô lực.

Tiểu Vưu: "…."

"Tiêu Vưu: "A?".

Tiểu Vưu: "…..!!!"

"Sư phụ, chờ một chút". Tiểu Vưu dừng lại, kéo ống tay áo của sư phụ, tới gần bên người hai người đang hôn môi, lúc này thiếu niên tóc ngắn đã mở to mắt, ánh mắt như sói nhỏ nhìn chằm chằm mặt của nam nhân, cảm giác bên cạnh có người tới gần, thiếu niên tóc ngắn sắc mặt đỏ một chút, nhanh chóng đẩy nam nhân trên người ra, đôi mắt đều đặt ở trên người tiểu Vưu.

Tiểu Vưu: "Ặc".

Tiểu Vưu: "Này……".

Hắn nhìn thiếu niên tóc ngắn, trên mặt còn hơi lộ vẻ non nớt lộ ra ý cười ấm áp, cười tủm tỉm nói: "Xin chào, ta gọi là Tùng Vưu, ngươi là âm chúc quang hệ sao?".

Thiếu niên tóc ngắn chớp mắt, tựa hồ là đang ngầm thừa nhận.

"Rất tốt rồi, ta là hỏa hệ". Trong tay Tiểu Vưu phụt một cái bùng lên một đoạn ngọn lửa nhỏ, bất quá chỉ phút chốc, đoạn ngọn lửa nhỏ dừng tại giữa không trung này thế nhưng phần phật xoay người hướng phương hướng của thiếu niên tóc ngắn, tựa hồ cực kỳ thân mật, tiểu Vưu hưng phấn nói: "Ngươi thấy rồi đó, ta còn là lần đầu thấy tiểu Hỏa Miêu của ta thích một người như vậy đó, cho nên ta biết ngươi nhất định là quang hệ khế hợp nhất cùng hỏa hệ, hơn nữa khế hợp của chúng ta nhất định phi thường cao, ngươi có nguyện ý hay không nguyện ý……".

Hắn nhìn thoáng qua nam nhân vóc dáng cao lớn, mặt non trẻ không khỏi đỏ lên, nhưng thật vất vả gặp được một âm chúc quang hệ khế hợp như vậy, hắn vẫn là nhịn không được coi nhẹ bạn trai của đối phương, do dự nói: "Ngươi có nguyện ý cùng cùng một chỗ cùng ta hay

không?".

Thiếu niên tóc ngắn ngơ ngác đứng một lát, hé miệng nửa ngày phát ra một cái đơn âm: ".....A?".

Hai thiếu niên thân thể thon dài đứng chung một chỗ bàn luận hôn sự, tình cảnh này quả thực khiến sư phụ luyện đan sư và Trầm Du phải tự đâm mù hai mắt, luyện đan sư vội vàng chống lại khí thế của Trầm Du chạy tới, âm thầm đánh giá một chút thần sắc của Trầm Du, một phen giữ chặt cổ tay của tiểu Vưu, lui về phía sau giải thích nói: "Rất xin lỗi, tiểu hài tử tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, hắn nói đều không tính, đồng ngôn vô kị* ha ha, đồng ngôn vô kỵ".

***Đồng ngôn vô kỵ: lời trẻ con không có cố kỵ**

Trầm Du trong lòng bùng lên một tia căm tức, một cái tiểu thụ mềm nhũn còn muốn làm chút gì cùng tiểu thụ ngốc manh của y?!!!!!

Đi! Má! Ngươi!!!

Dám trắng trợn đào góc tường lão tử!!!!!!

Hành mỡ gì*

***Anh Trầm cố ý đọc chệch tên bạn Từng Vưu (– cóng yóu), thông du = hành mỡ (cōng yóu).**

Tùng Vưu phát âm giống hành mỡ, hai từ này đồng âm nhưng nghĩa khác nhau.

Ngay cả hành băm* đều không được!!

***Hành băm, hán việt là thông hoa (– cōnghuā)**

Trầm Du nội tâm hoạt động kịch liệt một chút, sau đó ôm eo của Lê Chanh không buông tay, trên mặt hắn y bảo trì mặt, giọng điệu tủi thân tiếp tục rửa sạch oan khuất của chính mình: "Muội tử cấp bốn đó cả ngày xum xoe đối ngươi, lúc người nhìn thấy, kỳ thật ta chính là đi.....".

Y dừng một chút, gian nan nói: "Cảnh cáo một chút đối nàng.....".

Lê Chanh vừa nghe liền lập tức nhớ tới bộ dáng lạnh run lúc đó của em gái cấp bốn, lòng nói

còn thật như là chuyện như vậy, nhưng mà.....Hàng này sẽ không thật đi cảnh cáo người ta chứ? Tâm nhãn cũng thật nhỏ, chẳng qua là gần đây hơi chút chỉ đạo góc độ ra đao của em gái, như vậy cũng ghen?

"Liền giống như ngươi thấy ta cùng một chỗ cùng muội tử sẽ tức giận, lúc ta nhìn thấy, cũng là tâm tình như nhau. Hơn nữa vừa rồi..... Còn có cái hành mỡ tới cướp người".

Lê Chanh xấu hổ một chút, suy nghĩ một chút, tự giác nhét chính mình vào trong lòng Trầm Du, ấp a ấp úng nói: "Đừng tức giận, vậy.....Cho người ôm một lát?".

Trầm Du: O(*//// ////*)q

Trầm Du: "Trước công chúng ấp ấp cái gì.....".

Lê Chanh ngẩng đầu khinh bỉ nhìn anh ta.

—— anh làm còn ít sao?

Chỉ thấy Trầm Du xa xăm phun ra hai chữ: "Ta thích". *(bản raw là ba chữ ta hỉ hoan, sang tiếng việt còn hai chữ thôi nhé)*

168. Chương 168: Kết Cục (3)

Tiểu Vưu một bước đi quay đầu ba lần bị sư phụ luyện đan sư kéo đi xa, mắt ngóng trông nhìn theo mĩ thiếu niên Lê Chanh biến thành một cái điểm đen nhỏ, dần dần không còn bóng dáng, tiểu Vưu thương tâm xoa xoa mắt, tựa hồ có chút không dám tin chính mình sẽ cùng âm chúc khế hợp như vậy, cứ như vậy bị "chia rẽ".

Trầm Du ôm vợ, trên người bốc lên vô số bong bóng trái tim hồng.

Lúc Trầm Lục ăn uống no đủ vuốt bụng lắc lư đi ra khỏi tửu lâu Gia Thường, dưới chân lập tức liền đi không đặng rồi, y mặt co rút nhìn nhìn một màn này, vừa định làm bộ không biết đi qua, lại giống như có tật giật mình chung quanh, sau khi phát hiện người qua đường đều biểu hiện rất bình tĩnh, mới dần dần bình tĩnh lại.

Vẫn cảm thấy..... Mình cả ngày ngâm mình ở cấm địa Trầm gia mấy năm, sau khi biến thành người lại đi ra, thời đại đều đặc biệt khác biệt rồi.

Nhưng mà cũng may những thay đổi này cực kỳ đáng mừng, liền ví dụ như mấy năm nay Cửu Di thành thịnh hành các loại thịt ngon đủ loại hương vị, hoàn toàn tăng vọt dục vọng tu luyện của nhóm tu sĩ, chỉ có sống lâu dài mới có thể ăn nhiều mấy bữa đồ ăn của tửu lâu, chỉ có tu vi cao mới có thể không ngừng kiếm đủ linh thạch mua.

Trầm Lục tỏ vẻ gần đây ngày trôi qua phi thường thư thái, có cháu dâu tặng thẻ thành viên cấp cao nhất, y mỗi bữa cơm đều có thể bớt được gần một nửa linh thạch. Đừng cảm thấy thân là con cháu thế gia của đại lục trung ương, trên người vẫn sẽ có linh thạch mang theo xài không hết a, tuy rằng con cháu Trầm gia bọn y căn cứ tu vi mỗi tháng đều có thể lĩnh lương tháng, nhưng mà chịu không nổi cả ngày ngâm mình ở trong tửu lâu Gia Thường loạn ăn dùng hơn nữa trong lương tháng này còn phải lấy ra một phần mua vật tư tu luyện.

Trầm Lục cầm cây tăm xỉa xỉa răng, cuối cùng mắt nhìn hai người ở đầu đường. Cháu lớn thật vất vả động tâm, đối phương thực lực không kém cũng có thiên phú tốt, thật cũng là ông trời tác hợp cho, chẳng qua càng là như vậy……

Lại càng khiến y cảm thấy, đáng tiếc.

Trầm Lục ném cây tăm, thở dài, bỏ đi, y vẫn là đừng đi quấy rầy. Dù sao, khoảng cách nhóm lão tổ tông và ngày phi thăng của Trầm Du, chỉ có chưa tới một năm thời gian.

Một năm…….

Đối với năm tháng dài dòng của tu sĩ mà nói, quá ngắn.

Trầm Lục ngẩng đầu nhìn trời, lấy một người vợ chẳng khác nào rơi vào cái hố, vẫn là giống chính mình bình thường không vướng bận chuyện gì thật là tốt…….. Ai nha mới vừa rồi món cá sóc chua ngọt có vẻ không tệ, nước sốt rưới vừa đủ, chậc chậc, món ngon.

***Cá sóc chua ngọt (-tùng thử quế ngư, tên tiếng anh là Squirrel mandarin fish: món cá chiên sốt chua ngọt có hình dáng giống con sóc.**

Từ ba tháng trước Lê Chanh liền biết Trầm Du tiếp tục ở lại Đại Châu giới có thể sẽ phi thăng.

Vốn tưởng rằng hai người sau khi trở lại địa cầu, đi vào thời không khác biệt, liền sẽ không bị quy tắc thế giới bài xích, nhưng kết quả nhưng là Lê Chanh nghĩ rất đương nhiên rồi, mặc kệ là người thế giới nào, đoán chừng đều sẽ không cho phép lực lượng quá mức siêu thoát, Trầm Du ở địa cầu đã muốn mơ hồ cảm giác được dòng khí cơ tối nghĩa khó hiểu nhìn chằm chằm chính mình, Trầm Du đoán cái này ước chừng chính là lực lượng quy tắc của địa cầu.

Đáng tiếc cho dù là lão tổ tông Trầm gia, cũng không có biện pháp khiến Trầm Du tại thế gian dừng lại tiếp.

—— giống như mới cùng một chỗ không bao lâu, liền phải xa nhau rồi.

Tu vi trên người Lê Chanh đạt tới đỉnh thoát phàm cảnh liền chỉ là không ngừng tích lũy

lực tín ngưỡng, lại hoàn toàn không có tìm được cơ hội đột phá, đó dù sao cũng là loại thứ huyền diệu khó giải thích, lúc biết được vô pháp đột phá, Lê Chanh chanh bắt đầu đặc biệt quý trọng thời gian cùng một chỗ cùng Trầm Du.

Thậm chí ngay cả mấy người mẹ Lê đều xếp đằng sau.

"Anh hai em thì sao? Em chiêu này có chỗ nào có thể cải tiến?". Mắt thấy quán chủ Trầm thị nửa tháng không xuất hiện đi vào võ quán Trầm thị, nhóm võ giả rèn luyện trong phòng trọng lực đều sắc mặt kích động, về phần vốn là fan Lê Chanh hiện tại gia nhập, lại hưng phấn mà đầy mặt hồng quang, dẫn đường em gái cấp bốn hướng dẫn một đám thành viên mới của võ quán cũng bỏ công việc tỏng tay xuống, bán manh chen gần tới bên cạnh Lê Chanh, cùng một đám đàn ông hướng cậu xin chỉ dạy chiêu thức.

Bởi vì Trầm Du liền cả tuần ăn dấm chua *(ghen)*, ngày hôm qua Lê Chanh trực tiếp nhận em gái cấp bốn vốn là fan của mình làm em gái, ông nội của Thái Thái chính là bạn của ông cụ Từ ở giới quân đội, gia thế bản thân vô cùng tốt, cũng sẽ không có ý đồ gì đối Lê Chanh, đúng lúc mẹ Lê cũng cực kỳ thích cô gái này, sự tình liền thuận lý thành chương hoàn thành. Nhưng mà Trầm Du vẫn là có chút không yên tâm lắm.

Lê Chanh dạy chiêu thức đều không phải là võ thuật, lại đối với khắc chế động vật biến dị cực kỳ hữu hiệu, mỗi lần ra tay đều là một kích ắt chết, so với chiêu thức võ giả cấp sáu sử dụng còn lợi hại hơn, về phần Trầm Du.....Vị được công nhận cao thủ cực mạnh này, ngoại trừ huấn luyện qua một phen một đám người trước đó đi theo anh ta, trên cơ bản không từng chỉ đạo người khác.

Thấy Thái Thái vô cùng cao hứng nhích lại gần, Lê Chanh khẩn trương nhìn bốn phía một chút, bước chân lùi ra sau một khoảng, kéo ra chút khoảng cách, sau đó hàm súc chỉ điểm một chút liền xoay người đi tới phía bên kia.

Thái Thái điều chỉnh chiêu thức, nhìn nhìn bóng dáng của Lê Chanh: "Anh hai hôm nay thật kì quái nha".

"Đúng nha, đúng nha". Đường Hà chậm rãi xuất hiện ở bên người Thái Thái, "Gần đây Chanh Chanh đều kỳ quái nha".

Thái Thái do dự nhìn Đường Hà một cái, lại lo lắng nói: "Anh ấy giống như tâm tình không tốt lắm, anh không phải anh em của anh hai sao, xảy ra chuyện gì rồi?".

"Đại khái là..... Cãi nhau cùng Trầm lão đại?". Đường Hà suy nghĩ gần đây trạng thái của hai người cơ hồ muốn biến thành hai cục bùn, dính cùng một chỗ, cảm thấy phán đoán này cơ bản không có khả năng, hơn nữa cho dù Chanh tử muốn cãi nhau, người kia cũng trước tiên tại đằng sau giải thích nhận sai thái độ cực tốt rồi, phỏng chừng cũng không cãi nhau được, Đường Hà sờ soạng dưới cằm: "Không biết".

Thái Thái cảm thán một tiếng: "Hỏi anh có tác dụng gì chứ?".

Đường Hà: "Hu hu"

"Đừng khóc, cậu vẫn là rất hữu dụng". Đằng sau Gale vỗ vỗ bờ vai của cậu ta, chống lại hai mắt nước mắt lưng tròng của Đường Hà, Gale lặng im một chút, suy nghĩ một chút nói: "Thịt dày chống đói".

Đường hà mặt đen một vòng rồi: "..... Kỳ thật tôi cảm thấy chính mình gần đây đã gầy thiệt nhiều rồi".

Gale nhìn nhìn: "Không có à".

"Nói nữa liền không đếm xỉa anh". Đường Hà nắm nắm đấm vung vung, đen mặt bắt đầu đe dọa tên trái méo trước mắt.

Gale quả nhiên rất thức thời, sảng khoái nói: "Không nói".

Đường Hà một chút đều không cảm thấy được an ủi, vì thế khóc chạy đi rồi.

Thái Thái: "....."

Thái Thái: "Anh hai rốt cục làm sao vậy?".

Hiện tại Đan Văn đã vinh quang lên chức làm đại quản gia võ quán Trầm thị đi theo Lê Chanh vội vàng đi qua sân huấn luyện, một đường đi vào trong chợ nhỏ tụ tập quanh võ quán, bên này là nơi mua đồ dùng sinh hoạt, bởi vì trước dó kiến trúc của thành phố cũng từng bị động vật biến dị phá hoại, phần lớn đều di chuyển tới nơi càng an toàn, mà rất hiển nhiên, khu đất của võ quán Trầm thị là nơi an toàn nhất, bởi vậy bên này siêu thị xây rất nhiều, chủng loại hàng hóa cũng là đa dạng nhất trong thành phố.

Đan Văn mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm sườn mặt của thiếu niên bên cạnh, thấy cậu có chút mất hồn mất vía đi vào một siêu thị, một bên thì thào tự nói: "..... Hẳn là lại mang mấy cái mền.....Chẳng may bên kia chỉ có thể dùng thân xác sinh hoạt.....".

Đan Văn: "....."

Chỉ có thể dùng thân xác sinh hoạt đó là cái quỷ gì?

Quán chủ ngài dám giải thích một chút cho thuộc hạ không?

“Kem đánh răng, bàn chải đánh răng cũng phải mang thêm mấy chục bộ, còn có máy phát điện nồi cơm điện kéo nhỏ nồi…….Vậy mặc kệ tại hoang dã hay là trong nhà, tùy thời tùy chỗ đều có thể nổi lửa nấu cơm ăn rồi……..”. Thiếu niên vừa chọn mua hàng, đi tới khu chuyên các loại trứng, trong tay cầm một cái trứng gà, không có bỏ vào túi mua sắm, lầm bầm ngoài miệng dần dần dừng lại, cậu hơi cúi đầu, tóc ngắn mềm mại có mọt sợi dừng ở cuối chân mày, có vẻ đặc biệt mất mát.

Đan Văn thật cẩn thận áp sát một chút, như là sợ quấy nhiễu cái gì nhẹ giọng nói: “Quán chủ……”.

Thiếu niên giống như bị cắt ngang suy tư, thân mình nhẹ lắc lư, ngẩng đầu nhưng không có xoay người lại, cậu khẽ hít hít mũi, “Hả?”.

Đan Văn liếm môi dưới, rối rắm nhìn trứng gà trong lòng bàn tay của thiếu niên, vô pháp thấu hiểu, nói: “Ngài cứ nhìn cái trứng này hoài, là….hư rồi sao?”.

Thiếu niên mặt không biểu cảm nhét trứng gà vào trong túi mua sắm: “…….. Không có”.

Đan Văn tò mò nói: “Trong trại chăn nuôi dưới tên công ty ngài có đầy đủ trứng gà, tại sao còn phải tới siêu thị mua?’.

Thiếu niên xoay người, nhanh nhẹn đi ra khỏi khu chuyên các loại trứng.

“…….”.

“Tự mình đi chọn, chỉ là vì an tâm thôi”.

“Tựa như con gái ba tuổi của nhà anh phải bị đưa ra nước ngoài, vẫn phải tự tay thu xếp hành lý cho con, lại sợ con ở nước ngoài gặp phải nguy hiểm, lại lo lắng sẽ có thằng bé khác theo đuổi con gái……”.

Đan Văn mơ hồ cảm thấy người quán chủ đang nói là Trầm lão đại.

Nhưng Trầm lão đại cái loại……. Thê nô số một thiên hạ.

Cần quán chủ lo lắng như vậy sao?

Lê Chanh giơ tay thu một đống hàng chọn mua vào túi trữ vật của Trầm Du, giống như nghé con đẩy Trầm Du củng ngã vào trên giường vừa gặm lại cắm. Theo ngày xa nhau càng ngày càng gần, trong lòng của Lê Chanh cũng càng táo bạo lên, nhưng cậu không hiểu phát tiết, chỉ biết là dựa vào phương thức nguyên thủy nhất va chạm người đàn ông của chính mình, mũi

cực kỳ chua xót, lại cố gắng ngậm chặt miệng, bộ dáng đáng yêu của cậu nhóc khiến Trầm Du không nỡ buông ta, tim đều tan chảy rồi.

Ngón tay y chạm tới túi trữ vật căng tròn, đáy mắt hơi hơi đỏ lên.

"Dưa ngốc".

169. Chương 169: Kết Cục 4

Tống Giai rất ít lúc nhìn tới Lê Chanh có cảm xúc suy sụp như vậy.

Một lần chính là buổi tối trước ngày bị nhà họ Phù phong sát, tựa hồ là nháo mâu thuẫn cùng Trầm Du..... Như vậy lần này.....

Trong đất hoang trống trải, đạo diễn Patrick cẩn thận khống chế mấy cái máy quay, trong mắt lóe ra quang mang kích động, mà chính giữa đất hoang đó là một thiếu niên mặc quần áo bó đặc chế, tại trên trăm con động vật biến dị cấp hai bao vây lao tới, thiếu niên thân thủ lưu loát, thần sắc quả quyết, thực tế những động vật biến dị này cũng sẽ không tạo thành thương tổn gì cho cậu, nhưng vì quay phim, thiếu niên cố ý thả chậm động tác.

Cho dù là như vậy, hình ảnh ở trong màn hình vẫn đang là nhanh tới cực hạn rồi.

Lúc nghỉ ngơi trung gian, Lê Chanh cầm chai nước uống một ngụm, khuôn mặt luôn luôn mang theo ý cười không có biểu cảm gì, sợi tóc trên trán hơi hơi rủ xuống, phủ lên đuôi chân mày xinh đẹp, bắt đầu từ ba ngày trước, Tống Giai liền mơ hồ cảm thấy có chút bất thường, thẳng tới hôm nay càng là xác định một điểm này rồi.

..... Trầm Du đã ba ngày không có xuất hiện rồi.

Mà ba ngày trước chính là thời gian Lê Chanh một lần nữa dấn thân vào giới điện ảnh, Tống Giai tin tưởng cái này nhất định không phải trùng hợp, chẳng lẽ hai người lại nháo mâu thuẫn rồi?

Theo động vật biến dị bị loài người không ngừng chém giết, trong thành phố đã hoàn toàn không thấy bóng dáng của động vật biến dị rồi, mà là tất cả đều ẩn núp trong núi rừng, sa mạc cùng với biển sâu, cùng sản xuất sinh hoạt của loài người cũng dần dần khôi phục bình thường, đạo diễn Patrick tại sau khi trải qua sự kiện động vật biến dị, trên linh cảm lại làm đột phá, chuẩn bị quay một bộ phim điện ảnh về cậu nhóc của xóm nghèo tại thời đại động vật biến dị không ngừng đột phá cứ thế đi lên đỉnh nhân sinh, về diễn viên chính, Patrick lập tức nghĩ tới người bạn gắn bó Lê Chanh của mình.

Có thể nói tại trước khi mời Lê Chanh, Patrick cũng không có lòng tin nhất định có thể khiến cậu ấy trở thành vai chính trong phim, dù sao hiện tại địa vị của Lê Chanh đã xa xa vượt qua

phạm trù của ngôi sao điện ảnh rồi, cho dù là các quốc gia trên thế giới, bày tỏ sự tôn kính mức độ khác biệt đối Lê Chanh.

Ảnh hưởng của võ quán Trầm thị quá lớn rồi, trên cơ bản tùy tiện một thành viên của võ quán Trầm thị đều đủ để sánh vai cường giả của các quốc gia, thậm chí còn có không ít quốc gia tại lúc bị động vật biến dị tàn sát bừa bãi, từng hướng võ quán Trầm thị thỉnh cầu cứu viện.

Có thể nói võ quán Trầm thị trên thế giới sắm vai chính là hình tượng của một cứu thế chủ, trọng lượng ở trong lòng dân chúng ẩn ẩn bao trùm bên trên các quốc gia, Lê Chanh thân là quán chủ của võ quán Trầm thị, xuất thân này liền có thể nghĩ, căn bản không cần giống như trước đóng phim kiếm sống, nhưng mà vượt ra ngoài dự đoán của mọi người chính là, Lê Chanh cư nhiên một hơi đồng ý, không chỉ có một lần nữa túm Tống Giai dấn thân vào luyện võ tới làm người đại diện, hơn nữa trong quay phim kế tiếp so với lúc dĩ vãng gì đều phải nghiêm túc hơn.

"Rất nhiều năm sau tôi chỉ sợ vẫn cứ sẽ vui mừng vì quyết định mời Lê Chanh, vai chính của bộ phim điện ảnh này. cậu ấy rất thích hợp, cũng quá rất nỗ lực". Đêm khuya một ngày, Patrick tại trên Twitter đăng một câu như vậy.

Một tháng sau, Lê Chanh mỗi ngày ngủ bón tiếng đồng hồ, thời gian khác đều tại giữa nghiên cứu kịch bản và đóng phim, đừng nói Tống Giai vẫn ở tại bên cạnh, liền ngay cả Đường Hà ngẫu nhiên đi ra lắc lư một lần cũng nhìn không được.

"Cái tên đó đâu?". Đường mập mặt hổ. Cậu ta đối Trầm Du có loại cảm giác rất phức tạp, thực lực của đối phương khiến cậu ta cực kỳ kính nể, nhưng lại bởi vì anh ta khiến Chanh tử biến thành như vậy cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Rốt cuộc Chanh tử cũng không không phải là anh ta thì không thể.

Dựa vào cái gì phương diện tình cảm vẫn bị anh ta dắt mũi?

"Đi một nơi rồi". Lê Chanh suy nghĩ một chút, tìm cái giải thích khá bình thường.

"Sao còn chưa về nữa?". Thật chỉ là như vậy? Đường Hà nhìn thần sắc của Lê Chanh, nghi ngờ hỏi.

Lê Chanh giật mình, người phi thăng còn có thể trở về sao? Sau một lúc lâu cậu lắc lắc đầu: "..... Có thể không trở lại rồi".

À, là chia tay rồi.

Hôn nhân của hiện tại nha, thật là một chút đều không bền chắc.

"Đức hạnh". Đường Hà căm giận nói: "Không anh ta ông liền không thể sống rồi? Nhìn bộ dáng hiện tại của ông, suốt ngày chỉ biết làm việc làm việc làm việc, cho rằng bận rộn liên tiếp liền có thể quên tất cả sao? Ông quá ngây thơ rồi!".

Lê Chanh vươn tay, trợn mắt há hốc mồm: "..... Từ từ, tui không có.....".

"Ông còn không muốn quên anh ta đi nữa hả?!". Đường Hà nộ kỳ bất tranh*: "Đừng nói gì nữa, hiện tại lập tức đi ngủ! Cái tên đó không cần ông là tổn thất của anh ta!! Kế tiếp ông nhưng đừng quản, tui tới sắp xếp!".

***Ai kỳ bất hạnh, nộ kỳ bất tranh: Đây là danh ngôn của Lỗ Tấn, từ cuốn tiểu thuyết Khổng Ất Kỷ**

Ai kỳ bất hạnh: nói đến vì cảnh ngộ bất hạnh của ai đó mà cảm thấy bi ai.

Nộ kỳ bất tranh: Là nói đến ai đó không tranh giành, không chịu thua kém mà cảm thấy phẫn nộ và tiếc nuối.

Lê Chanh dở khóc dở cười: "Không phải.....".

"Rầm!". Cửa lớn chấn động một chút, tóc Lê Chanh cũng bay bay lên xuống theo dòng khí, thần sắc dại ra, sau một lúc lâu, lại cô đơn tiếp. Cậu cảm thụ một chút linh lực của đan điền, nơi đó cũng không có phát sinh chất biến, tuy rằng mỗi thời mỗi khắc đều đang tăng lên, lại giống như vẫn cũng không có thể đột phá tới phi thăng cảnh.

Cậu không khỏi nhớ tới một ít tin tức nghe thấy ở Đại Châu giới, nghe nói cuối cùng có thể đột phá phi thăng cảnh hay không là có quan hệ trực tiếp cùng tư chất, tư chất kém, cho dù ăn linh đan diệu dược lập tức tiến giai tới thoát phàm cảnh, cũng hoàn toàn không thể ban ngày phi thăng. Ước chừng chính mình cũng là như vậy.

Mà hiện tại đóng phim không ngừng phút giây nào..... Chính là muốn lại cố gắng một phen.

Nếu vĩnh viễn đều không gặp được, một ngàn năm một vạn năm sau chính mình hóa thành bụi đất, người kia còn tại trên trời chờ đợi..... Đổng Vĩnh và Thất tiên nữ ít nhất còn có thể gặp nhau trên cầu hỉ thước khuây khỏa, chính mình nhiều nhất chỉ có thể dựa vào tưởng niệm, này thật sự rất ngược.

Mấy ngày kế tiếp Lê Chanh luôn nhìn thấy rất nhiều thanh niên diện mạo tương tự Trầm Du lúc ẩn lúc hiện tại bên người, thậm chí có mấy người vẫn lặng im mà ôn nhu canh giữ ở bên

người Lê Chanh, lúc đối mặt những người khác lại lạnh lùng.

Liên tưởng tới lời nới mơ hồ ậm ờ trước đó của Đường mập, dùng mông nghĩ đều biết ai làm, Lê Chanh lo sợ bất an duy trì khoảng cách cùng đám thanh niên này, không bao lâu ứng phó tới tâm đều mệt mỏi rồi.

Hôm nay cậu sớm chui vào trong ổ mền, mộng một giấc mộng xuân chính mình bị tắm rửa sạch sẽ sau đó làm một hồi phản công chưa toại, lúc ánh mặt trời sáng chói Lê Chanh nhắm mắt lại ngồi xuống, eo đột nhiên kẽo kẹt một tiếng, cậu động tác cứng ở tại chỗ, chậm rãi giơ tay xoa nhẹ dưới eo, bỗng nhiên cảm thấy được cái đùi cũng tê tê.

Lê Chanh: "....."

Cậu quay mặt qua, thấy rõ một người khác nữa nằm trên giường.

Đậu mè, đây là còn đang nằm mơ?

Chính mình khi nào thì không tiết tháo tới loại trình độ này.....Vừa mộng xuân lại là đàn ông? Chẳng lẽ gần đây bắt đầu dục cầu bất mãn rồi? *(nhu cầu tình dục không được thỏa mãn ấy)*

Cậu vươn ngón tay, chọt hai má của đối phương, mềm, có độ ấm. Sau đó nhịn không được tới gần, vươn đầu lưỡi liếm khóe miệng của Trầm Du, hôn một cái. Lê Chanh mờ ám suy nghĩ xoắn xuýt một chút, nếu có thể mỗi ngày mơ giấc mơ chân thật như vậy, tựa hồ cũng không tệ.

Cậu rụt tay về trong mền, giơ tay ôm Trầm Du, sau đó liền thấy người đàn ông vốn nên đang ngủ mở mắt mang theo vài phần ý cười.....Thẳng tới lại một lần nữa bị ăn sạch không còn mảnh vụn, Lê Chanh đỡ eo rốt cục ngộ ra rồi.

Mộng xuân đó là cái quỷ gì!

Rõ ràng chính là người thật mà!!

Hàng này là như thế nào phi thăng đi lên sau đó lại bổ nhào xuống dưới!!

Rất đặc biệt lừa gạt tình cảm!!!

Nhớ tới chính mình còn từng bi thương quá một đoạn thời gian, Lê Chanh cả người đều không khỏe rồi.

"Sau khi phi thăng chính là vũ trụ mà các em nói, bên trong cái gì cũng không có, còn hoang vắng hơn so với sa mạc, anh dạo qua một vòng liền trở về, không nghĩ tới tuy rằng lúc phi thăng cảm giác bài xích của quy tắc đất trời cảm thấy rất mãnh liệt, nhưng lôi kiếp chân chính bổ xuống phải chịu đựng cũng không lớn". Trầm Du cảm thấy mỹ mãn hôn nhẹ mặt của vợ: "Sau này đều sẽ không rời đi nữa".

Lê Chanh: "...."

Cúi đầu nhìn nhìn dấu hôn trên người mới vừa ịn xuống, ngốc yêu trừng mắt nhìn.

Cậu hẳn là phải.....cao hứng ha?

Trầm Du sờ sờ kiểu tóc ổ gà của cậu, "Chanh Chanh".

".....". Thiếu niên bi ai thở dài ra một hơi, hữu khí vô lực *(yếu ớt, ỉu xỉu)*nói: "Mừng trở về. Vợ".

Nửa ngày, cậu nhịn không được lộ ra một cái tươi cười thật lớn.

Hoàn chính văn

170. Chương 170: Phiên Ngoại 1: Sinh Con (1)

Đường Hà liền cảm thấy Trầm Du không khả năng vĩnh viễn cũng không trở về, liền dựa vào người đàn ông này dính chặt lấy Chanh tử như vậy, nơi nào là một hai cái mâu thuẫn nhỏ có thể tách ra chứ? Quả nhiên chẳng bao lâu thấy hai người giống như sinh đôi dính liền đi cùng nhau, thậm chí còn tiểu biệt thắng tân hôn đặt vé máy bay chạy tới các nước đi nghỉ.

tiểu biệt thắng tân hôn: ý nói hai người xa cách đã lâu nay gặp lại nhau thì tình cảm càng mặn nồng hơn cả lúc ban đầu

Lúc gặp lại lần nữa, Đường Hà phát hiện liền một ngày sau khi Trầm Du trở về, Chanh tử thế nhưng lập tức khôi phục tâm tình tốt.

Đường Hà cạn lời nửa ngày, lắc lắc đầu, cảm thấy người anh em này thật là hết cứu rồi: "Đức hạnh".

Hai vị quán chủ của võ quán Trầm thị ghé qua, tuy rằng không phải là viện binh cố ý tới tiêu diệt động vật biến dị, nhưng chính phủ các nước vẫn như cũ cao hứng phấn chấn bố trí biểu ngữ điện tử chào đón, sẩm tối hôm nay sân bay Soris nước T chào đón một đám chính khách cao cấp, trước tám giờ một chuyến bay cuối cùng sau khi hạ cánh, mọi người nhón chân chờ mong nhìn một thanh niên và một thiếu niên mặc đồ đôi người yêu tay cầm tay trong cabin.

Thiếu niên tay phải bị nắm ở trong lòng bàn tay người đàn ông, môi có chút mất tự nhiên hơi sưng, khuôn mặt đỏ bừng, giống một trái đào chín.

"Cậu ta.....Còn trẻ hơn nhiều so với trong tưởng tượng". Một quan chức nam nhướn mày, trong miệng phát ra một tiếng cảm thán, tuy rằng từng nhìn qua trong video truyền tới, nhưng xem hình ảnh quay lại là một chuyện, nhìn thấy người thật lại là một chuyện khác.

"Hai người đều rất trẻ". Quan chức nữ khó mà tin nổi, nhún vai, thần sắc hơi lộ vẻ đáng tiếc, nói: "Nếu không phải biết bọn họ đã tự mình kết làm chồng chồng, có lẽ con gái của Soris cũng sẽ không để ý trở thành bạn gái đêm nay của bọn họ.

"Tôi cược hai người này ở trên máy bay nhất định đã xảy ra cái gì". Tất cả ánh mắt đăm chiêu của quan chức nữ xẹt qua môi của Lê Chanh, "Không nghĩ tới ở Trung Quốc cái loại quốc gia toàn dân trên cơ bản đều không ủng hộ đồng tính luyến ái sẽ xuất hiện một đôi người yêu như vậy..... Bọn họ tình cảm cũng thật tốt".

"Được rồi, giữ nguyên im lặng, bọn họ tới rồi". Quan chức nam xua xua tay, bảo người bên cạnh ngừng nói chuyện, lập tức tiếng ong ong nhỏ rất nhiều.

Lê Chanh rất ít tham gia tiệc rượu, trước đó là bởi vì trong nhà nghèo khó không có cái điều kiện đó, sau đó là bởi vì vội vàng phát triển sự nghiệp, ngoại trừ đóng phim trước rồi sau đó tụ tập cần thiết, lúc khác cậu là không xuất hiện nhiều ở ở trên tiệc rượu, nhưng lúc này xuất ngoại nghỉ ngơi, tuy nói không liên quan quốc gia chuyện gì, nhưng cũng bởi vì vấn đề thân phận đại biểu cho thái độ của Trung Quốc, đồng ý yêu cầu của chính phủ trong nước, Lê Chanh tại tiệc rượu các nước tốt nhất vẫn là phải lộ mặt một chút.

Sao nữ quốc tế tới Soris giống như con bướm xuyên qua ở trong toàn trường, trợ lý theo tới lưu loát nói một hồi tiếng bản địa nước T, đối đối phó tiệc rượu rất có kinh nghiệm, Lê Chanh dứt khoát nếm qua một loạt bánh ngọt nhỏ, đồ ăn Trung Quốc quả thật cũng có mị lực so với đồ ăn của nước khác, nhưng đám bánh ngọt của nước ngoài tại tính nghệ thuật và phương diện mùi vị cũng không thỏa mãn bao nhiêu, Lê Chanh mỗi loại chỉ nếm một miếng, rất nhanh chọn lựa ra mấy chục loại bánh ngọt, chuẩn bị tìm nhà cung cấp sản xuất hàng loạt, vận chuyển tới Đại Châu giới xem có thích ứng thị trường được hay không?

"No rồi?". Ánh mắt Trầm Du lóe lóe, thấy cậu bận rộn nửa ngày, rốt cục nhãn nhã rồi, mới ôm eo cậu kéo vào lòng, cúi đầu hôn hôn cằm của cậu, nhân tiện liếm bánh vụn dính dưới môi cậu.

Lê Chanh múc một muỗng bánh ngọt đút cho Trầm Du, sờ sờ bụng, cảm thấy được trong dạ dày không thoải mái, "Không ăn no, có thể là rất ngấy, ăn nhiều liền ăn không vô".

"Anh xoa xoa cho em". Người đàn ông cười tủm tỉm nói xong, lập tức tri kỷ ôm vợ tìm một góc ngồi xuống, thừa dịp khoảng trống lúc xoa bụng ăn đậu hủ, chỉ chốc lát sau liền biến thành thiếu niên tóc ngắn thở hồng hộc, Lê Chanh trợn tròn mắt nhìn xung quanh, xù lông dùng sức đẩy anh ta ra: "Xoa chỗ nào vậy hả? Bị người ta nhìn thấy thì sao?".

"Không ai dám nhìn". Trầm Du ôm không buông tay, trời biết từ lúc biết được hai người xuất ngoại du lịch cư nhiên sẽ có hai nhân viên trong nước bám theo, y rốt cuộc khống chế chính mình ra sao mới không ở nửa đường giải quyết sạch những người đó.

Đậu má, thế giới hai người liền bị phá hỏng rồi.

Đi theo bảo vệ cái gì?

Có y có mặt, Chanh tử còn cần người khác tới bảo vệ? Kể chuyện cười a!

Thực tế chẳng qua chính là dựa vào vũ lực của võ quán Trậm thị làm hậu thuẫn làm ngoại giao thôi!

Lê Chanh đối bá khí trắc lậu* của Trầm Du biểu lộ vẻ mặt hắc tuyến, "Đúng rồi, lần này sao lại tới tận lúc lên máy bay cũng không thấy bóng người của Đường Hà? Có phải anh làm gì với cậu ấy rồi hay không?". Từ ngày Trầm Du trở về, Đường Hà liền vẫn châm chọc khiêu khích đối anh ta, cực kỳ gai mắt đối anh ta. Đừng nói là cường giả phi thăng cảnh, chính là một người thường cũng không nhất định nhịn được, cho nên vẫn không nhìn thấy Đường Hà, Lê Chanh vẫn cảm thấy Trầm Du làm cái gì rồi.

***bá khí trắc lậu: chỉ cá tính kiêu căng, độc đoán, là người cực nổi trội và tài năng xuất và hơi xíu hoang dã**

"Cậu ta bận việc riêng". Trầm Du lơ đểnh nói.

Lê Chanh: "?"

Trầm Du cười xấu xa: "Mùa xuân của Bàn tử".

Lê Chanh: ".....A? Cùng..... Cùng một chỗ cùng ai?". Thiếu niên bị truyền bá không ít tư tưởng xấu ngây ngốc hỏi, anh em có bạn gái cậu đều không biết.

"Gale".

Lê Chanh đầu óc chuyển một vòng lớn mới dò ra một người nào đó tên Gale trong ấn tượng: ".....!!!". Cậu vẫn cho rằng Đường Hà thích em gái, a đậu mè! Chẳng lẽ là bị Gale bẻ cong!!

Cậu ngơ ngác hỏi ra.

"Ừ, đúng". Trầm Du nheo mắt lại, nhớ tới xuân dược chính mình đặc chế một phen, quả nhiên

giải quyết một cái phiền phức thật lớn. Kỳ thật giữa hai người này sớm liền ái muội mập mờ rồi, còn xấu hổ cái gì chứ, nhanh chóng quấn lấy nhau cùng tắm rửa đi ngủ, đỡ phải Đường Hà tên mập đó cả ngày trông nom vợ y không rời tay.

Trầm Du dịu dàng hôn hôn hai má của thiếu niên tóc ngắn, "Bọn họ tình cảm chín muồi rồi, cùng một chỗ là khó tránh khỏi, người ngoài cũng đừng quản nhiều như vậy —— có muốn ăn sô cô la hình trái tim vị rượu hay không?".

Lê Chanh cảm thấy có thể là chính mình ăn nhiều đồ ngọt, cả một buổi tối ngoại trừ đoạn thời gian ban đầu, đều có chút muốn ăn không tiêu. Lúc sắp kết thúc, bồi bàn bưng một phần phi lê cá xắt lắt đặc chế tới, nói là món của chủ nhà chuyên môn chuẩn bị cho khách.

Cầm nĩa ăn hai lát, còn chưa kịp nói tiếng cám ơn, trong dạ dày đã bắt đầu nổi lên phản ứng, nhất thời chạy tới toilet, ôm bồn rửa tay ối ra mấy ngụm nước chua như bị bệnh.

Toàn bộ buổi tiệc đều yên lặng.

Dĩa cá lát đó hoàn toàn cao nhất tác phẩm đỉnh cấp của bậc thầy xử lí, giá trị chế tạo cùng với trình độ sạch sẽ tuyệt đối đều trải qua chuyên gia nghiệm chứng, cứ như vậy còn có thể khiến khách trúng chiêu?

Vì thế đội ngũ của Soris bắt đầu hoảng sợ tưởng tượng tới chỗ không tốt, chẳng lẽ là người của nước khác trù tính hại chết quán chủ của võ quán Trầm thị trong khu vực của Soris, do đó giá họa nước T?

Hiện tại thực lực của Trung Quốc cũng không phải là trước kia, nhất là chỉnh thể thực lực của võ quán Trầm thị, hoàn toàn vượt lên trên nước T! Nếu như Lê Chanh thực ra chuyện gì, võ quán Trầm thị là sẽ không chịu để yên!

Lúc trước nữ quan chức ở sân bay còn một mảnh vân đạm phong khinh8 hoảng hốt rồi, nếu không phải còn giữ hình tượng tại trước mặt người ngoài, chỉ sợ lúc này đã đã muốn ngồi xổm trên mặt đất khóc rống lên rồi. Ngoài ra mấy cô giá nước nhà tuổi còn nhỏ chút bên cạnh đã không giữ được thần sắc rồi, chày xuống nước mắt bi thương: "……Anh anh". *(anh này là tiếng khóc đó).*

***vân đạm phong khinh:chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi**

Lê Chanh ghé vào trên người Trầm Du, lại ói ra hai ngụm nước chua, tuy rằng đi đứng hơi có chút suy yếu, tinh thần lại sảng khoái không ít, Trầm Du đút cho cậu một viên đan dược, thuận tiện xoa dạ dày cho cậu, dở khóc dở cười nói: "Đều luyện phách cảnh rồi còn sẽ bị bệnh?".

"Hiển nhiên thể chất của người địa cầu và Đại Châu giới khác nhau". Lê Chanh khôi phục chút tinh lực, Trầm Du nhìn nhìn sắc mặt tái nhợt của cậu, lòng nghĩ có lẽ thể chất của người địa cầu quả thật khác biệt? Trầm Du cuối cùng vẫn là quyết định đưa đối phương đi bệnh viện kiểm tra toàn diện một phen.

Hơn nửa đêm trong một bệnh viện khu phố trung trâm đắt đỏ nhất của Soris tụ tập nhân vật chính trị gia bình thường tên TV cũng không xem được đầy đủ, bác sĩ tóc dài màu vàng kim nhạt đứng ở trước phòng khám bệnh đang cầm kết quả xét nghiệm nhìn hồi lâu, đẩy cửa ra đi vào, đánh mắt nhìn người thanh niên và người thiếu niên đang chờ. Trên mặt luôn luôn biểu cảm nghiêm cẩn lộ ra mỉm cười, gã đưa qua, tay phải xoa mắt: "Vị..... Tiên sinh này dạ dày không có bệnh, chính là mang thai".

Trầm Du: ".....".

Lê Chanh: "!!!!!"

"Hai vị không cần phải cảm thấy giật mình, dù sao chuyện đàn ông mang thai tuy rằng tỉ lệ cực nhỏ, nhưng mà không phải chưa bao giờ xuất hiện". Bác sĩ tóc dài màu vàng kim nhạt cười nhìn cặp người yêu này, trong lòng không ngừng ca ngợi sự thần kỳ của Chúa trời, nói thật tuy rằng gã nghe nói qua chuyện đàn ông có thể mang thai, nhưng chân chính nhìn tận mắt vẫn là lần đầu tiên.

Không thể không khiến người ta cảm thán sự may mắn của hai vị nam giới trẻ tuổi này.

Có thể có một cái kết tinh tình yêu chân chính thuộc về đôi bên, đây là chuyện làm cho người ta hâm mộ cỡ nào.

Không nghĩ tới người nam tiếp nhận chuyện mang thai đều không phải là người thiếu niên mang thai, mà là người thanh niên bên cạnh, bác sĩ chỉ thấy trước mắt bóng người chợt lóe, tiếp theo tờ giấy trong tay đã bị người thanh niên đoạt qua, đối phương cầm hình chụp của đứa bé chưa thành hình, một tay nắm tay của người thiếu niên bên cạnh, trong giọng nói đan xen kinh hỉ: "Em yêu, nó thật đẹp".

"Đùng nhìn". Lê Chanh khống chế tâm tình thiếu chút nữa khóc ra, giơ tay cản trở tầm mắt của Trầm Du, bình tĩnh nói: "Tin em, anh yêu, bác sĩ lấy nhầm bệnh án rồi".

Đậu mè!

Bố đây chính là bị dọa lớn rồi!!

171. Chương 171: Phiên Ngoại 2: Sinh Con (2)

Bác sĩ tóc dài màu vàng kim nhạt đóng cửa tắt đèn phòng làm việc, cúi người bước vào trong xe hơi của chính mình, lướt qua bóng đêm đi hướng nhà mình. Hơn nửa đêm bị người trong nhà kêu đi bệnh viện, tại trải qua người nam mang thai đối thân thể chính mình tỏ vẻ không thể tin, thế cho nên sau đó sau xảy ra một loạt gà bay chó sủa, rốt cục sau khi tiễn người đi, bác sĩ cảm thấy tim của chính mình cũng mệt mỏi rồi.

Nhưng mà ngẫm lại cũng khó trách.

Cái thiếu niên đó tuổi không lớn, bỗng nhiên nghe nói chính mình có một bộ phận "Công năng nữ giới". Còn sử dụng phần công năng này, chỉ sợ tâm tình cũng sẽ không quá mức bình tĩnh, tin tưởng rất nhanh liền sẽ tốt rồi.

Bác sĩ cười nhẹ một tiếng, nhớ tới nét mặt thiếu niên ngay lúc đó, thật đúng là.....Ngoạn mục cực kỳ.

Một đường chạy về tới nhà, đổi giày mở đèn bên trong lên, bác sĩ dường như cảm giác được gì đó nghiêng đầu qua, ánh mắt màu xanh nhạt quét về phía người đàn ông da trắng mặc cái áo sơ mi đen thảnh thơi ngồi trên sô pha, khóe miệng vốn hơi mím chậm rãi cong lên một tia ý cười, gã đi qua ôm cổ người đàn ông hôn môi một phen, mỏi mệt nằm bên người người đàn ông, "Tới lúc nào vậy?".

"Vừa mới".

"Sao lại đột nhiên liền tới? Rất kinh hỉ". Gã ý cười càng thêm sâu rất nhiều.

"Nhớ em liền tới". Đối phương cúi đầu bắt được môi của bác sĩ, im lặng không lên tiếng chiếm cứ địa vị chủ động, hai người dần dần hô hấp nóng cháy lên, vừa cởii quần áo lẫn nhau vừa từ trên sô pha chuyển dời đến phòng ngủ. Xong việc bác sĩ nửa híp mắt, lại nhớ tới bệnh án trước đó xem qua, hai người đàn ông cũng có thể cốt nhục huyết mạch tương liên.....

Thật là hâm mộ.

Nhưng mà lúc này thiếu niên khiến người ta hâm mộ đang phát tán hơi thở người sống chớ quấy rầy ngồi máy bay bay trở về Trung Quốc, lúc tới ôm tâm tình phóng khoáng, lúc về nhưng khó chịu rồi, vẫn cảm thấy thứ trong bụng đạp đạp. Muốn nói đặc biệt không thích, lúc ngẫu nhiên nghĩ tới bên trong có thể sẽ có đứa bé còn luôn trong lòng ấm áp, muốn nói thích ư, thật đúng là không phần kinh hỉ đó, lúc cầm bệnh án đều cảm thấy cả người mất tự nhiên.

Lê Chanh: "A a a a .....".

Tại Sao! Này rốt cuộc là tại sao?!

Bố đây không phải từng kiểm tra thân thể rồi ư! Căn bản không mọc tử cung! Làm sao sinh con được!

Hu hu thật muốn khóc.

Người đi theo đều ngậm miệng không nói, ánh mắt nhìn chằm chằm chóp mũi không dám nói lời nào, ai cũng không biết trong bệnh viện rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn ra được quán chủ một đường đều đen mặt, tâm tình cực kỳ không tốt, trái lại ánh mắt của vị phó quán chủ bên cạnh kia vẫn luôn nghe đồn là cao thủ đứng đầu vẫn là hơi hơi híp, như là con mèo thỏa mãn.

Giữa trưa hôm sau, mọi người xuất ngoại du lịch một ngày vừa mới đi vào trong một khách sạn bên cạnh một sân bay nào đó, vốn kế hoạch của Lê Chanh là trực tiếp trở về Bắc Kinh tìm mẹ tìm kiếm an ủi, sau đó trải qua một cái thời gian nghỉ trưa suy nghĩ sâu xa, cậu vẫn là bỏ qua ý tưởng này.

"Từ từ, chúng ta trước không cần đi trở về". Thiếu niên tóc ngắn ngồi xếp bằng ngồi ở rên giường lớn của khách sạn, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú khóc giống như thấy được tận thế.

Trầm Du an ủi ôm cậu nhóc, từ phía sau hôn hôn cái cổ trắng nõn của cậu, "Sao vậy?".

"Em lại suy nghĩ một chút mang thai khẳng định sẽ lộ bụng, ngộ nhỡ mẹ thấy em như vậy, ngất xỉu thì biết làm sao đây". Lê Chanh giơ tay lật lật bệnh án từ sau lúc xuống máy bay liền muốn quên đi, bên trong kẹp tấm hình của cục cưng ở trong bụng, thực hiển nhiên đứa bé đó sẽ càng lúc càng lớn, Lê Chanh gặp qua "Nam giới có thai" của Đại Châu giới, cùng phụ nữ của địa cầu sinh con không có gì khác biệt.

"Vậy trước không cần về nhà". Không quay về cũng tốt, thế giới hai người không thể càng tươi đẹp hơn.

"Em vẫn là nghĩ không hiểu.....Em vốn đang định theo ý tưởng trong nhà, thụ thai ống nghiệm hai đứa con cho hai đứa mình, hiện tại trái lại không cần dùng cách đó rồi". Lê Chanh khóc không ra nước mắt.

"Là dựng nang".

Lê Chanh: "?"

Trầm Du xoa nhẹ tóc ngắn của cậu: "Chỉ cần là đàn ông thể chất âm chúc, một khi mang thai đều sẽ hình thành một cái dựng nang, đợi tới đứa bé sinh ra, dựng nang sẽ tự động tróc ra".

“.....”. Lê Chanh bỗng dưng thay đổi giọng điệu: “Thì ra anh sớm biết sẽ như vậy”.

Trầm Du lắc đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm cậu, nghiêm túc ăn ngay nói thật: “Không, hoàn toàn không nghĩ tới, anh rất kinh hỉ, ngày hôm qua khi biết đứa bé tồn tại, anh quả thực không thể tin được”.

Lê Chanh chớp chớp mắt, không nhìn ra nửa phần giả dối từ bên trong, chẳng lẽ thật là chính mình xui xẻo?

“Bỏ đi”. Lòng cậu muộn phiền, chậm rãi an ủi chính mình: “Dù sao đều là cốt nhục của chính mình, chính mình sinh ra, còn bớt một khoản phí thụ tinh ống nghiệm đó”.

Trầm Du biết tiếp nhận của địa cầu và Đại Châu giới tại phương diện này khác biệt, Chanh tử sẽ giật mình chính là bình thường, hơn nữa trên thực tế y cũng không nghĩ tới sẽ có một đứa con cùng Chanh tử. Dù sao tu vi của y đã tới phi thăng cảnh rồi.

Cường giả tu vi càng cao càng khó lưu lại con nối dõi, này đã là kiến giải được công nhận hàng tỉ năm qua của Đại Châu giới, cho nên bắt đầu từ ngày hôm qua y đều như là đang nằm mơ vậy.

Hai vị chồng chồng thực lực cường đại mai danh ẩn tích liền định cư ở phía nam này, mấy nhân viên đi theo đã bị đuổi về thủ đô rồi, Trầm Du mua một căn nhà nhỏ hoàn cảnh thanh tịnh tại đây, an tâm cùng vợ chờ sinh.

Bốn tháng sau, cái bụng bằng phẳng rốt cục có một chút nhô lên, Lê Chanh hoài nghi là ăn nhiều qua cho nên eo bự lên rồi, mỗi ngày tắm xong quấn một cái khăn tắm nhỏ đứng ở trước gương nhìn nhìn, thường thường giơ tay xoa nắn, nhưng cho dù lừa mình dối người như vậy, về chút độ cong nhô lên lại càng ngày càng tròn rồi.

Hôm nay, Lê Chanh theo thường lệ soi gương nhìn nhìn tỉ lệ dáng người, vốn thân hình liên không có hình thành cơ bụng trắng trắng non non không có một chút nếp nhăn, cậu sờ sờ bụng, loáng thoáng cảm giác được hai tiếng tiếng tim đập.

Tiếng tim đập cực kỳ thong thả, thiếu niên nhất thời khiếp sợ kỳ lạ, không khỏi trợn tròn mắt, trên tay cũng theo đó lỏng rồi rời ra, trong nháy mắt cái khăn tắm quấn trên eo từ cái mông cong trượt xuống, quả thực giống tranh sơn dầu phương Tây phong tình tràn đầy tràn ngập mị hoặc.

Người đàn ông tại phía sau nhìn tới miệng khô lưỡi khô, trong mắt tối lại, giơ tay nhét người vào trong lòng, hôn mấy cái, lửa cháy trên người càng thịnh. Thiếu niên không quay đầu lại nói chuyện, bởi vì mang thai mà thân thể trở nên càng thêm mẫn cảm liền cũng bị trêu chọc tới động tình rồi, hai người rơi vào cảnh đẹp, thiếu niên ngón tay không biết đụng phải cái gì, chỉ nghe “Tích ——” một tiếng, trong máy truyền tin chuyên môn phân phát cho thành viên của võ quán Trầm thị đột nhiên truyền tới một tin nhắn thoại lớn giọng ——

“Chanh tử, nghe nói hai người đi du lịch sớm liền trở về rồi, sao lại mấy tháng không thấy bóng người? Tui nói ông này! Mẹ ông nhắc cùng tui mấy lần, nếu không trở về bố đây một người liền chống đỡ không được! Nghe thấy lời nhắn khẩn cấp quay về!”.

“Kỳ lạ, máy truyền tin của võ quán ai cũng lúc nào cũng mở máy, liền ông và Trầm Du cả ngày tắt máy, này đều ba tháng rồi còn không có cái tin tức! Nhắc lại một lần nữa! Nhắc lại một lần nữa! Nghe được lời nhắn phải tức tốc quay về!”.

“Tích ——”.

“Con trai à sao ai cũng không tìm được các con vậy, du lịch về rồi liền nhanh chóng về nhà, mẹ nhớ con, hu hu!”.

“Con trai à, gần đây xem trên tin tức nói có mấy người võ giả lúc dạo chơi đi vào trong trùng động, qua năm ngày mới được người cứu lên, các con có phải cũng gặp phải nguy hiểm hay không! Làm sao không trả lời tin nhắn của mẹ vậy!”.

“Tích ——”

“Anh hai anh hai, em là Thái Thái! Bên võ quán đã định vị được vị trí đại thể của các anh rồi, bọn em sẽ nhanh chóng tìm được nơi nhốt các anh! Nhất định phải kiên trì!”.

“Anh hai bên này hình như là một căn nhà nhỏ, bọn em hiện tại ở bên ngoài căn nhà này, hẳn là rất nhanh có thể tìm được vị trí các anh gặp nạn, hiện tại Đường Hà đã dẫn người bắt đầu xuất động rồi! Kiên trì nha!”.

Trầm Du hít sâu một hơi, ôm thiếu niên bình tĩnh hai hơi, bỗng nhiên nhíu mày: “Thật có người tới rồi”.

Lê Chanh tự lăn chính mình một vòng vào trong mền, kinh ngạc cảm thấy chính mình cư nhiên sơ xuất mang máy truyền tin của võ quán theo trên người, không ai nói với cậu thứ này lúc thiết trí trình tự gốc còn có thể kèm hệ thống định vị, đậu mè!

Thiếu niên khiếp sợ nói: “.....Như vầy làm sao gặp người được, nhanh nhanh nhanh giúp em trốn đi!”.

“Nói với họ em bị bệnh, cần tĩnh dưỡng”. Thiếu niên bọc mình thành một cục trong mền, ý đồ che dấu chân tướng mang thai, Trầm Du còn đặc biệt đắp một cái khăn mặt nhỏ lên trán cậu.

Đám người Đường Hà, Thái Thái quả nhiên không có nhìn ra cái gì không ổn, còn tưởng rằng Chanh tử thật sự bệnh chỉ có thể nằm trên giường nghỉ ngơi, sau đó chuyển bằng máy bay

tới đây không ít thuốc men và bác sĩ cực kỳ nổi tiếng của thủ đô, bác sĩ đều bị trả về nguyên vẹn, chỉ để lại một cái lão trung y ánh mắt khá độc, liếc mắt một cái liền nhìn ra trạng huống của Lê Chanh, ngược lại là càng có trình độ hơn so với thầy thuốc địa phương, Lê Chanh an an ổn ổn dưỡng thai sáu tháng, một ngày nào đó lúc nằm ở trong sân phơi nắng đúng lúc gặp gỡ mẹ Lê sốt ruột ngóng chờ con trai.

Mẹ Lê: "....."

Mẹ Lê nhìn bụng của con trai mình, há miệng thở dốc, nửa ngày chưa nói ra lời.

Cuối năm nay vừa qua khỏi năm cũ, trong biệt thự nhà họ Lê vui mừng phóng pháo hoa xong, một chiếc xe hơi màu đen dừng ở trước cửa nhà họ Lê, Lê Thúy An và Phương Đức Minh nhiệt tình nghênh đón, không đợi giơ tay, chỉ thấy người đằng sau đã giành mở cửa trước, mẹ Lê cười không kép được miệng ôm một bé con cả người mềm nhũn mập mạp đi ra, phía sau Chanh tử thật cẩn thận ôm một đứa bé càng nhỏ.

Trầm Du che chở ở đằng sau hai người, lúc ánh mắt nhìn về phía Chanh tử và hai đứa con trai, thần sắc đều sẽ dịu dàng mấy phần.

Lê Thúy An não đều không đủ dùng rồi, đợi người một nhà vào trong nhà mới phản ứng lại, nhìn hai đứa bé mới sinh, kinh ngạc nói: "Này.....Con của ai vậy?".

Mẹ Lê cười tủm tỉm đùa cháu trai: "Em con và tiểu Trầm".

Lê Thúy An trên đầu treo hai cái dấu chấm than: "Mau để con xem xem! Hèn chi đáng yêu như vậy! Nhưng mà Chanh tử và tiểu Trầm.....Tìm người mang thai hộ lúc nào vậy? Sao lại nhanh như vậy liền sinh ra rồi!".

Lê Chanh khụ khụ, hàm hồ ừm một tiếng, cắn chặt răng, "Mẹ không phải vẫn muốn đứa cháu trai sao, thừa dịp tuổi trẻ liền trước làm ra hai đứa nuôi chơi".

Phương Đức Mình: "..... Rất tốt".

Lê Thúy Anh ôm lấy thằng anh từ trong lòng mẹ Lê, lòng nói Chanh tử và tiểu Trầm lớn lên chính là đẹp, ngay cả đứa bé cũng di truyền gien tốt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cái miệng nhỏ nhắn, đẹp hơn đứa bé nhà hàng xóm mới sinh, Lê Thúy An dỗ dành đứa bé, nói: "Liền quyết định muốn hai đứa?".

Trầm Du vốn không lên tiếng, lúc này mặt dày nói: "Này nói không chính xác, sau này ngộ nhỡ..... Có thể còn sẽ lại có".

Mẹ Lê và Lê Chanh hai mẹ con trợn tròn mắt, đồng thời nhìn về phía Trầm Du, tuy rằng cảm

giác Chanh tử có thể sẽ khá mệt, nhưng mẹ Lê suy nghĩ một chút, tuy rằng con trai sinh cháu trai có chút kỳ quái, nhưng nếu có thể sinh sinh thêm mấy đứa vẫn là không tệ, mẹ Lê bình tĩnh rồi.

Thiếu niên tóc ngắn thu hồi ánh mắt. Cắn chặt răng. Lặng lẽ giơ tay, nhéo một cái trên eo người đàn ông.

172. Chương 172: Phiên Ngoại 3: Đại Quai Nhà Họ Trầm

Đại biến dị mười năm, bắt đầu từ thủ đô, vận mệnh bắt kịp phương thức sinh hoạt, biến hóa truyền đi bốn phương tám hướng, thực tế xã hội đã trải qua một loạt va chạm, lại bắt đầu trở nên ngay ngắn trật tự.

Như nhau nhà họ Lê vốn bởi vì thêm hai thành viên nhỏ gia nhập mà hỗn loạn một hồi, tại mấy tháng sau cũng dần dần trở về đường ngay, này khiến vợ chồng Lê Thúy An lo lắng hai tên con trai không có biện pháp chăm sóc tốt trẻ con thả xuống một trái tim lo lắng rồi.

Dù sao cũng là đứa trẻ nhờ người mang thai hộ sinh ra, thiếu hỗ động của trình tự mang thai mười tháng, cùng hai người con trai trong lúc đó khó tránh khỏi sẽ có vài phần thiếu hụt, nhưng tình cảm của hai người đàn ông đối đứa bé trái lại nồng hậu bất ngờ, thậm chí Trầm Du người thanh niên đảm đương vai diễn ba ba này, chăm sóc con càng cẩn thận một ít hơn so với Chanh tử.

Người đàn ông này, tuy rằng lúc con khóc luôn nhíu mày, lại vẫn như cũ không phiền hà ôm lấy dỗ dành, giọng điệu càng là dịu dàng hiếm có.

Nhưng mà, con cái là cục nợ của ba mẹ, nhất là trong nhà có có hai đứa bé tính cách trái ngược nhau.

"Đừng xem TV nữa, ăn cơm đàng hoàng đi". Lê Chanh lần thứ tư xách thằng con lén rời khỏi bàn cơm, không biết có phải con nhà mình đặc biệt khó trách mắng hay không, vẫn cảm thấy hai người lớn tại phương diện này của thằng con hoàn toàn bận tới sứt đầu mẻ trán, ví dụ như thằng bé khóc nhè này, vốn từ sinh ra bộ dạng liền ốm yếu hơn so với anh trai, hơn nữa cũng không biết là giống tính ai trong hai người ba, bình thường nhìn qua ngoan ngoãn, vừa tới lúc ăn cơm ăn còn ít hơn so với gà con.

"Ô". Túi khóc nhỏ Trầm Hàm Li mím cái miệng nhỏ nhắn, trong xoang mũi phát ra thanh âm đáng thương, tủi thân ngồi vào trong ghế dựa nhỏ của chính mình.

"Ăn hết trứng gà đi". Lê Chanh đau đầu múc một muôi rau xào cho thằng con út, chất đống trên chén cơm mềm nhuyễn. Trầm Hàm Li nhìn chén cơm giống như núi nhỏ, chớp chớp mắt khuôn mặt lại nhăn nhăn nhó nhó, ngẩng đầu nhìn anh trai Trầm Hạo Dục đối diện đang im lặng mở to mắt to nhìn chính mình, bĩu môi thiếu chút nữa liền khóc.

“Ba nhỏ, em trai giống như không thích ăn trứng gà nha, ba không nên ép em ấy ăn, để con đổi thành chân gà cho em ấy là được”. Con cả Trầm Hạo Dục trong đầu bóng đèn sáng kiến chợt lóe, tựa hồ nhìn ra được gì đó từ nét mặt của em trai, lập tức tóm một cái gân gà từ trên bàn bỏ vào trong chén của em trai, sau đó tự cho là làm chuyện tốt Trầm Hạo Dục cao hứng dùng tay kia của chính mình nắm lên một cái chân gà lớn khác gặm ăn, năm cái ngón tay ú nần bóng loáng, đồ ăn trong miệng cũng nhét đầy hai cái má nhỏ.

Trầm Hàm Li: “.....”

Trầm Hàm Li nhìn thấy trên núi nhỏ lại thêm một cái chân gà, bỗng cảm thấy nhân sinh vô vọng, rồi lại bởi vì vấn đề học thức và từng trải nói không ra lời nói thâm thúy gì, hai mắt đẫm nước mắt giàn giụa: “Ô.....”.

Động tác gặm chân gà của Trầm Hạo Dục ngừng một chút, “Em trai là rất kích động sao? Ừm..... Kỳ thật không cần cảm thấy được đặc biệt cảm động nha, đây là người làm anh trai phải làm”. Trầm Hạo Dục vỗ bộ ngực nhỏ ba ba rung động.

Từ lúc biết em trai bẩm sinh ốm yếu hơn so với chính mình, có thể là lúc trước tại trong cơ thể mẹ bị chính mình cướp đi chất dinh dưỡng rồi, Trầm Hạo Dục liền cảm thấy chính mình đặc biệt có lỗi với em trai, nhất là em trai không chỉ có đặc biệt ốm yếu, còn đặc biệt thích khóc, liền càng khơi dậy ý dục vọng bảo vệ của Trầm Hạo Dục.

Bên này anh trai tự mình nói xong, phát hiện em trai vẫn là vẻ mặt cầu xin, cũng cảm nhận ra không đúng rồi, sau đó nhìn thấy em trai tuyệt vọng mắt nhìn chén cơm, rốt cục bỗng nhiên khóc chạy đi rồi.

 # Anh trai tốt không thể mặc kệ loại chuyện này xảy ra mà không đi quản#

#Anh trai tốt cũng là không có thể ăn ăn mảnh một mình #

“.....”. Trầm Hạo Dục đưng đưa chân nhỏ nhảy xuống từ trên ghế, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Ba nhỏ, con đi nhìn em trai một chút, em trai không ăn cơm, con.....Con cũng không ăn!”. Nghĩa khí cùng em trai đã vượt xa hấp dẫn của đồ ăn, nó cuối cùng cắn một ngụm chân gà, giữ tinh thần lãng không phí lương thực, một ngụm này hạ xuống trực tiếp gặm ra xương luôn, hơn nữa giơ tay tóm một nửa trái cam cắt sẵn rồi, bịch bịch bịch chạy hướng trên lầu.

Lê Chanh: “.....”

Cậu xoa xoa cái trán, thở dài.

Rốt cuộc là ai nói con nít sau khi có thể tự nói chuyện biết đi trọng trách trên người ba mẹ liền giảm bớt thiệt nhiều? Tại sao cậu cảm thấy chính mình ngược lại càng mệt mỏi vậy, đau tim.

"Không sao, tiểu Quai thân thể không kém như vậy". Trên vai bị một bàn tay đặt lên, sống chung lâu như vậy, mặc dù không cần nghe thanh âm cũng biết là ai, Lê Chanh nhắm mắt lại nhích ra sau, nửa thân mình nằm dựa vào trên người người đàn ông: "Em chỉ là cảm thấy, tiểu Quai không ăn cơm đàng hoàng, sau này không cao được.....".

Lời này vừa thốt ra, người đàn ông muốn cười thành tiếng rồi, may mắn cuối cùng nhịn xuống, y xoa xoa tóc của thiếu niên tóc ngắn, rất thấu hiểu thiếu niên chiều cao vẫn dừng ở khoảng một mét bảy có bao nhiêu khát vọng vượt qua giới hạn trên một mét tám.

Ước chừng là cảm thấy, có chiều cao đầy đủ, mới có thể trở thành người ở bên trên.

Liền để em ấy nghĩ nghĩ một chút là được.

Dù sao kết quả là không có thay đổi.

Người đàn ông cúi đầu cắn vành tai của thiếu niên.

*****

Tiểu Quai là biệt danh của túi khóc Trầm Hàm Li, đại Quai là biệt danh của Trầm Hạo Dục, xưng hô buồn nôn như vậy đương nhiên sẽ chỉ là đám người mẹ Lê kêu thôi, chỉ là Trầm Hàm Li còn đỡ, tới trên người Trầm Hạo Dục, chính là nửa điểm đều không có thể thể hiện ý của chữ "ngoan" *(quai = ngoan)*, ngược lại nghịch ngợm gây sự mọi thứ đều có thể.

Khi Trầm Hạo Dục chạy vội tới ngoài phòng của em trai, thằng nhóc đó đã hưng trí bừng bừng xem thánh đấu sĩ Seiya rồi, cùng với thanh âm kéo dài của "Thiên mã lưu tinh quyền", thiếu niên trong TV một quyền đánh ra màn hình đều bị ánh sáng trắng chiếm lĩnh.

Loại phim hoạt hình trước đại biến dị này Trầm Hạo Dục là cực kỳ khinh thường xem, nhưng thấy em trai ngoan ngoãn, Trầm Hạo Dục trong lòng cũng mềm mại một chút, nó rửa sạch tay rồi lại quay lại, sờ sờ một công lông ngốc vểnh lên trên đầu của em trai, cảm giác chính mình còn có chút đói, vì thế sờ sờ bụng, đột nhiên hỏi một câu: "Còn ăn chân gà không?".

Trầm Hàm Li ngơ ngác ngẩng đầu: "A!".

Nét mặt của Trầm Hàm Li mới vừa khôi phục bình thường lập tức suy sụp, hai tay nhỏ bé giãy dụa múa may: ".....Ô ô không muốn.....".

Trầm Hạo Dục bị em trai đẩy ra khỏi cửa.

Trầm Hạo Dục năm tuổi nhăn nhăn mặt nhỏ, không hiểu chính mình tại sao bị đuổi ra ngoài,

tiểu mập mạp bất đắc dĩ đi tới gần phòng sách của chính mình, mở ra máy tính, sau đó bởi vì quá mức đói bụng, chỉ đành phịch một cái giống như con chó Sa Bì ghé vào trên bàn, tự chụp tấm hình nét mặt nghiêm túc, hai cái ngón tay mập mạp gõ bàn phím, trên trang chủ của Weibo rất nhanh cập nhật gõ ba chữ,

[tiểu tiểu Hạo của nhà thổ hào]: Mất hứng [hình khuôn mặt]*

Chó Sa Bì

Thân là một người mới vừa nhập học liền nổi tiếng khắp trường, hiện nay tiểu mập mạp thẳng tắp bay lên làm một nam thần thần tượng, Trầm Hạo Dục tự nhiên sớm liền nhận ra mị lực của internet, không giống như ở trong nhà, mọi người đều cho rằng chính mình là mập mạp tham ăn, mỗi khi Trầm Hạo Dục dùng Weibo đăng hình chụp khuôn mặt, nhóm các dì các bác tất cả đều gào khóc, khóc nói nó là thiên sứ nhỏ của họ.

Vì thế Trầm Hạo Dục sắm vai nhân vật thiên sứ nhỏ, mỗi ngày đúng giờ bán bán manh, đăng hình chụp cận mặt, hoặc là ngâm mình trên Weibo một chút tâm sự, ngay sau đó sẽ có hàng loạt chị gái em gái quan tâm chu toàn, hỏi han ân cần.

Thí dụ như dưới đây.

Mới vừa đăng Weibo chẳng qua mấy giây thôi, bình luận đã muốn có hơn mười cái rồi.

[cực cưng Hạo của nhà tui]: tiểu Hạo sao lại mất hứng vậy?

Trầm Hạo Dục chậm rãi trả lời: "Chọc em trai nổi giận (t_t)"

[điên cuồng dễ dàng giật cái lon]: ôi chao, một ngày không gặp mặt nhỏ này lại mập một chút rồi! Tiểu Hạo Hạo, ba lớn và ba nhỏ con lại dạy dỗ con hả? Con đáng yêu như vậy, bọn họ chọc con nổi giận liền không cần bọn họ, tới trong lòng dì nè! Sau này con liền khỏi cần gặp bọn họ nữa!

Trầm Hạo Dục tưởng thật, hoảng sợ, vội vàng gõ mấy chữ: "Dì Thái Thái. Hạo Hạo quỳ bàn phím cho dì, đừng nghĩ muốn lấy Hạo Hạo ra từ trong tay ba lớn ba nhỏ, con.....".

Trầm Hạo Dục: "Con không rời khỏi các ba đâu.....".

Không có ba lớn ba nhỏ liền không có chân gà hợp khẩu vị gặm.

Có ba lớn ba nhỏ Hạo Hạo chính là bảo bối, không có ba lớn ba nhỏ Hạo Hạo sẽ giống ngọn cỏ.

Dù sao rời khỏi liền không vui vẻ đâu.

[điên cuồng giật cái lon]: ……

Thái Thái đang lên mạng tại võ quán Trầm thị mặt đều thiếu chút nữa nứt ra rồi, bé con này lời ra kinh người, có thể nói cho cô biết năm chữ "Quỳ bàn phím cho dì" là lòi ra như thế nào? Rất rõ ràng là học được từ trên người ba mẹ, hu hu hu thật đáng sợ, cô có thể bị anh hai và anh rể diệt khẩu hay không?

[3520]: nhận sai với em trai là được, con nít không có thù dai qua đêm đâu, em trai giận thế nào cũng sẽ không tha thứ cho em.

[quốc diếu một năm bảy ba]: ha ha ha ha, bé mập nhỏ, mỗi lần xem hình cận mặt của Hạo Hạo liền sẽ tâm tình rất rốt, dù có đang chán như thế nào!

Trầm Hạo Dục giận: "Bé không mập, bé đây là khỏe mạnh!!".

…….

Trầm Hạo Dục phồng mặt kéo bình luận bên dưới, bỗng nhiên ở khu bình luận nhìn thấy một bình luận thật dài.

[chờ đợi cả đời]: nhiều năm như vậy, thật vui. Nhớ rõ lần đầu tiên gặp được nam thần, lần đầu tiên thích nam thần, chính mình chưa từng có kiên nhẫn thế nhưng sẽ nhìn thấy nam thần trưởng thành từng bước một, thẳng tới ở thời kì đại biến dị biến thân đại anh hùng đỉnh thiên lập địa *(chống trời đạp đất),* bên người thêm một người đàn ông có thể tay nắm tay, hai người cứ như vậy xuất hiện ở dưới ánh đèn sáng tỏ, so với một ít người đều quang minh lỗi lạc không biết hơn bao nhiêu lần. Hiện tại lại nhìn thấy con trai của nam thần lớn lên từng chút một. Cậu bé đó, thật là đơn thuần lại đáng yêu.

Trầm Hạo Dục lại đọc một lần, không hiểu, nhưng mà một câu cuối cùng rõ ràng là khen chính mình.

[tiểu tiểu Hạo của nhà thổ hào]: Con……. Tuy rằng thực đáng yêu, em trai con cũng đáng yêu

Như là sợ không đủ sức thuyết phục, Trầm Hạo Dục lại bỏ thêm mấy câu.

[tiểu tiểu Hạo của nhà thổ hào]:' lúc em ấy xem TV nét mặt rất đáng yêu, mọi người đều nói ngoan ngoãn, đúng rồi, trên đầu em ấy còn có lông ngốc đáng yêu, luôn xuất hiện tại lúc đỏ mặt, nghe nói là từ di truyền từ trên người ba nhỏ.

Trầm Hạo Dục gãi gãi tóc.

Kỳ thật nó cũng muốn di truyền chút thứ từ ba nhỏ, ví dụ như lông ngốc, ví dụ như đôi mắt, chỉ số thông minh liền bỏ qua.

……. Trên thực tế ba nhỏ luôn có chút ngốc.

Xong rồi.

Tắm rửa đi ngủ thôi.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/song-gioi-mau-dich-nam-than